DICTIONARIUM HISTORICUM, GEOGRAPHICUM, POETICUM:

AUTHORE *CAROLO STEPHANO.*

Gentium, Hominum, Deorum Gentilium, Regionum, Locorum, Civitatum, Æquorum, Fluviorum, Sinuum, Portuum, Promontoriorum, ac Montium, antiqua recentioraque ad Sacras, & Profanas Historias, Poetarumque fabulas intelligendas necessaria nomina, quo decet ordine complectens.

EDITIO NOVISSIMA;

Cui præter Collium, Silvarum, Desertorum, Insularum, Populorum, Pagorum, Tribuum, Fontium, Lacuum, Torrentium, Paludumque ingentem recentium, veterumque nominum acervum ex FERRARIO, aliisque libris typis excusis, calamo exaratis, chartis Geographicis, marmoribus, vetustis, nummis atque tabulis antiquis diligenter & fideliter excerptum, magna Historiarum insignium, ac rerum copia adjicitur; multa quæ obscuriora videri poterant, exponuntur; quæ superflua fuerunt, amputantur; luxatis ac transpositis locus suus, quoad ejus fieri potuit, restituitur; totus denique Liber tum emendationibus, tum additamentis ita adornatur, ut novus, ac planè alius videri possit.

Recensuit, supplevit, locisque penè infinitis emaculavit *NICOLAUS LLOYDIUS,* Collegii *Wadhami* in celeberrimâ Academiâ *Oxoniensi* Socius.

Horat. Serm. 1. Sat. 4. —— *Ubi quid datur oti*
Illudo chartis; hoc est mediocribus illis
Ex vitiis unum; cui si concedere nolis,
Multa POETARUM veniat manus, auxilio quæ
Sit mihi, nam multo plures sumus.

Tipis, *G. H.* & *G. D.* Prostant *Londini* apud *Gul. Wells* & *Rob. Scott,* ad Insignia *Principis* in vico Little-Britain dicto, 1671.

Lectori Philologo

Gaudere, & bene rem gerere.

ANni jam elapsi sunt complusculi (Lector Humanissime) ex quo Notas quasdam Geographicas in Dionysii Periegesin conscripturus, editiones ejusdem quotquot reperiri potuerint, cum Manuscripto quodam in Bibliothecâ Bodleianâ contuli. In quo opere contexendo, quandocunque Dictionarium, uti vulgò appellant, Poeticum à me consulendum fuit [novissimâ Ferrarii editione nondum publici juris factâ, nec superior editio facile comparari potuit] illud inquam Dictionarium tot mendis, Typographicis præsertim, scatere animadverti, nec non in ipso opere tam multa desiderari, ut operæ pretium mihi visum fuerit, & quidem ex consilio & hortatu Amicorum, integrum librum sub examen revocare, & paulo penitius introspicere; &, ut quas commentationes in Periegesin istam hinc inde decerpseram, aut in Adversaria mea alibi retuleram, suis locis subinde reponerem. Horum ego monitis in re tam æqua non illibenter obsecutus, ad illud bene & fideliter efficiendum, eandem rationem à me ineundam esse censui, quâ Herculem quondam usum fuisse tradunt Mythologi, cum Augeæ stabulum expurgaret. Quin & hæc ipsa similitudo, si quis comparationem veterum editionum cum hâc novissimâ instituere velit, quàm optimè quadrare videbitur. Ut enim Hercules ille πολυθρύλλητος flumen Alpheum in bubile prædictum deducendo sordes, & cœnum omne diluit, ac submovit, quod non minora quam tria boum millia, idque trecentis annis, congesserant: pari modo ego animum induxi meum puriora ipsissimorum Authorum fluenta in hunc librum introducere, ad fœdam ejus sterquilinii colluviem auferendam, quæ à singulis hactenus editionibus ferè corruptior evasit. Sed neque existimo me, aut veritatis, aut verecundiæ limites transiliisse, dum lucubrationes hasce meas laboribus Herculeis comparo. Nam, ut cum Toxilo Plautino loquar,

Cum Leone, & cum Excetrâ, cum Corvo, cum Apro Ætolico,
Cum Avibus Stymphalibus, cum Antæo deluctari mavelim,

Quàm cum Dictionario Poetico tot monstrosis, & portentosis mendis referto. Atqui vero hoc quicquid est operis, σὺν Θεῷ, nunc demum absolvitur; & vel ipsa recordatio tam onerosi moliminis mihi perjucunda futura est, utpote quæ tædium suscepti operis universum facile præstabit: & si hoc qualecunque labore commodo publico ullatenus inservire possim, summum voti mei assecutus videbor.

Additamenta quod attinet, quæ in hâc nuperrimâ editione manifestò comparebunt, facile animadvertet lector studiosus ab initio operis usque ad finem deducta. Quid? quod nulla est vel pagella, vel etiam semipagella in toto libro, cui non aliquid vel augmentationis, vel emendationis adjungere mihi necesse videbatur. Quinimò audacter dixerim, aliquammultas istius libri paginas, nec non aliquando integra folia fuisse de novo superaddita, ut lectori conferenti patebit. Hæc autem omnia maximam partem ex probatissimis rei Criticæ authoribus, qui quod sciam usque sunt in manibus, plurimâ diligentiâ delibavi. Adeo ut cum Lucretio jure loquar:

Floriferis ut apes in saltibus omnia libant,
Omnia nos itidem depascimur aurea dicta,
Aurea, perpetua semper dignissima vitâ.

Porro nihil est quod metuam, ne quis mihi plagii dicam impingat; quippe quod alienum opus ad incudem revocare, nihil quicquam de integro in publicum proferre susceperam. Et licèt vulgò dicatur, non esse probi hominis super alius cujuspiam ruinas novam fabricam erigere, multo tamen satius est ædes, quæ (ut ait Comicus) perpluunt, sartas tectas reddere, quàm negligentiâ tuâ permittere, ut planè vacuæ sint, & inquilini inanes. Quin & facile credo me non prorsus inanem operam hisce studiis impendisse, si argumentum ipsum, in quo versatus sum, rite perpendatur; quod luculentius constabit, si seorsim spectetur, quatenus in se triplici discrimine Historiam, Geographiam, & Poesin complectitur.

I. *Primam quod spectat, quàm utilis sit Historia, facile perspicitur ex variis ejusdem encomiis, quæ passim apud authores omne genus occurrunt. Nempe Ciceroni lib.2.de Oratore,* Historia est Testis temporum, Lux veritatis, Vita memoriæ, Magistra vitæ, Nuncia veritatis. *Dionysius etiam Halicarnassensis historiam vocat* ἀρχὴν φρονήσεως καὶ σοφίας· *Ideoque Polybius,* ἀνὴρ πολυμαθὴς, *uti eum indigitat Ælianus, omnes etiam atque etiam adhortatur, ut hoc Commentariorum genus potissimùm eligant,* διὰ τὸ μηδεμίαν ἑτοιμοτέραν εἶναι τοῖς ἀνθρώποις διόρθωσιν τῆς τῶν προγεγενημένων πράξεων ἐπιστήμης. *Quinimò ad Philosophiæ pleniorem cognitionem utilis est historia. Pulcherrime siquidem à Dionysio supra memorato dictum est [notante Clarissimo Vossio, cui hac in parte me plurimum debere libens meritoque profiteor]* τὴν ἱστορίαν φιλοσοφίαν εἶναι ἐκ παραδειγμάτων. *Imprimis vero usus ejus manifestus est in Ethicis, & Politicis; siquidem exempla proponit virtutum, & vitiorum; præmiorum simul & pœnarum, quibus a turpitudine facilius cohibemur, & ad egregia quæque facinora præstanda promptiores efficimur. Hinc Livius in Præfatione Historiæ suæ:* Hoc illud est præcipuè in cognitione rerum salubre, ac frugiferum, omnis te exempli documenta in illustri posita monumento intueri: inde tibi, tuæque Reip. quod imitere, capias: inde fœdum inceptu, fœdum exitu, quod vites. *Idcirco & Polybius initio operis scribit* ἀληθινωτάτην παιδείαν καὶ γυμνασίαν πρὸς τὰς πολιτικὰς πράξεις τὴν ἐκ τῆς ἱστορίας μάθησιν. *Quem quidem Polybium M. Brutus, prudens rerum æstimator, ac præterea acris adeo verborum censor, ut nec ipse Cicero ei in omnibus satisfaceret, tanti fecisse perhibetur, ut etiam ultimis, atque adflictissimis temporibus partim ad solatium, partim ad vitæ institutionem, non modo cum legeret studiosissime, sed etiam quæ ab eo fusius dicta essent, compendio constringeret. Nec animo solum utilis est historia, sed ad sanitatem corporis etiam aliquando conducit. Alphonsum enim Castiliæ & Siciliæ regem lectione Livianâ valetudini, medicorum judicio deploratæ, restitutum legimus. Et Ferdinandus eorundem regnorum Dominus morbo quodam sontico lectione Qu. Curtii liberatus fuit. Satis multa de Historiæ utilitate mihi dixisse videor.*

II. *Secundo, Geographiam quod attinet, plurimus est in illius laudibus, qui de eadem optime meruit, Strabo. Ita enim librum suum orditur:* Τῆς τοῦ φιλοσόφου πραγματείας εἶναι νομίζομεν, εἴπερ ἄλλην τινα, καὶ τὴν γεωγραφικήν. *Rationem subdit, nempe quod qui primi eam attingere ausi sunt, Philosophi fuerint. Et ibidem:* Τῆς γεωγραφίας ὠφέλεια ποικίλη, ἡ μὲν πρὸς τὰ πολιτικά, ἡ δὲ πρὸς τὴν ἐπιστήμην, *&c. Ideoque Eratostheni Lux & quasi Oculus dicitur, cujus immortali beneficio effectum est, ut intra privatos nostros parietes Orbem terrarum universum perlustrare, adeoque regiones longe lateque dissitas, quasi cominus intueri valeamus. Anaxagoras quidem Philosophus, cujus rei causa natus esset, interrogatus, respondisse fertur; Conspiciendi Cæli, Solis & Lunæ. Mirum vero, inquit Bertius, quid homini sapienti in mentem venerit, cur Terras & Maria, hoc est humani generis domicilium omiserit, in quo multa non minus memorabilia, cuncta vero longe certiora, sensibusque magis exposita occurrunt, quam in Cælo & Sole? Hoc enim quasi Theatrum est, in quo Deus mortales ad imaginem suam factos alit, ornat, fovet, beneficiis, præmiisque ad se amandum & colendum invitat, suppliciis vero à peccando absterret. Sane quemadmodum æternitatis imaginem quandam distincta Temporum collectorum observatione consequimur, quæ res ad Chronologiam pertinet: ita Divinam immensitatem Geographiæ notitiâ quasi adumbramus; qua fit, ut domi sedentes, maria, ac terras animo complectamur. Ut particulatim agam, Geographia plurimum facit ad lectionem Sacrarum Literarum, quæ luculentius intelliguntur, si vel hinc innotescat, in qua parte Orbis fuerit Paradisus, quinam fuerint illarum regionum termini, quæ in illis memorantur, præsertim habito respectu ad Patriarcharum itinera, Prophetarum, Apostolorum, nec non ipsius CHRISTI, quæ haud aliter intelligi possunt, nisi Tabularum Geographicarum, ac Descriptionum subsidio. Præterea utilis etiam est hominibus cujuscunque sortis, viz 1. Astronomis, qui hujus indicio certiores fiunt de diversis Stellarum aspectibus in variis regionibus, de diversis earundem* ἀποτελέσμασι, *de Ortu denique & Occasu secundum diversos Horizontas. 2. Deinde Medicis etiam inservit, quibus per hanc internoscitur varia humanorum*

corporum

corporum temperies secundum diversa climata in quibus degunt, ortus & indoles herbarum, & medicamenta, quæ sunt exterarum regionum propria, nec alibi gentium invenienda. 3. *Consiliariis regiis, Legatis & Senatoribus; hinc enim cognitionem istorum populorum hauriunt, quibuscum commercii causa negotium habent, nec non finium, regnorum suorum, illarumque regionum quæ sunt illis conterminæ; quæ nisi accurate cognoscerentur, perpetua bellorum ac discordiarum ansa orietur.* 4. *Mercatoribus, rei nauticæ studiosis, & militibus, quibus ad negotia ipsorum facilius expedienda nihil magis facit quam perfecta Geographiæ cognitio; quippe quæ plurima suggerit, unde causas tum utilitatis, tum oblectamenti sibi facilius arripere possint. Denique Geographiæ studium efficit, ut ille cui facultates non suppetunt ad exteras nationes invisendas, possit sine periculo vel dispendio cognitionem acquirere particularium descriptionum Imperiorum, Provinciarum, Urbium & Castellorum, illorumque omnium, quæ in illis visuntur cognitu digna, nec non consuetudines, mores, & ingenia gentium exterarum, perinde ac si ipse suis oculis illa loca, quæ ipsi adumbrantur, adspexisset. Hactenus de duabus primis hujus Dictionarii partibus, deque illarum utilitate.*

III. *Tertia & ultima jam nunc venit expendenda, sc. Poetica; quæ tamen reapse duas illas superiores in se complectitur, cum nemo fere sit veterum Poetarum, sive Græci fuerint, sive Latini, qui non scripta sua vel Historia aliqua vel Geographia adsperserit. Nihil opus est, ut in laudem hujus Artis Divinæ me latius effundam, quam nemo paulo humanior unquam vituperarit. Quod hoc literarum genus, præsertim apud Græcos, antiquissimum fuerit, ab eruditoribus quibuscunque in confesso est. Id quod Strabonis auctoritate adstruitur lib. 1. quo in loco probare nititur, Orationem prosaicam nihil aliud esse, quam Poesios imitationem. Quantam porro delectationem præstet, nemo ignorat; & nonnulli asserunt, haud aliter esse utilem. Siquidem Torquatus apud Cic. Tusc. Qu. lib. 1.* An tempus, *inquit*, in Poetis evolvendis, ut ego & Triarius, te hortatore, fecimus, consumeret? in quibus nulla solida utilitas, omnisque puerilis delectatio. *Eratosthenes quoque, Strabone teste, aiebat,* ποιητὴν πάντα στοχάζεσθαι ψυχαγωγίας, οὐ διδασκαλίας. *Etiam Agatharchides lib. de Rubro mari, cum multa collegisset ex Poetis plane incredibilia & absurda, tandem affirmare non veretur,* ὅτι πᾶς ποιητὴς ψυχαγωγίας μᾶλλον, ἢ ἀληθείας ἐστὶ στοχαστής. *Et, ut tralatam hancce à collimando metaphoram paulo ulterius deducam, non alia mens Hermogenis, qui lib. 1.* περὶ ἰδεῶν, *cap. 6. ait,* τὸ πλεῖστον ἡδονῆς ἡ ποίησις στοχάζεται. *Neque omittendus Diod. Siculus, qui initio sui operis scribit,* τὴν ποιητικὴν τέρπειν μᾶλλον, ἤπερ ὠφελεῖν. *Hæc illi. Atqui vero, si Horatium audire libeat, aliarum rerum prudentem satis æstimatorem, is utrumque, commodum simul & utilitatem, poesi tribuere non veretur. Ait enim:*

> Et prodesse volunt, & delectare Poetæ,
> Et jucunda simul dicunt & idonea vitæ.

Jam vero de Trojani belli scriptore, *inquit:*

> Qui quid sit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
> Plenius ac melius Chrysippo, & Crantore dicit.

Ideoque Themistius Homerum vocat προπάτορα, καὶ ἀρχέγονον τῶν Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους λόγων. *Sanè Max. Tyrius Poeticen eandem facere videtur cum Philosophiâ:* Χρῆμα, *inquit,* διττὸν μὲν κατὰ τὸ ὄνομα, ἁπλοῦν δὲ κατὰ τὴν οὐσίαν. *Vide sis eum* λογ. κθ. *Quin & Plato, quamvis Homerum è Rep. suâ eliminaverit, tamen primam puerorum eruditionem ab honestis fabulis incipere jubet, lib. 2. de Rep.* τοὺς δ' ἐγκριθέντας μύθους πείσομεν τὰς τροφούς τε καὶ μητέρας λέγειν τοῖς παισί, καὶ πλάττειν ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις πολὺ μᾶλλον ἢ τὰ σώματα ταῖς χερσί. *Itaque & Petronii consilium est:*

> ——Det primos versibus annos,
> Mæoniumque bibat felici pectore fontem.
> Mox & Socratico plenus grege mittat habenas
> Liber, & ingentis quatiat Demosthenis arma.

 Nunc

Nunc demum existimo me satis dixisse de hujusce Libri tum dignitate, tum utilitate, habitâ singularum ejusdem partium ratione. Ad cujus majorem exornationem Classicos authores universos consului, maxime vero Historiographos, Geographos, & Poetas, Græcos pariter & Latinos, unà cum veteribus eorundem Scholiastis, & Enarratoribus [in quibus ingens ille & inexhaustus rei Criticæ Thesaurus reconditur] quibus insuper adjunxi selectissimos illorum Commentatores, nempe Casaubonum in Strabonem, Salmasium in Solinum, Vossium in Melam, &c. Et quoniam humaniores literæ, maxime vero Antiquitates, & Theologia Gentilium non solummodo continentur in Ethnicis authoribus, qui de iis consultò, ac datâ operâ, scripserunt, sed etiam plurima eorundem apud scriptores Ecclesiasticos occurrunt; idcirco ex illis nonnulla delibavi, nempe ex Justino Martyre, Clemente Alexandrino, Origine, Tertulliano, Arnobio, Minucio Felice, Lactantio & D. Augustino, cujus libri de Civitate Dei literis humanioribus refertissimos esse nemo non videt. His addidi Eusebium in Chronicis, ac de Præparatione, & Demonstratione Evangelicâ, Theodoretum περὶ προνοίας, ac de curandis Græcorum Affectibus, S. Cyrillum adversus Apostatam Julianum, in quo opere tantum non universa Theologia Gentilis continetur, deniq; B. Hieronymum, quem unum, si Erasmo credimus, habet Ecclesiasticus orbis utraque doctrinâ sacra & gentili, uti vocant, juxta absolutum. Id quod etiam luculentius feci usus Lilii Giraldi Syntagmate Deorum Gentilium, Vossii opere de Idololatriâ, Natali Comite, Eliâ Schedio de Diis Germanis, Seldeno de Diis Syris, &c. In scriptoribus Historicis plurimùm profuere Vossius & Jonsius. In Poetis, idem Vossius, Petrus Crinitus, & Lilius Gyraldus. In Geographicis ante oculos semper patuit Ferrarius. Stephanum Byzantinum, sive potius Hermolaum ejus Epitomatorem, grammaticum CP. authorem post Hesychium miserrimè corruptum, partim aliorum emendationibus, partim propria conjectura fretus locis nonnullis restitui. Utinam vero Æsculapius aliquis medicas ei admoveret manus; næ ille morbum plane sonticum sanaret, & Remp. literariam sibi in perpetuum devinciret. Quoties de Italiâ, Siciliâ, aut Germania antiqua agendum erat, Cluverium consului; Cluverium, inquam, cujus laudes, ob ingentem industriam, & planè stupendum laborem, durabunt, & ab eruditis omnibus ore pleno celebrabuntur,

In freta dum fluvii current, dum montibus umbræ
Lustrabunt convexa, polus dum sidera pascet.

Utinam quoque Palmerii Antiquæ Græciæ descriptionem haberemus, cujus spem nobis fecit Vir doctissimus cum Exercitationes suas in optimos ferè Authores Græcos ingenti publico rei literariæ commodo nuper ediderit. Bocharti τοῦ πάνυ καὶ μακαρίτου Etymologias ex linguis Hebraica, Chaldaica, Syriaca, Arabica, Phœnicia, vel Punica, &c. petitas, utpote (τὸν ἐμοὶ δοκεῖν) veritati maximè consentaneas, suis locis subinde inserui; eas præsertim, quas veterum testimoniis probabiliores reddidit Vir magnus, & in his rebus planè divinus. Ignoscant mihi manes virorum omnium doctissimi, quod falcem meam in illius messem paulo liberius aliquando immiserim. Classicos Authores quod attinet, fusiùs alibi de iis, uti spero, dabitur dicendi locus, nempe quid scripserint, quando floruerint, unà cum optimis eorundem Editionibus, & Commentatorum Annotatis. Plura his adderem, nisi vererer illud non tam esse operis hujusce rationem reddere, quam Editori περιαυτολογεῖν, & seipsum ultra modum insolentèr & invidiose collaudare. Verbo itaque dicam; Si nihil aliud in DICTIONARIO hocce recensendo præstiterim, illud saltem, quo nomine meliori jure jam nuncupetur, feci POETICUM.

Vale, mi Lector, &

Crastino S. Barptolemæi
An. Dom. 1670.

ÆTERNITATEM COGITA

DICTIONARIUM HISTORICUM, GEOGRAPHICUM, POETICUM.

A amnis in Galliâ Belgicâ, apud Atrebates scaturiginem habens, civitates Sanctum Audomarum, & Tervannam, Morinosque populos alluit, Flandriā à Picardiâ distinguit, atq; disterminat, ac tandem in mare Britannicum effunditur. Ortel. in Theat. Orb. Ter. *Velicer* Sidonio,

Bructerus ulvosâ quem Velicer alluit undâ.

Ubi tamen malim *Vel Nicer*, sic enim legitur in editionibus Sirmondinâ, Colvianâ, & Savaronianâ.

Aatius, nomen proprium viri. Valer. Flaccus lib. 7. Argon. Ita priores editiones. Atqui nec *Aatius* viri alicujus proprium nomen est, sed epitheton Absyrti, fratris Medeæ; nec in 7. Valerii libro invenitur, sed octavo, vers. 379. ac ita legendum, *Illinc Æetius heros,*

Obsidet adversâ tentoria Thessala classe.

Aarassus, urbs Pisidiæ, ex Artemidoro apud Strab. l. 12. forte *Ariassis* Ptolemæi.

Aaron, filius Amram, frater Mosis, Hebræorum primus pontifex consecratus, fratris sui verba populo referebat, quòd ille balbus esset: Ad Levitici Sacerdotii administrationem à Deo per Mosem vocatus, & confirmatus hoc modo. Cùm Israëlitarum quidam indignè ferrent, in solum Aaronem collatam sacerdotii dignitatē, præcepit Dominus Mosi, ut à singulis Israëlitarum familiarum principibus singulas virgas acciperet, & suâ cujusque in virgâ nomen scriberet, easque Oraculi tabernaculo reponeret; futurum enim, ut quem Dominus virum elegisset, ejus virga fructificaret: quod cùm fecisset Moses, postridiè tabernaculum ingressus, vidit Aaronis virgam, Leviticæ familiæ principis, fructificavisse, floresque edidisse, & amygdala peperisse. Num. 17. Latinè *mons*, sive *montanus*: aut *docens*, vel *concipiens*. Philo Allegoricè, (uti solet) Mosen menti, Aaronem verbo similem facit. Πάντα γὰρ ταῦτα τῷ λόγῳ συμβέβηκεν, ὃς ἀδελφός ἐστι διανοίας. *Omnia hæc inquit, sermoni accidunt, qui frater mentis est.* Lib. *Quòd det. potiori insidere soleat.*

Aaron, filius Mahdi, Saracenorum Amirrhas; eâdem nocte quâ imperium inivit, nuncium de nato sibi filio accepit, quem *Maimon* appellavit; cùm verò in Asiæ provincias exercitum trecentorum millium militum duxisset, turpe fœdus cum eo iniit Nicephorus Imperator, pactus se ei daturum annuè trecenta millia aureorum, tributum capitis Imperatoris, & tria pro capite filii sui. Paulus lib. 24. An. Dom. 803. Sigebertus in Chronicis, & Zonaras. Cùm regnasset annos 23. moritur anno Hegiræ 193. Christi 809.

Aaron, Magus quidam insignis, qui cùm gratiâ & auctoritate plurimùm apud Manuelem Comnenum Imperatorem posset, Magiæ accusatus est, & excæcatus, cùm simulacrum testudinis prolatum esset, in quo erat imago hominis, qui ambos pedes habebat in compedibus, & pectus clavo transfixum: deprehensus est etiam evolvens librum Solomonium, qui cùm legebatur, legiones dæmonum adducebat, subinde interrogantium, cur accersiti essent, ac jussa alacriter exequentium.

Aaron, Persarum rex, qui ingentia munera, & Elephantem, Carolo Magno primo Romanorū Imperatori misit. Æmil. lib. 3.

Aasar, civitas in tribu Judæ, nunc verò vicus grandis ostenditur eo nomine, pergentibus Ascalonem de Azoto. Hier. in locis Hebr.

Aasbai, Latinè *confidens in me*, vel *frater circundans*, aut ex Hebræo & Syro *frater senectutis*, אחסבי filius Machati. 2 Reg. 23.

Aastari, filius Assur ex Naarâ. 1 Paralip. v. 4. c. 6.

Aba, Xenophanis filia, quæ Olbi, Ciliciæ urbis tyrannidem, quam pater procuratorio nomine administrabat, cultu, obsequiisque, ab Antonio & Cleopatrâ sibi impetravit. Strabo lib. 14.

Aba, & *Abæ*, civitas Phocidis, cujus cives *Abantes* dicebantur: qui postea relictâ patriâ Eubœam incoluêre, quæ etiam ab ipsis *Abantis* dicta est. Strabo lib. 10. *Aba* etiam Cariæ urbs Stephano; opidum quoque in Arabiâ felici Ptolemæo, hujus long. 86. 30. lat. 13. 0.

Aba, mons Armeniæ majoris Plinio lib. 5. c. 24. qui & *Capotes* nominatur, à Simyrâ urbe 12. mil. pass. in Boream distans, ex quo Domitius Corbulo Euphratem nasci voluit. Vulgo apud incolas, *Caicol*, teste Theveto.

Aba, tyrannus Hungariæ, in vico Stœbe à suis cæsus est, & in proximâ æde sepultus; non multis à morte annis cadaver ejus effossum est; sudarium & paludamenta tum fuêre incorrupta, & vulnera obducta, cicatrice curatâ; ideoque ex æde rusticâ, ad cœnobium Saranense ab eo extructum translatum est cadaver. Bonfinius lib. 2. dec. 2.

Ababa, Maximini senioris, Romani Imperatoris mater. Jul. Capitol.

Abacena, Ἀβάκαινα vel Ἀβακαῖνα Ptolemæo, civitas Medorū.

Abacanum, Ἀβάκαινον Stephano & Diod. Siculo. Ἀβάκαινα Ptolemæo; urbs Siciliæ, non procul à Messanâ. *Bigenis ager* sunt qui putant hodiè appellari, inquit Tho. Fazellus. Incolæ *Abacenini*. Vide Cluverium de Sic. Ant. p. 386. Est etiam urbs Carica, teste Herodiano Grammatico, quam tamen invenire se non potuisse ait Stephanus. אבכין *Abacin* dictam putat Bochartus Pœnorum linguâ, quibus אבך *Abac* est extollere. Rudera siquidem hujus urbis ex Fazello & Bonfilio describit Cluverius prope Tripium opidum *in edito, & undiquaque prærupto monte.*

Abacuc, Latinè *luctator*, vel *amplexans*; propheta: prædicit cladem Judæis à Babyloniis inferendam: consolatur tamen eosdem, quòd hæc calamitas non futura sit perpetua. Inter illius tempora & Danielem in foveam leonum sub Dario conjectum, centum ferè anni intercesserunt. Fabulosum itaq; quod de Belo, & Dracone in Apocryphis refertur.

Abacuc, martyr quidam temporibus Claudii Cæsaris.

Abacus, Cevolæ regionis apud Indos metropolis, quæ *Granata* vulgo vocatur. Marc. de Nizz. in Relat. long. 250. 50. lat. 36. 30.

Abadir, lapis est, teste Prisciano, à Saturno pro Jove devoratus. Cùm enim esset in fatis, ut Saturnus à filiis propriis regno pelleretur, id ut evitaret, quoscunque ex Ope uxore partus suscipiebat, devorabat. Eam ob causam, Ops Jovem in lucem editum servari cupiens, Saturnum decepit lapide in os ejus injecto, qui *Abadir* dictus est. Vide *Batylus*, & Voss. de Theol. Gent. lib. 6. c. 39.

Abadon, Latinè *exterminans*, vel *perditio*. Apocal. 9. Græcè Ἀπολλύων. Lege Ἀβαδδών.

Aba, Phocidis opidum Strab. vide *Aba*. Phocensium urbs est (inquit Pausanias in Bœoticis) à Philippo Macedone, cum cæteras evertisset, ob id relicta, quod ejus populus sacrilegii expers esset. Nomen habet ab Aba Heroe, ut Steph. & Suidas prodiderunt. Est etiam *Aba* πόλις Ἰταλίας Stephano; eadem fortè quam Ptolemæus Ἦβαι vocat, exiguâ vocalium commutatione, in quâ α longum Ionicâ dialecto vertitur in η. *Cluver.*

Aba, Lyciæ locus ubi Apollinis fanum erat, ut habet Sophoclis Scholiastes in Oedipo tyranno.

Abaa, (*Chiores* teste Moletio) opidum in sinu Messeniaco non procul à Pheris, cujus pop. *Abaata*: sic dicta, teste Pausaniâ, ab Abante Lyncei, & Hypermnestræ filio. Erat in eâ vetustissimum Apollinis oraculum, in quo dabantur responsa, priusquam Delphis darentur, quod ab exercitu Xerxis incensum est, Unde etiam Apollo *Abaus* dicebatur.

Abai, Phocensium regionis pop. in Phocidem ab Argis commigrarunt, atq; illic Apollinis templum construxerunt.

Abara, Arabiæ desertæ urbs Ptolemæo.

Abaga, Tartarorum rex, & Armeniæ; Hierosolymam recuperavit. Sabellicus.

Abagarus, Persarum rex, quem subegit Severus Imperator. Spartianus.

Abagarus, Osrhoënorum rex, ad Severum transfugit, traditisque obsidibus liberis, fidem suam auctoravit, sagittariorumque vim magnam misit auxilio. Herodianus.

Abagarus, Edessenorum Toparcha (erat ea gens ultra Euphratem) scribitur etiam *Abgarus* & *Agarus*. Magis tamen placet *Agbarus*. Certe ἄκβαρος Arabica vox est, quæ *potentissimum* significat. Vide Valesium ad cap. 13. lib. 1. Hist. Eccles. Eusebii Pamphili.

Abagas Can, rex Tartarorum, armis recuperato Turciæ regno, cujus imperium Tartari anno 1280. sibi pepererant; Parvanam Turciæ præfectum, quod eam regionem Ægyptio Sultano proditoriè vendidisset, medium dissecuit, carnes inter alias epulas coxit, & cum proceribus suis devoravit: questus interim, ne sic quidem sibi pro injuriâ satis factum esse. Fulgos. lib. 9.

Abages, vel *Abagi*, Scythiæ pop. Sacis vicini, ad fidem Christi, temporibus Justiniani Imp. conversi, ut ex Procopio memorat Evagrius, lib. 4. cap. 22. & Zonaras. Aliqui *Abasges* legunt.

Ababius, Nilus fluvius dicitur (ut scribit Paul. Jovius lib. 18. Hist.) quasi *amnium pater*, quòd post longum, & tortuosum cursum, totam aquarum molem in multa cornua diffundat. Aliis *Abbabujus*, *Abacchius* tamen legit Lælius Bisciola doctiss. philologus, vocemq; putat partim Hebraicam, vel Syriacam, partim Græcam esse. *Ab* enim Hebræis *pater* est, & Græcis χέειν *fundere*, quia *fluminum pater* Nilus, quanquam hybridæ istiusmodi notationes meritò pro illegitimis sint habendæ.

Abal, filius Asser patriarchæ, Jacobi filiorum octavi. Joseph. Antiq. Jud. lib. 2. cap. 4. Lege *Abarus*, Ἄβαρος enim scribitur Josepho.

Abala, opidum in Africâ Troglodytarum, non procul à rubro mari. Plin.

Abala, portus Messaliæ proximus, ad quem aufugit Cæsar adversus Pompeium dimicans, cum unico armigero, destitutus servis, amicis, & satellitibus. Appian. lib 5. Civil. Bell. Quòd autem ait *Messaliæ proximus* vereor ne errorem commiserit auctor, locum pro homine substituens, Messaliam scil. pro Messalâ. Sic enim sequitur apud Appianum *Quem quidam è montibus ad rem cognoscendam decurrentes, invenerunt animo defectum & corpore; ac translatum nunc in hoc, nunc in aliud acatium, quo magis hostem fallerent*, μεταβιβάζοντες ἐς Μεσσάλαν ὄντα πλησίον, *Ad Messalam deportârunt, qui non longè aberat.*

Abali, populi Indiæ. Plin. lib. 6. cap. 19.

Abalites, sinus maris Troglodytici, ita dictus ab *Abalâ* ejus regionis opido maritimo. Plin. lib. 6. cap. 29.

Aballaba vel *Abellaba*, Britanniæ insulæ urbs. Lib. Notitiarum. Sita est in Westmorlandiâ Brigantum regiunculâ: solâ vetustate suspicienda, nimirum Romano seculo statio erat Maurorum Aurelianorum. *Appleby* hodiè vocatur. *Camdenus.*

Aballo vel *Aballone*, op. Gall. Celt. in ducatu Burgundiæ inter Augustodunum, & Antissiodorum, inde 51. hinc 18. mil. Gall. distans. *Avallon* nunc vocatur. long. 20. 55. lat. 46. 56.

Abalus, Oceani Germanici Insula, in quâ nonnulli crediderunt electrum ex arboribus fluere. Plin. 37. 2. In eâ, si quando homo mersus in flumen non apparêret amplius, centum annis funus illi faciebant, & manes ita expiabant. *Baltiam* eam vocat Timæus.

Abana, locus Capuæ apud Ciceronem contra Rullum. Mendum hic procul dubio pro *Albana*. Vide orat. pro lege Agrariâ, finem versus.

Abana, Latinè *lapideus*, vel *ædificatio*, sive *pater obsecro nunc*, limpidissimus, & jucundus Damasci fluv. qui in Decapolitanâ reg. è radicibus montis Libani exortus, meridionale ac occidentale Damasci latus alluit, indeque per planitiem Archadob defluens in mare Syriacum effunditur. Varia est lectio in Hebraico codice, nam legitur & אמנה *Amanah.*

Abanna vel *Abanni*, Africæ populi, Caprariensibus vicini, quos utrosq; bello subegit Theodosius. Amm. Marcel. l. 29.

Abanta, Urbs juxta Parnassum, ubi Apollinis sacra. *Phavorinus.*

Abantes, fluvius in finibus Apolloniatum. Sabel. lib. 8. Enn. 6.

Abantes, Ἄβαντες populi ex Thraciâ oriundi, qui finibus suis egressi, in agro Phocensi op. condidêre, quod à ducis sui nomine *Aban* vocavêre, ipsi quoque à nomine opidi *Abantes* vocati. Hi postea in Eubœam transgressi, quæ tunc *Macris* dicebatur, à suo, relictique nomine opidi, Abantidem illam vocârunt. Hos Herodotus, lib. 1. inter Ionas commemorat. Hos Homerus ὄπιθεν κομόωντας, *ab occipitio comatos* vocat, ex peculiari gentis more. Aiunt enim antiquos Curetas Chalcidem habitasse, cùm vero bellum iis de agro Lilantæo inferretur, hostesque, ipsos anteriore comâ prehensos in terram affligerent, fronte attonsâ comam in occipitio tantum aluêrunt. Ideo Curetes à *tonsurâ* vocati sunt, & statuæ hoc habitu apud ipsos visuntur. Eustath. in Hom. Alios dixit Orpheus in Argonauticis juxta Pontum. Vide Steph. de Urb.

Abantes, populi (inquit Paus. in Eliacis) ex Eubœâ octo navibus ad Ceraunia delati, Thronium, in regione quam Abantidem appellârunt, construxêrunt, quam tandem amiserunt, & postea Corcyram deducti sunt: אבס *abas* autem unde *Abantes*, Ebraicè est *saginare*, hinc שור אבוס pro. 15. 19. Theodotion rectè reddidit βοῦν σιτευτὸν, Vulgatus verò *vitulum saginatum*. Inde factum à Phœnicibus verbale nomen *abas* pro pecudum saginatore, cujus plurale Phœniciū esset אבסין *abasin*, sed Græcâ flexione est Ἄβαντες. Itaq; ut à *boum pascuis* insula *Bubmo* & *Eubœa*; ita incolæ *Abasin* vel *Abantes* appellati sunt à boum saginatione. *Bochart.*

Abantias, Patronymicum est à nomine *Abas*, quo significatur vel filia, vel neptis Abantis. Apud Poetas ferè pro Danaë ponitur, Abantis ex Acrisio nepte, vel pro Atalantâ nepte ejusdem ex Jasio.

Abantidas, post Cliniam Arati patrem, Sicyoniorum tyrannidem occupavit; ab indigenis quibusdam paulo post interemptus est. Pausan. in Corinthiacis & Plut. in Arato.

Abantis, Straboni, aut *Abantias* Plinio, Ἀβαντὶς Stephano & Suidæ, insula maris Ægæi, toti illi Græciæ littori opposita, quod à Sunio Atticæ promontorio ad Thessaliam usq; extenditur, angustissimoq; freto, quem Euripon appellant, à Bœotiâ dirempta. *Macris* olim ob situs longitudinem dicta: postea ab Abantibus, Thraciæ pop. qui relictâ Abâ, Phocensis agri opido, in hâc insulâ sedes suas fixerunt, dicta est *Abantis* & postremo *Eubœa*. Chalcis etiam vocabatur, & *Asopis*; Ὄχη etiam & Ἐλλοπία. Ælianus de An. 12. 36. prodit eam à poetis Ἀργίβοιον *Argiboeum* appellari, eo quod in eâ boves ferè omnes albi nascantur. Vide *Eubœa*. Inde *Abantaus*, Ovid. Met. 15.

Nuper Abantæo templo Junonis in Argis.

Abaortia, populi ad Indum fluvium. Plin. 6. 20.

Abara, Armeniæ opidum. Cedrenus. Vide *Abrotomum*.

Abaradira, Africæ Episcopatus apud Vict. Uticensem.

Abaratha, Taprobanæ insulæ opidum. Ptol. Palat. MS. *Abaraththa.*

Abarbanel,

Abarbanel, aliis *Abravanel*, *Abrabaniel* Constant. L'Empereur. Calvino *Barbanel*; Clarissimus Judæorum Rabbinus: floruit circa annum Christi 1500. Intellexi nuper integrum Abarbinelem in Turcia duobus magnis voluminibus excusum, nactum esse amicum meum, Gualterum Keuchenium; quod si verum est, est quod sibi gratuletur, nam liber est summè commendatus. Buxt. Bibl. Rabbin.

Abarbarea, una Naiadum, ex quâ Bucolion maximus natorum Laomedontis Æsepum genuit & Pedasum.
Hom. Il. 6. Βῆ δὲ μετ' Αἴσηπον καὶ Πήδασον, οὕς ποτε νύμφη
Νηῒς Ἀβαρβαρέη τέκ' ἀμύμονι Βουκολίωνι,
Βουκολίων δ' ἦν υἱὸς ἀγαυοῦ Λαομέδοντος
Πρεσβύτατος γενεῇ.

Abarbina, Hyrcaniæ urbs. Prol.

Abarca, vel *Sanctius ab Arca*, tertius Navarræ rex; adversus Saracenos prosperè pugnavit, Arragoniæ regnum auxit. Volateran. Ririus. Aliis primus Arragoniæ & Pompelonæ, seu Navarræ, & Vasconum rex dicitur; regnavit annos ferè viginti & unum, trucidato in pugnâ adversus Castillanos successit Garsias Sanctius. Anno Dom. 926.

Abari, Scythica Hamaxobiorum gens, Turcis finitima, à quibus malè affecti sunt, & littora maris Euxini relinquentes ad Bosporum venerunt. Evagr. 5.1. *Abares* Nicephoro.

Abarim, Latinè *transitus*, pluralis numeri, sive *transeuntes*, aut *furores*, vel *pregnantes*: aut Syriacè *frumenta*: Mons altissimus, & ascensu difficillimus, Amonitidem, & Moabitarum regionem à Chananæâ terrâ disterminans, ubi Moses Israëlitarum dux sapientissimus vitam finivit. Num. 27. 12. 13. Josephus Jud. Ant. 4. 8. ait hunc montem è regione Hierichuntis situm esse. Fuit penultima mansio Israëlitarum ex Ægypto proficiscentium. Inde enim in campestribus seu planitie Moab ad Jordanem castra metati sunt. Montis autem Abarim partes fuêre Nebo, & Phasga.

Abarimon, Scythiæ regio juxta Imaüm montem, in quâ sylvestres vivunt homines, aversis post crura plantis eximiæ velocitatis, passim cum feris vagantes. Hos in alio non spirare cælo, ideoque ad finitimos reges non pertrahi, neq; ad Alexandrum M. pertractos, Beton itinerum ejus mensor prodidit. Plin. 7. 2.

Abaris, Viri nomen à Perseo occisi, Ovid. Met. 5.
Caucasiumque Abarim, Sperchionidenque Lycetum.
Quin & alterius viri nomen ab Euryalo Interfecti. Virg. Æn. 9. *Fadumque, Hebesumque subit, Rhœtumque Abarimque*. malè enim in prioribus edd. *Fadum, Hebusum, Rhesumque* legitur. Valeat itaque per me licet prior editio, in quâ montis, vel fluvii nomen apud Ovidium habetur.

Abaris, Scytha quidã, Seuthæ fil. Apollinis iter ad Hyperboreos descripsit. & multa alia; hic ab Apolline sagittam accepit, quam jaculans, & ipse cum eâ ferebatur; itaque populos velocissimè transiens, per eam responsa dabat, unde ἀεροβάτης dictus est. Jamblichus Pythagoræ discipulũ fuisse asserit; scripsit oracula regionibus quas peragravit, prædixit iis quoq; terræ motus, pestes & similia. Legatus Athenas veniens, ad suos Hyperboreos rediit, nihil comedens. Trojanorum Palladii Simulacrum ex ossibus Pelopis dicitur fecisse, ut Firmicus habet. Vide plura de eo apud Vossium de poetis Græcis, pag. 16. & 17. &. Maussacum ad Harpocrationem, pag. 8.

Abaritani Episcopalis loci meminit in Africâ propriâ Victor. Uticensis, hinc *Abaritanam arundinem* habet Plin. 16. 36.

Abarnus, Phocensium urbs. Hesych. Ἀβαρνὶς φωκέων πόλις. Idem.

Abarnus, vel *Abarnis*, urbs & regio Parianæ ad Propontidem. Hecatæus & Ephorus *Abarnidem* ad Hellespontum collocant, & Lampsaci arcem esse volunt. Steph.

Abaron, Latine *robur* vel *fortitudo*, fil. Mattathiæ, filii Joannis. 1. Mac. 2. 5, *Eleazar* quoq; dictus.

Abarraza, Syriæ urbs inter Cyrrham, & Edessam. Anton. in Itin.

Abarsis Locus Episcopalis in Jure Orientali. Ortel. in Thes. Geogr.

Abarus, nomen Proditoris cujusdam, Arabum primarii, qui M. Crassum Syriæ Præfectum, expeditionem in Parthos suscipientem, astutè in calamitosum excidium compulit. Appian. in Parth. *Mezeras* Floro 3. 11. qui Syrum facit. *Ariamnes* autem Plutarcho in vitâ Crassi.

Abas, mons apud Syros, unde Euphrates oritur. Vide *Aba*.

Abas, Armeniæ majoris fluv. ubi Pompeius Albanos prælio fudit. Plut. in Pomp.

Abas, Metaniræ fil. à Cerere in lacertam, seu ascalabum conversus, quod à matre susceptam hospitio molestè tulisset, & rem divinam honori illius institutam irrisisset. Cæl. Rhod. 19. 4.

Abas, *antis*, rex duodecimus Argivorum, Lyncei ex Hypermnestrâ conjuge filius, (sunt tamen qui Beli filium faciunt) vir bellicosus, et acerrimi ingenii. Pater fuit Prœti & Acrisii, & avus Persei, à quo postea Argivorum reges *Abantiadæ* dicti sunt. Regnavit annis 23. Euseb. Vide pausan. in Phoc.

Abas, Melampodis fil. Paus. in Atticis.

Abas, comes Æneæ. Virg. Æneide 1.
Jam validam Ilionei navem, jam fortis Achatæ,
Et quâ vectus Abas, & quâ grandævus Alethes,
Vicit hyems.

Abas, dux Thuscus, qui Æneæ suppetias tulit; à Lauso interfectus. Virg. Æn. 10.

Abas, Græcus, cum Androgeo eâ nocte quâ incendebatur Troja, occisus à Trojanis. Ejus clypeum Æneas in agro hostili Ambraciæ, epigrammate addito consecravit.
Ære cavo clypeum, magni gestamen Abantis,
Postibus adversis figo. Virg. Æn. 3.

Abas, Centaurus, Ixionis & Nubis filius, venator insignis. Ovid. Met. 12.

Abas, Saracenus quidam Christianis infensissimus; de quo Paulus Diaconus, lib. 22. rerum Rom.

Abas, Sophista quidam, qui historicos quosdam commentarios, & Rhetoricen scriptam reliquit. Suidas.

Abas, apud Thuscos regnavit annis 15. Ab hoc positi sunt *Abii*, Thusci. Manetho. An. Mundi. 2584.

Abasa, insula proxima Æthiopibus in sinu quodam maris Erythræi. Paus. Eliacis poster.

Abasci, Ἀβασκοὶ Arriano, Scythiæ pop. quorum Iustinianus in suis Novellis meminit, *Abasgos* appellans. Procop. Persicorum lib. 2. Christianos, & jamdudum Romanis amicos dicit fuisse.

Abascus, Sarmatiæ Asiaticæ flu. qui se in pontum Euxinum fundit.

Abaseni, Arabiæ gens, Steph. Ἡ χώρα τῶν Ἀβασηνῶν σμύρναν φέρει, καὶ ὄσσον, καὶ θυμίαμα, *regio Abasenorum myrrham fert, & Osson, & thus*; qui non intelligit Africæ *Abasenos* vel *Abissinos*, sed Arabiæ, à quibus Africani sunt oriundi. Hi porro *Abaseni* Adramitis vel Chatramotis, erant proximi. Uranius apud. Steph. Μετὰ τοὺς Σαβαίους Χατραμῶται, καὶ Ἀβασηνοί.

Abasitis, Mysiæ Asiaticæ tractus, in quo Ancyra urbs. Strabo.

Abassarus, à Cyro præfectus restituendo templo Hierosolymitano. Josephus Ant. Jud. 11. 1.

Abassus, opidum majoris Phrygiæ ad Tolistobogiorum fines. Liv.

Abastani, libera Indorũ gens, circa Indum flu. Arrian. l. 6.

Abatbuba, Marmaricæ vicus. Prol.

Abatia, opidum in municipio Federicorum & Vendraminorum. P. Bembus lib. 9.

Abaton, ædificium erectum à Rhodiis, ad protegendum Artemisiæ tropæum, quod religione impediti diruere non poterant. Cæl. Rhod. lib. 13. cap. 33. *Artemisiam*, inquit. *mirari non desinunt Græci, quæ irruentes Rhodios classe exuerit, insulamq; domuerit, erectâ in urbe Rhodo Statuâ, quæ civitati stigmata inurere videretur. Quem locum obseptum mox Abaton dixere; quoniam tropæa movisse, religio est.*

Abatos, locus ultra Ægyptum, et Æthiopas, juxta paludem Stygem; ab à privativâ particulâ & βαίνω, id est *vado*, sive *ascendo*, quæ loca Græci *Abata*, Latini *Invia*, sive *Avia* vocant. Sen. Nat. Quæst. lib. 4. c. 6. *exiguo ab hac spatio petra dividitur, ἄβατον Græci vocant, nec illam ulli, nisi antistites calcant.*

Abatos, insula Ægypti in palude Memphiticâ; sic dicta, quia *inaccessa*; lini, & papyri copiâ olim celeberrima. Ibi Osiris rex sepultus fuerat. Lucan. lib. 10.
Hinc, Abaton quam nostra vocat veneranda vetustas,
Terra potens, primos sensit perculsa tumultus.

Abauchar, nomen viri, cujus amicus fuit Gyndanes; hujus meminit

meminit Lucianus, in dialogo cui nomen Toxaris.

Abangi, Hunnorum gens videtur fuisse apud Procopium.

Abazea, vide *Sabazia*.

Abba, Africæ urbs Carthagini propinqua. Polyb. lib.14.

Abbatisvilla, urbs comitatus Pontini non antiqua valdè, ut nomen indicat. Sedes est judicis præsidialis. Merula.

Abda, pater Adoniram. 3. Reg. 4. 6. Latinè *servus*, vel *servitus*.

Abdada, Galatiæ urbs. Ptol.

Abdala, Saracenus, Toleti rex, Tiresiam Alphonsi quinti Veremundi filii, uxorem duxit; quæ illius nuptias detrectans post Abdalæ decessum sese in perpetuum cœnobio dicavit. Volater.

Abdala, Mahumeti Pseudo-prophetæ pater, conditione servus, qui in camelis ductitandis subserviebat mercatoribus: quo moriente, Mahumetus ejus filius in lucem est editus. Pet. Abbas Clun.

Abdalmutalis, Arabs, Mahumeti avus, qui tantâ corporis formâ & pulcritudine excelluit, ut eum omnes mulieres admirabili amore prosequerentur. Abbas Clun.

Abdalonimus, longâ cognatione Sidoniorum stirpi regiæ annexus, sed ob inopiam, suburbanum hortum exiguâ stipe colens, ab Hephæstionis hospitibus, (cui ab Alexandro permissum ut quem eo fastigio è Sidoniis dignissimum arbitraretur, constitueret regem) cæteris prælatus, rex constituitur: cùm fortè steriles herbas eligens hortum repurgaret, illi cum regiæ vestis insignibus intrant. Tum rege eo salutato, alter ex his, *Habitus*, inquit, *hic, quem cernis in meis manibus, cum isto squallore permutandus tibi est: ablue corpus illuvie æternisque sordibus squallidum. Cape regis animum, & in eam fortunam quâ dignus es, istam continentiam profer; & cùm in regali solio residebis, vitæ necisque omnium civium dominus, cave obliviscare hujus status, in quo accipis regnum, imo hercule propter quem.* Aliis studio factum prosequentibus, aliis indignantibus & criminantibus, admitti eum Alexander protinus jussit: diutius contemplatus, *Corporis*, inquit, *habitus famæ generis non repugnat, sed libet scire inopiam quâ patientiâ tuleris.* Tum ille, *Utinam*, inquit, *eodem animo regnum pati possim. Hæ manus suffecêre desiderio meo; nihil habui, nihil defuit.* Magnæ indolis specimen ex hoc sermone Abdalonimi cepit vir maximus. Itaq; non Stratonis modo regiam supellectilem attribui ei jussit, sed pleraq; etiam ex Persicâ prædâ; regionem quoque urbi appositam ditioni ejus adjecit. Curt. lib.4. Justinus autem lib.11. Paulo aliter. *Insignis*, inquit, *præter cæteros fuit Abdalonimus, rex ab Alexandro Sidonia constitutus, quem Alexander, cum operam elocare ad puteos exhauriendos hortosq; irrigandos solitus esset, miserè vitam exhibentem, regem fecerat; spretis nobilibus, ne generis id, non dantis beneficium putarent.* Diodorus, Sic. lib. 17. *Ballonymum* vocat, non Sidonis sed Tyri regem constitutum. Aliqui *Abdolominum* vocant. Plut. autem de fortunâ Alexandri 2. 19. corruptissimè legit *Alynomum*. In historiâ etiam falsus est, nam Paphi regnum accepisse scribit.

Abdara, Ptolemæo, *Abdera* Straboni. Hispaniæ Bæticæ opidum; hodie *Almeria*, aliis *Vera*. Clusio autem *Adra*.

Abadaram, Saracenus, Hispaniæ rex, à Radamiro, Gallæciæ rege superatus. Luitpr. 5. 1.

Abdaristenses populi. Plin.4.10. Rectius, (ut puto) *Andaristenses*.

Abdas, Persarum episcopus, virtutibus plurimis adornatus. Is zelo divino non mediocriter imbutus, πυρεῖον i. e. focum eorum, seu Vestam destruxit. Πυρεῖα namq; illi templa vocabant, in quibus ignem perpetuum servabant. Deum enim arbitrabantur ignem esse. Theodoret 5. 39.

Abdastartus, Tyri rex. Regnavit annis novem. Josephus.

Abdecallas, martyr, a Sapore rege Persarum ob confessionem Christi, capite truncatus est, unà cum Simone episcopo Seleuciæ & Ctesiphontis. Hist. Trip. lib. 3. cap. 6.

Abdecammarus, Saracenorum, & Hispaniæ rex, anno Dom. 826.

Abdeel, Latinè *servus dei*, vel *nubes abundantia dei*. Pater Selemiæ. Ierem. 36.

Abdela, urbs circa Mesopotamiam. Cedrenus.

Abdela, Scytharum pop. videntur apud Nicephorum, quos quoq; *Ephthalitas* vocat Ortel. in Thes. Geogr.

Abdemonaphes, Ismaëlita, mercator insignis, qui Mahumetum impostorem emerat: quo mortuo, ejus uxorem ipse duxit Mahumetus.

Abdelmonus, Africæ rex, patre figulo natus, cui, cum juvenis adhuc esset regnū Arabiæ prædixerat Aventumerthus astronomus insignis, eumque in eo acquirendo postea adjuvit: adscivit enim sibi quendam, qui Almohali vocabatur, & cœpit librum Mahumeti, qui dicitur Alcoranus, exponere, & docêre, & Caliphæ de Baldac (qui est Papa Arabum, & descendit generationis lineâ, de semine Mahumeti) contraria prædicare, & contra regem Almonidum Abbadem, qui tunc regnum in Africâ obtinebat, rebellare. Itaque Abdelmonus adjutus superstitione Almohali, (ut consiliis Aventumerthi) regem interfecit, & totum regnum obtinuit Africanum, & apud Maroccum sedem suam statuit. In Hisp. progressus, Saracenos omnes in suas partes pertraxit; ei in regno successit Aveniacob filius. Roder. Toletanus lib. 7. Hisp. cap. 10. Fulgosus lib. 3. cap. 4.

Abdemon, puer quidam qui solvebat omnia problemata à Solomone Hierosolymorum rege proposita. Josephus Jud. Ant. lib. 8.2. & 1. Contra Ap.

Abdemelechus, Latinè, *servus regis*, vel *servus consilii*, Æthiops eunuchus, Sedeciæ regis servus, Hieremiam prophetam intercessione suâ è cœnoso barathro funibus eduxit, (triginta hominibus adhibitis) in quod à proceribus Judæorum conjectus fuerat propter vaticinia; propter hanc pietatem promisit *Abdemelecho* Dominus, sese illum defensurum contra hostes Chaldæos, ne in illorum manus veniret. Jerem. 39. Ebraicè *Ebedmelech*.

Abdenago, Latinè, *servus claritatis*, vel *servus anxius*, aut *faciens splendorem*. Nomen viri, qui & Azarias dicitur. Dan. 1. Ebr. *Abednego*.

Abdera, op. Hisp. Bæticæ in orâ Australi regni Granatensis, ab Almeriâ (quæ in Episcopali sede successit) 7. leuc. in Austrolybicum. Aliquibus *Abdara*, sed *Abdera* Pomponio Melæ, 2.6. cui tanquam Hispano, magis fidendum censeo. Quin & Steph. Ἄβδηρα πόλις τῆς Ἰβηρίας. Hodiè cum articulo, *Aladra*, pro *Alabdra*. Straboni Ἄβδηρα, Φοινίκων κτίσμα καὶ αὐτό. *Abdera etiam ipsa Phœnicum opus*. long. 18. 12. lat. 36. 30.

Abdera, urbs est Thraciæ maritima, non procul à Nessi fluminis ostio, à Teiis condita, hinc natum proverbiale ænigma, Ἄβδηρα καλὴ Τηΐων ἀποικία. *Abdera pulchra Teiorum Colonia*; quo significamus non deesse quò confugiamus, si quis præter modum pergat esse molestus; de quo vide Vossium ad Melam. 1. 235. Dicta ab Abdero Herculis deliciis, à Diomedis equis dilacerato, & ibi humato; in cujus honorem, Hercules, postea quàm pugnasset cum Diomede, *Abderam* condidit; quæ postea collapsa *Clazomene* à Clazomeniis ex Asia venientibus, qui eam in majorem formam redegerunt, vocata est. Solinus ab *Abdera* Diomedis sorore conditam scribit, & cognominatam. Ejus meminit Ovidius in Ibin.

Aut te devoveat certis Abdera diebus.

Ephoro tamen Ἄβδηρα plurali numero. sic & Pomp. Melæ. *Urbs quam soror ejus suo nomine appellavit Abdera.* pop. *Abderita*, & *Abderitani*, hinc adagium *Abderitica mens*. Abderitanos enim stupori mentis obnoxios scribit Cic. de Nat. Deorum. Plin. quoq; 25.8. apud Abderam pascua esse testatur, in quibus equi pasti in rabiem vertuntur, quemadmodum apud Potniam asini. Mart. lib. 10.

Abderitanæ pectora plebis habes.

Imperium Abderiticum. Cic. 7. ad Atticum. Laudat Mela Abderam *quod Democritum Physicum tulit*. Atqui non solum Philosophum hunc urbs ista dedit, verum & Protagoram, & Anaxarchum; præterea Hecatæum historicum, & Nicænetum, plurimosque alios insignes viros, ut meritò dixerit Stephanus Πολλοὶ Ἀβδηρῖται ὑπὸ τῶν [illegible] ἀναγράφονται. Cùm in omnium illustrium virorum catalogis crebri passim essent Abderitæ. Nescio itaq; quare Juvenalis hanc *Vervecum patriam* vocet, nam quòd multi apud Abderitas insani nascerentur, aut fierent, quis hoc stupori tribuat? cùm insania non hebetes & stupidos, qui nil habent quod perdant, sed maxima plerumque invadat ingenia. Quamvis autem Hippocrates, lib.3. Epidem. complurium Abderitatum meminerit, quorum febres conjunctæ fuerint cum delirio, non

tamen

tamen ex tam inamœno morbo natum esse puto proverbium illud de malo Abderitico; sed potius ex affectu jucundissimo, qui ipsorum febribus succedere solebat, ut testatur Luc. de Conscr. Hist. Omnes namque Musicæ & Poeticæ studebant, carmina Poetarum recitantes sibi invicem, & passim in plateis histrioniam agentes: Tam elegans insania non cadit in crassos & pituitosos, nedum in *vervecea* capita, quæ (si verum est paradoxum Stoicum) semper delirant. Vossius. vide Rhodigin. 16. 31.

Abderama, Saracenorum rex, evocatis ex Hisp. ab Eudone Aquitaniæ duce (qui Carolo Martello Gallorum regi viribus impar erat) 400 millibus Saracenorum, velut exploratâ victoriâ, in Galliam ad ulteriores sedes proficiscebatur: adversus quem copias suas instruit Martellus, mittitque ad Eudonem, ut reconciliationem gratiæ faceret, simultatumq; memoriam patriæ Galliæ, religioniq; condonaret, nec secum cuncta in omne tempus everteret. Quibus motus Eudo clandestinum fœdus cum Franco init, fidemque dat communi saluti se non defuturum; præstititq; id re ipsa; nam cum ad Turonum urbem signa contulissent, & jam æquo pugnarent marte, Eudo cum suis castra Saracenorum diripuit, quâ clade Saraceni territi, fugam fecere; ad 375 millia barbarorum cecidere. Æmil. lib. 2. Sigebertus. Alb. Krantzus & alii. Sunt qui *Abdiramus* legunt.

Abderana, Saracenorum rex, duce Aburmane, agrum Barchinonensem, Gerundensemque devastavit. Blondus, Dec. 2. An. Dom. 827.

Abderus, unus fuit eorum qui ab equis Diomedis, Thraciæ regis interfecti & devorati sunt. Maserius in Val. Flacci Argonaut.

Abdi, vel *Abdai*, pater Cis Levitæ, 2 Chron. 29.12. Item filius Maloch, filii Azabiæ, 1 Chron. 6.7. Item filius Elam, 1 Esdr. 10.26. Latinè *servus*, aut *servitus*, vel *nubes abundant*.

Abdia, vel *Abdias*, Latinè *servus Domini*; vulgo *Obadiah*, pater Jesmaia, 1 Chron. 27.19. Alius, Levita, præfectus operis domûs Dei, 2 Chron. 34. 12. Tertius, dispensator domus regis Ahab, 2 Reg. 18.3. *Le maistre d'hostel.* Quartus, propheta σύγχρονος Amos, quem D. Hieronimus sub Ahab fuisse refert. Quintus, Episcopus quidam Babyloniæ, temporibus Apostolorum, cujus decem libri de certamine Apostolorum planè sunt supposititii, quod pluribus argumentis evincit Vossius de Hist. 16. lib 2. cap. 9.

Abdiel, filius Guni, è tribu Gad, 1 Chron. 5.15. Latinè *servus Dei*, aut *nubes abundantia* Dei.

Abdimelech, Saracenorum rex, Africam invasit, è quâ per Joannem Magistrum militum fugatus est. Æmil.

Abdimenaphes, Ismaelita, locuples mercator, temporibus Heraclii, circa annum Christi 612. Magmet, seu Machumetem, Turcarum prophetam emit, qui postea viduam heri uxorem duxit. Pomp. Lætus. Vide *Abdemenaphes*.

Abditana, *Artiapa*, teste Lud. Marmolio, op. Africæ apud Tunetim seu Tunetum urbem, olim urbs Episcopalis sub Archiep. Carthaginensi.

Abdon, Latinè *servus*, aut *nubes judicum*, vir Dei, Hierobo amo super altare excelsorũ, filiisq; ipsius mortem interminatus est: cui interminanti manum arescere fecit: contra preceptum domini in domo pseudo-prophetæ comedit; quamobrem cum reverteretur Hierosolymam, in viâ à leone est interfectus. Hist. extat 1 Reg. 13. nomen autem viri, quod sciam, non exprimitur.

Abdon, filius Michai, vel Micha, 2 Chron. 34. qui 4 Reg. 22. *Achobor* dicitur; nomen item civitatis in tribu Aser, Jos. 21.30. quæ cum suburbanis suis, Levitis separata est. Fuit & nomen Judicis in Israele. Jud. 12.

Abdon, regulus quidam Christianus ex Corduba, Persarum urbe, oriundus; unà cum Sennâ etiam regulo, qui cùm Christianos (quos Decius Babyloniæ captivos inventos, Cordubam secum abduxerat, variisque cruciatibus ad mortem usque mulctaverat) sepeliissent, accusati apud Decium, Romam pertracti sunt: ibi cum ad aras ducti sacrificare noluissent, leonibus & ursis objecti sunt: at cum feræ membra sanctorum non attigissent, gladiis interfecti sunt. Bergomensis, lib. 8. Vincentius, lib. 11. cap. 4.

Abdua, fl. Galliæ Cisalpinæ, qui *Addua* etiam dicitur, Plin. 3. 10. nunc *Adda* Leandro.

Abeacus, Siracum rex, qui sunt pop. ad radicem Caucasi, apud Strab. lib. undecimo.

Abea, Ptolemæo Peloponnesi urbs est, ad sinum Messeniacum. Pausan. dicit olim *Iren* appellatam: Hodie *Calamata*, teste Sophiano.

Abeata, pop. in Achaiâ, non procul ab Aliphireis & Pyrgensibus. Plin. 4. 6.

Abed, filius Jonatha, 1 Esdr. 8. Latinè *servus* vel *operarius*.

Abedone, nomen urbis Varrino.

Abel, per א, Latinè *luctus*; locus Palæstinæ, Jud. 11. Item 3 Reg. 16. Ubi Josephus *Abellane* legit.

Abela, vel *Abel*, nomen trium urbium facit D. Hieron. in locis Hebr. Unius quidem in terrâ Ammonitarum, in septimo lapide Philadelphiæ, quæ nomen retinet, hic Jepthe dimicavit. Secundæ, in duodecimo à Gaderis milliario contra Orientalem plagam. Tertiæ in Phœnice, inter Damascum & Paneadem.

Abel, per ה in principio, Latinè *vanitas*, sive *evanescens*, aut Syriace *vapor*; filius Adami, à Caino fratre suo interfectus; falsus itaque Josephus ubi ait, ὄνομα δὲ τὸ πένθος. quod autem illic sequitur (nimirum Antiq: Jud. lib. 1. c. 3.) verissimum Ἄβελος μὲν γὰρ ὁ νεώτερος δικαιοσύνης ἐπεμελεῖτο, καὶ πᾶσι τοῖς ὑπ' αὐτοῦ πραττομένοις παρεῖναι τὸν Θεὸν νομίζων, ἀρετῆς προυνοεῖτο. h. e. *Abel justitiam colebat, & omnibus actionibus suis Deum præsentem ratus, virtuti operam dabat*; & proinde salvator τὸν δίκαιον eum indigitat, *justum*, Matt. cap. 23. & D. Joannes, 1 Ep. cap. 3. vers. 12. rationem reddens cur frater ejus eum occiderit, ait ὅτι τὰ ἔργα αὐτοῦ πονηρὰ ἦν, τὰ δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ δίκαια. *quia opera ejus mala erant, fratris autem ejus justa.* Vide plura apud Philonem. Lib. *de Sacrif. Abelis & Caini.*

Abelardus, vel *Abaelardus*, D Bernardi σύγχρονος, scripsit opera quamplurima, in uno volumine edita operâ & studio Francisci Amboesii.

Abelbuel, urbs in terrâ Ruben, unde Elizeus propheta. Dorotheus.

Abelfeidus, Cosmographus, Ptolemæo, (ut putatur) major & doctior; à Postello ex oriente Venetias allatus, qui ante annos 300 vixisse, & princeps Assyriæ, Syriæ, & Persidis fuisse traditur. Neander Geogr. part. 2. Lege tu *Abulpheda*.

Abelia, Indiæ locus apud Zonaram.

Abeliani vel *Abeloita*, hæretici in agro Hipponensi sic dicti, erant conjuges, nec tamen consuetudine conjugali utebantur, sed puerum & puellam adoptabant, qui mortuis eâdem conditione succederent, ut narrat Augustinus ad Quod-vult-Deum. Hæres. 87. Nitebantur loco Pauli, 1 Cor. 7. 9. οἱ ἔχοντες γυναῖκας ὡς μὴ ἔχοντες ὦσι. At cur sic dicti? Ab Abele, inquies. Ita Augustinus cunctanter, & ex relatu aliorum. Quod quis quæso intellexerit, cum his hæreticis non videatur quicquam fuisse commune cum Abele? Fallor, aut eo penetraverat fabula, quæ totum Orientem jam pridem pervagata est, Adamum post Abelis necem ab uxore abstinuisse per annos 130. Ita Judæi doctores. Inde autem Arabicum verbum ex *Abele* factum תאבל *theabbala* est, ab uxore continere se. Giggeius תאבל אדם h. c. *Adam ab Evâ se abstinuit ob necem Abelis.* Eodem exemplo *Abelonii* dici potuere, qui ab uxoribus se continebant. Hoc certo certius, *Punicam declinationem* huic nomini Augustinum tribuisse. Bochart.

Abelinates, Plinio Italiæ pop. qui *Protropi* cognominantur; item alii, qui *Marsi* cognomen habent: circa Apuliam utrique.

Abella, Campaniæ op. sed in vulgatis authorum exemplaribus est *Avella*. Ex Ptolemæo tamen, (qui Romanorum ferè ubiq; per Italiam sequitur vocabulorum formationes) colleges in *Abella* pronunciasse Romanos; habet enim unà cum Strabone Ἀβέλλα; alioqui scripturus erat Αὐέλλα. Apud Virg. Æn. 7. jam inde antiqui Grammatici capite suo nomen hoc detruncârunt in hunc modum,

Et quos malifera despectant mœnia Bella.

Silius autem Italicus (quem Virgilii simiam verissimè dixeris) *Abella* habet hoc versu lib. 8.

Surrentum, & pauper sulci Cerealis Abella.

De origine opidi, Just. lib. 20. *Jam Nolani, Abellani, nonne Chalcidensium coloni sunt?* Ambrosius Leo, qui de hâc suâ patriâ tres libros scripsit, tradit eam à priscis Græcis

'Αιλλα à venti vertigine hunc tractum perflante, dictam fuisse, à posteris vero Latinis *b* insertum. *Avella* autem, ut dixi, vulgo perhibetur, unde *Avellanæ nuces* Macrobio Sat. 3. 18. *Nux*, ait, *Avellana, seu Prænestina, quæ est eadem, ex arbore est quæ corylus dicitur.* long. 38. 15. lat. 41. 5.

Abellinum, urbs episcopalis Hirpinorum, sub Archiep. Beneventano. Populi *Abellinates* Plinio dicuntur. Baptista Porta lib. 5. villæ suæ, scribit duo esse in Italiâ opida, quæ vulgo *Avello* & *Avellino* vocantur, an hoc *Abellinum*, *illud Abella*? Ortelius in Thes. Geogr. long. 38. 19. lat. 41. 6.

Abellio, eo quoq; inclinat animus (inquit Cl. Vossius 2. de Idol.) ut *Abellionem* non alium quam Solem, nec aliunde quam à *Belo* dictum putem. Firmat opinionem meam, quod & Pamphylii & Cretes, sic dixere. Hesych. 'Αβέλιον, ἥλιον, Παμφύλιοι. Idem 'Αβέλιον, ἥλιον, Κρῆτες. Et fortasse *Apollo* ex Cretico Ἀβέλιος; nam veteres Romani *Apello*, pro *Apollo*; ut pro *homo*, *hemo*: pro *bonus*, *benus*: unde *benè*.

Abel-maim, Latinè *luctus aquarum*, civitas, quam (ut narrat historia Paralipomenωn, 2 Chron. 16.) rex Asa per Benhadad Syrum expugnavit. 3 Reg. 15.

Abel-mehula, Latinè *luctus infirmitatis*, aut *luctus chori*, *vel tympani*: Sive ex Hebr. & Syro, *luctus veniæ*, nomen loci, Jud. 7. & 3 Reg. 4. Hieron. in Locis Hebr. ait vicũ esse in Aulone.

Abel-satim, Latinè *luctus spinarum*, seu *declinationum*, aut *prævaricationum*. Non procul à Jordane locus, in deserto ad Meridiem Moabitarum. Num. 33. Illic fuit 42 mansio Judæorum. dicitur & *Sitim*, sive *Scim*. Num. 25.

Abelteriam, Lusitaniæ urbs Antonino inter Olysipponem & Emeritam; Simlerus legit *ab Elterio* divisim.

Aben-boen, Latinè *lapis pollicis*, aut *pollex*; vel *lapis in eis*; à filiis Ruben sic appellatus est terminus filiorum Judæ: jaret in valle contra orientem, in viâ regiâ ad Adonim; magnus est in modum clibani, & videtur esse marmor. Bridenbach. itin. 6. Hieron. in Locis Ebr. Videatur Andreas Masius in Jud. cap. 5.

Abendonia, vel *Abbendonia*, opidum in comitatu Bercheriæ, 5. mille pass. ab Oxonio distans; Sheovesham primum Saxonibus, inde *Abbandune*; dictum ab Abbatia procul dubio (inquit Camdenus) potius quam ab Abbeno Hibernico nescio quo heremitâ, ut quidam scripserunt. *Locus erat* (ut habet vetustus liber Abbendonensis) *in planitie, visa desiderabilis, paulisper ultra villam quæ nunc vocatur Sunningwell, inter duos rivulos amanissimos; qui locum ipsum, quasi quendam sinum, inter se concludentes, gratum cernentibus præbent spectaculum, & opportunum habitantibus subsidium. Sheovesham autem ipsa olim dicta, civitas famosa, aspectu desiderabilis, divitiis plena, agris circundata uberrimis, vernantibus pratis, diffusis campis, & gregibus lactifluis. Hic sedes regia, hac, cùm de regni præcipuis & arduis negotiis tractaretur, concursus fiebat populi.* V. lgò *Abington*. Vide Camdenum in Bercheriâ.

Aben-ezer, vel *Eben-ezer*, Latinè *lapis adjutorii*; locus in Palæstinâ, 1 Sam. 4. inter Maspha & Sen, ibidem cap. 7. ver. 12. *Correas* vocatur hic locus à Josepho. Hic cum castra haberent Israëlitæ, profligati à Philistæis arcam testamenti adferri voluerant, tanquam tutiores futuri, Deo presente; sed mox & ipsi cæsi, & arca capta est. Quod autem *Correum* à Jos. vocatum hunc locum asserit author, vereor ne mendum sit. *Coreas* quidem apud Jos. invenio: De bello Jud. lib. 1. cap. 5. juxta Pellam, & Scythopolin; cæterum an locus iste sit *Aben-ezer* alii viderint.

Abenezra, insignis fuit Philosophus, Astronomus, & Theologus, qui commentaria præclara in tota biblia conscripsit. Commentarium suum in 12. prophetas minores absolvit in Urbe Rhodo, Anno Dom. 1145. mortuus anno ætatis suæ 75. Ob insignem Doctrinam & Sapientiam fuit κατ' ἐξοχὴν dictus חכם *h. e. Sapiens*. Buxtorf. Unde Mayerus in Phil. Sacrâ. *Merito audit sapientissimus Hebræorum.*

Aben-nedin, librum de Philosophis Arabibus scripsit, teste Mersennio præfat. in Apollonii Conica.

Abeona, Dea ab antiquis culta, quæ abeundi facultatem præstaret. August. lib. 4. & 5. De Civ. Dei.

Aber, Cinæus, vel *Heber* Kenæus sive Kenites (è posteris Hobabi Mosis soceri) tentorium olim haud longe à civitate Azor in valle Sennim versus Vulturnum, 4 à Castro regio, contra Africam autem à castro Zabul, tribus milliaribus, tetenderat: ubi Jaël uxor ejus Siseram hospitio exceptum, sopitum interfecit. Brocard Itin. 3. Jud. cap. 4.

Aberdonia, & *Aberdona*, olim *Devana*, *Aberdeen*, urbs Scotiæ episcopalis, & Emporium, & Academia, in orâ Orientali; ab Andreapoli ejus metropoli, supra 60 mill. pass. in Cæciam. long. 18. 12. lat. 58. 40.

Aberides, Deus ethnicorum, qui deinde Saturnus appellatus est; Cœli & Vestæ filius.

Abernethum, postea Andreapolis, S. *Andrews*, urbs Scotiæ archiepiscopalis, & Academia in orientali orâ; inter Edinburgum 20, & Aberdonam supra 60 mill. pass. in Cæciam.

Abes, Latinè *ovum*, sive *cænosus*, aut *lineus*, nomen civitatis in tribu Issachar. Jos. 19.

Abessamis, Omanorum urbs in Arabiâ Felici. Plin. 6. cap. 28. aliis *Besammisa*.

Abesan, Bethlehemita, mortuo Jephthâ, judicavit Israel septem annis; habuit 30 filios, & totidem filias, quas omnes maritis tradidit: similiter filiis omnibus uxores dedit: foras misit filias, filiorum autem uxores domum suam introduxit. Jud. 12. Latinè *pater scuti*, aut *patris scutum*, vel *arma*, aut *pater frigidnatis*. Rabbi Sol. & Chald. paraphr. hunc Abesan, Boos esse dicunt. Ibzan autem Ebræis dicitur.

Abessalom, Latinè *pater pacis*, sive *pater consummationis*, sive *pater retributionis*, aut *patris pax*, sive *patris consummatio*, sive *patris retributio*: Pater Maacha, sive Michaiah; matris Abiam. 3 Reg. 15. qui 2 Chron. 13. dicitur Uriel.

Abeste, Arachosiorum opidum apud Hermandrum fluvium. Plin. 6. 23.

Abgatha, Latinè *pater torcularis*, vel *torcular patris*, Eunuchus Ahasueri, regis Persarum. Esther. 1.

Abgarus, rex Edessenorum in Mesopotamiâ. Exemplar epistolæ, ab eo ad Christum scriptæ recitat Eusebius lib. 1. Hist. Eccl. cap. ult. *Abgari* etiam cujusdam regis orientalis meminit Jul. Capitolinus in Antonino pio, ubi Casaubonus ait familiare nomen esse regulis orientis *Abgarum*, vel ut plures Græcorum scribunt 'Αὔγαρον. Persidis etiam rex quidam *Abgarus* Spartiano nuncupatur in Severo. Vide *Abagarus*.

Abi, vel *Abia*, mater Ezechiæ regis. 2. Chron. 29.

Abia, filius Samuëlis. 1 Reg. 3.

Abia, sive *Abiam*, filius Roboami ex Maacha filiâ Abessalom, quartus Judæorum rex; hic pravum se, ac paternorum vestigiorum æmulum præstitit: orantibus tamen deum suis militibus vicit ipsum Jeroboam: tunc corruêre 50000 virorum fortium ex Israel, confossa à viris Judæ. Regnavit Abia tribus ferè annis. 3 Reg. 15.

Abia, filius Jeroboami, 3 Reg. 14. Alius ὁμώνυμος, octavæ classis sacerdotum, à *Davide* in 24 classes distributorum, ex quâ ortus est zacharias pater Jo. Baptistæ, 1 Chron. 24. Luc. 1.

Abia, Herculis filia, Hylli nutrix, in Iram civitatem secessit, quam de suo nomine *Abiam* appellavit, ibiq; fanum ejusdem nominis condidit.

Abia, civitas maritima in Messeniâ, quæ à Saltu Porcino 20. potissimum stadiis distat. *Iram* olim nominarunt: & unum est ex 7 op. quæ Agamemnonem Achilli promisisse Homerus scripsit.

Abiasaph, Sive *Abisaph*, Latinè *pater congregans*, sive *pater consummans*, vel *finiens*; filius Coræ. 1 Chron. 6.

Abiasaris, rex maximæ Indorum partis, qui se cum regno suo Alexandri Macedonis potestati subjecit. In cujus ditione dracones prodigiosæ magnitudinis nutriebantur. Sabell. lib. 6. Enn. 4.

Abiasari, vide *Biasari*.

Abiathar, Latinè *pater excellens*, aut *pater residui*, vel *remanentis*, Sive *pater explorationis*, vel *contemplationis*, aut *pater funicali*. filius Ahimelech sacerdotis, 1 Reg. 22. & ipse Ahimelech. Marc. 2.26.

Abibalus, Tyriorum rex, Solomonis contemporaneus, & amicus. Joseph. lib. 1. contra Ap.

Abice, vel *Abica*, Ponti regio, circa Borysthenis ostia; Stephano *Hylea*.

Abida, Latinè *pater scientiæ*, vel *scientia patris*, filius Madai, filii Abrahæ. Gen 25.

Abida, Cœlesyriæ opidum Ptolemæo.

Abidan, Latinè *pater judicii*, filius Gedeonis. Num. 1.

Abidenus, qui & *Abydinus*; de Chaldæorum & Assyriorum rebus scripsit. Vide Vossium de Hist. Græcis. 1.9.

Abiel, Latinè *pater meus Deus*, filius Seror. 1 Reg. 9. pater Ner.

Ner. 1 Reg. 14. nomen item cujusdam alterius, 1 Chron. 11. qui 2 Reg. 23. dicitur *Abialbon.*

Abieta, Jazygum Metanastarum op. Ptolemæo. *Abrieta* legunt Latini interpretes. Ortel. in Thes. Geogr.

Abiezer, Latinè *pater adjutoris*, sive *patris adjutorium*, vel *pater atrii*, aut *patris atrium*; fil. Manassæ. Jos. 17. Unus ex fortibus David. 2 Reg. 23. Alius item. Jud. 6.

Abigabaon, Latinè *pater collis*, sive *pater calicis*, vel *scyphi*, aut *pater dorsi peccati*. Vertendum ex Hebræo, *princeps Gabaon*, cujus nomen erat Jahiel, & uxor ejus Maacha. 1 Chron. 8. 29.

Abigail, Latinè *pater exultationis*, vel *patris exultatio*, nomen uxoris Nabal. 1 Reg. 25. uxor David, mortuo marito. Est & filia Naas, soror Zerviæ, mater Joab. 1 Chron. 2. 16. 2 Reg. 17. B. Ambrosius Epist. 13. *paternæ gratiæ rorem* Abigail interpretatur.

Abigas, Mauritaniæ fluvius, ex Aurisio monte prorumpens. Procopius.

Abigensium civitatis meminit liber provinciarum in Galliâ Aquitanicâ primâ, sed *Albigensium* legit alius codex. *Albic* est Cœnali. Ortel. in Thes. Geogr.

Abihail per ח in penultimâ, Latinè *pater fortitudinis*, aut *pater exercitus*, sive *pater divitiarum*, aut *pater antemuralis*, vel *pater doloris*; Pater Suriel, principis Moholitarum. Num. 3. Ubi corruptè legitur *Abihaiel*; uxor item Roboam, filii Solomon. 2 Chron. 11.

Abihail, per ה in penult. Latinè *pater luminis*, vel *laudis*; uxor Abisur, filii Semei, filii Onam. 1. Chron. 2.

Abii, Populi sunt (ut Stephano placet) Scythiæ, aut ut aliis malunt, Thraciæ; Ita dicti, vel quòd Abiaaum amnem accolant, vel quòd in curribus degentes, lacte vescentes, & cœlibatu viventes, vitam humanam agere non videantur. Alii *Abios* dictos putant, quòd in pace degentes, nemini vim inferant; ab α privat. & βία, violentiâ. Certe Homerus Iliade quintâ, δικαιοτάτους ἀνθρώπους eos apellat, *h. e. hominum justissimos*. Sunt quoque qui inde *Abios* Dictos putant, quòd more vicinarum gentium, arcu non utantur. ab α priv. & βιὸς arcus. Vide Steph. & Bochartum, Phaleg. 3. 9.

Abila, quæ Lysanii cognominatur, ab ejus præside, nempe Lysanio, ut testatur Euseb. Demonstr. 8. Cavæ Syriæ urbs est Ptolemæo, Polybio, & Plinio. Stephanus duas urbes habet hujus nominis in hoc tractu, unam in Phœniciâ, alteram circa Jordanem flu. Ἄβιλα quoque Josepho, urbs ad Jordanem, ubi locus Palmarum. Antiq. 4. 7. *Abilene* vocatur D. Lucæ. cap. 3. hodiè *Bellinas*.

Abila, vel *Abyla*, ad fretum Gaditanum, è regione montis Europæi Calpes, in Africâ mons est. Nomen ex Punicâ linguâ *montem altum* exponit Avienus, in oris maritimis.

Abilam vocat Gens Punicorum, mons quod altus barbaro.

Siquidem *Abila* Pœnis erat עב עילאה *ab illaa*, quod *montem altum* exponi nequaquam miror, cum עבים, Jeremiæ 4. 29. Hieronimus interpretetur *ardua*. Illud huic monti apprimè convenit, qui à Dionysio describitur,

Ἠλίβατος, τρανῶς καλυπτόμενος νεφέεσσι.

Itaque hæc Festi versio posset ferri, nisi alia occurreret aptior, quâ עב *ab* exponitur *sylva*. Patet illud ex ipso Jeremiæ loco, quem indicavimus; ubi pro עבים *abim*, Græci τὰ ἄλση, h. e. *nemora* reddunt; *Abilam* enim, (velut Græci Ἀβίλην) montem fuisse sylvosum constat, ex his Strabonis, lib. 17. Τὸ ἀντικείμενον ὄρος ἐστὶ Ἀβύλη, πολύθηρον, καὶ μεγαλόδενδρον. Sunt qui pro *Abylâ*, transpositis literis *Alybam* scribunt, id est, על עבא *al aba*, eodem sensu. Dionys. Periegetes, Στῆλαι Ἀλύβη κεῖται μία, una sc. ex Herculis columnis. Ἀβίλυκα Hesych. Ἀβίλυξ Suidæ.

Abilamarodachus, Josepho; vide *Evilmerodach*.

Abilius, secundus Alexandrinæ Ecclesiæ Episcopus, Aniani successor. Euseb. 3. 14.

Abilius, qui ante *Abllius*, voce Græcâ, à civium congregatione vocabatur; Romuli, ex Hersiliâ Sabinâ filius; vel, ut alii volunt, Hostilii cujusdam ex eâdem Hersiliâ. Plut. in Romulo.

Abilunum, Germaniæ urbs. Ptolemæus.

Abimael, filius Jechtan, nepos Heber. Gen. 10. Latinè *pater à deo*, vel *de deo*.

Abimelech, Latinè *pater regis*, sive *regum summus*, Gideonis ex concubinâ filius; cum grandior factus esset, propinquorum, (avunculorum præsertim) studio, favore, industriâ, & labore, Sichemitis persuasum est, ut illi principatû deferrent, dederuntque Abimelecho 70 argenti laminas è fano *Baal-berith*: hoc argento egentium, flagitiosorumque colligit manum, & in domum patris sui in Ephrâ sivè Ophrâ venit, & metuens, ne si in vivis manerent 70 fratres, imperandi etiam dulcedine tangerentur, & illi insidiarentur, si non omnes, saltem aliqui: eos per satellites, latronesque ne suos capi jussit omnes, deinde, (quasi facinoris alicujus rei comperti essent) mortis in illos sententiam dedit; sicque demum in uno eodemque supplicii loco, super uno lapide jugulari curavit, & occisi sunt omnes, uno excepto, Jothamo sc. filio minimo, qui absconditus fuit. Nefario hoc parricidio in fratres perpetrato, in urbem Sichem rediit, illorum adhuc calenti sanguine respersus, viros Sichem, & universas familias urbis Millo congregavit, ab iis rex creatus est, regnavitque annis tribus. Tandem inter Regem & Populum immisit Deus malum spiritum, ut mutuis sese scelerati damnis exitiisque conficerent. Incipiunt ergo Sichemitæ Abimelechum detestari, & illi insidias astruere, ab illo vicissim capitur Sichem, occisique quotquot contrariæ partis erant, & urbs penitus excisa, & quidem ita ut totum ejus locum ac solum sale consererent. Inde venit ad opidum Thebez, & dum turris (quam oppugnabat, & ad quam confugerant viri omnes ac mulieres) ostium exurere niteretur, à fœminâ, quæ illi fragmen molæ in caput dejecit, oppressus est; sed ne à fœminâ trucidatus diceretur, armigerum suum rogavit, ut gladio eum transfoderet; quod & ille perfecit. Jud. cap. 9.

Abimelech, rex Gerar qui Saram, Abrahami conjugem, in uxorem acceperat; ob quod peccatum, Josephus cum totâ familiâ lethali morbo correptum fuisse refert, mortemque illi Deum in somnio denunciasse; hinc bonus ille rex, etsi Ethnicus, ad agnitionem veri Dei venit, Saram antequam ei appropinquasset, Abrahamo restituit, cumque placidè objurgatum, singulari munificentiâ regiis donis affecit, hospitium ei liberum in regno concessit, quâcunque regni parte placeret. Oravit autē Deum Abrahamus, & Deus Abimelechum ipsum curavit, uxoremque ejus, ac ancillas, ut parerent; clauserat enim Dominus omnem uterum in domo Abimelechi, Gen. 20. Apparet autem fuisse communem appellationem regum Philistææ gentis. Ideo in titulo, Psalmi 34. nomen Abimelech tribuitur Achis, regi Gath, ad quem fugit David. 1 Reg. 21.

Abina, Susianæ urbs apud Ptolemæum.

Abinadab, filius Isai patris David. 1 Reg. 16. filius Saul, 1 Chron. 8. & præfectus Solomonis, 3 Reg. 3. Latinè *pater voventis*, vel *voti*, sive *pater principis*, vel *pater spontaneus*.

Abinna, nomen urbis. Suidas.

Abinoam, Pater Baraci, ducis exercitus Judæorum, Jud. 4. & 5. Latinè *pater pulchritudinis*, vel *jucunditatis*, aut *pater motionis eorum*.

Abiolica, sex mille passus ab Eboroduno versus Vesontionem distat; nomen hoc, spatium, ac situs, conveniunt vico hodiè vulgo *le Buller* dicto. *Cluverius*.

Abira, Phœniciæ urbs. Lib. Notitiarum.

Abiria, pars Indiæ intra Gangem, juxta Patalenem. Lat. Interpr. Ptolomæi. Apud quem tamen *Sabiria*, Græcè Σαβιρία dicitur.

Abiram, Latinè *pater celsitudinis* vel *elevationis*, aut *pater fraudis* vel *projectionis*, primogenitum Hiel, instauratoris Jericho. 3 Reg. 16. Item filius Eliab, frater Dathan. Num. 16. Socius seditionis Choræ adversus Mosen & Aaronem motæ, unà cum cæteris hiatu terræ absorptus.

Abis, fluvius in Danubium influens, qui & *Absus* dicitur. Althamerus.

Abisa, Arabiæ Felicis urbs. Ptolemæus.

Abisac, vel *Abishag*, Latinè *patris ignorantia*, vel *patris error*, sive *pater apprehendens*, vel *attingens*, aut *pater multiplicans*, virgo adolescentula, quæ calefaciebat regem Davidem, senio & frigiditate confectum. 3 Reg. 1.

Abisai, Latinè *patris munus*, vel *pater muneris*, filius Sarviæ, (sororis Abigail) frater Joab. 1 Reg. 26.

Abisama, civitas Arabiæ Felicis Ptolemæo.

Abisaris, Regio Indiæ apud Strabonem, lib. 15. Ἀβισάρου χώρα. Diod. Sic. *Embisarum*, Arrianus *Abisaren*, Curtius

Abiasarea vocat. Verum est quòd Diodorus lib. 17. *Embisari*, & Arrianus lib. 5. *Abissaris*, itemque Qu. Curtius *Abiasaris* mentionem faciunt, & pro eodem habent. Regem vero sic vocant, non regionem.

Abisontes, pop. inter Alpinas gentes. Plin. Aliis *Ambisoaes*.

Abissini, *Abassini*, vel *Abyssini*, Æthiopiæ populi.

Abissue, filius Phinees, fil. Eleazer, filii Aaronis. 1 Chron. 6. filius item Bela, filii Benjamin. 1 Chron. 8.4.

Abissur, Latinè *pater muri*, aut *pater bovis*, sive *pater cantantis*, vel *pater aspicientis*, aut *pater rectitudinis*; filius Onam, filii Jerahmeel. 1 Chron. 2.

Abitacum, lacus Galliæ apud Claromontem urb. in Arvernis, qui nunc *Sorlivia* vulgo dicitur, teste Massono.

Abital, Latinè *pater roris*, mater Saphatiæ, filii David. 2 Reg. 3.

Abitinenses, Africæ populi, apud D. Augustinum contra Parmen.

Abia, Latinè *pater ipse*, vel *pater est*, filius Aaron. Ex. 6.

Abiud, Latinè *pater laudis*, vel *confessionis*, filius Bela, filii Benjamin, 1 Chron. 8. Alius ejusdem nominis, divisor terræ Canaan, Num. 34. Tertius, filius Zorobabelis. Mat. 1. 13.

Ablacas, fluvius Danubium ingrediens. Althamerus.

Ablavius, Ægyptius, præfectus Prætorianus, An. Dom. 330. Quo anno Constantinopolis (quæ & nova Roma) dedicata est. Anno sequenti Consul factus, à Constantino cæditur. Alii *Ablatias*.

Ablavius, Gothorum historiam composuit. Jornandes de rebus Geticis lib. 4. Vide Voss. de Hist. Lat. lib. 3. p. 690.

Abletes, populi non procul à Pergamo, qui parent Mysis. Strabo.

Abliala, Albaniæ urbs Ptolemæo.

Abner, Latinè *patris lucerna*, vel *patris auvale*, princeps militiæ Saul, filius Ner, patruelis Saul. 1 Reg. 14. Interficitur à Joab. 2 Reg. 3.

Abnobi, montes Germaniæ, pro locorum diversitate, varia sortiuntur nomina: in Franconiâ namq; *Steygerwald* vocantur; eorum pars circa Mœnum flu. *Ottenwald* appellatur; & inter Hassiam, & Franconiam *Spessart* dicuntur, Percheimero autore. Item circa Wirtembergensem ducatum, ubi Danubius oritur, *Die Baar*, Willichio, & Tscudo. testibus. Tacitus sub initio De mor. Germ. *Danubius*, inquit, *molli, & clementer edito montis Abnoba jugo effusus*. Plin. 4. 12. De eodem amne, *ortus hic in Germaniâ, jugis montis Abnoba, ex adverso Rauraci Galliæ opidi, multis ultra Alpes millibus*. Ἄβνοβα Ptolemæo, cujus interpretes Latinè reddiderunt *Annobi montes*, & quidam *Annobii*; alii etiam Aunobæ, quasi pluralis numerus esset, τὰ Ἄβνοβα ὄρη. Eos decepit locutio nova & peregrina, quâ pluralis numerus jungitur singulari, ὄρη τὰ καλούμενα Ἄβνοβα. In Taciti quibusdam exemplaribus vocabulum *Abnoba* corruptum legitur *Arnoba*, & in aliquibus *Arbona*. A Marciano Capellâ *Ad Novem* dici adnotavit Rhenanus, sed corruptè, pro quo viri eruditi restituerunt *Abnouam*, ex quo haud ineptè quidam conjecerunt ipsis Germanis montis vocabulum fuisse, *die Abenowe*, à quo Latinis, Græcisq; facta vocabula *Abnoba*, *Auaoba*, & *Abnova*: Rauraci montes sunt Ammiano. Cluverio id montium jugum est, quod ab Rheni, Arolæq; confluentibus Septentrionem versus, ad op. usque *Pfortzeheim*, inter Rhenum, ac Danubii fontem, Nicrumq; sternitur. Germ. Ant. 3. 48.

Abobrica, Lusitaniæ opidum insigne, uti vocat Plin. 4. 20. propter situm nempe quem ei Mela tribuit. Lib. 3. cap. 1. ubi tamen vulgò *Adrobicum*, & lib. Mss. *Adrobricam*. Vide Vossium ad locum.

Abeccis, op. Æthiopiæ. Plin. 6. 29.

Abæocritus, dux Bæotiorum, cum mille aliis Bœotiis cæsus apud urbem Chæroneam, in quodam prælio contra Ætolos. Plut. in Arato.

Abocharana, urbs Felicis Arabiæ, sita in monte edito ad 7 passuum millia angusto colle, ut vix duo simul valeant proficisci. Ibi asservatur regius Thesaurus Sultani. Lud. Barth. in reb. Arabiæ Fel. lib. 2. cap. 8.

Abodiacum, sive ut Ptolemæo scribitur, *Abudiacum*, opidum quod hodie vulgo *Tuessen* dicitur. Vindeliciæ urbs.

Abolani, populi in Latio, Albensibus proximi. Plin. 5. 2.

Abolla, Siciliæ opidum Stephano, & Suidæ.

Abona, *Abonis*, vel *Abon*, op. & flu. Albionis. Opidum *Avington* teste Camdeno, & fluvius *Avon* nominatur. A Ventâ Silurum 9 mill. pass. ex Itiner. Anton. distans. Sed aliis est *Porshat*, pagus ad ostia *Abonis* è regione Bristolii urbis, Porro *Avon* flumen Britannicè significat, Camdeno teste.

Aboniteichos, i. e. *Aboni muara*, Galatiæ op. Ptolemæo, & Arriano in periplo. Petr. Bellonius & Gyllius *Boli* hodie dici scribunt; *Arcane* Theveto dicitur; in orâ maris Euxini inter Teutbraniam ad occid. & Sinopen ad ort. Lucianus in Pseudomante refert, quendam Alexandrum impostorem petiisse à principe Romano, ut commutato vocabulo, *Jonopolis* vocaretur. Stephano est πόλις μικρὰ juxta Euxinum Pontum, cujus populi dicuntur *Abonoticheitæ*. Ἀβώνου τεῖχος etiam Ptolemæo, Asiæ Tab. 1. cap. 6.

Abor, vel *Habor*, circa Mediam regio. 4 Reg. 17. ad Gozan flu. Villæ quoq; nomen esse in Mediâ scribit D. Hieronymus.

Aberaca, urbs in Sarmatiâ Asiatica, vicina mari Euxino. Strabo.

Aboriense, op. Africæ propriæ. Plin. lib. 4. cap. 5.

Aborigines, Italiæ pop. qui in Siculorum agros successerunt. Nomen eorum unde originem cœperit ostendere voluit Festus Pompeius his verbis. *Aborigines appellati sunt, quod errantes convenerint in agrum, qui nunc est populi Romani; fuit enim gens antiquissima Italiæ*. Eandem, simulq; duas alias adfert hujus vocabuli originationes Dionys. Halicarn. lib. 1. *Aborigines*, inquit, *auctores, conditoresque Romani generis, Italiæ indigenas, alii sui corporis gentem adserunt, nomenq; iis impositum esse*, διὰ τὸ γενέσεως τοῖς μεθ' αὑτοὺς ἄρξαι, i. e. *quod posteris suis originis ab se fuerint auctores. Alii malunt errones quosdam incertis vagantes sedibus, & è multis regionibus conventus, forte fortunâ in iis locis junxisse inter se copias &c. Hi torquent vocabulum ad conditionem hominum istorum*. Ἀβερριγῖνας λέγοντες, ὡς ἂν δηλοῦντες τὸ πλάνητας. i. e. *quasi ab erroribus vocantes Aberrigines*. Primam etymologiam Virgil. innuere videtur Æneid. 7. in his.

Quin etiam veterum effigies ex ordine avorum
Antiqua ex cedro, Italusq; paterq; Sabinus
Saturnusq; senex, Janique bifrontis imago
Vestibulo adstabant, aliique ab origine Reges.

Ubi Servius *Ab origine reges* pro *Aboriginum reges*, sed est merito prohibitus. Tertiam originationem tradit idem Dionysius aliquanto post, his verbis; πολλοὶ ἐκ ... Ἀβοριγῖνας ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς ὄρεσιν οἰκήσεως. Quam etiam Virg. firmare videtur. Æn. 8 ubi de Saturno,

Is genus indocile, ac dispersum montibus altis
Composuit, legesque dedit. ———

Græce Αὐτόχθονας dicas. Vide Suidam in *Aborigines*, & Porti notas ad locum.

Aborras, Straboni, lib. 16. *Chaboras* autem Ptolemæo, Mesopotamiæ flu. Anthemisiam urbem præterfluens, non procul ab Euphrate: *Abora* est apud Zosimum, & Marcellinum. Βύῤῥας, *Burrbas* est Æliano. 12. de Anim. cap. 30. *Xaboreflotam*, vocat, (nescio quo auctore) Pomp. Lætus. *Giulap* nominari in tabulis Geographicis videtur. *Hormuz* autem possit nominari ex Onuphrio in vitâ Jul. 3. Pont.

Abos, mons Armeniæ majoris Ptolemæo, Latini *Abas* dicunt.

Abotis, civitas Ægypti Stephano & Suidæ.

Abotriti, qui vulgò *Predenecenti*, pop. contermini Bulgaris, Daciam, Danubio adjacentem incolunt. Sic monachus Anonymus in Francorum Annal. *Arborichas* hos interpretis vitio vocati apud Procopium contendit Hadr. Junius.

Abraam, Episcopus quidam, qui toto sui episcopatus tempore, nec pane, nec aquâ, nec lecto, nec igne usus est, neq; leguminum ullum genus, neq; cocta olera gustavit; lactucis, cichoreis, apiis, aliisq; crudis perpetuo contentus; hospitalitate tamen frugali erga omnes usus, lautis epulis; ac portionibus vini; alios sumere semper exhortans, ipse interim nihil prorsus gustans.

ABRACADABRA, de quo nomine interpretando Wendelinus & Scaliger, forsan etiam Salmasius, & Kircherus frustra laborarunt. An Deum hoc nomine appellari juvat? Aut hoc chartæ inscripto vim suam exerere oportet? Tamen valet ad curandum morbum Hemitritæum, si credas Sereno Sammonico: audi Baronium (ad annum 120. num. 13. Habes de his egregium exemplum, apud Q. Serenum Sammonicum, antiquum medicum & Basilidis (Hæretici)

tici) ut appsret, sectatorem, qui præcepta medica carmine scripsit Heroico, & ad curandum morbum Hemitritæum his characteribus conficiendum curavit amuletum, ad collum ægrotantis appendendum, continens ABRACA, junctis aliis elementis, quidpiam portentosum ipso sonitu reboantibus. Versus poetæ hi sunt subsequentes.

Inscribes charta quod dicitur A B R A C A D A B R A
Sæpius, & subter repetes, sed detrahe summam,
Et magis atq; magis desint elementa figuris,
Singula quæ semper rapies, & cætera figes,
Donec in angustum redigatur littera conum.
His lino nexis collum redimire memento.
Talia languentis conducent vincula collo,
Lethalesq; abigent (miranda potentia) morbos.

Figura talis esto.

A B R A C A D A B R A
A B R A C A D A B R
A B R A C A D A B
A B R A C A D A
A B R A C A D
A B R A C A
A B R A C
A B R A
A B R
A B
A

Abraces, dux copiarum Artaxerxis. Xenophon. lib. 5. Cyropæd.

Abradatas, rex Susorum fuit, & maritus Panthea nobilissimæ matronæ, quam cum à Cyro captam, castè & liberaliter haberi præter spem intellexisset, ad eam accedens quæsivit, quid sibi illa faciendum censeret, quo pro tanti principis beneficio gratiam aliquam referret : cui cum illa respondisset, ut eniteretur se tanto regi quàm simillimum præstare, statim in aciem profectus, strenue pugnans occubuit : cujus corpus ad se delatum cum Panthea aspexisset, acinace seipsam confodit, capite super viri pectus recumbens, ut è jugulo profluens sanguis, mariti vulneribus infunderetur. Xenoph. in Cyropæd.

Abragana, Serica urbs apud Ptolemæum.

Abraham, Lat. *pater multitudinis*, Patriarcha, filius Tharæ; *Abram*, *h. e.* pater excelsus, prius dictus. Natus est post diluvium annis ducentis nonaginta duobus ; ante Mosen quadringentis viginti quinq; : mortuus est ætatis anno centesimo septuagesimo quinto, cumq; Isaacus, & Ismael filii, sepeliverunt in duplici cavernâ agri, quem ab Ephrone Hetæo vivus redemerat. Gen. 25.9. *pater fidelium* vulgò dicitur & *amicus dei*. 2 Chron. 20. 7. Esaiæ 41. 8. & Jacobi 2.23. Siracides, Eccles. 44.19. Ἀβραὰμ, μέγας πατὴρ πλήθους Ἐθνῶν, καὶ οὐχ εὑρέθη ὅμοιος ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, &c. Vide plura de Abrahamo apud Philonem, Josephum, & Suidam. Fuit autem nomen Abrahæ, ut Euseb. lib. 9. Præp. Evang. testatur, etiam apud Ethnicos celebratum. Nam & Hecatæus librum de Abrahamo nominatim scripsit; (quod ipsum signatur à Flavio Josepho, lib. 1. Ant. cap. 7. ubi sic scribit. Ἑκαταῖος βιβλίον περὶ αὐτοῦ (Abrahamo sc.) συνταξάμενος κατέλιπεν. Et Alexander Polyhistor, Abrahamum natum ait decimâ post inundationem generatione, in Camarine Babyloniæ urbe, quem alii *Urien* vocant, quod Græcè Χαλδαίων πόλιν sonat, (quod me non intelligere profiteor) inventorem apud illos Astrologiæ, justitiâ & pietate tantâ, ut numini gratissimus, jussus sit ab eo in Phœniciam migrare : quam gentem rationem siderum, aliasq; magnas, & præstantes artes docuit. Ita facillime regi eorum conciliatus est. Nic. Damascenus libro Historiarum 4, Damasci Abrahamum regnasse scribit profectum ex Chaldæâ cum exercitu. Hinc in Chananæam venisse, quæ & postea Judæa dicta est, magnamq; sui ac diuturnam apud Damascenos reliquisse memoriam, villamq; ibi ostendi, quam Abrahami domum nuncupent. Cumq; Chananæa fame premeretur, in Ægyptum abiisse, congressumq; cum Ægyptiis sacerdotibus, multum eis profuisse, & ad rerum cognitionem, & ad pietatem, rationemq; morum & vitæ. Alexander Heliopolio venisse eum perhibet, nec professum se Astrologiæ inventorem, sed à majoribus suis jam inde ab Enocho, traditam sibi per manus. Divinæ Philosophiæ, Mathematicorum, & Cœmiteriorum inventor quoq; dicitur. Polyd. Virgil. De Invent. Rerum lib. 5. cap. 6.

Abraham, vel *Ibrahim*, Bassa, Ottomanni postremi nostrâ memoriâ Turcarum Imperatoris filius : cum repudiatâ matre, in Persiam ad Sultanum concedens, bellum adversus patrem gessit, quo per patris insidias sedato, dum se revocato filio imperii totius habenas traditurum affirmat, dumq; patris præcepto filius ad ejus genua devolutus veniam petit, â duobus Janizariis, fortissimo arcûs nervo ad collum devoluto, misere suffocatus est. Hist. Turcica.

Abraham, rex Æthiopiæ, pro deo cultus ab Æthiopibus, ob revelationes quas habuit, inter quas & hæc recensetur, quòd monitus sit à Deo, ut si velit suis hæredibus firmum & tranquillum relinquere imperium, filios omnes, uno natu majore excepto, monti includat, quasi custodiâ asseruatos, nec quenquam inde elabi patiatur, nisi quem in successorem eligeret; quam consuetudinem etiam posteri & successures observarunt. Alvarez.

Abraham, Eremita Ægyptius, grandem (jam defessis ætate parentibus) hæreditatem mox habiturus, non expectavit ; sed ut nudus discedens, in solitudine sibi cellam constituit : deinde illis vitâ defunctis, cum ad capiendum tantarum opum patrimonium vocaretur, tanti illud fecit, ut pedem loco non efferret : porro per procuratorem ita egit, ne quid sibi reliquum foret sed rebus divenditis, pecunia omnis pauperibus, viduisq; & pupillis divideretur : illi nihil omnino supellectilis erat præter catinum, vestemq; cilicinam, & rusticum sagum. Matullus. t. 8. Sabellicus 8. 5.

Abrahamus, Marocci rex, pugnâ victus à seditioso quodam Elmahelo, & urbe exclusus, cum nullam salutis, & regni recuperandi spem superesse videret, uxorem charissimam à tergo vehens, equum ex altissimâ rupe præcipitem egit. Leo Africanus. lib. 2. cap. 45.

Abrahamus, Avarorum princeps. Avent. lib. 4.

Abranitis, vide *Auranitis*.

Abravannus, in Ptolemæo promontorii nomen est in Britanniæ Novantibus ; voce conflata ex duabus, ut rectè docet Camdenus, nempe *Aber* & *Ruan* ; itaq; *Abravannus* est ostium amnis *Ruan*, vel *Rian*, qui ibi loci exit in mare : *Abar* enim unde Gallis *Haure* vernacula vox, est ostium fluminis. Neq; hoc solum, sed & amnium confluentes apud Britannos eâdem voce apellantur. Id nos docet Cambrensis scriptor, qui floruit ante annos prope quingentos, Sylvester Gyraldus. Illius verba sic se habent, Itinerarii Cambriæ lib. 2. cap. 1. *Aber linguâ Britannicâ dicitur locus omnis, ubi fluvius in fluvium cadit:* & in descriptione Cambriæ lib. 5. *Aber Britannicè dicitur locus omnis ubi aqua in aquam cadit.*

Abraxas, unus ex Deis, qui ab Hæreticis inducti sunt barbaris & inconditis nominibus, quem Basilides pro numine summo coluit, nomine prorsus fictitio ; sed quod literis contineret numerum dierum, quos annus habet absolutus.
α. 1. unde & B. Hieronymi suspicio erat, Ἀβράξας
β. 2. esse non alium quam Persarum Mithram, hoc
ρ. 100. est, Solem, qui annuo cursu hoc spacium confi-
α. 1. cit. De Basilidis autem hoc numine, sive eo
ξ. 60. Dæmoniorum principem, sive solem, sive u-
α. 1. trumq; significavit, vide Irineum lib. 1. cap. 23.
ς. 5. Tertull. De Prescript. cap. 46 Epiphan. Hæ-
365. res. 24. Hieron. adversus Luciferium, & lib. 1.
in Amos. Item Augustinum, Theodoretum & Damascenum, in iis quæ de hæreticis tradiderunt.

Abrelia, Ἀβρελία, Regionis cujusdam nomen Phavorino.

Abreta, sic olim dicta est Mysia. Plin.

Abrettane, & *Abretine*, vel *Abrettene*, χώρα ἡ λεγομένη Μυσίας, ἀπὸ Ἀβρεττίας νύμφης. Phavorinus. Inde *Abretanus* Jupiter, Mysius Deus, ab Abretâ, quæ est Mysia, sic vocatus : cujus sacerdos fuit Cleon, latro prius insignis, deinde Antonii, posteà Augusti militiæ præfectus.

Abri, gens Talantiorum ad Adriam, vicina Chelidoniis. Steph. ex Hecatæo.

Abricium, vide *Abritam*.

Abrieta, vide *Abieta*.

Abrinata, populi Pontici Stephano Byzantino.

Abrinca, amnis nomen, qui vulgari nunc vocabulo *Abe* dicitur, medio fermè situ inter Antennacum, & Bonnam

apud

apud Sinciacum opidum Rheno miscetur. long. 18. 50. lat. 49. 35.

Abrincatui, Galliæ Lugdunensis populi Plinio, & Ἀβριγκάτουοι Ptolemæo. *Abrinca* urbs, Armorica est in lib. Notit. *Auranches* hodie Scaligero, & Vinero in Ausonium.

Abritum, Mœsiæ alicubi locus, ubi Decius imperator occubuit. Pomp. Lætus. *Abricium* Thraciæ locum vocat Chronicon Alexand.

Abroditi vide *Arboricha*.

Abrocomas, vel *Abrocomes* (utroq; enim modo legitur Ἀβροκόμας Suidæ, Ἀβροκόμης Herodoto) Darii fil. fuit, atq; unus ex præcipuis Persarum Satrapis, qui unà cum Xerxe in expeditionem profectus, à Lacedæmoniis cæsus est ad Thermopylas.

Abrodiætus, cognomen Parrhasii, pictoris nobilissimi: Latinè *delicate vivens*, & *elegans*. Æl. lib. 9. Hist. Var. cap. 11. refert eum purpureâ veste usum fuisse, caput aureâ coronâ redimire solitum, scipionem gestare aureis claviculis circundatum, calceorumq; ansas ligulis aureis obstringere, ut non immeritò se ἁβροδίαιτον cognominaret. Vide *Parrhasius*.

Abroleva, locus circa Thraciam videtur. Miscell. Hist. 23.

Abron, Atheniensis, de sacrificiis, & festis veterum Græcorum scripsit. Steph. Βάτη, δῆμος Αἰγηΐδος φυλῆς ὅθεν ἦν Ἄβρων ὁ Καλλίου ἐξηγητὴς, περὶ ἑορτῶν, καὶ θυσιῶν γεγραφώς. Scripsit & Περὶ Παρωνύμων: cujus operis idem meminit In *Argos*, *Athena*, & alibi sæpius. Alius fuit *Abron* Phryx aut Rhodius Grammaticus, Tryphonis discipulus, qui Romæ Rhetoricam docuit, servis parentibus procreatus, ut ex Hermippo tradit Suidas. Alius quoque *Abro* Lycurgi fil. de quo Plut. in X. Orat. Alius item *Abro* Dexippi hospes apud eundem in Eroticis.

Abron, Argivus quidam vitæ perditissimæ, solutissimæ, luxuriosissimæ; unde Proverb. *Abronis vita*, apud Erasmum ex Zenodoto. Est & *Abro* quidam de quo Plin. 35. 10. *Mirantur*, inquit, *Abronem Samii*, inter opera Apellis numeratur.

Abronicus, nobilis Atheniensis fuit, Lysiclis fil. cujus fideli, strenuâq; operâ usus est Themistocles in bello Persico, & in legatione apud Lacedæmonios. Herod. lib. 8. Thucyd. lib. 1.

Abrotonum, nomen proprium meretricis. Lucian. in Dialog.

Abrotonum, Themistoclis Mater. Plut. in Them. Æliano *Abrotonus* vocatur. Locus est Var. Hist. 12. 43. ἐκαλεῖτο ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἀβρότονον.

Abrotonum, Africæ urbs ad mare mediterraneum, Straboni & Plinio circa Syrtim. Stephanus ex Ephoro ait eandem esse cum Neapoli. At in Scylace Neapolis est Leptis; rursus in Melâ & Plinio, Neapolis, Abrotonum, & Leptis, sunt 3 urbes diversæ. Abrotonum herba, est notissima, quæ Arabicè vocatur קיסום *Caisum*: an ex eâ nomen traxerit Abrotonū urbs, quærant peritiores. Ego (inquit Bochartus) *Abrotonum* pro *Abaritanum* op. dici suspicor, quod ex *Abara* factum sit, ut ex *Membresâ*, *Membresitanum*, ex *Maxula*, *Maxulitanum*, &c. nempe *Abara* עברא i. e. trajectus, aut vadum, dici potuit, propter vada ad vicinum lacum Strab. lib. 17. ἔστι δ' ἄλλη λίμνη πολὺ ἐλάττων, καὶ μετ' ταύτην Ἀβρότονον πόλις. Sic in provinciâ consulari alia fuit *Abara*, Carthagini propior, à quâ, in Africæ notitiâ, denominatur Felix *Abaritanus*, qui cum aliis Episcopis in exilium missus est, anno sexto regis Hunerici. Indidem *Abaritana arundo*. de quâ Plin. 16. 36. *Aucupatoria arundo à Panormo laudatissima, piscatoria Abaritana, ex Africâ*. Unde colligas etiam illam Abaram aquas habuisse vicinas. Sed & voce composita עבר עדר *Abar-eder*, vel *Abaradira*, i. e. *trajectus gregis* dicta est Byzacenæ urbs; unde in Notitiâ, *Præfectianus Abaradirensis*; & prope Jordanem בעברא *Bethabara*, i. e. *domus trajectus* dicebatur locus in quo Johannes baptizabat. Johan. 1. 28.

Abrupolis, populi Romani socius, à Perseo Macedonum rege expulsus. Liv. Lib. 2. Dec. 5.

Abrus, Sapæorum in Thraciâ urbs Pausaniæ in Achaicis, nisi mendosus sit locus; de quo vide Fulvium Ursinum ad fragm. Appiani.

Abrusi, vide *Pragutii*.

Absalom, Latine *pater pacis*, *consummationis*, vel *retributionis*, sive *patris pax*, *consummatio*, vel *retributio*; filius Davidis ex Maachâ, filii Talmai regis Gesshur, Israelitarum sui temporis formosissimus: fratres suos, filios regios, ad convivium invitat, fratremque Amnonem, propter stupratam sororem suam incautum inter vina obtruncat; hinc majora ausus, patrem & regno, & vitâ spoliare conatur: prælio autem cum paternis ducibus commisso, terga dare compellitur, ramisq; quercûs cæsarie involutus, & capite adhærens, tribus hastilibus à Joabo percutitur. Corpus ejus in foveam projectum, lapidibus superinjectis tegitur; carensque liberis nullam sui reliquit memoriam, præter columnam à suo nomine dictam, quam sibi vivens in agro ipse erexerat. 2 Sam. 18. Fuit etiam *Absalom* pater Mattathiæ & Jonathan. Macch. 1.

Absander, decimus nonus Atheniensium rex, regnavit annis decem.

Absarus, amnis Iberiæ, seu Armeniæ minoris, in Pontum defluens, qui cum Pariedris montibus Armeniam claudit. Ptolemæo *Apsorrhus*, aliis *Apsarum* & *Apsarus*. Castelli quoq; nomen est. Plin. 6. 4.

Absephus, fluvius Asiæ apud Lampsacum, op. perfluens, ex quo Priapus fuit obscœnitate virilium cognitus.

Absila, vide *Apsila*.

Absimarus, Tiberius 67 Romanorum Imperator, anno Christi 697. Regnavit annis septem. Æmil. lib. 2.

Absinthii populi, (teste Herodoto lib. 6) juxta Pontum habitant, ubi mons ejusdem nominis habetur. vide *Apsynthus*.

Absith, Europæ circa Dardaniam locus est; Niceph. Call. 18. 38

Absitris, amnis per Tisiclassos populos fluens. Plin. 6. 26.

Absoris, op. in insulâ Minervæ, conditum à Colchis, qui cum Absyrto Medeæ fratre missi fuerunt ab Æetâ illius patre, ad persequendam Medeam, quæ cum Jasone profugerat. Ibi cum serpentium multitudini resistere non possent, Medea ab iis rogata, lectas eas in tumulum fratris ibi mortui conjecit, quæ adhuc ibi permanent, si quæ autem extra tumulum exit, debitum naturæ persolvit. Hyginus in fabulis.

Absorus, & *Absyrtis* apud Melam, maris Illyrici duæ insulæ sunt. *Absyrtides* plurali numero Straboni, & Orpheo in Argonaut. At hic eas in mari infructuoso describit, Euxino nempe Ponto. Apud Apollodorum sunt circa Rhodani ostia.

Absus, Palæstinæ fluvius Vibio Sequestri.

Absynthus, urbs Thraciæ, cujus incolæ *Absynthii*, vide *Apsynthus*, & *Ænum*.

Absyrtus, vel *Absyrtus*, Colchorum flu. In Adriaticum mare se exonerans, ab *Absyrto*, à Medeâ ibidem interempto, sic appellatus. Lucan. lib. 3.

Colchis, & Adriacas spumans Absyrtos in undas.

Tolle comma, & scribe *Absyrtis* quomodo id nomen scribitur apud Plin. 3. 26. Strabonem quoq; & Steph. Hæc enim *Absyrtis*, *Colchis*, i.e. *Colchica* vocatur, quia Medea, & frater ejus Absyrtus (ibi laceratus) ex Colchis erant. Grotius.

Absyrtides, Insulæ in Adriatico mari, vel juxta Istrum, à fratre Medeæ, ibi interfecto, nomine Absyrto, sic appellatæ. Strabo lib. 17. Περὶ δὲ ταύτας (inquit) ἐν τούτῳ τῷ παράπλῳ, νῆσοι μέν αἱ Ἀψυρτίδες, περὶ ἃς ἡ Μήδεια λέγεται διαφθεῖραι τὸν ἀδελφὸν Ἄψυρτον διώκοντα αὐτήν. Vide Steph. in Ἀψυρτίδες νῆσοι, Melam. 2. 7. Plin. 3. 26.

Absyrtium, Insula maris Adriatici Plin. 3. 26.

Absyrtus, Æetæ, regis Colchorum, & Hypseæ filius, alio nomine Ægialeus dictus, quem soror ejus Medea cum Jasone discedens, membratim discerptum, circumquaq; dejecit, ut sequentem se patrem in colligendis ossibus occupatum moraretur, ne eam in fugâ retraheret, unde locus ille dictus est *Tomos*, i. e. *dissectio*, & fluvius juxta quem, id fecit *Absyrtus* vocatus. Sunt tamen qui *Absyrtum* non ex eâdem matre cum Medeâ, sed ex Idyiâ, Oceani filiâ natum tradunt. Alii non à sorore discerptum volunt, sed per Istrum flu. cum fugientibus in Illyriam pervenisse. Fuit insuper *Absyrtus*, (teste Suidâ) Nicomediensis miles quidam, qui cùm sub Constantino ad Istrum militaret, librum utilissimum scripsit de medicandis equis, & de curâ animalium.

Abucini portus, In Galliâ Lugdunensi, vel Sequanorum, ut habet liber provinciarum.

Abudiacum, op. olim geminum Vindeliciæ, (nunc pagus in Bavariâ) unus inter Ratisbonam & Abusinam, *Aback* vulgo. Alter apud Rosenhemium op. *Happing*, in Norici finibus. Sunt qui *Fuessen* Interpretantur, h.e. Fauciacum op. Sueciæ

in Comit. Tyrolens. confinio. Sed situs repugnat. long. 34. 54. lat. 48. 54.

Abula, urbs Hispaniæ. Ptol. Hodie *Avila*. long. 16. lat. 45. 10.

Abulites, Persa, Susæ præfectus, civitatem & regionem adjacentem Alexandro tradidit, qui Satrapiam regionis eidem Abuliti restituit. Q. Curtius. 5. 2.

Abumalach, Saracenorum, & Hisp. rex, cum Carolo M. fœdus iniit.

Abundantius, Consul Romanus, an. Christi 393. ab Eutropio accusatus in exilium pellitur ab Arcadio, anno 406.

Abundius, martyr in Hisp. urbe Hispali, sub Maximiniano Imperatore, die 10. Decemb.

Abupus, vel potius *Abus*, Britanniæ fluvius magnus, qui Bedæ *Humber* dicitur.

Abus, fluvius Epiri, in finibus Apolloniatum.

Abus, vel *Abas*, mons Armeniæ majoris. Vide *Aba*.

Abusiacum, sive ut alii codices habent, *Abusacum* & *Abuzacum*, vulgò *Fuessen*, op. Rhæciæ, ad Lycum flu. intra montium Angustias situm, quod propterea *Fauces*, (unde *Faucense* Cœnobium) etiam Latinè dicitur, à Campidonâ 3. leuc. in Eurum, in viâ quæ ad Tridentum ducit, occurrens. long. 32. 50. lat. 47. 28.

Abusina, Antonino, & Lib. Notit. op. Vindeliciæ in Bavariâ; *Abensperge* Aventino dicitur. long. 34. 5. lat. 48. 44.

Abydon, *onis*, regio Macedoniæ, Steph. & Suid.

Abydos, vel *Abydus*; urbs Asiæ à Milesiis condita, Gyge Lydorum rege permittente, qui totius Troadis imperium habuit: cui Sestos in Europâ opponitur, angusto intercedente mari; à casu virginis Hellesponto nuncupato. Musæus:

Σηςὸς ἔην καὶ Ἄβυδος ἐναντίον, ἐγγύθι πόντου,
Γείτονές εἰσι πόληες. Ovid. Trist. 1.

Quaq; per angustas male vecta virginis undas
Seston Abydenâ separat unda fretum.

Id cum Asiam ab Europâ dividat, Xerxes ponte conjunxit. Sidon. Apollinaris.

——— Nec tanta Seston juncturus Abydo
Xerxes classe erat, tum dos cum sterneret undas,
Et pontum sub ponte daret. Lucan. lib. 2.
Tales fama canit tumidum super æquora Xerxem
Construxisse vias, multum cum pontibus ausus,
Europamq; Asiæ, Sestonq; admovit Abydo,
Incessitq; fretum rapidi super Hellespontí. Idem lib. 6.
Tot potuere manus adjungere Seston Abydo,
Ingestoque solo Phryxeum elidere pontum.

Abydos gemina Valerio Flacco dicitur, Argonaut. lib. 1. Aj propinquantibus enim apparet gemina, propter Sesti vicinitatem.

——— Dirimiq; procul non æquore visa
Cœperat à geminâ discedere Sestos Abydo.

Dicitur autem hæc *Abydos*, & hoc *Abydon*. Inter alia autem celebris fuit sapore ostreorum. Ennius in Hedypatheticis, sive Hedyphageticis;

Mures sunt Æni, ast ostrea plurima Abydi.

Quod pari verborum numero expressum ex illo Archestrati apud Athen. lib. 3. cap. 33.

Τοὺς μῦς Αἶνος ἔχει μεγάλους, ὄστρεα δ' Ἄβυδος.

Catullus in Priapeio. *Hellespontia ora cæteris ostreosior oris.* Virg. Georg. 1. *Pontus, & ostriferi fauces tentantur Abydi.* Populi *Abydeni*; qui cum à Macedonum rege tam arctâ obsidione coangustarentur, ut nulla libertandæ obsidionis spes superesset, multitudinem tanta invasit rabies, ut se, suasq; uxores & liberos, ferro, flammis, & omni genere mortis crudelissimè interficerent, ne in hostis potestatem venirent; quam historiam imprimis memorabilem fusissimè narrat Livius Decad. 4. lib. 1. Ἀβυδηνὰ ἐπιφορήματα, dicuntur futilia, ac nullo prorsus pretio digna. Steph. & Suid. quòd Abydeni molles & effœminati haberentur: & quibus olim is mos fuerat, si quem civem, aut hospitem acciperent convivio, præterea in sacris & solennibus epulis, ut post unguentum, & coronas, infantes à nutricibus inducerentur, circumferrenturq; suaviandi. Obstrepentibus igitur nutriculis, & aliis, inconditis clamoribus, minus suave & gratum reddebant convivium. Hoc etiam nomine male audiebant Abydeni, quod insignes calumniarum artifices essent, eoq; sibi nomine placerent, atq; hâc de causâ non tutum esset omnibus illic versari. Hinc natum proverbium. Μὴ εἰκῇ τὴν Ἄβυδον. h. e. *ne temere Abydum* (*adire* intellige) quo admoneris, ne quod grave periculum suscipias, sine causâ idonea. Ἀβυδοκόμαι, *Abydocomæ*, Hesychio dicuntur Sycophantæ, à verbo κομᾶν, quod est efferri, & parum modestè se gerere. Est item Abydus Ægypti op. hodie *Abutich* testibus Castaldo & Moletio, inter Ptolemaidem ad arcton 22, & Diospolim ad merid. 28, millia pass. à Memphi 250, in Austrum, seu in versus. Ibi Memnonis regia, & templum Osiridis. Est etiam Iapygiæ civitas in Italiâ. *Steph.* Vide Paræum ad Musæum. 16. long. 53. 50. lat. 42. 10.

Abyla, mons excelsus Mauritaniæ, Calpæ monti, qui in Hispaniâ est, oppositus; quos ambos Herculis columnas dicunt, olim perpetuo jugo conjunctos, sed ab Hercule separatos: & sic intromissum terris mare, quod hodiè Mediterraneum vocatur. In his Herculis columnas fixisse dicitur, cum boves Geryonis vestigaret, perinde ac ultima ibidem esset orbis meta. Dionysius in Perieg.

Ἀλλ' ἔτοι πυμάτῳ μὲν ἀγαυοῖο ἔπι ἰσθμοῦ,
Τουτοῦ Ὠκεανοῖο περὶ κολποι, ἐν δ' αὐ ἄκρα
Στηλαι Ἀλύβη κείται μία, τῇ δ' ὑπέναντι
Τάλπεσσα γαίης ...

Ubi multa Eustathius; & notandum est *Alybam* dici à Græcis, & non *Abylam*, idque forte per Metathesin. vulgo *Almina*. vide *Abila*. long. 15. 10. lat. 35. 40.

Abyla, Syriæ op. juxta quod sitæ sunt Arca, Ampeloessa Gabe. Plin. 5. 18. vide *Abila*. long. 68. 45. lat. 33. 20.

Abylli, populi juxta Nilum, Troglodytis vicini. Steph.

Abylon, vel *Abydon*, Ægypti urbs, Athen. lib. 13. ubi spinæ semper florentes proveniunt.

Abysitæ, gens Libyca Phavorino.

Abystrum, Magnæ Græciæ urbs apud Ptolomæum, quam hodie *Ursimaro* vocari scribit Barrius in suâ Calabriâ.

Abziritanum, Africæ opidum. Plin. 4. 4.

Abzoa, pop. ad oceanum Scythicum. Plin. 6. 13.

A C.

Aca, civitas Phœnicum, quæ postea Ptolemais dicta est Strabonl. Plinio autem dicitur *Ace*, quæ quondam Colonia fuit Claudii Cæsaris. Vide Ptolemais.

Acabe, mons in finibus Ægypti ad sinum Arabicum. Ptol.

Acabe, fons. Ptolemæus: Τὸ Ζυχάβαρι, ἐφ' ὃ ἐστὶ ὁ Κινύφος ποταμὸς, καὶ ἡ Ἀκάβε πηγή. *Acabe*, עקבה, id est, *extrema*. Situs enim est fons in Africæ extremis, propè fines Cyrenaicæ. Tabulæ Ptolemæi perperam habent *Chuzambari*, & *Cabe*, pro *Zuchabari*, & *Acabe*. Bochart.

Acabene, Mesopotamiæ regio, Ptol. *Acad*, Hebræis dici ex D. Hieronymo ait Montanus. Hieronymus ab Hebræis pro *Nisibi* haberi scribit.

Acabis, villa in Cyrenaicâ regione. Ptol.

Acalis, nympha, quæ ab *Apolline* compressa, in Cretâ filios edidit, Phylacidem, & Philandrum, Pausan. & Apollon. in Argon. Alia fuit ejusdem nominis Minoia filia, de quâ Pausan. in Arcad.

Acacesium, urbs Arcadiæ, ab Acaco Lycaonis filiâ dicta, Steph. à quo etiam *Acacesius* Mercurius cognominatus est, qui eum educavit. Pausan. in Arcad.

Acacius, Alexandrinus, dux belli sub Adriano, propter confessionem Christi de nuce arbore suspensus est. Hist. Tripart. 5. 11. Alius etiam hoc nomine martyr, sub Decio Imperatore.

Acacius, Episcopus Cæsareæ in Palestinâ, Arrianis favit in Synodo Seleucianâ & Constantinopolitanâ. Hist. Trip. 5. 34. 35, 36.

Acacius, Patriarcha Constantinopolitanus, vir imprimis pius, & Leoni Imperatori gratissimus. Suid. Item Rhetor insignis qui Libanij & Juliani temporibus floruit. Idem.

Acacius, Episcopus quidam, Ecclesiæ supellectilem argenteam, aureamque divendit, & milites Persas fame prope enectos, non tantum refecit, sustentavitque, sed redemptos ad regem suum remisit. Socrates Hist. Eccles. 7. 21.

Acad, vel *Achad*, vide Babylon.

Acadama, Syriæ urbs ad Euphratem. Lib. Notit.

Academia, etsi usu commune, sive, ut vulgo loquuntur, appellativum factum sit, propriè tamen ita dicebatur nemorosus extra Athenas locus, in quo Philosopham primus docuit Plato. Sunt qui derivent ab ἑκὰς & δῆμος, *seorsim à populo*;

populo; remotè scilicet à populari consuetudine. Basilius orat. de Temper. & Incontinentia ait: *Platonem ferunt, cùm animo percepisset nocumentum, quod ex corpore proficisci solet, de industriâ Academiam elegisse, locum Atticæ vel maximè pestilentem, ut ita præcideret nimis bonam corporis dispositionem, veluti superfluam quandam vitiis fertilitatem.* Alludit ad Ἀκὴ acies, & δῆμος *populus*. In Academiâ siquidem acuebantur hominum ingenia: aut ad ἄκος, id est, *medela*, & δῆμος, quòd ibi sit ἰατρεῖον ψυχῶν, officina sanandi animos. Alias quoque ejus generis allusiunculas fingunt; sed certum est fuisse prius Ἑκαδημία, ac sic vocari ab *Ecademo* Heroë, quod (præter Suidam) ex Timonis versibus probat Hesychius Illustrius: ex iis vero & Eupolide, Laertius: uterque in Platone. Respexit eodem Horatius lib. 2. Ep. 2.

Adjecêre bonæ paulò plus artis Athenæ;
Scilicet ut possim curvo dignoscere rectum
Atque inter sylvas Ecademi quærere verum.

Quanquam in quibusdam libris *Academi* legitur. Quod autem penultima vocis *Academia*, nunc correpta inveniatur, nunc porrecta; id ex eo est, quod Græci nunc Ἀκαδημία dicant, nunc Ἀκαδήμεια. Corripiunt itaque Claudianus, Paneg. Manl. Th.

In Latium spretis Academia migrat Athenis,

Et Sidonius in Epithal. Pol.

Obvia & quanquam totis Academia sellis.

Producit Cicero lib. 1. de Divinatione, cum ait.

Inque Academiâ umbriferâ, nitidoque Lyceo,
Fuderunt claras facundi pectoris artes.

Nec non Laurea Tullius, de quo infra. Cicero autem villam quandam suam, ab Averno lacu Puteolos tendentibus, impositam littori, celebratum porticu & nemore *Academiam* appellavit, ab exemplo Athenarum, ibi compositis voluminibus. In eam Laurea Tullius è libertis ejus, carmen scripsit, quod legitur apud Plinium Seniorem. lib. 3. c. 2.

Quo tua Romanæ vindex clarissime linguæ,
Sylva loco melius surgere jussa vires,
Atque Academiæ celebratam nomine villam,
Nunc reparat cultu sub potiore Vetus:
Hic etiam apparent lymphæ non ante repertæ,
Languida quæ infuso lumina rore levant.
Nimirum locus ipse sui Ciceronis honori
Hoc dedit, hâc fontes cùm patefecit ope.
Ut, quoniam totum legitur sine fine per orbem,
Sint plures oculis quæ medeantur aquæ.

Hesychius Ἀκαδημία, γυμνάσιον ... Φαβωρῖνος. ἡ τῆς ... Κεραμεικοῦ, ἔνθα ἐσχολάζετο. de tribus *Academiis*, veteri, media, & nova, vide Vossium de Philos. sectis, cap. 12. 13. 14. In hac Academiâ ridere non licebat; cujus rei rationem reddentem vide Ælianum Var. Hist. 3. 35.

Acadera, Indiæ urbs. Curtius lib. 8.

Acadinus, fons est Siciliæ juxta Dellos lacus, Palicis fratribus sacer, ad quem juramenti veritatem explorare solebant ad hunc modû. Juramenti verba tabulis ligneis inscribebant, quas in fontem dejiciebant, quæ supernatantes juramenti integritatem, demersæ perjurium indicabant.

Acadra, opidum in Arabiâ Felici Ptolemæo.

Acadum, Syriæ urbs videtur apud Sophronium de peregrinatione D. D. Petri, & Pauli.

Acalandrus, flumen in sinu Tarentino, non procul à Metaponto. Plin. 3. 6. Strabo lib. 6. *Fiume di Roseto* hodiè.

Acalanthis, nobilissimæ canis nomen, unde est illud Aristophanis in Pace, Ἀκαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει. Vide Cæl. Rhod. & Erasmum in Chil.

Acale, Arabiæ Felicis urbs. Ptol.

Acalarites, fluvii nomen apud Eustach. in Il. Homerus certè Iliad. ξ epitheton Oceani facit.

Ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυρρόου Ὠκεανοῖο.

Id est, Ἡσύχως ἢ πρᾴως ῥέοντος, inquit ibidem Scholiastes, nam ἀκαλὸν, ἥσυχον, id est *quietum*, significat.

Acamantis, olim dicebatur Cyprus, ab *Acamante* promuntorio, sito ad occasum. *Steph.*

Acamantis, una ex decem tribubus Atheniensium, ita dicta ab *Acamante*, Thesei filio. Suid.

Acamantium, urbs in majori Phrygiâ, opus *Acamantis*, filii Thesei, qui cùm in expeditione adversus Solymos se strenuè gessisset, locum urbis condendæ à patre impetravit.

Acamantius, Philosophus Heliopolita. Suid.

Acamarchis, nympha marina, quam Oceani filiam esse volunt. Diod. Sic. lib. 6.

Acamas, unus ex Thracum principibus, qui in auxilium Trojanorum venerunt. Hom. Il. 2. Fuit & fil. Antenoris, qui tempore belli Trojani cælebs erat, & Diis similis habebatur. Est prætereà mons in Cypro, unde Cyprus etiam *Acamantis* dicebatur.

Acampsis, Colchidis fluvius. Arrian. in Periplo.

Acan, Latinè *tribulatio*, vel *stridor*, vel *antemurale*, filius Eser, filii Seir Horræi. Gen. 36.

Acanna, emporium circa Rubrum mare. Steph.

Acanthine, Arabici sinûs insula apud Ptol. *Angotina* Stuekio.

Acanthus, puer regius, in florem sui nominis conversus. Est item civitas Ægypti prope Memphin. Plin. 4. 10. Item op. in Macedoniâ, sive Ætoliâ, quæ est urbs Acarnânum, in quâ mutas esse cicadas Steph. scripsit. *Erisso* Sophiano. Item aliud in Asia juxta Ninum fluvium, quod olim *Dolopolis* vocabatur. Plin. 5. 28. Item Insula quædam. Plin. 5. 32.

Acapeata, pop. circa Mæotim. Plin. 6. 7.

Acapis, flu. Asiæ apud Lazos populos.

Acar, Latinè *sterilis*, sive *enervans*, vel *truncus*; fil. Ram, primogeniti Jerameel. 1 Chron. 2.

Acara, op. in medio Pannoniæ. Item op. in octavâ Italiæ regione, non procul à Regio Lepido. Strabo. lib. 5.

Acarassus, urbs Lyciæ. Steph.

Acaria, fons in agro Corinthio, apud quem Iolas Eurystheo caput amputavit. Strabo. lib. 8.

Acarman, vel *Carman*, Arabiæ Felicis urbs. Ptol.

Acarnania, quæ antea *Curetis* appellata fuit, testibus Pausaniâ & Plinio, regiuncula & pars Epiri est, mersa medio sinu Ambracio. Plin. 2. 92. In hâc est op. *Leucas*. Mar. Niger scribit, hodie hanc *Desperato* vulgò dici. Hanc autem regionem Achelous amnis ab Ætoliâ dividit, vel (ut Solinus) Pindus mons, qui Acheloum parit. Steph. Incolæ *Acarnanes*, quos annum sex mensibus computare solitos scribit Macrobius Saturn. 1. 12. Mollitiei, & lasciviæ apud veteres notati leguntur apud Lucianum in Meretriciis; unde proverbium, *porcellus Acarnanum*, in lascivos. In Acarnaniâ autem, ut in Epiro, gignuntur equi, corpore & viribus maximi, eximiique pretii, hinc manavit proverbium, Ἀκαρνανικὸς ἵππος, de re quâpiam insigni. Est & civitas non procul à Syracusis (Cic. in Verr.) in quâ Olympii Jovis antiquissimum fanum fuit, quæ à Gotthis exusta est.

Acarnas, vel *Acarnan*, mons Atticæ admodum lapidosus. Sen. in Hippol.

——— *Vos, quà tepidis*
Subditus austris, frigora mollit
Durus Acarnan. ———

Acarne, op. circa Magnesiam. Plin. 4. 9.

Acaron, civitas Palæstinæ, quæ Cæsarea vocatur. Plin. 15. 7. Scribitur alias *Accaron*; Hebr. *Ekron*, id est, *extirpatio*. Jos. 15. 19.

Acarra, urbs Achaiæ. Steph.

Acasta, nympha, Oceani & Tethyos filia. Hesiodus in Theogon.

Acastus, Peliæ Thessalorum regis fil. venator sagittis clarus. Ovid Metam. 8.

——— *Jaculoque insignis Acastus.*

Uxorem Cretheidem, sive Hippolytem duxit, quæ cùm Peleum amaret, neque ille contrà hujus amori obsequi vellet, ultrò eum de stupri appellatione apud virum accusavit. Itaque Acastus, Peleo ceu venationis causâ in saltum Pelei montis abducto, ibiq; omnibus armis spoliato, feris lacerandum præbuit. Verùm Chiron, sive is Mercurius fuit, interveniens, acceptâ Vulcani machæra, Peleum liberavit: qui postea domum reversus Acastum cum uxore interfecit. Hor. 3. Od. 7.

Narrat penè datum Pelea Tartaro,
Magnessam Hippolytem dum fugit abstinens.

Vide Pindarum Nem. carm. quarto, & quinto.

Ovid. Met. 11. —*Magnetas adit vagus exul, & illic*
Sumit ab Æmonio purgamina cædis Acasto.

Et Fastorum 2. *Actoriden Peleus, ipsum quoque Pelea Phoci*
Cæde per Æmonias solvit Acastus aquas.

Acathartus,

Acatharus, i. e. *impurus*, ingens sinus in mari Arabico, versus Ægyptum. Strabo. lib. 16.

Acaton, mons Ætoliæ.

Acaucci, Hispaniæ opidum Antonino.

Acavaba, Syriæ urbs. Lib. Notit.

Acca, soror & comes Camillæ. Virgil. Æn. 11.

Acca Larentia, Faustuli regis pastoris uxor, quæ Romulum, & Remum lactavit, & maternâ solertiâ gubernavit. Hæc vocata est *Lupa*, eo quòd nobile scortum fuit; tales enim ob avaritiam, *lupæ* nuncupantur. Servius. Agellius, lib. 6. cap. 7. *Acca Larentia corpus in vulgus dabat, pecuniamque emeruerat ex eo quæstu uberem. Ea, testamento (ut in Antiatis historiâ scriptum est) Romulum regem, ut alii, pop. Rom. bonis suis hæredem fecit. Ob id meritum à Flamine Quirinali sacrificium ei publicè fit, & dies è nomine ejus in Fastos additus.* Vide Voss. de Idol. lib. 1. cap. 12.

Accabicontichita, pop. sunt in Mauritaniâ, non procul ab Atlantis monte. Steph.

Accabicus murus, opidum circa Herculis columnas, à Carthaginensibus conditum. Steph.

Accaron, civitas Philistinorum, juxta Azotum: Jamnerorum portum, Ἰαμνειτῶν Ptolemæi esse vult Postellus. Vide *Cæsarea Palæstina*. Celebris fuit Idolo Beelzebub. 4. Reg. 1.

Accbita, pop. Arabiæ. juxta collum rubri maris. Plin. apud Steph. sunt Ἀκχιταὶ ἐπὶ τῷ αὐχένι τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Accho, Latinè *compressus*, vel *confractus*, Palæstinæ locus, Jud. 1. qui *Ptolemais* vocatur, uti censet Franciscus Junius.

Acci, Ptolemæo Hispaniæ Tarraconensis opidum, olim *Actio* Dictum. Vasæus, & Ambr. Mor. *Guadix* interpretantur. long. 18. 6. lat. 37. 45.

Accia, Augusti Cæsaris mater. Suetonius.

Accilla, urbs Siciliæ. Liv. dec. 3. lib. 4.

Accipitrum civitas, urbs prope Thebas. Strab. 17.

Accisi, pop. ad Mæotim paludem. Plin. 6. 7.

Accitana, colonia est in Hisp. citeriore, in conventu Carthaginensi. Plin. 3. 3.

Accitum, urbem fuisse Hisp. Bæticæ in antiquis Inscriptionibus author est Clusius, diciturq; hodie *Fimana* nominari.

Accius, tragædiographus, natus parentibus libertinis, *durinsculus* Ciceroni ad Atticum, & Licinio *scriptor ferreus* appellatur, quòd dum tragædias ex Sophocle in Latinum verteret, talem se præstiterit. Quintilianus pro suo candore, id vitii in tempora rejicit. Tanti eum fecit Brutus, ut ejus versibus, & templa & monumenta ornaverit, eoq; simulato, statuam in æde Camœnarum prægrandi staturâ posuerit, cum alioqui pusillus fuerit.

Accius, Pisauriensis, cujus accusationi Cicero pro Cluentio respondit, quemq; in Oratore suo inter claros Oratores refert: fuit alius *Accius* Navius, vel Nævius, cujus idem Cic. in Divinat. meminit. Vide *Actius*.

Accius Tullius, Volscorum princeps, Romanis semper infestus, quibus, Coriolano adjuvante, bellum intulit. Livius; & Plut. in Coriolano.

Acco, mulier jam decrepita, cùm faciem, (quam ad speculum explorabat) senio deformatam conspiceret, animi ægritudine in insaniam lapsa est: Cæl. Rhod. 16. 2. Inde *Accissare* veteres dixerunt pro ineptire, delirare, vel insanire. Utrumq; tractum est à moribus Accûs aniculæ, adeo ineptæ, atq; deliræ, ut & cum imagine suâ in speculo redditâ, tanquam cum alterâ muliere colloqueretur, & vestes nondum pertextas à telâ detrahere soleret, atq; induere. Hinc manavit Proverbium ἐν τοῖς ὅπλοις Ἀκκίζεσθαι: in eum qui sibi placet, seseque quasi in armis contemplatur. Illud etiam in moribus peculiare habuit prædicta mulier, ut recusaret quod maximè cupiebat. Unde ab ejus quoque nomine *Accismum* dictum volunt, fictam sc. dissimulationem. Cicero 2. ad Atticum. *Hoc opinor, certi sumus, periisse omnia; quid enim ἀκκιζόμεθα tam diu?* hoc est; quid *dissimulamus*, de hoc adagio vide Lucianum, & Olympiodorum. Terriculamenti cujusdam nomen est Plutarcho, cujus metu matres solent puellos in officio continere, & à peccando deterrere.

Acco, rector exercitus Senonum, in expeditione contra Gallos. Cæsar Com. Lib. 6.

Accua, Italiæ opidum. Livius.

Accursius, Florentinus nobilis Jurisperitus, primus totum Jus Glossis illustravit. Gesner in Biblioth. Vir magni ingenii & singularis industriæ dicitur Boxhornio; Monum. Illust. Vir. & Elog. Professus est Bononiæ, Anno Dom. 1230. Ubi etiam sepultus est. Tanta est Accursii authoritas, ut ex ejus sententiâ causa judicanda sit, quoties insignis aliquis interpres ei adhæret. Dr. Duck de authorit. Jor. Civ. Rom. lib. 1. cap. 8.

Accusiorum Colonia, Ptolemæo urbs Delphinatûs in Gall. hodiè Gratianopolis, vulgò *Grenoble*.

Ace, opidum Phœniciæ. Steph. alias Ptolemais.

Acedosa, vicus Judææ. Joseph. de bello Jud. 1. 1.

Acela, urbs Lyciæ, ita dicta ab Acelo, Herculis & Malidis, Omphales famulæ, filio. Steph.

Acelum, Venetæ regionis opidum, vulgò nunc *Azolo* & *Asolo* dictum. Paulo Diacono *Acilium* est, Rerum Langobardicarum lib. 3. cap. 26. Apud Ptol. in plerisq; exemplaribus est Ἄκεδον, in uno Vaticano reperit Cluverius Ἄκελον. Vide Plin. 3. 18. Hinc fuit *Acelinus* Romanus, sævitiâ famosus inter recentiores historicos. Leander dicit hodiè *Montelice* appellari. long. 33. 20. lat. 45. 16.

Acema, mons in Alpibus, à quo profluit amnis Varus. Plin. 3. 5. aliis *Cema*.

Acencris, Ægyptiorum rex. Regnavit annis 12.

Acenipo, Hispaniæ Bæticæ op. Ptol. *Acinipo*.

Acephali, hæretici quidam sic dicti. Nullus eorum author invenitur. Hi duarum in Christo substantiarum proprietatem negant, & unam in ejus personâ prædicant naturam. Circa an. 500. Niceph. 18. 45.

Acerra, antiquissima Campaniæ urbs, non longè à Neapoli, quam Clanius amnis præterfluit, cujus frequens inundatio ipsam penè exhausit. Virg. 2. Georg.

——— *Vacuis Clanius non æquus Acerris.*

Sil. Ital. lib. 8. *Clanio contempta semper Acerra.*

Civitatem ejusdem nominis habet Plin. in Umbriâ, lib. 3. cap. 14. quam *Vafrias* cognominavit. Opidani in plerisque Plinii exemplaribus lib. 3. cap. 5. leguntur *Acerani*. Græci aspirant per χ, modo simplici, modo gemino ρ perscripto. Siquidem uni Appiano utroq; modo scribitur. In Punicis Ἀχέῤῥαι. In primo Civilium Ἀχέῤῥαι. Steph. Ἀχέῤῥαι πόλις μεταξὺ τοῦ Πάδου, καὶ τῶν Ἄλπεων; parum Chronologicè, inquit Cluverius. Disertius paulò situm Acerrarum indicat Plut. in Marcello. οἱ Ῥωμαῖοι, inquit, τὰς Ἄλπεις ὑπερβαλόντες, καὶ τοὺς Ἰνσόμβρους ἐπιόντες, οὐδὲν ἐπ' Ἀχέῤῥας ἀφικνοῦν, πόλιν ὑπὲρ ποταμοῦ Πάδου ἀπῳκισμένην. *Acera* etiam Polybio lib. 2. Insubrum urbs est, ut tradit Bern. Saccus; qui & *Acreano* hodie dici addit in agro Novariensi, sed Ἀχέῤῥαι legitur apud Polyb. non *Acera*. long. 38. 15. lat 40. 58.

Aceratus, apud Herodotum lib. 8. est nomen vatis, qui solus reliquis fugientibus remansit Delphis, Xerxe copiis suis Delphos oppugnante.

Acerina, Brutiorum Colonia, in Magnâ Græciâ, ab Alexandro Epirotico capta. Livius.

Acerronius, prænom. Cn. Proculi Cos. cum collegâ C. Pontio Nigrino, An. U. C. 789.

Acersecomes. Apollinis epitheton. Sed Juvenalis eâ voce utitur pro catamito, sive puero usurario.

Sat. 8. *Si nemo tribunal Vendit Acersecomes.*

Conflatum ex α priv. & κείρω, sive Dorico ejus futuro κερῶ, ut ἀκερσεκόμης notet *intonsum*: unde Horat.

Intonsosq; agitaret Apollinis aura capillos.

Et alibi, *Intonsum pueri dicite Cynthium.* Macr. Sat. 1. 17.

Acervetis, op. Thraciæ, postea *Culatis* dictum. Plin. 4. 11.

Aces, flu. in Asiâ, Parthorum regionem irrigans, de quo Herod. lib. 3.

Acesa, civitas Macedoniæ, cives *Acesæi*. Steph.

Acesamena, civitas Macedoniæ, ab *Acesameno* qui in Pieriâ regnavit. Steph.

Acesander, Cyrenaicæ hist. conditor, cujus primum librum citat Apollonii interpres in lib. 4. Argon. Quædam etiam de Batto Cyrenarum conditore ex hoc Acesandri opere refert Pindari Scholiastes in init. od. 4. Pyth. & aliquantò post, ejusdem verba adducit de Eurypyli genere. Vossius.

Acesia, pars Lemni insulæ, à Philoctete sic dicta qui hic curatus est. Philostratus.

Acesias, imperitus medicus, qui dum cuidam podagrico mederi vellet, morbum & dolorem auxit, unde proverb. *Acesias medicatus est.* Erasm.

Acesiae, Siciliæ flu. qui hodiè vulgò *Cantara* nuncupatur, & Saracenicè *Alcantara*.

Acesines, fluvius, idem qui Tanais. Steph.

Acesinus, flu. Persiæ, qui in Indum flu. cadit, magnus & navigabilis: circa quem ferunt arundines tantæ magnitudinis nasci, ut singula internodia incolis præstent vicem navigii. Plin. 4. 12. Idem 37. 13. *Gemmiferi amnes Acesinus, & Ganges.*

Acesius, natione Patarensis, nobilis artifex, qui primus una cum Helicone Carystio, peplum Palladis Poliadis contexuisse fertur: unde Proverb. *Acesii & Heliconis opera*: de iis quæ singulari artificio confecta videntur. Erasm.

Acesodorus, Megalopolita, de urbibus scripsit, teste Stephano in Μεγάλῃ πόλει. Nisi forte *Acestodorus* legendum fuerit, de quo infra.

Acessaus, nomen cujusdam nautæ, qui propter ignaviam ita prorogare solebat navigationem, ut se diceret lunam magis opportunam expectare. Unde proverb. *Acessei luna*, in comperendinatores. Erasm.

Acesta, urbs Siciliæ, ab Aceste rege sic nominata, quæ postea *Segesta* dicta est. In hâc partem suorum Æneas reliquit, cùm peteret Italiam. Virg. lib. 5.

Urbem appellabunt permisso nomine Acestam.

Meminit Steph. pop. Ἀκεσταῖοι, Plinio *Acestai*. 3. 8.

Acestes, filius Crinisi, fluminis Siciliæ, ex Egestâ Trojanâ muliere. Virg. lib. 5.

——— *Occurrit Acestes*
Horridus in jaculis, & pelle Lybystidis ursæ;
Troia Criniso conceptum flumine mater
Quem genuit, veterum non immemor ille parentum.

Hic, jam senex, primo Anchisem & Æneam Italiam petentes hospitio suscepit, & mortuum Anchisem unà cum Æneâ in Eryce monte Siciliæ sepelivit. Demum iterum à Carthagine descendentem Æneam, quo illum venti impulerant, suscepit, ubi Æneas conditâ invalidis sociis civitate, Acestam eam vocavit. Servius in illud Æn.

Trojanoq; à sanguine Clarus Acestes,

Rem sese explicat his verbis. Cum Laomedon promissam murorum mercedem, Neptuno, & Apollini denegasset; Neptunus iratus, Trojæ immisit cetos, qui eam vastarent. Unde Apollo consultus, cum & ipse irasceretur, contraria respondit, dicens objiciendas nobiles puellas belluis. Quod cùm fieret, timens Hippotes quidam nobilis filiæ Segestæ cùm Laomedontis regis Hesiona, jam orta seditione, esset religata impositam eam navi, misit quò sors tulisset. Hæc ad Siciliam delata, à Crimiso fluvio, in ursum vel canem converso compressa, edidit Acestem, qui ex matris nomine civitatem Trojanis condidit, quæ hodiè *Segesta* nominatur. Virg. lib. 5.

Famaque finitimos, & clari nomen Acestis
Exciverant. ———

Idem ibidem. *Est tibi Dardanius divinæ stirpis Acestes.*
Et eopse libro. *Hic gravis Entellum dictis castigat Acestes.*
Ubi Servius, *Gravis ætate, vel moribus*, Ideoque inter senes numeratus ab eodem.

Cætera Trinacriis pubes senioris Acestæ
Fertur equis. ———

Meminit ejusdem. Ovid. Met. 14.

Ad sedes Erycis, fidumque relatus Acesten,
Sacrificat. ———

Et Silius lib. 14. *Miscuerant Phrygiam prolem Trojanus Acestes,*
Trojanusque Helymus. ———

Acestides, fornaces ferreæ, prægrandesque, in quibus fit Cadmia. Dioscorides lib. 3.

Acestiam, nomen mulieris, de quâ Pausanias in Atticis: Acestium, inquit, Xenoclis, qui ex Sophocle Leontis filio prognatus est, filia fuit. Huic ad Leontem usq; atavum, omnes gentiles, Cereris ministros, quassantes facem, dum viveret, videre contigit. Nam primùm, in eo videt Sophoclem fratrem, dein Themistoclem conjugem, eoq; mortuo Theophrastum filium. Hæc illius fortuna commemoratur.

Acestodorus, historicus, citatur à Plut. in Themist. ubi ex eo refert, Xerxem, ante pugnam Salaminiam, classem & aciem speculatum fuisse, in Megaridis confinio, super colles quos *Cerata* appellant. Meminit & Etymologus in [illegible].

Acestor, de Cyrenarum urbe opus conscripsit. Citatur ab Apollonii scholiaste, Argonaut. 2.

Acestorides, quatuor vulgavit libros *de quâque urbe fabularum*, quibus multa quidem vera retulit, sed multa etiam fabulosa adspersit, & propterea, ut calumniam effugeret μυθικά ipse inscripsit: simul ut titulo jucunditatem operis indicaret. Auctor Photius Tmemate 198. Prosâ scripsisse, interq; alia, quædam de monstrosâ hominum quorundam formâ in Indiâ, testis est Tzetzes Chil. 7. hist. 144.

Acestorides, Archon apud Athenienses An. Mundi 3460. Fuit etiam *Acestorides* Corinthius Syracusarum Imperator: de quo Diod. Sic. lib. 19.

Acetes, Evandri armiger. Virg. lib. 11.

Corpus ubi exanimi positum Pallantis Acœtes
Servabat senior, qui Parrhasio Evandro
Armiger ante fuit. ———

Aceum, opidum Colchidis in ripâ Phasidis.

Achab, Israelitarum rex septimus. Regnavit annis 22. Impietate omnes antecessores suos superavit, Jezabel filiam Ethbaal duxit uxorem, in bello adversus Benhadad occisus est, an. mundi 3027. Item alius ejusdem nominis Pseudo-propheta, tempore regis Zedechiæ Jer. 29.

Achabytos, mons est Rhodi excelsus, in cujus cacumine Jovis extabat templum. Diod. Sic.

Achad, civitas in quâ regnavit Nimrod. Gen. 10. quæ nunc dicitur *Nisibis*. Vide *Acabene*, & *Antiochia*, & *Achar*. Addit Ferrarius, *locus Palæstinæ trans Jordanem flu. in quo Jacob patriarcha obiit.* Nescio quid sibi vult. Jacobum certè in Ægypto naturæ debitum persolvisse sacra pagina testatur. Suspicor itaq; quod locum lamentationis intelligit, ubi Joseph instituit patri suo luctum 7 diebus, Gen. 50. 10. qui tamen non *Achad*, sed *Atad* dicitur.

Achaa, Sarmatiæ Asiaticæ vicus ad Pont. Eux. Ptol. Incolæ *Achæi*. Orchomeniorum colonia; de quibus Ovidius Ponticorum lib. 4. Eleg. 10.

Nec potes infestis conferre Charybdin Achæis.

Achaa, Ceres cognominata est, Suidâ teste, ab eo luctu & anxietate i. e. ἄχος, quem habuit dum Proserpinam quæreret. Plut. lib. de If. & Os. Bœotii, inquit, Achææ Cereris ædes movent, eamq; festivitatem ἀχθεία nominant, à questu videlicet, & gemitu deæ ob filiæ Proserpinæ raptum.

Achaa, Pallas dicta, cujus templum, referente Aristotele Lib. de mirab. in Italiâ, apud Daunios Apuliæ populos fuit. In quo antiquitus fuisse tradit cùm alia, tum secures & enses, cæteraq; Diomedis, ejusque sociorum arma. Hujus templi custodes canes fuisse perhibentur, qui Græcis adeuntibus blandirentur, cæteris mortalibus agrestes & feri.

Achaia, collis in Carysto. Steph.

Achamanes, Africæ propriæ gens. Ptol. Vide Boch. Geogr. sacr. 4. 30.

Achamenes, rex Persarum. Hor. Carm. 2. od. 12.

Num tu quæ tenuit dives Achæmenes,
Permutare velis crine Lycinniæ.

Amm. Marcellinus lib. 19. reddit, *rex regibus imperans*. De Sapore verba faciens. Persis Saporem, & Achæmenem appellantibus, & Artaxerxem, quod *rex regibus imperans*, & *bellorum victor*, interpretatur.

Achamenia, pars Persidis ab *Achæmene* Ægei filio sic dicta, teste Stephano. unde *Achæmenius*. Horat. Epod. 13.

Nunc & Achæmeniâ Perfundi nardo juvat.

Et Carm. 3. Od. 1. *Nec Falerna vitis, Achæmeniumq; costum.*
Lucanus. lib. 8. *Passus Achæmeniis longè decurrere campis.*
Idem lib. 2. —— *Achæmeniis decurrant Medica Susis*
Agmina. ——— Stat. 5. Sylv. 3.
Alter Achæmenium secludis Zeugmate Persen.
Auson. in Epigr. *Laudet Achæmenias Orientis gloria telas.*

Achamenides, unus ex sociis Ulyssis Æn. 3.

Sum patria ex Ithacâ, comes infelicis Ulyssi:
Nomine Achæmenides. ———

Qui fugientibus Græcis cæteris cum Ulysse, apud Cyclopas derelictus est, postea tamen Æneæ ad eundem locum naviganti comes factus. Cyclopum manus effugit. Nannius lib. 7 Miscellan. legendum contendit *Agamenides*, quasi sic dictus esset ab eventu, quod nimirum diu manserit in speluncâ Polyphemi. Ad quod Maro ipse videatur alludere, loco predicto.

Hic me dum trepidi ad crudelia limina linquunt
Immemores socii, vasto Cyclopis in antro
Deseruere. ——— ———

Cùm

Cùm presertim nullum proprium nomen temerè vel à Virg. vel Hom. usurpetur.

Achæorum littus, in Cypro est apud Ptol. A Græcis appellatum fuisse Adriage, nunc verò pagum esse, & *Accathon* vocari scribit Lusignanus. *Achæorum castra*. Strabo. lib. 13. *Achæorum portus*, Plin. 4. 12. *Porto bon*, teste Nigro. Tauroscytharum portus est ad pont. Eux. alius *Pulcher portus*.

Achæus, Eretrius poeta tragicus, paulo junior Sophocle. Flor. Olymp. 82. Pythodori, & Pythoridis filius, qui cum 43. vel sec. alios, 30. vel 24. fecerit fabulas, semel duntaxat vicit. Inter alias, ejus est Κίκνος, nam sic apud Athen. pro Κύκνος scribi debere, observatum Turnebo & Casaubono. Ejusdem Μῶμος, Athenæo lib. 7. Fuit & alter *Achæus*, Syracusanus junior, qui & ipse Tragædias decem scriptitavit. Suidas. *Achæi* quoq; historici meminit Pindari schol. In od. 7. Olymp. Videndum autem an idem sit Ἀχαιὸς, quem cum Pherecyde jungit Arati Schol. quo loco de Hyadibus tractat, atq; *Achæum* 4 Hyadas statuisse ait. At alius puto Ἀρχῖνος, cujus historicum opus celebrat Nicandri Schol. in Theriaca. Nisi magis placet, alterutro loco esse librarii vitio peccatum.

Achæus, Zuthi fil. homicidio per imprudentiam perpetrato, in Laconicam profugit, & effecit, ut qui ibi habitabant Achæi dicerentur. Strabo. lib. 8.

Achæus, fluvius qui se in Pont. Eux. exonerat. Arrian. in Periplo.

Achæium, locus Troadis, Tenedo oppositus. Strabo.

Achaia, triplici notione sumitur. *Primò*, est Græciæ regio quam Ptol. *Helladem*. Plin. Junior *Græciam* vocat. Terminatur à septent. Thessaliâ juxta amnem Sperchium, sinum Maliacum, & Oetam montem. Ab occasu Acheloo amne, ultra quem mox Epiri tractus incipit. Ab oriente nonnihil in Septent. reflectitur & Ægæo ac Myrtoo mari pulsatur, usq; ad Sunium promuntorium. A meridie, illi Peloponnesus objicitur, & Isthmo quinq; m. pass. lato, cum Pelopon. conjungitur. hodiè *Livadia* vocatur In recentibus tabulis. *Achaiam* autem dictam volunt, vel ἀπὸ τοῦ ἄχους, à dolore, propter crebram aquarum inundationem, vel ab Achæo rege ut placet Etymologo. *Secundò*, Achaia est Peloponnesi regiuncula, quæ à Ptolemæo *Propria* cognominatur, ad differentiam alterius illius Achaiæ, quam Ἑλλάδα vocari diximus. Vocatur & aliis nominibus *Jonia*, *Jas*, & *Olenus* Diod. Siculo. *Ægiales* Pausan. & Plinio, idq; vel ab Ægialo rege, vel propter urbes in littore dispositas, unde incolas Pelasgos *Ægialeis*, i. e. littorales appellatos scribit Herod. in Polyh. qui Danaam dictam quoq; tradit, unde Græci *Achæi*, *Achivi*, & *Danai* Dicti: *Romania alta* nunc appellari scribit Jac. Castaldus. Describitur à Plinio. 4. 5. & Paus. in Achaicis. *Tertiò*, *Achaia* aliquando usurpatur pro totâ Peloponneso, nunc vulgò *Morea*. Hinc Apuleius Met. 6. Lacedæmoniam in Achaiâ collocat. Hujus præcipuas urbes eleganti carmine complectitur. Ovid. Met. 6.

Finitimi proceres coeunt, urbesque propinquæ
Oravere suos ire ad solatia reges.
Argosque & Sparte, Pelopeidesque Mycenæ,
Et nondum torvæ Calydon invisa Dianæ,
Orchomenosque ferax, Patræque, humilesque Cleonæ,
Et Nelea Pylos, nec adhuc Pittheia Trœzen,
Quæque urbes aliæ bimari clauduntur ab Isthmo.

Imò & sumitur *Achaia* pro omnibus regionibus, quæ se concilio Achaico adjunxerunt, & à Romanis in provinciam redactæ, commune hoc Achaiæ nomen sortitæ sunt. Fuit etiam *Achaia* Rhodi insulæ urbs, à Solis filiis condita. Diod. lib. 5. Cujus etiam meminit Athenæus. Item Messeniæ fons, prope Dorium urbem. Pausan. Item civitas Cretæ. Gesner.

Achaicarus, vates quidam apud Bosporanos. Strab. 16.

Achaicus, civis Ecclesiæ Corinthiacæ, ad B. Paulum in Asiam delegatus, unde primam ad Corinthios Epistolam retulit. 1 Cor. 16.

Achaïs, opidum. Plin. 6. 16. vide Heraclea.

Achaly, Saracenorum rex, qui post Calipham, Mahumeto successit, anno dom. 657.

Achan, Israëlita, crimine anathematis convictus, ac damnatus, ab omni populo lapidibus obrutus fuit, & omnia quæ illius erant, igne consumpta fuerunt. Congregatus fuit super eum magnus lapidum acervus qui hodiè permanet; vocatumque est nomen illius loci, *vallis Achor*. Josue 7. De quo Achane Prudentius in Psychomachiâ.

Viderat & Jericho propria inter funera quantum
Posset nostra manus, quam victor concidit Achan
Cædibus insignis, murali & strage superbus,
Succubuit capto victis ex hostibus auro,
Dum vetitis insigne legens anathema favillis
Mœsta ruinarum spolia insatiabilis hausit.

Achana, fluvius in Arabia. Plin.

Achani, vel *Acharni*, pop. juxta Scythiam. Steph.

Achar, Zebedæi filius. Item civitas quæ nunc *Nisibis* appellatur.

Acharaca, vel *Characa*, pagus Nysæorum haud procul ab urbe, Plutonis, ac Junonis templo, ut & Charonio antro nobilis. Strabo lib. 12. & 14.

· *Achardæus*, fluvius è Caucaso in Mæotim defluens, *Copu* Mercatori, *Zygna* Lazio.

Acharna, op. Græciæ in Att. Reg. totius ejus tractus potentissima, pars tribus Oeneidis. Thucyd. lib. 2. Steph.

Acharnis, vir senatorius atque militaris, qui occurrens Mario, & non salutatus, à Marianis occiditur. Signum enim suis dederat Marius, ut omnes à quibus salutatus non respondisset, resalutaretque, necarent. Plut. in Mario de quo Lucanus lib. 2.

——— *Spes una salutis*
Oscula pollutæ fixisse trementia dextræ.

Acharra, urbs Thessaliæ.

Achatara, Ptolemæo Sinarum urbs. Græcus Ptolemæi codex legit *Acadra*. Est & apud eundem *Acadra* in India extra Gangem.

Achates, Siciliæ flu. Plinio. *Cantara* vocat Leander Albertus, apud quem lapis *Achates* generatur. De quo Sil. lib. 14.

Et pellucentem splendenti gurgite Achatem.

Vibius Sequester de flum. *Achates Siciliæ, ubi pari nomine lapillus generatur, unde gemmæ fiunt.* Plin. 37. 10. *Achates in magnâ authoritate fuit, nunc in nullâ est, reperta primùm in Siciliâ juxta flumen ejusdem nominis.* Solinus cap. 11. *Achatem lapidem Sicilia primum dedit, in Achatis fluminis ripâ repertum, non vilem, cum ibi tantum reperiretur.* *Achates* etiam fidus Æneæ comes fuit. Æn. 1.

Achatius, Palæstinensis Episcopus, Constantini Imperatoris temporibus.

Achaz, rex Judæ, successit Jothamo, anno 17. Pekah regis Israelitici, regnavit an. 16. Homo impius, hypocrita, inconstans, religionum rituumq; externorum stultus imitator. Esaiæ 7.

Achazib, urbs tribus Aser, Jud. 1. quæ etiam *Achzib*, Jos. 19 dicitur. Tribus quoque Judæ. Jos. 15.

Achedorus, flu. Macedoniæ, Apolloniam à Thessalonicâ dividens. Volaterranus.

Achelorium fluvium habet Polyænus lib. 8. circa Thessaliã.

Achelous, Acarnaniæ in Epiro flu. Straboni, ab Acheloo rege sic dictus. A Pindo oriens, & Ætoliã ab Acarnaniâ dividens in sinum Maliacum defluit. *Aspropotamo* Sophiano. *Catochi* Nigro. *Geromlea* Kyriaco Anconitano. *Thoas* olim incolis à celeritate dictus, teste Strabone. Item *Thestius* & *Azenus* uti author est Plut. lib. de flum. hodiè *Pachicolamo*. Inde adjectivum *Acheloius* pro *aqueus*. Virg. Georg. 1.

Poculaque inventis Acheloia miscuit uvis.

Veteres enim aquam omnem *Acheloum* nuncupavere, quod primus hic flu. post diluvium erupuisse è terrâ fertur. Sive quod *Achelous* in Græciâ omnium flu. celeberrimus fuit. Sive quod *Achelous* quidam primus vini mixtionem cum aquâ in Græcia invenerit, docet hoc Eust. 2. Iliad. ait enim, omnem montem editum dici Idam, ὥσπερ καὶ πᾶν ὕδωρ Ἀχελῷος. Ephorus quoque lib. 2. Hist. Μάλιστα γὰρ τὸ ὕδωρ Ἀχελῷον προσαγορεύομεν ἐν τοῖς ὅρκοις, καὶ ἐν ταῖς εὐχαῖς, καὶ ἐν ταῖς θυσίαις. Unde Eurip. in Androm. aquam ad verrendam domum Ἀχελῴου δρόσον, h. e. *Acheloi rorem* vocat. Goropius in Hermath. lib. 6. ait *Acheloum* prima omnium linguâ dictum *Ac-el-hoe*, quæ tres voces signant *Aquarum excelsum principem*. Ἀργυροδίνης Hesiodo dicitur; h. e. argenteos vortices habens, ac proinde Dionysius vers. 497.

Δίνῃ ἀργυρέῃ Ἀχελώϊος ἀμφὶς ἑλίσσει.

Achelous, filius Oceani & Terræ, seu Tethyos, ut habet Servius, vel, ut Theodontius, Solis, & Terræ. Hic cum

Hercule duello certavit pro Deianira, Oenei Calydoniæ regis filia. Sed videns Herculem fortiorem, se vertit primò in Serpentem, deinde in Taurum, cui Hercules amputavit cornu quod Copiæ, comiti Fortunæ datum est. Sed postea Achelous Amaltheæ cornu Herculi dedit, atq; ita suum recepit. Tandem ab Hercule victus, se in sui nominis fluvium, gemino cornu insignitum occultavit. Ovid. Met. 9.

——— *Vultus Achelous agrestes*
Et laceram cornu mediis caput abdit in undis.

Idem Epist. 9. *Cornua flens legit rapidis Achelous in undis,*
Truncaq; limosâ tempora mersit aquâ.

Et Ep. 15. *Ut ferus Alcides Acheloia cornua fregit,*
Dum petit amplexus Deianira tuos.

Propert. 2. 34.
Nam rursus licet Ætoli referas Acheloi
Fluxerit ut magno fractus amore liquor.

Stat. 7. Theb. ——— *Acheloon utroq;*
Deformem cornu vagus infamabat Acarnan.

Certè *Achelous* Græciæ fluvius, duobus locis per fines Perrhæbiorum, in Maliacum sinum effunditur. Et hoc poëtis solenne est, ut fluvios Tauris similes effingerent, (Horatius. *Sic Tauriformis volvitur Aufidus*) quoniam cum impetu erumpentes, tauris similem edunt gemitum, vel, ut Hellanicus sensit, quia terram sulcare tanquam boves videntur, vel, ut aliis placet, quia circa ripas fluminum tauri mugire ob uberiora pascua audiantur. Factus esse draco fingitur, quia sinuoso cursu deferuntur flumina. Cum idem assiduis aliquando imbribus non augeatur, ac placidus sit, humanam formam sumpsisse dictus est. Porro Hercules, ut ait Strabo. lib. 10 Oeneo affinitate conjunctus, & in omnes mortales beneficus, fluvium Acheloum temerè & cum impetu regionem infestantem, aggeribus & aquæductibus coercuit, & extenuavit: eamq; aquam in multos rivulos diductam, quæ prius regionem vastabat, utilissimam reddidit. Inde dictus est illi fluvio taurinum cornu defregisse, & pro illo rerum copiam, seu Amaltheæ cornu accepisse; fluvius igitur paulatim exiccatus, eo facto fabulæ locum dedit, quæ in honorem Herculis ficta est, & prudentiam ad infinita incommoda & pericula avertenda, necessariam & perutilem esse demonstrat.

Achelus, nomen viri proprium. Val. Flac. lib. 3.
Ambrosium Peleus, ingentem Ancæus Achelum
Sternit. ubi alii *Ethelum.*

Achemon, qui & *Achmon*, unus Cecropum, qui unà cum fratre Basalo, nullo non injuriarum genere in obvium quemque debacchabatur. Hisce mater erat *Sennous* nomine, mulier fatidica, quæ filios cavere jussit ne quando in Melampygum inciderent. Evenit autem ut Hercules aliquando sub arbore quadam dormiret, armis in eandem reclinatis. Accesserunt Cecropes fratres, & Herculem dormientem ipsius armis aggredi tentarunt. At ille protinus insidias sentiens, correptos, ac vinctos de clavâ à tergo suspendit, leporum more, atque ad eum modum gestabat. Capitibus itaque pendentes deorsum demissis, posticum Herculis nigris pilis horridum, atq; hispidum viderunt. Quapropter materni moniti memores, hâc de re inter se confabulabantur. Quod simul ac audivit Hercules, cognomine delectatus, & in risum solutus, vinculis eos liberatos dimisit. Erasmus in proverbio *Ne in Melampygum incidas.* Meminerunt hujus fabulæ Suidas & Nazianzenus.

Achemes Ægypti præses. An. Mund. 3477.

Achera, vide *Acerra.*

Acherdus, pars tribûs Hippothoontidis. Steph.

Acherini, pop. Siciliæ. Cic. Verrinâ quinta.

Acherius, orator tempore Augusti Cæsaris, cui tanta orationis celeritas fuit, ut & vitium fieret, & bracteata Cæsaris Augusti sententia ad id circumferatur, *Acherius noster sufflaminandus est.* Is cum libertinum reum defenderet, quod patroni concubinus fuisset, dixit, Impudicitia in ingenuo crimen est, in servo necessitas, in liberto officium. Rhod. 15. 11.

Achero, Hesych. Ἀχέρω ἡ Θετις, ἡ Ἑλλὰ ἡ Γῆρας, ἡ Γῆ ἡ Δωρίδος ἡ αὐτά.

Acheron, filius Cereris absque patre, quem cum in abdito Cretæ specu peperisset (is autem lucem aspicere non auderet) ad inferos deduxit; ibi autem fluvius amarissimus, qui primus excipit mortuorum animas, effectus est. Alii Titanis, & Terræ filium faciunt, & ob id à Jove ad inferos dejectum volunt, quod sitientibus Titanibus aquas præbuisset. *Acheron* autem (i.e. *gaudio carens*) fluvius, fingitur excipere defunctorum animas: quia cùm morituri sunt homines, subtristis quidam torpor mentem animumq; ita labefactat, ut propinqua mors esse facile sentiatur. Tunc enim Conscientia, rerumq; gestarum memoria animum perturbat, quæ palus est omnibus primùm trajicienda, ut fabulosè fingitur à poëtis; neq; enim potest in hâc præteritæ vitæ investigatione animus non magnopere commoveri. Ceteris autem, sive Terræ filius hic flu. dicitur, quoniam universa animi molestia & perturbatio, aut ex acquirendarum, aut servandarum divitiarum studio nascatur. Hic flu. potum Titanibus adversus Jovem pugnantibus præbuit, quoniam multæ iniquæ cogitationes adversus Dei mandata insurgunt, quas si animus diutius sluerit, à sanctâ dei lege descifcet, & in brutorum naturam delabitur. Praeterea dicitur esse gustûs insuavissimi, quoniam vitæ nostræ ratio & recordatio, si diligenter perpendantur, multas habet insuavitates. Plura legat Mythologiæ studiosus apud Lil. Gyraldum, & Nat. Comitem. Lucano *adustus* dicitur, lib. 3.

Præparat innumeras puppes Acherontis adusti
Portitor. ———

Statio *durus*, Silv. 2. 6. *Jam litora duri*
Sæva Pilete senis, durumq; Acheronta videbat.

Virgilio *avarus*, 2. Georg. *Strepitumq; Acherontis avari*
Subjecit pedibus. ———

Senecæ *mœstus* in Thyeste;
Quod mœstus Acheron pavet.

Silio *tristis*, lib. 3. *Tristius his Acheron, sanie crassoque veneno*
Æstuat. ———

Dicitur etiam *Acherons*, vel *Acheruns.* Unde apud Plautum in Amphitryone, ——— *ulmorum Acheruns*: h.e. vorago, & dissipator virgarum. Ex ulmis autem virgæ fiebant; unde alibi verberonem servum appellat ulmitribam. Idem Cap. 5. 19.

Vidi ego multa sæpe picta, quæ sub Acheronte fierent
Cruciamenta; verum enim vero nulla adæque est Acherons
Atque ubi ego fui in lapidicinis

Idem in Bacchidibus 4. 21.
Regiones colere mavellem ego Acheronticas.

Acheron etiam Epiri flu. juxta Pandosiam urbem, ex Acherusia, palude Thesprotiæ profluens, multisq; fluviis auctus in sinum Ambraciam influens, hodiè *Velichi*, seu *Verlichi* Nigro, Ἀχέρων Ptolemæo, *Acheros* Livio. Straboni tamen per ω scribitur. Cui etiam *Acheron* flu. Elidis, regionis in Peloponneso Est etiam flu. Brutiorum in Italiâ Straboni, quem Niger *Bassento*, Leander autem *Samo* appellat. Barrius v. in suâ Calabriâ scribit eum *Campaniano* hodiè dici; In hoc, Alexander Molossorum rex à Lucanis trucidatus est, Dodonæo deceptus oraculo, quo jubebatur Acherusiam aquam, Pandosiamq; urbem cavere. Est etiam flu. Riphæorum montium Orpheo in Argon. Item Bithyniæ flu. qui juxta Heracleam in Pontum Euxinum exit. Qui postea *Sonantes* dictus est, auctore Apollonio, & Isacio in Lycophr. Habet hoc tractu Plin. quoq; inter alia flumina *Sonantem.* Ab Ammiano, *Archadius* appellatur; unde Hercules canem infernalem eduxit. Theocriti Interpres. *Acheron* a. dicitur ab Ebræo אחרון *Acharon*, h. e. *ultimum, extimum*, sive quod longissimè abest. Hinc σκότος ἐξώτερον Matt. 22. 13.

Acherontia, civitas parva Apuliæ, in monte sita, quam ob hoc, *nidum* appellat Hor. Carm. 3. Od. 4.

——— *Mirum quod foret omnibus*
Quicunq; celsæ nidum Acherontiæ
Saltusq; Bantinos, & arvum
Pingue tenent humilis Ferenti.

Fuit etiam Magnæ Græciæ urbs mediterranea, hodie *Matera* Leandro; pop. *Acherontini.*

Acherra, urbs inter Padum, & Alpes. Vide *Acerra.*

Acherres, rex Ægyptiorum, regnavit annis 7.

Acherusia, palus inter Capuam, & Aversam, per aperta plana prope Cumas diffusa. Plin Diod. Sic. lib. 2. de sepulcris Ægyptiorum, qui Heliopolim accolunt, tradit paludem esse *Acherusiam*, in quam immittantur cadavera in ulteriorem ripam deferenda: navim v. ipsam quâ trajiciuntur, Barim; h. e.

h. e. onerariam appellari. Inde nata de Charonte, qui animas transvehebat Stygem fabella. *Acherusia* etiam Chersonesus circa Heracleam Pont. sive Marginorum in Bithynia ad Pont. Eux. unde Herculem Cerberum ex inferis eduxisse credunt Xenophon, & Eust. ex Diodoro. Est item specus ibidem Apollonio, & Pomp. Melæ. Hujus meminit Ammianus quoque, & addit ab accolis Μυχοπόντιον vocari. lib. 22. *Acherusium* quoq; ibidem. Apollon. & Plin. Cùm vero Sil. lib. 14. ait,

Serpit pascendo crescens Acherusia pestis.

Non de palude intelligendus est, uti sentit Ferrarius.

Achetus, Acithius Ptolemæo, ut nonnullis videtur *Fiume di noto*, flu. Siciliæ, apud Netum urbem fluens. Acithius vero (de quo Ptol.) longè hinc in oram occiduam fluit. Sil. lib. 14.

Et Netum & Micite, pubesq; liquentis Acheti. Populi, *Achetini* Tullio.

Achia, sive *Achias*, fil. Achitob. 1 Reg. 14. fil. item Jerameel 1. Paral. 2.

Achillæus, Zenobiæ parens, in cujus gratiam Palmyreni præfectum, & milites præsidiarios Aureliani occiderant. Propter sediriones in Ægypto excitatas, feris expositus, & ab iis dilaniatus est. Vopiscus. Pomp. Lætus. *Achillæus* fil. Domicillæ, Eunuchus sub Domitiano, Tarracinæ decollatus est.

Achillas, initio lector scholæ Ecclesiæ Alexandrinæ. Euseb. lib. 7. cap. ult. dein Episcopus, ejusdem Ecclesiæ, Arium, qui Meletii hæresin amplexus, à Petro priore Episcopo ex Ecclesiâ pulsus erat, denuo recepit, ut officio diaconi fungeretur. Mortuo Achillâ, cùm in petitione Episcopatûs Alexander Ario preferretur, Arius dolore repulsæ motus, hæresin Arianam sparsit. Trip. Hist. lib. 1. c. 12.

Achillas, Ptolemæi exercitûs ductor, cui demandata fuit cura cædis Pompeii. Plut. in Pomp. Luc. lib. 8.

——— *Sceleri delectus Achillas.*

Achillea, sive *Achillis cursus*, peninsula est non procul ab ostio Borysthenis, ad formam gladii in transversum porrecta, ab exercitatione Achillis nomen habens. Dionysius Perieg. Ταῦροι δ' ἐν ναίουσιν Ἀχιλλῆος δρόμον αὐτόν. Herodotus lib. 4. Ἀχιλλήϊον δρόμον vocat. Mela lib. 2. cap. 1. *Achilles infestâ classe mare Ponticum ingressus, ibi ludicro certamine celebrasse victoriam, & cùm ab armis quies erat, se, ac suos cursu exercitavisse memoratur. Ideo dicta est δρόμος Ἀχίλλειος. Fidonisi* hodiè, teste Nigro. Fuit etiam *Achillea*, insula Sarmar. Europ. ante ostia Borysthenis, quæ & Macaron, & Leuce dicebatur. Dionysius.

Ἔστι δέ τις καὶ σκαιὸν ὑπὲρ πόρον Εὐξείνοιο
Ἄντα Βορυσθένεος μεγαλώνυμος ἐν ἁλὶ νῆσος
Ἡρώων. Λευκὴν μιν ἐπωνυμίην καλέουσιν,
Οὕνεκά οἱ τὰ περ ἐκεῖ κνώδαλα, λευκὰ τέτυκται.
Κεῖθι δ' Ἀχιλλῆός τε, καὶ Ἡρώων φάτις ἄλλων
Ψυχὰς εἰλίσσεσθαι ἐρημαίας ἀνὰ βήσσας.

Ammianus lib. 22. *In hâc Tauricâ insulâ, Leuce sine habitatoribus ullis Achilli dedicatur. In quam, si fuerint quidam forte delati, visis antiquitatis vestigiis, temploque & donariis eidem heroi consecratis, vesperi repetunt naves. Aiunt enim non sine discrimine vitæ illic quenquam pernoctare.* Autor Peripli ponti Euxini, ab Isaaco Vossio editus, Ἀχιλλέως νῆσον, Ἀχιλλέως δρόμον, & Leucen insulam pro iisdem habet. Subdit ex Demetrio, Thetin filio suo hanc insulam concessisse, Achillemque in eâ habitasse, ac templum ibidem in honorem ejus extructum fuisse. Inde est quod Q. Calaber ad finem lib. 3. Paral. Neptunum introducit, matrem Achillis consolantem in hunc modum.

——— Ἀλλ' ἄγρα καὶ ἐκ Διὸς ἔξοχα δωρεῖ,
Καί οἱ ... νῆσον ἱκάνειν
Εὐξείνου κατὰ πόντον, ὁ δὴ θεὸς ἔσσεται αἰεὶ
Σὸς πάϊς, ἀμφὶ δὲ φῦλα περικτιόνων μέγα λαῶν
Κεῖνον κυδαίνοντα θυηπολίῃσιν ἐγείροντες
Ἐντίμενοι τίουσι. ———

Hodiè *Cacearia*, teste Nigro. Est etiam *Achillea* apud Ptol. Paus. & Max. Tyr. insula, & urbs ad ostium Istri Boreal. gemina, nova & vetus, vulgo *Kilia*. Vide Steph.

Achilleis, opus est Statii Poetæ, quo *Achillis* pueritiam descripsit, totam ejus vitam persecuturus, nisi immatura ejus mors tam insigne opus nobis invidisset.

Achilleum, opidum Troadis, juxta tumulum *Achillis*, à Mitylenæis conditum, ubi classis ejus steterat. Plin. Est & castellum prope Smyrnam, & locus in Siciliâ, & vicus & portus Mesenes. Steph. Nec non op. & Prom. Sarm. Asianæ ad Bosporum Cimmer. & fauces Mæotidis paludis. *Capo di Croce*. Villanovano & Molet.

Achilles, Illyrii filius. Appianus.

Achilles, Pelei & Thetidis filius; quem adhuc infantem mater Stygiis undis immersit: quamobrem invulnerabilis toto corpore factus est, præterquam in eâ pedis parte quâ comprehensus ab ipsâ fuerat dum ablueretur. Traditus est educandus Chironi Thessalo, sub quo bellicis artibus, ac Musices exercitio proficeret. Stat. Achil. lib. 1.

Quo rapis ingentem magni Chironis alumnum?

Juven. Sat. 7. —— *Metuens virgæ jam grandis Achilles*
Cantabat patriis in montibus. Et cui non tunc
Eliceret risum Citharœdi cauda Magistri?

Quod autem dixit *metuens virgæ*, idem ante illum cecinit Ovid. 1. de Arte.

Qui toties socios, toties perterruit hostes,
Dicitur annosum pertimuisse senem.
Quas Hector sensurus erat, poscente magistro
Verberibus jussas præbuit ille manus.

Per *patrios* autem *montes*, Pelion intellexit Satyricus. Is enim mons Thessaliæ, & illic nutritus Thetidis filius. Ita enim mater ipsa apud Stat.

——— *Quid enim cunabula parva*
Pelion, & torvi commisimus antra magistri?

Hunc autem cùm mater ex oraculo didicisset in expeditione Trojanâ periturum, si eo cum cæteris ducibus proficisceretur, jam adultum inter Lycomedis regis filias furtim occuluit, & ne proderetur, muliebri habitu eum induit: ubi cum aliquandiu delituisset, Deidamiam regis filiam vitiavit, ex quâ Pyrrhum suscepit. Ovid. Met. 13.

Præscia venturi genetrix Nereia leti
Dissimulat cultu natum, & deceperat omnes,
In quibus Ajacem, sumptæ fallacia vestis.

Hor. Carm. 1. Od. 8. ---- *Quid latet? ut marinæ*
Filium dicunt Thetidis sub lacrymosa Trojæ
Funera: ne virilis
Cultus in cædem, & Lycias proriperet catervas.

Postremo tamen ab Ulysse astu compertus, ad bellum ductus est. Troja enim absente Achille expugnari non potuit. Arma, quæ nullâ humanâ vi penetrari possent, à Vulcano, Thetidis rogatu, illi fabricata sunt. Porro, in bello post multas res præclarissimè gestas, adeo ob ereptam sibi ab Agamemnone Briseida indignatus est, ut aliquandiu bello abstinuerit, neque ullis precibus reduci potuerit. Verùm Patrocli amici conjunctissimi morte permotus, denuo ad bellum profectus, Hectorem interfecit, quem mortuum, & currui alligatum, ter circum urbis muros raptavit (& hæc omnia in Patrocli ultionem) ac demum Priamo corpus vendidit. Virgil. Æn. 1.

Ter circum Iliacos raptaverat Hectora muros,
Exanimumque auro corpus vendebat Achilles. Meminit Propert. 2. 8. *Fortem illum Æmoniis Hectora traxit equis.* Ovid. Amorum. 2. 1. *Raptus & Æmoniis flebilis Hector equis.* Vetus Poeta apud Tullium Tuscul. 1.

Vidi, videre quod me passa ægerrimè,
Hectorem curru quadrijugo raptarier.

De redemptione cadaveris Hectorei Tragœdiam scripsit Ennius, quam *Hectoris Lustra*, sive *Lytra* inscripsit, quæ sic dicta à luendo i. e. solvendo pretio, cujus rei argumentum tractasse adolescentem Lucanum ex Statio apparet in Silvis.

Ac primum teneris adhuc in annis
Ludes Hectora Thessalosque currus,
Et supplex Priami potentis aurum.

Magno pretio redemptum esse innuunt Homeri ἀπερείσια ἄποινα hoc est infinita redemptionis pretia. Cedrenus ait portata à Priamo ad redimendum Hectorem χρυσίον, καὶ ἄργυρον, καὶ ἐσθῆτα πολυτελῆ *aurum, argentum, pretiosam vestem*. Inde Hor. lib. 1. Od. 10. de hâc re loquens, *dives Priamus*, iniquè à Scaligero laceratus. Cassiodorus.

Priamus quanto pretio sepeliendum Hectorem redemit.

Dissidet tamen Plut. nam orat. 2. de Fort. Alex. ὁ μὲν γὰρ (loquitur de Achille) χρημάτων ὀλίγων τὸν Ἕκτορος νεκρὸν ἀπελύτρωσεν. h. e. *hic autem parvo pretio cadaver Hectoris redemptum reddidit.* Occisus est tandem à Paride, dum conjugium

conjugium Polyxenæ speraret, & in Sigæo sepultus. Plin. 4. 12. Tantæ fortitudinis fuisse fertur ut (teste Gellio) insigni fortitudine duces *Achilles* appellentur, & argentum vocetur *Achilleum*, quod sit insuperabile. Mythologi *Achillem* imperatoris præstantissimi effigiem esse demonstrant, fortes autem viri voluptatum illecebris, potius quam vi externâ sæpissimè obruuntur. *Achillem* scribit Euphorion videri nuncupatum, quod non chilo, i. e. Cerealibus cibis primum sit connutritus, verum ex infantiâ, medullis animalium, mox & carnibus venatu comparatis. Versus Euphorionis hi sunt, quemadmodum citantur ab Etymologo:

> Ἐς Θέτιν χείλεσι καῦσε πάμπαν ἄπαστος.
> Τοὔνεκα Μυρμιδόνες μιν Ἀχιλλέα φημίξαντο.

Sunt qui, Eust. tradente, dici *Achillem* opinentur quod bello victis tristitiam immitteret. Alii quòd Ilienses mœrore confecerit. Non desunt qui ab ἄχος *dolor*, & λύω *solvo* nuncupatum eum contendant, quia medicus fuit. Sed hæc trita forsan, & ridicula. Illud autem non perinde vulgatum, alios commin1sci Thetidem interdiu filium ambrosiâ ungere solitam, & noctu sub igne occultare, quò quicquid in eo mortale foret, eximeret, donec à Peleo deprehensa, irata se subduxit. Apollonius 4. Argonaut. vers. 869.

> Ἡ μὲν γὰρ βροτέας αἰεὶ περὶ σάρκας ἔδαιεν
> Νύκτα διὰ μέσσην φλογμῷ πυρός. ἤματα δ' αὖτε
> Ἀμβροσίῃ χρίεσκε τέρεν δέμας, ὄφρα πέλοιτο
> Ἀθάνατος, καί οἱ στυγερὸν χροῒ γῆρας ἀλάλκοι.
> Αὐτὰρ ὅγ' ἐξ εὐνῆς ἀναπάλμενος εἰσενόησε
> Παῖδα φίλον σπαίροντα διὰ φλογός. ἧκε δ' ἀϋτὴν
> Σμερδαλέην ἐσιδὼν μέγα νήπιος, ἡ δ' ἀΐουσα
> Τὸν μὲν ἄρ' ἁρπάγδην χαμάδις βάλε κεκληγῶτα.

Dictus hinc fuit *Pyrosous*, quasi ab igne servatus, & postea *Achillos*, ab exusto labro, quod dum lingeret infans, ambrosiâ non fuisse perunctum fingitur. Agamestor Thetidis Epithalamio;

> Παιδὶ δ' ὄνομα θῆκε Πυρίσοον, ἀλλ' Ἀχιλῆα
> Πηλεὺς κίκλησκε χείλεος οὕνεκά μιν.
> Κείμενον ἐπὶ κλαδ. σποδιῇ θῆκε πῦρ ἀπάμοιρον
> Χείλεος αἰθομένου ἀμφοτέρων ἐπέρ...

Achilles, quidam à B. Irinæo Valentiam in Hispaniam missus, ad Evangelii prædicationem; fumo suffocatus est.

Achilles Tatius, Alexandrinus, nisi *Tatii* potius, puta filius, aut libertus dici debeat, literis consignavit ἱστορίαν σύμμικτον, in quo multorum magni nominis virorum meminerat, teste Suidâ; qui addit præterea sui memoriam reliquisse opere Etymologico, nec non libro de Sphærâ. Hujusce fragmentum superest, manductio in Arati Phænomina. Meminit præterea Suidas Achillis ἐρωτικῶν: in quibus reponit τὰ κατὰ Λευκίππην καὶ Κλειτοφῶντα. Valde hoc Amorum opus epigrammate suo laudat, sive Photius Patriarcha, sive potius Imperator Leo. Et sane nihil Eustachii, & Prodromi Cyri Amores, ad illos Heliodori, vel Achillis Tatii. Cum autem opus hoc conderet, fuisse gentilem, ea ostendunt, quæ de puerorum amoribus scribit, atque alia. Tandem tamen fuisse Christianum, atque ad Episcopatum etiam pervenisse ex Suidâ discimus.

Achimaas, pater Achinoam, uxoris regis Saul. 1 Reg. 14. filius item Sadoc Sacerdotis. 2 Reg. 15.

Achiman, gigas ex posteris Anach. Num. 13.

Achimelech, nomen Sacerdotis, 1 Reg. 21. Item fil. Abiathar, 2 Reg. 8. qui 1 Chron. 18. *Abimelech* dicitur.

Achiæmenes, fil. Bacchimonis, filii Persei, qui Achimeniis populis nomen dedit, quibus imperavit, à quo Achimenia regio. Lege *Achæmenes*, & sic in seqq.

Achimenes, Jobatis, vel Ariobatis regis Lyciæ filia, & uxor Bellerophontis. *Achæmene* legendum puto.

Achimenia, regio ab *Achimenide* denominata, lege *Achæmenia* & *Achæmenide*.

Achimoth, filius Elcana. 1 Chron. 6.

Achinoam, nomen uxoris regis Saul, 1 Reg. 14. Uxor item David. ex Jezreele. 1 Reg. 25.

Achior, dux filiorum Ammon. Judith. 5.

Achiram, filius Benjamin. Num. 26.

Achiroe, Nili filia, ex Sithone marito, Martis filio, Thraciæ rege, filias duas concepit, Pallenæam, & Rhœteam, quarum illa Pallenæam urbem Thraciæ nomine suo vocavit, Hæc vero Rhœteam Troadis locum.

Achis, rex Geth. 1 Reg. 21.

Achisamech, pater Ooliab, de tribu Dan, Exod. 31.

Achisaris, opidum, Plin. 6. 3. *Achisarmi* populi; ibidem cap. 30.

Achitob, pater Abimelech sacerdotis. 1 Reg. 22. Item pater Sadoc. 1 Reg. 8.

Achitophel, consiliarius regis Davidis. 2 Reg. 15. Pater Eliam. 1 Chron. 27.

Achladæus, apud Pausan. lib. 4. dux est, quem Aristomenes interfecit.

Achmat, fil. major natu Bajazetis secundi, 9 Turcarum imperatoris, à Selymo fratre minore, imperium ambiente, strangulatur, patre & altero fratre necatis. Hist. Turc.

Achna, urbs Thessaliæ, & alia Bœotiæ. Steph.

Achne, insula apud Plin. lib. 5. cap. 13. Sic enim ait; *Rhodiorum insulæ Carpathus, quæ mari nomen dedit; Casos, Achne olim.*

Achola, urbs Africæ. Ptol. forte A. Hirtii *Acilla*; *Acholla* Livio.

Achobor, filius Micha, consiliarius regis Josiæ. 4 Reg. 22. Item pater Baal-hanan, 7 regis in Edom. Gen. 36.

Acholius, historicus, floruit ætate tum Valeriani, filiique Gallieni, tum Claudii quoque ac Aureliani. Magister admissionum Valeriani fuit, & ejus acta libris aliquot scripsit, ut author est Flav. Vopiscus in Aurel. Idem contexuit Alex. Severi vitam, ut videre est apud Lampridium. Vide Voss. de Hist. 2. 4.

Acholla, urbs Libyæ non procul à Syrtibus, Colonia Melitæorum. Steph.

Achon, Consiliarius; Suenoni Saxoni malè consuluit.

Achomates, Bajazetis Turcarum Imp. fil. qui seipsum Asiæ regem designavit, tandemque à parte Turcarum electus est. P. Jovius.

Achomæ, & *Achoneni* pop. Arabiæ Fel. Steph.

Achor, vallis in tribu Judæ, Jos. 5. ad septentr. Jericho, haud procul à Gilgal, à tumultu & turbatione Israelitici populi appellationem habens, & non ab Achan sacrilego, qui illic lapidatus est propter anathematis furtum. Jos. 7.

Achorus, Idolum quod invocare solebant Cyrenaici, ut muscas multitudine pestilentiam inferentes interimeret. Plin. Hunc a. non *Achoron*, sed *Acharon* vocat Nazianz. orat. 1. adv. Julian.

Achoris, tertius Ægyptiorum rex; regnavit an. 12.

Achorus, quartus Ægypt. rex, regn. an. 9.

Achradina, pars Syracusarum, & insula in vicinia. Steph.

Achradus-untis, tribus Atticæ. Steph.

Achriana, orbs Hyrcaniæ. Steph.

Achridus, vide *Prima Justiniana*.

Achsa, filia Caleb. 1 Chron. 2. quæ Jud. 1. *Axa* scribitur.

Achsaph, urbs in tribu Aser Jos. 11. quæ cap. 19. dicitur *Axaph*. Hieronymo *Chasalus* dicitur, in 8 lapide Diocæsareæ, ad radicem montis Thabor, in campestribus sita.

Acibi, orum, locus est in Sarmatiâ Europ. Ptol.

Acichorius, dux in eâ expeditione, quam Galli adversus Pæoniam susceperunt. Pausan.

Acidalia, veneris epitheton, vel quia injicit curas, quas Græci (inquit Servius) ἀκίδας vocant, vel certè à fonte *Acidalio*, qui est in Orchomeno Bœotiæ civitate, in quo se Gratiæ lavant, quæ Veneri sunt sacratæ. Ipsius enim & Liberi filiæ sunt. Virg. Æn. 1.

> *At memor ille Matris Acidaliæ.*

Acidalus, fons est in Campaniâ, ægris oculis mederi consuetus.

Acidas, Peloponnesi flu. apud Pausan. cujus vetus nomen *Jardanus* fuisse scribit.

Acidon, flu. Triphyliæ in orâ maritimâ. Strabo. lib. 8.

Acienses, Italiæ pop. Albeosibus, & Albanis proximi. Plin. 3. 5.

Acila, prom. & urbs Arab. Fel. contra Diram urb. & prom. Æthiopiæ, sinu Arabico intercedente. *Ocila* Plinio. *Ocelis* Ptol. emporium Arab. ad sinum Arab. *Zidem*, teste Nigro. Sed Rhamnusio teste, *Capo Celi* potius dicitur, prom. ad sinûs Arabici fauces, olim Empor. Arabiæ, ex quo, teste Plinio, in Indiam navigabatur.

Acilia Augusta, *Azelburg*, op. olim Vindeliciæ, nunc pagus Bavariæ, apud Straubingam urb. à Ratisponâ 6. leuc. in ortum.

Acilia,

Acilia, gens plebeia Romæ fuit, à Trojanis oriunda, teste Herodiano. Hanc v. gentem abjectam fuisse & obscuram inde apparet, quòd postremo omnium eorum, quorum originem veteres ad Æneam referunt, honores adepta fuerit.

Acilia, mater Lucani.

Acilenus, miles Belisarii, ad portam Pincianam solus impetum Gothorum repressit.

Acilisena, regio Asiæ, inter Taurum & Euphratem. Strab.

Acilius, *Acelino* nunc, teste Fazello, flu. Siciliæ, denominatus ab *Acile* juvene quodam Siculo, qui à Polyphemo interfectus, Galateæ nymphæ amasiæ suæ precibus in fontem sui nominis à Neptuno conversus fuit.

M. Acilius Aviola, Legatus Tiberii in Galliis, quatto ipsius, & secundo Drusi consulatu Gallos, rebus novis studentes compescuit. an. U. C. 773. Tacit. lib. 3. Hic Consularis ille quibusdum esse creditur, qui in rogo revixit. Val. Max. 1. 8. quod si verum sit, falsa sint necesse est quæ sequuntur in prioribus editionibus sc. queq; anno U. C. 806. cum Q. Asinio Marcellino consul fuit, quando Claudius Imp. obiit, saltem alius hic à priori fuerit, quia Tiberio Cæsari hoc opus dedicavit Valerius.

Acilius Aviola, curator aquarum publicarum sub Vespasiano & Domitiano principibus, cui Frontinus in eo munere se successisse scribit.

Acilius Aviola, Cos. cum Cornelio Pansa. A. U. 874. sub Adriano.

Acilius Aviola, Cos. cùm Gordiano Imper. U. C. 991.

M. Acilius Balbus, Cos. cum T. Qu. Flaminio. U. C. 603.

M. Acilius Balbus, Cos. cum. C. Portio Catone. U. C. 639. Hoc consulatum gerente, lacte & sanguine pluisse auctor est Plin. 2. 56.

C. Acilius Butas, Prætorius, cum patrimonium ingens consumpsisset, & paupertatem suam apud Tiberium fateretur, *Serius*, inquit, *ô Buta experrectus es*. Sen. Ep. 123. Meminit ibidem ut hominis lucifugæ, qui ad cereos & faces viveret. Locus est elegantissimus.

Manl. Acilius Faustinus, cum Cæsonio Macro Rufiniano Cos. U. C. 962. Sub Severo Imp.

C. Acilius Glabrio, Quæstor provincialis fuit. U. C. 551. item Trib. pleb. 556. Putat Vossius eundem esse, cujus Annales citat Plut. in Romulo. vide eum de Hist. Gr. lib. 1. c. 17.

M. Acilius, C. F. L. N. Glabrio, Tribunus plebis cum Q. Minutio Thermo. U. C. 553. Prætor an. 558. Inter cives & peregrinos jus dixit, & conjurationem servorum, quæ Etruriam prope infestam reddiderat, unà cum legione missus oppressit. Cos. 562. cum P. Corn. Scip. Nasicâ, Antiochum regem ad Thermopylas vicit, quo nomine per triduũ supplicatio decreta est, & ab ipso triumphus actus, & spectaculo, & famâ rerum magnificus. Idem x Vir Sacrorum factus est an. 554. Censuram cùm peteret, partim invidiâ nobilitatis, quod homo novus esset, partim Catonis, (qui competitor erat) falso testimonio afflictus, à petitione destitit. Liv. l. 37.

M. Acilius Glabrio M. F. Duumvir, Ædem Pietatis in foro olitorio, quam pater, quo die cum Antiocho ad Thermopylas depugnavit voverat, dedicavit, statuamq; auratam, omnium in Italiâ primam, patris Glabrionis posuit. U. C. 573. De æde autem Pietatis in eo loco consecratâ, ubi quondam mulier habitarat, quæ patrem inclusum carceri mammis suis clam aluerat, ob quod factum illi impunitas concessa, disertius Val. Max. lib. 5. cap. 4.

M. Acilius Glabrio, superioris, ut putatur, filius; *legem Aciliam* tulit de pecuniis repetundis severissimam, in quâ ne comperendinari quidem reum licebat. Ascon. Ped.

M. Acilius Glabrio, prioris filius, Prætor & Judex Cicerone Verrem accusante. Cos. inde post biennium, Ciliciam provinciam obtinuit.

M. Acilius Glabrio, superioris fil. avunculo Scauro repetundarum reo in judicio adfuit, sed & ipse bis à Cicerone in judicio capitis defensus fuit. Proconsul Siciliæ sub Cæsare, & legatus Cæsaris in bello civili, præfuit Orico, dum Cæsar Dyrrhachii Pompeium obsidet. Cæs. Com. lib. 3. Meminit ejus Tullius, Ep. 13. 7. Qui eum cum legionibus in Græciam missum scribit.

L. Acilius Glabrio, refertur à Porcio Catone in declamatione contra Catilinam, ut ejus sica in senatu deprehensa sit.

M. Acilius Glabrio, Cos. sub Domitiano U. C. 843. Collega in eo honore Ulpii Trajani. Hujus filium Domitianus interemit, quòd cum feris pugnaret, revera a. propter invisum robur. Nam in Albano Leonem confecit. Juvenal. Sat. 4. *Proximus ejusdem properabat Acilius ævi,*

Cum juvene indigno quem mors tā. sæva maneret,
Et Domini gladiis jam designata. ——

M. Acilius Glabrio, Cos. sub Adriano U. C. 876. Ad hunc Consulem scripta Epistola Hadriani Imp. citatur Pandect. 48. De accusationibus, & rescr. L. 12.

Anicius Acilius Glabrio, Cos. cum Theodosio Jun. Impp. Fuerunt & multi alii *Glabriones* sub Imp. Pio, Commodo, Pertinace, Valeriano, Severo, Antonino, haud dubiè omnes gentis Aciliæ.

Acilius Rufus, vir Consularis sub Trajano.

Acilius Severus, Cos. & præf. urbis sub Constantino M. U. C. 1075.

Acilius Sthenelus, de quo Plin. 14. 4. *Summam ergo adeptus est gloriam Acilius Sthenelus è plebe libertinâ, 60 jugerum non amplius vineis excultis in agro Nomentano, atque 400 nummûm venundatis.*

Acinippo, op. Hisp. Bæticæ. Plin. quod idem *Acenipo* dicitur Ptolemæo.

Acina, Arabiæ opidum. Plin.

Acinacæ, Bactrianæ pop. Ptol. 6. cap. 11.

Acinacis, apud Herod. lib. 4. Martis simulacrum est, cui Scythæ pop. quotannis hostias, cum aliorum pecorum, tum equorum offerunt.

Acincum, vide *Aquincum*.

Acinus, Bohemiæ fluvius.

Aciris, *Acri* hodiè, flu. cum op. cognomine in Lucaniâ oriens, ac per Magnam Græciam in sinum Tarentinum apud Metapontum defluens. Est & *Aciris*, *Acri* quoque, op. Brutiorum non obscurum, inter Roscianum & Besidianum, urbes Calabriæ citer.

Acis, Fauni & Simæthidis nymphæ fil. pulcherrimus pastor Siculus, quem cum Polyphemus amaret, & ab eo sperneretur, ab eodem saxo illisus periit: cujus Galatea miserta in fluvium (alias fontem) sui nominis permutavit, qui in Ætnâ monte oriens in mare Siculum defertur. Ovid. Met. 13.

—— *Acis in amnem Versus.*

Idem Fast. 4. *Præterit & ripas, herbifer Aci tuas.*
Sic dictus autem παρὰ τὸ ἀκέως ῥεῖσθαι τὰ ῥεύματα, inquit Theocriti Scholiastes. Bochartus à Syro אחיש *achis* deductum putat, quod *festinare*, vel *citum esse* significat. *Freddo* nunc ab ejus frigiditate, teste Tho. Fazello. Leander eundem cum Batheo Ptolemæi putat. Meminit ejus Theocritus Idyl. 1.

Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ' Ἀνάπω,
Οὐδ' Αἴτνας σκοπιάν, οὐδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

Idem Idyl. 11. Ejus ψυχρὸν ὕδωρ vocat. Hesychius Ἄκις, ποταμὸς ἐν Κατάνῃ. *Acius* dicitur Autonino. Meminit & Silius lib. 14.

Quique per Ætnæos Acis petit æquora fines,
Et dulci gratam Nereida perluit undâ.
Æmulus ille tuo quondam Polypheme calori,
Dum fugit agrestem violenti pectoris iram,
In tenues liquefactus aquas euasit & hostem,
Et sibi victricem, Galatea, immiscuit undam.

Prima syllaba corripitur à Claudiano, De Raptu Pr. lib. 3.

Lucus erat prope flumen Acin, quem candida præfert
Sæpe mari, pulcroque secat Galatea natatu.

Eodem modo in veteri epigrammate nondum edito.

Diffugiens pontum, sylvas Galatea peragrat,
Custodem ut pectrum cernere posset Acin.
Nam teneros gressus infigit sentibus ardens,
Nec tamen alta pedum vulnera sentit amor.
Ipsa Cupidineæ cedunt elementa Pharetræ,
Cujus & in mediis flamma suburit aquis.

Atqui non tanta est hujus epigrammatis autoritas, ut priorem syllabam communem credamus, ideoque doctissimus N. Heinsius legit, *Lucus erat prope flavum Acin.* ——
Et ita Claverius in antiquissimo codice prius invenerat. *Flavos* poetis fluvios dici quis nescit? Sic *Flavus Tyberis*, *Lycormas*, *Alpheus*, *&c.* *Acis* etiam Siphnos dicebatur. Plin. 4. 12.

Acisculus, idem valet quod *Dolabella*. Erat inter cognomina

mina gentis Valeriæ. Nummus vetus: L. VALERIUS ACISCULUS. Meminit Fab. 6. 3. Prud. Hym. 4. Περὶ στεφ.

Afra Carthago tua promet ossa
Ore facundo Cypriane Doctor,
Corduba Acisculum dabit & Zoellum
——— *Tresque coronas.*

Acitani, gens Hisp. apud quam Martis simulacrum radiis ornatum, maximâ religione colitur; quod *Neton* vocant. Macrob. Sat. 1. 19. Aliis *Accitani*.

Acitavones, pop. inter Alpinas gentes. Plin.

Acithius, Siciliæ flu. apud Ptol. quem Fazellus *Birgi*, Leander *Acilino* nomen habere ait. *Acithus* Cluverio.

Aciton, insula prope Cretam. Plin.

Acius, *Jaicis* teste Josiâ Simlero, locus Siciliæ apud Catinam urbem.

Aclisena, civitas in Armenia minore. Strab. 11.

Acliulfus, Theodorici cliens, Suevis præfectus.

Acma, sive *Fulgurita*, villa est apud Antoninum, sive locus in Africâ propriâ.

Acme, Septimii amasia, cujus meminit, Catul. Epig. 42.

Acmen Septimius, suos amores,
Tenens in gremio, mea, inquit Acme, &c.

Acmenæ, nymphæ Veneris, quarum ara extabat in Olympiâ. Pauf. lib. 1. Eliac.

Acmoda, vel *Acmodes*, insulæ Silurum Solino, vulgò *Silley*; septem insulæ maris Britannici, Britanniæ minori adjacentes, à Leonâ urbe 8 leuc. distantes, quæ ab aliis *Sorlings* appellantur; sed hæ Albioni adjacent, à 7 insulis diversæ, inter illas & promuntorium Albionis extremum ad occid. sitæ; inde ad 8 leuc. recedentes. Quamobrem insulæ Silurum (qui sunt pop. Albionis) ab *Acmodis* diversæ esse videntur.

Acmonia, urbs Phrygiæ, ab Acmone, Manei fil. condita. Steph. pop. *Acmonenses*. long. 59. 50. lat. 39. 20.

Acmonia, Ptolemæo Daciæ urbs est, *Severino* Mario dicitur.

Acmonides, Cyclops, ab ἄκμονος, h. e. *incude*, sic dictus. Quæri video inter eruditos, utrum Saturnus, an Cœlus sit intelligendus apud Theocr. vel potius Simmiam Rhodium, in Alis, cum ait. Ἀσῶσαί με τᾶς γᾶς τε Cαθυσέρνα ἀνακτ' Ἀκμονίδας. Sanè Schol. ad hæc verba sic annotavit. Ἀκμονίδας λέγει τὸν Οὐρανόν. Non displicet, si potius intelligamus Cœli filium. Quippe Patronymicum est ex Ἄκμων, quo non *incus* modo notatur, sed etiam *Cœlum*: quod sic dicitur quasi ἀκάμων, sive ἀκμῶς, h. e. indefessus. Nec enim Cœlum seu sidera unquam circuitu perpetuo fatigantur. Nisi malis, ipsum Cœli patrem sic dictum, deque naturâ ejus colligi ex naturâ Cœli; quia parentes ac liberi ejusdem esse soleant participes naturæ, utrique sententiæ favet Hesychius; sic enim ille, Ἀκμονίδης, ὁ Χάρων, καὶ ὁ Οὐρανός. Ἄκμονος γὰρ παῖς. Ac continuo subditur, Ἄκμων, ἄκαθις, Κρόνος, Οὐρανός, ὁ σίδηρος, ἐφ' ᾧ ὁ χαλκεὺς χαλκεύει. Vide Eust. in Il. Σ. & Etymologum in Ἄκμονος.

Acmonium, civitas quædam est & nemus circa Thermodontem.

Acon, Catulinus Philonianus Cos. & præfectus urbis sub Constantiis princip. Limenii collega.

Acœtes, vir pauper, & ut indicat etymon vocabuli, *carens cubili*; cujus tenuitatem eleganter exprimit Ovid. Met. 3.

Ille metu vacuus, nomen mihi (dixit) Acœtes,
Patria Mæonia est, humili de plebe parentes.
Non mihi, quæ duri colerent pater arva juvenci,
Lanigerosve greges, non ulla armenta reliquit.
Pauper & ipse fuit, linoque solebat & hamis
Decipere, & calamo salientes ducere pisces.
Ars illi sua census erat. Cum traderet artem,
Accipe quas habeo studii successor, & hæres
Dixit, opes: moriensque mihi nihil ille reliquit,
Præter aquas: unum hoc possum appellare paternum.

Acolitanum, op. liberum in Africâ propriâ, ab ea parte quâ Cyrenaicam spectat. Plin.

Acone, portus Heracleæ, Bithyniæ civitatis, Lyco flu. oppositus, proventu etiam noxiarum herbarum celebris. *Naxia* nunc Moletio, & aliis. *Aconis* fluvii hic meminit Ferrarius, ex Val. Flac. lib. 4.

Quid memorem quas Iris aquas, aut torqueat Acon?

Atqui *Ancon* illic legendum monent interpretes. Meminit etiam *Aconis* herbæ ex quâ aconitum venenum conficitur, teste Dioscoride lib. 4. Addit denique, sunt qui *Aconen Lagula* nunc dici scribant. Vide *Acona* apud Stephanum, qui & insulam hoc nomine facere videtur, è regione Eudæmonis civitatis Chalcedonis, propter cotes plurimas illic nascentes dictam.

Aconites, pop. sunt montani, prope Sardiniam insulam. Strab. 5.

Aconteus, venator egregius, à jaculando, ut videtur, sic dictus.

Stat. lib. 7. —— *donec flammatus Aconteus*
Strage virum, cui sueta feras prosternere virtus,
Arcas erat ————————
Sil. lib. 16. *Et cujus nunquam fugisse hastilia cervi*
Præpidâ potuere fugâ, venator Aconteus.

Acontisma, Macedoniæ aditus angustissimus. Ammian. lib. 26.

Acontium, op. Arcadiæ, ab Acontio Lycaonis fil. Est & aliud Eubœæ. Steph.

Acontius, juvenis ex Cæâ insulâ in Delum ad Dianæ sacra profectus, amore Cydippes nobilis puellæ exarsit: sed cùm eâdem potiri non posset, novam fraudem commentus, in pomo hos versus scriptitavit.

Juro tibi sanctæ per mystica sacra Dianæ,
Me tibi venturam comitem, sponsamque futuram.

Hoc pomum Acontius jecit in sinum Cydippes, quæ versus legens juravit imprudens, & illi nubere etiam morbo coacta est. Unde illud.

Quale fuit malum, quod litera praxit Aconti
Quâ lectâ cupido pacta puella viro est.

Acontius, Magnesiæ mons, vel Bœotiæ. Plin. 4. 7. Strab. 9.

Acor, apud Cyrenaicos pro maximo muscarum Deo colitur. vid. *Achorus*.

Acra, *Japygia*, Plin. 3. 11. alias Iapygium, & Salentinum, M. Græciæ op. mediter. Salentine Ptolemæo. *Capo di Leuca*, & *Capo di S. Maria* hodiè dicitur Leand. Steph. v. *Acra* Iapygiæ urbs est, aliquibus *Hydrusa* dicta, ut ipse subdit. vide *Amphipolis*

Acra, vicus in Mæotide. Strab. 11.

Acraba, civitas Mesopotamiæ. Ptol.

Acrabathena, opidum. Plin. 5. 14. Vide Boch. De An. Bib. ubi De Scorpione.

Acradina, vel *Achradina*, arx Syracusanorum, quam Marcellus Rom. Imp. cepit. Plut. in Marcello. Ἔμελλε δὲ κρατήσειν, καὶ κάλλιστον, καὶ μέγιστον (Ἀχραδινὴ καλεῖται) Cic. Verrinâ 4. *Altera autem est urbs Syracusis, cui nomen Acradina est in quâ forum maximum, pulcherrimi portus, ornatissimum Prytaneum, amplissima est curia, templumque egregium Jovis Olympii.*

Acra, *Acrea* Ptolemæo, Siciliæ urbs, à Syracusanis habitata, hodie *Palazzolo* vocari ait Fazellus, aliis *Acremont*. *Agra* apud Antoninum. Ejus meminit Sil. lib. 14.

Non Thapsus, non è tumulis glacialibus Acra.

Vide Cluver. Sic. Ant. lib. 2. p. 353.

Acragas, unus ex statuariis qui in admiratione summâ fuerunt. Plin. 34. 12.

Acragas, civitas Siciliæ, & Thraciæ, & Eubœæ, & Cypri, & Ætoliæ. Est & flu. Siciliæ Stephano & Polybio; *Drago* hodie. vide *Agragas*.

Acræa, Dianæ cognomen, quòd Acron mons apud Argivos fuerit, in quo Dianæ templum construxit Melampus, quando Prœtidas purgavit. Hesych. Sophocl. Ibidem Venus culta. *Acrea* etiam Juno dicta est, cujus oraculum fuit in Megarea. Strabo. lib. 8.

Acraphia, op. Bœotiæ, à quo *Acraphius* Apollo dictus. Steph. & Herod. lib. 8. *Acraphium* est etiam apud Strab. lib. 9.

Acrapages, Rex Assyriorum. Euseb. in Chronicis.

Acrath, Africæ op. *Veles de Gomara* Marmolio. incolis *Deyrat Bediz*; aliis *Agenna*, al. *Mezemme*. Est a. urbs Maur. Ting. litoralis, contra Malacam Hisp. urb. inde 80 leuc. long. 15. 50. lat. 34. 55.

Acratus, bacchantium genius Athenis spectabatur, cui os duntaxat extra parietem extabat. Pauf. in Att.

Acravisci, pop. Pannoniæ inferioris juxta Scordiscos. Plin.

Acre, civitas Apuliæ, ab aliquibus Hydrusa dict. Est & alia, quæ portum in se Brundusium habet; alia in Syracusanis, item in Eubœâ, Scythia, Cypro, Acarnania; alia supra Antiochiam; alia denique ad Tigrim flu. Steph.

Acrenses, populi Siciliæ. Plin. 3. 8.

Acria, *Ormoos* teste Molet. op. Laconicæ marit. ad ostium Euroræ. Ptol. Est item op. Hisp. Plinio.

Acridophagi, pop. Æthiopiæ, cursu veloces, vita v. adeo brevi, ut annosissimus quadragessimum non excedat: solis fere locustis victitant, à quibus nomen habent. Vide Diod. Sic. & Agatharchidem.

Acrillu, urbs Siciliæ, non procul à Syracusis. Steph. vide Cluver. Sic. Ant. p.354.

Acrio, Philosophus Pythagoricus, cujus meminit Cic. 5. De Fin.

Acrisione, urbs Peloponnesi apud Argos, ab Acrisione Acrisii regis filiâ nomen habens: unde *Acrisioneus*, nom. gent. Virgil. Æn. 7.

Acrisioneis Danae fundasse colonis.

Ubi Servius agnoscit patronymicum *Acrisioneis, eidos*. Non capio; nam ab *Acrisio* forma illa patron. absurda satis. Servii nodum hunc (*Sola enim venerat, non cum colonis*) jam solvit alius. Aliter Cerda; quid enim vetat (inquit) ut ex Græciâ coloni affluxerint, ad famam Danaes jam reginæ, jam excitantis urbem? Deinde fucum sibi facit Serv. nam si coloni, certe aliunde: atque adeo nihil obstar, etiam si conjungat cum *Danae*, non cum *colonis*.

Acrisionides, Perseus Acrisii nepos, Ovid. Met. 5.

Vertit in hunc harpen, madefactam cæde Medusæ
Acrisionides, adigitq; in pectus. ———

Acrisius, teste Euseb. Abantis Argivorum regis fil. & pater Danaes, amasiæ Jovis, Virg. Æn. 7.

Et Turno, si prima domus repetatur origo,
Inachus, Acrisiusq; patres, mediaq; Mycenæ.

Prœto fratri successit in regno, unicamque habens fil. Danaen, in responsis habuit, se manu ejus, qui ex filiâ nasceretur moriturum; qui ad effugiendam prænunciatam mortem, filiam in quâdam turri, quæ ænea fuisse dicitur, sepsuit, servarique jussit, ne quis ad eam accedere posset. In ejus gremium, Jupiter, versus in aureum imbrem, ex tegulis se demisit: à quo prægnans effecta, ac patris imperio arcâ inclusa, in mare conjecta est, atque à piscatore in Apuliâ reperta; qui Danaen & fœrum masculum, quem enixa fuerat, ad Pilumnum regem detulit; qui genus ejus cognoscens & partum, illam libenter conjugio sibi copulavit. Filius autem ejus, cui Perseus nomen fuit, cum excrevisset, & Gorgoni caput abstulisset, Argos veniens, Acrisium in saxum transmutavit, quæ quidem transmutatio secundum Euseb. id significat, quod cùm Acrisius, ut Argivorum rex, imperasset annis 31, à Perseo nepote suo, non sponte tamen occisus, in lapidem, h. e. in frigiditatem perpetuam versus sit. Fuit & *Acrisius* alter, Laërtæ, patris Ulyssis pater, & Jovis fil. dicente Ulysse ipso apud Ovid. Met. 13.

Nam mihi Laertes pater est, Acrisius illi,
Jupiter huic. ———

Ubi tamen castigatiores codices, *Arcesius* habent.

Acritas, extremum Bithyniæ promunt. Ptolemæo, juxta Bosporum Thrac. Gyllius dicit hodie usque nomen retinere. Stuckius hoc idem putat *Promontorium Nigrum* ab Apollonio, Orpheo, & Theocrito appellari. *Acritas* etiam Messeniæ promunt. *Capo di Gallo* teste Soph. cum aliis. Mela lib. 2. Plin. 4. 5. Inter Methonem ad Bor. & Coronem ad Aust. proximas urbes. Insulæ est etiam nomen Cedreno.

Acroathon, Thraciæ op. in summo cacumine montis Atho, Mela authore. Ptolemæus Ἄθω ἄκρον appellat. Stephanus Ἀκρόθωοι, Thucyd. lib. 4. Ἀκρόθωοι. Herod. lib. 7. *Acrothon. Cima di monte santo* hodie. *Acrothon* Plin. 4. 10.

Acroceraunium, promunt. Epiri, in angustias maris Adriatici emissum, inde dict. quod Acroceranniis montibus sit vicinum. Siquidem *Acroceraunia* Servio sunt montes excelsi in diversis locis, sic dicti, propter altitudinem, & jactus fulminum. Nam ἄκρον dicitur *mons*, vel *summitas*, & κεραυνὸς fulmen. Et ut air Hor. *Feriunt summos Fulmina montes.*

Et ante eum Lucret. lib. 6.

Altaque cur plerumque petit loca, plurimaq; hujus
Montibus in summis vestigia cernimus ignis?

Horum a. alii sunt in Epiro, dividentes Ionium mare ab Adriatico; alii sunt inter Iberiam & Armeniam. Hor. lib. 1. Carm. Od. 3.

Qui siccis oculis monstra natantia,
Qui vidit mare turgidum, &
Infames scopulos, Acroceraunia.

Et Ovid. lib. 2. De Rem. Amoris.

Hæ tibi sint Syrtes, hæc Acroceraunia vita.

Monti della Chimera hodie, teste Alphonso, & Leandro. Pausanias autem divisit hoc nomen in Atticis, Ἄκρα τοῦ ὄρους, ἃ Κεραύνια λέγεται. Ita etiam Dionysius Οὔρεά τ' ἠλιβάτων τὰ Κεραύνια κικλήσκουσι. Sic Virg. Æn. 3.

Provehimur pelago, vicina Ceraunia contra.

Acrocomæ, pop. Thraciæ, à capillorum longitudine dicti, quod antias in fronte mulierum more demissas gestarent. Author Homerus in Catalogo, quemadmodum è diverso, Abantes priora capitis tondebant.

Acrocorinthus, mons Peloponnesi excelsus, inter duo maria, Ægæum sc. & Ionium. Vertex ipse Veneri sacram habet ædiculam, infra verticem Pyrenen fontem, haud affluentes, sed perspicuas aquas habentem. Plin. Plutarchus in Araro dicit eum è mediâ Græciâ enasci. Stat. Theb. 7.

Jum pronis Gradivus equis Ephyrea premebat
Litora, qua summas caput Acrocorinthus in auras
Tollit. ————

Acrolissus, arx est in colle supra Lissum Illyrici urbem. Strab. 17.

Acroma, vide *Arietis frons*.

Acron, Ceninensium rex, quem ob raptus Virginum Sabinarum Romulus singulari certamine vicit, teloque trajecit, & spolia ejus opima Jovi Feretrio dicavit. Plut. in Rom. Etenim, inquit, *Ferite* apud Rom. erat *Vulnerare saggitis*. De hoc Acrone vide Propert. lib. 4. Eleg. 11. cujus titulus, *Quare Jupiter Feretrius dictus*. Ab eo enim dicitur *Ceniam*.

Tempore quo portas Ceninum Acrona petentem,
Victor in eversum cuspide fundis equum.

Item *Herculeus*, vel quia oriundus ab Hercule, vel quia Ceninenses Herculem colebant: vel quia fortis, & bellicosus ut Hercules. Ibidem

Acron Herculeus, Ceninâ ductor ab arce,
Roma tuis quondam finibus horror erat.

Acron, Medicus Agrigentinus, Athenis unà cum Empedocle philosophatus est, antiquior Hippocrate. Scripsit linguâ Doricâ, de medicinâ librum. Suidas. *Acron*, etiam nobilis Grammaticus, qui Horarium enarravit.

Acroneus, nomen principis Phæacum Odys. θ.

Acronius, in Alpibus lacus est. Pomp. 3. 2. nostri *Constantiensem* vocant. *Brigantium* Plinius. *Brigartia* Ammiano. *Podamicus* recentioribus nonnullis; est a. lacus Helveriorum maximus, quem *Bodensee* Germani vocant.

Acropathos, Mediæ majoris sinus, & Susianæ rex.

Acropolis, arx Atheniensium. Athenæ enim in tres partes dividebantur: Acropolin, Asty, & Pyræum portum. *Acropolis* etiam urbs Lybiæ apud Steph. Est etiam alia ejusdem nominis in Ætoliâ, teste eodem. Incolæ *Acropolita*, vel *Acropolienses*.

Acrorei, urbs Triphyliæ. Steph.

Acrotadus, insula in sinu Persico. Plin.

Acrotatus, Cleomenis fil. post defunctum parentem Lacedæmoniis imperavit. Plut. in Agide, & Pauf. lib. 1.

Acrothoa, vid. *Acroathon*.

Acroventum, *Governo*, pagus Venetiæ apud Padum, ubi is Mincium fluvium excipit, in agro Mantuano, inter Mantuam 10, & Concordiam apud Mirandulam 26 m. p. haud procul à D. Benedicti cœnobio. Hic Leo Pontifex Max. Attilæ obviam venit.

Acta, apud Thucyd. lib. 4. locus est vicinus Atho monti, ad Ægæum Pelagus.

Actacottes, pop. feroces, qui insulam Britannicam, vulgo Angliam, totam diripuerunt. Ammianus Marc. lib. 27. N. L.

Acta, secretum, & amœnum litus dicitur. Virg. Æn. 5.

At procul in solâ secretæ Troades Actâ
Amissum Anchisen flebant. ————

Cic. in Ver. *In Actâ cum mulieribus jacebat ebrius.*

Corn. Nepos, sive, ut alii, Æmyl. Probus, in Agesilao: *Cùm*

Cùm in actâ cum suis accubuisset, secretum, & amœnum littus, &c. Prud. contra Symmachum.

Invenit expositum secreti in littoris actâ.

Parco aliis qui usi hàc voce, videlicet Turpilio citato à Nonio, Val. Flacco Argon. 5. Victorino, & S. Ambrosio 5 Hexam. Unicum producam Plut. cujus verba, 4 Sympos. Qu. 4. Latinè sic se habent, *Quid bone Jupiter volunt sibi, qui ad oblectationem se mutuò invitantes, dicunt,* Hodie in actâ cœnabimus? *nonne, quod in littore cœnam, ut est, suavissimam esse sentiunt? Non quidem propter fluctus, aut lapillos (quis enim in littore Lecythum, & Capparim mensæ adhibeat?) Sed quod copiosi ac recentes pisces mensam sint structuri. Adde quod omnium aliorum opsoniorum pretium exceditur à marino.*

Acta, vel *Acte*, Attica regio, uti Gellius testatur 14. 6. Plin. 4. 7. Causam nominis explicat Strabo lib. 9. in hunc sensum. Atticam apud veteres, *Acten*, i.e. litus, appellatam esse constat, & nomine derivato, pro *Actica*, *Atticam* esse nuncupatam: quoniam maxima illius pars ad mare est extensa, & angusta, oblonga v. satis, & porrecta, montibus usque Sunium subjicitur. Hermol. in Plin. 4. 7. *Acten* dictam scribit ab Actæone, vel Actæo rege, ut Favorino placet, & Lycophroni, qui Actæos vocat Athenienses. Dicebatur & Atthis, ab Atthide, Cranai regis filia. Eust. Inde *Actæus*, *Atticus*. Virg. Ecl. 2.

Canto, quæ solitus, si quando armenta vocabat,
Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho.

Ubi tamen Servius, *Sanè Aracynthus mons est Thebanus, unde Actæo literali debemus accipere, non Atheniensi.* Ovid. Met. 5.

Separat Aonios Actæis Phocis ab arvis.

i. e. Atheniensibus, seu Atticis. Inde etiam *Actias*, i. e. *Atheniensis*. Georg. 4.

Atq; Geta, atq; Hebrus, atq; Actias Orithyia. Nec non *Actiacus*. Ovid. Ep. 21. *Cur nunc Actiacas miseram me mittis in oras?* Et Fast. 1. *Frondibus Actiacis comptos redimita capillos.* Deniq; *Actius* Æn. 3. *Actiaque Iliacis celebramus litora ludis.* Et Hor. Ep. 1. 18. ——— *Actia pugna*

Te duce per pueros hostili more refertur. Vide *Actium*.

Actæon, fil. Aristæi, ex Autonoë conjuge, unde *Autonoeius heros* ab Ovidio dictus est. Venationi addictus, cum in Valle Gargaphie ad fontem limpidum recessisset, à Dianâ nudâ conspectâ convitiis lacessitus est, atque in cervum mutatus, quem sui ipsius canes discerpserunt. De quo figmento sic scribit Fulgentius. Anaximenes, inquit, qui de picturis antiquis disseruit, ait lib. 2. Actæonem venationem dilexisse, qui, cùm ad maturam pervenisset ætatem, consideratis venationum periculis, i. e. quasi nudam artis suæ rationem videns, timidus factus est. Sed cum venandi periculum fugeret, affectum tamen canum non deposuit: quos inaniter pascendo, penè omnem substantiam perdidit, & ob hanc rem à suis canibus devoratus est. Quanquam de Actæone aliter in Commentariis Apollonii lib. 4. Ipsum sc. non Aristæi, sed Melissi filium: nec à canibus suis pro cervo, sed à Bacchi Orgia celebrantibus laniatum fuisse traditur. Sed receptior est Ovidii sententia, ait enim,

Inscius Actæon vidit sine veste Dianam,
Præda suis canibus non minus ille fuit.

Itemque Senecæ in Theb.

——— *Quà peragrati celer*
Per saxa montis jaculi Actæon fuit
Nova præda canibus.

Ex quo subit illud Claudiani in Ruf.

——— *Aut subito mutatum Actæona cornu*
Traderet insanis Latonia virgo molossis.

Etiam hoc Silianum. Lib. 14.

Fama est cùm laceris Actæon flebile membris
Supplicium lueret spectata in fonte Dianæ,
Attonitum novitate mali fugisse parentem
Per freta Aristæum. ———

Hæc fabula nos ad beneficia in bonos viros conferenda adhortatur, ne retrahit à benè merendo de ingratis, qui sæpius pro acceptis beneficiis, simultatis causas aucupantur, seque, vel quàvis levissimâ de causâ iratos fingunt, ut sic deletum appareat quicquid in eos collatum est. Et canibus certè ejusmodi adulatores aptissimè comparantur. Monemur præterea, ne simus curiosi in rebus ad nos minime pertinentibus, quoniam multis perniciosum fuit res arcanas aliorum cognovisse, aut principum, civitatum, summorumque virorum, aut Dei præcipuè, cum vel minima suspicio arcanorum ejusmodi conscios facile possit opprimere. Actæonis ossa Orchomenios olim horrendo Phantasmate liberarunt, quod saxum magnum gestans, totam regionem vastabat: unde accolæ Delphos profecti, acceperunt ab Oraculo, ut omnia Actæonis ossa absportarent, eaque sepelirent; quo facto, illico liberati sunt. Pausanias. Plut. autem in Sertorio, duos ait Actæones fuisse, alterum à canibus, alterum ab amatoribus discerptum. *Cadmi nepos* dicitur Ovidio Met. lib. 3. item *Hyantius*, siquidem Bœotii, unde oriundus erat, antiquitus *Hyantes* vocabantur, Plin. 4. 7. A Nonno in Dionysiacis, κυνοσπαράς dicitur, h. e. *à canibus discerptus*; θρασὺς, *audax*; λαγωβόλος, *lepores impetens*; σκοσκόπιλος, *amans scopulos*; λεοντοφόνος. *leonum occisor*.

Actania, *Helichland* teste Ortelio, insula maris Germanici in alto, contra Albis flu. ostia, Dimarsiæ oræ adjacens. Plin.

Acte, Neronis liberta, quam parum abfuit, quin matrimonio sibi conjungeret. Sueton. Item Horarum una, quarum nomina recenset Hyginus. cap. 193.

Actia, Soror Cæsaris. Plut. in Cicerone.

Actiolinus, Patavinorum tyrannus, de quo P. Jovius lib. 1. Vit. Illustr.

Actipus, Judææ urbs in tribu Aser, ut Josephus tradit, qui eam quoque *Arcen* vocat. Lege *Arctipus*.

Actisanes, Æthiopum rex, qui Amasin Ægypti regem, suis crudelius imperantem, regno deturbavit, Ægyptiisque summâ æquitate imperavit. Hic latrocinia novo more compescuit, sontes neque morte plectens, neque linquens impunitos. Constituto quippe de iis judicio, reos omnes in unum cogens, amputatis naribus, in ultima deserti ire compulit; ibique civitatem condidit, ab excisis naribus *Rhinocuram* appellatam. Ea in Ægypti, Arabiæque finibus, haud procul à mari sita, omnibus vitæ commodis caret: nam omnis vicina regio salsa est; intra urbis mœnia unicus est puteus, & is inutilis, utpote aqua ejus gustu amara. Hos autem eo in loco posuit, ne suis moribus vicinas gentes inficerent, néve eorum erga reliquos injuriæ essent occultæ, sed ut tanquam in oram desertam relegati, omni re egentes, cogente necessitate victum sibi quærerent. Fissis itaque calamis, quos ex vicinis agris collegerant, longa sibi retia fecere, quibus juxta litus, per plura stadia dispositis, ex captis coturnicibus, victum sibi compararunt.

Actites, vide Καλὸ ἀκτή.

Actium, Epiri opidum, & promuntorium, ubi Augustus, devictis navali prælio Antonio & Cleopatrâ, urbem condidit, & *Nicopolin*, à *Victoriâ* nominavit. Plut. *Figalo* hodiè dicitur. Hinc *Actia*, *orum*, Suidæ ludi quinquennales, Apollini Actio instar Olympiorum dicati; qui prius à finitimis agebantur, sed ab Augusto honorificentius celebrati fuerunt. long. 46. 30. lat. 39. 55.

Actius Apollo, dicebatur variis de causis, imprimis tamen ab *Actio*, promunt. & civit. Acarnanum celebri. Æn. 8.

Actius hæc cernens arcum tendebat Apollo
Desuper. ——— ———

Prop. lib. 4. Eleg. 6.

Actius hinc traxit Phœbus monumenta, quod inde
Una decem vicit missa sagitta rates.

Idem 2. 34. *Actia Virgilium, custodis litora Phœbi,*
Cæsaris & fortes dicere posse rates.

Et Sil. 15. —— *Phœbi vidit citus Actia templa.*

Actius Navius, augur, novaculâ cotem præcidit, spectante Tarquinio Prisco rege; quo factum est ut & à Rege, & populo, semper in rebus dubiis consuleretur.

Actius, vel *Accius*, Tragœdiarum scriptor inter colonos Pisaurum deductus, à quo & *fundus Actianus* juxta Pisaurum dictus: in scribendis Tragœdiis, sententiarum gravitate, verborum pondere, personarum authoritate gravissimus, ejus meminit Horat. Serm. 1. Sat. 10.

Nil comis Tragici mutat Lucilius Acci

Idem de Art. Poeticâ. ——— *Hic & in Acci*
Nobilibus trimetris apparet rarus, & Enni.

Actius, Mediolanensis princeps. Paul. Jov. lib. 2. de Vit. Illust.

Actius, Romanorum Consul. Eusebius.

Actius

Actias Labeo, Poeta fuit indoctus tempore Persii, Iliada Homeri versibus Latinis adeò inscitè transtulit & obscure, ut nec sua ipse cognosceret. Gyraldus.

Actor, comes Herculis contra Amazonas, in quo bello vulneratus, cùm retro domum abire vellet, in itinere mortuus est. Item Astyoches pater. Hom. Il. 2. Alter fuit, Auruncus. Virg. 12. Æn.

——— *Validam vi corripit hastam*
Actoris Aurunci spolium.

Actorides, Patroclus, nepos Actoris. Is enim ex Ægina quam ei Jupiter à se vitiatam, uxorem dederat, Menœtium genuit: Menœtius autem relictâ Æginâ, Opuntem in Locris se contulit, & ibi Patroclum genuit. Met. 13.

Reppulit Actorides sub imagine tutas Achillis
Troas ab arsuris sub defensore carinis.

Actoris, Ulyssis ancilla. Hom. Od. 23.

Actoritum, vide *Neritus*.

Actorius Naso, Historicus Romanus, memoratur Suetonio lib. 1. cap. 9. Suspicatur Vossius eum vixisse Julii Cæsaris temporibus, vel summùm Augusti, ac Tiberii.

Actuarius, Medicus Græcus, quem inter Medicos incertæ ætatis collocat Vossius, de Philosoph. cap. 13.

Actrida, opidum. Plin. 6. 28.

Acuinus, civis Rom. qui cædis Cæsaris particeps videri cupiebat. Appian. Civ. lib. 2.

Acula, sive *Aquula*, *Acqua Pendente* op. Hetruriæ, loco sublimi apud Peliam flumen, aquis abundans; cujus pop. à Plin. *Aquenses* nominantur. Sunt qui aquas Taurinas esse velint.

Acumincum Legio, Ptolemæo Pannoniæ infer. urbs, ad Istri ripam. *Acumincam* legit Amm. lib. 19. *Cametzi* interpretatur Simlerus. Aliis *Zalonkemen*. Niger v. scribit *Veradin* dici. Sed *Aramictam* malè habet.

Acusilaus, Atheniensis Rhetor. Galba imperante sese Romam contulit, ibique ludum aperuit, tanto cum successu, ut moriens Atheniensibus decem myriadas aureorum ex fœnore partas reliquerit. Suidas.

Acusilaus, & Damagetus, fratres, victores in Olymp. certaminibus, patrem Diagoram per celebrem conventum gestarunt, in quem & flores conjecerunt Græci, & beatum propter filios appellarunt. Paus. lib. 2.

Acusilaus, historiographus Argivus, cujus testimonio Josephus utitur, lib. 1. Vossius eum de septem sapientibus egisse ait, lib. 4. de Hist. Gr. cap. 2. Verum imposuit ei locus Clementis, qui lib. 1. Strom. de *Acusilao*. Οἱ δὲ Ἀκουσίλαον τὸν Ἀργεῖον ἐγκαταλέγουσι τοῖς ἑπτὰ σοφοῖς, οἱ δὲ Φερεκύδην τὸν Σύριον. E quibus verbis de sapientibus scripsisse frustra quis collegerit. Vixit autem πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, teste Dion. Halic. de Thuc. Charactere, sive dicendi genere. Vide Jonsium de Scrip. Hist. Phil. lib. 1. cap. 3.

Acusio colonia, (non *Acusiorum colonia*, ut Ortel. cum aliis legit, nam Ἀκουσίων Ptolemæo est) Galliæ Narbonensis urbs, postea *Gratianopolis* ab instauratore dicta, vulgò *Grenoble*, uti J. Poldus scribit. *Cullaro* aliquando appellatam fuisse quidam volunt, ex antiquâ inscriptione, quæ in hujus urbis porta legitur. long. 26. 30. lat. 44. 20.

Acuta insulæ, quas Poeta *Thoas* vocat, vicinæ Echinadibus. Strabo lib. 8. vide *Dulichium*.

Acutia, P. Vitellii Uxor. Tacitus lib. 5.

Acutia, civitas Iberiæ. Stephanus, cives *Acutani*.

Acylas, Philosophi nomen, qui commentarios conscripsit de Syllogismis. Suidas.

Acylina, urbs Illyriæ. Steph. cives *Acylinaei*.

Acyndinus, & Proculus, Cos. Rom. an. ab U. C. 1092.

Acyphas, urbs una ex Tetrapoli Doricâ. Steph.

Acytos, insula circa Cydoniam Cretæ. Steph.

A D

Ada, altera uxor Lamechi, Gen. 4. Uxor etiam Esau, filia Elon. Gen. 36. Item filia Hecatomni, Cariæ regis, & Artemisiæ soror, quæ Hidrieo fratri nupsit. Strab. 14.

Ada, Cariæ regina, Alexandro obviam profecta. Aliodis urbe traditâ, eum in filium adoptavit. Deinde ab eo toti Cariæ præficitur. Curt. lib. 2.

Ada, Hesych. Ἄδα, ἀδελφή, πηγή, καὶ ὑπὸ Βαβυλωνίων, ἡ Ἥρα.

Adæ, *arum*, op. Asiæ. Strab. 13.

Adei, Arabes Ægypto finitimi. Ptol.

Adæus, Mitylenæus de statuariis librum reliquit. Athen. lib. 13. ubi citatur ἐν τῷ περὶ ἀγαλματοποιῶν. Est item *Adæus*, qui ἐν τοῖς περὶ διαθέσεως. h. e. libris de *affectione*, seu *dispositione*, ab eodem memoratur, lib. 11.

Adacha, Palmyrenæ urbs. Ptol.

Adad, rex Edom quartus, Gen. 36. *Adad* etiam Assyriorum summus habebatur Deus, cui etiam Deam Atergatim uxorem assignabant, per *Adad*, solem, per Atergatim, terram significantes, quod ex his duobus cuncta crederent procreari. Macrob. 1. cap. 18.

Adadata, civitas Pisidarum, ad Taurum montem. Strabo 12. Ptolemæo *Adada*.

Adadremmon, urbs juxta Jezraelem, quæ hodie vocatur *Maximianopolis*. Zech. 12.

Adadus, rex Syriæ, Damasci filius.

Adagous, Hesych. Ἀδαγοῦς, θεός τις παρὰ Φρυξίν. Existimet aliquis rescribendum, Ἄδωνις. Facilius subscriberem, nisi exponeret θεὸς Ἑρμαφρόδιτος, *Deus semivir*. Salm. θεὸς legit.

Adaia, sive *Adaias*, fil. Ethan, filii Zamma. 1 Chron. 2. Filius item Jeroboam. 1 Chron. 9. pater Ididæ, matris Josiæ. 4 Reg. 22.

Adalbero, Metensis episcopus. Euseb. *Adalbero Babius* Genuensis episcopus. Idem.

Adalgarius, Aquitanus nobilis. Paul. Æmil. lib. 1.

Adalgisus, Beneventanus dux, ab Imperatore ad Græcos defecit, victusque in Corsicam fugit.

Adalia, filius Aman filii Amadatha. Esth. 9.

Adam, nomen primi hominis à Deo conditi. Gen. 2. Nomen etiam commune, quo Deus virum & fœminam appellavit. Est & nomen urbis, Jos. 3. Cæterum de Adamo vide Suidam in voce Ἀδάμ; Josephum, Philonem Judæum.

Adam, Græcis Κρόνος, Latinis *Saturnus*. Gallis *Dis*. Germanis, *Mannus*. In tribus ejus filiis trium Saturni liberorum memoria deprehenditur. Quippe *Abel* est *Pluto*, primus morti, & sepulcro, i. e. inferis traditus. *Cain* est *Neptunus*, habitans in terrâ *Nod*, vagus semper, & instabilis. *Seth Jupiter*, pater filiorum Dei, in cujus familiâ invocatum nomen Jehovæ. Hornius.

Adama, vel *Admah*, urbs Pentapoleos. Gen. 14.

Adamas, fluvius in sinu Gangetico. Ptol.

Adamastor, apud Claudianum *Damastor* dici putatur, in Gigantomachiâ.

——— *Sævusque Damastor,*
Ad depellendos jaculum dum quæreret hostes.

Sidon. Apol. *Porphyrion Pangæa rapit, Rhodopemq; Damastor.*

Adamiani, hæretici ab Adam nominati, cujus imitantur in Paradiso nuditatem, quæ fuit ante peccatum. Credebant enim quod nuptiæ futuræ non fuissent, si nemo peccasset. Nudi itaque mares, fœminæque conveniunt; nudi lectiones audiunt; nudi celebrant sacramenta. Hæresis plane horrenda, à Carpocratianis invecta, & à nonnullis fanaticis (proh pudor) nostro seculo renovata. Quos Gentibus quæ Deum ignorant viliores merito dixeris. Siquidem optimè Ennius apud Ciceronem,

Principium flagitii est nudari inter cives corpora.

Et Gyges apud Herod. Musâ primâ. Ἅμα δὲ κιθῶνι ἐκδυομένῳ συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ γυνή. h. e. *mulier exutâ tunicâ, & verecundiam pariter exuit.*

Adana, urbs Ciliciæ Ptolemæo. Vulgò *Adena*, vide Steph. long. 66. 40. lat. 39. 10.

Adani, *orum*, duæ insulæ in Arabiâ felici Ptolemæo. Vide Voss. in Melam. pag. 301.

Ad Ansam, Angliæ urbs apud Antoninum, *Ithancester* Camdeno.

Ad Aquas, Antonino, quas idem *Ad Larodes* cognominat, Siciliæ urbs, quam Simlerus *Xacca* vocari dicit.

Ad Aquilas, Atticæ locus apud Pausaniam. Locus est etiam vicessimo à Ravennâ milliari. Sic item appellatur vetustus pagus prope Trevitos, quem vulgo *Igle*, vel *Aygle* dicunt.

Adar, 8 Rex in Edom. Gen. 36. qui 2 Chron 1, dicitur *Adad*.

Adara, vicus magnus Stephano. Eidem est tertiæ Palæstinæ locus, inter Areopolin, & Characmobam. Locus corruptus, ac è Stephano ipso restituendus. Ἄδαρα πόλις (inquit ille) πόλις Περσική. ἔστι δὲ καὶ Ἄδαρα, ἐν Ἰουδαίᾳ κώμη μεγάλη.

Τρίτη Παλαιστίνη, μεταξὺ χαραγμάτων, καὶ Ἀρεοπόλεως.

Ad Aras, Hisp. urbs, inter Hispalim & Cordubam.

Ad Caballos, vide *Tiberiacum*.

Ad Capræ paludes, vide *Caprilia*.

Ad Casas Cæsarianas Antonino, quas idem *ad Fines* appellat, locus est in Italia, quem Simlerus *S. Cassiano* vocari ait.

Ad Centesimum, locus Italiæ 107 M. P. ab urbe distans, versus Adriam. Anton.

Ad Columellas, locus est sexto à Ravennâ lapide, quo Hen. Rubeus scribit Majoranum Augustum in Imper. creatum.

Ad duos Pontes, locus Hisp. inter Bracaram, & Astoricam. Anton.

Ad Dracones, in Mauritaniâ Cæsariensi locos, item in Armeniâ majori. Anton..

Ad Fines, *Pfin.* op. non Rhætiæ, ut scribit Ortel. sed Helvetiæ. Item op. Belgii in Hannoniæ & Leodiens. ditionis confinio, ad Sabim flu. à Montib. 4. Leuc. in Ort. Namurcum versus. Vulgo *Taia*. *ad Fines* quoque in Liburniæ, & Pannoniæ conf. hodiè *Samaguar*.

Ad Fratres, locus in Mauritaniâ Cæsariensi. Anton.

Ad Gallinas, villa Cæsarum in ipsâ Tiburis ripâ. Vide Cluver. De Italiâ Ant. pag. 527.

Ad Gallum Gallinaceum. Vide *Via*.

Ad Herculem, portus Hetruriæ, qui *Livorno* videtur Ortelio.

Ad Lapidem, locus Angliæ; *Stoneham*, teste Camdeno.

Ad Lippos, Hisp. Bæticæ locus, inter Salmanticam & Emeritam. Aoton.

Ad Malum, Liburniæ urbs. Anton.

Ad Mæcium, locus non procul à Lanuvio. Liv. lih. 6.

Ad Martis, Italiæ locus inter Narniam & Mevaniam. Anton. Item locus inter Segusium & Brigantionem in Alpibus, forte *Martis vertex* Ammiano Marcellino.

Ad Matrem Magnam, cœnobium præclarum Hirpinorum in monte excelso, ab Abellino urbe 4. mil. pass. distans, volgo *M. Virgine*.

Ad Mauros, pagus Norici in Austriâ. Lib. Notit. *Maurkirchen* Lazio.

Ad Morum, locus Hisp. inter Acci & Carthaginem Spartariam. Anton.

Ad Mures, Austriæ op. Anton. *Sumerein* Lazio.

Ad Muram, villa Albionis in Angliæ Scotiæque conf. *Wall-towne*, teste Camdeno.

Ad Olivam, Locus Mauritaniæ Cæsariensis. Anton.

Ad Palatium, vicus inter Tridentum & Veronam. Anton. *Palazzo* hodiè Simlero.

Ad Paludes, locus Arabiæ Straboni. *Arabicas paludes* vocat Solinus.

Ad Pinum, locus in Samnio. Anton.

Ad Pontem, op. Albionis in Angliâ, *Pons Ælius* in Lib. Notit. medium inter Lindum urbem, & Verometum op. 19. mil. pass. Londinum versus. *Paunton*, teste Camdeno. Item Hisp. locus circa Gades. Anton.

Ad Publicanos, Gall. Narbonensis locus. Anton.

Ad Pulvinos, locus maritimus in Sardiniâ. D Paulinus ad Macar.

Ad Pyram, orbs Germ. super. vide Spira.

Ad Regias, Mauritaniæ Cæsariensis locus. Anton.

Ad Rotam, Anton. Simlerus scribit eam esse Numidiæ urbem, quam D. Augustinus lib. 3. contra Crescentium *Rotariam* vocat.

Ad Rubras, Hisp. Bæticæ locus circa Anæ flu. ostiom.

Ad Rubras Petras, Italiæ locus: ejus meminit Martialis, Lib. 4. Ep. 64.

Fidenas veteres, brevesque Rubras.

Ad Salices, circa Danubii ostia locus in Mœsiâ infer. Anton.

Ad Septem fratres, urbs Maurit. Tingitanæ, sic dicta ab æqualitate septem montiom; vulgò *Ceuta*.

Ad Septimum, locus Hisp. inter Asturicam & Tarraconem. Anton. Simlerus legit, *Ad Decimum Septimum*.

Ad Sex Insulas, & *ad tres Insulas*, loca Maurit. Tingitanæ. Anton.

Ad Sorores, pagus Hisp. Lusit. apud Emeritam urbem. Anton. *Val de Fuentes*, teste Jac. Delgato.

Ad Statuas Colossas, orbs Hungariæ ad Danubium. Lib. Notit. *Colocza* Lazio. Item locus inter Aretium & Clusium Tusciæ urbes. Anton. Et in Hispaniâ circa Sucronem.

Ad Titulos, Liburniæ urbs. Anton.

Ad Turres, op. seu pagus Brutiorum in Calabriâ citer. *S. Biaso*, teste Barrio.

Ad Ursum pileatum, locus urbis Romæ, ubi nunc ædes S. Balbinæ.

Adarchidæ, gens Libyca. Steph.

Adareser, filius Rehob, rex Saba. 2 Reg. 8.

Adari, Arabiæ Felicis oppidum. Ptol.

Adarima, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Adarupolis, urbs Persica. Steph.

Adattha, Armeniæ maj. urbs in Rhavenæ præfecturâ. Ptol.

Adaser, nomen orbis. 1 Macchab. 7. Lege *Adasa*.

Adbuccillus, Galli cujusdam nomen apud Cæs. Com. l. 3.

Adbeel, filius Ismaelis. Gen. 25.

Adbelum, nomen opidi. Plin. 5. 23. Ubi al. *Ad Belum*.

Adar, nomen mensis apud Hebræos, nostro respondentis Februario. 1 Esdr. 6. Filius item Balæ filii Benjamin. 1 Paral. 8.

Adcantuannus, dux Aquitanicus. Cæsar de bello Gallico, lib. 3. ubi tamen Maximus Planudes, seu quisquis alios vetus Græcus Interpres Ἀδιαντούαννος legit.

Addephagia, Dea Siculorum. Ælian. Var. Hist. 1. 27.

Addi, pater Melchi. Luc. 3.

Addo, filius Joah. 1 Paral. 6. Pater item Barachiæ. Alias *Iddo*. Item nomen Prophetæ. 2 Paral. 9.

Addon, nomen loci, 2 Esdr. 7. qui & *Adon*, 1 Esdr. 2.

Addua, flu. Galliæ Cisalpinæ, qui, ut nonnullis placet, Larium lacum ingreditur, & ex eo integer emergens in Padum influit: bonos quidem pisces nutrit, & potissimum tinulos. Plin. lib. 2. cap. 103. *Adua* dicitur Polybio, *Aduas* Straboni. Claudianus de 6. Consulato Honorii,

——— *Celer Addua nostro*

Sulcatur socero. ———

Idem ibidem,

Colla levant pulcher Ticinus & Addua visa

Cærulas. ——— ———

Idem alibi,

Addua quo scissas spumosior incitat undas.

Sidonios Apollinaris,

Ulvosam Lambrum, cæruleam Adduam, velocem Athesim.

Addyma, op. Mauritan. Cæsar. mediterraneum. Ptol. *Ted Velez*, ut aliquibus videtur.

Adeba, Ilercaonum urbs in Hisp. Ptol.

Adedi, vicus Arabiæ Felicis. Ptol.

Adelbais, vel potius *Adelhais*, vidoa Lotharii Imperatoris.

Adelphean, Francorum Regis filia, sumpta in matrimonium à Theodorico. Eusebius.

Adelphias, Consul Rom. Ætii collega. An. V. C. 1102.

Adelphius, historicus, M. Antonino familiaris, qui ejus in Parthos expeditionem conscripsit, in quâ & ipse adfuit, & præfuit. Strabo lib. 11. Quanquam non displicet conjectura Casauboni legentis ὁ Δέλλιος. Ita sane eum appellant Plutarchi codices in *Antonio*. Dioni quoque similiter vocatur, ex quo & prænomen ejus discimus, nam *Quintum Dellium* vocat. Vide quæ de eo prodidit, libb. 49. & 50. Sed M. Senecæ Suasoriâ primâ dicitur *Deillius*, uti & L. Senecæ, lib. 1. de Clementiâ, cap. 10. quanquam ibi vulgò sit *Duillius*. Sed *Dellius* legi debere, jamdudum Lipsio observatum, ad 1. Annal. Taciti. Etiam Horatii lib. 2. Ode tertia ad *Dellium* scripta est, imò in plerisque diserte legas *Q. Dellium*, ut illâ quæ ante seculum Basileæ cum Acronis commentariis prodiit: at nimis audacter pro eo Cruquius, contra omnium codicum fidem *L. Gellium* reponit.

Adelphius, Proconsularis vir, cujus uxor fuit docta illa Proba Falconia, cujus *Virgiliani Centones* hodiè leguntur.

Adelstanus, vel *Ethelstanus*, Angliæ Rex, Edoardi ex concubinâ filius, regnavit annos 16. Saxonicè *gemma*, sive *lapis pretiosus*: nam *Ethel*, seu *Adel* est *Nobilis*, Camdeno.

Aden, Arabiæ Fel. Emporium, celeberrimi nominis, quo ex Æthiopiâ, Indiâ, & Perside negotiatores conveniunt. Urbs est magnifica; sito, & structurâ benè munita; ædificiorum nitore, atque frequentiâ celebris; muro & præcelsis septa montibus, in quorum summitatibus ardentes faces navigantibus portum ostendunt. Peninsulæ formam quondam obtinuit, nunc autem hominum Industriâ, ondiq; aquis ambitur. Osorius in Hist. Emanuelis, & Munster. Cosmog. lib. 5.

Adeodatus,

Adeodatus, Romanus Episcopus. Euseb.

Adeona, Dea ab Ethnicis culta, quòd *adeundi* facultatem præstaret. Aug. de Civ. Dei, lib. 4. cap. 7.

Ader, locus juxta Bethlehem, ubi Angelorum chorus in ortu Domini cecinerunt, & Jacob olim pecora sua pavit.

Adercon, urbs Hisp. Steph.

Adherbal, Micipsæ filius, Masinissæ nepos, à Jugurthâ aliquoties victus, frustra Romanorum auxilio implorato, demum Cirtæ deditione factâ, excruciatus necatur. Sallust. in Bello Jugurthino.

Adgandestrius, Chattorum Princeps, ad Tiberium, & Senatum Rom. literas misit, quibus Arminii mortem promittebat, si patrandæ neci venenum ad se mitteretur, cui responsum est, *Non fraude, neque occultis, sed palam, & armatum Pop. Romanum hostes suos ulcisci solere.* Quâ gloriâ æquabat se Tiberius priscis Impp. qui venenum in Pyrrhum regem vetuerant, prodiderantq;. Tac. 2. Annal. finem versus.

Ades, sive *Hades*, Græcis Inferorum Deus, quem Latini *Ditem*, & *Plutonem* vocant: ita dictus ab α priv. & ἰδεῖν *videre*, quòd in densissimis Inferorum tenebris, nocteq; profundâ perpetuò agens, nihil cernere videatur. Non enim absque lucido aere (qui apud Inferos nullus est) visio potest fieri. Etymologus. Ἅδης, χωρίον ἀφεγγές, ἐν ᾧ τις αὐγὴν οὐ ζῆν πεπληρωμένον. Item *Hades* Molossorum Rex, cujus filiam nomine Coram apud Acherontem flu. conatus est rapere Pirithous, unde factus est fabulæ locus, Pirithoum ad Inferos descendisse, & uxorem Ditis Persephonem, quæ & Cora Græcis dicitur, rapere voluisse. Plutarchus in *Theseo*. Qui tamen regem hunc non *Adem* sed *Aidoneum* vocat.

Adiabatæ, Æthiopiæ pop. contra Meroën Nili insulam. *Adiubana* Plin. lib. 6. cap. 30. Hos aliqui *Megaboros* vocant. *Megabrodi* dicuntur Ptolemæo. Aliis *Adiaboræ*.

Adiabene, Assyriæ regio. Suidas & Stephanus scribunt hanc quoque Mesenen vocari, quòd medio loco inter Euphratem ac Tigrim sita sit, unde & Mesopotamia dicitur. Verum falluntur, uti postea docebimus in *Mesene*. Est autem *Adiabene* Assyria, propriè sic dicta, regio scilicet circa Ninum. Plinius. *Ultra Armeniam Adiabene, Assyria ante dicta.* Amm. Marcel. lib. 23. *Juxta hunc circuitum Adiabena, Assyria priscis temporibus vocitata.* In Hebræorum libris *Adiabene* est חדייב *Hadiab*. Græci sic dictam putarunt, quòd propter fluviorum amplitudinem & frequentiam fere esset ἀδιάβατος. Sed hunc errorem Ammianus jampridem correxit, *Adiabenen* dici monens à fluminibus *Diava*, & *Adiava*. *Deva* autem, vel si malis, *Diava*, Chaldæis est *lupus*. Itaque flumen *Diava* Idem qui Græcis *Lycus*, & atticulo præfixo *Hadiab* est *Lycia*, sive *Lupina regio*. Populi vocantur *Adiabeni* Straboni, quem locum doctissimus Casaubonus prætetivit intactum. Is a. est, καλοῦνται δὲ οἱ Ἀδιαβηνοὶ καὶ Σακκόποδες. In quem vir maximus In Solinum ita scribit; *Haud scio quare sic dicti; nisi fit quod suspicor. Græci Ἀδιαβηνοὺς putarunt nominari, quasi τοῦ διαβαίνειν impotes, qui minimè possunt crura divaricare ad ambulandum, haud secus ac si pedes ambo intra saccum conditos haberent.* Hæc ille quidem acutè, ut solet. Bochartus v. aliter; nempe mendosè scribi putat pro Σακκόποδες. Illi a. Hesychio sunt Ἀβρόποδες, qui infracto gressu & suspenso mollitiem animi præ se ferunt.

Adiabla, Albaniæ civitas. Ptol. lib. 5. cap. 12.

Adiatorix, Demenecili cujusdam Galatiæ Tetrarchæ filius fuit, qui cùm apud Heracleam Ponticam, Coloniam Rom. eò missam nocte unâ jussu Antonii jugulasset, paulò post in prælio Actiaco captus, & in triumpho circumductus, unà cum filio jugulatus est. Strabo lib. 12.

Adiel, nomen Principis, 1 Paral. 4. Item filius Jeta. 1 Paral. 9.

Adienus, fluvius circa Pontum Euxinum, Ἀδίηνος Arriano, de quo summum apud authores silentium.

Adilisus, mons, Plin. lib. 4. cap. 7. Lege *Adylisus*. Est autem in Græciâ.

Adima, Numidiæ fluvius.

Adimantus, Platonis frater. Laërtius lib. 3. Fuit etiam hoc nomine Corinthiorum dux, qui cùm Themistocli exilium obiiceret, *Num putas* (respondit Themistocles) *exulem quempiam esse, qui ducentas habeat triremes?* Suidas.

Aditbaim, Palæstinæ locus, Jos. 15. Ἀγιθαΐμ 70 Interpretibus.

Admatha, Principis nomen. Esther 1.

Admete, nympha, Oceani & Tethyos filia. Hesiod. in Theogon.

Admetes, Turcarum Rex, de quo Bembus. Fortè pro *Achmetes*.

Admetus, Rex Pheræorum, pop. Thessaliæ, cujus armenta pavisse fertur Apollo novem annos, ob interfectos Cyclopas, divinâ potestate spoliatus. Callimachus Hymn. in Apol.

> Φοῖβον, καὶ Νόμιον κικλήσκομεν ἐξ ἔτι κείνου
> Ἐξ ὅτ' ἐπ' Ἀμφρυσῷ ζευγίτιδας ἔτρεφεν ἵππους,
> Ἠϊθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο.

Cum a. apud Admetum ipsum perquam humaniter esset habitus, ad referendum patrono beneficium, impetravit à Parcis, ut cùm illatum fusis Admeti fatalis dies volveretur, hâc lege mortem effugeret, si quis reperiretur, qui illius vice mortem vellet oppetere. Cum itaque dies mortis adesset, neque quisquam inveniretur mortis vicarius, recusantibus conditionem amicis omnibus, Alcestis uxor, capitis sui dispendio, vitam mariti redemit. Ovid. de Art. Am. l 3.

> *Fata Pheretiadæ conjux Pagasæa redemit.*

Idem Ponticorum, lib. 3.

> *Si mea mors redimenda tuâ (quod abominor) esset,*
> *Admeti conjux, quam sequereris, erat.*

Seneca in Medeâ.

> *Conjugis fatum redimens Pheræi.*

Statius 3. Silvarum.

> *Ergo Thessalici conjux pensâte mariti*
> *Funus.* ———

Admetus, Poeta temporibus Neronis, qui (ut Lucianus in Demonacte) obscuri nominis fuit. Et cùm Demonacti aliquando dixisset, se unius versus epigramma, h. e. monostichon scripsisse, quod testamento cavisset, ut sepulcro affigeretur, quod tale erat,

> Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός.
> *Terra cape Admeti spolium, cœlum ipse petivit.*

Ridens respondit Demonactes, bonum est, ô Admete, hoc monostichon, Sed voluissem ipsum pridem tuo sepulcro inscriptum fuisse.

Adminocinus, Bellini, Batavorum Regis filius: à C. Caligulâ in deditionem acceptus est. Eutrop. lib. 7.

Adodus, Ἄδωδος βασιλεὺς θεῶν apud Sanchoniathonem, qui cum Astarte, & Demaraonte regnasse dicitur in Phœnice. Assyriis etiam colebatur, teste Macrobio, qui & vocabulum interpretatur, Saturn. lib. 1. cap. 18. *Deo, quem summum, maximumque venerantur,* Adad *nomen dederunt, ejus nominis interpretatio sonat unus.*

Adon, Cynaræ, regis Cypriorum, & Myrrhæ filius. Boccatius. Item nomen loci. Vide *Addon*.

Adonai, nomen Dei apud Hebræos, *Dominus* Latinè, quòd creaturæ cunctæ dominetur.

Adoneus, Bacchi nomen apud Arabas.

Adonia, *orum*, festa Adonidi dicata. Ammianus Marcel. lib. 22. *Evenerat iisdem diebus, annuo cursu completo, Adonia celebrari, ritu veteri, Amasio Veneris (ut fabulæ fingunt) apri dente ferali deleto.* Cum planctu a. celebrabantur ad luctum Veneris repræsentandum.

Adoniab, sive *Adonias*, filius Davidis ex Haggith. 3 Reg. 1.

Adonibezek, Chananæorum rex, cui Israelitæ manuum ac pedum pollices absciderunt, qui tunc dixit, *Merito isthæc patior. Septuaginta reges, amputatis manuum ac pedum pollicibus, colligebant sub mensâ meâ ciborum reliquias: sicut feci, ita mihi reddidit Dominus.* Judic. 1.

Adoniram, filius Abda, qui præfuit tributo Solomonis. 3 Reg. 4.

Adonis, *idis*, filius Cynaræ, Cypriorum regis, & Myrrhæ ejus filiæ, quem Venus in deliciis habuit. Hic dum in Idalio nemore venabatur, primo ætatis flore, apri dente sub inguine percussus periit, atque à Venere post multas lacrymas in florem Adonium, qui est sanguinei coloris, transformatus est. Alii dicunt eum in fluvium cecidisse, dum pulchritudinem suam nimium contemplaretur. Hunc Ausonius cum Plauto *Aidoneum* vocat, Fulgentio autem *Adon* dicitur. Et quia Myrrha suavis est. *Adonem* genuisse fingitur. Ideo a. Venerem eum amasse dicunt, quòd hoc genus pigmenti sit valde fervidum. Hieronymus eundem esse cum Thammuzo Hebræorum putat, unde in Ezechiele legitur,

Ecce ibi mulieres sedebant plangentes Adonida. Ubi intelligi vult, fuisse Idololarriam celebratam in honorem *Adonidis*, in quâ plangitur quasi mortuus, & posteà reviviscens canitur, & laudatur. Quanquam nonnulli fortasse rectius exponant de planctu qui fiebat propter mortem Osiridis ab Ægyptiis, quorum ritus imitabantur Judæi. Macrobius accipit *Adonidem* pro Sole, & Moschopulus, pro more Grammaticorum, ab ᾄδω deducit, i. e. *cano*. De eo festivissimè Theocritus Idyl. 30. & Bion Idyl. 1. qui eum Ἀφρογενείας πόσιν Veneris vocat, aliqui enim Assyriorum regem fuisse dicunt. Quin & Orpheus in Hymnis Solem esse censet, cùm illum rebus omnibus præbere nutrimentum, & esse germinandi authorem dixerit in his.

> Εὔβουλε, πολύμορφε, τροφὴ πάντων ἀρίδηλε,
> Κούρη, καὶ κόρε σὺ πᾶσι, θάλος αἰὲν Ἄδωνι,
> Σβεννύμενε λάμπων τε καλαῖς ἐν κυκλάσιν ὥραις.

Id est, Josepho Scaligero interprete,

> *Conse Deus, Volturne, alimentum nobis rerum,*
> *Pusa, puer cunctis viridescens semper Adonis,*
> *Occase, & Rediviue status vertentibus annis.*

Finxerunt antiqui, qui Adonim Solem esse putarunt, illum ab apro, hirsutâ & asperâ ferâ ictum, quia aspera sit hyems, & hirsuta, sub quâ Solis vires paulatim deficiunt. Ea res omnino Veneri est inimica, quoniam per aeris temperiem viret illa, cum frigus, ut inimicum, naturæ opus non ingrediatur. Cum Sol igitur in sex Australibus signis extiterit, per Signiferum incedens, tum dicitur *Adonis* apud inferos morari. Cum v. signa Borealia longiores dies fecerint, tunc est apud Venerem, per quam omnis venustas arvis restituitur, eâque de causâ illum ait Orpheus modo esse apud superos, modo apud inferos. Alii, inter quos Theocriti Scholiastes, *Adonim* semen tritici esse statuunt, quod sex menses degit sub terrâ, sex menses illum habet Venus, h. e. aeris temperies. Verba ejus hæc sunt. Δοκεῖ ὁ Ἄδωνις μῆνας ἓξ παρὰ Περσεφόνῃ ποιεῖν, ὡς καὶ παρ᾽ Ἀφροδίτῃ, ἄνευ τοῦ συγκαθεύδειν καὶ περιστερίζειν. Λέγουσι δὲ περὶ τοῦ Ἀδώνιδος, ὅτι καὶ ἀποθανὼν, ἓξ μῆνας ἐποίησεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Ἀφροδίτης, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Περσεφόνης. Τοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον τοιοῦτόν ἐστιν ἀληθὲς, ὅτι ὁ Ἄδωνις, ἤγουν ὁ σῖτος ὁ σπειρόμενος, ἓξ μῆνας ἐν τῇ γῇ ποιεῖ ἀπὸ τῆς σπορᾶς, καὶ ἓξ μῆνας ἔχει αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτη, τουτέστιν ἡ εὐκρασία τοῦ ἀέρος, καὶ ἔκτοτε λαμβάνουσιν αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι. Templum habuit in Byblo Phœniciæ urbe. Virgilius in Gallo,

> *Et formosus oves ad flumina pavit Adonis.*

Unde Theocrito dicitur ὡραῖος, *pulcher*; τριφίλητος, *ter*, hoc est multùm *amabilis*; ῥοδόπαχυς, *roseos habens lacertos*; καλὸς, *formosus*, τερπνὸς *jucundus*. Et à Nonno χαρίεις *gratiosus*, & ἱμερόεις *desiderabilis* vocatur. Propertius lib. 2.

> *Testis qui niveum quondam percussit Adonim.*

De hoc latè Ovidius Met. lib. 10. Notandum autem, inquit Bochartus, אדן *adan*, *salicem*, & אדון *adon*, *dominum*, unde dictus *Adonis*, easdem habere radicales. Indeque factum, ut *Adonis* Græcè diceretur Ἰτεαῖος h. e. *salignus*, tanquam ab ἰτέα, i. e. *salice* facto nomine. Hesychius Ἰτεαῖος ὁ Ἄδωνις. Sed & Κύρις pro Κύριος ex verâ significatione. Idem Hesychius Κύρις ὁ Ἄδωνις quod idem est ac *Adon*, i. e. *dominus*. Quod Hesychium ipsum non latuit. Ἄδωνις, inquit, δεσπότης ὑπὸ Φοινίκων. Sed & id ipsum Κύρις Lacedæmoniis. Hesych. Κύρις, Ἄδωνις, Λάκωνες. Et Gingram aliud *Adonidis* Phœnicium nomen idem significare infra docebimus in *Gingras*. *Adonidis horti*, pro instructissimis, cæterùm de rebus ad voluptatem tantùm, nullam autem utilitatem comparatis. Sic dici etiam ἐπὶ τῶν ἀκαίρων καὶ ἀνωφελῶν annotat Eustathius. Vide Athen. pag. 89. Philostratum 7. 14. Zenobium pag. 17. Diogen. 177. & Eust. in Od. λ.

Adonis, flu. Phœniciæ, *Adonius* Ptolemæo & Luciano, qui scribit eum oriri ex Libano, & circa Byblum in mare effundi, quotannisque cruore infici, ipsumque mare magnâ parte purpureum efficere. *Canis* & *Narracebelle* incolis, teste Guil. Tyrio, & Postello.

Adonizedeck, rex Jerusalem, Jos. 10. Lat. *dominus justitiæ*.

Adoram, filius Jectan. Gen. 10. Item Officiarius Davidis, qui præerat tributo, 2 Reg. 20. Idem, vel alius, à populo lapidatus sub Rehoboamo. 3 Reg. 12.

Adoreus, mons Phrygiæ ex quo Sangarius flu. erumpens per Phrygiam labitur in Bithyniam.

Adra, Illyrici urbs. Ptol. *Zeranaz* hodiè, *Oduca* Moletio. Castellum nunc esse tradit Mar. Niger. Item civitas Arabiæ Petrosæ. Ptol. Et op. Syriæ Cœles, i. e. Cavæ. Idem.

Adrubæ, campi quidam sic dicti. Ptol. In Austriâ sunt, uti Lazius docet, & *Markfelt* hodiè vocantur.

Adramelech, fil. Sennacherib. regis Assyriæ, Isa. 37. Item Deus Sephervaim, 4 Reg. 17. Lat. *magnitudo* vel *potentia regis*.

Adramyttium, & *Adramytteos*, olim Pedasus, Plinio autore, Troadis op. quod nunc *Landramiti* dicitur, Nigro teste. *Atramyttium* Ptolemæo. Hinc *sinus Adramyttenus*, in quo plures Lelegas olim habitasse author est Homerus, teste Strabone, lib. 13. Adramyttio a. vicinæ erant Thebæ Hypoplaciæ; Quin eandem urbem multi faciunt. Etymologus. Θήβας, τὸ νῦν Ἀδραμύττειον καλούμενον. Ita etiam Phavorinus, & Jo. Lydus, & Lydum secutus Ortelius. Sed & Livio, lib. 37. Adramytteum & Thebes campus idem sunt. *Adramytteum*, inquit, *hostiliter itinere facto petit, agrum opulentum, quem vocant Thebes campum, carmine Homeri nobilitatum.* Saltem Phœnicium nomen utrumque est, inquit Bochartus, & à luto sumptum. De Thebarum nomine alibi *Adramyttium* a. est חצרא מודי *Astramudi*, h. e. *regio lutosa*. *Mud* siquidem Phœnicium significat *lutum*; Philo Byblius μὼτ scribit, & exponit ἰλὺν *limum*, sive ὑδατώδους μίξεως σῆψιν, *aquosæ mistionis putredinem*.

Adramyttis, Lyciæ insula. Steph.

Adrana, urbs Thraciæ, parum supra Berenicen, quæ etiam *Adrene* dicitur. Steph. Est etiam flu. Cattorum in Germ. Tacito *Adranus*. *Ædera* hodiè dici existimat Althamerus, sed is ubi locorum sit non addidit. *Eder* ex eo facit Junius in sua *Batavia*; scribit etiam eum in Fuldam evolvi, & hoc ex tabulis verum esse constat.

Adranum, Siciliæ mediterranea urbs est. Plut in Paral. Vel in Ætnæ montis radicibus, flu habens ejusdem nominis, teste Stephano. *Adern* dicitur Fazello & Aretio. Ejus meminit Sil. Ital. lib. 14.

> *Adranum, Ergentumque simul, teláque superba*
> *Lanigerâ Melite.* ———

Ubi alii *Hadranum*. long. 38. 54. lat. 37. 00.
In hac urbe fanum erat *Adrani*, Dei in Sicilia plurimùm culti. Diod. Sic. lib. 14. Διονύσιος δ᾽ ἐν τῇ Σικελίᾳ πόλιν ἔκτισεν ὑπ᾽ αὐτὸν τὸν Αἴτνης λόφον, καὶ ἀπό τινος ἐπιφανοῦς ἱεροῦ προσηγόρευσεν αὐτὴν Ἀδρανόν. Plut in *Timoleonte*. Ἀδρανῖται πόλιν μικρὰν μὲν, ἱερὰν δ᾽ οὖσαν Ἀδρανοῦ θεοῦ τινος τιμωμένου ἐν ὅλῃ τῇ Σικελίᾳ κατοικοῦντες. Ælianus de Anim. lib. 11. cap. 20. Ἐν Σικελίᾳ Ἀδρανός ἐστι πόλις, ὥς λέγει Νυμφόδωρος, καὶ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Ἀδρανοῦ νεὼς ἐπιχωρίου δαίμονος, τοῦτον δ᾽ ἐναργῆ φασὶν εἶναι. Hesychius voce Παλικοί, Palicos Deos asserit hujus Adrani esse filios. Vide Bochart. De Phœn. Colon. lib. 1. cap. 28.

Adrapsa, *orum*, urbs Bactrianæ. Strab. lib. 15. long. 100. 05. lat. 41. 30.

Adrastia, regio non longè à Troade, quæ est in Mysiâ, ab Adrasto rege dicta, qui primus Nemesis, id est Fortunæ, templum ædificavit, *Adrastiamque* vocavit.

Adrastia, Jovis ac Necessitatis filia, scelerum vindex acerrima, quam nemo flagitiosus, neque magnus, neque parvus, vi aut clam effugere potest. Alio nomine *Nemesis* dicitur, ejusque sedem Ægyptii Sacerdotes supra Lunam constituerunt, ut inde, velut regina, & arbitra, hæc inferiora despectaret. Strabo lib. 13. nominis rationem refert ad Adrastum regem, de quo supra. Phurnutus a. παρὰ τὸ ἀεὶ δρᾶν, quasi ἀειδράστεια, quòd nihil eam impediat, nihil frustretur, nihil ea infectum relinquat, vel, ut Pausanias ait, ὑπὸ τοῦ ἀδιδράσκειν, quòd scilicet nemo nocens meritam pœnam unquam effugerit, etiamsi aliquando tardius eum assequitur. Virgilius, sive potius Catullus, in Ciri,

> *Ut scelere infando, quod nec sinat Adrasteia,*
> *Lædere utrumque uno studeas errore parentem.*

Quam nominis rationem Apuleius affert Lib. *De Mundo*, qui de Græco est, quem Aristoteli nonnulli tribuunt. *Idem fatum*, inquit, Μοῖραν *vocant, quod ex partibus constat, quòd unicuique attributio sua sit ascripta, Adrastea eadem, quasi ineffugibilis necessitas ultionis.* Mart. Capella lib. 1. *Intra consistorium regis* (Jovis) *quædam fœmina, quæ Adrastia dicebatur, urnam cœlitem, superamque sortem, irrevocabilis raptùs celeritate torquebat, excipiebatque ex volubili orbe decidentes sphæras*

peplo inflexi pectoris Imarmiac. Intelligit Græcum Ἐιμαρμένον.

Adrastus, Talaonis, & Eurynomes filius, rex Argivorum, qui Thebanis bellum intulit pro Polynice genero suo; sed utrinque multis occisis rediit re infectâ. Statius Theb. l. 5.

Dux Talaonides antiquâ at fortè sub orno
Stabat, & adnoti nixus Polynicis in hastam.

In honore fuit apud Megarenses, teste Pausaniâ in Atticis. Nam eum apud se diem suum obiisse refert, mortis vero causam senectutem fuisse, & Ægialei filii obitum. Hinc *longævus* Papinio Statio, lib. 4. Thebaidos,

Proxima longævo profert Dircæus Adrasto.

Virg. Æn. 6. *Parthenopæus, & Adrasti pallentis imago.*
Statio *Inachius* dicitur, ab *Inacho* Argivorum rege, Theb. lib. 2. Et *Perseius*, utpote à Perseo Jovis filio, & Argivorum rege oriundus, lib. 3.

Adrasatus, Sophenæ rex.

Adreste, Helenæ ancilla, Hom. Odys. 4.

Ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑψορόφοιο
Ἤλυθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα.
Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' Ἀδρήστη κλισίην εὔτυκτον ἔθηκεν.
Ἀλκίππη τε τάπητα φέρεν μαλακοῦ ἐρίοιο.

Adreus, Numinis cujusdam nomen. Etymologus. Ἀδρεὺς, δαίμων τις παρὰ τὴν Δήμητραν, ἀπὸ τῆς τῶν καρπῶν ἁδρύνσεως.

Adria, vel *Hadria*. Steph. & Ptol. Romanorum colonia in Piceno, quintâ Italiæ regione, 12. m. p. à mari distans, in quâ ager ipse *Adrianus* dicebatur, vino generosissimo nobilis, quod & ipsum *Adrianum* fuit appellatum. Item urbs Græciæ Illyrico mari proxima, πόλις Ἐνετικὴ Eustathio. Item op. ad Padum amnem à Tuscis conditum, nobili portu imprimis clarum; inde fortè *Adriaticum mare*, quod vulgò *Adria* quoq; dicitur, & à poetis tempestuosum valde describitur.

Catullus. *Minacis Adriatici litus.*
Horat. lib. 1. Od. 33. *Libertina fretis acrior Adriæ*
Curvantis Calabros sinus.
Idem lib. 3. Od. 9. ——— *Levior cortice, & improbo*
Iracundior Adriâ.
Idem alibi, ——— *Neque Auster*
Dux inquieti turbidus Adriæ.
Seneca in Thyeste, *Aut sævo rapidus freto*
Ventosi tumor Adriæ.
Lucano lib. 5. *Vagus* dicitur.
——— *Sonat Ionio vagus Adria ponto.*

Eust. in Dionys. ait quosdam Ionium & Adriaticum mare pro eodem habere; addit a. οἱ δὲ ἀφορίζουσι τὸν Ἰόνιον μέρος τοῦ Ἀδρίου φασί. Vide Cluver. Ital. Antiq. lib. 4. cap. 17.

Adrianopolis, urbs Thraciæ ad Hebrum flu. emporium, & metropolis, ac ante captam Constantinopolin, regia Turcarum. *Andernopoli* hodiè, & *Endrea* Turcis, teste Leunclavio. long. 53. 30. lat. 43. 20.

Adrianus, Imperator Rom. qui post vexatos Christianos, morbo aquæ intercutis periit. Vitam ejus inter cæteros conscripsit Ælius Spartianus. Moriens hos versus fudisse dicitur,

Animula vagula, blandula,
Hospes, comesque corporis,
Quæ nunc abibis in loca,
Pallidula, rigida, nudula,
Nec, ut soles, dabis jocos.

Mirum a. quare Spartiano hi versiculi parum videntur elegantes, nam ita mox judicat. Videbimus alibi, inquit Casaubonus, quantum isti Scriptores (Historiæ Augustæ) poeticâ facultate valuerint. Multa non de Græcis à se versa his libris inseruerunt: præ quorum venustate scilicet sordere *Hadrianea* debuerint. Nobis v. hi dimetri mollissimi, & melioris seculi elegantiâ dignissimi cum viderentur, etiam Græcè idem fecimus *Hadrianum* dicere, nisi hoc potius balbutire est.

Ἐρήμιον Ψυχάριον.
Ξεῖνε, χ' ἑταῖρε σώματος,
Ποῖ νῦν τάλαιν' ἐλεύσεαι,
Ἀμενὲς, γυμνή τε καὶ ψυχρά,
Οὐδ' οἷα πάρος ζυρεῖσαι;

Subdit Historicus prædictus, *Nec multo meliores fecit & Græcos.* Atqui extant nonnulli adhuc, non quales hic Criticus judicat, sed qui merito suo, cæterorum quos amisimus, ingens desiderium in nobis excitent. Quare etiam non defuere qui argutias illius imitarentur. Ejusmodi est quod apud Theophylactum Simocattum, scriptorem eximium inter Græcos recentiores, observabamus, epistolâ illâ quæ incipit Ὁ φυσικός σοι κόσμος παρέχεται. Clauditur a. sic καὶ γῆρας γὰρ ἀδικεῖς, καὶ πενίαν· τὴν μὲν γὰρ ὑπαγγελλομένην διαψεύδουσα, τὴν δὲ κεκλυμμένην ἐκθεῖσα. *Hadrianum* sine dubio imitatur, qui ægro & mendico homini, à quo fuerat his versibus compellatus,

Ἥμισύ μου τέθνηκε, τὸ δ' ἥμισυ λιμὸς ἐλέγχει,
Σῶσόν με Βασιλεῦ, μυστικὸν ὑμέτερον.

Respondit hoc argutissimo disticho.

Ἀμφότερας ἀδικεῖς ἡ Παῦλα καὶ Φαιδρία,
Τὸν μὲν ὅτ' ἐστερήμου, τὸν δ' ὑπολειπόμενον.

Adrianus, Phœnix, patriâ Tyrius, docuit Athenis multo cultu, victûsque sumptu. Amatus est magnopere à M. Antonino, & Romam ab eodem ductus. Herodis discipulus fuit, & Aristidis æmulus. Inter alia, Μεταμορφώσεις consignavit. Vide Suidam.

Adrianus, Luculli legatus. Plut. in *Lucullo*.

Adrobrica, Hisp. urbs in Artabris Pomponio lib. 3. cap. 1. Aliis *Abodrica*.

Adrotta, urbs Lydiæ maritima. Steph. Incolæ *Adrotteni*.

Adrumetum, Africæ propriæ urbs. Sallustius in *Jugurthâ* ubi de Phœnicum coloniis in Africâ; *Adrumetum, Leptim, aliasque urbes in orâ maritimâ condidere*. Straboni lib. 7. est Ἀδρύμη. Stephano Ἀδρύμης. Ptolemæo Ἀδρύμητος. A multis cum spiritu scribitur *Hadrumetum*. Est a. non incelebris urbs maritima in Byzacio, Africæ regione fertilissimâ, inter Carthaginem & Syrtes. Plinius lib. 5. cap. 4. ubi de Byzacio; *Hic oppida libera Leptis, Adrumetum, Ruspina, Thapsus.* Adrumeti a. nomen Scaliger, & ex eo Drusius, Casaubonus, aliique viri in his literis primarii, Ἔπαυλιν Πλάτωνος, *atrium Platonis*, & *Acherontis ostium* explicant, ac si idem sit quod Ebræis חצר-מות Sed tunc esset *Adramota*, non *Adrametum*. Ut taceam nihil esse causæ cur sic diceretur, neque enim Adrumetina regio importuosa est, aut venenorum ferax, aut, vel soli, vel aquarum, vel aeris vitio pestilens, & insalubris. Quin *Frugiferam* vocant vett. Inscriptiones, qualis est hæc apud Smetium, COLONIA CONCORDIA ULPIA TRAJANA AUG. FRUGIFERA HADRUMETINA. Et meritò, cum Byzacenus ager, cujus Adrumetum est metropolis, sit inter locos Africæ feracissimos. Plinius lib. 17. cap. 5. eum ait esse *centenâ, & quinquagenâ fruge fertilem*. Et lib. 8. cap. 10. ex eo ipso probat tritico nihil esse fertilius, *utpote cùm è modio, si sit aptum solum, quale in Byzacio Africæ campo, centeni quinquageni modii reddantur*. Varro de R. R. lib. 1. cap. 44. *In Syriâ ad Gadara, & in Africâ ad Byzacium item (dicunt) ex modio nasci centum.* Hannibal apud Sil. Ital lib. 8.

——— *Seu sunt Byzacia cordi*
Rura, magis centum Cereri fruticantia culmis.

Porro cum Syris *mea* sit *centum*, & *matan centenos* sonet, Ἀδρύμη vel Ἀδρύμητος idem videtur esse quod חצר-מאה vel חצר-מאתין hoc est, *regio centum*; seu *centenarum*, supple שׂערים hoc est, *mensurarum*. Bochartus. long. 36. 40. lat. 32 40.

Adryx, urbs Syracusiorum. Steph.

Aduatici, Belgarum pop. de quibus multa apud Cæsarem. Dioni *Atuatici*. Horum urbs, ut quidam volunt, Duacum, hodie Doway dicitur, Academia Flandrorum non obscura. Sed aliis *Aduatici* in Brabantiâ locantur, eorumque urbem Boscum-ducis, *Bosleduc* dici volunt. Est a. juxta Mosam in Hollandiæ, & Geldriæ confin. ab Antwerpiâ 12. leuc. in ort. Duacum v. teste Guicciardino, urbs est Catuacorum, quos Cæsar eo loco describere videtur.

Aduaticum, sive *Aduaca* pagus Belgii in Brabantiâ; *Tungerloo* Huberto Leodio vocata.

Adula, Straboni mons inter Alpes, ex quo Rhenus fluit versus Septentrionem, inque contrariam partem Addua in lacum Larium, qui ad Comum est, delabitur. In quibusdam Strabonis exemplaribus scribitur Ἀδούλας. *S. Gothard* Jo. Poldo. Der *Vogel* Tschudo. *Etzel* Willichio, qui addit eum sic ab accolis vocari. *Grauw* hodiè appellari scribit Jovius in lib. *De Larii lacûs descriptione.*

Aduliton, Ἀδουλις Stephano, Ἄδουλη Ptolemæo, Æthiopiæ sub Ægypto urbs, & Emporium ad sinum Arabicum,

cum, *Docono* vulgò, *Eroco* aliis. Nonnulli apud Stephanum Panis inſulam vocant. Populi *Adulitæ* Plinio, qui *Adulitas* inter Ptolemaidem, & Diren 5 dierum navigatione diſtare ſcribit. Vide Guil. Stukium ad Arr. Periplum pag. 10. long. 67. oc. lat. 11. 40.

Adullam, nomen civitatis. Jos. 12.

Adultus, Jupiter cognominatus, ut etiam Juno *Adulta*. Nam præcipuè in connubiis Ethnici Deos quinque invocabant, Venerem, Suadelam, Dianam, Jovem Adultum, & Junonem Adultam. Plut. in Problem.

Adunicates, populi in Galliâ Narbonenſi. Plin. 3. 4.

Adurnum, op. Angliæ in com. Suſſexiæ. *Ederington* Camdeno.

Adyrmachidæ, pop. interioris Libyæ, *Adyrmachitæ* Ptolemæo. Herodotus lib. 4. ponit eos in litore Mediterranei maris, prope Ægyptum, in Marmaricâ, quos Ægyptiis ait moribus fuiſſe ſimiles, & ſolâ veſte diverſos: Πρῶτοι Ἀδυρμαχίδαι Λιβύων κατοίκηνται, οἳ νόμοισι μὲν τὰ πλέω Αἰγυπτίοισι χρέωνται, ἐσθῆτα δὲ φορέουσι οἵην περ οἱ ἄλλοι Λίβυες. h. e. *Colunt Ægyptum verſus Libyam primi Adyrmachidæ, qui iiſdem fere quibus Ægyptii legibus utuntur; Sed veſtem geſtant qualem & alii Libyes.* Quæ potuit eſſe ratio nominis Adyrmachidarum; Nam Arabicè אלדרמוך *addermuch* eſt veſtis genus. Bochart.

Æ Æ

Æa, nomen puellæ venatricis, quæ Phaſidis fluvii amplexus fugiens, deorum miſeratione in ſui nominis inſulam verſa eſt. Val. Flaccus Argonauticon, lib. 5.

Barbarus in patriis ſectatur montibus Æam
Phaſis amore furens: pavidas jacit illa pharetras
Virgineo turbata metu: diſcurſibus & jam
Deficit, ac volucri vallam Deus alligat undâ.

Quod propterea fictum eſt à poetâ, quia Æam inſulam, ſive urbem Colchidis Phaſis fluvius præterfluit.

Æa, Colchidis metropolis ad Phaſim amnem, *Æopolis* Ptolemæo. *Lipopotamo* hodiè, teſte Moletio. long. 72. 30. lat. 45. 30. Eſt quoq; Africæ urbs. Sil. lib. 3.

Æaque Trinacrios Afris permiſta colonos.

Vide *Oea*. Eſt & in Theſſaliâ urbs. Steph. Item Macedoniæ fons circa Amydonem urbem. Vide *Æas*.

Æacus, Jovis ex Europâ, ſive ex Æginâ fil. Hic apud Oenopiam (ſic quidem legitur, ſed niſi mendum ſit apud Strabonem, *Oenonem* legendum eſt) regnaſſe dicitur, quem ex nomine matris, *Æginam* nominavit. Ovid. Met. 7.

Oenopiam veteres appellavere, ſed ipſe
Æacus Æginam, genetricis nomine, dixit.

Ubi, cùm ob peſtem defeciſſent homines, Jovem oravit, ut formicas, quas viderat, homines faceret, & exauditus eos *Myrmidonas* ex etymo vocavit. Ovidius ubi ſupra.

Vota Jovi ſolvo, populiſque recentibus urbem
Partior & vacuos priſcis cultoribus agros,
Myrmidonaſque voco, nec origine nomine fraudo,
Corpora vidiſti, mores quos ante gerebant
Nunc quoque habent, parcum genus eſt, patienſq; laborum,
Quæſitique tenax, & qui quæſita reſervent.

Endeida Chironis filiam in uxorem duxit, ex quâ Telamonem genuit, & Peleum. Deinde è Pſamathe Nerei filia compreſsâ genuit tertium, Phocum; quem Peleus occidit. *Æacum* a. tantæ juſtitiæ fuiſſe dicunt, ut apud inferos animarum creditus fuerit à Plutone delectus judex cum Minoe, & Rhadamantho. Horatius in Odis,

Quam penè furva regna Proſerpinæ,
Et judicantem vidimus Æacum.

Propertius, lib. 4. Eleg. 12.

Aut ſi quis poſitâ judex ſedet Æacus urnâ,
In mea ſortitâ judicet oſſa pilâ.

Ovid. Met. lib. 13.

Æacus huic pater eſt, qui jura ſilentibus illic
Reddit, ubi Æoliden ſaxum grave Siſyphon urget.

Idem in Ibin. ——— *Tuaſque*
Æacus in pœnas ingenioſus erit.

Ææa, ita Circe dicta eſt (inquit Turnebus Adverſar. lib. 7. cap. 14.) Homeri exemplo. Ductum epitheton à peninſulâ *Æâ* ſita ad Phaſin amnem, ut idem ſit ac *Colchica*. Sic Euſtathius in 1 Odyſ. Αἰαίη, ἀντὶ τοῦ Κολχική. Αἶα γὰρ πόλις Κολχίδος παρὰ Ἀπολλωνίῳ. Aliunde a. forſan rimari poſſis hujus vocis etymon. Ἠὼς Græcis Aurora eſt, inde ſyllabarum mutatione, quæ frequentiſſima illis eſt, Αἶος potuit dici, quaſi Ἠῷος, id eſt, *Matutinus* vel *Eous*. Adjuvat hanc conjecturam, quòd Circe non ſolùm fuerit Solis filia, ut & Virgil. aſſerit, lib. 7. verùm in illius inſulâ Sol dicatur naſci, & Aurora domicilium ſuum habere. Hom.

Νῆσον ἐς Αἰαίην, ὅθι τ' Ἠοῦς ἠριγενείης
Οἰκία καὶ χοροί εἰσι, καὶ ἀντολαὶ Ἠελίοιο.

Fuit etiam *Ææa* inſula in mari Tyrrheno, non modico olim freto ab Italiâ dirempta, hodiè v. continens, ita tamen ut paludibus undique cincta inſulæ ſpeciem præ ſe ferat. Plin.

Æamene, Nabatæorum regio. Steph.

Æantides, Hippoclis filius, Lampſacenorum tyrannus, magnæ apud Darium regem authoritatis, Eurydicen, Hippiæ Athenienſium tyranni filiam, uxorem duxit. Thucid. lib. 6.

Æantium, op. Troadis in Sigæo, ab Ajace illic ſepulto ſic dictum. Plin. Item Magneſiæ promuntorium, eodem authore.

Æas, Epiri flu. ex Macedoniâ defluens, in Ionium mare ſe exonerat. Lucan. lib. 6.

Purus in occaſum, ſed parvi gurgitis Æas
Ionio fluit inde mari.

Ovid. Met. 1.

Apidanuſque ſenex, leniſque Amphryſus, & Æas.

Aous, teſte Plinio. *Vajuſſa* nunc ut nonnullis videtur. Solus a. Ovidius in fabulâ Iûs, flumen hoc Peneum ingredi dicit, & convenire cum reliquis Theſſaliæ fluviis ad Tempe. Sed perfectò non unum in illâ Penei deſcriptione errorem committit. Nam quid Æanti, quid Amphryſo, quid Sperchio cum Peneo, aut Theſſalicis Tempis? Quia hæc flumina ex Pindo oriri legerat, ideo quoque exiſtimavit ea confluere, & in Peneum exonerari. Confundit præterea Inachum Argiæ Peloponneſiacæ cum Inacho Epiri, qui iiſdem atque Æas oritur montibus. Illud præterea quàm ineptum,

——— *Vocant Tempe, per quæ Peneus ab imo*
Effuſus Pindo ſpumoſis volvitur undis.

Nam ſi è plano oritur, quomodo poteſt ſpumoſas volvere undas? Verum hoc procul dubio eſt librariorum flagitium, vel ſaltem ita interpretandum, ut poſtea docebimus. Ut a. ad *Æantem* redeam, Apolloniatum id erat flumen, teſte Pomponio, viciumque admodum erat mœnibus ipſorum, non vero Epidamniorum. Ita n. ſcribenda Val. Maximi verba, capite *De Omnibus*, uti habent vett. nonnulli libri. *Atque illi flumen vicinum mœnibus, nomine Æantem, in adjutorium ſeſe mittere dixiſſent.* Apolloniatæ ſiquidem ab Epidamniis opem poſtulabant. Reſponderunt illi, *Habetis Ajacem, ab eo petite auxilium.* Quis non videat luſiſſe eos in nomine fluvii, & tamen miror ineptias Interpretum ad hunc locum. If. Voſſius.

Æaus, Polycleæ ſororis dolo quomodo ſit circumventus, docet Polyænus Stratagem. lib. 8.

Æbudæ, vide *Ebudæ*.

Æbura, urbs Hiſp. Tarraconenſis. Steph. Hodie *Talavera*, Beuthero teſte.

Æcalum, caſtellum Indiæ. Stephanus.

Æcana, urbs epiſcopalis Apuliæ Dauniæ. *Troja* nunc appellatur.

Æcani, populi Tuſcorum, quos divicit Camillus, eorumque urbem vaſtavit. Plut. Vide *Æqui*.

Æclus, viri nomen. Strabo. lib. 10. dicens, *Poſt res vero Trojanas, Æclus & Cothus ex Athenis profecti habitaverunt, ille quidem Eretriam, Cothus vero Chalcidem.*

Æculanum, Hirpinorum in Italia opidum epiſcopale 20. circiter m. p. à Benevento diſſitum; hodiè *Fricento* vocatur; Aliis *Laconiano*. Ptol. Ἱρπινῶν πόλεις, Ἀκουδωνία, Ἀβέλλινον, Αἰκουλᾶνον. Appian. Civil. lib. 1. Σύλλας δ' ἐπὶ Ἱρπίνους μετεστρατοπέδευσε, καὶ προσέβαλεν Αἰκουλάνῳ. Opidani *Æculanenſes*.

Ædemon, Ptolemæi libertus, qui patronum à C. Cæſare Interemptum ultus eſt. Plin.

Ædepſum, vel *Ædepſus*, op. Eubœæ ubi ſunt Herculis Thermæ. Plin. Strabo. lib. 10. Steph.

Ædeſia, mulier Ægyptiaca, uxor Hermiæ, & Syriani Philoſophi propinqua, totiuſque caſtitatis, & probitatis exemplar, cujus vitam ſcripſit Suidas.

Ædeſius, gente Cappadox, Jamblichi ſcholam & in contubernio

tubernio docendi munus suscepit, nobilitate generis inter suos facile princeps, sed censu exiguo. Vitam ejus scripsit Eunapius Sardianus, quem sis consule.

Ædessa, *Edessa* Livio & Polybio, urbs in Emathiâ, non longè à Pellâ; *Vodena* Sophiano. long. 46. 50. lat. 42. 18.

Ædon, mons Thraciæ. vide *Ædon*.

Aëdon, uxor Zethi regis, fratris Amphionis, Itylum filium per errorem nocte interfecit, putans eum Amanea, vel Amandea Amphionis filium fuisse; Invidebat o. uxori Amphionis, quod illi sex essent masculi; quæ crimen cognoscens optavit mori, miseratione tamen Deorum in Carduelem versa Itylum deflere dicitur.

Ædonis, insula Ægyptii maris. Ptol. hæc fortasse Platæa Herodoto dicitur in *Melpomene*, & quam inter Gigamas & Adyrmachidas describit.

Ædui, *Hedui* Plinio & aliis, Galliæ pop. quorum regio Burgundiæ Ducatus. & urbs Augustodunum; à Sequanis pop. alterius Burgundiæ, Arari fluvio divisi.

Ædusii, socii Romanorum juxta Galliam Celticam. Steph.

Æeta, vel Æetes, Colchorum rex, Solis filius ex Persâ Oceani filiâ, liberos habuit Medeam, Absyrtum, & Chalciopem. Ad hunc Phryxus Athamantis filius pervenit, & aureum vellus detulit; quod cum ille diligentissimè servaret, ejus causâ bellum gessit cum Argonautis, tandem v. ab Jasone & spoliatus, & regno pulsus est, sed jam senex ab eodem in idem restitutus. Hinc *Æetæus* adiectivum. Catullus in Argonaut.

Peliaco quondam prognatæ vertice pinus
Dicuntur liquidas Neptuni nasse per undas
Phasidis ad fluctus, & fines Æetæos.

Hinc etiam *Æetias* patronymicum pro Medea. Ov. Met. l. 7.

Concipit interea validas Æetias ignes.

Item *Æetis* pro eâdem. Val. Flaccus.

—— *Ingens Æetida perculit horror.*

Denique *Æetius*. Idem.

Nec minor Æolii proles Æetia Phryxi
Fertur & ipsa furens. ————

Æga, nympha, quæ ex Oleno nata Jovis nutrix fertur fuisse. Quidam Panos uxorem dixere. Hyginus. Item promuntorium Æolidis, non procul à Caïco fluvio. Strab. Est etiam Phocidis regionis flu. & opidum Æmoniæ.

Ægæ, Macedoniæ op. Plin. Meloboteram quoque vocari scribit Stephanus, quem consule. Olim vocabatur *Edessa*; Ἔδεσσα, non Αἴδεσσα uti perperam legitur in vulgatis Ptolemæi exemplaribus. Aliquanto v. remotior à mari erat Edessa, sive Ægæ, atque Pella. Palus quippe illa, in quâ sita erat Pella, mari erat vicina. In istam v. paludem duo incidebant flumina, Axias, & Ludias. Per Ludiam ἀνάπλους erat ad Ægas sive Edessam. Non rectè Ptolemæus, qui Ægas, sive Ægam, & Edessam distinguit, & hanc ad Erigonem, illam ad Haliacmonem collocat, cum eadem sit, ut apparet ex Justino, sitaque sit ad Ludiam amnem, ut Anonymus testatur, qui Scylacis nomine prodiit. Urbs v. hæc non modo appellabatur Αἰγαί, sed & Αἰγαία & Αἴγεια. Sic quoque Theophrastus libello de ventis, cum dicit aquilones Ossæ & Olympo impactos, contrarios nubibus ferri; ἐπειχοῦν τὰ νέφη τοῖς προσῶποις ὑπεναντία φέρεται, καθάπερ καὶ περὶ Αἰγεὰς τῆς Μακεδονίας, βορέου πνέοντος πρὸς τὸν βορέαν. Ita scribendum: malè enim Αἰγιαὰς habent vulgata exemplaria. Ab hoc opido ἐθνικὸν est Αἰγεάτης, & forma Macedonica Αἰγεάδης. Nihil itaque mutandum apud Justinum. Porro quamvis regia ex hâc urbe Pellam translata sit, morem tamen mansisse, ut Ægis, vel Ægiis reges sepelirentur, colligi potest, non ex Plinio tantum, verum & ex Diodoro Siculo, lib. 19. Is. Vossius. Est etiam urbs Ciliciæ, de quâ Lucanus, lib. 3.

Mallos, & extrema resonant navalibus Ægæ.

Ægæa, Αἰγαῖα, nomen duarum urbium, ut scribit Ptolemæus, quarum una in Emathiâ, altera in Mauritaniâ. Commemorantur & à Strabone duo hujus nominis opida, quorum unum ad Amanum montem, alterum in agro Laconico collocat.

Æga, vel *Æge*, Amazonum regina, à quâ *Ægæum* mare, in quo periit, nomen sumpsisse vult Festus Pompeius.

Ægæon, sævus & immanis, Cœli & Terræ filius, qui uno ictu centum scopulos in Jovem contorquebat. Victus demum, alligatus est à Neptuno scopulo Ægæi maris. Statius.

Audierat duros laxantem Ægæona vectes.

Hesychius, Αἰγαίων, ἑκατόγχειρος, ὁ Βριάρεως, καὶ ὁ Ποσειδῶν. Dictus est a. *Ægæon*, ut quidam volunt, à γαίω. i. e. *superbio*, inde γαίων, & per appositionem ἀγαίων, & per pleonasmum αἰγαίων. Hunc Hom. Iliad. 1. ab hominibus quidem Ægæonem, à Diis v. *Briareum* vocari tradit, in his.

Ὦχ' ἑκατόγχειρον καλέσασ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον,
Ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες
Αἰγαίων'. ὁ γὰρ αὖτε βίῃ οὗ πατρὸς ἀμείνων,
Ὅς ῥα παρὰ Κρονίωνι καθέζετο κύδεϊ γαίων,
Τὸν καὶ ὑπέδεισαν μάκαρες θεοὶ, οὐδ' ἔτ' ἔδησαν.

Alii dicunt *Ægæonem* immanem piratam fuisse, & sic nominatum ab insulâ desertâ in Ægæo mari, quæ *Æge* vocatur, in quâ subsidebat more piratarum. Centumgeminus a. ideo dictus est, quòd centum homines remigio deservientes haberet in manibus, de quo Ovid. Met. lib. 2.

———— *Balænarumque prementem*
Ægæona suis immania terga lacertis.

Claud. 1. De Raptu Proserp.

———— *Rursusque cruentus*
Ægæon positis arcto de corpore nodis,
Obvia centeno vexasset fulmina motu.

Virgil. lib. 10.

Ægæon qualis, centum cui brachia dicunt
Centenasque manus, quinquaginta oribus ignem,
Pectoribusque arsisse, Jovis cum fulmina contra,
Tot paribus streperet clypeis, tot stringeret enses.

Ἑκατόν, i. e. centum. Plato de Legg. lib. 7. Γηρυόνου δὲ γίνεσθαι φύσιν ἔχων, ἢ καὶ τὴν Βριάρεω φύσιν, τοῖς ἑκατὸν χερσὶν ἑκατὸν δεῖ βέλη ῥίπτειν δυνατὸν εἶναι. *Signis Geryonæ, aut Briarei naturam habeat, cum centimanus sit, centum oportet ab eo jacula mitti posse.* Notandum est a. hic Virgilium ab Homero dissentire, nam apud Hom. *Ægæon* auxilio est Jovi, cum a. contra Jovem armant versus Maronis. Præterea in re fabulosâ sibi consonat Poeta. Nam cum det centum brachia, totidemque manus, consequens est, ut quinquaginta tantum capita, & pectora. Græci ab se ipsis dissident. Nam Æschylus in Prometh. Typhonem qui idem est cum Ægæone, facit ἑκατογκάρανον, & Pind. Od. 4. Olymp. ἑκατογκέφαλον. Cui n. sunt centum brachia, ut Hom. dixit, quomodo esse possunt centum capita, ut Æschylus & Pindarus? Atque adeò prudenter Plutarchus *de multitud. amicorum*, Βριάρεως ἑκατὸν χερσὶν εἰς πεντήκοντα γαστέρας χορηγεῖ. Nonnus a. de Ægæone, lib. 31. indefinitè πολύπηχυς, *multiulnis*, ac proinde etiam indefinitè πολυσπερέος ἔθνος ἀγοστῶν, quibus multiplices quoque facit manus. Itaque etiamsi res fabulosa sit, esse debet consequens. Quin diligenter cavit Poeta, ut adderet τὸ *dicunt*, solens hoc suo more, nam quæ incerta sunt, & fabulosa, famæ attribuit.

Ægæum mare, vulgò *Archipelago*, Turcis *Acdenis*, teste Leunclavio, pars maris Mediterranei, Europam ab Asia dividens, in quo insulæ plurimæ Cyclades sunt, & Sporades. Dionysius, vers. 133.

Οὐ γάρ τις κείνῳ ἐναλίγκια κύματ' ἐρίζει,
Τῆλε μορμύρων ἔτρεψε πόρος Ἀμφιτρίτης.

Mare Ægæum intelligit, quod vastum gurgitem habere supra dixit. Artemidorus in Oneirocriticis, lib. 2. cap. 12. Καὶ τὸ φοβερώτατον πέλαγος Αἰγαῖον λέγεται. Vide ad locum istum Nicolaum Rigaltzium. Nomen quod attinet, ab *Ægis* insulâ prope Eubæam Neptuno sacrâ dici asserit Apollonii Schol. lib. 1. Et Conon ibidem ab *Ægæa Carystiâ*, i. e. à Carysto Eubœæ, quæ & *Ægæa* dicebatur. Et Strabo. lib. 8. ab *Ægis* ejusdem Eubœæ opido. Tamen idem lib. 13. ab *Ægâ* Æolidis promuntorio deducit. Plinius ab *Æge* scopulo inter Tenedum & Chium; & Festus vel à crebris insulis, quæ procul aspicientibus videantur species αἰγῶν h. e. caprarum, vel ab *Ægeâ* Amazonum reginâ, quæ ibi perierit, vel ab *Ægeo* Thesei patre, qui in *Ægæum* se dederit præcipitem, de quo longam fabulam texit Suidas, nisi fallor, ex Nicocrate, quem refellit Apollonii Schol. Ubi rursus alii ad *Ægæum* referunt Neptuni nomen in Pherecyde, alii ad *Ægæonem*, de quo suprà. Alii deniq; sic appellatum volunt ἀπὸ τῆς Περκανίας αἰγὸς, à Percania caprâ, quod non capio. An legendū Ὠλενίας, vel Οὐρανίας, ut significetur capra cœlestis?

———— *Olenia sidus pluviale capella*,

Uti vocatur à poetâ in Fastis, quâ exoriente, ut ait Suidas

in Ἀιγες, venti vehementius spirant. Hor. Car. 3. Od. 1.

Nec sævus Arcturi cadentis
Impetus, aut orientis Hœdi.

Ovid. tamen, Met. 14. occidentibus Hœdis tempestatem, & maris commotionem tribuit.

Savior illa freto surgente cadentibus Hœdis.

Unde ἐπαιγίζειν, flare in modum turbinis, & *Ægæum pelagus* dicitur quod maximè terribile est. Ita Suidas. At Isacius in Lycophronem à terrestri caprâ deducit, quia hoc mare δίκην αἰγὸς κυμαίνεται *capra ad instar agitatur.* Sed his relictis, jam conabimur aliquid afferre vero propius. Hebræum עז *az*, i. e. *validum, durum, asperum*, quandoque maris est epitheton, ut Isa. 43. 16. *Sic dixit Dominus, qui dat in mari viam,* ובמים עזים *& in aquis asperis semitam*, & Nehemiæ 9. 11. *Et mare divisisti coram iis, & per medium mare sicco pede transiverunt, & persecutores eorum projecisti in profunda tanquam lapidem,* במים עזים *in aquas asperas*, utrobique agitur de mari Rubro, quod absorpsit Ægyptios, & Ebræis fuit pervium, cujus aquæ meritò appellantur asperæ, cùm πελαγίαν habeat ζαχόαν, δυσπαράπλωτον, δύσορμον, ἀπροσιτον, καὶ τὸ πάντα φοβερὸν, *asperam, navigatu difficilem, importuosam, inaccessam, atque omnino terribilem.* Ita de eo Agatharchides, Strabo, Diodorus, & Arrianus. Nec in *Ægæo* clementior est navigatio. Constantinus Porphyrogenneta Themate 17. Τὸ δὲ Αἰγαῖον πέλαγος βαρύπλουν ἐστὶ καὶ δυσπέρατον, καὶ κύματα μακρὰ, καὶ ἔρημα ἰσταῖται ἀνεμώδη τοῖς πλέουσι. Valer. Flac. lib. 1.

——— Quanto fremitu se sustulit Ægon!

Sic n. invenies & *Ægæona* pro *Ægæo* usurpatum. Statius quinto Thebaidos,

——— Deloue sonanti
Pejor, & innumeris quas spumifer assilit Ægon.

Apud eundem eodem libro,

Diis pelagi ventisque & Cycladas Ægæoni.

Hesych. Αἰγαῖον, τὸ ἀεὶ τὰς Κυκλάδας πέλαγος. Heraclides Sinopensis Anthol. 3. 22.

——— Αἰγαίης τ' οἶδμα κακὸν πελάγευς.

Hinc ἐπὶ Αἰγαίου πλεῖν de iis dicitur qui in summo discrimine versantur. Erasmus hoc adagium citat ex Æliani epistolis. Est & aliud non dissimile ex Luciano de Sectis, ἐπὶ ῥιπὸς τὸν Αἰγαῖον διαπλεῦσαι, *virgulto* (id est virgulteâ scaphâ) *Ægæum transmittere.* In eos qui rem supra modum arduam levi operâ conficere tentant; quibus tertium addi queat ex Cic. lib. 3. de Legg. *Excitabat fluctus in simpulo Gratidius, quos post filius ejus Marius in Ægæo excitavit mari.* Itaq; tam Ægæum quam Rubrum mare habet מים עזים *aquas asperas*; unde dici potuit à Phœnicibus mare עז *az*, id est, *inclemens, & asperum*; Quod cur *Ægæum* veteres reddiderint statim patebit. Apud Ebræos עז *az, asperum*, & עז *ez capra* non modo conjugata sunt, sed & iisdem scribuntur literis, & solùm punctis differunt à Masorethis nuper additis; Nempe ut hircus Græcè ζάψ dicitur παρὰ τὸ τραχὺ δέρμα ἔχειν, ut Grammatici observant; Ita Ebraitè עז *ez, capra*, nominata est ab asperitate pilorum, quorum usus in ciliciis, veste omnium asperrimâ. Inde factum, ut mare עז *az*, αἰγαῖον diceretur, tanquam à caprâ sumpto nomine. Idque eò libentius quòd αἲξ *capra* Græcè, unde αἰγαῖον, alludit ad Ebræum עז *ez*; & videtur ex eo natum, quod jam alii observarunt. Vide Stephanum in Αἰγαῖον.

Ægæus, Neptunus dicitur ab *Ægis* Eubœæ insulâ. Strabo. lib. 9. Item fluvius apud Apollonium lib. 4. Corcyræ insulæ esse addit ibidem Scholiastes. Est & campus & regio in Phocide, quem Eust. in Dionys. αἰγαῖον πεδίον vocat. pag. 22.

Ægeis, tribus Attica, ab *Ægeo* Pandionis filio. Steph.

Ægagaes, mons Afiæ ubi vipera serpens reperitur; lege *Ægagees*, Ita n. Nicandro dicitur in Theriacis vers. 218.

——— Ἢ καὶ ἔρημαίης

Αἰγαγέης πρηῶνος. Ubi Schol. Βουνόγραφον, καὶ Αἰγαγέης, καὶ Κίμμερος ὀνόματα ἐστι ὄρων τῆς Ἀσίας.

Ægaleos, vel *Ægaleum*, Atticæ mons è regione Salaminis. Herod. Thucyd. Tzetz. Item mons Messeniæ apud Strabonem. Stat. lib. 12.

Dives & Ægaleos nemorum Parnesque benignus.

Ægara Lydiæ urbs. Ptol.

Ægæ, locus Eubœæ, unde *Mare Ægæum* dictum volunt.

Ægateos, nomen regis apud Strabonem. lib. 8. sub quo antiqua Pylos Messeniæ civitas erat. Ridiculè. Legendum n. *Ægaleos*, de illo n. agit Geographus, & sub illo Pylon sitam esse scribit.

Ægates, insulæ Africæ maris contra Carthaginis sinum. Ita ab omnibus vocatur, non *Ægades*, quod volebat Cluverius. Nam si hoc esset, media syllaba brevis foret, ut in *Sporades, Cyclades, Stœchades.* At v. Silius producit lib. 1.

——— Aves Ægates abolere parentum
Dedecus, & Siculo demergere fœdera ponto.

Addit Mela, *Romanâ clade memorabiles.* Et hanc quoque lectionem vitiosam putant; vel errasse Pomponium. Neutrum verum est. *Clades* hic est, non quam acceperunt, sed quã dederunt Romani; cui locutioni simile est illud Virgilii.

——— Et vulnere tardus Ulysses.

Hoc est, eo vulnere quod inflixit Ulysses. De quibus reciprocis vocalibus vide Agellium. lib. 9. cap. 12. *Aræ* dicuntur Virgilio, ut quibusdam placet, quòd ibi fœdera ista fuere inter Carthaginenses & Romanos, Lutatio Consule. Vide Cluver. Sicil. Ant. lib. 2. cap. 15.

Ægeli, populi in Mediâ, Stephano Αἰγηλεῖς.

Ægemon, poeta, bellum Leuctricum, Thebanorum & Lacedæmoniorum versibus consignavit. Volater.

Ægeria, vide *Egeria.*

Ægesta, ultra Drepanum & Erycen fuit antiqua in primis, celebrisque, ac potens urbs; eadem nonnullis *Acesta*, & Latinis auctoribus *Segesta* vocitata. Αἴγεστα dicta fuit plerisque scriptoribus Græcis, è quorum numero sunt Lycophron, Dion. Halicarn. Diodorus, Strabo. Sed antiquior formatio fuisse videtur Ἔγεστα, quam Thucyd. Plin. & Steph. nummusque antiquus referunt. Festus *Segesta*, inquit, *quæ nunc appellatur, oppidum in Siciliâ est, quod creditur Æneas condidisse, præposito ibi Egesto, qui eam Egestam nominavit; sed præposita est ei S litera, ne obscœno nomine appellaretur, ut factum est in Malevento, quod Beneventum est. Segestanorum emporium* legitur apud Ptol. lib. 3. cap. 4. Vide Cluver. Sic. Ant. lib. 2. cap. 2.

Ægetini, Calabrorum gens mediterranea. Plin. 3. 11.

Ægeus, Athenarum rex, filius Neptuni, duas habuit conjuges, Æthram Pitthei regis filiam, ex quâ Theseum suscepit, & Medeam, quam ab Jasone repudiatam, non solum hospitio excepit, sed illam etiam sibi matrimonio copulavit, & ex eâ, ut placet Justino, Medum filium habuit. Successit quidem in regno Pandioni regi, revera patri. Eo autem regnante, Atheniensibus bellum intulit Minos Cretæ rex, ob cædem Androgei filii, legesque durissimas eis imposuit, ut sc. quotannis septem juvenes nobiles in Cretam mitterentur ad Minotaurum, qui tribus annis forte missi sunt; quarta 2. sors obtigit Theseo, qui maximo patris Ægei dolore navem conscendit: & cùm omnia navigii ornamenta nigra essent, & navis velum, habuit in mandatis à patre, ut si contingeret in agendis rebus eum felicem sortiri exitum, rediens navi album velum apponeret, amoto nigro, ut eminus fortem ipsius nosceret. Theseus a. Ariadnes consilio victor, mandatorum paternorum immemor, non amoto velo nigro rediit. Ægeus v. excelsâ turri prospectans nigrum velum, Theseum mortuum arbitratus, ex turri se dejecit in mare, quod ab ipso vocatum est *Ægæum*; & mortuus, ab Atheniensibus liberatis, & *Neptuni Filius*, & *Marinus Deus*, in solatium Thesei, consecratus est. Hæc ex Plutarcho, & Servio. Hinc patronymicum *Ægides.* Ovid. Met. 8. *Protinus Ægides raptâ Minoide, Diam*
Vela dedit.———

Ægeus, Pandionis filius, Atheniensium rex, regnavit annos 42. Hic ab Homero, ut quidam volunt Αἰγαίων dictus est.

Ægia, Laconiæ opidum. Pausanias.

Ægiala, vel *Ægiale*, Amorgi insulæ urbs, *Hyali* Sophiano; *Begialis* Ptolemæo, ut quidam volunt. long. 53. 10. lat. 37. 40.

Ægiale, Diomedis uxor, quæ, marito apud Trojam bellum gerente, cum Cyllabaro Schenell filio rem habuit; quod ubi Diomedes comperisset, domum reverti noluit, verecundiâ ductus, sed in Italiam vectus, regni partem à Dauno sortitus est. Quidam dicunt eam Nauplii, patris Palamedis, suasione adhæsisse alteri. Lycophron a. ait Diomedem Schenelli filio Cometæ commisisse domum, & uxorem; Sed Venerem, quia à Diomede vulnerata fuisset talem

Ægialæ

Ægialæ ὁμιλίαν immisisse, ut eum omnibus juvenibus quàm turpissimè viveret, præcipuè a. eum Cometâ consuesceret. Stat. 3. Silvarum.

Questa est Ægiale, questa est Melibæa relinqui.

Dicitur & *Ægialea*, penultimâ productâ, Græcè Αἰγιάλεια. Ejus meminit Dionysius Periegetes in his.

Ἐνδ' ἄρα ἀείκων χαλεψαμένη Ἀφροδίτη,
Ὠνησεν πολέμων μετεκίαθεν υἱὸς Ἰβήρων,
Ἣν ἄλοχος βάλε σὺν κακόφρονι Αἰγιαλείης.

Vide *Diomedes*.

Ægialea, insula gemina, una maris Cretici apud Peloponnesum, *Cecerigo* Sophiano, Cytheræ proxima. Altera, teste Plinio, insula maris Ionii, circa Echinadas, Ætoliæ adjacens, parva quidem, & scopulus potius videtur quam insula, unde illi hodiè nomen non est.

Ægialos, vide *Achaia*.

Ægialus, Phoronei fil. cui Apis, postquam Argis regnasset, in Ægyptum transiens, Achaiæ regnum reliquit. Alii *Ægialeum*, Inachi filium ex Meliâ Oceanitide faciunt, & ab eo *Ægialeam* dictam, quæ postea Peloponnesus à Pelope vocata est. Item frater Medeæ, alio nomine Absyrtus dictus. Item primus Sicyoniorum rex, qui regnavit an. 52. a quo, ut quidam volunt, Peloponnesus *Ægialea* dicta. Eusebius. Unde pop. Sicyonii *Ægiali* dicti. Vide *Sicyon*.

Ægialus, locus inter Sicyonem & Buprasium, & alius proximus Ponto, cum vico ejusdem nominis. Item mons in Æthiopiâ juxta Ægyptum. *Steph.* Item urbs Asiæ minoris prope Cromnam, juxta Homeri versum.

Κρῶμνάν τ' Αἰγιαλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.

Ubi tamen pro Αἰγιαλὸν, Strab. lib. 12. scribit quosdam legere Κωβιαλὸν. Vide Steph. Est etiam mons cum urbe in Galatiâ, teste Cedreno. *Cagiali* Leunclavio.

Ægida, opidum Istriæ primarium. *Cavo d' Istria*, vide *Justinopolis*.

Ægidius, Francorum rex, regn. an. 8. quem Childericus fudit. Æmil. lib. 1. *Ægidius* a. à Gallis luxatum est in *Giles*, ut *Ægidia* in *Giller*. Græcum enim nomen fuisse videtur, quia primus qui dictus est *S. Giles*, Atheniensis erat. Et Αἰγίδιος Græcis idem fuerit qui Latinis *Capella*. Quidam a. trahunt *Giles* a *Julius*, & *Gilian* a *Juliana*. Camdenus. Quid v. si a *Gelliana*?

Ægila, insulæ nomen, Plin. 4. 12. 15. m. p. a Cytherâ, eademque à Phalasarnâ Cretæ op. 25. m. p. Aliis *Ægyla*. Ejus meminit Dionysius.

Αἰγιλά τ' ἠδὲ Κύθηρα, Καλαύρειά τε Ψυχρία.

Ubi Eust. Αἴγιλα μὲν, inquit, ἧς ἐξίσταται πολλῶ λόγῳ παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Item urbs Cyrenes, *Augila* Ptolemæo. *Augela* adhuc in recentioribus tabulis.

Ægilips, urbs Acarnaniæ. Strabo. Et locus in Epiro. Steph. Αἰγίλιψ πλησίον Κεφαλῆνος τῆς Ἠπείρου. Ὅμηρος

Καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο, καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν. Ἔλαχε δὲ τὴν προσηγορίαν διὰ τὸ μεῖζον (Meursius ταπεινότερον) ἔτι, ἢ ὑψηλόν, ἢ αἰγοβατόν. Unde v. αἰγίλιψ deducatur, vide Lexicographos. Dicitur etiam corruptè *Ægilops*.

Ægilium, insula maris Tyrrheni apud Cosanum litus, *Il Giglio* hodiè, *Igilium* Rutilio. Vide ibi.

Ægilodes, sinus Laconiæ. Plin. lib. 4. cap. 5.

Ægilon, insula inter Cretam & Laconicam, item regio quædam in Laconiâ, & pars tribûs Atticæ cujusdam ab *Ægilo* heroe.

Ægilops, vide *Ægilips*.

Ægimius, senex ætate provectissimâ, quem Anacreon tradidit ad ducentesimum usque annum vixisse. Plin. 7. 48.

Ægimorus, insula Libyæ. Steph. vulgò *La Galetta*. *Ægimurus* Livio & Cæsari, *Ægimori* Plinio, qui eas contra Carthaginensem sinum ponit, aitque eas verius scopulos quàm insulas esse.

Ægimus, rex Doriensis, circa Oetam. Steph. in *Dyman*.

Ægina, Asopi regis Bœotiæ filia, quam Jupiter amavit, & in ignem conversus compressit, ex quâ postea Æacum, & Rhadamanthum suscepit. Item insula in quâ Æacus regnavit, olim Oenopia dicta. Vide *Æacus*. Fama est hujus incolas aliquando omnes peste fuisse absumptos, ita ut solus Æacus fuerit superstes, qui cùm graviter ferret insulæ solitudinem, Jovem precatus est, ut aliquo pacto homines repararet, ita dicens, ut refert. Ovid. Met. 7.

Jupiter ô dixi, si te non falsa loquuntur
Dicta sub amplexus Æginæ Asopidos isse,
Nec te, magne Pater, nostri pudet esse parentem;
Aut mihi redde meos, aut me quoque conde sepulchro.

Jupiter a. illis precibus commotus, formicas in homines mutavit, qui vocati erant *Myrmidones* i. e. *Formicarii*; Qui ideo sic dicti (inquiunt Mythologi) quia formicarum more terram fodientes, & in cavernis habitantes, frugalitati & parsimoniæ studuere. Populi *Æginenses*, vel *Æginetæ*, unde Paulus *Ægineta* medicus Græcus, de quo vide Vossium de Philosophiâ cap. 13. Primi a. Æginenses monetam excuderunt, teste Æliano, Var. Hist. 12. 20. πρῶτοι νόμισμα ἐκόψαντο, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκλήθη νόμισμα Αἰγιναῖον. Inde etiam *Ægineticum æs*, quod olim in pretio fuit. Plin. lib. 34. cap. 3. Fuit etiam urbs ejusdem ins. episc. olim sub archiep. Atheniensi, nunc metropolis, à Megaris 100 stad. in merid. long. 50. 05. lat. 38. 32. Vide Steph. in Αἴγινα, ubi tres *Æginas* recenset. Incolas ejus quod attinet, miror (inquit Vir Magnus) in Æginâ insulâ saxosâ & sterili, cujus ambitum Strabo & Eustathius definiunt stadiis 180, Plinius vero 20. m. p. quondam habitasse Myrmidonum myriadas 47. Pindari Schol. in Od. 8. Olymp. πλῆθος γὰρ ἀνθρώπων ἔσχε φασὶ τὴν Αἴγιναν, ὥστε δὴ ἐν αὐτῇ τεσσαράκοντα ἑπτὰ μυριάδας ἀνθρώπων.

Æginetes, opidum & fluvius Paphlagoniæ. Steph.

Æginum, Illyriorum opidum. Plin. 4. 10. Stephano Αἴγινιον.

Ægiochus Jupiter dictus est, quòd corio capellæ Amaltheæ usus fuerit pro scuto, quando contra Titanas dimicavit, quasi Αἰγίοχος ὁ τὴν αἰγίδα ἔχων, τουτέστιν ὅπλον. Allegoricè a. quòd procellas immittat i. e. τὰς αἰγίδας. Nonnullis placet deduci ab ὀχὴ i. e. cibus, & αἴξ, αἰγὸς, capra, quod, cùm puer esset, a caprâ nutritus fuerit.

Ægipan a poetis Pan est cognominatus, quòd pedes caprinos haberet. Inde *Ægipanes* homines nudi, leves, & caprinos pedes habentes. Propert. 3. 16.

Mollia Dircææ pulsabunt tympana Thebæ,
Capripedes calamo Panes hiante canent.

Mela. 1. 8. *Blemmyis capita absunt: vultus in pectore est, præter effigiem nihil humani; Ægipanum quæ celebratur ea forma est.* Satyrorum a. Ægipanumque in Libyâ eodem modo, iisdemque penè verbis meminere Plinius, Solinus, & Martianus Capella. Nemo tamen addit, qualis fuerat forma Ægipanum. Posteriores duos ignorasse facile crediderim, an v. Plinius etiam ignorarit, non attinet quærere. Sane neque in formâ hujus monstri conveniunt, si tamen monstris accensenda sunt ea, quæ sunt mera Græculorum commenta. Salmasius in Notis ad Solinum ex Parallelis Minoribus Plutarchi adstruere conatur Ægipana illum esse, quem Romani Sylvanum vocant. Sed verò valdè infirmo nititur tibicine; neque n. quidquam certius, quam libellum istum esse prorsus Plutarcho indignum, cum nugacissimus sit, ac ejusdem plane auctoris, atque sit ille de fluminibus, qui & ipse nomen Plutarchi præ se fert. Porro tantum inter se differunt Sylvani & Ægipanes, ut difficilius aliquid reperias, in quo conveniant, quàm in quo discrepant. Ægipanes n. non ut Sylvani cum humanâ facie pingebantur, verùm caprinâ prorsus, imò αὐτοχρῆμα capri erant supernè. Pingebantur præterea cum caudâ piscis. Causa nominis hæc est; Ægipan Jovis filius ex caprâ Bœotiâ esse fingitur, quam etiam Oleniam vocavere. Alii Jovis collacteum faciunt, natumq; ex *Ægâ Panis* conjuge; hinc *Ægipana* dictum aiunt. Juvisse hic dicitur Jovem in bello contra Typhonem. Quia a. primus invenit concham marinam, quâ inflatâ, terrorem Panicum injecit, ideo caudam piscis huic adfingi. Hujus imaginem in cœlo aiunt esse Capricornum. Theon ad Aratum Ὁ δὲ Αἰγόκερως ὅμοιός ἐστι τῷ Αἰγίπανι, κατεσκεύασται δὲ εἰς τιμὴν τοῦ Πανός, ὃς γὰρ τοῦτον μετεβάλλετο συναγωνιζόμενος μετὰ τῶν ἄλλων θεῶν. Scholiastes Germanici; *Capricornus sanè similitudinem habet Ægipanos; habet n. posteriorem partem piscis, priorem capri.* Ita quoque Hyginus & alii, licet in cæteris hujus fabellæ partibus non conveniant. Causam v. quamobrem cum caudâ pingebatur, hanc reddit idem Theon; Ἔχει δὲ οὐρὰν διὰ κόχλου ἐν τῇ θαλάσσῃ, διὸ παρόμοιος οὐρὰν ἰχθύος ἔχει. Aliam causam v. reddit Hyginus, & Germanici Scholiastes; verum de eo nos ad ipsum Aratum; verba sunt Is. Vossii. Dii faxint promissis steterit. Porro Ægipanum crebræ effigies occurrunt

currant in antiquis Ægyptiorum monumentis, nempe Satyri αἰγοπρόσωποι, οὐρὰς ἰχθύων ἔχοντες.

Ægira, urbs inter Ætoliam & Peloponnesum. Item Achaiæ in Peloponneso opidum. Ptol. Homero, ut Pausanias docet, *Hyperesia* vocatur, *Hyperian* quoque dictam tradit Steph. Gemistus *Ægyra* scribit, & etiam *Bostitza* nuncupari ait. *Xylocastro* dicitur Mario Nigro.

Ægiroessa, Ætoliæ urbs. Herodotus lib. 2.

Ægirum, Lesbi insulæ urbs, inter Methymnam & Mitylenen, ubi arctissima est insula. Strabo. *Gernia*, Nigro teste.

Ægirusa, op. Megaridis non longè ab ipsis Megaris, quod & *Ægosthena*, teste Pausaniâ, dicebatur.

Ægis, scutum Jovis, ἀπὸ τῆς αἰγὸς, i. e. a capra. Nam ille a caprâ Amalthæâ nutritus est, cujus mortuæ pelle scutum suum operuit: Capram a. posteà vitæ restitutam, & aliâ pelle obductam inter astra collocavit, seque ob capræ memoriam *Ægiochum* appellari voluit. Virg. Æn. 8.

——— Arcades ipsum
Credunt se vidisse Jovem, cum sæpe nigrantem
Ægida concuteret dextrâ, nimbosque cieret.

Scutum v. Palladi dedit, cui ipsa Medusæ caput imposuit, quod qui intuebantur, protinus lapidescebant. Virg. ubi supra.

Ægidaque horriferam, turbatæ Palladis arma,
Certatim squamis serpentum auroque polibant,
Connexosque angues, ipsamque in pectore Divæ
Gorgona desecto vertentem lumina collo.

Ægisthus, Thyestis filius ex Pelopeiâ ejusdem filiâ, quem infantulum mater, tegendi sceleris causâ, perdendum feris exposuit in sylvis; sed à pastore inventus, ejus beneficio nutritus est, & inde Αἴγισθος dictus, quòd nutritus sit à capris. Vide Ælian. Var. Hist. 12. 42. Hic provectioris ætatis, Atreum impellente tamen patre, interfecit, & ejusdem filium Agamemnona inter epulas, adjuvante uxore Clytæmnestrâ, quâ etiam turpissimè usus est, obtruncavit. Postremo ab Oreste Agamemnonis filio, patris mortem ulciscente, è medio sublatus est. Hom. Odys. α.

Ὡς καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπὲρ μόρον Ἀτρείδαο
Γῆμ' ἄλοχον μνηστὴν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα.

Ovid. lib. 1. De Remedio Amoris.

Quæritur Ægisthus quare sit factus adulter?
In promptu causa est. Desidiosus erat.

Ægisthum autem gemens & indignabundus Pompeius, C. Cæsarem vocare solebat, ob adulterium cum uxore suâ Mutiâ, quam tamen postea repudiavit, quamvis ex eâ jam tres liberos suscepisset. Sueton.

Ægisthus, Beli prisci filius (hunc tamen Apollodorus Neptuni & Libyæ filium facit, & Ægyptum vocat) & Danai frater: lege & vide *Ægyptus*.

Ægitharsus, promuntorium Siciliæ inter Drepanum, & Segestanum emporium. Ptol. Quod vocabulum ex Αἰγίθαλλος corruptum esse ex Diodori & Zonaræ historiis colligit Cluver. de Sic. Ant. lib. 2. pag. 248. *Capo de S. Vito* hodie.

Ægithium, opidum Ætoliæ in monte, à mari 8. m. p. distans.

Ægium, Achaiæ propriæ op. Ptol. ubi Jovem à caprâ nutritum ferunt, unde opido nomen. Αἶγα o. capram Græci dicunt. *Ustitza* Mario Nigro. *Bestitzan* Kyriaco Anconitano dicitur.

Ægle, Hesperi Italiæ regis filia, vide *Hesperides*. Alia fuit nympha, Solis & Neæræ filia; Græcè *lux*, seu *splendor*. Virgil. eclog. 6.

Addit se sociam, timidisque supervenit Ægle,
Ægle Naïadum pulcherrima. ———

Ægle, insula, vide *Syme*.

Ægles, athletæ Samii nomen, qui cum per omnem ætatem mutus fuisset, in sacro tamen certamine, cùm in sortitione fraudem admitti videret, nimio loquendi desiderio linguæ vincula rupit, ac distinctè quam diu vixit locutus est. Val. Max. 1. 8. Gellius. 5. 9.

Ægletes, Apollinis cognomen, quo nomine celebrabatur in Anaphe insula, quæ Sporadum una. Apollonius Argonauticon lib. 4.

——— ἐς Ἀπόλλωνα θυηλαῖς
Αἰγλήτην Ἀνάφης τιμήορον ἱδρύοντες.

Nominis rationem antea indicavit his verbis vers. 1714.

——— Αἰγλήτην μὲν ἐυσκόπου εἵνεκεν αἴγλης
Φοῖβον κικλήσκοντες ———

Ægobolus, Bacchus apud Potniam celebratus, de cujus nomine hæc historia proditur. Cùm ibi Dionysia incolæ celebrarent, ita in contumelias acti sunt & furorem ob ebrietatem, ut Bacchi sacrificulum interimerent; quapropter à Deo irato gravi pestilentiâ affecti sunt. Cives hâc de causâ Apollinem consulentes, responsum acceperunt, ut Baccho formosissimum puerum immolarent, quod cùm Potnienses per multos annos fecissent, capram demum, à Baccho edocti, pro puero supposuerunt, unde illi cognomen. Gyraldus Synt. de Diis.

Ægoceros, i. e. *Capricornus*, animal in quod poetæ tradunt se Pana transformasse, & in aquam se dejecisse, cùm in Ægypto unà cum reliquis Diis Typhona Gigantem acerrimum Deorum hostem fugeret. Sed Jupiter hujus ingenium admiratus inter astra eum collocavit. Lucret. lib. 5.

Nec ratio Solis simplex ac recta patescit,
Quo pacto æstivis à partibus Ægocerotis
Brumales adeat flexus: atque inde revertens
Canceris advertat metas ad solstitiales.

Lucanus libro nono.

Par geminis Chiron, & idem quod Carcinos ardens
Humidus Ægoceros. ———

Idem libro 10. —— *rapidos quà Sirius ignes*
Exerit, & varii mutator Circulus anni
Ægocerona, Cancrumque tenet. ———

Ægocoris, tribus quædam antiqua apud Athenienses. Steph.

Ægon, pastor apud Theocritum & Virgilium; quo etiam nomine promuntorium Lemni dictum est. *Ægon* etiam Carysti, Eubœæ civitatis, princeps. Ponitur item aliquando *Ægon* pro *Ægæo mari*. Statius.

——— *Ventisque absentibus Ægon*
Motus, & ingenti percussit litora ponto.

Val. Flaccus lib. 1. —— *Vix litore puppem*
Solvimus, & quanto fremitu se sustulit Ægon!

Ægones, Gall. Cisalpinæ pop. Polybio, ubi hodie *Vicovenza* opidulum, ut putat Leander. Aliis *Egones*.

Ægonea, vel *Ægonea*, urbs Miliensium. Steph. Lege *Meliensium*, Lycophron in Cassandrâ.

Ὡς οἱ μὲν Αἰγώνειαν ἄθλιοι σπάσαι.

Rhianus Αἰγώνην eam vocat. lib. 16.

Ægophagos, Juno dicta apud Lacedæmonios, quòd ibi capræ illi immolarentur. Cæl. Rhod. Emendandus obiter Hesychius, apud quem corruptè legitur Αἰγοφάγος, Χήρα ἐν Σπάρτῃ ubi rescribendum Ἥρα. Huic Deæ coronam imponebant, quæ Πυλεὼν dicebatur. Vide Athenæum lib. 15. Meursius Miscellan. Lacon. lib. 1. cap. 5.

Ægos potamos, i. e. *Capræ fluvius*, Anglicè *Goatsbrook* diceretur. Thraciæ Chersonesi opidum est Plinio, Straboni, Æmylio Probo, & Pomponio Melæ. Plutarchus in *Alcibiade* ad Hellespontum situm esse scribit. Jo. Tzetzes quoque ejus meminit, tanquam urbis Thraciæ. Ad hujus flu. ostia classis Atheniensium à Lysandro capta fuit. Plinius refert ibi ostendi lapidem magnitudine vehiculi, colore adusto, quem Anaxagoras Clazomenius è Sole casurum prædixerat.

Ægosthena, urbs Megaridis. Steph. pop. *Ægosthenenses*.

Ægostis, urbs Locridis. Steph.

Ægussa, Steph. insula Libyæ, quam incolæ *Catriam* vocant. Græcè Αἴγουσα. Vide Bochart. de Phœn. col. 2. 27.

Ægyla, sive *Ægula*, Vide *Ægila*.

Ægypsus, urbs ad ripam Istri fluvii, ab *Ægypso* conditore. Ovidius Ponticorum lib. 1. eleg. 8.

Stat vetus urbs ripæ vicina binominis Istri,
Mœnibus & positu vix adeunda loci.
Caspius Ægypsos (de se si creditur ipsis)
Condidit, & proprio nomine dixit opus.

Vide ibi Nicolaum Heinsium. Rursus lib. 4. Eleg. 7.

Non negat Ægypsos, quæ te subeunte recepta
Sensit in ingenio nil opus esse loci.
Nam dubium est, positu melius defensa, manuve,
Urbs erat in summo nubibus æqua jugo.

Ægyptus, Ciceronis libertus. Lib. 16. epist. 15. Ad Tyronem.

Ægyptus, Beli filius & frater Danai, qui cum 50. haberet filios,

filios, totidem eos fratris sui filiabus matrimonio conjunxit, quæ à patre Danao instructæ, primâ à nuptiis nocte suum quæque maritum interfecerunt, præter unam Hypermnestram, quæ Lynceo viro suo pepercit, *in parentem*

Splendidè mendax, & in omne Virgo
——— *Nobilis ævum.*

Uti loquitur Horatius. Lynceus a. postea pulso Danao, Argivorum regnum invasit, & an. 69. regnavit.

Ægyptus, Asiæ regio (licet à Ptolemæo in Africâ describatur) teste Mela in duas partes dividitur. Una *Inferior*, quæ & *Delta*, ad occid. *Bechria*, & ad ort. *Errif*, teste *Jo: Leone*, dicitur. Altera *Superior*, vulgo *Sabid*, & olim *Thebais* dicta: est a. Meridiem versus, & ad Syenen usque procedit. De antiquitate Ægypti, ac disciplinâ Sacerdotum, quos prophetas vocant, innumerabilia penè ab authoribus memorantur. Huc Dædalus, Melampus, Pythagoras, Homerus, Solon, Musæus, Plato, Democritus, Apollonius Tyaneus, compluresque alii eruditionis gratiâ profecti, dogmata Ægyptiorum in suam quisque patriam retulere. Primi siquidem Artium inventores putantur Ægyptii. Dionysius Periegetes.

Οἱ πρῶτοι βιότοιο διεστήσαντο κελεύθους,
Πρῶτοι δ' ἱμερόεντος ἐπειρήσαντο ἀρότρου,
Καὶ σπόρον ἰθυτάτης ὑπὲρ αὔλακος ἁπλώσαντο.
Πρῶτοι δὲ γραμμῇσι πόλον διεμετρήσαντο,
Θυμῷ φρασσάμενοι λοξὸν δρόμον ἠελίοιο.

Ubi per βιότοιο κελεύθους Scholiastes τὰς τέχνας intelligit. Sanè Diodor. Sic. lib. 1. Ægyptiis ἀρχαιοτάτην ἀγωγὴν tribuit. Hinc Ægyptus *Terrarum parens* appellata est, uti tradit Crinitus. Et Macrob. Saturn. 1. 15. Ægyptum vocat *Artium matrem*. Et de Somn. Scip. 1. 19. incolas ejus appellat *omnium Philosophiæ disciplinarum parentes*. & cap. 21. de iisdem, *Quos constat primos omnium cælum scrutari, & metiri ausos*. De agriculturâ Ægyptiorum nos plura in *Osiris*, De fertilitate Dionys. Εὔβοτος εὐλείμων τε, καὶ ἀγλαὰ πάντα φέρουσα.

Quam tamen Nilo suo plurimùm debet, qui

—*Viridem Ægyptum nigrâ fœcundat arenâ*,

Uti loquitur Virg. Georg. 4. Et Strabo. lib. 17. ait, *Sterile in Ægypto esse, quicquid non attigerit Nilus*. Et certè fidem huic fecerit si maximè alia non suppeterent testimonia, Ægypti Encomium à veteribus usurpatum, quo *publicum orbis horreum* est appellata. Hoc nomine olim Libyam potentissimam præ se contempsit Ægyptus angusta. Unde Proverb. *Sulcus Ægypti arenas non carat Libyæ*. Quod Græco distícho expressit Antiphilus.

Καρποῖς, ὦ Συδίονες, ἐρίζομεν, οὐδὲ γὰρ αὖλαξ
Αἰγύπτου Λιβύης ψάμμου ἐπιστρέφεται.

Sed non moras faciemus in re tam notâ; videat studiosus lector Wendelini *Admiranda Nili*, cap. 21. Hujus divitias & opes ostendunt etiamnum tot opera immortalia, ut sunt Pyramidum vastissimæ moles, tot stupendæ altitudinis ex solido marmore Obelisci, Colossi, Sphinges, Statuæ, Labyrinthi, totque Deorum delubra, quorum plura solum Ægyptus, quàm aliæ omnes regiones exhibet, teste oculato Herodoto. Fuisse a. Ægyptios ab initio Idolorum cultores vanissimos non tantum docent sacræ literæ, sed etiam profani authores affatim. Unum nomino Juvenalem, Sat. 15.

Quis nescit, Volusi Bithynice, qualia demens
Ægyptus portenta colat? Crocodilon adorat
Pars hæc, illa pavet saturum serpentibus Ibim.
Effigies sacri nitet aurea Cercopitheci.
Dimidio magicæ resonant ubi Memnone chordæ,
Atque vetus Thebe centum jacet obruta portis.
Illic cæruleos, hic piscem fluminis, illic
Opida tota canem venerantur, nemo Dianam. &c.

Post Christum a. ex Divâ Virgine natum, ex hâc eâdem Monachorum, Eremitarumque agmina primum enata, indeque per totum orbem Christianum divulgata, ex primitivæ Ecclesiæ monumentis docetur. A priscis incolis (inquit Bochartus) Ægyptus vocabatur *Chamia*, vel *Chemia*, i. e. *terra Cham*, quomodo illam appellat Psaltes Ps. 78. 51. Plutarchus a. qui ignorabat Ægyptios à Chamo oriundos, à terræ nigredine putavit ita nominari, ὅτι τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελάγγειον οὖσαν, ὥσπερ τὸ μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ Χημίαν καλοῦσι. Et v. Geneseos cap. 30. ubi de coloribus pecudum Labanis & Jacobi חום *chum* pro *nigro* quater occurrit. *Chemia* tamen potius videtur ad *Chamum* pertinere, ut & apud Steph. aliud Ægypti nomen compositum Ἑρμοχύμιος, & in ipsa Ægypto pagi Χέμμις, Ψωχέμμις, Ψιττωχέμμις. Hebræi *Mizraim* vocant, quam vocem Doctissimus Bochartus non nomen hominis esse putat, sed regionis, ac proinde *Misraim* credit factum per compendium ex *Mesoraim*, nam singulare ejus est מצור *Masor*. Id in scripturâ occurrit aliquoties. 2 Reg. 19. 24. *Siccabo plantâ pedum meorum omnes rivos Masor*, id est Ægypti. Et Esaiæ. 19. 6. *Et siccabuntur fluvii Masor*; ubi Kimchius, *Masor, idem quod Misraim*. Rursus Michææ 7. 12. *Et à Masor usque ad fluvium*, h. e. ab Ægypto usque ad Euphratem, qui sunt termini terræ Chanan. Porro מצור, *Masor*, est *munitus locus*; nomen ergo ab argumento sumptum, neque n. ulla regio est naturali situ tutior. Ὀχυρωτάτη δὲ φυσικῶς (inquit Diodorus lib. 1.) ἐκ ὀλίγων ἁπασῶν τῶν εἰς βασιλείαν ἀφωρισμένων τόπων, idque probat in sequentibus longâ inductione. Ab occasu sc. desertum habet inaccessum, à meridie Nili Catarractas, & montes Æthiopiæ, ab ortu item eremum & barathra, & paludem Serbonidis, ab Aquilone mare importuosum; nam ab Joppe Phœniciæ usque ad Parætonium Libyæ nullus est portus præter Pharum. Hæc postquam pluribus docuit Diodorus, ita concludit, Ἡ μὲν οὖν Αἴγυπτος πανταχόθεν φυσικῶς ὠχύρωται. Hæc ille lib. 1. Et lib. 15. De Ægypti Nectanebi, Persis adventantibus, Ἐθάῤῥει δ' ὁ μάλιστα μὲν τῇ τῆς χώρας ὀχυρότητι, δυσπροσίτου πανταχόθεν οὔσης Αἰγύπτου. Ita etiam Strabo. lib. 16. *Jam inde* inquit, *ab initio Ægyptus fuit valde pacata*, διὰ τὸ αὐτάρκες τῆς χώρας, καὶ τὸ δυσείσβολον τοῖς ἔξωθεν. Sed & Ægyptus potuit dici *Masor* ab angustiis, quia צור *Sar* est coarctari, & צר *Sar*, *angustum* sonat. Angusta n. est Ægyptus, quod omnes sciunt, & à mari Syenen usque tota patet in longitudinem, unde est quòd Ægyptios Esaias appellat גוי ממשך h. e. *gentem in longitudinem protractam*, vel *extensam*, cap. 18. 2. Vox a. dualis *misraiim* docet duplicem esse Ægyptum, de quo supra. Ægyptus etiam olim *Eeria*, sive *Aeria* dicta. Schol. Apollonii Rhodii in illud Argonaut. a.

——— Ἠερίη πολυλήϊος εἶτα Πελασγῶν.

Thessaliam ita nuncupari ait, παρὰ τὸ μέλαιναν εἶναι τὴν γῆν. Οὕτω γὰρ καὶ τὴν Αἴγυπτον Ἠερίαν φασί. Atque vetustissimum hoc ei fuisse nomen volunt prisci, & antequam Ægyptus diceretur. Eusebius in Chronico sub Mosis tempora. Ῥαμεσσῆς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ Αἴγυπτος καλούμενος ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου ἔτη ξη. μετωνόμασε δὲ τὴν χώραν Αἴγυπτον τῷ ἰδίῳ ὀνόματι ἥτις πρότερον Μεστραία, παρ' Ἕλλησι δὲ Ἀερία ἐλέγετο. Ac proinde Apollinarius illud Psalmistæ Psal. 114. *In exitu Israelis ab Ægypto*, &c. ita vertit.

Ἄλκιμος Ἰσραὴλ ὅτ' ἤλυθεν Ἠερίηθεν,
Δώματα δ' ἑ βαρβαρόφωνον Ἰακὼβ λίπε λαός.

Restat jam ut aliquid de Græco vocabulo dicamus. Etymologus postquam varias produxit hujus vocis notationes, concludit, ἢ παρὰ τὸ αἴθω, τὸ καίω, οἱ γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ ἄνθρωποι κεκαυμένοι εἰσὶν ἐκ τῆς σφοδρᾶς τοῦ ἡλίου φορᾶς. Quin & Hesychius Αἰγυπτιῶσαι *denigrare* interpretatur. Videatur quoque Scaliger in Festum, voce *Ægyptinos*. Isychius quoque ad Levit. 3. 6. *Ægyptus*, ait, *contenebratio vocatur*; unde *Æthiopia* Stephano & Eustathio dicitur. Verum de hâc re audiamus Doctissimum virum Simpsonium. Sic n. ille, Ægyptus Αἴγυπτος Græcis dicta, non à Danai fratre *Ægypto* ut communis fert opinio, sed ab illâ Thebaidos urbe *Coptos*, quæ Ægyptiorum & Arabum commune emporium fuit, uti refert Plinius. Hinc tota illa regio אי Koptos, i. e. terra Koptos dicta fuit. Nam Ebræis אי *ai*, est insula, provincia, unde forsan αἶα Græcorum. Postea v. pro Αἰακοπτος dicta est Αἴγυπτος, nam κ & γ sunt literæ commutabiles, ut in Κώβιος *Gobius* &c. Vide *Coptos*, & de nomis Ægyptiorum, in *Nomi*. Ægyptus à fulminum casu est immunis ob nimium solis ardorem; siquidem calidi sicciq; terræ halitus in raras admodum tenuesque, & infirmas nubes densantur. Plin. 2. 50. Siquidem in Ægypto non pluit. Zachariæ cap. 14. vers. 18. *Quod si familia Ægypti non ascenderit, neque advenerit, super quos non est imber.* Claudianus in *Nilo*.

Felix qui Pharias proscindit vomere terras,
Nubila non sperat tenebris condentia cælum,
Nec graviter flantes pluviali frigore Coros
Invocat, aut arcum variatâ luce rubentem.
Ægyptos sine nube ferax, imbresque serenos
Sola tenet, secura poli, non indiga venti:

Tibullus lib. 1. eleg. 7.

Te propter nullos tellus tua postulat imbres,
Arida nec pluvio supplicat herba Jovi.

Lucanus.

Terra suis contenta bonis, non indiga mercis,
Aut Jovis, in solo tanta est fiducia Nilo.

Inde *biulca* Statio, ob nimiam siccitatem diducta. Locus est in Theb. lib. 4.

Et patris undosi sonitus expectat biulca
Ægyptos, donec Phariis alimenta rogatus
Donat agris ————

Eam ob rem Ægyptus Melæ *terra expers imbrium* dicitur. Seculi n. nostri admiratores, & hoc quoque antiquorum simplicitati adscribunt. Unâ omnes voce contendunt, imbres in Ægypto non minus frequentes esse atque alibi locorum. Alexandriæ n. & in itinere Memphim versus, pluvias se experros esse continentes, oculati & complures testes affirmant. Sed desinant, rogo, boni viri non vereribus, sed sibi illudere. In inferiori Ægypto, quæ mari vicina est, non nunquam pluvias descendere, non illos fugit. Proclus in Timæum lib. 1. Εἰ καὶ γέγονέ ποτε ὄμβρος περὶ τὴν Αἴγυπτον, ἀλλ' οὐ περὶ πᾶσαν, ἀλλὰ περὶ τὴν κάτω γέγονεν ἰσῶσαι. Vide Voss. ad Melam, pag. 49.

Ægyptii apud se ab orbis primordio primos homines fuisse sciunt, cùm propter soli fertilitatem, aerisque temperiem, tùm propter Nilum, qui multa ob limi ubertatem generat animalia, & suâpte naturâ nutrit. Nam in Thebaidos agro gignuntur mures, quâ ex re multùm stupent homines, cum priorem quorundam partem, pectore tenus animatam, in limo moveri videant, posteriori nondum inchoatâ, sed informi. [De quo Ovid. Met. lib. 1. fab. 12.

Sic ubi deseruit madidos septemfluus agros
Nilus, & antiquo sua flumina reddidit alveo,
Æthereoque recens exarsit sidere limus,
Plurima cultores versis animalia glebis
Inveniunt, & in his quadam imperfecta, suisque
Trunca vident numeris, & eodem in corpore sæpe
Altera pars vivit, rudis est pars altera tellus.

Mela 1. 9. *Nilus glebis etiam infundit animas, ipsâque humo vitalia effingit. Hoc eo manifestum est, quod ubi sedavit diluvia, ac se sibi reddidit, per humentes campos quadam nondum perfecta animalia, sed tunc primum accipientia spiritum, & ex parte jam formata, ex parte adhuc terra visuntur.* Verum hoc esse suo quoque suffragio comprobat Plinius, & murium exemplo ostendit lib. 9. cap. 58. *Omnibus his*, inquit, *fidem Nili inundatio affert, omnia excedentem miracula: quippe detegente eo musculi reperiuntur, inchoato opere genitalis aqua terræque, jam parte corporis viventes, novissimâ effigie etiamnum terrenâ.* Testis etiam Diod. Siculus lib. 1. cap. 2.] Verùm Psammeticho regnum adepto, cum incessisset cupido dignoscendi qui revera primi hominum extitissent, ex eo tempore didicerunt Ægyptii, Phrygas fuisse primos, se v. secundos. Diod. & Herod. vide etiam hac de re historiam scitam & lepidam in *Psammetichus*.

Ægyptum plerique volunt Nili fluminis invectu paulatim fuisse aggestam, ac proinde illam Ephorus appellat ποταμόχωστον; Herodotus ἐπίκτητον γῆν, & δῶρον τοῦ ποταμοῦ, Aristot. τοῦ ποταμοῦ ἔργον. Atque ex eo ipso Æthiopes sese Ægyptiis antiquiores esse probabant, quòd cum Ægyptus olim esset mare, tandem τοῦ Νείλου κατὰ τὰς ἀναβάσεις τὴν ἐκ τῆς Αἰθιοπίας ἰλὺν καταφέροντος *Nilo per excessus suos limum ex Æthiopiâ ferente*, facta esset terra continens. Cui rei probandæ multa afferunt. 1°. Quoties Nilus abundat limi alluvionibus cedere pelagus & removere nonnihil. 2°. In Ægypti montibus conchylia reperiri. 3°. puteos & fontes quotquot sunt salsam habere & amaram aquam, ac si reliquiæ maris in iis subsederint 4°. Denique Pharum insulam, hodie solùm 7 stadiis, aut ad summum m. p. ab Alexandriâ disparatam, Homeri v. ævo noctis & diei cursu ab Ægypto distasse ut idem testatur, Odys. δ. vers. 356. Constat tamen Ægyptum semper in eodem fuisse situ; Nam ut cætera taceam, Tanis Ægyptiorum olim regia non procul â Tanitico, Nili ostio, jam extabat tempore Mosis. Psal. 78. 12. *Qui mirabilia fecit in terrâ Ægypti, in campo Taneos.* Quin antiquissima urbs, in quâ decimus à diluvio Abrahamus diu vixit, Gen. 13. 18. & 23. 2. non nisi septennio ante Tanim fuit condita, Num. 13. 23. Itaque fabularis historia Isidis, & Ori, & Osiridis, quâ nihil antiquius habent Ægyptii, multorum meminit locorum in infimâ Ægypto, ut quæ illo ævo jam extiterint. Sic in Plutarcho de Iside, & Osiride legis arca inclusum in mare fuisse dejectum, διὰ τοῦ Τανιτικοῦ στόματος *per Nili ostium Taniticum*, & post modum Busiride sepultum, aut ut alii volunt, Taphosiride. Et Orum Buti educatum, & Pelusium opidum ab Iside conditum. Sed & Trojanis temporibus creditur Menelaus Canobum appulisse, unde Pharus aberat solùm 127 stadiis. Itaque falsissimum est quod ab Homero traditur, à Pharo in Ægyptum noctis & diei cursum fuisse, adeoque cursum navis.

———— ᾗ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείῃσιν ὄπισθεν
———— *Stridens quam ventus pone sequatur.*

Navis n. integrum diem vento secundo procedens, eoque stridente & acri, iter emetitur decuplo longius, i. e. pro centum & viginti stadiis, stadia mille & ducenta. Id lectorem malo docere Aristidis verbis in *Oratione Ægyptiacâ*. Κάτωθεν Φάρος σταδίους ἑπτὰ καὶ εἴκοσι ἀπεῖχε, καίτοι νεὼς πανημερία θέουσα, ὅτ' ἄνεμος κατὰ πρύμναν στῆ, προσδράμοι ἂν καὶ χιλίους, οὐχ ἑπτὰ καὶ εἴκοσι σταδίους αὐτοὺς μόνους, ἀλλ' ἴσως μᾶλλον διακοσίους καὶ χιλίους. Sed neque Ægypto quicquam ex Nili alluvionibus concesserim; id n. quicquid est facile dissipat continua maris agitatio. Proinde cum Alexandria stet ab annis fere bis mille, tamen semper est litorea, & quantum à Pharo distabat olim, tantum hodieque distat, nempe stadiis 7 aut, ut alii, m. p. Aristides ubi suprà: καίτοι νῦν μὲν ἑπτὰ ἀπεῖχε ἑπτὰ μάλιστα σταδίους. Ammianus lib. 22. *Insula Pharos, ubi Protea, cum Phocarum gregibus diversatum Homerus fabulatur inflatius, à civitatis litore mille passibus disparata.* Hæc veteres. Nihilo magis credo quod habet Plutarchus in Iside, omnes Ægypti fontes, & puteos esse amaros. Fontem Solis prope Heliopolim multi describunt; sed amarum esse nullus observat, ut neque quenquam alium in Ægypto, quod quidem sciam. Jam quod de conchyliis in summitate montium præter Plutarchum Herodotus etiam tradit, malo referre ad signa generalis inundationis, quæ in diluvio contigit. Quo mirè faciunt hæc Theophrasti apud Philonem *de mundi perennitate*: Σημεῖα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐπικλύσεως θαλαττώσεως, ψηφῖδας τε καὶ κόγχας καὶ ὅσα ὁμοιότροπα πρὸς αἰγιαλοὺς εἴωθεν ἀποβράττεσθαι, h. e. *pristinæ inundationis signa superesse calculos, & conchas, & quæcunque hujus operis æstuante mari solet ad litus ejici.* Itaque etiam in Numidiâ Pomponius lib. 1. cap. 6. aliquid observat simile. *Interius* inquit, *& longè satis à litore (si fidem res capit) mirum ad modum spinæ piscium, muricum, ostreorumque fragmenta, saxa attrita (uti solent) fluctibus, & non differentia marinis, infixæ cautibus anchoræ. Alia & hujusmodi signa, vestigia effusi olim usque ad ea loca pelagi, in campis nihil alentibus esse inveniriq; narrantur.* Et Ovid. Met. 14.

———— *Vidi factas ex æquore terras,*
Et procul à pelago conchæ jacuere marinæ,
Et vetus inventa est in montibus anchora summis.

De Ægypto plura qui volet, præter Geographos, Herodotum, Diodorum, Plutarchum, Aristidem, Heliodorum consulat. Admirabiles adeo fuere in nectendis machinis Ægyptii, ut hinc tractum fuerit proverbium.

Δεινοὶ πλέκειν τὰς μηχανὰς Αἰγύπτιοι.

De versutis, & ut ait Plautus, consutis dolis dictitatum. Torqueri potest & in perplexas sophistarum argutias, ac syllogismorum inexplicabiles labyrinthos, aut in Sycophantes & delatores, qui vera falsis permiscendo, nectunt calumnias. Ægyptii præterea quòd gestandis oneribus quæstum non satis honestum factitare consueverint (unde & Ἀχθοφόροι dicti) in jocũ proverbialẽ abierunt, hoc adagio.

Οὐκ ἂν ἀγαπῶν' ἂν οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι.

De molestis dici solitum, ac moribus intolerandis, seu fastu præturgidis. Suidas. Huic affine est, *Ægyptius laterifer*, Αἰγύπτιος πλινθοφόρος Arist. in *Avibus*. Quadrare videtur in sordidum, atque infimæ sortis hominem, vel potius in eum qui molestis negotiis (putà LEXICIS CONFICIENDIS) premitur.

Ægyptios *vanam gentem, & novandis, quam gerendis rebus aptiorem* vocat Q. Curtius l. 4. Synesius in encomio calvitii per translationem Αἰγυπτιάζειν pro *dolose agere* usurpat. Strabo lib. 17. ἀθρώπους ἀπολέμους vocat *homines imbelles*, h. e. ad rem

rem gerendam ineptos. Polybius lib. 15. ait esse *hoc Ægyptiis hominibus innatum, ut dum fervent irâ, mirum in modum sint crudeles.* Plinio in Panegyrico appellantur *ventosa & insolens natio.* Philo in Flaccum scribit, esse Ægyptios naturâ irritabiles, & è minimâ scintillâ suetos magnas seditiones accendere. Et Vopiscus in Saturnino, *Sunt Ægyptii viri ventosi, furibundi, jactantes, injuriosi, atque adeo vani, liberi, novarum rerum usque ad cantilenas publicas cupientes.* Et mox ex epistolâ Adriani: *Ægyptum totam didici levem, pendulam, ad omnia famæ momenta volitantem &c: Genus hominum seditiosissimum.* Ergo Suetonio teste, veritus est Cæsar *Ægyptum provinciam facere, ne quandoque violentiorem præsidem nacta, novarum rerum materia esset.*

Ægys. Αἰγύς urbs Laconica. Vide Steph. in *Carystos.*

Ælana, urbs Arabiæ Petrææ ad intimum fere sinus Arabici recessum, ubi *sinus Ælaniticus,* à Sina monte 60. m. p. dist. Stephano Αἰλανα dicitur. Glaucus vicum appellat Arabicorum lib. 3 *Elior* hodiè, teste Villanovano, *Aila* vero Nigro. Ἐλανίτης μυχὸς dicitur Ptolemæo, quem Plinius scribit aliis *Ælenaticum,* ab Artemidoro *Alaniticum,* & à Rege Jubâ *Leniticum* nominatum. *Laaniter* Agatharchidi dicitur. Vide Bochart. Geogr. Sacr. pag. 761. itemque Lipenium De navigatione Solomonis Ophiriticâ, Sect. 2. pag. 115. long. 65. 00 lat. 29. 51.

Æletani, populi intra Iberum, usque ad montem Pyrenæum, & Pompeianna Tropæa habitantes. Strabo. lib. 3.

Ælia, Jerusalem ita cognominata, quòd eam *Ælius* Adrianus Imp. Rom. restaurari curavit. Steph.

Ælia Capitolina colonia, Vide *Hierosolyma.*

Ælia Adriana, urbs Africæ, Vide *Zama.*

Ælia Ricina, seu potius *Helvia Ricina,* urbs Piceni excisa; ex cujus ruinis *Macerata,* urbs episcopalis condita est. Ferrarius.

Ælianus, Sophista Romanus, à Philostrato maximè laudatus, quòd Romanus homo tam probe Atticissaverit, tamque eleganter peregrinam à patriâ vocem retinuerit. Scripsit De Animalibus, De Variâ historiâ, De Re militari, quæ omnia ad nos pervenêre. Fuit auditor Pausaniæ sub Adriano Imp. Græcis ob eloquentiam Μελίγλωσσος & Μελίφθογγος dictus, itemque *Facundus* à Martiale lib. 12. epigr. 24.

O jucunda, Covine, solitudo,
Carrucâ magis essedoque gratum
Facundi mihi munus Æliani.

Ælius, & *Ælia,* nomina sunt propria Romanorum, carent aspiratione. Perottus de Æliorum familia. Quæ Romæ admodum pauperrima fuit, adeo ut sedecim eodem tempore Ælii fuerint, quibus una domuncula erat, & unus in agro Vejentano fundus. Eadem gens nullum ante scrupulum argenti habuit, quàm Paulus, Perseo rege devicto, Quincto Ælio Tuberoni genero suo quinq; pondo argenti ex prædâ donaret. Val. Max. 4. 4. Hinc *Ælia series* pro Æliorum familiâ. Claudianus in laud. Serenæ, Hispaniam alloquens;

Dives equûm, frugum facilis, pretiosa metallis,
Principibus fæcunda piis, tibi secula debent
Trajanum, series his fontibus Ælia fluxit,
Hinc senior pater, hinc juvenum diademata fratrum.

Ælius Adrianus, Rom. Imp. Vide *Adrianus.*

Ælius Gallus, ordinis equestris vir, Arabiam Felicem primus subegit, ab Augusto Imp. missus. Plin. 6. 28. Hujus amicitiâ usus est Strabo Geographus, & cum eo Nilum navigavit, totamque ferè Ægyptum lustravit, ac bonam etiam Africæ partem. Testis ipse Strabo.

Ælius Grammaticus, cognomine duplici fuit; nam et Præconius, quòd pater ejus præconium faceret, vocabatur; & Stilo, quod orationes nobilissimo cuique scribere solebat, tanto optimatum favore, ut Metellum Numidicum comitatus sit in exilium. Sueton. Plinius libro nono, capite tricesimoquinto testimonium ejus citat adversus Fenestellam.

Ælius Mantia, Formianus, libertini filius, ultimæ senectutis L. Libonem apud Censores accusabat. Alii *Helvius* legunt. Historiam v. vide apud Val. Max. 6. 2.

Ælius Melissus, nostrâ memoriâ fuit, (inquit Gellius 18. 6) Romæ summi quidem loci inter Grammaticos, sed majore erat in literis jactantiâ, & *sophistria,* quàm operâ. Is præter alia quæ scripsit complurima, librum edidit *de loquendi proprietate,* ubi *matronam* eam esse dicit, quæ semel peperit, quæ sæpius *matrem-familiâs*; sicuti sus quæ semel peperit, *porcetra* dicitur, quæ sæpius, *scropha.*

Ælius Pætus, vir Romanus, cui jus dicenti cum in capite picus consedisset, aruspexque affirmasset, conservato eo, fore domûs ipsius statum felicissimum, Reip. miserrimum; occiso a. in contrarium utrumque cessurum, è vestigio picum, morsu suo in conspectu senatus necuit: decem & septem militum familiam, eximiæ fortitudinis viros, Cannensi prælio amisit. Respublica v. procedente tempore ad summum imperii fastigium excessit. Val. Max. lib. 5. cap. 6. Hunc a. aliqui non *Ælium,* sed *Lælium* fuisse; & *Lælios,* non *Ælios* periisse volunt. *Cælius* etiam nonnullis dicitur.

Ælius Sextus Catus; hic, teste Cicerone lib. 1. de Oratore, prudentiâ, & Juris Civilis scientiâ præditus hoc carmine celebratur ab Ennio;

Egregiè cordatus homo Catus Æliu' Sextus.

Censuram cum M. Cethego egit, in quâ in spectaculis senatũ secrevit a populo, cum antea in promiscuo spectabant. Liv. lib. 4. dec. 4. Hic, cum legati Ætolorũ in consulatu prandentẽ in fictilibus, adessent, missa ab his vasa argentea non accepit, neque aliud habuit argenti ad supremum vitæ diem, quàm duo pocula, quæ Lucius Paulus socer ei ob virtutem, devicto Perseo rege, donasset. Plin. 33. 11.

Ælius Tubero, L. Pauli nepos, nullo in oratorum numero, sed vitâ severus, & congruens cum eâ disciplinâ quam colebat, paulo etiam durior. Itaque honoribus majorum respondere non potuit. Fuit a. constans civis & fortis, ac in primis Graccho molestus. Vide plura de eo apud Cicer. Orat. pro Murænâ.

Ælius, Tuberonis nepos, Ligarium apud Cæsarem accusavit, quem Cicero luculentâ oratione defendit.

Ælius Pons, hodie *Ponte di S. Angelo,* teste Marliano, pons urbis Romæ, quo in Vaticanum ex urbe itur apud molem Hadriani.

Aëllo, trium syllabarum, gen. *Aëllûs,* nomen unius Harpyiarum, ita dicta, quasi ἀλλότρια ἔχουσα, h. e. *alienum tollens.* Nihil dici potuit absurdius. Alii itaque malunt à turbine & procella sic appellatam, quæ Græcis ἄελλα dicitur. Quod satis innuit Val. Flaccus lib. 4.

——— *Harpyiæ semper mea pabula servant,*
Fallere quas nusquam misero locus, ilices omnes
Deveniunt, niger intorto ceu turbine nimbus,

Ovidius Metamorph. lib. 13.

——— *Strophadumque receptor*
Portubus infidis exterruit ales Aëllo.

Fuit etiam nomen unius ex canibus Actæonis apud eundem Ovid. Met. 3.

Prævalidusque Lacon, & cursu fortis Aëllo.

Ælvaones, Ptolemæo, *Helvecones* Tacito, pop. Germ. quorum urbs *Elbing* à Gedano 9 leuc. in Bor. putatur. Sed hæc in Prussiâ, non in Germaniâ est.

Æmarorum mons, op. Gall. Narbon. Strab. vulgò *Montlimar,* in Delphinatu ad Rhodanum flu. in Provinciæ confin. inter Valentiam 8, & Avenionem in merid. 13 leuc.

Æmathia, vide *Emathia.*

Æmathion, Æthiopum rex, ab Hercule in bello superatus.

Æminium, Lusitaniæ op. mediter. Ptol. quod, ut Vasæus putat, hodie *Agueda* Dicitur. Varrerius autem Conimbra esse docet.

Æminius, fluvius Hisp. ab Minio 200 m. p. uti ex Varrone tradit Plin. 4. 21.

Æmon, vir, cujus meminit Ovid. in Ibin hoc versu,

Nec tibi si quid amas felicius Æmone cedat.

Hic cum Rhodopen filiam turpiter amaret, in montem obduruit unà cum eâ, Diis talem infamiam vindicantibus. Domit. Calderinus. Egnatius v. ex Euripide scribit hunc fuisse Creontis filium natu minorem, Menœci, qui se pro patriâ devovit, fratrem; cui Antigone Oedipi filia desponsata fuerat. Illa v. patrem in exilium secuta, Æmon à Sphinge dilaniatus est. Æmon, ut alii tradunt, tanto amore dilexit Antigonem, ut ad mortuæ tumulum sese interfecerit. Prop. lib. 2. eleg. 9.

Quid? non Antigones tumulo Bœotius Æmon
Corruit ipse suo saucius ense latus?

Et saa cum misera permiscuit ossa puella,
Qaâ sine Thebanam aoluit ire domum.

Item viri nomen apud Statium, 8 Theb.

Steraeret adversos etiamnum Ismenius Æmon.

Æmonia, regio Græciæ ab Æmo monte, cui propinqua est, vel ab Æmone Deucalionis filio dicta, allo nomine Thessalia. Hor. lib. 1. od. 37.

——— *Aut leporem citus*
Venator ia campis nivalis
Æmonia.

Inde *Æmonias*, h. e. *Thessalicus*. Ovid. Trist. 3. 11.

Hector erat tuac cum bello certabat, & idem
Tractus ab Æmonio noverat Hector equo.

Hoc est ab equo Achillis Thessali. Idem. 4. 1.

Fertur & abductâ Lyrnesside tristis Achilles
Æmonia curas attenuasse Lyrâ.

Id est *Thessalicâ*. Quidam *Hamoniam* scribunt.

Æmoniam, Histriæ maritimam urbem, ac hodie *Citta nova* vocatam scribit Leander. long. 36. 20. lat. 45. 20. Ego v. quis veterum hujus urbis in Histriæ regione ad mare sitæ meminerit, planè ignoro. *Æmoniam* Pannoniæ orbem habet Plinius, & *Æmoniam* quoque in Noricis, quam Julius Capitolious *Hæmoniam* vocat. Ptolemæus *Emoniam* urbem statuit inter Italiam & Noricum, quam eandem esse puto cum *Æmoniâ* Plinii. Hanc Moletius *Clemona* dicit vocari, at cum Simlero potius credam Carniolæ esse caput, vulgo *Igg* teste Lazio, quod hodie etiam *Leubach* dicitur, & vulgus Latinum *Lubianum* nominat. In eâ n. orbe extat vetus Romaoa Inscriptio, io qua ÆMONIÆ fit mentio.

Æmonides, nomen viri proprium. Virg. Æn. 10.

Nec procul Æmoaides Phœbi Triviaque sacerdos.

Ubi Servius, Hoc nomen licet possit esse patronymicum, qoia in *des* exit, ut dicamus *Æmonis filius*; tamen melius est, ot id proprium esse dicamus, quia ousquam aliud oomen ejus aut præmissum est, aut secutum. Ergo simile est patronymico, ut sit *Æmonides* sicut *Thucydides*.

Æmus, sive *Hæmus*, rex fuit Thraciæ potentissimus, qui Rhodopen Strymoois flu. filiam duxit uxorem. Hi in taotam arrogantiam elati sunt, ut Æmus se esse Jovem, Rhodope Junonem se esse prædicarent, seseque tanquam Deos adorari juberent. Quâ insolentiâ Jupiter iratus eos in montes commutavit Ovid. Met. lib. 6.

Threiciam Rhodopen habet angulus unus & Æmum,
Nunc gelidos montes, mortalia corpora quondam,
Numina summorum sibi qui tribuere Deorum.

Idem Epist. 2.

Qaà patet umbrosum Rhodope glacialis ad Æmum.

Vide *Hæmas*.

Æmylia gens, Romæ imprimis illustris, à Mamerco Pythagoræ Philosophi filio dicta, cui propter unicam humanitatem, quam Græci αἱμυλίαν vocant, cognomen fuit *Æmylos*, vel *Æmylius*. Scribitur v. *Æmilius* in veteribus libris, & lapidibus. Ex hâc familiâ fuit *Paalus Æmylius*, qui in Consulatu suo Persen Macedonum regem bello vicit, captumqoe in triompho duxit. Item & *Æmylius Lepidus*, qoem Plin. 7. 53. refert cùm cubiculo egredi pararet, nihil mali sentiens, offeoso ad limen pollice, repente obiisse. Item *Æmylius Scaurus*, homo factiosus & subdolus, de quo multa Sallust. in Jugurth.

Æmylia, virgo Vestalis ex nobilissimâ Æmyliorum familiâ, de quâ Val. Max. lib. 1. cap. 1. & Diooys. Halic. lib. 2.

Æmylia, uxor majoris Africaoi. Suidas.

Æmylia, regio Italiæ, quæ & Flamioia, & Romandiola etiam dicitur, in quâ suot urbes Ariminum, Cæsena, Sassina, Faventia, Ravenna, Forum Livii, Bononia, Ferraria, & Imola; prius etiam dicebatur *Dorsa*, ut Sempronius habet. *Lombardia di qua del Po*, i. e. Lombardia cis Padum, dicitur Leandro. Ejus meminit Mart. lib. 6.

Funde tuo lacrymas orbata Bononia Rufo,
Et resonet totâ planctus in Æmyliâ.

Æmylia via, ab Æmylio consule dicta, quæ à Placentiâ Ariminum usque perducta est. Mart. 3. 4.

Romam vade liber, si veneris unde requiret,
Æmyliæ dices de regione via.

Æmylianus, Africanus minor primus appellatus fuit, Pauli Æmylii filius, eò quod ex Æmyliâ gente in Scipionum familiam fuerit insertus, post quem & alii plerique ejusdem familiæ viri clarissimi, & triumphales eodem cogoomine dicti fuere. Juvenal. Sat. 8.

——— *Pictosque ostendere vultus*
Majorum, & stantes in curribus Æmyliaaos.

Fuit etiam alius, Clodii Albini collega, Item Peregrini, nec oon Aquilini.

Æmylius, apud Sybarim op. Italiæ erat spectatæ venustatis adolescens, mirum io modum venandi studiosus. Uxor a. novella cum in alterius puellæ complexos ipsum ire opinaretur, in saltus egressa delitescebat. Cooquassatis a. arbusculis canes occursant, & ut feram discerpunt. Hæc Clitooymus lib. 2. rerum Sybariticarum; apud Plut. io Parallel. 34.

Æmylius Ælianus, Consul Rom. L. Vectii collega.

Æmylius Censorinus, crudelissimus Siciliæ tyrannus. Hic, si quis nova quædam tormenta, & inusitatum cruciandi genus extruxisset, summis eum muneribus prosequebatur. Quidam igitur Aruntius, nomioe Paterculus, equum ex ære fabricatum, ut io eum excruciandos homines injiceret, Æmylio donavit. Ille a. tum denique ad æquitatis cogitationem conversus, muoeris authorem primum in eum intrusit, ut quam cæteris pœnam excogitarat, primus ipse subiret, atque pateretur. Plut. in Paral. 7. 5.

Æmylius Lepidus, qui cùm adhuc puer esset, in aciem progressus, hostem interemit, civem servavit: cujos tam memorabilis operis index est io Capitolio statua bullata, & incincta prætexta senatusconsulto posita. Val. Max. 3. 1.

Æmylius Lepidus, Triumvir fuit cum Antonio & Octavio, Africam sortitus cum viginti legionibus, eoque imperio elatus, primas sibi partes vendicabat, Octaviumque spernebat, nec auxilium contra Sextum Pompeium petentem juvit. Quapropter ab eodem & spoliatus exercitu, & supplex, concessâ vitâ, apud Circeios relegatus in perpetuum fuit.

Æmylius Macer, Veronensis poeta tempore Aug. Cæsaris, Scripsit libros de avibus, serpentibus, & herbis. Ovid. de Tristibus.

Sæpe suas volucres legit mihi grandior ævo,
Quæque nocet serpens, quæ juvet herba Macer.

Iliacus cognominatus est ab eodem Ovidio, quòd belli Trojani gesta ab Homero relicta descripserit. lib. 2. de Ponto.

Tu canis æterno quicquid restabat Homero,
Ne careant summa Troïca bella manu.

Æmylius Mamercus, ter Dictator, Fidenates deficientes io potestatem cum opido recepit. Censuræ honorem, qui aotea per quinquennium gerebatur, anni & sex mensium spatio fioivit. Quamobrem Censores eum tribu moverunt, octuplicatoque censu ærarium fecerunt. Volater.

Æmylius Paulus, Consul cum C. Terentio Varrone, temeritate collegæ inire pugnam cum Annibale coactus, apud Cannas cecidit, cujus cadaver inventum hostis honorificè tumulavit. Volat. Hujus filius *L. Æmylius Paulus*, primo Consulatu, quem post tres repulsas adeptus erat, de Liguribus triumphavit. Liv. lib. 5. dec. 5.

Æmylius Porcina, de qoo Cic. in Bruto: Marcus Æmylius Lepidus, qui est *Porcina* dictus, iisdem temporibus fere quibus Galba, sed paulo mioor natu, & summus Orator est habitos, & fuit, ut apparet ex orationibus, scriptor saoè bonus. Hoc in Oratore Latino primùm mihi videtur, & lenitas apparuisse illa Græcorum, & verborum comprehensio, etiam artifex, ot ita dicam, stylus. Hunc studiosè doo adolescentes ingeniosissimi & prope æquales C. Carbo ac Tib. Gracchus audire solliti sunt. Hæc Cicero.

Æmylius Regillus, de quo Liv. lib. 7. dec 4. L. Æmylio Regillo, qui classe præfectum Antiochi regis devicerat, extra orbem io æde Apollinis, cum senatus datus esset, auditis rebus gestis ejus, quantis cum classibus hostium dimicasset, quot inde naves aut demersisset, aut cepisset, magno consensu patrum Triumphus navalis est decretus. Triumphavit 2. Cal. Febr. Io eo triumpho undequinquaginta coronæ aureæ translatæ sunt.

Æmylius Scaurus, nobilis & pauper. Nam pater ejus, quamvis patricius, ob paupertatem carbonarium negotium exercuit. Idem primo dubitavit, honores peteret, an argentariam faceret; sed eloquentiæ consultus ex eâ gloriam peperit. Ædilis, juri reddendo magis, quàm muneri edendo

do ſtuduit. Prætor adverſus Jugurtham pugnavit, ejus tandem pecunia victus. Conſul legem de ſumptibus & libertinorum ſuffragiis tulit. Plinius de viris illuſtribus. Cic. pro Fonteio; Ecquem, inquit, hominem vidimus, ecquem verè commemorare poſſumus parem conſilio, gravitate, conſtantiâ, cæteriſque virtutibus, honoris, ingenii, rerum geſtarum ornamentis M. Æmylio Scauro fuiſſe? Tamen hujus, cujus injurati nutu prope terrarum orbis regebatur, jurati teſtimonio, neque in C. Fimbriam, neque in C. Memmium creditum eſt. Hujus filius *M. Æmylius Scaurus*, Syllæ privignus fuit. In Ædilitate ſuâ fecit Theatrum, opus maximè omnium, quæ unquam fuere humanâ manu facta; non temporariâ morâ, verum etiam æternitatis deſtinatione. Plin. 36. 15.

Æmylius, adjectivè aliquando ſumitur. Horat. ad Piſones.

Æmylium circa ludum faber imus & ungues
Exprimet, & molles imitabitur ære capillos.

Properr. lib. 3. Eleg. 3. de Ennio poetâ.

Et cecinit Curios fratres & Horatia pila,
Regiaque Æmylia vecta tropæa rate.

Ænaria, inſula in ſinu Puteolano, nunc *Iſchia*, ab opidi coxendicis imaginem præferentis, in monte figurâ. Cornel. Severus in deſcriptione Ætnæ ex Scaligeri recenſione.

Dicitur indiciis flagrans Ænaria quondam
Nunc extincta ſuperque ſatiſque, Neapolin inter
Et Cumas locus eſt, multis jam frigidus annis.

Stat. 3. Sylu.

Ænariaque lacus medicos, Statinaſque renatas.

Plin. 3. 6. *Ænaria*, inquit, *à ſtatione navium Æneæ, Homero Inarime dicta, Græcis Pithecuſa, non à ſimiarum multitudine, ut aliqui exiſtimavere, ſed à figlinis doliariorum.* Quæ omnia, inquit Bochartus, ſunt perabſurda. Neque n. Homerus Inarimen dixit (licet id ſequantur Virgilius, Ovidius, Lucanus, Statius, Silius, aliique.) ſed diſtinctis vocibus Ἐν Ἀρίμοις. Et ab *Æneâ* non diceretur *Ænaria*, ſed *Æneaeria*, aut *Æneia* potius, & à doliis *Pithuſa*. At à ſimiis eſt Pithecuſa, ut in Africa Pithecuſæ, de quibus Diodorus lib. 2. Ἐνέβαλεν εἰς χώραν ἔχουσαν πλῆθος πιθήκων, καὶ πόλεις τρεῖς τὰς ἀπὸ τούτων τῶν ζώων ὀνομαζομένας εἰς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον μεθερμηνευομένας Πιθηκούσσας. h. e. *regionem invaſit ſimiis ſcatentem, & tres urbes ab illis animalibus denominatas, quas Græca lingua more Pithecuſas interpreteris.* Sic Pithecuſam inſulam dici volunt à Cercopibus, in ſimias à Jove mutatis, ac deinceps eò tranſlatis. Ita Lycophron in Caſſandrâ. Ovid. Met. 14. fab. 3. & Phavorinus in Κέρκωψ & Νῆσος γίγνεται, ubi uſurpat ipſa verba Scholiaſtis in Lycophronem. Quin & *Ænariæ*, vel *Enariæ* potius nomen eodem refert Servius in Æn. 8. à magno Salmaſio ſic emendatus; *Inarime nunc Enaria dicitur &c quia in eam ad contumeliam ſimiæ miſſa ſunt, quas Græcorum linguâ ἀρίμους i. e. enares dicunt, ob quam cauſam Pithecuſam etiam vocitant.* Nempe ut *ſimius* dicitur quia *ſimus* eſt, ita *enaris*, quia *ſine naribus*; *enaris* n. eſt ut *elumbis*, *elinguis* &c Itaque ab *enaribus*, i. e. ſimiis Ἐναρία *Enaria* ſcribendum, quomodo legere eſt in Plutarchi Mario. Hæc Bochartus. If. Voſſius autem ridiculum eſſe ait Salmaſium cum *Enariam* dici jubet, ac dictam ſcribit ab *enaribus* i. e. ſimiis, quia ſunt *ſine naribus*. Locum Servii quem adſert ex Strabone emendandum vel puer videat. Ab ærifodinis dicta eſt hæc inſula, ut n. ab *ære* fit *ærarius*, ſic ab *aheno* facta eſt *Ahenaria* vel *Ænaria*, prodigioſæ ſiquidem fertilitatis eſt hæc inſula, non iis tantum quæ ſummâ tellure naſcuntur, ſed & metallis adeò abundat, ut tota auro, argento, ære, ferro, ſale, aliiſque foſſilibus videatur ſubſterni, ut mirum prorſus ſit tantam varietatem in tam brevi ſpatio naturam incluſiſſe. Verum poſtquam auri illic detectæ ſunt venæ, veriſimile eſt deſiiſſe incolas æra ſcrutari, quorum tamen copiam aquæ è viſceribus inſulæ prodeuntes ipſo odore ac guſtu teſtantur.

Ænarium, Jovis lucus in Achaiâ juxta Olenum op. in quo Achæi de rebus communibus conſulturi conveniebant. Strabo lib. 8.

Ænea, vel *Ænia*, Macedoniæ urbs, 15. m. p. à Theſſalonica adverſus Pydnam poſita, fertili agro, ut eam deſcribit Livius; *Moncaſtro* hodie vocari ſcribit Nardus. Ab Æneâ conditam ait Liv. lib. 4. Ejus meminit Herodotus lib. 7.

Æneas, Anchiſæ & Veneris filius, princeps Trojanus, poſt longos errores in Italiam pervenit ad Evandrum ac Tyrrhenos, apud quos regnavit Tarchon junior an. 20. Primus fuit Latinorum rex, regnavitque poſt ſoceri Latini mortem annis 3. Turnum vicit, ejuſque ſponſam Laviniam accepit conjugem. Eutrop. Fingunt a. hunc fuiſſe Veneris filium juxta Simoentem natum. Virgilius Ulyſſi Homerico per omnia ſimilem facit, virum fortem & bellicoſum, qui per varios & maris & terræ errores in Latium venerit. Convenit inter omnes fere authores, Trojam ab eo & Antenore proditam fuiſſe, quapropter ubique illam culpam diluit, ut Romanorum gloriæ, qui ab eo traxerunt originem, conſulat. Trojâ dirutâ, patrem Anchiſen ſenio confectum humeris impoſitum ab hoſtibus liberavit. Unde verſus in Neronem.

Quis negat Æneæ magni de ſtirpe Neronem?
Suſtulit hic Matrem, ſuſtulit ille Patrem.

Dum a. Aſcanium filium ſuum & Penates ſecum defert, Creüſam uxorem in itinere amiſit; Anchiſen in Siciliâ apud Drepanum mortuum reliquit. Africam nunquam vidiſſe, ne dum Didonem multi teſtantur; quapropter totum 4. Æneidos librum confictum omnes confirmant. Alii dicunt Æneam captivum unâ cum Andromache datum fuiſſe Neoptolemo Achillis filio, ac in Theſſaliam deportatum; ut ſcriptum eſt à Leſche poetâ Græco qui *Parvam Iliaden* compoſuit, cujus verſus refert Natalis Comes lib. 4. cap. 13.

Αὐτὰρ Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱὸς
Ἑκτορέην ἄλοχον κατάγεν κοίλας ἐπὶ νῆας.
Παῖδα δ' ἑλὼν ἐκ κόλπου ἐϋπλοκάμοιο τιθήνης,
Ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ πύργου, τὸν δὲ πεσόντα
Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Ἐκ δ' ἕλετ' Ἀνδρομάχην ἠΰζωνον παράκοιτιν
Ἕκτορος, ἥν οἱ αὐτῷ ἀριστῆες Παναχαιῶν,
Δῶκαν ἔχειν, ἐπίηρον ἀμειβόμενοι γέρας ἀνδρί.
Αὐτόν τ' Ἀγχίσαο κλυτὸν γόνον ἱπποδάμοιο
Αἰνείαν ἐν νηυσὶν ἐβήσατο ποντοπόροισιν
Ἐκ πάντων Δαναῶν ἀγέμεν γέρας ἔξοχον ἄλλων.

Æneas Sylvius, quartus Latinorum rex; regn. an. 31. Alius ejuſdem nominis qui Anno Dom. 1458. factus eſt Pontifex Romanus, ac dictus Pius 2. Scripſit longè pluſima, quæ recenſet Platina in ejus vitâ. Vide Voſſium de Hiſt. Lat. 3. 7.

Æneas Tacticus, floruit temporibus Ariſtotelis, cujus è ſτρατηγικοῖς, ſive Commentario de arte Imperatoriâ ſupereſt τακτικὸν, καὶ πολιορκητικὸν, *Tacticus*, & *Obſidionalis liber*. In quo non tam obſidentibus, quam obſeſſis dat præcepta. Suidas perperam vocat *De Stratagematis*. Vera n. Inſcriptio eſt Στρατηγικά, uti nuncupat Polybius lib. 10. itemq; Ælianus in Tacticis. Primus divulgavit Caſaubonus pater, qui & notas adjunxit. Tacticorum v. Æneæ epitomen fecit Cineas Theſſalus, Conſiliarius Pyrrhi, Epirotarum regis, quorum meminit Cic. lib. 9. Epiſt. 25.

Æneia, quæ poſtea Janiculum. Dion. Halicarn.

Æneis, liber de rebus geſtis Æneæ, ut *Achilleis*. Statius ad finem Thebaidos ipſam alloquens.

Vive precor, nec tu divinam Æneidâ tenta,
Sed longè ſequere, & veſtigia ſemper adora.

Ovid. Triſt. lib. 2.

Et tamen ille tuæ felix Æneidos author
Contulit in Tyrios Arma virumque *toros.*

Æneſidemus, illuſtris Argivorum Imperator fuit, qui cum Argis à Philocle obſideretur, nec urbem tueri poſſet, Impetratâ à militibus abeundi facultate, ipſe honeſte in præſidio ſibi credito occumbere maluit, quàm cum dedecore in patriam reverti. Liv. lib. 4. Dec. 2. Item philoſophus quidam Pyrrhonicus. Laert.

Æni pons, *Oetingen* vulgò, op. Norici in Bavariâ ad Oenum flu. Scribitur & *Oeni pons*.

Ænia, urbs Perrhæborum non procul ab Acheloo, Strab. Vide Steph. in Αἰνία. Pop. *Ænianes* & *Ænienſes*.

Ænicus, Athenienſis, priſcæ Comœdiæ poeta, fabulas multas conſcripſit, à Polluce & aliis memoratas.

Ænius, flu. Perrhæborum. Steph.

Ænobarbus, vel potius *Ahenobarbus*, Domitius appellatus, quoniam Caſtor & Pollux cum de victoriâ nunciarent Domitio

mitio, ipseque minimè crederet natrantibus, malas, barbamque manibus permulserunt, & ita ex fuscâ in flavam converterunt; unde à barbâ rutilâ, æneiq; coloris *Æmbarbus* dictus, quod postea Domitiorum cognomen fuit.

Ænocamma, mons excelsus Æthiopiæ versus meridiem, æternis ignibus ardens. Mela 3. 9. Sed hodie in plerisque exemplaribus Θεῶν ὄχημα legitur. Ex Annonis periplo hausit Pomponius, qui tamen non dicit hunc montem perpetuis ignibus flagrare, sed noctu tantum talem apparuisse, verba ejus hæc sunt Τέτταρσι δὲ ἡμέραις πλεύσαντες, νύκτωρ τὴν γῆν ἀπεωρῶμεν φλογὸς μεστήν. ἐν μέσῳ δ' ἦν ἠλίβατόν τι πῦρ τῶν ἄλλων μεῖζον, ἁπτόμενον, ὡς ἐδόκει τῶν ἄστρων. Τοῦτο δ' ἡμέρας ὄρος ἐφαίνετο μέγιστον, Θεῶν ὄχημα καλούμενον. Mons iste hodie *Sierra Liona* appellatur, adeo altus, ut à ducentis & amplius m.p. nonnunquam sit conspicuus. Latera ejus perpetuo virent odoratis omnis generis arboribus; vertex æternis incingitur nebulis, quas ne ardentissimus quidem Sol unquam dispellere, ac vix perrumpere possit. Hinc fit ut continuis fulminibus ac tonitruis, noctu præsertim, percutiatur, quorum fragor à navigantibus ad 50. m. p. exaudiri potest. Sonitum istum Lusitani assimularunt leonum rugitui, ac ea propter monti nomen indidere *Sierra Liona*. If. Vossius.

Ænon, locus Palæstinæ ad Jordanem flu. ubi D. Jo. Baptista baptizabat, à Scythopoli 8. m. p. in Austrum.

Ænona, civitas Illyrici. Plin. 3. 21. *Nona* Nigro.

Ænos, op. Thraciæ liberum, *Enos* Sophiano. Poltymbriam vocat Apollodorus apud Stephanum, cui etiam Ἀψυνθ☧ dicitur, quem vide in Αἶν☧. Ab Æneâ conditum scribit Mela. long. 52. 56. lat. 42. 30.

Ænum, op. pro quo aliqui Philothetam scribunt. Plin. 6. 29. Est a. ad fin. Arab. in parte occidentali.

Ænus, flu. Rhætiæ, vulgò *Ins*, qui inter Noricos & Vindelicos eos separans fluit, Danubioque ad Pataviam urb. excipitur. Aliis *Oenus* dicitur. Item mons in Cephalleniâ, in quo Ænesii Jovis templum fuit.

Æolia, & *Æolis* Plinio, Melæ, Ptolemæo, aliisque, Asiæ proprie sic dictæ regio, mari Ægæo exposita, inter Troadem ad arctos, & Ioniam ad meridiem. Pop. *Æoles* ab *Æolo* Hellenis filio dicti, qui relictâ patriâ in Asiam trajecerunt, sedibusque in Mysiâ min. fixis, Æolidem vocarunt; quæ *Sarcam* hodiè, teste Castaldo dicitur. Dionysius de situ orbis.

Τὴν δὲ μετ' Αἰολὶδ☧ παραπεπταμένη ἔχει χεῖλος,
Αἰγαίου παρὰ χεῖλ☧, ὑπὲρ μέγαν Ἑλλήσποντον.

Æolia, celebratur à poetis pro ventorum patriâ, eòquòd insulares venti varii sint, est n. αἰόλ☧ *varius*. Virgil. Æn. 1.

——— *Loca fœta furentibus Austris*
Æoliam venit. ———

Æoliæ, septem insulæ inter Italiam & Siciliam, quarum nomina sunt Lipara, Hiera, Strongyle, Didyme, Ericusa, Phœnicusa, & Euonymos; de quibus suis locis. Aliis nominibus *Vulcaniæ*, & *Hephæstiades* vocantur. *Plotas* appellati scribit Dionysius in his.

Τὰς δὲ μετ' Αἰόλου εἰσὶ περίδρομοι εἰν ἁλὶ νῆσοι,
Ἑπτὰ δ' ἐξ οἱ ταί γ' εἰσὶν, ἐπώνυμοι ἀνδράσι Πλωταί,
Οὕνεκα μέσσον ἔχουσι περίπλοον ἀμφιέλικτοι.

Æolides, dictus est Ulysses ab Æolo, qui filium habuit Sisyphum, ex quo natus est Ulysses. Virg. Æn. 6.

——— *Comes additur unà*
Hortator scelerum Æolides. ———

Nam Anticleæ fil. fuit, quæ ante Laertæ nuptias clam cum Sisypho Æoli filio concubuit, unde Ulysses natus est; Quod ei apud Ovid. Ajax etiam objicit.

——— *Quid sanguine cretus*
Sisyphio, furtisque & fraude simillimus illi
Inseris Æacidis aliena nomina gentis?

Item Misenus tubicen *Æolides* dicebatur. Virg. Æn. 6.

Misenum Æoliden, quo non præstantior alter
Ære ciere viros, Martemque accendere cantu.

Benè a. tubicen Æoli filius esse fingitur, quia sonus è vento creatur.

Æolus, ventorum imperator, vel potius (ut quidam putant) quæstor, Hippotæ filius fuit, ut inquit Ovid. in Epist. Leandri.

Parce precor, facilemque move moderatius auram:
Imperet Hippotades sic tibi triste nihil.

Sic Apollonius lib. 4. Argonauticorum.

Αἰόλου Ἱππότεω παῖδα κλυτήν.

Matrem Æolo fuisse Meneclam, Hylli Liparensis filiam memoriæ prodidit Euthydemus Atheniensis in libro De falsamentis. At Eudoxus Cnidius in libro. 2. de ambitu terræ, Ligyam Actoris Carystii filiam matrem Æoli fuisse maluit. Nec defuerunt qui Jovis filium putaverint. Scribit Diodorus lib. 5. Æolum Vulcaniis insulis imperasse (quæ ab eodem posteà Æoliæ sunt nominatæ) pium fuisse ac justum regem, & perhumanum erga hospites, ac nautas docuisse velis uti; præterea ex diligenti ignis observatione prædicere solitum qui venti futuri essent, atque inde locum datum fabulæ, ut ventorum rex fingeretur. Dionysius eum commendat ob humanitatem in hospites.

Αἰόλου Ἱπποτάδαο φιλοξείνου βασιλῆ☧,
Αἰόλου οἱ ἱερὰ μετ' ἀνδράσιν ἔλλαχε τιμήν,
Κοιρανέειν ἀνέμων κλονεόντων ἱεμένοισι.

Plutarchus lib. De exilio τὸν θεοφιλέστατον, *Diis Charissimum* vocat. Horatius *ventorum patrem*. Fuisse hunc regem Thuscorum Sostratus scribit rerum Thuscanicarum lib. 2. & Plut. in Patal. Ovid. Met. 15.

Æolon ille refert Thusco regnare profundo,
Æolon Hippotaden cohibentem carcere ventos.

Quod a. de ignis observatione dixit Diodorus, capiendum fortasse de fumo ex mente Plinii lib. 3. cap. 9. & Solini, qui scribunt, Æolum, cum regnaret in Strongyle, ex ejus insulæ fumo, quinam flaturi essent venti, in triduum prædicere solitum, indeq; existimatum ventos Æolo paruisse. Tradit Isacius Æolum fuisse hominem astrologiæ peritissimum. Sic etiam Palæphatus. Ἐκεῖ δὲ ἀστρολόγος γενόμενος Αἴολος προεῖπεν Ὀδυσσεῖ τοὺς χρόνους καθ' οὓς ἐπιτολαί τινες ἀνέμων γενήσονται. Strabo. lib. 1. asserit Æolum ventorum regem dictum fuisse, quia per fluxum & refluxum aquarum futuræ tempestatis, ac surgentium ventorum signa multo ante prædixerit, quæ cum ad prædictum tempus evenerint, credidit vulgus mortalium ventos esse in ejus potestate, quos posset, cum liberet, emittere. Hom. Odys. 10.

Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων,
Ἠμὲν παυέμεναι, ἠδ' ὀρνύμεν' ὅν κε θέλῃσι.

Apollonius Argonaut. lib. 4.

[illegible] ὅς τ' ἀνέμοις αἰθρηγενέεσσιν ἀνάσσει.

Quintus Smyrnæus, lib. 14. ita habet.

Ἄρξα πέλας συναγεῖρεν ἀρχηγέτιν ἀμφὶ πέζων
Κοῖλα καὶ ἠχήεντα, δόμοι δ' ἄγχιστα πέλονται
Αἰόλου Ἱπποτάδαο. Vide quæ sequuntur.

Audiamus Latinos. Virg. Æn. 1.

——— *Vasto rex Æolus antro*
Luctantes ventos, tempestatesque sonoras
Imperio premit, ac vinclis, & carcere frenat.
Illi indignantes magno cum murmure montis
Circum claustra fremunt. Celsâ sedet Æolus arce
Sceptra tenens; mollitque animos, ac temperat iras.
Ni faciat, maria, ac terras, cælumque profundum
Quippe ferant rapidi secum, verrantque per auras.
Sed pater Omnipotens speluncis abdidit atris
Hoc metuens, molemque & montes insuper altos
Imposuit, regemque dedit, qui fœdere certo
Et premere, & laxas sciret dare jussus habenas.

Ovid. Met. 11.

Neve tuam fallax animam sententia tangat,
Quod socer Hippotades tibi sit, qui carcere fortes
Contineat ventos, & cum velit æquora placet.
Cum semel emissi tenuerunt æquora venti,
Nil illis vetitum est, incommendataque tellus
Omnis, & omne fretum est, cæli quoque nubila vexant,
Excutiuntque feris rutilos concursibus ignes.

Val. Flac. lib. 1. — *Hinc soliti quondam miscere polumque,*
Infelixque fretum; neque enim tunc Æolus illis
Rector erat, Libyâ cum rumperet advena Calpen
Oceanus, cum flens Siculos Oenotria fines
Perderet, & mediis intrarent montibus undæ.
Intonuit donec pavidis ex æthere ventis
Omnipotens, regemque dedit, quem jussa vereri
Tota cohors. ———

Stat. Sylv. lib. 4.

Et pater Æolio qui frangit carcere ventos,

Cui

Cui varii flatus, omnisque per æquora mundi
Spiritus ac hyemes, nimbosaque nubila parent.

Claud. lib. 1. de Raptu Proserpinæ;

———— Ceu turbine rauco
Cum gravis armatur Boreas, glacieque navali
Hispidus, & Geticâ concretus grandine pennas
Bella cupit, pelagus, silvas, campósque sonoro
Turbine rapturus: si forte adversus ahenos
Æolus objecit postes, vanescit inanis
Impetus, & fracta redeunt in claustra procellæ.

Bochartus Græcos hanc fabellam à Phœnicibus didicisse verisimile putat, quibus עעיל *aol* (vel Græcè ἄελλα) est *procella, turbo, tempestas*. Hinc rex *Æolus* creditur à Phœnicibus esse rex *Aolin*, i. e. *tempestatum*.

Æos, Typhonis filius, quem quidam scribunt Paphon civitatem condidisse, cum tamen sint qui Pygmalionis opus id esse scribant.

Æpalius, rex quidam, qui cùm è regno suo pulsus fuisset, Herculis ope atque operâ restitutus est; in cujus beneficii memoriam, ei rebus humanis circa Oetam exempto gratiam reddidit: quippe Hylam inter ejus filios natu maximum adoptavit, qui regni successionem postea suscepit, posterisque transmisit. Strab. lib. 9.

Æpeia, Thuria dicitur Pheris contermina; sita v. est in excelso colle, unde nomen sortita est, item urbs Laconiæ, & alia Cretæ, & alia Cypri ad Clarium amnem, postea *Soli* nuncupata. Plut. in Solone.

Æpos, mons juxta quem sita est civit. Hypæpa. Cæl. Rhod.

Æpulo, Istrorum, seu Histrorum regulus, cum A. Manlii castra cepisset, opimæque prædæ incubaret, vino, epulisq; indulgeret, à Romano milite ex fugâ retracto invaditur; ipse a. raptim à suis in equum impositus Nesactium fugâ elapsus est, quem insecuti Manlius & Junius Coss. opidum vi capiunt; ille v. ne vivus in hostium potestatem veniret, sese gladio trajecit. Florus tamen lib. 2. cap. 10. à C. Claudio Pulchro captum scribit, ac equo impositum, & cum subinde crapulâ & capitis errore lapsaret, captum sese vix & ægre, postquam experrectus esset, didicisse.

Æpy, urbs fuit sub ditione Nestoris, quam *beaè munitam* dixit Hom. Il. 2. Non longè a. aberat à Thryo op. Elidis in Peloponneso, Psophidi urbi finitima. Statius lib. 4. Theb.

Quos Thryon, & summis ingestum montibus Æpy.

Meminit ejusdem Strabo. lib. 9. Stephanus Messeniæ urbem esse scribit, & veteris cujusdam poetæ locum de illâ citat, is a. est Hom. Il. 2.

Καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ ἐΰκτιτον Αἰπυ.

Hinc *Æpytius* adjectivum. Stat. ubi supra,

Æpytiis idem ardor agros, & Psophida celsam.

Æpytus, Cresphontis & Meropes filius, qui in Arcadiâ apud Cypselum avum maternum fuit educatus, occiso Polyphonte, qui matrem ejus invitam duxerat, regnum paternum recuperavit. Apollodor. lib. 2. Ab hoc reges Messeniorum Αἰπυτίδαι sunt appellati, quod & Pausaniæ in Messenicis notatum. Eustathius in illud Hom. Il. 2

Οἳ δ' ἔχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ,
Αἰπύτιον παρὰ τύμβον ————

Ἐν μέσῃ inquit, Πελοποννήσῳ ἡ Ἀρκαδία, πλείστοις ὄρεσιν ἀποτετειχισμένη, μέγιστον δὲ ὄρος ἐν αὐτῇ Κυλλήνη. Ὁ δὲ Αἰπύτιος τύμβος δηλοῖ μὲν τὸν τοῦ Αἰπύτου τάφον. Ἀρχαῖος δὲ Ἀρκὰς ὁ Αἴπυτος, ἐξ ὁ τύμβος παρώνυμος. Vide Hesych. in Αἰπύτιος.

Æquana juga, montes Picentum, Vico ac Surrento urbibus imminentes (hodie *Montagna di Sorrento*) sic ab *Æqua* urbe excisâ, cui Vicus successit, nominati, quam Ortelius cum Æcanâ urbe longe diversâ confundit: quo nomine etiam urbs ipsa *Æquana* nominatur, nunc *Vico di Sorrento*. Sil. lib. 5.

Æquana, & Zephyro Surrentum molle salubri.

Æqui, pop. in Latio, qui Tiburi montes imminentes incolebant. *Æquicula* Virgilio. Æn. 7.

Horrida præcipuè cui gens, assuetaque multo
Venatu nemorum, duris Æquicula glebis.

Silius Ital. lib. 8.

Quique Anienis habent ripas, gelidoque rigantur
Simbruvio, rastrisque domant Æquicola rura.

Populi Æquicoli Ovidio Fast. 3.

Quintum Laurentes, bis quintum Æquiculus acer.

Æquiculani Plinio dicuntur. *Æcani* Stephano ac Dion. Halicarnassæo. Vide Cluver de Ital. Ant. lib. 2. cap. 16.

Æquilium, Carnorum Venetæ ditionis urbs. *Citta nova* nunc, Leandro Alberto teste.

Æquimelium, locus Romæ, ubi domus Melii cujusdam solo æquata fuit: Spurius. n. Melius ob frumenti largitionem in suspicionem affectatæ dominationis venit, & cum ad populi fidem fugeret, à Servilio Halâ equitum magistro deprehensus, & occisus est, domusque ejus diruta, & *Area Æquimelii* dicta. Liv. lib. 4. dec. 4.

Æquinoctium, Pannoniæ infer. op. Anton. *Vischmuad* Simlero.

Æquum, Colonia & op. Dalmatiæ mediter. à Salonâ 21. m. p. in Cæc. ab Epidauro 44. in Bor. *Clacci*, seu *Clazzi* Villanovano; *Chognitz* v. Jac Luccaro Ragusæo. long. 42. 50. lat. 42. 30.

Æra, urbs Macedoniæ, alia Ioniæ, tertia juxta Hellespontum. Steph.

Æria, vel *Aeria*, vel etiam *Eeria*. Vide *Ægyptus*. Fuit etiam *Æria* urbs Celtica, & alia Cretæ; item insula Thasus sic dicta. Steph.

Æria, vel *Aeria*, op. Gall. Narbon. in Delphinatu ad Rhodanum, sic quod in excelso loco sita sit, appellata. Plin. *Aure* hodiè, teste Cognato, aliis *l' Oriol*. long. 25. 33. lat. 43. 40. Item op. Belgii in Artesiâ, ad Lysam flu. non longè à Tervannâ, vulgò *Aire*, inter Audomarum, & Bethuniam.

Ærope, Atrei uxor, quæ adulterio à Thyeste Atrei fratre corrupta, duos filios peperit, quos postea Atreus fratri comedendos apposuit. Ovid. Trist. 2.

Si non Æropen frater sceleratus amasset,
Conversos Solis non legeremus equos.

Item Cephei filia à Marte compressa, quæ ex partu interiit, nihilominus tamen infans ejus supervixit, ac *Æropus* à matre dictus est. Pausan.

Æropus, mons Chaoniæ. Liv. lib. 2. Dec. 4. Item Epirotarum exercitus dux, à quo cùm multa accepisset Pyrrhus, nec illi per mortem rependere potuisset: Credita, inquit, pecunia hæredibus creditorum solvi licet; at gratias nisi scientibus iis quibus debentur, persolverit, vir honestus & gratus offenderit.

Ærosa, sic olim antiqui Cyprum ins. vocarunt, quòd in eâ plurimum æris nascatur. Author Sextus Pompeius.

Æsa, urbs Thraciæ finitima Pallenæ. Steph.

Æsacus, flu. Trojanus ad Idam mont. Item Priami filius ex Alyxothoe Dymantis filiâ, plus silvis quàm civitatibus delectatus. Hic, cum Hesperiam, seu Eperiem liberali formâ puellam videret, adeo ejus amore captus est, ut in silvas eam sequeretur, quæ fugiens morsu serpentis est occisa; ipse a. amoris impatiens, acrique dolore concussus, se de scopulo in mare præcipitem dedit, cujus Thetis miserta, eum in mergum transmutavit. Vide Ovid. Met. 11. ad finem.

Æsagee, montis nomen. Hom. Hymn. in Apoll. vers. 40.

Καὶ Κλάρος αἰγλήεσσα, καὶ Αἰσαγέης ὄρος αἰπύ.

Æsapus, vel *Æsepus* Plin. & Ptol. flu. Mysiæ in Asiâ, ex Idâ monte profluens, ac in Hellespontum apud Cyzicon urb. influens. *Spiga* in tabulis recentioribus. Hom. Item *Æsapus* Bucolionis fil. apud eundum. Sed leg. *Æsepus*.

Æsar, vel *Æsaras*, flu. Mag. Græciæ juxta Crotonem. Ovid. Met. lib. 15.

———— Patrias, age, desere sedes:
I, pete diversi lapidosas Æsaris undas.

Hinc *Æsareus*. Ovid. ubi supra.

Invenit Æsarei fatalia fluminis ora.

Αἴσαρος est Græcis hic fluvius. Malè ergo *Æseris* multi ex vetustioribus codices, & pejus *Haseris*. Dionysius de situ orbis.

Ναιόμενον χαρίεντος ἐπ' Αἰσάρου προχοῇσι.

Hyliam à Thucydide appellari putat Leander, qui dicit eum hodiè *Esaro* vocari. Vide Cluver. Ital. Ant. 4. 15.

Æsaris, Thusciæ flu. apud Lucam urb. *Auser* Plinio, *Osari* vulgò dicitur.

Æschines, Atheniensis Orator, Demosthenis æmulus, cujus orationes tres extant, & aliquot epistolæ. Præter hunc alii septem claruere. Primus, Philosophus, Socratis discipulus. Secundus, qui artem Oratoriam conscripsit. Tertius,

ex Arcadiâ profectus. Quartus, Mitylenæus, quem *Flagellum oratorum* vocabant. Quintus, Neapolitanus, Philosophus Academicus, Melanthii Rhodii discipulus. Septimus, Milesius scriptor. Octavus, statuarius. Laert. lib. 2. Porro prior Æschines, cùm orationem, quâ fuerat usus adversus Demosthenem, Rhodi legisset, legit & defensionem ejusdem Demosthenis, ob quam depulsus fuerat io exilium, mirantibusque amicis, tum eos magis miraturos dixit, si ipsum oratorem audivissent. Plin. 7. 30. Cum Rhodum secessisset, instituit extemporalem orationem habere, & declamare exercitationis causâ: quod tamen factum Fabius scribit circa Demetrii tempora, an v. ab eo institutum, non sibi constare.

Æschrion, Mitylenæus versificator, intra comites Alexandri M. Aristoteli familiaris, maximeque dilectus, ut tradidit Menander Alexandrinus in lib. De discipulis Aristotelis. Idem forte est cum illo, quem cum exercitu per insidias Hanno Olymp. 118. an. 2. oppressit, de quo Diodorus Sic. lib. 20. Fuit etiam *Æschrion* quidam Samius Ἰαμβοποιός, teste Athenæo, 8. 3. ubi, ut & 7. 12. ex ejus Iambis nonnihil citatur. Hujus forte est, Ἔπειος, cujus lib. 7. citat Tzetzes ad Lycophronem fol. 101. Fuit quoque *Æschrion* medicus, quem laudat Galenus alicubi. Hujus omnino libet est de Agricultutâ, quem citat Plin. lib. 1. inter Authores, itemque Varro de R. R. c. 1. Antiquissimus a. omnium est *Æschrion* ille, à quo in Samo tribus *Æschrionia* appellationem sortita est, cujus meminit Herodot. lib. 3. cap. 26.

Æschylus, duodecimus Atheniensium Judex, regn. an. 23. Hujus anno 2. Iphitus ludos Olympicos in Elide, ut quarto quoque anno celebrarentur magno totius Græciæ conventu, instituit, quod annorum spatium *Olympias* appellatum est, atque ex hoc tempore apud Græcos anni ab Olympiadibus digeri ac nominari solent. Prima a. Olympias incidit in annum mundi 3174 secundum Helvicum, circa natalem Romuli & Remi, 407 annos post Trojæ excidium.

Æschylus, tragædiographus, qui cum sensisset certo quodam die se ruinâ periturum, ex urbe Siciliæ, in quâ morabatur, egressus, loco aperto consedit, super quem Aquila volitans, testudinem quam pedibus gerebat, super caput ejus, splendore illius decepta, (erat n. crinibus vacuum) tanquam super petram, ut fractæ testudinis carne vesceretur, elisit; quo ictu peremptus est. Primus, teste Horatio, gravitate personarum & coloris distinctione usus est. Sic n. ille.

> *Post hunc personæ pallæque repertor honestæ*
> *Æschylus, & modicis instravit pulpita tignis,*
> *Et docuit magnumque loqui nitique cothurno.*

Hinc *Æschyleus*. Prop. 2. 8.

> *Desine & Æschyleo componere verba cothurno.*

Impietatis nomine condemnatus, quomodo evaserit, docet Ælianus Var. Hist. 5. 19. Cæterum de variis *Æschylis* vide sis doctissimum virum Tho. Stanleium Comment. in Æschylum in principio.

Æsculanus, & *Argentinus*, Dii quidam sic dicti sunt *Æris*, & *Argenti*, i. e. locupletandorum hominum potestatem habentes. Bud. lib. 5. de Asse. Item *Æsculanus*, vel *Æs*, Deus sub cujus nomine Pecunia culta est Romæ. August. de Civit. Dei.

Æsculapius, Apollinis ex Coronide nymphâ fil. quam Ovid. dicit è Larissâ fuisse, & Phlegyæ filiam Hom. in Hymnis.

> Ἰητῆρα νόσων Ἀσκληπιὸν ἄρχομ' ἀείδειν
> Υἱὸν Ἀπόλλωνος, τὸν ἐγείνατο δῖα Κορωνὶς
> Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, κούρη Φλεγύου βασιλῆος.

Quæ Coronis postea rem habens cum Æmonio juvene, cui Ischys nomen fuerat, ab Apolline sagittis confossa est. Sed is postea facti pœnitens, secto ejus utero conceptum ex se eduxit infantem, eumque Æsculapium appellavit, traditque Chironi, sub quo medicinæ studuit. Ovid. Met. lib. 2.

> *Non tulit in cineres labi sua Phœbus eosdem*
> *Semina, sed natum flammis uteroque parentis*
> *Eripuit, geminique tulit Chironis in antrum.*

Jamque hujus artis peritus, Dianæ precibus Hippolytum ab equis discerptum vitæ restituit, quâ re motus Jupiter fulmine eum occidit. Virgilius Æn. 7.

> *Tum pater Omnipotens, aliquem indignatus ab umbris*
> *Mortalem infernis ad lumina surgere vitæ,*
> *Ipse repertorem medicinæ talis & artis*
> *Fulmine Phœbigenam Stygias detrusit ad undas.*

Porro Æsculapium fulmine occisum fuisse à Jove testantur Pindarus & Euripides apud Clem. Alex. In Protreptico, ubi etiam addit, Οὐδὲ μοι ἐν ἀνδράσι κεραυνωθεὶς ἐν τοῖς Κυνοσάργεσι. Marcus a. Tullius De Nat. Deor. lib. 3. paulo aliter hæc tradit, ubi tres Æsculapios fuisse refert. Primus Apollinis fil. fuit, quem Arcades colunt; qui specillum invenisse, primusque vulnus obligavisse dicitur. Secundus, secundi Mercurii frater; is fulmine percussus dicitur humatus fuisse Cynosuris. Tertius, Arsippi & Arsinoes, qui primus purgationem alvi, dentisque evulsionem, ut ferunt, inveoit, cujus in Arcadiâ non longè a Lusio flu. sepulcrum & lucus ostenditur. Sunt a. qui Æsculapium Messenium fuisse tradunt, sed Epidauri mansisse, unde *Epidaurius* dictus. Cæterùm Romam accitus orbem ipsam gravi pestilentiâ liberavit, in cujus honorē insigne templum in insulâ Tiberis illi construxerunt, colueruntq; eum in specie serpentis. Nam Romanis in Epidaurum profectis tempore pestilentiæ, ut Æsculapium Romam portarent, serpens grandis navem ingressus est, quem illi Deum Æsculapium esse rati, secum duxerunt. Ovid. Met. 15. Veteres gallum gallinaceum ei immolabant, Cyrenenses capram. Duos habuit filios arte medicâ præstantes, Machaonem, & Podalirium; filias v. Hygiæam, Æglen, & Panaceam. Medicinam plurimum ampliavit, ob eamque rem in Deorum numerum receptus est. Duo ejus filii bello Trojano Agamemnonem secuti, non mediocrem opem commilitonibus attulere. Æsculapium ait Pausanias in Achaicis nihil aliud esse quàm aera, cujus filia fuit *Hygiea* i. e. *bona valetudo*. Est n. aeris temperies non homini solum, sed cunctis animalibus saluberrima. Jure optimò igitur antiqui Apollinem Æsculapii patrem esse finxerunt, atque ipsum Æsculapium salubrem vim de sole, animis, corporibusque mortalium sufficientem, i. e. sanitatis artificem, quia solis calor universis elementis dominatur. Non defuerunt a. qui locum datum fuisse fabulæ de Æsculapio tradiderunt quòd mortuos ab inferis revocaret, quia nonnullos, quorum conclamata spes esset, vitæ ac sanitati restitueri per vim medicamentorum; unde fabulati sunt antiqui Plutonem apud Jovem conquestum fuisse, quod suum imperium mortalis medicus exinaniret. Idcirco fulmine percussum fuisse à Jove inquiunt, quod accidit paulo ante Trojana tempora. De nomine sic Bochartus. *Æsculapius*, inquit, fortassis Phœniciè dictus est איש כלבי *Is calbi*, h. e. *vir caninus*. Festus de Æsculapio, *Canes adhibentur ejus templo, quòd is uberibus canis sit nutritus*. Cæterùm de Æsculapio librum singularem scripsit doctissimus juvenis Thomas Guidottus Med. Bac. Coll. Wadh. Oxon. quem ex variis authoribus, Græcis juxta ac Latinis, multo labore ac judicio compilavit. Eum a. *dias in luminis oras* aliquando exiturum spero.

Æsepus, flu. Lyciæ sub Idâ monte. Quanquam Oppianus lib. 1 de Aucupio montem sic nominat eo loci. Item Bucolionis filius. vide Æsapus.

Æsernia, *Esernia* Plinio, Livio, & aliis; *Sergna* hodiè & *Isernia*. Samnitum urbs in Italiâ, de quâ Sil. lib. 8.

> *Et quos aut Rufræ, aut quos Æsernia, quosque*
> *Obscura incultis Herdonia misit ab agris.*

Populi *Æsernini*. long. 38. 07. lat. 41. 43.

Æserninus, vide *Eserninus*.

Æsi. Hesychius. Αἶσοι, θεοὶ ὑπὸ Τυῤῥηνῶν.

Æsia, flu. Gall. Belg. inter Campaniam & Picardiam in Sequanam fluens; hodiè Latinis Isara, vulgo, *Oyse*.

Æsica, pagus Albionis in Cumbriâ, teste Camdeno, vulgo *Nesberby*.

Æsimedes, Atheniensium rex 15. regn. an. 10. Item navarchus Corcyrensium. Thucyd. lib. 1.

Æsis, Umbriæ civitas, Ptolemæo Αἶσις, at Strabonj Αἶσιον, onde Plinio 3. 14. oppidani sunt *Æsinates*. Idem 11. 42. good est de optimis caseorum generibus, *Æsinatem ex Umbriâ*. long. 37. 00. lat. 43. 35. Item Umbriæ flu. Strab. lib. 5. Disertis literis est Αἶσις, & Ita Latina vox apud Plin. loco prædicto. At apud Melam lib. 2. cap. 4. corruptè *Esis*; & apud Ptol. obliquus casus τῷ Αἰσίου pro τοῦ Αἴσιος. Plut. in Pompeio τὸν Ἄρσιν habet pro Αἶσιν. Apud Appianum v. Civil. lib. 1. Αἴσιος ποταμός est. Sil. lib. 8.

> *Queis Æsis regnator erat, fluvioque reliquit*
> *Nomen, & à sese populos tum dixit Asilas.*

vulgò *Esino*.

Æsion,

Æsion, civis nobilis Atheniensis, cujus illud de Demosthene oratore fuit judicium, ut dixerit, illum non solum Atheniensium dignum civitate esse, sed & supra Athenas. Plut. in Demosth.

Æsisium, urbs Umbrorum. Ptol. hodiè Assisia. Leandro a. *Assisi* dicitur. D. Francisci natalibus clara.

Æsius, amnis in orâ Bithyniæ. Plin. 5. 32.

Æson, Crethei fil. frater Peliæ, regis Thessaliæ, & pater Jasonis, qui ab eo vocatur *Æsonides*. Eum Jasonis rogatu, annositate decrepitum, suis veneficiis robustiori ætati restituit Medea. Ovid. Met. 6.

Æsonenses, pop. Hispan. citer. quorum op. *Æsona*, nunc *Isona*, pagus Cataluniæ, teste Andreâ Schotto.

Æsopus, Phryx, Philosophus, & fabulator clarissimus, conditione a. servus, tempore Crœsi Lydorum regis, cui fabulas suas dicavit. Hujus vitam Maximus Planodes conscripsit, quæ fabulis Æsopi vulgò præfigi solet. Quinctilianus lib. 1. cap. 9. *Æsopi fabellas, quæ fabulis nutricularum proximè succedunt narrare sermone puro, & nihil se supra modum extollente, condiscant pueri.* Idem. lib. 5. cap. 11. *Illæ quoque fabulæ, quæ etiam si ab Æsopo originem non acceperunt (nam videtur primus earum author fuisse Hesiodus) nomine tamen Æsopi maximè celebrantur, ducere animos solent, præcipuè rusticorum & imperitorum: qui & simplicius quæ ficta sunt audiunt, & capti voluptate, facile iis quibus delectantur consentiunt.* Aulus Gell. lib. 2. cap. 29. *Æsopus ille è Phrygiâ fabulator haud immeritò sapiens existimatus est; cùm quæ utilia monitu suasuque erant, non severè, non imperiosè præcepit & censuit, ut Philosophis mos est, sed festivos delectabilesque apologos commentus, res salubriter, ac prospicienter animadversas in mentes animosque hominum, cum audiendi quâdam illecebrâ induxit.* Hinc proverb. apud Suidam *Ne Æsopum quidem trivisti*, de vehementer stupidis & imperitis. Vide Aristoph. in Avibus.

Æsopus, libertus Demosthenis, conscius adulterii quod patronus admiserat, tortus diutissimè perseveravit non prodere, donec aliis coarguentibus consciis, Demosthenes ipse fateretur. Macrob. Sat. 1. 11.

Æsopus, Tragædus, amicitiâ Ciceroni conjunctus, de quo 6. Epist. Fam. Horat. lib. 2. Epistolarum.

Quæ gravis Æsopus, quæ doctus Roscius egit.

In maximas opes ex histrionicâ pervenit, adeo ut Sestertium centies ei parta steterit. Filium reliquit adeo divitem simul & prodigum, ut is uniones aceto liquefactos cœnis apponeret. Plin. 10. 51. Horat. lib. 2. Sat. 3.

Filius Æsopi detractam ex aure Metellæ
Scilicet ut decies solidum exsorberet aceto,
Diluit insignem baccam. ———

Item *Æsopus*, Anagnostes Mithridatis eruditissimus; Scripsit de laudibus Mithridatis, & de Helena, Suidâ teste. Item orator clarissimus Laertio lib. 1. Item historiographus qui Anaximenis & Philonis temporibus floruit. Plut. in Solone.

Æsquilinus mons, vide *Esquiliæ*.

Æstraum, op. Macedoniæ. Ptol. pop. *Æstræi*.

Æstyes, Germ. pop. qui dextro maris Suevici litore alluuntur. Tacitus.

Æsula, op. in montibus inter Tibur & Præneste Horat. Carm. lib. 3. Od. 29.

——— *Eripe te moræ,*
Ne semper udum Tibur & Æsulæ
Declive contempleris arvum.

Populi *Æsulani*. Plin. 3. 5.

Æsuetes, vir ex cujus sepulcro ad Trojam extructo speculabatur Polites quod in navibus suis facerent Græci. Hom. in Catalogo.

Εἴσατο δὲ φθογγὴν υἷι Πριάμοιο Πολίτῃ,
Ὃς Τρώων σκοπὸς ἷζε ποδωκείῃσι πεποιθὼς,
Τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυήταο γέροντος,
Δέγμενος ὁππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί.

Æsyma, urbs Thraciæ. Steph. Castianiræ patria, ex quâ Priamus Gorgytionem suscepit, qui in bello Trojano ab Ajace fuit interfectus. Hesychius Αἰσύμη, πόλις Τρωϊκή.

Æsymnetæ erant, qui parem regiæ dignitati potestatem habebant; unde Dictatoris imperium traxisse originem creditur. Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 13. Hesychius. Αἰσυμνᾷ, βασιλεύει, ἄρχει. *Æsymnetes* etiam Bacchi cognomen, cujus rationem prolixè exponit Pausan. in Att.

Æsymnus, Megatensis quidam, qui regum tyrannidem perosus, consuluit Apollinem, quo potissimum modo Megarenses Remp. felicissimè possint administrare; Cumq; responsum esset, *Si cum pluribus consultarent*: arbitratus id ad mortuos pertinere, qui virorum numerum longè superant, tumulum heroibus extruxit, qui ab ipso *Æsymnium* dictus est; Curiamq; extruxit, quæ ambitu suo tumulum includebat, arbitratus ita futurum, ut ipsi etiam mortui ipsorum consultationibus interessent. Item unus è principibus Græcorum ab Hectore interfectus. Il. 11.

Æternitas, Dea à veteribus culta, cujus imaginem Tempus esse dixerunt Hermes Trismegistus, & Plato. Describitur v. copiosè à Claud. in Paneg. de laudibus Stiliconis.

Æthalia, insula Tyrrhenorum, Αἰθαλία Stephano. Polybius etiam Lemnum ins. *Æthaliam* vocat.

Æthalidæ, pars tribus Leontidis. Steph.

Æthalides, præco, Mercurii fil. cui quandoque inter mortuos, quandoque inter vivos esse licere concessum est. Apollonius Argon. lib. 1.

Τοῖσι δ' ἄρ' ἐκ νηὸς ἀγορῆτα προέηκαν
Αἰθαλίδην κήρυκα θοὸν, τῷ πέρ τε μέλεσθαι
Ἀγγελίας καὶ σκῆπτρον ἐπέτρεπον Ἑρμείαο
Σφωιτέροιο τοκῆος, ὅς οἱ μνῆστιν πόρε πάντων
Ἄφθιτον. οὐδ' ἔτι νῦν περ ἀποιχομένου Ἀχέροντος
Δίνας ἀπροφάτους ψυχὴν ἐπιδέδρομε λήθη.
Ἀλλ' ἥ γ' ἔμπεδον αἰὲν ἀμειβομένη μεμόρηται
Ἄλλοθ' ὑποχθονίοις ἐναρίθμιος, ἄλλοτ' ἐς αὐγὰς
Ἠελίου, ζωοῖσι μετ' ἀνδράσιν. ———

Hunc à patre impetrasse ferunt, ut & vivus & mortuus omnium quæ gererentur memoriam haberet. Eum se fuisse gloriari solebat Pythagoras. Laert. lib. 8.

Æthea, una ex centum urbibus Laconiæ. Steph.

Ætherii, pop. subter Ægyptum, qui postea ab *Æthiope* Vulcani filio, *Æthiopes* vocabantur. Plin. 6. 30.

Æthicia, regio Thessaliæ. pop. *Æthices*. Steph. Hesychius Αἴθικες παρὰ τοῖς Θετταλοῖς ἔθνος. ὅ ἐστι Δολόπια.

Æthicus, Cosmographus, de quo Vossius Hist. Lat. lib. 3. Itemque de Scientiis Mathemat. cap. 70. Fuit alius Paphlago, cujus meminit Q. Smyrnæus lib. 6.

Æthiopia, Diana cognominata est, teste Stephano.

Æthiopia, incolis *Abexin*, & *Abissia* nostris, regio Africæ amplissima, cis & ultra Æquatorem extensa, gemina. *Una* sub Ægypto inter Nilum & sinum Arabicum latè patens, in quâ Meroe insula; Cujus urbes primariæ olim Napata, Meroe, & ad sin. Arab. Ptolemais & Adule; Dire, Mosylon & Aromata ad sinum Barbaricum. *Altera* ultra Æquatorem, veteribus non satis cognita. Populi Æthiopes, omnium hominum primi, ut veteres Ethnici crediderunt; De quibus Diod. Sic. lib. 4. ita disserit. Et quidem simile veri est, inquit, eos, qui sub meridiem habitant, primos è terrâ fuisse homines natos; nam solis calore terram, quæ humida est, arefaciente, atque omnibus vitam dante, decens fuit, locum soli propinquiorem primo naturam animantium tulisse. Iidem quoque omnium primi Deos coluerunt, & ab iis hoc præmium pietatis tulere, quod nunquam ab externis regibus subacti fuerint. De hominum a. origine aliter sacra Scriptura. Hos Isidorus à Chus, filio Cham, ortos fuisse scribit. Bochartus v. decem argumenta profert, quibus *Lud* esse Æthiopiam, & *Ludæos* Æthiopes probat. Geogr. Sacr. lib. 4. cap. 26. Æthiopum nigror secundum Plinium ex vicini sideris ardore provenit. Longè alia mens Isaaco Vossio Notis ad Pomp. Melam: cujus verba apponam. Versa est, inquit, consuetudo in Naturam, quod etiam Macrocephalis olim contigisse author est Hippocrates: Quanto iis longius esset caput, tanto generosiores habebantur. Infantum itaque ex utero demum prodeuntium capita primo manibus, deinceps etiam fasciis comprimebant, ut sphæricâ & naturali exutâ, oblongam inducerent figuram. Hoc ut fieret, primò arte opus fuit, deinceps v. consuetudo abiit in naturam ac etiam absque curaturâ capita instar columellæ longa habuere. Nec aliam esse existimo rationem nigritiei Æthiopum; Qui non omnino erant atri, quod est turpe illis, succis & unguentis nigricantibus (hæc sunt Æthiopum cerussæ) fuscum colorem atro permutarunt. Transiit & hic ars in naturam, quique olim erat artificialis, is nunc est naturalis color. Hæc ille. Notandum a. (quod supra

innuimus) duas ôlim fuisse Æthiopias, secundum Homericum illud Odyſ. α.

Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας,
Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν,
Οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος.

Hinc Author De mirabilibus Sacræ ſcripturæ lib. 1. *Æthiopiam alteram eſſe in multis locis hiſtoriarum, ſcripturæ deſcribunt, de quâ in Eccleſiaſticâ hiſtoriâ ſcribitur, quod ex parte Indiæ adhæret.* Quid quod Chaldæam etiam Æthiopiæ nomine comprehendiſſe veteres putantur? Siquidem Corn. Tacitus de Judæorum antiquitate verba faciens, Hiſt. lib. 5. ait eos *Æthiopum prolem* fuiſſe, quorum majores ab Ur Chaldæorum proveniſſe ſat novimus. Strabo itidem Phœniciam à nonnullis *Æthiopiam* vocari autor eſt lib. 1. Εἰσὶ δ' οἳ καὶ τὴν Αἰθιοπίαν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς Φοινίκην μετάγουσι. Huc facit Homericum illud, Odyſ. 4.

Αἰθίοπάς θ' ἱκόμην, καὶ Σιδονίους, καὶ Ἐρεμβούς.

Æthicus etiam Tigridis fluvii caput in Æthiopiâ collocat. *Fluvius Tigris*, inquit, *etiam ipſe de monte Caucaſo quaſi viſitur, cum aſtivis temporibus ſub hora eum deſuper Æthiopiam currere ex viriditate ſuperni ceſpitis prodatur.* Quinimò Sagri vel Zagri incolæ (mons is eſt trans Tigridem) Æthiopum natio perhibentur. Heſychius. Σαγραι ἔθνος (lege ἔθνος) Αἰθιόπων. Porro τὰ μέρη τῶν Ἐλαμιτῶν in Æthiopiâ ponuntur ab Epiphanio in Anchoret. n. 58. Suſianæ etiam incolæ olim inter Æthiopas habebantur. Memnon n. qui à Suſis ad bellum Trojanum in Priami auxilium pervenit, *Æthiopum rex* ab Heſiodo vocatur in Theog.

Τιθωνῷ δ' Ἠὼς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυστὴν
Αἰθιόπων βασιλῆα. ——— Unde Pindarus Olymp. Od. 2. cum vocat Ἀοῦς παῖδ' Αἰθίοπα. Virg. Æn. 1.

Nunc quibus Auroræ veniſſet filius armis.

Æthiopium, regio Lydiæ apud Hyllum prope Euripum; unde Diana *Æthiopia* dicta. Steph.

Æthis, dux Dromichætis, Thracum regis, quomodo Lyſimachum dolo circumvenit vide Polyænum Strat. lib. 7.

Æthlius, Jovis fil. Endymionis pater. Heſiod. Item hiſtoricus Samius. Athen. lib. 14. ubi tamen vulgò corruptè eſt Ὡρίου pro Σαμίου; ſed veram lectionem vidit Caſaubonus ad eum librum cap. 19. Quæ de Junone Samiâ eum ſcripſiſſe ait Clemens in Protrept. ea ſine dubio ſuere ex ipſo opere. Horum quoque librorum meminit Etymologus in Νίσαια, ubi ait eum ſcripſiſſe de finibus Samiis. Æthlii quoq; nomen Arnobio lib. 6. ubi vulgo legebatur *Ethedius*, reſtituit Theod. Canterus.

Æthon appellatus eſt Eriſichthon, propter nimiam ingluviem. Lycophr. Heſiod. Ælian. Athenæus. Item unius ex Solis equis nomen, i. e. *Ardens*. Ovid. Met. 2.

Interea volucres Pyroeis, Eous, & Æthon,
Solis equi, quartaſque Phlegon, hinnitibus auras
Flammiferis implent. ———

Item equus Pallantis. Virg. Æn 11.

Poſt bellator equus poſitis inſignibus Æthon
It lachrymans, guttiſque humectat grandibus ora.

Apud Hom. Æthon eſt equus Hectoris. Iliad. 8.

Ξάνθε τε καὶ σὺ Πόδαργε, καὶ Αἴθων, Λάμπε τε δῖε.

Apud Claud. v. Plutonis, lib. 1. de Rapt. Proſ.

Orphnaus crudele micans, Æthonque ſagittâ
Ocyor, & Stygii ſublimis gloria Nyctheus
Armenti, Ditiſque notâ ſignatus Alaſtor.

Item *Æthon* vir quidam qui ita pedendi vitio laborabat, ut in templo Capitolino abſtinere non potuerit. Sed affectus hoc ſupplicio, ut triduo cœnaverit domi, didiceritque comprimere nates, ne eâdem pœnâ iterum afficeretur, nam alienâ menſâ victitabat. Mart. lib. 11.

Multis dum precibus Jovem ſalutat
Stans ſummos reſupinus uſque in ungues,
Æthon in Capitolio pepedit:
Riſerunt comites, ſed ipſe Divûm
Offenſus genitor, trinoctiali
Affecit domicœnio clientem.

Æthra, Oceani & Tethyos filia, uxor Atlantis, filia Japeti, qui ex eâ duodecim filias, & unum filium Hyantem ſuſcepit, qui in Libyâ à ſerpente occiſus eſt, cujus mortem cum quinque ſorores nimium deflerent, luctu contabuerunt, ſed Jovis commiſeratione inter Deas ſunt tranſlatæ, *Hyades*que à fratris nomine dictæ. Reliquæ, eò quòd *plures* ſuperſtites manſiſſent, *Pleiades* ſunt appellatæ. Item mater Theſei, Pitthei filia. Ovid. in Ep. Ariadnes.

Nec pater eſt Ægeus, nec tu Pittheidos Æthræ
Filius, authores ſaxa fretumque tui.

Æthrea, Rhodus inſula olim ſic dicta. Incolæ *Æthrei* Steph.

Æthuſa, quæ & *Æguſa*, teſte Plinio, inſ. Siciliæ. Sed apud Ptol. diverſæ ſunt. Æthuſa n. *Limera*, teſte Fazello, dicitur; inter Melitam, & Africam ſita; Æguſa v. *Favagnana*, nominatur, Lilybæo vicina, inter Hieram & Phorbantiam 10 m. p. diſtans, à Drepano urbe 20 in Africum.

Æthyſſei, pop. Libyæ, Marmaridis vicini, Steph.

Ætia, τὰ Αἴτια, ita Callimachus librum ſuum inſcripſit, quem *de cauſis* & rationibus ſacrorum edidit. De quo Martialis 10. 4.

Si non vis Mamurra tuos cognoſcere mores,
Nec te ſcire, legas Ætia Callimachi.

Quæ Prop. lib. 2. *inflati ſomnia Callimachi* vocat.

Ætinium, op. Macedoniæ, quod *Atheneum* Livio lib. 38. nominatur, Triccæ urbi apud Theſſaliæ fines finitimum. *Atino* hodiè.

Ætius, Conſul Rom. Valerii collega, ex agricolâ Mag. Equitum factus, à Bonifacio bello victus, deinde Hunnorum præſidio priſtinæ dignitati reſtitutus. Item alius Conſul *Studii* collega, à Valentiniano proſperitati ejus invidente, eumque pertimeſcente occidi juſſus eſt. Procop. lib. 5. Alius Ariani dogmatis ſectator, ſophiſta, à quo *Ætiani*, qui & *Eunomiani*, dicuntur. Hiſt. Trip. 5. 13. Alius medicus Græcus, cujus libri extant, & quædam epiſtolæ. Vide Voſſium de Philoſophiâ cap. 12.

Ætna, Coeli & Terræ filia, quam cum compreſſiſſet Jupiter Palicos Deos peperiſſe ſcribunt. Servius in illud Æn. 9.

——*Pinguis ubi & placabilis ara Palici.*

Ætna, mons Siciliæ, prius *Inesſia* appellatus, uti tradit Volaterranus; perpetuo igne terribilis, & quandoque globos igneos longe emittens. Virgil. Georg. 1.

——— *Quoties Cyclopum effervere in agros*
Vidimus undantem ruptis fornacibus Ætnam,
Flammarumque globos, liquefactaque volvere ſaxa.

Circa radices amœniſſimus eſt multis fontibus & fruticibus. Sub hoc monte Jupiter Gigantes fulmine percuſſos dejecit, ut poetæ fabulantur. Quare a. Ætna flammas evomat Trogus lib. 4. explicat his verbis. *Siciliæ terra eſt cavernoſa, & fiſtuloſa, quo fit ut ventorum flatibus pateat, unde ignis concipitur, intrinſecus ſulphur habet & bitumen, ubi ventus per ſpiramenta cavernarum incubuit, diu luctatus concipit ignem, ſic Ætna durat incendium. Motus ergo ventorum cauſa incendii eſt.* Hæc ille. Ovid. Met. 15.

Nec quæ ſulfureis ardet fornacibus Ætna,
Ignea ſemper erit, neque enim fuit ignea ſemper.
Nam ſive eſt animal tellus, & vivit, habetque
Spiramenta locis flammam exhalantia multis,
Spirandi mutare vias, quotienſque movetur,
Has finire poteſt, illas aperire cavernas:
Sive leves imis venti cohibentur in antris;
Saxaque cum ſaxis, & habentem ſemina flammæ
Materiem jactant, ea concipit ictibus ignem; &c

Cœleſtem columnam eam vocat Pindarus; hodiè *monte Gibello* dicitur. *Ætna*, inquit Bochartus, vel eſt אתונא *attuna*; *caminus, fornax*; vel אטונא *Ætuna*; *caligo*. Primæ originationi favent hæc poetarum loca. Virg. Æn. 3.

——— *Ingentemque inſuper Ætnam*
Impoſitam ruptis flammam expirare caminis.

Claud. Mat. Vict. lib. 2.

Non aliter quam dum ruptis ſæva Ætna caminis
Egerit immiſtis ſtridentia ſulfura flammis.

Hos caminos Græci ἰπνοὺς vocant. Schol. Ariſtoph. in Veſp. ἰπνὸς καλεῖται ὁ κάμινος, adducitque Æſchylum, qui cum relatu ad Ætnam.

Ἰπνούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο.

Poſterius Etymon firmare videtur Lucretius lib. 6.

Funditus ardorem longè, lateque favillam
Differt, & craſſa volvit caligine cœlum.

Vide doctiſſimum authorem Geogr. Sacr. pag. 579. Ætnam pulcherrimè deſcripſit Corn. Severus. Optime autem Virgilius & breviſſimè. Æn. 3.

Horrificis

——— *Horrificis juxta tonat Ætna ruinis,*
Interdumque atram prorumpit ad æthera nubem
Turbine fumantem piceo, & candente favillâ;
Attollitque globos flammarum, & sidera lambit:
Interdum scopulos, avulsaque viscera montis
Erigit eructans, liquefactaque saxa sub auras
Cum gemitu glomerat, fundoque exæstuat imo.

Super hunc montem ignem simul & nivem videas. Silius lib. 4.

Summo cana jugo cohibet (mirabile dictu)
Vicinam flammis glaciem, æternoque rigore
Ardentes horrent scopuli; Stat vertice celsi
Collis hyems, calidâque nivem tegit atra favillâ.

Claud. lib. 1. de Rapt. Pros.

Sed quamvis nimio fervens exuberat æstu,
Scit nivibus servare fidem, pariterque favillis.
Durescit glacies tanti secura vaporis,
Arcano defensa gelu, fumoque fideli
Lambit contiguas innoxia flamma pruinas.

Est etiam civitas Siciliæ ad radices Ætnæ sita, Inessum prius dicta, ab Hierone condita. Steph. vulgo *Centorbe.* Leandro *Aterno.* *Mascali* a. Fazello. Pop. *Ætnenses,* Ponitur *Ætnæus venator* pro inutili. *Ætnæus cantharus* pro ingenti. Item *Ætnæus* cognomen Vulcani.

Ætolia, authore Xenophonte, Achaiæ regiuncula est, Epiro, Acarnaniæ, & Locris finitima. *Hyanthis* olim dicta fuit, teste Stephano. Cic. in Pisonem. *Ætoliam, quæ procul à barbaris disjuncta gentibus, in sinu pacis posita, medio fere Græciæ gremio continetur, decedens miseram perdidisti.* Dionysius Periegetes.

Τῆς δ' ὑπὲρ ἐς βορέην εἶσιν κατ' ἀπείρονα Ἀγκαίοιο,
Ἀνδρῶν Αἰτωλῶν πεδίον μέγα, τοῦ διὰ μέσσου
Σύρεται ἄλλος ἄγων Ἀχελώϊος ἀργυροδίνης.

Ubi Schol. Ἰστέον δὲ ὅτι Αἰτωλοὶ μὲν τὸ ἔθνος ἀπὸ τοῦ Αἰτωλοῦ υἱοῦ Ἐνδυμίωνος. Ovid. Amor. 3. 5.

Nec tanti Calydon, nec tota Ætolia tanti.

Artinia hodie, teste Nicetâ, & *Lepanto.* Ætoli a. petaces erant, ac improbi, adeò ut qui tales essent proverbio *Ætoli* dicerentur, teste Stephano à *petendo omnia,* Græcè αἰτεῖν ὅλον, ut quidam volunt. Vide Plin. lib. 4. cap. 2.

Ætolus, Martis, vel Endymionis fil. cæde per imprudentiam perpetratâ, fugit in eam reg. quæ postea ab ipso *Ætolia* dicta est, ibique genuit filium Pleuronem, à quo urbs Ætoliæ sic dicta. Hujus a. duo filii fuere, Cures & Calydon, à quibus rursus aliis urbibus nomina data sunt.

Ætuatii, Helvetiæ pop. Strab. Cæsar *Ætuates* vocat, quorum op. *Tavetsch* ad Rhenum, ab Uriâ seu Tauro urbe Helveticâ 3. leuc.

Ætulia, Armeniæ min. portio, quam alii *Ætulanen* vocant. Αἰτυλανὴ Ptolemæo. Vide Voss. ad Justin. lib. 34.

Ætus, Nilus olim sic dictus, ut ex Lycophr. notat Cæl. Rhod. Lege *Ætus,* Græcè n. Ἀετὸς est, à cursûs velocitate sc. sic dictus, quòd volatum *aquilæ* propemodum æquare videretur. Est & in Scythiâ flu. qui cum Promethei agrum uberem alioqui crebris inundationibus infestaret, fecit locum fabulæ, ut Promethei continuò renascens jecur ab aquilâ exedi diceretur.

Æviterni, Dii à veteribus appellati, quòd sempiterno ævo permaneant; qualis Jupiter, quem sic vocavit Ennius.

Æx, insula scopulosa in mari Ægæo inter Tenedum & Chium, quæ capræ speciem procul aspicientibus præbet, unde & nomen accepit. Αἴξ n. Græcis capram significat. Ab hâc insulâ mari Ægæo nomen factum fuisse tradit Plin. 4. 11. Est & urbs Marsorum in Italiâ.

Æxones, Atticæ pop. dicacitate, maledicaque virulentiâ insignes, adeo ut αἰξωνεύεσθαι signatum verbum sit quo denotetur molestanda mordacitas. Vide Steph.

Æxonia, urbs Magnesia, & *Æxone,* pars tribus Cecropidis.

Æxica, pars Thraciæ. Steph.

A F

Afer, Hadriani Imper. Rom. pater. Spartianus. *Hadriano pater Ælius Hadrianus cognomento Afer fuit.* Xiphilinus, ὁ δὲ Ἀδριανὸς, γένος μὲν Ἀδριανοῦ Ἄφρου υἱός. Suidas, ὅτι δὲ τὸ γένος Ἀδριανοῦ πατρὸς, ἐστρατηγηκότος Ἄφρου, ὅτι γὰρ ὠνομάζετο. Lege quæ sequuntur. Non dubitabis è Dione totum locum esse descriptum. Cedrenus contra, non Dionem, sed Breviatorem ejus secutus malè capit ejus verba, inquit n. ἦν δὲ Ἄφρος τὸ γένος. Sed in talibus solens more suo Græcus ille fallitur. Casaub.

Afrania, Licini cujusdam uxor apud Val. Max. quæ muliebris verecundiæ oblita, suas per se causas agebat, & importunis clamoribus judicibus obstrepebat. Hinc factum est ut mulieres perfrictæ frontis, & matronalis pudoris oblitæ, *Afraniæ* per contumeliam dicerentur.

Afranius, poeta Comicus, teste Cic. in Bruto homo peracutus in fabulis ac disertus, quòd in Togatis excelluit, inquit Quinctilianus, utinamque non inquinasset argumenta puerorum fœdis amoribus, mores suos fassus. Horat. Ad Pisones.

Dicitur Afrani toga convenisse Menandro.

Ausonius epigr. 70.

Quam toga facundi scenis agitavit Afrani.

Item Pompeii dux, qui Arabas juxta Amanum subegit. Plut. Item Coss. Rom. Asclepiodori collega.

Africa, quæ & *Libye* Græcis dicitur, ab α privat. & φρίκη horror, quasi sine frigore (ita n. veteres Grammatici nugari amant) una ex tribus orbis terræ partibus, in meridiem vergens, mari Mediterraneo ad arctos, Oceano ad occ. merid. & ori. ac sinu Arabico perstricta. Dionysius de situ orbis.

Ἀλλ' ἤτοι Λιβύη μὲν ἀπ' Εὐρώπης ἔχει οὖρον
Λοξὸν ἐπὶ γραμμῇσι Γαδειρά τε καὶ στόμα Νείλου,
Ἔνθα βορειότατος τέλεται μυχὸς Αἰγύπτοιο,
Καὶ τέμενος περίπυστον Ἀμυκλαίοιο Κανώβου.

Mela lib. 1. cap. 4. *Africa ab Orientis parte Nilo terminatur, pelago à cæteris.*

Silius Italicus lib. 1. ubi de Libyâ.

Terminat hinc roseos amnis Lagæus ad ortus,
Septeno impellens tumefactum gurgite pontum.
At quà diversas clementior aspicit Arctos,
Herculeo dirimente freto diducta propinquis
Europes vidit arva jugis: ultra obsidet æquor;
Nec patitur nomen proferri longius Atlas. &c.

In Ægyptum, Marmaricam, Africam propriè dictam, Mauritaniam, Libyam interiorem, Æthiopiam & Ægysimbam veteribus ignotam, ultra Æquatorem divisa. Sciendum v. Africam seu Libyam multis accipi modis; tribus tamen potissimum. Vocabulum istud cùm latissime patet, tum tertiam olim habitati orbis partem complectitur; Angustissimè v. patet, cùm pro Carthaginensi ditione, aut pro illo saltem Africæ tractu litorali accipitur, qui ab Ampsagâ flu. usque ad Phycuntem extenditur. Tertio v. Africa aut Libya vocatur, quicquid Afri aut Libyes tenent. Itaq; tum præter Africam propriè dictam (quicquid autem inter Mauritaniã & Cyrenaicã jacet, id Africæ propriè dictæ tribuitur) totam quoque comprehendit Libyam interiorem usque ad Æthiopas, & Ægyptos. Excipitur n. ut plurimum Cyrenaica Pentapolis, Numidia vetus, & Mauritania. Nam & Mauri & Numidæ pro adventitiis habebantur. *Africa* v. ut aliquibus placet dicta est linguâ Arabicâ Ifrik, à verbo *faraka divisit.* Cur a. sic dicatur duæ sunt opiniones, quarum prior hæc est, quod ea terræ pars sit ab Europâ mari Mediterraneo, ab Asia v. flumine Nilo separata. Altera, quòd hoc nomen ab *Ifrico* quodam Africæ rege deductum videatur. Matthæus Regius, ab Hebræo *Aphar,* quæ vox *pulverem* significat, deducit. Est n. Africa regio calidissima. Hinc Silius Italicus. lib. 1.

Æstifero Libye torquetur subdita Cancro. Et Virg. Ecl. 1.

At nos hinc alii sitientes ibimus Afros. Quin & Op. 4. Cyneg. Libyam vocat διψάδα γαῖαν, eandem iterum αὐοτάτην χθόνα, supra πολυδίψιον αἶαν. Eumenius Rhetor *Libyæ arva sitientia.* Manilius Astronomicõn lib. 4.

Pœnus arenosis Afrorum pulvere terris
Exsiccat populos. ———

Synesius Epist. 67. διψαλέης Λιβύης, quod à Dionysio proculdubio desumptum vers. 182.

Ἡ γὰρ διψαλέη τε καὶ αἰχμήεσσα τέτυκται.

Africam Joseph. Antiqu. 1. 16. ab Ophre filio Madanes, Abrahami nepotis deducit. Sic n. ille λέγεται δὲ ὡς οὗτος ὁ Ὀφρὴν στρατεύσας ἐπὶ τὴν Λιβύην, κατέσχεν αὐτὴν, καὶ οἱ υἱωνοὶ αὐτοῦ κατοικήσαντες ἐν αὐτῇ τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ἐκείνου ὀνόματος Ἀφρ-

καὶ πυρηφόρων. Sed vulgatas has Africæ etymologias merito rejicit Bochartus ὁ μέγας, & à fertilitate suâ nomen traxisse summopere contendit. פרך *Pharaca*, inquit, Arabicè *fricare* significat, & פריה *pheric*, *spica*. Hinc à Pœnis אפריקה *Africa* factum, & terra Africæ ad verbum est *terra spicæ*, vel *spicarum*, phrasi merè Punicâ; Qualem esse Africam propriè dictam, i. e. Libyæ partem Carthagini vicinam, neminem latet qui non sit harum literarum planè rudis. Vide sis doctiss. Authorem Geogr. sac. lib. 1. cap. 25. Inde *Afer*, ut *Armentarius Afer*. Virgil. Georg. 3. *Vagus afer*. Lucan. lib. 4. *Afra avis*. Horat. in Epod. Item *Africanus* adject. & Scipionis cognomentum.

Africanus, Alexandri Cæsaris Consiliarius, doctissimus Juris professor, Papiniani discipulus. Lampridius. Idem in sacris literis doctus. Eutrop. lib. 6.

Africanus Julius, primus Christianorum Chronologus. Vide *Julius Africanus*.

Africus, venti nomen ab Africâ spirantis, inter Austrum & Zephyrum. Virgil. Æneid. 1.

——— *Creberque procellis*
Africus. Horat. Car. lib. 1. Od. 1.
Luctantem Icariis fluctibus Africum.

Idem alibi.

Nec pestilentem sentiet Africum
Fœcunda vitis.

Sen. Nat. Q. 5. *Africus furibundus ac ruens ab Occidente hyberno.*

A G.

Aga, mons è quo Araxes & Euphrates oriuntur, quem Strabo & Ptolemæus *Abam* vocant. Hermol. in Plin. 6. 9.

Agabra, Turdetanorum in Hisp. op. Vasæo authore, qui hodiè *Cabra* dici ait. long. 16. 20. lat. 37. 40.

Agabus, nomen Prophetæ. Act. 11.

Agaclytus, Olympiadas consignavit. Suidas in Κυψελιδῶν.

Agactari, populi quidam, alias *Agacturi*. Plin. 6. 28.

Agactus, Scytharum rex.

Agag, rex Amalechitarum 1 Reg. 15.

Agagammatæ, pop. circa Mæotim. Plin. 6. 7. Aliis *Agamantes*, & *Agacimates*.

Agalasses, populi ab Alexandro M. oppugnati. Plut.

Agallis, Corcyrea fœmina, in arte Grammaticâ perita, cui inventionem pilæ nonnulli ascribunt. Cæl. Rhod.

Agamea, vel *Agamia*, promuntorium & portus circa Trojam. Steph.

Agamede, opidum Lesbi insulæ. Steph.

Agamedes & Trophonius adytum Delphicum ex quinque lapidibus construxerunt, cujus meriti nomine quum ab Apolline præmium postulassent, quod ille optimum homini duceret, post diem tertium in lecto mortui reperti sunt. Cic. 1. Tusc.

Agamemnon, Atrei ex Ærope filius, ut Homerus ait, Plisthenis v. ut Hesiodus, & frater Menelai, Mycenarum & Argivorum rex, quasi ἄγαν μένων, hoc est *perseverans*, qui omnium Græcorum consensu Imperator delectus, ad expeditionem Trojanam profectus est, ubi plurimos labores, & maximas Principum simultates pertulit. Ilio capto, inter alia, Cassandra Priami filia ei in sortem cessit, quæ etiam mortem ei prædixit; sed ille verbis ejus minimè fidem habens, ad uxorem Clytæmnestram, cui domi cum quibusdam liberis relicti imperii curam crediderat, reversus ab Ægistho Thyestis filio, qui omnia prius tacitè occupaverat, imò & uxorem stupraverat, simulatâ amicitiâ, & Clytæmnestræ consensu, in litore, seu ut aliis placet, in convivio, quod ingens ei uxor paraverat, interfectus est, postquam an. 18 regnasset. Quod facinus Orestes Agamemnonis & Clytæmnestræ fil. ægrè ferens, Ægisthum & matrem in vindictam patris occidit. Quæ omnia elegantissimè prosecutus est Sophocles in *Electrâ*, Euripides in *Oreste*, & Seneca in *Agamemnone*. *Agamemnonis hostia*, in duros & persuasu difficiles dicitur, inde natum, quòd Agamemnonem rem divinam in Trojâ facturum bos effugerit, vixque multo negotio comprehensus, reductus est. Quadrabit etiam in eos qui nolentes & coacti quidpiam, agunt. Olim in sacris spectabatur ut hostia lenis, ac volens adstaret, quòd si refracto fune præfugisset, infaustum omen habebatur. Videtur & huc posse referri quòd Agamemnon in Aulide filiam Iphigeniam sacrificavit, sed admodum invitus. Zenodotus. Hinc *Agamemnonius*. Virg. Æn. 6.

Eruet ille Argos Agamemnoniasque Mycenas.

Hinc Ἀγαμεμνόνεια φρέατα, *Agamemnonii putei* proverbialiter de admirandis operibus dicebantur. Aiunt n. illum & circa Aulidem, & passim in Græciâ puteos effodisse, ne per æstum aquarum inopia laborari posset. Author Zenodotus. Item *Agamemnonii fontes*, fontes quidam tepidi Ioniæ apud Smyrnam urb. ab eâ 5. m. p. distantes. Philostratus.

Agamnestor, undecimus Atheniensium princeps, qui regnavit annis 20.

Agaminum, op. agri Novar. apud Sessitem flu. à Novariâ 16. m. p. Incolæ *Agamini* ex marmoreâ antiquâ inscriptione. Hic B. Panacea Virgo & Martyr præcipuo honore colitur. Vulgò *Aghem*, seu *Ghem*.

Aganzana, Mediæ opidum. Plin. 6. 14.

Aganagara, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. Mercatori *Agonara*.

Aganippe, fons Bœotiæ celebris ad Heliconem montem, haud procul à Thebis in Permessum flu. labens, Musis sacer, à poetis maximè celebratus. Claud. in Paneg Theod.

Concinuit felix Helicon, fluxitque Aganippe
Largior. ———

Hinc *Aganippeus*. Propert. lib. 2.

Et quantum Æolio quum tentat carmina plectro,
Par Aganippeâ ludere docta lyrâ.

Itemque *Aganippis*. Ovid. 6. Fast.

Dicite quæ fontes Aganippidos Hippocrenes
Grata Medusæi signa tenetis equi.

Aganippe, inquit vir maximus, est אגן אבא *Aganibba*, id est ad verbum *crater viroris*. h. e. *viridis*, quia fontis crater est.

Margine gramineo patulos succinctus hiatus.

Agan 2. propriè est *crater*. Ita reddunt Græci Interpretes, Exod. 24. 6. & Cant. 7. 2. Sed quâ metaphorâ Græcè κρατῆρες, eâdem Syriacè אגניא *aganaia* dicuntur in fossis ac fontibus aquarum conceptacula. Sic in Chaldæo Paraphraste, Jud. 4. 11. מישר אגניא *vallis craterum*, interprete Kimchio ager est in quo sunt lacunæ craterum instar, aquis plenæ. *Aganippe* etiam *Enippe* dicta est, h. e. עין אבא *en ibbe* h. e. *fons viroris*. Vibius Sequester perperam in montibus recenset; *Aganippe Bœotiæ, ante Enippe dicta.*

Aganus, urbs Ponti circa Heracleam. Stephano Ἀγαμὸς dicitur.

Agapenor, præfectus classis Agamemnonis. Hom. Il. 2. Item Ancæi fil. Lycurgi nepos, qui capto Ilio in Cyprum tempestate delatus est, ubi Paphum urb. condidit, & fanum in urbe opulentissimum. Pauf. in Arcad.

Agapetus, Synadorum urbis Phrygiæ Pacatianæ episcopus, sectæ Macedonianæ, ad Orthodoxam fidem postea conversus. Socrates lib. 7. cap. 3.

Agapetus, apud Præneste puer 13. annorum, sub Aureliano Principe martyrium passus est.

Agapetus, Imperatoris Anastasii in Consulatu collega. An. V. C. 1117.

Agapetus. Hujus nominis *primus* Joanni 2. in Pontificatu succedit, & cum eruditorum virorum copia non esset, de publicis scholis consilium proponit, sed non auditur, quum bellum ingrueret; Hactenus n. tantum privatæ scholæ fuerant. Item alius, hujus nominis *secundus*, An. Dom. 446. successit Martino Papæ, & sedit an. 9. mens. 7.

Agapius, Alexandrinus Philosophus, in eloquentiæ studiis educatus, in medicinam commentarios edidit; Byzantii ludum aperuit, magnâ doctrinæ famâ, ingeniique solertiâ. Alius, Philosophus Atheniensis, post Proclum Marini Neapolitani discipulus. Suidas. Tertius, Cæsareæ Palæstinæ episcopus.

Agar, virgo Ægyptiaca, Abrahæ ancilla, ex quâ Ismaelem habuit, permittente Sarâ uxore. *Advenam* significat, teste Comestore. Item nomen opidi. A. Hirtius lib. 1. de Bello Afric.

Agareni, Arabiæ pop. ab *Agar* prædictâ denominati, nunc *Saraceni*, ut vulgò volunt, dicti; in quos profectus Trajanus Cæsar cum exercitu, eorum op. *Agarum*, mœnibus nudavit, eos tamen nunquam potuit in acie superare, tempestate cœli, tanquam divinitus, diremptus. Dio Cassius.

Agarista, Clisthenis filia, adeo formosa, ut ad habendas ejus nuptias celebrata sint procorum spectacula & certamina,

mina, quò speciosissimi quique Græciæ adolescentes confluxerunt Herod. & Ælian. Var. Hist. 12. 24.

Agarum, promuntorium in Sarmatiâ.

Agarus, Sarmatiæ flu. Ptol. quem *Sagarim* Ovid. vocat. Sina hodiè Mercatori. Ab hoc nomen *Agarico* radici datum creditur. Cæl. Rhod. 18. 18.

Agasias, vir fortis, & bello clarus, ex Stymphalo Arcadiæ op. de quo Zenophon Ἀναβάσ. lib. 6.

Agasicles, Spartanorum rex clarissimus, cujus extat autem illud apud Plut. Apophthegma; Nullum esse firmius stabiliendi regni præsidium, quam si rex ita subditis imperet, ut parentes liberis.

Agaso, nomen servi. Horatius.

——— *Si patinam pede lapsus frangat Agaso.*

Agasonem equidem nomen servi esse fateor, sed appellativum hoc loco, non proprium. Festus *Agasones, equos agentes*, id est, *ducentes*. Sumitur a. loco prædicto pro hippocomo, seu equisone, uti apud Persium. Sat 5.

——— *Hic Dama est non tressis agaso.*

Ita vetus Scholiastes; *Agaso propriè dicitur servus qui jumenta curat.* Casaubonus ab ἄγω deducit, unde ἀγάζω, ac inde ἀγάζων.

Agasthenes, pater Polyxeni, qui navibus suæ gentis præfuit in expeditione Trojanâ. Hom in Catal.

Τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολύξεινος θεοειδὴς
Υἱὸς Ἀγασθένεος Αὐγηϊάδαο ἄνακτος.

Agastrophus, Pæonis fil. inter primos Trojanorum bellatores, à Diomede vulneratus in coxâ mortē obiit. Hom. Il. 11.

Ἡ τοι Τυδείδης υἱὸν Ἀγάστροφον οὔτασε δουρὶ
Παιονίδην ἥρωα κατ' ἰσχίον

Agastbus, Atheniensium Archon 2. regnavit an. 36. legitur Ἄκαστος Acastus.

Agasus, portus. Plin. 3. 11. vulgò *Porto Græco*.

Agatha, Ptol. Strab. Plin. & Stephano urbs est & insula provinciæ Narbonensis, quondam Massiliensium. *Agde* Jo. Poldo, qui scribit hanc à nonnullis historiographis quoque *Civitas Nigra* appellari. *Agathetyche* i. e. *Bona Fortuna* à Timosthene dici tradit. Steph. long. 24. 05. lat. 42. 40. Item urbs Campaniæ episc. sub archiep. Beneventano, inde 16. m. p. Capuam versus. Est & insula Lyciæ, & urbs Phocidis, quam aliqui *Agatheam* vocant. Steph.

Agatha, virgo Carthaginensis & Martyr. Volater.

Agatharchidas, dux Corinthiorum. Thucyd. lib. 2.

Agatharchides, historicus Samius, in secundo rerum Persicarum laudatur Plutarcho in Paral. Minor. cap. 2. Eundem Plutarchus junior citat ἐν τοῖς Φρυγιακοῖς lib. de Fluminibus. Et alibi in quarto περὶ λίθων. Fortasse idem est, ac Cnidius, de quo vide Voss. Hist. Gr. lib. 1. cap. 20.

Agatharchus, nomen viri, qui stadium vicit Olympiade 61. imperante Athenis Heraclio. Dionys. Halic. lib. 4. Item classis Syracusanæ præfectus. Thucyd. lib. 3. Item pictor, qui cum apud Zeuxim mira celeritate se animalia depingere gloriaretur; Ego v. inquit Zeuxis, longo tempore. Nam in opere faciundo promptitudo ac celeritas haud potest stabilem gravitatem, & exquisitam pulchritudinem rebus adjungere. Plut.

Agathemerus Orthon, In lucem edidit Hypotyposes Geographicas, quas inter alios hujus argumenti scriptores, juris publici facturum Isaacum filium promittit Vossius de Philologiâ cap. 11.

Agathias, sive ut se in Epigrammatis vocat, *Agathius*, historicus græcus, natus Myrinæ, quæ in Asiâ veterum Æolensium colonia fuit, ad ostia Pythiei flu. sita, ut ipse in Præfatione ait, ubi & se patre Memnonio propagatum asserit, ac juri & legibus operam dedisse, unde & *Scholasticus* vocabatur, qui alio nomine *advocatus* dicitur. Erant n. *Scholæ* collegia Jurisperitorum. Fuit a. Advocatus Smyrnæ, testante Suidâ, qui eum σχολαστικὸν Σμυρναῖον vocat. Præter epigrammata multa quæ in Anthologiâ habemus, condidit libros 5. De imperio & rebus gestis Justiniani; nec tamen omnia de eo refert, sed inde, ut ipse ait, cœpit ubi desiit Procopius. Etiam Δαφνιακά, atque alia, partim prosâ partim carmine exaravit, ut Suidas testatur; imo meminit ipse in Præfatione historiæ suæ, ubi se à puero ait admodum carmine fuisse delectatum, ac panxisse hexametro versu poematia quædam amoribus, & istiusmodi illecebris variegata, eaque *Daphniaca* appellari. Dictione utitur tersâ & floridâ. Gentilem fuisse præter alia ostendit illud φασὶ, quo lib. 3. utitur, cum sermo sit de Martyrio B. Stephani.

Agatho, Philosophus Pythagoricus, frequens antithetis, adhibitus quondam convivio Archelao rege, cujus erat familiarissimus, interrogatusque ab eo, cum jam esset annorum 80, si robur adhuc ullum servaret? Sane, inquit, Non solum Ver, sed Auctumnus solet bona & prosperitatem adferre. Ælian. Var. Hist. lib. 13. cap. 4.

Agatho, Atheniensis, vir monstrosæ fortitudinis, & magnitudinis, tempore Adriani Principis, & Herodis Attici, de quo vide Philostratum in Attico. Aliis *Agathion*.

Agatho, tubicen, cantilenarum suavitate mirum in modum amores deliniens, cujus mores musicæ non dissimiles fuisse perhibentur. Laboravit n. infamiâ mollitiei. Hinc factum est Proverb. *Agathonia cantio*, quod rectè dicetur de oratione blandâ magis quam frugiferâ. Primus chori Tragici cantum instituit. Arist. in Poetic.

Agathoclea, Ptolemæi scortum. Justinus lib. 30.

Agathocles, Babylonius, sive Cyzicenus, utroque n. modo ab Athenæo appellatur, lib. 9. & 12. Cyzicenorum res scripsit. Fuit præterea alius, Chius; rei Rusticæ scriptor, de quo Varro & Columella. Est & *Agathocles* Atracius, qui de piscibus, solutâ oratione scripsit. Item *Agathocles* Samius, qui de Pessinuntiorum republicâ, & *Agathocles* Milesius, qui de Fluminibus scripsit.

Agathocles, Siciliæ tyrannus, ad regni majestatem ex humili & sordido genere pervenit. Quippe patre figulo natus, non honestiorem pueritiam, quàm principia originis habuit. Siquidem formâ, & corporis pulchritudine egregius, diu vitam stupri patientiâ exegit. Annos deinde pubertatis egressus, libidinem à viris in fœminas transtulit. Post hæc apud utrumque sexum famosus vitam latrocinio mutavit. Tandem cum Syracusas concessisset, gregariam militiam sortitus, in omne facinus promptissimus fuit; nam & manu strenuus, & linguâ facundus fuit. Brevi itaque centurio, ac deinceps tribunus militum factus est; ac ad postremum, in locum demortui ducis Damasconis suffectus est: cujus uxorem adulterio cognitam, post mortem viri in matrimonium accepit. Nec contentus quòd ex inope dives repente factus est, piraticam adversus patriam exercuit. Saluti a. ei fuit, quòd socii capti tortique de illo negaverunt. Bis occupare imperium Syracusarum voluit; bis in exilium actus est. Postremo dux patriæ contra Carthaginenses sæpè pugnavit. Multa de eo Justinus lib. 22. & Polybius lib. 15. sub finem. Hujus exemplo ad modestiam omnes hortatur Ausonius elegantissimo epigrammate quod sic se habet.

Fama est fictilibus cœnasse Agathoclea regem,
Atque abacum Samio sæpe onerasse luto.
Fercula gemmatis cum poneret aurea vasis,
Et misceret opes, pauperiemque simul
Quærenti causam respondit. Rex ego qui sum
Sicaniæ, figulo sum genitore satus.
Fortunam reverenter habe, quicunque repente
Dives ab exili progrediere loco.

Quamvis Agathoclem apud figulum educatum tantum, non natum Plutarchus scripserit lib. De suâ ipsius laude.

Agathocles, Lysimachi fil. in eo bello quod cum patre gessit adversus Getas, Lysimacho sibi fugâ consulente, captus est; Tandem patri redditus Lysandram Ptolemæi Lagi & Eurydices filiam duxit uxorem, atque in Asiam navibus transgressus, Antigoni regnum in suam ditionem redegit. Ephesum præterea urb. ad mare condidit, in quâ Lebadios Colophoniosque, deletis eorum urbibus, migrare compulit, ut Phœnix Colophonius poeta Iambicus testatur, qui patriæ eversionem carmine deflevit. Tandem Lysimachus jam ætate provectus, Arsinoen Lysandri sororem cepit uxorem, quæ quoniam liberis timebat, ne Lysimacho mortuo, in Agathoclis jura venirent, de ejus nece cogitasse fertur. Alii Agathoclis amore captam Arsinoen prodiderunt, ac eum curasse occidendum, quòd ejus concubitum assequi nequiret. Quo occiso Lysandra ad Seleucum cum liberis confugit. Ad postremum v. Lysimachus confertâ cum Seleuco acie longè lateque fusus, occubuit. Pauf. in Att. & Strab. lib. 13.

Agathon, Samius historicus, libros edidit rerum Scythicarum.

rum. Plut. lib. de Flum. Ἀγάθων ὁ Σάμιος ἐν β΄ Σκυθικῶν. Idem citat secundum περὶ ποταμῶν, uti & facit Stobæus Serm. de morbis, & molestiarum in eis solutione. Ex Agathone hoc quædam de Busiride hospites mactante, posteaq; ab Hercule interfecto refert Plut. in Paral. min. cap. 38.

Agathon, Priami filius. Hom. Il. ω.

Δηΐφοβόν τε Ἕλενόν τε, Πάμμονά τ' Ἀγάθωνά τε δῖον.

Agathopolis, urbs Gall. Narbon. Ptol. postea mons Pessulanus, vulgò *Montpellier*. Fuit etiam urbs Thraciæ episcop. sub archiep. Hadrianopolitano.

Agathonymus, de Persiæ rebus egit. Plut. lib. de Flum.

Agathosthenes, in Asiaticis carminibus citatur à Germ. Cæsare in Aratæis, ubi ex eo narrat Cynosuram fuisse Jovis nutricem, unam ex Idæis nymphis. Nec dubito quin idem opus signet Tzetzes Chil. 7. Hist. 144. ubi aliqua de mirandis hominum formis ei adiditise testatur. Vossius.

Agathyllus, Arcas, poeta elegiographus: à Dionys. Halic. laudatur in iis quæ de adventu Æneæ in Italiam prodidit.

Agathusa, insula unguento nobilis, sic a Callimacho nuncupata. Vide *Telos*.

Agathurnum, sive *Agatharium* Ptolemæo, vel *Agathyrsum* Straboni & Plinio, op. Siciliæ. Sil. lib. 14.

Defuerant Agathurna manus, geminoque Lacone
Tyndaris. ————

Opidum hoc condidisse fertur Agathurnus, Æoli, regis ventorum, fil. Illi n. 6. filii erant. quorum Ἀγάθυρνος βασιλεύσας τῆς νῦν ὀνομαζομένης Ἀγαθυρνίτιδος χώρας, ἔκτισε πόλιν τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Ἀγάθυρνον. Ita Diodorus lib. 4. Græcis n. semper suppetit fabularum penu inexhaustum, unde urbium quamlibet vetustarum conditores depromant. Bochatto a. *Agathyrni* nomen deflexum videtur ex Punico הקתרין *Hakkatharin*, vel *Hakkatherin*, quasi *rupes* dixeris. Nempe urbem hanc probant Fazellus & Cluverius esse opidum S. Marci, de quo ille Dec. 1. lib. 8. cap. 4. *In sublimi colle, agro & mari ad passuum tria millia prominenti S. Marci incubat opidum.* Et mox. *Ad ejus arcem in rupe sitam.* Videtor Cluver. Sic. Ant. lib. 2. cap. 5.

Agathyrsi, pop. Scythis vicini. Hieronymus. Hi multum habent auri sine avaritiâ, sine invidiâ. Atqui populi sunt mollitiei perquam deditissimi, si Herodoto fides, cujus verba, Musâ 4. hæc sunt. Ἀγάθυρσοι δὲ ἀβρότατοι ἀνδρῶν εἰσὶ καὶ χρυσοφόροι τὰ μάλιστα. A scriptoribus etiam plurimis *Picti* dicuntur; idque quoniam versicoloribus vestibus induuntur, quanquam alii de nativo colore intelligunt. Sed non hic litem hanc dirimendi locus. Virgil. 4. Æn.

Cretesque Dryopesque fremunt, pictique Agathyrsi.

Solinus cap. 20. *Gelonis Agathyrsi collimitantur, cæruleo picti, fucatis in cæruleum crinibus, nec hoc sine discrimine. Nam quanto quis altero præstat, tanto propensiore notâ tingitur, ut sit judicium humilitatis minus pingi.* Dicti a. sunt uti nunnullis placet, ab *Agathyrso* Herculis filio, vel, ut Pisander vult, ἀπὸ τῶν θύρσων τοῦ Διονύσου, inquit Suidas. Bochartus v. *Agathyrsos* à *Thiras* deducit (qui Græcis Θεῖρας) quod ipsum nomen, inquit, ultimâ sui parte videtur alludere ad *Thiras*. *Immanes* vocat Juvenalis. Sat. 15.

Sauromatæque truces, aut immanes Agathyrsi.

Agave, Cadmi & Hermiones filia, Echioni Thebano nupsit, ex quo Pentheum fil. suscepit, qui cùm abstemius esset, ac propterea Bacchi sacra despicaretur ab ipsâ matre, reliquisque Mænadibus, inter Bacchanalia, jam rex Thebarum, membratim discerptus est. Horat. lib. 2. Sat. 3.

Quid caput abscissum demens cum portat Agave
Nati infelicis, sibi tum furiosa videtur?

Fabulam hanc curiosè tractat Ovidius lib. 3. Met. & ante illum Theocritus Idyll. 26. Vide Mythologos. Lubet hic adnotare, quomodo poetæ passim exemplo hoc pro similitudine utantur. Lucan. lib. 1.

———— *Thebanam qualis Agaven*
Impulit, aut sævi contorsit tela Lycurgi
Eumenis. ————

Statius Theb. lib. 11.

———— *Penthea qualis*
Mater ad insani scandebat culmina montis,
Pro ipsum sævo caput allatura Lyæo.

Seneca Tragœdus.

———— *Qualis attonita & furens*
Cadmea mater abstulit nato caput.

Claud. 2. in Eutrop.

Quales dum Thebas de monte reversa
Mænades infectis Pentheo sanguine thyrsis,
Cum patuit venatus atrox, matrisque rotatum
Conspexere caput, gressus caligine figunt,
Et rabiem desisse dolent.

Agave etiam fuit Statii poetæ Tragœdia. Juvenal. Sat. 7.

———— *Sed cum fregit subsellia versu,*
Esurit, intactam Paridi nisi vendit Agaven.

Agavi, populi, ut putant, septentrionales, quos Homerus circa initium lib. 13. Iliad. dixit gentem fuisse innocentissimam, ut quæ sine divitiis, equino lacte victitet. Vide Scholiastas in locum. Hesych. Ἀγαυοί, ἔθνος Σκυθικόν.

Agaunum, Helvetiorum op. quod rupibus undique cingitur apud Rhodanum flu. in confin. Vallesiæ reg. inter Sedunum ad ort. 24. & Genevam ad Occid. 30. m. p. hodie *S. Mauritz*. long. 28. 25. lat. 45. 39.

Agaus, unus è novem Priami filiis post Hectorem interemptum superstitibus. Hom. Iliad. ult.

Agbarus, Vide Abgarus,

Agbatana, Vide *Ecbatane*.

Agdei, populi quidam. Plin. 6. 7. Aliis *Agedi*.

Agdestis, vel *Agdistus*, mons Phrygiæ prope Pessinuntem op. ubi Attis sepultus. Pausan. in Atticis. Quin & mater Deûm sic nuncupata. Hesych. Ἄγδιστις ἡ αὐτὴ τῇ μητρὶ θεῶν. Idem docet Strab. lib. 10. ubi vulgò Ἄδιστις legitur, unde Lil. Gyraldus Ἐστίαν cudebat. Sed rectum est Ἄγδιστιν vel Ἀγδίστην. Est a. *Agdestis*, nunc lapis, nunc juvenis ex eo natus, nunc ipsa Cybele. Vossius. Inde *Agdestinus furor* apud Arnobium.

Agdus, petra inauditæ vastitatis in Phrygiæ finibus, ex quâ Deucalion & Pyrrha sumpserunt lapides, quos Themidis mandato, in orbem mortalibus vacuum jactarunt. Arnobius contra Gentes lib. 5. Vide Voss. de Theol. Gent.

Ageladas, statuarius generosus, Polycleti magister. Item sextus Corinthiorum rex, regnavit an. 30.

Agelastus, dictus Crassus, avus Crassi apud Parthos interempti, quem tradunt semel tantum in vita risisse, quod factum est cum videbat asinum carduos comedentem, dixisseque ob id, *Similes habent labra lactucas*.

Agelaus, fil. Damastoris, procus Penelopes. Odys. 20.

Agelia, epitheton Minervæ, quasi ἄγουσα λεΐαν. i. e. prædam abducens. Cæl. Rhod. lib. 14. leg. *Agelaa*.

Agelocum, Angliæ op. ad Trentam flu. in comit. Notinghamiensi, *Axholme*, sive ut Camdeno placet, *Littleburgh*. Vide *Segelocum*.

Agendicum, op. Gall. Celt. in finibus Senonum, medium fere inter Lutetiam Parisiorum, & Trecas; inde 19 hinc 16 leuc. à Senonibus v. 12. in Bor. distans, vulgò *Provence*, long. 24. 30. lat. 48. 20.

Agennum, *Aginum* Ausonio, *Aginnum* Ptolemæo & Antonino, vulgò *Agen*, urbs Aquitaniæ præclara ad Garumnam flu. Cujus mem. Ausonius ep. 24.

Santonus ut sibi Burdigalam, mox jungat Aginum.

long. 23. 35. lat. 44. 8.

Agenor, Antenoris fil. Hom. Iliad. 21.

Ὡς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ δῖος Ἀγήνωρ
Οὐκ ἔθελε φεύγειν πρὶν πειρήσαιτ' Ἀχιλῆος.

Agenor, Mitylenæus, de Musicâ scripsit, teste Aristoxeno lib. 2. Musices. Incertæ ætatis.

Agenor, Rex Phœnicum, Beli regis fil. Silius lib. 1.

———— *Stat gloria gentis Agenor.*

Progeniem ejus narrat Steph. in *Thasso*. Apollodorus lib. 3. de Agenore τεκνοῖ θυγατέρα μὲν Εὐρώπην, παῖδας δὲ Κάδμον, καὶ Φοίνικα, καὶ Κίλικα. Nonnus lib. 3. Bassaricon.

Μαντιπόλῳ πάμπρωτα δι' ἠέρος ἰσθμὸν ἀέρσας
Βῆλος ἐπεστεφάνωσε γενεὴν ἀναμφήριστα...
Θήβην καὶ Φοίνικα λιπὼν πόλιν, οἷς ἅμα θάλλων
Ἄστεα ἀμειβόμενος τελέων ...
Ἀσσύριον Βύβλοιο ...
Ἐς Θήβην μετὰ Μέμφιν ἐς Ἀσσυρίην μετὰ Θήβην.

Agenoria, Dea à Romanis sic dicta quòd ad *agendum* excitaret. Gloss. vetus. *Agerenia*, ἡ θεὸς βουλῆς καὶ καιρῶν. Jani uxor Capellæ. Item *Agerona*, industriæ Dea, ut *Strenua*, & *Stimula*.

Agesander, insignis Statuarius fuit ex Rhodo ins. qui unà cum Polydoro & Athenodoro Laocoontem marmoreum fecit

cit in domo Titi Vespasiani Imp. omnium artificum opera longè superantem. Plin. 36.5. Item Lacedæmoniorum legatus. Thucydides lib. 1.

Agesianax, in Aratum commentatus est. Vossius.

Agesias, Syracusanus Olympionica, Sostrati filius. Item alius, Cyrenaicus, Philosophus Platonicus, prohibitus à Ptolemæo in scholis docere, aut legere, quoniam immortalitatem animæ suadendo, multos ad mortem compulerit, ut Cleombroto Ambracioræ accidit. Cic. in Tusc. Qu. Aliis a. *Hesias* vocatur.

Agesidamus, Locrensis Epizephyrius, nobilis Olympionica, in quem, pugilatu vincentem, Pindarus hymnum cecinit.

Agesilaus, sextus Lacedæmoniorum rex, Archidami fil. post mortem Agidis fratris sui rex constitutus, Phrygiam diripuit, quasdam civitates cepit, Tissaphernis exercitum, qui ei bellum indixerat, ad Pactolum flu. fudit. Athenienses & Bœotios apud Coroneam urb. Peloponnesi vicit. Brevi corporis statura fuit, & altero pede claudus, maximâ tamen virtute præditus. Regn. an. 43. Justin. lib. 6. Cum multi effigiem ejus vellent, nunquam eam fieri passus est.

Agesilaus, Atheniensis, Themistoclis frater, speculator in Xerxis exercitum missus, tametsi pater ejus Neocles eum utramque manum per quietem amisisse vidisset. Is itaque inter barbatos, habitu Persico, constitutus, quendam ex regis stipatoribus, nomine Mardonium interfecit, existimaverat n. eum esse Xerxem. Cum igitur à circumstantibus captus & ligatus ad regem deductus esset, eum ad Solis aram immolaturum offendit. In quâ dextram imponens, cum aliquandiu vim supplicii, ne ullo quidem emisso gemitu tolerasset, tandem adjecit, Hujusmodi Athenienses fuisse universos. Quòd si fidem non haberet, lævam quoque (inquit) injiciam. Ea res a. cum Xerxi pavorem incussisset, servari eum imperavit. Plut. in Paral.

Agesilaus, Plutonis cognomen, quòd sc. *populos agat*. Est n. mortuorum ac inferorum Deus ab Ethnicis existimatus. Callimachus Hymn. in Palladis Lavacrum.

Φοιτασεῖ μεγάλῳ εἶμεν Ἀγεσίλα.

De quo ex Methodio & Æschylo plura Athenæus.

Agesinates, pop. Galliæ Pictonibus vicini. Plin. 4.19.

Agesipolis, rex Lacedæmoniorum, qui speciosam sæpe victoriam retulit. Xenophon. lib. 4.

Agesistrata, mater Agidis, cujus vitam describit Plut. in Agide.

Agesistratus, de arte machinali scripsit, Vitruvio teste, qui ejus meminit præfatione lib. 7.

Agessus, urbs Thraciæ. Steph.

Agetes, vel *Agetus*, Apollinis fil. ex Cyrene virgine, in Pelio monte Thessaliæ raptâ, frater Aristæi. Hunc alii nunc *Ageum*, nunc *Argeum* vocant. Justinus.

Aggæus, sive *Haggæus*, nomen prophetæ, quasi *festivus*, vel *solemnis*, vel *gyrans*. Huic & Zachariæ LXX. interpretes psalmos quosdam adscribunt. Unde Apoll[illegible]aris.

Κυρὶς Ζαχαρίου ἠδ' Ἀγγαίου τίκτ . . . μιθ.

Aggenus Urbicus, de agris, eorumque limitibus scripsit; quem cum Siculo Flacco, ac Hygino Gromatico primus typis divulgavit Adrianus Turnebus; notis v. postea illustravit Nicolaus Rigaltius.

Agger, unum ex Nili flu. nominibus, postquam ex lacu Heptagono profluxit. Vitruvius apud Hermol. Barb. in Plin. 5.9.

Aggi, sive *Haggi*, fil. *Gad* Patriarchæ. Gen. 46.

Agrammes, Indorum rex, patre tonsore natus, qui vix diurno quæstu famem propulsabat, sed propter habitum haud indecorum cordi fuit Reginæ, à quâ cùm in propiorem amicitiæ locum fuisset admotus, sub specie tutelæ liberorum ejus, invasit regnum, necatisque pueris Aggraminem generavit, invisum, vilemque popularibus, magis paternæ fortunæ, quam suæ memorem. Qu. Curtius.

Agiadæ, Hysychius Ἀγιάδαι τινὲς ἐν Λακεδαίμονι, καὶ οἱ βασιλεῖς δὲ ἀπὸ καλοῦνται ἀπὸ Ἄγιδος.

Agialia, olim Apia, ab Api 4. Sicyoniorum rege nuncupata, nunc Peloponnesus. Eadem *Ægialea* dicta est.

Agias, historicus, res Argolicas memoriæ mandavit. Athen. lib. 5.

Agidus, Cypri urbs, nunc *Burgum templi*, inter Lapathum & Aphrodisium.

Agigaus Hesych Ἀγίγαιος, Ἄγγελος καλεῖται [illegible] ὁ Ἀμώ λεγόμενος ὑιός.

Agila, Hispaniæ rex, regn. annos quinque.

Agilaus, tertius Corinthiorum rex, regn. an. 36.

Agillis, vir, quem poetæ cum Tirynthiâ pube in bello Thebano fuisse commemorant.

Agileus, unus ex Ephoris, qui graviter vulneratus à sociis Cleomenis, solus evasit. Plut. in Cleomene.

Agianum, vide *Agennum*.

Agis, Lacedæmoniorum rex, cum Atheniensibus cruentissima bella gessit. Illorum provinciam igne ferroque vastavit. Græcas civitates libertati restituit. A suis civibus occisus est in carcere, quòd juxta Lycurgi leges bona publicare vellet. Plut. Item alius, quem Lacedæmonii suspenderunt. Tertius, Pæonum rex, quem Philippus Alexandri M. pater in suam potestatem coegit. Quartus, poeta Argivus, pessimorum carminum, post Chœrilum conditor, cœlum Alexandro aperiebat, Herculemque & Liberum patrem, & cum Polluce Castorem novi nomini cessuros esse jactabat Curt. lib. 8.

Agisymba, reg. Africæ amplissima in Aust. ultra Æquatorem extensa, plures regiones sub se continens. Ptol. Hodiè *Zanguebar*. *Zangue* a. idem sonat quod *niger* Latinis; a nigris n. totus hic tractus colitur, Jo. Barroso, & Garcia ab Horto authoribus. *Zenzibar* M. Paulo Veneto, quam non sine maximo errore insulam credit, describitque ab inf. Madagascar versus merid. eamque in circuitu habere duo millia milliariorum addit. Ortelius. *Melocam* nescio quâ authoritate vocat Hieronymus Girava.

Agla, Hispaniæ opidum. Plinius lib. 3. cap. 1.

Aglaia, una Gratiarum, alio nomine Pasiphaë dicta. Græcè Ἀγλαΐα *lætitiam* sonat, læti n. in dandis beneficiis esse debemus.

Aglais, Megaclis filia, mirâ gulositate & voracitate mulier, ut quæ carnium libras decem, panis chœnicas quatuor, & vini congium, sive sextarios sex, unicâ cœnâ absumeret. Cæl. Rhod. 15.19.

Aglaoa, Hesych. Ἀγλαοῦ ὕδωρ, ἡ ἐν Αὐλίδι πηγή.

Aglaonice, Hegemonis filia, astrologiæ perita, & eclipses Lunæ, quando futuræ essent, prævidens, illamque se cœlo deducere jactitans; quæ ob id posteà in magnas calamitates incidit, adeo ut in proverb. abierit, τὴν Σελήνην κατασπᾷ *Lunam detrahit*, ut refert Apoll. lib. 4. quo utimur quoties aliquis suâ jactantiâ in calamitatem incidit.

Aglaope, una Sirenum, & *Aglaophean* alia. Vide *Sirenussæ*.

Aglaopes, Æsculapius Lacedæmoniis. Hesychius. Ἀγλαώπης ὁ Ἀσκληπιὸς. Λάκωνες.

Aglaophon, pictor nobilissimus, cujus meminit Plin. 35.9. Cic. 3. de Orat. Athen. lib. 10. Æl. de Animalibus. 17.47.

Aglaosthenes, qui corrupte in libris nonnullis est *Aglosthenes*, imò & *Ædysthenes* vocatur, historiam rerum Naxicarum consignavit. V. de Voss. Hist. Gr. 3. 318.

Aglauros, filia Erechthei regis Athenarum antiquissimi, à Mercurio in saxum mutata, de quâ Ovid. Met. 2. Hesychius. Ἄγλαυρος θυγάτηρ Κέκροπος ἀπὸ (lege παρὰ) δὲ Ἀττικοῖς καὶ ὀμνύουσι κατ' αὐτῆς, ἣν δὲ ἱερέα τῆς Ἀθηνᾶς.

Aglaus, Psophidius, Arcadum pauperrimus, ab Apolline felicior Gyge judicatus, quòd agelli sui limites nunquam egressus esset, parvoli ruris fructibus contentus. Plin. 7.46. Val. Max. 7.11.

Agaa, Mauritaniæ Tingitanæ flu. Ptol.

Agaeda, Scotiæ metropolis, vulgò *Edinburgh*. ad Forthean flu. *Alata Castra* Ptolemæo, *Castra Exploratorum* Antonino, & *Castra Puellarum* posterioribus.

Agni cornu, promontorium prope Bolbiticum Nili ostium. Strabo lib. 17. Hesych. Ἀγνοῦ κέρας, ἡ Κῶος τρίτη, οἱ δὲ ἀκρωτήριον Αἰγύπτου, τινὲς δὲ τῆς Ἀργείας.

Agnices, vel *Agnicis*, flu. in Tigridem influens. Plin. 6.27.

Agnita, vel *Agnites*, Æsculapii cognomen apud Spartanos, apud quos ejus dei simulachrum ex *agno*, quæ planta est, erat exsculptum. Cæl. Rhod. 18.5.

Agno, seu *Hagno*, una ex nymphis quæ Jovem educarunt, à quâ & in Lycæo fons appellatur, cujus ea olim fuit vis, ut re divinâ ibi à Lycæi Jovis sacerdote curiosius peractâ, & fusis precibus, quernoque ramo aquâ leviter commotâ mox densior surgeret vapor nebulæ assimilis, qui non multo post

M 2 nubes

nubes effectus, largos imbres demittebat. Pauf. in Arcad. & inde Rhod. 13. 17.

Agnodice, virgo medicinam discere cupiens, abscissâ comâ, habitu virili sumpto, se Hierophilo cuidam tradidit in disciplinam, à quo probè edocta parturientium mulierum morbis medebatur, quas sexus sui clam certas faciebat. Tandem à medicis dolentibus, se ad fœminas non amplius admissos, in judicium pertracta, quod dicerent hunc esse illarum corruptorem, coram Areopagitis tunicâ allevatâ, se fœminam esse ostendit. Tunc Athenienses legem emendantes, artem medicam discere mulieribus ingenuis permiserunt. Hyginus.

Agnoitæ, hæretici, ab *ignorantiâ* sic dicti, quòd novissimam horam Christo ignoratam esse arbitrarentur. Cæl Rhod. 1. 14.

Agnon, Niciæ fil. Samio bello, quando à Pericle insula devicta est, dux fuit. Bello Peloponnesiaco contra Potidæam cum validis copiis profectus, morbi vi inde, irrito incœpto, abscedere coactus est. Hic Amphipolin condidit. Sed cum postea in bello ad Brasidam Amphipolitani defecissent, illi, quoniam ad urbem ipsorum victor in acie ceciderat, coloniam ceu conditori adscripserunt, dejectísque Agnonis monumentis ad Brasidam honorem transtulerunt. Thucydides.

Agnon, authoris nomen. Quintil. 2. 16.

Agnon, Teius, Alex. M. præfectus. Plin. 33. 3.

Agnonia, opidum Thraciæ juxra Amphipolim. Steph.

Agnos, vel *Agnus*, pars Demetriadis tribus in Atticâ.

Agnos, Æolidis tribus gens. Hesychius. Ἀγνοῦς, τῆς Αἰολίδος φυλῆς δῆμος. Lego τῆς Ἀντιοχίδος. nulla enim fuit Αἰολὶς φυλή. Tum legendum est Ἀγνοῦς, ut pridem emendavit Meursius. De Pop. Att. p. 2.

Agnotes, pop. Celticæ juxta Oceanum. Steph.

Agoce, Æthiopiæ sub Ægypto urbs. Plin. 6. 29.

Agon, locus est certaminis Romæ, qui Circus Flaminius dicebatur; ponitur pro ipso certamine. Est quoque nomen proprium apud Plutarchum. Item Æthiopiæ fluvius. Dicitur a. *Agon* ab α privativâ & γωνία angulus, quod in loco non anguloso, sed rotundo *Agon* haberi solear. *Ride si sapios*, Lector.

Agon Nemeacus, primùm ab Argivis actus post eum qui sub Archemoro fuit. Olymp. 53. Nemea a. celebrabantur post Tlepolemia, quæ agebantur die 24 mensis Gorpiæi.

Agon Gymnicus, quem Panathenæon vocant, Athenis actus.

Agon Androgei, quem statuerat Minos, præmium pueros Atticos largiens. Cæterùm Taurus (vir crudelis, & Minoi à consiliis) in agone fortissimus, universos in contentione superavit. Tandem v. factum est, ut à Theseo in palæstrâ vinceretur, ob quod Athenienses pueri tributariâ pœnâ liberari sunt. Plut.

Agon Olympius, ab Hercule institutus, à quo usque ad primam Olympiadem supputantur anni 430. Euseb.

Agonales ludi Servio, quos Augustus Actiacis litoribus, devicto Antonio, statuit, ad quod respexit. Virg. 3. Æn.

> *Actiaque Iliacis celebramus litora ludis.*

Agonalia, festa erant apud Romanos, in honorem Jani quotannis celebrari solita, ut est apud Ovid. Fast. 1. Aut certè in honorem *Agonii* Dei, ut Festus tradit, qui rebus agendis præesse putabatur. Eo die rex sacrorum arietem immolavit, ut tradit Varro lib. 5. Nominis multiplex reperitur notio; aut enim ex ritu sacrorum, in quibus minister tenens strictum gladium ad jugulandum arietem, rogabat *Agon'*? Quam opinionem sequitur Ovid. his versibus.

> *Nominis esse potest succinctus causa magister,*
> *Hostia cælitibus, quo feriente, cadit.*
> *Qui calido strictos tincturus sanguine cultros,*
> *Semper* Agatne? *rogat; nec nisi jussus agit.*

Alii ad *Agonem* montem, in quo illa sacra fieri solebant, qui postea Quirinalis dictus est, referunt. Alii à certamine Caruli dictum putant, quod hisce feriis antiquitus soleret celebrari. Nam Græci certamina & ludos ἀγῶνας appellabant. Hujus sententiæ fuisse videtur Ovidius in his.

> *Fas etiam fieri solitis ætate priorum*
> *Nomina de ludis Græca tulisse diem.*
> *Et prius antiquus dicebat* Agonia *sermo*
> *Veraque judicio est ultima causa meo.*

Inde Ἀγώνιος θεὸς, ὁ τῶν ἀγώνων προεστώς. Hesychius & Ἀγὼν χαλκεῖος, τὰ ἐν Ἄργει Ἑκατόμβαια. Idem.

Agonax, Zoroastris præceptor in arte Magicâ. Quem Plin. lib. 30. cap. 1. *Azonacem* vocat.

Agonensis porta, quæ & Collina, & Quirinalis. Hodiè *Porta Salari*.

Agones, qui percutiebant victimam apud Romanos, quòd ex more priusquam ferirent, populum rogabant *Agon'*? i.e. *Agone?*

Agones, pop. Insubriæ, quorum reg. *La Val di Gogna* hodie dicitur, teste Gaudentio Merulâ, in agro Ticinensi. Sed Polybius eos inter Apenninum mont. & Padum describit, ac post eos Boios, deinde Senones recenset. Ex quo Merula & Leander (qui eos inter Ferrariam & Ravennam describunt) errare deprehenduntur, nisi hi populi mutatâ sede in ea loca migrarunt.

Agonia, flu. Insubrum per Laumellinam reg. agri Ticinensis in Padum fluens. Vulgo *la Gogna*.

Agonis, liberta Veneris Erycinæ. Cic. Ver. 1.

Agonides, Phocionis accusator, ipsemet capite damnatus. Plut.

Agonius, Deus rebus agendis præsidens, ejusque festa *Agonalia* dicebantur; quamvis aliqui ejus sacrificia sic dicta velint, quòd in montibus fiebant quos *Agonales* vocabant. Inde *Agonius* dies, quo Agoniam hostiam immolare solebant. Ovid. 1. Fast.

> *Nomen Agonalem credit habere diem.*

Agonotheta, Agonum moderator, præses ac judex.

Agonus, Ἄγωνος, πόλεμος περὶ τὴν Ἀθηναίαν. Hesychius.

Agora, opidum in Chersoneso. Steph. hodie *Malgara*.

Agoracritus, Parius statuarius, Phidiæ discipulus. Plin. 36. 5. Hic creditur Veneris Rhamnusiæ signum effinxisse. Nam cum de faciendâ Venere cum Alcamene discipulo contenderet, suffragio imperiti populi, non arte superatus, usque adeo rei indignitate commotus est, ut signum illud Nemesin appellaverit, eâque lege vendiderit, ne Athenis esset. Id ponebatur in Rhamnunte pago Atticæ, quod M. Varro omnibus signis prætulisse dicitur.

Agoranomi, apud Athenienses quinque in Piræeo, & totidem in urbe erant magistratus, qui in foro venalia inspectabant, & curabant, ut ibi omnia modestè agerentur, ac ne vendentes aut ementes mendacium dicerent.

Agorea, vel *Agoræa*, Minerva, i.e. *forensis*, à Lacedæmoniis culta. Pausan. & Cæl. Rhod. 18. 5.

Agoreus, Mercurius dictus, quòd ejus statua in medio foro poneretur. Jupiter item sic dictus eâdem de causâ.

Agra, locus Bœotiæ, ex quo Ilissus flu. oritur, & ubi Diana venata esse fertur, unde *Agræa* dicta. Item Susianæ urbs Ptolemæo, & Arcadiæ Plinio 4. 6. ubi legitur pl. num. *Agræ*. Item reg. Leanitarum in Arabiâ. Plin. 6. 28. Incolæ *Agrai*. Steph. *Agrees* dicuntur Dionysio, uti videre est in his.

> Ἀλλ' ἤτοι πρῶτοι μὲν ὑπὲρ κόλπον Λιβάνοιο
> Ἀγρεῖοι ναίουσιν ἐπωνυμίην Ναβαταῖοι.
> Ἄγχι δὲ Χαβλασιοί τε καὶ Ἀγρέες. οἷς ἔπι γαῖα
> Χατραμὶς ἐστὶν, κατεναντία Περσίδος αἴης.

Agradatus, rex Persarum, posteà Cyrus dictus à Cyro Persidis fluvio. Strab. lib. 15.

Agragas, vel *Acragas*, Siciliæ flu. circa Agrigentum urb. à quâ nomen accepit. *Draco* hodiè Fazello & Aretio. Item mons Siciliæ non longè à Gelâ, muro quondam cinctus, habens in summitate op. ejusdem nominis, alio nomine *Agrigentum*; unde Empedocles Philosophus, & Phalaris Tyrannus originem duxerunt. *Mare* à Nigro hodiè nominatur, ab Anonymo quodam *Gergenti*. Quatuor prætcrea hujus nominis urbes commemorat Stephanus, quarum primam in Thraciâ locat, secundam in Eubœâ, tertiam in Cypro, quartam in Ætoliâ. Nobis impræsentiarum de Agrigento Siciliensi agendum. Ubi veteres optimos equos alere, & exinde in Græciam ad Agones transmittere consueverant. Virg. Æn. 3.

> *Arduus inde Agragas ostendit maxima longè*
> *Mœnia, magnanimûm quondam generatos equorum.*

Græci optimè Ἀκράγας legunt. Post Himeræ ortum (inquit Bochartus) statim se offert Agrigentum, urbs olim celeberrima, quæque secundum Syracusas, Siciliæ fuit amplissima.

sima. In quâ, si Laertio credimus, lib. 8. Μυριάδες κατῴκουν ὀγδοήκοντα. hoc est, *habitabant hominum octingenta millia. Octingenta* inquam, non *Octoginta*, ut perperam habet Cluverius. Sed cum res planè superet fidem, adeoque sit falsissima, aio mendum esse in numeris, qui cum per literas numerales compendiosè scriberentur, facile potuerunt π & κ. permutari: quâ ratione factum, ut pro viginti myriadibus, octingenta scriberentur. Neq; enim habuisse Agrigentum supra 20 myriades, h.e. 200 incolarum millia, his verbis docet Diodorus Siculus. lib. 13. pag. 376. Ἀκραγαντῖνοι μὲν ὄντες πλείους τῶν δισχιλίων μυριάδων, σὺν δὲ τοῖς κατοικοῦσι ξένοις οὐκ ἐλάττους τῶν εἴκοσι μυριάδων. Agrigentum a. annis post Gelam conditam centum & octo, i.e. 600 annis circiter ante Christum, Gelenses condiderunt, ἀπὸ τοῦ Ἀκράγαντος ποταμοῦ ὀνομάσαντες, Thucydidis verba sunt, lib. 6. Neque aliter Stephanus, & Pindari Scholiastes. Unde a. fluvius hic deriveretur, jam disquirendum. Quod ut intelligatur, notandum est, Agrigenti duas fuisse partes, quarum una Græcis Ἄκρα, sive *arx* appellabatur, & à Polybio, lib. 8. sic describitur. Ἡ δ᾽ ἄκρα τῆς πόλεως ὑπέρκειται κατ᾽ αὐτὰς θερινὰς ἀνατολὰς, κατὰ μὲν τὴν ἔξωθεν ἐπιφάνειαν ἀπροσίτῳ φάραγγι περιεχομένη, κατὰ δὲ τὴν ἐντὸς μίαν ἔχουσα πρόσοδον ἐκ τῆς πόλεως. Hanc *Acram* ipsâ Agrigento volunt esse multo vetustiorem. Itaque antiqua hæc *Acra*, quæcunque tandem fuerit, Punicè כרך *Crac* dicebatur, & articulo præfixo *Haccrac*, i. e. ἡ ἄκρα, & proximus flu. *Nahar haccrac*, fluvius Acræ, seu Arcis. long. 37. 38. lat. 36. 10.

Agrani, op. Babylonicæ reg. Plin. 6. 26.

Agraria Lex, quæ ferebatur de agris populo dividendis. Livius. Vide Cic. pro *Lege Agrariâ*.

Agraulos, filia Cecropis (forsan *Aglauros*) & Minervæ cognomen. Harpocration.

Agraule, tribus quædam Athenis. Steph. & Plut. in Alcib.

Agre, opidum Lydiæ. Steph.

Agresphon, περὶ ὁμωνύμων, h. e. de ejusdem nominis viris illustribus scripsit, teste Suidâ in Ἀπολλώνιος.

Agria, pop. Pæoniæ, inter Æmum & Rhodopen. Steph.

Agricola, socer Cornelii Taciti, cujus vitam Tacitus ipse conscripsit. Item Cos. Rom. Clementini collega. Item alius, Eustathii collega, quorum ætate Constantius Imp. obiit. Cassiodor.

Agrii, populi quidam, qui & Cynomolgi. Strab. lib. 16.

Agrii, Titanes sic dicti. Hesych. Ἄγριοι θεοί, οἱ Τιτᾶνες. Idem Ἄγριοι λιμένες, τόποι ἐν Ἕρμωσι. Fortè leg. ἐν Ἑρμιόνῃ, vel Ἀρμενίᾳ.

Agrimelissa, Hesychius Ἀγριμέλισσα, Ἡγησίας οὕτως ἐκαλεῖτο. Forte leg. *Hegesippus*, vel *Hegesianax*.

Agriodos, ab Ovid. inter canes Actæonis numeratur, & ab *agresti*, seu *feroci dente* nomen habet. Ovid. Met. 3.

Labros, & Agriodos, & acuta vocis Hylactor.

Agrionia, festa erant apud Bœotios, quæ in honorem Bacchi quotannis celebrabantur. Varia a. Baccho cognomenta veteres tribuerunt; atque, ut omittam quæ nihil ad institutum præsens faciunt, eorum duo sunt, benignitatis; Μειλίχιος, i.e. *Mitis*, & Χαριδότης, quod explicat Virgilius cum *lætitiæ datorem* appellat. His adversantur ista Crudelitatis, Ἀγριώνιος, & Ὠμηστής; eaque Plutarchus inter se componit in Antonio. Nam cùm Antonius vellet se Liberum Patrem dici, habitu quoque & comitatu Liberi veniret Athenas, Πόλις, inquit, ἦν πλέα Διόνυσον αὐτὸν ἀνακαλουμένων, Χαριδότην, καὶ Μειλίχιον· ἦν γὰρ ἀμέλει τοῖς μὲν τοιοῦτος, τοῖς δὲ πολλοῖς Ὠμηστὴς καὶ Ἀγριώνιος. *Civitas erat plena Bacchum ipsum reclamantium, Lætitiæ datorem, & Mitem; talisque forte nonnullis erat, pluribus autem Crudelis, & Ferus.* Idque omnino geminum est dicterio Romanorum, in Antonii collegam Cæs. Augustum, Apollinis ornatu se jactantem; *Cæsarem planè esse Apollinem, sed & Tortorem, quo cognomine is Deus, quâdam in parte urbis colebatur.* Suetonius, cap. 70. Baccho igitur *Agrionio* dicatum est festum *Agrioniorum*. De quibus nihil habeo quod in medium proferam, præter duos Plutarchi locos: quorum alter est, lib. 8. Sympos. qu. 1. ubi tradit apud suos, in Agrioniis, Bacchum, ceu fugitivum à mulieribus investigari; easq; facto quærendi fine, dicere, apud Musas illum occultari. Ὃν φασὶ καὶ παρ᾽ ἡμῖν ἐν τοῖς Ἀγριωνίοις τὸν Διόνυσον αἱ γυναῖκες ὡς ἀποδεδρακότα ζητοῦσι, Εἶτα παύονται, καὶ λέγουσιν ὅτι πρὸς τὰς Μούσας καταπέφευγε, καὶ κέκρυπται παρ᾽ ἐκείναις. Μετ᾽ ὀλίγον δὲ τοῦ δείπνου τέλος ἔχοντος, αἰνίγματα, καὶ γρίφους ἀλλήλαις προβάλλουσι. *Non itaque ineptè apud nos in Agrioniis mulieres Bacchum quærunt, tanquam fugitivum; deinde finem quærendi faciunt, dicuntque eum ad Musas confugisse, atque apud eas latere occultatum; paulò post, finitâ cœnâ, sibi invicem ænigmata & griphos proponunt.* Quâ ceremoniâ nihil aliud significari puto, quàm depravatos hominum mores, animosque ferociâ temulentos, ad rationis statum Musarum commercio revocari. Alter locus est in Quæst. Græcis; ubi refert Minyæ filias furore correptas, esum humanarum carnium appetivisse, Leucippamque missâ sorte, filium Hippasum præbuisse dilaniandum; Quæ causa fuit cur Minyæ posteros ab Agrioniis stricto gladio Bacchi sacerdos arceret. Καὶ γίνεται παρ᾽ ἐνιαυτὸν ἐν τοῖς Ἀγριωνίοις φυγὴ, καὶ δίωξις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἱερέως τοῦ Διονύσου ξίφος ἔχοντος. Ἔξεστι δὲ τὴν καταληφθεῖσαν ἀνελεῖν, καὶ ἀνεῖλεν ἐφ᾽ ἡμῶν Ζωΐλος ὁ ἱερεύς. *Et quotannis fugantur in Agrioniis à sacerdote Bacchi stricto gladio; licetque deprehensam interficere: Et quidem necavit ætate nostrâ Zoilus sacerdos.*

Agriopas, Ὀλυμπιονικῶν historiam texuit. Plin. 8. 22. Item Cynaræ illius pater, qui tegulas & metalla, forcipem, item marculum, vectem & incudē invenit. Plin. 7. 56.

Agriope, Agenoris uxor Lactantio in 2. Theb. Statii, & Hygino; quæ tamen *Telephassa*, seu *Telephaessa* Apollodoro & Moscho vocatur. Fuit alia ejusdem nominis, quam Mimnermus Orphei uxorem fuisse vult, quam tamen cæteri omnes Eurydicen vocant.

Agriophagi, pop. Æthiopum occidentem versus, qui, teste Solino, solùm Pantherarum, & leonum carnibus vescuntur.

Agrippa, Latinum vocabulum est, dictum ab eo quòd ægros, i. e. difficiles partus faciat; vel dicitur ille Agrippa, qui in nascendo prius emittit pedes. Gellius 16. 16. Nonius cap. 9. Plin. 7. 8. *In pedes procedere nascentem contra naturam est, quo argumento appellavere Agrippas, ut ægrè partos.* At Claud. Salmasius, summus, ac eruditissimus vir, & usu & origine Græcum esse nomen, ἀπὸ τοῦ ἀγρίου καὶ ἵππου, Exercitationibus Plinianis ostendit.

Agrippa, fil. Aristobuli, magni Herodis filii, à Tiberio Cæsare conjectus in vincula, sed à Caio liberatus, rex Judææ factus est, regnavitque an. 7. Postea Claudius Cæsar regnum ejus confirmavit, omne Herodis imperium & Lysaniæ adjiciens, tetrarchiam quoque Philippi Bethaniam Trachonitidem &c. Joseph. Ant. 15. 4. Is Jacobum Apostolum gladio interfecit, & Petrum in carcerem detrusit. Act. 12. Item Herodes *Agrippa*, secundus Galilæorum tetrarcha, Herodis, primi Judæorum regis, fil. qui CHRISTUM illusum remisit ad Pilatum. *Agrippæ* Berenices mariti (de quo in Actis Apostolorum) meminit Juvenalis Sat. 6.

—— *Deinde adamas notissimus, & Berenices*
In digito factus pretiosior: hunc dedit olim
Barbarus incestæ, dedit hunc Agrippa sorori;
Observant ubi festa mero pede sabbata reges,
Et vetus indulget senibus clementia porcis.

Agrippa Menenius, cognomento Lanatus, dux à Romanis electus adversus Sabinos, de iis triumphavit. Et cùm plebs à patribus secessisset in Aventinum, quod tributum & militiam toleraret, nec revocari posset, Agrippa apud eam verba faciens, *Humani artus*, inquit, *cum ventrem otiosum viderent, ab illo discordarunt, & suum illi ministerium negaverunt. Cum a. eo pacto & ipsi quoque deficerent, intellexerant ventrem cibos acceptos per omnia membra dividere, & sic cum eo in gratiam redierunt: Sic Senatus & Populus, quasi unum corpus, discordiâ pereunt, concordiâ valent.* Livius.

Agrippa, Sylvius, Tiberini Sylvii fil. duodecimus Latinorum rex, summerso patri in regnō successit, & cum an. 4. regnasset, moriens Romulum Sylvium reliquit hæredem.

Agrippa, Vipsanius. Vide *Vipsanius*.

Agrippa, Augusti gener, navali victoriâ contra Sextum Pompeium insignis. Virgil. Æn. 8.

Parte aliâ ventis, & Diis Agrippa secundis
Arduus. Hor. lib. 1. Od. 6.
Scriberis Vario fortis & hostium
Victor Mæonio carminis alite,
Quam rem cunque ferox navibus aut equis

 Miles

Miles te duce gesseris.

Nos Agrippa neque hæc dicere, &c.

Agrippa, cognomento Castoris, vir apprime doctus, contra 24 Basilidis hæretici volumina, quæ contra Evangelia ille scripserat, acerrimè disseruit. Hieronymus.

Agrippa, Furius Medullinus, ac Titus Quin. Capitolinus Barbatus Consules, Romani; Æquos, Volscosque vicerunt.

Agrippa, Philosophus Scepticus. Laert. lib. 9.

Agrippa, Furius Philo, Tribunus militum.

Agrippenses, Bithyniæ pop. Plin. 5. 32.

Agrippina, M. Agrippæ filia, neptis Augusti, & uxor Germanici, quem etiam in Syriam comitata est: ubi quum ille, misso à Cn. Pisone veneno, interiisset, cineres ejus in Italiam reportavit & Juliæ familiæ monumento intulit, Pisonemque judicio persequuta ad spontaneam necem adegit. Postremò apud Tiberium Cæsarem nullo suo merito in invidiam adducta, inediâ sibi mortem conscivit. Item Julia *Agrippina*, Germanici, & superioris Agrippinæ filia fuit, quæ primùm C. Domitio Ænobarbo nupsit, cui Neronem peperit, mortuoque Domitio, novo quodam exemplo cum Claudio Cæsare patruo suo secundas nuptias contraxit: quem, ut Neroni filio suo expeditam ad Imperium viam sterneret, venenato boleto sustulit. Tandem infinitis nobilissimorum virorum cædibus grassata, immissis Neronis jussu percussoribus, multis vulneribus confossa est, illud identidem clamans, *Feri ventrem, qui monstrum tam ferum tulit.* Utriusque vitam vide latius apud Tacitum.

Agrippina, sive potius *Agrippinensis* Colonia, urbs est celeberrima ad Rhenum flu. Ubiorum metropolis, nomen habens ab *Agrippinâ* Neronis matre, quæ, ut patriam (ibi n. nata erat) splendidiorem redderet, sociisque etiam nationibus potentiam suam ostentaret, Veteranorum coloniam eo deduci impetravit. Vide Tac. An. 12.

Agrisa, op. Carmaniæ. Steph.

Agrisius, 14. Argivorum rex, regn. an 13.

Agrius, Parthaonis, Martis filii, filius; Thersitis pater; cujus nihil præter nudum nomen ad nos pervenit. Boccatius. Item frater Oenei Diomedis avi. Hom. Il. ξ.

Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
Ὤικεον δ' ἐν Πλευρῶνι, καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
Ἄγριος ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεὺς
Πατρὸς ἐμεῖο πατήρ. ——

Fuit & *Agrius* Ulyssis ex Circe fil. cum Latino fratre. Hes. in Theog.

Agrætas, rerum Scythicarum scriptor, cujus meminit Apollonii Scholiastes in lib. 2. Idem in 3. rerum Libycarum citatur ab eodem in lib. 4. Meminit ejusdem Stephanus in Ἄμπελος.

Agroira, vide *Attalia* apud Stephanum.

Agrolas, unà cum Hyberbio ad arcis Atheniensis radices domicilia habuerunt, omnemque ambitum murorum arcis fecerunt, præter eam particulam, quam Cimon Miltiadæ filius construxit Pauf. in Att.

Agron, primus qui inter Heraclidas Sardis regnavit. Herodot. lib. 1. Item rex Illyriorum, qui cum Ætolos superbissimos populos bello superasset, tantâ sese præ gaudio vini copiâ obruit, ut pleuritide correptus subito extinctus fuerit. Polyb. Item medicus insignis, qui accensis in proximo ignibus, Atheniensibus magnâ vi pestilentiæ graviter infestatis, salutarem opem tulit. Cæl. Rhod. 24. 22. Item Nini filius, quòd in agris natus esset, sic dictus. Idem 23. 25.

Agrospi, op. ad Nili ripā, in Æthiopiâ sub Ægypto. Plin. 6.

Agrosius, mons, ubi nunc Roma, ad quem Faunus ab Evandro ex Arcadiâ pulsus concessit, quem ipse postmodum Palatinum appellavit.

Agrotera, Dianæ cognomen. Cæl. Rhod.

Agryle, vel *Agraule*, pars tribus Erechtheidis Athenis, & op. in Sardiniâ Atheniensium colonia. Steph.

Agubeai, Arabiæ Desertæ gens. Ptol.

Aguntum, opidum Siciliæ. Ptol. Norici item opidum vulgo *Inneken*. long. 33. 52. lat. 46. 37.

Agyleus, sive ut Macrobius. & rectius *Agyeus*. Apollo ab Atheniensibus dictus, quòd ei in viis publicis suæ urbis ex responso statutis altaribus sacrificarent. Ἀγυιὰς enim illi *vias* dicunt, quæ sunt contra pomæria. Horatius.

Dauniæ defende decus Camœnæ

—— —— *Levis Agyeu.*

Agylla, Tusciæ civitas, à conditore appellata. Servius. Vide *Cære*. Virg. Æn. 8.

Haud procul hinc saxo incolitur fundata vetusto
Urbis Agyllinæ sedes, ubi Lydia quondam
Gens bello præclara jugis insedit Etruscis.

Dionys. Halicarn. lib. 3. Ἐπὶ τὴν Καιρητανῶν πόλιν ἦγε τὴν δύναμιν, ἣ πρότερον μὲν Ἄγυλλα ἐκαλεῖτο, Πελασγῶν αὐτὴν κατοικούντων. Strabo lib. 5. Ἄγυλλα ἐλέγετο τὸ πρότερον ἡ νῦν Καῖρε, καὶ λέγεται Πελασγῶν κτίσμα τῶν ἐκ Θετταλίας ἀφιγμένων. Divitem fuisse civitatem innuit Lycophron in Cassandrâ, ubi Ἀγύλλης memorat πολυρρήνους νάπας, i. e. *pecorosos Agyllæ saltus*. Quin & Liv. lib. 1. *opulentum opidum* expressè vocat. Unde Dionys. Halic. lib. 3. Εὐδαίμων καὶ πολυάνθρωπος dicitur.

Agylleus, luctator Cleonæus, staturæ prægrandis, nec minor Hercule. Statius Theb. 6.

——— *Levat ardua contra*
Membra Cleonææ Stirpis jactator Agylleus,
Herculeâ non mole minor.

Agyrium, Siciliæ urbs. Priscis Græcis Ἀγύριον, Ptolemæus v. Ἀγύρειον vocat. Stephano Ἀγύρινα dicitur, unde vulgare vocabulum hodiè *Agirone*. Populi *Agyrinenses* Tullio, *Agyrini* Plinio. In Excerptis Legat. Diodor. Sic. lib. 22. Ἀγυραῖοι, procul dubio mendosè pro Ἀγυριναῖοι. Origo hujus op. tam vetusta est, ut Herculis fabulis admiscuerint prisci mortales. Quâ de re vide Diod. Sic. lib. 4. & 14. & 16. Posterioribus etiam temporibus celebrem fuisse urbem patet ex Cicer. Verrinâ 3. *Agyrinensis est imprimis honesta Siciliæ civitas, hominum ante hunc Prætorem locupletium, summorumque aratorum*. Sed præ omnibus aliis rebus maximè celebrem reddidit ille qui sub initium operis sui ita scribit. Ἡμεῖς γὰρ ἐξ Ἀγυρίου τὸ γένος τῆς Σικελίας ὄντες. Docti sciunt quem velim.

Agyrtes, patrem interfecisse dicitur. Ovid. Met. 5.

—— *Et cæso genitore infamis Agyrtes.*

Item nomen tubicinis apud Statium in Achilleide,

——— *Tecum lituo bonus adsit Agyrtes,*
Occultamque tubam tacitus apportet in usus.

A H.

Ahala, Serviliorum cognomen. Ita. n. scribitur in nummis non *Hala*. Cic. 2. in Oratore significare videtur *Ala* scribendum esse. Manutius.

Ahalab, Lat. *fratres cordis*, sive *lacteus*, vel *lactans*, aut *adeps*. Nomen urbis. Jud. 1. 31.

Ahara, Lat. *frater redoleas*, aut *pratum odoris*, filius Benjamin. Par. 8. qui Gen. 46. *Gera* dicitur.

Ahareel, Lat. *alter exercitus*, sive *novissimus exercitus*: aut *alter dolor*, sive *novissimus dolor*: aut *ovis fratris*, filius Aram. 1 Par. 4.

Aharna, op. Etruriæ. Liv. lib. 10.

Ahasbai, Lat. *confidens in me*, vel *frater circumdans*: aut ex Ebræo & Syro, *frater senectutis*, filius Machati. Sam. 23.

Ahasias, octavus Israelitarum rex, regnare cæpit an. 17. regni Jehosaphat, regnavitque an. 2.

Ahasthari, Lat. *cursor*, vel *veredarius*, sive *festinatio turturis, aut exploratoris*, sive *frater qui explorat*: vel ex Syro & Ebræo *princeps turturis*, vel *princeps explorationis*. Filius Asher ex Maara. 1 Par. 4.

Ahasuerus, qui est Darius Hystaspis fil. hinnitu equi Rex Persarum confirmatus, reg. an. 36. Herodotus. Repudiatâ uxore suâ Vasthi, Estheram matrimonio sibi junxit Esth. 2.

Ahava, Lat. *essentia*, sive *generatio*, fluvii nomen. 1. Esd. 8. vers. 31.

Ahaz, Lat. *apprehendens*, sive *possidens*, aut *videns*, filius Micha. Par. 8. Item alius Neh. 11. 13 Sed leg. *Ahazi*.

Ahenobarbus, cognomen Domitiorum, quod primus tulit Cn. Domitius, & ad suos posteros propagavit. Quidam scribunt *Ænobarbus*; sed in antiquis lapp. ac monumentis semper est *Ahenobarbus*.

Aher, Lat. *alter*, sive *posterior*, aut *novissimus*. Nomen viri. 1. Par. 7.

Ahi, Lat. *frater meus*, fil. Somer. 1. Par. 7.

Ahia, Lat. *frater domini*, fil. Sisa, princeps exercitûs Salomonis. 1 Reg. 4. Pater Baasa, 2 Reg. 9. Fuit & propheta quidam Silonites. 1 Reg. 12.

Abiam, Lat. *frater matris*, aut *frater gentis*, fil. Sarar. 2. Sam. 23. qui Par. 1. 11. dicitur fil. *Sachar*.

Abiezer, Lat. *frater resurgens*, vel *frater vindicans*, fil. Saphan. 2. Reg. 22.

Abiezer, vel *Achiezer* Lat. *frater adjutorii*, vel *fratris adjutorium*, aut *fratris atrium*, fil. Amishadai, princeps tribûs Dan. Num. 10. 25.

Abilud, Lat. *frater natus*, pater Josaphat illius qui erat à commentariis Davidi. 2 Sam. 8.

Abiman, Lat. *frater præparatus*, sive *frater dextra*, aut *frater meus quid?* Nomen viri. 1. Par. 9. Filius Enach. Jos. 15.

Abimaaz, Lat. *frater meus consiliarius*, Sadoci fil. sacerdos Magnus, cujus ætate Shemaia & Iddo prophetarunt. Item socer Sauli. 1. Sam. 14. Item gener regis Solomonis. 1 Reg. 4.

Abimelech, Lat. *frater meus rex*, vel *frater regis*, sive *consilii*, unus ex filiis Ithamar. 1 Par. 4.

Abin, Lat. *frater vini*, vel *fratres*, fil. Semidæ. 1 Par. 7.

Abinadab, Lat. *frater spontaneus*, aut *frater voventis*, vel *voti*, sive *frater principis*, fil. Addo. 1 Reg. 4.

Abio, Lat. *frater ejus*, fil. Abigabaon. 1 Par. 8. Filius item Jehiel. 1 Par. 9. Filius Abinadab. 2 Sam. 6.

Abion, Latinè, *intuitus*, *oculus*, vel *fons*, nomen urbis. 1 Reg. 15.

Abira, Lat. *frater iniquitatis*, sive *frater socii*, aut *pastoris*, vel *fratrem confringens*, filius Enam, princeps tribus Nephthali. Num. 1. ver. 15.

Abibud, Lat. *frater unitatis*, vel *acuminis*, aut *ænigmatis*, sive *gaudii*. Nomen viri. 1 Par. 8.

Abiud, Lat. *frater laudis*, vel *confessionis*, filius Salomi, princeps tribus Aser. Num. 34.

Abisabar, Lat. *frater auctora*, vel *nigredinis*, filius Balam, filii Jadiel, filii Benjamin. 1 Par. 7.

Abisar, Lat. *frater principis*, *directionis*, vel *cantici*, aut *frater insidians*, Præpositus domûs Solomonis. 1 Reg. 4.

Aboban, Lat. *frater filii*, vel *fratris filius*, sive *frater intelligentiæ*, aut *frater ædificans*, vel *absconditus*, fil. Abisur, filii Semei, filii Onam. 1 Par. 2.

Abod, Hebraicè *Obad*. Lat. *laudans*, sive *confitens*; fil. Simeonis Patriarchæ. Gen. 46.

Abod, Lat. *laudans*, sive *confitens*; fil. Balan, filii Jadihel, filii Benjamin. 1 Par. 7.

Abod, Lat. *unitas*, vel *gaudium*, sive *ænigma*, vel *acumen*; nomen viri. 1 Par. 8.

Aboc, Lat. *tribulus*, vel *spina*, sive *fraternitas*, aut *bavus*; fil. Bela filii Benjamin. 1 Par. 8.

Abobites, Lat. *frater vivus*, aut *tribulus*, vel *spina mea*, Zalmonis cognomen. 1 Par. 27.

Abumat, Lat. *pratum aquarum*, vel *frater aquarum*, fil. Jahath. 1 Par. 4.

A I

Aia, per א Lat. *vultur*, vel *heu*, sive *ubi est?* aut *insula ejus*, fil. Sebeon, filii Seir Horræi. Gen. 36. Item pater Risphæ Saulis concubinæ. 2 Sam. 3.

Aia, per ע Lat. *acervus*, civitas tribus Ephraim. 1 Par. 7.

Aialon, Lat. *ilex*, vel *quercus*, aut *fortitudo*, sive *cervus*, nomen civitatis à Roboamo constructæ, 2 Par. 8. Item vallis nomen, Jos. 10. Civitas de tribu Dan data Levitis, Jos. 21. Civitas refugii. 1 Par. 6. Filius Sellum, filii Sadoc. 1 Par. 6. Fuit & altera civitas in tribu Zebulun. Jud. 12.

Ajath, Lat. *hora*, sive *coacervatio*, urbs quæ Hebræis vocatur *Hai*, Esd. 10.

Ajax, nomen unius ex elephantis Antiochi. Plin. 8. 5. Item flu. à Lycophrone sic dictum, hodie *Pilaca*, teste Gabriele Barrio; Est a. in Magnâ Græciâ per fines Crotoniatarum fluens, & mare apud *Lacinium* promuntorium subiens. Sed scribendum videtur *Æas*.

Ajax, Telamonis fil. ex Hesione filiâ Laomedontis, fortissimus Græcorum post Achillem; cum Hectore congressus est, à quo discedente, gladio donatus est. Achille postea mortuo, cum Ajax sibi donata arma tanquam legitimus hæres repeteret, quòd ea Ulysses suâ eloquentiâ à judicibus accepisset, præ nimiâ irâ insaniens, permulta pecora, ac imprimis arietem corpore præstantem occidit, credens se Atridas & Ulyssem interemisse. Verum ad mentis sanitatem rediens, cum se falsum comperisset, acri dolore compulsus, gladio, quem Hector ei dederat, in loco deserto se transfodit; cujus cruor in hyacinthum florem, vel, ut aliis placet, in florem sui nominis transmutatus fuit. Quod eleganter Ovid. expressit, Mutationum lib. 13. in his.

Dixit: & in pectus, tum denique vulnera passum,
Qua patuit ferro, letalem condidit ensem:
Nec valuere manus infixum educere telum.
Expulit ipse cruor. Rubefactaque sanguine tellus
Purpureum viridi genuit de cespite florem,
Qui prius Oebalio fuerat de vulnere natus.
Litera communis mediis pueroque viroque
Inscripta est foliis: hæc nominis, illa querelæ.

Flos autem qui dicitur Consolida regalis ostendit has litteras AI AI. Becman. Græci fabulantur totum fuisse invulnerabilem præterquam in cervice. Dictus est a. ἀπὸ τοῦ αἰάζειν, h. e. *lamentari*. Vide Soph. in Ajace Flagellifero. Item *Ajax* Tragædiæ nomen, quam Æsopus non sæpe agere solebat. Cic. 1. Offic. Item alia Tragœdia, quam magno impetu aggressus Augustus, non succedente stylo, abolevit; quærentibusque amicis, quidnam Ajax ageret? Resp. Ajacem suum in spongiam incubuisse. Sueton in Augusto.

Ajax, Oilei fil. rex Locrensium, velox pedibus, hastæ vibrandæ peritus; captâ Trojâ, Cassandram virginem & vatem in templo Palladis vitiavit: Quam ob causam domum repetens fulmine à Pallade occisus est. Virg. Æn.

——— Pallasne exurere classem
Argivum, atque ipsos potuit submergere ponto
Unius ob noxam, & furias Ajacis Oilei?
Ipsa Jovis rapidum jaculata è nubibus ignem
Disjecitque rates, evertitque æquora ventis:
Illum expirantem transfixo pectore flammas
Turbine corripuit, scopuloque infixit acuto.

Vides ut hic Ajax pereat fulmine transfixus, & scopulo, idque ope Palladis, infixus. Alii v. censent illum naufragium evitasse; in his Timæus Locrus Hist lib. 2. Μετὰ τὴν Τροίας ἅλωσιν πολλοὶ τῶν Λοκρῶν εἰς τὰς Γυρὰς ναυαγήσαντες ἀπώλοντο: οἱ δὲ λοιποὶ σὺν Αἴαντι μόλις ἐς Λοκρίδα διεσώθησαν. Sed Virgilius suo argumento serviens, & Homerum secutus, illum naufragio obruit. Adeundus Græcus vates Odys. 4. & Seneca in Agamemnone; Sed omnes dissident. Nam Homerus interitum ejus Neptuno tantum tribuit, Virgilius tantum Palladi, Seneca utrique. Quod a. supra, Ajacem pedibus velocem fuisse scribit hujusce Dictionarii compilator, Homerum habet authorem, apud quem Ajax hic non semel vocatur.

——— Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας.

Unde Horat. lib. 1. Od. 15. *Celerem sequi Ajacem*. Longè minorem Ajace Telamonio fuisse indicat Homerus in his.

Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
Μείων, οὔτι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας,
Ἀλλὰ πολὺ μείων.

Aidoneus, Pluto appellatus, regnavit tempore Lycai regis Argivorum, atque Erechthei regis Atheniensium. Euseb. Item Molossorum rex, qui Theseum carceri tradidit, eò quòd filiam suam Proserpinam unà cum Pirithoo rapere voluerit, non procul ab Acheronte flu. unde factus est fabulæ locus, Theseum ad inferos descendisse, & Proserpinam Ditis uxorem rapere voluisse. Plut. in Theseo. Item flu. circa Trojam. Pausan.

Aila, urbs quæ & *Elath*, dicitur. 4 Reg. 14.

Ailam, Lat. *occultus*, aut *juvenis*, vel *seculum*, filius Sesac. 1 Par. 8.

Ailath, sive *Ailoth*, Lat. *ilices*, vel *quercus*, aut *cervæ*, vel *fortitudines*, civitas regni Edom ad mare Rubrum, quam Ozias ædificavit. 2 Par. 26. vers. 2.

Ain, Lat. *oculus*, sive fons, civitas est in termino Judæ versus Orientem. Num. 34. Quæ deinceps Levitis data fuit. Joss. 21. Juxta hanc Saul produxit exercitum contra Philisthiim. 1 Sam. 29. Hieronymo *Bethemim* dicitur.

Aiullius, *Larinas*, homo nequam, Cic. pro Cluentio. Editio Gruteriana legit *Auillius*, unde Janus Guilielmus *A. Villius* fecit.

Aius, Deus Romanorum, dictus ab eo quod *aiebat*. Nam olim Romæ audita vox ex silentio noctis clarior humanâ voce, quæ juberet magistratibus nunciari Gallos adventare, & ut providerent, ne Roma à Gallis caperetur. Cic. lib. 2. de Divin. Livio *Locutius* dicitur.

A L.

Alaba, civitas Hisp. citer. Plinio. hodiè *Alava*. populi *Alabenses*. Item insula ante Taprobanam Ptolemæo.

Alabagium, Carmaniæ promuntorium. Ptol.

Alabana, Arabiæ Felicis opidum. Ptol.

Alabanda, civitas Cariæ mediterranea episcopalis sub Archiepiscopo Stauropolitano, inter Amyzonem ad occid. & Stratonicen ad ort. Ejus mem. Juvenalis Sat. 3.

Hic Andro, ille Samo, hic Trallibus aut Alabandis
Esquilias, dictumque petunt à Vimine collem.

Item urbs ejusdem reg. num. sing. Stephano. adeo opulenta, ut in proverbium abierit Ἀλάβανδα Καρῶν εὐτυχεστάτη. Nomen habet ab equo, quem *Alam* Cares vocant, & *Banda*, quæ victoriam apud eosdem denotat. Græci *Alabandicos libellos* pro barbaris capiunt, & *Alabandicum opus* pro re ineptâ. long. 57. 40. lat. 39. 15.

Alabandus, Caris fil. à quo *Alabanda* dicta. Item Deus Alabandensium. Cic. De Nat. Deorum lib. 3. *Alabandenses*, inquit, *quidem sanctiùs Alabandum colunt, à quo est urbs illa condita, quàm quenquam nobilium Deorum, apud quos non inurbanè Stratonicus, ut multa, cum quidam ei molestus, Alabandum Deum esse confirmaret, Herculem negaret; Ergo, inquit, mihi Alabandus, tibi Hercules sit iratus.*

Alabastra, urbs Phrygiæ. Steph. Item Ægypti. Ptol.

Alabastrum, mons Ægypti Plin. Item opidum. Idem.

Alabastrus, flu. Troadis ex Idâ monte oriens. Plin.

Alabona, Hispaniæ urbs circa Cæsaraugustam. Anton.

Alaburium, Syriæ civitas. Steph.

Alabus, Siciliæ flu. Ptolemæus à Pachyno Pelorum versus incedens, Ἀλάβου ποταμοῦ ἐκβολαί. Silio *Alabis* dicitur lib. 13.

Nec non qui potant Hypsumque Alabinque sonoros.

Apud Hesychium legitur Ἀλαβὼς ποταμός. An sine mendo alii viderint. Certè non vidit Schrevellus in nuperâ Hesychii editione. Diodoro & Stephano formatur Ἀλαβῶν. Apud Vibium quoque *Alachis* corruptè pro *Alabis*. *Cantaro* dicitur Fazello. Est etiam opidum. Stephanus. Ἀλαβῶν πόλις καὶ ποταμός. Inde pop. *Alabonii*. Apud Plutarchum in Timoleonte Ἀβόλου pro Ἀλάβου. Porro *Alabum* amnem Hyblæ proximum Bochartus dictum putat ab חלאוה *halava*, i. e. *dulcedine*, voce Arabicâ quidem, sed à verbo חלי deductâ, quod Syris etiam est γλυκάζειν i. e. *dulcescere*, unde & nomen חלי mellis epitheton, Ezech 3. 3. & alibi passim.

Alacbroe, pop. Africæ juxta Aras Philænorum, qui etiam Lotophagi appellantur. Plin. 5. 4.

Ala Flaviana, quæ & *Flaviana Castra* & *Flavianum*, urbs Pannoniæ sup. ad Danub. in Hungariæ confin. munitissima, Austriæ caput, Academia, & emporium, à Budâ 31. leuc. in occid. Ratisponam versus 57. *Juliobona* Ptolemæo. *Vindobona* Antonino. *Vindomana* lib. Notit. *Wien* Germanis. *Wetzeb* Turcis. *Vienna* Italis. long. 39. 10. lat. 48. 22.

Alagonia, urbs libera Laconum. Pausan.

Ala Narisca, urbs Germ. in Bavariâ Transdanubianâ; episc. sub archiep. Moguntino; hodiè *Aichstadt* quasi Quercopolis. long. 31. 51. lat. 48. 50.

Ala Nova, op. Pannoniæ super. in Austriâ ad Danubium. *Erbensdorff* Simlero.

Ala Flavia, vide *Ara Flaviæ*.

Alesa, urbs Siciliæ olim episcop. sub archiep. Syracusano. Vocabulum ejus variè apud authores, scriptum reperitur. Nam Phalaridi, Ptolemæo, ac Straboni est Ἄλαισα. Diodoro Ἄλεσα, Antonino *Alesa*, Ciceroni *Halesa*, unde opidani Plinio *Halesini*. Et Inscriptioni Antiquæ sæpius reperitur ὁ Ἀλαισος ποταμός. Qui apud Columellam legitur *Halesus*, lib. 10.

Et quæ Sicanii flores legistis Halesi.

Apud Sil. lib. 14. sic legitur;

Venit ab amne trahens nomen Gela, venit & Hesa.

Verùm cùm nullum uspiam reperiatur Siciliæ opidum *Hesa*, credibile est scripsisse Silium.

——— *Venit Alesa.*

Describitur à Diodoro lib. 14. in colle, 8 stad. à mari dissito. Tamen ad mare portum habuit, de quo Cic. Verrinâ 3. Condita est annis circiter 400 ante Christum, vel, ut nonnullis visum, ab Archonide Herbitensium præfecto, vel, ut alii, à Pœnis. Diodorus ubi supra. Τινὲς δὲ φασιν ὑπὸ Καρχηδονίων ἐκτισθῆναι τὴν Ἄλαισαν, καθ' ὃν καιρὸν Ἀμίλκας τὴν πρὸς τὸν Διονύσιον εἰρήνην ἐποιήσατο. Cui sententiæ Alæsini libentius accesserunt, quia cùm Herbita cum Alæsâ magnitudine, & opibus haudquaquam esset conferenda, pudebat illos tam sordidæ originis. Locum n. fuisse Alæsæ inter urbes Siciliæ clarissimas docet Cicero lib. 13. Epist. 32. *In Halesinâ civitate tam lautâ, quam nobili.* Et. Verr. 3. *Siciliæ civitates multæ sunt, Judices, ornatæ, atque honestæ, ex quibus imprimis numeranda est civitas Halesina. Nullam n. reperietis, aut officiis fideliorem, aut copiâ locupletiorem, aut authoritate graviorem.* An hinc עליסה *Alisa*, vel, quod idem est עליזה *Aliza*, i. e. *exultabunda*, Punicè nominata est? Quo epitheto in Scripturâ insigniuntur urbes, quæ divitiarum nomine gloriantur, & insolescunt. Sic Tyrus, Es. 23. 7. Et Nineve, Zeph. 2. 15. Et Jerusalem, Es. 22. 2. & 23. 7. Ut ut hoc sit, verisimile est עליזה (*aliza*) i. e. *exultabundum* Punico vocabulo dictum esse fontem Alesini agri, de quo Solinus. *In Halesinâ regione fons, alias quietus ac tranquillus cum siletur: Si insonent tibiæ*, exultabundus *ad cantus elevatur, & quasi miretur dulcedinem vocis ultra margines intumescit.* Et Priscianus in versione Dionysii Periegetis.

Hic & Halesinus fons est, mitissimus undis,
Tibia quem extollit, cantu saltare putatur
Musicus, & ripis lætans excurrere plenis.

Hic, inquam fons, Alesini agri ad cantum cum exultatione intumescere creditus, verè ne, aut secus, nil nostrâ refert, cùm à Pœnis appellatus esset עין עליזה (*ain Alisa*) *fons exultabundus*; Inde regioni postmodum, & urbi, & amni vicinis inditum nomen. Bochart. Videtor Cluver: Sicil. Ant. lib. 2. cap. 4.

Alala, Enyo, Dea bellica. Ἀλαλὰ πολέμου θυγάτηρ. Plut. *De fraterno amore.* Vide Hen Steph. in Ἀλαλά.

Alalai, insulæ parvæ plures in sinu Arabico, in quibus testudines reperiuntur. Arr. in Per. mar. Erythræi.

Alalcomenæ, urbs Ithacæ, denominata à Bœotorum *Alalcomenis*, ut Plut. in Hellen. refert, pag. 537. Edit. Steph. afferens simul causam nominis. Hasce Alalcomenas, inquit, nobilitavit Minervæ templum; unde Poeta, Ἀλαλκομενηῒς Ἀθήνη. Nempe Minerva credebatur nata esse Alalcomenis, & ibi erat in summo cultu. Itaque cùm parva esset, & in plano extructa urbs, semper tamen ἀπόρθητος, intacta, & inviolata mansit, quia ob Deæ reverentiam Πάντες ἀπείχοντο πάσης βίας, *Ab omni vi omnes abstinebant.* Ita habetur apud Strabonem. Putat igitur Vir Magnus *Alalcomenis* factum nomen ab אלה אלקומה *Ela Alcuma*, id est, *Dea invicta*, vel *contra quam nemo insurgit*, ut מלך אלקום *Melec Alcum*, id est, *rex invictus*. Prov. 30. 31.

Alalcomenium, op. Bœotiæ, ad lacum Copaidem, inter Haliartum & Coronæam, templo Minervæ clarum. Steph. Stat. Theb. lib. 7.

Ducis Ithomaos, & Alalcomenæa Minervæ
Agmina. ———

Alalia, urbs Corsicæ, Phocæorum colonia. Herodot.

Alalis. Palmyrenæ urbs juxta Euphratem. Ptol.

Alamanes, statuarius Atheniensis, Phidiæ discipulus, cujus opera Athenis plura memorantur. Plin.

Alamani, pop. Germaniæ vicini. Steph. vide *Alemanni*.

Alamata, Palmyrenæ urbs juxta Euphratem. Ptol.

Alamath, vel *Alemeth*, עלמת Lat. *occultatio*, sive *juventus*, aut *secula*, vel *super mortem*, filius Beor, filii Benjamin. 1 Par. 7. filius item Jare. 1 Par. 8.

Alamus, Albaniæ op. Ptol.

Alama, urbs Æthiopiæ sub Ægypto. Plin. 6. 29.

Alani, pop. Sarmatiæ Europææ haud procul à Mæoticâ palude incolentes, Roxolanis finitimi, qui nunc *Lithuani* dicuntur, ut quidam putant. Meminit eorum Lucianus in Toxari, qui dicit eos cultum & linguam communem habere cum Scythis. Juxta Tanaim flu. & Mæotidem pal. describit eos Josephus, De bello Jud. lib. 7. Itemque fere Claudianus lib. 1. in Ruf.

Patriam-

——— *Patriamque bibens Mæotin Alanus.*

A Dionysio Ἀλανοί τε Ἀλανοὶ vocantur, cui concinit Lucanus lib. 8.

Et sequerer duros æterni martis Alanos?

Equestris rei studiosos fuisse innuit idem Dionysius, cùm ait, Πωλοίτροι φῦλον Ἀλανῶν. Unde Mart. lib. 7.

Nec te Sarmatico transit Alanus equo.

Ammianus scribit Alanos dici, quos prisci Massagetas dixerunt. Jul. Capitolinus eos ponit in parte Daciæ. Ptolemæus v. in ea Scythiæ parte, quæ est extra Imaum. Eorum reg. *Alania.*

Alaniticus sinus, juxta mare Rubrum, qui & *Ælaniticus.*

Alante, urbs Arcadiæ, quam Theopompus in Historiâ Philippicâ *Alantrum* appellat. Volat.

Alanus, Scythiæ flu. Item mons Sarmatiæ. Steph. Item Gothorum dux, sub quo Gothi propter intolerabilem Maximi avaritiam, Thraciam, Epirum, & Thessaliam vastarunt, cædibusque replerunt, Valentem fuderunt, qui in fugâ jaculo vulneratus cecidit, acceptusque vili tugurio inter fomenta expiravit. Diacon. lib. 11. Hist. Trip. 8. 14. *Alanus* Sclavonicâ linguâ *canis* est, ut putat Jos. Scaliger. Sic apud Romanos dictus *Caninus*, & *Caninius*. Camdenus putat nostrum *Alan* Britannicâ linguâ corruptum esse ab *Ælianus*, sicut *Vitellianus* transiit in *Gwidalan*.

Alantonis, Hisp. urbs, 8. m. p. à Pampelona. Anton.

Alapeni, populi Arabiæ Felicis. Ptol.

Alapantis, Gall. Narbon. urbs. Anton. *Talart* Simlero.

Alaricus, Græce Ἀλάριχος. Claud. de bello Getico.

Rumpe omnes Alarice moras: hoc impiger anno,
Alpibus Italiæ ruptis, penetrabis ad urbem.

Nomen id fuit duobus regibus Gothicis: quorum alter Romam destruxit, alter cepit quidem, sed per fraudem occisus est, An. Dom. 854. *Alaricus* Anglis dictus est *Alric*, Normannis *Alberic*, & sig. *regnum*, sive *oper*, & *potentiam*, q. d. *All rich*: nam *ric* est *regnum*, item *dives*, *potens*, Germanis; *Ricco* Italis, *Rico* Hispanis, *Riche* Gallis. *Albericus* igitur sic dicitur ut *Plutarchus*, *Crater*.

Alarorii, pop. circa Pontum, de quibus Herodotus. Steph.

Alae, regio quædam Attica, saxis Carystiis vicina. Euripides.

Alasarna, Coorum gens apud Hesychium.

Alasi, op. Africæ interioris à Corn. Balbo expugnatum.

Alastigi, vel *Alostigi*, Hisp. pop. Plin.

Alastor, Plutonis equorum unus, quorum nomina ponit Claudianus lib. 1. de Rapt. Pros.

Orphnaeus crudele micans, Æthonque sagittâ
Ocyor, & Stygii crudelis gloria Nycteus
Armenti, Ditisque notâ signatus Alastor.

Item unus sociorum Sarpedonis ad Trojam ab Ulysse occisi. Ovid. Met. lib. 13.

Quid referam Lycii Sarpedonis agmina ferro
Devastata meo? cùm multo sanguine fudi
Caranon Iphitiden, & Alastoraque Chromiumque.

Item Nelei fil. Nestoris frater, autore Asclepiade apud Parrhasium.

Alastores, Dæmones quidam, qui calamitates, pestes, & famem in terrâ disseminant. Vide *Telchines*. *Alastoras* apud Plut. *malos Genios* exponit Tho. Morus.

Alata, civitas Arab. Fel. Item alia Arab. Desertæ. Ptol.

Alata Castra, urbs Scotiæ, quæ & *Castrum puellarum*, vulgò *Edingburg*, vel *Edenburgh*. vide *Agneda*. Olim *Edinodunum* dicta putatur, teste Buchanano. Græcè Πτερωτὸν στρατόπεδον. long. 17. 12. lat. 57. 10.

Alatium, op. in Hierapoli, juxta Emesam, quod & *Elatum* dicitur. Hermol. in Plin. 5. 23.

Alatrium, urbs Hernicorum, quod & *Aletrium*, & *Alatrum* Frontino Lib. de Coloniis, ubi tamen Keuchenius *Alatrium* reponit, vel *Aletrium*. Straboni certè *Aletrium* dicitur. Plautus in Capt. HEG. *Certone?* ERG. Νὰ τὸν Φρουσινῶνα. HEG. *Vide sis.* ERG. Νὰ τὸ Ἀλάτριον. HEG. *Quid tu per barbaricas urbes juras?* Populi *Alatrinates* Livio, & *Aletrinates* Plinio. 3. 5. Vulgò *Alatri*. long. 37. 10. lat. 41. 40.

Alaune, op. Britanniæ. Ptol. vide *Laudunum*. Dicitur etiam *Alauna* Camdeno, vulgò *Allaway*, in Damniorum finibus, inter Galavam 12. & Galacum 19. m. p. Mediolanum versus, à Clanoventa 30. (Camdeno *Whitlie*, inter Cumbriam & Northumbriam.)

Alauni, Norica gens. Ptol. Alia Sarmatiæ. Idem. Horum reg. *Volbinia*, teste Lud. Decio, putatur in regno Polonico, inter Poloniam ad occ. Lithuaniam ad ort. & Russiam ad merid. sita, cujus urbs primaria Luceoria.

Alaunium, Gall. Narbon. urbs. Anton.

Alaunius, flu. inter Isacam & Trisantonem, per agrum Durotrigum juxta *Christ church* fluens. *Avon* Ortelio.

Alaunus, vulgò *Alne*, seu *Northtyne* ex tab. flu. Albionis in Northumbriâ per *Alnewick* in mare fluens.

Alavona, Vasconum op. in Hispan. Ptol. vulgo *Alagon*. long. 20. 00. lat. 42. 35.

Alazia, opidi nomen. Strabo lib. 12. Apud quem sic Hecatæus. Ἐπὶ δ' Ἀλαζία τινὰ ποταμὸν ὁ Ῥύμος ῥέων διὰ Μυγδόνος πεδίου ἀπὸ δύσεως ἐκ τῆς λίμνης τῆς Δασκυλίτιδος εἰς Ῥυνδακὸν ἐσβάλλει, ἔρημον δὲ εἶναι νῦν τὴν Ἀλαζίαν λέγει.

Alazon, gens finitima Scythis. Steph. Item flu. ex Caucaseis montibus in Cyrum amnem defluens, Albaniamque ab Iberiâ dirimens. Val. Flac. Argonaut. lib 6. vers. 100.

Hiberni qui terga Noæ, gelidumque securi
Eruit, & totâ non audit Amazona ripâ.

Alba Dea, vide *Albunea.*

Alba Sylvius, Latini Sylvii fil. sextus Latinorum rex, patri successit in regno, qui cum an. 39. regnasset, filio suo Epito moriens imperium reliquit. Ovid. Met 15.

——— *Clarum subit Alba Latinum,*
Epitos ex illo est. ———

Alba, flu. Hisp. citer. per Catalaoniam in mare apud Blandas delabens, à Barcinone 9. leuc. in Bor. *Tardera*, teste Floriano.

Alba Augusta, op. Gall. Narbon. in finibus Vivarensium, à Vivario urbe ad 6. leuc. in occ. distans. *Aubenas*, teste Jacobo Dalechampio. long. 24. 45. lat. 43. 34.

Alba Helviorum, vel *Helnorum*, urbs Gall. Narbon. in Arvernorum, & Ruthenorum conf. sub archiep. Bituricensi, quæ & Albiga posterioribus dicta est, hodiè *Alby*. Vide *Albiga*.

Alba Julia, prius Apulum, hodiè *Weissenburg*, & Hongaricè *Gyula feiervar*, urbs Transylvaniæ, ac Principis sedes, col. Daciæ, episc. sub archiep. Colociensi, inter Clandiopolim, & Cibinium, utrinque 7. leuc. à Coronâ 18. long. 47. 00. lat. 46. 50.

Alba Longa, urbs in Latio, ab Ascanio Æneæ fil. condita. Tibullus. 2. 5.

Albaque ab Ascanio condita Longa duce.

Dicta a. *Alba* ab *alba sue*, ibidē ab Æneâ inventâ. Prop. 4. 1.

Et stetit Alba potens alba suis omine dicta.

Virgil. Æn. 3.

Cum tibi sollicito secreti ad fluminis undam,
Littoreis ingens inventa sub ilicibus sus,
Triginta capitum fœtus enixa jacebit,
Alba solo recubans, albi circum ubera nati;
Is locus urbis erit, requies ea certa laborum.

Ut augurio vulturis Roma, bovis Thebæ, sic ostento suis Alba condita. Legendi Liv. lib. 1. & Dionysius Halicarnassensis. Juvenal. Sat. 12.

——— *Tum gratus Iulo*
Atque novercali sedes prælata Lavino,
Conspicitur sublimis apex: cui candida nomen
Scrofa dedit, lætis Phrygibus mirabile sumen,
Et nunquam visis triginta clara mamillis.

Idem Satyr. 6.

Atque eadem scrofâ Niobe fœcundior Albâ

Qu. Ennius in Annalibus.

Olli respondit rex Albai Longai

Virgilius. — *Multâ Longam vi muniet Albam.*

Longa a. vocabatur à *longo tractu*. Liv. lib. 1. *Ascanius florentem jam, atque opulentam urbem matri, seu novercæ reliquit; novam ipse aliam sub Albano monte condidit, quæ à situ porrectæ in dorso urbis* Longa Alba *appellata*. Hodiè etiā *Alba* dicitur. *Savello* a. Leandro Alberto vocatur. Dion. Halic. lib. 1. ubi de Albâ Longâ. Σχεδιασμῷ δὴ ἔοικε, inquit, στοιχίζεσθαι παρ' ὄρος τε καὶ λίμνην ἱδρυμένη, τῷ χώματι τοῦ τείχους εἰς ...... long. 36. 26. lat. 41. 01.

Alba, civitas Marsorum, ad lacum Fucinum, ubi eam describit Strabo lib. 5. his verbis. Ἄλβα, ἐν ὕψει τῷ ὑψηλῷ ... πλησίον. Unde Plin. 3. 12. *Albensium*

sium Alba ad Fucinum lacum. Interjacet a. campus, quem lacus interdum inundare solet. Sil. Ital. lib. 8.

——— *Interiorque per udos*
Alba sedet campos, pomisque rependet aristas.

Appianus in Annibalicis. Μετὰ δὲ τὸ πόλισμα Ῥωμαῖοι τότε ἐπιτειχίζοντες ἐν Ἀμαρσοῖς Ἄλβαν, ὑπὸ τῆς αὐτῶν μετῳκίσθησαν ἐκάλουν. Σὺν χρόνῳ δ᾽ ἐπιτρέψαντες, ἢ διαφθαρέντες ἐς γῆν Ἀλβανῶν συνεγένοντο, Ἀλβανέας αὐτοὺς καλοῦσιν. Ad discrimen id factum est. Unde Varro de L. L. lib. 7. *Cùm duæ sint Albæ, ab unâ* (Longâ sc.) *dicuntur Albani, ab alterâ Albenses.* Celsus Cittadinus *Alba di Marsa* adhuc vocari tradit. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 767. long. 37. 10. lat. 42. 02.

Alba Pompeia, col. & urbs Liguriæ, sub archiep. Mediolanensi ad Tanarum flu. Ejus meminit Plin. 3. 5. in descriptione Liguriæ. Ptolemæus item Liguriam describens, Πελλεντία, Ἄστα Κολωνία, Ἄλβα Πομπηΐα. Dio Cassius lib. 73. Ἦν δὲ ὁ Περτίναξ Λίγυς ἐξ Ἄλβας Πομπηΐας. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 85. long. 29. 58. lat. 43. 35.

Alba Regalis, urbs Pannoniæ super. in Hungariâ Cisdanubianâ intra paludem, olim regum coronatione, & sepulturâ celebris. *Stulweissenburg* hodiè, sub Turcis, à Budâ suprà 30. m. p. quot à Strigonio in Austrum recedit; à Viennâ 30. leuc. in Eurum, Vesprinio urbi episc. vicina ad 3. leuc. long. 41. 10. lat. 47. 08.

Alba Virgaonensis, Plinio, *Alba & Virgao*, op. Hisp. Bæt. *Ariona*, teste Marin. ex lap. vetusto.

Alba, op. Germ. apud Nicrl flu. ulteriorem ripam: cujus ager adhuc *Alb*, in Sylvâ nigrâ & ducatu Wirtembergensi nominatur. Item urbs Cretæ. Steph.

Alba, flu. Hisp. citer. apud Emporias mari exceptus, ex quo *Rio de Ampurias* appellatur. Alter in Gall. Narbon. *Riderens* dictus. Alius in Camp. Gall. Belg. vulgò *Aube*.

Albace, Heracliæ Cariæ locus. Suid. in voce Diogenianus.

Albana, urbs, & empor. Albaniæ ad Casp. mare, quod ex illâ *Mar di Bachu* nominatur; vulgò n. urbs illa *Bachu* dicitur. Item urbs Arab. Fel. Ptol.

Albania, sic a populorum colore nominata, regio Asiæ mari Caspio ad ortum incumbens, Iberiæ ad occid. & Atropatiæ ad mer. contermina, quam Plinius describit lib. 6 cap. 10. In Albaniâ tradit Isigonus Nicæensis quosdam gigni glaucâ oculorum acie, à pueritiâ statim canos, qui noctu plus quàm interdiu cernant. Plin. 7. 2. Meminit & Gellius lib. 9. cap. 4. Vide Solin. cap. 25. Populi *Albani*, quos Justinus lib. 42. dicit ab *Albano* Italiæ monte nomen retinere, quòd inde secuti fuerint Herculem, cùm, extincto Geryone, armenta ejus per Italiam duceret.

Albania, Scotia sic dicta, teste Hectore Boethio, nunc etiam *Albayn* pars Scotiæ mediter. vocatur.

Albanopolis, urbs Macedoniæ mediter. Albanorum metropolis, à Dyrrhachio supra 40. m. p. & à Lisso 35. in ort. long. 45. 00. lat. 41. 06.

Albanum, vulgò *Albano*, Latii villa circa Velitras, ab urbe Româ ad 20. m. p. viâ Appiâ distans.

Albanus, mons, & lacus in Italiâ. Mons hodiè vocatur *Monte Albano*, ab urbe Româ 16. m. p. apud Albam urb. Horat. lib. 2. ep. 1.

Dictitet Albano musas in monte locutas.

Lacus vulgò *Lago di castell Gangolfo.* Ejus meminit Propertius lib. 3.

Albanusque lacus socii Nemorensis ab unda.

Item *Albanus*, mons Pannoniæ super. in Norici & Japygiæ confinio; *Albius* Straboni; *Auff der Alben* teste Lazio. Item flu. Albaniæ in Asiâ, in mare Caspium influens. *Coban* Moletio & aliis.

Sanctus Albanus, Verolamiensis, martyr in Britanniâ pro Christi nomine occisus, postquam charitatis gratiâ confessorum persecutoribus insectatum (ut ait Gildas) & jam jamque comprehendendum, domo primùm, ac mutatis dein mutùo vestibus occuluit, & se discrimini in fratris vestimentis libentèr persequendum dedit. Hic trans Tamesis alveum cum mille viris, sicco ingrediens pede, suspensis utrinque undis fluvialibus, carnificem convertit, & unà secum pati martyrium fecit.

Albara, Syriæ urbs circa Phœniciam. Guil. Tyrius.

Albas, & *Albe*, flu. Tiberis. Vide *Albula*.

Albaterius, Galeni libros primus in Arabum sermonem convertit, teste Jo. Serapione. Idem scripsit commentarios in Aristotelem.

Albensium civitas, nunc *Vivario*, in provinciâ Viennensi *Maurienne* hodiè Cænali.

Albertus, Austriæ dux, Rom. Imp. regn. an. 10.

Albertus, secundus, dux Austriæ, imperavit 35. an. Moravos ac Sarmatas domuit, Bohemos subegit, adversus Turcas exercitum conscripsit. Egnatius.

Albertus Magnus, professione Augustinianus, genere Patavinus, in Academiâ Parisiensi Encyclopædiam, ac præsertim Theologiæ scientiam hausit, quam in universâ posteà disseminavit Italiâ. Alii Germanum faciunt, in Sueviæ agro Lavingensi, ex Regulis Bolstadiensibus ortum, & episcopum Ratisbonensem fuisse, sed sponte resignato episcopatu, ut studiis vacare commodius posset, Coloniæ vixisse, ibique an. D. 1280, vitæ 80. obiisse. *Albertus* Germanicè sign. *All bright*, ut *Epiphanius*, *Phædrus*, *Eudoxus*, *Lucilius*, *Illustrius*, *Fulgentius*. Nam *Bert*, & *Beort*, est *illustris*, *clarus*, ut Alfricus, & Rhenanus interpretantur. Et *Bertha* Domina Germana apud Græcos dicta est Eudoxia, ut ait Luitprandus. Et qui olim *Ecbert*, *Sebert*, *Ethelbert*. in recentioribus scriptis vocantur *Ecbright*, *Sebright*, *Ethelbright*. Camdenus.

Albia, vide *Alba Helvetiorum*, pop. *Albienses* Sidonio Apollinari.

Albiana, opidum, seu potius pagus Corsicæ mediter. *Rocchapiana* Castaldo.

Albiatum, & *Abiatum*, cognomento Crassum, vulgo *Albiagrasso*, op. Insubriæ amplum in agro Mediolanensi.

Albici, pop. Aquitaniæ. Sed Cæsar eos in Gall. Narbon. supra Massiliam describit.

Albidius, vir quidam, qui cùm luxu facultates suas prodegisset, ac novissimè domum, quæ sola restabat, incendio perdidisset; Cato sic in eum jocatus est, ut diceret eum protervium fecisse, *Quod comesse non potuerat, id combussisse.* Macrob. Sat. 2. 2.

Albiga, urbs Gall. episc. Cadurcis finitima. vulgo *Alby*. long. 23. 10. lat. 43. 59.

Albingaunum, urbs Liguriæ litoralis episc. sub archiep. Genuensi. Apud Melam extrito per incuriam librariorum n. legitur *Albigaunum*. Atque eodem modo apud Ptol. Ἀλβίγαυνον. Flavio Vopisco in vitâ Proculi dicitur pl. num. *Albingauni*. *Patria*, inquit, *Albingauni fuere, positi in Alpibus maritimis.* Strabonis tempestate haud magni fuisse momenti patet ex eo, quòd πόλισμα h. e. *urbeculam* appellet, cum è diverso Albium Intemelium vocet πόλιν μεγάλην, *urbem magnam*. Hodiè *Albenga*. long. 29. 30. lat. 43. 00.

Albiana castra, pagus Hollandiæ inter Lugdunum & urbeculam *Oudewater*, quam *Alphen* incolæ vocant. Malè apud Antoninum legitur *Albamana*.

Albinovanus Pedo, poeta Ovidio æqualis, qui eum *sidereum* vocat Ponticorum eleg. ult. *Sidereusque Pedo*. Atque ad eundem est ejusdem elegia decima lib. prædicti. Scripsit de navigatione Germanici, quo ex opere 23 versus refert M. Annæus Seneca, Suasor. 1. Etiam epigrammata scripsisse colligit Vossius ex Martialis libro 2. ep. 77. At superest elegia ejus in mortem Drusi sanè elegantissima, & sidereo poetâ digna. Elegia v. in obitum Mecænatis ei falsò tributa videtur, licet aliter sentiat Jos. Scaliger.

Albinovanus Celsus, comes & scriba Neronis, ad quem scribit Horat. Ep. lib. 1, ep. 8.

Celso gaudere & bene rem gerere Albinovano.

Albintemelium, *Albintimilium* Tacito, *Vintimilium* Varroni, urbs Liguriæ litoralis. Ptol. quæ Plinio, Straboni, & Antonino *Albium Intemelium* dicitur. Urbs episc. est sub archiep. Mediolanensi, ditionis tamen Genuensium. Vulgo *Vintimiglia*. Populi *Intemelii* Livio. Vide Cluver. Ital. Ant. pag 65 long. 28. 30. lat. 42. 50.

L. Albinus, plebeius Romanus, fugiens Gallos, ex rhedâ uxorem liberosque descendere jussit, ut Vestales, quæ cum sacris fugitabant, illuc imponeret. Livius.

A. Posth. Albinus, Consul cum Lucullo, an. U.C. 602. Res Romanas Græco sermone scripsit. Gellius 3. 10. ubi etiam refert, ut Albinus veniam sibi imperitiæ petierit, quòd homo Romanus Græcâ oratione uteretur. M. Cato a. propterea

terea cum festivè riserit, quòd maluerit culpam deprecari, quàm culpâ vacare. Idemque legere est apud bonorum scriptorum Laternum Macrobium, in procemio Saturnalium. Narrat quoque id Plut. in Catone, sed paulò aliter, ac pro *Albino* vocat *Labienum*. Catonis judicium sequitur Suidas in Αὖλος Ποστύμιος. Albinum v. defendentem vide Vossium de Hist. Gr. Lib. 1. cap. 20. Quinimò præter historiam Græcam etiam Annales Latinos hic scriptor reliquit, teste Macrobio, Sat. 2. 16.

Albinus, Imp. Rom. dictus quòd exceptus sit utero candidissimus, contra consuetudinem puerorum, qui nascendo solent rubere, cùm secundinis involuti erumpunt menstruo fluore perliti; hinc illud Juvenalis.

——— *Modo primos incipientem*
Edere vagitus, & adhuc à matre rubentem.

Cæl. Rhodiginus.

Albinus, Judææ præfectus. Tacit. lib. 13.

Albinus Clodius, Consul Rom. à Severo apud Lugdunum victus est, caputque ejus Romam missum. Herodian. lib. 3. Item alius, Consul, Maximi collega; Tertius, collega Præsentis; Quartus, Amantii; Quinctus, Theodosii.

Albinus, vir Prætorius, qui à Romanis ad Syllam, tempore belli Socialis missus legatus, saxis ac fustibus à Syllæ militibus mactatus fuit. Plut. in Syllâ.

Lucii Albini duo inter Oratores referuntur à Cicerone, qui extare amborum orationes scribit, ex iisque, Lucium, simplicem & antiquum esse; Spurium v. doctum ex disciplinâ Stoicorum.

Albion, *Alvion* Ptolemæo, quæ & Britannia, ins. maxima Europæ in Oceano; Galliæ, & Germaniæ adjacens; à Galliâ 30. m. p. in Bor. distans. In Britanniam primam (quæ est Anglia, vulgò *England*) & Britanniam secundum (quæ est Scotia, *Scotland* vulgò incolis dicta) duo regna divisa, inter Cantium prom. ad ort. & Bolerium promuntor. ad occid. ad 400 m. p. lata; Longa v. inter austrum & septentrionem supra 800. Angliæ regia est Londinum; Scotiæ Edinburgum; Tametsi nostrâ tempestate rex Scotus, Anglis regibus deficientibus, utrique dominatur. *Albion* a. quidam Ὄλβιον insulam dictam putant: alii ab *Albione* Neptuni filio, qui ibi regnavit. Prius *Samothea* dicta est à Samothe Gallo, nam Galliæ continenti olim jungebatur Albion. Versteganus cap. 4.

Albion, & *Bergion*, Gigantes, Neptuni filii, ab Hercule interfecti, qui cum Rhodani ostia transiret, Jovem patrem in auxilium vocavit, qui lapidum imbrem demittens, inimicos ejus interfecit. Diodor. & Pomp. Mela.

Albis, vulgò *Elbe*, Germ. flu. in finibus Silesiæ oriens, in merid. primùm, deinde in occid. postea in septentr. per Bohemiam, Misniam, & Saxoniam in Oceanum fluit, infra Hamburgum urbem Holsatiæ maximam: Dresdâ, Torgà, Vitebergà, Magdeburgo, Luneburgoque urbibus præclaris eo irrigatis. Lucan. lib. 2.

Fundat ab extremo flavos Aquilone Suevos
Albis, & indomitum Rheni caput.

Dicitur eodem nomine Græcis auctoribus Ἄλβις, Straboni sc. lib. 7. ac Ptolemæo. Dioni v. lib. 54. est Ἄλβιος, ubi tamen corruptus est casus genetivus τοῦ Ἀλβίου pro Ἄλβιος. Nomen habere à numero, indicat Fabricius in Misnicis, fontium nempe undecim, sive amnium in eum influentium. *Elve* n. & *Elbe* Germanis *undecim* significat. Bohemis v. apud quos originem sumit, *Labe* dicitur. Posterioris seculi scriptoribus *Albia* dicitur. Porro hic fluvius mediam secat Germaniam. Nomen ipsum id indicat. Nam ea vox *albis* *medium* significat. Scal. in Hypercritico.

Albistrum, op. Brutiorum mediterraneum in Calabriâ citeriori, ad Apennini montis radices, hodiè *Ursomarso*, teste Gabriele Barrio.

Albius, mons Japodum (*Byrramerwaldt* incolis) ingens, ex quo Colapis flu. profluit, qui & *Alpes* dicitur, ad occid. ubi *Albium* op.

Albius, nomen viri apud Horat. lib. 1. Sat. 4.

Stupet Albius ære.

Et alibi, *Nonne vides Albi ut male vivit filius, utque*
Barrus inops? magnum documentum ne patriam rem
Perdere quis vellet.

Item *Albius* cognomen Tibulli. Idem Horat.

Albi nostrorum sermonum candide judex,
Quid nunc te dicam facere in regione Pedanâ,
Scribere quod Cassi Parmensis opuscula vincat.

Albocella, Vaccæorum urbs mediter. in Tarracon. reg. Ptol. *Arbocala* Livii puto, & *Arbucale* Stephani.

Albocensii, Daciæ populi. Ptolemæus.

Alboinus, Langobardorum rex, Gepidas bello olim infractos extinxit; memorabili posthac victoriâ apud suos elatus, regnavit circiter an. 30. tandemque uxoris dolo necatus est. Vide Blond. Dec. 1. lib. 4.

Albonenses, Illyrici populi. Plin. lib. 3. cap. 21.

Albonus, Ungariæ rex, Petro ob libidinem & sævitiam pulso, designatus, regnavit annum unum.

Albucilla, mulieris nomen est apud Tacit. lib. 5. sed admodum impudicæ, & multis adulteriis infamis.

Albula, qui & Tiberis, teste Plinio, sic ab aquarum *albedine* dictus. Ἀλβούλας Dionysio Halicarnassensi, & apud Eust. in Dionys. Ἄλβουλος. Virg. Æn. 8.

——— *Asperque immani corpore Tybris,*
A quo post Itali fluvium cognomine Tybrim
Diximus, amisit verum vetus Albula nomen.

Ovid. Fast. ubi de Hercule.

Venit, & à tanto est Albula pota Deo.

Livius. *Pax ita convenerat, ut Hetruscis Latinisque fluvius Albula, quem nunc Tiberim vocant, finis esset.*

Albula, altera, quæ & *Albulates* Plinio, flu. Piceni in Aprutio, per fines Prætuttiorum, inter Asculum, & Interamnam urbes fluens in mare Hadriaticum. *Liberata* hodiè nomen habet, uti tradunt Blondus, & Leander.

Albula, aqua quædam in agro Tiburtino, quæ (ut Strabo testatur) vulneribus medetur. Mart. lib. 1.

Itur ad Herculei gelidas quà Tiburis arces,
Canaque sulfureis Albula fumat aquis.

Item *Albulæ* pl. num. Idem.

Quod siccæ redolet palus lacunæ,
Crudarum nebulæ quod Albularum.

Album, promuntorium Africæ. Plin. Item aliud in Phœniciâ, non procul à Tyro. Idem.

Albumazar, Philosophus, Medicus, & Astrologus insignis, natione Arabs, educatus tamen in Africâ. Plurima scripsit, de quo vide Gesnerum in Bibliothecâ.

Albuna, Dea, quæ in nemore quodam agri Tiburtini colebatur, putaturque esse Ino Athamantis uxor, quæ viri furorem metuens, unà cum Melicertâ fil. se in mare præcipitavit. Alii Sibyllam Tiburtinam fuisse volunt. Isid. Gloss. *Albuna, mater Matuta.* Scribe *albunea* ex Lactantio (qui eam unam è Sibyllis facit, lib. 1.) Virgilio, & Glossis vett. in quibus est *Albunea*. Græcis duobus nominibus indigitatur Λευκοθέα, & Ἰνώ; Latini v. utrumque complexi *Albuneam* dixerunt, uno verbo. Meursius.

Albunea silva, & *albuneus fons* apud Tybur urbem, & Anienem flu. nunc etiam *Albuna* vulgo dictus. Virg. Æn. 7.

——— *Lucosque sub altâ*
Consulit Albuneâ, nemorum quæ maxima sacro
Fonte sonat. ———

Horat. lib. 1. Carm. Od. 7.

Me nec tam patiens Lacedæmon,
Nec tam Larissæ percussit campus opimæ,
Quam Domus Albuneæ resonantis,
Et præceps Anio, & Tiburni lucus.

Tibullus *Albunam* vocat. lib. 2. el. 3.

Quodque albuna sacras Tiberis per flumina sortes
Portarit, sicco perlueritque sinu.

Alburnus, mons Lucaniæ apud Silarum flu. *Alborna*, teste Cittadina, & Scipione Mazellâ. Virgil. Geo. 3.

Est lucus Silari circum, ilicibusque virentem
Plurimus Alburnum volitans, cui nomen asilo
Romanum est, œstron Graii vertere vocantes.

Observet lector loci hujus Deum dictum etiam *Alburnum*, ut inde Romanum morem teneat, qui Deos locorum eodem nomine appellabant, quo ipsa loca. Tertullian. lib. adversus Gentes. *Vetus erat decretum, ne quis Deus ab Imperatore consecraretur, nisi à Senatu probatus; ut M. Æmylius de Deo suo Alburno.* Fuit etiam *Alburnus* nobilis declamator. Seneca. Item nomen piscis apud Ausonium in Mosellâ.

Quis non & virides, vulgi solatia, Tincas,
Norit, & Alburnos prædam puerilibus hamis?

Albus pagus, locus est medius inter Berytum & Sidonem, ubi Antonius cum militibus suis Cleopatram expectavit. Plut. Locus item ad sinum Arab. Arrian. in Periplo maris Erythræi.

Albutius Silus, Novariensis orator, receptus in Planci oratoris contubernium: jam v. senior, ob vitium vomicæ Româ Novariam rediit, convocataque plebe, causis propter quas mori destinasset in concione redditis, abstinuit cibo. Suetonius.

T. Albutius, vir, cujus M. Varro meminit, dicitque eum Satyras scripsisse Luciliano stylo. Nam & Lucilius eum ut Græca miscentem verba notat his verbis.

Græcum te, Albuti, quam Romanum atque Sabinum,
Municipem Ponti, Titi, Anni, centurionum,
Præclarorum hominum, ac primorum, signiferumque,
Maluisti dici Græce ergo prætor Athenis,
Id quod maluisti, te, cum ad me accedis saluto:
Χαῖρε, inquam, Tite: lictores, turma omnis cohorsq;
Χαῖρε, hinc hostis Muti Albutius, hinc inimicus.

Albutius, vel *Albucius*, Canidiæ pater, homo insigniter avarus & sordidus: Quando ad obsonia comparanda servos suos mittebat, mortem eis minitabatur, ni pro ejus voluntate comparassent. Alii a. scribunt, cùm ille coenivaretur, servis officia distribuisse, & antequam aliquis peccasset, eos cecidisse, dicentem, vereri se, ne cum peccassent, cædere illi posteanon vacaret. Horat. Sat. 2. lib. 2.

——— *Hic neque servis*
Albuci senis exemplo. dum munia didit,
Sævus erit. ———

Alcæus, poeta Lyricus, floruit Olymp. 44. an. 2. ut Euseb. in Chron. tradit. Et firmatur, tum eo, quòd Periandri temporibus vixisse dicat Herodot. lib. 5. tum inimicitiis, quas gessit cum Pittaco septem sapientum uno, qui claruit Olymp. 42. uti Diog. Laert. testatur in ejus vitâ, quem adeo amarum fuisse scribunt, ut autoritate sui carminis multos ex civitate ejecerit. Unde Horat. lib. 4. Od. 9. *Alcæi minaces Camœnas* vocat. Fuit hic magnificus, brevis, diligens, & plurimùm Homero similis, de quo Quinctilianus, Cicero, & alii. Fuit alius *Alcæus*, Comœdiæ veteris scriptor, quem decem Comœdias reliquisse author est Suidas. Earum *Endymion* memoratur Polluci lib. 9. *Pasiphae* eidem lib. 10 quâ cum Aristophane Athenis certavit. Athenæo etiam citantur ejus *Palæstine*, *Nuptiæ sacræ*, *Sorores stuprum passæ*, *Ganymedes*, & *Callisto*. Item *Alcæus* Herculis avus, a quo, ut quidam volunt, *Alcides* dictus fuit Hercules. Item Omphales & Herculis filius.

Alcairum, Ægypti urbs, de cujus nominis origine sic Bochartus. Arabicâ linguâ, inquit, quæ inter Ægyptiam & Hebræam media esse creditur, קהר *cahara* est *vincere*. & קהר *Cabir Victoria*, unde nomen אלקאהרה *Alcabira*, id est *victrix*, urbi *Cairo*, quia Muazzus illam ædificavit in Horoscopo Martis והו קאהר אלפלך *qui vincit orbem*. Ita reddenda erant Elmacini verba Histor. Saracen. p. 227. quæ doctissimus interpres multo aliter accepit.

Alcamenes, nonus rex Spartanorum, ex Agidarum familiâ, patri Teleclo successit, & an. 77. regnavit. Hujus tempore bellum Heloticum fuit, quibus auxilia tulerunt Argivi. Pauf. in Lacon. Item *Alcamenes*, Achæorum dux. Idem in Achaicis. Quin & statuarius ejusdem nominis fuit Praxitele vetustior, qui Agoracritum Parium condiscipulum in faciendâ Venere suffragio pop. Atheniensis superavit. Plin. 36. 5. Meminit ejus Lucianus in Hermotimo, itemque de Imaginibus, & opera ejus passim recenset Pausanias

Alcander, unus è comitibus Sarpedonis, Lyciæ regis, ab Ulysse ad Trojam occisus. Ovid. Met. 13.

Alcandrumque Haliumque Noemonaque Prytanimque.

Item adolescens Lacedæmonius, qui Lycurgo oculum baculo eruit, adversus quem noluit animadvertere Lycurgus, sed missis consuetis ministris, eum domum introduxit, sibique ministrare jussit. At Alcander, cùm Lycurgi mansuetudinem perspiceret, plurimo amore eum posteà prosequebatur. Plut. in Lycurgo. Item *Alcander*, qui poetane, an alius generis scriptor fuerit, non video unde colligi possit, nisi forte ex loco Clem. Alex. quem profert Vossius de Poetis Gr. pag. 85.

Alcandre, Polybii Thebani, hominis ditissimi uxor. Hom. Odys. δ. ver. 126.

Ἀλκάνδρῃ Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ἔναι' ἐνὶ Θήβῃς
Αἰγυπτίῃς, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται.

Alcanor, viri proprium, cujus mem. Virg. Æn. 10.

Huic frater subit Alcanor &c.

Alcathoe, urbs eadem cum Megaris in Achaiâ. Ovid. lib. 1. Trist.

Et quos Alcathoes memorant à mœnibus ortos.

Alcathous, Pelopis fil. qui cædis Chrysippi fratris suspectus Megara venit, occisoque leone, qui multos, & in iis Megarei regis filium Euripppum necaverat, ascitus Megareo gener in regno successit. Item *Alcathous* Trojanus Hippodamiam, Anchisæ filiam in uxorem duxit, & in pugnâ apud Trojam ab Idomeneo Cretensi occisus est. Hom. Il. N.

Alce, canis nomen apud Xenophontem, lib. de Venatione. Item una è canibus Actæonis apud Ovid. Met. 3.

Et Dromas, & Canache, Sticteque, & Tigris, & Alce.

Item nomen meretricis. A. Gellius 4. 11. Item urbs Hisp. in Celtiberiâ, quam Gracchus ad deditionem compulit. Liv. lib. 10. Dec. 4.

Alcenor, vir fuit Argivus, qui in eâ pugnâ quâ 300 Argivi cum totidem Lacedæmoniis de finibus certarunt, solus cum Chromio ex suis superfuit, hostibus quoque omnibus, uno Othryade excepto, ad internecionem deletis. Herod.

Alces, Bithyniæ fluvius. Plin. lib. 5. cap. ult.

Alceste, vel *Alcestis*, uxor Admeti regis Thessaliæ, quo ægrotante, responsum fuit ab oraculo; quòd brevi moreretur, nisi aliquis amicorum pro eo morti se traderet. Quod cùm omnes recusarent, ipsa promptissimam se obtulit. Juvenal. Sat 6.

——— *Spectant subeuntem fata mariti*
Alcestem; & similis si permutatio detur,
Morte viri cupiant animum servare catella.

Ab Ovidio *Pagasæa* dicitur, à Pagasis urb. Thessaliæ, lib. 3. Μεταμορφώσεων.

Fata Pheretiadæ conjux Pagasæa redemit,
Proque viri est uxor funere lata sui.

A Claudiano *Thessala*. De laud. Serenæ.

——— *Consorte redempto,*
Castu maritali successit Thessala fato,
Inque suos migrare virum non abnuit annos.

Plura apud Eurip. in Alceste. Vide *Admetus*.

Alcetas, Rex Molossorum, longâ serie generationum originem suam ad Pyrrhum Achillis fil. referens. Alius qui sub Alex. M. dux fuit. Utriusque meminit Suidas. Item octavus Macedonum rex, regn. an. 39. Denique *Alcetas*, historicus Græcus, scripsit de iis quæ Delphis dicata erant. Athen. lib. 13. ubi citatur ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων.

Alcetes, Arymbæ fil. Æacidâ fratre natu major, Epirotarum rex, sed impotentis iracundiæ vir, atque idcirco à patre expulsus, cùm in Epirotas quoque sævire ac furere inciperet, noctu conspiratione factâ, unà cum liberis de medio sublatus est. Cui interfecto, Epirotæ Pyrrhum Æacidæ fil. substituerunt. Pausan. in Phocicis.

Alchidas Rhodius, Cupidinem nudum Praxitelis manu factum adamavit, atque in eo amoris vestigium reliquit. Plin. 36. 5.

Alchione, mons Macedoniæ. Plin. 4. 10.

Alchippe, op. Fucino lacu haustum. Plin. 3. 12. Alii tamen *Archippe* scribunt.

Alcibiades, Imp. Atheniensis fuit, summo loco natus, naturæque & ingenii donis excellentibus exornatus: rursus v. omni vitiorum genere deformatus, nisi quantum eum ab illis retraxit disciplina Socratis, cui se erudiendum tradidit. Vitam ejus prolixè descripsit Plutarchus Græcè; Latinè v. perquam eleganter Corn. Nepos. Hic Alcibiades in ludum quendam ingressus, cum apud magistrum Iliada Homeri postulatam non invenisset, alapam ei impegit satis duram; atque eum imperitum esse, & similes sui pueros efficere dixit. Mortem ejus, quod attinet, de eâ sic Justinus lib. 5. *Quem* (Alcibiadem) *cùm profectum ad Artaxerxem Persarum regem comperissent, citato*

itinere miſerunt qui eum interciperent: à quibus occupatus, cùm occidi apertè non poſſet, vivus in cubiculo, in quo dormiebat, crematus eſt. Contrà v. habent Plut. & Corn. Nepos, ut jam vidit Cl. Berneggerus. Verba Cornelii in mendo cubant. *Illi cum eum ferro aggredi non auderent, noctu ligna contulerunt, circa domum ſanenam, in quâ quieſcebat, eam ſuccenderunt* &c. Non attinet virorum doctorum ſuper hunc locum conjecturas apponere. Lege, *circa domum Saniſenam.* Saniſene a. locus eſt in confinio Phrygiæ, & Galatiæ.

Alcidæ, Dii apud Lacedæmonios ſic nuncupati. Heſychius. Ἀλκεῖδαι, θεοί τινες παρὰ Λακεδαιμονίοις.

Alcidamas, luctator inſignis. Stat. Theb. 10.

——— *Tuque ô ſpectate palaſtris*
Omnibus, & nuper Nemeæo in pulvere felix
Alcidama. Idem lib. 6.
Tandem inſperatus nudâ de plebe Laconum
Proſilit Alcidamas.

Item Eleates Philoſophus, Gorgiæ Leontini diſcipulus. Suid. Quinctilianus v. inter oratores eum numerat, lib. 3. Atque extant ejus aliquot orationes in volumine orationum Rhetorum Aldino.

Alcidamus, Rhetor antiquus, inprimis nobilis, Moſtis laudationem ſcripſit. Cic. 1. Tuſcul. Qu.

Alcides, Minerva cognominata eſt à Macedonibus. Liv. lib. 2. Dec. 5. de Perſeo rege bellum adverſus Romanos ſuſcipiente. *Ipſe*, inquit, *centum hoſtiis ſacrificio regalitèr Minervæ, quam vocant Alciden, confecto, cum purpuratorum, ac ſatellitum manu Citium profectus eſt.* Item Herculis cognomen, ab Ἀλκὴ, i. e. *robur*; vel ab *Alcæo* avo paterno, ut vult Herodotus.

Alcimachus, pictor nobilis. Plin. 35. 11.

Alcimede, uxor Æſonis, & Jaſonis mater, teſte Pherecyde. Quanquam Homeri enarrator Æſonem ex Polymelâ Jaſonem genuiſſe ſcribit. Ejus meminit Val. Flaccus, Argon. lib. 1.

——— *Hunc gravis Æſon*
Et pariter vigil Alcimede ſpectantque tenentque.

Alcimeder, Poeta Tragicus, Megarenſis. Suidas.

Alcimedon, cælator inſignis. Virgil. Eclog. 3.

——— *Pocula ponam*
Fagina, cælatum divini opus Alcimedontis.

Alcimenes duo fuere, Megarenſis Tragicus, & Athenienſis Comicus, uterque Suidæ memoratus. Poſterioris *Theſaurum*, & *Peccantes* citat Athenæus. Item *Alcimenes* inter Achæos, gloriâ, generéque vir primarius, cujus meminit Plut. in Dione. Item alius, Epirota, Demetrii comes, omnium audaciſſimus, ac robuſtiſſimus. Plut. in Demetrio.

Alcimoennis, Germ. urbs. Ptol. Quidam ejus loco *Ulmam* ponunt.

Alcimus, Siculus, Italica conſignavit. Athen lib. 10. & Feſt. pomp. in *Roma.* Item orator, ſui temporis facilè princeps. Laert. in Stilpone. Item Lydorum rex, pietate, ingenioque mitiſſimo inſignis. Cæl. Rhod.

Alcimus, Judæus transfuga, & proditor, à Demetrio, ſeu Lyſiâ ſummus Judæorum Pontifex conſtitutus, quamvis de ſacerdotum genere non erat. 1 Mac. 7. 9. & 2. Mac. 14. Vide Joſephum.

Alcimus Avitus, Archiep. Viennenſis, circa an. D. 500. Refutationes Arianorum, Neſtorianorum, Eutych. & Pelagii; item Epiſt. libros 9. Homilias, & poemata ſcripſit, ex quibus ſex libelli, præcipuos Geneſeos & Exodi hiſtorias explicantes, ſuperſunt.

Alcinous, Nauſithoi fil. Hom. Odyſ. 7. rex Phæacum in Corcyrâ inſ. juſtiſſimus, dicente Orpheo In Argonaut.
Ἀλκίνοος κρείοντι δικαιότατος βασιλήων.

Virgil. Georg. 2. *Pomaque & Alcinoi ſilvæ.*

Ferunt hortum pomariorum tantam fuiſſe fertilitatem, ut maturis fructibus novi ſtatim ſuccederent. Papinius lib. 1. Sylv. 3.

Quid bifera Alcinoi referam pomaria? vóſque
Qui nunquam vacui prodiſtis in æthera rami?

Juvenalis Sat. 5. ——— *Illa jubebit*
Poma dari, quorum ſolo paſcaris odore,
Qualia perpetuus Phæacum autumnus habebat.

Ovid. Amor. 1. 10.
Præbeat Alcinoi poma benignus ager.

Propertius lib. 3.
Nec mea Phæacas æquant pomaria ſylvas.

Plin. 19. 4. *Antiquitas nihil prius mirata eſt, quàm Heſperidum hortos, ac regum Adonidis & Alcinoi.* Meminit etiam, præter vulgares alios, lucorum Alcinoi Theophilus Patriarcha Antiochenus lib. 3. ad Autolycum, ubi vulgò malè legitur *Antinoi.* Et Nazianzenus Carm. ad Vitalianum proverbialitèr.

——— Ἡ δ' ἢ θάμνα ἢ ἄλσος Ἀλκινόοιο
Τερπνότερον. ———

Alcinoi apologus, dicitur de longis & anilibus fabulamentis; refertur à Diogeniano, & Julio Polluce lib. 6. Sumptum ex Hom. Odyſſeâ, ubi Ulyſſes in convivio Alcinoi Phæacum regis prodigioſas fabulas, & portentoſa mendacia commemorat de Lotophagis, Læſtrygonibus, Circe, Cyclopibus, atque id genus aliis plurimis miraculis, fretus videlicet Phæacum inſcitiâ. Hoc proverbio uſus eſt Plato de Republicâ lib. 10.

Alcinous, philoſophus, epitomen compoſuit decretorum Platonis. Eam edidit doctiſſimus vir Dan. Heinſius Gr. Lat. unà cum Maximo Tyrio, Lug. Bat. 1607. 8°.

Alciphron, Magneſius philoſophus, Alexandri temporibus. Suidas.

Alcippe, ruſtica mulier, cujus ſæpe meminit Theocritus. Virg. Eclog. 7.

Quid facerem? neq; ego Alcippen, nec Phyllida habebam,
Depulſos à lacte domi quæ clauderet agnos.

Alcippus, civis Lacedæmonius, inter ſuos maximæ authoritatis, patriæque ſtudioſiſſimus, qui ab inimicis, contrarias partes in Rep. foventibus, in exilium actus fuit.

Alciſthene, nobilis pictricis nomen. Plin. 3. 11.

Alciſthenes, Sybarita ditiſſimus, cujus mentio fit in mirabilibus Ariſtotelis. Niſi fortè legendum *Antiſthenes.*

Alcithoe, Thebana mulier, quæ, cùm Bacchum, ejuſque orgia contemneret, cæteriſque mulieribus ſacra celebrantibus, cum ſororibus & ancillis lanificio operam daret, ab irato Baccho in veſpertilionem commutata eſt, telæ a. in vitem & hederam.

Alcluith, op. Scotiæ, apud Cludam flu. vulgò *Dunbritton*, teſte Hectore Boethio.

Alcman, poeta Lyricus, Olymp. 27. vixit; qui, utpote Lacedæmonius, linguâ ſcripſit Doricâ. Eſt v. diverſus ab Alcmane Meſſenio, itidem Lyrico. Vide Voſſium de Poet. Gr. pag. 13. & 15.

Alcmania, civitas Cariæ mediterranea, alias *Heraclea* dicta. Steph.

Alcmæon, Amphiaraï vatis, & Eriphyles fil. Huic pater, ad bellum proficiſci coactus, nequitiam Eriphyles in ſe aperuit, eique futuræ mortis ſuæ vindictam reliquit; qui defuncto patre, memor præcepti, ut in patrem pietatem ſervaret, impius in matrem factus eſt, eamque necavit. Huic fabulæ à cæteris additur, quum poſteà ob matris cædem Alcmæon furiis agitaretur, veniſſe ad flu. Phlegeum, à quo luſtratus eſt, & cùm filiam ejuſdem Alpheſibœam amaſſet, donato illi monili, quod matris Eriphyles fuerat, uxorem illam duxiſſe: cæterùm cùm aliquando ad Acheloum flu. poſt ea tempora fortè rediiſſet, placuiſſetque ipſi Callirrhoë Acheloi filia, monile, quod ſuperiori conjugi dederat, etiam huic, nuptiarum ſpe, pollicitum eſſe. Ad quod repetendum cùm proficiſceretur, à fratribus Alpheſibœæ, Themone, & Axione, occiſum eſſe: qui tamen & ipſi ab eodem mutuis vulneribus petiti, perierunt; vel, ut Ovidius videtur ſentire, à filiis Callirrhoës, quos Jupiter natos ſtatim Deos fecerat, in ultionem patris occiſi ſunt. Virg. Æn. 6.

——— *Mæſtamque Eriphylen,*
Crudelis nati monſtrantem vulnera cernit.

Propert. lib. 3. eleg. 4.
Aut Alcmæoniæ furiæ, aut jejunia Phinei.

Alcmæon, Æſchyli fil. 13. Athenienſ. Archon. *Alcmæon* etiam dicitur pro *Alcman*, à quo alius eſt ille, qui in *Delphorum commentariis* citatur à Plutarcho in Solone.

Alcmaria, op. Germ. in Hollandiâ. Nannius Miſcellan. lib. 10. ait quibuſdam hanc ab *halecum mari* nominatam videri: aliis quaſi *Almariam*, i. e. *omnino paluſtrem. Meren* n. Germanis dicuntur ſtagna latiora. long. 26. 00. lat. 52. 46.

Alcmene, & Archaicè *Alcumena*, Electryonis & Lysidices filia, Amphitryonis uxor, cui hâc lege nupsit, ut mortem fratris sui à Telebois occisi, ulcisceretur. In quâ expeditione cùm Amphitryo versaretur, Jupiter in Alcmenam ardens, formâ militis assumptâ, quasi ab expeditione rediens, ante lucem ad eam accessit. Illa a. maritum esse suum credens cum eo concubuit, etsi antea ab Amphitryone prægnans esset; concepitque, & sic geminos peperit, Iphiclum ex Amphitryone, & Herculem ex Jove. Ovid. Met. 9. ——— *Levata est*

Argolis Alcmene, potiturque puerpera voto.

Alcomenæ, civitas Ithacæ, & alia Illyriæ. Steph.

Alcon, Cretensis sagittarius, cujus filium cùm draco invasisset, tantâ arte direxit sagittam, ut ea currens in serpentis desisteret vulnere, nec transiret in filium. Servius in illud Virg. Ecl. 5.

Aut Alconis habes laudis, aut jurgia Codri.

Item faber argentarius. Ovid. Met. 13.

Miserat hunc Therses illi, fabricaverat Alcon

Myleus, & longo cælaverat argumento.

Alius apud Statium lib. 6.

——— *Sequitur Sicyonius Alcon.*

Alcona Pompeiana, Gall. Narbon. portus, 18. m. p. à Telone Martio. Anton.

Alcoranus, liber, quem impius Mahumetes unà cum magistro suo Sergio monacho, ac sociis quibusdam Judæis conscripsit, partim ab Hebræis, partim à Christianis mutuans. Fit a. ea vox ex articulo Arabico *Al*, & nomine *Coranon*, quod vel *lectionem*, vel *collectionem* denotat.

Alcta, Siciliæ mediterranea urbs, Ἄλκτα Ptolemæo, ubi MS. Palatin. Ἄητα.

Alcuinus, vir eruditissimus, variis & reconditis disciplinis ornatus, primus apud Parisios literarum aperuit ludum, honestisque effecit exhortationibus, ut Carolus Magnus, cujus præceptor fuerat, Parisiense extruxerit Gymnasium, multisque exornaverit privilegiis. De quo Conradus in hunc modum scripsit in Bibliothecâ: *Alcuinus seu Albinus, monachus ac diaconus, Abbas monasterii S. Martini Turonensis, natione Anglicus, & Bedæ presbyteri quondam auditor, infinita penè scripsit volumina, author ubique pius, ubiq; doctus, succinctus, maturus, gravis, scientiâ plenus, & ante alios præcipuè dignus qui semper in hominum manibus teneatur, quo vanitas omnium quæ sub sole geruntur, magis dilucescat, & corda mortalium ab instabilium rerum curis ad amorem cœlestium ardentius inflammentur.*

Alcyone, vel *Alcinoe*, una ex Pleiadibus, ex Atlante, & Pleione nata, quæ placuit Neptuno: ex quo peperisse volunt Alcyonem, conjugem Ceycis regis Trachiniæ.

Alcyone, vel *Halcyone*, Neptuni fil. Ceycis uxor, quæ, cùm ad Oraculum vir ejus navigans naufragium fecisset, doloris impatiens, se submersit, ac Deorum commiseratione in avem sui nominis mutata est. Ovid. Met. 11. Theocr. Schol. Idyll. 7. Ἀλκυόνη θυγάτηρ Μαιάλε ἢ Καιάβας, γυνὴ δὲ Κήυκος. Servius a. ad Georg. 1. notat nominativum esse *Alcyone* cùm de muliere dicitur: cùm de avibus, *hic & hæc Alcyon*, *hi* & *hæ Alcyones*. Putant debere scribi *Halcyon*; dici n. Ἁλκυόνα, παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ κύειν. Vide Arist. hist. an. lib. 9. cap. 14. & lib. 5. cap. 8. Varro de L.L. lib. 6. Schol. Apollonii pag. 52. & Schol. Aristoph. in Ὄρνισ. Vide *Ceyx*.

Alcyone, Eveni flu. filia, quæ & *Marpessa* dicta est, uxor Idæi, quam Apollo cùm rapuisset, non dubitavit maritus, sumpto arcu & sagittis, uxorem ab eo repetere, quod cùm frustra conatus esset, parentes filiæ casum lugentes, commutato nomine, Alcyonem eam appellarunt, quòd fatum superiori Alcyoni non dissimile sortita videretur.

Alcyone, op. Thessaliæ, teste Plinio, ad sinum Maliacum, ex cujus ruinis Methone op. extructum, ad quod Philippus, Alex. Magni pater, altero oculo orbatus est.

Alcyoneus, Antigoni fil. Laert. lib. 4. Plut. in Pyrrho. Item Gigas quidam, Porphyrionis frater, ab Hercule telis confossus: cujus filiæ, quas septem numerant, ob patris mortem in mare præcipitatæ, ab Amphitrite in *Alcyones* sunt mutatæ. Vide Suidam. Claud. lib. 3. de Raptu Proserp.

——— *Fractane jugi compage Vesevi*

Alcyoneus per stagna pedes Tyrrhena cucurrit?

Alcyonium, Stagnum immensæ altitudinis; Nero n. Imperator, junctis quamplurimis funibus profunditatem ejus non potuit explorare; quod & *Amphiarai* fons dicebatur, teste Pausaniâ.

Aldegisus, Desiderii Longobardorum regis fil. à Carolo Magno victus, & in carcerem conjectus.

Aldescus, Sarmatiæ Europææ flu. qui se unà cum Panticape ex Riphæis montibus oriens in mare glaciale exonerat. Dionys. Perieg. ver. 314.

Κεῖθι γὰρ Ἀλδήσκοιο καὶ ὕδατα Παντικάπαο

Ῥιπαίων ἐν ὄρεσσι διάνδιχα μορμύρουσι.

Suidas. Ἀλδήσκος ὄνομα ποταμοῦ. Apud Priscianum in margine pro *Aldesci*, *Ardisci* scriptum reperi, & quidem *Ardiscas*, Ἄρδισκος, teste Aristarcho, flu. Scythiæ est, cujus etiam meminit Herodotus Musâ primâ.

Alduabis, Celtarum flu. oriens circa montem Juram, Sequanos ab Helvetiis dividens; lapsusque per comitatum Burgundiæ, Vesontionem Sequanorum opidum, ut circino circumductum penè totum cingit: Deinde Dolam urb. præterfluens, circa Virodunum, non longè à Cabillonensi urbe, Arari fluvio miscetur, Gallicè *le Doux*; apud Cæsarem *Alduasdubis*, vel, ut alii, *Alduasdalis*. Græcus tamen Interpres Ἀλδουάσδουβιν reddit. *Dubis* est Ptolemæo.

Alea, urbs Arcadiæ, Thessaliæ, & Carpetanorum. Stephanus. Quem vide in Ἀλέα.

Alebas, rex Larissæorum, qui à suis satellitibus obtruncatus est. Ovid. in Ibin.

Quosque putas fidos, ut Larissæus Alebas,

Vulnere non fidos experiare tuo.

Alebecerii, pop. Gall. Narbon. Plin. 3. 4.

Alecta, urbs Gall. Narbon. hodiè *Alette*.

Alecto, Furia infernalis, Latinè *incessans* dicta, ab α privat. & λήγω *desino*, quia cupiditas nunquam satiatur. Ovid. Epist. 2.

Affuit Alecto brevibus torquata colubris.

Virgilius Æneid. 7.

Luctificam Alecto dirarum ab sede sororum

Infernisque ciet tenebris: cui tristia bella,

Iræque, Insidiæque, & Crimina noxia cordi.

quod ait *luctificam*, idem invenies apud Ovid. Met. 4. ubi Tisiphonem sororem suam

Luctus comitatur euntem.

Eadem ibidem affert secum *Et scelus & lachrymas*. *Alecto* quoque apud Claud. lib. 1. in Ruf. inter alios comites sequitur — *scisso mœrens velamine Luctus.*

Alector, fil. Anaxagoræ, Iphim genuit & Capaneum, qui fuit unus ex septem ducibus Argivorum apud Thebas. Volat. *Alectoris propugnaculum* circa Borysthenis ostia habes apud Dionem Prusæum.

Alectryon, teste Luciano, adolescens fuit Marti adeo familiaris, ut adulterii, quo Veneri ille commiscebatur, conscius adhiberetur, foribusque custos apponeretur, ne Solis interventu adulter apprehenderetur. Verùm cùm ille somno captus negligentius excubias ageret, amantes à Sole comprehensi sunt, & ad Vulcanum delati, catenisque adamantinis, multo ante in eum usum paratis, implicit. Quo nomine Mars indignatus *Alectryonem* in avem sui nominis transformavit, quem *Gallum* Latini vocant, qui etiam hodiè, veteris negligentiæ memor, Solis adventum cantu suo prænunciat.

Alectryopolis, urbs Macedoniæ inter Philippos & Thessalonicam, vulgò *Alesterosori*.

Alectam, postea *Dei Donum*, vulgo *Dondy*, seu *Dundee*, teste Camdeno cum aliis, op. Scotiæ in orâ ad ort. ad ostia Tai flu. inter Andreæpolin, & Brechinium.

Aleius campus, locus Lyciæ, in quem cecidit Bellerophontes, cum à Pegaso ab œstro agitato excuteretur: Sic dictus quòd in eo cæcus errasset Bellerophon, donec periret. Dionysius Perieg. ver. 872.

Κεῖθι δὲ τὸ πεδίον τὸ Ἀλήϊον, ὃ κατὰ νῶτα

Ἀνθρώπων ἀπάνευθεν ἀλώμενος ἐνδιάασκε.

A vagando itaque *Aleius* dictus. Hom. Il. 6.

Ἤτοι ὁ καππεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο,

Ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.

Eustathius v. aliam tradit nominis originem, viz. ὅ ἀπὸ τινος πόλεως καλουμένης Ἄλης, ὥς τινες λέγουσιν, ἢ παρὰ τὸ ἐπιρρῆμα λείος.

Alcmanni,

Alemanni, Stephano *Alamani*, Arnobio *Alamannus*, pop. Germaniæ, Galliæ Belgicæ, & Rhætiæ proximi, in Suevia quondam incolentes. Nunc omnes *Germani*, *Alemanni* communiter vocantur. Quos Quadratus, rerum Germanicarum scriptor apud Agathium, non à *Lemanno* lacu, aut ab *Alemanno* fluvio dictos putat; sed quòd plerique Germaniæ populi in unum coiêrunt. Siquidem *Al* Germanicâ linguâ idem sig. quod *Omnis*; *Man* v. idem quod *homo*. Ut dicti sint *Almanni*, quasi *omnis generis hominum colluvies & permistia*. Alii v. sic dictos putant quòd *toti viri* essent, & bellatores fortissimi. Horum regio *Alemannia* nominatur, hodiè *Alemagna*. De quâ Claud. de laud. Stiliconis lib. 1.

Oravit jungique tuis Alemannia signis.

Alemannus, flu. Germ. ex Suevia ort. habens, ac per Aureatum urb. (nunc Aichstatum) in Danubium inter Ingolstadium & Ratisponam influens. Vulgo *Altmola*, vel *Altmul*.

Alenusii, Atticæ pop. apud quos est Cereris Legiferæ, & Proserpinæ templum. Pausan. in Atticis.

Alenconium, op. Gall. Celt. Ducatûs titulo insigne, vulgo *Alençon*, teste Rob. Cænali. long. 12. 10. lat. 48. 26.

Aleria, colon. & urbs Corsicæ marit. in orâ orient. sub archiep. Pisano, excisa, manente episcopatu à Marianâ, urbe etiam extinctâ, 30. m. p. in ort. distans. Plin. & Ptol. long. 32. 20. lat. 41. 15.

Ales, flu. Ioniæ frigidissimus, juxta Colophonem urb. fluens, qui Plinio *Aleon* dici videtur.

Alesa, urbs Siciliæ. Vide *Halesa*.

Alesia, vide *Alexia*.

Alesini, Arabes circa Persicum sinum. Strabo.

Alesium, op. Peloponnesi. Strabo lib. 8.

Alesius, Sceluntis fil. unus ex procis Hippodamiæ, vel, secundum alios, Gargetti fil. unus ex illis, qui cum Pelope advenere. Item op. Elidis. Steph. Et mons Arcadiæ non procul à Mantinea, sic dicta ab *errore* Rheæ. Paus.

Alestes, flu. Hisp. per Bracarum urb. fluens, teste Vasæo. vulgò *Rio di Braga*; *Cavado* nonnullis, sed hic *Celandus* vett. Dictus.

Alesus, Siciliæ flu. *Pittineo*, teste Fazello, Aletam op. alluens, ac in mare inter Cephalodium & Halesam influens. Item Tusciæ flu. juxta Alsium fluens; *Sanguinaria*, teste Ortelio.

Aleta, op. geminum; unum Illyrici in Dalmatiâ mediter. *Mosth* hodiè, teste Nigro. Alterum Siciliæ eversum, ubi nunc op. S. Marci, teste Fazello. *Alicia* Ciceroni dicta videtur, ut rudera testantur.

Aletha, postea Maclovium, seu Macloviopolis vulgò *S. Mallo*, urbs Gall. Celt. in Britan. minori, sub archiep. Turonensi.

Alethes, Corinthiorum rex, qui regnavit an. 35. Item nomen propriū viri Trojani, unius ex Æneæ sociis. Virg. Æn.

——— *Grandævus Alethes.*

Sic dictus quia ἀληθὴς, i.e. *verax* fuit, vel potius à fide & *veritate* quæ præcipuè est in senibus. Nam

Αἰεὶ ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται.

Id est, *In juvenibus fides perpetuò fluctuat.*

Aletides, sacrificia quædam Atheniensium, pro Icario & Erigone, quæ oscillis agebantur. Cùm v. in finibus Atheniensium multæ virgines sine causâ suspendio mortem sibi consciscerent propter Erigonen, habito ab Apolline oraculo, sacrificium solenne instituerunt, quod publicè, privatimque faciebant, & id *Aletides* appellabant, quòd Erigone sola cum cane ignotâ patrem Icarium mendica persequuta sit: ab ἀλάω *erro*.

Aletium, Salentinorum urbs. Ptolemæus, Σαλεντίνων μεσόγειοι πόλεις Ἀλητία; quod vocabulum nunc corruptum legitur Σαλωνία, vulgò *Lezze*. Hodie urbs episc. est sub archiep. Hydruntino, inter Brundusium ad occ. & Hydruntum ad ort. 24 m. p. primaria regionis, ac totius regni, post Neapolin, clarissima, à Tarento 30. m. p. long. 42. 30. lat. 40. 13.

Aletrium, vide *Alatrium*.

Alex, Locrorum flu. terminusque Brutiorum, quos à Magnâ Græciâ separat, agrum item Locrensem olim à Rhegino dividens. Dionysius ver. 367.

Τοῖς δ' ἐπὶ γείτων ἐστὶν ἐπιπροχέει Ἄληκος.

Theocrito *Ales* dici videtur, *Alesso* hodiè vocari scribit Leander. Aliis *Halex* est. Peculiare quiddam de cicadis hujus loci narrat Strabo lib. 6. Οἱ μὲν γὰρ ἐν τῇ τῶν Λοκρῶν περαίᾳ φθέγγονται, τοῖς δ' ἀφώνοις εἶναι συμβαίνει. Idem habet Plin. 11. 27. nec non Paus. in Eliacis, cui *Cæcinus* hic flu. dicitur. Aliter v. hæc refert Ælianus de Anim. 5. 9. Ait n. τὸν μὲν Λοκρὸν ἐν Ῥηγίῳ σιγηλότατον ἴδοις, τὸν δὲ Ῥηγῖνον ἐν τοῖς Λοκροῖς ἀφωνότατον.

Alexamenes, Ætolus, Nabidis tyranni Lacedæmonii interfector, mox à Lacedæmoniis ipsis in regiâ obtruncatus. Liv. dec. 4. lib. 5.

Alexander Aphrodisiensis, Aristotelis interpres, quo nemo melius mentem Philosophi istius assequi solet, uti loquitur Vossius, alicubi De Theol. Gent. Ac proinde Bembus lib. 2. Ep. Hieron. Donato, Alexandrum Aphrodisæum, inquit, cujus de animâ libros abs te Latinè factos mihi miseras, legi magnâ cum voluptate, cùm ejus Philosophi causâ, tùm tuâ &c.

Alexander Grammaticus, oppido Gorthico natus, De Variâ historiâ sive materiâ 34 volumina reliquit, peritissimus ætatis suæ vir.

Alexander, cognomento Magnus, (ob quam causam Græci ἀλεξανδρῶδες pro θαυμαστὸν, *admirabile*, dixerunt, quod ad lib. 13. Silii Heinsius observat) Philippi Macedonum regis, & Olympiadis filius, quamlibet Olympias nobiliorem ei patrem acquirere affectaverit, cùm se coitu draconis gravidam affirmaret. Ita tamen & ipse erat, ut Deo genitus videretur. Peragravit orbem, rectoribus Aristotele & Callisthene usus. Subegit Asiam, Armeniam, Albaniam, Cappadociam, Syriam, Ægyptum; Taurum, Caucasumque montes transgressus est. Bactros domuit, Medis & Persis imperavit. Cepit Indiam, emensus omnia ad quæ Liber prius accesserat. Formâ fuit supra hominem augustâ, cervice celsâ, lætis oculis, & illustribus malis ad gratiam rubescentibus, reliquis corporis partibus non sine majestate quâdam decoris. Tanto honore homines ingenio & scientiâ præstantes prosecutus est, ut Homeri scripta scrinio Darii Persarum regis includi, ac tanquam pro viatico servari jusserit: Et Pindari vatis familiæ, penatibusque pepercerit, cum Thebæ caperentur, & Aristotelis Philosophi patriam condiderit. Plin. 7. 29. Edixit a. ne quis alius ipsum, quàm Apelles, pingeret, quàm Lysippus ex ære duceret, quàm Pyrgoteles sculpserit. Plin. ibid. cap. 37. Demum v. victor omnium, inter voluptates, quas vincere non potuit, periit, morbo ex vinolentiâ contracto apud Babylonem, ut post Atheneum, & Senecam, Solinus, cap. 14. prodit; quanquam plures sint, qui veneno extinctum sentiant, cum annos 12. regnasset. Dies v. mortis ejus nos latet. Scio verba Lampridii in Severo. *Eâdem die natalem habet hic Mammææ Alexander, quâ ille Magnus excessit è vitâ.* Utinam v. diem, quam intelligit, charactere certo designasset. Nam tempus mortis Alexandri parum perspicuè veteribus indicatum, scimus quam variè doctissimi viri hodie prodant. Joannes v. Chrysostomus non obscure affirmat, diem, quo Alexander M. excessit, certo indicari non posse. Sic n. scribit Hom. 26. in posteriorem ad Corinthios. Ποῦ, εἰπέ μοι, τὸ σῆμα Ἀλεξάνδρου; δεῖξόν μοι, καὶ εἰπὲ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐτελεύτησεν; Quanquam possis dicere cum Onuphrio natum esse Alexandrum Mammeæ 4. Kal. Julii, sed tamen non nimis huic ἀπολογισμῷ fidendum. Annum v. mortis Alexandri ignorare nos non sinet Josephus lib. 1. contra Apionem, his verbis, Ἀλέξανδρον δὲ τεθνάναι πάντες ὁμολογοῦσιν ἐπὶ τῆς ἑκατοστῆς τεσσαρεσκαιδεκάτης Ὀλυμπιάδος. h. e. *Alexandrum v. profitentur omnes mortuum fuisse Olympiad.* 114. viz. ineunte, adeo ut Olympiades 113 elapsæ sint, & primus annus Olymp. 114 jam curreret. Vitam ejus ac res gestas luculenter scripserunt tres optimi authores, Qu. Curtius, Plut. & Arrianus

Ὅς μοι ἱστορικῶν πολεμιστῶν ἔξοχα πάντων.

Josephus Gorionius in eâ historiâ quam Ebraicè conscripsit in usum popularium suorum, Alexandri patrem ait neque Philippum fuisse, neque Hammonem Deum, sed Magum quendam Ægyptium, qui in specie Hammonis venerit ad Gabriam (sic n. appellat) uxorem Philippi; ex quo congressu natus sit Alexander. Ait n. Magum illum, cui nomen Nactenabor (alias Nactegibor, forte leg: Nectanebus,

nebus, vel Nactenabis, de quo mentio apud Plutarchum) quondam imperitasse Ægypto. Cumque ex astrorum scientiâ prævidisset, quod etiam post evenit, fore, ut Persæ potirentur Ægypto, deserto regno, clam omnibus fugisse Antiochiam: inde porro habitu, qualis esse solet procerum Babyloniæ, venisse in Macedoniam ad Philippum regem, ibique cùm in Aulâ versaretur, atque in summo honore esset, captum amore Olympiadis; cui, quod ἄτεκνος esset, non optimè conveniebat cum viro: noctu venisse ad eam in formâ Hammonis Dei, atque hinc natum Alexandrum, vulgo creditum Hammonis filium. Hujus historiæ autores citat Josephus, Strabonem Cappadocem, Nicolaum Damascenum, Titum Romanum, nec non Ægypti sapientes, quos ait conscripsisse de rebus gestis Alexandri. Drusius Miscel. cent. primâ, cap. 40.

Alexander, Amyntæ fil. legatos Megabyzi, ad Amyntam patrem suum missos, lascivientes occidit. Justin. lib. 7. Decimus fuit Macedonum rex, regnavitque ann. 33.

Alexander, Aristobuli fil. Judæam invasit, cujus exercitum Gabinius vicit. Joseph. Ant. 14. 11. & de bell. Jud. 1. 17.

Alexander, qui & *Epiphanes*, undecimus Syrorum rex, regn. an. 5. secundum Joseph. 10. v. secundum Eutrop.

Alexander, Cassandri fil. Macedonum rex, regnavit cum Antipatro annis 2.

Alexander Polyhistor, multa philologica & historica reliquit. Floruit Olymp. 173 quâ in Ægypto iterum regnavit Ptolemæus Lathyrus, bellumq; in Græciâ gerebat L. Sylla. De hoc Alexandro ita scribit Suidas. *Alexander Milesius, qui & Polyhistor, & Cornelius cognominatur, propterea quod captus Cornelio Lentulo fuit venditus, ejusque pædagogus factus est, & postea manumissus. Fuit a. Romæ Syllæ temporibus. Laurenti periit, ædibus, in quibus erat, flammâ consumptis: quod ubi uxor ejus audivit, laqueo vitam finivit. Fuit v. Grammaticus, Cratetis discipulus; & libros scripsit innumeros, & de Româ libros quinque, in quibus ait Hebræam fuisse mulierem, Mosi nomine, cujus scriptum sit lex Hebræorum.* Hæc Suidas. Sed quod Alexandrum facit Milesium, in eo repugnat Stephanus, ubi eum natum dicit Cotyaëi, civitate Phrygiæ ejus quæ ἐπίκτητος, vel Hellespontia, vel etiam minor appellatur. Atque hinc Ἀλέξανδρος ὁ Κοτυαεὺς vocatur Etymologo in Δίδυμα & Πυγμαῖοι. Eidem Stephano dicitur fuisse fil. Asclepiadæ, ac scripsisse περὶ παλλάδων τῆς ἐν Τρωάδι Ἀλεξάνδρου [illegible] λόγους. Nam ne hunc Asclepiadæ filium alium à Polyhistore putem, facit, quod ibidem vocatur γραμματικὸς πολυμαθέστατος. Multa quoque idem adducit passim, quæ scripsit; sed quædam eorum pertinuisse ad illos omnigenæ historiæ libros, plane censeo. Nominat v. Φρυγιακά, sive περὶ Φρυγίας, cujus operis etiam meminit Plutarchus de Flum. Item περὶ Βιθυνίας de quâ ab eo fuisse scriptum, etiam auctor est nobis Etymologus in Κύβελον. Item Ægyptiaca, Carica, Lyciaca, Libyæ periplum; de Asiâ, Paphlagoniâ, Syriâ, Cypro, Ponto Euxino, Europâ. Item περὶ τῶν παρ' Ἀλκμᾶνι τοπικῶς εἰρημένων. Primum Κρητικῶν advocat Apollonii Schol. in lib. 4. Athenæus quoque lib. 11. citat eum ἐν τρίτῳ. Plutarchus, pene initio libri de Musicâ, exarasse librum ait, quo Phrygios Musicos collegit. Ad hæc in διαδοχαῖς citatur à Laertio in vitâ Pherecydis & Socratis, quo opere docuisse videtur, ut philosophorum alii aliis successerint. Etiam edidit Πυθαγορικὰ ὑπομνήματα, sive περὶ Πυθαγορικῶν συμβόλων. Priori modo appellat Laertius in Pythagorâ: posteriori Clem. Alex. lib. 1. Strom. & Cyrillus lib. 9. adversus Julianum. Idem Clemens lib. 1. citat librum περὶ Ἰουδαίων, uti quoque Euseb. lib. 9. de Præp. Evang. cap. 17. Ubi pene integrum ejus librum exscripsit. Ibidem & illustre ejus elogium habemus, ubi πολύϊστωρ καὶ πολυμαθὴς ἀνὴρ vocatur. Nec dubium quin hoc opus signet Justinus Martyr Cohortatione ad Græcos, ubi eos refert, qui Mosis meminerint, ut ducis & principis Judaici. Et sanè nulli obscurum est, quantum illi debeat Plinius ipse, quippe quem toties ad partes advocet in Historiâ Naturali. Meminit ejus quoque Chalcidius, commentario in Timæum Platonis, & Agathias Scholasticus lib. 2. Historiæ suæ, item Josephus Ant. 1. 16. Ejusdem de diluvio, & alterum de turri Babylonis testimonium adfert Cyrillus initio libri 1. contra Julianum. Vossius.

Alexander Ephesius, cognomento Lychnus, sive Lucerna, inter illos qui Ephesum illustrarint reponitur à Strabone lib. 14. ubi etiam discimus eundem & Remp. gessisse, & historiam conscripsisse, & poemata de rebus cœlestibus, ac orbe terrestri edidisse. Vide Eust. in Dionys. ver. 558. itemque Steph. in Λάμπη & Ταπροβάνη, qui ejusdem Asiam ac Lybiam citat in Χαονία. Voss.

Alexander Myndius, historicus, cujus Plut. mem. in C. Mario, ubi sermo de duobus vulturibus exercitum ejus sequentibus. Item Monachus quidam, qui scripsit de Inventione S. Crucis, quem edidit Gretzerus.

Alexander Trallianus, libros quinque de rebus Turcicis conscripsit, ut apud Gesnerum legas; alius omnino est à nobili illo medico, cùm is vixerit non multò post tempora Juliani Cæsaris, quo tempore Turcarum nomen propemodum ignotum erat.

Alexander, Olympiadis frater, Arymbæ in Molossorum regno successit, Timoleum Leptinem ad deditionem coegit, in Peloponnesum exulatum misit, civitates libertate donavit. Diodor. Sic.

Alexander Pheræus, in Thessaliâ tyrannidem apud Pheræos exercuit. De quo Cic. Offic. l. 2. cujus verba apponam. *Quid? Alexandrum Pheræum, quo animo vixisse arbitramur? qui cum uxorem Theben admodum diligeret, tamen ad eam ex epulis in cubiculum veniens, barbarum, & eum quidem compunctum notis Threiciis, districto gladio jubebat anteire, præmittebatque de stipatoribus suis, qui scrutarentur arculas muliebres, & ne quod in vestimentis telum occultaretur, exquirerent. O miserum, qui fideliorem & barbarum, & stigmaticum putaret, quàm conjugem: nec eum fefellit opinio; ab eâ n. est ipse propter pellicatus suspicionem interfectus.* Ovid. in Ibin.

Inque tui thalamo juguleris more Pheræi,
Qui datus est leto conjugis ense suæ.

Hujus meminit Plut. in Pelopidâ, & Val. Max. 9. 14.

Alexander, Pyrrhi fil. Epirotarum rex, regnum Macedoniæ oppugnavit.

Alexander Zebenna, 17 Syrorum rex, Demetrium vicit, regn. an. 2. Justin. lib. 39.

Alexander, 9 Syrorum rex, à Ptol. Philometore constitutus, regnavit an. 5.

Alexander, Judæorum rex, regn. an. 27. *Jannæus* à Philone & Josepho dicitur.

Alexander, natione Phryx, apud Carthaginem Imperator electus, à Constantini exercitu jugulatus est. Eutrop. lib. 11.

Alexander, 7 Constantinopolitanus Imperator, vir luxu & ignaviâ perditus, reg. an. 1. & mens. 1.

Alexander, quidam genere Phryx, disciplinâ medicus, vitæque ac morum probitate cunctis charus, Dei amore concitatus, cùm assisteret tribunali, nutibus ad confessionem hortabatur eos in quos tormenta & quæstiones exercebantur, ita ut omnibus qui astabant, palam fieret quid in animo gereret. Cumque id populi notavisset, conclamarunt adversus eum, qui jussus à Præside in medium statui, & quis esset, interrogatus, Christianum se esse liberâ professione testabatur, quem continuò Præses bestiis adjudicavit. Euseb. 5. 2.

Alexander ab *Alexandro*, sive Neapolitanus, Jurisconsultus, reliquit Genialium dierum libros 6. Quos multiplici doctrinâ esse refertos, scriptoremq; esse longè meliorem Philelpho, judicium est Floridi Sabini apologiâ adversus calumniatores L.L. Rectè sanè, inquit Vossius. Sunt enim libri illi, promptuarium antiquitatis, veterisq; historiæ; etsi nec pauca in eo sint ad verborum proprietatem, aliaque studia pertinentia. Fuisse Joviani Pontani æqualem, satis liquet ex primis operis verbis. Atque alibi indicat, se in adolescentiâ Philelphum jam senem audisse Tusculanas Ciceronis quæstiones enarrantem. Item refert ætate suâ Nicolaum Perottum, & Domitium Calderinum, Martialis apophoreta, magnâ contentione Romæ prælegisse juventuti. Item Georgii Trapezuntii, Theodori Gazæ, Hermolai Barbari, Raphaëlis Volaterrani, ac Pauli Cortesii, ut æqualium meminit. Unum autem hoc meritò in hisce præclaris commentariis improbari solet, quòd eorum, unde profecisset, dissimularet auctores. Sed huic vitio medicinam fecit doctissimus Tiraquellus, qui, digitum

rum ad fontes intendens, unde quæq; hausta essent, indicavit. Plures Alexandros, si desideret lector (*neque enim omnes numero comprendere refert*) consular Vossium, Meursium, ac Jonsium de Script. Hist. Philosoph.

Alexandra, Judæorum regina, uxor Alexandri, filium Hyrcanum sacerdotio præfecit, Pharisæis universæ Judæorum Reip. administrationem commisit, regn. an. 9. Fuit & *Alexandra*, quæ & *Cassandra* dicebatur, Priami filia, ac vates, cujus gratiâ; hoc ipso nomine Lycophronis Tragædia inscribitur.

Alexandria, urbs multiplex. *Prima*, Ægypti in orâ ab ostio Canopico 12. m. p. in occid. opus Alexandri M. *Scanderia* Turcis, & *Alessandria* Italis, urbs Patriarch. & emporium celebre, quo ex Indiâ merces, præsertim aromata, per universam Europam distribuenda advehuntur. Olim ante Cairi erectionem (à quo itinere quatridui distat) clarior. Hine *Alexandrinus*. Prop. lib. 3.

Noxia Alexandrina, dolis aptissima tellus.

Ob cæli clementiam, incolæ passim apud scriptores luxus maximè notati sunt, velut apud Quinctilianum, lib. 1. & Ammian. lib. 22. Et aute utrumque *Alexandrina vita, atque licentia* apud Cæsar. lib. 3. de B. C. cap. 110. Inde Ovid. Trist. 1. 2.

Non ut Alexandri claram delatus in urbem,
Delicias videam, Nile jocose, tuas.

Aer illic adeo temperatus est, ut quolibet die solem videant; unde, ob delicias, per excellentiam πόλις dicitur, ut ἄστυ Athenæ, & *urbs* Roma. long. 58. 20. lat. 31. 25. *Secunda*, Albaniæ, ad Caucasi radices, & oram Caspii maris urbs, & emporium regionis præcipuum, *Demircapi* Turcis, quasi portæ ferreæ, & incolis *Derbent*, à Tauresio, seu Ecbatanis, regiâ Persarū, itinere 20 dierum distans in Bor. ubi ex Asiâ in Scythiam per angustias transitus est. *Tertia*, Arachosiæ, *Cabul* hodie, teste Castaldo, regionis metropolis ad Arachotum flu. à Prophthasiâ regiâ Drangarum 515. m. p. distans in Ort. Indiam versus. long. 117. 00. lat. 32. 30. *Quarta*, Ariæ, *Hieri* Castaldo & aliis (quod nomen est etiam ipsi provinciæ) urbs primaria, & regia ad Arium flu. inter Hecatompylon, regiam Parthiæ ad occ. 565. m. p. & Bactra, regiam Bactrianæ in ort 484. m. p. Sunt qui *Burgian* dici velint. long. 111. 30. lat. 38. 50. *Quinta*, Carmaniæ, *Serent*, teste Castaldo, urbs regia, & regionis primaria, inter Armuziam, & Arium. long. 100. 00. lat. 39. 30. *Sexta*, Ciliciæ, seu Syriæ in confinio, urbs Episcopalis ad sinum Issicum, *Scanderoon* Turcis, teste Leunclavio. long. 68. 00. lat. 38. 10. *Septima*, *Margiana*, *Iadoa* hodiè dici putatur in tabb. recentt. urbs præcipua, & emporium earum regionum. *Octava*, Statiellorum, urbs Liguriæ non obscura ad Tanarum flu. illam interfluentem, ampla & episc. sub archiep. Mediolan. inde 52. m. p. in Austro-Libycum, media ferè inter Genuam ad ort. & August. Taurinorum ad occ. ab Alexandro tert. Pontifice episcopalis effecta, à quo & nomen habet, cum prius Cæsarea diceretur. Ibi pons lapideus, & longitudinis admirandæ. vulgò *Alessandria della Paglia*. long. 30. 30. lat. 43. 54. *Nona*, Troadis, quæ & Troas, quod nomen etiam regionis est, quæ & Phrygia minor, urbs archiep. sub arch. Cyziceno. Nunc locus *S. Maria* dicitur, ac Turcis *Carasia*, teste Leunclavio. Plures Alexandrias si velit lector, consulat Stephanum.

Alexandrides, Delphicus, testis adducitur à Plutarcho in Lysandro; nisi malis *Anaxandrides*. Vide Voss. de Hist. Gr. lib. 4. pag. 502.

Alexandrium, op. Palæstinæ in orâ inter Tyrum ad Bor. & Ptolemaidem ad Aust. teste Zonara, proximas urbes. *Scandalia* hodiè Will. Tyrio.

Alexandropolis, Parthorum urbs ab Alex. M. condita. Plin. 6. 13. cujus tamen hodiè nulla extant indicia.

Alexanum, hodiè *Alessano*, urbs Salentinorum episcop. sub archiep. Hydruntino, inter Hydruntum & Gallipolim, ad 20. m. p. Leucæ urbi excisæ, apud Japygium promont. cui successit, propinqua; ab Aletio 25. long. 42. 40. lat. 40. 10.

Alexarchus, historicus, quem in tertio Italicorum citat Plut. in Paral. cap. 7. Servius etiam in 3. Æn. Alexarchum historicum Græcum (sic vocat) testem laudat de Epiri, & Campaniæ nomine. Vossius.

Alexas Laodicenus, qui Antonium ab Octaviâ disjunxit, & Cleopatræ conjunxit, suæque perfidiæ Cæsaris jussu luit pœnas. Plutarchus in Antonio.

Alexia, & *Alesia*, Ptolemæo *Regiacum*, hodiè *Alise*, urbs eversa Mandubiorum in Gall. Celt. metropolis olim, nunc pagus, testibus Vigenereo, & Paradino, apud Flaviniacum castrum, & Semurium op. Burgundiæ, à Semurio 2 leuc. ab Augustoduno urbe. 16. in Bor. inter Lingones 19. & Nivernas 26. Ab Hercule conditum tradit Diod. Sic. lib 5. Quidam illam *Arras* falsò indigitant, cùm illa sit in Belgio.

Alexicacos, i. e. *malorum depulsor*, Apollo vocatus est, Arrian. lib. 8. Paus. in Atticis & Eliacis, ideo illi nomen inditum ait, quòd pestilentiæ morbo, in bello Peloponnesiaco populum liberaverit. Quod nomen Hercules postea est adeptus. Macrob. Est a. ἀλεξίκακος propriè *in malis adjutor*, *averruncanus*, ὁ τὰ δεινὰ ἀπείργων, hominum defensor, qualem verè Ecclesia Christum agnoscit, & Gentes falsò suum Herculem & Apollinem Nonnus ἀλεξίκακα ὕδατα vocat aquas salutares, quibus in regeneratione abluimur. Ἀλεξίκακοι etiam δαίμονες à veteribus dicebantur, qui nocumenta, & diras arcere, amolirique existimabantur, qui & ἀποτρόπαιοι & ἀποπομπαῖοι, & λύσιοι, φύξιοι, & φύξιοι vocabantur. Pollux. lib. 5. Hesychius Ἀλεξίκακος, βοηθὸς, ἀποτρεπτικὸς κακῶν.

Alexinus, Eliensis Eubulidis Milesii discipulus, vir acer, & contentionis viribus ac nervis clarus, Zenonis inimicus; dum nataret in Alpheo flu. arundinis acumine læsus, fato functus est. Erat a. Philosophus Eristicus ἀνταγωνιστικώτατος, *rixarum studiosissimus*, ut inde ἐλεγξῖνος *contradictorius* dictus sit, apud Laert. lib. 2. *Euclide.* ubi nomen hoc ejus ἐλεγξῖνος restituendum ex Hesychio Milesio. Neque modò Zenoni Stoico se opposuit, sed exemplo magistri sui Eubulidis Aristotelem quoque perstringere non erubuit. Aristocles lib. 7. de Philosophiâ, cum Ἀπομνημονεύματα κατὰ-γέλαστα scripsisse ait, in quibus fingat Alexandrum in colloquio cum patre Philippo habito, Aristotelis præcepta suisse calumniatum, & Nicagoram Hermem præceptorem sibi elegisse. Hermippus quoque lib. 1. de Aristotele apud Athenæum lib. 15. Alexini in Aristotelem petulantiam notat. Porro Laertius autor est, eum non modo πρὸς Ζήνωνα sed etiam πρὸς Ἔφορον τὸν ἱστοριογράφον scripsisse: quod si *ad*, non, *adversus Ephorum* ea verba sint interpretanda, Ephorus ad Olymp. 120. circiter vixit.

Alexio, medicus, Ciceroni familiaris, cujus meminit idem Cic. lib. 3. ad Att. ep. 15.

Alexippus, medicus Alexandri. Plut. in Alex.

Alexis, Samius, librôs de finibus Samiorum conscripsit, teste Athenæo. libb. 12. 13. Item *Alexis* Thurius, poeta Comicus ante Menandrum, reliquit plures fabulas. Vide Suidam.

Alexis, Asinii Pollionis servus, sic dict. quasi *sine responsione*, ac superbus. Alii v. ab ἀλέγω *cura*, derivant, quod poeta curarum stimulis in eo amando torqueretur, unde Virg. Eclog. 2.

O crudelis Alexi, nihil mea carmina curas?

Alii ab ἀλέξω *arceo*, quòd cum fastidio poetam à se arceret. Virgil. ubi supra.

Invenies alium, si te hic fastidit Alexis.

Mæcenatis puerum suisse innuit Martialis 7. 28.

Et Mæcenati Maro cùm cantaret Alexim.

Idem lib. 8. ep. 56.

Jugera perdiderat miseræ vicina Cremonæ,
Flebat & abductas Tityrus æger opes.
Risit Tuscus eques, paupertatemque levando
Reppulit, & celeri jussit abire fugâ.
Accipe divitias, & vatum maximus esto
Tu licet, & nostrum, dixit, Alexin ama.

Vide Servium in Virg Ecl. 2.

Alexias puer, Constantinopolitanus Imp. reg. an 3. Andronico à patre commissus, qui primò tutorem egit, dein Imperii consortem, demum Alexium interfecit.

Alexias Comnenus, Nicephorum Constant. Imp. regno cauit, & monachum fecit, regnavitque an. 33.

Alexius, Græcorū Imp. fratrem oculis & vitâ privavit.

Alexias Myrtilus, puerum Alexium veneno interemit. Æmil.

Alexan Myndius, fecit libros nattationum fabulofatum. Diog. Laert. in Thalete, ubi citatur ἐν ἱστάτῳ μυθικῶν.

Alfaterna, idem quod *Nuceria*, ultima Campaniæ urbs, trans Vefuvium mont. in valle quam Sarnus amnis efficit, fita. Diod. lib. 19. Οἱ δὲ τὰς Νουκερίαν τὴν Ἀλφατέρναν καλουμένην ἐχοῦντες. Populi *Alfaterni* Plinio 3.5. vide *Naceria*.

Alfellani, populi Italiæ. Plin. 3. 11.

Alfredus, Anglorum rex, qui & *Ealfredus*, & *Aluredus* dictus eft, debellavit Danos, & unicus fui feculi Mæcenas fuit. Hujus viri, nunquam fatis laudati, res geftas fcripfit Afferius Menevenfis, cujus ego hiftotiam plurimi merito facio, quòd Alfredo regi aliquando præceptor fuit,& ejus actorum oculatus planè teftis. Lelandus comment. in Cygn. Cant. Ita doctus evafit demum, ut Grammaticus, Philofophus, Rhetor, Hiftoricus, Muficus, & Poeta non vulgaris haberetur : Imò Architectus ac Geometres perfectiffimus. Balæus de Script. Britan. Cent. 2. Dedit Aluredus, jam viginti natus annos, operam literis, atque ita doctus evafit brevi, ut D. Gregorii dialogos, Opus Boetii de Confol. Philof. & Pfalmos Davidis ex Latino in patrium (h. e. Saxonicum) fermonem vetterit, quo à cunctis facile intelligetentur. Polyd. Vergil. Hift. lib. 5.

Algarium, urbs Sardiniæ maritima, in orâ occid. vulgò *Algber*.

Algidum, Latii op. Tufculo finitimum, ab urb. Rom. paulo fuprà 12. m. p. diftans, *Roccba del Papa*. long. 36. 30. lat. 41. 40. Item *Algidum* nemus, *Selva dell' Aglio*, Silva Latii cum monte cognomine. Hinc *Algidus* nomen gentile. Ovid. Faft. 2.

Viderat in campis Algida terra fuis.

Horat. 1. Od. 21.

Vos lætam fluviis, & nemorum comam,
Quæcunque aut gelido prominet Algido.

Idem lib. 3. od. 23.

Nam quæ nivali pafcitur Algido
Devota, quercus inter & ilices :

Item lib. 4. od. 4.

Duris ut ilex tonfa bipennibus
Nigræ feraci frondis in Algido.

Eft & *Algidenfis* adject. Plin. 19. 5.

Alia, infulæ Æthiopiæ, in Adulico finu. Plin. 6. 19. *Elia* Straboni vocantur.

Aliaria, Commagenæ urbs. Antoninus.

Aliartum, Bœotiæ op. a M. Lucretio expugnatum. Liv. Dec. 5. lib. 1. long 51. 50. lat. 37. 45.

Aliartus, & *Haliartus* op. geminum ; unum Bœotiæ, ad Copaidem lacum, juxta Permeffum flu. Alterum in Peloponnefo in orâ Meffeniæ, *Neocaftro* tefte Nigro, Moletio a. *Arcadia*. Ejus niem. Statius Theb. 7.

Gargaphie, quorumque novus Aliartus ariftis
Invidet. long. 48. 50. lat. 35. 40.

Alibaca, Pentapolis regionis urbs in Africâ. Ptol.

Alicadra, Mediæ urbs. Ptolemæus.

Alicanum, Pannoniæ urbs. Antoninus.

Alicborda, Bactrianæ opidum Ptolemæo.

Alcis, Laconiæ urbs, & Atticæ tribus. Diodor. Strabo.

Alictum, opidum Hiftriæ, hodie *Ifola*.

Alifa, vide *Allifa*.

Alilæi, Arab. Fel. pop. quos cum Gafandis conjungit Diodorus Siculus lib. 3.

Alimela, regiò Lyciæ. Stephanus.

Alimus, ἁλιμοῦς, pars tribus Leontidis in Atticâ. Steph.

Alinda, urbs Cariæ epifc. fub arch. Stauropolitano, mediterranea, Mylafæ & Stratoniciæ propinqua. Χωρίον Καρίας ἰσχυρότατον vocat Artianus lib. 1. long. 57. 25. lat. 39. 00.

Alindæa, urbs Macedoniæ. Stephanus.

Alingonis portus, locus circa Garumnam flu. Sidonio Apollinari lib. 8. Epiftolarum.

Alion, urbs Albionis in Cumbriâ, ab Eboraco 55. m. p. in occid. & à Carleolo 42. in merid. long. 17. 16. lat. 55. 01.

Alipha, & *Allipha*, vide *Allifa*.

Alipbera, urbs Arcadiæ, quæ (tefte Polybio) in fummitate collis arcem & æneam ftatuam Minervæ, à cæteris fpecie ac magnitudine longè differentem, habuit. Lil Gyraldus Syntag. lib. 11.

Alifarna, urbs Troadis. Stephanus.

Alifca, Pannoniæ urbs. Anton. *Almaz* Lazio. Simlerus *Angavara* vocat.

Alifo, op. Germ. inser. ad flu. *Yfel* in Rhenum influentem, vulgò *Ifelburg*. Hadrianus a. Junius *Wefel* vocat. Item flu. Alifonem op. (de quo fupra) alluens, ac in Rhenum, feu foffam Drufianam apud Duifburgum, influens.

Alifontia, vel *Alifuntia*, vulgò *Alfitz*, flu. Gall. Belgicæ per duc. Lucemburgenfem in Mofellam fupra Treviros unà cum Surâ influens ; qui & *Als* aliis nominatur. Anton. Scal. ad Aufon. cap. 2. *Alfe* interpretatur, & *Alifontiam* reponendum effe fufpicatur, & fic legit Aufonii locum in Mofellâ.

Stringit frugiferas felix Alifontia ripas.

Ubi alii *Alifuntia*.

Alifta, Corficæ op. Ptol. *Ifta* Pineto.

Alifum, urbs libera Sueviæ ad Neccarum flu. vulgò *Helbrun*, vel *Hailbrun*. i. e. *falutis fons*. long. 30. 20. lat. 51. 30.

Alifus, urbs Germaniæ in orâ Bor. maris Baltici, inter Sundum & Roftochium. Ptol. *Paribea* Villanovano, feu potius *Bart*. long. 35. 00. lat. 52. 35.

Aliterius, Jupiter vocatus eft, & Ceres *Aliteria*, quòd in publicâ fame fervaffent molitores, ne farina diriperetur, quod in Ariftophane notant Grammatici. Plut. & Pollux.

Alizones, vide *Halizones*.

Alladius, qui & *Remus*, feu *Aremulus*, vel etiam *Remulus Sylvius*, Agrippæ fil. 10. Latinorum rex, regn. an. 19. Ob impietatem fulmine ictus interiit. Dionyf. lib. 1.

Allante, urbs Macedoniæ, & Arcadiæ. Steph. Pop. *Allantenfes*. Plin. 4. 10.

Allaria, vel *Alloria*, civitas Cretæ. Steph.

Allectum, vide *Alectum*.

Allia, flu. Italiæ, qui à Cruftuminis montibus, præalto defluens alveo, Tiberino amni mifcetur, quadragefimo ab urbe lapide, ubi magnâ ftrage Romani à Gallis, duce Brenno, profligati funt. Hinc *Allienfis dies* dictus, quafi infauftus. Silius.

—— Horrificis fefe extulit Allia ripis.

Virgilius Æn. 7.

Quofque fecans infauftum interluit Allia nomen.

Lucanus lib. 7.

Et damnata diu Romanis Allia Faftis.

Ovid. de Art. Am. lib. 1.

Tunc licet incipias, quâ flebilis Allia luce
Vulneribus Latiis fanguinolenta fuit.

Idem in Ibin. ver. 47.

Hac eft in Faftis, cui dat gravis Allia nomen.

Cic. lib. 1. ad Att. ep. 4. *Majores noftri funeftiorem diem effe voluerunt Allienfis pugnæ, quàm urbis captæ.* Infeliciter certè res omnis à Vitellio gefta eft, *qui omni divino humanoque jure neglecto, Allienfi die pontificatum maximum cepit.* Verba funt Suetonii in ejus vitâ cap. 7.

Allienus, Prætor Siciliæ fub Cæfare. Hirtius.

Allifæ, vel *Alifa*, & *Alipha*, Italiæ, juxta Æferniam, prope Vulturni ripam, opidum ; vulgò *Alifi*. Silius lib. 8.

Illic Parthenope, ac Pœno non pervia Nola,
Allifa, & Clanio contempta femper Acerra.

Prima opidi mentio fit apud Liv. lib. 8. *Eodem tempore & in Samnio res profperè geftæ. Tria opida in poteftatem venerunt, Allifa, Callifæ, Rufrium.* Idem lib. 9. *C. Marcius Rutilius Allifas de Samnitibus vi cæpit.* Diod. Sic. lib. 20. ὁ δὲ Μάρκιος ἐπὶ τοὺς Σαμνίτας διαζεύξας, Ἀλλίφας πόλιν εἷλε κατὰ κράτος. Opidani *Allifani*. Plin. 3. 5. Hinc *Allifanus ager* Silio l. 12.

———— Hinc Allifanus Iaccho
Haud inamœnus ager. Horat. lib. 2. Sat. 8.
Invertunt Alliphana vinaria tota.

Allium, urbs inter Pyrgum, & Oftiam.

Allobrox, apud Celtas eo tempore regnavit quo Pharao Cenchres in mari Rubro periit. Berofus lib. 5.

Allobroges, Gall. Tranfalpinæ pop. qui Narbonenfibus afcribuntur. Siti funt juxta Rhodanum, nunc Sabaudienfes, & Pedemontani, victoriâ Fabii, & Catilinæ conjuratione noti. *Allobriges* Ptolemæo, Polybio 2. Ἀλλόβριγες. Ἔθνος δυνατώτατον Γαλατικὸν vocat Steph. Horat. in Epod.

Novifque rebus infidelis Allobrox.

Juvenalis de Ruffo.

Ruffum, qui toties Ciceronem Allobroga dixit.

De

De origine nominis ita vir magnus De Phœn. colon. lib. 1. cap. 42. Apud utrosque Britanoos, inquit, *bro regionem* vel *agrum* sonat, ut Syris בּרא *baro*; & *bel*, vel *ubel excelsum*, ut Ebræis על *bal* vel *al*, & Syris עליא *elloio*. Inde à Gallis dicti *Allobroges*, qui montanam Sabaudiæ regionem obtinebant. Hoc multò verisimilius, quàm quòd scribit vetus Juvenalis Scholiastes, *Dicti sunt Allobrogæ, quoniam brogæ Galli agrum dicunt, alla autem aliud; dicti igitur quia ex alio loco translati.*

Alloëra, Lydiæ orbs, *Attalia*, postea dicta. Steph.

Allophyli, vide *Philistæi*.

Allon, Lat. *quercus*, vel *fortis*, pater Sephe. 1 Par. 4.

Allotriges, pop. in tractu septentrionali Hisp. Strabo lib. 3. Ubi Casaubonus, *Malim* Ἀλλοτρίγας.

Alloria, urbs Cretæ, ut ex Polyhistore refert Stephanus.

Alma, mons est in Mœsiâ superiori prope Sirmium, quem Probus Imp. Eutropio teste, vineis consevit. Item *Alma* Hetruriæ flu. Anton. *Arbia* Leandro.

Almana, Thusciæ flu. Scribitur & *Amiana*, hodiè *Albegna* dicitur.

Almansor, Saracenorum dux, de quo Volater. Vitam ejus ac res gestas breviter perstrinxit Doctissimus ac fortissimus Eques Gualterus Raleigh in Mahometis historiâ.

Almath, Lat. *occultatio*, sive *juventus*, aut *secula* vel divisim *super mortem*, & tunc est *Al-muth*, civitas in tribu Benjamin. 1. Par. 6. Item fil. Bechor, filii Benjamin. 1 Par. 7.

Almedessus, vide *Halmydissus*.

Almeae, civitas ad Euxinum Pontum. Steph.

Almeatia, sive *Almantia*, op. Gall. Belg. in Lotharingiâ olim præcipuum, vulgò *Almance*. *Almantia* quoque op. Orestidis reg. Macedoniæ, ab Aulone non longè distans in ort. hodiè *Avostma*. long. 46. 00. lat. 39. 40.

Almeria, urbs Hisp. Bæticæ litoralis, sub archiep. Granatensi, olim *Magnus Portus*. hodie *Almeria*.

Almericus, Guidonis frater, rex Cypri. Item frater Baldvini, Hierosolymorum rex 6. Ægyptios vicit, Alexandriam cepit, & reddidit Soldano. Cairum a. propter non servatam à Soldano, obsedit. Blond. lib. 3. Æmil. lib. 3. Item hæreticus, qui dicebat ideas in mente divinâ creare, & creari. Hunc Innocentius 3 cremari jussit Lutetiæ. Volater. Porro *Almericus*, vel *Almaricus*, Germanicè est *Emerich*, i. e. *semper dives*, & *potens* juxta Lutherum. Gallicè scribitur *Aumery*, sicut *Terrey* pro *Theodorica*, *Herry* pro *Henrico*, *Frery* pro *Frederico*. Camdenus.

Almo, flu. Romæ vicinus, ex viâ Appiâ in Tiberim defluens, *Dachia* hodiè, & *Il Rio d' Appio*. In eo, sacra quæ Cybelæ fiebant, lavabantur. Ovid. Fastorum 4.

> *Est locus in Tiberim quo lubricus influit Almo,*
> *Et nomen magno perdit in amne minor.*
> *Illic purpureâ canus cum veste sacerdos*
> *Almonis dominam, sacraque lavit aquâ.*

Lucanus lib. primo.

> *Et lotam parvo revocant Almone Cybelem.*

Val. Flaccus lib. ult.

> *Sic ubi Mygdonius planctus sacer abluit Almo,*
> *Lotaque jam Cybele, festaque per oppida tædæ;*
> *Quis modo jam sævos adytis fluxisse cruores*
> *Cogitet, aut ipsi quid jam meminere ministri.*

Stat. lib. 5. Silvarum.

> *Est locus ante urbem, quâ primum nascitur ingens*
> *Appia, quaque Italos gemitus Almone Cybelem*
> *Ponit, & Idæos jam non reminiscitur amnes.*

Martialis lib. 3. ep. 47.

> *Capena grandi porta quâ fluit guttâ,*
> *Phrygiumque matris Almo quâ lavit ferrum.*

Claud. de bello Gildonico.

> *Prælatoque lavat Phrygios Almone leones.*

Vide Ammianum Marcellinum lib. 23.

Almon, viri proprium apud Virg. Æn. 7.

> *Hic juvenis primam ante aciem stridente sagittâ,*
> *Natorum Tyrrhi fuerat qui maximus, Almon*
> *Sternitur.* ———

Almon, op. Thessaliæ. Plin. 4. 8. Item civitas Bœotiæ, quæ ab Hellanico malè *Salmon* dicitur. Steph. Item pater Laræ nymphæ, ex quâ Mercurius Lares peperit. Item civitas tribûs Benjamin. Jos. 12. quæ & *Almath*.

Almopia, Macedoniæ pars, sic dicta ab [illegible] Gigante, Neptuni & Athamantidis filio. Steph. It[illegible] *Almopii* populi Plinio 4. 10.

Almus, Hungariæ mons, quem probus Imp. electissimis vitibus, ex Italiâ allatis, (uti tradit in ejus vitâ Aurel. Victor) consevit; *Arpatarro*, & *Tarczal* incolis dicitur, teste Lazio. *Erusckа* v. Jacobo Luccaro. Vopiscus *Alma* habet, quem vide. Item *Almus* Sisyphi fil. Pausan. in Corinth.

Alna, pagus Hannoniæ, 3. leuc. à Laubaco opido distans, hodie *Alne*, & *Aulne*.

Aloa, orum. pl. festivitas fuit agricolarum Athenis, quæ subvectis ex agris frugibus celebrabatur. Sic dicta, quòd in *areis*, quæ Græce Ἅλως dicuntur, præcipuè moras traherent homines; unde & Cererem Ἀλωάδα, id est, *areas replentem* veteres nuncuparunt. Gyraldus in Syntag. Hesychius. Ἀλῶα ἑορτὴ Ἀθήνησι, *Aloa* (aliis *Haloa*) *festum Athenis*. Cujus v. Dei fuerit, haudquaquam exprimit; ut neque Harpocration, & Suidas, qui tamen ex Philochoro nominis originem exponunt. Ἀλῶα ἑορτή ἐστιν Ἀττική, Φιλόχορος δέ φησιν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς ποιεῖσθαι περὶ τὰς ἅλως. Addit Harpocration, Ἄγεσθαι δὲ αὐτήν φησιν ἐν τῷ [illegible] Ποσειδεῶνος μηνός. Ἅλως tamen non simpliciter aream sig. sed ἀμπελόφυτον χωρίον καὶ σιτοφόρον. Quare Philochorus indicare videtur, hoc festum ab Agricolis observatum, cum ad messem accingerentur. Verum Eust. ad Iliad. 1. Cereris & Bacchi sacrum ait esse; quod comportatis in horrea frugibus agitatur. Ἱστέον δὲ ὅτι ἐπὶ συγκομιδῇ τῶν καρπῶν, ἐν ᾗ καὶ τὰ Θαλύσια ἐθύετο, ἑορτὴ ἤγετο Δήμητρος καὶ Διονύσου, κατὰ Παυσανίαν, Ἀλῶα καλουμένη, διὰ τὸ τότε ἀπαρχεσθαι, καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ τῆς ἅλω τότε καταχομιζομένας ἀπαρχὰς εἰς Ἐλευσῖνα. Et quidem immodicè fructuum primitias absumi oportuit; quia non licebat Aloorum die sacrificare, aut hostias immolare; quarum alioquin carnes in visceratione[m] cedebant, adust[is] tantum coxis, & pinguedine, quorum nidore frui deos arbitrabantur. Apud Athenæum, lib. 13. Demosthenes in orat. contra Neæram, Archiæ, sacrorum Antistiti exprobravit, Ὅτι Σινώπῃ τῇ ἑταίρᾳ Ἀλώοις ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, τῆς ἐν τῇ αὐλῇ Ἐλευσῖνι προσαγαγούσῃ ἱερεῖον θύσειεν, νομίμου ὄντος ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἱερεῖα μὴ θύειν.

Aloeus, Gigas, cujus filii dicuntur Martem vulnerasse, à quo patronymicum *Aloides* fuit, Titanis ac Terræ filius, cui conjux fuit Iphimedia, quam cùm violasset Neptunus, duos ex eo peperit filios, Othum & Ephialtum, qui & *Aloidæ* dicebantur, quos Aloeus educavit ut suos. Et cum novem digitis singulis mensibus crescerent, Gigantibus adversus superos bellum parantibus, nec ob senium Aloeus ad illud accedere posset, misit geminos adjutores, qui Apollinis & Dianæ telis confixi perierunt. Horum mem. Hom. Il. 5.

> Τλῆ μὲν Ἄρης ὅτε μιν Ὦτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης,
> Παῖδες Ἀλωῆος, δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ.

Item Odys. λ. vers. 304.

> Τὴν δὲ μέτ' Ἰφιμέδειαν Ἀλωῆος παράκοιτιν
> Εἴσιδον, ἣ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι·
> Καί ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδε (μινυνθαδίω δὲ γενέσθην)
> Ὦτόν τ' ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάλτην,
> Οὓς δὴ μηκίστους θρέψε ζείδωρος ἄρουρα,
> Καὶ πολὺ καλλίστους, μετά γε κλυτὸν Ὠρίωνα.
> Ἐννέωροι γὰρ τοί γε, καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν
> Εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι.
> Οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ
> Φυλόπιδα στήσειν πολυάϊκος πολέμοιο.

Q. Smyrnæus Paral. lib. 1. 513.

> Ἀργαλέοι δ' ἐχέγοντο, ἐπεὶ [illegible] ἀνδράσι [illegible],
> Εἰδόμενοι παίδεσσιν Ἀλωῆος μεγάλοιο,
> Οἵ ποτ' ἐπ' εὐρὺν Ὄλυμπον ἔσαν θέμενοι βαθὺ ὄρος μακρόν.
> Ὄσσαν τ' αἰπεινὴν, καὶ Πήλιον ὑψικάρηνον.
> Ὄφρα δὴ μεμαῶτε, καὶ οὐρανὸν εἰσαναβαῖεν.

Virgilius Æn. 6.

> *Hic & Aloidas geminos, immania vidi*
> *Corpora, qui manibus magnum rescindere cœlum*
> *Aggressi, superisque Jovem detrudere regnis.*

Lucanus lib. 6.

> *Impius hinc prolem superis immisit Aloeus,*

Inser... elsis prope se cum Pelion astris,
Siderisque vias incumbens abstulit Ossa.

Claudian. de Bello Gerico.

Quid mirum si regna labor mortalia vexat?
Cum gemini fratres, genuit quos asper Aloeus,
Martem subdiderint vinclis, & in astra negatas
Tentarint munire vias, steteritque revulsis
Pene tribus scopulis, cœlesti machina bello.

Alogiani, Hæretici sic vocati, qu. *sine verbo*, quia Domini verbum recipere noluerunt, Joannis Evangelium respuentes, in quo Dei filius Verbum patris appellatur.

Aloium, civitas Thessaliæ, juxta Tempe. Steph.

Alone, insula juxta Cyzicum. Item Paphlagoniæ civitas. Steph. Etiam apud Scriptores Britannicos Lancastrensis urbs *Alone* dicitur. Item *Alone*, vel *Alona*, Hisp. Tarrac. urbs. Ptol. Fuit v. Massiliensium colonia, uti testatur Stephanus cui *Alonis* dicitur Ἀλωνὶς, inquit, νῆσος καὶ πόλις Μασσαλίας. Græcum igitur oportet esse vocabulum, ut ergo παρὰ τῶν ἀνέμων ἀνεμώνη, &c sic παρὰ τῶν ἁλῶν fit Ἀλώνη; Præstantissimo n. sale & olim, & nunc quoque abundat. Atque hoc solo argumento convinci possunt, qui *Alonam* hodie putant esse *Alicante*, cùm ea urbs nullas habeat salinas. Certum est a Alonam esse id opidum, quod olim Arabes *Tudemir*, Hispani v. *Guardamar* vocant, situm in peninsulâ ad os Taberis flu. quem vulgò Seguram vocant. Innumeræ n. illic, & præstantissimæ salinæ, eoque ipso loco veteres Alonam describunt. long. 21. 10. lat. 38. 40.

Aloni, populi Mesopotamiæ. Plin. 6. 26.

Alontigeceli, populi Hispaniæ. Plin. 3. 1.

Alontium, urbs Siciliæ in ora occ. eversa, inter Halæsam, & Agathurium, 12. m. p. dissita. Ex ruinis S. Philadelphi op. constructum est, & proinde *S. Filadelpho* hodie dicitur, teste Fazello.

Alope, mulier, à quâ dicta *Alope* Thessaliæ civitas, de quâ Hom. Il. 2. & Plin. 4. 7. Orpheus in Argonauticis.

Ἀιθαλίδης δ' ἐπὶ τοῖσι περικλυτὸν Εὐπολέμεια
Μυρμιδόνος θυγάτηρ Ἀλόπῃ ἐνὶ παιπαλοέσσῃ.

Alia est Atticæ, alia Ponti, unde Penthesilea nata est, quarta circa Eubœam, quinta circa Delphos, sexta juxta Locridem. Steph.

Alopece, *Alopecia*, Strab. & Ptol. (cui etiam Tanais dicitur) Mæotidis paludis insula, *l' isle des Renards* Pineto. Item Bospori Cimmerii insula. Plin. 4. 14. Item alia in mari Ægæo è regione Smyrnæ apud eundem, lib. 5. c. 31. Hesychius Ἀλωπεκή, δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς.

Alorus. Pæoniæ in Macedoniâ urbs. Ptol. *Olorus* Plinio, hodie *Dianero*.

Alos, Argiæ urbs in Peloponneso. Hesychius. Item Arcadiæ urbs Stephano, alia Phthiotidis Plinio, & Thessaliæ Etymologo.

Alosanga, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Alous, urbs Illyridis. Steph.

Alpenus, Locrorum metropolis apud Thermopylas. Herod. lib. 7.

Alpes, montes sunt excelsi (qui Italiam separant à Galliâ & Germaniâ.) *l' Alpi* Italis, *Alben* Germanis dicti, qui multiplices sunt; variaque, pro locorum diversitate, sortiuntur nomina. Sunt n. 1. Alpes *Carnica*. 2. *Cottiana*, sive *Cottiæ*, 3. *Graiæ*. 4. *Norica*. 5. *Julia*. 6. *Maritima*, sive *Litorea*. 7. *Pannonicæ*. 8. *Penimæ*, *Pœna*, sive *Pœnina*. 9. *Rhaticæ*. 10. *Tridentinæ*. 11. *Veneta*. *Albia*, & *Alpionia* olim dictos fuisse hos montes scribit Strabo. Stephano etiam Ἄλπεια, & Ἄλπεις dicuntur, Phavorino Ὄλπια; Quin & Σάλπιοι etiam videntur à Lycophrone appellari, ut putavit ejus commentator Isacius. Per hos montes Annibal in Italiam transivit, aceto viam faciente. Livius lib. 21. *Ardentiaque saxa infuso aceto putrefaciunt: ita torridam incendio rupem ferro pandunt.* Juven. Sat. 10.

——— Opposuit natura Alpesque, nivesque,
Diduxit scopulos, & montem rupit aceto.

Ubi rectè nives Alpibus tribuit, ita enim eos describunt passim Poetæ. Unde χιονώδεις Ἄλπεις, & νιφοβλῆτες in Anthologiâ. Horat. Serm. 2. Sat. 5.

Furius hibernas canâ nive conspuit Alpes.

Hinc *Alpina glacies* Claudiano, lib. 2. de Raptu Prof. & *Alpina pruina* eidem in Panegyr. & *Alpinus rigor* Ovidio Metam. 14. & *gelidæ Alpes* Lucano lib 1. Imo à candore nivium, ut vulgò putant, dicti sunt hi montes, quia perpetuis ferè nivibus albescant. Sabini enim *Alpum* dixere, quod posteri Latini *Album*. Ita Festus. Melius, quod mitere, Isidorus 14. 8. *Alpes propriè montes Galliæ sunt, de quibus Virgilius, aerias Alpes. Et dicendo aerias, verbum expressit à verbo. Nam Gallorum linguâ Alpes montes alti vocantur.* Et sic Alpes perpetuò describuntur à Poetis. Catullus.

Sive trans altas gradietur Alpes.

Sil. Italicus lib. 1.

Non celsæ obstiterint Alpes. ———

Quin & Servius in ista Virgilii verba quæ sunt initio lib. 10. commentans *Sanè omnes altitudines montium licet à Gallis Alpes vocantur, propriè tamen montium Gallicorum sunt.* Bochartus tamen montes hosce nomen suum Phœnicibus debere putat, quibus לבן *laban* erat albus, & אלבן *alben* formâ Syrâ *albescere*. Unde & *Libani* nomen, quem Paraphrastæ vocant אולבנין *Olbanin*, Cant. 4. 11. Non tamen de nihilo Ἄλπεις alii *montem altum* explicant, cùm & *al* celsum, & *pen* verticem montis, seu collem significat. Usurpatur hæc vox præcipuè in pl. num. quanquam aliquando & in singulari. Dionysius vers. 295. Ἄλπιος ἀρχή. Ovid. Artis Amatoriæ, lib. 3.

——— Nec quot in Alpe feræ.

Claudianus —— *Extemplo frondosâ fertur ab Alpe.*

Porro de Alpibus vide Alciatum commenr. in lib. Taciti de Germaniâ, sed imprimis Josiam Simlerum in libello quem *de Alpibus* inscripsit. Optimè a. & copiosissimè omnium de Alpibus differentem vide doctissimum Cluver. Ital. Ant. lib. 1. cap. 30. &c.

Alpesa, opidum Celticæ regionis. Plin. 3. 1.

Alpha, flu. non longè ab Aquileiâ.

Alphabucelis, urbs Marsorum. Ptol. *Avezzano*, ut aliquibus videtur.

Alphani, vel *Alphini*, & *Alpini*, vicus prope Thermopylas, item metropolis Locrorum. Steph. Sed legendum *Alpeni*. Stephanus enim Ἀλπηνοὶ habet.

Alphaterni, vide *Alfaterna*.

Alphea, Diana, ex eventu sic dicta, quòd Alpheus amore Dianæ percitus, Ortygiam usque eam sit insecutus, ac mox destiterit: ob id extructo inibi Deæ templo, illi conciliatum est de facto cognomen. Cæl Rhod. lib. 13.

Alphenus, vel *Alfenus*, nomen sutoris apud Horat. lib 1. Serm. 3.

——— Ut Alphenus vafer omni
Abjecto instrumento artis, clausâque tabernâ,
Sutor erat. ——— ———

Alphesibœa, Phlegei, flu. filia, quam Alcmæon, donato illi monili, quod Eriphyle matri detraxerat, in uxorem duxit. Prop. 1. 15.

Alphesibœa suos ulta est pro conjuge fratres,
Sanguinis & chari vincula rupit amor.

Alphesibæus, pastor quidam apud Virg. Ecl. 5.

Saltantes Satyros imitabitur Alphesibæus.

Ab ἀλφω invenio, & βοῦς. qu. *inveniens boves*.

Alpheus, Lat. *millesimus*, vel *doctus*, vel *dux*, Pater Jacobi Apostoli. Mat. 10. Mar. 2. Luc. 6.

Alpheus, vir doctissimus, Juris professor. Lampridius.

Alpheus, fluvius Elidis, Arcadiæ civitatis, juxta Pisas decurrens, qui longo cursu in Achaiâ demergitur, ibique terrâ absorptus, & subter mare defluens, ex Græciâ decurrit ad Arethusam, fontem Siciliæ, ubi in mare Siculum cadit. Moschus.

Ἀλφειὸς μετὰ Πῖσαν ἐπὴν κατὰ πόντον ὁδεύῃ,
Ἔρχεται εἰς Ἀρέθουσαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ.

Virg. Æn. lib. 3. —— *Alpheum fama est huc Elidis amnem*
Occultas egisse vias subter mare, qui nunc
Ore Arethusa tuo Siculis confunditur undis.

Ovid. 3. Amorum. eleg. 6.

Quid? non Alpheum diversis currere terris
Virginis Arcadiæ certus adegit amor?

Lucan. lib. 3. —— *Populisque per æquora mittens*
Sicanias Alpheus aquas. ———

Stat. Sil. lib. 1. — *Tumidæ sic transfuga Pisæ*
Amnis in externos longè flammatus amores,
Flumina demerso trahit intemerata canali:
Donec Sicanios tandem prolatus anhelo
Ore bibit fontes: miratur dulcia Nais
Oscula, nec credit pelago venisse maritum.

Quòd ait *dulcia oscula*, idem est quod innuit Virg. Ecl. ult.
Sic tibi cum fluctus subterlabere Sicanos,
Doris amara suam non intermisceat undam.

Huc alludit Gregorius Nazianzenus, in epitaphio Basilii Καὶ ὥσπερ inquit, ἐστιν ὃ πιστεύεται ποταμὸς δι' ἅλμης γλυκὺς ῥεῖν. Loquitur de Alpheo. Ideoque Libanius in Progymnas. φυλάττει ἀμιγὲς ἐν τῇ θαλάσσῃ τὸ γλυκύ. Idem Statius 1. Theb.
——— *Fluctivagâ quà præterlabitur undâ*
Sicanios longè relegens Alpheus amores.

Sil. Ital. lib. 3.
Hic Arethusa suum piscoso fonte receptat
Alpheon, sacræ portantem signa coronæ.

Claudianus — *Alpheus Geticis angustus acervis*
Tardior ad Siculos etiam nunc pergit amores.

Sidon. Apoll. carm. ad Felicem. — *Per ima ponti*
Alpheus fluit, atque transmarina
In fluctus cadit unda conjugales.

Consentiunt Historici, aliique scriptores. Plin. 2. 103. *Arethusa fons Syracusanus, in quem redduntur jacta in Alpheum.* Amm. Marc. lib. 15. *Alpheus oriens in Arcadiâ, cupidine fontis Arethusæ captus, scindens Ionium mare, ut fabulæ ferunt, ad usque amatæ confinia progreditur.* Et ante utrosque Mela. 2. 7. Ubi de Siciliâ. *Ab eo ad Pachynum oræ quæ extenditur Ionium mare attingens, hæc fert illustria, Messanam, Tauromenium, Catinam, Megarida, Syracusas, & in iis mirabilem Arethusam. Fons est, in quo visuntur jacta in Alpheum amnem, ut diximus, Peloponnesiaco litori infusum: unde ille creditur non se consociare pelago, sed subter maria, terrasque depressus, huc agere alveum, atque hic se rursus extollere.* Quin & Strabo lib. 6. ait Alpheum sumere originem in Peloponneso, & per mare sub terrâ in Arethusam fontē terminari; quamobrem finxerunt Poetæ Arethusam venatricem deamatam ab Alpheo fugisse per subterraneos cuniculos in Ortygiam, quam Alpheum fuisse insecutum Pausanias dictum existimat, quòd *Alphos*, vitiliginis speciem, curet. Hunc fluvium ethnici nonnulli pro Deo coluerunt, cui & statuam, & communem aram cum Dianâ erexerunt. Consecuta fuit etiam ipsa Arethusa postmodùm divinos honores, ut ait Nicanor Samius lib. 5. de fluminibus. Siquidem mos fuit Ægiensium, qui populi fuerunt Achaiæ, liba sumpta ex arâ Salutis in mare projicere, quæ se mittere Arethusæ Syracusas testarentur, sicut refert Melanthes lib. 2. De sacrificiis. Quoniam v. non animi solum, sed etiam corporis munditics Deo gratissima existimanda est, idcirco aquam illam, quæ vim haberet purgandi, sacrificiis accommodatam esse Ethnici sanxerunt, & fluvium ipsum, qui hujusmodi aquam suppeditaret, existimarunt esse Jovi amicissimum, atque acceptissimum. Alii Mythologi divinam vim animorum nostrorum, virtutisque normam, per hujusmodi fabulam explicarunt, quippe quòd sicuti materia appetit formam, ut suum proprium bonum, (cum ipsa per se inutilis sit, & otiosa appareat) sic anima nostra virtutem, tanquam formam suam expetit. Hæc causa est, cur *Alpheus* fingebatur sequi *Arethusam* cùm ἄλφος sit *macula*, sive imperfectio, & ἀρετὴ *virtus* à Græcis nominetur. *Orfeu* hodiè dicitur, teste Sophiano, & *Carbon* seu *Darbon* nautis vocatur. Inde *Alphion*, lacus vitiligines tollens. Plin. 31. 2.

Alphius, vel *Alfius*, fœnerator insignis, à quo primùm profecta fertur celebris illa sententia, viz. *vel optima nomina non appellando fieri mala.* Ejus mem. Horat. in Epod. Od. 2.
Hæc ubi locutus fœnerator Alphius,
Jam jam futurus rusticus:
Omnem relegit Idibus pecuniam,
Quærit Calendis ponere.

Alphonsus, 3. Hisp. rex, cognomento Magnus, reg. an. 11.
Alphonsus, 4. Hisp. rex, regn. an. 5. mens. 7.
Alphonsus, 5. Hisp. rex, Varamundi fil. reg. an. 33.
Alphonsus, 6. Hisp. rex, regn. an. 43.
Alphonsus, 7. Hisp rex, prioris nepos, regn an. 51.
Alphonsus, 8. Hisp. rex, cognomento *Bonus*, Elionoram Angliæ regis filiam uxorem duxit, regn. an. 53.
Alphonsus, 9. Castellæ rex, regn. an. 40. Adversus Saracenos féliciter pugnavit. Volat.
Alphonsus, Arragonum rex, Neapolim cepit, Apuliæ regnum, pulso Renato, obtinuit
Alphonsus, cognomento *Castus*, Hisp. rex, regn. an. 41.
Alphonsus, Arragoniæ rex, in tabulas astronomicas convocatis undique Mathematicis insignibus, 40 coronatorum millia impendit, Alexandri erga Aristotelem in animalium historiam liberalitate pene exæquatâ. Ramus. Dicere solebat, Se malle privatim vivere, quàm eruditione carere. Virtutes ejus à Blondo, Sabellico, aliisque celebrantur. Gravi morbo laborans, remedia medicis frustra præscribentibus, cœpit legere Q. Curtii historiam de Alexandro, adeoque illius dulcedine captus fuit, ut, sanitate recuperatâ, dixerit, Valeant Avicenna, Hippocrates, medici cæteri: Vivat Curtius sospitator meus. Anton. Panormitanus. lib. de rebus gestis Alphonsi. *Alphons*, si sit Germanicum nomen, idem est quod *Helfuns*, i. e. *our help*: & à Gothis profectum est, ut videtur. Nam Alphonsus primus hujus nominis rex Hispaniarum, An. Dom. 740. à Gothis descendit. Camdenus.

Alpinus, poeta, Memnonis Auroræ filii bella descripsit, sed adeò malè, ut ab Horatio dicatur eum carminibus suis jugulare. Serm. 1. 10.
Turgidus Alpinus jugulat dum Memnona.
Vide Voss. De Poet. Lat. pagg. 31. 32.

Alponos, civitas & mons Macedoniæ. Alii Thessaliæ civitatem faciunt; & alii Locrorum Epicnemidiorum. Steph.

Alsa, flu. Fori Julii, Aquileam præterfluens. Plin. 3. 18. Hodie *Ausa* dicitur, vel *Ansa*; vulgo *Limino*, & *Lizonzio*. *Alsuavas* ego eum apud Cassiodorum dici suspicor, ubi Constantinus junior à Constantio fratre cæsus fuit. Est & *Alsa* alter flu. qui *Ellus* potius Latinè dicitur, à quo *Alsatia* Germ. regio, quæ ab Hungaris, per Alemanniam & Lotharingiam descendentibus, vastata est. Æmilius.

Alsademus, vide *Sireon*.

Alsfeldia, urbs in Germaniâ.

Alsiatum, pagus non obscurus agri Mediolanensis, hodiè *Alzia*, Andreæ Alciati J. C. clarissimi patria. Ferrarius.

Alsietina aqua, & *Alsietinus fons*, aquæ ductus viâ Claudiâ ab urbe Româ 14. m. distans, Romam usque perductus.

Alsium, ultra Pyrgos ad ostia Tiberina euntibus fuit opidum cujus antiquam originem indicare voluit Silius Italicus his versibus, lib. 8.
Nec non Argolico dilectum litus Aleso
Alsium, & obsessæ campo squalente Fregenæ.

Ita legendum, non *Fregellæ*. Strabo lib. 5. πολίχνιον i. e. *opidulum* suâ ætate vocat. Ἀπὸ δὲ Κοσσῶν, inquit, εἰς Ὠστίαν παραπολίχνια πολίχνιά ἐστι Γραουίσκαι, καὶ Πύργοι, καὶ Ἄλσιον, καὶ Φρεγήναι. Vide Plin. 3. 5. & Mel. 2. 4. Rutilii tempore villam tantum fuisse patet ex hoc disticho.
Alsia prælegitur tellus, Pyrgique recedunt,
Nunc villæ grandes, opida parva prius.

Populi *Alsienses*. long. 35. 55. lat. 41. 40.

Alsius, Achaiæ in Peloponneso flu. qui è Sipylo monte in Hermum fluit. Pausan.

Alsus, nomen pastoris, Virg. Æn. 12.
Sic rigido latus ense ferit; Podalirius Alsum
Pastorem, &c.

Altaba, Africæ propriæ urbs. Anton.

Altadas, 12 Assyriorum rex, otium, & vitæ tranquillitatem secutus fertur, eò quòd stultum esse duceret multis laboribus defatigari, amplificandi regni causâ, quoniam ea res ad nullam hominum salutem & utilitatem, sed ad detrimentum potius, atq; servitutem pertineret. Berosus.

Altanum, Calabriæ opidum. Anton. hodiè *Soreto*.

Altao, urbs Mauritaniæ Cæsariensis. Ptol. Aliis *Atao*, quod *Calao* hodiè dici ferunt.

Altellus, Romulus dictus, quasi in *terrâ altus* à lupâ, sive quòd *telis aleretur*, sive quòd rebus gestis *altus*, h. e. excelsus & gloriosus esset, seu quòd à Latio, Sabinorum rege, in colloquium postulatus, *alternis* vicibus eum audierit,

nam sicut à *macro macellus*, à *vafro vacellus*; ita ab *alterno Altellus*. Festus Pompeius.

Alteulus, Cariæ mons, qui scorpiones procreat, advenis quidem innocuos, incolis v. perniciosos & infestos. Alex. ab Alex. 2. 17.

Alternia, Carpetanorum in Ital. urbs. Ptol.

Altes, Peloponnesi urbs ad Cladaum amnem, qui in Alpheum fluit. Xen. 7. Hist. Gr. *Altis* à Pausaniâ in Eliacis vocatur.

Alteus, Tusci filius, regn. an. 20.

Altha, Babyloniæ urbs. Ptol.

Althaa, Thestii filia, Oenei regis Calydonis uxor, cui inter alios filios Meleagrum peperit: quo nato audivit fata circum ignem dicentia, tam diu natum victurum, quam diu stipes, qui tunc ardebat, ab igne inconsumptus maneret. Hunc itaque asservavit in eum diem, quo omnes filios præter Meleagrum in quâdam seditione occubuisse intellexit; quem ut etiam mortuum audiret, stipitem concremavit. Cujus facti posteà pœnitens, laqueo vitam finivit, uti tradit amplissimè Diod. Sic. lib. 5. Ovidius tamen Met. lib. 8. scribit eam gladio sese transverberasse, atque ita occubuisse, *acto*, inquit, *per viscera ferro*. Seneca in Medeâ.

Piæ sororis, impiæ matris facem,
Ultricis Althaa, vides. ———

Ovid. Trist. lib. 1.

Usque cremasse suum fertur sub stipite natum
Thestias, & melior matre fuisse soror.

Althamenes, coloniæ in Cretam dux. Cissi fil. fuit illius qui Argos condidit, eâdem tempestate quâ Procles Spartam. Strabo lib. 10. Cisus, Κεῖσος, vocatur à Pausaniâ; & Temeni, qui Argos occupavit, filius dicitur.

Althea, urbs Olcadum. Vide Steph. & *Olcades*.

Althenus, fluvius sanans omnium animalium ulcera, ope Podalirii. Isac. in Lycophr.

Althepus, Neptuni fil. Ægyptiorum rex, à quo Ægyptus *Althepia terra* cognominatur. Rhodiginus.

Altilia, Liguriæ op. Sueton. hodiè *Alteiola*. Volat.

Altinum, urbs olim in litore Venetiæ florentissima, juxta Aquileiam. Plin. 3. 18. hodie *Altino*; *Torcello* v. Villanovano. Incolæ Altinates. Hujus urbis lana erat in pretio. Mart. 14. 155.

Velleribus primis Apulia, Parma secundis
Nobilis, Altinum tertia laudat ovis.

Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 161. &c. long. 34. 50. lat. 45. 20.

Altinum, quod & *altinium*, op. Pannoniæ infer. ad Danubium in Hungariâ. Lazlus *Tolna* vocari ait, Simlero v. *Bosach* videtur. long. 42. 32. lat. 46. 25.

Altissiodorum, op. in Galliâ, *Auxerre* vulgò, vide *Vellaunodunum*. long. 24. 41. lat. 46. 20.

Altis, lucus juxta Olympiam, Jovi sacer, unde Jupiter *Altius* dictus.

Altomons, Belgii pagus, cum cœnobio; in Hannoniâ, quod nunc *Ormont* dici ferunt.

Altus, locus prope Thessalonicam. Steph.

Alva, Lat. *ascensus ejus*, sive *prævaricatio ipsius*; civitas Idumæorum. Gen. 36.

Aluaca, Mediæ opidum. Ptolemæus.

Aluan, Lat. *superior*, vel *excelsus*: aut Syriacè *perversus*; filius Sobal. Gen. 36.

Alverni, vel *Arverni*, aut *Averni*, populi Aquitaniæ, qui cùm se à Trojanis oriundos esse dicerent, audebant se Romanorum fratres appellare. Vide *Averni*.

Aluntium, op. Sicil. Ἀλόντιον Ptol. Ἀλύντιον vero Phalaridi, Dionys. Diod. imò Cicer. & Plin. Aliis *Haluntium*. *Alontium* a. ex עלות *aloth*; *Aluntium* ex עלית *aluth* factum putat Bochartus. *Aloth* v. & *Aluth* idem sunt, nisi quòd prius Ebræum, alterum est Phœnicium. Tale quid occurrit in Plauti Pœnulo *alonyth Deæ*, & *bynyth filiæ*. Adde *beryth*, *puteus*: Unde Βηρυτὸς apud Steph. עלית *aluth*. i. e. *celsa*, sup. מקומות *mecomoth loca*. Itaque Aluntio nomen à situ. Erat n. in loco edito. Cicero Verrinâ quartâ. *Cum Aluntium venisset prætor laboriosus & diligens, ipse in opidum accedere noluit, quòd erat difficile ascensu.* Th. Fazellus Dec. 1. lib. 9. cap. 4. *In colle edito, & mari prominenti, infra S. Philadelphi opidum, Aluntium vetusta urbs jacet.* Rectè vetustam appellat, cùm Trojanis temporibus putetur jam stetisse. Dionys. Halic. lib. 1. ubi de Æneæ profectione in Italiam. Πατρὼν δὲ πλεῦσαι ἐπ' Αἰτναίου ποταμοῦ τῆς ἀποικίας, καὶ σὺν αὐτῷ τινας τῶν φίλων ὑπομείναντας ἐν τῷ στόλῳ ὥς τινές φασιν ἐν Ἀλοντίῳ κατοικῆσαι τῆς Σικελίας. Vide Cluv. Sic. Ant. pag. 293.

Aluona, Liburniæ urbs. Ptolemæus. long. 36. 50. lat. 45. 30.

Alunte, seu *Alus*, vel *Halus*, Arcadiæ vicus, quem *Æsculapii fanum* quoque vocant. Pausan. in Arcad. quanquam ibi potius legendum sit *Caus*, ut ex Stephano ostendit Sylburgius.

Alus, Lat. *commistio*, seu *aspersio*, locus ad quem descenderunt filii Israelis proficiscentes in terram Chanaan. Num. 33.

Aluta, Daciæ flu. Ptol. *Aluata* Mercatori. Lazius & Sambucus scribunt, *Olth* Hungaris, & *Alth* Germanis dici.

Aluta, Gentes Illyricæ in conventu Scardonico. Plin. 3. 2.

Alutrenses, Alpini pop. Plin. 3. 8. *Ledro* opidum putat Simlerus, a quo *Ledronii Comites*.

Aluum, Histriæ op. mediterraneum. *Algona* Leandro.

Alyatta, regio Bithyniæ, ἀπὸ Ἀλυάττου κρατήσαντος τοῦ τόπου. Steph. Inde *Alyatteni*.

Alyattes, Lydorum rex, Crœsi pater, cui extructum est monumentum apud Sardos, maximâ impendii parte ab ancillis, quæ omnes apud Lydos corpore quæstum faciunt, in hoc opus collatâ. Inde *Regnum Alyattici* apud Horat. 3 Carm. Od. 16. pro ditissimo, quanquam ibi posset aliquis legere *Alyattei*, ut *Ulyssei*, *Achellei*.

Alyba, regio non procul à Mysiâ. Hom. Iliad. 2.

Αὐτὰρ Ἁλιζώνων Ὀδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.

Hellanicus scribit esse paludem Ponticam. Vide *Chalybes*.

Alybas, alias Metapontium, in Italiâ; vel Thraciæ civitas. Inde *Alybantius*, Steph.

Alybe, una ex Herculis columnis. Vide *Abyle*.

Alycaa, Arcadiæ opidum. Pausanias.

Alycaus, Scironis filius, qui à Theseo interfectus, loco Megarensis agri nomen dedit. Plut. in Theseo. Item urbs Peloponnesi. Steph.

Alychme, urbs in quâ *Alychmius* Mercurius colitur. Steph.

Alydda, Phrygiæ majoris opidum. Ptol. *Luday* hodiè. long. 56. 00. lat. 41. 10.

Alymne, urbs Phrygiæ majoris. Steph.

Alysius, Bacchus, ἀπὸ τοῦ λύειν, i. e. à *solvendo*, sic dictus. Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 15.

Alysonii, populi, quos cum Mysis, & Lydis, & Cabaliis, & Hygennensibus conjungit Herodotus lib. 3.

Alysson, fons Arcadiæ in Peloponneso, morsus rabidi canis sanans. Paus. in Arcad. Πηγὴ δὲ ἐστὶν αὐτόθι ὕδατος ψυχροῦ, δύο μάλιστα ἀπὸ τοῦ ἄστεος ἀπωτέρω σταδίοις, καὶ ὑπὲρ αὐτῆς πλάτανος πεφυκυῖα. ὃς δ' ἂν ὑπὸ κυνὸς καταληφθῇ λύσσῃ, ἤτοι ἕλκος, ἢ καὶ ἄλλως κίνδυνον εὕρηται, τὸ ὕδωρ δὲ πίνοντι ἴαμα. Καὶ Ἄλυσσον τοῦδε ἕνεκα ὀνομάζουσι τὴν πηγήν. h. e. *Abest ab opido stadia haud amplius duo fons prægelidæ aquæ; fontem obumbrat platanus. Siquis ex rabidi canis morsu, vel vulnus, vel noxam quovis modo traxerit, aquâ haustâ statim sanatur; è re itaque ipsâ fontem Alysson* (quod per eum sedetur rabies, nimirùm ab α privat. & λυσσᾶν *insanire*.) *nominant*.

Alyxothoe, filia Dymantis, ut Ovid. testatur Met. 11. in his.

Quamvis est illum proles enixa Dymantis,
Æsacon umbrosâ furtim peperisse sub Idâ
Fertur Alyxothoe.

Hæc ex Priamo peperit Æsacum, qui postea in mergum versus est. Vide fabulam apud Ovid. ubi supra.

A M.

Amaad, Lat. *populus testimonii*, aut *populi transitus*: vel *præda*, sive *populus æternitatis*; civitas tribus Aser. Josue. 19.

Amacastis, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Amaccura, Africæ urbs D. Augustino.

Amachan, Arabum castrum. Hist. Miscell. lib. 23.

Amaci, Hispaniæ Tarraconensis populi. Ptol.

Amadathi, Lat. *conturbans legem*, vel *mensura*. Hebr. *Ammadatha*. Pater Aman. Esther. 3.

Amadeus, Sabaudiæ dux. Porro Sabaudiæ Ducum nomen *Aimè* (i. e. *Amatus*, ut *Renè* est *Renatus*) Latinè vocatur

Amadeus,

Amadeus, quasi *amans Deum* : ut *Theophilus*. Utuntur nunc ferè *Amat*, ut differat ἀπὸ τῦ *Amie* mulierum nomine.

Amadoca, palus & civitas Sarmatiæ Europææ. Item *Amadoci* montes & populi in eâdem Sarmatiâ. Ptol. Stephanus Σκυθικὸν ἔθνος vocat, ac terram eorum Ἀμαδόκιον.

Amae. Hesychius. Ἀμάν Ἑβραϊστί, βαβαὶ Συριστί, Ἑλληνιστὶ οἴχωκε. Vide Seldenum de diis Syris. pag. 207.

Amagetrobia, vide *Magetrobia*.

Amaa, *Ammia* Plinio, urbs Lusitaniæ, quæ nunc *Portas alacris*, vulgò *Portalegre* nominatur.

Amaia, urbs episcopalis Hisp. Tarracon. in Cantabris, inter Burgos & Legionem; ubi Leovigildus, Gothorum rex, Romanos fudit. Aliis videtur *La Maya*, opidum in Vaccæis.

Amal, Lat. *labor*, aut *iniquitas*. Filius Helem. 1 Par. 7.

Amalasuntha, Theodorici filia, Athlaricique Gothorum regis mater, cum quâ imperavit ipse filius 8. annos. Hæc, mortuo filio, Theodatum cognatum in consortem imperii legit. Verum ingratus hic ac perfidus, eam paulo post relegavit, tandem etiam obtruncari jussit.

Amalchium, Oceani septentrionalis pars, quam vulgò mare glaciatum vocant. Plin. 4. 13.

Amalech, Lat. *populus lambens*; vel ex Ebræo & Syro, *populus percutiens*; Filius Eliphaz ex Thamnâ concubinâ. Gen: 36. Erat autem nepos Esau. A quo *Amalechitæ*, pars Idumæorum, vicini Judææ, versus meridiem, Stephano Ἀμαληκῖται qui ἔθνος Ἑβραϊκὸν vocat. De his Josephus Ant. 3. 2. Τῶν δὲ τῶν Ἑβραίων ὀνόματος, ἤδη πολλῦ κατὰ πάντας διαβοωμένου, καὶ τῦ περὶ αὐτῶν λόγου φοιτῶντος, ἐν δέει συνέβαινε τοὺς μικρῷ τοὺς ἐπιχωρίους εἶναι. Καὶ προσδουμένους πρὸς ἀλλήλους παρεκάλουν ἀμύνεσθαι, καὶ πειρᾶσθαι τούτους διαφθείρειν. Ἐτύγχανον δὲ οἱ πρὸς τοῦτο ἐναγύντες, οἵ τε τὸν Γοβολίτην, καὶ τὸν Πέτραν κατοικοῦντες, οἳ καλοῦνται μὲν Ἀμαληκῖται, μαχιμώτατοι δὲ τῶν ἐκεῖσε ἐθνῶν ὑπῆρχον. Hanc Amalechitarum in Israelem cum vicinis conjurationem innuit Psalmista, Ps. 83. Quam sic in Paraphrasi suâ expressit *Vir doctissimus undiquaque* Dionysius Petavius.

Σοὶ γὰρ ἐπ' ἄντι' ὁρμώμενοι πολεμίξειν ἔστη
Ἀντιβίην ἐρχόμενοι, ἐς ἀλλήλους τε φάμενοι
Ὄρκοι, Ἰδουμαίων τε πολλοὶ φάλαγγες
Ἀμφὶ σεῖο σύμπασαι, Μωαβῖταί τε μαχηταί.
Ἡ δὲ πλάτος Ἀγαρηνοί, ἰδ' Ἰουδαῖος Γεβαλίτης.
Σύν τ' Ἀμμωνιάδαις Ἀμαληκιάδαι μετοχέρμεν.
Ἡ δὲ Παλαιστίνας κεφαλαὶ τείχεα καταρχών.
Καὶ Τύρος αὐτοῖσιν ἀλείφατα ἦτορ ἔχουσι.

Jacobus Duportus, Græcorum Poetarum nostri seculi ἔξ' ἄριστος.

Σεῖο γὰρ βουλεύσιες, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσι,
Συνθεσίας κατὰ σεῖο καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες.
Ἀντία σου κλέπτουσι ἀεὶ στρατιῶται ἀγερθέντες
Ἰδουμαῖοι ὁμοῦ, Ἰσμαῆλοι τε παῖδες,
Μωαβῖται ἀγαυοί, ὑπέρβιοί θ' Ἀγαρηνοί.
Οἵ τε Γίβαλον ἔχον, καὶ ἀγήνορες Ἀμμωνῖται.
Σὺν δὲ Ἀμαληκῖται, τοτμφ πετρωμένον ἔθνος,
Οἵ τε Παλαιστίνης συναγεῖν πέδον ἀμφινέμοντο,
Οἳ Τύρον ἀγχίαλον τ' οἰχονται ἄνδρες.

Et ante utrumque Apollinarius

Αὐτίκα δ' ἐρχόμενοι κακομήχανοι ἐσκίδναντο,
Συνθεσίην κατὰ σεῖο, Μάκαρ, σέο τεχνήσαντο.
Ἰδουμαίων φῦλα, καὶ υἱεῖς Ἰσμαήλου.
Τοῖσιν ὁμοῦ Μωάβος. ὑπερφίαλοί τ' Ἀγαρηνοί.
Ἀμμωνες, Γίβαλοί τε καὶ υἱεῖς Ἀμαλήκου.
Ἀλλόφυλοι θ' ἅλιοισιν ἅμ' ἐρχόμενοι Τυρίοισιν.

Amali, gens Getica, cui serviebant Ostrogothæ. Jornand.

Amalobrica, Hisp. urbs inter Salmanticam & Complutum. Anton.

Amalphis, urbs Italiæ, ubi Joannes Goa primus usum pyxidis nauticæ invenit, circa an. Christi 1302. unde Panormitanus.

Prima dedit nobis usum magnetis Amalphis.

Vide Lipenium de navigatione Solomonis Ophiriticâ, pag. 394. long. 38. 35. lat. 40. 52.

Amalthea, nutrix Jovis. Melissus enim rex Cretæ duas filias habuit, Amaltheam & Melissam, quæ Jovem caprino lacte & melle nutriverunt. Alii dicunt nutricem eam fuisse capram, & Amaltheam dictam; Melissi autem filias Adrasteam & Idam faciunt. Hæ nutriverunt illum lacte cujusdam capræ, cui nomen erat *Amalthea*; quam Jupiter, jam adultus, ob acceptum beneficium, in sidera retulit. Hujus alterum cornu nymphis nutricibus dedit, viz. officii præmium, hanc adjiciens facultatem, ut quicquid optassent, id illis ex eo cornu largiter suppeditaret. Ovid. Fast. lib. 5. paulo diversius fabulam narrat hoc pacto.

Nais Amalthea Cretæâ nobilis Ida
Dicitur in silvis occuluisse Jovem.
Huic fuit hædorum mater formosa duorum,
Inter Dictæos conspicienda greges.
Cornibus aeriis, atque in sua terga recurvis :
Ubere, quod nutrix posset habere Jovis.
Lac dabat illa Deo; sed fregit in arbore cornu :
Truncaque dimidiâ parte decoris erat.
Sustulit hoc Nymphe; cinctumque recentibus herbis,
Et plenum pomis ad Jovis ora tulit.
Ille, ubi res cœli tenuit, solioque paterno
Sedit, & invicto nil Jove majus erat;
Sidera nutricem, nutricis fertile cornu
Fecit; quod dominæ nunc quoque nomen habet.

Rem aliter narrat Diodorus Siculus lib. 4. cap. 5. & rursum aliter, lib. 5. cap. 2. Vide locos ipsos. Vide etiam, Strab. lib. 10. Hinc proverbium, *Amalthea cornu*, quo utimur quoties affatim omnia superesse significamus. Horatius in Carmine Seculari.

——— *Apparetque beata pleno*
Copia cornu.

Idem lib. 1. ep. 12. ——— *Aurea fruges*
Italiæ pleno diffudit Copia cornu.

Ovidius tamen hoc ad Acheloum refert. Met. 9.

——— *Rigidum fera dextra cornu*
Dum tenet, infregit, truncâque à fronte revellit.
Naiades hoc, pomis & odoro flore repletum
Sacrarunt, divesque meo bona Copia cornu est.

Amalthea, Sibylla. Hanc Servius ait obtulisse Tarquinio regi novem libros, in quibus erant fata & remedia Romana, & pro his poposcisse 300 Philippeos aureos, qui tunc temporis pretiosi erant, ideoque rex libros emere nolebat. Allo die, tribus libris incensis, reversa est, & tantundem poposcit; Item tertio, aliis tribus incensis, cum tribus reliquis venit, pro quibus, 300. Philippeos, quantum postulaverat pro novem libris, accepit. Tibullus 2. 6.

Quicquid Amalthea, & quicquid Marpesia dixit.

Amana, mons Ciliciæ, qui & *Amanus* dicitur, & Ἄμανος Stephano. Alii putant esse montem Cappadociæ. Lucan. lib. 3.

Cappadoces, duri populus nunc cultor Amani.

De Ciliciæ monte Amano multi Solomonem egisse volunt, cum dicit, Cantic. 4. 8. *Mecum à Libano sponsa, mecum à Libano venies, contemplaberis à vertice Amana, à vertice Senir, & Hermon, è lustris leonum, è montibus Pantherarum.* Quibus in speciem non parum favet, quod mons Amanus abundat feris. Cervorum è monte Amano Ælianus ita meminit, lib. 5 de Anim. cap. 56. Οἱ ἐν Συρίᾳ ἔλαφοι γίνονται μὲν ἐν ὄρεσι μεγίστοις, Ἀμανῷ τε καὶ Λιβάνῳ, καὶ Καρμήλῳ. Et Oppianus Κυνηγ. 3. memorat lupi genus plane eximii, densis pilis, labiis æneis, immenso robore præditi, degentis super nivosa Tauri juga,

Κλίτυας τε πάγους, καὶ πρῶνας Ἀμανοῦ.

Et Val. Flac. lib. 1. Argon. tigridum venationes circa montem Amanum ita describit eleganter, uti solet, in his.

——— *Haud aliter saltus vastataque pernix*
Venator tam lustra fugit, dominosque timentem
Urget equum, teneras complexus pectore tigres
Unas astu rapuit pavido, dum sæva relictis
Mater in adverso catulis venatur Amano.

Proinde, dum Ciliciam provinciam administrabat Cicero, à Cæcilio rhetore rogatus est, ut exinde Romam, ad ludos, pantheras ad se mitteret. Ita habet Plut. in Cicerone. Καικιλίου δὲ τοῦ ῥήτορος δεομένου παρδάλεις αὐτῷ πέμψαι τινὰς ἐκ Κιλικίας εἰς Ῥώμην ἐπὶ θέαν. Sed Καιλίου legendum pro Καικιλίου. Ad Cœlium n. è Ciliciâ scribit Cicero lib. 2. ep. 11. *De Pantheris, per eos qui venari solent, agitur mandato meo diligenter.* Et statim sequitur jocus, quem Plut. ibidem refert,

refert, de fugâ Pantheratum è Ciliciâ in Catiam, quetentium, nihil cuiquam insidiarum in Ciceronis provinciâ, nisi sibi, fieri. Tamen Amana apud Solomonem non potest esse Ciliciæ Amanus. 1°. Quia in Judæâ & vicinis locis est scena sacra dramatis. 2°. Quia Libanus, Amana, Senir, & Hermon usurpantur ut Synonyma. Itaque, ut Hermon & Senir, ita etiam Amana est pars Libani montis, è quâ oritur flu. ejusdem nominis; qui b. & m. permutatis, etiam *Abana* dicitur in Ebræo textu. 2 Reg. 5. 12. Sed Chaldæus interpres habet *Amana*. Interim vero tam Ciliciæ mons *Amanus*, quam Libani pars *Amana*, à firmitate nomen habent. Id enim Ebræis est אמנה *arana*, ac proinde Lucano *durus* dicitur. Nam quod Amanum dici volunt, quia Orestes ἐν τῷ τούτῳ ὄρει τῆς μανίας τὸν λόγον ἔχει, ridiculum est, inquit Vir magnus de Phœn. Colon. lib. 1. cap. 5.

Amande, Indiæ populi. Plinius.

Amandra, regio ad Nilum flu. in quatuor populos divisa, Peucolaitas, Alsagalitas, Ceretas & Absoos. Plin. 6. 36. Urbs etiam in Æthiopiâ, Cephei regis regione. Suidas.

Amanicæ Pylæ, vel *Portæ* Ptolemæo, quæ Curtio & Straboni *Amanides*, Polybio *Menidæ* sunt sine A. Plinius *Portas Amani montis* vocat, hoc est, angustias, sive fauces ejusdem. *Stretto di Scanderona* Ramusio. *Portella* Matio Nigro. *Syriæ Portæ* sunt eædem Ptolemæo, aut non longe abhinc distantes. *Ciliciæ Portas* Plinius quoque hoc tractu describit.

Amanoides, Ciliciæ promuntorium Pomponio, lib. 1. cap. 13. sic dictum, quod formam effigiemque Amani circumnavigantibus exhibeat. Hæc est Hermolai Barbari conjectura (inquit Vossius ad locum istum) cùm prius legeretur *Aminodes*. Multis tamen de causis non potest hæc lectio probari, cùm nulla prorsus ratio fingi possit, cur promuntorium aliquod Amano magis simile esse dicatur, quàm alteri monti. Præterea mons iste non est Amano similis, sed Amanus ipse. Amanus n. vocatur ea etiam Tauri pars quæ Ciliciam a Cataoniâ dividit. Duobus v. diversis jugis in mare excurrit, totumque sinum Issicum amplectitur, ut inquit Strabo. Altero quidem jugo Syrias & Amanidas Portas efficit, alio v. Cilicias Portas, & hoc, cujus hic Mela meminit, promuntorium. Sed usus obtinuit, ut solæ illæ Portæ, quæ Syriæ Portis vicinæ sunt & Isso urbi, dicantur Amanides, cùm tamen quatuor Amani Portas veteres recenseant. Itaque non *Amanoides*, sed vel *Amani*, vel *Amanidum* istud promuntorium appellasset Mela. Sed profectò, quod semper fere, id ipsum quoque hic locum habere puto, ut lectio veterum librorum, aut saltem quæ ei proxima est, eadem quoque sit verissima. Legendum n. *Ammodes*, Ἄκρα Ἀμμώδης Græci vocarunt, cujus nominis promuntoria etiam alibi terrarum occurrunt.

Amantani, populi Pannoniæ infer. Ptol. *Amantes* Plinio.

Amantia, urbs Pannoniæ infer. episc. sub archiep. Colocensi, Lazio *Quinque Ecclesiæ*, vulgò *Fanfkirchen*. Aliis v. *Almus*, op. inter Budam, & Altinium, ad Danubium; à Budâ 8. leuc. esse videtur. Aliis *Mohach*, op. ejusdem tractus apud Danubium, inter Batham & Valcovatiam; à Bathâ 2 leuc. long. 42. 08. lat. 46. 06.

Amantia, urbs Brutiorum littoralis Cedreno, apud sinum Napitinum ex adverso Tropæa, sub eodem episcopo qui archiep. Rhegino subest, in Calabriâ citer. à Consentiâ 16. m. p. long. 40. 12. lat. 39. 15. Item op. Macedoniæ Maritimum in orâ occid. apud Celydni flu. ostia, inter Aulonem & Oricum op. Epiri, nunc *Porto Ragusco*, Acroceraunijs montibus vicinum, hodiè *l'Amanthea*. long. 44. 30. lat. 40. 32. Item *Amantia* op. Lotharingiæ, vulgo *Amance*, vide *Almentia*. long. 27. 49. lat. 48. 44.

Amanus, Deus apud Persas, teste Strabone, lib. 11. ubi narrat, ut à Persis in Hyrcaniâ templum sit conditum Deæ Anaitidos καὶ τῶν συμβώμων θεῶν, Ἀμανὸ καὶ Ἀναδάτου, Περσικῶν δαιμόνων.

Amara, civitas Arabiæ Felicis non procul à Merâ metropoli. Ptol. Armeniæ item urbs. Cedrenus.

Amaracus, puer, Cynaræ regis Cypri unguentarius, qui casu lapsus, dum ferret unguenta, fregit Alabastrum, magnumque ex confusione odorem creavit, unde optima unguenta *Amaracina* dicuntur. Hic deinde cum nimio dolore contabuisset, in herbam odoriferam ejusdem nominis, deorum miseratione, commutatus est. Dicitur & Sampsychus; vulgò *Majoranam* vocant. Ejus meminit Virg. Æn. 1.

At Venus Ascanio placidam per membra quietem
Irrigat: & fotum gremio Dea tollit in altos
Idaliæ lucos, ubi mollis amaracus illum
Floribus & dulci aspirans complectitur umbrâ.

Catullus. *Cinge tempora floribus*
Suaveolentis amaraci.

Inde *amaracinus*. Gellius in fine Noctium Atticarum. *Vetus adagium est, Nihil graculo cum fidibus, nihil cum amaracino sui.* Lucret. lib. 6.

Denique amaracinam fugitat sus, & timet omne
Unguentum, nam setigeris subus acre venenum est.

Amaranthus, op. Lusitaniæ non obscurum, inter Brigantiam & Lamacum, à quo 7 leuc. abest, quot à Bracarâ, fere in medio, vulgo *Amarante*.

Amaranti, Colchidis pop. *Amarantii* montis incolæ, à quo Phasis flu. ingens Colchorum oritur.

Amardi, pop. Asiæ apud mare Hyrcanum, gens fera inter Bactrianos & Sogdianos, apud Oxum flu. Mela. *Amardi* Plinio, *Mardi* Ptolemæo, de quibus suo loco.

Amardus, Mediæ fluvius Ptolemæo, & Plinio.

Amari fontes, circa Arsinoen ad sinum Arab. Strabo.

Amariaca, Cadusiorum pop. Ptol. *Avarici* Plinio & Solino vocantur.

Amarias, Lat. *dicit Dominus*, aut *celsitudo Domini*: vel ex Syro & Ebræo, *agnus Domini*. Pater Godoliæ. Zeph. 1. Filius Meraioth. 1 Paral. 6.

Amarispii, Bactriana gens. Ptolemæus.

Amarsias, nauta fuit, qui Theseum in Cretam ad Minotaurum navigaturum vexit. Simonides apud Plut. in vitâ Thesei.

Amartheus, Saites, Ægypti rex, regn. an. 6.

Amartas, Græciæ urbs Homero, quam ποιήεντα i. e. *herbosam* vocat. Hymn. in Apollinem.

Ἔσβη δ' ἐς Ἀμάρτον ἀγλαὸν ποιήεντα

Amarua, seu *Amarusa*, Hyrcaniæ op. Ptol.

Amarysia, Dianæ cognomen, vide *Amarynthus*.

Amaryllis, rusticæ nomen, cujus Theocritus, & Virgilius meminerunt. Virgil. Eclog. 1.

Postquam nos Amaryllis habet, Galatea reliquit.

Quo loco signat *Amaryllis* Romam, ubi Tityrus nactus est libertatem; *Galatea* Mantuam, ubi fingit se servum fuisse. Politianus lib. 1. Epist. 2. ait, Romam arcano nomine Amaryllida nuncupatam; sacro & rituali Florentiam, sive Anthusam; vulgato Romam: Poetamque putat allusisse ad nomen arcanum, & ab amore malè deducit. Sed contra eum pugnat Poeta, qui nomen enunciat, neque putandus est fecisse contra religionem. Etenim sacrum illud & arcanum Romæ nomen nemini licuit enunciare. Plin. 3. 5. *Roma, cujus nomen alterum dicere, arcanis ceremoniarum nefas habetur: optimâque, & salutari fide abolitum enunciavit Valerius Soranus, luitque mox pœnas.* Hæreo itaque, eruditioni, & judicio Nanni Miscellan. lib. 6. ἀμάρα Græcè incile est, per quod aqua ad irrigationem derivatur. Tradit a. Fab. Pictor, Argeum campum, qui 7. montibus includitur, inundationibus Tiberis inhabitabilem fuisse, sed Vertumno sacris factis, aquas in alveum revertisse. Itaque ab incilibus, quibus siccata est palus, Roma dicta est Amaryllis. De la Cerda.

Amarynceus, Epeorum rex, in Buprasio sepultus, Strabo lib. 8. ex Homeri Iliade.

Οἳ δ' ἄρα Βουπράσιον... Ἀμαρύγκεα θάψαν Ἐπειοὶ
Βουπρασίῳ.——

Amarynthus, flu. inter Arcadiam in Triphyliam, qui in Alpheum defertur, *Armoa* hodie, uti à nonnullis indigitatur. Insulæ quoque Eubœæ vicus est, in quo Diana colebatur, quæ inde *Amarysia* dicta est. Imò pro insulâ Eubœâ ipsâ usurpatur apud Pausan. unde id desumpsit Stephanus.

Amas, mons in Laconicâ regione. Pausania.

Amasa, Lat. *populus parcens*, sive *populum tollens*, vel *populum elevans*, filius Abigail sororis David, cujus pater Jether dicitur. 2 Sam. 17. Filius Hadali. 2 Par. 28.

Amasai, per א. Lat. *fortis*, vel *robustus*, filius Bani. 1. Par. 6.

Amasai, per. ע. Lat. *populi manus*, vel *cum munere*. Filius Eleana. 1 Par. 6. Pater item Mahath. 2 Par. 29.

Amaseaas, Volscorum flu. in Latio. Vide *Acenanus*.

Amasia, Germaniæ civitas. Ptol. Hodiè *Marpurgum*. long. 30. 33. lat. 50. 43. Item urbs Ponti, Strabonis Geographi patria, dicente ipso lib. 12. ubi de Amasiâ. Ἡ δ' ἡμετέρα πόλις κεῖται μὲν ἐν φάραγγι βαθείᾳ καὶ μεγάλῃ, δι' ἧς ὁ Ἶρις ῥεῖ ποταμός. Addit, eam mirum in modum apparatam esse cùm providentiâ hominum, tum naturâ loci. long. 65. 52. lat. 43. 20. Item flu. Germaniæ inter Albim & Rhenum, juxta Embdam Frisiæ orientalis metropolim in Oceanum illabens. Strabo.

Amasia, sive *Amasias*, Lat. *fortitudo Domini*, pater Josa. 1 Chron. 4. Item fil. Elciæ, filii Amasai. 1 Par. 6. Nomen item sacerdotis. Amos 7. Deniq; rex Judæ, qui reg. an. 11. Idumæos vicit. 4 Reg. 14. demum occisus est in Lachish.

Amasias, per ע. Lat. *onus Domini*, Filius Zechri. 2 Par. 17.

Amasis, rex Ægypti, cujus tumulus fuit una Pyramidum. Lucan. lib. 9. ver. 155.

Non mihi Pyramidum tumulis avulsus Amasis,
Atque alii reges, Nilo torrente natabunt?

Regn. an. 43. Hic legem condidit, ut unusquisque quotannis apud præsidem rationem vitæ suæ redderet, demonstraretque unde viveret, aut quo quæstu sustentaretur, qui hoc non faceret, morte afficeretur. Hanc legem Solon ab Ægyptiis transtulit ad Athenienses. Plut. in Symposio. Quum ab amicis carperetur, quòd ubi à somno mane in multum diem rerum administrationi vacasset, reliquum vero tempori lusu, risu, & cute curandâ traduceret, respondit, ut refert Herodotus lib. 2. Τὰ τόξα οἱ κεκτημένοι, ἐπεὰν μὲν δέωνται χρᾶσθαι, ἐντανύουσι, ἐπεὰν δὲ χρήσωνται, ἐκλύουσι. Εἰ γὰρ δὴ τὸν πάντα χρόνον ἐντεταμένα εἴη, ἐκραγείη ἄν, ὥστε ἐς τὸ δέον οὐκ ἂν ἔχοιεν αὐτοῖσι χρᾶσθαι: οὕτω δὲ καὶ ἀνθρώπου κατάστασις. &c. Hunc Ælianus numerat inter eos, qui potationibus celebres fuere, Var. Hist. lib. 2. Extat hodiè una ejus epistola elegantissima ad Polycratem, de expetendâ fortunâ non usquequaque secundâ, sed laboribus & molestiis temperatâ, in quâ scribit Amasis Οὐδένα γάρ κω λόγῳ οἶδα ἀκούσας, ὅστις ἐς τέλος οὐ κακῶς ἐτελεύτησε πρόῤῥιζος, εὐτυχέων τὰ πάντα. Plura de eodem vide apud Herodotum. Item *Amasis* peditum Darii dux contra Cyrenenses missus. Herod. lib. 4.

Amasius, Germaniæ flu. in ejus Oceanum influens, Ptol. *Amasia*, Straboni, *Amisia* Tacito, *Amisius* Plinio & Pomponio. Emt hodie Vide *Amisius*.

Amassi, populi circa Mæotim. Plin. 6. 7

Amastris, Xerxis uxor, vide *Amestris*.

Amastris, urbs Paphlagoniæ, in orâ maris Euxini, quæ & *Amastrum*, ex quatuor urbibus, seu pagis proximis, Sesamo, Cytoro, Cromnâ ac Teio, magnam in urbem crevit, media fere inter Teium, & Cytorum, Cromnæ propior, ab Heracleâ Ponticâ 68. m. p. in ort. distans. Ejus meminit Catullus.

Amastris Pontica, & Cytore buxifer.

Val. Flaccus lib. 6.

——— *Peditem pedes haurit Amastris*

Ita vulgò, & apud Ferrarium. Sed legendum.

——— *Peditem pedes haurit Amastrum.*

Et est viri nomen proprium. v. 554. Hodie Amastris *Famastro*, vel *Samastro* dicitur. Hinc *Amastriacus*. Ovid. in Ibin.

Aut ut Amastriacis quondam Lenæus ab oris
Nudus Achilleâ destituatur humo. long. 60. 43. lat. 44. 25.

Amata, Latini regis uxor, mater Laviniæ, & soror Veniliæ Deæ, quæ ne videret Æneam generum, laqueo gulam fregit. Virg. Æn. 7.

Celsa petit, tacitamque obsedit limen Amata.

Item *Amata* vocabatur à Pontifice virgo Vestalis, cùm ad Vestæ mysteria capiebatur, quòd prima quæ hoc ritu capta fuerat, eo nomine vocaretur.

Amata, Indiæ populi. Plinius lib. 6. cap. 20.

Amatha, Arabiæ regio, quæ & *Amatha* vocabatur, teste Steph. ubi forte pro *Amatha*, legendum *Psamatha*. Certè verba sequentia κέκληται ἀπὸ τῆς ψάμμου, tale quiddam innuere videntur. pop. *Amatheni*. Item urbs Phœniciæ. & Siciliæ. Steph.

Amathus, *thi*, flo. Pylon urbem, Nestoris patriam, præterlabens.

Amathus, *thuntis*, Cypri urbs, Veneri sacra, unde tota insula *Amathusia* dicta, ut est apud Ptol. Virg. Æn. 10.

Est Amathus, est celsa mihi Paphos, atque Cythera,
Idaliæque domus. ———

Ab aquis calidis vocabulum sumpsit, quod aquarum vapor Syro sermone *Amathus* dicitur. Egesippus de exc. Hierosol. *Amathus* a. (inquit Bochartus) etiam Phœnices habuit conditores, vel ex familiâ τῶν חמת *amath*, filii Chanaan, vel ex Sinæis, si Jonathani credimus, qui Gen. 10. 17. pro Sinæis habet אנתוסאי *Anthusæi*, i. e. *Amathusii*, ut Hierosolymitanus קפריסאי *Caprisæi*, i. e. *Cyprii*. Ut ut sit, *Amathusios* pro Phœnicibus esse habitos, etiam ex Theopompo scimus, quem, Historiarum libro 12. narrasse testatur Photius τίνα τρόπον Ἕλληνες οἱ σὺν Ἀγαμέμνονι τὴν Κύπρον κατέσχον, ἀπελάσαντες τοὺς μετὰ Κινύρου, ὧν εἰσὶν ὑπολειφθέντες Ἀμαθούσιοι. i. e. *quomodo Græci, qui cum Agamemnone* (ad Trojam militaverant) *Cyprum obtinuerint, iis ejectis qui cum Cinyrâ erant*. (id est Phœnicibus) *è quibus reliqui sunt Amathusii*. Porro Amathunte pro Deo colebatur Adonis, quem cum Ægyptio Osiride nonnulli confundentes, Adonim Osiridem appellabant. Hinc Stephanus, Ἀμαθοῦς πόλις Κύπρου ἀρχαιοτάτη, ἐν ᾗ Ἄδωνις Ὄσιρις ἐτιμᾶτο, ὃν Αἰγύπτιον ὄντα Κύπριοι καὶ Φοίνικες ἰδιοποιοῦνται. Hæc tam vera sunt, quam quod sequitur; vel ab *Amathone*, Herculis filiâ, dici *Amathuntem*, vel ab *Amathusâ* matre Cynaræ. Incolas hujus urbis ita Veneris, propter hospites immolatos, mutavit in cornutos boves.

——— *Unde etiam nomen traxere Cerastæ;*

Si Ovidio credimus. Met. 10. Metallis eam abundare testis est idem Ovidius.

Piscosamque Cnidon, gravidamque Amathunta metallis.

Inde *Amathunteas*. Idem Ovidius.

——— *Mactatos crederet illic*
Lactantes vitulos, Amathunteasque bidentes.

Ubi alia exemplaria habent *Amathusiacas*. long. 65. 45. lat. 35. 00. Item *Amathus*, Laconiæ oppidum.

Amatini, populi in Epiro. Cæsar. lib. 3. de bello civili.

Amazones, bellicosæ mulieres, magnam Asiæ partem occupavere, sic dictæ, quòd alterâ ex mammis careant, ab α *sine* & μαζὸς *mamma*, unde & *unimammæ* dictæ fuerunt. Eoque Virgil. allusisse videtur Æn. 1. ubi de Penthesilea.

Aurea subnectens exsertæ cingula mammæ.

Mamma illa dextra fuit. Hippocrates lib. de Aere, Locis, & aquis, ubi sermo est de Amazonibus. τὸν δεξιὸν δὲ μαζὸν οὐκ ἔχουσιν. Diodorus de illis loquens τὸν δεξιὸν μαζὸν ἐπικαίουσι. Curtius lib. 6. *Aduritur dextra*, & addit rationem hanc, *ut arcus facilius intendant, ac tela vibrent*. Eust. v. sic dictas putat, quòd sine pane, qui μᾶζα Græcis dicitur, lacertis, testudinibus, atque id genus feris alerentur. Alii ab ἅμα ζῇν appellatas volunt, tanquam *in commune viventes* sine viris, quasi Ἀμαζῶσαι. Masculos liberorum, si quos genuissent, claudos fecisse ac debiles, ne ullum facinus viro forti dignum edere possent, Sextus Empiricus autor est lib. 3. Pyrrhon. Hypotyposeon. Αἱ δὲ Ἀμαζόνες, inquit, ἐχώλευον τὰ ἄῤῥενα τῶν ἐξ αὐτῶν γεννωμένων, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἀνδρῶδες αὐτὰ ποιῆσαι δύνασθαι. Earum originem, reginas, res gestas, & demum interitum copiose describit Justinus lib. 2. Diod. lib. 3. cap. 11. & lib. 5. cap. 2. Idem etiam lib. 4. cap. 4. præter has Scythiæ Amazonas, alias quoque ponit in Libyâ, quarum historiam ibi latissime persequitur. Unde Silius lib. 2. Hasbiten, Hiarbæ filiam, *Amazonidem* vocat. Justinus v. non videtur, ut alii, Amazonum gentem in Hyrcaniâ ponere; sed ad Mæotim. & Tanaim. Nam inquit as dictum itinere confecto in Hyrcaniâ occurrisse Alexandro. Rectius sane. Neque n. ullus Geographorum, Amazonas alibi collocate, quam ad Mæotim, unquam dubitavit. Eâque etiam de causâ *Mæotides*, ac *Tanaitides* appellari nemo nescit. Seneca in Hippolyto.

Qualis relictis frigidi Ponti plagis,
Egit catervas, Atticum pulsans solum,
Tanaitis, aut Mæotis, & nodo comas
Coegit, emisitque, lunata latus
Protecta pelta; talis in sylvas ferar.

Curtius tamen lib. 6. Hyrcaniæ finitimam facit Amazonum gentem, sed male. *Erat*, inquit, *ut supra dictum est, Hyrcaniæ finitima gens Amazonum*, &c. Dicuntur & *Amazonides*. Virg. Æn. 1.

Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis
Penthesilea furens. ———

Prop. 3. 14.

Qualis Amazonidum nudatis bellica mammis
Thermodontæis turba lavatur aquis.

Item *Amazon* in singulari numero. Virg. Æn. 2.

At medias inter cædes exultat Amazon.

Mart. 10. 104.

Peltatam Scythico discinxit Amazona nodo.

Præter peltas, secures quoque habuisse Amazonas testatur Horatius lib. 4. od. 4. — *Quibus*

Mos unde deductus per omne
Tempus Amazoniâ securi
Dextras obarmet, quærere distuli.

Seneca in Agamemnone.

Non picta pharetras, & securigera manu
Peltata Amazon. ———

Claudianus 2. de Raptu Proserpinæ.

Qualis Amazonidum peltis exultat aduncis
Pulchra cohors, quoties Arcton populata virago
Hippolyte niveas ducit post prælia turmas;
Seu flavos stravere Getas, seu forte rigentem
Thermodontiacâ Tanain fregere securi.

Inde *Amazonius*. Stat. 5. Sylvarum.

——— *Amazoniâ latus intercludere peltâ.*

Et Plin. lib. 12. cap. 5. scribens de ficu Indicâ, *foliorum latitudo peltæ effigiem Amazoniæ habet*. Cæterùm de Amazonibus fabulosa esse omnia putat Strabo lib. 11. quem, sis, consule.

Amazonia, regio Amazonum.

Amazonium, locus in Atticâ, ubi Theseus Amazonas vicit. Item Cumæ civitas, ubi Amazones habitabant. Est & *Amazonium* in Bœotiâ. Vide Steph.

Amazonius, Apollo à Lacedæmoniis sic dictus. Pausan. in Lacon. Item *Amazonius* mons in Asiâ, præter cujus radices Thermodon amnis labitur, sic dictus ab *Amazonibus* quæ illic habitarunt. Aliis *Amazonicus*. Plin. 6. 3.

Ambacia, op. Celticum, in Turonensi provinciâ, quod Ligeris amnis alluit: propter summam loci amœnitatem, est Francorum regum basilica. Vulgò *Amboise*. long. 21. 20. lat. 47. 33.

Ambarvale, sacrum ad arva & segetes lustrandas apud Romanos, multâ prece & religione celebrabatur. *Ambarvalis hostia*, ut ait Festus apud Macrobium lib. 3. *quæ rei divinæ causâ circum arva ducitur ab his qui pro frugibus faciunt, seu sacrificant. Ambarvale*, inquit Servius, *sacrificium dictum est, quod arvum ambiat victima. Sicut Amburbale, vel Amburbium, sacrificium quod urbem circumeat, ac ambiat victima.* Porro Ambarvale sacrum non nisi de porcâ fœcundâ, & gravidâ, aut vitulâ fieri consueverat. Unde Virgil. Eclog. 3.

Cum faciam vitulâ pro frugibus.

Tamen Tibullus lib. 2. de sacro pro frugibus loquens ait.

Cernite fulgentes ut eat sacer agnus ad aras.

Sed solvat litem idem Tibullus, qui postea:

Vos quoque felicis quondam, nunc pauperis horti
Custodes fertis munera vestra Lares.
Tunc vitula innumeros lustrabat cæsa juvencos,
Nunc agna exigui est hostia parva soli.
Agna cadet vobis, quam circum rustica pubes
Clamet, Io messes, & bona vina date.

Hanc victimam, maturis frugibus, ter circum arva ducere solebant, omnesque post sequentes clamabant, ex quibus unus quernâ coronâ ornatus, cum solenni saltatione, composito carmine, Cereris laudes decantabat, & postquam vino ac lacte libasset, antequam fruges meterent, porcam Cereri immolabant. Virg. Georg. 1.

Cuncta tibi Cererem pubes agrestis adoret,
Cui tu lacte favos, & miti dilue Baccho.
Terque novas circum felix eat hostia fruges,
Omnis quam chorus & socii comitentur ovantes,
Et Cererem clamore vocent in tecta; neque ante
Falcem maturis quisquam supponat aristis,
Quam Cereri tortâ redimitus tempora quercu,
Det motus incompositos, & carmina dicat.

Ambarri, Gall. Celt. pop. quorum regio, teste Vigenereo, est *Charrolois* in Burgundiâ, inter Matisconam, & Burbonium. Aliis *le pays entour à Nevers*.

Ambastæ, Asiæ populi.

Ambastum, fluvii nomen in Asiâ. Ptol.

Ambasum, metropolis Phrygum. Steph.

Ambatæ, Asiæ populi. }
Ambautæ, Paropamisi gens. } Ptol.
Ambe, Arabiæ Felicis urbs. }

Ambenus, Sarmatiæ Europææ mons, apud Tyram flu. & Ophiusam, in orâ maris Euxini. Val. Flac. lib. 6.

——— *Linquitur & mons*
Ambenus, & gelidis pollens Ophiusa venenis.

Ambiatinum, vicus Germ. apud Confluentes, ubi Caligula Cæsar natus est. Suetonius.

Ambianum, vel *Ambianensis civitas* Gall. Belgicæ præstantissima, in Picardiæ provinciâ, sic dicta ab *ambientibus aquis*, quibus undique circumdatur. Antea v. dictum volunt *Samarobrivam*, vel potius *Somonobriam*, restaurata mque ab Antonio Pio, ejusque filio Aureolo, vulgò *Amiens*. Populi *Ambiani*, sive *Ambianenses*, quos Plin. cum Bellovacis conjungit lib. 4. cap. 17. long. 23. 20. lat. 49. 50.

Ambiati, pop. Galatiæ, de quibus Plin. 5. 32. Apud Solinum *Ambiani* dicuntur, sed in MSS. *Ambitii*, vel *Ambitui*.

Ambibareti, pop. in quos Cæsar hyemandi causâ C. Antistium Rheginum cum legione unâ, in 7. Commentariorum libri fine, misisse se commemorat. Et fortè erant Ambionenses, vel aliqui his proximi, ut eos, Attebatesque, & Morinos finitimos in fide contineret. Nunc Vivarienses dicuntur, & urbs Vivarium. Vulgò *Viviers*, regio v. *Vivaretz*.

Ambibarii, pop. Celtarum, inter Aremoricas civitates, Oceanum attingentes, finitimi Rhedonibus, & Lemovicibus, circa Britanniam citeriorem, & Normanniam, in regno Francorum siti. *Ambie* eo loco ponitur à Vigenereo, prope montem S. Michaelis.

Ambigatus, Celtarum rex, qui, ubi majorem vidit suorum multitudinem, quàm ut commodè ab eâ regione ali possint, Bellonesum, & Sigonesum, sororis suæ filios, cum magnâ Senonum parte ad quærendas novas sedes, alterum in Italiam, alterum ad saltus Hercynios misit. Liv. lib. 5.

Ambiliates, pop. Gall. Celt. quorum op. *l'Amballes*, non obscurum nominatur in Britanniâ minori, ubi charta pergamena copiosè conficitur. long. 17. 50. lat. 48. 20.

Ambivariti, populi Belgarum inter Rhenum & Mosam. Putantur eam ducatûs Brabantiæ partem incoluisse, in quâ Buscum Ducis, Breda, & Antwerpia.

Ambiorix, dux Gallici exercitûs. Cæs. 5. de Bello Gall.

Amblada, urbs Pisidiæ. Steph. Straboni lib. 12. Ἄμβλαδα. Inde *vinum Ambladense* eidem Straboni, quod ibi *πρὸς διαίτας ἰατρικὰς ἐπιτήδειον* vocat.

Amblava, & *Amblavia*, flu. in duc. Lucemberg apud Stabulum monasterium, in Agrippinensium confin. vulgò *Amblene*.

Amboglanna, op. Angliæ, ubi nunc Cambecum, vulgò *Camby*, apud Glocestriam, Bristolium versus. Verum Camdenus putat esse *Amblefide*, in comitatu Westmariæ.

Ambra, Vindeliciæ urbs, *Brag* Simlero, ad lacum ejusdem nominis, ex quo *Ambra* flu. ejusdem nominis exit.

Ambracia, civitas nobilis Thesprotiæ, Epiri, juxta Acherontem flu. ab *Ambraceo* Thesproti filio dicta. prius *Epuia*, & *Paralia*, l. *Arta* vulgò vel *Ambrachia*. long. 46. 40. lat. 39. 29. Pyrrhi regia fuit, quam Augustus Nicopolin, à victoriâ, nominavit, cum vicisset Antonium. Inde *Ambraciota*, sive *Ambraciotes*, incola, & *Ambracius sinus*, pars Adriatici maris Epiro adjacens. Mela lib. 2. cap. 3. *In Epiro nihil Ambracio sinu nobilius est. Facit sinus, qui angustis faucibus, & quæ minus mille passibus pateant, grande pelagus admittunt.* Plinius hoc spatium tribuit, non ostio sinûs Ambracii, sed faucibus sinûs Corinthiaci. Itaque Pintianus omnia hæc verba alio transposuit, cùm & ex Strabone & Polybio manifestum fit, fauces sinûs Ambracii plus 4. minus v. 5. stadiis patere. Sed Mela antiquiores ferè secutus est authores. Fieri v. potuit, ut cornua istius ostii utrin-

que

que pene concurrentia, curâ regum Epiroticorum excreverint, fretumque angustarint. Quod si quis existimet potius errasse hic Melam, & hoc quoque per me licet. Longè certè ignoscibilior est hic error, quàm is quem committit Strabo, cùm dicit ambitum sinûs Ambracii esse 300 stadiorum. Polybius n. certissimus testis, prodit tantam esse longitudinem ejus, latitudinem v stadiorum 100. Polybium secutus esse videtur Plinius, cujus verba, ope libri veteris, ita sunt restituenda. *Ambracius sinus* DCC *passuum faucibus, longitudinis* XXXVIII *millia passuum, latitudinis* XII *millia*. Nisi itaque nos fallat lectio vulgata, quod tamen vix puto, valde exiguum fecit hunc sinum Strabo, quod optimè colligere possunt, qui non sunt planè ἀγεωμέτρητοι. Vossius.

Ambracus, Epiri opidum. Stephanus.

Ambrodax, Parthiæ urbs. Ptolemæus.

Ambrones, gentes Galliæ, quæ subitâ inundatione maris quum sedes suas amisissent, rapinis se alere cœperunt. Hinc factum est, ut turpis vitæ homines *Ambrones* dicerentur. Festus & Erasmus in Chil.

Ambrosia, Dionysi festum apud Iones, quæ *Lenæa*, & *Choa* dicebantur. Cæl. Rhod. 28. 25.

Ambrosia, vicus Angliæ in Wiltoniâ regione, vulgò *Ambresbury*. Hinc *ambrosii mons*, Britannorum heroum clade nobilitatus, hodie *Stonehenge* nominatur, ubi stupendæ magnitudinis Saxa conspiciuntur, modo tam incredibili constructa, ut omnes in admirationem tantæ structuræ converterint. Historiam ejus post Ignatium Jones conscripsit Gualterus Charlton Medicinæ Doctor.

D. *Ambrosius*, Mediolanensis Episcopus ex Præside electus, priusquam sacri Baptismatis donum, & gratiam suscepisset. Hieron. de Script. Eccles. *Vir disertus, & valde eruditus in Philosophiâ. Hunc falsò accusat Porphyrius, quod ex Christiano Ethnicus fuerit, cum constet eum, usque ad extremam vitam, Christianum perseverasse.* Laudes ejus ita quoque celebrat Trithemius. *Ambrosius Episcopus Mediolanensis, in divinis scripturis, atque in secularibus literis, omnium facile doctissimus, Græco atque Latino sermone ad perfectum instructus, cujus meritum totus orbis personat. Qui in exponendis, declarandisque divinis scripturis, omnes Doctores vicit, cujus fidem nulla unquam potestas terrena infringere potuit: ita ut multis Episcopis pro fide exulantibus, Ambrosium nullus unquam auderet attingere. Fuit enim velut malleus hæreticorum, constantissimus impugnator, cujus linguæ in fide Christi loquenti nulla potuit unquam authoritas humana imponere silentium.* Quantâ loquendi libertate apud Theodosium Imp. est usus, ipsum divino vinculo ligans, vide in dictione *Theodosius*. Et Hist. Tripart lib. 9. cap. 40.

Ambrosius, vir quidam & genere, & literis, satis clarus; cùm Valentini dogmatis sectator extitisset, secundum veritatem Catholicæ fidei ab Origine convictus, ac tanquam veri luminis splendore radiatus, relictus errorum tenebris, ad Ecclesiæ Catholicæ lucem splendoremque conversus est. Euseb. lib. 6. cap. 15.

Ambrosius Calepinus, Bergomensis, Ordinis D. Augustini, quo tempore Ludovicus Sfortia Mediolanensibus dux præerat, floruit. De quo vide Jo. Trithemium Abbatem de Eccles. Script.

Ambryon, Theocriti Chii vitam scripsit, ut Laertius in Aristotelis vitâ author est: ubi ex eo refert maledicum hoc Theocriti ejusce epigramma in Naturæ promum-condum Aristotelem

> Ἑρμείου Εὐνούχου ἠδ᾽ Εὐβούλου ἅμα δούλου
> Σῆμα κενὸν κενόφρων τεῦξεν Ἀριστοτέλης.

Cujus sententiam, licet durinsculè, sic expresseris.

> *Hermiæ Eunuchi, & servi monumenta Eubuli,*
> *Mentis inanis inane extruxit Aristoteles.*

Apud Etymologum in ὁμοκλήσομεν citatur ὁ Ἄβρων. Fortassis idem est. Vossius.

Ambrysus, nomen duarum urbium, quarum unam Strabo locat in Phocide, alteram in Bœotiâ. Quidam *Amphrysum* rectè dici affirmant. Pausanias *Ambrosum* quandoque vocavit, ab heroe sumpto nomine.

Ambuareti, Galliæ populi apud Cæsarem de Bell. Gall. lib. 7. vulgò *Ambran*, & *le pays d' alenviron*.

Ambubaiæ, teste Acrone, mulieres tibicinæ Syrorum linguâ dicuntur. Alii Latinum putant, & venire ab *ambu*, pro *am*, h.e. *circum*, & *Baiæ*; fuisseque mulieres impudicas circa Baias versantes. Cruquius censet *Ambubaias*, vel potius *ambubeias* esse agyrtas, omnium morborum remedia vanissimè pollicentes, atque ita dici ab *ambubeiâ* herbâ, ex quâ pharmacopœi conficiebant τὸ πάγχρηστον, hoc est, medicamentum ad omnes morbos utile. Sed vera est Acronis sententia. Nam Syrus אבוב *abbub*, est tibia, sive fistula; sed Arabes inserunt *n*. אנבוב *anbub*. Latini *n*. *m*. maluere. Syros vero tibicines & tympanistas Romæ fuisse docebit ille locus Juvenalis. Sat. 3.

> *Jam pridem Syrus in Tiberim defluxit Orontes,*
> *Et linguam, & mores, & cum tibicine chordas*
> *Obliquas, nec non gentilia tympana secum*
> *Vexit, & ad circum jussas prostare puellas.*

Sunt igitur Ambubaiæ mulieres, & prostituendo, & tibiarum cantu sese sustentantes. Hanc ἐτυμολογίαν sequuntur Jos. Scaliger. Is. Casaubonus, &, ut arbitror, quotquot Syriacè sciunt. Horat. lib. 1. Serm. 2.

> *Ambubaiarum collegia, pharmacopolæ,*
> *Mendici, mimi, balatrones, hoc genus omne*
> *Mæstum ac sollicitum est cantoris morte Tigelli.*

Habet & Suetonius in vitâ Neronis, cap. 27.

Ambulii, Castor & Pollux à Laconibus sic nuncupati, Pausanias.

Amburbale, sacrificium in ambiendis, & lustrandis urbibus. Lucanus lib. 2.

> *Mox jubet & totam pavidis à civibus urbem*
> *Ambiri, & festo purgantes mœnia lustro,*
> *Longa per extremos pomæria cingere fines.*

Amburbiales, hostiæ dicebantur quæ circum terminos urbis Romæ ducebantur. Festus.

Ambustus, cognomen Fabiorum. Plin. Hoc gessit Fabius Eburnus, quòd fulmine esset ambustus, uti scribit Festus.

Amela, civitas Mediæ. Ptolemæus.

Amelas, opidum Lyciæ. Plin. lib. 5. cap. 27.

Amelech, vel *Hammelech*, Lat. *rex*, sive *consiliarius*, pater Joas, 3 Reg. 22. Item alius, de quo Jeremias, cap. 36.

Ameles, flu. apud inferos, cujus aquam nullum vas continere potest. Plato lib. 10. de Rep. Σκηνᾶσθαι οὖν σφᾶς ἤδη ἑσπέρας γιγνομένης παρὰ τὸν Ἀμέλητα ποταμὸν, οὗ τὸ ὕδωρ ἀγγεῖον οὐδὲν στέγει.

Amelius, Philosophus Apamensis, discipulus Plotini, Porphyrii magister, Ammonii & Origenis coætaneus. Suidas.

Amelongus, Romualdi regis Longobardorum miles, cui tantum robur extitit, ut Græcum quendam equitantem ictu baculi sellâ excusserit, & in aera supra caput suum extulerit. Paul. Diaconus.

Amen, ob veritatem CHRISTUS sic dictus. Apocalyps. 3. 14. τάδε λέγει ὁ Ἀμὴν, ὁ μάρτυς ὁ πιστὸς καὶ ἀληθινὸς, ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ θεοῦ. In calce orationis optantis est particula, & idem significat quod *Fiat*. Est etiam assertoria particula, & sign. *verè*, seu *fideliter*. Suidas. Ἀμὴν, πεπιστευμένως, ἀληθῶς.

Amenanus, Siciliæ flu. ad Ætnam mont. Strab. qui hodie *Indicello* dicitur Fazello. *Amelianus* Stephani videtur in *Catane*, sed tu lege Ἀμενανὸς, ac obiter emenda Ovidium Met. lib. 15.

> *Nec non Sicanias volvens Amasenus arenas*
> *Nunc fluit; interdum suppressis fontibus aret.*

Scribe *Amenanus*; & ne dubites, Strabonem audi de hâc ipsâ re & fluvio loquentem, lib. 5. Καθάπερ ἀεὶ τὸ Ἀμενάνου συμβαίνειν φασὶ τοῦ διὰ Κατάνης ῥέοντος, ἐκλείπει γὰρ ἐπὶ πολλὰ ἔτη, καὶ πάλιν ῥεῖ. Apud eundem Ovidium Fast. lib. 4. ubi.

> ——— *Amasenque fluminum cursu*
> *Præterit*, — legas, scribe *Amenanaque*, &c.

Emendationes istas Fulvio Ursino primùm debes, lector, deinde Philippo Cluverio, novissimè Nicolao Heinsio.

Amenophis, Ægypti rex, regnavit an. 21. Euseb. Edictum de necandis Hebræorum pueris proposuit, cui per obstetricum pietatem satisfactum non fuit. *Amenophis*, alius Ægypti rex, qui Græciam, Syriam, & Phœnicen suæ ditioni adjunxit, Scythas subegit, atque in Thraciam exercitum duxit. *Vexores* à Justino & Orosio dici videtur, ab

alius *Sesostris*. *Amenophis* alius quoque Ægypti rex. Herodoto *Pheron* dici videtur, lib. 2. Ob impietatem (quia in Nili exundatione sumptum spiculum in medios vortices extorsit) excæcatus, rursusque post undecim annos oraculo monitus, ut oculos ablueret lotio mulieris, quæ unicum virum cognovisset, paruit, & visum recepit.

Amera, urbs Antarum circa Mæotidem paludem. Procop.

Ameria, civitas Umbriæ, ante Persicum bellum annis nongentis septuaginta quatuor condita, teste Catone apud Plin. 3. 14. Unde *amerina retinacula* pro viminibus. Virg. Geo. 1.

Atque Amerina parant lentæ retinacula viti.

Stephanus Ἀμερίαν vocat. Conditorem nescio cujus nationis, aut conditionis hominem, indicavit Festus his verbis. *Ameria, urbs in Umbriâ, ab Amerio sic adpellata.* Fuisse municipium Romanorum testantur vett. Inscriptiones. Hinc Tullius Orat. pro Sexto Roscio, ubi crebrò nominat *Ameriam, municipem Amerinum* vocat Roscii patrem. Coloniam paulo post Augusti jussu eò deductam ait Frontinus lib. de Coloniis. *Ager*, inquit, *Amerinus, lege Imperatoris Augusti est adsignatus veteranis.* *Amerina salix* à Plinio & aliis plurimùm commendatur, ubertim n. ibi provenit, quæ substrata toris, Venerem cohibere creditur, amica castitati. Unde Ἄγνος salix à vett. dicta. Hinc *Amerina*, genus pyrorum. Stat. lib. 1. Silv. ult.

Et massis Amerina non perustis.

Plinius inter serissima pyrorum genera numerat, quem vide lib. 15. cap. 15. long. 35. 40. lat. 42. 23.

America, quæ ob immensam suam longitudinem (Circulum n. utrumque, Arcticum, & Antarcticum pertingit, & transit) Novus orbis hodie vocatur, veteribus incognita mansit usque ad An. Dom. 1492. quo primùm à Christophoro Columbo Genuensi, & Americo Vespusio Florentino detecta est, quod humanæ admirationis modum excedere videtur. Consideratâ namque cùm antiquorum in describendo orbe terrarum diligentiâ, & amplissimorum Imperiorum ad perquirendas regiones commoditate, opportunitateque, tùm humani generis dirâ atque insatiabili auro atque argento inhiante cupidine nihil non tentante, quibus hæ regiones incredibili copiâ abundant, tam diu potuisse orbi nostro latere, homines docti non semel mirati sunt. Tota a. hæc pars hodiè circumnavigata est. A Sept. in Merid. descendit sub formâ duarũ peninsularũ, quæ tenui Isthmo discernuntur. Ea peninsula quæ Septentrionalior est, Novam Hispaniam, Mexicanam provinciam, Terram Floridam, & Novam comprehendit. Meridionalior v. (quæ Terra Firma Hispanis vocatur) Peruviam, Brasiliamque continet. Ortel. Franciscus Lopez Gomara, & Hieron. Girava Tarraconensis ejus provincias & partes, unà cum variarum gentium in eis habitantium moribus descripserunt. Extant etiam in Hispanicâ, ac Italicâ & Anglicâ linguâ non pauci alii scriptores, qui hujus orbis situm, solum, fertilitatem, & statum exactè depingunt. Regio patet in longitudinem 750 mill. Germanica, in latitudinem vero 525 Cæterùm de Gentium Americanarum origine Disquisitionem scripsit Vir πολυμαθέστατος Hugo Grotius, ad quam notas & observationes edidit Joannes de Laet Antwerpianus.

Amerila, opidum in Latio, quod jam interiit, ideoque locus eius ignoratur. Plin. 3. 5.

Amestratus, op. Siciliæ, circa Halesum amnem, binomium. Ad prius nomen pertinent Philisti Μυτίςρατα, Polybii Μυτίςρατον. Zonaræ Μυττίςρατον, & Plinii *Mutistratini*. Ad posterius Silii *Amastra*, Apollodori Ἀμήςρατος, & Ciceronis *Amestratini*. Stephanus ridiculè describit περὶ Καρχηδόνα, *circa Carthaginem*, idque tanquam ex Polybio, cum & ille, & alii omnes Siciliæ adscribant. Itaque non fuit circa Carthaginem, sed Carthaginensium in Sicilia opidum munitissimum, quod Romani per 7 menses frustra obsessum, nec sine magnis cladibus, tertiâ tandem obsidione ceperunt, & solo æquarunt, civibus quotquot supererant, sub coronâ venditis. Diodorus lib. 23. Nomen non intelligo satis (inquit Bochartus) nisi quòd à templo Astartes Punicæ Deæ dictum fuisse suspicor. מת־עשתרתא *mat-Astrata*, & עם־נשתרתא *am-Astrata*, i. e. *urbem*, vel *populum Astartes*.

Amestris, regina Persarum, Xerxis uxor, de quâ multa Herodotus. Hæc, ut gratiam Diis referret, quòd in vitâ diu processerat, 14 illustrium Persarum liberos sub terram vivos defodisse, & votum persolvisse dicitur.

Amianus, Alexandriæ Episcopus, B. Marci Evangelistæ discipulus, oculum sibi perforavit, quòd intuitu parum pudico transeuntes fœminas conspexisset. Sabell. in Exemplis.

Amicitia, Gentium dea, cujus picturam, & ejusdem explicationem vide apud L. Gyraldum, Synt. de Diis Gentium.

Amicus, ac *Dexter*, i. e. *propitius*, & *favens*, Hercules cognominatus est, idque sumptum ex eo, quod lucri Deus Hercules ab Ethnicis creditus sit. Horat. lib. 2. Sat. 6.

——— *Dives Amico*
Hercule. Persius Sat. 2. — *Et ô si*
Sub rastro crepet argenti mihi seria, dextro
Hercule. ——————

Amacusia, insula in mari Rubro. Stephanus.

Amida, quæ Ptolemæo *Ammæa*, Mesopotamiæ ad Tigrim opidum, a Sapore Persarum rege ingenti exercitu obsessum, captumque, cæsis Romanis. Amm. Marcel. lib. 19. A. Constantino Imp. instauratum fuit. Hic Præfectus Turcarum residet, à quibus *Carabemit* ob nigredinem dicitur, teste Joanne Leunclavio. long. 78. 15. lat. 39. 30.

Amilcar, dux Carthaginensis, facundiâ & solertiâ insignis, de sententiâ Atheniensium, qui eâ tempestate crescentem Alexandri M. potentiam timebant, in castra Alexandri pervenit, sese & exulem fingens, & militem offerens, Parmenione aditum conciliante. Atque ita, consiliis ejus exploratis, in tabellis ligneis, cerâ desuper inductis, omnia Atheniensibus perscribebat. Trogus lib. 21.

Amilcar, an alius, an idem, quem supra nominavimus, inter authores non satis deprehenditur; qui à Syracusanis accersitus est contra Agathoclem tyrannum, eos obsidione prementem. Trogus lib. 32.

Amilcar, cognomento *Barcha*, pater Annibalis, qui primam, secundum Annibalem filium, inter Pœnos duces gloriam obtinuit. Hic ex Livio, Silio, aliisque scriptoribus notissimus est.

Amilcar, alius apud Livium, lib. 31. ubi ait. L. Furium Prætorem Gallos Insubres rebellantes, & Amilcarem Pœnum in acie vicisse.

Amilco, vide *Himilco*.

Amilton, promuntorium prope Byzantium. *Amilion* etiam legitur. *Tripition* (teste P. Gyllio) hodie dicitur.

Amilos, amnis in saltibus Mauritaniæ, ad quem, nitescente Lunâ nova, greges elephantorum descendunt, ibiq; se purificantes aquâ solenniter conspergunt, atque ita salutato sidere, in silvas revertuntur. Plin. 8. 1.

Amilas, urbs Arcadiæ. Stephanus.

Aminadab, Lat. *populus spontaneus*, sive *populus vovens*, aut *populi princeps*, Filius Ram, filii Esron, filii Phares. 1 Par. 2. 10. Pater item Naasson, Principis tribûs Juda. Num. 1. 7. Ruth. 4. 20.

Aminea, reg. Campaniæ, pop. *Aminei*, qui sunt ejus agri cultores, qui posteà dictus est Falernus. Unde *Aminea vina* olim dicta sunt Falerna, à reg. nimirum nomen sortita; non, ut Servius somniat, ab eo quod *sine minio* essent, h. e. alba, & ruboris expertia. Macrobius Saturn. 2. 16. *Uvarum ista sunt genera; Aminea, sc. à regione. Nam Aminei fuerunt, ubi nunc Falernum est.* Virgilius tamen videtur Amineam vitem extra Falernum agrum collocare, Georg. 2. his verbis.

Purpureæ, Preciæque, & quo Te carmine dicam
Rhætica? nec cellis ideo contende Falernis.
Sunt & Amineæ vites, firmissima vina.

Non omittendum hic, aliquos in Virgilio legisse *Tamineæ vites*. Vide Scal. in Fest. Quidam intelligunt genus uvarum quæ austeræ sunt. Nam Galenus lib. 6 κατὰ τόπους dixit ςαφυλὰς αὐςηρὰς Ἀμιναίας; Quem sequitur Ætius & Ἀμιναίους explicat τὰς ςύφοντας, h. e. *astringentes*. Huc etiam accidit, quod Dioscorides Aminæas exigit in conficiendo Omphacio. Alciatus vinum hujus generis interpretatur ἄμεινον, quia *optimum*. Notandum quoque duplicem fuisse Aminæam, minusculam, & majorem, quod docent Cato de R. R. cap. 6. & Varro lib. 1. cap. 25. iisdem verbis.

Genus

Genus quoddam Amineæ Varro vocat *Scantianum*, quod & Plin. commemorat, lib. 14. cap. 4. Porro fertilitatem Amineæ celebrat ex Varrone Auctor Geoponicon, lib. 5. Hesychius Ἀμιναῖον, δι' ἰσὸς ν, τὸν οἶνον λέγ. ἡ γὰρ Πευκετία, Ἀμιναία λέγεται.

Aminias, Archipirata apud Polyænum Stratag. 4. 18.

Aminius, Arcadiæ fluvius. Pausanias.

Aminoae, fluvius Ciliciæ. Vibius Sequester.

Aminula, urbs parvarum opum in Apuliâ. Festus.

Amipsias, poeta Comicus. Suidas. Videtur legendum *Amipsias*. Vide Voss. de poetis Gr. ubi in indice *Amiphias* dicitur.

Amisena, regio Cappadociæ. Strabo lib. 12.

Amisius, flu. Germaniæ, vulgò *Ems*, vide *Amasia*.

Amisus, *Amisum* Plinio. *Smiso* incolis, & *Amid*, sive *Hemid* Turcis, teste Leunclavio, urbs archiep. Paphlagoniæ maritima, à Sinope 175. m. p. in ort. Trapezuntem versus, in reg. Chalybum primaria, à Byzantio 500. m. p. in ort. media inter Sinopen & Themiscyram ad ort. virgentem. long. 65. 50. lat. 44. 15.

Amital, vel *Hamital*, Lat. *calor roris*, aut *indignatio roris*: vel ex Hebræo & Syro, *caloris sui umbra*, mater Joachas filii Josiæ. 2 Reg. 23. Mater item Sedeciæ fratris Joachaz. 2 Reg. 24.

Amiternum, Italiæ opidum, Paulo Diacono *Amiternus*, Dionysio Halicarnassensi, lib. 2. fœm. gen. Ἀμιτερνία. Inde opidani *Amiternini*. Virgilius 2. & Silius Italicus, metri caussâ dixere *Amiternam cohortem*, ut & Martialis *Amiternum agrum*, lib. 13. ep. 20. Strabo lib. 5. Πόλεις δ' ἔχουσιν οἱ Σαβῖνοι ὀλίγας, καὶ τεταπεινωμένας διὰ τοὺς συνεχεῖς πολέμους, Ἀμίτερνον καὶ Ῥέατε. Non procul ab *Aterni* fonte situm fuisse hoc opidum ex Varrone de L. L. lib. 4. discimus. *Amnis*, inquit, *id flumen est, quod circuit aliquid, nam ab ambitu amnis. Ab hoc, qui circa Aternum habitant flumen, Amiternini adpellati.* Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 37. 10. lat. 42. 24.

Amithaon, vel *Amythaon*, pater Melampodis medici, & Sabinorum vatis. Stat. Thebaidos tertio.

> ——— *Solers tibi cura futuri*
> *Amphiarae datur, juxtaque Amithaone cretus*
> *Jam senior, sed mente virens, Phœboque Melampus*
> *Associat passus.* ———

Hinc *Amithaonius*. Virgilius Georgicorum, lib. 3.

> *Quæsitaque nocent artes, cessere magistri*
> *Phillyrides Chiron, Amithaoniusque Melampus.*

Amitinenses, Latii populi. Plin. lib. 3. cap. 5.

Amitrochates, rex Indorum, per epistolam ab Antiocho mitti sibi ischadas flagitavit. Cæl. Rhod. 18. 9. Lege *Amitrochates*, & vide Athenæum, lib. 14.

Amma, Lat. *obscurata*, sive *cooperta*, aut *populus ejus*, sive *cum eâ*; civitas in tribu Aser. Jos. 9.

Amaea, Mesopotamiæ urbs præclara, vide *Amida*. Item Arabiæ urbs. Ptol.

Ammedara, Ptol. urbs Africæ olim episcop. sub Archiepiscopo Carthaginensi, adhuc perseverans, & nomen antiquum retinens, inter Tebestam 25. & Lares 48. m. p. sita. *Admetera* Antonino. long. 32. 10. lat. 30, 30.

Ammana, vide Philadelphia.

Ammaitha, Syriæ urbs. Lib. Notit.

Ammanitæ, genus Nabatæorum Arabum Josepho, vulgò *Ammonitæ*.

Ammas. Hesychius. Ἀμμάς, ἡ τροφὸς Ἀρτέμιδος, καὶ ἡ μήτηρ, καὶ ἡ Ῥέα, καὶ ἡ Δημήτηρ. Dicitur quoque Ἀμμιά, & Ἀμμία etiam. Hebraicum est origine. Vide Seldenum de Diis Syris, pag. 166.

Ammaum, nomen civitatis. 1 Macch. 9.

Ammianus, poeta quidam celebris, cujus meminit Cæl. Rhod. 17. 11. refertque ex eo distichon quoddam, cujus hic sensus est, *Facilius multo esse, corvos reperisse albos, volantesque testudines, quam Rhetorem ex Cappadociâ vita probaris.* Græcum velis? En tibi.

> Θᾶττον ἔην λευκοὺς κόρακας, πτηνάς τε χελώνας
> Εὑρεῖν, ἢ δόκιμον ῥήτορα Καππαδόκην.

Ammianus Marcellinus, historicus, floruit sub Gratiano, & Valentiniano. Scripsit libros 31. ex quibus 13 priores deperierunt. Cujus fuerit nationis, & quâ professione, unde item historiam cœperit, & quousque sit progressus, verba ista in epilogo historiæ ostendunt. *Hæc, ut miles quondam, & Græcus, à principatu Cæsaris Nervæ exorsus adusque Valentis interitum, pro virium explicavi mensura.* Scriptor est veritatis studiosissimus, & prudens, gravis planè ac serius; & dignus qui ab omnibus ametur. Dictio horridior est, sed tantæ sunt virtutes ejus ut hoc in rationem venire non debeat. Vide Vossium de Hist. {Græcis. 2. 18. / Latinis. 2. 9.}

Ammiel, Lat. *populus Dei*, vel *mecum Deus*, pater Bathsuæ, matris Solomonis. 1 Par. 3. quæ & Bathsheba dicta est. Filius item Gemalli. Num. 13. Pater Machir de Lodebar. 2 Reg. 9.

Ammienses, pop Hisp. Plin. 4. 21. ab *Ammia* civitate, cujus meminit Ptolemæus.

Ammisadai, Lat. *populus omnipotentis*, sive *mecum omnipotens*, aut *mecum devastator*, pater Ahiezer, princeps tribûs Dan. Num. 1.

Ammites, fluvius Græciæ. Athenæus lib 8.

Ammiud, Lat. *populus laudis*, vel *confessionis*, aut *mecum laus*, sive *confessio*; pater Elisama principis tribûs Simeon. Num. 34. Pater Tolmai. 2 Reg. 13.

Ammochostus, urbs Cypri episcopalis in orâ ad orientem, post Leucosiam primaria; vulgò *Famagosta*.

Ammon, aliis *Hammon*, Jupiter sub specie arietis cultus in Libyâ; sic dictus, quòd sitienti Libero patri in Arabiæ desertis, Jovemque imploranti apparuerit in formâ arietis, terramque concutiens pedibus fontem ostenderit. Quamobrem templum illic ædificavit, Jovique *Ammoni* h. e. *arenario* consecravit. Græci n. ἀμμὸν *arenam* vocant. Quod innuere Dionysium censet Eustathius, dum ait;

> Καὶ τέμενος Λιβυκοῖο θεοῦ ψαμάθῳ ὑπὸ πολλῇ.

Sed cum vocabulum illud origine Græcum non sit, sed ἴδιον παρ' Αἰγυπτίοις ὄνομα τοῦ Διός, teste Plutarcho lib. de Iside & Osiride, probabilius est quod statuit Nicolaus Fullerus lib. 2. Solem (quem eundem cum Jove fuisse probat Macrobius Saturn. lib. 1.) hoc nomine cultum; Is vero Ebræis חמה *Hammah* dicitur à חמם *calere*, unde *corniger Ammon* fingebatur ad radios designandos à sole emicantes, sicut eadem vox Hebraica & *radios*, & *cornua* significat. Unde ridiculè apud Vulgatum Interpretem, ubi de vultu Mosis splendente agitur, *Et facies ejus erat cornuta*. Atque hinc Mosi cornua pictores vulgò attribuunt. Alii v. *Ham* filium Noë, cujus posteri Libyæ cultores, *Hammonis*, seu Ammonis nomine pro Deo hic cultum censent; quod Vossio placet lib. 1. de Theol. Gentili, nec Fullero displicet, cum ab hoc *Ham*, vel *Cham* Ægyptus *terra Cham* dicatur Psal. 105. & Χημίαν in sacris Isidis vocatam Plutarchus testetur. Lucan. lib. 9.

> *Quamvis Æthiopum populis Arabumque beatis*
> *Gentibus ac Indis unus sit Jupiter Ammon.*

Vide Curtium lib. 4. Diodor. lib. 17. & Arrian. lib. 3. & Peucerum in comment. de Divinat. gener. Hujus meminere Suidas & Aristophanes in *Avibus*. Strabonis ætate negligi jam cœpit Ammonis oraculum, ut indicat ipse lib. 11. Διόπερ καὶ τὸ ἐν Ἄμμωνι σχεδόν τι ἐκλέλειπται χρηστήριον, πρότερον δὲ ἐτετίμητο. Magis etiam neglectum tempore Plutarchi, uti satis liquet ex iis quæ scripsit *de Oraculorum defectu*. Nempe quanto magis perrumperet lux Evangelii, tanto minus pretium erat tenebricosis dæmoniorum oraculis. Itaque temporibus Theodosii senioris despicatui planè erat. Unde Prudentius.

> *Nec responsa refert Libycis in gentibus Ammon.*

Diximus ante, quosdam ab Ægyptiis Jovem Ammonem vocatum putasse. Ita ferè Herodotus in Euterpe. Ἀμμοῦν γὰρ Αἰγύπτιοι καλέουσι τὸν Δία. Et Plut. in Iside. Ἔτι δὲ τῶν πολλῶν νομιζόντων ἴδιον παρ' Αἰγυπτίοις ὄνομα τοῦ Διὸς εἶναι τὸν Ἀμμοῦν, ὃ παράγοντες ἡμεῖς Ἄμμωνα λέγομεν. Deniq; Hesychius. Ἀμμοῦς ὁ Ζεύς. Ἀριστοτέλης. Nec in Ægypto solùm, sed & in Arabiâ & Africâ universâ notum fuisse nomen Ammonis, docent Arabiæ fluvius *Ammon*. Plin. 6. 28. & *Ammoniam* promuntorium. Ptol. 6. 7. & *Ammonii* populi, Plinius ubi supra. In Africâ propriè dictâ *Ammonis* urbs ad Cinyphum flu. Ptol. 4. 3. In insulâ Meroë delubrum *Ammonis*. Plin. 6. 29. In Marmaricâ urbs *Ammonia*, Strabo lib. 17. quæ vulgò Paratonium. Denique regio *Ammoniaca*, ubi Ammonis oraculum toto orbe celeberrimum. Quid quod universa Africa dicebatur *Ammonis* vel *Ammonia* ab *Ammonis*

Dei nomine. Stephanus. Ἀμμωνία ἡ μεσόγαιος Λιβύης, καὶ αὐτὴ δὲ πᾶσα ἡ Λιβύη οὕτως ἐκαλεῖτο ἀπὸ Ἄμμωνος. Vide *Hammon*.

Ammon, pugil, de quo Ovid. Met.. 5.

Hinc gemini fratres, Broteasque, & caestibus Ammon
Invicti. ——— ———

Item Tritonis filius, rex Libyæ, pater Dionysii, qui & Bacchus dicitur.

Ammon, Lat. *populus ejus*, 17. Judæorum rex, regnavit an. 3. Item filius Lot, ex filiâ suâ minore. Gen. 19. à quo *Ammonitæ* populi. Hescyh. Ἀμμανῖται, μεθ' ἡμῶν λαός.

Ammoa, & *Ammonaria* apud Alexandriam sub Decio Imp. martyrio coronati sunt, quorum hic ex militibus fuit, illa ex nobilibus matronis. Euseb. Hist. Eccl. lib. 6. cap. 29.

Ammon, Ægyptus, monasticum vitæ genus excoluit; & cum suorum impulsione uxorem duxisset, cum illâ nunquam rem habuit, sed perpetuam cum illa virginitatem servavit. Sozom. lib. 1. cap. 14.

Ammonia, mediterranea pars Libyæ. Imò tota Libya olim sic dicta. Steph.

Ammonia, Juno sic dicta, i. e. *arenaria*, culta in Græciâ ab Eleis. Pausanias.

Ammonii, populi, quos ex Ægypto originem duxisse author est Herodotus, ubi scribit Ægyptiorum & Æthiopum fuisse colonos, & sermonem usurpasse partim ex Ægyptio partim Æthiopico conflatum. Verba eius hæc sunt. Ἀμμώνιοι ἐόντες Αἰγυπτίων τε καὶ Αἰθιόπων ἄποικοι, καὶ φωνὴν μεταξὺ ἀμφοτέρων νομίζοντες.

Ammonitæ, Palæstina gens. Gen. 19. *Ammanitas* vocat Jos.

Ammonium, promontorium Arabiæ Felicis. Ptol.

Ammonius, Alexandrinus, summus Philosophus, præceptor Origenis, ut ait Porphyrius lib. 3. contra Christianos. A puero Christianus fuit; postquam a. ad maturam ætatem pervenit, sese ad Philosophiam convertit, desertâ fide. Eusebius a. lib. 6. eum fidem Christianam cum Philosophicis studiis, integram, illibatamque servasse usq; ad extremum scribit.

Ammonius, Hermiæ fil. Procli discipulus, ejusque frater Heliodorus dicuntur magistri Damascii apud Suidam in Ἑρμείας. Idem ἠγάπα τὴν τῶν ποιητῶν ἐξήγησιν, καὶ διόρθωσιν τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως κατεσπουδασμένην τέχνην, teste Photio Tmem. 242. h. e. *Ammonius artem in Poetarum enarratione, & Græcarum vocum correctione occupatam dilexit.* Quare cum aliquando scriptorem credidi libelli *De vocum Græcarum differentiâ*. Sunt qui hunc Ammonium Autorem vitæ Aristotelis esse malint.

Ammonius, & Eusebius Scholasticus, Arcadio, & Theodosio juniore Imperantibus vixere; quorum uterque carmine descripsit bellum contra Gainam, Gothorum regem. De his duobus sic Nicephorus 13. 6. *Si quis accuratius, pleniusque, res eo bello gestas cognoscere velit, eum Gaineum librum legere jubemus, quem Eusebius Scholasticus composuit, Troici sophistæ sectator. Qui, cum rebus gerendis spectator ipse belli interfuisset; in quatuor libellis heroico versu id luculenter exposuit; quod scriptum propter rei novitatem in magnâ admiratione fuit. Sed & Ammonius, Poeta alter, qui idem bellum carmine composuit, praelarus proximo imperio, sedecimo junioris Theodosii consulatu, quem cum Fausto gessit (tum enim poema id publicavit) habitus est.* Quæ ad verbum exscripsit ex Socratis libro 6. cap. 6.

Ammonius, historicus ἐν τῷ περὶ βωμῶν καὶ θυσιῶν citatur ab Harpocratione in Ἀμαζόνιον, uti & voce Ἐχέδωρος. Ex quo etiam discimus Lampriensem fuisse, ut Gesnerus falsò Alexandrinum vocet. Eidem etiam Harpocrationi in Θύλλος citatur ἐν τετάρτῳ περὶ κωμῶν. Quæ lectio si sana est, egerit de κώμαις, sive vicis illis, in quos Athenarum urbs erat distributa, uti regio ipsa in δήμους, sive populos. Sed verisimilius est pro κωμῶν etiam hic βωμῶν legi oportere. Vossius.

Ammonias, monachus, ad episcopatum gerendum vocatus, dextram sibi amputavit auriculam, ut mutilato corpore Consecrationem effugere posset. Socrates, lib. 4. cap. 18.

Ammothea, nympha marina, Nerei & Doridis filia. Hesiod. in Theog. ita dicta ἀπὸ τῆς ἄμμου καὶ θεῖν quasi *per arenam discurrens*.

Ammamethu, Arab. Fel. insula in mari Indico. Ptol.

Amnias, Vide *Zaliscus*.

Amnisus, portus Gnossi in orâ Cretæ boreali apud Minoam, cum flu. ejusdem nominis, de quo Callimachus, Apollonius, & Suidas. Is nunc *Picorna* Nigro nuncupatur. Unde Nymphæ *Amnisiades*, & *Amnisides*. Stephanus.

Amnium, Bithyniæ fluvius. Appianus.

Amnon, Lat. *fidelis*, aut *verax*, vel *nutritius*, aut *pædagogus*, sive *matris filius*: primogenitus David ex Achinoam uxore. 2. Sam. 3. Item filius Simonis. 1. Par. 4.

Amnus, Thuscorum rex, regnavit annis 25.

Amœbæus, citharœdus Atheniensis magni nominis fuit, cujus ex Aristeæ *de Citharœdis* libro meminit Athenæus, lib. 14. Zenoni coætaneum facit Plutarchus περὶ τῆς ἠθικῆς ἀρετῆς. Laudat eum à continentiâ (utpote qui uxorem suam nunquam attigerit, quamvis formosissimam) Clemens Alexandr. lib. 3. Strom. Ælianus Hist. An. 6. 1. & Var. Hist. 3. 30. Hinc est quod vir doctissimus Nicolaus Heinsius locum Ovidii 3. de Art. Am.

Tu licet & Thamyran superes atque Orphea cantu.

Ita restituendum putat ——— *Et Amœbea cantu*.

Amolbus, civitas Magnetum, & alia Macedoniæ. Steph.

Amonetus, historicus, cujus meminere Plinius lib. 6. cap. 17. Antigonus Carystius Hist. Mirab. cap. 164. Ælianus de Anim. lib. 17. cap. 6.

Amon, Lat. *fidelis*, aut *verax*, seu *artifex*, vel *nutritius*, sive *pædagogus*; filius Manasse, rex Juda. Item princeps Samariæ civitatis. 3 Reg. 22. Tertius quidam, de quo, Nehem. 7.

Amona, urbs in terrâ Israel, mare mortuum versus, in parte orientali Judææ, juxta quam Gog gigas sepultus jacet.

Amonias, vir nobilis, cujus tanta fuit abstinentia, ut nunquam nisi panem assum ederit, nunquam iratus, nunquam mentitus fuerit.

Amor, ponitur pro Cupidine, Veneris filio. Prop. 2.12.

Quicunque ille fuit puerum qui pinxit Amorem.

Theocritus Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα· βαρὺς θεός.

Vim ejus, sive potius violentiam nemo ferè Poetarum non exprimit. Græcos adducam ad *Cupidinem*. E Latinis duos tantum impræsentiarum proferam, Virgilium, & Senecam Tragædum; Quorum hic Georg. 3.

Omne adeo genus in terris hominumq; ferarumque,
Et genus æquoreum, pecudes, pictaque volucres,
In furias, ignemque ruunt: amor omnibus idem.
Tempore non alio catulorum oblita leæna
Sævior erravit campis, nec funera vulgo
Tam multa informes ursi, stragemque dedere.
Per silvam tam sævus aper, tum pessima tigris:
Heu malè tum Libyæ solis erratur in agris.
Nonne vides, ut tota tremor pertentet equorum
Corpora, si tantum notas odor attulit auras?
Ac neque eos jam fræna virûm, nec verbera sæva,
Non scopuli rupesque cavæ, atque objecta retardant
Flumina, correptos undâ torquentia montes.
Ipse ruit dentesque Sabellicus exacuit sus,
Et pede prosubigit terram, fricat arbore costas,
Atque hinc, atque illinc humeros ad vulnera durat.
Quid juvenis, magnum cui versat in ossibus ignem
Durus amor? nempe abruptis turbata procellis
Nocte natat cæcâ seras freta: quem super ingens
Porta tonat cœli, & scopulis illisa reclamant
Æquora: nec miseri possunt revocare parentes
Nec moritura super crudeli funere Virgo.

Ille Hippolyt. Act. 1.

Nulla pax isto Puero: per orbem
Spargit effusas agilis sagittas.
——— *Juvenum feroces*
Concitat flammas: sensibusque fessis
Rursus extinctos revocat calores:
Virginum ignoto ferit igne pectus:
Et jubet cœlo Superos relicto
Vultibus falsis habitare terras.

Exempla profert Phœbum, Jovem, Lunam, ac Herculem. Pergit.

Sacer est ignis, (credite læsis)
Nimiumque potens. Qua terra salo
Cingitur alto, quaque æthereo

Candida

Candida mundo sidera currunt ;
Hæc regna tenet puer immitis :
Spicula cujus sentit in imis
Cærulus undis grex Nereidum,
Flammamque nequit relevare mari.
Ignes sentit genus aligerum.
Venere instincti quam magna gerunt
Grege pro toto bella juvenci !
Si conjugio timuere suo,
Poscunt timidi prælia cervi ;
Et mugitu dant concepti
Signa furoris. Tunc virgatas
India tigres decolor horret.
Tunc vulnificos acuit dentes
Aper, & toto est spumeus ore.
Pœni quatiant colla leones
Cum movit amor. tum silva gemit
Murmure sævo.
Amat insani bellua ponti
Lucæque boves.

Amorges, ex Larii ducibus unus, qui in Cariâ occiderunt. Herodot. lib. 3.

Amorgos, insula una ex iis quas plerique Sporadas, Stephanus v. & Eustathius Cycladas esse statuunt. Sunt qui *Amorgon* insulam, ex quâ ἀμοργὸ purpuræ genus, & ἀμόργινα ἱμάτια, per literarum inversionem fieri volunt ex Ebræo ארגמן *argaman*, quo purpuram significari nemo est qui nesciat. Favet huic conjecturæ quòd ab Etymologo in voce ἀπομόρξατο, Ἀμόργινα ἱμάτια reddantur τὰ πορφυρᾶ, & ἀμόργη εἶδος βοτάνης πορφυρᾶς. Sed & in Eustathio ἀμόργη est πορφύρα κτ̀ γλῶσσαν. Et id Stephano ἀμόργινος χιτὼν, χρώματος εἶδος. Et in Suidâ ἀμόργινα, χρώματος εἶδος ἀπὸ νήσου Ἀμοργοῦ. Aliis tamen placet vestem *amorginam* à materiâ dici, quia ἀμοργὶς aliquid est bysso simile vel carpaso, in vestium usum olim adhibitum. Suidas: ἀμόργινον, ὅμοιον βύσσῳ, καὶ πολυτελὲς *Amorginum bysso simile & preciosum.* Item· ἔστι δὲ ἡ ἀμοργὶς, ὅμοιον ἀλιτίσῳ λίνῳ. Παρατιλλοῦσι δὲ αὐτὸ, καὶ ἐργάζονται. Ἔστι δὲ σφόδρα λεπτὸν ὑπὲρ τὴν βύσσον, ἢ τὸν κάρπασον. *Amorgis a. est quod simile lino decorticato, quod decorticant, & elaborant, estque id tenuissimum supra byssum, aut carpasum.* Etymologus: Ἀμοργὶς δὲ τῆς καλάμης τῆς ἀνθήλης τὸ λεπτότατον μέρος, ὅθεν ἀμόργη. *Amorgis in lini calamo est pappi vel lanuginis pars tenuissima, ex quâ fit amorge.* In eadem sententia sunt Hesychius, Julius Pollux, Harpocration, Lexici Attici author Pausanias, Phavorinus, alii. Atque id verum esse suadet quod in Æschine ἀμόργινα, & ἔργα λεπτὰ sunt synonyma. Γυναῖκα, inquit, κατέλιπεν ἀμόργινα ἐπισταμένην ἐργάζεσθαι, καὶ ἔργα λεπτὰ εἰς ἀγορὰν ἐκφέρουσαν, *mulierem reliquit, quæ amorgina perite elaborabat, & opera tenuia deferebat in forum.* Nec minus lucis in Aristophanis loco ex Lysistratâ, in quo mulierem tædet τῆς ἀμοργίδος ἣν ἄλοπον οἴκοι καταλέλοιπε, *amorgidis quam domi reliquit nondum decorticatam.* Vide Salmasium in Plin Exerc. pag. 1125. Omnino igitur ἀμοργὶς, vel ἀμοργὶς est lini genus in Amorgo insulâ nasci, aut elaborari solitum. Julius Pollux· τὰ δὲ Ἀμόργινα γίγνεσθαι μὲν τὰ ἄριστα ἐν τῇ Ἀμοργῷ, λίνα δ' ἔτι καὶ ταῦτα εἶναι λέγουσι, *Amorgina a. optima in amorgo fieri dicunt, eaque etiam esse linea.* Tamen amorgen pro purpurâ, & amorgina pro purpureis ideo sumi suspicor, quia colore purpureo plerumque imbuebantur. Interim *amorgon* à Phœnicibus appellatam esse crediderim (inquit Bochartus ὁ μέγας) אם ארגין *em-oregin*, matrem textorum, vel insulam אים *om* aut עם ארגין *am-oregin* gentis textorum, aut etiam הם ארגין *ham-oregin* copiæ textorum; voce הם *ham* ex המון *hamon* contractâ, ut in אברהם *Abraham.* Hodie *Murgo* vel *Amurgo* dicitur.

Amoria, Armeniæ urbs. Procopius.

Amorion, Phrygiæ maioris opidum. Ptolemæus.

Amorrhæi, pop. Palæstinæ, Lat. *amari, rebelles*, sive *loquaces*. Hi Judææ montanis insiderant; sed plerique Jordanem transgressi bellum intulere Moabitis & Ammonitis, & occupaverunt Basan, & Heshbon, & quicquid terrarum est inter fluvios Jabboc & Arnon: in cujus victoriæ memoriam Poeta Chananæus scripsit carmen ἐπινίκιον, quod Moses libris suis inserere dignatus est. Num. 21. vers. 27. Hos fuisse testatur Amos proceritate cedris, robore quercubus pares, quia gigantes Rephaim (quorum unus fuit Og, rex Basanis) vel ex Amorrhæorum genere, vel Amorrhæis erant permixti.

Amorrhæus, filius Chanaan. Gen. 10.

Amos, per א in principio, & ץ in fine Lat. *fortis*, vel *robustus*, pater Esaiæ prophetæ. Es. 1. Hesychius Ἀμὼς ἑρμηνεύεται στερεὸς, ὁ ἰσχυρός.

Amos, per ע in principio & ס in fine, Lat. *oneratus* vel *onerans*, Propheta unus ex duodecim, cujus prophetia extat. Item *Amus* Ægyptius, pater Clinomonachorum, quos ore operto mensæ jubebat accumbere, ne parcè comedentium virtus appareret. *Amos* item Syrach, Judæorum dux, regn. an. 15. Cujus fuit tanta castitas, ut cum uxore nunquam fuerit congressus, sed eidem amorem virginitatis in animum induxerit.

Amosa, Lat. *jurgium*, vel *adinventio*, aut *compressio*, civitas tribus Benjamin. Jos. 18.

Amosis, Ægyptiorum rex, regnavit an. 25.

Ampe, civitas ad mare Rubrum. Steph. & Herod. Gentile est *Ampæus*.

Ampela, opidum Cretæ. Plinius lib. 4. cap. 12.

Ampeloessa, op. in Decapolitanâ reg. quæ Syriæ proxima est, authore Plinio lib. 5. cap. 8.

Ampelone, colonia Milesiorum in Arab. Feliei.

Ampelos, insula, seu promuntorium Sami. Strabo. Sed & juga omnia, quæ totam Samon faciunt monrosam eodem nomine vocantur. Item civitas Cretæ. Ptol. Macedoniæ opidum. Plin. urbs Liguriæ Steph.

Ampelos, Bacchi amasius. Ovid. Trist. lib. 3.

Ampelon intonsum, Satyro, nymphâque creatum
Fertur in Ismariis Bacchus amasse jugis.

Ampelusia, promuntorium Africæ in Mauritaniâ. Mela 1. 5. *Caput atque exordium est promontorium, quod Græci Ampelusiam, Afri aliter, sed idem significante vocabulo, appellant.* Valde v. errat vir quidam doctus, qui Soloenta, vel Syloenta ex Herodoto, hic locum habere putat. Abest illud hinc quam longissimè; sed quod Ampelusiam Græci vocavere, id Κῶτε Afri appellant. Vide *Cota*.

Amphane, urbs Dorica. Stephanus.

Amphapalia, urbs Cretæ. Strabo.

Amphaxis, op. Macedoniæ, unde regio *Amphaxitis*, & populi *Amphaxitæ*, intus ad Axium flu. Steph.

Amphe, una Cycladum.

Amphea, urbs Messeniæ. Stephanus.

Amphiala, opidum Atticæ. Strabo.

Amphialus, Phæacensis, saltu præstans. Hom. Odys. 8.

Ἅλματι δ' Ἀμφίαλος πάντων προφερέστατος ἦεν.

Amphiarai balnea, locus Africæ. Steph. in Ἄμμα. Sed legendum *Attica*. Vide locum.

Amphiarai fons, vide *Alcyonium stagnum*.

Amphiaraus, Oeclei fil. (à quo Oeclides dictus) & maritus Eriphyles, Græcus vates, quem Adrastus rex secum ad bellum Thebanum ducere voluit: sed ille præsciens se illinc non rediturum, latuit; & cùm diu inveniri non potuerit, tandem ab Eriphyle uxore suâ aureo monili ab Adrasto rege corruptâ, productus est, atque ita proficisci coactus, primo die quo ad Thebas venit, hiatu terræ absorptus est. Hom. Odys. 15.

Αὐτὰρ Οἰκλείης (genuit) λαοσσόον Ἀμφιάραον,
Ὃν περὶ κῆρι φίλει Ζεύς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀπόλλων
Παντοίην φιλότητ'· οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδὸν,
Ἀλλ' ὄλετ' ἐν Θήβῃσι, γυναίων εἵνεκα δώρων.
Notus homo mersis Amphiaraus equis.

Horat. lib. 3. Od. 16. *Concidit auguris*
Argivi domus ob lucrum
Demersa excidio.

Pro Deo cultus est post mortem, templumque apud Oropios habuit ex marmore candido constructum, ubi Fons, & Ara, cujus descriptio extat apud Pausan. in Atticis. Cic. lib. 1. de Divinat. *Amphiaraum sic honoravit fama Græcia, sic Deus ut haberetur, atque ut ab ejus solo, in quo est humatus, oracula peterentur.* Historiam ejus latissimè scripsit Diod. Sic. lib. 5. cap. 5. Pausan. in Att. & Stat. Theb. 7. Vide Plut. in Paral.

Amphias, Tharsius quidam fuit, qui ex infimâ sorte ad

 summas

summas opes evectus, cum amicum, tanquam degenerem multis probris affecisset, tandem, velut resipiscens, subjecit, *Sed & nos ex iisdem seminibus sumus.* Quæ vox ab astantibus summâ lætitiâ est accepta. Macrob. Sat. 7. 3.

Amphiclea, vide *Ophitea*.

Amphicrates, historicus, qui libros de viris illustribus conscripsit. Laert. in Aristippo. Ἀμφικράτης δ' ἐν τῷ περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν φησι πιεῖν αὐτὸν κώνειον καταδικασθέντα. *Amphicrates libro de viris illustribus autor est, eum damnatum, venenum bibisse.* Atheneus lib. 13. 5. Θεμιστοκλῆς δ' ἐξ ἑταίρας ἐγεγένητο, ὄνομα Ἀβροτόνου, ὥς Ἀμφικράτης ἱστορεῖ ἐν τῷ περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν. *Themistocles e scorto, cui nomen Abrotano, natus est, ut refert Amphicrates libro de viris claris.* Eundem esse cum Rhetore illo Amphicrate, qui apud Tigranem vitam voluntariâ mediâ finiit, teste Plutarcho in Lucullo, putat Jonsius lib. 2. de Script. Hist. Phil. cap. 15.

Amphictyon, Deucalionis fil. post Cranaum in Atticâ regnavit: huic inventum ferunt somniorum & portentorum interpretationem. Reg. an. 10. Hujus ætate templum in Delo construxit Erisichthon Triopis fil. Euseb. in Chron.

Amphictyon, Heleni fil. amplissimum illud Græciæ Concilium instituit, quod *Amphictyonium* vocabatur, teste Dionysio Hal. lib. 4. Cic. lib. 2. de Inventione. *Accusantur apud Amphictyones, commune Græciæ Concilium.* Constabat a. ex 7. Græciæ civitatibus. Strabo lib. 9. Huic concilio qui præerant *Amphictyones* vocabantur. Vide Budæum in Annot. prioribus, & Erasmum in Chil. Hesych. Ἀμφικτύονες, περικτίονες, συνέδριον Ἑλλήνων συναγόμενον ἐπὶ Πύλαις (lege Πύλαιαι) πυλαγόροι, καὶ ἱερομνήμονες. Vide etiam Harpocrationem & Suidam. Hic primus a Dionysio edoctus, aquam vino miscuit, quo frugi homines usi sunt, quos meraca prius incurvabat potio; unde Dionysio erecta ara, quem ὀρθόν, i. e. *rectum* vocant. Cæl. Rhod.

Amphidamas, Busiridis fil. quem Hercules unà cum patre hospites immolante interfecit.

Amphidoli, civitas Triphyliæ. Steph.

Amphidromia, Etsi non fuerit Amphidromiorum publica solennitas, sed privatorum affectibus consecrata: tamen hic omittenda non fuit, quòd cùm omnes sigillatim homines spectet, etiam δημοτικὸς appellari quodammodo videatur. Igitur Ἀμφιδρόμια, vel ut alii scribunt, Ἀμφιδρομία peragebantur à parentibus die quinto post partum, hoc ritu. Infantem gestantes circum lares focumque currebant: Domestici & amici tanquam gratulabundi dona conferebant. Harpocration ex oratione Lysiæ de abortu. Ἀμφιδρόμια, ἡμέρα τις ἤγετο ἐπὶ τοῖς νεογνοῖς παιδίοις, ἐν ᾗ τὸ βρέφος περὶ τὴν ἑστίαν ἔφερον τρέχοντες, καὶ ὑπὸ τῶν οἰκείων καὶ φίλων πολύποδας καὶ σηπίας ἐλάμβανον. Cursus ille in orbem convertebatur. Plato in Theæteto; ubi Socrates rationem suam docendi obstetricum officio confert; cumque Theætetus peperisset, id est, ingenii sui specimen edidisset; Socrates veluti obstetricis munere perfunctus addit; μετὰ δὲ τὸν τόκον, τὰ Ἀμφιδρόμια αὐτοῦ ὡς ἀληθῶς ἐν κύκλῳ περιδραμητέον. Hesychius amplius tum nomina pueris imponi solita scribit. Ἀμφιδρόμια, inquit, ἡμέρα ἀγομένη τοῖς παιδίοις, ἐν ᾗ τὸ βρέφος περὶ τὴν ἑστίαν ἔφερον τρέχοντες κύκλῳ, καὶ ἐπετίθεσαν αὐτῷ ὄνομα, ὅτε ὑπὸ τῶν οἰκείων καὶ φίλων δῶρα ἐπέμπετο. Ex quibus sequi videtur Amphidromia fuisse Romanorum Nominalibus affinia. Idem tamen author postea sui velut oblitus, decimo die nomina demum imponi tradit. τῇ δεκάτῃ ἡμέρᾳ τὰ ὀνόματα τοῖς βρέφεσιν ἐτίθεσαν. Atqui si Amphidromia die quincto celebrantur, & Nominalia decimo, eadem esse nequeunt. Alio loco vocat δρομιάφιον ἦμαρ. Ἔστι δὲ ἡμέρα πέμπτη ἀπὸ τῆς γενέσεως, ἐν ᾗ τὸ βρέφος βαστάζοντες περὶ τὴν ἑστίαν γυμνοὶ θέουσιν. Igitur acta die quincto Amphidromia, quòd hoc spacium sufficere putarent ad ea curanda, quæ partum ipsum spectant. Hinc etiam obstetrices, & quæ adfuissent enitenti manus abluebant, & quasi munere suo jam perfunctæ, in posterum nutricibus habendam infantis curam ostendebant. Etymolog. Ἀμφιδρόμια, inquit, ἑορτὴ ἐπὶ Ἀθήνησι τελουμένη, καθ' ἣν ἐγχρύσεα ... περὶ τὴν ἑστίαν περιέθεον. Τὸ δὲ αὐτὸ ποιοῦσι καὶ μετ' ... τὰ βρέφη, ... τὴν ἑστίαν περιφέροντες, ... [illegible] Huc etiam facit, quòd Genium, natalium præsidem, sive γενέθλιον, Æschylus Ἀμφιδρόμιον appellavit. Cæterum illa non absque solenni epularum apparatu transigebantur ut Eubuli versus apud Athenæum, lib. 2. manifestè loquuntur, quos vide.

Amphigenia, Peloponnesi urbs in Messeniâ reg. cujus meminit Stat. 4. Theb.

——— Quos fertilis Amphigenia,
Planaque Messene, montanaque nutrit Ithome.

Homerus in Catalogo.

Καὶ Κυπαρισσήεντα, καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον.

Amphilochi, pop. Epiri in Acarnaniâ, quorum urbs *Amphilochia*, & *Argos Amphilochium* sive *Amphilochicum*, etiam nunc *Anfiloca* incolis dicta.

Amphilochia, urbs Callaicorum in Hisp. Tarraconensi ad Minium flu. inter Tyden & Lucum, vulgò *Orense*, teste Jo. Marianâ. A Teucro condita fuit, sic ab Amphilocho, uno ex sociis ejus nominata, teste Strabone. long. 12. 00. lat. 42. 30.

Amphilochius, Metropolita Cyzicenus, ad quem scribit Photius Epist. 207.

Amphilochius, Iconii (Lycaoniæ hæc metropolis est) episcopus. Floruit sub Theodosio M. Quanti eum fecerit B. Hieronymus, argumento est, quòd, epistolâ ad Magnum, sacrâ, profanâque doctrinâ cum Basilio, & Greg. Nazianzeno, æqualem facere videtur. Vide Voss. de Hist. Græcis lib. 2. cap. 12.

Amphilochus, Amphiarai, & Eriphyles fil. reversus ab expeditione Trojanâ, patriâ relictâ Argos Amphilochium condidit, rex & augur apud Græcos habitus fuit.

Amphilochus, Atheniensis Philosophus, & agriculturæ scriptor. Varro lib. 1. de R. R.

Amphilysus, flu. ab Aslaro Sami monte fluens. Steph.

Amphilytus, Acarnan hariolus. Herodot. lib. 1. cap. 62. Hic divinâ pompâ fungens, sic vaticinatus est.

Ἔρριπται δ' ὁ βόλος, τὸ δὲ δίκτυον ἐκπεπέτασται,
Θύννοι δ' οἰμήσουσι σεληναίης διὰ νυκτός.
Est nummus projectus, item sunt retia tenta,
Nocte meant thynni claro sub sidere Lunæ.

Vel, ut alii reddunt.

Verriculum jactum est, expansaque retia, nocte
Mox aderunt thynni, &c.

Amphimachus, Amphiarai & Eriphyles fil. quem Homerus cum aliis Græcorum ducibus Trojam venisse scribit. Ita Dictionarii Poetici primus compilator. Ego v. apud Poetam in Catalogo duos Amphimachos invenio, neutrum tamen, quod sciam, Amphiarai & Eriphyles filium. Primus occurrit ver. 620.

Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἡγησάσθην,
Υἷες, ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δ' Εὐρύτου Ἀκτορίωνος.

Alterius mentio est vers. 870.

Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάστης ἡγησάσθην,
Νάστης, Ἀμφίμαχός τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα.

Amphimalia, op. Cretæ in orâ boreali, ubi *sinus Amphimalus* qui hodiè *Golfo di Sudâ*, & *Golfo di Nicola* dicitur.

Amphimedon, Libycus quidam, qui in aulâ Cephei regis adversus Perseum pugnans, occisus est. Ovid. 5. Met.

Ecce Syenites genitus Methione Phorbas,
Et Libys Amphimedon, avidi committere pugnam,
Conciderant lapsi. ———

Amphimedon, unus procorum Penelopes, à Telemacho Ulyssis filio occisus. Hom. Odys. 22.

Ἔνθ' αὖτ' Εὐρυδάμαντα βάλε πτολίπορθος Ὀδυσσεύς,
Ἀμφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος, Πόλυβον δὲ συβώτης.

Erat a. Melanthei filius, teste eodem Hom. Odys. ω.

Ἔγνω δὲ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο
Παῖδα Μελανθῆος τὸν ἀγακλυτὸν Ἀμφιμέδοντα,

Amphimetrium, vide *Cerne*.

Amphinome, nymphæ nomen, à *circumpascendo*, quod proprium est aquarum, quæ ripas & litora circumquaque depascunt. Hom. Iliad. Σ.

Δεξαμένη τε, καὶ Ἀμφινόμη, καὶ Καλλιάνειρα.

Item mater Jasonis, quæ gladio sibi pectus transfixit, & periit absente filio. Nat. Com. 6. 7.

Amphinomus, unus ex procis Penelopes à Telemacho Ulyssis filio interfectus. Hom. Odys. 22.

Ἀμφίνομος δ' Ὀδυσῆος ἐείσατο κυδαλίμοιο
Ἀντίος ἀΐξας, εἴρυτο δέ οἱ φάσγανον ὀξύ,
Εἴ πως οἱ εἴξειε θυράων. ἀλλ' ἄρα μιν φθῆ
Τηλέμαχος

Τολίμαχ@ κατέστηθι ϐαλὼν χαλκήρει δουρὶ
Ὕμον μέσσοφι, διὰ δ' ἀσπίδος ἤλασε,
Δουρατι δὲ στονῶν, &c.

Erat a. Nisi filius, recte eodem Hom. Odys. 18.
Τοίου δ' Ἀμφίνομ@ ἀγορήσατο ἢ μετέειπε,
Νίσου φαίδιμ@ υἱὸς Ἀρητιάδαο ἄνακτ@.

Amphinomus, & *Anapius*, Siculi fratres; cùm Ætnæ incendio Catana urbs, & omnia prope Siciliæ loca deflagrarent; parentes humeris impositos periculo subduxerunt. Vide Val. Max. lib. 5. cap. 4. Et Sen. lib. 3. de Benef. Cornel. Severus in Ætnâ.

Amphinomus, fraterque, pari sub munere fortes,
Cum jam vicinis streperent incendia tectis,
Accipiunt, pigrumque patrem, matremq; senilem.

Silius Ital. lib. 14.

Tum Catanæ nimium ardenti vicina Typhœo,
Et generasse pios quondam celeberrima fratres.

Vide Dausqueii notas ad locum istum pag. 596.

Amphion, filius Jovis ex Antiope, Nyctei filiâ, quæ cum Lyco regi nupsisset, ab Epapho (ut apud Hyginum legitur) aut certè Epopeo (ut in Corinthiacis habet Pausan.) per dolum est constuprata; quâ re cognitâ, Lycus uxorem repudiavit, quam Jupiter jam viduam compressit, ex quo & gravida effecta est. Id sentiens Dirce, cum quâ secundas nuptias Lycus contraxerat, suspicata est virum clam cum Antiope consuescere; eamque ob causam famulis imperavit, ut carceri eam includerent. Verùm, instante jam tempore partûs, Jovis miseratione soluta est, & in Cithæronem montem confugit, ibique in bivio gemellos edidit, quos pastores pro suis educarunt; Et alterum quidem *Zethum* appellarunt ἀπὸ τοῦ ζητεῖν τόπον; alterum a. *Amphionem*, ὅτι ἐν ὁδῷ, ὃ ἐστὶ ἀμφὶ ὁδὸν μήτηρ αὐτοῦ ἔτεκεν. Hom. Odys. λ.

Τὴν δὲ μετ' Ἀντιόπην ἴδον Ἀσωποῖο θύγατρα
Ἢ δὴ καὶ Διὸς εὔχετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι,
Καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδ' Ἀμφίονά τε Ζῆθόν τε,
Οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
Πύργωσάν τ' ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γε δύναντο
Ναιέμεν εὐρύχορον Θήβην, κρατερώ περ ἐόντε.

Hi postea adulti, cognitis injuriis, quibus matrem suam affecerat Dirce, tauri indomiti caudæ eam alligatunt, eoque per loca aspera agitato, diris eam cruciatibus laniarunt, donec ejus misertus Bacchus in fontem sui nominis eam commutavit. Fuit a. Amphion musicus tam insignis, ut testudinem à Mercurio dicatur accepisse, ejusque sono saxa ad urbis Thebanæ constructionem attraxisse. Apollon. Rhod. lib. 1. Argonauticon.

Ἀμφίων δ' ἔπι οἱ χρυσέην φόρμιγγα λιγαίνων
Ἤϊε, δὶς τόσση δὲ μετ' ἴχνια νίσσετο πέτρη.

Euripides in Phœnissis.

Ἀμφίονος δὲ ποτ' εἰς ὑμνῳδίας,
Ἦλθον ἐρυμνὰ, φόρμιγγι δὲ τείχεα Θήβας
Τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας ὕπο, πύργος ἀνέστα.

Horatius ad Pisones.

Dictus & Amphion Thebanæ conditor arcis
Saxa movere sono testudinis, & prece blanda
Ducere quo vellet. ———

Et lib. 3. Od. 11.

Mercuri, nam te docilis magistro
Movit Amphion lapides canendo.

Virgil. Eclogâ 2.

Canto quæ solitus, si quando armenta vocabat,
Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho.

Propertius lib. 1. eleg. 9.

Aut Amphioniæ mœnia flere lyræ.

Idem lib. 3. eleg. 2.

Saxa Cithæronis Thebas agitata per artem
Sponte suâ in muri membra coisse ferunt.

Ovid. Μεταμορφώσεως lib. 3.

Saxa tuo cantu, vindex justissime matris,
Fecerunt muros officiosa novos.

Statius 1. Thebaidos.

— Peaitusque sequat quo carmine muris
Jusserit Amphion Tyrios accedere montes.

Idem lib. 8. — *Tyriam reptantia saxa*
Ad chelyn, & duras animantem Amphiona cautes.

Et 3. Silv. in Hercule Surrentino.

——— *Tyrione hæc mœnia plectro*
An Geticâ venere lyra?

Plura de Amphione Nat. Com. 9. 15. Eum a. saxa movisse, (inquit Albricus) nihil aliud fuit, quàm quod melliflua oratione suasisset Ignaris, & rudibus hominibus, ac sparsim degentibus, ut in unum convenirent, & civiliter viverent, & in defensionem publicam civitatem mœnibus circumdarent. Quòd a. citharam à Mercurio susceperit, id sig. cum eloquentissimum fuisse Boccatius.

Amphion, filius Jasii, imperavit Orchomeniis, Minyis, & Pyliis, teste Leontio, alio nomine Argus vocatus, cui erat filia Chloris, natu minima. Hom. Odys. λ. vers. 280.

Καὶ Χλῶριν εἶδον περικαλλέα, τήν ποτε Νηλεὺς
Γῆμεν ἑὸν μετὰ κάλλ@, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα,
Ὁπλοτάτην κούρην Ἀμφίον@ Ἰασίδαο,
Ὅς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μινυείῳ ἶφι ἄνασσεν,
Ἡ δὲ Πύλου βασίλευε.

Amphipolis, quæ postea Christopolis à Græcis appellata est, hodiè *Christopoli*, & *Emboli* Turcis, urbs archiepiscopalis Macedoniæ, in Thraciæ confinio juxta Philippos ad oram littoream; sic dicta διὰ τὸ περιῤῥεῖσθαι Στρυμόν@, quòd illam Strymon flu. circumfluat ambiatq; Thucyd. l. 4. Stephanus ait, olim *Myricæ* dictam fuisse, & *Eiona*. Item Κεράμια, & Ἀιδ@ερμ@ eidem dicitur. Vocabatur etiam *Urbs Martis*, & *Novem viæ*, Ἐννέα ὁδοί, teste Suidâ, qui eam in Thraciâ ponit. long. 50. 00. lat. 41. 30. Est etiam Syriæ civitas juxta Euphratem à Seleuco condita, & à Syris *Turmeda* dicta, teste Stephano.

Amphipolitanus lacus, cujus meminit Suidas.

Amphipyros, Dianæ cognomen apud Sophoclem in Trachiniis, sic dicta, quòd utrâque manu facem gestat. Cæl. Rhod.

Amphira, Minervæ epitheton apud Lycophronem.

Amphirœ, nympha, ab *undecunque fluendo* sic dicta. Hesiod. in Theog.

Amphis, poëta Comicus circa Olymp. 95. Platonis falsem ætate vixisse constat ex Diogene Laertio. Ejus *Γυναικομανίας* laudat Athenæus lib. 14.

Amphisa, flu. in Phocide.

Amphisbæna, serpentis nomen, in Libyæ desertis degentis, duo habentis capita, quorum alterum loco suo est, alterum ubi cauda, unde utrinque venenum diffundit. Lucan. lib. 9.

Et gravis in geminum surgens caput Amphisbæna.

Æschylus in Agamemnone.

Ἀμφίσβαιναν, ἢ σκύλλαν τινὰ οἰκοῦσαν ἐν πέτραισι.

Hesychius. Ἀμφίσβαινα, ὄφ@ ὅμοιος μαχαιρίσκῳ, λεπτοχυλὸν ἔχει κεφαλὴν ἔχων, ἢ ταύτῃ πορεύεται τὴν πορείαν ποιούμενον, ὅτι τούτω ἀμφοτέρωθεν μὴ διὰ κεφαλὰς ἔχειν, λέγεται δὲ ἢ διὰ τὸ μ' Ἀμφίσβαινα.

Amphiscii, vocantur ii qui sub Æquinoctiali circulo habitant, eò quòd quadruplici umbra verberentur. Nam Sole existente in alterutro punctorum Æquinoctialium, i. e. in principio Arietis, aut Libræ, umbra eorum matutina jacitur versus Occidentem, vespertina versus Orientem. Sole a. Cancrū, aliquodve ex cæteris signis Septentrionalibus perambulante, umbram habent Australem: contrà v. Septentrionalem, Sole sub Capricorno, aliquove alia Australium signorum iter faciente.

Amphissa, urbs Locrorum Ozolorum in Achaiâ. Prol. Ità dicta, teste Stephano, quod undequaq; montibus cingatur. *Lambina*, hodiè, teste Nigro, Aliis *Anfila*. Lucanus lib. 3.

Phocaicas Amphissa manus, scopulosaque Cyrrha,
Parnassusque jugo misit desertus utroque.

Hinc *Amphissæi*, qui Delphicum templum diripuerunt, ut est videre apud Demosthenem in Orat. pro Ctesiphonte. long. 47. 40. lat. 37. 50. Armeniæ quoque minoris regio sic dicta, teste Lycophrone.

Amphissa, Magnæ Græciæ op. in orâ Calabriæ ulterioris, inter Locros & Caulonam 8. m. p. apud ostia Sagræ flu. Hodie *La Rocella* dicitur, Gabr. Barrio authore. Ovid. Met. 15.

Linquit Japygiam, lævisque Amphissia remis
Saxa fugit. ———

Amphissene, regio minoris Armeniæ. Steph. ex Strabone.

Amphisthenes, vir Lacedæmonius, qui, cùm Dianæ sacra

 faceret

faceret, in furorem conversus est. Pausan. lib. 1.

Amphiclides, vir quidam tantæ stultitiæ, ut ignoraret utrum ex patente esset prognatus.

Amphistratus, & *Rhecas*, Laconum duces fuere, qui Heniochiam inhabitarunt, quam sic dictam scribunt, quòd hi aurigæ Castoris & Pollucis essent. Strabo lib. 11. Item *Amphistratus*, nomen Statuarii cujusdam. Plin. 36. 5.

Amphithemis, Thebanorum dux, qui bello Græciæ Lacedæmonios implicavit. Plut. in Lysandro, & Pauſ. lib. 3.

Amphithoe, nympha marina Nerei & Doridis filia, ut post Hesiodum tradit Hyginus in Fab. Poeticis, ab *utrinq; cursitando* sic dicta.

Amphitrite, Nerei, vel Oceani, & Doridis filia, Neptuni uxor, cujus nuptias cùm à principio fugeret, virginitatem servare cupiens, misit ad eam Neptunus Delphinum, qui per varia loca quæsitam tandem ad radices montis Atlantis invenit, &, ut Neptuno jungeretur, persuasit. Claudianus 1. de R. Prof. *Nereïa glauco*

Neptunum gremio complectitur Amphitrite.

Hinc à Poetis maris Dea fingitur, ex quâ natus est Triton, ut canit Hesiodus. Sumitur interdum pro ipso mari. Ovid. Met. 1. ——— *Nec brachia longo*

Margine terrarum porrexerat Amphitrite.

Catullus in Argonaut.

Illa rudem cursu prima imbuit Amphitritem

Ita Græci. Dionys. Periegetes vers. 53.

Ἀντία Κασπίης τετραμμένῳ Ἀμφιτρίτης.

Nomen deductum videtur παρὰ τὸ ἀμφοτέρωθεν τρίβειν τὴν γῆν, h. e. quòd mare terram circumquaque atterat, & quasi radat. Unde Virgil.

Proxima Circææ raduntur litora terræ.

Et Dionysius Perieg. vers. 61. de Oceano.

Ἡ ῥά θ' ὁ πᾶσαν ὑποζώουσα θάλασσαν.

Vel ἀπὸ τοῦ τρεῖν, quod est terrere. Mare enim circum se navigantes pereundi terrore insequitur. Hesychius, Ἀμφιβόητη (lege Ἀμφιτρίτη) θάλασσα, ἀπὸ τοῦ φόβον περιβάλλειν τοὺς διαπλέοντας αὐτήν. Etymologus. Παρὰ γὰρ τὸ τρεῖν λέγεται Ἀμφιτρίτη, ἡ ἀμφοτέρωθεν φόβον ἡμῖν ἐμποιοῦσα. Ideoque λέγει ὁ Χοιροβοσκὸς καὶ Ὠρίων, διὰ τοῦ ι διφθόγγου γράφεσθαι debere. Joannes verò Diaconus in Allegoriis, quas ad Hesiodi Theogoniam scripsit aliam profert ab his diversam etymologiam. Ἀμφιτρίτη δὲ, inquit, λέγεται ἡ θάλασσα, καὶ ἁπλῶς ἡ τῶν ὑδάτων ὑπόστασις, διὰ τὸ ἀμφὶ τοῖς στοιχείοις τρίτην λαχεῖν τάξιν. Τὸ πῦρ γὰρ πάντων ὑψηλότερον, εἶτα ὁ ἀὴρ τέτακται, καὶ τὸ ὕδωρ τρίτον ἐστίν. Eadem habet & Tzetzes, seu quisquis est vetus Hesiodi Scholiastes, pag. 303. edit. Heins. Euripides in Cyclope aquam nominat *Amphitritem*, quæ Neptuni uxor dicitur, qui est spiritus per universam aquæ molem diffusus, & tanquam anima ipsius elementi aquæ. *Amphitrite* 2. est corpus & materia humoris omnis, qui intra terram includitur.

Amphitrope, pars Antiochidis tribûs. Steph.

Amphitryo, princeps Thebanus, Alcæi filius, Herculis pater. Vide *Alcmena*. Hinc *Amphitryonides*, patronymicum pro Hercule apud Poetas, & per epenthesin τοῦ a *Amphitryoniades*, qui licet Jovis filius, tamen Amphitryonis putabatur, unde Catullo *Falsiparens* dicitur epigr. 69. Virg. Æn. 8.

Interea cum jam stabulis saturata moveret
Amphitryoniades armenta, abitumque pararet.

Prop. lib. 4. eleg. 10.

Amphitryoniades quâ tempestate juvencos
Egerit à stabulis, ô Erythea, tuis.

Vide Hesiodum in Scut. Herc. & Plaut. in Amphitr.

Amphitus, & *Telchius* Dioscurorum aurigæ, à quibus Heniochorum gens ortum habuit. Straboni vero lib. 11. *Amphistratus*, & *Rhecas* appellantur.

Amphorites, genus certaminis in Æginâ Æaci, viz. exercitii literarii, ubi bos præmium fuit Dithyramborum poetis, qui præclarius in Dionysium cecinissent. Nat. Comes.

Amphrysus, Thessaliæ flu. vel Magnesiæ, juxta quem Apollo pavit armenta regis Admeti. Lucanus lib. 6.

——— *Et flumine puro*
Irrigat Amphrysus famulantia pascua Phœbi.

Virgil. Georgicon tertio. —— *Te memoranda canemus*
Pastor ab Amphryso. Ovid. Met. 2.

Apidanusque senex, lenisque Amphrysus, & Æas.

Alius est ejusdem nominis in Phrygiâ reddens mulieres steriles. Plin. 32. 2. Hinc *Amphrysiacus*. Statius.

Aut Amphrysiaco pastor de gramine carpsi.

Est etiam urbs Phocidis. Steph. *Amphrysia vates* apud Virgil. Æn. 6. ponitur pro Sibylla.

Ampre, opidi nomen apud Plinium lib. 6. cap. 8.

Ampsaga, castellum in Numidiâ. Mela. 2. 6. ubi aliqui *Ampse*. Sed nusquam terrarum hoc nomen reperias. Vaticanus, aliique codd. legunt. *Et Arisa castellum.* Ordo 2. ipse docet legendum hic esse *Quisa*, vel *Quiza*, uti reposuit Vir doctissimus Is. Vossius.

Ampsaga, flu. Africæ Cirtam urbem alluens. Hodie *Suf Gemar* Lud. Marmolio dictus.

Ampsalis, Sarmatiæ Asiaticæ civitas. Ptol.

Ampycides, Mopsus Ampycis fil. Ovid. Met. 8.

Ampycidesque sagax, & adhuc à conjuge tutus
Oeclides. Idem Met. 12.
Nec tu credideris tantùm cecinisse futura
Ampyciden Mopsum.

Ampyx, nomen viri proprium. Ovid. 12. Met.

Ampyca quid referam, qui quadrupedantis Oëcli
Fixit in adverso cornum sine cuspide vultu?

Erat 2. *Ampyx*, Mopsi pater. Orpheus in Argon.

Καὶ Μόψος Τιταρήσιος, ὃν Ἄμπυκι νυμφευθεῖσα
Χαονίη ὑπὸ φηγῷ Ἀρηγονὶς ἐξελόχευσεν.

Quanquam Scholiastes Apollonii *Ampycum* eum vocat, in illud lib. 1.

Ἤλυθε δ' αὖ Μόψος Τιταρήσιος, ὃν περὶ πάντων
Λητοΐδης ἐδίδαξε θεοπροπίας οἰωνῶν.

Ἀμπυκίδης ἐστὶ, inquit ὁ Μόψος τοῦ Τιταρήσου, μητρὸς δὲ Χλωρίδος. Ubi vereor ne errorem commiserit, patriam ejus pro patre sumens. Mopsus n. erat è Titaro, opido, seu monte Thessaliæ. Item *Ampyx*, Patrensis quidam nobilis. Pausan. lib. 1.

Amram, Lat. *populus excelsus*, vel *manipulus eorum*, aut *tum excelso*: filius Koath, filii Levi, Mosis pater. Ex. 6. 18. Ἀμαράμης Josepho dicitur Ant. lib. 2. quem vocat unum τῶν ἐν γεγονότων παρὰ τοῖς Ἑβραίοις, cap. 2.

Amri, per א, Lat. *amarus*, vel *dicens*, sive *exaltatio*, aut Syriacè, *aries*, pater Zacchur, Nehem. 3.

Amri, per ע, Lat. *manipulus*, vel *dominium*, sive *populus rebellis*, vel *amarus*, princeps militiæ super Israel, rex tandem constitutus. 3 Reg. 16. Mich. 6. Sed legendum *Omri*. Item pater Athaliæ matris Ochoziæ filii Joram. 4 Reg. 8. Et fil. Bechor filii Benjamin. 1 Par. 7.

Amraphel, Lat. *loquens ruinam*, *occultum*, vel *judicium*, Rex Senaar. Gen. 14.

Amsanctus, locus in medio Italiæ apud Hirpinos, sulfureas habens aquas; quæ quòd undique silvis, angustiisque clausæ sint, tam pestilentem emittunt odorem, ut propius accidentes necentur. Hinc factus locus fabulæ. *In Amsancti vallibus Inferorum spiraculum esse.* Cic. 1. de Divin. *Quid enim? non videmus quàm sint varia terrarum genera? ex quibus & mortifera pars quædam est, ut Amsancti in Hirpinis, & in Asiâ Plutonia, quæ vidimus.* Virgil. Æn. 7.

Est locus Italiæ in medio sub montibus altis
Nobilis, & famâ multis memoratus in oris
Amsancti valles; densis hunc frondibus atrum
Urget utrinque latus nemoris, medioque fragosus
Dat sonitum saxis, & torto vortice torrens.

Claud. de R. Prof. lib. 2.

Tunc & pestiferi pacatum limen Averni
Innocuæ transistis aves, flatumque repressit
Amsanctus. ———

Plin. 2. 93. *Alii Charoneas scrobes mortiferum spiritum exhalantes. Item in Hirpinis Amsancti ad Mephitis ædem locum, quem qui intravere moriuntur.* Hinc Sidonius explicandus lib. 3. ep. 13. ubi lepidè cujusdam nasum taxans, ait; *Nares, circumsedentium ventilata duplicis Amsancti peste funestat*, i. e. duo nasi foramina referunt Amsanctum & Mephitim.

Amstelrodamum, vel *Amsterodamum*, florentissima, & primaria Hollandiæ civitas, mercimoniorum, sitûsque causâ toto orbe celebris, formâ oblongâ, & fere triangulari, Venetiarum instar, marinis aquis circumluitur; Loci ratione

tione inexpugnabilis; Maximis navigiis frequens est, quæ Anglicis, Hispanicis, &c. mercibus onusta, maximo numero intra civitatis mœnia recipi, exonerarique possunt. Polleotes opibus cives habet, adeo ut licet 300 quandoque navium classis una eodemq; tempore appellat, ingentis pretii merces conferens, earum tamen omnium promptissimi hic inveniantur emptores, qui statim, vel numeratâ pecuniâ, vel aliarum mercium permutatione, omnia externarum navium bona compararent, ut, vel sexto etiam die, itineri se rursus committere queant. In domesticis supellectilis nitore, cùm universæ Hollandiæ, cùm huic imprimis civitati palma debetur. Omnia ejus ædificia maximis alni lignis innituntur, ut plus sumptuum in fundamenti collocationem, quàm superioris ædificii constructionem impendatur. Lanificio etiam claret; vulgò *Amsterdam*. long. 26. 34. lat. 52. 30.

Amulius, rex Albanorum, Procæ fil. Numitoris frater natu minor, quem imperio pepulit, filiumque ejus Lausum necavit. Filiam v. Iliam Vestæ sacerdotem fecit, ut spem sobolis auferret. Occisus fuit à Remo & Romulo, & regnum avo Numitori restitutum. Ovid. Fast. 3.

Romuleoque cadit trajectus Amulius ense.

Idem Ovidius Mutationum libro. 14.

Proximus Ausonias injusti miles Amuli
Rexit opes: Numitorque senex amissa nepotum
Munere regna capit.

Diversimodè v. à diversis hæc historia narratur, præsertim ab Eusebio, Plutarcho, Livio, Dionys. Hal. & Eutropio.

Amulius, pictor nobilis, qui Minervam depinxit. Plin. lib. 35.

Amus, Cariæ civitas. Ἄμος Stephano.

Amyca, Cœlesyria ab Hebræis עמוקה *Amuca*, à Syris אמיקא *Amyca*, i. e. *profunda* dicebatur. Unde Ἀμύκης πεδίον Polybio lib. 5. ubi de Oronte fluvio. Τὸν ἀρχὴν τοῦ ῥεύματος λαμβάνει ἀπὸ τῶν κατὰ τὸν Λίβανον, καὶ τὸν Ἀντιλίβανον τόπων, καὶ διανοῖας τὸ καλούμενον Ἀμύκης πεδίον, ἐπὶ αὐτὴν ἔχεται τὴν Ἀντιόχειαν.

Amyci portus, locus in Ponto, Amyco Bebrycum rege interfecto clarus, Plin. 6. 44. Cujus tumulus lauro tegebatur, quam insanam vocabant, quoniam siquid ex eâ decerptum navibus inferretur, jurgia fiebant, donec abjiceretur. Unde Δάφνη μαινομένη Arriano dicitur. Hodiè *Lamia*, & *Scala marmorea* dici scribit Gyllius in suo Bosphoro.

Amycla, una ex filiabus Niobes, quam tradit Pausanias cum Melibœa sorore servatam, imploratâ Latonæ veniâ. Homerus tamen omnes interiisse scribit. Iliad. Ω.

Amyclæ, urbs Italiæ, inter Cajettam & Tarracinam, à Laconibus Castoris & Pollucis comitibus condita, & ab Amyclis Laconiæ sic appellata. Cujus cives, cùm secundùm Pythagoreorum sectam, ab esu carnium, & animalium cæde abstinerent, serpentesque ex vicinis paludibus natos occidere nefas putarent, ab iisdem sunt interempti. Sed cum frequenter hostium adventus falsò nunciaretur, legibus cautum est, ne quis porro hanc famam spargeret. Unde postea ex improviso captæ sunt Amyclæ. Hinc Proverbium. *Loqui volo, nam scio Amyclas tacendo periisse*. Unde etiam *Tacitæ* dictæ Virgilio lib. 10.

——— *Tacitis regnavit Amyclis.*

Catullus Urbicarius in Pervigilio Veneris, quod alii Petronio adscribunt.

Perdidi Musam tacendo; nec me Phœbus respicit:
Sic Amyclas, cùm tacerent, perdidit silentium.

Silius Italicus lib. 8.

——— *Quásque evertêre silentia Amyclæ.*

Unde *Amyclas vivere*, pro Amyclarum more silere, Ausonius dixit Professor. carm. 12.

Taciturnè Amyclas qui silendo vixeris.

Amyclæ, Peloponnesi civitas, Castoris & Pollucis patria, una ex iis urbibus, quas olim Lacedæmonii centum tenuere, institutis etiam communibus sacris pro singularum salute, quæ Hecatombas ab earum numero vocabant. Nomen indidit *Amyclas* Lacedæmonis filius, cujus matrem Diomedam Interpres Nicandri nominat. Amyclis autem, ut in totâ fere Laconiâ Apollo colebatur, uti postea docebimus in *Amyclæus*. Hæ Amyclæ ab Ovidio vocantur *armiferæ*. de Art. Am. 2. 1.

Talis ab armiferis Priameius hospes Amyclis
Candida cum raptâ conjuge vela dabat.

Item *antiquæ* ab eodem, Met. lib. 8.

Et quos Hippocoon antiquis misit Amyclis.

Item *Ledææ* Statio. 7. Theb.

Parrhasiumque nemus, Ledæasque ibis Amyclas.

Item *tetricæ*, à severâ Pythagoræorum superstitione eidem Silv. lib. 5.

——— *Tetricis Alcman cantatus Amyclis.*

Therapnææ vocantur à Martiali lib. 9.

Ista Therapnææ si forma fuisset Amyclis.

long. 48. 56. lat. 35. 48.

Amyclæi, coloniam miserunt in Cretam. Onuphrius.

Amyclæum, civitas, & portus Cretæ. Steph.

Amyclæus, Apollo sic dictus, propter Amyclas, ubi est templum ei dicatum, opere, divitiisque præcipuum, in loco omni arborum, ac frugum genere refertissimo. Hinc propter arborum pulchratum copiam Amyclæ Statio *virides* vocantur. Theb. lib. 9.

——— *Hunc virides non excipitis Amyclæ.*

Herbas ejus commendat Val. Flaccus lib. 1.

Vellerem pavida Castor dum quæreret Helles,
Passus Amyclæâ pingescere Cyllaron herbâ.

De Apollinis a. fano sunt & hæc Straboois verba lib. 8. Τυγχάνουσι δὲ οἱ Ταΰγετοι ἡ Σπάρτη ἐν μεσογαίᾳ, καὶ Ἀμύκλαι, ὅπου τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερόν. Hinc Amyclæ *Apollineæ* Statio dicuntur. Thebaidos libro quarto.

Hujus Apollineæ currum comitantur Amyclæ.

Ubi Lactantius, Luctatius, sive Lutatius Scholiastes. *Amyclæ Laconicæ civitas, sacra Apollini.*

Amyclæas, Statuarius quidam. Pausao. lib. 5.

Amyclas, nauta, à quo Cæsar tempore belli civilis in Italiam vectus est. Lucanus lib. 5.

——— *Molli consurgit Amyclas,*
Quem dabat alga, toro.

Amycus, Neptuni, & Melies nymphæ filius, Bebrycum rex, qui eam consuetudinem habuit, ut advenas ad certamen provocaret, & insidiis circumventos ibidem interficeret. Cum itaque Argonautæ illuc venissent, Pollux ab eodem ad certamen provocatus, cognitis insidiis, socios convocavit, & ab iis adjutus Amycum interfecit. Vide Theocritum in Idyll. 22. cui titulus Διόσκουροι.

Amycus, Centaurus, Ixionis & Nubis filius. Ovid. Met. 12.

Primus Ophionides Amycus penetralia donis
Haud veritus spoliare suis.

Amycus, Æneæ comes. Virgil. Æn. 1.

Nunc Amyci casum gemit, & crudelia secum
Fata Lyci. Idem lib. 9. *Inde ferarum*
Vastatorem Amycum, quo non felicior alter
Ungere tela manu, ferrumque armare veneno.

Frater Dioris. Idem lib. ult.

Turnus equo dejectum Amycum, fratremque Diorem
Congressus pedes, hunc venientem cuspide longâ,
Hunc mucrone ferit.

Amydon, civitas Macedoniæ, in Pœoniâ regione ad Axium fluvium, unde auxilia missa fuere Trojanis. Hom. Il. 2.

Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,
Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος,
Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν.

Ubi Schol. Ἀμυδῶνος, πόλεως Παιονίας. Ejus meminit Juvenalis Sat. 5.

Hic altâ Sicyone, ast hic Amydone relictâ,
Esquilias, dictumque petunt à Vimine collem.

Amymni, Epiri populi. Stephanus.

Amymone, Danai regis filia, una ex 50 sororibus, quæ dum se in sylvis jaculando exerceret, Satyrum percussit imprudens, qui, impetu in eam facto, vim ei voluit inferre. Quapropter imploratò Neptuni auxilio, ab eo passa est quod à Satyro formidarat. Itaque prægnans facta Naupliam peperit. Hanc in smaragdo Alexander sculpi voluit. Strabo. lib. 8.

Amymone, fons & flu.. Peloponnesi per Argiam reg. fluens in Lernam paludem, ab *Amymone* Danai filiâ nomen habens. Ovid. Met. 2. —— *Quærit Bœotia Dircen,*
Argos Amymonen, Ephyre Pyrenidas undas,

Amynæ, Thesprotica gens. Stephanus.

Amyntas, 4. Macedonum rex, ex priore conjuge Alexandrum, Perdiccam, & Philippum Alexandri M. patrem; ex posteriore a. Archelaum, Aridæum, & Menelaum genuit. Sed Philippus, amoris erga fratres oblitus, eos trucidavit, atque ita patri in regno successit.

Amyntas, 9. Macedoniæ rex, regn. an. 50.

Amyntas, 16. Macedoniæ rex, reg. an. 6.

Amyntas, 18. Macedoniæ rex, regn. an. 21.

Amyntas, 19. Macedoniæ rex, reg. an. 45.

Amyntas, pastoris nomen apud Theocritum & Virgilium.

Amyntas, fecit volumen, quod Σταθμοὶ, sive *mansiones* inscripsit. Meminit Athen. libb. 10. & 12. itemq; Ælianus de Animal. 17. 17.

Amyntor, Phœnicis pater. Hom Iliad. 9.

Οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα

Φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο.

Ovidius Epistolâ 3.

Venerunt ad te Telamone & Amyntore nati.

Idem Met. lib. 8. vers. 307.

Hippothousque Dryasque & cretus Amyntore Phœnix.

Item Dolopum rector. Ovid. Met.

Quem Dolopum rector bello superavit Amyntor.

Item unus ex filiis Ægypti ab uxore Danai filiâ primâ nocte interemptus. Hyginus in Fab. Poeticis.

Amyrus, vide *Iolcos*.

Amyrginum, campus Sacarum. Steph.

Amyricus campus, locus circa Thessaliam. Polyb. lib. 3.

Amyris, Sybarita, de quo talis historia narratur. Quum Sybaritæ opibus florerent, quendam Delphos amandarunt, qui de rerum suarum successu sciscitaretur oraculum. Responsum est a. tum evertendam for. Sybaritarum fortunam, ubi plus honoris habere cœpissent hominibus quàm Diis. Evenit deinde, ut servus à domino vapulans nequicquam ad Deorum aras confugisset, post ad heri monumentum confugiens, à plagis liberaretur. Quod simulátque conspexit Amyris, collectis rebus suis in Peloponnesum confugit, reliquis interim Sybaritis hominem velut insanum ridentibus. Inde proverbiali figurâ dici cœptum, *Amyris insanit*, ubi quis sub insaniæ prætextu rebus suis consulit, aut ubi quis solus periculum prospiciens in tempore sibi cavet, creditus interim vulgò desipere, ac demum eventus docet illum unum sapuisse.

Amyrus, Thessaliæ opidum. Steph. Item fluvius Val. Flaccus lib. 2.

Intrantemque Amyron curvos quæsita per orbes

Æquora. ———

Amyschanon, loci nomen. Stephanus.

Amystis, Indiæ flu. qui in Gangem influit. Arrian.

Amysum, opidi nomen. Plin. 6. 9.

Amythaon, Cretheri fil. ex Tyro susceptus, homo bellicosissimus, habitus inter nobiliores medicos, Melampodis pater. Virg. Georg. 3. — *Amythaoniusque Melampus.* Tibullus Panegyr. Messalæ.

Quem Amythaonius nequeat certare Melampus.

Ab hoc dicta *Amythaonia*, pars Elidis. Steph.

Amytron, Thraciæ urbs. Hesych. Ἄμυτρον, πόλις τῆς Θετ... Sed ibi legendum Ἀμύδων, ut rectè notat Palmerius.

Amyzon, Cariæ urbs. Plin. 5. 29. *Mezo* hodiè. long. 57. 00. lat. 38. 55.

A N

Ana, Hispaniæ fluvius. Vide *Anas*.

Ana, cum י, Lat. *respondens*, vel *cantans*, sive *affligens*, vel *pauper*, pater Oolibama uxoris Esau. Gen. 36. Filius item Sebeon filii Seir Horræi. 1 Par. 2.

Ana, vel Hana cum ה, Lat. *commotio*, vel *motus*, nomen Idoli. 4 Reg. 18.

Ananus, summus Sacerdos à Cyrenis constitutus. Joseph. Ant. 15. 5.

Anab, Lat. *uva*, aut Syriacè *nodus*, nomen civitatis, sive montis. Jos. 11. & 15.

Anabis, urbs. Hisp. Tarr. Ptol. Pagus Ægypti. Eusebius.

Anabum, civitas circa Danubium. Ἄναβον. Ptol.

Anacæa, pars tribûs Hippothoontidis. Steph.

Anacalypteria, dies festus fuit post nuptias, cùm sponsa revelabatur, ut ab omnibus conspiceretur. Munera etiam novæ sponsæ *anacalypteria* dicuntur Philostrato. Vide Cæl. Rhod. lib. 21. cap. 26.

Anace, urbs Achaiæ. Steph.

Anaces, Castor & Pollux sic dicti. Vide *Anax*.

Anacharsis, philosophus Scytha, *sapientia admirandæ*, quemadmodum scripsit Cic. in 5. Tuscul. *sobrius*, *continens*, *abstinens*, & *temperans*. Quod mirum est, cum inter Scythas solus fuerit doctus, & philosophus repertus. Unde proverb. de raris hominibus. *Anacharsis inter Scythas*. Floruit Solonis temporibus, cujus imaginibus inscripsum fuit, *Linguâ, Ventre, Pudendis abstinendum esse.* Plinius tradit eum invenisse rotam figuli, cujus circuitu vasa formantur. Ibat nudis pedibus, dormiebat in terrâ, & famem pro pulmento habuit. Leges aranearum telis quam simillimas esse dicebat. Interrogatus, quo pacto quis abstemius fieret; respondit, Si ebriosorum motus sibi ante oculos ponat. Pecuniam, fastumque contempsit. Ardalus Anacharsim aliquando allocutus, interrogavit, An apud Scythas tibicinæ essent? qui ex tempore respondit, Ne vites quidem apud eos esse. Rursumque Ardalo dicente, Atqui Dii sunt Scythis? Omnino, inquit Anacharsis, iique intelligentes humanæ linguæ. Neque Scythæ putant quod Græci. qui quanquam Scythis eloquio præstare se censent, tamen Deos ossium & lignorum sonos, quàm humanam vocem libentius audire opinantur. Plut. in Convivio 7. Sapientum. Tandem v. Atheniensium leges apud suos introducere conatus, à fratre, ejus loci rege, sagittâ confossus est. Diog. Laertius in *Anacharsi*. Vide sis illic Menagium.

Anachis, unus ex Diis Laribus apud Ægyptios. Hi n. quatuor Lares fuisse opinabantur, Dymonem, Tychin, Heroem, & Anachim, quos putabant, simulátque in lucem editus esset homo, illius pervigilem curam habere. Alex. ab Alex. lib. 8. Sed Gregor. Gyraldus Syntagm. 15. existimat hæc nomina corrupte legi pro Dynamis, Tyche, Eros, & Anance, i. e. Vis, Fortuna, Amor, Necessitas.

Anacium, mons in quo Dioscurorum fanum. Phavorinus. Hujus etiam meminit Polyænus. In Atticâ est.

Anacole, Ægæi maris insula. Anton.

Anacreon, poeta Lyricus, ex Teio, Joniæ civitate, ut scriptis, ita & toto vitæ genere, supra modum lascivus. Amavit inter cæteros puerum, nomine Bathyllum, insigni pulchritudine spectabilem. Horatius. Epod. Od. 14.

Non aliter Samio dicunt arsisse Bathyllo

Anacreonta Tejam.

Periit strangulatus acino uvæ passæ, uti tradit Plin. 7. 7. In honore fuit apud Polycratem Samiorum tyrannum, cujus etiam puerum Smerdiam dilexit. Ælian. 9. 4. Hujus poema totum amatorium est, ut scribit Cicero, & lasciviæ plenum. Cæterum de Anacreonte. unà cum reliquis Græcis, ac Latinis poetis veteribus, quorum scripta extant, nos alibi.

Anactoria, civitas Molossorum in Epiro, & insula, quæ posteà Miletus dicta est. Plin. 5. 29. *Anactorium* dicitur Plauto, Straboni, & Plutarcho. *Vonizza*, hodiè. Populi *Anactorii* Thucydidi dicuntur. Silius Italicus lib. 15.

Hinc & Anactoriâ signa ostentavit in orâ.

Porro *Anactorium*, ut scribit Herodotus, fuit templum Cereris in Eleusine. Pollux pro adyto accipit; sed tunc est ἀνάκτορον.

Anadyomene, de quâ Plin. 35. 10. Venerem exeuntem è mari D. Augustus dicavit in delubro patris Cæsaris, quæ Anadyomene vocatur, versibus aliquot Græcis, & opus, & pictorem collaudantibus. Corruptam hujus inferiorem partem, qui reficeret, non potuit reperiri. Consenuit hæc tabula carie aliamque pro eo Nero substituit, Dorothei manu. Meminere hujus Plut. & Artemidorus lib. 2.

Anæa, urbs Cariæ, in orâ occid. contra Samum insulam ab *Anæâ* Amazonum unâ, sic dicta. Populi *Anaitæ* Thucydidi, *Anæi* v. Stephano vocantur.

Anætia, Armeniæ majoris opidum, quod ab Euphrate alluitur. Plin. 5. 24.

Anagallis, Corcyræa Grammatica; ita Suidas, non *Agallis*, ut est apud Athenæum. Fieri potest ut anagallidi herbæ fuerit cognominis, sicut Cicero ciceri, Piso piso, Lentulus lenti, Thermus θέρμῳ &c. Casaub.

Anagnia, civitas Hernicorum in Lario, ubi Antonius, sorore

forore Augusti contemptâ, & Cleopatrâ in uxorem ductâ, monetam feriri jussit. Virgil. Æn. 7.

——— *Qui roscida rivis*
Hernica saxa colant, quos dives Anagnia pascit.

Silius Ital. lib. 8.

Hernicaque impresso raduntur vomere saxa,
Queis putris pinguis sulcaris Anagnia glebâ.

Idem postea, lib. 12. *Surgit suspensa tumenti*
Dorso, frugiferis Cerealis Anagnia glebis.

Strabo lib. 5. πόλιν ἀξιόλογον vocat. Populi *Anagnini*. Livio, lib. 9. & Plinio 3. 5. Diodoro a. lib. 20. Ἀναγνῖται. long. 37. 02. lat. 41. 40.

Anagyrus, pars tribûs Erechtheidis, ubi plurima anagyris nascitur (unde nomen loco est) Steph. Et quia frutex iste teterrimè olet, cum tractatur, adagio locum præbuit, *Anagyrim* sive *Anagyrum commoves*: de eo qui sibi malum procurat. Alii Anagyrum Genium quendam fuisse dicunt, qui propter sacellum suum violatum, omnes incolas vicinos evertit; & inde adagium ortum, ut apud Aristophanem in Lysistratâ legitur, referente Suidâ; qui ait Genium illum, senem quendam, qui lucum suum inciderat, sic ultum fuisse, immisso amore insano in concubinam senis erga filium ejusdem; qui cùm non assentiretur mulieri, ab eâ delatus ad patrem, quòd se voluisset stuprare, à patre præceps è tecto datus est; moxque pater facti pœnitens, laqueo se suspendit, & mulier demum se in puteum præcipitavit.

Anabarath, Latinè *ariditas*, aut *incensio*, vel *ira*, sive *bipnitus*, aut *raucedo*: vel Syriacè *suffocatio*: civitas in tribu Issachar, Josue. 19.

Anaitis, dea, quam Armenii imprimis colunt, ita more recepto, ut vel nobilitate præstantes, ejus ministerio dedicent filias, quæ inibi corporis pudicitiâ in vulgus datâ, velut inde augustiores factæ, mox traduntur viris, nemine non conjugia id genus alacriter admittente. Hujus Deæ Numini dicata sunt Sacarum festa; Dies quoque illi dicatus sacer, Saca vocatur. In his sacris turba virorum, & mulierum vino sese ingurgitabat, vel usque ad stuporem. Celebritatis ratio ex historiâ est. Cyrus, cùm expeditionem in Sacas fecisset, prælio victus fugit, & castris eo loco positis, ubi impedimenta reliquerat, paululum quiete refecto exercitu, tabernacula omnium rerum copiâ, ac maximè vino plena relinquens, fugam simulat. Sacæ insequentes, cum castra hostium vacua, cibo, potuq; plena reperissent, sese plus æquo ingurgitarunt. Cyrus reversus omnes leto dedit, ac diem illum Deæ consecravit. Ubicunque a. fanum ejus Deæ est, ibidem statutum est celebrari Sacæa, festum Bacchicum, per diem, ac noctem, Scythico habitu, potantibus viris, ac mulieribus, atque in vino invicem per joca, & lasciviam concertantibus. Vide Bochartum Geogr. Sacr. lib. 4. cap. 19.

Analitæ, Arabiæ Felicis populi. Plin. 9. 28.

Ananascia, Pannoniæ infer. urbs. Anton. *Almaz* dicitur Simlero. *Anazatia* Lazio; quod tamen aliis putatur esse *Amantia*.

Ananasis, Ægypti rex, qui & *Amasis* dicitur.

Anamaon, adolescens quidam, à quo *Mæones* populi dicti.

Anamelech, Lat. *responsio*, aut *canticum Regis*, sive *afflictio*, vel *paupertas Regis*. Deus Sepharvaim. 4 Reg. 17.

Anamim, Lat. *fons*, sive *oculus aquarum*, filius Misraim. Gen. 10. Vide Bochart. Geogr. Sacr. 4. 30.

Anan, Lat. *nubes*, sive *augurium*, aut *divinatio*, Nomen viri. Nehem. 10.

Ananelus, summus Judæorum sacerdos, ab Herode constitutus, ab eodemque mox sacerdotio privatus.

Anani, Lat. *nubes*, sive *auguratio*, aut *divinatio*, filius Elioenai filii Naariæ. 1 Par. 3.

Anania, vel *Ananias*, Lat. *nubes Domini*, aut *divinatio Domini*, nomen unius ducis regis Oziæ. 2 Par. 26. Nomen etiam civitatis in quâ filii Beniamin habitarunt post Babylonicam captivitatem. 2 Esdr. 11. Nomen item viri cujusdam, cujus cor dicitur ingressus Satan. Actor. 5. De quo vide Cæl. Rhod. lib. 2. cap. 13.

Ananus, Alexandriæ episcopus post Marcum Evangelistam, anno primo Neronis. Euseb. 2. 24.

Anaphe, insula sponte in mari enata. Plin. 2. 7. Ammianus quoque. *Emerserunt*, inquit, *Delos, & Hiera, & Anaphe & Rhodus*. Sic dicta ab Argonautis, quia tempestate laborantibus intermestris Luna ex insperato illis apparuit. Apollonius Argonaut. lib. 4.

——— Ἀνάφην δέ τε λισσάδα νῆσον
Ἴσκον, ὃ δὴ Φοῖβός μιν ἀτυζομένοις ἀνέφηνε.

Vide Steph. in Ἀνάφη. Ab hâc insulâ Apollo *Anaphæus* cognominatus est, in quâ colebatur. Anaphe (inquit Vir magnus) Phœnicium est ענפה *anepha*, i. e. *ramosa & opaca*. Unde Apollonius lib. 4. vers. 1714.

——— τοὶ δ' ἀγλαὸν Ἀπόλλωνι
Ἄλσεϊ ἐνὶ σκιερῷ τέμενος, σκιόεντά τε βωμὸν
Ποίεον. Idem Apollonius βαιὴν νῆσον vocat. Itemq; Phavorinus. Βαιὴ νῆσος ἡ Ἀνάφη καλεῖται, πλησίον Θήρας. Quæ sunt verba Scholiastis. Itaque fallitur Ortelius, qui ea sic accipit, quasi Βαιὴ esset proprium hujus insulæ nomen. *Baie*, inquit, *eadem vocatur in Phavorini Lexico*. Cur a. Ægletæ Apollini Anaphæi σὺν τωθασμῷ *cum derisione* sacrificaverint, & κερτομοῦντες ἀλλήλους h. e. *sibi invicem conviciantes*, ex Conone discat, qui volet apud Photium Tmem. 186. Si Hegesandro credimus, cùm quidam Astypalæensis duas perdices in hanc insulam immisisset, τοσοῦτον πλῆθος ἐγένετο, ὡς κινδυνεῦσαι ἀναστάτους γίνεσθαι κατοικοῦντας, ita Athenæus lib. 9. Hodie *Nansio* dicitur. Ejus meminit Ovid. Met. 7.

Hinc Anaphen sibi jungit & Astypaleia regna.

Anapauomenos, fons de quo Plin. 2. 103. Sic n. ille. *In Dodone Jovis fons cùm sit gelidus, & immersas faces extinguat, si extinctæ admoveantur, accendit: idem meridiè semper deficit, quâ de causâ Anapauomenon vocant; mox increscens ad medium noctis exuberat, ab eo rursus sensim deficit.*

Anapius, vel *Anapias*, vide *Amphinomus*.

Anapus, Siciliæ fluvius, juxta Syraco paludem exit. Hodiè accolarum simplicitati vulgari vocabulo *Alfeo* dictus. Ejus meminit Theocritus Idyl. 1.

Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ' Ἀνάπω.

Ovid. Ponticor. lib. 11. eleg. 10.

Quaque suis Cyanen miscet Anapas aquis.

Silius Italicus lib. 14.

Et Cyanes, & Anapus, & Ortygiæ Arethusa.

Ælian. Var. Hist. 2. 33. Καὶ ἐν Σικελίᾳ δὲ Συρακούσιοι τὸν Ἄναπον ἀνδρὶ εἴκασαν, τὴν δὲ Κυάνην πηγὴν γυναικὸς εἰκόνι ἐτίμησαν. Situm ejus indicemus ex vetustis scriptoribus. Thucyd. lib. 6. Καὶ οἱ μὲν Συρακούσιοι ἐξελθόντες πανδημεὶ ἐς τὸν λειμῶνα, παρὰ τὸν Ἄναπον ποταμὸν, ἐξέτασιν ὅπλων ἐποιοῦντο. h. e. *Syracusani omnem populum, ex urbe in pratum juxta Anapum flumen egressum, recensuerunt*. Pratum istud est supra Syracã paludẽ, inter Anapum, sive, ut nunc vocant, Alpheum, & Neapolim. Planiùs Plut. in Dione. Δίων, νυκτὸς ἐπὶ τοὺς στρατιώτας ἀναστήσας, πρὸς τὸν Ἄναπον ποταμὸν ἦκεν, ἀπέχοντα τῆς πόλεως δέκα σταδίους. In hujus quoq; fluminis vocabulo enodando grammatici ineptias suas exercuerunt. Sic n. Theocriti Scholiastes. Ὁ δὲ Ἄναπος ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. Ἄναπος δὲ εἴρηται, ὡς ἄπνους ὤν, ἢ βληχρὸν ἔχων ὕδωρ, ὃ παρὰ τὸ τοῖς ποσὶ μὴ διαβατὸς εἶναι. Quæ cùm falsa sint, & ἀσύστατα, videant peritiores, annon ab ענב *anab*, i. e. *ab uvâ*, deducatur Anapi nomen? Uvis certè fertiles agros fuisse Syracusanos circa Anapum, vel ex Theocrito colligere est, qui cùm in Homero legisset terram Cyclopum ferre vinum ἐρισταφύλου, putavit agi de solo circa Anapum, quia utrobique par fertilitas. Unde est quòd Idyll. 7. Polyphemo ad Anapum meratur sedes. Verba sunt.

Ἆρά γε τᾷ τήνω τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπῳ
Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον ὃς ὤρεσι λᾶας ἔβαλλε.

Item fluvius Epiri juxta Stratum urbem fluens, ab eâ 10. stadiis distans, teste Thucydide.

Anariaca, populi ad mare Caspium incolentes, ortum versus. Strabo. *Anariaci* Plinio.

Anarrysis, secundus dies Apaturiorum (vide *Apaturia*) quo sacrificabant Tribules Jovi Sodali & Palladi. Nam ut Schol. Aristophanis exponit, & ex eo Suidas, ἀναρύειν est ἐπιθύειν, & θυσίαν ἐπιτελεῖν. Atque hoc est quod Homerus dicit ἀνερύειν i. e. ἀνατρέπειν *resupinare*. Nam si quando Diis superis sacrificabant, hostiam resupinabant, ut cœlum intueretur. Eust. ad Il. α. Ἔθος Ἑλληνικὸν, εἰ μὲν τοῖς ἄνω θεοῖς ἔθυον, ἀνακλᾶν τὸν τοῦ ἱερείου τράχηλον ὥστε ἱερεῦσαι ὡς οὐρανόν: Εἰ δὲ

μένοι Ἥρωσιν, ὃ ὅλως τοῖς κατοιχομένοις ἔθυον, καὶ ἐν τοῖς ἱερεῖον ἐσφάζετο. Ritum hunc optime declarat Sophocles in Ajace Flagellifero, quem furore correptum in pecudes sævientem inducit. Καὶ τὰ μὲν αὐχένιζε, τὰ δ' ἄνω τρέπων Ἔσφαζε, κἀῤῥάχιζε. Igitur ἀναρύειν est hostiam ἀνατρέπειν ἢ ἀνακλίνειν id est *ad sacrificandum resupinare*; quod fiebat in sacris Deorum superûm, quales sunt Jupiter & Pallas, quibus hâc Ἀναῤῥύσιος die sacrificabatur.

Anartes, Cæsari, *Anarti* Ptolemæo, populi Daciæ Walachis, & Transylvanis finitimi. Marciano v. populi trans Rhenum & Danubium, prope Hercyniam sylvam Dacis finitimi.

Anas, Hisp. flu. Straboni, *Ana* Ptolemæo. Hispanis *Rio Guadiana* dicitur, ab Arabibus recepto vocabulo, quibus *Guad* fluvium designat. Est etiam Siciliæ fluvius apud Livium lib. 24. quem *Anatim* vocat. De priori fluvio sic Bochartus. Anas, inquit, inter Tagum & Bætim medius Lusitaniam à Bæticâ dividit. אנא *ana* a. Syris est *ovis*. Inde dici potuisse videbitur Anas fluvius, propter ovium frequentia pascua in utroque litore. Maximè cùm Bæticæ oves, quam Anas ab Aquilone, & Occasu alluit, sint vellere notabiles, testante Plinio 8. 48. Itemque Martiale diversis locis. Sed Anas, ut quidem reor, Punice חנאם *Hanas* dictus est. Significatio vocis ex Arabicâ linguâ petenda, quâ חנס *banasa* verbum est, & significat *se subducere, se proripere, & occultare*. Arabes de Diabolo usurpant, qui, cùm quis orat, חנס *banasa*, i. e. ita se subducit, ut, finitâ oratione, statim regrediatur. Proinde ab iisdem Dæmon ipse חנאם *baaas* vocatur. Et eodem pertinet quod חנס אלנגום *hanasa-lnugiumi* sunt siderum occasus, qui non aliter occidunt, quam in spem ortûs secuturi. Itaque etiam חנאם *Hanas* appellari potuit amnis, qui in terram ita se condit, ut ex eâ rursus emergat. Plin. 3. 1. *Ortus hic Lamiatano agro citerioris Hispaniæ, & modo se in stagna fundens, modo in angustias resorbens, aut in totum cuniculis condens, & sæpius nasci gaudens, in Atlanticam Oceanum effunditur.*

Anassus, flu. Carnorum Venetæ ditionis. Plin. 3. 18. *La Piave* Leandro.

Anastasia, vel *Anastasiopolis*, civitas Mesopotamiæ, apud Nisibim, ab eâ 12. m. p. distans; ab *Anastasio* Imp. condita; *Daras* prius, teste Marcellino, & *Dara*, teste Procopio, dicta. Altera in Galatiâ sub archiep. Ancyrano. Tertia in Thraciâ sub arch. Trajanopolitano.

Anastasius, Imperator An. D. 492. regn. an. 28.

Anastasius, episcopus Antiochenus, à Justino in exilium ejectus, & ab eodem restitutus. An. D. 593.

Anastasius, historicus, qui præceptoris sui Maximi vitam memoriæ prodidit, floruit circa an. Christi 650.

Anastasius Theopolita, Cyrilli æqualis, composuit Persica, sive quæ in Perside contigerunt, super Dionysiaro, & Philippo historiographis, inter Christianos & Paganos.

Anastasius, nomen quatuor Paparum, quorum primus floruit. A. D. 328. Secundus, An. D. 497. Tertius An. D. 910. Quartus An. D. 1153.

Anastasius, Abbas Romanus, ordinis S. Benedicti, Presbyter Cardinalis tituli S. Marcelli, & Bibliothecarius Gregorii 4. A Leone autem 4. In Synodo Romanâ exauctoratus, eò quòd contra Canonum decreta Ecclesiam suam quinquennio deseruisset. Vide Voss. Hist. Lat. 2. 31.

Anastasius, monachus Cassinensis, & Cardinalis, ac Bibliothecarius Stephani 2. Papæ, An. D. 754.

Anastasius, historicus quidam, qui vitam Gregorii Nazianzeni, à Gregorio Presbytero Græcè scriptam, Latinè transtulit. Vixit circa an. 960.

Anath, Lat. *responsio*, sive *canticum*, aut *afflictio*, vel *paupertas*, pater Samgar Judicis Israel. Jud. 3.

Anatha, urbs quam Arrianus *Tyron* vocat. Steph.

Anathoth, civitas 3. milliaribus ab Hierosolymis distans. Is. 10. Item fil. Bechor filii Benjamin. 1 Par. 7.

Anatilia, op. Gall. Narbon. Plin. 3. 4. Vulgò *S. Gilles*, quòd ibi S. Ægidius vitam egerit solitariam. long. 25. 20. lat. 42. 44.

Anatiliorum regio, Ptol. *Provence* Jo. Poldo vocatur.

Anatis, Maurit. Ting. flu. Plin. & Solin. *Zilia* hodie, teste Mariana.

Anatole, una horarum, quarum varia nomina distribuuntur ab Hygino cap. 185. Item nomen montis circa Gangem flu. qui & *Corispha*, in quo Sol Anaxibiam nympham compressit, ut scribit Plut. de Montibus.

Anatolicum Thema, apud Constantinû Porphyrogennetam, ea pars Asiæ min. quam Turcæ etiamnum *Natolia* vocant.

Anatolius, Laodicensis episcopus, Philosophus.

Anatolius, Cos. Rom. Valentiniani Aug. 5. collega.

Anava, urbs Phrygiæ. Stephanus.

Anauchidas, luctator insignis. Pausan. Eliac. poster.

Anaudoma, opidum Syenitarum. Plin. 6. 29.

Anaurus, fluvius Thessaliæ, oriens in Pelio monte: sic dictus, quòd ex se neque auram, neque nebulam mittat. Lucanus lib. 6.

Quique nec humentes nebulas, nec rore madentem
Aera, nec tenues ventos aspirat Anauros.

Lege *suspirat*. Videtur a. in Lucanum censoriâ distringi merito virgulâ debere, inquit doctissimus Turnebus. Anaurus n. ab eo, ut Thessaliæ flu. recensetur, & tamen, quod sciam, nec Strabo, nec Plinius eum nominat in Thessaliâ reddendâ. Videtur a. eum in errorem induxisse Apollonius Rhodius lib. 1. Argonaut. cujus versus est.

Χειμερίοιο ῥέεθρα κοίλη διὰ ποσσὶν Ἀναύρου.

Sed eo nomine, non perennis, nec jugis fluvius, sed torrens & hybernus intelligitur, vel ejus interprete auctore, cujus hæc verba sunt. Ἄναυρον λέγει τὸν χείμαῤῥον, οἱ γὰρ ἐξ ὑετῶν συνιστάμενοι ποταμοὶ οὕτω καλοῦνται. Quin & ex eo nomen habere videtur, quod nullas gignat auras. Lucanum tamen inscitiæ magnis testibus absolvere possumus. Callimacho v. g. hymno in Dianam.

Αἶψ' ἐβάλοντο μελαμψήφιδος Ἀναύρου.

Cujus interpres ait. Ποταμὸς Θετταλίας Ἄναυρος. Quin & Hesychius. Ἄναυρος ὄνομα ποταμοῦ.

Anausis, Alanorum, & Heniochorum rex, procus Medeæ, posteà à Styro rivali interfectus. Val. Flac. Argonaut. lib. 6. vers. 43.

Miserat ardentes, mox ipse secutus, Alanos,
Heniochosque truces, jampridem infensus Anausis;
Pacta quod Albano conjux Medea tyranno.

Anax, Cœli & Terræ filius, à quo Miletus olim dicta fuit *Anactoria*. Indidem id esse factum putaverim, quòd apud Poetarum antiquissimos nomen *Anax* in honore fuit, tanquam sacrum & augustum, regibusque, & Heroibus peculiare. Etiam Dioscuros Ἄνακας ideo dictos esse consentaneum est, quòd staturâ & majestate cæteris mortalibus antestarent. Cic. lib. 3. de Nat. Deor. author est primos Διοσκούρους ex Jove antiquissimo rege & Proserpinâ natos, Athenis *Anaces* fuisse appellatos. Cum vero plures Dioscoros fuisse constet, idem nominis etiam Tyndaridis alii tribuerunt; Plutarchus in Theseo, ubi causam quoque exponit appellationis: Τιμὰς ἰσοθέους ἔσχον, Ἄνακες προσαγορευθέντες, ἢ διὰ τὰς γενομένας ἀνοχάς, ἢ διὰ τὴν ἐπιμέλειαν, τοῦ μηδένα κακῶς παθεῖν, στρατιᾶς τοσαύτης ἔνδον οὔσης. Ἀνακῶς γὰρ ἔχειν τοὺς ἐπιμελουμένους, ἢ φυλάττοντας ὁτιοῦν. Καὶ τοὺς βασιλεῖς ἴσως Ἄνακτας διὰ τοῦτο καλοῦσιν. Εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες, διὰ τὴν τῶν ἀστέρων ἐπιφάνειαν Ἄνακας ὀνομάζεσθαι. Τὸ γὰρ ἄνω τοὺς Ἀττικοὺς ἀνέκας ὀνομάζειν. *Divinos honores obtinuerunt Anaces appellati, vel propter inducias (quas Græci vocant ἀνοχάς) vel ob curam operamque, quam adhibuerunt, ne quis injuriâ afficeretur, cùm tantus esset in urbe exercitus* (quem illi duxerant ad recuperandam Helenam) *nam ἀνακῶς ἔχειν dicuntur, qui quamcunque rem tutantur, & custodiunt. Et Reges fortassis ob hoc ipsum Ἄνακτας vocant. Sunt a. qui dicant sic appellatos propter splendorem siderum; nam ἄνω, quod est sursum, sive supra, Athenienses ἀνέκας efferunt.* Ad posteriorem nominis rationem fortè respexit Horat. lib. 1. Od. 3.

Sic fratres Helenæ lucida sidera.

Eustathius ad Odys. α. probat etymon, quod Plutarchus priore loco ponit. ἔστι, inquit, ὡς χρῆσις ἀνακῶς, ἀντὶ τοῦ φροντιστικῶς, ἐπιμελῶς, πεφυλαγμένως. Quo sensu ab Herodoto & Thucydide usurpatum esse testis est Pausanias. Pindarus Pythionic. 2. Epodo ultimâ, unum Pollucem nominans, sic tamen, ut etiam de Castore intelligi debeat, non Ἄνακον, aut Ἄνακα, sed Ἄνακτα vocat. Quem secutus est Tzetzes ad Lycophronem. Οἱ γὰρ Διόσκουροι μετὰ Θησέως στρατεύσαντες ἕνεκα τῆς ἁρπαγῆς τῆς Ἑλένης, ὠνομάσθησαν παῖδες

τοῖς ἐν τῇ πόλει, πλὴν ἐκεῖνος τῆς Ἀθηνᾶς. Διὸ καὶ θαυμάζουσιν αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι, Ἄνακας, ὅτοι θεούς, καὶ σωτῆρας ἐκάλεσαν. Divinos a. honores Tyndaridis habitos non Lacedæmone modo, sed etiam Athenis, ostendit Theodoretus, lib. 8 de cur. Græcorum affect. Καὶ μέντοι, καὶ Τυνδαρίδας θεοὺς ἐκάλεσαν Ἕλληνες, καὶ Διοσκούρους ὠνόμασαν, καὶ Ἐφορίους, καὶ Ἄνακας, καὶ τεμενῶν ἐν τῇ Σπάρτῃ μόνον, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖς ταύτης ἠξίωσαν. In tantum, ut illis festum dicarint, quod ratione nominis jam adducti, Ἀνάκεια nuncuparunt. Julius Pollux 1. 1. Ἑορτὰ Διοσκούρων Ἀθήνησιν Ἀνάκεια. Pausanias itidem. Ἀνάκειον, ἱερὸν Διοσκούρων Ἀνάκειον.

Anaxagoras, Clazomenius Philosophus. Anaximenis discipulus, in Physicis præcellens. Hic non modo generis gloriâ & divitiis, verùm animi quoque magnitudine clarissimus, totum patrimonium suis sponte reliquit, & cum ab eis negligentiæ insimularetur; *Quid ergo*, inquit, *nonne vos ista curatis?* Mox abscedens ad speculandam rerum naturam se contulit, studio doctrinarum flagrans, reique tum privatæ, tum publicæ omnino negligens, & adeo incuriosus, ut cuidam ipsum ita compellanti; *Nullane tibi patria cara est?* dixerit, *Mihi v. patria cura, & quidem summa est:* digitum in cœlum intendens. Cùm a. post diutinam peregrinationem in patriam rediisset, possessionesq; desertas vidisset; *Non essem*, inquit, *ego salvus, nisi ista periissent.* Qui pluris faciens culturam ingenii, quàm prædiorum, famam consecutus est inter Philosophos, non tamen apud Apollonium Tyaneum. Sic n. Suidas in Ἀναξαγόρας. Οὗτος Κλαζομένιος ὤν, ἀφῆκε τε καὶ κατέλιπε τὰ ἑαυτοῦ αὐτοῖς. Παρὰ τοῦτο ὅρα Ἀπολλώνιος Τυανεύς. Προβάτοις μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις φιλοσοφῆσαι. Idem cœlestium literarum scientiâ prædixisse fertur, quibus diebus saxum è sole esset casurum. Plin. lib. 2. cap. 58. Lunæ quoque defectus primum commonstrasse eum ait Plut. in Niciâ, idque ex eo probat, quòd cùm Nicias, rebus malè gestis, Siciliam deserere decrevisset, & nocte fortè Luna defecisset; omnes milites ejus propter rei ignorantiam, quam paulo ante Anaxagoras calluerat, turbati, malum aliquod sibi portendi arbitrati sunt. De illo Tullius 4. Academ. Qu. *Anaxagoras nivem nigram dixit esse; ferres me si ego idem dixissem?* Argumentum ejus a. erat hujusmodi, referente Sexto Empirico Pyrrhon. Hypotyp. lib. cap. 13. Ὡς ὁ Ἀναξαγόρας, τῷ λευκὴν εἶναι τὴν χιόνα, ἀντετίθει ὅτι χιὼν ὕδωρ ἐστὶ πεπηγός. Τὸ δὲ ὕδωρ ἐστὶ μέλαν, καὶ ἡ χιὼν ἄρα μέλαινά ἐστι. Lactantius 5. 3. *Discipulus hic fortasse Anaxagoræ fuerit, cui nives atramentum fuerunt.* Idem primus, *Homeri poema de virtute & justitiâ compositum esse*, dixit, ποίησιν εἶναι περὶ ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης. Ejus mem. Lucretius lib. 1.

Nunc & Anaxagoræ scrutemur ὁμοιομέρειαν.

Est autem ὁμοιομέρεια, *partium similitudo.* Eâ voce utitur Justinus Martyr. Ἐν τῷ πρὸς Ἕλληνας. Ἀναξαγόρας, inquit, τὰς ἀρχὰς τῶν πάντων τὰς ὁμοιομερείας εἶναί φησι. Sunt autem ὁμοιομερῆ partes simplices, & inter se similes, quas Medici similares vocant. Talis est caro, cartilago, nervus, vena, arteria, membrana, ligamentum, os. Quæ v. partes ex his compositæ sunt, dissimilaresq; dicuntur, ἀνομοιομερῆ Græcis vocantur; talis oculus, manus, pes. Sed ad Anaxagoram redeamus, cujus morientis præclarum dictum refert Cic. Tuscul. lib. 1. *Præclarè*, inquit, *Anaxagoras, qui cum Lampsaci moreretur, quærentibus amicis, velletne Clazomenas, in patriam, si quid accidisset, auferri? Nihil necesse est*, inquit, *Undique n. ad inferos tantundem via est.* Rogantibus iterum principibus, nunquid fieri mandaret? *jussisse*, ferunt, *ut pueri quotannis eo, quo defecisset, mense, ludere permitterentur.* Quæ consuetudo Lampsaci diu servata est. Plura de illo vide apud Suidam, & Laertium Diogenem. Fuere item eodem nomine alii tres; Primus Æglneta statuarius, cujus mem. Pausan. lib. 5. Alius, cujus meminit Antigonus, Tertius Grammaticus, Zenodoti discipulus. Quibus adde quartum Argivorum regem, de quo Pausan. in Argolicis.

Anaxander, Eurycratis fil. Spartæ rex. Pausan. in Laconicis.

Anaxandrides, Lacedæmoniorum rex; solus Lacedæmoniorum duas uxores simul habuit, & duas domos simul inhabitavit. Pausanias ubi supra.

Anaxandrides, Comicus Rhodius, tempore Philippi Macedonis, docuit fabulas 65. vicit 10. Suidas. Πρῶτος οὗτος ἔρωτας, καὶ παρθένων φθορὰς εἰσήγαγεν. h. e. *primus amores & virginum stupra in scenam introduxit.* Item alius historicus, qui confecit libros περὶ τῶν συληθέντων ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων. In eorum primo retulerat, unde ortum proverbium Ἄνευ Λαβῆς, καὶ μόνος ἔξεις. Narrat hoc collector Proverbiorum, quæ è Bibliothecâ Vaticanâ edidit Schottus. pag. 255.

Anaxarchus, Philosophus Abderita, sectator Democriti; habuit inimicum Nicocreontem Cypri tyrannum, à quo comprehensus, conjectusque in pilum ptisanæ, sive mortarium saxeum, quod Græci ὅλμον vocant, ibique ferreis malleis contusus, adeò toleranter pertulit asperrimos illos cruciatus, ut verbum illud memorabile conduplicaverit. Πτίσσε τὸν Ἀναξάρχου θύλακον, Ἀνάξαρχον δὲ οὐ πτίσσεις. h. e. *Tunde Anaxarchi culeum, Anaxarchum v. ipsum non tundis.* Ad ultimum, amputationem linguæ minitante tyranno, protinus dentibus abscissam, & commanducatam in os ejus irâ patulum conspuisse dicitur. Ovidius in Ibin.

Aut, ut Anaxarchus, pilâ minuaris in altâ
Jactaque pro solitis frugibus ossa sonent.

Ad quem locum vetus Scholiastes. *Anaxarchus in mortario positus fuit, & sicut sinapi contritus.* Plut. in Tractatu de Virtute morali, ubi de Anaxarcho. Ὁ μὲν γὰρ (Nicocreon sc.) ὑπ' ὀργῆς ἀνδρὸς κατέκοψεν, καὶ κατέκοψεν ἐκεῖνον. Tertullianus in Apologetico. *Anaxarchus, cùm in exitium ptisanæ pilo tunderetur, Tunde, tunde, ajebat, Anaxarchi follem, Anaxarchum enim non tundis.* Origenes contra Celsum lib. 6. Γενναῖος μὲν οὖν ὁ Ἀνάξαρχος λέγων τῷ τῆς Κύπρου τυράννῳ Νικοκρέοντι, Πτίσσε, Πτίσσε τὸν Ἀναξάρχου θύλακον, αὐτὸν γὰρ οὐ πτίσσεις. Clemens Alexand. Strom. 4. Τὰ γὰρ Ἀναξάρχου σωτῆρα. Πτίσσε, ὑβρίζοντος, τὸν Ἀναξάρχου θύλακον. Ἀνάξαρχον γὰρ οὐ πτίσσεις. Meminit Nemesius quoque de Naturâ Hominis cap. 30. sed qui tormenti causam aliam reddit. Ἀνάξαρχος ὁ φιλόσοφος ὑπομείνας πτισθῆναι ὑπὸ Νικοκρέοντος τοῦ τυράννου ὑπὲρ τοῦ μὴ προδοῦναι τοὺς φίλους. Ex quibus locis patet Πτίσσε legendum esse apud Laertium, non Πτίσσεις. Vide Philonem in libro *Quod omnis probus liber.* Gregor. Naz. Epist. 58. Theodor. Serm. 8. Cic. 3. de Nat. Deor. & 2. Tuscul. Val. Max. 3. 3. Floruit Olymp. 114. Suidas.

Anaxarete, puella Cypria ex Salamine op. formâ insignis, & regiâ stirpe superba; quam cùm Iphis infimæ fortis juvenis perditissimè adamaret, & ab eâ ludibrio haberetur, doloris impatientiâ sese ad fores ejus suspendit: Cujus funus cùm Anaxarete siccis, immotisq; oculis intueretur, in saxum conversa est. Ovid. Met. 14.

Fortè via vicina domus, quâ flebilis ibat
Pompa, fuit: duræq; sonus plangoris ad aures
Venit Anaxaretes; quam jam Deus ultor agebat.
Mota tamen, Videamus, ait, miserabile funus:
Et patulis iniit tectum sublime fenestris.
Vixque benè impositum lecto prospexerat Iphim:
Diriguere oculi; calidusque è corpore sanguis
Inducto pallore fugit; conataque retrò
Ferre pedes, hæsit: conata avertere vultus
Hoc quoque non potuit: paulatimque occupat artus,
Quod fuit in duro jampridem pectore, saxum.

Anaxenor, citharœdus, quem Tyana civitas valdè extulit, sed magis M. Antonius, qui quatuor civitatum ei tributa legenda dedit. Strabo lib. 14.

Anaxias, Ducis Thebanorum nomen. Paus. lib. 3.

Anaxibia, soror Agamemnonis. Pausan. lib. 1.

Anaxicrates, Atheniensium Archon. Paus. lib. 3.

Anaxidamus, Zeuxidami filius, Spartanorum rex. Pausanias in Laconicis.

Anaxilas, poeta Comicus, de quo vide Vossium de Poet. Græc. pag. 49.

Anaxilas, vel *Anaxilaus*, Messenius, Rheginorū tyrannus, Zanclen bello cepit Olymp. 20. & Messanâ appellari jussit. Is justitiâ cum cæterorum tyrannorū crudelitate certans, moderationis suæ haud mediocrem fructum tulit: quippe decedens, cum filios parvulos reliquisset, tutelamque eorum Micalo (aliis Smicytho) spectatæ fidei servo commisisset, tantus amor memoriæ ejus apud omnes fuit, ut parere servo, quàm deserere regis filios mallent; principesque civitatis obliti dignitatis suæ, regni majestatem administrari per servum paterentur. Is v. tutelam sanctè gessit, & perductis in ætatem pueris, & bona, & imperium

rium tradidit, dein parvo viatico sumpto, profectus est Olympiam, ibique summâ tranquillitate consenuit. Pausan. in Messen. Just. lib. 4. Macrob. Saturn. 1. 11.

Anaxilaus, Lacedæmonius, cujus mem. Plut. in Alcib.

Anaxilaus, historicus, cujus meminit Dion. Halic. initio Antiqu. Rom. ubi eum dicit prooemium historiæ suæ à vituperatione aliorum orsum esse, idemque factum esse à Theopompo, quorum neutrum ait se imitari velle. Neque alium putat Vossius Anaxilaum ex quo Mysonem fuisse Ateadem, Laertius refert in *Mysone*. At alius est *Anaxilaus* Comicus, cujus fabulas longè plurimas citat Athenæus, qui *Anaxilas* dicitur Suidæ, & Etymologo; de quo supra. Alius est etiam *Anaxilaus* Medicus, quem laudat Plinius lib. 19. cap. 1. & lib. 25. cap. 13. & lib. 30. cap. 8.

Anaxilides, de Philosophis libros conscripsit, quorum secundum citat Laertius in Platone. De hoc B. Hieronymus contra Jovinianum scribit; quòd in lib. 2. Philosophiæ ferat Platonis matrem phantasmate Apollinis oppressam fuisse, & ob id sapientiæ principem Platonem arbitratetur.

Anaximander, Milesius Philosophus, Thaletis sodalis, auditor, ac successor; primus terræ, marisque circuitus descripsit, & sphæram construxit. Cylindri formæ terram esse asseruit, tantæ profunditatis, ut ad altitudinem profunditas tertia inveniatur. Is infinitatem rerum posuit, quâ omnia nascerentur. Cic. Acad. Qu. lib. 4. Horologium & Gnomonem invenit, primus etiam Geographicam tabulam edidit. Opinatus est nativos fuisse Deos, longis intervallis orientes, occidentesque. Idem ex aquâ, terraque calefactis homines exortos esse putavit. Denique Lacedæmoniis fertur prædixisse, ut urbem ac tecta custodirent, quòd instaret terræ motus; ac tunc urbs eorum tota corruit, & Taygeti montis magna pars ad formam puppis eminens abrupta, cladem insuper eam ruinâ oppressit. Plin. 2. 79.

Anaximander, Anaximandri fil. Milesius junior, temporibus Artaxerxis Mnemonis. Συμβόλων Πυθαγορείων ἐξήγησιν scripsit, teste Suidâ in Ἀναξιμ. Vide Voss. de Hist. Gr. lib. 1. cap. 6.

Anaximenes, Philosophus Erasistrati filius, (Eurystrati, Εὐρυστράτου Suidæ.) Anaximandri discipulus & successor, eo die obiit, quo Sardis capta est. Hic principium rerum aerem opinatus est, quem genere infinitum, qualitatibus finitum aiebat, cujus condensatione, ac rarefactione cuncta gigni putavit: Motum v. ab æterno esse dixit: Terram ex aere constipato, primùm omnium factam, latam, magnam, idcirco non absque ratione super aerem contineri. Solem, Lunam, cæterasque stellas à terrâ ortum habere, Aerem Deum esse asserebat. Cic. Acad. Qu. lib. 4.

Anaximenes, Aristoclis filius, Lampsacenus orator, discipulus Diogenis Canis, & Zoili Amphipolitani grammatici illius, qui Homerum maledictis est insectatus. Præceptor fuit Alexandri Macedonis, ipsum etiam in bellum secutus est. Hic Regem Alexandrum Lampsacenis iratum, hujusmodi arte circumvenir. Cum Lampsaceni Persarum partibus studerent, Alexander ità præter modum inflammatus, minabatur se gravissimis quibusque malis ipsos affecturum. Illi v. ut in uxorum liberorumque amittendorum, & patriæ funditùs evertendæ manifesto periculo versantes, Anaximenem mittunt Alexandro supplicaturum, ut irâ depositâ sibi parceret. Alexander v. cùm cognovisset, quâ de causâ ille veniret, per Deos juravit, se profectò contraria ipsius precibus facturum. Anaximenes vero hoc beneficium, inquit, ô Rex, mihi largiaris, ut uxores, & liberos Lampsacenorum in servitutem abstrahas, eorum templa incendas, & urbem solo æques. Alexander vero cùm nihil haberet, quod adversus hoc excogitaret callidè, aut quod contra moliretur, cùm etiam jurisjurandi necessitate constrictus teneretur, Lampsacenis invitus veniam dedit. Hæc Suidas. Eandem historiam habes apud Pausaniam, lib. 6. Is etiam, testibus duobus prædictis, primus dicitur instituisse, ut oratio extemporalis, & declamatio fieret, exercitationis gratiâ. Vide Diog. Laert. lib. 2. Cæterùm de variis Anaximenibus vide Meursium in Notis ad Chalcidicum fol. 37.

Anaxipolis, Thasius, poeta Comicus, de quo Plin. 14. 14. in vett. editionibus. *Sic quoque diu vina transmarina fuerunt in auctoritate ad avos usque nostros: sicut apparet ex illo Comici versu Anaxipolis Thasii*

Quinque Thasii vini inde depromam,

Falerni bina. Hujus mem. M. Varro & Columella inter R. R. scriptores. Vide Voss. de Poet. Gr. p. 68. & 69.

Anaxippus, Myndius, Herculi statuam consecravit. Pausan. Eliac. 1.

Anaxippus, Novæ Comœdiæ scriptor; floruit temporibus Antigoni ac Demetrii Poliorcetæ. Dicere solebat, Philosophos in sermone tantùm sapientes esse, in vitæ vero actionibus insipientes. Multæ illius fabulæ recensentur ab Athenæo.

Anaxirhoe, Cotoni filia, Epei uxor. Pausan. Eliac. 1.

Anaxis, Bœotus historicus, historiam suam perduxit usque ad Olym. 104. ac imperium Philippi Amyntæ filii, teste Diodoro Siculo extremo libri 15.

Anaxithea, Danais, ex Jove peperit Olenum. Steph. in Ὤλενος.

Anaxius, fluvius per Feltrensem agrum fluens.

Anaxo, Ancæi filia, quam quidam Alcmenæ matrem faciunt; non Lysidicen sororem Pitthei ex Pelope & Hippodamiâ, sicut vult Plutarchus.

Anazarbus, urbs Ciliciæ, Stephano *Anazarba*, ad Pyramum flu. a conditore ejusdem nominis sic dicta. Oppiani Poetæ, & Dioscoridis rei herbariæ peritissimi patria. Suidas ait Diocæsaream olim fuisse dictam, cujus in hoc tractu meminit Ptol. *Azar* hodiè Moletio, aliis *Azar*. Populi *Anazarbeni*. Plin. 5. 27. long. 64. 20. lat. 38. 50.

Ancæus, Lycurgi filius, patria Tegeates, unus ex Argonautis. Hyginus in Fab. Poeticis. Orpheus in Argonaut.

Ἀγκαῖος δ' αὖ ὅμιλον ἀν' Ἀρκαδίης πολυμήλου

Πέμψε πατὴρ χρυσέῳ ὑπὸ πλόον Ἀξείνοιο.

Apollonius lib. 1. Τεγεάτης γε μὴν ἦλθε ἄναξ

Ἀγκαῖος, τὸν μὴν ῥα πατὴρ Λυκόοργος ἔπεμπε.

Ubi Schol. Λυκόεργος ἐκ Ἀλέους Ἀγκαῖος.

Ancæus, Neptuni & Astypalææ fil. patria Samius (aliàs rex Sami) qui & ipse inter Argonautas ab Hygino memoratur. Is (uti scribit Aristomenes) agriculturæ studiosus fuit: Quum a. vineam plantaret, nimium gravi labore servos premebat. Quare illorum quidam dixit, Dominum ex illa vineâ fructum nunquam percepturum. Ancæus v. postquam uva maturuit, lætus vindemiabat, coactâque vindemiâ, vinum ex lacu sibi hauriri jussit, increpans eum, qui futurum prædixerat, ut nunquam ejus vineæ vinum biberet. Poculum igitur cùm ori admoveret, dictum servi in memoriam revocavit. Cui servus Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου, hoc est, vertente Horatio.

Multa cadunt inter calicem supremaque labra.

His vero dictis, quidam accurrit, nuntians quam maximum aprum vineam ingressum illam vastare totam. Itaq; abjecto Ancæus poculo, ad aprum festinavit, ab ejusque dente ictus interiit. Unde natum est proverbium in eos quibus præter spem aliquid evenit; Quod sic è Græco in Latinum Caro vertit,

Multum interest inter os & offam.

Cave a. ne Ancæum hunc confundas cum eo qui ab apro Calydonio percussus fuit. Is n. Parthasius Ovidio dicitur. *Penelopesque socer cum Parthasio Ancæo*. Alius fuit Pleuronius, Argonauta quoque. Orpheus.

Ἀγκαῖός τ' ὅμιλε Πλευρώνιος, ὅς ῥα παρείας

Οὐρανίας ἄγρει ἰδίῳ κύκλος τε πλαγιόλας.

Ancalites, populi in Angliâ, Trinobantibus, Bibrogis, Cassiis, & Cenimagnis proximi. Cæsar Com. lib. 5. *The Hundred of Henly*. Camdeno.

Ancara, civitas Italiæ. Stephanus.

Ancaria, Dea ab Asculanis populis colebatur, tanquam tutelaris, ne hostium incursu vastarentur. Alex. ab Alex. *Ancharian* scribit Cæl. Rhod.

Ancharia, Octaviæ mater. Plut. in Antonio.

Ancharia, Familiæ nomen apud Romanos, sicut *Asellia*. Ancharius enim, vel *Ancarius* est asinus. Ἀχθοφόρον Græci interpretantur Ἀγγάρειον, accipiuntque istud vocabulum æquè de jumento atq; homine ἀχθοφόρῳ. Uritur hâc voce Lucilius.

Hac inquam rudet è rostris, atque ejulitavit

Concursans, veluti ancaria, clareque quiritans.

Ancharius,

Ancharius, vir nobilis Romanus à Marianis occisus; πεγραγμένοις, Plut. in C. Mario. Ἀγχάριον ἄνδρα βουλευτὴν, ἐξεληλυθὼς ἐντυγχάνειν τῷ Μαρίῳ ἐξ μὴ κατασφάττειν ἐκέλευσε αὐτὸν, τοῖς μαχαίραις συνέβηλε.

Anchemolus, filius Rhæti Marrubiorum regis in Italiâ, cui cum pater Casperiam, sive Caspiam novercam superinduxisset, privignus eandem constupravit: quo cognito, cùm pater eum persequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens ille ad Turnum se contulit. Postea tamen à Pallante Evandri filio occisus est. Virgil. lib. 10.

——— *Et Rhæti de gente vetustâ*

Anchemolum thalamos ausum incestare novercæ.

Anchesites, ventus ab Anchisâ portu Epiri spirans, cujus mentio est apud Halicarnass. Dionysium. Cic. lib. 7. ad Atticum. *Flavit ab Epiro plenissimus Anchesites.* Antea legebatur *Anchemites*: sed ita restituit Turnebus.

Anchesius, mons juxta Orchomenum, ab Anchisæ monumento dictus. Pausan. lib. 8.

Anchesmus, mons Atticæ, in quo Jovis Anchesmii statua. Pausan. in Atticis.

Anchiala, vel *Anchiale*, Dionysio Ἀγχιάλη, Ciliciæ civitas. Ejus Ptolemæus non meminit, quam tamen Strabo & Plinius inter Tarsum, & Solos ponunt, exiguo à mari intervallo, unde nomen. Hanc unà cum Tarso, à Sardanapalo rege eodem die conditam fuisse affirmat Aristobulus apud Strabonem, atque ibi monumentum ejus conspici, in quo imago plaudentis, cum hâc inscriptione Σαρδανάπαλος ὁ Ἀνακυνδαράξεω παῖς Ἀγχιάλην ἐξ Ταρσὸν ἔδειμεν ἐν ἡμέρῃ μιῇ. Σὺ δ' ὦ ξένε, ἔσθιε, πῖνε, παῖζε, ὡς τ' ἄλλα τούτου οὐκ ἄξια. Ejus meminit Plin. 5. 27. Ex hâc urbe fuit Athenodorus, qui non à Sardanapalo sed ab *Anchiale* Japeti filiâ conditam vult, à quâ nomen vicino fluvio, qui Ἀγχιάλης dicebatur.

Anchialus, urbs Thraciæ sita intimo sinu, atque ubi Pontus alterum sui flexum angulo finit, non procul à magnâ Apollonia. *Anchialo* ac *Achelo* hodiè Græcis, teste Sophiano. *Krakis* v. Turcis, ut ait Leunclavius. Ovid. 1. Trist.

——— *Et ab his per Apolliam urbem*

Alta per Anchiali mœnia fundat iter.

long. 54. 45. lat. 44. 30.

Anchialus, Astrologus, cujus mem. Cic. lib. de Divinatione.

Anchialus, Mentis filius (imò potius pater) vir bellicosus. Hom. Odyss. 1.

Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι

Υἱὸς, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.

Anchialus, Phæacensis. Hom. Odyss. 8. vers. 112.

Anchialus, Judæorum Deus, ut quidam colligunt ex loco Martialis lib. 11. ep. 95.

Ecce negas, jurasque mihi per templa Tonantis,

Non credo, jura verpe per Anchialum.

Salmasius lib. de linguâ Hellenisticâ legit הַחַי עוֹלָם & interpretatur, *per eum qui vivit in aeternum*. Vetum illud non est Hebræum, prima n. littera abundat, duóque insuper voces sunt חַי עוֹלָם, uti est apud Danielem cap. 11. Et sic jam olim Scaliger legebat hunc Martialis locum. Sed profectò nihil minus quàm Hebraicè doctus fuit Martialis. Optimus codex Thuanæus, jam ante octingentos annos exaratus, qui excerpta continet Martialis epigrammata, legit hoc loco *Anchalium*. Omninò itaque legendum.

——— *Jura verpe per Ancharium.*

Ancharius v. vel *ancarius* Est Asinus. Unicè a. confirmat hanc conjecturam versiculus ille Petronii, ex quo liquet Judæos olim malè audiisse, quod crederentur per Asinum jurare.

Judæus licet & porcinum numen adoret,

Et cilli summas advocet auriculas.

Cillus a. est asinus, hinc *brmicillus* ἀμύντῳ & *cillanus* *agaso* Ciceroni. Male a. *cæli* vulgò legitur. Gentiles enim finxerunt, asini ductu repertam aquam in eremo; Et hinc fabula illa fluxit, Judæos asinum coluisse. Tacit. 5. Hist. *Jamque haud procul exitio, totis campis procubuerant: cum grex asinorum agrestium, è pastu in rupem nemore opacam concessit. Secutus Moses conjecturam herbidi soli, largas aquarum venas aperit.* Plut. 4. Sympos. Τιμῶσι τὸν ὄνον ἀναφήναντα πηγὴν αὐτοῖς ὕδατος. Sed à Græculorum impudentiâ in Christianos etiam derivata est hæc calumnia, quorum Deum, non tantum Sileni, uti Mosem, sed Satyri instar finxerunt, uti videre est apud Tertullianum cum hâc inscriptione;

DEUS CHRISTIANORUM ONOCHOIRITES.

Ita enim legendus locus Ille, qui omnes hactenus exercuit eruditos. Ὀνοχοιρίτης n. fingebatur tanquam ex asino & porco compositum monstrum. Epiphanius de Gnosticis Φασὶ δὲ τὸν Σαβαὼθ οἱ μὲν ὄνου μορφὴν ἔχειν, οἱ δὲ χοίρου. Hinc *Asinarii* dicti Christiani. Is. Vossius.

Anchimolus, Sophista apud Elidem fuit, aquæ potor, ac ficis tantummodo vesci solitus, nec tamen aliis imbecillior habebatur. Cæl. Rhod.

Anchion, cursor nobilis Lacedæmonius. Pausan.

Anchisa, oppidum Italiæ. Steph. Dionys. Ant. Rom. lib. 1. Ῥώμη δὲ Κατάστη μὲν ὑπὸ τῶ ποταμῶ Κάπυος, Ἀγχίσου δὲ ὑπὸ τῶ πατρὸς Ἀγχίσ.

Anchises, Capyos fil. ante bellum Trojanum nemorum latebras, & solitudines coluisse fertur, gregibus, & armentis intentus: quibus cum vacaret, à Venere adamari cœpit, & cum eâ concubuit, unde natus est Æneas apud Simoenta Trojæ fluvium. Ovid. Trist.

In Venerem Anchises, in Lunam Latmius heros.

Dido apud Virgil. Æn. 1.

Tune ille Æneas quem Dardanio Anchisæ

Alma Venus Phrygii genuit Simoentis ad undam?

Dissident hic inter se Homerus & Hesiodus. Ille 2. Illad. ait genitum Æneam Ἴδης ἐν κνημοῖσι, i.e. *in imis partibus Idæ*. Ille in Theog. Ἴδης ἐν κορυφῇσι *in Idæ verticibus*. Virgilius Homero adhæsit, nam Simois fluebat per radicem Idæ. Ovidius a. Hesiodo, nam in Epistolis.

Phryx erat Æneas, volucrum cui mater Amorum

Gaudet in Idæis concubuisse jugis.

Nonnus in Basilicis lib. 15.

Ἴδαιον Ἀγχίσην ἐφίλησε, τὸ πρὶν Κύπρις

Ἀγχίσην ἰκέλανοι ὁμευνέτιν εἶχε ταύρου,

Κυανέης ...... ———

Cæterum Anchises, cùm se Veneris concubitu usum fuisse jactaret, ab eâdem oculis privatus est: propterea dicunt eum Trojanorum consiliis non interfuisse. Ardente Trojâ, cum nulla salutis spes appareret, senio confectum Æneas humeris eum imposuit, secumque Drepanum usque Siciliæ urbem vexit, ubi fatis concessit. Hinc *Anchisæum*. Virg. Æn. 5.

Et lucus latè sacer additur Anchisæo.

Item *Anchisiades*, pro Æneâ Anchisi filio. Virg. Æn. 6.

Dux Anchisiades, nec me Deus æquore mersit.

Anchistæ, Archon Athenienses. Dionys. Hal. lib. 8.

Anchisius, Arcadiæ mons, apud cujus radices Anchisæ monumentum. Pausanias.

Anchitæ, Arabiæ Felicis gens. Ptol.

Anchoe, locus circa Cephisi flu. ostia, & ibidem lacus eodem nomine. Strabo.

Anchora, Græcè Ἄγκυρα, Tectosagum, qui quondam Galatiæ partem tenuerunt, Phrygiam majorem versus, castellum erat. Alterum quoque fuit ejusdem nominis, Lydiam versus, circa Blandum Phrygiæ oppidum. Strabo lib. 12.

Anchorarius, mons. Plinius lib. 13. cap. 15.

Anchurus, Midæ filius, de quo sic Plutarchus in Parallelis. *Circa Celænon, Phrygiæ oppidum, terra hiatus cum aquâ domos complures ipsis cum hominibus absorpsit in profundum, Midas rex oraculo monitus, ut res eò pretiosissimas conjiceret, ita n. futurum, ut terra coiret, auro & argento injectis, nihil opis attulit. Anchurus igitur, regis filius, cùm nihil in vitâ humanâ pretiosius esse animâ secum ipse versasset, datis genitori complexibus, & Timothea uxori, equum ascendit, inque hiantem locum concitatus est. Ac sic terra rursus coiit, & auream eo loco Jovis Idæi aram Midas dedicavit.* Hujus rei quoque testis est Callisthenes lib. 2. Metamorphoseon.

Ancile, scutum breve, authore Festo ad vocem *Mamurii*, ita ex utroque latere recisum, ut nullus angulus videri posset, & summum infimumque ejus latus medio pateret. Fertur id Numæ Pompilii tempestate de cœlo decidisse, unáque editam vocem, omnium potentissimam fore civitatem, quamdiu in eâ mansisset. Ovidius Fastorum lib. 3.

Ecce levi scutum versatum leniter aurâ

Decidit; à populo clamor ad astra venit.

Et paulo post. Y *Idque*

Idque ancile vocant, quod ab omni parte recisum est ;
Quémque notes oculis, angulus omnis abest.

Virgil. Æn. 8. — *Lapsa ancilia cœlo.*

Juvenal. Sat. 2.

Segmenta & longos habitus & flamea sumit,
Arcano qui sacra ferens nutantia loro
Sudavit clypeis ancilibus.

Nonius *ancilia grandia scuta* interpretatur. Mureto & Camerario dici videntur *ancilia* à Græco ἀγκύλος, h. e. *incurvum*. Est & aliorum quorundam hæc opinio, qui idcirco *ancylia* per y scribunt. Verum in veteri Antonini Pii nummo, ubi tria scuta, ovali prope figurâ, conspicere est ANCILIA adscriptum. Eodemque modo in antiquis codd. mss. inveniri auctor est Pierius ad 8. Æneid. Verius etymon apponit Varro lib. 6. de L. L. *Ancilia*, inquit, *dicta ab ancisu, quod ea arma ab utraque parte, ut peltæ Thracum, incisa.* Sed nihil æque ancilium formam explicat, ac verba Plutarchi in Numa, quæ ideo apponam. *Ancilia vocant propter figuram, circulus enim non est, neque exprimit, ut pelta, orbiculatam formam,* ἀλλ' ἐκτομὴν ἔχει γραμμῆς ἑλικοειδοῦς, *sed excisa est, ita ut revoluta linea fiat.* Historiam autem seu fabulam de lapsis cœlo ancilibus, quæ eam ob causam *cœlestia arma* Livius vocat, habes apud Dionys. Hal. lib. 2. & Lactant. lib. 1. cap. 21. Vet. Gloss. *Ancilia*, Ἀγκύλια. Quæ oratio integra non est, & puto desiderari vocem ὅπλα. In Gloss. Græco Lat. Ἀγκύλιον ὅπλον, ὁ ἀπὸ οὐρανοῦ ἐξέπεσεν, *ancile*. Hæc ancilia autem Romæ in Templo Martis asservabantur, & annis singulis circumferebantur Mense Martio per Sacerdotes, aliosque primores per urbem : dieque trigesimo demum recondebantur. Quod antequam fieret, nihil publicè feliciter fieri, superstitio tenebat. Hinc Suetonius Othonem contra religionem, nondum conditis ancilibus, inauspicatò profectum scribit, in ejus vitâ, cap. 8. Vide sis ibi Casaubonum, qui similem superstitionem Athenis, cùm *Plynteria* celebrarentur, obtinuisse eruditè, uti solet, observat. Aliter de istoc superstitionis genere Turnebus, quem Torrentius sequitur in explicando Suetonii loco. Male autem uti Lipsio ostensum, lib. 5. Antiq. Lect. cap. 16. Figuram eorum habes in antiquo nummo apud Guther. lib. 1. de Jure Pontificio, cap. 11.

Ancon, Leucosyrorum urbs in Cappadociâ. Ptol. Portum vocat Arrianus in Periplo.

Ancobaritis, regio Arabiæ desertæ opposita. Epit. Strabonis. In Mesopotamia est Ptolemæo.

Ancon, vel *Ancona*, urbs totius Piceni celeberrima, in littore Adriatici maris, à Siculis condita, portum habens insigni operâ à Trajano Cæsare constructum. Nomen habet à situ, qui cubiti flexuram refert. Græci enim & cubitum, & locum cubiti modo sinuosum ἀγκῶνα vocant. Plin. 3. 13. *A Siculis condita est colonia Ancona.* Opposita est promuntorio Cumero, in ipso flectentis se oræ cubito. Lucan. lib. 2.

Illic Dalmaticis obnoxia fluctibus Ancon.

Juvenalis Sat. 4.

Ante domum Veneris, quam Dorica sustinet Ancon.

Silius Italicus lib. 8. ubi recenset Picentũ opida, fluminaq;.

Stat fucare colus nec Sidone vilior Ancon,
Murice nec Lybico. long. 37. 16. lat. 43. 48.

Ancorarius, mons in Mauritaniâ, circa Tingitanum castellum. Ammianus.

Ancore, urbs Bithyniæ, *Antigonia* postea dicta; deinde *Nicæa*. Steph.

Ancrina, Siciliæ opidum. Ptol. Nomen haud dubiè corruptum ab genuino Ἀγκυρῖνα, Latinè *Ancyrina*. Vide Cluv. Sic. Ant. pag. 373.

Anculi, & *Anculæ*, Dii, Deæque ancillarum. Festus.

Ancus Martius, quartus Romanorum Rex, nepos Numæ ex filiâ. Latinos bello domuit, Aventinum, & Martium montem urbi addidit; Janiculum ponte sublicio urbi conjunxit, Romanorumq; limites ad mare usq; promovit, ubi & Ostiam condidit. Fertur præterea primus carcerem instituisse. Ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, id est, à cubito sic dictus fuit, quem incurvum habuisse fertur, ut ait Servius, tales enim *ancos* appellari, Festus affirmat. Aliter Constantinus Manasses, vers. 1654.

Τὴν γὰρ ἀγκύλην τοῖ ποδὸς εἶχε συνεσπασμένην.

Virg. Æn. 6. — *Quem juxta sequitur jactantior Ancus.*

Ingenium ejus quale fuerit, satis indicat Livius. Nam de illo 1 *avitæ gloriæ memor*: &, *medium erat in Anco ingenium, & Numæ, & Romuli memor* : &, *cuilibet superiorum regum belli, pacisque & artibus & gloriâ par.* Plutarchus ait ἀεὶ τύχην, conditum Fortunæ templum ab hoc rege arrogante sibi Romanas victorias. Quæ res etiam satis declarat illius jactantiam.

Ancus, Lusitaniæ flu. Saurium op. alluens. *Rio di Soure.*

Ancylium, Siciliæ opidum. Vide Cluver. Sic. Ant. p. 389.

Ancyra, Galatiæ urbs, Magnæ Phrygiæ contermina, ideoque ab aliis Phrygiæ, ab aliis Galatiæ tribuitur. Plin. lib. 5. cap. ult. duas Ancyras memorat, alteram in Phrygiâ, alteram in Galatiâ. Hinc *Synodus Ancyritana* in Jure Pontificio. Sic dicta ab anchoris navium captarum à Mithridate, quas Ptolemæus Ægypti rex suppetias Gallogræcis miserat. Stephanus. Hodie *Angouri*. Metropolin Galatiæ fuisse testatur Libanius, Orat. 26. Ἐν Ἀγκύρᾳ τῇ πρώτῃ ἐν μητροπόλει Γαλατῶν πόλει. long. 62. 10. lat. 42. 30. Aliam Livius collocat circa Macedoniam, aut Illyricum. lib. 43.

Ancyra, Siciliæ urbs. Diodor. Sic. lib. 14. Vide Cluver. Sicil. Ant. lib. 2. pag. 373.

Ancyreium, Asiæ min. promuntorium, ubi Pontus finitur, incipitque Bosporus. Hodie *Psomion*, teste Petro Gyllio.

Ancyrina, opidum Italiæ. Stephanus.

Ancyron, urbs Ægypti. Stephanus.

Anda, Africæ urbs. Polybius.

Andabasis, regionis nomen, unde coccum optimum adfertur. Serapio.

Andabatæ, non Asiæ populi in tenebris versantes, uti somniavit Ferrarius ; sed gladiatores, clausis oculis pugnantes. Cicero ad Trebatium, lib. 7. Epist. Famil. *Quem antea ne Andabatam quidem defraudare poteramus.* Vide clarissimum Vossium in *Andabata*.

Andabilis, Cappadociæ civitas. Anton.

Andaca, Indiæ urbs, quam Alexander deditione accepit. Arrianus.

Andainum, pagus cum cœnobio in ditione Leodiensi, intra sylvam Arduennam, in confin. duc. Lucemburgens. Hodie *S. Hubert*. *Andagium* Sigesberto dicitur.

Andania, Arcadiæ urbs in Peloponneso. Strabo. Quam Messeniæ tribuit Pausanias, ut & Stephanus, qui Messeniam ipsam sic quoque appellatam vult.

Andania, mulieris nomen. Pausan. lib. 4.

Andanius, Carmaniæ flu. Strabo. *Andanis* Plinio dicitur. Forte *Tisindan* hodiè.

Andanum, urbs Cariæ. Vide Steph. in *Bargylia*.

Andara, Indiæ populi. Plin. lib. 6. cap. 19.

Andarba, Dalmatiæ urbs. Anton.

Andaristus, Pelagonum in Macedoniâ op. Ptol. Populi *Andaristenes* Plinio dicuntur. *Vostanza* Thevero. *Erissa* aliis.

Andate, locus in Britanniâ insulâ. Xiphilin. in Nerone. Lege *lucus*. Sic enim Xiphilinus. Καὶ ταῦτα πάντα ἐποίουν ... ἔν τε τοῖς ἄλλοις αὐτῶν ἱεροῖς καὶ ἐν τῷ τῆς Ἀνδάτης μάλιστα ἄλσει ... Subdit. Οὕτω γὰρ καὶ τὴν νίκην ὠνόμαζον, καὶ ἔσεβον αὐτὴν περιττότατα. Ubi pro Ἀνδάτης rescribendum Ἀνδράστης putat Bochartus, vel etiam Ἀνδράστην, quomodo legit Guilielmus Blancus Xiphilini Interpres. Vide sis Virum magnum de Phœnicum colon. lib. 1. cap. 42.

Andatis, Æthiopiæ sub Ægypto op. in Nili ripâ. Plinius.

Andautonium, Pannoniæ superioris op. Ptol.

Andebonthus, filius legitimus Cnutonis Anglorum regis, ægrè ferens Haraldum filium nothum ejusdem Knutonis patri in regno successisse, mortuum Haraldum refodi jussit, ejusque corpus in mare projici. Volaterr.

Andecrium, Dalmatiæ mediterranea civitas. Ptol. Straboni v. *Andetrium* dicitur.

Andegavia, regio Galliæ Turonibus ac Biturigibus finitima, Oceanoque proxima. Gallicè *Angiers*. Populi *Andegavi* Tacito, lib. 3. & Plinio 4. 18. Vide *Andes*.

Andelus, Hisp. civitas, non procul à Pompeiopoli, quæ vulgo *Pampilone* appellatur, metropolis regni Navarræ. Gallicè *Pampelune* dicitur.

Andera, Stephano Ἄνδειρα, Phrygiæ op. juxta Scepsim,

in

in quo lapis reperitur, qui ustus in ferrum transit, deinde cum quâdam terrâ in camino excoctus, pseudargyrum, seu argentum falsum stillat: cui ubi est æs additum, temperamentum fit, quod orichalcum vocant. Steph. ex Strabonis libro 13. Inde *Anderina*, mater Deorum.

Anderica, Cissiæ regionis stathmus 200 stadiis à Susis distans. Herodot. lib. 6. cap. 119.

Anderida, Angliæ op. in agro Cantiano, vulgò *Newenden*, teste Camdeno, quasi media inter Cantuariam (à quâ 56. m. p. abest) & Roffam.

Anderidum, Vasconum in Hispaniâ opidum. Ptol.

Andes, populi inter Celtas, Carnutibus, & Turonibus finitimi. Cæsar. Hos Ligeris fluvius alluit. Gallicè *Le pays d'Anjou*.

Andes, pl. num. vicus Italiæ, non procul à Mantuâ, Virgilii patria. Hinc *Andinus*. Sil. lib. 8.

Mantua Musarum domus, atque ad sidera cantu
Evecta Andino. i. e. Virgiliano.

Andethanna, vel *Andethannalis*, op. cum cœnobio agri Trevirensis ad Suram flu. vulgò *Echternach*.

Andetrium, *Andetium*. Strabonι lib. 7. ubi de Illyride. Ἔστι δὲ Ἀνδήτριον ἐρυμνὸν χωρίον. Ptolemæo Ἀνδέκριον, vel Ἀνδήτριον. Dioni Ἀνδήτριον. Plinius. *In hoc tractu sunt Burnum, Mandetrium*, lege *Andretium*.

Andiantes, Pannoniæ infer. pop. Ptol.

Andizetii, Liburniæ populi. Strabo lib. 7. Ἀνδιζήτιοι vocat. Sunt n. quos Plinius *Sandrizetes* appellat. Nam τὸ σ in dictionum capite modo adest, modo deest. Casaub.

Andocides, Orator Atheniensis, filius Leogori: Orationes ejus habemus Περὶ μυστηρίων. Περὶ τῆς ἑαυτοῦ καθόδου. Περὶ τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνης. Κατὰ Ἀλκιβιάδου. Excudebat Henricus Stephanus 1575. folio.

Andologenses, pop. Hisp. Tarraconensis. Plin. 3. 32.

Andomatis, Indiæ flu. qui in Gangem fluit. Arrian.

Andomatunum, Lingonum urbs, in Gall. Belg. Ptol. Villanovanus *Langres* esse putat.

Andorisippo, urbs Hisp. Bæticæ. Plin. 3. 1. ubi alii *Andorisa* legunt.

Andraca, Cappadociæ urbs. Ptol.

Andræmon, Thoantis pater. Hom. Iliad 2.

Αἰτωλῶν δ' ἡγεῖτο Θόας Ἀνδραίμονος υἱός.

Unde Ovid. Met. 13. Thoantem *claro Andræmone natum* periphrasticè appellat.

Andragathus, vir quidam, quem patriæ suæ proditorem primo muneribus affecit Lysimachus apud Polyænum lib. 4. postea v. vitâ privavit.

Andragoras, vir, qui subitâ morte periit Mart. lib. 6.

Lotus nobiscum est hilaris, cœnavit & idem,
Inventus mane mortuus Andragoras.

Andramytes, rex Lydorum, qui primus mulieres fecit eunuchas, iisque vice eunuchorum usus est. Cæl. Rhod. 20. 14. Alex. ab Alex. lib. 2.

Andrapana, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Andrasimundi, Taprobanæ ins. promuntorium. Ptol.

Andrassum, urbs Asiæ min. circa Galatiam. Cedrenus.

Andreapolis, urbs archiepiscopalis, & Academia Scotiæ in orâ orientali. Vulgò *S. Andrews*. long. 17. 28. lat. 57. 46.

Andreas, nomen Apostoli. Marc. 4. ver. 30. Qui ante vocationem suam discipulus, erat Joannis Baptistæ. Jo. 1.

Andreas, 2. Ungariæ rex, Ladislai patruus. regn. an. 36.

Andreas, 3. Ungariæ rex, regn. an. 12. A successore victus, regnoque exutus

Andreas, Argivus statuarius. Pausan. lib. 6.

Andreas, Panormitanus, edidit libros de memorabilibus, quæ in quibusdam Siciliæ opidis contigissent, quorum tricesimum tertium citat Athenæus lib. 14. Vide Vossium de Hist. Gr. lib. 4. pag. 502. Item *Andreas* Penei fil. Pausan. lib. 6.

Andreis, Græciæ regio. Pausanias.

Andresti, Indiæ pop. ab Alexandro M. victi.

Andri, pop. circa Clastidium in Gall. Cisalpinâ. Polyb. lib. 2.

Andria, urbs Elidis, & alia Macedoniæ. Steph.

Andriaca, Mediæ opidum, & alterum in Lyciâ. Ptol. Aliud in Thraciâ Straboni. Vide Plin. 5. 27.

Andriclus, Ciliciæ Mons. Strabo lib. 14. Est etiam fluminis nomen. Plin. 5. 15. quem Strabo *Andrium* vocat, & in Scamandrum fluere affirmat. Dicitur *Andricus* & *Andricius*.

Andriscus, historicus, Ναξιακά, h. e. *de rebus Naxiacis* libros conscripsit, quorum primum citat Parthenius Eroticωn cap. 9. Secundum itidem cap. 19. Quædam etiam de eodem opere refert Athenæus lib. 1.

Androbius, pictor nobilis. Plin. 35. 11.

Androcalis, Æthiopiæ sub Ægypto opidum. Plinius.

Androclea, una ex filiabus Antipœni, quæ pro salute populi seipsas interfecerunt. Nam cum pugna esset Thebanis & Herculi contra Orchomenios, oraculum est allatum, eos bello fore victores, si manum sibi inferret, qui generis dignitate inter cives esset notissimus. Et cum Antipœno (hic n. majorum genere maximè illustris erat) non placeret pro populi salute mori, ejus filiabus Androcleæ, & Heracleæ placuit. Ubi itaque seipsas interfecissent, hic eis pro tanto beneficio honos est habitus, ut in parte templi Dianæ Eucliæ Leonis simulacrum ab Hercule illis dicatum conspiceretur. Pausan. in Bœot.

Androclides, περὶ τῶν ἐμποδίων τεχνολογιῶν, *de Sophistis extemporaneis* scripsit, teste Suidâ; Porphyrii æqualis fuit, & sub Aureliano principe vixit.

Androclides, Lacon, qui cùm probro daretur, quòd, cùm claudus esset, bellatoribus se immiscuisset; ideoque ab omnibus, tanquam inutilis, à prælio arceretur; irâ commotus respondit. *In aciem proficisci debere, qui de prælio, non de fugâ cogitet*. Plut. in Apophtheg. & Cæl. Rhod. 14. 5.

Androclus, Codri fil. rex Jonum. Pausan. lib. 7.

Androcydes, medicus, cujus extat epistola quædam ad Alexandrum M. scripta, apud Plin. his verbis. *Vinum potaturus, rex, memento te bibere sanguinem terræ: Sicut venenum est homini cicuta, sic & vinum*. Plin. 14. 5. Alius pictor eidem Plinio 35. 9.

Androdamus, Rheginus, qui leges Chalcedonensibus Thraciæ populis condidit. Aristot.

Androdus, Dacus servus, Romæ in Circo maximo agnitus à Leone, cujus pedem vulneratum aliquando curaverat in sylvis. Ejus historiam lectu dignam vide apud Gellium. 5. 15.

Androetas, historicus Tenedius ἐν τῷ περίπλῳ τῆς Προποντίδος citatur ab Apollonii Interprete lib. 2.

Androgea, Persidis regio. Cedrenus.

Androgeus, fil. Minois Cretæ regis, & Pasiphaes, qui cùm omnes in palestrâ superaret, ab Atheniensibus & Megarensibus ex invidiâ occisus est. In cujus ultionem Minos, Niso Megarensium rege occiso, Megaram evertit, Athenienses acri bello superavit, eosque quotannis septem adolescentes, totidemque puellas à Minotauro devorandos in Cretam mittere coegit. Virgil. Æn. 6.

In foribus lethum Androgeo, tum pendere pœnas
Cecropidæ jussi. Catullus de Nupt. Pel. & Thet.
Nam perhibent olim crudeli peste coactam
Androgeoneæ pœnas persolvere cædis,
Electos juvenes, simul & decus innuptarum
Cecropiam solitam esse dapem dare Minotauro.

Legendus Plutarchus in Theseo, & Pausan. in Atticis. Ovidius Met. lib. 7.

Bella parat Minos, qui quanquam milite, quanquam
Classe valet, patriâ tamen est fortissimus irâ,
Androgeique necem justis ulciscitur armis.

Idem in epist. Ariadnes.

Viveret Androgeos utinam, nec facta luisses
Impia funeribus, Cecropi terra, tuis.

Contra Propertius eleg. 1. lib. 2.

Et Deus extinctis Cressis Epidaurius herbis,
Restituit patriis Androgeona focis.

Androgeus collocabatur in proris navium. Meminit Callimachus in Causarum lib. 4. & Clemens in Protreptico. Τιμᾶται δὲ τις καὶ Φαληροῖ κατὰ πρύμναν ἥρως. Phalerus a. erat portus Atticæ. Item unus è Græcorum ducibus qui Trojam profecti sunt. Virgil. Æn. 2.

Primus se Danaum, magnâ comitante catervâ
Androgeos offert nobis socia agmina credens.

Androgynæ, vel *Androgyni*, pop. in Africâ super Nasamones, utriusque sexûs, inter se vicibus coeuntes; dextra mamma his virilis, læva muliebris. Plin. 7. 2.

Andrulitia, opidi nomen apud Plin. 5. 29.

Andromache, Hectoris uxor, Eetionis, regis Thebarum Ciliciæ filia. Hom. Iliad. Z. ubi de Hectore

Ἦλθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θέουσα
Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος.
Ἠετίων, ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ,
Θήβῃ Ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων.

Filium peperit Astyanacta. Mortuo marito Pyrrhus eam in Græciam adduxit, & ex eâ Molossum suscepit, postea v. eam Heleno vati, Priami filio, cum parte regni in uxorem dedit. Virgil. Æn 3.

Hectoris Andromache, Pyrrhin' connubia servas?

A viri pugnâ nomen sortita est, fuit n. quædam veluti virago. Juvenal. Sat. 6.

——— Andromachen à fronte videbis,
Post minor est.

Martialis posuit pro quâvis fœminâ juniore. lib. 3. Ep. 76.

Cum possis Hecubam, non potes Andromachen.

Andromachidæ, populi, qui virgines nupturas regi suo exhibere solebant, qui pulchriorem & gratiorem sibi stupret.

Andromachus, adulator Crassi, a quo Parthis proditus est. a. Sophista è Neapoli Syriæ, Zonæ filius, qui Nicomediæ Grammaticam docuit, Diocletiani tempore. Suidas. 3. Syriæ, & Phœniciæ præfectus ab Alexandro constitutus, vivus à Samaritis crematus est. Curtius lib. 4.

Andromeda, Cephei Æthiopum regis, & Cassiopes filia, ob matris superbiam, quæ se Nereidas formâ superare gloriabatur, à Nymphis saxo alligata fuit, & ceto marino monstro exposita: postea tamen à Perseo in patriam revertente, occiso prius ceto, liberata, eidem nupsit. Propertius lib. 2.

Andromede monstris fuerat devota marinis,
Hæc eadem Persei nobilis uxor erat.

Idem lib. 1. eleg. 3.

Qualis & accubuit primo Cepheïa somno,
Libera jam duris cotibus Andromeda.

Idem lib 1. eleg. 22.

Nam hic Andromeda resonant pro matre catenæ.

Ovid. in Epistolis.

Candida si non sum, placuit Cepheïa Perseo,
Andromede, patriæ fusca colore suæ.

Postremò Minervæ beneficio inter astra collocata est, oriturque in parte Piscium duodecimâ. De hac Tragœdiam scripsit Euripides, eamque, ab hujus nomine *Andromedam* appellavit.

Andromna, nomen proprium ejus, qui Colophonem ædificavit.

Andron, opidum inferioris regionis Nili. Ptol.

Andron, Catanæus, teste Theophrasto, tibiis canens, primus omnium motiones corporis, & rythmos excogitavit. Cæl. Rhod. 5. 4.

Andron, Ephesius, de 7. Sapientibus scripsit, ut indicat Pindari Scholiastes in Isthm. Meminit ejus quoque Laertius lib. 1. Clem Alex. Strom. 1. Et Euseb. lib. 10. de Præp. Evangelicâ. Idem hic omnino *Andron* ὁ τὸν τρίποδα φιλεῖται scripsit, ut author est Apollonius Hist. Mirab. cap. 8. ubi quartum ejus operis librum citat Vossius.

Andron, Argivus, quem per ar da Libyæ deserta sine potu profectum fuisse tradit Aristoteles Lib. de Ebrietate apud Apollonium Hist. Mirabil. cap. 25. & Laertium lib. 9. Sextus item Empiricus lib. 1. Pyrrhon. Hypot. fol. 17. Edit. Aurel. *Andronem* Medicum memorant Celsus lib. 5. cap. 20. Galen. lib. 3. de Compos. Med. cap. 3. Item Athenæus lib. 15. *Andronem* Musicum & Geometram M. Antonini magistrum fuisse novimus ex Capitolino in Marco. Jonsius.

Andron, Alexandrinus, Χρονικά edidit. Athenæus lib. 4. Item *Andron*, Halicarnassensis, qui laudatur Plutarcho in Theseo, Isacio Tzetzæ ad Lycophronem, & Schol. Æschyli ad Persas. Item *Andron*, Teius, cujus Periplus citatur à Schol. Apollonii lib. 2.

Androna, Cyrrhesticæ regionis in Syriâ op. Anton.

Andronicus, i. e. vir victoriosus, nomen viri. Rom. 16.

Andronicus, Rhodius, Philosophus Peripateticus. Strabo. Scripsit Indicem Librorum Aristotelis, & Theophrasti, itemque in Categorias Aristotelis, nec non libellum περὶ πάθων, qui etiam hodiè extat.

Andronicus, Grammaticus, desidiosior in professione Græcâ, cujus meminit Suetonius. Item historicus qui res Alexandri scripsit. Volater.

Andronicus, vide *Livius*.

Andronicus, Palæologus, Græcorum Imperator A. D. 1283.

Andronicus, alius junior, prioris nepos. A. D. 1328.

Andronorus, legislator Chalcidensium. Alex. ab Alex. 6. 10.

Androphagi, Scythiæ gentes in Europâ. Herodotus.

Andropompus, Thebanus, Bori filius, Xanthum non singulari certamine sed fraude interfecit. Pausan. in Bœoticis; Quamvis id à Melantho Andropompi filio, non à patre factum fuerit.

Andros, Britanniæ insula maris Hybernici, inter Walliam, & Hyberniam. *Hedros* Ptolemæo. Anglicè *Berdsey*. Britannicè *Enbly*, dicitur. Est a. apud Gangarorum promuntorium, quod vulgò *Abercorney* vocatur.

Andros, maris Ægæi insula, prima inter Cycladas, vicina Samo, cum op. ejusdem nominis, quæ Asiæ adjacet ex opposito ad Ephesum, Juvenal. Sat. 3.

Hic Andro, ille Samo, &c.

Ovid. Met. 7.

At non Oliaros, Didymeque, & Tenos, & Andros.

Idem lib. 12.

Et totidem natis Andros fraterna petita est.

Multa habuit nomina apud veteres. Nam *Cauros*, *Lasia*, *Nonagria*, *Hydrussa*, & *Epagris* dicebatur. Nomen habuit ab *Andro* Eurymachi filio. Ibi fons est, qui quotannis Nonis Januariis vini sapore fluit. Plin. 2. 103.

Androsia, Galatiæ op. hodiè *Andres*, ex tabb. recent.

Androsthenes, Prætor Thessaliæ, Pompeio favens, à Cæsare obsessus, & expugnatus. Cæs. lib. 3. de bello Civili. Item nomen statuarii Thebani. Pausanias.

Androtion, Atticam historiam edidit, teste Pausaniâ in Eliacis, & Phocicis, & Marcellino in vitâ Thucydidis. Ejus meminere Plut. in Solone, Ælian. Var. Hist. 8. 10. aliique. Etiam *Androtion*, sive alius, sive idem de Agriculturâ scripsit; quem Plinius memorat in Hist. Nat. & ante eum Varro, & Columella, uterque initio lib. 1. de R. R. ubi eum reponunt inter eos, R. R. scriptores, quorum patriam non acceperint. Vossius.

Anecus, Siciliæ flu Vibius Sequester in Catalogo. *Anecus Siciliæ, qui per 2. m. p. sub terrâ mergens, Syracusis misceatur mari, appellaturque Ano, post Anapos cœnos, superior Anisiphorus*. Quem locum plurimâ sui parte esse vitiatum, jamdudum suspicati sunt viri docti, neque nostrum est fine ope ms. eum emendare.

Anelanum, urbs Italiæ, inter Patavium & Mutinam. Anton. *Monte Agano* hodie Simlero.

Anelontis, fluminis, juxta Colophonem, meminit Pausanias, cujus frigiditatem prædicat. Aliis *Alentis*.

Anem, Lat. *responsio*, aut *canticum eorum*, sive *afflictio*, vel *paupertas eorum*: aut Syriacè, *ovis eorum*, nomen civitatis. 1 Par. 6.

Anemo, fluvius in octavâ Italiæ regione. Plin. 3. 15. Hodiè *Rosanario*, *Fantino*, & *Santerno*,

Anemolia, Phocidis urbs, quæ postea Hyampolis. Strabo. Bœotiæ civitas Ptolemæo.

Anemorea, urbs Phocidis, quæ postea *Anemolia* dicebatur; in confin. Phocidis, ac Delphorum in alto colle. Situs est a. super eam locus κατὰ πνεύματα dictus, unde cognomen Minerva à sedatis ventis adepta est. Cæl. Rhod. 20. 19.

Anemosa, vicus Arcadiæ. Pausanias.

Anemothicos, urbs circa Cariam. Porphyrogenn.

Anemotis, Palladis nomen, inde tractum, quòd, cum Mothonem Peloponnesi civitatem, locaque vicina, venti paulò violentiores, minusque tempestivè perflantes insigniter oblæderent, Diomedis, qui tum ibi imperabat, suasu, simulacrum Palladi erectum est, eidemque ab incolis fusæ preces; quibus peractis, mox ventorum cessavit impetus, unde cognomen Minerva à sedatis ventis adepta est. Cæl. Rhod. 20. 19.

Anemurium, urbs Ciliciæ litoralis episcopalis sub archiep. Seleuciensi, inter Antiochiam ad occid. & Celenderim ad

ad ort. *Stalemura* hodiè, vel *Scalemaro*, teste Nigro. long. 65. 50. lat. 36. 50.

Anemusa, insula maris Mediterranei. Ptol.

Anemytas, apud Tarentinos asinus erat, qui ventis sacrificabatur. Etymologus. Ἀνεμύτας, παρὰ Ταραντίνοις ὁ ὄνος ὁ ἀνέμοις θυόμενος.

Aner, Lat. *responsio*, aut *canticum lucernæ*, sive *affligens lucernam*, Frater Mamre. Gen. 14. Item civitas in tribu Manassis. 1 Chron.

Anerita, Marma[illegible] Nomi gens. Ptol.

Anethussa, urbs Libyæ. Steph.

Anetia, nomen opidi. Plinius 5. 24.

Aneticus, Asiæ locus est arundinibus abundans.

Anetis, Dea quædam apud Armenios, quibus mos erat ut virgines in fano vetustissimo Anetis Deæ prostituerentur, ubi ipsius statua ex solido auro sita erat, quam Antonius expilavit. Vide *Anaitis*.

Angaris, mons Palæstinæ. Plin. 5. 13. Item Bithyniæ emporium prope Helenopolim. Socrates Hist. 8. 20.

Ange, Arabiæ Felicis vicus. Ptol.

Angele, pars è tribu Pandionide. Steph.

Angelia, Mercurii filia, apud Pindarum, ideo quòd Mercurius nuntiis præsit. Cæl. Rhod. 18. 6.

Angelici, Hæretici quidam Ἀγγελικοί, quorum meminit Epiphanius Hæres. 60. & Balsamon ad 33. canon. Concilii Laodiceni. Mirum v. ambigere Epiphanium, an non & ita vocari potuerint ab regione ultra Mesopotamiam, quæ Ἰγγελίνη dicta sit. Nam ut sane *Angelina* rescribas (quomodo uterque vertit Interpres) non tamen ἀναλόγως inde Ἀγγελικοὶ deducas. Nunc v. Ἰγγελίνη habet tum Basileensis editio, tum Parisina. Ac in Codice etiam Justinianæo lib. 1. Tit. 29. qui est *de officio Magistri Militum*, in 3 mss. *Ingelina* reperit L. Russardus I. C. Clarius igitur etymon prospexit nobis Augustinus Hæres. 49. *Angelici in angelorum cultum inclinati, quos Epiphanius jam omnino defecisse testatur.* Vossius.

Angelina, locus quidam dicebatur, cujus meminit Epiphanius Hæres. 60. ubi de Angelicis Hæreticis loquens ait, ita dictos fuisse, sive ex eo quòd aliqui mundum ex Angelis factum esse dicunt, sive quòd seipsos in ordine Angelorum esse jactant, sive etiam à loco nomen acceperunt. Nam locus quidam est *Angelina* ultra Mesopotamiam regionem sita. Hæc ille.

Angelion, statuarius, qui Apollinis simulacrum apud Delos fecit. Pausanias in Corinthiacis.

Angellæ, Bæticæ urbs inter Cordubam & Hispalim. Anton.

Angelus, Neptuni filius, ex concubitu nymphæ cujusdam, in Chio natus. Pausanias in Corinthiacis.

Angerona, seu *Angeronia*, dubium an sit ab *anginâ* cui præerat, an ab *angendo*, sive *angoribus*, quibus medebatur. Sed ἀναλογία magis favet posteriori etymo, ut *Angeronia* sit ab *ango*, quomodo a *pello Pellonia*, apud Arnobium; à *populor*, *Populonia* apud Augustinum. Pellonia n. a pellendis hostibus dicta est: Populonia, quòd populationes arceret. Similiter itaque *Angeronia*, quòd *anginam* morbum, vel quòd *angores* & anxietates pellat. Prius etymon secutus est Festus in *Angerona*, & Jul. Modestus apud Macrobium Saturn. 1. 10. Posterius amplexus est Verrius Flaccus, & Masurius apud eundem Macrobium ibidem. Sed potius *Angerona* dicta est, quia *angit* & comprimit os. Nam est Dea ἐχεμυθίας; ideoque in Glossis Philoxeni ἡ θεὰ τῆς βουλῆς ἢ σιωπῶν dicitur. Ambigunt aliqui annon legendum sit *Agenoria*, quòd ad *agendum* excitet, uti docet Augustinus de Civit. Dei. lib. 4. cap. 6. Sed sana est vulgaris lectio, nam Angeronia ideo consiliis præest, quia in iis opus est silentio: Ideo simulacrum ejus fuit, *ore obligato, signatoque*, ut est apud Plinium. Masurius adjicit hujus Deæ simulacrum sic expressum in arâ Volupiæ propterea collocatum, quòd qui suos dolores dissimulant, patientiæ beneficio ad maximam voluptatem perveniant. Angeronæ festum dictum *Angeronalia*, teste Varrone lib. 5. de L. L. & Festo. Fuit autem illud 12 Cal. Jan. Plinio, Solino, Macrobio testibus. Vossius in Etymol.

Angdistis, mater Deorum. Vide *Agdistis*.

Angites, Thraciæ fluvius, qui Strymonem subit. Herodot.

Angitia, nemus in Marsorum regione. Solino *Anguitia* dicitur. cap. 8. *Gentem Marsorum serpentibus illæsam esse, nihil mirum; à Circes filio genus ducunt, & de avitâ potentiâ deberi sibi sentiunt servitium venenorum, ideoque venena contemnunt. C. Cælius, Æeta tres filias, Anguitiam, Medeam, & Circen, dicit fuisse. Circea Circæos insedisse montes, carminum maleficiis varias imaginum facies mentientem. Anguitiam vicina Fucino occupavisse; ibique salubri scientiâ adversus morbos resistentem, quam desiisset hominem vivere, Deam habitam* Silius Italicus lib. 8.

Hæ bellare acies norant; at Marsica pubes
Et bellare manu, & chelydris cantare soporem,
Vipereumque herbis hebetare & carmine dentem.
Æetæ prolem Anguitiam mala gramina primam
Monstravisse ferant, tactuque domare venena;
Et lunam excussisse polo; stridoribus amnes
Frænantem; ac silvis montem nudasse vocatis.

Virgilius Æn. 7.

Quin & Marrubiâ venit de gente sacerdos,
Archippi regis jussa, fortissimus Umbro:
Vipereo generi & graviter spirantibus hydris
Spargere qui somnos cantuque manuque solebat
Mulcebatque iras, & morsus arte levabat.
Sed non Dardaniæ medicari cuspidis ictum
Evaluit: neque eum juvere in vulnera cantus
Somniferi, & Marsis quæsita in montibus herbæ.
Te nemus Angitiæ, vitreâ te Fucinus undâ
Te liquidi flevere lacus.

Ubi Servius. *Medea, quando, relictis Colchis, Jasonem secuta est, dicitur in Italiam pervenisse, & ibi populos quosdam, circa Fucinum ingentem lacum habitantes, qui Marrubii appellabantur, docuit remedia contra serpentes. Hi ergo populi Medeam Angitiam vocarunt, ab eo, quòd ejus cantus serpentes angerent.* Vibius in Catalogo nemorum. *Anguia, vel Anguitia, Lucaniæ.* Mendum apertissimum est in primâ voce: in quâ literas ii vitiatas esse ab exscriptoribus in u, dubium esse haud potest. Etenim varietatem vocabuli, quod Virgilio ac Servio *Angitia*, Silio v. atque Solino scriptum erat *Anguitia*, indicare voluit Vibius. In eo a. ab ipso erratum judico, quod nemus hoc Lucaniæ tribuat, cùm à dictis auctoribus disertè Marsis, Fucinoque lacui adscribatur. Cluverius.

Angitala, Italiæ fluvius & opidum in Calabriâ. Anton. *Crissa*, Lycophroni dicitur. Hodie *Roccha d'Angitola*.

Angium urbs opulenta circa Peloponnesum. Laonicus.

Angli, Germaniæ pop. ad Albim amnem, ad hæc usque tempora in posteritate clarissimi. Ἀγγειλοὶ Ptolemæo malè. Rectius apud Procopium, belli Gothici lib. 4. Ἄγγιλοι. Vide Cluverium de Germ. Ant. pag. 605.

Anglia, Insulæ Britanniæ pars, olim *Albion*, seu *Albania*, ab *albis rupibus* (ut quidam volunt) quæ primùm illuc navigantibus apparent, sic dicta. Hodie in duas partes dividitur, Angliam propriè sic dictam, veteribus Lhoegriam, & Cambriam, seu Walliam. Cæterum *Angliæ* nomen Britanniæ imposuerunt Anglo-Saxones, quia prius ipsorum terra *Anglia* dicta fuit. Nam regio illa inter Holsatiam & Juitarum terram *Anglia* dicebatur, & fuit antiqua Saxonum sedes, unde à Danis expulsi sunt. Beda & Krantzius. Dicta fuit a. Teutonicè *Engeland*, ob angustiam regionis; nam *Eng* illis, angulus, angustiæ. Erat n. *Anglia* ista angulus quidam, vel angusta terra ad mare Balticum. Sed & Britannia non immerito hinc appelletur *England*, ob angustiam insulæ versus occid. & septentr. Egbertus a. Occidentalium Saxonum rex, sublatâ Heptarchiâ, Angliam vocari voluit, potius quàm Saxoniam, Gregorii Pontificis allusionem affectans, qui *Anglos* dixit *Angelicos* esse. Nam *Engel* est *Angelus*, & *Engelsch Angelicus*, Teutonicè. Hinc *Anglum* alludendo *Engelische* i. e. *Angel-like* vocavit. Nam & *Anglus* Teutonicè est *Ein Engelsch man.* Quidam scriptores exteri *Saxoniam Transmarinam*, & *Saxoniam novam* nominarunt. Versteganus. Veteres eam sterilem quidem dixerunt, & ne scrupulum quidem auri, argenti, aut æris in eâ reperiri. Ita Tullius, ni fallor, alicubi in Epistolis ad Familiares. Sed hodie ipsa metallis & mineralibus abundare deprehenditur. Terram sulphuream & bituminosam ad ignem aptissimam habet. Lupos,

neque ulla animalia rapacia nutrit; unde infiniti fere ovium greges. Omni etiam pecorum aliorum genere abundat. Canum genus nullibi gentium majus ferociusque. Liceat hic obiter patriæ honoris ergo, aliquid de canibus nostris Britannicis hic inserere. Inter antiquos autores, qui eorundē meminerunt, agmen ducat Gratius Faliscus, Ovidio æqualis, qui Cynegetici sui vers. 174 de iisdem sic scribit.

Quid freta si Morinum dubio refluentia ponto
Veneris, atque ipsos libeat penetrare Britannos?
O quanta est merces, & quantum impendia supra
Si non ad speciem mentiturosque decores
Protinus; hæc una est catulis jactura Britannis.

Nemesianus Cyneger. vers. 124.

——— Divisa Britannia mittit
Veloces, nostrique orbis venatibus aptos.

Oppianus Κυνηγετικῶν α.

Ἔστι δέ τι σκυλάκων γένος ἄλκιμον ἰχνευτήρων
Βαιὸν, ἀτὰρ μεγάλης ἀντάξιον ἔμμεν' ἀοιδῆς.
Τὸς τρέφει ἄγρια φῦλα Βρεττανῶν αἰολονώτων
Αὐτὰρ ἐπικλήδην σφὰς Ἀγασσαίους ὀνόμηναν.

Strabo etiam lib. 4. refert, quòd ex Britanniâ in Gallias deferrentur præter alia, καὶ κύνες εὐφυεῖς πρὸς τὰς κυνηγεσίας. Cæterùm Canes nostri ab exteris etiamnum celebrantur. Unum nomino sc. Virum doctissimum Janum Ulitium, cujus verba ad Gratii locum prædictum sic se habent. Antequam (inquit) de canibus Britannicis, quos hic celebrat Gratius, distinctè dicam, quia illi potissimùm huic scriptioni meæ ansam præbuerunt, de toto eorum genere aliquid præmittam. Olim duæ species cognitæ tantùm fuere, robusti, de quibus hic Gratius aliique, & Agassæi, qui & velocitate, & sagacitate excellunt. Hodie quidem illi robusti etiamnum supersunt, sed rusticis, & pastoribus magis inserviunt, nonnunquam tamen & venationi, cùm validior aliquis cervus, cui impares sint vi collatâ sagaces, sive sanguinarii, debellandus est. Quòd plurimus eorum olim in bellicosâ venatione usus fuerit, manifestis etiam vestigiis apparet ex Theatrali illâ venatione, quam in tauros & ursos exhibent Anglorum laniones: quibus jampridem interdictum fuit taurum mactare, antequam tribus ad minimum canibus ad satiem usque vexatus fuerit. Unde etiam per minimos pagos frequens hoc spectaculum occurrit, & multis educandi hujus generis canes animum facit, ne impune sit laniis, nisi staro pretio redimant, virum gregis sui mactare. Londini a. ei lusui peculiare extructum dudum theatrum est, & tauri validiores aliquot, præter ursos, aliasque id genus feras, aluntur, qui semel septiduo depugnent cum canibus; quos unicuique licet immittere, modo plures duobus non concurrant in taurum, quatuor in ursum. Vidi aliquoties singulum canem, qui nares mordicùs appetens ita inhærebat, ut nullo impetu excuti posset. Vidi etiam qui eâdem vi palearia vel collum invaderent, ut non immerito jam olim de iis dixerit Claudianus lib. 3. de laud. Stil.

Magnaque taurorum fracturæ colla Britannæ.

Hujus n. generis fuerunt, quos Molossis æquiparat Gratius, cujus ævo nec sagaces, nec veloces è Britanniâ petitos hactenus fuisse hinc patet. Sed & Strabo, qui paulo post floruit lib. 5. testatur canibus Britannicis ad bella sua usos fuisse Gallos: Ταῦτα δὲ κομίζεται ἐξ αὐτῆς (Βρεττανικῆς puta) καὶ δέρματα, καὶ ἀνδράποδα, καὶ κύνες εὐφυεῖς πρὸς τὰς κυνηγεσίας. Κελτοὶ δὲ καὶ πρὸς τοὺς πολέμους χρῶνται καὶ τούτοις, καὶ τοῖς ἐπιχωρίοις. Ex quibus apparet satis frequenter petitos inde hoc genus canes fuisse, etiam Romanis, quorum majestati generosa maximè conveniebat venatio, cui aptissimi, ut nunc quoque illi canes. Hæc ideo magis retuli, quia Joannes Caius Anglus in libello suo *de canibus Britannicis*, hos supinè nimis præterierit, qui olim Gratio nostro & Straboni cogniti, nec etiamnum adeò *degeneres*, ut ita ab eo vocari, aut, ut inutiles ablegari debuerint. Miserè insuper fallitur, si Hyrcanum, quem laudat ex Gratio, eundem esse cum Urcano suo, quem ex urso & cane ridiculè satis ἐτυμολογίζει. Nec unquam talè canum ex ursis mixtum genus in Britanniâ visum fuisse crediderim, quamvis ex vulpe mixtos canes casus magis quam usus aliquando protulerit. Ille etiam & hoc quasi protritum aliquid videtur nobis obtrudere, quod ego rumore tantum, & vix ita compertum habeo. Et hoc quidem loco canum Britannicorum merita à populari ignominiâ vindicare, curæ pretium existimavi. Subdit postea. Sunt sanè deformes satis bellicosi Anglorum canes, sed longe minus quam sanguinarii, quos vocant, qui & generosi fere & valido corpore sunt, non adeo tamen, ut bellicosis tori accenseri possint. Si hos intelligas, non potest quidquam iis melius attribui, quàm quod hic de deformitate in Britannicis canibus excernit Gratius. Oculis hi ita lippis, ac detortis, labris & malis adeò sordidis ac dependentibus apparent, ut advenis mera monstra videantur. At quantò deformiores, eo fere meliores æstimandi. Nam si & labra plurimum propendeant, eo certius odorem quasi sorbent, & clariorem ululatum faventis vestigationis testem edunt. Idem ad Nemesiani Cyneget. vers. 124. (Tria canum genera, & in unoquoque optimos habet etiamnum Britannia, totumque dimittuntur per orbem jam à Strabonis ævo usque. Sed ille & Claudianus & Gratius de bellicosis tantum loquuntur. Hic itaque & sagacibus & velocibus suus locus erit. De sagacibus primum agemus. Eorum hodiè tria genera non tantum magnitudine, sed etiam sensuum, ac virium constitutione diversa. Maximum sagacitate præstat, sed ob corporis molem tardissimum: ideoque *Slowhounds*, & qui eorum ad cervos vulneratos sanguinis destillatione tracti ducunt, *Bloodhounds* i. e. sanguinarii vocantur. Sub hoc genere fere omnes *Inductores* veniunt, & maxime Segusii, quos apud alterum Xenophontem exanimabo. Secundum magnitudine, & sagacitate est, quos *Fleet-hounds* vocant, à velocitate, Petroniis à me accensos apud Gratium; quos & hic forte intellexerit Nemesianus, quia *veloces* vocat. Minimum denique quoad corporis magnitudinem plane id ipsum genus est, quod *Agassæorum* nomine describit Oppianus. *Begles* vocant indigenæ. Maximos, ut dixi, ad Xenophontis Junioris cap. 3. introducam. Minores jam apud Gratium descripsi. Vide quæ sequuntur. Atq; hæc simul in canum Anglicanorum honorem, & lectoris κυνηγεσίας studiosi gratiam dicta sunt. *Non est* n. (ut Plinius loquitur) *quod contemnas hoc studendi genus. Mirum est, ut animus agitatione motuque corporis excitetur. Jam undique silva & solitudo, ipsumque illud silentium, quod venationi datur, magna cogitationis incitamenta sunt. Proinde cum venabere, licebit autore me, ut panariam & laguculam, sic etiam pugillares feras Experieris non Dianam magis montibus quàm Minervam, in errare.* Sed hæc καθ' ὁδόν. Ad Angliam nunc revertemur; cujus solum jucundum quidem est & frugiferum, sed vino caret, ob cujus defectum cervisio optimo utuntur incolæ, quod in alias regiones transvehitur. Oceanus, qui insulam alluit, omnis generis piscium copiâ abundat. Gens procerâ staturâ, venustâ & candida facie est, cæsiis, ut plurimùm oculis, & ut sono linguæ Italis persimiles, ita corporum habitu ab illis pene nihil discrepent, Vestimento non multum absimili Gallico utuntur. Foeminæ niveo candore, insignique formâ, quam longè decentissimo vestitu honestant. Unde versiculus.

Anglia, mons, fons, pons, Ecclesia, Fœminæ, Lana.

Postremum quod attinet, lanam scilicet, vel de multitudine intelligendum, vel de præstantiâ. De priori, id ovium numero ascribendum. Unde querela ista V. Cl. Thomæ Mori, olim Angliæ Cancellarii, in Utopiâ suâ. *Oves,* inquit, *quæ tam mites esse, tamque exiguo solent ali; nunc tam edaces, & indomitæ esse cœperunt, ut homines devorent ipsos, agros, domos, oppida vastent, ac depopulentur.* Secundum quod spectat, Hodie (inquit Vir Magnus de Theol. Gentili lib. 3. cap. 70) præcipua est bonitas lanæ Anglicanæ. cujus qui rationem arcessunt à pabulis minus lætis, tueri se possunt Marone, qui læta opiliones pabula fugere jubet. Georg. lib. 3. Sanè è solo parum fertili lanam reddi subtiliorem, Cardani etiam judicium est, lib. 10. Subtilitatum, qui est de animalibus perfectis. Addunt alteram item rationem, quòd eâ regione oves vix bibant, sed ad sitim extinguendam, cœlesti ferè rore sint contentæ. Regio est quocunque anni tempore temperatissima. Quippe hyemes non illic pro plagâ & Septentrionis viciniâ asperæ, eum vehementer Gallicam oram quatiant, quà Britanniæ adversa est, multoque rigidius Batavorum cœlo incum-

incumbent. Cœlum crassum, in quo facile nubes, imbres, ventiq; coguntur. Atqi eò minus frigoris, æstusq; propter aeris densitatem. Unde Minutius Felix, cùm docet Divinum Numen suâ providentiâ, non solum universitati, sed & partibus consulere; *Britannia*, inquit, *Sole deficitur, sed circumfluentis maris tepore recreatur*. Quin & Strabo lib. 4. in Britanniâ serenn etiam cœlo aerem caliginosum esse scribit. Quò etiam spectasse videtur Cesennius Gætulicus, poeta vetustus, cùm de Britanniâ cecinerit.

Non illic Aries verno ferit aera cornu,
Gnossia nec Gemini præcedunt cornua Tauri;
Sicca Lycaonis resupinat plaustra Bootes.

Cæsar etiam, *Loca sunt in Britannia*, inquit, *temperatiora, quàm in Galliâ, remissioribus frigoribus*. Cornelius item Tacitus; *Asperitas frigorum abest*. Vide *Britannia*.

Angria, Westphaliæ pars, ubi nati Hengistus & Horsus.

Angrivarii, Germaniæ pop. Ptol. & Tac. potens Saxonum Dynastia, ad Luppiæ flu. caput; quorum op. *Angermund*, & *Engern*, vel *Engerhen* dicitur.

Angrus, flu. Illyrici in Boream fluens. Herod. lib. 4.

Anguifer, & *Anguitenent*, sidus cœleste, de quo sic Columella lib. 1. cap. 2. *Anguifer, qui à Græcis* Ὀφιοῦχος *dicitur: mane occidit, tempestatem significat*. Et ante eum Tullius de Nat. Deorum *atque hæc quidem à tergo, propter caput a. Anguitenens.*

Quem claro perhibent Ophiuchum nomine Graii.

Vide Hyginum in signis cœlestibus.

Anguigena, populi non procul ab agro Priapensi, quos antiqui finxerunt cognationem quandam cum serpentibus habere. Strabo lib. 13. Ὀφιογενεῖς vocat.

Anguitia, Vide *Angitia*.

Angulani, Italiæ pop. Plin. 3. 12. quorum op. *Angulus*, Ἄγγλος Ptolemæo, vulgò *Civita di sant Angelo*. long. 38. 10. lat. 42. 51.

Angurus, mons Scythiæ, juxta Istrum flu. Apollonius Argonaut. lib. 4.

Angyrorum urbs, civitas in Ægypto. Ptol.

Ani, Lat. *responsio*, sive *canticum*, vel *afflictus* vel *pauper*, nomen Janitoris & Can... 1 Par. 13.

Ania, Romana mulier, quam cùm propinquus moneret, ut alteri viro nuberet (esse n. ei & ætateiu integram, & faciem bonam) Nequaquam hoc faciam, inquit: Si n. bonum virum invenero, ut ante habui, nolo timere, ne perdam; sin malum, quid necesse est post bonum, malum sustinere?

Aniæ, regio circa Armeniam. Cedrenus.

Anian, Lat. *novum populi*, aut *dolor*, sive *fortitudo populi*. Filius Samidæ, filii Galaad, filii Machir, filii Manasse. 1 Par. 7.

Aniana, Mesopotamiæ urbs. Ptol.

Anianæ Thermæ, balnea Campaniæ inter Baias, & Cumas, quorum aquæ multis sunt morbis salutares. *Bagni di Agnano* hodiè, teste Scipione Mazzellâ.

Anichæ, gens Indica. Ptolemæus.

Anicii, florentis jam olim Reip. Rom. temporibus, clari atque illustres habiti sunt. L. enim Anicius Gallus Lucii filius, Marci nepos de Illyriis, & eorum rege Gentio triumphavit, Proprætor an. urb. 585. Et L. Anicius Gallus Lucii filius, Lucii nepos Consul fuit cum collegâ Corn. Cethego an. urb. 592. Anicius Cerealis sub Nerone Consul designatus fuit. Ex eâ familiâ primus ille Christianus senator Anicius Julianus. Ex eâ V. C. Probus sub Valentiniano præfectus prætorio; ejusque filii Anicius Hermogenianus, Olybrius, Probinus & Probus. Ex eâ Anicius Faustus, Anicius Maximus, Boetii ætate, omnes diversis temporibus consules, cæterique plures, quos recensere singulos, operæ longioris esset. Nomen a. hoc, Boetii præsertim seculo, celebratum est, ob Anicium illum Juli anum, qui, quemadmodum Flavius Constantinus primus Imperatorum; ita primus senatorum Romanorum Christianus fuit. Unde posteà omnes ferè Impp. *Flavii*, sicut & senatores *Anicii*, affectatâ primariâ illâ familiæ cognominabantur: ut Romanorum Græcorumque Fasti annotant, & vetera monumenta loquuntur. Aniciorum, Proborum scilicet & Olybriorum splendorem, Secundinus ad D. Augustinum scribens notat, cùm ait, *Ego namque fateor, non tali diligentiâ, nec tantâ industriâ Anicianæ domus micare marmora, quantâ tua scripta prælucent eloquentiâ*. Quod & S. Gaudentius, sermone de Macchabæis confirmat. *Aniciis*, inquit apud Cassiodorum (epist. 11. lib. 10.) rex Theodahadus, *penè principibus pares, ætas prisca progenuit. Familiam*, inquit paulo post (epistolâ sequenti) *toto orbe prædicatam*.

Anicium, Galliæ urbs, quæ & Podium, vulgò *Le Puy* vocatur. Sunt qui *Avitium* scribendum velint. long. 24. 40. lat. 43. 28.

Anigrus, Thessaliæ fluvius, *Aniger* Vibio Sequestri. Hujus meminit Ovidius Met. 15.

Ante bibebatur, nunc, quas contiagere nolis,
Fundit Anigrus aquas, postquam (nisi vatibus omnes
Eripienda fides) illic lavere bimembres
Vulnera, clavigeri quæ fecerat Herculis arcus.

Hinc *Anigriades nympha*, Pausaniæ ac Straboni.

Anim, Lat. *respondentes*, sive *cantantes*, aut *afflicti*, sive *pauperes*, nomen civitatis. Josue. 15.

Animotha, Arabiæ urbs. Lib. Notit.

Anina, urbs Indiæ extra Gangem. Ptol.

Aninacha, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Anio, sive *Anien*, vulgò *Teverone*, nobilis Italiæ flu. in montibus Trebianorum nascens, Tiburtinum agrum irrigans, ubi è sublimi in subjectum vallem magno impetu delabens efficit catarractam, deinde per plana fluens tres nobiles lacus secum in Tiberim defert. Dixi *sive Anien*, idque autoritate Statii Silv. 1. 3.

Ipse Anien (miranda fides) intraque superque
Saxeus, hic tumidam rabiem, spumosaque ponit
Murmura. ———

Nomen a. accepisse putatur ab *Anio* Hetruscorum rege, qui insequens Cethegum filiæ suæ raptorem, cum eum assequi non posset, in hunc fluvium insiluit, &, ut *Anio* vocaretur, effecit Horat. lib. 1. Carm.

Et præceps Anio, & Tyburni lucus, & uda
Mobilibus pomaria rivis.

Propertius lib. 4.

Ramosis Anio quà pomifer incubat arvis.

Virg. Æn. 7. ———*Gelidumque Anienem, & roscida rivis*
Hernica saxa colunt.

Strabo. lib. 5. Plinius etiam ait hunc fluvium efficere lacus tres nobiles amœnitate, lib. 3. cap. 12. Silius Italicus lib. 1.

Ac gelidis Anio trepidabat cærulus undis.

Idem lib. 12.

Sulphureis gelidis quà serpit leniter undis,
Ad genitorem Anio labens sine murmure Tibrim.

Propertius lib. 3. Eleg. 20.

Hic Anio Tiburte fluit, Clitumnus ab Umbro
Tramite, & æternum Martius humor opus.

Hinc *Aniensis* adjectivum. Virgil. Georg. 4.

Unde pater Tiberinus, & unde Aniena fluenta.

Propert. 1. 20. *Sive Aniena tuos tinxerit unda pedes.*

Ubi *Amerina* legit Scaliger ex vet. lib. & lacum Vadimonis intelligit. Sed *Aniena undæ* Propertius ipse meminit eleg. 14. lib. 3.

Et cadit in patulos lympha Aniena lacus.

Statius lib. 4. Silvarum.

——— *Anienaque frigora captant.*

Hinc *Anienus* Deus ipse fluvii Anienis, ut *Tiberinus* Tiberis. Propertius lib. 4.

Accessit ripis laus, Aniene, tuis.

Statius lib. 1. Silv. in Tiburtino Manlii.

Illu ipse antris Anienus fonte relicto
Nocte sub arcanâ glaucos exutus amictus.

Hinc demum *Anienicola*. Silius lib. 4.

Quosque sub Herculeis taciturnus flumine muris
Pomifera arva creant, Anienicolæque Catilli.

Anisena fluviana, apud Ovid. Fast. 4. Sed locus est corruptus, lege *Amenana*, & vide *Amenanus*.

Anisis, qui & *Asychis*, Ægyptiorum rex à sacerdotibus designatus, regn. an. 6.

Anisus, Austriæ fluvius, hodie *Ens*, Rhenanus.

Anitha, Arabiæ Petreæ urbs. Ptol.

Anitorgis, urbs Hisp. Tarraconensis Livio, ad quam iacet Scipiones, & Asdrubalem pugnatum est; Ea aliquibus *Concha* esse videtur, aliis *Albaracinum*.

Anistis, Lacon, Alexandri M. cursor, à Sicyone Elim usque mille ducenta stadia uno die percurrit. Solinus.

Anitius, Ædilis Curulis. Plin. 33. 1.

Anitius Rufinus, Cos. Rom. Acilii Severi collega.

Anitius Paulinus, cos. Rom. Ceionii Juliani Camœnii collega.

Anitius Paulinus, Junior, Cos. Rom. Pub. Optatii collega.

Anitius Faustus, Cos. Rom. Galli collega. Horum tempestate se, ut Deum, honorari Diocletianus jussit. Eusebius.

Anius, locus Puteolis vicinus, hodiè *Lago Sudatorio* dicitur.

Anius, Apollinis fil. ex Rheâ, & Rex in Delo; habuit Andrum filium. Virgil. 3. Æn.

Rex Anius, rex idem hominum Phœbique sacerdos.
Vittis & sacrâ redimitus tempora lauro
Occurrit. ———

Ubi Poeta Anium Deli insulæ Regem Sacerdotemque inducit. Servatum hoc priscis gentibus, ut earum Reges, sacerdotes quoque essent. Quod de Rege Romulo scribit Cic. lib. 1. de Divinatione *Hujus urbis parens Romulus, non solum auspicato urbem condidisse, sed ipse etiam optimus augur fuisse traditur.* Ubi latè probat Reges olim omnes ac principes claruisse dignitate auguratûs, quæ res semper ad sacerdotes pertinuit, & signatè ait, principum liberos sex apud Romanos traditos in disciplinam Etruriæ populis, ut artem vaticinandi addicerent, ne ars tanta propter tenuitatem hominum à religionis autoritate abduceretur ad mercedem & quæstum. Dionysius etiam Halicarn. lib. 2. ubi describit constitutionem regni factam à Romulo, ita ait. Βασιλεῖ μὲν ἦν ἐξῄρητο τάδε τὰ γέρα. Πρῶτον μὲν ἱερῶν καὶ θυσιῶν ἡγεμονίαν ἔχειν, καὶ πάντα δι' ἐκείνου πράττεσθαι τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ὅσια. Deinde latè persequitur quæ pertinent ad civilem administrationem. Non solum a. hoc in usu Romanis, sed aliis quoque, ut Palæstinis, ut Ægyptiis &c. De Palæstinis Xiphilinus in Pompeio. Ἦρχον δ' αὐτῶν Ὑρκανός τε, καὶ Ἀριστόβουλος ἀδελφοί, καὶ ἐτύγχανον ὑπὲρ τῆς τοῦ σφετέρου θεοῦ, ὅς τίς ποτε οὗτός ἐστιν, ἱερωσύνης διαφερόμενοι. Vide etiam de hâc eadem re Justinum lib. 36. loquentem de sacerdotibus & regibus Judæorum. De Ægyptiis Plutarchus lib. de Iside & Osiride Οἱ βασιλεῖς, καὶ ἱερεῖς ἦσαν. Inde est, ut advocatis jam regibus ab administrandâ religione, Reguli, authore eodem Plutarcho, sacrorum & religionis curam susceperint. Quæ nota Plutarchi utilis est, interest n. juventutis scire, cur, qui sacris præsunt, *Reguli* Latinis auctoribus dicantur. Sed ad *Anium* revertamur. Eum a. Delo imperasse Dionysius etiam narrat lib. 1. Rom. Ant. ac Trojanos, duce Æneâ, eò appulisse. Ἐκ δὲ τῆς Παλλήνης ἄραντες οἱ Τρῶες, εἰς Δῆλον ἀφικνοῦνται, βασιλεύοντος αὐτῆς Ἀνίου. Vide Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 15. Cæterum *Anius* non solum vir & Rex fuit, verum etiam Deus habebatur. Clemens Alex. Ἄνιος, δαίμων ἐπιχώριος παρ' Ἠλείοις, ubi Canterus Δηλίοις legit: Dicitur à ab ἀνῶ, & cum Τυφώνιος nomine convenit à mundi lustratione dictus, teste Nannio in Miscellaneis. Porro *Anium* sic vocavit mater παρὰ τὴν ἀνίαν, inquit Etymologus; vel διὰ τὸ ἀνιαθῆναι δι' αὐτόν, ut scribit Isacius in Lycophronem. Nam ex Apolline gravida, ut fabulantur, & è paternâ domo pulsa, eum post multos errores pepetit in antro Eubœæ. Ἀνία a. Phœnicibus est עני *ani*, quomodo etiam *afflictum* vocant. Plura de Anio vide apud Diodorum Sic. lib. 5. p. 229. Nos ex fabulis hoc solum addemus, hunc Anium, ductâ Dorippe, genuisse tres Oenotropas, *Oeno*, *Spermo*, & *Elaidem*, quibus Bacchus id impertivit, ut quotiescunque vellent, pro nominum ratione, vinum, semina, & oleum consequerentur. Fabulæ occasionem dedit magna vini, frumenti & olei copia Anio sacerdoti Apollinis suppeditata. Nempe ex omni terræ proventu à cultoribus suis tria hæc exigebat Diabolus Dei simia. Vide Deut. 18. 3. 4.

Anna, Lat. *gratiosa*, sive *misericors*, aut *requiescens*, vel *donans*, altera uxor Elkanæ. 1 Sam. 1. Hebr. *Hanna*. Nomen item Prophetissæ cujusdam, de quâ sic D. Lucas cap. 2. Καὶ ἦν Ἄννα προφῆτις, θυγάτηρ Φανουήλ, ἐκ φυλῆς Ἀσήρ. Αὕτη προβεβηκυῖα ἐν ἡμέραις πολλαῖς, ζήσασα ἔτη μετ' ἀνδρὸς ἑπτὰ ἀπὸ τῆς παρθενίας αὐτῆς. Καὶ αὐτὴ χήρα ὡς ἐτῶν ὀγδοηκοντατεσσάρων, ἣ οὐκ ἀφίστατο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ νηστείαις καὶ δεήσεσι λατρεύουσα νύκτα καὶ ἡμέραν. De eâdem hoc est testimonium S. Cyrilli Hierosymit. Cat. 10. quòd fuerit mulier ἐγκρατὴς, εὐλαβεστάτη, καὶ ἀσκήτρια. Ubi primus character continentiam ejus & castitatem vidualem denotat, quam per tot annos integram, illibatamque servaverat (septem nempe duntaxat annos cum conjuge post nuptias vixit, quo tempore maritus ejus ut par est credere, moriebatur.) Secundus pietatem ejus respicit. Tertius, non solitariam, aut monialem vitam (quemadmodum ibi Latinus interpres falso reddidit) sed severam σκληραγωγίας observantiam, utpote quæ bis quâlibet septimanâ jejunaverit, precesque quotidianas tum publicè, tum privatim assiduè frequentaverit, prout olim Asceticis in usu fuit. Ita sese à curis, & negotiis mundanis subduxit, ut melius Dei cultui vacaret, ideóque sub horas precationis quotidie in templum ascendebat; Non quòd nunquam vel comederit, vel dormiverit, vel quod inibi semper ullo modo permanere potuerit; verùm quòd illic statis precationum temporibus Deum semper coluerit, posteaque domum suam redierit. Ita Apostoli, Luc. 24. 53. διὰ παντὸς ἐν τῷ ἱερῷ fuisse dicuntur. Et Act. 1. 13. καταμένοντες οὗ, non quod nunquam exinde abscesserint, sed, ut illic sequitur, ἦσαν προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ καὶ δεήσει.

Anna, Dea ab *annis*, quibus præsidebat, vocata, cui mense Martio privatim & publicè sacrificabatur, ut populo *Annare*, & *Perennare* liceret. Fuit autem Beli filia, & soror Didonis, cui in fugâ comes fuit. Quæ postquam mortuam sororem vidit, & Carthaginem ab Hiarbâ Gætulorum rege occupatam, relictâ sede patriâ, ad Battum regem, qui Melitæ imperabat, cursum arripuit: à quo jure veteris hospitii benignè susceptâ, duos circiter annos ibi mansit. Sed cùm Pygmalionem fratrem jam cum armis adventare didicisset, Battus veritus potentiam illius, Annam, ut inde abiret, hortatus est. Mox igitur mare ingressa, vi tempestatis acta, In Laurentem oram pervenit, ubi jam Æneas, paratis rebus, ac ductâ uxore Laviniâ imperabat, à quo benignè invitata in regiam eum eo profecta est. cui mox Lavinia tendere insidias cœpit. Sed Anna in somniis à Didone monita, ut infaustam domum relinqueret, statim per fenestram exiluit, cumque citato cursu ad Numicium amnem pervenisset, in eum se præcipitem dedit. Ortâ deinde luce, magno clamore eam quæritantibus apparent vestigia pedum usque ad Numicium amnem. Unde Ovid. Fast. 3.

——— *Placidi sum nympha Numici,*
Amne perenne latens Anna Perenna vocor.

Aliis a. *Anna* est Luna, tanquam ab *anno* dicta, ut quæ menses, & annos suo motu impleat. Aliis est Themis, aliis Jo, aliis una Atlantidum, quam Jovi ubera præbuisse volunt. Ovidius ubi supra.

Sunt quibus hæc Luna est, quia mensibus impleat annum,
Pars Themin, Inachiam pars putat esse bovem.
Invenies qui te nympham Atlantida dicant,
Teque Jovi priscos, Anna, dedisse cibos.

Sed & eodem teste.

Orta suburbanis quædam fuit Anna Bovillis
Pauper, sed multæ sedulitatis anus.

Anna, civitas Judææ supra Hierichuntem. Steph.

Annacus, vir quidam, qui ann. 300. vixit. Vide Steph. in *Iconio*.

Annarus, rex Babyloniæ, qui tanti luxûs fuisse fertur, tamque gulæ deditus, ut stolâ muliebri amictus, mero, & unguento madens, 150 psaltriis simul accubantibus, velut officina nequitiæ, magnis effusionibns cœnitaret. Alex. ab Alex. lib. 5.

Annas, i. e. *affligens*, vel *humilians*, aut *respondens*, Pontifex Judæorum, socer Caiphæ. Luc. 3.

Annæus Mella, vide *Mella*.

Annæus Seneca, vide *Seneca*.

Annæus Serenus, vide *Serenus*.

Annestus, vel *Annestum*, Arabiæ Felicis op. à Gallo deletum. Plin. 6. 28.

Annibal, Carthaginensium dux, Amilcaris filius, quem adhuc impuberem jurejurando ante aras pater astrinxisse fertur, ut quam primum per ætatem liceret, arma

contra

contra Romanos sumeret. Sil. Ital. lib. 1.

Olli permulcens genitor caput, oscula libat,
Attollitque animos hortando, ac talibus implet.
Gens tidiviva Phrygum Cadmææ stirpis alumnos
Fœderibus non æqua premit : si fata negarint
Dedecus id patriæ nostrâ depellere dextrâ ;
Hæc tua sit laus, nate, velis : age, concipe bella
Latura exitium Laurentibus : borreas ortus
Jam pubes Tyrrhena tuos, partusque recusent
Te surgente, puer, Latia producere matres.

Quibus Annibal sic respondit.

Romanos terrâ, atque undis, ubi competet ætas,
Ferro, ignique sequar, Rhœtæaque fata revolvam.
Non Superi mihi, non Martem cohibentia pacta,
Non celsæ obstiterint Alpes, Tarpejaque saxa.
Hanc mentem juro nostri per numina Martis,
Per manes, Regina, tuos.

In Hispaniam itaque trajecit ; Gallos ad Rhodanúm superavit ; Alpes pervias fecit, *& Montem rupit aceto*, uti loquitur Juvenal. Sat. 10. In Italiam venit, Titum Sempronium Cos. apud Trebiam superavit ; Flaminium Cos. ad Thrasimenum lacum fudit, 15000 Romanorum cæsis. A. Q. Fabio Maximo paulatim imminutus, postea, resumptis viribus, Paulum Æmylium, ac Terentium Varronem Coss. apud Cannas vicit, 40000 peditum, & 2700 equitum cæsis, tribusque ac dimidio modiis annulorum Carthaginem missis. Castris deinde prope Romam positis,

Nil actum est, inquit, nisi Pœno milite portas
Frangimus, & mediâ vexillum pono Suburrâ.

Tempestate a. coactus in Campaniam venit, ubi à Marcello apud Nolam victus est. Postea à Sempronio Graccho magnâ suorum clade repulsus navali pugnâ ad Eumenem victus venit. Deinde Carthaginem rediit, ut eam à P. Scipionis Africani obsidione liberaret, cum quo apud Zamam op. congressus 20000 Pœnorum amisit, fere totidem captis. Ipse ad Antiochum fugit, à quo auxilium & vires sumpsit, cum quo etiam postremò superatus est. Cæterum à Romanis postulatus apud Antiochum & Prusiam reges, ipsorum fidem suspectam habens, hausto, quod annulo inclusum gestabat veneno, seipsum confecit. Quidam ferunt lapidibus obrutum fuisse à Carthaginensibus ob rem male gestam ; Livius v. scribit eum cruci affixum fuisse. Nicephorus Gregoras in Synesium *De Insomniis*. Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανοῦ Σκιπίωνος, ἔφυγεν ἐν Βιθυνίᾳ πρὸς τὸν Προυσίαν. Μετ' οὐ πολὺ δ' ἐκ τῆς Ῥώμης αὐτόθι ἐνδημήσας Τίτος ὁ στρατηγὸς διὰ χρείας ἑτέρας, καὶ θεασάμενος τὸν Ἀννίβαν, καὶ τοῦτον ἐξαίφνης, καὶ ὑποπτεύσας τὸ ἀνδρὸς ὑποτοπήσας, μήποτε αὖθις ἀνακάμψῃ πρὸς Καρχηδόνα καὶ Λιβύην, ἐμελέτησε λαβεῖν αὐτὸν καὶ Ῥώμῃ ἀποκτεῖναι. Ὁ δὲ δὴ αἰσθόμενος τοῦτο γνοὺς ὁ Ἀννίβας, φαρμακοποσίᾳ ἑαυτὸν ἐξ ἀνθρώπων πεποίηκε. (Anglice *made himself away*) Τελευτήσειν δὲ τοῦτο εἰπών, Ἀναπαύσωμεν ἤδη ποτὲ τὴν πολλὴν φροντίδα Ῥωμαίων, οἳ δεινὸν ἡγοῦνται καὶ μακρὸν μισουμένου γέροντος ἀναμεῖναι θάνατον, ἀλλ' ὥσπερ ὄρνιν ἄπτηνα καὶ κολοβὸν ὑπὸ γήρως γενόμενον ἀποκτεῖναι ζητοῦσι πικρῶς. Juvenalis Sat. 10. de Annibale.

Exitus ergo quis est, ô gloria? Vincitur idem
Nempe & in exilium præceps fugit ; atque ibi magnus
Mirandusque cliens, sedet ad prætoria Regis,
Donec Bithyno libeat vigilare tyranno.
Finem animæ, quæ res humanas miscuit olim,
Non gladii non saxa dabunt, non tela : sed ille
Cannarum vindex, ac tanti sanguinis ultor
Annulus. ———— ————

De ingenio ejus Livius lib. 21. cap. 4. de excellentiâ ejus & auctoritate lege eundem lib. 28. cap. 12. Militarem peritiam & artem ita miratus est Scipio, ut omnium Ducum seu Imperatorum hunc primum, secundum Pyrrhum, tertium semet ipsum pronunciaret. Plut. in Pyrrho. Lucianus quoque In Mortuorum Dialogis Alexandrum, Annibalem, & Scipionem de primo loco inter Duces contendentes introducit. Verum ibi primum locum Minos Alexandro, alterum Scipioni, tertium demum Annibali tribuit. Cor. Nepos de eo ita scribit in ejus vitâ. *Si verum est, quod nemo dubitat, ut populus Romanus omnes gentes virtute superavit, non est inficiandum, Hannibalem tanto præstitisse cæteros Imperatores, quanto populus Romanus antecedat fortitudine cunctas nationes. Nam quotiescunque cum eo congressus in Italiâ est, semper discessit superior : Quod nisi domi civium suorum invidiâ debilitatus esset, Romanos videtur superare potuisse. Sed multorum obtrectatio devicit unius virtutem.* Silius Italicus lib. 1.

——— *Primus suscipisse laborem*
Primus iter carpsisse pedes, partemque subire
Si valli sustinet opus, nec cætera segnis
Quæcunque ad laudem stimulant, somnumq; negabat
Naturæ, noctemque vigil ducebat in armis :
Interdum projectus humi : & postea
——— *Tum vertice nudo*
Excipere insanos imbres, cælique ruinas.
Spectarunt Pœni, tremuitque exercitus astur,
Torquentem cùm tela Jovem, permixtaque nimbis
Fulmina, & excussos ventorum ex flatibus ignes
Turbato transires equo : & postea.
Fœmineum putat inventâ jacuisse sub umbrâ :
Exercetque sitim, & spectato fonte recedit.
Idem correptis sternacem ad prœlia frænis
Frangere equum, & famam lethalis amare lacerti :
Ignotique amnis tranare immania saxa
Gaudet & adversâ populos arcessere ripâ.
Idem expugnati primus stetit aggere muri :
Et quoties campo rapidus fera prælia miscet,
Quà sparsit ferrum, latus rubet æquore limes.

Et sane Horatius Annibalem non nisi ab adversariis fortibus & bellicosis vinci posse innuit in Odis. Art. n.

Non his juventus orta parentibus
Infecit æquor sanguine Punico,
Pyrrhumque & ingentem cecidit
Antiochum, Annibalemque dirum.
Sed rusticorum mascula militum.
Proles. ———— ————

Ab eodem Horatio *perfidus*, & *parentibus abominatus* dicitur.

Annibal, prioris Annibalis filius, ab Himilcone duce in Lilybæum, quod à Romanis expugnabatur, ad Siculos in officio continendos missus est. Polybius.

Annibal, Rhodius, dux item Carthaginensis. Hujus meminerunt Xenophon, lib. 1. Hist. Græc. Diodorus, lib. 13. Trogus lib. 19. cap. 2. Mortuus est bello Siculo anno 1. Olymp. 93. Inter hujus obitum, & alterius Annibalis nativitatem, intersunt anni plus minus 160. Non potest itaque patruus fuisse magni illius Annibalis.

Annibi, montes & gentes in Sericâ regione. Ptol.

Anniceris, Cyrenæus, nobilis equorum agitator, qui artem Platoni ostentaturus ante Academiam currus conjunxit, sæpeq; eundem cursum iisdem vestigiis nihil delirando repetiit, ὥστε ἀκριβῶς φυλάττειν τὸν δρόμον τὸν στοῖχον, ὡς μὴ παρεκβαίνειν τὰς ἁρματοτροχιάς, ἀλλ' ἀεὶ κατ' αὐτῶν ἰέναι. Verba sunt Æliani Var. Hist. 2. 27. Lucianus in Demosthenis Encomio. Φασὶν Ἀννίκεριν τὸν Κυρηναῖον φιλοτιμούμενον πρὸς Πλάτωνά τε καὶ τοὺς ἑταίρους τὸν μὲν γὰρ Κυρηναῖον ἁρματηλασίαν ἐπιδείκνυσθαι, πολλοὺς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν ἐξελαύνοντα δρόμους, ὥστε τῆς αὐτῆς ἁρματοτροχιᾶς ἀκριβῶς μηδὲν παραβαίνειν, ἀλλ' ὥσπερ ἐπὶ σημεῖα κατὰ τῆς γῆς ὑπολελεῖφθαι.

Annichori, vel *Annichores*. populi Persis vicini. Steph.

Annium, Elidis in Peloponneso opidum.

Annius Rufus, Judææ Præfectus.

Annius Verus, Rom. cos. Auguris collega.

Annius Libo, Cos. Rom. Torquati Asprenatis collega.

Annius Tacitus, 33 Romanorum Imperator. Vide *Tacitus*.

Annius Annulinus, Rom. Cos. Numidii Tusci collega.

Annius Scapula, maximæ dignitatis & gratiæ Provincialis homo, propter conjurationem in Cassium interfectus est. Hirtius de bello Alexandrino.

Annon, sive *Hanno*, dux exercitus Carthaginensis, coactus est vertere solum exilii causâ, quòd in expeditionibus leonem haberet sarcinas vehentem, tanquam argumento id esset, eum ad Tyranniden aspirare. Plut. & Plin. 8. 16.

Annon, Carthaginensis præ nimio fastu humanis terminis non contentus cupiebat majora. Nam cùm aves multas ex iis, quæ modulationibus in cantu utuntur, emisisset, nutrivit eas in obscuro loco, docuitque id unum dicere, *Annon Deus est*. Cùm a. aves unam hanc vocem auditam percepissent, aliam aliò dimisit, ratus carmen illud quod

Anitorgis, urbs Hisp. Tarraconensis Livio, ad quam inter Scipiones, & Asdrubalem pugnatum est; Ea aliquibus *Concha* esse videtur, aliis *Albaracinum*.

Anistis, Lacon, Alexandri M. cursor, à Sicyone Elim usque mille ducenta stadia uno die percurrit. Solinus.

Anitius, Ædilis Curulis. Plin. 33. 1.

Anitius Rufinus, Cos. Rom. Acilii Severi collega.

Anitius Paulinus, cos. Rom. Ceionii Juliani Camœnii collega.

Anitius Paulinus, Junior, Cos. Rom. Pub. Optatii collega.

Anitius Faustus, Cos. Rom. Galli collega. Horum tempestate se, ut Deum, honorari Diocletianus jussit. Eusebius.

Anius, locus Puteolis vicinus, hodiè *Lago Sadatorio* dicitur.

Anius, Apollinis fil. ex Rheâ, & Rex in Delo; habuit Andrum filium. Virgil. 3. Æn.

Rex Anius, rex idem hominum Phœbique sacerdos.
Vittis & sacrâ redimitus tempora lauro
Occurrit. ———

Ubi Poeta Anium Deli insulæ Regem Sacerdotemque inducit. Servatum hoc priscis gentibus, ut earum Reges, sacerdotes quoque essent. Quod de Rege Romulo scribit Cic. lib. 1. de Divinatione *Hujus urbis parens Romulus, non solum auspicato urbem condidisse, sed ipse etiam optimus Augur fuisse traditur*. Ubi latè probat Reges olim omnes ac principes claruisse dignitate auguratûs, quæ res semper ad sacerdotes pertinuit, & signatè ait, principum liberos sex apud Romanos traditos in disciplinam Etruriæ populis, ut artem vaticinandi addicerent, ne ars tanta propter tenuitatem hominum à religionis autoritate abduceretur ad mercedem & quæstum. Dionysius etiam Halicarn. lib. 2. ubi describit constitutionem regni factam à Romulo, ita ait. Βασιλεῖ μὲν οὖν ἐξῄρητο τάδε τὰ γέρα. Πρῶτον μὲν ἱερῶν καὶ θυσιῶν ἡγεμονίαν ἔχειν, καὶ πάντα δι' ἐκείνου πράττεσθαι τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ὅσια. Deinde latè persequitur quæ pertinent ad civilem administrationem. Non solum a. hoc in usu Romanis, sed aliis quoque, ut Palæstinis, ut Ægyptiis &c. De Palæstinis Xiphilinus in Pompeio. Ἦρχον δ' αὐτῶν Ὑρκανός τε, καὶ Ἀριστόβουλος ἀδελφοὶ, καὶ ἐτύγχανον ὑπὲρ τῆς τοῦ σφετέρου θεοῦ, ὅς τις ποτὲ οὗτός ἐστιν, ἱερωσύνης διαφερόμενοι. Vide etiam de hâc eadem re Justinum lib. 36. loquentem de sacerdotibus & regibus Judæorum. De Ægyptiis Plutarchus lib. de Iside & Osiride Οἱ βασιλεῖς, καὶ ἱερεῖς ἦσαν. Inde est, ut advocatis jam regibus ab administrandâ religione, Reguli, authore eodem Plutarcho, sacrorum & religionis curam susceperint. Quæ nota Plutarchi utilis est, interest n. juventutis scire, cur, qui sacris præsunt, *Reguli* Latinis auctoribus dicantur. Sed ad *Anium* revertamur. Eum a. Delo imperasse Dionysius etiam narrat lib. 1. Rom. Ant. ac Trojanos, duce Æneâ, eò appulisse. Ἐκ δὲ τῆς Παλλήνης ἄραντες οἱ Τρῶες, εἰς Δῆλον ἀφικνοῦνται, βασιλεύοντος αὐτῆς Ἀνίου. Vide Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 15. Cæterum *Anius* non solum vir & Rex fuit, verum etiam Deus habebatur. Clemens Alex. Ἄνιος, δαίμων ἐπιχώριος παρ' Ἠλείοις, ubi Canterus Δηλίοις legit: Dicitur à ab ἄνω, & cum Τριόπιος nomine convenit à mundi lustratione dictus, teste Nannio in Miscellaneis. Porro *Anium* sic vocavit mater παρὰ τὴν ἀνίαν, inquit Etymologus; vel διὰ τὸ ἀνιαθῆναι δι' αὐτόν, ut scribit Isacius in Lycophronem. Nam ex Apolline gravida, ut fabulantur, & è paternâ domo pulsa, eum post multos errores peperit in antro Eubœæ. Ἄνιος a. Phœnicibus est עני *ani*, quomodo etiam *afflictum* vocant. Plura de Anio vide apud Diodorum Sic. lib. 5. p. 229. Nos ex fabulis hoc solum addemus, hunc Anium, ductâ Dorippe, genuisse tres Oenotropas, *Oeno*, *Spermo*, & *Elaidem*, quibus Bacchus id impertivit, ut quotiescunque vellent, pro nominum ratione, vinum, semina, & oleum consequerentur. Fabulæ occasionem dedit magna vini, frumenti & olei copia Anio sacerdoti Apollinis suppeditata. Nempe ex omni terræ proventu à cultoribus suis tria hæc exigebat Diabolus Dei simia. Vide Deut. 18. 3. 4.

Anna, Lat. *gratiosa*, sive *misericors*, aut *requiescens*, vel *donans*, altera uxor Elkanæ. 1 Sam. 1. Hebr. *Hanna*. Nomen item Prophetissæ cujusdam, de quâ sic D. Lucas cap. 2. Καὶ ἦν Ἄννα προφῆτις, θυγάτηρ Φανουὴλ, ἐκ φυλῆς Ἀσήρ. Αὕτη προβεβηκυῖα ἐν ἡμέραις πολλαῖς ζήσασα ἔτη μετὰ ἀνδρὸς ἑπτὰ ἀπὸ τῆς παρθενίας αὐτῆς. Καὶ αὐτὴ χήρα ὡς ἐτῶν ὀγδοηκοντατεσσάρων, ἣ οὐκ ἀφίστατο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ νηστείαις καὶ δεήσεσι λατρεύουσα νύκτα καὶ ἡμέραν. De eâdem hoc est testimonium S. Cyrilli Hierosymit. Cat. 10. quòd fuerit mulier ἐγκρατὴς, εὐλαβεστάτη, καὶ ἀσκήτρια. Ubi primus character continentiam ejus & castitatem vidualem denotat, quam per tot annos integram, illibatamque servaverat (septem nempe duntaxat annos cum conjuge post nuptias vixit, quo tempore maritus ejus ut par est credere, moriebatur.) Secundus pietatem ejus respicit. Tertius, non solitariam, aut monialem vitam (quemadmodum ibi Latinus interpres falso reddidit) sed severam σκληραγωγίας observantiam, utpote quæ bis quâlibet septimanâ jejunaverit, precesque quotidianas tum publicè, tum privatim assiduè frequentaverit, prout olim Asceticis in usu fuit. Ita sese à curis, & negotiis mundanis subduxit, ut melius Dei cultui vacaret, ideóque sub horas precationis quotidie in templum ascendebat; Non quòd nunquam vel comederit, vel dormiverit, vel quod inibi semper ullo modo permanere potuerit; verùm quòd illic statis precationum temporibus Deum semper coluerit, posteaque domum suam redierit. Ita Apostoli, Luc. 24. 53. διὰ παντὸς ἐν τῷ ἱερῷ fuisse dicuntur. Et Act. 1. 13. διαμένοντες ἦσαν, non quod nunquam exinde abscesserint, sed, ut illic sequitur, ἦσαν προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ καὶ δεήσει.

Anna, Dea ab *annis*, quibus præsidebat, vocata, cui mense Martio privatim & publicè sacrificabatur, ut populo *Annare*, & *Perennare* liceret. Fuit autem Beli filia, & soror Didonis, cui in fugâ comes fuit. Quæ postquam mortuam sororem vidit, & Carthaginem ab Hiarbâ Gætulorum rege occupatam, relictâ sede patriâ, ad Battum regem, qui Melitæ imperabat, cursum arripuit: à quo jure veteris hospitii benignè susceptâ, duos circiter annos ibi mansit. Sed cùm Pygmalionem fratrem jam cum armis adventare didicisset, Battus veritus potentiam illius, Annam, ut inde abiret, hortatus est. Mox igitur mare ingressa, vi tempestatis acta, in Laurentem oram pervenit, ubi jam Æneas, paratis rebus, ac ductâ uxore Laviniâ imperabat, à quo benignè invitata in regiam cum eo profecta est. cui mox Lavinia tendere insidias cœpit. Sed Anna in somniis à Didone monita, ut infaustam domum relinqueret, statim per fenestram exiluit, cumque citato cursu ad Numicium amnem pervenisset, in eum se præcipitem dedit. Ortâ deinde luce, magno clamore eam quæritantibus apparent vestigia pedum usque ad Numicium amnem. Unde Ovid. Fast. 3.

——— *Placidi sum nympha Numici,*
Amne perenne latens Anna Perenna vocor.

Aliis a. *Anna* est Luna, tanquam ab *anno* dicta, ut quæ menses, & annos suo motu impleat. Aliis est Themis, aliis Jo, aliis una Atlantidum, quam Jovi ubera præbuisse volunt. Ovidius ubi supra.

Sunt quibus hæc Luna est, quia mensibus impleat annum,
Pars Themin, Inachiam pars putat esse bovem.
Invenies qui te nymphen Atlantida dicant,
Teque Jovi priscos, Anna, dedisse cibos.

Sed & eodem teste.

Orta suburbanis quædam fuit Anna Bovillis
Pauper, sed multæ sedulitatis anus.

Anna, civitas Judææ supra Hierichuntem. Steph.

Annacus, vir quidam, qui ann. 300. vixit. Vide Steph. in *Iconio*.

Anarus, rex Babyloniæ, qui tanti luxûs fuisse fertur, tamque gulæ deditus, ut stolâ muliebri amictus, mero, & unguento madens, 150 psaltriis simul accubantibus, velut officina nequitiæ, magnis effusionibus cœnitaret. Alex. ab Alex. lib. 5.

Annas, i. e. *affligens*, vel *humilians*, aut *respondens*, Pontifex Judæorum, socer Caiphæ. Luc. 3.

Annæus Mella, vide *Mella*.

Annæus Seneca, vide *Seneca*.

Annæus Serenus, vide *Serenus*.

Annestus, vel *Annestum*, Arabiæ Felicis op. à Gallo deletum. Plin. 6. 28.

Annibal, Carthaginensium dux, Amilcaris filius, quem adhuc impuberem jurejurando ante aras pater astrinxisse fertur, ut quam primum per ætatem liceret, arma contra

contra Romanos sumeret. Sil. Ital. lib. 1.

Olli permulcens genitor caput, oscula libat,
Attollitque animos hortando, ac talibus implet.
Gens ridiviva Phrygum Cadmaa stirpis alumnos
Fœderibus non aqua premit: si fata negarint
Dedecus id patriæ nostrâ depellere dextrâ;
Hac tua sit laus, nate, velis: age, concipe bella
Latura exitium Laurentibus: borreas ortus
Jam pubes Tyrrhena tuos, partusque recusent
Te surgente, puer, Latia producere matres.

Quibus Annibal sic respondit.

Romanos terrâ, atque undis, ubi competet atas,
Ferro, ignique sequar, Rhœtæaque fata revolvam.
Non Superi mihi, non Martem cohibentia pacta,
Non celsæ obstiterint Alpes, Tarpejaque saxa.
Hanc mentem juro nostri per numina Martis,
Per manes, Regina, tuos.

In Hispaniam itaque trajecit; Gallos ad Rhodanum superavit; Alpes pervias fecit, *& Montem rupit aceto*, uti loquitur Juvenal. Sat. 10. In Italiam venit, Titum Semptonium Cos. apud Trebiam superavit; Flaminium Cos. ad Thrasimenum lacum fudit, 15000 Romanorum cæsis. A Q. Fabio Maximo paulatim imminutus, postea, resumptis viribus, Paulum Æmylium, ac Terentium Varronem Coss. apud Cannas vicit, 40000 peditum, & 2700 equitum cæsis, tribusque ac dimidio modiis annulorum Carthaginem missis. Castris deinde prope Romam positis,

Nil actum est, inquit, nisi Pœno milite portas
Frangimus, & mediâ vexillum pono Suburrâ.

Tempestate a. coactus in Campaniam venit, ubi à Marcello apud Nolam victus est. Postea à Sempronio Graccho magnâ suorum clade repulsus navali pugnâ ad Eumenem victus venit. Deinde Carthaginem rediit, ut eam à P. Scipionis Africani obsidione liberaret, cum quo apud Zamam op. congressus 20000 Pœnorum amisit, fere totidem captis. Ipse ad Antiochum fugit, à quo auxilium & vires sumpsit, cum quo etiam postremò superatus est. Cæterum à Romanis postulatus apud Antiochum & Prusiam reges, ipsorum fidem suspectam habens, hausto, quod annulo inclusum gestabat veneno, seipsum confecit. Quidam ferunt lapidibus obrutum fuisse à Carthaginensibus ob rem male gestam; Livius v. scribit eum cruci affixum fuisse. Nicephorus Gregoras in Synesium *De Insomniis*. Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου Σκιπίωνος, ἔφυγεν ἐν Βιθυνίᾳ πρὸς τὸν Προυσίαν. Μετ' οὐ πολὺ δ' ἐκ τῆς Ῥώμης αὐτόθι παραμείνας Τίτος ὁ στρατηγὸς διὰ χρείας ἐστάλη, καὶ θεασάμενος τὸν Ἀννίβαν, καὶ τὴν δίαιταν, καὶ ὑποπτεύσας τοῦ ἀνδρὸς ὑποστροφὰς, μήπως αὖθις ἀνακάμψῃ πρὸς Καρχηδόνα καὶ Λιβύην, ἐβουλεύσατο λαβεῖν αὐτὸν αἰχμάλωτον ἀποκτεῖναι. Ὁ δὲ ἐννοήσας τοῦτο γνοὺς ὁ Ἀννίβας, φαρμακοποσίᾳ ἑαυτὸν ἐξ ἀνθρώπων πεποίηκε. (Anglice *made himself away*) Τελευταῖον δὲ τοῦτο εἰπών. Ἀναπαύσωμεν ἤδη ποτὲ τὸν πολλῆς φροντίδα Ῥωμαίων, οἳ δεινὸν ἡγοῦνται καὶ μακρὸν μισουμένου γέροντος ἀναμένειν θάνατον, ἀλλ' ὥσπερ ὄρνιν ἄπτηνα καὶ κολοβὸν ὑπὸ γήρως γεγηρακότα ἀποκτεῖναι ζητοῦσι φαρμάκῳ. Juvenalis Sat. 10. de Annibale.

Exitus ergo quis est, ô gloria? Vincitur idem
Nempe & in exilium praceps fugit; atque ibi magnus,
Mirandusque cliens, sedet ad pratoria Regis,
Donec Bithyno libeat vigilare tyranno.
Finem animæ, qua res humanas miscuit olim,
Non gladii non saxa dabunt, non tela: sed ille
Cannarum vindex, ac tanti sanguinis ultor
Annulus. ——— ———

De ingenio ejus Livius lib. 21. cap. 4. de excellentiâ ejus & auctoritate lege eundem lib. 28. cap. 12. Militarem peritiam & artem ita miratus est Scipio, ut omnium Ducum seu Imperatorum hunc primum, secundum Pyrrhum, tertium semet ipsum pronunciaret. Plut. in Pyrrho. Lucianus quoque in Mortuorum Dialogis Alexandrum, Annibalem, & Scipionem de primo loco inter Duces contendentes introducit. Verum ibi primum locum Minos Alexandro, alterum Scipioni, tertium demum Annibali tribuit. Cor. Nepos de eo ita scribit in ejus vitâ. *Si verum est, quod nemo dubitat, ut populus Romanus omnes gentes virtute superavit, non est inficiandum, Hannibalem tanto præstitisse cæteros Imperatores, quanto populus Romanus antecedat fortitudine cunctas nationes. Nam quotiescunque cum eo congressus in Italiâ est, semper discessit superior: Quod nisi domi civium suorum invidiâ debilitatus esset, Romanos videtur superare potuisse. Sed multorum obtrectatio devicit unius virtutem.* Silius Italicus lib. 1.

——— *Primus sumpsisse laborem*
Primus iter carpsisse pedes, partemque subire
Si valli sustinet opus, nec catera segnis
Quacunque ad laudem stimulant, somnumq; negabat
Naturæ, noctemque vigil ducebat in armis:
Interdum projectus humi · & postea
——— *Tum vertice nudo*
Excipere insanos imbres, cœlique ruinas.
Spectarunt Pœni, tremuitque exercitus astur,
Torquentem cùm tela Jovem, permixtaque nimbis
Fulmina, & excussis ventorum ex flatibus ignes
Turbato transiret equo: & postea.
Fœmineum putat invenitâ jacuisse sub umbrâ:
Exercetque sitim, & spectato fonte recedit.
Idem correptis sternacem ad pralia frænis
Frangere equum, & famam lethalis amare lacerti:
Ignotique amnis tranare sonantia saxa
Gaudet & adversâ populos arcessere ripâ.
Idem expugnati primus stetit aggere muri:
Et quoties campo rapidus fera pralia miscet,
Quà sparsit ferrum, latus rubet æquore limes.

Et sane Horatius Annibalem non nisi ab adversariis fortibus & bellicosis vinci posse innuit in Odis. Att. n.

Non his juventus orta parentibus
Infecit æquor sanguine Punico,
Pyrrhumque & ingentem cecidit
Antiochum, Annibalemque dirum.
Sed rusticorum mascula militum.
Proles. ——— ———

Ab eodem Horatio *perfidus*, & *parentibus abominatus* dicitur.

Annibal, prioris Annibalis filius, ab Himilcone duce in Lilybæum, quod à Romanis expugnabatur, ad Siculos in officio continendos missus est. Polybius.

Annibal, Rhodius, dux item Carthaginensis. Hujus meminerunt Xenophon, lib. 1 Hist. Græc. Diodorus, lib. 13. Trogus lib. 19. cap. 2. Mortuus est bello Siculo anno 1. Olymp. 93. Inter hujus obitum, & alterius Annibalis nativitatem, intersunt anni plus minus 160. Non potest itaque patruus fuisse magni illius Annibalis.

Annibi, montes & gentes in Sericâ regione. Ptol.

Anniceris, Cyrenæus, nobilis equorum agitator, qui artem Platoni ostentaturus ante Academiam currus conjunxit, sæpeq; eundem cursum iisdem vestigiis nihil delitando repetiit, οὕτω ἀκριβῶς ἐφύλαττε τοῦ δρόμου τὸν στοῖχον, ὡς μὴ παρεκβαίνειν τὰς ἁρματοτροχιάς, ἀλλ' ἀεὶ κατ' αὐτῶν ἰέναι. Verba sunt Æliani Var. Hist. 2. 27. Lucianus in Demosthenis Encomio. Φασὶν Ἀννίκεριν τὸν Κυρηναῖον φιλοτιμούμενον πρὸς Πλάτωνά τε καὶ τοὺς ἑταίρους. Τὸν μὲν γὰρ Κυρηναῖος ἁρματηλασίαν ἐπιδεικνύμενος, πολλοὺς ἐλαύνειν Ἀκαδημίας ἐξελαύνειν δρόμους, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἁρματοτροχιᾶς ἅπαντας, μηδὲν παρεκβάντα, οὐδ' ἑνὸς δρόμου σημεῖα κατὰ τῆς γῆς ὑπολείποντα.

Annichori, vel *Annichoret*, populi Persis vicini. Steph.

Annium, Elidis in Peloponneso opidum.

Annius Rufus, Judææ Præfectus.

Annius Verus, Rom. cos. Auguris collega.

Annius Libo, Cos. Rom. Torquati Asprenatis collega.

Annius Tacitus, 33 Romanorum Imperator. Vide *Tacitus*.

Annius Annalinus, Rom. Cos. Numidii Tusci collega.

Annius Scapula, maximæ dignitatis & gratiæ Provincialis homo, propter conjurationem in Cassium interfectus est. Hirtius de bello Alexandrino.

Annon, sive *Hanno*, dux exercitus Carthaginensis, coactus est vertere solum exilii causâ, quòd in expeditionibus leonem haberet sarcinas vehentem, tanquam argumento id esset, eum ad Tyranniden aspirare. Plut. & Plin. 8. 16.

Annon, Carthaginensis præ nimio fastu humanis terminis non contentus cupiebat majora. Nam cùm aves multas ex iis, quæ modulationibus in cantu utuntur, emisisset, nutrivit eas in obscuro loco, docuitque id unum dicere, *Annon Deus est*. Cùm a. aves unam hanc vocem auditam percepissent, aliam aliò dimisit, ratus carmen illud quod

aves edocuerat, aliis in locis etiam divulgatum iri: quæ tamen opinio eam fefellit; nam aves semel solutæ, & ad propria, consuetaque loca profectæ, priores & naturales cantus edebant, contempto Annone, & iis disciplinis, quas captivæ didicerant. Ælian. Var. Hist. lib. ult. Simile extat exemplum de Psaphone apud Erasmum in Adag.

Anno, vel *Hanno* Carthaginensis, Periplum scripsit, quo prosecutus est Africæ ambitum, & terras in Atlantico Oceano à se inventas. Librum istum Punicè scripsit, sed Græcè est translatus, hodieque extat. Quid de illo sentiant Vossius Pater & Filius, vide hunc de Hist. Gr. lib. 4. circa initium, illum vero ad Melam, pag 302.

Anob, Lat. *uva*, aut *nodus*, filius Cos. 1 Chron. 4.

Anochus, luctator quidam. Pausan. lib. 7.

Anægata, Libyæ interioris urbs. Ptol.

Anolus, Lydiæ urbs, teste Stephano.

Anonium, Lepontiorum urbs in Latio. Ἀνώνιον Ptolemæo; in Vaticano tamen Ἀναώνιον legitur.

Anonus, fons quidam, de quo Pausanias lib. 5.

Anopæa, mons, & via sic dicta prope Asepum flu. in regione Meliensi. Herodoto Ἀνόπαια, quem vide lib. 7. c. 216.

Anopolis, urbs Cretæ. Vide *Araden*.

Ansanctus, vide *Amsanctus*.

Anser, poeta Romanus, quem Ovidius *procacem* vocat, lib. 2. Tristium.

Cinna quoq; huic comes est, Cinnâque procacior Anser.

Propertius, lib. 2. Eleg. ult. ubi de Virgilio.

Nec minor his, animis, aut si minor, ore canorus
Anseris indocto carmine cessit olor.

Scaliger legit, *nec se minor*, & sic exponit. Nec Virgilius propterea aliquid indignum majestate illa sui carminis, aut seipso fecit, cùm lacessitus ab æmulo Ansere non respondit. Reprehenderat enim ille hæc Virgiliana.

——— *Sub tegmine fagi*
Tityre si toga calda tibi est, quo tegmine fagi?

Item — *Cujum pecus.*

Dic mihi Damæta, cujum pecus, anne Latinum?
Non, verum Ægonis, nostri sic rure loquuntur. Item
Grandia sæpe quibus mandavimus hordea sulcis.
Hordea qui dixit, superest ut tritica dicat. Item
Nudus ara, sere nudus, hyems ignava colono.
Nudus ara, sere nudus, habebis frigora, febrem.

Ludit itaque Propertius in nomine *Anseris*, ut Virgilius ipse Eclog. 9.

Nam neque adhuc Vario videor, nec dicere Cinnâ
Digna, sed argutos inter strepere anser olores.

Cicero Phil. 13. *AnseresFalerno depellamur*. i. e. inquit Servius Anser Poeta cui agrum Falernum donaverat Marc. Anton.

Ansibarii, Germ. infer. pop. proximi Frisiis, à Chaucis pulsi. Tacit. Annal. lib. 13. Quorum opidum *Anseftadt* sive *Ansen*, pagus apud Lochemum, à Zutpheno 2. leuc. à Daventriâ 3. distans.

Ansloga, Scandinaviæ urbs in Norvegiâ episcopalis, sub archiep. Nidrosiensi, vulgo *Anslo*.

Antaca, Sarmatiæ Asiaticæ populi. Plin. 6. 7.

Antachara, urbs Indiæ intra Gangem. Ptol.

Antacites, amnis in Asiæ latere ad Tyramben op. à quo pisces *Antacæi*, salsamentum Athenæo, cæterisque nobile: Nam & in hodiernum diem in Mæotide lacu præstantissimi quotannis invehuntur. Amnem hunc apud Ptol. corruptè legas *Atacus* pro *Antacite*.

Antæ, populi trans Istrum. Procopius.

Antæa, Dea quædam. Eandem cum Rheâ fuisse tradit Apollonii Interpres ad illud.

Ἠέρα Ἀνταίην ὄσσα ἐπὶ οἴρεα Ἵλασ Θωλλάε
Ἀνταίη δαίμων. ———

Ubi Schol. Ἡ Ῥέα ὅτε λέγεται, διότι ἐναντία τοῖς Τελχῖσιν ἐγίνετο. Ἀνταίην a. eandem esse cum τῇ τύχῃ tum alii, tum Horatius ostendit in his,

O Diva gratum quæ regis Antium
Præsens vel imo tollere de gradu
Mortale corpus, vel superbos
Vertere funeribus triumphos.

Ita dicebant Deam illam, quæ Antii colebatur, παρὰ τὸ ἀντιᾶν τὰ αὐτά, pro quo malè apud Hesychium τὰ αὐτά.

Antæus, Scytharum rex, Ismeniam tibicinem bello captum jussit ad cœnam canere. Omnibus a. admirantibus, & præ voluptate plaudentibus, jurejurando affirmavit, *Suavius se interdum equum hinnientem audisse*: Usque adeo aures habebat à Musicâ abhorrentes. Plut. in lib. *de Alexandri fortunâ*.

Antæopolis, civitas in Ægypto. Steph.

Antæus, Gigas, Neptuni & Terræ filius, magno ac procero corpore; qui, quoties membra labore essent defessa, tactu terræ recreabatur. Lucan. lib. 4.

Hoc quoque tam vastas cumulavit munere vires
Terra sui fœtus, quod, cum tetigere parentem,
Jam defecta vigent renovato robore membra.

Statius Thebaidos lib. 6.

——— *Herculeis pressum sic fama lacertis*
Terrigenam sudasse Libyn, cum fraude reperta
Raptus in excelsum, nec jam spes ulla cadendi
Nec licet extremâ matrem contingere plantâ.

Juvenal. Sat. 3. — *Cervicibus æquat*
Herculis, Antæum procul à tellure tenentis.

Seneca Tragœdus in Herc. Oetæo.

——— *Nullus Antæus Libys*
Animam resumit.

Tingi, vel Tingin opidum in Africâ condidisse fertur. Solinus. *Tingi excipit, Mauritania nunc coloniæ, cujus primus author Antæus est.* Plinius alicubi. *Tingi quondam ab Antæo conditum.* Et paulo post, ubi de vicinis opidis Zili, & Lixo. *Ibi regia Antæi, certamenque cum Hercule, & Hesperidum horti.* Inde Plutarchus in Sertorio, ubi de Tingi ab illo captâ Ἐνταῦθα τὸν Ἀνταῖον οἱ Λίβυες ἱστοροῦσι κεῖσθαι. Καὶ τὸν τάφον αὐτοῦ Σερτώριος διέσκαψε, τοῖς βαρβάροις ἀπιστῶν διὰ τὸ μέγεθος: ἐντυχὼν δὲ τῷ σώματι, μῆκος (ὥς φασιν) πηχῶν ἑξήκοντα, κατεπλάγη. Hospitum capita postibus affigere solitum fuisse, innuit Lucanus lib. 2.

——— *Cognoscitur illic*
Quicquid ubique latet scelerum. Non Thracia tantum
Vidit Bistonii stabulis pendere tyranni,
Postibus Antæi Libyæ: Nec Græcia mœrens
Tot laceros artus Pisæâ flevit in aulâ.

Mythologiam Antæi vide apud Nat. Com. lib. 7. cap. 1.

Antagoras, Cous, vir, cujus meminit Pausanias, Item Rhodius, poeta non ignobilis, cujus festivissimum fertur responsum. Hic n. gulæ nonnihil impertiendum ratus, congrum intentus coquebat; Admonitus super eâ re Antigonus, illique assistens retro, leniter retractum interrogavit, Putasne, inquit, ô Antagora, Homerum Agamemnonis & Græcorum rebus carmine celebrandis distentum, quo pacto congri melius saperent, pensitasse? Cui ille, An opinaris, inquit, ô rex, Agamemnonem Ὦ λαοί τ' Ἐπιλελασμένοι, ᾧ τόσσα μέμηλε, cui tantarum rerum onus incumberet, perscrutaturum, Ecquis in exercitu congrum coqueret? Cæl. Rhod. ex Plutarcho.

Antalcidas, Lacedæmonius, de quo Plutarchus in Pelopidâ, & Pausanias lib. 4.

Antander, Messeniæ dux contra incursiones Lacedæmoniorum. Pausanias.

Antandros, nunc *S. Dimitri*, teste Sophiano, Phrygiæ urbs ad meridiem posita; quam habitavere Leleges finitimi Cilicibus. *Edonis* prius vocabatur, deinde *Cimmeris*, & *Assos*, & *Apollonia*. Virgil. 3. Æn.

——— *Classemque sub ipsâ*
Antandro, & Phrygiæ molimur montibus Idæ.

Nomen ejus quod attinet, audi Melam lib. 1. cap. 18. *Duplex causa nominis jactatur. Alii Ascanium Æneæ filium, cum ibi regnaret, captum à Pelasgis, eâ se redimisse commemorant: Alii ab iis putant conditam, quos ex Andro insulâ vis & seditio exegerat. Hi Antandrum, quasi pro Andro; illi quasi pro viro accipi volunt.* Vide de la Cerda, & Servium ad prædictum Virgilii locum. long. 54. 30. lat. 41. 00.

Antanii, Cariæ gens. Porphyrogenneta.

Antapristena, Mysiæ urbs. Nicephorus.

Antaradus, Syriæ urbs. Ptol. Constantiam aliquando nominatam à Constantio Imp. scribit Cedrenus. Hodie *Tortosa* dicitur.

Antarcticus, polus Australis, Arctico oppositus, qui terræ objectus à nobis cerni non potest. A nostris *Meridionalis* vulgo dicitur. Virgil. Georg. 1.

Mundus

Mundus ut ad Scythiam Riphaeasque arduus arces
Consurgit, premitur Libyae devexus in Austros.
Hic vertex nobis semper sublimis: at illum
Sub pedibus, Styx atra videt, manesque profundi.

Hausit ex Arato, cujus haec sunt.

Καὶ μὴν πεφαίνουσιν δύω πόλοι ἀμφοτέρωθεν
Ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐπίοπτος, ὁ δ' ἀντίος ἐκ βορέαο
Ὑψόθεν ὠκεανοῖο.

Author libelli de Mundo. Τῶν δ' ἀκινήτων πόλων τούτων, ὁ μὲν ἀεὶ φανερός ἐστιν ὑπὲρ κορυφὴν ὢν κατὰ τὸ βόρειον κλίμα, Ἀρκτικὸς καλούμενος: ὁ δὲ ὑπὸ γῆν ἀεὶ κατακέκρυπται κατὰ τὸ νότιον, Ἀνταρκτικὸς καλούμενος. Dionysius Halicarnassensis, lib. 2. Μερισθείσης γὰρ ὑπὸ τοῦ βορείου μερῶν ὁ τῆς ἄξονος πόλος, ἐναντίος δὲ ὑπὸ τοῦ νοτίου ὁ καλούμενος Ἀνταρκτικὸς πόλος.

Antariani, populi. Plin. 7. 2.

Antebrogiae, Rhemorum, qui proximi Galliae ex Belgis erant, legatus ad Caesarem, lib. 2. Com.

Antelia, Armeniae min. urbs. Ptol.

Antemnae, sive, ut quidam habent autores, *Antemnas* Sabinorum urbs, cis Anienem, à Latinis condita, ac denominata, si Varroni credimus, lib. 4. de L. L. *Oppidum*, inquit, *Interamna dictum, quod inter amnes est constitutum, item Antemnae, quod ante amnem.* Idem de nominis istius etymo tradunt Festus & Servius. Dionys. Halic. Antemnas & Caeninam ἐκ ἀσήμως πόλεις fuisse asserit; itemque Virgil. Æn. lib. 7.

Quinque adeo magnae positis incudibus urbes
Tela novant, Atina potens, Tiburque superbum,
Ardea, Crustumeriqae & turrigerae Antemnae.

At contra Strabo lib. 5. πολίχνια, h. e. *urbeculas* vocat.

Antenacum, Germaniae op. ad Rhenum, vulgò *Andernach.* *Antonacum* Ammiano; *Antanacum* Antonino. long. 28. 00. lat. 50. 25.

Antenor, Cretica conscripsit. Ælian. de Anim. 17. 35. *Delta* cognominabatur, teste Photio Tmem 190. Rationem addit, διὰ τὸ ἀγαθὸς τῆς ἐκ ἐπιδημίας. Τοῦ γὰρ Κρῆτες τὸ ἀγαθὸν δέλτα καλεῖν φασί.

Antenor, unus ex Trojanorum Principibus, patriam suam prodidisse putatur, quia & legatos, qui propter Helenam venerant, hospitio susceperit, & Ulyssem habitu falso cognitum non indicavit. Hinc Venetiam venit, urbemque in eâ condidit *Antenoream* primo dictam, postea *Patavium*, demum *Paduam*. Virgil. Æn. 1.

Antenor potuit, mediis elapsus Achivis,
Illyricos penetrare sinus, atque intima tutus
Regna Liburnorum, & fontem superare Timavi;
Hic tamen ille urbem Patavi, sedesque locavit
Teucrorum, atque urbi nomen dedit.

Enarrator Lycophronis ei dat accensam lucernam ad vocandos Danaos, & reclusionem equi lignei. Ἀντήνωρ δὲ φασὶν ἀνῆψε τοῖς Ἕλλησι, καὶ τὰ ἵππου στεγάσματα ἀνέῳξε. Sunt & qui illum liberent hoc crimine. Inclinat in hanc partem Virgilius, qui elapsum ait, quo fuga innuitur, non pactum. Livius tantum ait, fuisse illum unà cum Æneâ auctorem pacis, & reddendae Helenae. Ita Ovidius Fastorum lib. 4.

Adjice Trojanum suasorem Antenora pacis,

Ita Horatius Ep. 1. 2.

Antenor censet belli praecidere causam.

Audi ipsum Iliad. 7.

Δεῦτ' ἄγετ' Ἀργείην Ἑλένην, καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
Δώομεν Ἀτρείδῃσιν ἄγειν.

Hinc Adject. *Antenoreus.* Lucanus lib. 7.

Euganeo (si vera fides memorantibus) augur
Colle sedens; Aponus terris ubi fumifer exit
Atque Antenorei dispergitur unda Timavi.

Antenor, Scytharum, ad ostia Danubii, rex, à Gothis in bello cum multis caesus est; huic successit Marcomirus filius. Item *Antenor*, Marcomiri filius, Francorum rex; hic habuit ex Britanniâ uxorem Cambrem, quae prudentiâ, & formâ omnibus sui temporis mulieribus praestantior fuit. Item nomen statuarii. Pausan.

Antequia, vel *Antecnia*, Hisp. urbs. Ptol. *S. Ander*, teste Henr. Coquo, in orâ Bor. Autrigonum, inter Laredum, & Fanum S. Julianae. op. Cantabrorum.

Anteros, Martis & Veneris fil. cujus meminit Cic. 3. de Nat. Deorum, & Pauf. lib. 1. apud quem ἀντέρως dicitur, ultor scilicet eorum, qui vel amantes vel amores spernunt. *Anteros* etiam dictus est Apollonius Alexandrinus Grammaticus, Apionis discipulus, qui Romae sub Claudio docuit. Suidas in Ἀντέρως de quâ voce vide Rhodium ad Scribonium Largum fol. 237.

Antes, gens Scythiae fortissima, habitans ad Ponticum mare. Agathias.

Antevorta, Dea Romanorum, quòd praeterita nosset, sic dicta. Cael Rhod. 25. 30.

Anthana, una ex 100 urb. Laconiae, ab *Anthe* Neptuni filio, per Cleomenem Leonidae fratrem excoriato, oraculis in pelle eius servari jussis. Plin. 4. 5. Est & Arcadiae civitas. Steph.

Anthanis, olim dicebatur Troezen, urbs Peloponnesi. Steph.

Antharis, Langobardorum rex, Teudelinam, vel Theolindam, Garibaldi Bavarorum regis filiam, accepit uxorem. Histriam caedibus & incendiis replevit; Francilionem Cisalpinae Galliae praefectum vicit, Comumque cepit. Demum cùm sex annis regnasset, insidiis domesticorum apud Ticinum extinctus est veneno poculo. Paul. Diaconus.

Antharius, 6 Sicambrorum rex, regn. an. 35. Moguntiam, quae tunc temporis Romanorum erat Colonia, evertit. A Gallis, Romanorum auxilio, victus est, cui successit filius *Francus*, à quo Sicambri *Franci* dicti sunt.

Anthas, Antheae civitatis conditor. Pausan. lib. 2.

Anthea, vide *Anthia.*

Antheas, vide *Anthias.*

Antheas, Lydius poeta, qui primus poesin ex compositis nominibus excogitasse dicitur.

Anthedon, urbs Boeotiae, quam Hom. ἐσχατόωσαν vocat. Etymon habet ex florido, fertilique agro, vel ex *Anthedone* Neptuni fil. Thracibus quondam habitata. Ejus meminit Ovidius Met. 13.

Nuper in Euboicâ versis Anthedone membris
Glaucus adest. ———

Talandi hodie, teste Ortelio. Hesychius. Ἀνθηδών, ἡ λίμνη, καὶ πόλις Βοιωτίας καὶ Πελασγίας.

Anthedon, portus Peloponnesi. Plin. 4. 5. Atheniensium portus apud Ptol. videtur.

Anthedon, Syriae urbs, Gazae vicina, mare versus. Plin. postea dicta fuit *Agrippias*, Josepho teste. *Geth* Volaterranus vocat, *Larissa* Nigro dicitur, qui ait praesidium illic nune esse, quod *Daron* appellat.

Anthela, vicus circa mare, quem Asopus amnis praeterfluit. Herodot. lib. 9.

Anthemis, maris Mediterranei insula, Melamphylus, & Parthenia vocata, à flu. Parthenio, qui Imbrasus postmodo appellarus est. Eadem est haec insula cum Samo Jonicâ Strabo. lib. 10.

Anthemias, Augustus 51 Romanorum Imperator, regn. an. 5. Idem Consul solus. Item alius collega Stiliconis. Tertius Florentini collega.

Anthemisis, nomen paludis circa Maryandinos. Apollonius lib. 2. Alias *Anthemusis.*

Anthemon, Trojanus, Simoisii pater. lege *Anthemion*. Hom. Iliad. 4.

Ἔνθ' ἔβαλ' Ἀνθεμίωνος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας
Ἠΐθεον θαλερὸν, Σιμοείσιον, ὅν ποτε μήτηρ
Ἴδηθεν κατιοῦσα, παρ' ὄχθῃσιν Σιμόεντος
Γείνατ'. ———

Anthemus, Macedoniae op. apud Thermam. Item urbs Syriae Strabo. Fluvius etiam Cholchidis, & Gadis insulae.

Anthemusia, eadem quae Samos. Item civitas Mesopotamiae. Strabo lib. 16. *Aiduli* Castaldo. Regio item ejusdem esse videtur apud Ptolemaeum.

Anthena, Cynutiae terrae in Peloponneso urbs. Thuc. lib. 5.

Anthermus, Chius, Micciadis fil. Malae nepos, sculptor insignis, cujus filii Bupalus & Anthermus clarissimi in eâ scientiâ fuere, Hipponactis poetae aetate, cujus imaginem, quòd illi notabilis foeditas vultûs fuit, lasciviâ jocorum proposuere ridentium circulis. Quod Hipponax indignatus, amaritudinem carminum distrinxit in tantum, ut credatur aliquibus ad laqueum eos compulisse, quod falsum est. Complura n. in finitimis insulis simulachra postea fecere,

fecere, sicut in Delo, quibus subjecerunt carmen, *Non viribus tantùm conseri Chiam, sed & operibus Anthermi filiorum.* Verba sunt Plinii lib. 36. cap. 5.

Anthes, Athedonius, hymnorum repertor. Plut. lib. de Musicâ. Item Neptuni filius. Vide Stephanum in *Anthana* & *Anthedon*.

Anthesphoria, festivitas fuisse traditur, quæ in honorem Proserpinæ fiebat, sic dicta à legendis floribus. Nam ea, cùm à Dite rapta est, floribus legendis erat intenta; ut ex Ovidio liquet Met. lib. 5.

——— Quo dum Proserpina luco
Ludit, & aut violas, aut candida lilia carpit,
Dumque puellari studio, calathosque sinumque
Implet, & æquales certat superare legendo,
Pene simul visa est, dilectaque, raptaque Diti.

Claud. lib. 2. de Raptu Proserp.

——— Sic fata doloris
Carpit signa sui. Varios tum cætera saltus
Invasere cohors, credas examina fundi
Hyblæum raptura thymum, cum cerea reges
Castra movent, fagique cavâ demissus ab alvo
Mellifer electis exercitus obstrepit herbis.
Pratorum spoliatur honos: hæc lilia fuscis
Intexit violis: hanc mollis amaracus ornat:
Hæc graditur stellata rosis; hæc alba ligustris.
Æstuat ante alias avido fervore legendi
Frugifera spes una Deæ: nunc vimine texto
Ridentes calathos spoliis agrestibus implet.
Nunc sociat flores, seseque ignara coronat
Augurium fatale tori. ———

Porro Ἀνθεσφόρια Latinè *Floriferium* dixeris: de quo Festus *Floriferium dictum, quod eo die spicæ ferantur ad sacrarium.* De cætero, num quidquam hæc inter se habeant commune, compertum non habeo. Verum Antesphoria Siculi Proserpinæ dicasse certum est. Pollux lib. 1. cap. 1. Κόρης ἑορτὴ παρὰ Σικελιώταις, Ἀνθεσφόρια. Quorum eam esse causam puto, quòd (ut verbis Arnobii utar, lib. 5.) *quodam tempore cum in Siciliæ pratulis purpureos legeret nondum mulier flores, & adhuc virgo Proserpina, cumque illam per floream messem, hinc atque illinc, passim lectionis cupiditas avocaret, per profundæ altitudinis speluncam Rex prosiliens Manium, raptam virginem secum vexerit.*

Antheus, Antenoris filius, quem Paris amavit, & imprudens interfecit. Quo nomine dictus est unus ex Æneæ ducibus, de quo Virgil. Æn. 1.

——— Anthea, Sergestumque vocat.

Anthia, urbs Peloponnesi prope Argos, & alia Ponti, juxta Thraciam, Milesiorum & Phocensium colonia. Hesychius Ἄνθεια, πόλις τῆς Πελοποννήσου, καὶ Ἀφροδίτη παρὰ Κνωσίοις. Est & Libyæ vicus, & Italiæ civitas, *Antium* postea dicta. Steph.

Anthia, filia fuit Amphianassæ, uxor Prœti Argivorum regis, Abantis filii. Boccatius lib. 2. cap. 2.

Anthias, Eumeli fil, Triptolemi illius, qui ex Atticâ rationem servandarum frugum Patras invexit, dracones currui junxit, & sementem facere voluit; sed curru elapsus diem extremum obiit. Pausan. lib. 7.

Anthion, puteus Bœotiæ, ubi à Proserpinæ raptu sedisse Cererem ferunt vetulæ imagine præditam. Quo nomine, velut Argiva, à Celei filiabus deducta ad matrem est. Cæl. Rhod. 24. 17.

Anthis, & *Stagonion*, meretriculæ quædam fuere, *Aphya* cognominatæ, quòd minutulæ forent, albæque ac oculis grandioribus, ut ex Apollodoro refert Cœlius lib. 8. cap. 19.

Anthisteria, sacra, quæ apud Athenienses in mense, qui Ἀνθεστηριών appellabatur, quòd plurimos flores gigneret, agebantur. In quibus (ut à Romanis in Saturnalibus) servi Græciæ hilaribus conviviis à Dominis suis accipiebantur. Lege *Anthesteria*. Erant. 3. dies Baccho festi. Hesychius, Ἀνθεστήρια τὰ Διονύσια. Tamen peculiarem non fuisse solennitatem innuit doctissimus Interpres Aristophanis in Acharnan. referens ex Apollodoro, Athenienses Bacchi dies festos in universum Ἀνθεστήρια dicere, sigillatim v. suum cuique nomen adsignari. Φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος, Ἀνθεστήρια καλεῖσθαι κοινῶς τὴν ὅλην ἑορτὴν Διονύσῳ ἀγομένην, κατὰ μέρος δὲ πιθοιγίαν, χόας, χύτρους. *Pithœgian, Choas, & Chytram.* Sanè Athenienses ab illis mensem nominarunt. Ἀνθεστηριῶνα, quem Harpocration, & Suidas octavum fuisse tradunt, & Baccho sacrum, καλεῖσθαι δὲ αὐτὸν οὕτω διὰ τὸ πλεῖστα τῶν ἐκ τῆς γῆς ἀνθεῖν τότε. Etymologicum Magnum. ἐπειδὰ ἡ γῆ τότε ἄρχεται τοῦ ἀνθεῖν. His accedit Macrobius lib. 1. cap. 14. *Aprilis Anthesterion vocatur, quòd eo tempore cuncta florescant.* Theodorus a. Gaza, quem sequuntur Junius & Gyraldus, sextum esse putat, & respondere Novembri. Sed difficile est Græcorum menses ad Romanorum rationes vocare. Cæterum Anthesteria Athenienses magnâ conviviorum hilaritate celebrabant, uti tritum illud vulgò apud Græcos ostendit.

Θύραζε Κᾶρες, οὐκ ἔτ' Ἀνθεστήρια.
Exite Cares, non amplius Anthesteria.

Quod Zenobius explicat centuriâ 4. Proverbio 33. Et Suidas cent. 7. prov. 90. prout literarum immortale decus, Andreas Schottus, editione nuperâ distinxit. Castellanus.

Anthiam, Thraciæ op. postea Apollonia. Plin. Stephanus Ἄνθειαν vocare videtur. Item Italiæ civitas. Vide *Antium*.

Anthius, Bacchi nomen, quod *floridum* significat, Athenis a. colebatur. Patrenses quoque Anthii Dionysii simulacrum habuere. Pausanias. Catullus in Argon.

At parte ex aliâ florens volitabat Iacchus.

Antho, Amulii Albanorum regis filia.

Anthonges, pastor, seditionem in Judæâ movit, propter quam duo ferè hominum millia in crucem acta sunt. Ἀθρόγγης dicitur Josepho Ant. lib. 17. Ἐπεὶ, inquit, καὶ Ἀθρόγγης ἀνὴρ οὔτε προγόνων ἐπιφανὴς ἀξιώματι, οὔτε ἀρετῆς περιουσίᾳ, ὃ ποιμὴν πλήθει χρημάτων, ποιμὴν δὲ καὶ ἀγνωστὸς τοῖς πᾶσιν εἰς τὰ πάντα ὤν, μεγέθει δὲ σώματος, καὶ τῇ τῶν χειρῶν ἀλκῇ διαπρέπων, ἐτόλμησεν ἐπὶ βασιλείᾳ φρονῆσαι, &c. Idem Josephus lib. 2. de Bello Jud. cap. 2. *Athrongæum* vocat. Τότε καὶ ποιμήν τις ἀντιποιηθεὶς βασιλείας ἐτόλμησεν. Ἀθρογγαῖος ἐκαλεῖτο. Προὔξενει δ' αὐτῷ τὴν ἐλπίδα σώματος ἰσχὺς, καὶ ψυχὴ θανάτου καταφρονοῦσα.

Anthores, viri nomen apud Virgil. Æn. 10.

—— At illa volans clypeo est excussa, proculque
Egregium Anthorem latus inter & ilia figit:
Herculis Anthorem comitem, qui missus ab Argis
Hæserat Evandro, atque Italâ consederat urbe.

Anthracia, nympha. Pausan. 7.

Anthropographus, dictus est Dionysius, quòd nihil aliud quàm homines pinxerit. Plin. 35. 10.

Anthropomorphitæ, hæretici, simplicitate rusticâ Deum habere membra arbitrabantur.

Anthropophagi, Scythiæ populi humanâ carne vescentes, siti sunt ad Orientem, ac Septentrionem, Massagetis finitimi, circa quos tristissima solitudo, & mare, quod *Thabin* vocant. Plin. 4. 12. & 6. 7.

Anthylla, urbs in Ægypto insignis. Herodot. lib. 2. Ταύτην δὲ ἡ μὲν Ἄνθυλλα, ἐοῦσα λογίμη πόλις, ἐς ὑποδήματα ἐξαίρετος δίδοται τοῦ αἰεὶ βασιλεύοντος Αἰγύπτου τῇ γυναικί. Athenæus paulo aliter. lib. 1. Ἄνθυλλα, πόλις ἡ πλησίον οὖσα τῆς Ἀλεξανδρείας, ἧς τοὺς φόρους οἱ τότε βασιλεῖς Αἰγύπτιοί τε καὶ Πέρσαι ταῖς γαμεταῖς ἐδίδοσαν εἰς ζώνας.

Anti, Hunnorum gens circa Mœoridem paludem, quos Flavius Justinianus devicit; unde *Anticus* dictus in Digestis. Procopius.

Antia lex dicebatur, quam Antius Restio tulit, quæ licet optima esset, luxariæ tamen obstinatione, nullo abrogante, obliterata est, propter quod Restionem ipsum tradunt, quamdiu postea vixit, foris non cœnasse, ne testis fieret contemptæ legis, quàm publico loco pertulisset. Macrobius Saturn. 3. 17. Gellius 2. 24.

Antia, urbs Italiæ à Romanis subdita. Vide Steph.

Antiana, op. Hungariæ in Pannoniâ infer. Zamby Lazio.

Antianira, mater Euryti & Echionis. Apollonius lib. 1.

Τὼ δ' αὖτ' ἐγγεγάτην Μενετηΐδος Ἀντιανείρης.

Hesychius. Ἀντιάνειραι, Ἀρίσταρχος ἰσάνδροι. τὸ δὲ ἐπίθετον τῶν Ἀμαζόνων, ἤτοι διότι ἀνδράσιν ἀντίστανται ἢ θέλουσι αὐτοῖς συνουσιάζειν.

Antias, Dea Fortuna. *Antiatinam* vocat Suetonius in Caligola. Vide *Antia*.

Antiates,

Antiates, vide *Antiam*. Suidas. Ἀντιάτας, τοὺς ὑπὸ Ἀντίῳ οἰκοῦντας, πλησίον Ῥώμης τῆς πόλεως.

Antibarum, urbs Dalmatiæ, apud oram Adriatici maris, olim Doclea, ut nonnullis videtur. Hodie *Antivari*. long. 43. 32. lat. 42. 12.

Antibole, unum ostiorum Gangis fluvii. Ptol.

Anticanis, vel *Antecanis*, sidus quod ante majorem Canem oritur. Hic in lacteo Circulo defixis pedibus Æquinoctialem Circulum tangit, spectat occasum, inter Geminos & Cancrum constitutus. Occidit in ortu Capricorni, exoritur cum Leone. Cicero in Aratæis.

Anticanis, Procyon Graio qui nomine fertur.

Anticaria, urbs Hisp. Bæticæ, quæ & Singylia, à Singyli fluvio dicitur. Hodie *Antiquera*. long. 16. 00. lat. 36. 58.

Anticatones, dicti sunt duo libri, quos Cæsar contra Catonem scripsit. Scripsit Cicero librum pro Catone, quem *Cato* inscripsit. Cui respondit Cæsar libro, quem *Anticato* appellavit. Plut. de Cæsare. Ἔγραψε κατηγορίας τινὰς κατὰ τοῦ Κάτωνος αὐτὸς συνταγματα. Τὸ δὲ βιβλίον Ἀντικάτων ἐπιγέγραπται. Quod v. Author noster secundo librorum meminit, duos testes habet, Mart. Capellam lib. 5. *Ut Catonem Tullius laudant, ac duobus voluminibus Cæsar accusans*; Et Juvenalem Sat. 5.

Majorem, quam sint duo Cæsaris Anticatones.

Anticaucasus, mons Seleuciæ. Strabo.

Antichthones, de quibus Mela, lib. 1. cap. 1. *Antichthones alteram, nos alteram habitamus.* Ad quæ verba sic Is. Vossius. Qui hic annotarunt Pomponium perperam antichthones vocare, qui antœci, vel antæci erant dicendi, illi ipsi errant. Duplicem terram statuit Pomponius, uti quoque multi alii, hanc nostram, & oppositam ἀντίχθονα. Qui ἀντίχθονα habitant, sunt ἀντίχθονες. Distinguendum hic tamen non omnes qui γῆν ἀντίχθονα habitant, esse nobis antichthones; sed illos tantùm, qui in opposito degunt hemisphærio, quique pedes nostris adversos habent. Verum hemisphærium non hic accipit Mela pro illâ orbis parte, quam Horizon à nobis disterminat, sed pro hemisphærio Australi. Id ipsum quoque faciunt alii ferme omnes veteres, qui per γῆν ἀντίχθονα nihil aliud intellexere, quàm terræ hemisphærium Australe, vel Oceano, vel Zonæ fervidæ interventu à nostro separatum hemisphærio, ut ipsi existimabant. Verum ita si accipiamus, jam necessario aliqua pars terræ antichthonum in nostro est hemisphærio, ac proinde non possunt vel antichthones, vel antipodes dici, verum antœci: attamen quia major pars hujus terræ sub Horizonte nostro mersa est, alicubi etiam κατὰ διάμετρον nobis opposita, rectè eam antichthones inhabitare dixit Mela noster juxta veterum hypothesin. Notandum hic tamen antichthones non ita à veteribus accipi, uti vulgo pro antipodibus, sed pro omnibus illis, qui oppositam terram Australem inhabitare credebantur, etiamsi in superiori nostro degerent hemisphærio. Ita semper ab antæcis, & antipodibus distinguuntur. Nonnulli tamen aliter hæc verba accipiunt, & hemisphærium Antichthonum hic esse aiunt illam orbis partem, quæ est infra Horizontem, & vel invitis omnibus libris, vulgatam illam lectionem servant. *Eademque in duo latera, quæ hemisphæria nominantur, ab Oriente divisa ad Occasum*; duoque ista hemisphæria Melæ non separari aiunt alveo Oceani in zonâ torridâ, sed Horizonte, & Oceano ipso, qui illi respondet. Alveum n. zonæ torridæ, non hemisphæria, sed maculas tantùm binas, uti vocat Macrobius, utrinque distinguere. Fieri autem non posse, ut Oceanus decussatim quatuor maculas separet, quas sigillatim ambit. Licet hæc opinio magnos habeat autores, falsa est tamen, & menti Pomponii contraria. Ille enim non quatuor maculas, ut Macrobius, sed duplicem tantum statuit terram, hanc nostram, & oppositam, ut diximus Australem. Jam vero scire velim, quid sit terra divisa ab oriente in occidentem? Cur magis ab ortu in occasum, quam à meridie in boream? Verum quid verbis opus est? Ipse Pomponius, cum inquit, antichthonum terram propter ardorem intercedentis plagæ incognitam esse; ostendit, illam totam ad austrum fuisse sitam. Item infra cap. 9. cum antichthones nobis à meridie oppositos facit, & illo, & aliis locis, mentem suam satis prodit.

Antichtes, vel *Anticitrae*. *Antichitas* Ptolemæo; Fluvius Sarmatiæ Asianæ, in mare contra Bosporum Cimmerium fluens, è regione Panticapæi urbis. *Latili* nunc, teste Villanovano.

Anticlea, Dioclis filia, mater Ulyssis, quæ cum duceretur ad Laertæ nuptias, à Sisypho latrone, Æoli filio, corrupta est. Alii dicunt, cùm Laertæ jam nupsisset, & Oraculum consultura pergeret, captam à Sisypho latrone, & ut multi putant ex eo Ulyssem concepisse. Quod Ajax ei objicit apud Ovid. Met. 13.

——— *Quid sanguine cretus*
Sisyphio, furtisque & fraude simillimus illi
Inseris Æacidis alienæ nomina gentis?

Anticlides, historicus, semel, iterumque in secundo νοστῶν citatur à Scholiaste Apollonii in lib. 2. Ejusdem liber περὶ νόστων memoratur Athenæo lib. 11. & alibi. Ejus memoriam quoque celebrant, Strabo lib. 5. Plut. in Alex. & Plin. 7. 61. Vide Vossium de Hist. Gr. lib. 3. p. 322.

Anticoli, Libyæ interioris populi. Ptol.

Anticondyles, populi Bœotiæ. Stephanus.

Anticragus, mons Lyciæ, Crago oppositus. Strabo lib. 4.

Anticrates Lacon, Epaminondam Thebanorum ducem hastâ trajecit. Plut. in Agide.

Anticyra, Ἀντίκυῤῥα Ptolemæo, vulgò *Susla*, Phocidis urbs, inter Crissam ad occid. & Siphas op. Bœotiæ ad ort. Isthmum Corinthiacum versus, à Delphis 10. m. p. distans, *Cyparissus* ab Homero dicta. long. 48. 4 lat. 39. 5. *Anticyra* v. in quâ Helleborus nascitur, insula est (vel urbs Stephano) sinus Maliaci contra Oetum montem. Horatius Serm. lib. 2. Sat. 3.

Danda est Hellebori multo pars maxima avaris,
Nescio an Anticyram ratio illis destinat omnem.

Ovidius Ponticorum lib. 4.

I bibe, dixissem, purgantes pectora succos,
Quicquid & in totâ nascitur Anticyrâ.

Horatius iterum ——— *Ambitiosus & audax*
Naviget Anticyram. Persius Sat. 4.
——— *Anticyras melior sorbere meracas.*

Suidas simpliciter Ἀντίκυρα, ὄνομα χωρίου τινός. Hesychius Ἀντικυρίζειν, ὁ Ἐλλέβορος.

Antidalei, Arabiæ Felicis populi. Plin. 6. 28.

Antidamus, vel *Antidamas*, Heracleopolites, edidit præter moralia, historiam Alexandri Magni. Vide Voss. de Hist. Gr. lib. 3. pag. 323.

Antidonus, Philippi regis miles fortissimus, qui in obsidione Perinthi catapultâ confossus, non prius eam evelli passus est, quàm hostem fugatum inter mœnia compulisset.

Antidotus, pictor nobilis, Euphranoris Isthmii discipulus, qui maximè inclaruit discipulo Niciâ Atheniensi, cui fuit peculiare diligentissimè mulieres pingere. Plin. 35. 11.

Antigenes, historicus, à Plutarcho in Alex. commemoratur inter eos, qui Amazonem ad Alexandrum venisse narrant, cum Orexartem flu. trajecisset. Gesnerus censet cognomentum Istri habuisse, nempe quia continuò Istri nomen apud Plutarchum ibidem subjiciatur: Sed omnino Ister ab Antigene diversus est, uti posteà videbimus.

Antigenides, pastoris incertum, an choraulæ nomen apud Virgilium Eclogâ 5.

At tu sume pedum, quod me cum sæpe rogaret,
Non tulit Antigenes, & erat tam dignus amari.

Antigenides, Musicus Thebanus, Philoxeni discipulus, primus calciamentis Milesiis lascivioribus usus est. Plin. 36. 13. Hic etiam, (authore Cicerone in Bruto) discipulo suo Ismeniæ, cum scitè canens populo minus probaretur, *Mihi* inquit, *cane & Musis*: admonens prorsus esse contemnendum imperitæ multitudinis judicium. Vide Suidam, Gellium 15. 17. Val. Max. 3. 7. Idem, cum esset tibicinio apprime nobilis, nihil æquè se laborare, & animo angi ac mente dicebat, quàm quòd monumentarii choraulæ tibicines dicerentur; ut Apuleius in Floridis refert. Quod tamen de Ismeno Dio Chrysostomus prodidit, ut Jac. Nicol. Loensis lib. 5. Epiphyllid. cap. 8. observat, itemque Geverhartus Elmenhorstius ad prædictum Apuleii locum. *Antigenidæ* etiam apud Athenæum mentio fit.

Antigona, Berenices Philippi filia, Pyrrhi uxor. Plut.

Antigona Psaphara, Paraxiæ regionis urbs. Ptol.

Antigone, scortum quoddam, quod Philotam amantem circumvenit. Plut.

Antigone, filia Oedipi, regis Thebanorum, patri cæco, & à Creonte in exilium acto, viæ dux fuit; Seneca in Oedipo, & Statius in Thebaide. Eadem postea, cum ad officium funebre fratrum suorum Eteoclis, & Polynicis venisset, ibique adjuvante Argivâ Polynicis conjuge, fratrum cadavera concremasset, ambæ Creontis jussu, captæ & occisæ sunt: quarum mortem postea Theseus ulciscens, Creontem interfecit. Hæmon a. Creontis filius amator ad Antigones mortuæ tumulum se interfecit. Propertius lib. 2.

Quid? non Antigones tumulo Bœotius Hæmon
Saucius ipse suo corruit ense latus?

Ovid. Tristium lib. 4.

——— Fratrem Thebana peremptum
Supposuit tumulo, rege vetante, soror.

Apollodorus lib. 3. vivam sepultam ait. Hyginus fab. 72. scribit Hæmonem & se, & Antigonen occidisse, cum exorare patrem pro salute eius non potuisset. Idem fab. 243. Antigonen ipsam sibi manus ait attulisse. Tragœdiam *Antigonen* scripsit Sophocles grandi cothurno sæpissimè editam, & doctis omnibus probatam.

Antigonia, urbs Epiri mediterranea, in Chaoniâ regione apud Macedonum fines, *Argiro castro*, teste Nigro; Sophiano v. & Lazio *Croja*, urbs quondam Albaniæ regia in Macedoniâ episcopalis sub archiepiscopo Dyrrhacino, inter Dyrrhacium, Albanopolin, & Lissum: cui tamen situs Antigoniæ repugnat, cùm hæc in Epiro, illa in Macedoniâ sit.

Antigonia, urbs Macedoniæ in Mygdoniâ reg. *Gojogna*, Pineto interprete: aliis *Antigoca*, inter Pydnam & Magnesiam. long. 45. 02. lat. 40. 50. *Antigonia* item insula Propontidis inter Byzantium & Nicomediam. *Isola del Prencipe*, teste Gyllio, à frequenti filiarum Principum habitatione virginitatem solitariam profitentium. Alia est *Antigonia* Arcadiæ, Mantinea dicta. Alia Bithyniæ, juxta Dascylium. Alia Syriæ prope Antiochiam. Est & castellum Cyzicenæ. Steph.

Antigonis, tribus Atticæ ab Antigono dicta.

Antigonus, primus post Alexandrum in Asiâ regnare cœpit, duodeviginti annis multa bella gessit, in quibus tandem occubuit. Plut. in Pyrrho.

Antigonus, cognomento Δώσων (teste Plutarcho in P. Æmylio) eò quòd multa promitteret, pauca v. præstaret.

Antigonus, Gonatas, Macedonum rex, regn. an. 36. Lacedæmonem obtinuit, Atheniensibus libertatem restituit, Gallos superavit, demum a Pyrrho Macedoniam occupante regno pulsus est.

Antigonus, Alexandri Præfectus, Lycaoniam capit. Qu. Curt. lib. 4.

Antigonus, Carystius, historicus, extremi Philadelphi temporibus vixit. De vitis Philosophorum scripsit, quos recensuit Jo. Jonsius lib. 2. cap. 4. de Hist. Phil. Script. Idem ἱστοριῶν παραδόξων συναγωγὴν reliquit, quam Stephanus citat in [illegible]; & Meursius edidit, notisque illustravit. Vide Voss. de Hist. Gr. p. 78.

Antileo, περὶ χρόνων libros fecit, quorum secundum citat Laertius initio [illegible] Platonis. Meminit & Antileonis seu ejusdem, seu alterius Julius Pollux in Onomastico lib. 2. cap. 4.

Antilia, locus apud Suetonium ex quo Volaterranus Liguriæ urbem facit, quam *Alteiola* vocat. long. 30. 45. lat. 43. 38.

Antilibanus, mons Syriæ seu Phœniciæ, inter quem & Libanum vallis est longa, fertilisque, ac optimè habitata, *Abellinas* incolis dicta, teste Postello, per quam Orontes flu. decurrit apud Heliopolim.

Antilochus, Nestoris & Eurydices major natu filius, patrem secutus ad bellum Trojanum, in pugnâ à Memnone Auroræ filio occisus est, uti tradit Homerus, Odys. 4.

Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
Τὸν ῥ' Ἠοῦς ἔκτεινε φαεινῆς ἀγλαὸς υἱός:

Vel ab Hectore, ut ait Ovidius in Epistolâ Penelopes.

Sive quis Antilochum narrabat ab Hectore victum.

Juvenalis Sat. 10. de Nestore.

——— Ora parumper
Attendas, quantum de legibus ipse queratur
Fatorum, & nimio de stamine, cum videt acris
Antilochi barbam ardentem.

Propertius de eodem. lib. 2. eleg. 13.

Non ille Antilochi vidisset corpus humari;
Diceret aut, ô mors, cur mihi sera venis.

Vide Q. Smyrnæum lib. 2. vers. 260. Verum luctus ille non indesinenter duravit. Horat. od. 9. lib. 2.

At non ter ævo functus amabilem
Ploravit omnes Antilochum senex
Annos. ———

Antilochus, rex Messeniorum. Pausanias lib. 7.

Antilochus, poeta, qui, cùm carmine Lysandri laudes scripsisset, ab eo, Plutarcho teste, donatus est pileo Laconico argenti pleno.

Antimachus, Colophonius poeta Græcus, de Homeri ætate & genere egit, ut autor est Tatianus Oratione Contra Gentes. Ex quo opere omnino Colophonium fuisse Homerum prodit Plutarchus libello de Homero. Is Antimachus cum poema quoddam obscurum recitaret, atque omnes præter Platonem, quod minimè intelligerent, discessissent. *Plato mihi*, inquit, *pro omnibus*. Cicero & Plut. in Lysandro. Hic aggressus belli Thebani materiam, vigesimum quartum volumen implevit, antequam duces Thebas usque produceret. Suidas. De eo Catullus.

Ut populus tumido gaudeat Antimacho.

Propertius lib. 2.

Tu non Antimacho, non tutior ibis Homero.

Aliquot ejus versus profert Pausanias in Arcadicis. Idem de Gratiis egit, teste eodem Pausaniâ in Bœoticis. Antimachos alios ponit Suidas, alterum Ægyptium, patria Heliopolitanum, alterum poetam Melicum, cognomento Psecada.

Antimachus Trojanus, qui donis Alexandri, auroque corruptus, impedimento fuit, quo minus Helena redderetur. Quin & pro concione Trojanos hortatus est, ne Menelaum, dum legatus ad eos in urbem venisset cum Ulysse, redire ad suos sinerent, sed in urbe ipsos asservarent, trucidarentque. Hom. Iliad. 11.

Antimenes, Deiphontis filius. Pausan. lib. 2.

Antinoe, urbs Ægypti super. ad Nilum. *Anthios* Leoni Africano. Ab *Antinoo*, Adriani amasio, sic dicta, uti scribit Hieronymus in Jovinianum.

Antinous, Bithynicus iuvenis, ab Adriano Imp. adamatus, cui templum apud Mantineam constituit. Spartianus in Hadriano. *Et Græci quidem, volente Hadriano, eum consecrarunt.* Ait, *volente Hadriano*, quasi consecrationis hujus non fuisset Hadrianus auctor, sed Græci homines, quod & Athenagoras his verbis videtur significare. Ἀντίνοος inquit, φιλανθρωπίᾳ τῶν ὑμετέρων προγόνων πρὸς τοὺς ὑπηκόους ἔτυχε νομίζεσθαι θεός. Quidam in orbe Lunæ cum Endymione collocarunt. Tatianus. Πῶς ὁ παιδικὸς Ἀντίνοος μεμέρισται ἐν τῇ Σελήνῃ ὡραῖος καθίδρυται; τίς ὁ ἀναβιβάσας αὐτόν. Clemens Alexandrinus. Καὶ νεώς ἐστιν Ἀντινόου καὶ πόλις. Meminerunt ejus Jo. Xiphilinus & S. Chrysostomus in 2 Cor. 52. Ejus consecrationis cùm alia extant hodieque monumenta, tum istud Romæ egregium ΑΝΤΙΝΟΩ, ΣΥΝΘΡΟΝΩ, ΤΩΝ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ, ΘΕΩΝ Μ. ΟΥΛΠΙΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ. Casaub.

Antinous, procus Penelopes superbus, ab Ulysse in convivio bibens sagittâ transfixus. Odys. 22. De quo Prop. 4. 5.

Penelopen quoque neglecto rumore mariti
Nubere lascivo cogeret Antinoo.

Antiochia, urbs Syriæ, de quâ sic Græcus Geographus sub Constantio & Constante Impp. à Jacobo Gothofredo editus. Ἐστὶ τοίνυν ἡ Ἀντιόχεια, πρώτη πόλις, βασιλεύουσα, καὶ ἀγαθὰ ἐν πᾶσιν, ὅπου καὶ Κύριος τῆς οἰκουμένης ἐξ[illegible]. Idem fere habet Ammianus Marcellinus. *Hanc*, inquit, *nobilitat Antiochia, mundo cognita civitas, cui non certaverit alia advectitiis ita fluere copiis, & internis.* A Seleuco Nicanore in suorum memoriam condita. Eunapius in Libanio. Ἀντιόχεια τῆς Κοίλης Συρίας, πρώτη πόλεων, Σελεύκου τοῦ Νικάνορος φιλανθρώπου ἔργον. Ab Antiocho v. sic dicta, teste Dionysio Periegetâ, vers. 917.

Ἠχι περ' Ἀντιόχοιο ἐπώνυμος Ἀντιόχεια.

Quòd

Quòd v. παρ' ἱερὰ τέμενα Δάφνης, uti loquitur Dionysius, juxta Daphnæa Antiochia hæc condita esset, hinc Ἀντιόχεια ἐπὶ Δάφνῃ vulgò vocata est, distinctionis causâ, cum plures essent huic cognomines urbes. Laudes ejus non vulgares recitat D. Chrysostomus ἐν ἐγκωμίῳ τῆς Ἀντιοχείας, ac Dio Chrysostomus Orat. 47. Libanius in Basilico, & alibi. Maxima v. Antiochiæ laus est, χρηματίσαι πρῶτον ἐν αὐτῇ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς, uti loquitur D. Lucas Act. 11. 26. long. 68. 10. lat. 36. 20.

Antiochia, quæ & Nisibis, urbs Mesopotamiæ archiepiscopalis, à Seleuco rege Antiochi filio (uti superior) condita, apud Tigrim flu. ab Artaxatis urbe Armeniæ maj. 750. m. p. distans in Austrum.

Antiochia, Pisidiæ urbs primaria, sedesque Præfecti, *Versacgeli* à Turcis dicta, ab Epheso 92. m. p. in Eurum recedens. long 61. 20. lat. 39. 36.

Antiochia, super Crago monte, urbs Ciliciæ litoralis in Pisidiæ, Pamphyliæque confinio, inter Selinuntem, & Nephelim urbes finitimas. long. 62. 30. lat. 38. 30.

Antiochia, Margianæ, quæ & Alexandria & Seleucia dicta, teste Plinio, *Indion* hodie ex tab. recent.

Antiochia, ad Taurum montem, urbs episcop. Commagenes in Syriâ, in ejus, & Euphratesiæ confin. nomen adhuc retinens, teste Bellonio long. 68. 40. lat. 39. 20. *Antiochiæ*, aliæ 7. à veteribus memorantur, quæ cum minime extent, prætermissæ sunt. Ea v. Antiochia, quæ & Mygdonia & Nisibis urbs Mesopotamiæ, hodie etiam *Asebim* ab incolis nominari fertur. Ferrarius.

Antiochis, mater Antiochi Seleuci filii, & mulier quævis è quâvis Antiochiâ oriunda. Præterea nomen tribûs. Steph.

Antiochus, rex Asiæ, urbis Magnesiæ caduceatores veteranos alveorum ducendorum causâ ad se missos miratus, quòd cano capillo, & barbâ valde nigrâ essent, à medicis suis, hâc de causâ accersitis, hujus rei rationem requirit. Cui medici, Non mirandum, inquiunt, ô rex; Aquosa Magnesiæ habitatio, flumine Mæandro, & ingenti palude circumsepta, hoc efficit: nam cerebrum ita humefactum reddit, ut capitis pilus plus ante senium albescat. At caduceatores; Non ita ô rex, sed quia capitis crines sint barbâ natu maiores. nam nascendo capillos è vulvâ matris, barbam a. multo post tempore suscipimus.

Antiochus, Soter, Seleuci fil. ejusque nominis primus, Syriæ, & Asiæ rex, regn. an. 19.

Antiochus, prioris fil. regn. ao. 20. & veneno tandem ab uxore Laodiceâ extinctus est.

Antiochus Magnus, Seleuci frater, Syriæ & Asiæ rex, regn. an. 36. Is in Cœlesyriâ omnes Ptolemæi civitates subegit, Philometorem prælio superavit, ab Attilio Glabrione ad Thermopylas cæsus, & è Græciâ pulsus est. *Hierax* vulgò dictus, quod *accipitris* more in rapiendis alienis vitam duceret.

Antiochus, Epiphanes, h. e. *Illustris*, sive *Nobilis*, 8 Syriæ rex, regn. an. 12. Hic Hierosolymam destruxit, & multa mala Judæis intulit, crudelissimus omnium tyrannorum, ideoque *Epimanes*, h. e. *Insanus*, aut *Furibundus* à Polybio vocatur. Qui eum scribit immensos pecuniarum thesauros in commessationibus & symposiis prodegisse, solitumque esse ludibundum, interdum & ebrium, grandiusculos nummorum saccos in viis publicis abiicere, ac subinde dictitare, Isthæc accipiant ii, quos sors, fortunave huic commodo jampridem destinavit; nonnunquam etiam rosis coronatum, aureaque indutum chlamyde vagari solitum dicit, lapides sinu gestantem, quibus obvios quosque impeteret. Publicis quinetiam balneis cum populo promiscuè lavari solebat, pretiosissimisque unguentis inungi; unde cùm quidam aliquando e populo ei dixisset, Beatus es ô Rex, qui adeo benè oles. Ast ego, inquit, hâc tibi in re continuò satisfaciam, & penquam saturum reddam; quo dicto bicongium vas pretiosissimi unguenti plenum super illius caput infundi jussit. Ex quo vehemens adeo odoris fragrantia exorta est, ut plerosque à foro ipso, & longinquis etiam urbis partibus excitatos, ad eum locum contraxerit, ut impellentium sese studio hinc inde & crassi unguenti lubricitate, & plurimi balneatorum humi caderent, & rex ipse profusissimo penè enectus cachinno pronus corruerit. Hunc aliquando ferunt in certaminibus, quæ Antiochiæ celebravit, omnes qui aderant Græcos invitasse, pretiosissimisque unguentis ex aureis guttis perunctos omnes convivio suscepisse: in quo ipse invicem discubuisse, ac discumbentibus ministrasse fertur, cum mimis etiam ac histrionibus licentèr adeo, & impudentèr saltasse, ut omnes convivas, præ pudore, oculos à se avertere cogeret. Is est Antiochus qui Romæ aliquando pro obside fuerat, & inde ad regni apicem evectus, ad has insaniæ notas regali licentiâ sine respectu turpiter declinavit. Hæc Polybius. Vide Suidam in Ἀντίοχος, apud quem duos alios hujus nominis reperies. Primus est, qui apud Theodosium Juniorem delatus, honore, quo fruebatur privatus fuit, & publicatis ipsius bonis, in Sacerdotum ordinem cooptatus est, edicto ab Imperatore promulgato, Εὐνοῦχοι ἐν τοῖς πατρικίοις μὴ τελεῖν. *Ne Eunuchus inter patricios censeretur.* Secundus Cilix erat natione, qui principio se Cynico more philosophari simulabat, & propterea militibus in bello maximè profuit. Ipsos enim propter magnum frigus animum abiicientes confirmabat, in nivem se abiiciens, & in ipsâ se volutans; unde & opes & honores à Severo & Antonino est consecutus. Iis a. elatus, cum Teridate se conjunxit, & cum ipso ad Parthos transfugit.

Antiochus Ascalonita, ex Academiâ vetere, dicendi peritissimus, Luculli, Ciceronis, & Bruti præceptor. Plutarchus in Lucullo. Fuit & alius Antiochus Sophista, qui ad Remp. gerendam, quod animo esset vehementiori, accedere noluit.

Antiochus Eupator, 9. Syriæ rex, regn. an. 2. Philippum, cui pater ejus regni curam commisit, vicit, & occidit. Demum vero à Demetrio unà cum Lysiâ interfectus est. Joseph. lib. 12. cap. 15. Justin. lib 34.

Antiochus Theos, 14. Syriæ & Asiæ rex, regn. an. 15.

Antiochus Sedetes, vel Soter, vel Pius, 15. Syriæ rex regn. an. 9. A Cleopatrâ ad nuptias, & regiam, quæ in Seleuciâ erat, invitatus, fretus Simonis auxilio, Tryphonem, Doram obsidentem fudit, fugavitque, ac Apameam cepit, anno regni sui 3. Jos. Ant. 15. 11.

Antiochus Gryphus, 17. Syriæ rex, regn. an. 29. Hunc Josephus frequenter Philometorem vocat (de quo ante) Is cum Seleuco Gryphi filio de imperio dimicavit, acieque victus interiit.

Antiochus Gryphus, 18. Syriæ rex. regn. an. 10. Interfectus est ab Herodiano.

Antiochus Cyzicenus, 20. Syriæ rex, regn. an. 14. Is fratrem Antiochum regno Syriæ exuit, ac bello vicit.

Antiochus, Commagenorum rex. Cæsar. 3. de bello Civili.

Antiochus, Consul. Rom. Bassi collega.

Antiochus Alexandrinus, de poetis egit, qui in mediâ Comœdiâ perstringuntur. Athenæus. 11. 9.

Antiochus, Liber Pater dictus, Damascenorum rex, fratri Philippo successit. Joseph. 13. 21. Hic ab Arabum rege occisus est.

Antiochus Syracusanus, historicus, scripsit de Italiâ; citatur sæpe à Strabone, ac Dionysio Halicarnassæo. Vide Vossium de Hist. Gr. pag. 456. itemque pag. 504.

Antiochus Sophista, quem Argæ Cilicum tulere, vir doctissimus, de quo Philostratus, Securus in figuris, vehemens in accusationibus, venustus in defensionibus, in Demonstrativis potens, in forensibus sophisticâ, in Sophisticis forensi utebatur oratione.

Antiochus Alexandrinus, de Poetis egit, teste Athenæo lib. 11. cap. 9. Denique *Antiochus* tonsor quidam, de quo Martialis lib. 11. Epigr. 45.

Antiopa, vel *Antiope*, Nyctei filia, & uxor Lyci regis Thebarum, & Ægyptiorum. Hanc Jupiter in Satyrum mutatus compressit, quod cùm Lycus comperisset, eâ repudiatâ, Dircen superinduxit, à quâ in carcerem conjecta est: Verum cum partus advenisset, ruptis vinculis aufugit in Cithæronem, ibique Zethum & Amphionem peperit, & exposuit; sed à pastoribus reperti, ab iisdem educati sunt, qui postea adulti, matris injuriam ulciscentes, Lycum cum uxore Dirce interfecerunt. Prop. 1. 4.

Tu licet Antiopæ formam Nycteidos, & tu
Spartanâ referas laudibus Hermionem.

Idem. 3. 15. *Invocet Antiope quem nisi, vincta, Jovem?*
Ovid. Met. lib. 6.

Addidit

Addidit ut Satyri calatus imagine pulchrâ
Jupiter impleerit gemino Nycteida fœtu.

Nonnus Dionys. lib. 7. ubi de Jovis amoribus quos duodecim recenset.

Ἕβδομος Ἀντιόπην Σατύρῳ ἀλλίοντι συνάψας.

Idem lib. 16.

Ἀντιόπης ἰδίης φιλοπαίγμονα θεσμὸν ἐρώτων,
Καὶ Σάτυρον γελόωντα νόθον μιμηλὸν ἀκοίτην.

Item Pacuvii Tragædia sic dicta. Persius Sat. 1.

Sunt quos Pacuviusque & verrucosa moratur
Antiope, ærumnis cor luctificabile fulta.

Antiope, Amazonum regina, de quâ Nat. Com. 7. 9. Fama est Amazonas bellicosas fœminas in Græciam aliquando cum armis hostiliter irrupisse, atque in Atheniensium agrum præcipuè fecisse impressionem, Antiopenque ipsarum reginam, vel (ut alii malunt) Hippolyten fuisse à Theseo superatam, cum illi Scythæ opem tulissent. Plut. in Theseo.

Antiorus, Lycurgi filius. Plut in Lycurgo.

Antipater, Philosophus, & Poeta Sidonius, Stoicæ sectæ, Catonis Uticensis præceptor. Post Panætium *de officiis* scripsit. Hic, quo die natus fuit, eodem semper febre laboravit singulis ætatis suæ annis, eodemque die ac eopse morbo consumptus est. Nobili epigrammate Sappho decimam inter Musas cooptavit. Extempore innumerabiles penè versus faciebat. Quinctilianus. Vide Vossium de Poet. Gr. pag. 68.

Antipater Thessalonicensis, Poeta Græcus, floruit Augusti Cæsaris temporibus: sicut constat ex quodam ejus epigrammate Ἀνθολογίας, lib. 4. Tit. Εἰς ὀρχηστρίδας. Ac eum, unà cum Bathyllo, primos fuisse pantomimos, ac sub Augusto claruisse, satis notum ex Dione, Zosimo, Suidâ, atque aliis. Alius est hic ab Antiparro Sidonio. Utriusq; multa epigrammata habemus in Anthologiâ. Vossius.

Antipater, Jolai filius, miles Philippi, deinde inter Alexandri M. duces, & regni successores, discipulus & ipse Aristotelis. Successor Alexandro in regno Macedoniæ post bellum Atheniensibus illatum, legatis ad eum de pace venientibus, quorum princeps erat Xenocrates, respondit, se in amicitiâ permansurum, si sibi Demosthenes & Hyperides dederentur: Si ejus præsidium in Munychiam, i. e. Athenarum arcem recepissent; Si denique absumptam in eo bello pecuniam, acceptaq; damna resarcirent. Quibus illi conditionibus consenserunt.

Antipater, & Alexander, Macedonum reges, regn. an. 4.

Antipater, 32. Macedonum rex, regn. dies 45.

Antipater, Cilicum rex.

Antipater, Herodis pater, vir maximus, ac potentissimus, Judææ procurator à Cæsare constitutus, muros civitatis reædificavit, Phaselum Hierosolymis, Herodem Galilææ præfecit. Veneno à Malcho necatus est. Jos. Ant. 14. 24. & de bell. Jud. 1. 21.

Antipater, Herodis filius, à patre quincto die priusquam animam ageret, in vinculis interfici jussus est. Joseph. Ant. 17. 9.

Antipater Tarsensis, Philosophus, auctore Plutarcho.

Antipater Hierapolitanus, sophista nobilis, præceptor liberorum Severi Principis, cujus etiam res gestas consignavit, ac ei ab Epistolis fuit. Philostratus. Cæterum de variis *Antipatris* vide Jonsium de scriptoribus Hist. Phil. lib. 1. cap. 13. & Vossium de Hist. Gr. lib. 3. pag. 324.

Antipatria, Daretidis urbs Polybio, Macedoniæ Livio.

Antipatris, Palæstinæ civitas, nunc diruta, quam Herodes rex Judææ ex patris sui Antipatri nomine vocavit. Nunc *Assur*, & *Sur*, testibus Tyrio, & Postello. Ad hanc D. Paulus ductus est captivus. Act. 23. 31. long. 66. 20. lat. 32. 00.

Antiphanes, Argivus, nobilis, & ingeniosus statuarius. Pausanias. Item scriba equitum Alexandri. Qu. Curtius, lib. 7.

Antiphanes Smyrnæus, vel Rhodius, Comicus mediæ Comœdiæ, vixit Olymp. 93. De Pythagoricorum victu egit, teste Athenæo 4. 16. Idem ἐν Ἀντείᾳ περὶ τῆς τῶν φιλοσόφων ξυσσιτίου διαλεγόμενος citatur ab eodem Athenæo 12. 2. Fuere autem præter hunc Antiphanes alii. *Antiphanem* Bergæum Comicum memorat Stephanus in Βέργη. Cujus tanta fuit mentiendi consuetudo, ut locum proverbio fecerit. Unde Strabo lib. 2. narrationem Eudoxi vocat Βεργαῖον διήγημα. quasi diceret, fabulam esse meram. Ita enim locum istum emendavit magnus Casaubonus cum ante διάγνωμα legeretur. *Antiphanes* Atheniensis Comicus Panætio junior memoratur Suidæ in Ἀντιφάνης. Quin & *Antiphanes* quidam *de scortis Atheniensibus* scripsit, teste Harpocratione in Νάννιον. Etiam *Antiphanes* quidam *de inventis* citatur à Clem. Alex. 1. Strom. *Antiphanes* Delius, medicus, varietatem ciborum esse causam morborum statuit apud eundem, lib. 2. Pæd. Quod si Suidæ verba mendo carent, *Antiphanes* horum omnium antiquissimus Carystius, qui Thespidis tempore vixit, à quo Ἀντιφάνειος κωμῳδία. Vide Vossium de Hist. Gr. lib. 4.

Antiphates, Læstrygonum anthropophagorum rex, unus ex Lami posteris, Formiarum conditoris. In cujus litore cùm aliquando ejectus esset Ulysses, tresque ex sociis misisset, qui regionem explorarent, Antiphates unum ex his apprehensum ore dilaniavit; reliqui duo vix fugâ salutem quæsiverunt; Quos Antiphates cum magnâ Læstrygonum manu insecutus, naves Ulyssis omni conatu oppugnavit, saxisque ac trabibus in eas conjectis, omnes demersit, unâ tantùm exceptâ, in quâ Ulysses ipse cum nobilioribus aliquot sociis vehebatur. Ovid. Met. 14.

Inde Lami veterem Læstrygonis, inquit, in urbem
Venimus, Antiphates terrâ regnabat in illa.
Missus ad hunc ego sum, numero comitante duorum:
Vixque fugâ quæsita salus, comitique, mihique.
Tertius è nobis Læstrygonis impia tinxit
Ora cruore suo: fugientibus instat, & agmen
Concitat Antiphates: coeunt, & saxa, trabesque
Continuant: merguntque viros, merguntque carinas.
Una tamen, quæ nos, ipsumque vehebat Ulyssem
Effugit. ———

Idem Ponticorum lib. 2.

Quis non Antiphaten Læstrygona devovet? ——

Statius 1. Silvarum. ——— *Litasque cruenti*
Antiphata. ———

Tibullus ad Messalam, ubi de Ulysse.

Incultos adiit Læstrygonas, Antiphatenque
Mobilis Artaciæ gelidos quos irrigat unda.

Vide hæc latius apud Poetam. Odys. 10.

Antiphates, nothus Sarpedonis. Virg. Æn. 9.

Et primum Antiphatea; is enim se primus agebat
Thebanâ de gente nothum Sarpedonis alti.

Antiphates, avus Amphiarai. Hom. Odys. 15.

Γείνατο δ' Ἀντιφάτην τε Μάντιον, υἷε κραταιώ.
Ἀντιφάτης μὲν τίκτεν Ὀϊκλῆα μεγάθυμον.
Αὐτὰρ Ὀϊκλείης λαοσσόον Ἀμφιάραον.

Antiphates, alius à Leonteo occisus. Hom. Iliad. μ.

Αὐτὸς δ' ἐκ κολεοῖο ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ,
Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον, ἐπαΐξας δι' ὁμίλου
Πλῆξ' αὐτοσχεδίην.

Antiphellus, & *Phellus*, loca Lyciæ, χωρία Λυκίας Steph. De Antiphello, Plin. 5. 27. & 31. 11. Ubi mollissimas spongias circa illius muros reperiri ait. long. 60. 30. lat. 38. 20.

Antipheron Oretanus. Quidam, inquit Seneca, hoc laborant valetudinis genere, ut ipsi sibi videantur occurrere, ut ubique imaginem suam cernant. Quare? quia infirma vis oculorum non potest ne proximum quidem sibi aërem perrumpere, sed resistit, in quorum numero Antipherontem ponit Aristoteles.

Antiphili portus, locus juxta mare Rubrum è latere Africano. Strabo lib. 16. *Vella* nunc, teste Stuckio.

Antiphilus, nobilis pictor, qui inter egregia opera, puerum in ignem curvatum, & flantem pinxit, quo igne paululum flatu excitato, tota domus videbatur aliquantulum lumen accipere per noctem. Idem jocoso nomine Gryllum ridiculo habitu pinxit. Ipse in Ægypto natus didicit à Ctesidemo. Plin. 35. 10. Fuit Apellis æmulus. Lucianus.

Antiphon, quidam scripsit librum περὶ τῶν ἐν ἀρετῇ πρωτευσάντων, è quo Laertius Diogenes, lib. 8. Pythagoræ vitam illustrat. Citat eundem sed περὶ τοῦ βίου τῶν ἐν ἀρετῇ πρωτευσάντων Porphyrius in Vita Pythagoræ, & ex illo Cyrillus, lib. 10. contra Julianum. Glauci Rhegini de Poetis liber

[illegible] (non *Antiphonti* Latinè, ut judicant Grammatici, Sosipater Charisius, lib. 1. & Priscianus, lib. 6. servatur [illegible] Græca flexio à Cicerone aliisque, quos imitamur) adscriptus est à quibusdam. Ideo an sit Antiphon, necne, non facile dixerim, cum multi ejus nominis fuerint, uti eos collegit Jonsius.

Primus avus fuit Antiphontis illius, qui in Parmenide Platonis loquens introducitur, pater v. Pyrilampis, teste Platone ubi supra. Pyrilampen etiam Antiphontis filium memorat Plutarchus, lib. de Socratis Genio.

Secundo, Antiphon quidam Rhamnusius apud Thucydidem ad Olymp. 92. laudatur. Sic enim ille, lib. 8. Ὁ μέντοι ἅπαν τὸ πρᾶγμα ξυνθεὶς ὅτῳ τρόπῳ κατέστη ἐς τοῦτο, καὶ ἐκ πλείστου ἐπιμεληθεὶς, Ἀντιφῶν ἦν, ἀνὴρ Ἀθηναίων τῶν καθ' ἑαυτὸν ἀρετῇ τε οὐδενὸς ὕστερος, καὶ κράτιστος ἐνθυμηθῆναι γενόμενος, καὶ ἃ γνοίη εἰπεῖν. Καὶ ἐς μὲν δῆμον οὐ παριὼν, οὐδ' ἐς ἄλλον ἀγῶνα ἑκούσιος οὐδένα, ἀλλ' ὕποπτος τῷ πλήθει διὰ δόξαν δεινότητος, (i. e. ῥητορείας, teste Scholiaste) διακείμενος. Τοὺς μέντοι ἀγωνιζομένους καὶ ἐν δικαστηρίῳ καὶ ἐν δήμῳ πλεῖστα, εἷς ἀνὴρ, ὅστις ξυμβουλεύσαιτό τι, δυνάμενος ὠφελεῖν. Καὶ αὐτός τε, ἐπειδὴ τὰ τῶν τετρακοσίων ἐν ὑστέρῳ μεταπεσόντα, ὑπὸ τοῦ δήμου ἐκακοῦτο, ἄριστα φαίνεται τῶν μέχρι ἐμοῦ ὑπὲρ αὐτῶν τούτων αἰτιαθεὶς, ὡς ξυγκατέστησε, θανάτου δίκην ἀπολογησάμενος. Rhamnusium hunc appellat Plutarchus in *Niciâ*, & quòd Nicias, (qui Olymp. 91. an. 4. cum Demosthene itidem duce Atheniensium à Siculis occisus est, testibus Thucydide, lib. 7. ac Diodoro Siculo, lib. 13.) Antiphontis eloquentiam, populo jam suspectam fuisse observaverit, tradit. Atque hic Antiphon, qui Olymp. 92. an. 1. unus è Quadragintis fuit, sequenti anno, quo eorum potestas abrogata est, ac Thucydides historiam suam finit, damnatus, egregiâ oratione se defendit. Quod etiam Cicero testatur lib. de claris oratoribus his verbis. *Antea neminem solitum viâ nec arte, sed accuratè tamen, & de scripto plerosque dicere: scriptasque fuisse & paratas a Protagorâ rerum illustrium disputationes, quæ nunc communes appellantur loci. Quod idem fecisse Gorgiam accepimus, cum singularum rerum laudes, vituperationesque conscripsisset, quod judicaret hoc Oratoris maxime proprium, rem augere posse laudando, vituperandoque rursus affligere. Hinc Antiphontem Rhamnusium similia quædam habuisse conscripta, quo neminem unquam melius ullam oravisse capitis causam, cum se ipse defenderet, se audiente, locuples auctor scripsit Thucydides.* Addit Cicero de suo, habuisse Antiphonta locos quosdam communes Rhetoricos conscriptos, quibus uteretur. Alii fingunt hunc orationes [illegible] tres scripsisse. Vide Plutarchi librum de 10. Orat. Clemens Alexandrinus lib. 1. Strom. ex Diodoro primum eum Scholasticas declamationes, & Rhetoricas figuras atque proprietates invenisse, & judicialem orationem scripsisse tradit. Quod si verum esset, Thucydides in Antiphontis laude minimè reticuisset. Contradicit Cicero in Bruto huic sententiæ, ubi inter antiquos Rhetores, quos enumerat, cum præterit, post tamen de eo illa tradit, quæ supra adduximus, quibus addit Lysiam, Theodorum, Isocratem ea invenisse, quæ Antiphonti aliàs tribuuntur à Plutarcho & Clemente. Occisus tandem Antiphon hic est à pop. Atheniensi, Olymp. 92. an. 2. De cujus morte Theramenes Cothurnus ille, qui Olymp. 94. an. 1. interfectus fuit, apud Xenophontem, lib. 2. Ἑλλην. Ἀλλὰ μὴν καὶ Ἀντιφῶντος οἱ ὑμᾶς [illegible] [illegible] δύο τριήρεις [illegible] παρεῖχεν. Errant igitur, qui Antiphonta hunc ante Triginta viros Olymp. 93. an. 4. constitutos occisum, sub iisdem adhuc vixisse contendunt. Vide Plut. de Vitis 10. Rhet. Errat Cæcilius apud eundem, qui hunc Antiphonta Thucydidis discipulum esse scripsit. Verisimilius est, quod habet Suidas in Ἀντιφῶν, præceptorem ejus ignorari, discipulum fuisse Thucydidem: quod Marcellini quoque testimonio in Thucydidis vitâ comprobatur. Error quoque in Plutarcho lib. de 10. Rhet. hic notandus postremo est, ubi de Antiphonte agit: Ἔγραψε δὲ καὶ κατὰ Ἱπποκράτους τοῦ ἰατροῦ στρατηγοῦ λόγον. *Scripsit quoque Orationem contra Hippocratem Medicum* (hanc vocem Xylander in versione suâ rectè omittit, & in Annotationibus eandem benè, tanquam glossema, expungendam esse judicat) *ducem*. Vox ἰατροῦ ab imperito librario sive lectore, qui Hippocrati Medico famam quandam inde & gloriam conciliare voluit, margini, credo, prius adscripta, post in textum recepta est. Verum ἰατροῦ hic & ex Photii Eclogâ rejiciendum esse multa probant. Hippocrates ille στρατηγὸς apud Plutarchum Atheniensis fuit, & Atheniensium militum dux, Ariphronis filius, qui Megaram proditione frustra tentavit, postea longos ejus muros cepit, Nisæam occupavit, Delium in Bœotiâ munivit, cum Bœotis acie conflixit, & cecidit Olymp. 89. an. 1. teste Thucydide, lib. 4. Confer Diodorum, lib. 12. 66. & Pausaniam in Laconicis. Quæ omnia in Hippocratem medicum non convenire, nemo inficias ibit. Sed ad Antiphontem nostrum Rhamnusium redeamus, qui ob suam prudentiam & facundiam *Nestor* dictus est, teste Plutarcho, lib. de 10. Orat. Quid quod omnes viri sapientes dicti sunt Rhamnusii propter Antiphontis Rhamnusii summam sapientiam, teste Suidâ in Ῥαμνούσιος. Hujus vitam scripsit Cæcilius, eumque secutus Plutarchus, sed sapienti Rhamnusio plurima tribuunt aliis tribuenda. Sed jam ante Cæcilii ætatem multa Antiphonti falso fuerunt supposita. Hic enim apud Plut. è 60. Antiphontis Orationibus 25. spurias esse dicit. Plurimas sanè etiamnum Antiphonti orationes ab antiquis tribui observavimus, de quibus jure dubites, Antiphontis sint, necne. Antiphontis λοιδορίας & convitia in Alcibiadem scripta citat Plut. in Alcibiade, & Athen. lib. 12. cap. 5. ubi de mollitie Abydenorum oratione solutâ egit. Ejusdem omnino Antiphontis nomine Orationes quædam supersunt, quæ tamen Scholasticæ sunt, atque fictæ declamationes, & Antiphontis nil præter nomen habent. Antiphontis, *de cæde Herodis* citat Harpocration in Φωρῶ. Ejus περὶ ὁμονοίας memorat Etymologus in [illegible]. Ejusdem πολιτικὸν Athenæus 10. 6. Etymologus in Ἐνσύμβολος. Priscianus lib. 18. Gram. quorum hic loco citato ejusdem ἐλεγχτικὸν citat. Ejus περὶ τρόπων ἢ γάμου adducit Varinus in [illegible] & περὶ τῆς μεταστάσεως, idemque in voce [illegible]. Ejus τέχνας laudat Ammonius de diff. vocum in Σημεῖον, & forte etiam Galenus *præfat. Glossarum*. Qui ipse comm. 1. in Hippoc. de offic. med. Sect. 3. Laudat Antiphontis primum περὶ Ἀληθείας. Secundum ejus περὶ Ἀληθείας citat Etymologicus in χρυσοῦν. Antiphontis etiam περὶ Ἀληθείας citat Hesych. in ἀβίου. Ejus Φυσικὰ adducit Ammonius de diff. vocab. in ἐνθύμημα. Eidem Antiphonti tribuuntur quædam sententiæ. Antiphon Rhetor dixit γεωργεῖα πρεσβύτου παιδεία apud Clem. Alex. lib. 6. Strom. Aliud Antiphontis dictum citat Plutarchus in Antonio τὸ πολυτελέστατον ἀνάλωμα χρόνος. Eidem tribuendæ sententiæ Antiphontis apud Stobæum quamplurimæ. Forte & hunc Rosciana imitatio apud Cicer. at de Orat. signat.

Tertius, Antiphon quidam τερατοσκόπος fuit, de quo Suidas. Ἀντιφῶν Ἀθηναῖος τερατοσκόπος καὶ ἐποποιὸς, καὶ σοφιστής. Ἐκαλεῖτο δὲ λογομάγειρος. Atque hunc seu distinctum ab Antiphonte Rhamnusio recenset Suidas, de quo postea agit. Laertius in Socrate. Τούτῳ τις, καθά φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τρίτῳ περὶ ποιητικῆς, ἐφιλονείκει Ἀντίλοχος Λήμνιος καὶ Ἀντιφῶν ὁ τερατοσκόπος. Hic omnino est, cujus Clemens lib. 7. Strom. meminit. [illegible] ἀντὶ [illegible], Χαῖρε, εἶπεν, [illegible] ἐν [illegible]. Eadem ferè habet Theodoretus Serm. 6.

Quartò, Antiphonta quendam divitem cum Socrate disputantem introducit Xenophon. lib. 1. ἀπομν. Quis vero Antiphon ille fuerit, non indicat. Plut in vitâ Antiphontis, & Photius Tmem. 259. Cæcilium, ut apparet, secuti, Antiphontem Rhamnusium in Xenophonte intelligendum putant.

Quintò, Antiphontem quendam pauperem Andocydæ filium memorat Aristophanes in Vespis. ἰσχνῶ [illegible] & [illegible] &c. Ubi Schol. addit Ἀντιφῶν τοῦ Ἀνδοκίδου [illegible]. Καὶ [illegible] ὁ Ἀντιφῶν.

Sextò, Antiphon quidam Rhamnusius Rhetor ineptus fuit. Testis est Socrates apud Platonem in Menexeno [illegible] Λαμπροῦ [illegible], ῥητορικὴν δὲ ὑπ' Ἀντιφῶντος τοῦ Ῥαμνουσίου. Οἱ περὶ Θουκυδίδην καὶ Θεμιστοκλέα καὶ Ἀντιφῶντα [illegible] ait Dionysius epist. ad Ammæum de Demosthene. Ἀντιφῶν ὁ Ῥαμνούσιος [illegible] [illegible] ἀρχαϊσμῷ [illegible] δὲ [illegible]

καὶ ὅτι δικανικὸς ἦν. Idem in Isæo, ubi cum cum Thrasymacho Chalcedonio, Polycrate Atheniensi, Critiâ Trigintaviro & Zoilo, qui contra Homerum scripsit, Rhetoribus enumerat. Forte idem quem cum Isocrate & Isæo pueros Rhetoricam in scholis docuisse scribit Plut. lib. de Glor. Athen. nisi propterea de alio Antiphonte hæc accipienda videntur, quòd post Isocratem nominatur. Carpit Deipnophista apud Athenæum cc. 15. quòd malè de Antiphonte & Lampro loquatur Socrates apud Platonem. Hermogenes lib. 2 περὶ ἰδεῶν ubi duos Antiphontes Rhetoras, eorumq; unum Rhamnusium ἀρχηγὸν τῦ τύπυ πολιτικῦ facit, alterum omnino nostrû duriore dicendi genere usum fuisse tradit.

Septimò, Antiphon quidam, Antiphontis primi nepos, Pyrilampis filius, Platonis, Adimanti, & Glauconis ὁμομήτριος frater erat, teste Platone in Parmenide. Νεώτατον appellat Plut. lib. περὶ φιλαδελ. Forte Pyrilampes hic est idem cum illo ὀρνιθοτρόφῳ, qui avibus & præcipuè pavonibus delectabatur. Taxat eum propterea Arist. in Vespis. Sanè Plut. in Pericle, Pyrilampen, qui Periclis familiaris erat, à Comicis propterea traductum scribit, quasi mulieribus, quibus Pericles miscebatur, pavones subjiceret. Antiphon Rhetor orationem *de pavonibus* habuit, teste Athenæo 9. c. 12. in quâ Δήμον τὸν Πυριλάμπυς (Sic legendum non πυλάμπυς) varias aves nutrire scribit, quæ à multis spectentur. Memorat eandem orationē Eust. in Il. A. f. 259.

Octavò, Antiphonta Critobuli filium memorat Hippocrates in Epidemiorum libris apud Galenum lib. 2. de diebus criticis cap. 5.

Nonò, Antiphon quidam circuli quadraturam tradidit, teste Aristotele lib. 1. de Sophist. Elench. cap. 10. & lib. 1. Phys. cap. 2. ubi Simplicius eum Sophistam appellat.

Decimò Antiphon quidam poeta fuit, quem Dionysius senior Siciliæ Tyrannus è medio sustulit, quòd tragœdias ipsius vituperaverit. Vide Plut. lib. de 10. Rhet. Dionysii vero senioris Tragœdias laudat, Plut. in Timoleonte. Idem lib. *de discr. adul. & am.* Καθὰ δὲ ἢ Ἀντιφῶν φασὶ Διονυσίῳ ξυλάττειν ὅποις ἢ λόγῳ, ποῖον χαλκὸν ἄριστ⊙ ἢ; εἰπόντ⊙, ἐκεῖν, ἐξ ὃ κατεσκεύασαν Ἀθηναῖοι τὰς Ἁρμοδίυ ἢ Ἀριστογείτον⊙ εἰκόνας. Οὔτε γδ' ἀηδὲς τῦτον τὸ λυπηρὸν ἢ πικρὸν, ὅτι τέρψιν τὸ ἀηδίας ἔχει ἢ σοφίαν. Ἀλλ' ὅτι κακοήθεια ἢ ἡ ὕβρει μεμιγμένα ἀνέχεται μετ' ἔχθρας τὸ τοιῦτον ἦθ⊙, ὁ χρώμενοι πρότερον αὐτοῖς, τὴν εἰς τὸ ὀργὴν ἔχοντι αἰτχύνει ὀρχήματι. Καὶ γδ' Ἀντιφῶντ' ἀπέθανεν ὑπὸ Διονυσίυ. Confer eundem de Contradict. Stoic. Antiphontis hujos procul dubio moribundi dictum adsert Aristoteles lib. 2. Rhet. cap. 6. Ἀντιφῶν ὁ ποιητὴς μέλλων ἀποτυμπανίζεθαι ὑπὸ Διονυσίυ, ἰδὼν τὸς συναποθνῄσκειν μέλλοντας ἐγκαλυπτομένυς, ὡς ᾔεσαν διὰ τῶν πυλῶν, Τί ἐγκαλύπτεσθε, ἔφη, ἢ μὴ αὔριον τις ὑμῶν ἴδῃ τύτων; Fortè hic est ὁ τερατοσκόπος Athenæo sic dictus lib. 14. cap. 4. cujus πλεῖονα Aristot. Rhet. 2. a. & Ἀλεξάνδρει Autor Ethicorum Eudemiorum lib. 7. cap. 4. citant. Hunc Antiphontem cum Rhamnusio confundit Plut. ubi supra.

Undecimò, Antiphon quidam Atheniensis fuit somniorum interpres, qui de suâ arte, librum scripsit. Suidas. Ἀντιφῶν Ἀθηναῖ⊙ τερατοσκόπος, ἢ ὀνειροκρίτης. Meminit ejusdem Cic. lib. 1. & 2. de Divinat. De eodem Sen. Controv. 9. *Olbo Junius ad dit quadam 4. libros colorum, quos bene Gallio noster Antiphontis libros vocabat, tantum in illis somniorum est.* Tertullianus lib. de Animâ, ubi de somniis agit. *Quanti autem commentatores, & adfirmatores in hanc rem, Artemon, Antiphon, Strato Philochorus, Epicharmus,* &c. Meminit ejusdem Fulgent. lib. Mythol. ubi malè *Antiphon Philocrus* dicitur, cùm *Antiphon, Philochorus* legi debeat.

Duodecimò, Antiphon quidam à Demosthene coram Areopago proditionis accusatur, quasi Philippo Macedoni navalia Atheniensium se concrematurum clam pollicitus esset, & capitis damnatur. Plut. in Demosth.

Denique Antiphonta quendam Georgicorum scriptorem laudat Athenæus lib. 14. cap. 17.

Antiphonus, Priami fil. qui comitabatur patrem, cum Hectoris corpus ab Achille redimeret. Hom. Iliad. ult.

Antiphra, op. prope Alexandriam, non procul à mari. Steph.

Antiphus, Priami fil. ex Hecubâ, quem Agamemnon unà cum Iso fratre, sed illegitimo thoro nato, in bello Trojano interfecit. Item Thessali fil. & nepos Herculis, qui cum fratre Philippo dux 30. navium cum aliis Græcis ad Trojam commigravit. Hom. Iliad. 2. Item Antiphus, & Halitherses, Ulyssis amici. Hom. Odyss. 17.

Antipodes, Subtilis, & diversa apud veteres fuit inquisitio? Sintne homines, qui sub terrâ, sua vestigia nostris opposita habeant, nec ne? Quod ita esse ratione satis evidenti Macrob. 2. de Somn. Scip. & Plin. 2. 65. ostendere conantur. De his Cic lib. 4. Acad. Qu. *Nonne etiam dicitis esse è regione nobis, è contrariâ parte terræ, qui adversis vestigiis stent contra nostra vestigia, quos Antipodas vocatis?* Fuere v. nonnulli, qui credebant fabulosè esse omnia quæ de Antipodibus referuntur, quorum rationes videre licet apud Plut. lib. *de facie in orbe Lunæ.* Præcipuè v. Christiani; Vide Lact. 3. 24. August. de Civ. Dei. 16. 9. Quibus assentitur Lucretius lib. 1. vers. 1063. quem vide. Festivè ac lepidè Seneca Ep. 122. luxuriosos homines, qui noctu potant, interdiu dormiunt, *Antipodas* vocavit: quem locum operæ pretium erit videre. Vide *Antæci.*

Antipœnus, Thebanus nobilissimus, cujus filiæ pro patriæ salute seipsas interfecerunt. Pausan. Vide *Anticlea.*

Antipolis, Galliæ Narbon. urbs. Ptol. *Antibe* hodie. Martial. lib. 13.

Antipolitani fateor sum filia thynni.

Vide sis eundem lib. 4. Epigr. 89. long. 29. 49. lat. 42. 30.

Antipyrgus, urbs Marmaricæ. Ptol. *Tetrapyrgia* Straboni, *Luco* hodie, Castaldo interprete.

Antirrhium, promuntorium Achaiæ, seu Ætoliæ, contra Rhium promuntorium. Plin. Hodie *S. Andrea.*

Antirrhodus, Ægypti insula circa Pharum. Strabo.

Antisara, Datinorii urbs, & portus. Dicitur & *Tisara.* Steph.

Antissa, op. in Lesbo insulâ. Stephanus addit, insulam quoque unam Cycladum sic vocari, & aliam Indiæ. Est & insula Lesbi adjuncta. Plin. 2. 89. Ovid. Met. lib. 15.

Fluctibus ambita fuerant Antissa, Pharosque,
Et Phœnissa Tyros, quarum nunc insula nulla est.

Antissiodorum, aliis *altissiodorum*, Ammianus Antosidorum vocat; Galliæ civitas in Senonensi provinciâ quondam a Burgundis subdita, incendio repentino combusta, à Mathilde Comite restaurata, qualis hodie conspicitur. Vulgò *Auxerre.*

Antisthenes, Philosophus, posteaquam docuisset Rhetoricam, audissetque Socratem, dixisse fertur discipulis, Abite & magistrum quærite, Ego enim jam reperi, statimque venditis, quæ habebat, & publicè distributis, nibil sibi præter palliolum reservavit. Princeps fuit Cynicæ sectæ, & ad audiendum Socratem, quotidiè ibat ex Piræeo, 40 stadiis emensis, acutus magis quàm eruditus. Præceptor Diogenis fuit. Patientiam & duritiem adamavit. Multos populares esse Deos asserebat, unum tamen naturalem rerum omnium artificem. Cui illud Plutarchus tribuit. *Ad Rempublicam accedendum est, at ad ignem;* μήτε λίαν ἐγγὺς, ἵνα μὴ καύσῃ, μήτε πόῤῥω, ἵνα μὴ ῥιγώσῃς. i. e. *neque nimis prope, ne ararus; neque nimis procul, ne frigeas.* Idem Pontio cuidam adolescenti, cùm ei se in disciplinam tradere vellet, rogaretque, quibusnam rebus sibi opus esset, respondit, βιβλιαρίυ καινῦ, ἢ γραφίυ καινῦ, ἢ πινακιδίυ καινῦ, τὸν νῦν παρεμφαίνων, Interrogatus item, quid omnium esset apud Homines beatissimum? εὐτυχῶντα, ἔφη, ἀποθανεῖν. Et familiari apud se deploranti, quòd commentaria perdidisset, oportebat, inquit, ἐν τῇ ψυχῇ αὐτὰ, ἢ μὴ ἐν τοῖς χάρταις γράφειν. Rursum interrogatus, Quænam esset disciplina maximè necessaria? mala, inquit, dedicere. τὸ μαθημάτων ἀναγκαιότατον τὸ κακὰ ἀπομαθεῖν. Denique eosdem dixit esse τὸς ἐχθροὺς, ἢ τὸς ὀργιζομένυς. Diog. Laert. Fuit & *Antisthenes*, Heracliti discipulus: Alius Ephesius; Tertius Rhodius historicus, uti tradit Laertius. Fuit & Antisthenes Sybarita. *Antisthenes* etiam Peripateticus Philosophus citatur à Phlegonte Tralliano. Mirabil. cap. 3. Vide Voss. de Hist. Gr. lib. 3. pag. 325.

Antistiana, Hisp. citer. urbs inter Barcinonem & Tarraconem. Anton.

Antistius, Romanus nobilis, qui uxorem, quam cum libertino fabulari viderat, repudiavit. Alex. ab Alex. lib. 4.

Antistius Turpio, miles factionis Pompeianæ in Hispaniâ, ita fidens viribus, ut adversarios Cæsarianos solus ad pugnam provocârit. Hirtius.

Antitaurus, mons Armeniæ mu. à Tauro io Septentr. avulsus, in cujus convallibus Comana urbs est. Illum *Rabam Thoura* ab incolis vocari scribit Thevetus.

Antitheus, Atheniensium Archon, Olymp. 166. Pausf. lib. 7.

Antivestæum, promuntorium Angliæ extremum ad occid. in Cornubiâ reg. *Belerium* Ptolemæo. Variè hodiè nominatur, *The cape of Cornwall* Camdeno; vulgò *The lands end*, quasi finis terræ & *Penrigaaed*.

Antium, vetus urbs in Latio, Volscorum caput, Romanorum colonia: Ita dicta, quòd *ante* alias urbes, in ipso litore sita fuerit, ad Romanorum orium, rerumque urbanarum permutationem accomodara. Ovid. Met. 15.

——— *Spissi litoris Antium.*

In hâc fuit Fortunæ templum. Horat. 1 Carm. od. 35.

O Diva gratum quæ regis Antium, &c.

Variè formatur vocabulum hujus opidi. Straboni, Dionysio, Appiano ac Ptolemæo, Ἄντιον dicitur. Atqui hos deinceps consecuti sunt Græci variè id formarunt, modò Ἀντία & Ἄντεια, modo Ἀντίας atque Ἀνθεια. In quorum duobus posterioribus haud dubiè Grammatici originem ἀπὸ τοῦ ἄνθους i. e. à flore originem somniarunt. Solinus cap. 8. *Constituta ab Ascanio Longa Alba, Fidenæ, Antium.* Populi Suidæ *Antiates*, ac Dionysio Halic. passim Ἀντιάται. At Valerio Maximo 1. 8. *Antiense templum* dicitur; & Suetonio in Caligula, cap. 57. *Antiatinæ sortes*. Ipsa urbs haud amplius restat; Nomen ejus v. etiamnum durat in promuntorio, cui vulgaris appellatio *Capo d' Anzo*. Ad cujus etiam latus occidentale specula in litore posita vulgo dicitur *Torre d' Anzo*. Vide omnino doctiss. Cluverium Ital. Antiqu. lib. 3 pag. 986. long. 36. 30. lat. 41. 20.

Antobroges, Aquitaniæ populi Narbonensis Provinciæ contermini, non procul à Cadurcis. Plin. 4. 9.

Antœci, Si relativè considerentur partium terræ habitatores, respectu ad se invicem, alii *Periœci* sunt, alii *Antœci*, alii *Antipodes*. *Periœci* sunt qui pari Latitudine ab Æquatore distant, & ab eodem Æquatoris latere habitant (utrique scil. à Boreali ejus latere, aut utrique ab Australi) sed Longitudinem plane oppositam habent, ita scil. ut ipsorum Meridiani 180 gradibus à se invicem distant, Tales sunt incolæ Virginiæ in Americâ respectu Chinensium 10 Asiâ ultimâ. His par dierum longitudo, & pares anni tempestates, pari tempore contingunt; sed dum alis meridies, aliis media nox est. Jam v. *Antœci* sunt qui eandem Longitudinem habent, quippe sub eodem Parallelo habitantes, & parem etiam Latitudinem, sed hi Borealem, illi Australem: Tales sunt Poloponnesi in Græciâ incolæ respectu extremæ Africæ habitatorum ad Caput Bonæ Spei. His simul Meridies est, & pariter media nox; Sed cum aliis horum æstas est, aliis hyems est; cum aliis dies longissimi, aliis brevissimi. Denique *Antipodes* sibi invicem sunt, quibus tam Longitudo, quàm Latitudo opposita est, ita ut toto Sphæræ diametro à se invicem distent. Tales sunt Chinenses respectu incolarum Chili Americanæ regionis. His omnia contraria; dum aliis horum Meridies, aliis media nox est; quæ aliis æstas, aliis hyems; quæ aliis dies longissima, aliis brevissima. Montanus.

Antomenes, ultimus Corinthiorum rex, post quem annui Principes constituebantur.

Antona, fluvius & opidum Angliæ. Fluvium Polydorus Vergilius *Venum* dici testatur, incolis *Wie*, in Sabrinam influentem. Opidum *Northamptva*, teste Lipsio, nominatur. Sed aliis Fluvius *Nen* est, Beonaventam, sive Northamptonam (quasi Antonam Borealem dixeris) alluens. Cæterùm gemina est *Antona*, una Meridionalis io orâ contra Vectim insulam, à Wintoniâ 10. m. p. distans, Emporium non obscurum, *Hampton* & *Southampton* Anglis dicta. long. 19. 15. lat. 51. 04. Altera Borealis *Northampton* opidum celebre inter Londinum & Coventriam, inde 57. hinc 20. m. p. distans. Vide *Benaventam*.

Antonia, castellum apud Hierosolymam excisum, antea *Baris* dictum, teste Josepho.

Antonia, uxor Drusi, mater Germanici, quam Valerius mirè laudat à continentiâ, & amore in conjugem lib. 4. cap. 3. Eam Plinius ait nunquam spuisse.

Antonina, urbs Batavorum, Utrestum Ammiano, vulgò *Utrecht*. Aliis *Trajectum inferius*, vol *Trajectum ad Rhenum*, ad alterius in Brabantiâ discrimen, quod *superius*, & ad *Mosam* nominatur.

Antoninus, Imp. Rom. cognomento *Pius*, regn. an. 23. A. D. 138. Successit Hadriano Cæsari. Pacem coluit, deq; omnibus benè mereri studens, exteros reges, atque populos literis & humanitate in officio continuit. Aurel. Victor. Eutrop. lib. 8. Jul. Capitolinus, & Oros. lib. 7. cap. 14. Ei successit filius Marcus Aurelius *Antoninus*, cognomento Philosophus, qui propinquum L. Aurelium Verum, socium Imperii sibi adsumpsit. Per quem feliciter gessit Parthicum bellum: Ipse domi & in urbe Remp. curans. Deinde mortuo Vero, solus imperavit, & in Germanos benè rem gessit: Marcomannos etiam oppressit, & Sarmatas, & Vandalos, & Quados, qui Pannonias invaserant. Hic est ille Antoninus, qui Suidâ teste, scripsit ἰδίου βίου ἀγωγὴν βιβλίοις ιβ. Quæritur a. utrum hi sunt illi ipsi libri, quorum inscriptio τὰ καθ' ἑαυτὸν, sive *de Seipso*. Ita censet Xylander. Et favet huic sententiæ, quod & illi libri sint 12 numero: & Suidas non alius operis meminit, quàm ejus quod dixi. Amplior tamen Inscriptio est quæ apud Suidam legitur; eum in 12. illis libris, quos hodiè habemus, non tam vita Aurelii referatur, quàm illustria tradantur Sapientiæ præcepta. Quare alicui placere posset suspicio Casp. Barthii Adversar. lib. 51. cap. 1. ubi censet, non exstare ipsos Antonini libros, sed excerpta ex iis, qualia veteres *Florida* sive *Laudabilia*, Græci χάσιμα dixere. Cui sententiæ favere aliquis dixerit, quod in codice ms. qui Romæ est, inscribantur τὰ εἰς ἑαυτὸν, Gutnero testante. Sed multo verisimilius est, inquit Vossius, τὰ καθ' ἑαυτὸν, idem esse opus, ac illud, quod Suidas appellat, ἰδίου βίου ἀγωγὴν, non quasi vitæ suæ historiam tesserit, ut vulgò sunt arbitrati: sed quia ideam suæ vitæ condiderit. Siquidem sunt hi duodecim libri de officio boni Principis, quos scripsit, non ad filium, sicut Cicero tres libros de officiis filio suo misit: sed πρὸς ἑαυτὸν h. e. *ad seipsum*. nempe ut illos assiduè legeret, ac secundum eos vitam componeret, ac mores. Opus hoc erutum è Palatinâ Bibliothecâ primus in lucem emisit Conradus Gesnerus. Latinè a. vertit Guil. Xylander. Ejus postea tralationem ad incudem vocavit Vir Clarissimus Mericus Casaubonus If. fil. Eruditas præterea notas, & emendationes addidit. Posteà vero recensuit, ac perpetuo commentario illustravit Tho. Gatakerus Londinas, vir πολυμαθέστατος Cantabr. A. D. 1652. At vita illa M. Aurelii Antonini, quæ ab Antonio Guevara, Mendonensi Episcopo, & Cæsari Carolo 5. à Consiliis, Hispanicè edita est, eâque e linguâ in alias permultas translata fuit, nihil Antonini habet, sed tota est supposititia, ac genuinus Guevaræ ipsius fœtus; qui turpiter eo oblevit lectori, planè contra officium hominis candidi, maximè Episcopi. Habet interim plurimâ lectu nec inutilia, nec injucunda: imprimis v. Principi; unde & *Horologium Principum* inscribitur. Vossius.

Antoninus, Commodus, prioris laudatissimi Imperatoris filius flagitiosissimus fuit; per legatos devicit Mauros atq; Dacos: composuit Pannonias, Germaniam, Britannias, imperium ejus recusantes: ipse interim in omni genere turpitudinis & crudelitatis vitam degens. Vide *Commodus*.

Antoninus Bassianus Caracalla, Septimii Severi imp. filius. Hic est Antoninus ille, cui Oppianus libros suos de venatione, & piscatione dedicavit. Ita n. orditur Κυνηγετικά.

Σοὶ, μάκαρ, αἶα, ..., γαίης ἐρικυδὲς ἔρεισμα,
Φίγγος ...
Ἀσσυρίῳ Ζηνὶ γλυκερὸν θάλος Ἀντωνῖνε,
Τὸν μεγάλῳ μεγάλη φυτάλευσε Δόμνα Σεβήρῳ,
Ὄλβιε ..., ἡ ὄλβιος ...

Scribit a. Sozomenus in epistolâ ad Juniorem Theodosium, quòd Antoninus eâ erga Oppianum usus sit liberalitate, ut pro singulo ejus operis versu eum aureo uno donaverit; quod Imperatoriæ largitatis ac liberalitatis omnibus miraculum fuit; ut adhuc ipsius Oppiani carmina à plurimis Aurea sint appellata. De variis Antoninis videndus Jonsius de Script. Hist. Phil. lib. 3. cap. 10.

Antoninus Liberalis. Vide *Liberalis*.

Antoniopolis, civitas Mesopotamiæ. Am. Marc. lib. 18.

Antoniopolitæ, Lydiæ populi, qui Mæandro alluuntur.

Antonius Gnipho, poeta Gallus, Romæ docuit Rhetori-

cam,

eam, & poemata in domo Julii Cæsaris adhuc pueri, cujus scholam Cicero & alii clari viri frequentasse dicuntur. Nihil unquam de mercedibus pactus est, eoque plura ex discentium liberalitate consecutus est. Vixit an. 50. Sueton. Nomen *Antonii* quod attinet, Græcè Ἀντώνιος significat *certatim emptum*, i. e. pretiosum vel facile vendibilem. Sic Ἀντωνοῦμαι, liceor adversus aliquem. Lysias. Male scribitur Anthonius & ab Ἄνθος deducitur à quibusdam, ac si idem sonaret quod *Florens, Florentius, Thales, Euthalius.* Utinamq; hoc non excidisset Camdeno, vel quicunque fuit is qui Relliquias ejus publicavit: ubi additur, quosdam derivare hoc nomen ab *Antone* socio Herculis, ut est apud Gellium.

Antonius Musa, medicus Augusti Cæsaris. Plin. 29. 1.

Antonius Marcus, Orator, Triumviri Antonii avus, de quo Tullius in Bruto. *Omnia veniebant Antonio in mentem, eaque suo quæque loco, ubi primum proficere, & valere possint. Ut ab imperatore equites, pedites, levis armatura, sic ab illo in maximè opportunis orationis partibus collocabantur. Erat ei memoria summa, nulla meditationis suspicio, imparatus semper aggredi ad dicendum videbatur, sed ita erat paratus, ut Judices, illo dicente, nonnunquam viderentur non satis parati ad cavendum fuisse.* Interfectus fuit à Marianâ factione, unà cum plurimis aliis clarissimis civibus, quorum capita in rostris pependere. Lucan. lib. 2.

——— *Aut te præsage malorum*
Antoni, cujus laceris pendentia canis
Ora ferens miles festa rorantia mensæ
Imposuit. — Vide Val. Max. lib. 9. cap. 2.

Antonius Marcus, Oratoris filius natu major, Cottæ consulis & Cethegi favore in Senatu curationem rei frumentariæ totius oræ maritimæ nactus, Siciliam, & provincias omnes depopulatus est. Postremo Cretensibus bellum inferens, ibi morbo interiit. Hunc Sallustius ait perdundæ pecuniæ genitum, & vacuum a curis nisi instantibus.

Antonius Caius, alter Oratoris filius, multos in Achaiâ spoliavit, nactus de exercitu Syllano equitum turmas. Græci a. eum adduxerunt in jus ad M. Lucullum Prætorem, qui jus inter peregrinos dicebat. Hunc Gellius, & Lentulus Censores, sexennio, quo hæc dicerentur, senatu moverent, causasque subscripserunt, quòd socios diripuerit, quòd judicium recusaverit, quòd propter æris alieni magnitudinem prædia sua mancipaverit. Hunc Cicero in Verrinis vocat, In exercitu Syllano prædonem, in Introitu gladiatorem, in victoriâ quadrigarium. Nam inter eos fuit, qui jussu Syllæ in Circensibus, quos ipse post victoriā fecit, quadrigas agitaverunt. Dictus fuit cognomento *Hybrida.*

Antonius Caius, prioris filius, cum Cicerone Consul fuit, eique maximè adversus, quòd Catilinæ faveret, sed collegæ consilio ac industriâ delinitus, acceptâ Macedoniâ provinciâ, pro Rep. se staturum recepit, idque præstitit. Re a. apud Dardanos malè gestâ in urbem reversus, à M. Lælio accusatus, damnatus est, & in exilium actus.

M. Antonius Triumvir, Marci Antonii Oratoris filii filius, & Lucii frater, causa & fax totius belli Civilis fuit. Cùm n. Tribunus esset, clam ex urbe ad Cæsarem in Galliam profugit. Mutinam, Bruti provinciam invadentem, hortante Cicerone, Senatus hostem judicavit. Superatus ab Hirtio & Pansâ Coss. ac Cæsare puero, mox Triumviratus foedere inter eum, & Lepidum & Octavium inito, Brutum & Cassium in Macedoniâ apud Philippos superavit. Quo bello confecto Augustus valetudinis causâ Romam rediit. Antonius a. in Græciam, Asiamque profectus, honore quaquaversus ingenti exceptus est. Quum illi Oriens, Augusto Occidens, Lepido Italia obtigisset, multos per Orientem Reges ac Tetrarchos debellavit. Inter quos Antigonum Judæorum Regem securi percussit, quod antea Regum nulli contigit. Captus amore Cleopatræ, multa ipsius gratiâ nefanda perpetravit, quod Romanis in infamiam maximè cessit. Virgil. Æn. 8.

Hinc ope Barbaricâ variisque Antonius armis
Victor ab Auroræ populis, & litore Rubro
Ægyptum, viresque Orientis, & ultima secum
Bactra vehit, sequiturque (nefas) Ægyptia conjux.

Quod ait *nefas*, videtur esse stomachus poetæ indignantis Ægyptiam conjugem Romano civi nupsisse, ut etiam apud Ovid. Met. 15.

Romanique ducis conjux Ægyptia. ———

Planius Horatius. Epod 9.

Ut nuper, actus cum freto Neptunius
Dux fugit ustis navibus,
Minatus urbi vincla, quæ detraxerat
Servis amicus perfidis.
Romanus (eheu posteri negabitis)
Emancipatus feminæ,
Fert vallum, & arma miles, & spadonibus
Servire rugosis potest.
Interque signa turpe militaria
Sol aspicit Conopeum.

Fulviam uxorem initio Triumviratus repudiavit, ac Octaviam Augusti sororem duxit; Utramq; postremo ob Cleopatram contempsit; quæ causa fuit inter eum & Octavium dissensionis. Quocum postremo ad Actium navali prælio congrediens, superatus est, Alexandriamque confugiens, atque ibidem ab eodem obsessus, gladio sponte incubuit, anno ætatis 56. Vitam ejus scripsit Plutarchus, eumq; vivis coloribus depinxit Cicero in Philippica secunda, quæ res postea mortis ejus causa fuit. Juvenalis de Cicerone.

O fortunatam natam, me Consule, Romam.
Antoni gladios potuit contemnere, si sic
Omnia dixisset. Ridenda poemata malo
Quam te conspicuæ Divina Philippica famæ
Volveris à primâ quæ proxima. ———

Julus Antonius, Antonii Triumviri filius, ad quem Horatii Oda 2. libri 4. Consul erat cum Paulo Fabio Maximo, ad quem ejusdem libri Oda prima. Huic Julo cognomen Africanus. De eodem Seneca lib. de brevitate vitæ. *Filia, & tot nobiles juvenes, adulterio velut sacramento adacti, infractam ætatem* (Augusti scilicet) *territabant; postquam & iterum timenda cum Antonio mulier.* Apparet n. hunc Julum aliquod scelus (cui proximus ab adulterio gradus est) cum filiâ in Augustum concepisse: uti olim cum Cleopatrâ ejus pater. Hunc jussu Augusti occisum prodidere Dio, & Tacitus. Velleius suâ manu cecidisse eum dat intelligi. Præcessit n. jussus Augusti, quem ille exsecutus suâ manu. Lipsius ad Taciti Annalium lib. 1.

Lucius Antonius, Triumviri frater, apud Pelusium ab Octavio fame obsessus, in deditionem cum 300 aliis venit: quibus, ut ait Livii Epitomator, Octavius ipse pepercit; ut vero Tranquillus, omnes ad aram Cæsaris necari crudelitèr jussit. Hic patroni laudem plurimùm affectavit, & à M. Tullio irridetur Philip. 6. quòd se à 35 tribubus adoptandum, & inscribendum statuæ patronum curaverit.

Antonius Julianus, Romæ Rhetor fuit, perquam honesti, atque humani ingenii, doctrinâ quoque utiliore istâ, ac delectabili, veterū elegantiarum curâ & memoriâ multâ.

D. Antonius, Ægyptus, Monachis Christianorum initium dedit, licet non ante omnes Monachos fuerit. Primus enim mirè omnium studia ad eam vitam imitandam incitavit, Monachorumque dogma instituit, sicuti mox D. Basilius in Græciâ fecit, & Hilarion in Syriâ. Polyd. Vergil. de Invent. rerum. 7. 2. Panis illi esca fuit, & aqua potui; semel in die, idque sub occasum solis, tenui cibo reficiebatur. Cujus sanctitas ita celebris fuit, ut Helena Constantini Imp. mater, se & filium suum per literas illi commendavit. Obiit in eremo an. natus 105. A. D. 361.

Antor, Centauri cujusdam nomen apud Val. Flac. lib. 1.

——— *Ardenti peragit Clanis Antora quercu.*

Lege *Actor*, & *Actora.*

Antorides, pictor, Aristippi, filii Aristidis Thebani, discipulus. Plin. 35. 10.

Antricum, op. Gall. Narbon. Normanniæ finitimum, vulgò *Charies.*

Antronia, urbs in Messeniâ Peloponnesi regione, ab *antris*, è quibus molares lapides exciduntur, appellata. Straboni *Antron* dicitur, itemque Stephano, qui Thessaliæ urbem esse scribit. Ab hâc *Antronii asini* dicti, de magnis corpore, & stolidis mente. Hesych. Ἀντρών, πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν Ἀντρώνιος ὄνος. Ita n. legendus ille locus, ubi vulgò malè divisim, & ἴδιος pro ὄνος legi solet. Ego potius

Antronios asinos à lapidibus molaribus dictos putem, quos Graeci vocant. Item *Antronis asinus*, castellum in Phthiotici plagâ cujus mem. Strabo lib. 9.

Antros, insula in æstu Garumnæ fluvii ex Pyrenæo monte delapsi. Vide Melam 3. 2. editionis Vossianæ.

Antuates, pop. circa Rhodanum, finitimi Allobrogibus & Genevæ. Vide *Nantuates*. Ita enim legendum videtur.

Antunnacum, op. Germ. infer. ad Rhenum. Anton. vulgo *Andernach*. long. 28. 00. lat. 50. 25.

Antverpia, olim *Atuatum*, & *Atuacutum*, nobile Brabantiæ opidum in ripâ Scaldis flu. Europæ nationibus maximè frequentatum. Sumptuosis tam privatis quam publicis nitet ædificiis. Augustissimo D. Virginis templo, cum turri ex candido lapide altissimâ: Civicâ, Hanseaticâ, Anglicâ, ac Portugallensium Domo: Monasterio Præmonstratensium; monumentoque Isabellæ Caroli Ducis Burgundiorum nobilis. Anno Dom. 1567. die 3. Novemb. Antverpiæ mœnia à Cronemburgio usque ad Cæsaream portam divulsa, soloque æquata fuere, & arx (vulgò *Citadel*) vallo cincta, fossâ & aquâ circumdata, quinque propugnaculis ex vivo saxo munita constructa est: habens in circumferentiâ inter propugnacula supernè eminentes decem & tres formas planas ad hostium insultus propellendos fortissimas. Intus latè patentem aream percommodè claudunt ædes præsidiariis militibus aptæ. In areæ medio tunc statua ænea deaurata, maximis sumptibus fusa, Ferdinando Toletano, Albæ Duci olim in Flandriâ, Regis Hispani præfecto posita, paulo post deturbata, & comminuta est. Arx illa diruta & eversa est, denuo a. procurante Alexandro Duce Parmensi instaurata, & adhuc erecta permanet. Gallicè *Anvers*, *Antorff* Germanis; *Anveres* Hispaniцè, & *Anversa* Italis dicitur. long. 25 41. lat. 51. 16.

Anubingara, Taprobanæ urbs. Ptolemæus.

Anubis, Ægyptiacus canis, in cujus formâ colebatur Mercurius. Virg. Æn. 8.

Omnigenumque Deûm monstra, & latrator Anubis.

Propertius lib. 3. eleg. 11.

Ausa Jovi nostro latrantem opponere Anubim.

Bene *latratorem*, & *latrantem* dixerunt, nam colebatur hic Deus canino capite, quod scribit Plut. de If. & Osir. & Euseb. de Præp. Evang. 2. 1. Rationes hujus formæ vide in utroque. Eundem hunc fuisse cum Cynocephalo, cui caninum caput, certum est. Sunt & qui putent verè hunc Mercurium fuisse. Servius. *Quia canino capite fingitur, hunc volunt esse Mercurium, ideo quia nihil est cane sagacius.* Juvant verba ista Apuleii. *Ille superûm commeator, & inferûm, nunc atrâ, nunc aureâ facie sublimis, attollens canis cervices arduas Anubis, lævâ caduceum ferens, dextra palmam vireatem quatiens.* Strabo lib. 9. Plutarchus etiam, ubi supra, ait Anubin vocatum *Hermanubin*. Hermes a. Mercurius est. Ovid. Met. 9.

Inachis ante torum, pompâ comitata suorum,
Aut stetit, aut visa est, inerant lunaria fronti
Cornua, cum spicis nitido flaventibus auro,
Et regale decus; cum quâ latrator Anubis,
Sanctaque Bubastis, variisque coloribus Apis
Quique premit vocem, digitoque silentia suadet;
Sistraque erant, nunquamque satis quæsitus Osiris
Plenaque somniferi serpens peregrina veneni.

Lucanus *Nos in templa tuam Romana accepimus Isin,*
Semicanesque deos, & sistra moventia luctum.

Juvenalis Sat. 6.

Ergo hic præcipuum, summumque meretur honorem,
Qui grege linigero circumdatus, & grege calvo
Plangentis populi currit derisor Anubis.

Diodorus Siculus ait Anubin patrem Osirim ad bella secutum gestasse canis insigne in clypeo: Alii adjuvisse Isidem in Osiridis corpore investigando.

Anuchtha, Susianæ urbs. Ptolemæus.

Anulinus Consul. Rom. Sabini 2. Collega. Horum tempore Antoninus Caracalla Alexandriæ cum esset, Alexandrinam juventutem convocavit, eamque passim omnem, militibus signo dato, interemit. Herod. lib. 4.

Anubus, Mauritaniæ fluvius.

Anurogrammi, Taprobanæ populi. Ptol.

Anus, locus Samariæ, à Neapoli 10. m.p. Hierosolymam versus occurrens.

Anuscana, urbs Etruriæ in Hirpinis. Vide *Nuscum*.

Anxa, op. Italiæ in orâ Salentinorum, olim Gallipolis. Plin. 3. 11. Hodie etiam *Gallipoli* dicitur. long. 42. 12. lat. 39. 58.

Anxantini, Pelignorum populi. Strabo.

Anxanum, Ferentanorum in Italiâ opidum. Ptolemæus. Ἄγξανον, Λάρινον, Φρενταυῶν μεσόγειοι πόλεις. Hodiè *Lanciano*, sive *Lanzano*. Populi *Anxani*, Plin. 3. 12. lege *Anxanenses*. long. 38. 55. lat. 42. 27.

Anxias, fluvius ex Armenio monte oriens, & in Euphratem influens.

Anxur, urbs Volscorum. Plinius. Hanc olim *Trachiniam*, nunc *Tarracinam* dicunt. Horatius in Hodœporico.

Millia tum pransi tria repsimus, atque subimus
Impositum saxis latè candentibus Anxur.

Lucanus lib. 3.

Jamque & præcipites superaverat Anxuris arces.

Statius Silv. lib. 1. ——— *Arcesque superba Anxuris.*
Silius lib. 8. ——— *Scopulosi verticis Anxur.*
Idem lib. 4. *Monte procelloso Murranum miserat Anxur.*
Martialis. *Sive salutiferis candidus Anxur aquis.*
Livius lib. 5. *In Volscis depopulato agro, Anxur ne quicquam oppugnatum loco alto situm.* long. 37. 02. lat. 41. 08.

Anxurus, sive potius *Anxyrus*, nomen est, quo Jupiter à Campanis vocabatur, qui maxime Anxuri colebatur imberbis, vel quasi ἄνευ τῆς ξυρῆς. *sine novaculâ*, quia barbam nunquam rasisset. Servius in illud Poetæ Æn. 7.

Circæumque jugum: queis Jupiter Anxurus arvis
Præsidet. ———

Ubi *Axurus* de la Cerda contendit legendum. Sanè Pausan. in Eliacis prioribus meminit duplicis simulacri Jovis οὐκ ἔχοντος γένεια *non habentis barbam*. Porro de nummo quodam Jovis aut *Axuri* aut *Crescentis* vix est, qui non meminerit eruditorum, Germanus, Lævinus, Scaliger, Ortelius, Dalechampius, & alii. Non omittendus hic Statii locus Theb. 10. de Templo sacro & Junoni puellæ, & Jovi Axuro.

Ipsa illinc magni thalamo desponsa Tonantis
Expers connubii, & timidè positura pudorem
Lumine demisso pueri Jovis oscula libat
Simplex, & nondum furtis offensa mariti.

Neque Claudiani de 4. Consulatu Honorii.

Talis ab Idæis primævus Jupiter antris
Possessi stetit arce poli, famulosque recepit
Naturâ tradente Deos: lanugine nondum
Vernabant vultus, nec adhuc per colla fluebant
Matura convexa comæ: tum scindere nubes
Discebat, fulmenque rudi torquere lacerto.

Aliam ejusdem parvuli Jovis imaginem repræsentat Stat. 1. Achilleidos in hunc modum.

Sic sub matre Rheâ juvenis regnator Olympi
Oscula secura dabat insidiosa sorori
Frater adhuc, medii donec reverentia cessit
Sanguinis, & versos germana expavit amores.

Jovis etiam pueri meminit Apollon. lib. 1. Argon. dicitur ab eo κοῦρος & ἔτι φρεσὶ νήπια εἰδώς. Et Nonnus Dionysiacon lib. 41. his versibus.

Ζεὺς τότε κοῦρος ἔην, ἔτι που βρέφος, ἠϊθέου δὲ
Θερμὸν ἀναγκαίου νέος ἀνδράσιν ...
Ἀσσυρίῃ ἐκάλυψε. ———

Nummus Pansæ & Vibii, cujus meminit Constant. Landus Numis. in cujus parte alterâ erat JOVIS AXUR. in alterâ imago barbata, sed intonsa; Unde colliges non semper Jovem Axurum sumi pro Jove puero, sed etiam pro Jove intonso, quasi ἄνευ ξυρῆς, uti diximus, ut qui nunquam egeret novaculâ, semper n. tonsus erat, etiamsi grandis fuit.

Anysis, urbs Ægypti. Stephanus.

Anytios, Ægypti nomus. Herodotus.

Anytas Atheniensis, unà cum Melito & Lycone Socratem accusavit, & occidi curavit. Horat. Serm. 2. Sat. 4.

——— *Qualia vincant*
Pythagoran, Anytique reum, doctumque Platona.

Posteà ab Atheniensibus cum sociis morte mulctatus est. Laertius.

Anzaba, fluvius circa Tigridem. Ammianus lib. 18.

Anzeta, Armeniæ majoris urbs. Ptol.

A O

Aod, Hebr. *Ehud*, Lat. *laudans*, seu cooficens, Judex Israelitarum Judic. 3.

Aon, Neptuni fil. factione suorum ex Apulia pulsus, navigio Euboeam, & inde Bœotiam venit, ubi populis montes habitantibus imperavit, eosque *Aones*, ut & montes vicinos *Aonios* appellavit. Porro hic Aon filium Dymantem reliquit, qui ei in regno successit.

Aones, populi *Aoniæ*. Pausan. lib. 9. Fuit a. Aonia pars Bœotiæ montana, unde totam Bœotiam prius Aoniam dictam legimus. Virgil. Georg. lib. 3.

Primus ego in patriam mecum, modo vita supersit;
Aonio rediens deducam vertice musas.

Juvenalis, Sat. 7. — *Cupidus silvarum, aptusque bibendis*
Fontibus Aonidum. Claud. 2. in Ruff.
Sic mons Aonius rubuit cum Penthea ferrent
Mænades. ————

Hinc *Aonios specus* posuit Catullus pro antris Bœoticis. Servius in illud Virgil. Eclog. 6

Tum canit errantem Permessi ad flumina Gallum
Aonas ad montes. ———

Aonia, inquit, *quæ & Bœotia*. Hinc *Aonides Musæ*, quæ apud Ausonium *Bœotia numina* dicuntur. Hinc *Aonium nemus* & *Aonia lyra* apud Ovid. & Propert.

Aoris, vel potius *Chloris*, Nelei uxor. Pausan. in Bœoticis.

Aoris, Arantis filius, venator bellicosus. Paus. lib. 2.

Aornos, vel *Aornis*, petra apud Indos præceps & invia, monumentis historicorum celebrata, quasi *avibus inaccessa*. Dionysius Periegetes. vers. 1149.

Ἡ δ' ἤτοι περίκειται ἐπ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Ἠλίβατος, ταχινοῖσιν ἀνέμβατος οἰωνοῖσι.
Τοὔνεκά μιν καὶ φῶτες ἐπικλείουσιν Ἄορνιν.

Nescio quo auctore fretus Dionysius Coliacum promuntorium Oceano imminens Ἄορνιν cognominari affirmet. Celebris quidem est apud auctores eos, qui Alexandri res gestas scriptis mandarunt, Ἄορνος petra (per hyberbolen, altitudinis causâ, sic appellata, ac si *volucribus quoque invia videretur*, uti de Macedoniæ montibus L. Florus lib. 2.) quam ab Hercule frustrà obsessam ferunt, ab Alexandro v. expugnatam. Vide Curtium lib. 8. & Arrianum lib. 4. Sed petra illa longè à Coliaco promuntorio dissita, ad Indum fl. flu. quà Alexander Indiam ingressus iter fecit. *Radices ejus* (inquit Curtius) *Indus amnis subit*. Et prope ipsos Indi fontes eum statuit Strabo lib. 15. Ἄορνόν τινα πέτραν, ἧς τὰς ῥίζας ὁ Ἰνδὸς ὑπορρεῖ πλησίον τῶν πηγῶν. Scribit Plutarchus Alexandrum, cùm intellexisset hanc petram teneri ab homine meticuloso, dixisse, Nunc locus iste captu facillimus est. De hâc rupe Lucianus in Rhetor. Præcept. Εἶτα ἐπειδὰν πλησιάσῃς τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶτον ἀπογνώσῃ τὴν ἄνοδον, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιόν σοι δόξει οἷα ἡ Ἄορνος πέτρα ἐδόκει Μακεδόσιν, ἀπότομος αὐτοῖς ἀπανταχόθεν ἰδοῦσιν ἀνέχουσα, οὐδὲ ὀρνέοις ὑπερπτῆναι ῥᾳδίαν, Διονύσου τινὸς, ἢ Ἡρακλέος, εἰ μέλλοι καθαιρεθήσεσθαι, δεομένην.

Aornus, locus in Thesprotide, ubi oracula reddebantur. Pauf. Item urbs in Epiro. Ptol. & Steph.

Aornus, lacus quidam prope Tartessum, alias *Libystinus* dictus. Schol. Aristoph. in Ranas. Ἡ δὲ Ταρτησσὸς πόλις Ἰβηρικὴ περὶ τὴν Ἄορνον λίμνην.

Aornus, lacus inter Puteolos & Baias, Latinis *Avernus*, sic dictus, quod *avibus careat*, quæ supervolantes gravi ejus odore enecantur: sive quòd sulphureæ exhalationes aerem usque adeo extenuent, ut aves sustinere oon possit. Virgil. Æn. 6.

Spelunca alta fuit, vastoque immanis hiatu
Scrupea, tuta lacu nigro, nemorumque tenebris;
Quam super haud ulla poterant impune volantes
Tendere iter pennis, talis sese halitus atris
Faucibus effundens supera ad convexa ferebat.
Unde locum Graii dixerunt nomine Avernum.

Hausit ex Lucretio suo. Sic enim ille lib. 6.

Principio quod Averna vocantur, nomen id ab re
Impositum est, quia sunt avibus contraria cunctis.

Similis plane descriptio est apud Petronium Arbitrum in Satyrico.

Est locus exciso penitus demersus hiatu
Parthenopen inter, magnæque Dicarchidos arva
Cocytâ perfusus aquâ, nam spiritus extra
Qui furit effusus funesto spargitur æstu.
Non hæc autumno tellus viret, aut alit herbas
Cespite lætus ager: non verno persona cantu
Mollia discordi strepitu virgulta loquuntur:
Sed Chaos & nigro squalentia pumice saxa
Gaudent ferali circumtumulata cupresso.

Nominis notationem tetigit Claudianus lib. 2. de Raptu Proserp.

Tunc & pestiferi pacatum limen Averni
Innocuæ transistis aves.

Aorus, Cretæ civitas. Steph.

Aorsi, populi Sarmatiæ, Tanaim flu. accolentes, Horum regio *Severia* hodie dicitur, sub Moschis. Eorum meminere Strabo & Ptolemæus.

Aoti, pop. io finibus Thraciæ, Getis finitimi, non procul ab Istro. Plinius.

Aous, flu. in eâ parte Macedoniæ, quæ mari Adriatico adiacet, non procul ab Apolloniâ in mare illabens, *Vajussa* hodie. *Laus* Ptolemæo. *Æas* Straboni ac Melæ dici videtur.

A P.

* *Apadna*, Mesopotamiæ urbs. Lib. Notit.

Apadnas, locus io Isauriâ. Procopius lib. 5.

Apai, pop. in Æthiopiâ sub Ægypto. Ptol.

Apæsus, urbs Troadis, quæ & *Pæsus* dicitur. Steph.

Apaitæ, Asiæ minoris populi. Strabo. Quondam Cercitæ, & Cercetici dicti.

Apama, Antiochi Seleucidæ filia. Pausanias.

Apamena, Syriæ regio. Ptolemæus.

Apamesta, opidum Magnæ Græciæ. Populi *Apamestini* Plin. 3. 11.

Apamia, vel *Apamea*, Phrygiæ urbs, ad Marsyæ flu. ostia, *Cibotos* olim appellata. Græcè autem κιβωτὸς est *arca*, quâ voce utuntur tum Author epistolæ ad Hebræos, cap. 11. tum B. Petrus ep. 1. cap. 3. ubi de arcâ Noe; quam Flav. Josephus λάρνακα vocat Ant. 1. 4. Strabo. Ἀπάμεια, ἡ Κιβωτὸς λεγομένη. Ptolemæus. Ἀπάμεια Κιβωτός. Plin. 5. 29. *Tertius Apameam vadit, ante appellatam Celænas, deinde Ciboton.* Claudebatur enim in arcæ modum à tribus fluviis illam ambientibus. Plinius ubi supra. *Sita est in radice montis Signiæ, circumfusa Marsya, Obrimâ, Orgâ fluminibus in Mæandrum cadentibus.* long. 59. 50. lat. 39. 50. Est & *Apamea* Bithyniæ op. à Nicomede Prusiæ regis filio, de matris *Apames* nomine sic dictum, postea *Myrlea*, à *Myrlo* Colophoniorum duce appellata. long. 56. 50. lat. 49. 56. Item urbs Mædiæ in illius & Parthiæ confin. *Miana*, teste Moletio. Item alia in Mesopotamiâ apud Euphratem flu. ex adverso Zeugmatis. long. 79. 50. lat. 49. 56. Altera ad Tigrim in eâdem provincia, ubi is in 2. alveos dividitur, supra Seleuciam ad 125. m. p. Alia in Perside. Denique urbs Syriæ archiep. olim clara ad Orontem flu. inter Antiochiam, & Emesam ad 65. m. p. à Larissâ 15. *Hamous*, teste Bellonio, *Hama* Leunclavio, *Aman* aliis, à Seleuco rege condita, ac de sororis nomine dicta. Regio *Apamena*. Dionys. vers. 918.

Αὐλὰς ἐνὶ μέσσῃσιν Ἀπαμείας πολίεθρον
Τῆς δὲ πρὸς ἀντολίην καλλίρροος ἀγχὸς Ὀρόντης.

long. 70. 00. lat. 34. 45. Notandum hic urbes hujus nominis fere quotquot sunt, aquis pariter circumfundi. Ammianus Marcellinus de Apameâ Mesenes. Urbs est quam Tigridis aquæ ambiunt. Steph. Ἀπάμεια ἔστι καὶ ἄλλη ἐν τῇ Μεσηνῶν γῇ τῷ Τίγρητι περιεχομένη. Et Plinius *Tigris circumdatur huic*. Idem de Apamia Phrygiæ. *Sita est in radice montis Signia, circumfusa Marsyâ*. Stephanus de Apamiâ Syriæ. Ἐκλήθη δὲ Χερρόνησος ἀπὸ περιοχῆς τῶν ὑδάτων. Itaque verissimum puto quod observat Vir Maximus *Apamia* vocem esse Syram, quamvis illius originem non videatur planè assecutum fuisse, quæ tota latet in Jonæ verbis cap. 2. vers. 4. אפפוני מים *aphaphuni maijm* h. e. *circumdederunt me aquæ*. Bochartus.

Apanchomene, Ἀπαγχομένη, Diana apud Arcadas. Clemens in Protreptico.

Aparctias, ventus ab Arcto flans h. e. à Septentrione. Plin. 2. 4.

Aparni,

Apani, Scythiæ populi ex Nomadum gente, Hyrcanis, & eorum mari proximè adjacentes. Strabo lib. 11.

Apanhei, populi circa Mæotim. Plin. 6. 4.

Apasiacæ, gens Massagetarum. Steph. & Strabo.

Apaturia, Minerva ab Æthrâ sic dicta, quæ per quietem ab ea monita, ut Sphæro sacrificaret, cùm in insulam trajecisset, à Neptuno compressa, Palladis templum ibi erexit. Præterea que constituit, ut Trœzeniorum virgines Zonas ante nuptias Apaturiæ Palladi consecrarent. Item *Apaturia* Venus dicta. Nam cùm Gigantes quodam tempore vellent eam interimere, dicitur in latebris tam diu delituisse, donec Herculis auxilio sigillatim omnes interfecit. Inde *Apaturum*, Veneris templum in Phanagoriâ. Steph. ex Strabone.

Apaturia, festa Atheniensium; quam vocem rectè Budæus vertit *Festum deceptionis*: quippe qui præbuit originem ἀπάτη, i. e. *deceptio*. Nam cum finium regundorum controversiam inter Athenienses & Bœotos ortam, Reges Melanthus, & Xanthus certamine singulari dirimere statuissent, Xanthius astu circumventus occubuit. His n. dimicantibus, quidam à tergo Xanthii nigrâ pelle capræ indutus apparuit: Tunc Thymœtas (Is n. tunc regno præfectus fuit) injuriam sibi fieri questus, quòd ad singulare certamen Xanthius cum socio accederet, Xanthius respiciendi gratiâ conversus ab adversario interficitur. Cum v. Bacchus creditus esset pelle capræ apparuisse indutus, dies festi fuerunt in ejus honorem ab Atheniensibus mense Octobri instituti. Aristophanis Interpres nunquam satis laudatus in Acharnan. Πόλεμος ἦν Ἀθηναίοις πρὸς Βοιωτοὺς περὶ Κελαινῶν, ὅ ἐστι χωρίον ἐν μεθορίοις. Ξάνθιος δὲ ὁ Βοιωτὸς προσκαλέσασθαι τὸν Ἀθηναίων βασιλέα Θυμοίτην. Οὐ δεξαμένου δὲ αὐτοῦ, Μέλανθος Ἀνδρομάχου, Μεσσήνιος τὸ γένος, ἐκ Πελοποννήσου ... τοῦ Νηλέως [illegible] τῆς βασιλείας. Μονομαχούντων δὲ ὁρᾷ τῷ Μελάνθῳ τις ὄπισθεν τοῦ Ξανθίου, τραγῆν, νεανίσκον, αἰγίδα μέλαιναν ἐνημμένος. [illegible] Ἐκ δὲ τούτου ἑορτὴ Ἀπατούρια, [illegible] Μελάνθῳ ἱδρυμένου. Quamobrem qui genus suum referebant ad Melanthium i. e. omnes vere Jones, Apaturia celebrabant, exceptis Ephesiis & Colophoniis. Herodotus Musâ primâ. Εἰσὶ δὲ καὶ καθαρῶς Ἴωνες, ὅσοι ἀπ' Ἀθηνέων γεγόνασι, καὶ Ἀπατούρια ἄγουσι ὁρτήν. Ἄγουσι δὲ πάντες, πλὴν Ἐφεσίων καὶ Κολοφωνίων. Οὗτοι γὰρ μοῦνοι Ἰώνων οὐκ ἄγουσι Ἀπατούρια, καὶ οὗτοι κατὰ φόνου τινὰ σκῆψιν. Porro quæ ad Acharnanes Aristophanis Interpres exposuit, refert *In pace*, & Suidas ad verbum, uti ferè solet omnia, excerpsit: Nisi quod dies quatuor enumerat, uti etiam tot fuisse confirmat Harpocration, Ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις, ἣν ἄγουσι Πυανεψιῶνος ἐφ' ἡμέρας τέσσαρας. Helvchius Ἀπατούρια, ἑορτὴ Ἀθήνησιν ἐπὶ ἡμέρας τέσσαρας. Ἡ πρώτη, Δόρπεια καλεῖται, ἡ δὲ δευτέρα Ἀνάρρυσις, ἡ τρίτη Κουρεῶτις, ἡ δὲ τετάρτη Ἐπίβδα. De quibus suis locis.

Apeauros, mons in Peloponneso. Polybius lib. 4.

Apella, idem esse quod verpum sive recutitum, ac dici quasi *sine pelle*, etiam magnus Turnebus censet lib. 24. cap. 9. & lib. 28. cap. 21. Imo in veteri quoque glossario legas *Apella*, λειπόδερμος. Imposuit a. iis Horatii locus lib. 1. Sat. 5.

——— *Credat Judæus Apella.*

Ubi *Apella* esse proprium viri, tum quantitas primæ syllabæ comprobat, tùm quòd eodem modo Chium *Apellam* legimus apud Ciceronem Epist. ad Att. lib. 12. ep. 19. Quanquam duo vett. Horatii Scholiastæ cum vulgo interpretantur: Hic *Appella*, *quòd pellem in parte genitali non habeat*. Ille, *Finxit nomen, quasi sine pelle; aut certè Appella, quia præputium non habet.*

Apellas, Cyrenæus Geographus, memoratur in epitome Artemidori Ephesii. Forte est idem qui de rebus Delphicis commentarium edidit, cujus meminit Clemens Alexandrinus in Protreptico. Videndum annon idem sit, qui Athenæo Apollas vocatur. Vossio quidem sic videtur, quia & is de urbibus scripsit, & proclivis in unâ literâ lapsus fuit.

Apelles, Cous, pictor eximius, ingenio, & gratiâ, quam in se maximè jactabat, præstantissimus, voluminibus etiam apud Perseum discipulum editis, quæ artis suæ doctrinam continerent. Floruit Alexandri M. temporibus, quo tantum depingi voluit. Horatius ad Augustum de Alexandro.

Edicto vetuit, ne quis se, præter Apellem,
Pingeret; aut alius Lysippo duceret æra,
Fortis Alexandri vultum simulantia. ——

Cic. Epist. lib. 5. ad L. Lucceium. *Neque n. Alexander ille gratiæ causâ ab Apelle potissimum pingi, & a Lysippo fingi volebat: sed quòd illorum artem cùm ipsis, tum sibi etiam gloriæ fore putabat.* Plutarchus de Fortunâ Alexandri. Ἦν δὲ καὶ Ἀπελλῆς ὁ ζωγράφος, καὶ Λύσιππος ὁ πλάστης κατ' Ἀλέξανδρον, ὧν ὁ μὲν ἔγραψε τὸν κεραυνοφόρον Ἀλέξανδρον οὕτως ἐναργῶς καὶ κεκραμένως, ὥστε λέγειν, ὅτι δυοῖν Ἀλεξάνδρων, ὁ μὲν Φιλίππου γέγονεν ἀνίκητος, ὁ δὲ Ἀπελλοῦ ἀμίμητος. Ovid. lib. 3. de Art. Am.

Si nunquam Venerem Coa pinxisset Apelles,
Mersa sub æquoreis illa lateret aquis.

Propertius eleg. 9. lib. 3.

In Veneris tabulâ summam sibi ponit Apelles.

Hinc *Apelleus* adject. Prop. 1. 2.

Sed facies aderat nullis obnoxia gemmis,
Qualis Apelleis est color in tabulis.

Statius, —— *Ut vel Apelleo vultus signata colore.*

Vide Plin. 35. 10. & Quinctil. lib. 12. Non omittendus hic locus ille S. Empirici Pyrrhon. Hypotyp. lib. 1. cap. 12. Ὅπερ οὖν περὶ Ἀπελλοῦ τοῦ ζωγράφου λέγεται, τοῦτο ὑπῆρξε τῷ Σκεπτικῷ. Φασὶ γὰρ ὅτι ἐκεῖνος ἵππον γράφων, καὶ τὸν ἀφρὸν τοῦ ἵππου μιμήσασθαι τῇ γραφῇ βουληθείς, οὕτως ἀπετύγχανεν, ὡς ἀπειπεῖν, καὶ τὴν σπογγιὰν εἰς ἣν ἀπέμασσε τὰ ἀπὸ τοῦ γραφείου χρώματα προσρῖψαι εἰκόνι. Τὴν δὲ προσαψαμένην ἵππου, ἀφροῦ ποιῆσαι μίμημα.

Apelles, monachus Ægyptiacus plurima miracula edidisse fertur. Hunc cum in opere fabrili teneretur occupatus, (hanc namque artem profitebatur) spectrum dæmonis noctu, habitu mulieris formosæ, quàm continens esset, tentare cœpit, qui ferro, quod jam poliebat, ex igni extracto, dæmonis faciem exussit; Dæmon a. cum fremitu horrendo & ejulatione aufugit. Sozomen. 6. 28. Item *Apelles*, vir commendatus a D. Paulo. Rom. 16. Fuit etiam *Apelles* Marcionis hæretici sectator, de quo vide Euseb. lib. 5.

Apellei, populi quidam. Plinius. 6. 17. lege *Apellæi* sunt a. in Scythiâ.

Apellicon, Teius, Ptolemæi Lathyri temp. floruit. Philosophus fuit Peripateticus, qui de Hermeâ Atarnensium tyranno, & Aristotelis cum eo familiaritate scripsit. Testis est Aristocles Peripateticus lib. 7. de Philosophiâ apud Euseb. de Præp. Evangel. lib. 15. cap. 1. Περὶ μὲν οὖν Ἑρμείου καὶ τῆς Ἀριστοτέλους πρὸς αὐτὸν φιλίας, ἄλλοι τε πολλοὶ συγγεγράφασι, καὶ δὴ καὶ Ἀπελλίκων, οὗ τοῖς βιβλίοις ὁ ἐντυχών, παύσαιτο ἂν βλασφημῶν αὐτούς. Apellicon a. hic familiaris erat Athenioni itidem Peripatetico, Athenionis illius, qui in Erymnei Peripatetici ludo diligentem se disputatorem præbuit, filio, Atheniensium tyranno, cùm Mithridates Asiam in suam potestatem redegerat An. V. C. 665, ut fuse narrat Athenæus lib. 5. Biennio post Romani, duce Syllâ, Athenas receperunt, ubi Sylla Apelliconis jam mortui, teste Strabone lib. 13. bibliothecam, in quâ plerique Aristotelis & Theophrasti erant libri multis parum noti, Romam deportandam curavit, ut patet ex Plutarcho. Apellicon a. libros illos à Nelei, cui Theophrastus bibliothecam suam tradiderat, posteris magno emit. Strabo ubi supra, Apelliconta φιλόβιβλον magis quàm φιλόσοφον fuisse tradit, ejusque librorum usum Romæ à Bibliothecæ præfecto Tyrannionem Grammaticum impetrasse, à quo nos exemplaria corrupta habeamus.

Apenesta, urbs Apuliæ, Dauniæ. Ptol. Ἀπουλῶν Δαυνίων. Σαλαπία, Σιπιοῦς, Ἀπενέστα. *Vieste* hodiè, Ligerio a. *Manfredonia* dicitur. Quo loco a. fuerit divinatu haud facile est, inquit Cluverius.

Apenninus mons, cujus nominis origo planè incerta est; siquidem nemo eam unquam aperuit, nisi quæ per summum delirantis cerebri nugamentum de eo adnotaverunt Grammatici, in quibus Isidorus Origin. lib. 14. cap. 8. ita tradit. *Apenninus mons adpellatus, quasi Alpes Pœninæ; quo Hannibal veniens ad Italiam, easdem Alpes aperuit: unde & Virgilius, Alpes immittet apertas. Has n. Hannibal post bella Hispania aceto rupit; & inde loca ipsa, quæ rupit, Apenninæ Alpes vocantur.* Servius ad Virgilii Æn. 10. *Alpes immittet apertas. Has (inquit) ante exustas, aceto infuso Hannibal rupit, & inde loca ipsa, quæ rupit, Apennina Alpes vocantur.*

Paul.

Paul. Diaconus rerum Langobardicarum lib. 2. cap. 18. *Apennina Alpes, per mediam Italiam pergentes, Tusciam ab Æmiliâ, Umbriamque à Flaminiâ dividunt. Alpes a Apennina dictæ sunt à Punicis, h. e. Annibale, & ejus exercitu; qui per easdem Romam tendentes transitum habuerunt.* Ecquid hos homines ullam Italiæ cognitionem habuisse dixeris? Ecquid Romanas historias de bello Hannibalico unquam legisse credideris? Vix arbitror, (inquit Cluverius) Quippe quis tam rudis imperitusque rerum Romanarum esse potest, qui ignoret, quo tractu sint *Penninæ*, sive ut alii scripsere, *Pœninæ Alpes*, quas Hannibal cum Punico suo exercitu ferro, igni, acetoque rupisse traditur? Nempe quæ nunc vocatur *mons Jovis*, sive alio nomine, *Mons Divi Bernhardi*: quâ transitus est ex Salassis ab Augustâ Prætoriâ in Veragros ad Octodurum, quod vulgò dicitur incolis *Martinach*. Cæterùm de Apennino ita tradit Livius lib. 36. *Id jugum, sicut Apennini dorso Italia dividitur, ita mediam Græciam dirimit.* Et Martianus Capella lib. 6. *Si à perujis Alpibus dextrum latus, & prolixi montis brachium contemplere, prominentias utrinque componens: Theatrum quoddam spectare videaris undarum. Lunata quippe, & quodam hemicyclio in promontorium memoratum circumfertur Italia.* Leucopetram intelligit. Plinius initio capitis. 5. libri 3. *Lucanum Bruttiumque littus; quo longissimè in meridiem ab alpium fine lunatis jugis in maria excurrit Italia.* Et eodem capite posteà, expositâ Ligurum orâ maritimâ. *A tergo autem suprà dictorum omnium Apenninus mons, Italiæ amplissimus, perpetuis jugis ab Alpibus tendens ad Siculum fretum.* Vetus commentator Horatii ad Ἐπῳδῶν oden 16. *Apenninus mons ab alpibus ortus, & mediam Italiam longissimo tractu versus Siculum fretum, quasi dorso quodam scindens, inferum mare à supero dividit.* Strabo lib. 2. Νέμονται δ' οἱ Λίγυες μέχρι τῶν Ἄλπεων, τὸ συνάπτον τοῖς Ἀπεννίνοις ὄρεσι, μέρος δέ τι καὶ τῶν Ἀπεννίνων ὀρῶν κατέχουσι. Ταῦτα δ' ἐστὶν ὀρεινὴ ῥάχις διὰ τοῦ μήκους ὅλης τῆς Ἰταλίας διατεταμένη ἀπὸ τῶν ἄρκτων ἐπὶ μεσημβρίαν, τελευτῶσα δ' ἐπὶ τὸν Σικελικὸν πορθμόν. Ptolemæus in descriptione Italiæ. Τὰ δὲ Ἀπέννινα ὄρη ὑπογράφεται μετὰ τῆς Λιγυρίας ἀρχόμενα ἀπὸ τῶν Ἄλπεων, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπεκτεινόμενα ἄχρι Ἀγκῶνος, κἀκεῖθεν ἐπιστρέφοντα πρὸς μεσημβρίαν, τελευτᾷ ἐπὶ τὴν Λευκόπετραν. Lucanus lib. 2.

> *Mons inter geminas medius se porrigit undas*
> *Inferni superique maris: collesque coercent,*
> *Hinc Tyrrhena vado frangentes æquora Pisæ;*
> *Illinc Dalmaticis obnoxia fluctibus Ancon.*

Rutilius Itinerarii lib. 2.

> *Div[illegible] medius mons o liquatur in undas,*
> *Quà fert, atque refert Phœbus uterque diem.*
> *Urget Dal[illegible] atinos Eo[illegible] fluctus,*
> *Cærulaque occiduus fran[illegible]it Etrusca jugis.*

Polybius libro secundo. Τὸν δ' Ἀπεννῖνον ἀπὸ μὲν τῆς ἀρχῆς Λιγυστινοὶ κατοικοῦσι, καὶ τὴν ἐπὶ τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος πλευρὰν αὐτοῦ κεκλιμένην, καὶ τὴν ἐπὶ τὰ πεδία· παρὰ θάλατταν μὲν μέχρι πόλεως Πισῶν. Ἑξῆς δὲ Τυρρηνοί, τούτοις δὲ συνεχῶς ἑκάτερον τὸ κλίμα νέμονται τῶν προειρημένων ὀρῶν Ὄμβροι. Λοιπὸν ὁ μὲν Ἀπεννῖνος ἀπέχων τῆς κατὰ τὸν Ἀδρίαν θαλάττης σταδίους ὡσανεὶ πεντακοσίους, ἀπολείπει τὰ πεδία δεξιὸς ἀπονεύων, καὶ διὰ μέσης τῆς λοιπῆς Ἰταλίας διήκει εἰς τὸ Σικελικὸν καθῆκον πέλαγος. Apennini descriptionem etiam nobis exhibet Marcus Vitruvius Pollio lib. 2. cap. 10. cujus verba apponam. *Montis Apennini primæ radices ab Tyrrheno mari in Alpes, & in extremas Hetruriæ regiones oriuntur. Ejus v. montis jugum se circumagens, & media curvaturâ prope tangens oras maris Adriatici, pertingit circuitionibus contra fretum. Itaque citerior ejus curvatura, quæ vergit ad Hetruriæ Campaniæque regiones apricis est potestatibus: namque impetus habet perpetuos à Solis cursu. Ulterior a. quæ est proclinata ad superum mare, Septentrionali regioni subjecta, continetur umbrosis & opacis perpetuitatibus.* Cæterum ex Polybii loco nuper adducto hæc hausit Strabo, lib. 5. Τὰ Ἀπέννινα ὄρη ἀρξάμενα ἀπὸ τῆς Λιγυστικῆς, εἰς τὴν Τυρρηνίαν ἐμβάλλει, στενὴν παραλίαν ἀπολείποντα. Εἶτ' ἀναχωροῦντα εἰς τὴν μεσόγαιαν κατ' ὀλίγον, ἐπειδὰν γένηται κατὰ τὴν Πισᾶτιν, ἐπιστρέφει πρὸς ἕω καὶ πρὸς τὸν Ἀδρίαν, ἕως τῶν περὶ Ἀρίμινον καὶ Ἀγκῶνα τόπων. Συνάψαντα δὲ τοῖς τόποις τούτοις, καὶ ἀποστρέψαντα, τὸ ταύτῃ πλάτος τῆς Ἰταλίας ἀπὸ θαλάττης ἐπὶ θάλατταν, μέχρι μὲν τῆς Πευκετίας, καὶ Λευκανίας ἀπὸ τῆς Ἀδρίας. συνάψαντα δὲ Λευκανοῖς ἤδη τὴν ἑτέραν θάλατταν ἀπονεύει μᾶλλον, καὶ λοιπὸν διὰ μέσων τῶν Λευκανῶν καὶ Βρεττίων διεξιόντα τελευτᾷ πρὸς τὴν Λευκόπετραν τῆς Ῥηγίνης. Claudianus in Panegyrico de 4 Consulatu Honorii.

> *—— Stipatum adhuc, equitumque catervis*
> *Integer, ad montes reliquo cum robore cessi,*
> *Quos Apenninum perhibent. Hunc esse ferebat*
> *Incola, qui, Siculum porrectus ad usque Pelorum,*
> *Finibus ab Ligurum populos amplectitur omnes*
> *Italiæ; geminumque latus stringentia longe*
> *Utraque perpetuo discriminat æquora tractu.*

Unus quidam Strabo Apennini quasi alterum quoddam cornu à proximis Lucanorum finibus, fonteq; amnis Bradani in Apuliam producit; quod jugum Alpibus cohærens, Vulturem dictum fuisse incolis ostendit Cluverius. Atqui reliqui omnes authores unum Apennini lunatum jugum faciunt, ab Ligurum finibus ad Leucopetram usque promuntorium. Strabonis, ut videtur, verbis inducti nostri ævi Geographi, Apenninum in duo scindi cornua affirmarunt; quorum alterum in Leucopetrâ; in Salentino sive Japygio promuntorio alterum finiatur. Quod idem innuere quoque putarunt Pomponii verba, quæ lib. 2. cap. 4. sunt hujusmodi. *Italia ab Alpibus incipit in altum excedere: atque ut procedit, media se perpetuo Apennini montis jugo attollens, inter Hadriaticum & Thuscum, sive, ut aliter eadem appellantur, inter superum mare, & inferum excurrit: diu solida; verum ubi longè abit, in duo cornua scinditur; respicitque altero Siculum pelagus, altero Jonium.* Quæ ita Solinus cap. 8. mutuata refert. *Italia universa consurgit à jugis Alpium; inde procedens paulatim, se Apennini dorso extollit, extensa inter Tuscum & Adriaticum, id est, inter superum mare, & inferum. Ubi longius processit, in cornua duo scinditur; quorum alterum Jonium spectat æquor, alterum Siculum.* Verùm his verbis non Apenninus mons, sed ipsa terra Italia in duo scindi cornua disertissimè perhibetur. Præterea falsum est, quod illi nostri seculi affirmant homines, Apennini aliquod continuatum jugum in Japygium usque promuntorium. Quippe prædictus *Vultur mons*, quem Strabo vocat partem Apennini, non ultra regionem Egnatiæ extenditur. Reliqua hinc terrarum pars, ad memoratum usque promuntorium, satis jam plana est: etiamsi incola nuper hujus oræ Antonius Galatæus, in libro de *Japygiâ*, montes hic extollat tanto verborum tumore, uti Apennini, adeoque ipsarum Alpium altitudinem, antè quàm coram ipse inspexerat, exæquare eos existimaverit Cluverius. De cætero nec illud verum est, quod unus Ptolemæus ait, ad Garganum adpropinquare Apenninum montem: quum hâc regione ferè medium teneat Italiæ inter gemina maria. Apud Lucanum quoque de eodem Apennino sic scriptum est, lib. 2.

> *———— Non deserit antè*
> *Hesperiam, quàm cùm Scyllæis clauditur undis,*
> *Extenditque suas in templa Lacinia rupes*
> *Longior Italiâ, donec confinia pontus*
> *Solveret incumbens, terrasque repelleret æquor.*
> *At postquam gemino tellus elisa profundo est;*
> *Extremi colles Siculo cessere Peloro.*

Siciliam vult quondam adnexam fuisse Italiæ; ut plerique alii veteres authores (uti ostendemus in *Rhegium*) ante ejus divulsionem Apenninum extensum fuisse in eam insulam, quà Pelorus mons Messanæ Tauromenioque urbibus imminet. At quam hic partem ille facit Apennini, veluti cornu quoddam in Lacinium usque promuntorium ad 40 fermè millia extensum, Plinius *montem Clibanum* vocat. Uno igitur perpetuo dorso Apenninus à Liguru finibus per omnem reliquam Italiam ad fretum usq; Siculum in promontorium Leucopetram excurrit. Hyperbolicè quidem, poëtico more, de montis hujus rectitudine loquitur Dionysius, dum eum Italiam mediam dividere affirmat, tanquam lineam amussi fabrili ductam. Ita n. verba ejus sunt intelligenda. vers. 339.

> Μέσση δ' ἀμφοτέρων παρατέταται Αὐσονὶς αἶα
> Π[illegible] ἐπί τε μέσσης ὄρος ἄνδιχα τέμνει
> Ὀρ[illegible] ἐκ στάθμης ἰθυμμένον (οὐκ ἂν ἐκεῖνο
> Ἰ[illegible] ἀσαιτο σοφῆς ὑπ' ἐργῆς Ἀθήνης)

Ὅθι

Ὅ ῥά τε κεκλήσκεται Ἀπέννινον, ἐκ δὲ βορείης
Ἄλπιος ἀρχόμενον Σικελὴν ἐπὶ πορθμίδα λήγει.

Ubi in ultimis verbis hypallagen esse oportet, si authorem errore liberare velimus; ut non intelligatur *à Boreali Alpium parte esse Apennini principium*, sicut verba præ se ferunt (cum ab Australi potius earum parte oriatur sc. juxta Liguriam) sed quòd *ipse Apenninus ab Alpibus* ut Boreali suo termino oriatur; qui inde ad Orientem & Meridiem vergit Italiam ferè mediam secans, donec ad fretum Siculum definit. *Longitudinem* huic monti tribuit poeta quidam (quem Neronem fuisse vulgò putant) apud Persium Satyrâ prima.

Sic costam longo subduximus Apennino.

Altitudinem ejusdem indicare voluit Petronius Arbiter in Satyrico, Discordiam introducens hoc modo.

Hæc ut Cocyti tenebras, ac Tartara liquit,
Alta petit gradiens juga nobilis Apennini:
Unde omnes terras, atque omnia litora posset
Aspicere, ac toto fluitantes orbe catervas.

Virgilius Æn. 12.

Quantus Athos, aut quantus Eryx, aut ipse, coruscis
Quum fremit ilicibus, quantus, gaudetque nivali
Vertice se attollens pater Apenninus ad auras.

Horatius in Epodis.

In mare seu celsus procurrerit Apenninus.

Lucanus lib. 4.

Umbrosis mediam quà collibus Apenninus
Erigit Italiam, nullo quà vertice tellus
Altius intumuit, propiusque accessit Olympo.

Silius Italicus lib. 4.

Horrebat glacie saxa inter lubrica summo
Piniferum cælo miscens caput Apenninus;
Condiderat nix alta trabes; & vertice celso
Canus apex strictâ surgebat ad astra ruinâ.

Verùm licet immensæ sit altitudinis Apenninus; tamen Alpium sublimitatem minime adæquat, Cluverio teste. Utrosque conjunxit Ovidius Met. 2.

Aeriæque Alpes, & nubifer Apenninus.

Aper, Consul Rom. Catulini collega. Alter Pollionis Collega.

Apera, Galatiæ opidum. Antoninus.

Aperantia, urbs Thessaliæ. Stephanus.

Aperethes, Arcadiæ urbs. Pausanias.

Aperia, urbs circa Mœsiam. Histor. Miscell.

Aperopia, insula Argiæ regionis. Pausanias

Aperræ, Ptolemæo, *Apyræ* Plinio, Lyciæ urbs. *Phinica*, teste Villanovano.

Apesas, sive *Apesus*, *Apesantus* Plinio, *Apæsantus* Plutarcho, mons Peloponnesi in Argiâ reg. apud Lernam paludem, & Nemeam silvam. Papinius Theb. 3.

Mons erat audaci seductus in æthera dorso
Nomine Lernæi dicunt Apesanta Coloni,
Gentibus Argolicis olim sacer. ———

Ubi Lactantius Scholiastes volt montem esse Tarsi Ciliciæ, unde se Perseus misit ad volandum ἀπὸ τοῦ ἀφεῖναι; ideoque *Aphesanta* legit. Ab hoc monte *Apesantius* Jupiter dictus. Vide Steph. in Ἀπέσας.

Apetua, Hisp. Bæt. urbs, non procul à Cordubâ. Strabo.

Aphace, urbs Libyæ. Steph. Fuit & *Aphace*, vel *Aphaca*, Palæstinæ locus inter Heliopolim, & Byblum, ubi fanum Veneris *Aphacitidis*. Eusebius in vitâ Constantini, lib. 3. cap. 53. Ἄλσος ἦν καὶ τέμενος ἐν ἀκρωρείας μέρει τοῦ Λιβάνου ἐν Ἀφάκοις ἱδρυμένον. Ubi pro *in Aphacis* perperam Musculus *in fruticeto*, uti Christophorsonus Episcopus olim Cicestrensis *inter arbusta*. Socrates 1. 4. Τὸ ἐν Ἀφάκοις τοῦ Λιβάνου ... τῆς Ἀφροδίτης. Et Sozomen. 2. 4. Ναὸς ὁ ἐν Ἀφάκοις τῆς Ἀφροδίτης περὶ τὸν Λίβανον τὸ ὄρος, καὶ Ἄδωνιν τὸν ποταμόν. Quod apud Cassiodorum in Tripart. lib. 2. cap. 20. sic redditur. *In Aphacis juxta montem Libanum, & Adonim finium Veneris domus.* Ortelio etiam in Thes. Geogr. iamdiu observatus locus ille Zosimi, lib. 1. Ἄφακα χωρίον ἐστὶ μέσον Ἡλιουπόλεώς τε καὶ Βύβλου καθ' ὃ ναὸς Ἀφροδίτης Ἀφακίτιδος ἵδρυται. Idem legere est in Nicephoro, nisi quod habet perperam ἐν Φαλάκοις, pro ἐν Ἀφάκοις. Ejus cultores non aliâ de causâ in locum illum confluebant, quàm ut in honorem ... scilicet omni libidinis genere se pollucrent, quod etiam testatur Eusebius. Tam detestandæ libidini videtur dedisse occasionem ipsa loci appellatio. Quippe אפקא *aphaca* Syris, adeoque & Phœnicibus *amplexum* sonat. Aphacis porro ab amplexibus voluerunt ideo nomen obtigisse, quia in eo ipso loco accensâ libidine, in Adonidis amplexus ruit Venus. Ne quis nos putet divinare, audi quæ profert Etymologicus ex aliquo veterum, quamvis authorem non citet Ἄφακα· Σύρων μὲν ἐστὶν ἡ λέξις, δύναται δὲ καθ' Ἑλλάδα γλῶσσαν, εἰ δεῖ τὸ ἀκριβὲς εἰπεῖν ῥῆμα, περίλημμα, περιλαβούσης τῆς Ἀφροδίτης ἐκεῖ τὸν Ἄδωνιν, ἢ τὴν πρώτην, ἢ τὴν ἐσχάτην περιβολήν. Vide Bochartum de Phœn. Colon. p 830. & 831.

Aphæa, Diana dicta, cujus in Ægina templum fuit. Pausan. Britomartis à Cretensibus Dictynna vocata est, ab Æginetis Aphæa, παρὰ τὸ ἀφανῆναι, quòd effugerit Minois vim. Hesychius Ἀφαία, ἡ Δίκτυννα, Ἄρτεμις. Pausanias de Britomarti χαίρειν δὲ αὐτὴν δρόμοις τε καὶ θήραις, καὶ Ἀρτέμιδι μάλιστα φίλην εἶναι, Μίνω δὲ ἐρασθέντα φεύγουσα ῥίψαι ἑαυτὴν ἐς δίκτυα ἀφειμένα ἐπ' ἰχθύων θήρᾳ, ταύτην μὲν θεὸν ἐποίησεν Ἄρτεμις. Σέβουσι δ' οὐ Κρῆτες μόνον, ἀλλὰ καὶ Αἰγινῆται, λέγοντες φαίνεσθαί σφισιν ἐν τῇ νήσῳ τὴν Βριτόμαρτιν. Ἐπίκλησις δέ οἱ παρά τε Αἰγινήταις ἐστὶν Ἀφαία, καὶ Δίκτυννα ἐν Κρήτῃ. Virgilius (uti vulgò putatur) in Ciri.

Nunquam tam obnixè fugiens Minois amores,
Præceps aeriis speculâ de montis abisses,
Unde alii fugisse ferunt, & numina Aphææ
Virginis assignant: alii, quo notior esses,
Dictynnam dixere tuo de nomine Lunam.

Videsis illic Scaligerum.

Aphanna, regio Siciliæ ignobilis: unde proverbium *Ad Aphannas*. de obscuris. Steph.

Aphar, Arabiæ Felicis metropolis circa sinum Arab. Arrian. in Periplo.

Aphara, Lat. *vacca*, sive *frugifera*, aut *accrescens*, sive *irritans*. urbs in tribu Benjamin. Jos. 18.

Aphareus, Marpissam Oenomai filiam visam ex choreâ rapuit. Plut. in Parallelis.

Aphareus, rex Messeniorum. Pausanias in Mes.

Aphas, Molossorum fluvius. Plinius.

Aphasium, mons in Mediâ. Polyænus lib. 7.

Aphec, sive *Apheca*, Lat. *pelagus*, *vigor*, vel *fortitudo*. Urbs in tribu Manasse. Jos. 12. Item urbs in tribu Judæ Jos. 15. Item urbs in tribu Asser Jos. 19. ubi Philistini contra Israelem castra posuerunt 1 Reg. 4. 19. Ubi etiam Benhadad rex Syriæ victus est. 3 Reg. 10.

Aphedas, rex Atheniensium, vel, ut Stephanus, Molossorum.

Aphedantes, populi Molossorum. Stephano Ἀφείδαντες.

Apheta, urbs Magnesiæ in Pagaserico sinu. Steph. Apollon. Argon. lib. 1.

Τὸν δ' ἔτι νῦν Ἀφέτας Ἀργοῦς ἔτι κικλήσκουσιν.

Quia inde, ceu. à carceribus, soluta est & emissa Argo navis. Pomponius 2. 3. *At cum litora leguntur, à promuntorio Sepiade per Demetrion & Halon & Pteleon & Echinon, ad Pagasæum sinum cursus est. Ille urbem Pagasan amplexus, amnem Sperchium accipit: & quia Minyæ Colchida petentes inde Argo navem solvere memoratur.* Et hic, inquit Vossius, errat Mela. Non n. per supra memorata loca cursus est ad sinum Pagasæum, sed per sinum Pagasæum cursus est ad supra dicta loca. Errat quoque cum dicit Sperchium infundi in sinum Pagasicum, cùm in Maliacum effundatur. Rectè v. dicit Argo navem Pagasis solvisse. Nam quod *Aphetas* hic reposuit Pintianus, id non probo. Tum quòd id adversetur vett. exemplaribus, tum quoque quod Aphetæ & Pagasæ pro eodem accipi debeant loco. Itaque & Aphetis & Pagasis rectè dicuntur solvisse Argonautæ. Lucanus.

Prima fretum sciadens Pagasæo litore pinus.

Apheterii, Castor & Pollux sic dicti. Pausan. in Lacon.

Apheterion, portus Gangeticus. Ptolemæus.

Aphetor, Apollo sic dictus ab edendis oraculis. Cæl. Rhod. 8. 16. & Lilius Gyraldus Syntag. 7. Quidam ex antiquis cujus nomen jam non occurrit, Ἀφήτωρ ὁ ἐν τοῖς Δελφοῖς θεός, ὁ πολλὰς ὀμφὰς φήμας ἀφιείς. Hesychius Ἀφητορεία, μαντεία. Idem. Ἀφήτορος, προφητεύοντος, ὅ τι τοξότου.

Aphetus, vel *Aphnius*, Mars ita dictus in Arcadiæ monte Ctesio. Pausan. in Arcad. Cæterùm tu vide Cæl. Rhod. lib. 20. cap. 25.

Aphia, Lat. *flans, loquens*, aut *illaqueans*, filius viri Jemini. 1 Reg. 9.

Aphidas, Centaurus. Ἀφείδας Græcè. Item ultimus ex Erecthei familiâ Athenarum rex. Vide Meursium de regno Attico 3. 9.

Aphidna, pars Atticæ, & Leontidis tribus. Steph.

Aphidna, locus in Atticâ. Seneca in Hippolyto.

——— *Parvus alius*
Calcet Aphidnas. ———

Est & urbs Lycaoniæ. Steph. Sed illic est Ἀφιδνοῦς.

Aphneum, civitas Phrygiæ & Lydiæ. Steph. quem vide.

Aphormium, lucus Thespiensium. Steph.

Aphrica, vide *Africa*.

Alex. *aphrodisæus*, unus ex Aristotelis interpretibus, *Quo nemo melius mentem Aristotelis assequi solet*. Vos. de Theol. Gen.

Aphrodisia, insula in mari Persico, ubi Persis à Carmaniâ dispescitur; sic dicta quòd in eâ Venus coleretur. Alio nomine Καταίς dicta.

Aphrodisias, olim Troezen Peloponnesi. Stephanus, apud quem duodecim *Aphrodisiades* enumerantur.

Aphrodisias, urbs Cariæ apud Mæandrum flu. Ptol. *Abodisia* hodie. *Aphrodisium* Ptolemæo. long. 58.40. lat. 38.10.

Aphrodisium, urbs Africæ maritima inter Neapolim & Hadrumetum. Hoc *Mahometta* Castaldus interpretatur. Mercator v. *Africa*. Sic etiam Calvetus Stella, qui ejus expugnationem à Carolo 5. Imp. factam descripsit, illudque à Mauris *Mahadia* appellari ait. long. 36. 15. lat. 32. 04. Alterum quoque Aphrodisium in orâ litorali ejusdem Africæ apud Hipponem Regium ab eo parum recedens in occid. urbs & colonia. *Mabra* Castaldo & Moletio. long. 30. 20. lat. 32. 30.

Aphrodisium, opidum Cypri in orâ ad ort. & Bor. à Saláminâ 9. m. p. inter Carpasium & Ceraunium urbes. vulgò *Acpaton*, teste Lusignano.

Aphrodisium, promuntorium cum op. ejusdem nominis in orâ Hispan. citer. Ptol. *Capo de Cruz*, teste Floriano. Straboni & Plinio *Pyrenæa Venus*; *Portus Veneris* Melæ dicitur.

Aphrodisius, Præsul Bituricensis, Petri discipulus, genere Ægyptius. Volater.

Aphrodite, Græcis Venus dicta, ab ἀφρὸς quod est spuma, nam de spumâ maris natam ferunt. Unde illud Ovidii.

Venus orta mari mare præstat eunti.

Tibullus lib. 2.

Nam fuerit quicunque loquax, is sanguine natam
Is Venerem è rapido sentiet esse mari.

Musæus in Leandro.

Ἀγνώσσεις ὅτι Κύπρις ἐκ πόντοιο θαλάσσης,
Καὶ κρατέει πόντοιο καὶ ἡμετέρων ὀδυνάων;

Hesychius Ἀφροδίσιον, Ἀφροδίτης ἄγαλμα. Inde Ἀφροδισιάζεσθαι, γυναικίζεσθαι, Idem Hesychius. Ἀφροδίσιος ὅρκος, ἀπαγορεία, ὃν οὐ ἀναγκάζουσι.

Ἀφροδίσιος ὅρκος οὐ δάκνει.

Sophocles apud Stobæum Ἀφροδίσιος ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος.

Callimachus.

Ὤμοσεν, ἀλλὰ λέγουσιν ἐν ἀφροδίτῃ ὅτε τις ἐν ὅρκῳ
Ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.

Athen. lib. 12. Πλάτων δὲ ἐν τῷ Φιλήβῳ, φησὶν, ἡδονὴ μὲν γὰρ ἁπάντων ἀλαζονίστατον, ὡς δὲ λόγος καὶ ἐν ταῖς ἡδοναῖς τῶν περὶ τὰ Ἀφροδίσια, αἳ δὴ μέγισται δοκοῦσιν εἶναι, καὶ τὸ ἐπιορκεῖν συγγνώμην εἴληφε παρὰ θεῶν. Apollodorus lib. 1. Φωραθεὶς ὑφ' Ἥρας τὴν μὲν κόρην ἁψάμενος εἰς βοῦν μετεμόρφωσε λευκήν. Αὐτὴν δ' ἀπωμόσατο μὴ συνελθεῖν, διὸ φησὶν Ἡσίοδος οὐκ ἐπισπᾶσθαι τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ὀργὴν τοὺς γινομένους ὅρκους ὑπὲρ ἔρωτος.

Tibullus lib. 1. ——— *Veneris perjuria venti*
Irrita per terras & freta summa ferunt.

Idem lib. 3. ——— *Perjuria rides amantum*
Jupiter, & ventos irrita ferre jubes.

Totidem prope verbis Ovid. in 2. de Art. Am.

Jupiter ex alto perjuria ridet amantum,
Et jubet Æolios irrita ferre Notos.

Idem in 3. Amorum.

Scilicet æterni falsum jurare puellis
Dii quoque concedunt, famaque numen habet.

Propert. *Hoc perdit miseras, hoc perdidit ante puellas,*
Quicquid jurarunt ventus & unda rapit.

Idem tamen contrà, lib. 2.

Non semper placidus perjuria ridet amantum
Jupiter, & surdâ negligit aure preces.

Aphrodites, civitas juxta Athribin, & Æthiopiam, & Thraciam. Steph.

Aphrodisia, regiuncula Laconicæ. Steph. ex Thucydide.

Aphses, i. e. *comminuens*, vel *eripiens*, sive *aperiens*, aut *destruens*, nomen viri. 1 Chron. 24

Aphthala, vel *aphthæa*, Ægypti nomus, hinc *aphthites*.

Aphthonius, Sophista, scripsit προγυμνάσματα i. e. *præexercitamenta* in Rhetoricam, & in Artem Hermogenis. Extat Græcè cum Hermogene & Longino apud Jo. Crispinū 1557. Item Gr. Lat. apud Hieron. Commelinum 1597.

Aphusia, Ἀφουσία Græcè, insula quædam, in quâ exularunt D. Theophanes poeta, & Theodorus ipsius frater cognomento Γραπτός. Uterque confessor. Suidas.

Aphydnus, miles Æneæ à Turno occisus. Virg. Æn. 9.

Aphyte, vel *Aphytis*, op. Thraciæ non procul à Pallene, oraculo Apollinis insigne. Incolæ *Aphytæi*. Steph. Hos Jovem Ammonem non minore cultu, quam ipsos in Africâ Ammonios veneratos, Pausanias in Laconicis refert, & Lysandro urbem oppugnanti Ammonem per noctem apparuisse, & illum monuisse; & illi, & Lacedæmoniis melius cessurum, si Aphytæos desiissent bello vexare. Itaq; Lysandrum obsidionem deseruisse, & Ammonis religiosius colendi eis auctorem fuisse.

Apia, regio ab *Api* 4 Sicyoniorum rege appellata, Ægialea anteà dicta, nunc Peloponnesus. Hom. Il. 1.

Τηλόθεν ἐξ Ἀπίης γαίης. ———

Ubi tamen Schol. Ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς καὶ μακρὰν ἀπεχούσης γῆς.

Apiates, Aquitaniæ populi à P. Crasso superati. Dio lib. 39.

Apiennates. Umbriæ populi Plin.

Apicius Romanus, omnium helluonum maximus gurges, cui parum fuit & principum congiaria, & Capitolii vectigal devorasse, nisi insuper gulæ suæ monumentum posteris reliquisset, edito *de gula irritamentis* volumine, quo seculum suum infecit. Hunc Sen. lib. de Consolatione ad Albin. suo seculo vixisse testatur, & laqueo vitam finivisse, cùm subductis rationibus ex sestertio millies quod in culinam congesserat, centies tantum superesse sibi cognovisset. Juvenalis.

——— *Quid enim majore cachinno*
Excipitur vulgi, quam pauper Apicius?

Martialis. *Ipse quoq; ad cœnam gaudebat Apicius ire,*
Quum cœnaret, erat tristior ille domi.

Alii *Apitius*. Ejus quoque meminit Athenæus, lib. 1. Cæterum tres Roma tulit Apicios, inquit Casaub. ad Athen. lib. 1. cap. 6. & Lipsius ad Annal. Tac. lib. 4. Primum, qui Athenæo nominatur, lib. 4. cap. 20. qui veteri Rep. fuit, quemque à Posidonio celebratum ait, & auctorem fuisse, ut Rutilius in exilium mitteretur. Alterum qui Augusti ævo, de quo supra; *nepotum omnium altissimus gurges* Plinio dictus, de cujus deliciis volumen Apioni Grammatico scriptum legas Athenæi libro 7. Tertium, qui in imperio Trajani, cujus mentio apud Suidam in Ὄστρεα, si tamen *Trajani* ibi vox incorrupta.

Apidanus, unus ex præcipuis Thessaliæ fluviis, tardè fluens, quousq; illi commiscetur Enipeus, quem ipse secum in Peneum defert, ut habet Lucanus lib. 1.

——— *It gurgite vasto*
Apidanus, nunquamq; celer, nisi mistus Enipeus.

Ovid. Met. 1. *Apidanusq; senex, lenisque Amphrysus & Æas.*

Idem lib. 7. *Multa quoq; Apidani placuerunt gramina ripis,*
Multa quoque Amphrysi.

Propert. lib. 1. *Qualis in herboso concidit Apidano.*

Demetrius Troadis fluvium facit. Stephanus.

Apidanenses, Arcades. Dionysius.

Ἀρκάδες Ἀπιδανῆες ὑπὸ σκοπιὴν Ἐρυμάνθου.

Ubi alii Ἀπιδανῆος legunt, ut referatur ad montem Erymanthum. Cur v. Arcades ipsi, aut mons ille sic dicatur, haud satis constat. Eustathius quidem ab Apide quodam, qui ex Epiro veniens Arcadiam incoluit, Peloponnesum totam *Apiam*, Arcades vero peculiariter *Apidaneas* dictos refert, hunc versum ex Arriano in rei testimoniū adducens.

Κλεῖτις

——— Κλυτὸς Ἄπις

Ὅς ῥ' Ἀπίην ἰητῆρ καὶ αἰνέας Ἀπιδάονας.

Callimachus Hymno in Jovem. —— Ἀρκαὶ ὁ Ῥοιτ

ὄφρα καλλίων λοχήιον Ἀπιδανῆος.

Ubi Scholia Ἀπιδανῆος, οἱ ἀρχαῖοι Ἀρκάδες. Strabo tamen Apiæ nomen potius ad Argiam, & Ἀπιδόνας (sic enim vocat) ad Argivos propriè pertinere censet. Forte tamen Apis utrique regioni imperitavit, & sic Strabo cum Dionysio & Eust. conciliabitur.

Apiennates, populi quidam. Plin. 3. 14.

Apilcarium, Lusitaniæ urbs. Phlegon Trallianus.

Apina, vel *Apiua*, urbs Apuliæ. *Tricas* autem & *Apinas* vulgò res futiles, & nugatorias dicunt. Matt. lib. 14.

Sunt Apina Tricæque, & si quid vilius istis.

Plin. 3. 11. Diomedes ibi delevit gentes Monadorum, Dardorumque, & urbes duas, quæ in proverbii ludicrum vertêre, *Apinam*, & *Tricam*. Inde *Apinarii*, γελωτοποιοί, scurræ, mimarii, qui divitum mensas sectabantur Trebellius Pollio.

Apiola, vel *Apiolæ*, civitas Italiæ, capta à L. Tarquinio rege, da cujus prædâ Capitolium inchoavit. Plin. 3. 15. Steph.

Apion, cognomen regis Ptolemæi, cujus meminit Appianus 1. Civilium, & Eutropius.

Apion, Tiberii temporibus & ultra floruit, περιεργότατος γραμματικῶν, *Grammaticorum curiosissimus*, ut Africano apud Eusebium vocatur, ἀνὴρ δοκιμώτατος, *vir celeberrimus* uti dicitur Tatiano. *Literis homo multis præditus, rerumque Græcarum plurimâ, atque variâ scientiâ*, ut judicat Gellius 5. 14. Natus fuit Oasi, Ægypti civitate: sed Alexandrinus vocari volebat, quod jus ejus civitatis haberet. Auctor Josephus lib. 2. eorum quos adversus eum scripsit. Cognomen habuit Πλειστονίκης, h. e. *Multivictor*, uti liquet ex Plin. 37. 5. Gellio 6. 8. & Clem. Alex. lib. 1. Στρωμ. Sed Suidæ dicitur Ἀπίων ὁ Πλειστονίκου. Verum fallitur; nam Posidonii fil. fuit, teste Africano in tertio χρονογραφιῶν. Etiam cognomen habuit Μόχθος *ab assiduo labore*, ut Suidas docet, ex quo etiam cognosces, quibus præceptoribus usus sit. Plinius in Præfat. Nat. Hist. *Apion Grammaticus, hic quem Tiberius Cæsar Cymbalum mundi vocabat, cùm publica famæ tympanum potius videri posset, immortalitate donari à se scripsit, ad quos aliqua componebat*. Unde liquet, Tiberii ætate non exiguum nomen habuisse. Idem ab Alexandrinis ad C. Cæsarem, cognomento Caligulam, accepit legationem. Quo tempore Philo à Judæis est missus ad eundem, ut gentis suæ causam ageret adversus Alexandrinos. Josephus. Ant. 18. 10. Seneca Epist. 88. *Apion Grammaticus, qui sub Caio Cæsare totâ circulatus est Græciâ*. Nec tantum Tiberii & Caii, sed Claudii etiam tempore vixit, teste Suidâ: Cui Flavius Josephus respondit. Idem scripsit Ægyptiacorum libros 5. Gellius 5. 14. & 10. 10. Ab Ægyptio Apidis numine vocatus est. Errant ideo qui geminato p dicunt *Appionem*, quasi derivatum sit ab Appiâ gente Romanâ. Video tamen non semel sic scribere Josephum Scaligerum in eruditâ appendice præclari operis de Emendatione Temporum. Vossius.

Apis, Argivorum rex, Jovis filius ex Niobe Phoronei filiâ, alio nomine *Osiris* appellatus, Isidem uxorem duxit; Achaiæ regno Ægialeo fratri concesso in Ægyptum trajecit: ubi cùm homines rudes ad mitiorem vitæ cultum traduxisset, colendarumque vinearum rationem eos edocuisset, concordibus omnium votis in regem est ascitus. Cumque aliquandiu mirâ prudentiâ, parique clementiâ Ægypti regnum administrasset, multaque in subditos beneficia contulisset, vitâ tandem functus, pro Deo est habitus, & sub vivi bovis imagine ab Ægyptiis cultus. Cic. lib. 1. De Nat. D. *Quid censes igitur Apin illum sanctum Ægyptiorum bovem, nonne Deum videri Ægyptiis?* Ovid. Amor. 2. 13.

Et comes in pompâ corniger Apis erat

Lucanus lib. 8. —— *Illo cultore Deorum*

Lustra sua Phœbes non unus vixerat Apis.

Idem lib. 9. —— *Et sacer in Magni cineres mactabitur Apis.*

Vide *Serapis* & Augustinum de Civ. D. lib. 18. cap. 5.

Item *Apis*, vicus in Africâ sic dictus, quia nobilis Ægypti religione esset. Plin. 5. 6.

Apisaon, viri Trojani nomen Hom. Iliad. λ. & ρ. ubi tamen alii Ἀμυθάονα legunt.

Apitami, Arabiæ populi. Plin. 6. 28.

Apitius Galba, scurra nobilis sub Tiberio Cæsare. Juvenal. Sat. 5.

Si potes ista pati, quæ nec Sarmentus iniquas

Cæsaris ad mensas, nec vilis Galba tulisset.

Apobathra, Straboni lib. 13. ad Sestum locus ab exscendendo è navibus Apobathra nominatur, ubi Xerxis navis dicitur fuisse congelata. Eustath. ad Dionys. Perieg. qui locus Straboni facem præfert.

Apobœoti, populi Ætoliæ. Steph.

Apocopa, sinus in Arabico recessu. Steph.

Apocopi, montes Indiæ intra Gangem, Ποιναὶ Θεῶν Ptolemæo.

Apolaustus, Agrippæ histrionis cognomentum. Capitolinus in Vero. *Habuit & Agrippam histrionem, quem Apolaustum nominavit*. Propter obscœnum forte ministerium sic dictus: nam ἀπολαυστικὴ vita, qualis illa Epicureorum. Videtur a. Apolaustus ille, quem unà cum aliis libertis aulicis cæsum temporibus Commodi narrat Lampridius. Casaubonus.

Apollinares ludi, qui in honorem Apollinis fiebant, priùs incerto tempore, post à Licinio Varo Prætore lege latâ 4. Non. Quint. celebrati, bove aurato, capris duabus auratis. Livius. Macrob. Servius in 6. Æn. Hos ludos populus laureatus spectabat, stipe datâ pro cujusque copiâ. Festus.

Apollinaris, hæreticus, unam divinitatis & Christi naturam esse docuit. Hist. Trip. lib. 9. cap. 3.

Apollinaris, Consul Prisci collega.

Apollinarium, regio. Plin. 3. 4.

Apollinarius, vir ingenio præstantissimus, doctrinâ clarissimus, carminum & versuum elegantiâ & promptitudine mirus, suis libris, ut ait Basilius, terrarum orbem replevit. Familiaris erat Gregorio, & Basilio, defensor coessentialitatis. Cùm Julianus, cognomento Apostata, Græcorum disciplinam interdixisset Christianis, tum Apollinarius versibus exposuit ad Homericum modum & stilum historias antiquas sacrarum literarum. Μετάφρασιν τοῦ Ψαλτῆρος διὰ στίχων ἡρωικῶν ejus hodie habemus unà cum interpretatione Latinâ è typographo Hieronym. Commelini An. D. 1596. Vide omnino Jac. Duportum Præfat. ad Metaphrasin Libri Psalmorum Græcis versibus à se contextam, Cantab. A. D. 1666. Plura etiam de hoc Præsule (erat n. Laodiceæ Episcopus) habes apud Eusebium, Socratem, Sozomenum, Suidam & Vossium.

Apollinis civitas magna in Ægypto. Ptol. *Mnusia* Zieglero.

Apollinis civitas parva in Ægypto, Libyam versus. Ptol. Steph.

Apollinis civitas tertia in Æthiopiâ juxta mare Rubrum. Steph.

Apollinis arx, ad Sibyllæ antrum: cujus meminit. Virg. Æn. 6. Hodie *arco Felice* nominari tradit Pighius in Hercule Prodico.

Apollinis Fanum, in Africâ propriâ situm. Ptol.

Apollinis Fons, apud Cyrenam in Africâ. Eustathius.

Apollinis promuntorium, est in Africâ Propriâ. Ptol. & Livius. *Rasamusat* Mercatori. Est & *Apollinis promuntorium* in Mauritaniâ Cæsariensi eidem Ptolemæo, quod *Cabo de Tenes* Castaldo vocatur.

Apollinis templum Zerynthium vocant incolæ. Liv. lib. 38. qui hoc in Thraciâ describit in Æniorum finibus. Item *Apollinis templum* in Myriensi sinu Lyciæ. Ælianus.

Apollo, monachus in Thebaide qui annis 40 moratus est in solitudine, parvulam in monte vicino speluncam habens, sed pro miraculorum multitudine brevi effectus insignis, plurimorum Præses extitit monachorum. Sozom. lib. 8. cap. 5.

Apollo, pro Apollinis templo. Virgil. Æn. 3.

Mox & Leucatæ nimbosa cacumina montis

Et formidatus nautis aperitur Apollo.

Apollo, Ἄνακτι καὶ Διὸς υἱός, uti vocatur ab Homero Iliad. α. Jovis & Latonæ filius. *Phœbus* etiam dictus & *Sol*. Apollo a. dictus est ἀπὸ τοῦ ἀπολλύειν, quod jaculis perderet, quia radii ejus in peste perniciem afferunt animantibus. Vel, Chrysippo teste, ab α privat. & πολλοί, cui non sunt

multi similes, vel quòd solus luceat. Unde & *Sol*, quasi *solus* dicitur, teste Tullio 2. de N. D. Sanè Hesychius Ἀπέλλων ὁ τῶν Ἑλλήνων θεός. Ἐτυμολογεῖται δὲ ὁ μὴ μετὰ πολλῶν συναριθμούμενος. Syri *Adad* vocant, quod sig. *unum*. Vide Macrob. Sat. 1. 17. Quanquam Eusebius de Præparat. Evang. ab ἀπελαύνειν *Apollinem* nuncupare indicat, quod ab ægrotationibus homines salvet. Natus est in Delo eodem partu cum Dianâ, quæ & ipsa *Phœbe* dicitur. Adultus Pythonem serpentem sagittis occidit, deinde Cyclopas, ob fabricatum fulmen, quo filius ejus Æsculapius fuit ad inferos detrusus; Unde aliquandiu divinitate privatus, Admeti Thessaliæ regis armenta apud Amphrysum flu. pavit. Fertur à Mercurio citharam accepisse, & postea Musis præfuisse. Amavit Cyrenen puellam, item Daphnem Penei flu. filiam, quæ fugiens illius amorem in laurum conversa est, arborem huic sacram. Item Hyacinthum liberali formâ puellum, quem mortuum in florem sui nominis commutasse fertur. Branchum item Thessalum, cui in suo templo sacra fieri jussit. Vicit Marsyam tibicinem, à quo lacessitus fuerat, tibiæ cantu, victum a. excoriavit. Muros Trojæ, adjuvante Neptuno, Laomedonti regi ædificavit. Medicinæ usum primus intulisse, & propterea Deitatem meruisse creditur. Ovid. Met. 1.

Inventum medicina meum est, opiferque per orbem
Dicor, & herbarum subjecta potentia nobis.

Author fuit carminis & Musices, quapropter poetæ præcipuum sibi numen eum faciunt. Ovidius.

——— *Mihi flavus Apollo*
Pocula Castaliâ plena ministrat aquâ.

Vates quâ ratione factus sit, ex veterum fabulis docet Lucanus lib. 5. vers. 79.

Ultor ibi expulsæ premerent cum viscera partus
Matris, adhuc rudibus Pæan Pythona sagittis
Explicuit, cum regna Themis, tripodasque teneret.
Ut vidit Pæan vastos telluris hiatus
Divinam spirare fidem, ventosque loquaces
Exhalare solum, sacris se condidit antris,
Incubuitque adyto, vates ibi factus, Apollo.

In Rhodo insulâ Colossum habuit tantæ magnitudinis, ut inter 7. mundi miracula sit connumeratus. Triplex ejus est potestas, ut sit Sol in cœlo, Liber pater in Terris, & Apollo apud inferos. Ejus simulacro tria appingebantur, Lyra, clypeus & sagittæ. Eidem, ut Baccho, perpetua juventus ascribitur, propterea semper imberbis à poetis fingitur. Ovidius.

Solis perpetua est Phœbo Bacchoque juventus.

Horatius. *Intonsosque agitaret Apollinis aura capillos.*

Multa habuit cognomina, de quibus vide Pausaniam, & lib. 1. Anthologiæ, ubi Acrostichis ingeniosissimis secundum literas Alphabeti sunt comprehensa. Artem Rhetoricæ reperisse dicitur, ut auctor est Artemidorus, quam alii dicunt è cœlo ab Jove per Mercurium, procurante Prometheo, demissam. Ægyptiacâ linguâ Apollo vocatur *Horus*; à quo *Horæ* nomen acceperunt, ut ait Macrobius. Illi Lyræ, tibiarum & fistularum assignatur inventio. Polydor. Vergil. 1. 5. Cicero de Nat. D. quatuor Apollines constituit, Primum antiquum custodem Athenarum. Alterum Corybantis filium, natum in Cretâ. Tertium Jove & Latonâ natum, qui ex Hyperboreis Delphos venerat; quamvis Eusebius antiquiorem illum describit. Quartum in Arcadiâ, quem Arcades, quod illis leges dederit, *Nomium* vocant. Cæterum de Apollinis mythologiâ vide Nat. Com. 4. 10.

Apollo, vel *Apollos*, vir quidam Alexandrinus, magni nominis in Ecclesiâ Act. 18. 1. & 1 Cor. 3.

Apollocrates, alter ex Dionysii filiis, qui unà cum patre in expeditionem, dum exularet, profectus est. Strabo. lib. 6.

Apollodorus, pictor excellens. Plin.

Apollodorus, Atheniensis Grammaticus, Asclepiadis fil. Panætii Rhodii Philosophi & Aristarchi Grammatici discipulus. Primus genus metri Triambici invenit, uti testatur Suidas. Scripsit quoque historiam Atheniensium usque ad reditum Heraclidarum, uti testatur Diodorus Siculus. Usque adeo arte suâ emicuit, ut ei Amphyctiones Græciæ honorem habuerint. Plin. 7. 37. Scripsit περὶ τῶν φιλοσόφων αἱρέσεων, teste Laertio in Solone. Scripsit item commentarium in Sophronem. Athenæus lib. 3. Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τοῖς εἰς Σώφρονα. Pluribus 4. libris id opus constitit. Tertium citat Athenæus lib. 7. Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Σώφρονος, non *degenerante*, uti perperam Dalechampius vertit. Apollodori de Sophrone quartum librum citat Schol. Aristoph. ad Vespas. Librum secundum operis ejus περὶ Νομοθετῶν citat Laertius in Solone. Crebrò ejusdem Χρονικὰ ad Philosophorum historiam illustrandam adducit idem Laertius. Meminit & Phlegon Trallianus lib. de Longævis. Tertium χρονικῶν citat Laertius lib. 4. Τὰ Λυκούργου νόμιμα, ὡς Ἀπολλόδωρος, inquit Eusebius Chron. an. 1218. *Lycurgi leges à Lacedæmone juxta sententiam Apollodori hâc ætate susceptæ.* Ita vertit B. Hieronymus. Qui locus vel ex libris ejus de Legislatoribus, vel ex Chronicis petitus est. Ista Chronica respicit omnino Cicero lib. 12. ad Att. ep. 24. *Quibus Consulibus Carneades & ea legatio Romam venerit, scriptum est in tuo Annali. Hac nunc quæro, quæ causa fuerit. De Oropo, opinor, sed certum nescio: Et si ita est, quæ controversia. Præterea, qui eo tempore nobilis Epicureus fuerit Athenis, qui præfuerit hortis: qui etiam Athenis* πολιτικοὶ *fuerint illustres, quæ etiam ex Apollodori puto posse inveniri.*

Apollodorus Tarsensis Tragicus, cujus tragœdias recenset Suidas. Item Comicus eodem tempore, quo & Menander, cujus fabulæ nonnullæ ab eodem Suidâ commemorantur.

Apollodorus Pergamenus Rhetor, Cassidii, alias Callidii, itemque Cæsaris Augusti præceptor & familiaris. Scripsit de Rhetoricâ, ut author est Strabo.

Apollodorus, Philosophus Epicureus. Laertius lib. 10. Cæterùm de variis Apollodoris, vide Jonsium lib. 2. de Hist. Phil. Script. cap. 17. & Vossium de Hist. Gr. lib. 1. cap. 21. & lib. 3. p. 326.

Apollonia, Cyrenaicorum navale in Pentapoli reg. Ptol. Hodie *Benandrea* Castaldo. long. 50. 10. lat. 31. 40.

Apollonia, Phrygiæ urbs, quam *Margion* quoque vocat Stephanus.

Apollonia, Mygdoniæ civitas, hodie *Seres*, teste Nigro.

Apollonia, Taulantiorum in Macedoniâ op. ad Jonicum mare situm. Ptol. *Sissopoli* Pineto. Niger dicit hoc loco castellum esse *Pierga* dictum. Sophianus ait antiquum nomen obtinere. Arbitrii jus sit penes lectorem. Hanc Apolloniam vocat Plinius Corinthiorum colouiam, ex quo suspicor eandem esse cum eâ quam Stephanus *Gylaciam* vocat (etsi eam in Illyrico ponat) nam & Colooiam Corinthiorum esse ait, non longè ab Epidamno sitam, quod in Macedoniæ confinibus est, ubi eadem à Ptolemæo, & Plinio describitur. Fines namque regionum ab auctoribus confundi non semel experimur.

Apollonia, Cretæ urbs, antea *Eleutheria* appellata. Steph.

Apollonia, Siciliæ urbs, suprà Calactam, & Aluntium in Mediterraneo. Ejus meminere Diodorus, & Stephani Epitomator. Vide Cluver. Sicil. Ant. pag. 384.

Apollonia, Asiæ op. maritimum, *Assos* dictum in Actis Apostolorum, ut quidam putant. Item urbs in orâ Ponti, Milesiorum colonia. Strabo. Item Thraciæ civitas, Plinio *Anthium* olim vocata. Mela *magnam* cognominat. Porro *Apollonia*, urbs fuit apud Parnassum, juxta Delphos, aliàs *Cyparissus* dicta. Steph. Trœzen etiam olim *Apollonia* dicebatur. Steph. Populi harum urbium prædictarum *Apolloniatæ*, vel *Apollonienses*. Item *Apollonienses*, pars quædam addita Attalidi tribui. Steph. Quem vide in Ἀπολλωνία.

Apollonia, virgo sub Decio Imp. apud Alexandriam cum aliis permultis coronata. Euseb. 6. 39.

Apollonides Nicenus, Commentarium scripsit, *de malè obitâ Demosthenis legatione*. Meminit Ammonius libello de Similibus & differentibus vocibus in Ὄθνεῖ. Etiam Apollonidæ hujus περὶ παροιμιῶν librum citat Stephanus in Τίγρα. At simpliciter *Apollonides* in Europæ periplo semel, iterumque citatur à Schol. Apollonii in lib. 4. Laudatur etiam à Strabone lib. 7. Itemque à Plinio lib. 7. cap. 2. Fuit prætereà *Apollonides* Horapius, de quo vide Vossium de Hist. Gr. lib. 3. p. 328. Fuit etiam *Apollonides* Stoicus, quem Cato minor Uticæ jam è vitâ discessurus, unà cum Demetrio Byzantino Peripatetico circum se habebat,

bebat, teste Plutarcho in Catone minore. Fuit etiam *Apollonides* Cyprius, medicus Methodicus à Galeno memoratus, lib. 1. Method. Med. cap. 7. *Apollonides* etiam ὁ Κύπριος τὸ ἐγγὺς περὶ κατηγορουμένας ἱστορίας laudatur Anonymo in vitâ Arati poetæ.

Apollonius, Argonauticon scriptor Naucratita Ægyptius fuit, Rhodius cognominatus. Ἀπολλώνιος ὁ Αἰγύπτιος dicitur Theophilo, lib. 3. ad Autolycum. Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ὁ Ναυκρατίτης vocatur Athenæo, lib. 7. cap. 7. & Æliano Hist. An. lib. 15. cap. 23. Cur a. *Rhodius* dicatur, Anonymus vitæ ejus autor exponit, ἐκεῖ ἐπολιτεύσατο καὶ ἐσοφίστευσε ῥητορικοὺς λόγους. Ὅθεν καὶ Ῥόδιον αὐτὸν ἀπεκάλεσαν. Suidas *Alexandrinum* eum appellat in Ἀπολλώνιος. Meursius in notis ad Apollonium Dyscolum hunc Alexandrinum à Rhodio distinguit, ac propterea à Vossio, lib. 1. de Hist. Gr. cap. 16. jure reprehenditur. Potuit enim Naucratita ille Alexandriæ, & in Rhodo docuisse, & utrinque denominari, dicique Naucratita Rhodius, & Alexandrinus, uti & Dionysius Grammaticus triplici nomine gaudet. Dicitur enim *Thrax*, *Alexandrinus*, & *Rhodius*. Strabo lib. 14. Ἀπολλώνιος ὁ Θρᾷξ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τὰς Ἀργοναυτικὰς ποιήσας, Ἀλεξανδρεῖς μὲν, καλοῦνται δὲ Ῥόδιοι. Fuit Callimachi discipulus, æqualis Eratosthenis Grammatici, cujus etiam successor fuit in præfecturâ Bibliothecæ apud Ptol. Euergeten.

Apollonius Dyscolus, sub Antonino Pio vixit, ἱστορίας θαυμασίας edidit, etiamnum superstites, & Meursii notis itidem illustratas. Δύσκολος autem propterea dictus est, ὅτι ἐν ταῖς γραμματικαῖς διαλύσεις ζητήσεις ἔλεγεν, ut auctor est Anonymus in ejus vitâ. Vide Wowerium de Polym. c. 10.

Apollonius Alexandrinus, cognomento Dioscorus, pater Herodiani Grammatici, nobilis & ipse Grammaticus, filio que eruditor. Scripsit de constructione partium orationis, & alia quamplurima in arte Grammaticâ.

Apollonius, Aphrodisiensis historicus, scripsit res Caricas, de Trallibus, de Orpheo, ejusque mysteriis, testibus Suidâ, Stephano, & Etymologo. Fuit etiam *Apollonius* Ascalonita, historicus itidem, teste Stephano in Ἀσκαλών. Alius est *Apollonius* Geometres, qui inter Arati Interpretes recenseror. Item alius Apollonius Chæronis filius citatus Aristophanis Scholiastæ in Vespas. Alios quoque hujus nominis adducit Vossius de Hist. Gr. lib. 1. cap. 22. Itemque Jonsius de Script. Hist. Philos. lib. 3. cap. 9.

Apollonius Molo Rhodius, Præceptor Ciceronis, ac Julii Cæsaris eodem tempore, teste Plutarcho. Romæ docuit, quò legatus venerat de præmiis Rhodiorum, Dictatore Syllâ. Orator unus in causis, scriptoque præstantissimus, & in annotandis, animadvertendisque vitiis, & instruendo, docendoque clarissimus. Cic. in Bruto.

Apollonius, Alabandensis (Alabanda autem op. est minoris Asiæ) dicendi magister clarissimus, teste Suetonio, qui cùm mercede doceret, tamen non patiebatur eos, quos judicabat non posse oratores evadere, operam apud se perdere, quemque autem dimittebat ad quamcunque artem putabat esse aptum. Cic. 1. Orat.

Apollonius Citticus Medicus. Strabo lib. 16.

Apollonius Herophilius, Herophili discipulus, scripsit de unguentis. Athenæus. Apud Plinium *Apollodorus* scribitur.

Apollonius Tyaneus, Philosophus Pythagoricus, cujus vitam scripsit Philostratus, & ante eum Damis ipsius in peregrinatione comes. Hic dum Ephesi vitam ageret, & forte in multitudine disputaret, per eam horam, quâ Domitianus interficiebatur, defixus, & elinguis stetit; tum autem exclamavit. *Euge Stephane pulchre, Stephane percute: pulsasti, vulnerasti, interfecisti*. Hic sermonis animalium peritus erat. Cæl. Rhod. 17. 13. Idem hoc unum à Diis petebat, ut bonos cognosceret, malos vitaret. Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 17. De ejus annulo idem 2. 19. Alexander Severus Imp. religione tactus, Christum, Abraham, Orpheum & Apollonium, velut Deos intra ædes venerasus est. Idem 6. 14. Agresphon apud Suidam in *Apollonius* indicat alium Tyaneum Apollonium fuisse præter prædictum, qui sub Nerone vixit his verbis Ἀπολλώνιος ἕτερος Τυανεὺς φιλόσοφος· νεώτερος γέγονε ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως.

Apollonius, vir quidam, quem occidit Judas Machabæus. 2. Mac. 3.

Apollonius, cognomento Titus, à Jonathâ victus. Joseph. 13. 6.

Apollonius Senator Romanus, lecto senatui Apologetico, pro fide Christi, capite truncatus est. Euseb. 5. 21.

Apollonius, Consul Rom. Magni collega.

Apollonius, luctator quidam apud Pausaniam.

Apollonius, Eremita, cùm per omne vitæ tempus, nihil monasticæ vitæ didicisset, sciens, quia nec scribere, nec artem jam propter ætatem exercere posset, omnia medicamina & cibaria opportuna laborantibus comparavit, & quotidiè à primo mane, usque ad horam nonam per singula monachorum ostia perrexit, quò ægrotos inviseret. Cùm a. jam esset è vitâ migraturus, ea quæ possidebat, alteri tradidit, jussitque ut eadem ipse pietatis officia obiret. Sozomeno. 7. 1.

Apollonius Pergæus, magni nominis Geometra, claruit sub Ptolemæo Euergetâ. De quo vide Vossium de Scientiis Mathematicis, pag. 54. &c.

Apollonius, denique Sophistas duos ponit Philostratus, Naucratitem unum, alterum Atheniensem, qui ambo M. Antonini tempore Athenis docuere.

Apollonobritæ, populi quidam. Plinius 5. 29.

Apollopolitis, præfectura quædam. Plin. 5. 9.

Apollophanes, regis Antigoni adulator. *Apollophanem* quendam Stoicum Laert. lib. 7. ad Stoicorum placita & dogmata explicanda adhibet, & in Physicâ eum de vacuo disseruisse, alibi etiam unam tantum virtutem, prudentiam nempe, statuisse tradit. Locum a. inter historicos sibi vendicare videtur libro περὶ τοῦ Ἀρίστωνος. Athenæus lib. 7. Ἀπολλοφάνης (io codd. vulgatis Ἀπολλώνιος mutilatè legitur, neque, quod mirere, correxit Casaubonus) γνώριμος ὢν καὶ οὗτος τοῦ Ἀρίστωνος, ἐν τῷ Ἀρίστωνι, καὶ αὐτὸς οὕτως ὑπογράψας τὸ σύγγραμμα ἐμφανίζει τὴν τοῦ διδασκάλου φιληδονίαν. Libello itaque hoc, quem *Aristonem* inscripserat, Aristonis magistri sui voluptuariam vitam exposuit. Quæ de ætate ejus nos dubitare non sinunt, quòd Aristonem magistrum habuisse dicatur. Zenonem n. Stoicum audivit Aristo, Arcesilai tempore: Aristonem v. Apollophanes, tempore Ptolemæi Euergetæ. Patriam hujus Apollophanis aperit Stephanus in Ἀντιγόνεια. Τοῖτο (Ἀντιγόνεια sc.) Μαντινείαμεν, Μαγνησίᾳ καλοῦμεν, ὅτι παρὰ τοῖς ὑπομνήμασι Ἀνδρῶν καλεῖται, ὅθεν Ἀπολλοφάνης ὁ Στωικὸς φιλόσοφος. Citat *Apollophanem* hunc Tertullianus lib. de Animâ, cap. 14. quòd novem animæ partes statuat. Fuit & *Apollophanes* Medicus in aulâ Antiochi Soteris, Regi apprimè charus, teste Polybio lib. 5. quem laudat Plinius 22. 21. & Corn. Celsus 5. 18. Cujus forte malagma contra jecinoris duritiem describit Galenus lib. 8. de compos. medic. sec. locos, cap. 9. & Paulus Ægineta 7. 18. laudatque Ætius tetrab. lib. 3. sect. 3. cap. 18. Ut ut vero uterque *Apollophanes* sub Euergete floruerit, non tamen hoc sufficere arbitramur, ut eosdem esse statuamus. Alius fuit *Apollophanes* Sophista, cui tempore CHRISTI PATIENTIS Dionysius Areopagita Heliopoli in Ægypto dixit: *aut divina natura patitur, aut patienti condolet*, teste Suida in Διονύσ. Sed quod Polemon Laodicenus Sophista, Aristidis magister hunc *Apollophanem* audiverit, juxta Suidam loco citato, ratio temporis vix admittit. Jonsius.

Apollothemus, historiam fecit, quantum colligere licet ex iis quæ de Lycurgi morte ex eo refert Plutarchus in Lycurgo.

Apollyon, Heb. *Abaddon*, Lat. *perdens*, vel *destruens*. Apocal. 9.

Apomyius, Ἀπόμυιος Jupiter in Elide colebatur ὁ ἐλαύνων τὰς Ἠλείας Ὀλυμπίας τὰς μυίας. Pausanias. Plinius 29. 6. *Myioden* vocat, & lib. 10. cap. 38. *Myiagrum*. Poeta apud Athen. lib. 1. Αἱ δὲ ὥσπερ Ὀλυμπιάσιν φασὶ ταῖς μυίαις τοῖσι Βουθυσίαις ἀθλίαις περματανέσθαι πανταχοῦ. Profert ista patronus umbrarum, & eorum qui invocati veniunt ad conjugia. Ait, Bonum factum fere, si isti alieno sumptu alantur, fiatque illis quod solet muscis Olympiæ: hoc est ut non prius ineantur ab iis qui volunt unâ esse, convivia, quam in gratiam parasitorum bovem mactaverint. Sacrificium in honorem Jovis muscarum averruncatoris fieri solitum, sic iste interpretatur, quasi in muscarum gratiam fieret, ut esset illis unde lautè, ac dapicè accipiantur.

 Casanbo-

Casaubonus. Clemens Alex. in Protreptico Ἀπομυίῳ Διὶ θύουσιν Ἠλεῖοι, Ῥωμαῖοι δὲ Ἀπομυίῳ Ἡρακλεῖ. Et paulo post. Ἡρακλείδης περὶ τῶν Ἀκαρνάνων, φησὶν, ἔνθα τὸ Ἀκτίου ἐστὶν ἀκρωτήριον, καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ἀκτίου τὸ ἱερὸν ταῖς μυίαις προθύεσθαι βοῦν. Vide *Beelzebub*.

Aponiana, insula Lilybæo proxima. Hirtius de bello Afric.

Aponius, vir Prætorius, de quo Suetonius in Caligulâ.

Aponus, fons & vicus ad Euganeos collês in Italiâ prope Patavium, ubi & aquæ calidæ variis morbis aptæ; A Claudiano elegiaco carmine laudatæ, & à Theodorico Gotthorum rege mœnibus cinctæ, teste Cassiodoro. Lucan. lib. 7.

Euganeo, si vera fides memorantibus, augur
Colle sedens, Aponus terris ubi fumifer exit,
Atque Antenorii dispergitur unda Timavi.

Ejus aqua fatidica olim credebatur. Unde consultans Tiberius sortes in eas conjecit. Lege Sueton. in Tiber. c. 14. Videturque illic respexisse Lucanus ubi supra.

Mart. 1. 62. *Censetur Apona Livio suo tellus,*
Stellâque nec Flacco minus.

Idem 6. 62. *Nec fontes Aponi rudes puellis.*

Nomen ei, quia contra morbos est, vel quia citra dolorem medetur, ab α & πόνος *labor*, Vide Cluver. Ital. Ant. p. 153.

Apostrophia, Veneris cognomen, quæ in hunc finem sic à Cadmo cognominata, ut ab omnibus spurcis artibus avocaret, & ab obscœnâ libidine, & à concupiscentiis averteret. Pausan. lib. 1. & 9.

Apotomitæ, Marmaricæ nomi gens. Ptol.

Apotropæi, Dii ἀλεξίκακοι, h. e. *averrunci*, sive *malorum depulsores*, quibus agnicula immolabatur. Am. Marcellinus lib. 25.

Appa, Arab. Fel. urbs. Ptol.

Appadana, Persiæ urbs. Ptol.

Appenzella, Helvetiæ pagus, quasi *Abbatum cella*. Habuerunt n. hic Benedictinæ societatis Abbates arcem *Claræ* nominatam, tutissimum quovis tempore refugium, quorum authoritas paulatim adaucta, non huic tantum pago, sed universo territorio appellationem dedit, quod Marti & Bellonæ consecratos homines producit, eamque ob causam ad Helveticum fœdus An. D. 1513. admissi, decimum tertium in ordine locum obtinuerunt, vulgo *Appenzel*.

Appha, Parthiæ op. Ptolemæus.

Apphadana, Mesopotamiæ urbs. Ptol.

Apphaim, Lat. *vultus, facies*, aut *furores*, sive *nares*, vel *pistores*, filius Nadab, filii Semei, filii Onam. 1 Par. 2.

Apphanna, insula sinus Persici. Ptol. Forte *Quetum* hodie.

Apphar, Mauritaniæ Cæsariensis op. Ptol.

Apphus, filius Mattathiæ, filii Joannis. 1. Mac. 2.

Appia, nomen fœminæ apud B. Paulum epist. ad Philemonem.

Appia via, ab urbe Româ per Capuam Brundusium usq; perducebatur. 330. seu 350. m. p. longa, ab Appio Claudio Cons. constructa. Lucanus lib. 3.

Et quà Pomptinas via dividit uda paludes.

Statius lib. 2. Silv.

Appia longarum teritur regina viarum.

Mart. 9. 103.

Appia, quam simili venerandus in Hercule Cæsar
Consecrat, Ausoniæ maxima fama viæ.

Appiani, populi. Plinius lib. 5. cap. 29.

Appianus, Alexandrinus historicus Græcus, Trajani, Adriani, & Antonini temporibus vixit. Romæ primum fuit causarum patronus, postea adlectus fuit Cæsaris procuratoribus. Historiam Romanam scripsit, lib. 24. Ac orsus ab Æneâ, & capto Ilio, percurrit illa tempora usque ad Romulum. Inde accuratius persequitur omnia usque ad Augustum, quædam etiam carptim, atque obiter addit usque ad Trajanum. Vide Suidam, Photium, & Vossium de Hist. Gr. lib. 2. cap. 13.

Appiades, Deæ Venus & Pallas sic dictæ sunt, quibus ad *Appias* aquas templum erectum erat, prope Cæsaris forum. Ovid. 3. de Art. Am.

Has Venus è templis multo radiantibus auro
Læta videt lites, Appiadesq; Deæ. Vide Cæl. Rhod. 12.

Appiaria, Mysiæ inferioris op. Aoton.

Appion, vide *Apion*.

Appiorum gentem Romæ cognominatam esse legimus ab apii coronâ, quam L. Appius in Achaiâ meruit.

Appius proscriptus à Triumviris opes suas servis divisit, & cùm navem cum illis conscendisset, in Siciliam transiturus maris tempestate obortâ, in scapham, quasi in tutiorem spem depositus est, ubi salvus evasit; illi autem perfractâ nave ad unum omnes cum opibus, propter quas Dominum prodiderant, perierunt. Appianus lib. 4.

Appius Annius Trebonius Gallus Cons. M. Attilii collega.

Appius Claudius Crassus Cons. Spurii Naurii Rutilii collega, à Perseo victus. Livius Lib. 2. Decad. 5. Celtiberos vicit, castrisque exuit. Idem.

Appius Claudius Xvir, cum sociis magistratum vi obtinuit; exilio demum damnatus est.

Appius Claudius Cæcus, orator Romanus, de quo Tullius in Bruto, & Tuscul. lib. 4. In veteri Romanâ historiâ nobilis fuit, disturbatâ maximè cum Pyrrho pace. Ovid. Fast. 6.

Appius est auctor: Pyrrho qui pace negatâ
Multum animo vidit, lumine captus erat,

Appius Claudius Pulcher, Cæci nepos, Cons. Pub. Servilii collega, cujus ætate Sylla, deposito magistratu, vitam vixit privatam, commentariosque scripsit, quos Lucullo dedicavit.

Appius Claudius Pulcher, Cons. Lucii Domitii Ænobarbi collega.

Appius Claudius Pulcher, Cons. M. Sempronii Tuditani collega.

Appius Claudius Pulcher, Cons. Q. Fulvii Flacci collega. Sub his Tarentum ab Annibale captum est. Pœni a. à Consulibus victi cæsique sunt. Livius lib. 5.

Appius Claudius Pulcher, Cons. C. Norbani Flacci collega; de Afris, & rege Hierone triumphavit Polyb. lib. 1.

Appius Claudius Lentulus. Cons. M. Perpennæ collega.

Appius Junius Syllanus, Cons. P. Silii Nervæ collega.

Appius Claudius Ruffus, Cons. P. Sempronii Sophi collega.

Appius Claudius Sabinius, Cons. C. Quinti Capitolini collega.

Appius Claudius invenit Romanis literam R. ut pro *Valesiis*, & *Fusiis*, *Valerii* & *Furii* dicerentur.

Appius, quidam Censor Romanus de quo Horatius Serm. lib. 1. Sat. 6.

——— *Censorque moveret*
Appius, ingenuo si non essem patre natus.

Cic. epist. ad App. lib. 3. *Vale, & in censurâ, si jam es censor (ut spero) multùm de proavo tuo cogita.*

Appii Forum, Hieronymus putat ab *Appio* quodam Consule appellatum, à quo *Via Appia* dicta. Opidum fuit longius à Româ, quàm Aricia distans, quod Horatius ostendit Serm. 1. Sat. 5.

Egressum magnâ me accepit Aricia Româ
Hospitio modico, Rhetor comes Heliodorus,
Græcorum longè doctissimus; inde Forum Appi
Differtum nautis, cauponibus atque malignis.

Ad hunc locum B. Paulus venit, cùm Romam duceretur, S. Lucas in historiâ Act. Apost. cap. 28. com. 15. Κἀκεῖθεν οἱ ἀδελφοὶ ἀκούσαντες τὰ περὶ ἡμῶν, ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν ἡμῖν ἄχρις Ἀππίου φόρου, καὶ Τριῶν ταβερνῶν. Cicero ad Atticum, lib. 2. Epist. 10. & 13. *Ab Appii Foro horâ quartâ, dederam aliam paulò antè à Tribus Tabernis.*

Apries, vel *Aprius*, Psammis Ægypti regis filius, regn. an. 30. Ab Ægyptiis, qui ad Amasim defecerant, strangulatus est, & in paternis monumentis sepultus. Herod. 2.

Apronianus, Cons. Pauli collega. Alius ejusdem nominis, collega Braduæ; sub quibus Romæ incendium fuit.

Apros colonia, Thraciæ op. Justino & Plinio. *Theodosiopolis* etiam dicta fuit, teste Cedreno. *Apri* Ptolemæo, vulgo *Aprio*, inter Philippos urb. Macedoniæ 187. & Byzantium 120. m. p. long. 33. 40. lat. 42. 50.

Aprusa, Gall. Togatæ flu. viam Æmiliam secans, apud Savinianum op. inter Cæsenam & Arminium, ac in mare Hadriaticum desinens. *Plusa* Leandro Alberto.

Aprustum, Plin. *Abystrum* Ptolemæo, op. Brutiorum in Calabriâ citer. quod *Castrovillari*, nunc dicitur, teste Barrio, à Cosano 6. m. p. à Balbiâ 7. à Besidiano 22. in occ.

Aliis

Aliis est *Vernicario*, opidulum Castrovillario & Murano proximum. Abystrum vero teste eodem Barrio, diversum ab Aprusto, vulgò *Ursimarso*, in Mag. Græciâ apud Petiliam ex Ptolemæi descriptione.

Aprutium, Italiæ reg. inter Apuliam & Picenum, quæ ...riam *Samnium* dicebatur. In eâ civitates fuerunt Aquila, Adria, Sulmo, Ortona, Arpinum, Aquinum, &c. vulgò *Abbruzzo*.

Apsalus, op. Macedoniæ mediterraneum, Europo, & ...lormis opidis finitimum. Ptol. *Prespa* Moletio.

Apsarus, op. cum flu. Cappadociæ in Colchidis conf. ...ter Trapezuntem 15c. & Phasim urb. Colchorum in ...or. 75. m. p. *Arcani* nunc dici putatur, teste Moletio.

Apsila, gens Scythica Lazis vicina. Steph. Plinius lib.6. ...p. 4. post flu. Chrysorrhoam Apsilarum mentionem fa...t, quorum Justinianus quoque in Novellis suis meminit. ...os *Apsilios* appellat Agathias lib. 3. & sub Colchorum ...tione fuisse scribit.

Apsinius, Rhetor nobilis Atheniensis, de arte Rhetoricâ præcepta edidit, quæ etiamnum Græcè extant.

Apsinthes, Sophista Gadareus, Smyrnæ præceptorem ...buit Heraclidem Lycium, Nicomediæ Basilium; docuit ...omæ Maximiniani tempore, cujus beneficio adeptus est ...nsulatum.

Apsinthii, vel *Apsynthii*, Thraciæ populi ab Ἄψυνθος, ...æ Stephano Θρᾳκικὴ πόλις dicitur. Dionysius vers. 575.

Ὅσα τε Θρηΐκιος ἐπ' ἠόσιν Ἀψίνθοιο
Βιστονίδες κελάδοντι ἐρίβρομοι Εἰραφιώτην.

...i Schol. τὸ δὲ ἔθνος οἱ Ἀψίνθιοι, ἀπὸ ποταμοῦ ἐκλήθησαν καλουμένου Ἄψινθος.

Apsorus, urbs Ponti, & flu. ad mare Euxinum. Ptol. ...*sarus* Arriano, qui dicit eam *Apsyrtum* appellatam, quod ...dea illic fratrem *Apsyrtum* occiderit. Fluvium hunc ...gialeum appellatum scribit Stuckius, & num idem dica... *Naxius* ab Æliano subdubitat.

Apsorus, insula in mari Adriatico, Liburniæ adjacens, ...quâ civitas eodem nomine. Ptol. Stephano civitas Il...iæ dicitur.

Apsus, flu. Macedoniæ vicinus, in mare Jonium, inter ...rrhachium, & Apolloniam decurrens, Genuso vicinus. ...ro hodiè. Ejus meminit Lucanus lib. 5.

Prima duces vidit junctis considere castris
Tellus, quam volucer Genusus, quam mollior Apsus
Circumeunt ripis. Apso gestare carinas
Causa palus, leni quam fallens egerit unda.
At Genusum nunc sole nives, nunc imbre solutæ
Præcipitant: neuter longo se gurgite lassat,
Sed nimium terræ vicino litore novit.

...pta Julia, urbs Gall. Narbon. Episc. sub archiep. Aquensi. ...e, *Atte*, & *Xat* hodiè dicta. long. 26. 05. lat. 43. 10.

Aptera, op. Cretæ mediterraneum, *Apteria* Ptolemæo. ...eron Plinio. *Atteria* in tab. recent. & aliis *Paleocastro*. ...ionem nominis reddit Stephanus. Ait n. à Sirenibus ...atum, quod victæ ibi cantu à Musis, præ mœrore ex... pennis in mare desiluissent; qui addit urbem Lyciæ ...em nomine appellari.

Apteros Victoria, Græcè Ἄπτερος Νίκη, i. e. sine alis, & ...lumis, ab Atheniensibus formabatur, teste Pausaniâ in ...icis, cujus & statuam describit. Idem in Laconicis ait ...toriam ideo ἄπτερον eos statuisse, ne videlicet avolaret.

Aptuchi fanum, urbs in Cyrenaicâ regione. Ptol.

Aptungis, D. Augustino. *Lungitaria* incolis, teste Ludo... Marmolio. Ἀπτούχου ἱερόν (inquit vir Maximus) in ...lemæo servat adhuc vestigia nominis נפתוחים ...*btuchæorum*. Nam *Aptuchus*, aliis *Aphtuchus*, in fabulis ...tur esse Cyrenes filius, & Aristæi frater. Apollonii ...ol. de Aristæo: ἐν Κυρήνῃ τῆς Ὑψέως καὶ Ἀπόλλωνος, ...ὰς δὲ Αὐτούχου: Ἄλλοι ὁ μὲν ἐν Λιβύῃ, Ἀγραῖος δὲ ἐν τῇ Κύρ.

Apua, op. Liguriæ, in Thusciæ confin. amplum, ad ...cram flu. cujus incolæ *Apuani* Livio. Hodie *Pontremole*, ...e Justiniano dicitur. Vide Cluver. Ital. Ant. 1. 10.

Apuleius, vel *Appuleius*, Madaurensis, scripsit libros 11. ...esiarum (ut Capitolinus vocat) sive de Asino Aureo: ...l opus de fonte expressit vel Luciani, vel Lucii Pa...sis. Unde initio operis dicit, se Græcanicam fabulam ...pere. Inter opera ejus deperdita fuit *Epitome Historiarum*, ut à Colvio in vitâ Appuleii traditum est. Sanè ex *epitome Appuleii* quædam Priscianus lib. 6. refert: at historiarum fuisse epitomen non dicit. Conscripsit & alia complura; velut *Convivales Quæstiones*, Macrobio teste lib. 8. cap. 3. & 10. & Sidonio Apollin. lib. 9. epist. 13. Item librum *de Proverbiis*, ut est apud Sosipatrum. Ad hæc libros *ludicrorum*, *Apologiam*, aliaque quæ partim supersunt, partim a Servio, Nonio, n. Fulgentio, commemorantur. *Scriptorem eruditissimum* vocat Casaubonus de Satyr. poesi. *In asino planè rudit; in aliis sonat hominem, nisi quòd Florida sint ridicula, sed excusat ea Inscriptio.* Lud. Vives lib. 3. de trad. discipl. *Apuleius non malus author, & antiquarum vocum usurpator.* Turneb. Advers. 18. 14. Idem lib. 29. cap. 13. *Interdum non malus auctor, præsertim cum lasciviæ ingenii non indulget.* Rudere verius quam loqui in Aureo Asino Apuleius viris eruditis videtur. Neander Geogr. part. 3.

Apulia, Italiæ regio, mari Adriatico contermina; inter Dauniam & Calabriam, quæ & *Japygia* ab *Japyge*, Dædali filio, dicta. Dividitur in Apuliam Dauniam, quæ *Puglia piana* Leandro & *Capitanata* dicitur; & *Apuliam Peucetiam*, quæ *terra di Barri* appellatur. Vide Plin. 3. 2. Cæterum *Apulia* ovibus olim abundabat, quarum lanæ Martialis palmam tribuit in Apophoretis.

Velleribus primis Apulia, Parma secundis
Nobilis; Altinum tertia laudat ovis.

Idem 8. 28. de Partheniana togâ.

Apula Ledæi tibi floruit herba Phalanthi
Quâ saturat Calabris culta Galesus aquis?

Et hinc Cicero *Apuliam* à pastorum copiâ describit Orat. 3. contra Catilinam. Prima syllaba communiter longa est. Horat. Sat. 1. 5.

Incipit ex illo montes Apulia notos
Ostentare mihi. ———

Idem tam. 3. Carm. Od. 4. corripuit.

Altricis extra limen Apuliæ.

Idem in Epodis.

Nec tantus unquam siderum insedit vapor
Siticulosæ Apuliæ.

Apulum, Daciæ urbs. Ptol. Hodie *Alba Giulia*.

Apuscidamum, Africæ lacus, in quo omnia fluitant, nihil mergitur. Plin. 31. 2.

Apyra, Lyciæ urbs. Plin. *Finica* nunc, Nigro teste.

Apyri, quos *Tapyros* vocat Geographus, ut Eust. tradit in Dionys. Perieg. Populi sunt Hyrcanis vicini. Vide *Tapyri*

A Q.

Aqua Augusta. Ptol. urbs Aquitaniæ in Galliâ, vulgo *Baionne*. *Acs* vero vel *Dax* Vineto. long. 19. 40. lat. 43. 43.

Aquæ Balissæ, op. Hungariæ in Pannoniâ infer. à Quinque Ecclesiis 5. leuc. distans in occid. *Selle* vulgò, teste Lazio.

Aquæ Bigerronum, eædem cum Tarbellicis putantur.

Aquæ Bilbilitanorum, Antonino, quòd in Bilbilis Tarraconensis urbis agro sitæ sint, forte sic dictæ. In Arragoniâ sunt, & *los bannos de Albama*, Varrerio teste, vocantur. Eidem etiam hodie aliæ sic dictæ sunt in Bæticâ, quo vero nomine ex antiquis cognitæ fuere, studiosis indagandum relinquo.

Aquæ Caiæ, locus in Italiâ. Harum meminit Strabo lib. 5. ut refert Annius Viterbiensis, item Tibullus in hoc carmine.

Nunc autem sacris Caiarum maxima lymphis.

Sed illic optimi codices *Baiarum* habent.

Aqua calida, urbs Angliæ. Vide *Aquæ Solis*.

Aquæ calidæ, Ptol. *Aquæ Celinæ* Antonino. *Amphilochia* Straboni. *Auria* in lib. concil. vulgò *Orense*, urbs Hisp. Tarracon. in Gallæciâ episcop. sub arch. Compostellano, inde 18. leuc. quot à Luco in aust. Tyden versus 8. ad Minium flu. Sed *Aquæ calidæ* potius sunt *Aigues Caldes*, teste Beutero.

Aquæ Convenarum, Aquitaniæ op. Anton. vulgo *Bagneres*. long. 22. 15. lat. 42. 20.

Aquæ Cutiliæ, lacus Sabinorum in agro Reatino; vulgò *Lago de Contigliano*.

Aquæ Flaviæ, op. Hisp. in Bracarum & Callaicorum confin. op. amplum Portugalliæ, à Bracarâ Augustâ 11. leuc.

leuc. paulo pluribus à Bragantia. Populi *Aqui flavienses*. A Tito, & Vespasiano nomen habent. Vulgò *Chiaues*. long. 12. 30. lat. 41. 40.

Aquæ Gradatæ, vicus Carnorum apud Aquileiam, ab eâ 3. m. p. ubi S. Chrysogonus pro Christo capite plexus est. Vulgò *S. Cantiano*.

Aquæ mortuæ, op. Gall. Narbon. operâ C. Marii 100. m. p. Rhodani ostiis deductæ. Hæ etiam *Fossæ Marianæ* vocantur.

Aquæ Pataviæ. Plin. quæ *Fontes Aponi* Livio aliisque dicuntur.

Aquæ Passaris, vel *Passeris*, quarum Martialis etiam meminit 6. 42.

Non mollis Sinuessa, fervidique
Fluctus Passeris, aut superbus Anxur,
Non Phœbi vada, principesque Baiæ.

Aquæ Quintiliæ, sive *Quintilianæ*, op. Hisp. in Callaicis. *Aigues Caldes* Moletio.

Aquæ Regiæ, urbs Africæ episcopalis, sub Archiep. Carthaginensi. Anton. nunc pagus inter Hadrumetum & Suffetulam 50. m. p. *Casal Romol* vulgò dictus, teste Moletio.

Aquæ Sextiæ, urbs Archiep. & col. Gall. Narbon. Provinciæ metropolis, conventusque juridicus, Massiliæ finitima, ab eâ 5. leuc. in Bor. distans, ab Arelate 12. ab Avenione 13. in ort. inter Nemausum ad occ. 53. & Nicæam ad Varum in ort. 73. m. p. ex Strabone. Contractis in unum quinque syllabis *Aix* vulgò appellatur. Cæsi hic à C. Mario Teutones Cimbrique. long. 26. 45. lat. 42. 45.

Aquæ Solis, Anton. urbs Angliæ. *Thermæ* & *Aquæ calidæ* dicta; vulgò *Bathe*. *Vide Bathonia*.

Aquæ Statellæ, vel *Statyellæ* Plinio. Lombardiæ Cispadanæ op. quod *Acqui* hodie dicitur. Populi *Statellates* Livio, Ciceroni v. *Statiellenses* dicuntur. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 81. long. 30. 27. lat. 43. 35.

Aquæ Saessanæ, *Sinuessanæ*, Liv. Plin. Mart. vulgo *Torre di Bagni*, Thermæ apud Sinuessam Campaniæ urb. excisam. Aliis *Acque di Mondragone* dicuntur.

Aquæ Tarbellæ Auson. *Tarbellicæ* Anton. quæ *Aquensium civitas* lib. Provinc. Vide *Aquæ Augustæ*.

Aquæ Taurinæ, Plin. *Acqula* Ptolemæo op. Etruriæ apud Peliam flu. inter Senam 40. & Volsinios 10. in viâ quæ Romam ducit. Vulgò *Acqua pendente*. Populi *Aquenses*.

Aquæ Voconis, op. Hisp. citer. in Catalauniâ, teste Episcopo Gerundensi. *Balneole*, seu *Banneoles* vulgò dictum. Aquæ apud Geographos plura alia ejusmodi extant nomina, quæ partim Thermæ, partim urbes, & opida olim fuere.

Aquarii, hæretici quidam, sic dicti, quòd solam aquam afferebant in Calice sacramenti. Cælius Rhod. 18. 40.

Aquarius, undecimum Zodiaci signum, Capricorno proximum. Oritur 15. Cal. Febr. Fabulantur poetæ hunc fuisse Ganymedem, quem Jupiter ejus pulchritudine captus, ab aquilâ in cœlum raptum, ministrum suum fecisse existimatur. Catullus vocet *Hydrochoon*, Julianus *Aquæ fusorem*. Palladius *Aquæ gestatorem* Ovid. 2. Fast.

Jam levis obliquâ subsedit Aquarius urnâ.

Virgil. 3. Georg. —— *Cum frigidus olim*
Jam cadit, extremoque irrorat Aquarius anno.

Horat. Sat. 1. de formicâ.

Quæ, simul inversum contristat Aquarius annum,
Haud unquam prorepit. ———

Aquensium urbs, Vide *Aqua Bigerronum*.

Aquila, vir Judæus ex Ponto. Actor. 18. Alius qui libros Vet. Testamenti ex Hebræo in Græcum sermonē transtulit. Vossius de Art. Gram. 1. 3. *Aquila Ponticus ex Gentili Christianus, posteaque Judæus factus, cum Hebraicè didicisset, sub Cæsare Hadriano An. D. 129. Veteris Instrumenti libros Græce ita transtulit, ut verbum verbo redderet.*

Aquila, olim *Calydon*, urbs Ætoliæ episc: sub arch. Naupactensi ad Eugnum flu. vulgò *Ayton*, teste Sophiano.

Aquila, urbs Brutiorum, ex ruinis Furconii antiquissimi opidi à Longobardis ædificata. Volater. long. 37. 10. lat. 42. 29. Item Scythiæ flu. Herodot. Etiam *Aquila* Major & Minor Mauritaniæ Tingitanæ loca duo. Anton. Fuit & Tusciæ mediter. urbs, *Aquapendente* Leandro.

Aquila, sidus cœleste, cujus ala dextra circulum Æquinoctialem parum prodit: sinistra a. non longè à capite Ophiuchi videtur. Rostrum ejus à reliquo corpore dividit circulus à Cancro ad Capricornum perveniens. Exorto Leone occidit, oritur a. cum Capricorno. Habet in capite Stellam unam, in utraque pennâ unam, in caudâ unam. Inter astra a. receptus dicitur Aquila, quòd Jovem Cretensem, cum adhuc infans esset, in speluncâ, ne à Saturno patre occideretur, absconditum nectare nutriverit; uti tradidit Mæro Poetria Byzantina in his,

Νίκλας δ' ἐν πέτρῃ μέγας αἰετὸς αἰὲν ἀφύσσων
Γαμφηλῇ φορέεσκε ποτὸν Διὶ μητιόεντι.
Τὸν καὶ νικήσας πάτερ Κρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
Ἀθανάτων ποίησε, καὶ οὐρανῷ ἐγκατένασσεν.

Vel quod Jovi ad expeditionem bellicam adversus Titanes, qui parentes ejus in vincula conjecerant, accincto, hæc avis augurium futuræ victoriæ in Naxo attulerit, & arma pugnanti subministrarit. Unde & sibi sacram Jupiter in posterùm voluit; & in reliquis expeditionibus Aquilæ effigie pro signis militaribus usus est; quod imitati sunt postea Romani, ut author est Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 2. Imò attribuit illi tantam facultatem, ac immunitatem, ut nullo fulminis ictu lædi unquam, & solis fulgorem oculis semper apertis, ac minimè hebescentibus intueri posset. Vel etiam, quòd formosissimum illum Ganymedem Trois, Trojanorum regis filium, centesimo circiter anno ante bellum Trojanum, rapuerit, ac in cœlum portaverit, quò Deorum consuetudine frueretur: ut auctor est Apollonius Argonaut. lib. 3.

——— Μετὰ καὶ Γανυμήδεα, τόν ῥά ποτε Ζεὺς
Οὐρανῷ ἐγκατένασσεν ἐφέστιον ἀθανάτοισιν,
Κάλλεος ἱμερθείς. ———

Ubi Scholiastes. Τὸν δὲ Γανυμήδην Ὅμηρος οὐχ ὑπὸ Διὸς ἡρπάσθαι, ἀλλ' ὑπὸ τῶν θεῶν φησιν. Οὐδὲ δι' ἔρωτα καὶ πόθον, ἀλλ' ὅπως Διὶ οἰνοχοεύοι.

Τὸν καὶ ἀνηρέψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν.

Unde & traditum illi imperium in cæteras aves, teste Horatio, Carm. lib. 4.

Qualem ministrum fulminis alitem
Cui rex Deorum regnum in aves vagas
Permisit, expertus fidelem
Jupiter in Ganymede flavo.

Alii tamen tradunt, Jovem ipsum in Aquilam conversum, Ganymedem ex luco agris Priapenis, & Cyzicenis contermino rapuisse: unde locus ille postmodum *Harpagia* sit dictus, testante Strabone lib. 13. Verum raptor ille non Aquila fuit, neque Jupiter Phrygius, qui Ganymeden rapuit, aut rapi curavit, in Aquilam transformatus; ut poeticâ saltem fide traditur. Proinde suspicatur Philippus Cæsius navem fuisse *Aquilam* dictam, ob *Aquilæ* insigne, vel, si mavis, cohortem, aut exercitum Phrygium, Aquilæ picturâ in vexillis militaribus, ut modo diximus, utentem: quorum vel hujus, vel illius adminiculo Tantalus, Phrygiæ & Paphlagoniæ rex catamitum hunc abduxerit. Unde & Troi patri Ganymedis, ac Tantalo maximum bellum exortum esse, indicat Phanocles apud Eusebiū & Orosium.

Verum quidam hic intelligunt *Aquilam*, illam Typhone & Echidna, ut vulgò fabulantur, prognatam: quæ Promethei, Japeti filii, quem Osiris, sive Mizraim parti Ægypti præfecerat, cor, & jecur in monte Caucaso exedisse, & ab Hercule postea sagittis transfixa dicitur, uti traditum est Duridi Samio, Pherecydi lib. 2. & 10. Histor. Apollonio lib. 2. Argon. Hesiodo in Theogoniâ, ac Luciano in Prometh. & dial. de Sacrificiis. Hi Prometheum tantis cruciatibus à Jove affectum scribunt; quod igne (nempe rerum Divinarum, & Scientiarum cognitione) mortalibus divinitus adempto Minervæ (hoc est Sapientiæ auxilio) in cœlum ascenderit, ibique ferulâ ad currum solis admotâ, eum rursus in terram portaverit. Cujus tamen aliam causam affert Menander; nempe quia Prometheus invenerit fœminam (forte Philosophiam intelligit) omnium humanarum calamitatum auctorem, & animalium genus scelestissimum, vel quia Palladem, h. e. sapientiam amaverit: uti Duridi proditum. Verum de his plura in *Prometheus*. Antequam vero manum de tabulâ tollam, dicere est animus; quòd quidam veterum in ea quoque, ut videtur, fuerint opinione, animam Platonis in hanc Aquilam

lam cœlestem fuisse conversam. Et indicat idem Speusippus, aut quisquis ille fuit, qui Græcum illud epigramma in tumulum Platonis composuit, quod aliquis ita transtulit.

Cur, Aquila, ad tumulum hunc volitas? dic; nunquid ab astris
Hic habitare Deum forte aliquem intuitaes?
Imo anima extincti sum diva Platonis; Olympum
Quæ colo: sed corpus terrigenum Attica habet.

Aquilaria, locus in Africâ. Cæsar Comm. lib. 2.

Aquileia, seu *Aquilegia*, urbs Carnorum ad Natisonem flu. Romanorum colonia 52. m. p. distans à mari, juxta quam Timavum amnem nonnulli locarunt. Martialis.

Et tu Ledæo felix Aquileia Timavo.

Saltem non procul absuisse à Venetiis indicat Silius lib. 8.

Nec non cum Venetis Aquileia perfurit armis.

Dionys. Perieg. —— Τῶν αὖ πέρας Ἀδρίαο ἀλμυ
Νήσον ἐς ἀγχίστροφον Ἀκυληΐας. ———

Mela. 2. 3. *Natiso non longè à mari ditem attingit Aquileiam.* Ubi doctissimus Is. Vossius. *Aquilegiam* habent libri veteres, quemadmodum etiam passim apud auctores alios scribi notissimum est. Existimant plerique verum nomen esse *Aquileia*, dictamque fuisse ab *Aquila*, quæ dextrà, cùm urbs conderetur, advolavit; ut ait Julianus Imp. oratione de gestis Constantii; hinc aliqui vocarunt *Aquiliam*. Ego aliter puto, nempe *Aquilegium* antiquum fuisse nomen, sicque appellatum esse à fontium, & rivorum copiâ. Nam & fluvialibus aquis & putealibus urbs hæc abundabat, uti docet Strabo. Ex hac orti sunt Chromatius, ad quem Hieronymus sæpe scripsit, itemque Ruffinus Græce Latineque eruditus. *Agar* vulgó dicitur. Ausonius in Catalogo.

Nona inter claras Aquileia cieberis urbes.

Plura vide apud Cluver. de Ital. Ant. lib. 1. cap. 20. long. 36. 10. lat. 45. 45.

Aquili, Dii quidam, quos in aere posuit Capella unà cum Manibus & Heroibus: dicti quasi *nigri*. Glossa. *Aquilum*, μέλαν. Cæterum de Diis Aquilis Arnobius lib. 3. *Crinitos effingitis, alios senes, juvenes, pueros, Aquilos, casios*, &c. Malè est in Gloss. Papiæ. *Aquili*, species Dæmonum, qui in similitudine aquarum apparent, Grot. in Cap.

Aquilicia, sacra à Romanis fieri solita, cùm in magnâ siccitate, aqua esset elicenda; tunc n. Jovi immolabatur. Sacerdotes, *Aquilices*. Tertull. in Apol. & adversus Marcionem.

Aquilinus, Conf. Junii Rustici collega. Alius Æmiliani collega. Tertius Junii Maximi collega.

Aquilius Manius, Oppii legatus, à Mithridate crudelissimè interemptus. Arnobius Adv. Gen. lib. 1. *Innumerabiles alii gloriâ & virtute, & existimatione pollentes, acerbissimarum mortium experti sunt formas; ut Aquilius, Trebonius, Regulus.* Ubi de nostro Aquilio cum agere, rectè observavit doctissimus Casaubonus, magnum literarum lumen, & singularis pietatis ac probitatis exemplum, uti eum vocat Desid. Heraldus. Minutius Felix: *Viros cum Mutio, vel cum Aquilio, aut Regulo comparo.* Aquilio a. capto miris modis illusit Mithridates, tandemque τῷ σώματι αὐτοῦ καταχέων χρυσίον, ait Appianus in Mithridaticis; *Aurum in os infudit*; sic Plin. 33. 3. Ejusdem meminit M. Tullius de Lege Manilià.

Aquilius Severus, historicus, de quo sic Hieron. in Catal. scripe. illustr. *Aquilius Severus in Hispaniâ, de genere illius Severi, ad quem Lactantii duo epistolarum scribuntur libri, composuit volumen, quasi ὁδοιπορικόν, totius vitæ suæ statum continens, tam prosâ, quam versibus; quod vocavit καταστροφήν, sive πεῖραν: & sub Valentiniano Principe obiit.* Meminit & Honorius in Catalogo.

Aquillia, vel *Aquilia*, gens Romæ Patricia, quæ tamen paucos habuit claros, quamvis ex eâ nonnulli Consules fuere

Aquilo, ventus a Septentrione flans, à vehementissimo ictu & volatu, instar Aquilæ, sic dictus Festo teste. Græcis *Boreas*; siccus, & frigidus. Ovid. 3 Trist. 10.

Tantaque commoti vis est Aquilonis, ut altas
Æquet humo terras, tectaque rapta ferat.

Horat. Ἐπῳδῶν od. 10.

Insurgat Aquilo quantus altis montibus
Frangat trementes ilices.

Cæterùm Aquilonis violentiam nemo melius expressit, quàm Virgilius Georg. 3. vers. 196.

Qualis Hyperboreis Aquilo cùm densus ab oris
Incubuit, Scythiaque hyemes, atque arida differt
Nubila, tum segetes altè campique nutantes
Lenibus horrescunt flabris: summæque sonorem
Dant silvæ, longique urgent ad litora fluctus:
Ille volat simul arva fugâ simul æquora verrens.

Aquilones etiam dicuntur venti, qui 8 ferme diebus exortum Caniculæ antecedunt, & perflant diebus 40. quos vocant Etesias & Prodromos, quasi Præcursores.

Aquilonia, Hirpinorum in Italiâ op. Liv. lib. 10. *Tum exercitus omnis Aquiloniam est inductus.* Ptol. Ἰρπινῶν Ἀκυλωνία. Plin. 3. 11. Hirpinorum *Æculani*, *Aquiloni*. Lege *Æculanenses*, & *Aquilonienses*. Aliis est *Agnone* op. in Aprutio. Aliis *Anglona*, urbs excisa in Lucania Celso Cittadino *Lacedogna* urbs episc. Hirpinorum sub arch. Compsano. Sed situs repugnat. Nam Aquilonia, ut ex Livio patet, erat inter Beneventum. & Luceriam; Laquedonia v. Melphi & Monti viridi proxima est. Quare illam prorsus extinctam cum Volaterrano putat Ferrarius.

Aquincum, Pannoniæ infer. urbs. Ptol. *Cepol* Lazio.

Aquinius, malus quidam poeta. Cic. 5. Tuscul. *Adhuc neminem cognovi poetam, & mihi fuit cum Aquinio amicitia, qui sibi non optimus videbatur.*

Aquinum, Latinorum op. ad fines Samnitum, quod Melpha flu. alluit. Strabo. Vulgò *Aquino*. Sil. lib. 8.

Commovet, atque viris ingens exhaurit Aquinum.

Dicit Author hujus Dictionarii Aquinum Thomæ Doctoris Scholastici patriam fuisse, qui inde *Aquinatis* nomen sibi obtinuit. Addam ego & Juvenalis quoque patriam fuisse. Sic n. ipse, Sat. 3.

——— *Et quoties te*
Roma tuo refici properantem reddit Aquino.

Pro *Melpha* a. suprà lege *Melpis*, idque authoritate Strabonis. Sic. n. ille lib. 5. Ἀκύινον μεγάλη πόλις ἐστὶ, παρ' ἣν ὁ Μέλπις ῥεῖ ποταμός. Haud perinde magnus est amnis iste; de urbis v. magnitudine, præter Silium, idem satis apertè testatur Tullius, dum ait *frequens esse municipium*. Philip. 2. Coloniam fuisse à Romanis deductam, testis est Corn. Tacitus Hist. 2. *Occidi Dolabellam jussit, quem in Coloniam Aquinatem sepositum ab Othone supra retulimus.* long. 73. 37. lat. 45. 28.

Aquisgranum, Gallicè *Aix*, urbs Imperialis in Menapiorum finibus, inter Rhenum & Mosam sita, Romanorum Imperatorum prima in auguratione, & coronatione. D. Caroli Magni sepulturâ, septennalique peregrinorum visitatione celebris. Nomen habuit à *Grano*, Neronis fratre (ut quidam putant) qui *Aquas* calidas in hoc tractu inveniens, juxtà habitavit, atque arcem struxit, cujus adhuc extat monumentum, turris Grani dicta. quam quidem arcem sunt qui credant Veterram esse, cujus meminit Ptolemæus. long. 27. 37. lat. 50. 45.

Aquitania, regio, tertia Galliæ pars. A Circio Oceanum habet, qui *Aquitanicus sinus* dicitur; ab Occasu Hispaniam; à Sept. Lugdunensem provinciam; a Meridie Narbonensem. In eâ Tolosa, & Burdigala civitates; Populi *Aquitani*. Plin. 4. 17. *Gallia omnis Comata, uno nomine appellata, in tria populorum genera dividitur, amnibus maximè distincta: A Scaldi ad Sequanam, Belgica: ab eo ad Garumnam, Celtica, eademque Lugdunensis: Inde ad Pyrenæi montis excursum, Aquitania. Aremorica* olim dicebatur. Ἀκυϊτανία Stephano, Ἀκυιτανία Ptolemæo. Vulgò *Gascogne*, & *Guienne*

Aquites, nomen sacerdotis. Val. Flac. lib. 6.

Indigenis sacratus aquis, magnique sacerdos
Phasidis Arctois Aquites errabat in armis.

Aquula, op. Hetruriæ. Vide *Aqua Tarbellæ*.

A R.

Ar, civitas Moabitarum, sive *Ars*, sonat *civitas Solis*. nam חרס *Ares* est *Sol*. Vel quasi urbs Ostracina, nam *Ares* etiam ὄστρακον, sive *testa*. Hieronymus. Idem: *Moab provincia Arabum*, &c. *Hujus metropolis civitas Ar: quæ hodie ex Hebræo & Græco sermone composita Areopolis nuncupatur.* Non quod Ἄρεος i. e. *martis civitas* sit. Interpretatur a. *Ar* ער ἀντίδικος i. e. *adversarius*.

Ara, urbs Assyriorum. 1 Par. 5. Hieronymus in Qu. Hebr. ipsam *Rages* esse scribit, Medorum civitatem, de qua Tobiæ cap. 1. Lat. *mons*, aut *prægnans*, sive *demonstratio*.

Ara, filius Jether. 1 Par. 7. Lat. *maledicens*, aut *videns*.

Ara, civitas Arabiæ regia, & insula Arabiæ adjacens.

Ara, cœleste sidus. Cujus mem. Ovid. Met. 2.

Neu te dexterior tortum declinet ad Anguem,
Neve sinisterior pressam rota ducat ad Aram.

Cicero in Arateis.

Inde Nepes cernes propter fulgentis acumen
Aram, quam flatu permulcet spiritus Austri.

Horizontem nostrum stringit media nocte sub finem Junii, meridianum transiens: & duodecim in globo nostro complectitur stellas. Θυτήριον Arato dicitur. Sic n. ille.

Αὐτὰρ ὑπ' αἰθομένῳ κέντρῳ τέραος μεγάλοιο
Σκορπίου, ἄγχι νότοιο Θυτήριον αἰωρεῖται.

Cæterum *Aram* hanc Cœlestem denotare aiunt aram illam jussu Deorum à Vulcano, sive ut ait Eratosthenes apud Arati Scholiasten, à Cyclopibus, nempe Vulcani fratribus & ministris, extructam; super quâ Jovi adversus Titanas bellum suscepturo, fidelitatis sacramento Dii omnes sese obstrinxêre. Itaque auxilio Deorum devictis Titanibus, Jupiter in perpetuam rei memoriam Aram illam inter astra locasse dicitur. Alii tamen Aram hanc in cœlo collocatam dicunt in gratiam Chironis Centauri; nempe quòd lupum, qui etiam hinc *Victima Centauri* dicitur, & Aræ in cœlo proximus est, in ejusmodi arâ immolaverit. Quæ insimul & Chironi ante oculos sit posita, ut ejus insignis erga deos immortales religio & pietas in perpetuum demonstretur.

Ara Lugdunensis, vulgò *Ainay*, cœnobium nunc prope Lugdunum, ad Araris cum Rhodano confluentiam, de quo Juvenalis Sat. 1. ——— *Et sic*

Palleat, ut nudis pressit qui calcibus anguem,
Aut Lugdunensem Rhetor dicturus ad aram.

Caligula siquidem, teste Suetonio, Lugduni certamina oratoria eâ lege instituit, ut victi victorum laudes componerent, vel præmia illis conferrent; qui maximè displicuissent, spongiâ, linguâve scripta à se delerent, nisi aut ferulis objurgari, aut flumine proximo mergi maluissent. Oratores a. illic dicturi metu pallebant, propositum supplicium timentes.

Aræ, dicuntur saxa quæ inter Africam & Sardiniam medio mari eminent. Sic dictæ quòd ibi Afri & Romani fœdus inierint. Virgil. Æn. 1.

Tres Notus abreptas in saxa latentia torquet,
Saxa vocant Itali, mediis quæ in fluctibus Aras.

Hi scopuli novem fuisse dicuntur, mox *Ara Propitia* vocatæ. Sisenna, citante Servio, atque etiam Claudius Quadrigarius 1 Annal. has Aras *Neptunias* vocat.

Araas, Lat. *ira*, vel *calor confidentiæ*, sive *protectionis*. Pater Thecue, patris Sellum, mariti Huldæ Prophetissæ. 4 Reg. 22. Hebraice *Harethas*, qui. 2. Par. 34. *Hasra* dicitur.

Arab, Lat. *insidians*, vel *multiplicans*, aut *fenestra*, sive *locusta*, civitas in tribu Judæ. Jos. 15.

Araba, nomen viri. 1 Mac 19.

Arabarches, publicanus apud Ægyptios. Juvenal. Sat. 3.

——— *Inter quas ausus habere*
Nescio quis titulos Ægyptius atque Arabarches.

Ubi alii *Alabarches*. Ἀλάβα Hesychio est μέλαν ᾧ γράφομεν: Quidam volunt significare etiam scriptum de tributo, quod pro pecorum pastu solvitur. Inde *Alabarches*, qui præest huic scribendi muneri. Schol. Juvenalis Arabarchen ait irrisoriè dictum, quasi *Arabum principem* i. e. servorum, qui essent Romæ ex Arabiâ. Vide Alciatum & Brodæi Miscellanea.

Arabathane, nomen civitatis. 1 Mac. 5.

Arabia, triplex Asiæ regio. 1. *Deserta*, hodie *Beriara*, teste Villanovano, cum aliis; inter Syriam ad occid. & Arabiam Felicem ad ort. atque inter Mesopotamiam ad Sept. Euphrate fluvio dissseparante, & Arabiam Petræam ad Aust. 2. *Felix*, hodie *Aiman*, & Turcis *Gemen*, vel *Giamen*, amplissima, inter 2. maximos sinus Arabicum & Persicum perstricta, inter occid. & ort. longissimè excurrens, mari Rubro, Indiam versus definita; in quâ Sabæi populi, multaque regna continentur. 3. *Petræa* demum. Nabathæa Straboni & Plinio. *Barraab*, & *Bengaueal*, aliisque nominibus hodiè appellata; inter Palæstinam ad occ. Jordane, & Asphaltite lacu divisa, & Arabiam Fel. ad ort. ac inter Desertam ad arctos, Ægyptum a. partemque sinûs Arabici ad meridiem. Hesychius. Ἀραβία τόπος Συρίας, καὶ κόσμος γυναικός. Hinc *Arabius*; nam quoties aliquem loquacitatis notare volumus *Arabium tibicen* dicimus. Græcè Ἀράβιος αὐλητής; Item *Arabius nuncius*, Ἀράβιος ἄγγελος: In eos dici solitum, qui à semel cœptis nunquam desistunt. Adagium hinc natum existimant, quòd olim sola mancipia musicam exercerent, quæ plerumque ex Arabiâ producebantur. Citatur ex Menandro; illiusque meminit Julius Pollux: Populi *Arabes*, & *Arabi* Virgilio Æn. lib. 7. quos cum Hyrcanis conjungit.

Sive Getis inferre manu lacrymabile bellum,
Hyrcanisve Arabisve parant, seu tendere ad Indos,
Auroramque sequi, Parthosque reposcere signa.

De nominis origine hæc Simpsonius. *Arabia* Hebræis ערב *arab*, à locis campestribus ac desertis, nam ערבה *arabah* desertum est vel solitudo campestris. Vel à mixtis populis, nam ערב est miscuit; mixtum etiam coitum habebant, de quo posteà. Non de nihilo est (inquit Bochartus) quod ערבי (*Arabi*) Arabs, ערב (*ereb*) vespera, & עורב (*oreb*) corvus fiot ab eâdem radice. Nec desunt qui Arabas ab Homero Ἐρεμβοὺς dici volunt, quasi Ἐρεμνούς, vel Ἐρεμβονούς, i.e. nigros. Vide Strabonem, & Magnum Etymologicum. Aliter de la Cerda. De Etymo Arabum scias (inquit) eâ voce notari *latrones*, ut Chananæis *mercatores*, Chaldæis *Mathematicos*. Auctor Hieronym. in cap. 3. Hierem. Arabia olim pretiosis unguentis notissima. Lucian. de Syriâ Deâ. Ἀπόζει δὲ αὐτῇ ὀδμὴ ἀμβροσίη, ὁκοίην λέγουσι τῆς χώρης τῆς Ἀραβίης. Unde Dionysius.

Αἰεὶ κηώεντα θύοις ὑπὸ λαρὸν ὀδωδεν,
Ἢ θύου, ἢ σμύρνης, ἢ ἠδέος καλάμοιο,
Ἢ καὶ θεσπεσίοιο πεπαινομένης λιβάνοιο.

Tibullus lib. 2. eleg. 2.

Urantur pia thura focis, urantur odores,
Quos tener è terrâ divite mittit Arabs.

Idem. *Possideatque metit quicquid benè olentibus arvis*
Cultor odoratæ dives Arabs segetis.

Idem. *Illic quas mittit dives Panchaia merces,*
Eoique Arabes, dives & Assyria.

Propertius lib. 2.

Adflabunt tibi non Arabum de gramine odores.

Idem lib. 3. eleg. 11.

Et Tyros ostrinos præbet Cadmea colores,
Cinnamon & multi pastor odoris Arabs.

Ovidius in Epist. Sapphûs,

Non Arabum noster rore capillus olet.

Quint. Curt. lib. 5. *Arabia odorum fertilitate nobilis regio.* Vide Plin. 5. 11. Plautus in Milite glorioso. *Ut Arabia fumificem odore.* Idem in Pœnulo. *Arabus* (ita Charisius) *murrhinusque odor omnia complebat.* Statius 5. Silvarum Epicedio in Patrem

——— *Odoratas nec Arabs decerpsit aristas.*

Divitias ejus passim innuit Horatius. 1 Ep. 7.

——— ——— *Nec*
Otia divitiis Arabum liberrima muto.

Et Carm. 1. 29. *Icci beatis nunc Arabum invides*
Gazis. Et Carm. 3. 14.
Intactis opulentior
Thesauris Arabum & divitis Indiæ.

Idem Carm. 2. 12. *Plenas aut Arabum domos.*

Idem alibi. *Quid maris extremos Arabas ditantis, & Indos.*

Seneca Tragœdus. *Et qui sagittas divites Arabes linunt.*

Mollitiem Arabum notat Catullus; Ad Fur. & Aurel.

Sive in Hyrcanos Arabesque molles.

Itemque Manilius, lib. 4.

——— *Molles Arabes, terramque ferentem*
Delicias, variaque novos radicis odores.

Idem alibi. *Et molles Arabes silvarum ditia regna.*

Claudianus. *Te Medus, te mollis Arabs, te Seres adorant.*

Dionysius vers. 968.

Οὐχ ὡς ἀβροβίων Ἀράβων γένος.

Denique Sabæos, Arabiæ Felicis gentem, *molles* vocat Virgilius, Georg. lib. 1.

Molles

——— Molles sua thura Sabæi.

Notandũ hic quòd quamvis prima syllaba in *Arabs* semper corripiatur, in *Arabia* tamen eam produxit Propertius lib. 2. eleg. 10.

Et trevàt intactæ te domus Arabiæ.

Idem eodem libro, Eleg. 11.

Nec siqua Arabio lucet bombyce puella.

Porro Arabes, qui Felicem incolunt Arabiam, eâ olim utebantur consuetudine, ut una omnibus consanguineis uxor esset. Ex his n. (teste Strabone, lib. 6.) qui primus ad eam ingrediebatur, posito præ foribus baculo (nam baculum ex more quisque gerebat) cum eâ coibat, ipsa tamen cum natu grandiore noctes agebat. Adulter apud eos capitis damnabatur, qui ex eo deprehendebatur, quod alius generis esset. Unde hoc relatu dignum aliquando accidit. Erat enim cujusdam regis filia, mirâ pulcritudine, cui quindecim erant fratres, qui ejus omnes æquè amore flagrabant: propterea alius post alium junctim ad eam ingrediebantur. Illa autem assiduo coitu jam defessa, rem hujusmodi comminiscitur. Fecit surculos non utique fratrum surculis absimiles: ex quo statim ab eâ quispiam exibat, surculum aliquem similem ante januam ponebat, quo fratres, qui invicem sequebantur, surculum præ foribus fixum cernentes, eorumque aliquem intus esse putantes, ab ingressu arcerentur. Verum cum aliquando omnes in foro essent, unus ad fores accessit, & cum baculum vidisset, suspicatus adulterum intus esse, currens ad patrem, sororem de stupro accusavit: sed cognitâ re, eam falsò criminari convictus est. Hæc Strabo. Arabes masculos suos omnes annum decimum tertium agentes circumcidere solent, quòd eo ætatis tempore Ismael, gentis illius author, fuerit circumcisus, Gen. 17. Conjector in locum.

Arabicus sinus, quem Dionysius cum auctore libri de mundo, cap. 3. & aliis plerisque Græcis, à mari Rubro perpetuò distinguit. Mare n. Rubrum ipsis Oceani pars est inter Æthiopiam & Indiam interjecta. Ex Latinis tamen aliqui, atque etiam ex Græcis nonnulli, ad sinum etiam Arabicum, & Persicum, ex Oceano illo prodeuntes, Rubri maris nomen extendunt. Ita Seneca in Troade.

Tepidum rubenti Tigris immiscet freto.

Ubi per *fretum rubens* Sinum Persicum intelligit, in quem Tigris se exonerat: Et Plinius non semel nomine maris Rubri, sinum Arabicum intelligit, ut lib. 5. cap. 11. quod & à LXX Interp. fit, & ab auctore epistolæ ad Hebræos, cap. 11. Ex quorum verbis malè intellectis ortus est quorundam error, qui nomen maris Rubri sinui isti (qui Hebræis ים־סוף mare *Suph*, quasi mare *algosum*, seu *caricosum* dicitur) proprium putarunt. At Plinius maris Rubri nomen Sinui huic cum Persico commune facit, quatenus sc. uterque ex Oceano Rubro (ut ab Horatio vocatur) prodit, & ejusdem quasi pars est, ut patet ex lib. 6. cap. 23. 24. 25. ubi de Mari Rubro propriè dicto, h. e. Oceano Meridiano, loquens, cap. 24. *in duos*, inquit, *dividitur sinus*, de Persico & Arabico verba illa mox explicans. Sic Solinus cap. 58. *Irrumpit hæc litora Rubrum mare, idque in duos sinus scinditur.* Neque aliter accipienda videtur sacrorum Interpretum sententia; quanquam enim ים־סוף illis ἐρυθρὰ θάλασσα redditur, non tamen hoc ita accipiendum, ac si par esset nominis utriusque extensio: Sed quod mare Rubrum latius sumptum etiam ים־ס seu Arabicum sinum, tanquam partem ex ipso prodeuntem, complecteretur. Guil. Hill. *Mar di Meccha* ab accolis vocatur. Ear. *Bohar Corsan*, i. e. mare clausum dicitur.

Arabis, vel *Arabius*, *Arbis* Plinio. Indiæ flu. qui ab Arbiis montibus per Drangas, & Gedrosios in Oceanum defluit. Ejus accolæ *Arabitæ*. Steph. Item Æthiopiæ vicus. Ptolomæo.

Arabissus, urbs Armeniæ min. in confin. Comagenes. Anton.

Arabo, flu. & urbs Pannoniæ sup. in Hungariâ. Anton. *Arabo* Ptolemæo. *Rab* utrumque incolis vocatur, urbs vero *Giavarin* Italis dicitur.

Arabriga, Lusitaniæ urbs mediterranea: hodiè *Arrabida*.

Arabs, vel *Arabus*, Apollinis fil. ex Babylone, ut inquit, Plin. lib. 7. quem artis medicæ repertorem fuisse dicit: fortasse, quòd Babylone natus ibi medicinæ studuerit, postea autem ad Arabas detulerit. Item *Arabs*, vel *Arabus* est lapis eburnei candoris, qui in pulverem redactus aptissimus dentifriciis est. Plin. 36. 22.

Arabyza, civitas Cauconidis, quæ nunc *Pesenas*. Steph. ubi malim *Pessinus*.

Arach, vel *Erech*, civitas à Nimrode constructa, Gen. 10. Ἄρεκκα Ptol. urbs Susianæ dicitur, à quâ videntur Arabes hodieque *Irakam* appellare. *Irakam* enim dispescunt in Aghemicam, sive Persicam, & Arabicam. Golius. Salmasius autem *Arach* & *Irakam* pro diversis habet ob diversam scripturam; Gain sc. & Elif. Ab Areccâ vero dicti *campi Areccæi* apud Tibullum, ut idem notat.

Arachne, puella Lydia, Idmonis filia, lanificii peritissima, ægrè ferens opus suum à Pallade, quâcum certamen susceperat, confractum, laqueo gulam sibi fregit, quam Pallas in araneam transmutavit, uti testatur Ovid. Met. 6. in his. *——— Doluit successu flava virago;*

Et rupit pictas, cœlestia crimina, vestes.
Non tulit infelix: laqueoque animosa ligavit
Guttura: pendentem Pallas miserata levavit:
Post ea discedens succis Hecateidos herbæ
Spargit, & extemplo tristi medicamine tactæ
Defluxere comæ: cumque his & naris, & aures.
Fitque caput minimum toto quoque corpore parvæ.
In latere exiles digiti pro cruribus hærent,
Cætera venter habet: de quo tamen illa remittit
Stamen; & antiquas exercet aranea telas.

Constat, inquit Plinius, Arachnen linum, & retia invenisse, cujus filius Closter fusos in lanificio invenit. Juvenal. Sat. 2.

——Vos tenui prægnantem stamine filum
Penelope melius, levius torqaetis Arachne.

Hoc etiam nomine, ut scribit Livius, est civitas Thessaliæ.

Arachnæum, mons in Argo. Steph.

Arachosia, civitas non procul à Massagetis, à Semiramide condita, quæ etiam *Cophen* vocabatur, à *Cophe* flu. qui in Indum influit. Steph. Item unà è Satrapiis ultra Indum flu. cujus meminit Plin. in descriptione Indiæ, & Strabo lib. 11. Item Asiæ regio, *Cabul* Castaldo, *Chesimur* Mercatori.

Arachoti, vel *Arachotæ*, Indiæ populi, ab Arachoto flu. sic dicti, qui ex Caucaso profluit. Dionysius vers. 1096. Λινοχλαίνους Ἀραχώτας vocat, induens eos *lineis vestibus indui solitos*. Sic Indos quosdam *lineis peplis vestiri* refert, Solinus cap. 55. Et *centum legatos decem gentium, quæ Arachosiis tributaria fuerunt, lineis vestibus auro intextis indutos fuisse*, refert Q. Curtius lib. 9.

Arachotos, lacus & flu. Arachosiæ. Fluvius *Sim*, lacus *Bimara* dicitur.

Arachthus, unus è quatuor nobilissimis fluviis Epiri non procul à Nicopoli in sinum Ambracium influens. Strabo lib. 7. Item op. ejusdem nominis in Acarnanum finibus *Spagmagmurisi* incolis, teste Nigro.

Aracillum, *Arracillum* Floro, *Aracœlum* Antonino, op. olim, nunc pagus Hisp. Tarracon. *Arcaiola* hodiè vel *Arexil* Garibæo. *Araciol* a. Hieronymo Zuritæ.

Aracynthus, mons Acarnaniæ. Plinio 4. 27. Bœotiæ Stephano. Sed leg. Αἰτωλίας. Casaub. Vibius Sequester Atticæ tribuit, Servius Thebis, Eust. in Dionys. Ætoliæ; Sunt etiam qui Arcadiæ montem faciunt, sed falsò; nam in Vibio leg. *Acarnaniæ* non *Arcadiæ*, ex notâ Brodæi, lib. 2. Miscellan. cap. 8. Inde mirè variatum ab interpretibus in explicatione versus illius Virgilii Ecl. 2.

Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho.

Nam qui dici Aracynthus potest mons Actæus, cum in Atticâ non sit? Vibii n. opinio cum nullo consonat veterum Geographorum. Ergo in tantâ varietate Stephano adhæreamus & Servio, qui Bœotiæ & Thebarum montem faciunt, hoc enim quadrat cum superioribus; nam ille qui Dircæus, id est, Bœotius, aut Thebanus, canebat in monte Bœotiæ, aut Thebarum. Sed quid de epitheto dicemus sumpto ab Atticâ? Placet duplex solutio, inquit de la Cerda, aut Fulvii, aut Germani. Lector, quam velit, eligat. Ait prior *Actæum* hic sumi pro παραθαλασσίῳ. i. e. *literali*; sicut *actam* Virg. Æn. 5 posuit pro *litore*. Posterior

accipit *Actæum* pro *saxoso* & *petricoso*, more Græcorum, qui ἀκτὰς non solum vocant litoralem oram, sed τόπον πετρώδη, Nam & Homero ἀκτὴ τρηχεῖα est promuntorium, seu scopulus, & ἀκταὶ Ammonio sunt loca maris petricosa, sicut θῖνες arenosa. Oppianus Cynoeget. 3.

——— — Ταυχεῖα εἰσελθόντες ὑπὲρ ἀκτάς.

Demum hanc rem firmat Propertii auctoritas, qui Virgilium interpretans, lib. 2.

——— *Victorque canebat*

Pæana Amphion rupe, Aracynthe, tuâ.

Ejus meminit Dionysius vers. 431

Τῶν δ' ὑπὲρ ἐς νότον εἶσιν ὑπὸ σκοπιῆς Ἀρακύνθου

Αἰδῶοι Ἀιτωλῶν πεδίον μέγα ———

Juxta Pleuronem urbem fuit, teste Strabone lib. 10.

Arad, Lat. *Onager*, aut Syriacè *draco*, civitas Amorrhæorum ad sortem Judæ pertinens, ad austrum, solitudini Cades vicina. Num. 21.

Araden, urbs Cretæ, quæ & Ἀνώπολις, quod superiori loco sit. Steph.

Araduca, urbs Lusitaniæ. Ptol. Hodiè *Arzua*.

Aradueta, Lusitanorum urbs. Ptol. *Lamaraute* Moletio.

Aradus, insula Phœniciæ apud Orthosiam urb. ponte juncta continenti, à litore olim 20 stadiis recedens, cum urbe ejusdem nominis ab *Aradio* vel *Arvadæo* filio Chanaan condita. Dionysius Perieg.

Ἀγχοῦ δὲ Φοίνικας Ἄραδος.

Vide Melum 2. 7. Geographum lib. 16. & Plin. 2. 103. & 5. 31. Etiam Aradus nomen insulæ cujusdam prope Cretam, & alterius in sinu Persico, quamvis Aradii Phœnicios jactitent suos esse colonos. Vide Boch. Geogr. Sacr. p. 346. & Vossium ad Melam p. 202.

Aræ Flaviæ, Germ. urbs ad Danubium. Ptol. vulgò *Nordlingen*. long. 32. 30. lat. 48. 49.

Aræ Cæsaris, locus Sarmatiæ Europææ apud Tanaim flu. Ptol. quæ & *Aræ Alexandri*. Hodie *Veliki Prevuoz*, teste Sigismundo Herbersteinlo.

Ara Philænorum, *villa Philæni* Ptol. op. Africæ maritimum, & extremum in Cyrenes conf. teste Lud. Marmolio, cum aliis; cujus mem. Sallust. & Val. Max. Vulgo *Naiu*; Aliis *Porto di Sabia* dici videtur.

Aræ Sestianæ, sive *Aræ tres Augusti*, Trileucum vel Τριλεύκιον Ptolemæo, ut situs persuadere videtur, vulgò *Capo di Pennas*, in peninsulâ Asturum apud Gigiam op. ab Oveto 7. leuc. in Bor. recedens. *Scythicum* Melæ dici videtur.

Aræ Sextianæ urbs Hispaniæ in Gallæciâ. Plin. *Turris Augusti* Melæ, *Lucus Augusti* Ptolemæo; hodiè *Lugo*, teste Ambrosio Morali. Sed *Aræ Sextianæ*, quæ eædem cum *Sestianis* dici videntur, à Luco Augusti diversæ sunt: illæ enim litorales, Lucus v. in mediter. est.

Ara Solis, promuntorium Callaicorum. Ptol. *Capo di Mongia* Moletio. Sed Græci codd. Σηστίου βωμὸς habent.

Arathyrea, regiuncula Achaiæ, postea *Asophis* dicta, urb. habens ejusdem nominis, quam Hom. in Catalogo ab amœnitate commendat, Ἀραιθυρέην ἐρατεινὴν eam appellans. Strabo lib. 8. Plin. 4. 5. Ἀραιθυρέα, ὄνομα πόλεως, corrupte apud Hesychium pro Ἀραιθυρέα.

Aræus, Jupiter dictus, ad quem cuncti precantur. Cæl. Rhod. 15. 18.

Araga, Arabiæ Felicis urbs. Ptol.

Aragus, flu. Molossorum Strabo. Item Hisp. flu. hodie *Arga*, teste Morali, qui dicit eum non longè à Bayona, urbe Gall. Aquitanicæ oriri & in Egam flu. influere.

Aralius qui & *Analius*, 7. Assyriorum rex, regn. an. 11. Claruit ingenio, & studio militari, & (quod mirum) primus adauxit pompas, & gemmas, ac muliebres delicias.

Aram, Lat. *celsitudo* (unde Hesychius Ἀράμ, ὑψηλός) seu *decipiens*, aut *maledictio eorum*; filius Sem. Gen. 10. Filius item Somer. 1 Par. 7.

Aram, in Hebræo *Ram*, Lat. *excelsus*, vel *proiiciens*; filius Esrom. Cæterum de locorum nominibus, quibus vel præfigitur, vel postponitur nomen *Aram*, vide Boch. Geogr. Sacr. lib. 2. cap. 6.

Arama, civitas in tribu Nephthali. Jos. 19.

Arambys, urbs Africæ ab Hannone condita, de quâ vide Boch. de Phœn. col. lib. 1. cap. 37.

Aramæi, Scythæ. Scribit n. Plin. Scythas vocatos esse Sacas à Persis, & ab antiquis *Aramæos*. Syri etiam *Aramæi* dicti sunt. Vide *Arimi*.

Aran, fil. Thare, patris Abrahami Gen. 11. Hebr. *Haran*.

Arancilis, Hesychius Ἀρανκιλις, πόλις Αἰγύπτου.

Arandis, Lusitaniæ urbs. Ptol. *Torrevedra* Moletio. long. 16. 55. lat. 42. c.

Aranium, op. in Æthiopico sinu. Plin. 6. 29.

Aranthus, Bebryeius octo cubitis longus fuisse dicitur.

Arantia, urbs, *Phlius* postea dicta. Steph. qui etiam in *Arathyrea* de eâ scribit.

Arasbea, ins. Cariæ. Steph. Parthenius in Iphiclo.

——— Καὶ εἰνάλιον Ἀρασβέαν.

Araphen, pars tribus Ægeidis. Steph.

Arapotes, Plinio *Maria*, & *Mareotis*, Μαρεία, ἢ Μαρεῶτις Straboni. Μαρεία ἢ Μαρεῶτις Stephano, lacus Ægypti, Alexandriæ incumbens à plagâ meridianâ. *Butheira* Zeiglero dicitur. Aliis *Lago de Antacon*. Pro Arapotes *Rhacotes* lelegendum, & non *lacum* sed *locum* suadet Pintianus in Plin. 5. 10.

Arar, flu. Gall. Narbon. à monte Vogeso per fines Heduorum & Sequanorum in Rhodanum juxta Lugdunum fluens. Plin. 3. 4. Clarus ponte Cæsaris, uno die militum opere fabricato. *Araris* item dicitur, vulgò *La Saona*. Porro *Arar* Britannis *lentum* sonat, ut Ebræis אחרי *aharai* Prov. 28. 23. à verbo אחר *ahar*, tardare, seu morari. Inde *Arari* fluvio nomen, qui Cæsare teste, *fertur incredibili lenitate, ita ut oculis, in quam partem fluat, judicari non possit*. Plin. 3. 5. *Fertilissimus arvis Rhodanus, rapiens se ex Alpibus per Lemanum lacum, segnemque deferens Ararim*. Claudianus *Lentus Arar Rhodanusque celer* — vel *velox* ut in editione Heinsianâ Silius lib. 4.

Spumanti Rhodanus proscindit gurgite campos,

Auget opes, stanti similis, tacitoque liquore

Mixtus Arar. Idem lib. 14.

Quorum serpit Arar per rura pigerrimus amnis.

Lucan. lib. 1. — *Quâ Rhodanus raptum velocibus undis*

In mare fert Ararim. Et lib. 6. sensu contrario

——— *Rhodanumque morantem*

Præcipitavit Arar. Claud. 2. in Eutrop.

Quâ Rhodano stimulatus Arar. Seneca in Apotheôsi.

Ararque dubitans quo suos cursus agat.

Strabo lib. 4. γενόμενος ἐξ ἀμφοῖν Ἄραρ συμμίσγει τῷ Ῥοδανῷ. Inde putarunt Græci nomen invenisse παρὰ τὸ ἡρμόσθαι, cùm ante *Brigulus* vocaretur. Plut. in lib. de Flum. Ἄραρ ποταμός ἐστι τῆς Κελτικῆς, τὴν προσηγορίαν εἰληφὼς παρὰ τὸ ἡρμόσθαι τῷ Ῥοδανῷ, καταφέρεται γὰρ εἰς τοῦτον κατὰ τὴν χώραν τῶν Ἀλλοβρύγων· ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Βρίγουλος. Ibidem multa de Arari ex Callisthenis Galaticis.

Ararat, regio Armeniæ, aut ipsa Armenia. 4 Reg. 19. Mons est, juxta Boccatium, majoris Armeniæ. Lat. *maledictio tremoris*, sive *lux currentis*. Vide Virum magnum Geogr. Sacr. lib. 1. cap. 3.

Ararauceles, pop. in Cyrenaicâ reg. Plin. 5. 5.

Arareua, Nomadum regio, ex magnâ parte deserta, cujus Sabus rex fuit. Strabo. lib. 10.

Ararus, Scytharum flu. in Heniochis montibus oriens, & per Armeniam fluens. Vide Herod. lib. 4.

Araspes, Medus quidam, cui Panthea Abradatæ uxor à Cyro asservanda data est. Cæl. Rhod. 13. 33.

Aratia, ins. contra Persidem, cum monte alto, Neptuno sacra. Plin. 6. 25.

Arator, Poeta Christianus. Romanus Subdiaconus, qui Historiam Apostolicam, à D. Luco conscriptam, hexametro versu expressit. Floruit A. D. 544.

Aratrii, Indiæ intra Gangem gens, Arr. in Periplo.

Aratus, Poeta Solensis. Scripsit, quæ extant Φαινόμενα, & Διοσημεῖα, in quibus situm, motum, ortum, occasum, & numerum explicat stellarum apparentium. Quo libro adeo delectati fuere Claudius, & Germanicus Cæsar, ut Latinum fecerit uterque. Vertit eum Latine & Cicero adhuc adolescens. Taceo Rufum Festum Avienum, qui eundem Latinis versibus eleganter expressit. Ovidius.

Cum Sole & Lunâ semper Aratus erit.

Ejus pulcherrima est hæc sententia.

Μόχθος μοι τ' ὀλίγος, τὸ δὲ μυρίον αὐτίκ' ὄνειαρ

ἔσσετ' ὑπερφρονέοντι καὶ ἀσυλλάγμονι ἀνδρί.

Verum

Verum de Arato nos alibi. Hic tantum notet Lector, Arati hujus meminisse Theocritum Idyll. 6.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν ποτ' Ἄρατε, συνάγαγον.

Ubi Schol. Πρὸς τὸν Ἄρατον ὁ ποιητὴς τὰ Φαινόμενα γεγραφότα φίλον ὄντα διαλέγεται ὁ Θεόκριτος, ἐπιχώριος γὰρ ἦν αὐτοῦ. οὗ καὶ ἀναγκαίως μνημονεύει. Hinc *Arateus*. Cinna apud Isidorum.

Hæc tibi Arateis multum invigilata lucernis
Carmina, &c.

Alius fuit *Aratus* Sicyonius, optimus princeps, qui patriam suam à tyrannide liberavit, de quo Tullius lib. 3. Officiorum, & Livius lib. 69. & 70. Polyb. lib. 2. & Plut. in ejus vitâ.

Aravisci, *Arabisci* Ptolemæo, Pannoniæ pop. Scordiscis finitimi, iis borealiores, qui nunc *Rasciani* dici putantur; quos Tacitus ad ulteriorem Danubii ripam, ubi regio *Masons* dicitur, describere videtur.

Arauracides, Pentapoleos reg. in Africâ pop. Ptol.

Arauraris, *Araurius* Ptolemæo, *Rhauraris* Straboni, flu. Gall. Narbon. ex Gebennis montibus profluens, ac in mare Gallicum, ad Agatham urb. influens; vulgò *l' Eraud*.

Arausio, & *Arausiensis civitas* dicta, vulgò *Aurange* principatus nobilissimus, qui nunc ditionis est Nassoviensium Principum. *Colonia Secundanorum* Plinio dicitur.

Aravus, flu. Gall. Belg. per Lotharingiam in Mosellam influens, de quo solus Ausonius ex veteribus agit in suâ Mosellana.

Naviger undisonâ dudum me mollis Aravus
Tortâ veste vocat. ———

Ubi tamen aliæ editiones habent *mole Saravus*. Vulgò *Araw*.

Arauzona, Illyrici op. *Ostroviza* Nigro. *Suonigra* Simlero.

Araxa, urbs Lyciæ. Steph. long. 60. 00. lat. 36. 4 .

Araxa, Noachi filia, Britonis mater, qui originem, & nomen dedit Britonibus, uti fabulatur Gildas.

Araxe, vel *Araxi*, pop. Illyrici. Steph.

Araxes, flu. Thessaliæ, idem qui Peneus. Steph.

Araxes, flu. notissimus & ingens Armeniæ maj. illam à Mediâ Atropatiâ separans, & in mare Hyrcanum influens. Lucan. lib. 1.

Sub juga jam Seres, jam barbarus isset Araxes.

Idem lib. 7. — *Armeniumque bibit Romanus Araxem.*
Virgil. Æn. 8. — *Et pontem indignatus Araxes.*

Ubi allusum volunt ad historiam Alexandri, qui, cùm vellet transgredi amnem hunc, ponte fabricato, inundans aqua pontem diruit. Isidor. 13. 21. Posteà v. Augustus firmiori ponte illum ligavit, ut ait Servius. Itaque hoc vates ad Augusti gloriam. Servianum hoc firmat Statius. lib. 1. Silu.

——— *Patiens Latii jam pontis Araxes.*

Alii aiunt respectum ad historiam Xerxis, qui conatus est hunc flu. pontibus conscendere. Ad easdem historias Sidonius Panegyr. Anthem. Augusto.

——— *non ut mihi pressus Araxes*
Imposito sub ponte fluat.

Et Claud. 1 Ruffin. ad finem.

——— *Calcabitur asper*
Phasis equo, pontemque pati cogetur Araxes.

Ab eodem 4 Consul. Hon. *impacatus* dicitur. Statius 5. Silu. dat ei feritatem & exultantiam cum ait.

——— *Ferus exultabit Araxes.*

Dionys. Perieg. ——— Κελαδεινὸς Ἀράξης.

Hæc omnia non abeunt ab etymo hujus flu. quod dictum ait Eust. Ἐκ τοῦ ἀράσσειν τῷ ὀξεῖ τοῦ ῥεύματος. Magnam autem hic flu. Geographiæ obscuritatem attulit, dum diversis adeo locis describitur. Aliqui ex Tauro, vel Caucaso, Herodotus ex montibus Matianis, qui sunt in Mediâ; Aristoteles in Meteorologicis ex Paropaniso profluere scribunt. Hinc apparet non uni fluvio nomen *Araxis* attributum fuisse. Primus qui illum descripsit est Herodotus. Verum ille per *Araxem* manifestè Oxum intelligit, cùm Massagetarum faciat terminū. Sed quomodo ex Matianis tum oritur montibus? Debuisset n. dicere, ex Paropaniso, ut Aristoteles. Sanè Oxum ante victorias Alexandri à Græcis Araxen vocari, nullus dubito, cum ad orientale maris Caspii littus illum describant. Quod v. Mela, & alii Araxi ascribunt, illud ipsum Polybius Oxo tribuit. Dionysius quoq; Alexandrinus Araxen Massagetarum facit terminum, sed perperam ab Oxo distinguit. Jam v. quod Herodotus scribit Araxen 40 ostia, sive potius ἐκτροπάς habere, illud nescio an cuiquam fluvio in Caspiam excunti, possit ascribi, præterquam *Volgæ* vel *Rha* fluvio. Quod etiam Aristoteles ait, Tanain profluere ex Araxe, & hoc quoque verum esse non potest, nisi per Araxen flu. Rha sive Volgam intelligamus. Hoc n. posito, jam commodam verba Aristotelis interpretationem admittunt, nempe, ut ea capiamus de fossâ illâ, quæ hodie quoque comparet illic ubi Volga Tanai proximus est, quæque utrumque hoc flumen committit. Nescio quid Barbari fossæ adcolæ de hâc narrent, interim non dubito quin antiquissimus sit canalis iste, ac is ipse, ut puto, cujus meminit aliquoties Herodotus, addens à servis Scytharum esse effossam. Is. Vossius.

Araxus, Peloponnesi promuntorium. Ptol. *Chiarenza* Burdonio, *Tornese* Nigro.

Arba, insula & civitas Illyrici. Plin. 4. 21.

Arbace, civitas Celtiberiæ. Steph.

Arbaces, Medorum rex primus, qui unà cum Belocho Babyloniæ præfecto, factâ conjuratione bellum adversus Sardanapalum fecerunt, eumque vicerunt. Regn. an. 28. *Arbactus* Justino dicitur, Orosio *Arbatus*. Velleio mendosè *Pharnaces* pro *Arvaces*.

Arbanium, civitas juxta Pontum. Steph.

Arbaxani, populi Liguriæ. Steph.

Arbea, vel *Arba*, Judææ civitas, quæ & *Hebron*, & *Mamre*. Gen. 23. Sic dicta, ut volunt, quia illic tres Patriarchæ sepulti fuerunt, & quartus Adam.

Arbela, pl. num. Persiæ civitas, ab *Arbelo* Athmonei filio dicta. Steph. Mallem ego cum doctissimo Gregorio nostrate ab עיר בל *Irbel* derivare, h. e. *Beli civitate*, qui proculdubio urb. istam fundavit. Hic ab Alexandro ac Dario ob Orbis imperium pugnabatur, Qu. Curtio teste. Arrianus 2. apud Gaugamela, pugnam istam statuit, quocum consentit Plutarchus. Τὴν δὲ μεγάλην μάχην πρὸς Δαρεῖον, οὐκ ἐν Ἀρβήλοις, ὥσπερ οἱ πολλοὶ γράφουσιν, ἀλλ' ἐν Γαυγαμήλοις γενέσθαι συνέπεσε. Regio *Arbelitis*. Plin. 16. 13. long. 89.00. lat. 35. 52.

Arbela, pet antiqua Siciliæ urbs, Græcis ἡ Ἀρβήλη seu αἱ Ἀρβῆλαι. Steph. Ἀρβήλη, πόλις Σικελίας. Suidas. Ἀρβῆλαι πόλισμα Σικελικόν. Corruptè apud Sil. lib. 14. *Arabela* dicitur. Cives ejus stolidi erant & abjecti, ut proverbio sint, teste Stephano. Dicebatur n. *Quid non fies Arbelas profectus?*

Arbella, terminus Judææ, ortum Solis aspiciens. Hieronymus in locis Hebraicis. Est usque hodie, inquit, vicus Arbel trans Jordanem, in finibus Pellæ civitatis Palæstinæ. Est alius hoc vocabulo in campo prægrandi, distans ab opido Legionis 9. m. p. Strabo lib. 16.

Arbelus, hominum primus qui pro Deo habitus fuit, & Jupiter cognominatus, fil. Nimrod. Cyrillus lib. 3. contra Julianum.

Arbetio, Consul Rom. Mavortii Lolliani collega, uxoris literis, quas inconsideratius illa scripsit, in suspicionem affectati Imperii ductus, interficitur sub Constantino. Am. Marcellinus.

Arbii, seu *Arbies*, seu *Arbitæ*, pop. Indis finitimi, non procul ab Arianis, & Gedrosis: ita dicti ab *Arbi* vicino flu. Plin. Strabo. Steph.

Arbis, Gedrosiæ flu. Indorum ab occ. terminus. Strab. Plin. *Artabium* Ammiano, *Arabius* Ptolemæo. *Berbero* hodie Nigro vocatur.

Arbiti, montes Gedrosiæ Ptol. *Barbitani* Marcellino.

Arbius, mons Cretæ, & montis incola similiter. Ab hoc monte Jupiter *Arbius* cognominatus est, quòd ibi sit educatus. Steph.

Arbocala, urbs, quam Hannibal adversus Romanos proficiscens cepit. Plut. In Hannibale.

Arbon, civitas Illyriæ. Stephanus.

Arbona, montis nomen. Plin. 4. 12. Ptolemæus *Abnoban* vocat.

Arborea, Sardiniæ urbs archiep. in orâ occiduâ, à litore 6. m. p. distans, inter Sassatim & Calarim ad merid. 60. m. p. circiter, à Bosâ 30. in Austrum; ægrè ob aeris inclementiam habitata, vulgo *Oristagni*. long. 32. 50. lat. 38. 08.

Arbor Felix, Helvetiæ op. ad Brigantium lacum situm. Anton. *Arbon* Rhenano. long. 31. 15. lat. 47. 20.

Arboricha, Gall. Belg. insulæ vulgo *Zeelandt*, contra ostia Scaldis, numero 7. Prima, *Scaldia*, vulgò *Scowen*, à Schaldi flu. effecta, in quâ Siriffæa op. Secunda, *Duvelandia*, in quâ op. nullum, pagi, & villæ aliquot. Tertia, *Tola*, in quâ op. eiusdem nominis, cum Fano S. Martini opidulo. Quarta, *Valacria*, vulgo *Walkeren*, in quâ Metelburgum, vulgò *Middelburgh*, urbs episc. sub arch. Machliniensi, opida vero tria sc. *Vera*, quæ & *Campofera*, vulgò *Canfera*, *Veer* ad ort. *Vlissinga*, vulgo *Flushing* ad ort. denique *Ramua*, vulgò *Armuyden*, portus celeberrimus. Quinta, *Zuidbevelandia*, in qua op. 2. *Romerswallia* vulgò *Romerswall*, à Bergâ ad Somam urbe Brabanticâ 1. leuc. recedens; Et *Goa*, sive *Tergoa*, vulgo *Goes*, & *Tergoes* in orâ adversâ. Sexta, *Northevelandia*, cuius op. *Corebienne* è regione Veræ aquis absorptum est. Septima, *Wolferdicum*, in quâ nullum op. reperitur.

Arborosa, urbs Galliæ in comir. Burgundiæ. *Arbosium* Ammiano lib. 16. Victor Giselinus, vulgo *Arbois*. long. 27. 35. lat. 46. 15.

Arbacale, civitas maxima intra Iberum, quam Annibal ægrè obtinuit. Steph.

Arbuscula, muliercula mima, quæ cùm à populo exploderetur, ab equite a. laudaretur, contentam se esse dixit bonorum testimonio. Horat. lib. 1. Sat. ult.

—— *Nam satis est equitem mihi plaudere, ut audax Contemptis aliis explosa Arbuscula dixit.*

Item nomen pellicis, quæ floruit cum Origene & Cytheride meretricibus.

Arca, Syriæ Cœles urbs. Joseph. Ant. lib. 5. long. 68. 20. lat. 34. 00.

Arcabrica, sive *Arcabriga*, urbs Hisp. Tarrac. olim episcopalis sub Archiep. Toletano, nunc pagus, Conchæ urbi, quæ sedem illius & Valeriæ episcopalem tenet, finitimus.

Arcadia, Peloponnesi regio intima, à mari undique remora, poetis decantatissima, ab Arcade Jovis filio, sic appellata. Hæc, ut Eust. docet, aliquando dicta est Pelasgia, à Pelasgo rege magno, & sapiente viro, qui vitæ cultioris eis author fuit, & victum ex stirpibus herbarum, arborumque frondibus, transtulit ad glandem, maximeq; ad fagineam. Unde illud

Πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίῃ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασι.

Sanè Arcades glande solitos vesci Artemidorus etiam observat, lib. 2. Onirocr. cap. 25. ubi & Rigaltium videre licebit. Aliquando etiam Lycaonia, Gigantis, & Parrhasia dicta, teste Stephano. Opida ejus præcipua sunt Mantinea, Tegea, & Stymphalus. Montes Pholoe, Cyllene, Lycæus, Mænalus, & Nonacris. Fluvii Ladon & Erymanthus. Fuit autem hæc regio tota pastioni potius pecoris, quàm aut negotiationi, aut agriculturæ dedita: ideoque Pana, pastorum Deum, velut peculiare numen sibi vendicarunt. Virgil. Ecl. 4.

Pan etiam Arcadiâ mecum si judice certet,
Pan etiam Arcadiâ dicat se judice victum.

A Musices studio Arcades Polybius laudat, lib. 4. p. 289. Inde Virgil. Eclog. 10.

—— *Soli cantare periti Arcades.* ——

Ἀρκαδίαν μ' αἰτεῖς. *Arcadiam me postulas.* Proverbium, cujus Diogenianus duplicem ostendit usum; convenit n. vel in magna & inutilia petentem. Herodotus lib. 1. natum innuit ex Oraculo. Ἀρκαδικὸν βλάστημα. *Arcadicum germen*, de grandibus & ignavis dici solitum. Arcades n. olim ob stuporem ingenii malè audierunt. Unde Juvenalis.

—— *Laus in parte mamillæ*
Nil salit Arcadico juveni.

Lucianus in Bis accusato. Ὁ ὄνος ὁ Ἀρκαδίας ..., ὁ ... ; Habnit Arcadia & asinos procerissimos, qui ob corporis magnitudinem in proverbium abierunt. Pers. Sat. 3.

Findor ut Arcadiæ pecuaria rudere dicas.

Ἀρκάδιον: ... apud Hesychium ... Οἱ γὰρ Ἀρκάδες ... Apud Diogenianum est ..., & exponitur frustra. Ita quoque legas in Diogeniano. Suidas v. ... quem sis vide. Hom. tamen Arcades ob fortitudinem bellicam non semel commendat. Il. 2

—— Ἀρκάδες ἄνδρες ἐπιστάμενοι πολέμοιο.

Et Iliad. 7. —— Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι.

Arcadiam itidem ob pastionem laudat. Hymn. 3. 2.

—— Ἀρκαδίης πολυμήλου. Et Hym. 18. 30. —— Μητέρα μήλων appellat. Aquis quoque benè scatentem innuit ibidem, Ἀρκαδίην πολυπίδακα vocans. Cæterum plura de Arcadibus in *Arcas*.

Arcadia, civitas Ægypti. Steph. Item urbs maritima, sed ubi sit non addit.

Arcadiopolis, Thraciæ urbs. Cedrenus.

Arcadius Probus unà cum Paschasio, & Eutycho propter Fidem à Genserico martyrio coronatus est.

Arcadius & Honorius, Rom. Impp. Theodosii filii.

Arcadius, Noæ nepos, Arcadiam tenuit, & nominavit, uti fabulatur Berosus lib. 4.

Arcanum, Ciceronis villa, quod *Arce* nunc dicitur. Cic. ipse ejus mem. In Epist ad Att. 7. 10. sed fratris sui esse dicit, non procul à Minturnis fuisse videtur.

Arcas, Armeniæ min. urbs. Anton.

Arcas, Jovis & Callistûs fil. Ἴσως δὲ ... Ita Stephanus. Ab hoc *Arcadia*, & *Arcades* dicti, quos quia vetustissima gens fuit, ante Solem & Lunam fuisse poetæ fabulantur. Apollon. Argon. 4.

Ἀρκάδες, οἳ καὶ πρόσθε σεληναίης ὑδέονται.

Nonnus Bassaricon lib. 41. — ... αὐτῆς.

Ἀρκάδιοι προσέληνοι. Plut. in Qu. Rom.

Οὗτοι δὲ ἦσαν Ἀρκάδες τῶν ὑπὸ Εὐάνδρῳ προσελήνων λεγομένων.

Ovid. Fast. 2.

Ante Jovem genitum terras habuisse feruntur
Arcades, & Lunâ gens prior illa fuit.

Idem ibidem lib. 1.

Orta prior Lunâ (de se si creditur ipsi)
A magno tellus Arcade nomen habet.

Seneca in Hippolyto.

Aut te stellifero despiciens polo
Sidus post veteres Arcadas editum.

Statius Theb. lib. 4.

Arcades hinc veteres, astris Lunâque priores,
Agmina fida satis. ——

Videamus autem quid ait Illustris vir Jos Scaliger in Prolegom. ad libb. de Emend. Temp. Laconibus (inquit) ante plenilunium, aut novilunium aliquid incipere religio fuit; unde, Λακωνικαὶ σελῆναι vicinorum proverbio jactatas. Inde etiam Arcadibus proverbiali convicio neglectum religionis objectum legimus. Quod n. ante novilunium aut plenilunium, ut plurimum bella, aut alia feriora aggrederentur, ob eam rem à finitimis nationibus Προσέληνοι vocabantur, qu. *antelunares*. Quæ convicii causa ab ipsis Arcadibus interpretatione elusa est, probrum in laudem conversum ad vetustatem originis suæ referentibus, & antiquiorem sidere isto gentem suam gloriantibus. Fabulæ hujus causam & originem Censorinus de die Natali ita refert cap. 19. *Arcades trimestrem annum primo habuisse dicuntur, & ob id Proselenoi appellati: non, ut quidam putant, quod ante sint nati, quàm Luna astrum cœlo esset: sed quod prius habuerint annum, quàm is in Græciâ ad Lunæ cursum constitueretur.*

Arcati, urbs Indiæ citer. regia. *Bisnagar* Castaldo.

Arcena, Alex. Severi Rom. Imp. patria. Lampridius in Severo. *Aurelius Alexander urbe Arcenâ genitus.* Hæc urbs inferius *Arca Cæsarea* eidem nominatur, quia, uti scribit Victor, huic loco duplex nomen, *Arca*, & *Cæsarea*. Ptolemæo inter Phœnices mediterraneas urbes recensetur Ἄρκα sive Ἄρκη, aut Ἄρκαι, ut & Georgius Monachus *Arcas* numero multitudinis nominat. At enim Alexandrum ὁ Ἀρκαῖος τῆς Φοινίκης πόλεως, rectè Stephanus Ἄρκη πόλις Φοινίκης, Ἄρκαι καλεῖται. Cave confundas cum eruditis viris urb. hanc cum al â, quam Xiphilinus ex Dione nominat Ἀρχὴ in Severi historiâ. Nam hæc quidem Alexandri patria, Phœniciæ in Syriâ fuit: Illa vero Assyriæ, ubi Ἀρεχοῦς collocat Strabo, & Moses quoque *Arech* in terrâ Sennar Babyloni vicinam facit, Gen. 14. Diversa etiam est, & si non longo intervallo dissita, urbs *Arcis* ארך־ כרך, cujus mentio apud Chaldæum Paraphrastem li-

brorum

brorum sacrorum. Judææ enim hoc op. fuit, quondam *Kiriath-sepher*, postea *Dabir* dictum. Nominatur & Arcæa in Palæstinâ Josepho.

Arcenum, Etruriæ op. *Bracciano* Leandro Alberto. Ducem proprium ex Ursinorum familiâ habet. long. 35. 50. lat. 41. 45.

Arcesilas, & *Arcesilaus*, philosophus, Polemonis discipulus, in disputatione pertinacior, & magno ingenii acumine Cic. 3. de Fin. Ex Pitane, Æolicâ civitate, ortus, relicto genitali solo, Sardes perrexit: mox Athenas profectus in Academiam se ad Crantorem contulit, quem Platonicam Philosophiam omnino commutasse, novamque quandam constituisse ferunt. *Cavillator* vocatus est, quòd cùm nihil se scire diceret, nec alios scire quicquam pateretur, sed omnes perturbaret sophismatibus. Persius Sat. 3.

——— *Non ego curo*
Esse quod Arcesilas, ærumnosique Solones.

Fuit etiam poeta ejus nominis priscæ comœdiæ; alius Elegiacus; alter statuarius; in quem & Simonides scripsit epigrammata. Laert. lib. 4. Item sculptor quidam apud Plinium. Item pictor, Tisicratis fil. teste eodem Plinio lib. 35. cap. 11. Denique unus è quinque ducibus Bœotorum, qui ad Trojam cum 50. navibus advenerunt, ut ostendit Hom. initio Catalogi.

Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον,
Ἀρκεσίλαός τε, Προθοήνωρ τε, Κλονίος τε.

Ab Hectore postea interfectus est, teste eodem. Hom. Il. 6.

Ἔκτωρ μὲν Στίχιόν τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνε,
Τὸν μὲν Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων.

Arcesine, civitas in Amorgo unâ Cycladum. Steph.

Arcesines, Indiæ flu. in Indum incurrens; serpentes fert longitudine cubitorum 70. Philostratus lib. 2. de vitâ Apollonii. Forte *Acesine*, de quo suprà.

Arcesius, Jovis fil. pater Laertis. Ulysses apud Ovidium Metam. lib. 13.

Nam mihi Laertes pater est, Arcesius illi,
Jupiter huic. ———

Ἀρκείσιος Homero Od. π. ubi sic Telemachus.

Ὧδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε Κρονίων,
Μοῦνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτε,
Μοῦνον δ' αὖ Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν, αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Μοῦνον ἔμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν.

Item *Arcesius*, qui Arcesicerata urb. condidit. Steph. in Ἐσπερία.

Archadius, scripsit nonnulla quæ cōmemorantur à Suidâ.

Archæa, Æolidis in Asiâ urbs. Pausan.

Archæatides, Peloponnesi regio. Polyb.

Archagathus, Peloponnesius, Lysaniæ fil. medicus primus à Romanis receptus Plin. 29. 1.

Archama. Ciliciæ præfecturæ in Cappadociâ urbs. Ptol.

Archander, Danai socer. Herod. lib 2.

Archandropolis, civitas Ægypti. Steph.

Archedicus, poeta Comicus, scripsit contra Democharem, Demosthenis propinquum, teste Athenæo.

Archelais, Cappadociæ colonia, à Claudio Cæsare deducta. Item vicus in Palæstinâ. Jos. Antiqu. lib. 17.

Archelaus, Philosophus Atheniensis, seu Milesius, patrem habuit Apollodorum: fuit auditor, successorque Anaxagoræ, à quo Socrates philosophiam audivit. Cic. 5. Tusc. Qu. Hic Physicam philosophiam ex Joniâ Athenas invexit, fuitque Physicus appellatus, quòd in eo defecerit philosophia naturalis, Socrate moralem introducente. Quanquam ne hic quidem Ethicæ rudis fuit, qui de Legibus, de honesto, & æquo philosophatus fuit. Præter hunc tres alii celebrantur, teste Laertio. Primus erat χωρογράφος. Hic omnem terram descripsit, quam Alexander M. perambulavit. Alter, quæ propriæ, ac singularis naturæ sunt, versu consignavit. Tertius orator de arte suâ volumen reliquit. Secundus istorum Laertio dicitur, ὁ τὰ ἰδιοφυῆ ποιήσας. Unde liquet, eundem intelligi ab Athenæo lib. decimo, cùm ait, Παρὰ Ἀρχελάῳ Χερρονησίτῃ ἐν τοῖς Ἰδιοφυέσιν. Sed qui hoc loco est *Chersonesiotes*, is *Ægyptius* vocatur Antigono Carystio: qui illum παραδόξων καὶ θαυμασίων ἐπιγράμματα ad Ptolemæum scripsisse testis est. Vide eum Hist. Mirabil. cap. 23. & 96. ubi & epigrammata ejus recitat, quibus docebat, ex crocodilo scorpios; ex equis vespas; ex spinæ medullâ, in nonnullis cadaveribus, parvos enasci serpentes. Cùm a. hæc ad animalium historiam pertineant: plane censeo (inquit Vossius) esse Archelaum eundem, quem de animalibus scripsisse, & quâ re unum quodque eorum curetur, Artemidorus dicit. lib. 14. Onirocriticôn cap. 24. Idem confirmat locus Plinii 8. 50. *Archelaus auctor est, auribus capras spirare, non naribus, nec unquam febri carere.* Istius quod de capris dicit Plinius, etiam Varro Archelaum laudat auctorem de R. R. 2. 3. De *quibus admirandum illud* (respicit ad titulum θαυμασίων, καὶ παραδόξων) *quod etiam Archelaus scribit, capras, non ut reliqua animalia, naribus, sed auribus, spiritum duci solere.* non alium Archelaum ab eo signari, quàm illum Antigono memoratum, liquet ex lib. 3. de R.R. cap. 16. ubi idem ait, *Primùm apes nascuntur, partim ex apibus, partim ex bubulo corpore putrefacto. Itaque Archelaus in epigrammate ait eas esse* βοὸς φθιμένης πεποταμένα τέκνα. Idem.

Ἵππων μὲν σφῆκες γενεά, μόσχων δὲ μέλισσαι.

Hæc Varro. Stobæus Serm. de morbis, & molestiarum in eis solutione, advocat Archelaum, lib. 1. περὶ ποταμῶν. Similiter Plut. lib. de Flum. citat Archelaum in ιγ περὶ ποταμῶν, itemque primo de lapidibus. Vossius.

Archelaus, Præsul Mesopotamiæ, qui librum disputationis contra Manichæum Syro sermone composuit sub Probo Imp. Hieron.

Archelaus, 12. Macedonum rex, regn. an. 23. fuitque interfectus ab adolescente Crateuâ nomine, quem habebat in deliciis, quòd ei promissam filiam alteri despondisset. Volater. Vide Ælian. Var. Hist. 2. 21. 8. 9. 12. 49. 14. 17.

Archelaus, 13. Judæorum rex, regn. an. 9. Glaphyram Archelai Cappadocum regis filiam, Alexandri fratris sui relictam, contra legem, uxorem duxit. A. Cæsare exilio damnatus Viennæ mortuus est. Jos. 17. 18. Hegesip. 5. 5.

Archelaus, filius Herodis illius qui Innocentes occidit, rex Judææ. Math. 2.

Archelai, in Cappadociâ regnaverunt; ex his alter superatus est à Syllâ, quod Mithrydati auxilium tulisset; alterum Romæ retinuit Tiberius.

Archemachus, Euboicarum rerum libros conscripsit, quorum 3. citant Athen. lib. 6. & Clem. Alex. 1. Strom. quartum autem Harpocration in Ἀλίνεος. Nempe de patriâ suâ hos libros scripserat. Siquidem Straboni lib. 10. vocatur Ἀρχέμαχος ὁ Εὐβοεύς. Vide Voss. Hist. Gr. lib. 3. pag. 130.

Archemorus, qui & *Opheltes*, Lycurgi Thracum, vel Nemeæ regis filius. Hic Hypsipilem nutricem habuit, quæ, cùm sitientibus Achivis, qui ad Thebaicam expeditionem venerant, Langiam fontem ostenderat, Archemorum puerum super viridi herbâ deposuit, qui à serpente vulneratus periit. Unde annuus agon in pueri illius memoriam celebrari cœpit; Ludos hosce Nemæos vocabant: author Archias lib. 1. Anthologiæ. *Archemorus* etiam postea Langia fons vocabatur.

Archeptolemus, Iphiti fil. Hectoris auriga, suffectus in locum Enipei, qui à Diomede interfectus fuit. Hom. Il. 8.

Archestratus, poeta, Sardanapali sectator, cujus hoc fuit decretum, in convivio, ut convivæ 3. aut 4. non plures quàm 5. essent. Rhod. 28. 8.

Archestratus, vetus author, præter γαστρονομίας, sive leges ventri serendas, cujus Athenæus, lib. 3. sæpius meminit, etiam librum edidit περὶ αὐλητῶν, sive de tibicinibus, cujus apud eundem fit mentio lib. 14. Erat a. Συρακούσιος, ἢ Γελῷος teste eodem Athenæo lib. 4.

Archetimus, primus historiæ Philosophicæ scriptor, vixit circa initium regni Persici, quo tempore 7. Græciæ sapientes floruere, qui historiam eorum, nec non cum Cypselo congressum, cui ipse quoque interfuit, persecutus est. Laertius Ἀρχέτιμος ὁ Συρακούσιος ὁμιλίαν αὐτῶν (sapientum 7. sc.) γέγραφε παρὰ Κυψέλῳ, ᾗ καὶ αὐτὸς φησι παρατυχεῖν. Fortean idem est *Archetimus* ille Ἀρκαδικῶν scriptor apud Plutarchum in Qu. Gr. quem incertæ ætatis Historicis annumerat Vossius Hist. Gr. lib. 3.

Archias, Architelis fil. sive puer, qui cùm in Oenei convivio manibus aquam infunderet, condylo ab Hectore est interfectus. Rhod. lib. 4. cap. 3.

Archias, poeta Antiochenus, Romæ claruit, adjutus à familiâ

miliâ Lucullorum, & nonnullis Græcis civitatibus donatus, Ciceroni imprimis familiaris discedens è Siciliâ cum L. Lucullo Heracleam venit, cujus auspiciis in eandem civitatem adscriptus est. Dein lite motâ à Græco quodam, Cicero ipsum luculentâ oratione defendit, ubi multa de laudibus poeticæ dixit. Ascon. Pæd. Item *Archias* Imperator, qui Syracusas condidit. Volat. Item alius Hyblæus præco celeberrimus. Jul. Pollux.

Archibius, Apollonii fil. Grammaticus, in Callimachi epigrammata enarrationem scripsit. Suidas. Item alius Grammaticus, qui Romæ docuit sub Trajano. Idem.

Archidamia, mulier Spartana, quæ, Lacedæmoniis deliberantibus mulieres in Cretam mittere, cum Gladio in senatum venit, viros jurgata, quasi vivendum fœminis fuit, Spartâ eversâ. Plut. in Lycurgo, & Agide.

Archidamus, princeps Lacedæmoniorum, Telidis fil. Methonem ad Atheniensium exercitum deficientem recepit, in bello contra Pylum primus è navi prosiliens, nec vulneratus est, nec scutum dimisit; denique adversus Amphipolim strenuè decertavit. Insimulatus postremò, quod Thraciæ regis amicitiæ studeret, damnatus est. Suidas.

Archidamus, Lacedæmoniorum rex, Arcadas, Argivosque vicit, tropæa erexit. Xenophon lib. 7. Pro Tarentinis pugnans interemptus est.

Archidamus, rex Spartanus, rogantibus sociis, quantum pecuniarum foret satis ab bellum Peloponnesiacum, scientèr respondit. Bellum ordinaria non quærere. In aliis hujusce Dictionarii editionibus *ordinata* legas, propius ad mentem Plutarchi, apud quem τεταγμένα legitur, In Agide & Cleomene.

Archidas, Atheniensium dux nomine sed reipsâ tyrannus, à suis est interfectus. Plut. in Agesilao.

Archidemia, fons Siciliæ. Plin. 3. 8.

Archidemus, Dialecticus apud Cic. in Lucullo.

Archidium, Cretæ urbs. Pausanias.

Archigallus, Sacerdotum Cybeles, magnæ matris Deorum antistes dicebatur. Tertull. in Apol.

Archigenes, medicus, in quem sæpe invehitur Galenus. Juvenal. Sat. 6. ——— *Tum corpore sano*
Advocat Archigenem. Idem alibi.
——— *Si non eget Anticyrâ, nec*
Archigene. ———

Archigenes, Siculus, Ariciam urbem condidit.

Archigetes, vel *Archegetes*, Apollinis epitheton. Thucyd. lib. 6. Aliis *Aigenetes*, Græcis Ἀειγενέτης, cui Camarinenses, qui sacram Soli insulam incolebant, rem sacram faciebant, uti Deo, qui semper exoriens gignitur, quique ipse generat omnia.

Archile, Pentapoleos regionis in Africâ op. Ptol.

Archilochus, poeta Parius, persecutus est Lycamben Socerum suum, quòd ei fillam pactam, nomine Neobulen, alteri collocaverat, eumque ad laqueum ob Jamborum petulantiam in eum scriptorum compulit. Horatius.
Archilochum proprio rabies armavit Jambo.
Idem Ep. 6. *Qualis Lycambæ spretus infido gener.*
Et Epistol. lib. 1. ——— *Parios ego primus Jambos*
Ostendi Latio, numeros, animosque secutus
Archilochi, non res, & agentia verba Lycamben.
Ovid. in Ibin. *Tincta Lycambeo sanguine tela madent.*
Quinctilianus, *Archilochus primus inter eos, qui Jambos scripsere: summa in eo vis, elegantes sanè, vibrantesque sententiæ, plurimum sanguinis, & nervorum, &c.* Emicuit regnante Romulo, ut ait Cic. in Tusculanis. Hujus libros ob inverecundiam & obscenitatem Lacedæmonii ex urbe tolli jusserunt, authoremque eorum in exilium misêre. Postremo à quodam, cui nomen Coraci, in bello interfectus fuit; cujus interfectores Delphis arguit Apollo ob clarissimum ejus ingenium. Plin. 7. 29. Item poeta Lacedæmonius, qui Romæ floruit, regnante Tullo Hostilio. Item Nestoris fil. qui patrem in expeditione Trojanâ secutus à Memnone interfectus est. Hom.

Archimedes, Syracusanus geometra, sæpenumero invitus ad balnea ductus, dum perungendus in craterem constitueretur, per corporis unguenta, figuras ac lineamenta digito inscribebat. Plut. in Marcello. Cic. 1. Tusc. Qu. cum esset in Siciliâ Quæstor, sepulcrum ejus inter vepres invenisse gloriatur. Hic, tanquam Deus terrenus, mechanico artificio sphæram vitream fecit in quâ mirâ conversione dissimiles motus circulorum visebantur. Claud. in Epig.
Jura poli, rerumque fidem, legesque Deorum
Ecce Syracusius transtulit arte senex.
Inclusus variis famulatur spiritus astris,
Et vivum certis motibus urget opus.
Percurrit proprium mentitus Signifer annum,
Et simulata novo Cynthia mense redit.
Marcellus in expeditione Syracusarum interdixit, ne Archimedes unus violaretur, verum cùm urbs caperetur, & ipse animo, ac oculis in terram defixis, formas Geometricas describeret, ab ignoto milite interfectus est. Erat autem Hieronis Syracusanorum regis propinquus, *unicus spectator cœli, & siderum*, ut Livii de eo 24. 34. verba sunt, *mirabilium inventor, ac machinator bellicorum tormentorum fuit.* Julius Firmicus Mathes. 6. 3. *Hic est Syracusanus Archimedes, qui Romanos exercitus mechanicis artibus sæpe prostravit. Hunc Marcellus in triumpho victoriæ constitutus, ac inter ovantes militum strepitus, laureasque collocatus lugubri mœrore deflevit.* Quam subtili ratione, quomodo argenti auro admisti per fraudem mensura deprehendi possit, invenerit, narrat Vitruvius lib. 9. cap. 3. & Fannius Poeta vetus de ponderibus. Vide plura de illo apud Vossium de Scientiis Mathem. Fuit alius, Grammaticus Trallianus, qui edidit commentarios in Homerum, & mechanica. Suidas.

Archinara, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Archinus, Ἀρχῖνος ὁ Θεσσαλικός adducitur à Pindari Schol. in Pyth. Od. 3.

Archion, locus juxta Byzantium, qui *Agion Phocas* nunc dicitur. Pet. Gyllius.

Archipheracita, פרק *pherac* in Gemarâ non *titulum* tantum sign. sed *prælectionem* simul, & *explanationem* particulæ legis. Inde *Archipheracita*, quorum munus erat Legis partes & prælegere populo, & interpretari, iidem sc. qui & ἀρχισυνάγωγοι dicuntur. Grotius.

Archippe, Marsorum op. à Marsyâ, Lydorum duce conditum, quod lacu Fucino haustum scribit Plin. 3. 12.

Archippus, nomen viri, Coloss. 4. 17. & Philem. vers. 2. Item Philosophus, qui Thebis Scholas habuit, & Pythagoræ auditor fuit. Alius Comicus Atheniensis, de quo vide Voss. de Poet. Gr. Pag. 39.

Architis, Venus apud Assyrios culta, ut Macrobius testatur Saturn. 1. 27. *Adonin* (inquit) *Solem esse non dubitatur, inspectâ religione Assyriorum, apud quos Veneris Architidis, & Adonidis maxima olim veneratio viguit, quam nunc Phœnices tenent.* Plerique suspicantur hunc locum esse corruptum. Itaque pro *Architidis* Scaliger in Varronem rescribit *Dercetidis*, Robertus Cottonus *Adargidis*, Seldenus *Aphacitidis*, quomodo Macrobium scripsisse, *ausus sum* (inquit) *fere dejerare.* Bocharto tamen recepta lectio frustra sollicitari videtur, cùm in loco Aphacis proximo, nempe super Libanum, spatio ferè medio, inter Byblum, & Heliopolim sitam fuisse *Arcam* urbem ex Ptolemæo constet. A quâ Venus dici potuit *Arcitis*, vel *Architis*, additâ aspiratione, ut fit passim in nominibus peregrinis.

Archontes, novem erant Principes, nempe Rex, Archon, Ptolemarchus, & Thesmothetæ sex, quibus jus omne, quòd primò Regum, deinde Archontum fuerat, ita est divisum, ut in eorum manu & potestate tota esset Atheniensium Resp. Ante Solonem suffragio eligebantur: at ille, forte ut id fieret, instituit, ita tamen, ut postquam lecti essent, in Senatu quidem excuterentur, in Comitiis populi probarentur. Apud Archontem v. à rege, & sociis separatarum lites intendebantur de malâ tractatione, ebrietate, rerum divisarum electione, tutelâ pupillorum, hæreditatibus &c. Quinetiam idem curator erat mulierum, quæ post mariti mortem prægnantes esse viderentur. Lysias, Demosthenes, Pollux.

Archontici, Valentinianorum secta, universitatem, quam Deus condidit, opera esse Principum seu ἀρχόντων dicebant. Negabant resurrectionem carnis; Baptismum, & Cœnam Domini prorsus abiiciebant, vide Theodoretum.

Archytas, Mitylenæus musicus; cui cùm probrum daretur, quòd non exaudiretur, respondit, *Instrumentum pro me loquitur.*

loquitur. Fuit etiam alius agriculturæ scriptor, tertius poeta Epigrammatarius. Diogenes Laertius lib. 8.

Archytas, Hestiæi, sive, ut alii Mnesarchi filius Philosophus Tarentinus, professionis Pythagoricæ, astrologus, & geometra, quemadmodum eum *Maris & terræ, numeroque carentis arenæ Mensorem* Horatius appellat Carm. 1. od. 28. Meminit ejusdem Cic. lib. 3. de Orat. Flatonem, cujus in Geometriâ discipulus fuerat, per literas monuit, ut è Siciliâ discederet, quòd Dionysius de eo necando cogitaret. Cubum primò invenit. Ligneam columbam volatilem fecit. Gellius 9. 12. Primus platagen h. e. crepitaculum puerorum invenit, quo pueros nunquam quiescentes detineret, & à periculosioribus ludis avocaret. Hinc factus est locus proverbio, ut desipientes, & puerilia tractantes *Ad Archytæ platagen* recidisse dicamus. Diogenianus ἀρχύτου πλαταγή, ἐπὶ τῶν ἀσχολίαις ὁ διατρίβων, ὅτι Ἀρχύτας τέκτων ὤν, ἐποίησε πλαταγήν, συμβουλεύων τοῖς παισὶν ἵνα μηδὲν τῶν κατὰ οἰκίαν διαταράσσωσι. Mundum ingenitum & incorruptibilem, hominumque genus sine ullo ortûs principio ab æterno fuisse somniatus est. Censorinus de die Natali cap. 4. Periit naufragio, sicut locum ipse indicat apud Horatium ubi suprà.

Me quoque devexi rapidus comes Orionis
Illyricis Notus obruit undis.

Inter scriptores R. R. Archytam Varro & Columella memorant.

Arci, Hisp. Tar. op. quod hodie *Harisa* dicitur, ex antiquâ inscriptione ejusdem loci. Clusius.

Arcilacis, op. Hisp. geminum. Ptol. Unum in Bæticâ, *Alcala Horra,* teste Moletio. Alterum in Bastitanis, *Archisana* eidem Moletio: cui non satis fido, cum nullus Hisp. author illi suffragetur.

Arcimessa, civitas Heracliæ in Ponto. Steph.

Arcivia, Daciæ opidum. Ptol.

Arcobriga, urbs Hisp. gemina. Ptol. Primam in Lusitaniâ ponit, *Alcasor* Moletio, alteram in Tarraconensi Celtiberorum regione, hodiè *Arcos.* Vide Ferrarium.

Arconesus, inf. Cariæ. Steph. alias *Aspis* dicta.

Arctanes, gens Epirotica. Stephanus.

Arcton, inf. Cyzicus ita vocabatur. Steph. à Jovis nutricibus, quas illic in ἄρκτους i. e. *ursas* migrasse tradunt. Ἡ ὅτι ὁ τόπος ἄρκτων, ἢ ὅτι τῷ Διὸς τὰς τροφοὺς μεταμορφώσασθαι, ὁ διὰ τὸ ὑψηλὸν τοῦ ὄρους (erat n. mons Cyzico incumbens) ὑπὸ τῶν ἄρκτων ταῖς ἀρκτοῖς περιπέλαζειν ταῖς ἄρκτοις. Τοῦτο δὲ ἀρχαῖον γεγονὸς εἶναι Schol. Apollonii.

Arctonnesus, op. Milesiorum ad Propontidem, quod alio nomine *Cyzicus* vocabatur.

Arctophylax, sidus juxta majorem ursam, alio nomine *Bootes.* Cic. in Arateis.

Arctophylax vulgo qui dicitur esse Bootes.

Aratus ipse.

Ἐξόπιθεν δ' Ἑλίκης φέρεται ἐλάοντι ἐοικὼς
Ἀρκτοφύλαξ, τόν ῥ' ἄνδρες ἐπικλείουσι Βοώτην,
Οὕνεχ' ἁμαξαίης ἐπαφώμενος εἴδεται Ἄρκτου.

Latinè *ursæ custodem* dixeris. Ovid. 3 Fast.

Sive est Arctophylax, sive est piger ille Bootes.

Arctos, pro duobus signis cœlestibus accipitur, quæ septentrionali polo, velut axe quodam nixæ, Arctico circulo clausæ, & ita collocatæ, ut utraque resupinatâ alterius caput contingat; sed caput ejus, quæ superior est, ad caudam inferioris contendat. Alteram majorem ursam, ve Cynosuram, i. e. *Canis caudam* vocant; alteram minorem. Hanc Phœnices, illam Græci nautæ observant. Aratus ubi de duabus Ursis.

Οἱ τοὶ μὲν, Κυνόσουραν ἐπίκλησιν καλέουσι,
Τὴν δ' ἑτέρην, Ἑλίκην. Ἑλίκῃ γε μὲν ἄνδρες Ἀχαιοὶ
Εἰν ἁλὶ τεκμαίρονται, ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν,
Τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πίσυνοι περόωσι θάλασσαν.

Ovid. Fast. 4.

Esse duas Arctos, quarum Cynosura petatur
Sidoniis, Helicen Graia carina notet.

Idem Trist. 4. 3.

Magna, minorque feræ, quarum regis altera Graias,
Altera Sidonias, utraque sicca, rates.

Val. Flac. lib. 1. — *Neque enim in Tyrias Cynosura carinas*
Certior, aut Graiis Helice servanda magistris.

Harum Virgilius meminit Georgicorum lib. 1.

Maximus hic flexu sinuoso labitur anguis
Circum, perque duas in morem fluminis Arctos,
Arctos Oceani metuentes æquore tingi.

Complicat hic Anguis duas Ursas, minorem Cynosuram collo & capite, majorem Helicem caudâ; ita Hyginus. Aratus quoque in Phæn.

Οὐρῇ πὰρ κεφαλὴν Ἑλίκης ἀποπαύεται Ἄρκτου,

Et postea de Cynosurâ. — Ἡ δ' ἐν κεῖνῃ αὐτοῦ
Εἰλεῖται κεφαλή. Manilius lib. 1.

Majoremque Helice major decircinat arcum,
Angusto Cynosura brevis torquetur in orbe.

Quæ a. de comparatione fluminis scribit Poeta, sumit proculdubio ab Arato, sic n. ille.

Τὰς δὲ δι' ἀμφοτέρας, οἵη ποταμοῖο ἀπορρὼξ
Εἰλεῖται (μέγα θαῦμα) Δράκων, περί τ' ἀμφί τ' ἐαγὼς
Μυρίος. Quos versus ita reddidit Cicero.

Has inter veluti rapido cum gurgite flumen,
Torvus, draco serpit subter supraque revolvens
Sese, conficiensque sinus è corpore flexos.

Germanicus Cæsar v. sic vertit.

Has inter medias, abrupti fluminis instar,
Immanis serpens sinuosa volumina torquet
Hinc atque hinc, superatque illas mirabile monstrum.

Denique Festus Avienus.

Inter utramque dehinc præclari numinis Arcton
Ceu circumflexo sinuantur flumina lapsu,
Squameum agmen agens Draco volvitur, atque obit ambas
Spirarum curvis anfractibus. ——

Porro Seneca ad imitationem Arati in Medea.

Hac ille vasti more torrentis jacens
Descendat Anguis, cujus immensos duæ
Major Minorque sentiunt nodos feræ.

Et in Thyeste. *Et qui medias dividit Ursas*
Fluminis instar lubricus Anguis.

De flumine tacuit Vitruvius 9. 6. *Serpens, qui est inter Arctos, qui Septentriones dicuntur, implicatur.* Tacuit etiam Silius Italicus lib. 3.

Quantus non aquas perlustrat flexibus Arctos
Et geminam lapsu sidus circumligat Anguis.

Allusit fortè Manilius lib. 1. nam usus est verbo *interfundo,* quod aquarum proprium.

Has interfusus, circumque amplexus utramque
Dividit, & cingit stellis ardentibus Anguis.

Et lib. 5. pari aquarum verbo.

Hinc per geminas anguis qui labitur Arctos.

Denique consentiunt omnes plus vidisse Virgilium hoc loco, quam Homerum. Impingit n. ille (notante *de la Cerda*) in duplicem scopulum. Nam & Ursam in singulari numero nominat, cum duæ sint: & addit *solam,* cum & aliis stellis id contingat, quæ circa illas. Sic n. ille Odys. 5. Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο. Ab utroque cavit Virgilius, & *Arctos* dixit in plurali, neq; *solas* dixit, ne stellas alias excludere videatur. Eustathius tamen Homerum defendit, itemque Aristoteles lib. 1. de arte Poet. Τὸ Οἴη δ' ἄμμορος, κατὰ μεταφοράν, τὸ γὰρ γνωριμώτατον, μόνη. Et fanè Ovidius Homerum imitatur Met. 13.

——— *Immunemque æquoris Arcton.*

Itemque Manilius, ubi de Ursâ.

Nunquam tincta vadis, sed semper flexilis orbe.

Arcturus, Stella in signo Bootæ, post caudam majoris ursæ, cujus ortus & occasus futuras tempestates portendunt. Horat. Carm. 3. Od. 1.

Nec sævus Arcturi cadentis
Impetus, aut orientis hœdi.

Et ante eum Plautus in Rudente.

Arcturus signum sum omnium quàm acerrimum,
Vehemens sum cum exorior, cùm occido vehementior.

Oritur à Caniculâ ferè post dies 50. Sic dictus παρὰ τὴν τῆς ἄρκτου οὐρὰν, h. e. ab Ursinâ caudâ. Hesychius. Ἀρκτοῦρος· ἀστὴρ τίς· διὰ τὸ ὑπὸ τὴν οὐρὰν τῆς ἄρκτου κεῖσθαι. καλεῖται ἀρκτοφύλαξ. Suidas. Ἀρκτοῦρος ὁ λέγεται καὶ ἄλλος ὁ Βοώτης. Ἰδίως δὲ καὶ ὁ ὅλος τὸν ζωΐον αὐτὸ κτλ. λέγεται καὶ Ἀρκτοφύλαξ.

Arculus, Deus est, penes quem fuit arcarum custodia.

Ardabigara, Assyriæ op. & gens. Procopius.

E e *Ardabutius,*

Ardabuiius, Conful Rom. Hierii collega.

Ardalus, Vulcani fil. quem tibiam adinveniffe, & ab eo Mufas dictas *Ardalidas*, vel *Ardaliotidas*, fcribit Paufan. & Steph. Vide Rhod. 27.16. Inde Hefychius Ἀρδαλίδες, αἱ Μοῦσαι.

Ardania, Ægypti regio fupra Parætonium. Strabo.

Ardanis, Marmaricæ promuntorium. Ptol. *Capo Rameda* vulgo dicitur.

Ardaxanus, fluvius Illyriæ circa Liffum urbem. Polyb.

Ardea, Ulyffis & Circes fil. Steph. in Ἀρδέα. Item Perfiæ urbs Ptolemæo & Ammiano Marcellino.

Ardea, urbs in Latio, Turni & Rutulorum regia, quafi *Ardua*, i.e. *magna & nobilis*, tefte Servio in illud Virg. Æn. 7.

——— *Locus ardea quondam*
Dictus avis, & nunc magnum tenet Ardea nomen.

Hyginus ab augurio avis Ardeam dictam tradit. Alii v. à fervore regionis. Mart. 4. 60.

Ardea folftitio, Pæftanaque rura petantur,
Quaque Cleonæo fidere fervet ager.

Ubi etiam morbofum locum *Ardeam* fuiffe difcimus. Strabo lib. 5. Ἄντιον δ' ἐν Ἀρδέᾳ (?) ... καὶ παμμήγεθ... ὀλίγων χωρίων, τὸν κολλὰ τῶν παραλίων ... ἑλώδη καὶ νοσερὰ, διὰ τὰ τῶν Ἀρδεατῶν, &c. Hinc illud Senecæ Epift. 105. *Quæ obfervanda tibi funt, ut tutior vivas, dicam. Tu tamen fic audias, cenfeo, ifta præcepta, quomodo fi tibi præciperem quâ ratione bonam valetudinem in ardeatino tuereris.* Hanc urbem poft Turni mortem, igne confumptam, & in avem fui nominis commutatam fabulatur Ovid. Met. 14.

——— *Cadit Ardea, Turno*
Sofpite, dicta potens, quam poft quam barbarus ignis
Abftulit, ac tepidâ jacuerunt tecta favillâ
Congerie è mediâ tum primùm cognita præpes
Subvolat, & cineres plaufis everberat alis:
Et fonus, & macies, & pallor, & omnia, captam
Quæ deceant urbem, nomen quoque manfit in illâ
Urbis, & ipfa fuis deplangitur Ardea pennis.

long. 36. 25. lat. 41. 30.

Ardiai, Illyriæ pop. Strabo lib. 7. Civitas eorum *Ardia*. Steph.

Ardices, Corinthius pictor fuit. Plin. 35. 3.

Ardinium, civitas in campo Thebæ. Stephano Ἀρδύνιον dicitur.

Ardifcus, tefte Ariftarcho, Scythiæ flu. cujus meminit Herodotus Mufâ 4tâ.

Ardiftama, Galatiæ op. Ptol.

Ardius, ut Xylander legit apud Strabonem, Græca Ἄρδιον habent, mons eft, qui Dalmatiam mediam fecat. Hic, tefte B. Rhenano fub Juliarum Alpium nomine à Sexto Rufo defcribitur.

Ardon, Lat. *imperans*, vel *defcendens*, fil. Caleb. 1 Par. 2.

Ardonea, civitas Apuliæ. Livius.

Ardotiam, Illyrici op. Ptol. hodie *Magonicha*. Nigro.

Ardnba, Dalmatiæ op. à Tiberio expugnatum. Dio. 56.

Arduenna, Galliæ totius maxima filva, quæque ab ripis Rheni, finibufque Trevirorum ad Nervios pertinet, millibufque amplius quingentis in longitudinem patet, uti defcribit & æftimat Cæfar lib. 6. de bello Gall. cap. 29. Gallicè *La foreft d'Ardenne*, cujus magna pars in ditione Leodienfi, in duc. Lucemburgenfi, & in Eyfaliâ regione perfeverat.

Ardyenfes, circa Rhodanum gens. Polyb. 3.

Ardys, Gygis fil. Lydorum regis, cui etiam in regno fucceffit. Herod. lib. 1.

Are, regio Arab. Fel. & inf. in finu Arabico. Ptol. long. 80. 00. lat. 14. 26.

Area, Minervæ epitheton i. e. *fortis & ftrenua*, cui apud Platæenfes ex Marathoniæ pugnæ manubiis templum ædificabatur.

Area, nomen viri Neh. 6. 18. Efdr. 2. 5. Lat. *via* five *femita*, aut *viator*, vel *odorans*, five *annona*.

Area, five *Aria*, inf. Ponti Colchos verfus Marti facrata. Item fons in Thebis, cujus accolæ *Arii* Stephano dicuntur.

Areacidæ, Numidica gens. Polybius.

Arebrigium, pagus Salafforum ultra Auguftam Prætoriam in Alpibus Graiis, *Barus de la Duile*, Simlero tefte. Aliis *Erenburas* pagus ejufdem tractûs, quod magis probatur.

Areburgium, vicus inter Treviros & Coloniam Agrippinam, *Arenfburg* Simlero.

Areca, Syriæ urbs in Commagenâ. Ptol.

Arecomici, pop. Gall. Narbon. Volfcis proximi; *Aricomii* Ptolemæo, *Aricomifcii* Straboni, quorum urbs eft Nemaufus, Gallicè *Avignon*, aliis *Mifmes*.

Ared, fil. Benjamin. Gen. 46. Lat. *imperans* vel *defcendens*.

Aredate, Auftriæ op. Ptol. *Lintz* hodie dicitur.

Arefa, Phœniciæ urbs. Lib. Notit.

Aregia, Hifpaniæ urbs. Ifidorus.

Aregon, pictoris nomen. Strabo lib. 8. In Alpheoniæ Dianæ templo (inquit) Cleanthis & Aregontis picturæ vifuntur, hominum Corinthiorum; Alterius quidem Trojæ captivitas, & Minervæ natalia; Alterius, Dianæ in cunis deportatio; opera laude plurimâ celebrata.

Aregonis, Mopfi mater. Orpheus in Argonauticis.

Καὶ Μόψος Τιταρῆθεν, ὃν Ἀμπυκι νυμφευθεῖσα
Χαονίοις ὑπὸ φηγῷ Ἀρηγονὶς ἐξελόχευσε.

Areius, Argonauta. Orpheus.

Αὐτὰρ ἔπειτα Τάλαός τε καὶ Ἀρήϊος, ἠδ' ἀμύμων,
Ἤλυθον Ἀβαντιάδαι ἀγακλυτοὶ, οὓς τέκε Πηρώ.

Arelatum, urbs nobilis Gall. Narbon. *Sextanorum Colonia* Plinio, quòd è fextâ legione milites coloni eo deducti fint, quam Strabo ad Rhodanum fitam ampliffimo emporio infignem effe fcribit. *Multarum civitatum decus* vocat Marcellinus. *Conftantia* olim à Conftantino Imp. denominata eft, uti docet Aufonio fuo Scaliger. *Mamiliaria Colonia* dici putabatur in vet. Infcriptione, tefte Ortelio. Ubi tamen Pontanus *Mamillaria* legendum ariolatur; quia Feftus Avienus in *Ora maritima* ait *Arelatem* dictam incolis olim Græcis *Thelinen*, quod quid aliud quàm *Mamillaria*? θηλὴ n. *mamilla*. Verfus Avieni fic fe habent.

Arelatus illic civitas attollitur,
Theline vocata fub priore feculo
Graio incolente. ——— Caufa ejufce appellationis duplex; Forma urbis, & rerum omnium, annonæque præfertim fingularis ubertas. Hunc fortaffe refpexit Aufonius *Gallulam Romam* nuncupans. Sic n. ille in Catalogo.

Gallula Roma Arelas, quam Narbo Martius, & quam
Accolit Alpinis opulenta Vienna colonis.

Roma n. fonat *mamilla*. Ab illâ *rumâ* dicti *Romulus* & *Remus*. Plut. Feft. *Arelate* Straboni dicitur, hodie *Arles*. Reges olim habuit; Poftremus eorum nomine Bofo, cùm Epifcopo, quòd fe non expectaffet in nocte Nativitatis Domini, alapam impegiffet, ab Othone Imp. regno exutus in cœnobium detrufus eft, ex quo tempore regnum Arelatenfe ceffavit, & Romano Imperium adnexum eft. De nominis origine Bochartus. *Laith*, inquit, Britannis eft *humiditas*, planè ut Ebræis לחות *Lauth*; unde *Arelates* nomen Camdenus ita deducit, *Arelate celeberrima Galliæ urbs folo uliginofo, & humido pofita ab ipfo fitu nomen fumpfiffe videtur. Ar a. Britanis fuper, &* laith *humidum fignificat*. long. 25. 29. lat. 42. 45.

Arellius, celebris Romæ pictor, paulo ante D. Auguftum, nifi flagitio infigni corrupiffet artem, femper alicujus fœminæ amore flagrans, & ob id Deas pingens fub dilectarum imagine. Hæc Plinius 35. 10.

Arembus, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Aremorica, Gall. reg. quæ nunc Aquitania. Plin. 4. 17. pop. *Aremorici*. Dalechampius apud Plin. legit *Arecomica*, quæ *Armaignac* Marliano.

Aremalus Sylvius, qui & *Remulus*, Agrippæ fil. 12. Latinorum rex, regn. an. 19. Præfidium Albanorum, ubi nunc Roma eft, pofuit: ob impietatem fulmine ictus interiit. Orofius 1. 20.

Arena, five *Arene*, civitas Triphyliæ & Mefleniæ in Peloponnefo, quam Hom. ἐρατεινὴν i. e. *amœnam* vocat. Meminit ejus & Stephanus.

Arenacum, Tacito Germ. urbs, in Geldriæ ducatu hodie *Arnhem* dicta, uti Divæus & Rhenanus tradunt. long. 27. 20. lat. 32. 02.

Arenates, Hifpaniæ populi, tefte Morali.

Arende, Lyciæ urbs. Ptolemæus.

Arene, Mefleniorum urbs in Peloponnefo. Strabo. Meminit ejus Plinius, & Paufanias, qui addit *Oebaliam* poftea nuncupatam.

nuncupatam. Schol. Apoll. Rhodii dicit ex Pisandro *Hierona* quoque dictam. *Samicum*, Heroum tempore, aut aliquanto ante Atenem vocatam fuisse Pausaniæ persuasum est. Hesychius simpliciter Ἀρήνα, ὄνομα πόλεως. Vide *Arena*.

Arenosum littus, Corsicæ urbs. Ptolemæo ἀμμῶδες. *Laiero* hodie Pineto dicitur.

Areopagitæ, Judices Athenienses severissimi, de causis capitalibus pronunciabant tantâ integritate, ut noctu, non interdiu judicarent, quòd non dicentes, sed quæ dicerentur, observarent. Cic. ad Att. 1. 14. *Romanæ res sic se habent, Senatus* Ἄρειος πάγος, *nihil constantius, nihil severius, nihil fortius*. Hi in templo Martis judicabant; quòd cùm Mars, qui Græcè dicitur Ἄρης homicidii crimine reus fieret, judicantibus duodecim Diis in eo pago, sex sententiis absolutus fit. Alex. ab Alex. 3. 5. & 4. 11. & 6. 11. Cœlius Rhod. 7. 19.

Areopagus, vicus erat Athenis, à templo Martis ita dictus, ubi primum judicium capitis actum fuisse scribit Plinius. *Areum judicium* dixit Tacitus An. 2. Juvenali *Martis curia* dicitur.

Ergo occulta leges at Curia Martis Athenis.

Non tamen id κατὰ λέξιν sonat, sed *Martis collem, saxum, sive rupem*. Hesychius. Ἄρειος πάγος. ἐν Ἀθήναις δικαστήριον ἐν τῇ Ἀκροπόλει. E Stephano discimus, Areopagum fuisse Ἀκρωτήριον Ἀθήνησι, quem vide. Quid ageretur in *Areopago* docet Jul. Pollux. lib. 8. ubi de magistratibus Atheniensium. Vide Vossium in *Areopago*, & imprimis eruditissimum Jo. Meursium sing. lib. de senatu Areopagitico.

Areopolis, Arabiæ civitas, quæ & *Moab* & *Ariel*. Palæstinæ urbs est Hieronymo, *Rhabathmona* Stephano, qui eam in Arabiâ ponit, *Rhabathmia* Ptolemæo est in Arabiâ Petræâ. Populi *Areopolitæ*, long. 68. 30. lat. 30. 30.

Areos nesos, insula Ponti, juxta Colchos. Steph.

Ares, etis, reg. Eubœæ. Steph. Gentile *Aresius*.

Arescon, vir, quem Licinius Mutianus prodidit visum à se Argis, cui nomen *Arescusæ* fuisset, nupsisse etiam, mox barbam habuisse, & ad virilitatem pervenisse, uxoremque duxisse. Plin. 7. 4.

Arestæ, Indiæ pop. quos *Adrestas* Justinus vocat lib. 12. ubi tamen MSS. omnes *Arestas*. Et sic quoque Lucan. 3.

Tunc furor extremos movit Romanus Arestas.

Ubi alii *Orestas, Olostras*, aut *Arcsdas*. Grotius tamen *Oretas*. Sunt o. proximi Carmanis (inquit) Ὠρεῖται, apud Strab. lib. 15. Sed poeta primam syllabam corripuit, eâ licentiâ, quam in voce *Orion* usurpari cernimus. *Prastos* vocat Qu. Curtius malè.

Arestanus, rusticus quidam, cujus capra Æsculapium à matre expositum lactavit, cane custode. Pausan. 2.

Arestor, pater Pelasgi. Vide *Parrhasia*.

Areta, Aristippi philosophi filia, aliis mater, quæ ei successit in scholâ; summum bonum in eâ voluptate, quæ maximè sensum moveret, posuit. Laert. lib. 2. Item Dionis uxor in mare viva demersa. Plut. in Dione.

Aretas, Calabriæ flu. ut ex Etymologo scribit Gabr. Barrius in suâ Calabria, qui eum novo nomine *Lipula* vocat.

Aretas, socer Herodis Tetrarchæ, Arabiæ Petrææ, & Damasci dominus. 2. Mac. 5. Alius 2 Cor. 11.

Aretades, Cnidius, Macedonica scripsit, quorum tertium citat Plut. in Paral. Min. cap. 11. Reliquit item librum de Insulis, teste eodem Plut. ibid. cap. 27. Condidit opus etiam de rebus Phrygiis, ut arbitratur Vossius. Sed pro eo apud Plut. lib. de Flum. scribitur Ἀρετάζης, ubi Maussacus censet ex isto scriptore, utrumque Plutarchi Chæronensis locum corrigi debere.

Arete, uoica nata Rhexenoris, Alcinoi, regis Phæacum uxor, ex quâ Nausicaam filiam ac tres filios suscepit. Ἀρητὴ καλεῖται Homero dicitur. Orpheus in Argonaut. Ἀρήτη μονόπαιδ', ἰδ' Ἀλκίνοος θεοειδής.

Arethas, infer. Syriæ rex post Antiochum designatus; Item vetus Interpres, qui in D. Joannis Apocalypsim commentaria Græcè scripsit. Extat cum Scholiastis reliquis ab Oecumenio collectis, Veronæ 1532.

Arethissa, lacus majoris Armeniæ, omnia illata pondera sustinens. Solinus. Straboni Ἀρσηνή. Per hunc Tigris flu. tam impetuoso cursu fluit, ut nec lacus Tigri, nec Tigris lacui admisceatur. Plinio *Arethusa* dicitur.

Arethous, rex Arnæ in Bœotiâ. Forte leg. *Areithous*.

Arethusa, Nerei & Doridis filia, Elidis nymphæ, & Dianæ comes; quam cùm Alpheus fugientem persequeretur à Dianâ in fontem sui nominis commutata est, cujus aquas cùm suis miscere vellet Alpheus, illa à terrâ absorpta, in Ortygiam ins. deinde in Siciliam delata est. Alpheus a. cùm propter mare sequi non posset, per cuniculos subterraneos in Siciliam itidem pervenit, ibique associatis Arethusæ aquis, in mare Siculum se exonerat. Vide Boch. de Phœn. Col. lib. 1. cap. 28. & Cluverium de Sic. Ant. p. 156 &c.

Arethusa, lacus Armen. mai. in quo nihil mergi potest, quique pisces nitrosos alit. Plin. Vide *Arethissa*.

Arethusa, fons circa Smyrnam. Item Chalcidis Eubœæ, ut & Ithacæ, & Bœotiæ prope Thebas. Hesychius. Ἀρέθουσα, κρήνη ἐν Ἰθάκῃ, καὶ ἐν Σικελίᾳ, ἐν ᾗ ὁ ἐν τῇ Ἤλιδι ῥέων πέλαγος Ἀλφειὸς ἀργύρεον κομίζει νόμισμα. Didymus octo fontes hujus nominis memorat, ut epitheton esse putetur cujuscunque fontis, ab irrigando. Stephanus Ἀρῶ δὲ σημαίνει, ὃ τὸ ἄρδω ... Item locus Syriæ munitus juxta Emessam. Strabo. Item Amphaxidis reg. in Macedoniâ op. ad sinum Strymonicum, *Tadino* hodiè, nisi fallat Pinetus.

Aretinum, Tusciæ urbs, colonia Romanorum, *Arrhetium* Ptolemæo. *Aretium*, Silio. Itali nunc vulgò *Arezzo* vocant. Ejus urbis mœnia alta fuere. Silius Ital. lib. 5.

——— *Pœnus nunc occupet altos*
Areti muros, Corythi nunc diruat arcem.

Ubi alii *Arreti*. Et sanè omnes antiquæ Inscriptiones (notante Cluverio) geminum r habent. Vasa ejusdem non magno pretio apud veteres. Mart. lib. 1. 54.

Sic Aretina violant crystallina testæ.

Idem eorundem meminit lib. 14.

Aretina nimis ne spernas vasa monemus.

Opidani Diodoro ac Dionys. Halicarn. Ἀρρητῖνοι. Stephanus. Ἀρρήτιον, πόλις Τυρρηνίας. Τὸ ἐθνικὸν Ἀρρητῖνος. Strabo lib. 5. Μάλιστα δ' ἐστὶ μεσογαία τὸ Ἀρρήτιον πρὸς τοῖς ὄρεσιν, ἀπέχει γοῦν τῆς Ῥώμης χιλίους σταδίους. long. 34. 49. lat. 43. 00.

Aretus, fil. Nestoris & Eurydices. Bocat. lib. 10.

Areva, citer. Hisp. flu. *Eresma*, nunc appellari credit Navagierus in suo Itinerario Italicâ linguâ scripto.

Arevaca, Hisp. Tarracon. pop. Ptol. *Arevici* Plinio Ἀρουάκαι Appiano. Hoc tempore eorum urbem *Marvesia* dici, ex ejus antiquis ruinis colligit Car. Clusius. Est tamen in hoc tractu pagus, qui antiquum nomen retinere videtur. Navagierus *Arivalo* urbem habet, quam credit antiquum Arevacorum nomen retinere. long. 16. 00. lat. 41. 35.

Areuna, nomen viri 2 Sam. 24. qui 1 Par. 21. dicitur *Ornan*. Lat. *arca, canticum, lux nostra*, vel *exultatio*. Dicitur etiam *Araunah*.

Areus, Lacedæmoniorum rex, apud Corinthum defunctus. Plut.

Areus, Bithyniæ fluvius. Plinius.

Argadina, Margianæ op. Ptol.

Argaus, Pelopis fil. & Alectoris pater. Alius fuit Lycimnii filius, qui ab Hercule abductus, vi morbi peregrè periit; cujus cremati cineres Hercules retulit, ut jusiurandum, quod dederat, se illum reducturum, servaret. Hunc dicunt primum fuisse, qui crematus sit, & ab eo deinde morem servatum. Cœl. Rhod. 17. 31.

Argaus, sive *Argeus*, Apollinis & Cyrenes fil. Justinus lib. 13. Aliter Pindarus Od. 9. Pyth. & Diodor. lib. 4. qui Cyrenes filium unicum referunt Aristæum; Nomium v. & *Agreum* (ita n. legendum, non *Argaum*, ut hic) Aristæi cognomina faciunt, ideo sic dicti, quòd venationi & pascendo pecori esset addictus. Nam ἀγρεὺς est *venator*, & νόμιος à νέμειν *pascere* dicitur.

Argæus, Cappadociæ mons, quam ab unâ parte cingit, arduus, & perpetuis pruinis rigens, cui Mazaca Cappadocum metropolis subjacet. Equorum pascuis olim nobilis fuit. Claud. in Ruffin. lib. 2.

——— *Jam pascua fumant*
Cappadocum, volucrumque parens Argæus equorum.

Et in lib. de laudibus Serenæ — *Delectus equorum*
Quos Phrygia matres, Argæaque gramina pastæ
Semine Cappadocum sacris præsepibus edunt.

Idem de equo Honorii.

Seu te Cappadocum gelidâ sub valle natantem
Argaæ lavere nives. ———

Et de equo Arcadii.

Sive illum Armeniis aluerunt gramina campis
Turbidus Argaâ seu nive lavit Halys.

Nemesianus. *Cornipedes igitur lectos det Græcia nobis,*
Cappadocumque notas referat generosa propago
Argaa. Suidas. Ἀργαῖον, τὸ Καισαρείας ὄρος.

Argais, inſ. juxta Lyciam. Steph. Item parva inſ. juxta Canobum. Idem.

Argalus, rex Laconum.

Argania, Indiæ civitas. Steph.

Arganthona, puella, quam Rheſus, priuſquam ad Trojam proficiſceretur, in Cio repertam duxit uxorem: Hæc, cognitâ mariti morte, è mœrore mortua eſt. Parthenius Eroticôn cap. 36. Aliis *Arganthonis*.

Arganthonis, Myſiæ mons prope Chium. Strabo. Stephanus vult ita appellatum ab *Arganthonide* Rheſi conjuge.

Arganthonion, mons Cii, ὄρος Κίου, inquit Schol. Apollonii ad illud lib. 1.

Ἀμφ' Ἀργανθώνειον ὄρος, προχοὰς τε Κίοιο.

Arganthonius, rex Tarteſſi, quem Plinius ait vixiſſe 120 annos. Silius 2. 300. qui ejus mem. lib. 3.

Arganthoniacos armat Carteia nepotes;
Rex proavus fuit humani ditiſſimus ævi,
Ter denos decies emenſus belliger annos.

Ideoque Bochartus vocat eum ארך עונתא *Arcantho*, i.e. πολυχρόνιον, ſive *longi temporis*.

Argantomagum, ſive *Argentomagum*, op. Gall. in finibus Biturigum, vulgò *Argenton*. long. 22. 06. lat. 46. 05. Alterum, quod in Martyrol. *Argentomachum* legitur, vulgò *Argentan* in Neuſtriâ, ſive Normanniâ inter Sagium, & Falleſiam paulo ſupra 3. leuc. interſitum, haud obſcurum opidum. long. 21. 00. lat. 49. 44.

Argarodauca, Mediæ urbs. Ptol.

Argaricus, ſinus Indiæ intra Gangem. Ptol. *Golfo di Bengala* Mercatori.

Argas, Demoſthenes ob morum feritatem, ac naturam immitem ſic dictus. Heſychius. Καὶ Δημοσθένης ὑπὸ Αἰσχίνου Ἀργᾶς ἐπωνομάζετο. Οἱ δὲ ὄνομα τυράννου. Vide Suidam. Item *Argas*, qui præter annorum rationem ſapit. Suidas. Ὁ δὲ παρὰ τὴν ἡλικίαν ἀργᾶς καλεῖται. Cæl. Rhod. 18. 6.

Argath, Armeniæ urbs. Cedrenus.

Argea, loca Romæ ſic appellata, quòd in his ſepulti eſſent quidam Argivorum illuſtres viri. Feſtus. Varro lib. 4. de L. L. Reliqua urbis loca olim diſcreta, cùm Argeorum ſacraria in 27. partes urbis ſint diſpoſita. Argeos dictos putant à principibus, qui cum Hercule Argivo Romam venerunt & in Saturniâ ſubſederunt. Apud Feſtum vero legendum eſt *Argei*, ut apud Varronem, Plutarchum, Ovidium, & alios legitur. In lege Flaminiâ; *Quum eat ad Argeos neque caput comito, neque capillum depectito.*

Argeathæ, Arcadiæ vicus. Pauſanias.

Argelia, Germ. urbs. Ptol. *Torgaw* Petro Apiano in Saxoniâ. long. 35. 00. lat. 51. 30.

Argennum, promuntorium Joniæ, inter Clazomenas, & Erythras, proximas urbes, à quo Chios inſ. 60. tantum ſtadiis abeſt. *Capo Stellaro* Sophiano. *Capo bianco* Nigro. Alterum Siciliæ promuntorium, *Capo di S. Aleſſio* Fazello, cum caſtro nomen antiquum ſervante, in orâ ad ort. à Meſſanâ 25. m. p. à Tanrominio 6. Denique tertium Lesbi promuntorium, teſte Strabone.

Argennuſa, inſ. ad continentē Troadis, prope Argennum promuntorium, juxta quod Alcibiades extinctus eſt. Steph.

Argentanum, urbs Brutiorum mediterranea, in Calabriâ citer. Hodie *S. Marco*, teſte Barrio.

Argentarius, mons Tuſciæ in orâ auſtrali, in mare, inter portum Herculis & Telamonis excurrens; de quo Rutilius vetus poeta, lib. 1. Itinerarii.

Tenditur in medias mons Argentarius undas.

Argenteola, Aſturiæ urbs in Hiſp. Ptol. *Argentiolam* Antonino. Hodie *Medules*, teſte Moletio.

Argenteus, Gall. Narbon. flu. in Provinciâ, inter Olbiam, & Forum Julii in mare exiens. *Argentius* Ptolemæo. Hodie *Argentine* Fineto, *Argenton* vero Villanovano. Alter vulgò *Argent*, in Rhodanum influens, ſeparanſque comitatum Venuſinum à Provinciâ reliquâ.

Argenteus mons, *Sierra Segura* Floriano, *Sierra d'Alcaraz* Cluſio, mons Hiſp. Tarrac. unde Bætis effluit. Forte Tugienſis ſaltus Plinii, ex eo enim Bætin oriri ſcribit. Appellatur etiam *Argentarius* Avieno. Vide Boch. de Phœn. col. p. 666.

Argentini, Calabriæ populi. Plinius.

Argentinus, Deus colebatur ab antiquis, ſicut & *Æſculanus*, quem patrem illi poſuerunt, quia prius ærea pecunia in uſu fuit, quàm argentea. D. Auguſtinus.

Argentomagum, vide *Argantomagum*.

Argentoratum, vulgo *Strasburg*, urbs Germ. ſup. ad Rhenum, Alſatiæ caput, libera, & epiſc. ſub archiep. Moguntino, inter Baſileam ad Auſt. & Spiram ad Sept. Hic Alemanni à Juliano primùm, poſtea à Gratiano Auguſto ad 30. millia cæſi. *Argentina* poſterioribus dicitur, horologio mirâ arte fabricato inſignis. long. 29. 26. lat. 48. 25.

Argentuaria, & *Argentaria* Aurelio Victori, hodie, teſte B. Rhenano *Horburg* dicitur, op. Germ. ſup. ad Ellum flu. Rhenum verſus, jam exciſum, ex quo Colmariam illi ſucceſſiſſe ferunt, Argentuariamque novam dici.

Arges, Cyclopum unus, Apollodorus. Μετὰ τούτους δὲ αὐτῷ τίκτει γῆ, Κύκλωπας, Ἄρην (lege Ἄργην) Στερόπην, Βρόντην, ὧν ἕκαστος εἶχεν ἕνα ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου. Callimachus Hymn. in Dianum.

Μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἐῷ ἐπὶ παιδὶ καλέσση
Ἄργην, ἢ Στερόπην. Heſiod. in Theog.
Βρόντην τε Στερόπην τε καὶ Ἄργην ὀβριμόθυμον.

Argeſtes, Græcè Ἀργέστης, venti Noti ſeu Auſtri ſpecies. Euſt. in Odyſ. ε. tradit, quòd ἀργέστης barytonè ut plurimùm ſit venti nomen, oxytonè autem νότου ἐπίθετον, ut Hom. Ἀργεστᾶο νότοιο, hoc eſt, λευκοῦ, ab ἀργὸν quod eſt λευκόν. Ibidem tradit eſſe qui ἀργεστὰς dicant νότους ἐξ Ἄργους εἰς Τροίαν πνέοντας, quos ait ἐκ Λιβανοῦ, dicere. Ariſtot. Meteor. 2. 6. ait Euro contrarium eſſe ἀργέστην. Strabo lib. 1. citat ex Iliad. λ. hos verſus.

Ὡς δ' ὁπότε Ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ
Ἀργεστᾶο νότοιο βαθείῃ λαίλαπι τύπτων.

Vide ibi Caſaubonum. Vitruvius 1. 6. *Circa Favonium Argeſtes, & certis temporibus Eteſiæ.* Plin. 2. 47. ab occaſu ſolſtitiali flare ſcribit. Heſychius. Ἀργέσται, οἱ ὅτόνοι.

Argeſtratus, 3 Lacedæmoniorum rex, reg. an. 35.

Argeus, 5. Macedonum rex, regn. an. 38. Item 17. Macedonum rex, regn. annum unum.

Argeus mons, vide *Argaus*.

Argeus, idem quod *Argivus*. Hor. lib. 4. Carm.

Tibur Argeo poſitum colono.

Argei quoque, teſte Varrone, dicebantur effigies ſcirpeæ, quæ per Virgines Veſtales jaciebantur ſingulis annis in Tiberim per pontem Sublicium.

Argia, Adraſti Argivorum regis filia, Polynicis uxor, tantâ in virum pietate, ut cadaver ejus inter maximos cæſorum acervos, nocturno tempore, conquirere non dubitarit, & contra edictum Creontis, funeris juſta ei perſolvere, ab unâ adjutâ Antigone Polynicis ſorore, & quæ ipſa noctu, deceptis cuſtodibus, Thebis egreſſa erat, ut idem fratribus ſuis officium præſtaret; quamobrem utraque à Creonte interfecta eſt; cujus rei ultionem, enecato Creonte, Theſeus fecit. Vide *Antigone*, & *Adraſtus*.

Argia, Peloponneſi regio. Ptol. Hodie *Romania* dici putatur. Suidas. Ἀργεία, ἡ Ἥρα. καὶ ἡ τῶν Ἀργείων γῆ.

Argidava, Daciæ op. Ptol. *Argiſch* hodie, teſte Lazio in Valachiâ apud fines Tranſylvaniæ. long. 48. 45. lat. 48. 5.

Argila, urbs Cariæ. Steph. Item op. Mauritaniæ à Portugalliæ rege expugnatum A. D. 1472. vulgo *Arzilla*.

Argiletum, locus Romæ juxta Palatium, ubi tabernæ opificum erant, præſertimque bibliopolarum. Martialis.

Argelitanas mavis habitare tabernas.

Idem 1. 118. per tmeſin.

Argi nempe ſoles ſubire letum.

Et lib. 2. ep. 17.

Argique letum multus obſidet ſutor.

Dictus ab Argo Argivorum duce, qui ab Evandro hoſpitio exceptus, cùm in affectati regni ſuſpicionem veniſſet, ab Arcadibus, inſcio Evandro, occiſus eſt; cui poſtea rex

rumulum

tumulum erexit, quem de nomine ejus *Argiletum* vocavit. Virg. 8. Æn.

Nec non & sacri monstrat nemus Argileti
Testaturque locum, & letum docet hospitis Argi.

Alii dictum putant, quasi *Argilletum*, ab *argilla*, h. e. cretâ, cujus eo in loco magna erat copia. Utramque opinionem refert Varro lib. 4. de L. L. his verbis. *Argiletum sunt, qui scripserant ab Argo, seu quod is huc venit, ibique sepultus sit: alii ab argilla, quod ibi hoc genus terræ.*

Argilia, Hesych. Ἀργιλία, δῆμος τῆς Ἀττικῆς.

Argilii, Andriorum coloni. Ἀνδρίων ἄποικοι Thuc. lib. 4.

Argilium, Bithyniæ op. mediterraneum. Ptol.

Argillus, Ægypti mons circa Nilum. Plut.

Argilus, urbs Emathiæ non procul ab ostio Strymonis flu. occid. versus. Herodot. lib. 7, Item urbs Thraciæ Stephano ex Thucyd. lib. 4.

Argina, Locrorum Ozolorum op. Plin.

Arginusæ, Straboni lib. 13. tres insulæ parvæ continenti proximæ, inter Mitylenen & Methymnam.

Argiope, nymphæ nomen.

Argiphontes, Mercurii cognomen ab *Argo* centoculo Jûs custode, quem, Jovis jussu interfecit. Mythologi interpretantur *Argum* sphæram esse stellatam, quòd illi insit species quædam cœlestium oculorum: Jo autem terram esse volunt, quam Ægyptii in Hieroglyphicis literis bovis imagine exprimunt. Hanc Argos, i. e. cœlum stellatum, nocturno tempore desuper videtur observare. Mercurium autem Solem interpretantur, qui Argum tunc dicitur occidere, cùm luminis sui magnitudine stellas omnes obscurat, earumque à mortalibus conspectum eripit. Macrob. Sat. 1. 19.

Argippei, pop. inter Sauromatas. Herod. lib. 2. ab ipsâ nativitate calvi, simis naribus, & ingenti mento, proprio quodam oris sono, ex arboribus victitantes. Hi, cùm arma nulla habeant, à nemine tamen afficiuntur injuriâ, quòd sacri putentur. Iidem finitimorum controversias dirimunt, & ad se confugientes ab injuriâ tuentur.

Argiri, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Argissa, Thessaliæ civitas prope Peneum, à Larissæ filiis condita, quæ deinde *Argura* vocabatur. Volater.

Argita, flu. Hiberniæ in orâ Sept. *Banney* Ortelio, *Swilly* Camdeno, cui magis fidendum.

Argiva, Juno ab *Argis* ita cognominata, quo loco sacra ejus celebrabantur. Virgil. Æn. 3.

Junoni Argivæ jussos adolemus honores.

Signum ejus hoc modo describit Pausanias. Deæ signum (inquit) in solio sedet, eximiâ magnitudine, auro & ebore fabricatum, Polycleti opus, corona capiti imposita, ea Gratias & Horas egregiè factas habet. Dea manu alterâ malum Punicum, alterâ vero sceptrum tenet, cui cuculum idcirco aiunt impositum, quòd virginis Junonis amore captus Jupiter, in avem talem se verterit, quam puella, tanquam ludicrum captavit.

Argivi, populi Græciæ, ab Argis dicti, quorum est frequens mentio apud poetas. Hesychius. Ἀργεῖοι, οἱ Ἕλληνες. *Argivi* autem furacitatis olim ita notati sunt, ut ab illis adagium ortum sit, cujus mem. Suidas. Ἀργεῖοι φῶρες, ἐπὶ τῶν περιφανῶς πονηρῶν. Οἱ γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ κωμῳδοῦνται. Contra *Argivo clypeo dignus* apud Zenodotum, ἐπὶ τῶν εὐδοκιμούντων καὶ ἀγαθῶν. Nam apud Argivos pueri incorrupti & puri clypeos prisco more gestabant. Ἀργεῖοι ὁρῶσι apud Suidam παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτενῶς, καὶ καταπληκτικῶς ὁρώντων. Argivi etiam male apud veteres audiebant, tanquam Sycophantæ & calumniatores. Inde proverb. apud Diogen. 2. 79. Ἀργεία φωρά, ἐπὶ τῶν συκοφαντῶν. Οἱ γὰρ Ἀργεῖοι φιλόδικοι.

Argo, navis in qua Jason cum 54 heroibus Thessalis Colchos navigavit. De nominis ratione variant etymologi. Sententiæ eorum ad sex classes revocari possunt. *Primò* Nonnullis dicta videtur ab Architecto, cujus nomen *Argos*: de quo Val. Flac. lib. 1.

——— *Ad charum Tritonia devolat Argum;*
Molīri jubet hanc puppim & dimittere ferro
Robora, ——— ———

Diodor. Sic. lib. 4. Τὴν δὲ ναῦν Ἀργὼ προσαγορευθῆναι καλῶς μέν τινας τῶν μυθογράφων, ἀπὸ τοῦ τὸ σκάφος ἀρχιτεκτονήσαντος Ἄργου. Vide Hyginum in *Argo*. *Secundò*. Alii sic vocatam volunt, quòd secum *Argivos* tulerit, quod sentire videtur M. Tullius Tuscul. Qu. lib. 1. *Et eas angustias*, inquit, *per quas penetravit ea quæ est nominata Argo, quia Argivi in eâ delecti viri vecti petebant pellem inauratam arietis.* Quæ postrema verba ex poetâ aliquo antiquo (uti sæpiusculè in his libris solet) desumpsit. *Tertiò*. Quidam à velocitate ejus sic dictam arbitrantur. Diod. Sic. ubi supra. Ὡς δ' ἔνιοι λέγουσιν ἀπὸ τῆς ἄγαν τὸ τάχος ὑπερβολῆς, ὡς ἂν τῶν ἀρχαίων ἀργὸν τὸ ταχὺ προσαγορευόντων. Unde Catullus.

Ausi sunt vada salsa citâ decurrere puppe.

Et Pindarus in Pythiis ἐπέτασσε θοᾶς Ἀργοῦς χαλινόν. Quanquam ἀργὸς quoque Græcè dicitur tardus. Hinc jocus Martialis lib. 3. ep. 67.

At vos tam placidas vagi per undas
Tutæ luditis otium carinæ.
Non nautas puto vos sed Argonautas.

Quartò. Pherecydes Syrus apud Lazarum Baysium tradit eam sumpsisse nomen ab *Argo* Phryxi filio. *Quintò*. Alii à texturâ ducunt, Hebraicè ארג *ereg*, inter quos est Hieremias Hoelzlinus notis ad Apollon. lib. 1. Sanè Catullus de hujus navis fabricâ.

Pinea conjungens inflexæ texta carinæ.

Ad quem locum sic illustris Scaliger. Texere naves veteres dicebant, à quo, locus, ubi naves fabricantur, *Textrinum* dicebatur, auctor Servius in schedis nondum vulgatis. Qu. Ennius.

Idem campus habet textrinum navibu's longis.

Hoc est, ναυπήγιον. Sic τὰ ὕφη ταῖς dixit Archimelus poeta in navem Hieronis.

Ἄστρων γὰρ ψαύει καρχήσια, καὶ τριπλόους
Θώρηκας μεγάλων ἐντὸς ἔχει νεφέων.

Malè enim apud Athenæum νεφῶν. Ovidius.

Texitur & costis panda carina suis.

Sil. Ital. *Fluminea texit, quâ transvehat agmina, classem.*
Idem lib. 14. *Æratas jussi texamus mille carinas.*

Panegyristes ad Maximinianum *ut navalia texerentur, ut trabes caderentur*; ubi navalia dixit pro navibus. *Sextò*. Bochartus ὁ μέγας à longitudine sic dictam suspicatur. Gaulis (brevibus ratibus sc.) inquit, puto Phœnices opposuisse ספינן ארכא naves *arca*, vel *arco*, ut Syri efferunt, id est, naves longitudinis, seu quod idem est, naves longas; ac inde factum, literis G. & C. permutatis, quod passim ferè fit, ut navis *Argo* appellaretur, quæ prima fuit longa navis apud Græcos, qui usq; ad Jasonem & Argonautas, solum rotundis navibus utebantur. Plinius lib. 7. cap. 56. *Longâ nave Jasonem primam navigasse Philostephanus author est* Et Apollonii Scholiastes lib. 1. de *Argo* nave. Ταύτην δέ φασι πρώτην ναῦν γενέσθαι μακράν. Et Herodotus circa initium, lib. 1. de Argonautis, Καταπλώσαντες γὰρ μακρῇ νηὶ ἐς Αἶάν τε τὴν Κολχίδα, καὶ ἐπὶ Φᾶσιν ποταμόν. Quinquaginta remiges eam habere refert Apollodorus, i. e. 25. ab unoquoque latere, unde sequitur longam fuisse cubitorum minimùm quinquaginta, si singula interscalmia fuerint δίπηχυαῖα, prout definit Vitruvius, lib. 1. cap. 2. Quinimò longior fuit, si Theocrito credimus, à quo in *Hyla* prædicatur τριακοντάζυγος Ἀργώ, id est, 30. *jugorum*, sive *scalmorum*. Lignum, ex quo confecta fuit, pinum volunt Catullus, & Seneca. Hic.

Peliaco quondam prognatæ vertice pinus
Dicuntur liquidas Neptuni nasse per undas,
Phasidos ad fluctus, & fines Æetæos.

Ille in Medeâ. *Benè dissepti fœdera mundi*
Traxit in unum Thessala pinus.

Quibus adde Horatium Epod. Od. 17.

Non huc Argoo contendit remige pinus.

Et Ovidium in Epist. Hypsipyles.

Quid mihi cum Minyis, quid cum Tritonide pinu?

Et Statium in Achilleide.

Olim equidem Argoos pinus cum Thessala reges
Huc veheret. ———

Orpheus ex fago factam innuit, itemque Apollodorus, loco paulo post adducendo; hoc à. de parte ejus vocali solummodo intelligendum; quam ex robore factam fuisse significat Isacius in Lycoph. Λαλοῦσαν εἶχε τὴν τρόπιν ἐκ τῆς Δωδωναίας φηγοῦ. In hoc omnes consentiunt, factam esse ex arboribus Dodonæ silvæ, quibus olim oracula reddebantur.

tur. Unde & Poetæ comminiſcuntur, navem ipſam fuiſſe vocalem. Seneca in Medeâ.

——— Ipſaque vocem
Perdidit Argo. ——— ———

Val. Flac. lib. 1. *Fatidicamque ratem.*
Claudianus in Panegyrico. —— *Rurſuſque locuta*
In te Chaoniæ moverunt carmina quercus.
Idem alibi plenius. —— *Licet omnia vates.*
In majus celebrata ferant, ipſamque ſecandis
Argois trabibus jactent ſudaſſe Minervam;
Nec nemoris tantum vinxiſſe carentia ſenſu
Robora, ſed cæſo Tomari Jovis augure luco,
Arbore præſagâ tabulas animaſſe loquaces.

Orpheus —— Τορμίεσσαν ἐπέλαμψε φηγός.
Idem λάλον Ἀργὼ & λάλον τρόπιν vocat. Æſchylus, citante Philone in tractatu Πάντα σπουδαῖον, &c.

Ποῦ δ' ὄψ Ἀργοῦς ἱερὸν αὐδᾶεν ξύλον;

Lycophron in Caſſandrâ τὴν λάλαθρον κίσσαν h. e. *picam loquacem* nuncupat. Meminit & Philoſtratus in Imaginibus, Sophocles in Trachiniis. Lucianus in Somnio ſive Gallo ᾗ τοι τὸ ἐνόμισας, ὥσπερ ἡ τῆς Ἀργοῦς τρόπις ἐλάλησε. Variant autthores de parte navis. Jo. Meurſius ad Lycophronis locum nuper productum, *Argo navis loquacem malum de quercu Dodonæâ habuiſſe dicitur.* Vocale lignum in prorâ ponit Apollodorus lib. 1. Κατὰ δὲ τὴν πρῷραν ἐνήρμοσεν Ἀθηνᾶ φωνῆεν φηγοῦ τῆς Δωδωνίδος ξύλον. Val. autem Flac. lib. 1. fingit hanc navem è tutelâ voces fundere, ut quæ Dodonæam quercum ibi habuerit. Verba ſunt.

Viſa coronatæ fulgens tutela carinæ
Vocibus has tuſtare duci.

Vide Boch. de Phœn. Colon. pag. 8ao. Porro hanc primam omnium ratem fuiſſe poetæ, ut plurimùm, volunt. Catullus.

Illa rudem curſu prima imbuit Amphitriten.

Lucan. lib. 3.

Theſſalus Æmoniam vomer proſcindit Jolcon,
Inde laceſſitum primo mare, cùm rudis Argo
Miſcuit ignotas temerato litore gentes.

Ovid. Met. 6. ubi de Argonautis.

Per mare non notum primâ petiere carinâ.

Et alibi, *Æquor Jaſonio pulſatum remige primùm.*
Idem de Triſtibus.

Per non tentatas prima cucurrit aquas.

Et alibi.

Prima malas docuit, mirantibus æquoris undis,
Peliaco pinus vertice cæſa vias.

Seneca in Medeâ. *Merces primâ digna carinâ.*
Manilius lib. 1. *Mari quæ prima cucurrit.*
Mart. 7. 18. de fragmento Argûs.

Hac fuit ignoti prima carina maris.

Val. Flac. lib. 1.

Prima Deum magnis canimus freta pervia natis.

Orpheus in Argonaut.

Ἡ καὶ νῦν στιλβοῖσιν ἐρίλμοισ' ἁλιμυρέα βένθη
Πρώτη ὑπεξεπέρησε, τρίβον δ' ἤνυσε θαλάσσης.

Denique Cic. 2. de N. D. inducit paſtorem, viſâ tum primùm *Argo* navi, ut divino & novo vehiculo primò admiratum & perterritum hoc modo loqui:

——— Tanta moles labitur
Fremebunda ex alto, ingenti ſonitu & ſpiritu
Præ ſe undas volvit. &c

Quanquam probabilius alii Tyriis navium inventionem tribuunt; inter quos eſt Tibullus lib. 1.

Prima ratem ventis credere docta Tyros.

Dionyſius Erythræis,

Οἱ πρῶτοι νήεσσιν ἐπειρήσαντο θαλάσσης,
Πρῶτοι δ' ἐμπορίης ἁλιδινέος ἐμνήσαντο.

Alii Phœnicibus. Vide Schefferum de Militiâ Navali lib. 1. cap. 2.

Denique *Argo* navis in ſidus cœleſte tranſlata eſt.
Manilius ——— *Tum nobilis Argo*
In cœlum ſubducta. Idem.
Et ratis Heroum, quæ nunc quoque navigat aſtris.

Argob, Lat. *gleba*, vel *glarea*, aut *maledictio putei*, vel *dorſi*, ſive *lux altitudinis*; nomen reg. Baſanitidis. Deut. 3 13. quæ in ſortem dimidiæ tribûs Manaſſis cecidit.

Argobaſtes, cùm Valentinianum juniorem, apud Viennam dolo ſtrangulaſſet, ut eidem in imperio ſuccederet, Theodoſio mortem ulciſcente ſuperatus, ſuâ ſe manu percuſſit. Paul. Diaconus.

Argoda, Tauricæ Cherſoneſi urbs. Ptol.

Argolicus ſinus, ad Peloponneſum. Ptol. Eſt autem *Argolicus* idem quod *Argivus*, & *Argeus*.

Argolis, reg. Peloponneſi, eadem quæ *Argia*, inter Arcadiam ad occ. & mare Ægæum ad ort.

Argonautæ, heroes, qui cum Jaſone in Argo navi Colchos profecti ſunt ad diripiendum vellus aureum; Sunt qui dicant fuiſſe duo & quinquaginta numero, alii addunt quatuor. Numerantur autem ab Apollonio, Orpheo, & Val. Flac. lib. 1. Elogia illorum ſparſa plurima apud poetas Græcos & Latinos paſſim occurrunt. Pindaro Pyth. Od. 4. dicuntur ναυτᾶν ἄωτος, *flos nautarum*, ſicut & Theocrito Idyll. 13. θεῖον ἄωτον Ἡρώων. Et Virg. Ecl. 4.

——— Erit altera quæ vehat Argo
Delectos heroas. ——— ———

Eidem Theocrito ἀριστῆες *principes*, ſive *optimates*, ut & Apollodoro 1. Bibl. ἀριστεῖς. Ovid. Pont. 1. 5.

——— Primos telluris Achivæ

Vocat. A Catullo *Lecti* dicuntur, itemque ab Apollonio Argon. 4. Λεκτοὶ ἡρώων. Statius in Achilleide *Argoos reges* dixit. Pari laude eos inſignivit Val. Flaccus lib. 1.

——— Preſſam ſub regibus alnum.

Iterum ——— *Video noſtro tot in æquore reges.*
Et rurſus *Turba ducum.* Altius Catullus.

Heroes ſalvete Deûm genus.

Apollononius. lib. 1.

Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος.

Et lib. 3. Ἀθανάτων υἷες. Sen. in Medeâ.

Decus illud ingens Græciæ, florem inclytum,
Præſidia Argivæ gentis, & prolem Deûm.

Et Manilius lib. 1. apertè *Deos* vocat.

Servando Dea facta Deos. Denique Val. Flaccus de iiſdem *Divûm progenies* ———
Ac iterum —— *Reges Diis genitos.*

Argos, vetus ac nobilis urbs Achaiæ in Argolide, quod etiam *Argos Hippium* dicebatur, ab equorum præſtantiâ. Horat. Carm. 1.

Aptum dicit equis Argos, ditesque Mycenas.

Quem verſum ab Homero mutuatus eſt, apud quem
Ἄργος ἱππόβοτον. & alibi πολυχρύσοιο Μυκήνης.
Item *Argi* pl. num. Hor. ——— *Thebis nutritus an Argis.*
Virg. 2 Æn. *Si patrios unquam remeaſſem victor ad Argos.*

Argos, Peloponneſi civitas, juxta Athenas. Hujus rex primus Phoroneus fuit, dicta ab *Argo* rege, uti ſcribit Auguſt. lib. 18. de Civ. Dei. Hodie *Argo* dicitur. long. 48. 50. lat. 38. 18.

Argos, Theſſaliæ op. quod *Pelaſgicon* dicunt à Pelaſgis. Lucan. lib. 6. —— *Ubi nobile quondam*

Nunc ſuper Argos arant.

Vulgo *Armiro*. long. 48. 45. lat. 40. 20. Etiam ipſa Theſſalia *Argos Pelaſgicum* appellata eſt apud vett. Strabo lib. 9. Item pro totâ Græciâ aliquando ſumitur. Lucan. lib. 10.

——— Quantum impulit Argos
Iliacaſque domos facie Spartana nocenti.

Argos, cognomento *Amphilochium*. In Epiro eſt, inter Ambraciam, & Caſſiopem occurrens, in finibus Acarnanum. Vide Voſſ. ad Melam pag. 158. long. 46. 50. lat. 39. 45.

Argos, Apuliæ op. à Diomede conditum, quod deinde *Argyripam*, & poſtremò *Arpos* vocarunt. Vide Cluver Ital. Ant. lib. 4. cap. 12.

Argous portus, vulgò *Porto ferraro*, portus Æthaliæ; ſeu Ilvæ inſulæ maris Tyrrheni. Paulus Jovius.

Arguda, Paropaniſi urbs. Ptol.

Argulus, fil. Amyclatis, quem primum apud Achæos quadrigam junxiſſe dicunt, cùm alii Arogilo illud aſcribant.

Argus, Areſtoris fil. unde *Areſtorides* Ovidio dicitur, Met. lib. 1. *Donec Areſtoridæ ſervandam tradidit Argo.* Apollodorus, lib. 2. de Argo ὃν Ἀσκληπιάδης μὲν Ἀρέστορος λέγει υἱόν, Φερεκύδης δὲ Ἰνάχου. Idem tamen alibi Agenoris filium facit. Πανόπτης Græcis dicebatur, quòd totus oculis ſcateret.

ſcateret. Hunc poetæ fabulantur, à Junone conſtitutum fuiſſe cuſtodem Jûs Inachi filiæ, à Jove in juvencam commutatæ; quem poſtea Mercurius Jovis juſſu interfecit, oculis ejus fiſtulæ ſono conſopitis. Ovid. 1. Met.

Centum luminibus cinctum caput Argus habebat,
Inque ſuis vicibus capiebant bina quietem,
Cætera ſervabant, atque in ſtatione manebant.

Plautus in Aulularia.

Quos ſi Argus ſervet, qui oculeus totus fuit,
Quem quondam Joni Juno cuſtodem addidit
Is nunquam ſervet.

Juno autem oculos ejus avi ſuæ, h. e. pavonis caudæ, inſeruit. Ovid. ubi ſupra.

Excipit hos, volucriſque ſuæ Saturnia pennis
Collocat; & gemmis caudam ſtellantibus implet.

Argus, Evandri hoſpes, vide *Argiletum*.

Argus, canis Ulyſſis, vel hic ſaltem memorandus, quòd ſolus dominum viceſimo demum anno domum redeuntem agnoverit. Hom. Odyſ. 17. verſ. 300.

Ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος ἐνίπλειος κυνοραιστέων.
Δὴ τότε γ', ὡς ἐνόησεν Ὀδυσσέα ἐγγὺς ἐόντα,
Οὐρῇ μὲν ῥ' ὅγ' ἔσηνε, καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω.

Arguta, civitas Theſſaliæ, prius *Argiſſa* dicta. Eſt & locus Eubœæ; vide Stephanum, qui loci iſtius incolas *Argivos* & *Leontinos* vocari ſcribit.

Argyna, op. Locrorum, cujus incolæ vocabantur *Ozolæ*. Plin. 4. 3.

Argynnis, Venus, ab *Argynno* puero ab Agamemnone amato, qui cum frequentius nataret in Cephiſo flu. periit, quo in loco ſepelivit eum Agamemnon, ibidemque Veneris Argynnidos, id eſt, turpitudinis ſuæ templum conſtruxit. Prop. 3. 6.

Sunt Agamemnonias teſtantia litora curas,
Quæ notat Argynni pœna natantis aquæ.

Ubi al. edit. *Argini pœna natantis*. Turnebus, cap. 33. lib. 26. Adverſ. conatur hos verſus explicare. A Polluce Ἄργυννος vocatur, à Stephano Ἄργυνος, à Plutarcho Ἄργιος, in lib. quo bruta uti ratione docet; atque Agamemnona perluſtraſſe totam Bœotiam perveſtigando eum puerum, qui ſe fugiebat, eique moræ prætexebat adverſos ventos; ac demum ſe in lacu Copaide abluit, ſi forte ardorem ſuum unà eluere poſſet. Hæc ille: Martialis 7. 14. ad *Arginnum* puerum:

Quis puer hic nitidis adſiſtit Hyantidos undis?
Et fugit ad dominam Naida? nunquid Hylas?
O benè quod ſilvâ colitur Tirynthius iſtâ,
Et quod amatrices tam prope ſervat aquas!
Securus licet hos fontes Arginne miniſtres
Nil facient Nymphæ, ne velit ipſe, cave.

Hæc fabula recitatur à Stephano in Κήφισος, ut nos monet Parrhaſius, qui Stephani integro codice uſus eſt, nam vulgo eâ parte mutilus circumfertur.

Argyra, urbs & fons Achaiæ, & reg. Indiæ extra Gangem. Ptol. & Steph. Item urbs circa Troadem. Strabo. ...ſe Siciliæ civitas, unde ſe Diodorus Siculus oriundum fa...it, cujus incolæ *Argyrini*. Eſt etiam Taprobanæ Metropolis. Steph.

Argyra, nympha, cujus amore cum Selenius torqueretur, obiit eius nimio deſiderio, & à Venere in cognomi...em flu. mutatus eſt, cujus aquam amantibus prodeſſe ad ...moris remedia, veterum fuit opinio. Pauſan.

Argyraſpides, ſic dicebatur Macedonica quædam legio à ...*ypeis argenteis*. Qu. Curtius, lib. 4. *Poſt phalangem Argy...ſpides erant*. Τάγματα ἐπίλεκτα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Heſychio ...icuntur. Horum meminere Arrianus & Athenæus, lib. 12.

Argyre, extra Indi oſtium inſ. metallorum fœcunda. ...ela. 3. 7. *Ad Tamum inſulam eſt Chryſe, ad Gangem Argyre; ...tera aurei ſoli, (ita veteres tradidere) altera argentei: a...e ita ut maximè videtur, aut ex re nomen, aut ex vocabulo ...ta fabula eſt*. Idem habet Solinus, cap. 55.

Argyrini, gens Epirotica. Steph.

Argyripa, op. Apuliæ Dauniæ, à Diomede conditum, ...gipana Polybio dicta. *Arpi* Cic Ptol. & aliis. Virg. Æn. 11.

Ille urbem Argyripam patriæ cognomine gentis,
Victor Gargani condebat Japygis arvis.

...id. Met. 14. — *Ille quidem ſub Japyge maxima Dauni*
Mœnia condiderat, dotaliaque arva tenebat.

Quin & Strabo, lib. 6. hanc urbem κτίσμα Diomedis vocat.

Argyrondas, vel *Argyrondes*, Ætoliæ flu. Ariſtarcho, propter argenteum aquæ candorem.

Argyropolis, Byzantii ſuburbium, Chryſopoli, alteri ejuſdem urbis ſuburbio oppoſitum. Nicephorus.

Argyropylus, Imperator Conſtant. qui Zoæ uxoris, & Michaelis Paphlagonis ejus adulteri dolo, inter balnea aquis ſubmerſus eſt. Bapt. Egnatius.

Argyrus, nomen urbis. Steph. ex Philiſto. Item mons. Vide *Tarteſſus*.

Argyrutum, Illyrici urbs. Ptol. *Argyruntum* Plinio. *Scriſſia* Nigro, *Novigrad* Moletio, *Obravazo* Raguſæo.

Aria, Aſiæ reg. hodie *Corazan*; Item lacus, urbs & flu. ejuſdem reg. Ptol. Item una è Satrapiis Indiam terminantibus. Mela. 1. 2. *Indis proxima eſt Ariane, deinde Aria*. Ubi Voſſius, *Ariam hîc*, inquit, *non rectè collocat, tanquam ſi litoralis eſſet regio*. Hoc miror neminem hic reprehendiſſe, illud vero ei vitio vertiſſe, quòd *Ariam* & *Arianem* diverſas faciat, cùm tamen in eo prorſus nihil commiſerit. Verum operæ pretium hic eſt paucis oſtendere, quamnam veteres differentiam inter *Arios* & *Arianos* poſuerint, quoniam hæc res multos eruditos in errorem egit. Ὁ πάνυ Salmaſius aliquot locis eos diſtinguit, alibi vero eoſdem eſſe affirmat in Plinianis. Verum ita res ſeſe habet. *Aria* regio ſemper dicta fuit illa tantum portio terræ, quæ ad *Arium* flu. erat ſita, *Arii* vero qui illam inhabitabant. Non tamen uſque ad tempora Alexandri M. & ſucceſſorum ejus, verum etiam multis ſeculis poſtea *Ariæ* iidem fuere termini, quos Ptolemæus & alii huic adſignant. Scio quidèm Herodotum & Pauſaniam narrare, Medos dictos fuiſſe *Arios* ante adventum Medeæ; verum id nihil ad rem facit, etiamſi verum ſit: & forſan fabella eſt. Imò auſim affirmare eſſe fabellam, cum Medi jam ab ipſo ſtatim initio ita ſint dicti, nec ullum aliud nomen habuerint. *Ariane* vero longe alia eſt. Nomen id inauditum ante tempora Alexandri. Verum poſtquam ab Ariis ſubacti fuere, Bactrii, Gedroſii, Sogdiani, aliæque complures gentes, factum eſt, ut pleræque iſtæ regiones, Ariorum dicerentur provinciæ. Plinius itaque Gedroſos, Arachotas, & Paropamiſadas vocat Ariorum ſatrapias. Quod non ita interpretandum, uti Salmaſius interpretatur, tanquam ſi Plinius omnes hos populos *Arios* vocaret, ſed quod eſſent in ditione *Ariorum*. Nemo unquam ullam ex his gentibus ſub *Ariorum* nomine comprehendit. *Arii* tantum unius reg. incolæ dicuntur. Longe alia eſt *Ariana*. Illa enim extenditur ab Indo flu. uſque ad os ſinus Perſici. Comprehendit vero præter ipſam *Ariam*, has quoq; regiones, Gedroſiam, Drangianam, Arachoſiam, Paropaniſum, Bactrianam, Sogdianam, Parthiam, Carmaniam, & ſi quas alias regiones ſubegerunt aut Menander, aut alii, vel ante, vel poſt illum, Ariorum duces. *Aria* itaque nomen unius tantum regionis, *Ariane* vero continet totum Ariorum imperium. Item *Aria* Περσικὴ χώρα Stephano, qui eam quoque Thraciæ antiquum nomen fuiſſe perhibet.

Aria, Ponti Euxini inſ. *Farnaſia* Pineto. Apollonius autem & Arrianus in Periplo Ἀρητιάδα eam vocant. Mela 2. 7. *Non longe accolitur Aria, quæ Marti ſacrata (ut fabulis traditur) tulit aves cum ſummâ clade advenientium, pennas quaſi tela jaculatas*. Ubi Voſſius; Ita repoſuit Hermolaus Barbarus, cùm prius legeretur *non longè Acoliſaria*, quemadmodum omnes etiam quotquot vidi, manu exarati codices. Legendum vero *Non longè à Colchis Aria*. Stephanus Ἄρειος νῆσος, πρὸς τοῖς Κόλχοις ἐν τῷ Πόντῳ, Σκύμνος ἐν Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Ἄρειος ἐξ ἴσου τοῦ ἀνάπτω σχηματιζόμενον. Quaſi v. ἐθνικὸν Ἄρειος non ſit potius ab Ἄρης. Verum neſcivit Stephanus, ita quoque appellatam fuiſſe hanc inſulam. Poſſit & legi nullius literæ immutatione, *Non longè à Colis Aria*. Nam & Coli in hoc tractu, quorum regio Κωλικὴ, cujus jam ſuperius meminit Mela. Nec eſt quod quiſquam exiſtimet Colis hic locum non eſſe, quòd ii longius abſint Septentrionem verſus, cùm & Plinius hoc loco Colicam recenſeat 6. 5. *Subiicitur Ponti regio Colica, in quâ juga Caucaſi ad ad Riphæos montes torquentur*. Et hic pro *Colica* repoſuerunt *Colchicam regionem*, contra fidem veterum exemplarium. Quod ſi verum eſt Colos inhabitaſſe τὰς ὑπωρείας τοῦ Καυκάσου, uti ait Hecatæus apud Stephanum, & Caucaſi

extrema

extrema juga dicta sint Καυκασὰ ὄρη, jam rectè dixerit Mela *Ariam esse Colis vicinam*, cùm montes huic insulæ oppositi, Caucasi sint appendices. Porro Aria Plinio est Chalceritis, forsan ab avibus, quas χαλκόπτερας, σιδηρόπτερας, & σιδηρόπτερυχας fabulantur.

Ariabignes, Darii fil. ex filiâ Gobryæ, qui unà cum Prexaspe & Megabyzo præpositus fuit classi Xerxis. Herod. 7.

Ariaca, Margianæ urbs. Ptolemæus.

Ariaca, Scythiæ pop. juxta Jaxartem flu. in Sogdianorum confinio. Ptol. Quos Castaldus *Decan* dici testatur.

Ariaces, Sadinorum, Indiæ intra Gangem. Ptol.

Ariacos, op. Mysiæ vel Troadis. Plin.

Ariadne, vel *Ariadna* Minois, Cretensium regis, ex Pasiphae filia, Theseum, cujus amore detinebatur, per filum è Labyrintho extricavit, eumque redeuntem in patriam usque ad Naxum ins. insecuta est; quo loco à perfido Theseo relicta, ac lugens, Libero Patri nupsit, à quo donata est coronâ Cnossiâ 7. stellis adornatâ. Postremò à Dianâ dicitur sagittâ percussa, quòd virginitatem non servasset. Catullus in Argonauticis (quem vide) ubi de Theseo.

Inde pedem victor multâ cum laude reflexit,
Errabunda regens tenui vestigia filo.

Vide Ovid. Epist. 10. Statius in Silvis.

——— Non tale Cressa superbam
Callida purpureo revocavit Thesea filo.

Prop. 3. 17. Bacchum alloquens.

Te quoque enim non esse rudem testatur in astris
Lyncibus in cælum vecta Ariadna tuis.

Ovidius 5. Fastorum. ——— *Baccho placuisse coronam*
Ex Ariadnæo sidere nosse potes.

Catullus. *Ex Ariadnæis aurea temporibus*
Fixa corona foret.

Propertius. *Testis sidereæ torta corona Deæ.*

Virg Georgic. 1.

Gnosiaque ardentis decedat stella coronæ.

Habuerunt ex Arato. Sic n. ille.

Αὐτοῦ κἀκεῖνος στέφανος, τὸν ἀγαυὸν ἔθηκε
Σῆμ' ἔμεναι Διόνυσος ἀποιχομένης Ἀριάδνης.

Vide Cœsium in Cœlo Astronomico Poet. cap. 12

Arialbinum, op. Sequanorum, vulgo *Mulhausen* Simlero.

Arialdunum, Hispaniæ urbs. Plinius.

Arianda, Cariæ urbs. Mela 1. 16. Atqui *Caryandam* illic legendum ait Isaacus Vossius, quem sis vide.

Ariani, vel *Arieni*, Asiæ populi. Dionys. vers. 714.

Καυκασίας παρὰ πέζας Ἐρυθραίων τ' Ἀριηνῶν.

Ita versum hunc in antiquis exemplaribus scriptum inveniri ex Eustathio constat: ipse a. copulam interponi voluit, ut legeretur Ἐρυθραίων τ' Ἀριηνῶν, ac de diversis montibus, aliis Caucasiis, aliis Arianorum, intelligeretur. Sed cur Arianos Ἐρυθραίους vocat? Non à colore certè (quod sensisse videtur Hen. Stephanus, dum *rubeos Arianos* hic reddit) sed quod *Erythræum mare* fines eorum pertingerent. Arianam sc. latè sumunt veterum plurimi, non tantum Ariorum regionem strictè sumptam, verum & alias vicinas regiones sub eo nomine complectentes. Vide Guil. Hill. ad locum.

Ariania, Gens Cadusiis vicina. Steph.

Ariantes, rex Scytharum, qui à singulis subjectis sibi quotannis offerri sagittam volebat. Herod. lib. 4.

Arianthe, op. Oenotriorum in Calab. citer. ad flu. cognominem, apud Ninæam, sive, ut nunc dicunt, op. S. Donati, inter Balbiam, & Artemisium 4. mil. p. dissitum. *Folone*, teste Barrio. Sed potius *Arenda* videtur op. ejusdem reg. inter Frigidum & Agellum. Ferrarius.

Arianus, & *Ariani*, vide *Arrianus* & *Arrius*.

Ariarathea, civitas prope Cappadociam, ab *Ariarathe* rege, Antiochi genero. Steph.

Ariarathes, Thracum rex. Liv. lib. 2. dec. 5. Item Cappadociæ rex, à Perdiccâ obsessus, cùm jam desperaret effugium, ne quid fructûs vel tropæorum inimicis accederet, urbem incendit, sibique & suis omnibus mortem conscivit. Alius ejusdem reg. rex, sub quo Cappadoces primùm petierunt pop. Romani societatem, cujus deficiente stirpe lectus est Ariobarzanes, & à Mithridate sæpe pulsus Romanorum armis restitutus. Volater.

Aricada, Drangianæ urbs. Ptol.

Aricandus, amnis in Lyciâ, à quo & urbs ibi *Aricanda*.

Arichondas, primus author tubarum in Græciâ.

Aricia, puella Attica, Hippolyti uxor, postquam ille à Dianâ in Italiam translatus fuisset. Virg. Æn. 7.

Ibat & Hippolyti proles pulcherrima bello,
Virbius insignis, quem mater Aricia misit
Eductum Egeriæ lucis.

Aricia, Latii op. post Albanum montem in viâ Appiâ, ab Hippolyto Thesei filio conditum; ita dictum ab *Aricià* nobili Atticæ fœminâ, quam idem fertur adamasse. In agro Aricino præstantissimi proveniebant porri, de quibus Columella lib. 10.

Brutia quæ tellus & mater Aricia porri.

Mart. lib. 11. *Mittit præcipuos nemoralis Aricia porros.*

Quod ait *nemoralis*, in eo non solus est. Ovid. Fast. 6.

Inspice quos habeat nemoralis Aricia Fastos.

Lucanus lib. 6.

Parva Mycenææ quantum sacrata Dianæ
Distat ab excelsâ nemoralis Aricia Româ.

Ejus clivo recumbebant mendici. Mart. 2. 19.

Debet Aricino conviva recumbere clivo,
Quem tua felicem, Zoile, cœna facit.

Idem 10. 68. *Durus Aricinâ de regione pater.*

Et 12. 32. *Migrate clivum crederes Aricinum.*

Juvenalis Sat. 4.

Dignus Aricinos qui mendicaret ad axes.

Persius Sat. 6. ——— *Accedo Bovillas,*
Clivumque ad Virbi. ———

Hoc est, ubi Virbius, i. e. Hippolytus colebatur. De situ Ariciæ ita Strabo. Lib. 5. Μετὰ δὲ Ἀλβανὸν ὄρος Ἀρικία ἐστὶ πόλις ἐπὶ τῇ ὁδῷ τῇ Ἀππίᾳ, στάδιοι δ' εἰσὶν ἐκ τῆς Ῥώμης ρξ'. κοῖλος δ' ἐστὶν ὁ τόπος, ἔχει δ' ὅμως ἐρυμνὴν ἄκραν, id est, *post Albanum montem in viâ Appiâ, urbs est Aricia, 160. stadia à Româ, situ concavo, arce tamen edita, & naturâ loci munita.* Ubi in numero stadiorum ingens est, non dixerim Strabonis errorem, sed exscriptoris mendum. Dionys. enim lib. 6. 120 stadia tantùm numerat: Συνελθόντες, inquit, ἀπέλαυσαν ἀγχοῦ πόλεως Ἀρικείας, ἣ διέχει σταδίους ἑκατὸν εἴκοσι τῆς Ῥώμης. Eundem stadiorum numerum habet Philostratus de vitâ Apol. 3. 12. Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει φιλοσοφίας ὄντος, ἔτυχε προσιὼν τῇ Ῥώμῃ ὁ Ἀπολλώνιος, σταδίους δ' εἴκοσι καὶ ἑκατὸν ἀπέχων ἐντυγχάνει τῷ Φιλολάῳ τῷ Κιττιεῖ περὶ τὸ νέμος τὸ ἐν τῇ Ἀρικίᾳ. In hâc Orestes, oraculo monitus, simulacrum Scythicæ Dianæ, quod è Tauricâ regione transtulerat, priusquam Argos peteret, consecravit. Erat ad hujus templum nemus, quod vocatur *Aricinum*, dicente Ovidio 5. Fastorum.

Vallis Aricinæ sylva percinctus opacâ
Est locus antiquâ relligione sacer.
Hic jacet Hippolytus loris distractus equorum,
Unde nemus nullis illud aditur equis.

Aricomici, Gall. Narbon. pop. Vide *Arecomici*. Alii legunt *Aracomici*.

Ariconium, vulgò *Kenchester*, teste Camdeno, op. Angliæ mediter. inter Callevam ad ort. 59. & Iscam ad occ. 32. m. p. Aliis est *Hereford*, sive locus juxta eandem.

Aridai, Hamanis fil. Esther. 9. Lat. *leo abundans*, aut *maledictionis abundantia*.

Aridatha, alter ejusdem fil. ibidem. Lat. *Leonis lex*.

Arideus, Philippi nothus Alexandri frater, cui successit, Just. 9. 8. quamvis ab Alexandro præteritus, lib. 12. 15. Nominatur pro successore à Meleagro, recusatur à Ptolemæo, lib. 13. cap. 2. Rex tamen appellatur à militibus, ibidem. Tandem vero necatur ab Olympiade lib. 14. cap. 7. Lege *Aridæus*.

Aridices, philosophus, de quo sic Macrob. Sat. 7. 3. Quum Regis libertus ad novas divitias nuper erectus, Philosophos ad convivium congregasset, & irridendo eorum minutulas quæstiones, scire se velle, dixisset, *cur ex nigrâ & albâ fabâ, pulmentum unius coloris edatur? Aridices indignè ferens, Tu nobis,* inquit, *absolve, cur de albis & nigris loris similes maculæ gignantur?*

Ariel, i. e. *leo*, sive *lux Dei*, nomen loci. 4 Reg. 15. Isaiæ cap. 10 accipitur pro civitate Jerusalem, in quâ altare holocausti. In Ezechielis vero cap. 43. *altare holocausti* significat

nificat. Est etiam nomen viri. 1 Par. 11.

Arieldeba. Ægypti urbs. lib. Notit.

Ariena, vide *Ariani*. Item Halyattis filia, Astyagis, regis Medorum, uxor. Herodot.

Aries, primum Zodiaci signum, quod Sol ingrediens 4 Idus Mart. Æquinoctium vernum efficit. Fabulantur autem Poetæ hunc illum ipsum esse Arietem, qui aureo vellere insignis Phryxum per Hellespontum trajecit, Hellem vero ibidem submersit. Ovid. Trist. 4.

Impositamque sibi qui non bene pertulit Hellen
Tempora nocturnis æqua diurna facit.

Manilius lib. 4. ——— *Testis ubi laniger ipse,*
Cùm vitreum findens aurato vellere pontum,
Orbatumque suâ Phryxum per fata sorore,
Phasidos ad ripas, & Colchida regna revexit.

Ovid. in epist. Leandri.

Invideo Phryxo, quem per freta tristia tutum
Aurea lanigero vellere vexit ovis.

Alii n. eum esse malunt, qui Libero Patri in Libyæ desertis siti laboranti fontem ostendit. Vide Cæsii Cœlum Astron. pag. 21.

Ariethus, Tegeates laudatur ab Hygino in poët. astron. ubi vocat eum *historiarum scriptorem*, nisi corrigendum *Areithous*, quod verum putat Vossius, qui addit, Sanè & *Areithous* Κορυνήτης legere est apud Pausan. in Arcadicis. Atqui fallitur vir maximus, si historicum putet, quem Pausanias memorat. Nam rex fuit hic & bellicosus, cui *Coryneta* cognomen fuit à clavâ, quâ in pugna utebatur, Κορυνήτην, inquit, διὰ τὸ ὅπλον. Hom. Iliad. η.

Τεύχε᾽ ἔχων ὤμοισιν Ἀρηϊθόου ἄνακτος,
Δίου Ἀρηϊθόου, τὸν ἐπίκλησιν Κορυνήτην
Ἄνδρες κίκλησκον, καλλίζωνοί τε γυναῖκες,
Οὕνεκ᾽ ἄρ᾽ οὐ τόξοισι μαχέσκετο, δουρί τε μακρῷ,
Ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας.

Malè itaque Κορυνήτης legit Vossius.

Arietis frons, Tauricæ Chersonesi promontorium. Vide *Criu-metopon*.

Arigæum, urbs Indiæ, quam Alexander incensam ac desertam reperit. Arrian. lib. 4.

Arignote, inter fœminas præclaras à Clemente Alexandrino recensetur 4 Strom. ac memoriæ prodidisse dicitur res gestas à Dionysio tyranno.

Arii, Indiæ pop. Item Arabiæ Plin. nec non Scythiæ Herodoto. *Arios* etiam in Germaniâ ponit Tacitus: *Populi truces*, inquit, *qui insitæ feritati arte ac tempore lenociniantur, nigra scuta, tincta corpora, atras ad prælia noctes legunt: ipsâque formidine atque umbrâ feralis exercitus terrorem inferunt, nullo hostium sustinente novum, ac velut infernum aspectum; nam primi in omnibus præliis oculi vincuntur.*

Arima, locus Ciliciæ, vel Syriæ, vel in Pithecusis, juxta Tyrrhenos, ubi Typhœum terrâ obrutum in fabulis legimus. Steph. Hom. Iliad. 2.

Γαῖα δ᾽ ὑπεστονάχιζε Διὶ ὣς τερπικεραύνῳ
Χωομένῳ, ὅτε τ᾽ ἀμφὶ Τυφωέϊ γαῖαν ἱμάσσῃ
Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.

Τοὺς Σύρους (inquit Strabo) Ἀρίμους δέχονται, οὓς νῦν Ἀραμαίους λέγουσιν, οἱ Ἕλληνες Ἀραμαίους ἐκάλουν, ἢ Ἀρίμους. Quod ut melius intelligatur, sciendum, quod Orontes Syriæ flu. *Typhon* olim appellabatur, tanquam à Typhone vel Typhœo ibi fulmine percusso. Verum est Typhœa Cilicem facere Aeschylus & Pindarus; sed & Cilicia quoque olim pars Syriæ fuisse creditur, antequam Syros inde pepulissent Phrygiæ populi Cilices. Bochartus. Vide *Inarime*.

Arimanis, unus ex tribus illis principibus, quos placet veteribus quibusdam habere imperium super mundum; hi sunt Oremasis, Mitris, Arimanis. Cæl. Rhod. 7. 14.

Arimantis, Pentapoleos reg. in Africâ urbs. Ptol.

Arimara, Syriæ ad Euphratem urbs. Ptol.

Arimaspes, Zoroastri amicissimus. Cæl. Rhod. 23. 4.

Arimaspus, Scythiæ flu. aureis arenis abundans, cujus accolæ *Arimaspi* dicuntur, pop. Scythiæ Europææ, habentes unum oculum in fronte, qui perpetuò bellum gerunt cum gryphibus aurum & smaragdum colligentibus.

Lucan. lib 3. ——— *Auroque ligatas*
Substringens, Arimaspe, comas.

Dionysius *Arimaneas*, vel *Arimanios* vocat. Æschylus vero μουνῶπα στρατὸν, id est, *unoculum exercitum*, quòd sagittarii cùm sint optimi, alterum inflectunt oculum, ut à parvulis assueti, altero melius cernant, unde etiam nomen adepti sunt: nam *Ari* Scythicè *unum* sig. & *maspos oculum*. Fallitur vero author noster, si *Arimaneas* apud Dionys. pro nomine proprio habeat. Ἀρειμανίας quidem vocat, hoc est, *Marte furentes*, sive *bellicosos*; epitheton vero illud commune est, ut alibi apud eundem poetam.

——— Ἀρειμανίων ὑπὸ χερσίν.

Quod etiam Horatius expressit. Carm. 2. 16.

Otium bello furiosa Thrace.

Quòd autem addit *Ari* Scythicè *unum* sig. &c. habuit ex Eustathio. Aliter tamen Herod. lib. 4. Ὀνομάζομεν αὐτοὺς Σκυθιστὶ Ἀριμασπούς. Ἄριμα γὰρ ἓν καλέουσι Σκύθαι, σποῦ δὲ τὸν ὀφθαλμόν.

Arimasiba, pop. juxta Pontum Euxinum. Orpheus in Argon.

Arimathæa, Judææ civitas. Mat. 27. Lat. *Leo mortuus domino*, vel *lux mortis domini*.

Arimazes, Sogdianus, loco edito & exercitu fretus, an Alexander posset volare interrogans, tandem perterritus in castra regis descendit, cum propinquis & nobilissimis gentis suæ, quos omnes verberibus affectos sub ipsis radicibus montis Alexander crucibus affigi jussit. Qu. Curtius lib. 7.

Arimbas, Epiri, seu Molossorum rex.

Arimenes, Persis Vejovis dictus, sive malus Genius. Hesychius Plutonem intelligit. Ἀρειμάνης ὁ Ἅιδης παρὰ Πέρσαις.

Arimi, montes & pop. Mysiæ & Lydiæ. Suidas. Item Syriæ. Strabo lib 13.

Ariminum, urbs vetus in Flaminiâ, juxta Rubiconem flu. Galliam à Flaminiâ separans. Lucan. lib. 1.

Viciniumque minax invadit Ariminum ——

Strabo Umbrorum dicit esse coloniam, sicut & Ravennam. Hæc prius à Cæsare occupata bello Civili initium dedit. Fuit autem ædificata, Sempronio, & Appio Claudio Coss. Eam Octavianus ampliavit, & à Liburnis dirutam Diocletianus reposuit, eisque devictis arcum triumphalem in eâ extruxit. Hodie *Rimini* dicitur. Vide Cluver Ital. Ant. 2. 5. long. 35. 37. lat. 43. 51. Item Italiæ flu. *Marida*, vel *Marochia* Leandro. Steph. Ἀρίμινον πόλις Ἰταλίας, ἔστι καὶ ποταμός. Festus *Ariminum à nomine fluminis propinqui est dictum*, Plin. 3. 15. *Ariminum colonia cum amnibus Arimino, & Aprusâ; fluvius hinc Rubico.*

Arimphæi, pop. Scythiæ Plinio, vel Asiæ septentrionalis prope Riphæos montes, aut ubi Riphæi desinunt, Ammiano. In nemoribus habitant, baccis victitant, justi, ac moribus placidis, quorum uterque sexus detonsos capillos habet.

Arimus, rex Mysiæ, seu Mœoniæ. Varro, Xanthum citans, antiquum rerum scriptorem.

Arina, Mauritaniæ Cæsar. op. Ptol. *Tezela* hodie.

Arinianum, coloniam ad ripam Arni flu. condidisse Janum scribit Cato. *Arignano* Alberto.

Arinthe, civitas Oenotrorum. Steph. Aliis *Ariambe*, in Calabr. citer. ad flu. cognom. *Folone* Barrio. Aliis *Arcuda* potius videtur.

Arinthems, Rom. Conf. Maximi collega.

Arioaldus, Longobardorum rex, post mortem Theudelindæ, ejecto Adoaldo, regno præfectus est. Blondus Decad. 9.

Ariobarzanes, Cappadociæ rex, Pompeio in bello Pharsalico fuit. Pop. Romani amicus fuit, & à Cicerone cum toto regno servatus. Lib. 9. ad Att. Horat. Ep. 1. 6.

Mancipiis locuples eget æris Cappadocum rex.

Ariobarzanem Cappadociæ regem videtur tangere velle, de quo Tullius, Epist. 1. Lib. 6. ad Atticum. *Nihil illo regno spoliatius, nihil rege egentius*, &c. Quæres nempe rex ille regno expulsus, totiesque restitutus. Appianus in Mithridaticis, Dio lib. 35. Plut. in Lucullo. Just. lib. 38.

Ariobarzanes, Darii militiæ præfectus, cùm per mediam aciem Macedonum, cum multo suorum, atque hostium sanguine erupisset, Persepolim urbem regiam occupare festinans, à custodibus urbis exclusus, cum omnibus fugæ militibus, renovato prælio cecidit. Qu. Curtius, lib. 5.

Ariobarzanes, mons inter Parthos & Massagetas. Orosius.

Arioch, rex Ellasar, Gen. 14. Lat. *procerus*, *ebrietas tua*, aut *leo tuus*.

Ariola, Gall. Belg. urbs. Anton.

Ariomandes, Atheniensium adversus barbaros dux. Plut.

Ariomardus, Darii filius. Herodotus.

Ariomedus, Xerxis navarchus. Plut.

Arion, Methymnæus citharœdus, & poeta Lyricus, ex Lesbo ins. Floruit Olymp. 28. Scripsit cantica circiter versuum 2000. Dicitur & Tragici carminis primus inventor fuisse, & chorum instituisse, ac Dithyrambicum carmen cecinisse. Suidas. Hujus historiam Ovid. in Fastis, & Gellius lib. 16. ac Ælianus de Animalibus referunt. Charus fuit Periandro, Corinthiorum tyranno, cujus auspiciis in Italiam profectus, grandem pecuniâ ex arte suâ promeruit; cumque iterum Lesbon peteret, videretque sibi insidias à sociis parari propter opes, quas secum adferebat, nautas oravit, ut carmen aliquod priusquam moreretur, concinere permitterent, quod cum impetrasset, sumptâ citharâ modulans è navi in mare se conjecit; sed à Delphine allecto ejus cantu, dorso exceptus, Tænarum (quod op. est Laconiæ) vectus est, antequam nautæ illuc appulissent: & ibi relicto Delphine Corinthum petiit, omnemque rem gestam Periandro enarravit: qui tamen illius verbis minimè credidit, donec etiam historiam à nautis compertam habuerit. Vide Lucianum Dial. cujus titulus Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων. Virg. Ecl. 5.

Orpheus in Sylvis, inter Delphinas Arion.

Dubitaverunt multi, hæc fabulane fuerit, an vera historia? Plinius in veram hist. inclinat; ait enim, *Quæ faciunt ut credatur Arionem quoque citharœdicæ artis*, &c. Vide eum lib. 9. cap. 8. Idem quoque sentire videtur Ovidius, ubi ait,

Inde fide majus, tergo Delphina recurvo
Se memorant oneri supposuisse novo.

Ejusdem sententiæ quoque fuit Pausanias in Laconicis. Nam post signum Arionis Delphino insidentis, tanquam veritatem firmaturus, subjicit historiam aliam delphini alterius. Indicat hoc ipsum Apuleius lib. 6. *Accedes antiquis & ipse miraculis. Credemus enim exemplo tuæ veritatis, & Phryxum arieti supernatasse, & Arionem Delphino insedisse, & Europam tauro supercubuisse.* Propertius lib. 2.

Sed tibi subsidio Delphinum currere vidi,
Qui puto Arioniam vexerat ante ratem.

Mart. 8. 5.

Sic Methymneo gavisus Arione delphin,
Languida non tacitum per freta vexit onus.

Dio Chrysostomus Orat. 37. non solum rem narrat, sed addit nautas illos, qui facinus aggressi sunt, fuisse morte mulctatos, cùm res in quæstionem duceretur. Firmant hanc veritatem quæ de voluptate Delphinorum erga Musicam passim leguntur, & casus ille, quo Enalus adolescens in mari servatus est à delphinis, eodem pene modo, quo *Arion*, de quo vide Plut. Sympos. Quid quod veram historiam, non fabulam esse, Jos. Scaliger asserit Animadvers. in Euseb. pag. 79. Quæ hactenus dixi videntur stare pro historiâ. Contrà ad fabulas rejicit Gellius; ait enim *Fabulam scripsit Herodotus super fidicine illo Arione*. Et Strabo. lib. 13. *Arion, quem Herodotus in Tænarum servatum fabulatur.* Ovid. 3. Art. Am.

——— *Arionis fabula nota lyræ.*

Arion, equi nomen, quem princeps Oenus quidam, secundus Hercules, ab eo Adrastus Argorum Imperator habuisse traditur. Hic equus est ille, quem primum omnium ejus generis Neptunus percussâ terrâ tridente produxisse fingitur: quò Claudianus respiciens Panegyr. de 4. Consul. Honorii vers. 555. canit.

Si dominus legeretur equis, tua posceret ultro
Verbera Nereidum stabulis nutritus Arion.

Apollodorus lib. 3. Ἄδραστον δὲ μόνον ἵππος διέσωσεν Ἀρείων, τοῦτον ἐκ Ποσειδῶνος ἐγέννησε Δημήτηρ εἰκασθεῖσα Ἐριννύι κατὰ τὴν συνουσίαν. Hic explicandus Ovid. Met. 6.

Et te flava comas frugum mitissima mater
Sensit equum ———

Prop. lib. 2.

Qualis & Adrasti fuerit vocalis Arion,
Tristis ad Archemori funera victor equus.

Stat. de equo Domitiani.

Hunc & Adrastæus visum extimuisset Arion.

Idem Theb. lib. 6. —— *Dum, non cohibente magistro,*
Spargitur in gyros, dexterque exerret Arion.

Idem ibidem.

Ducitur ante omnes rutila manifestus Arion
Igne juba. ———

Hunc equum dono dedit Adrasto Neptunus, uti scribit Probus. Vide Pausan. in Arcadicis, ubi de eo plura.

Ariovindus, Consul, cujus collega fuit Asper.

Ariovinius, Consul, Messalæ collega.

Ariovistus, Germanorum rex, bello clarus ac potens, numerosas habuit copias, vel hoc unico argumento, quòd à Cæsare victus, octaginta suorum militum millia amiserit. De hoc multa Cæsar. lib. 1. de bello Gall. Itemque Dio Cassius lib. 38. Meminit ejus quoque Tacitus lib. 4. Hist. nec non Plutarchus. Ariovistum autem dixisse videtur Cæsar, qui Germanorum linguâ dicebatur *Ernest*, i. e. *Severus*. Aventinus. Angli eam vocem adhuc retinent. Camdenus.

Aripertus, Clotarii filius, rex Francorum.

Ariphron, Pherecli fil. 9. Atheniensium Archon. reg. an. 20.

Arippara, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Aris, Messeniæ fluvius. Pausanias.

Arisabium, Indiæ extra Gangem urbs Ptol.

Arisai, Lat. *sponsus*, Hamanis Agagitæ fil. Esther. 9.

Arisba, op. Troadis, Mitylenæorum colonia, in litore Rhœtæo, ab Achille eversum. Virg. 9. Æn.

Bina dabo argento perfecta, atque aspera signis
Pocula, devictâ genitor quæ cepit, Arisbâ.

Lucan. lib. 13.

Mysiaque & gelido tellus perfusa Caico
Idalis, & nimium glebis exilis Arisbe.

Homerus ἐϋκτίμενον ac δῖαν vocat. Etymologus. Ἀρίσβη, πόλις ἀπὸ Ἀρίσβης θυγατρὸς Τεύκρου, ἣν ἔγημε Δάρδανος. Item civitas Lesbi. Steph. Et Bœotiæ. Suidas.

Arisbus, flu. Thraciæ. Steph. Troadis vero Straboni.

Ariseria, Cyrrhesticæ reg. in Syriâ urbs. Ptol.

Arispæ, Indica gens, circa Indum flu. Arrianus.

Aristænetus, Consul temp. Honorii Imp. *Aristæneti* cujusdam scriptoris mem. Steph. in Γέλα, ubi citat primum lib. τῶν περὶ Φασηλίδα. *Aristæneti* epistolas amatorias primus edidit Sambucus A. D. 1566. Altera editio emendatior & auctior prodiit Parisiis Gr. Lat. M.VIC. Fuit etiam *Sancti* nomen, cujus mem. B. Paulus ad Rom. cap. 16.

Aristæum, op. Thraciæ in Hæmi mont. radicibus situm. Plin. 4. 11.

Aristæus, Philadelphi tempore vixit, scriptor jam olim laudatus Josepho Ant. 12. 2. Tertulliano in Apol. cap. 12. Epiphanio lib. de pond. & Hieronymo præfat. in Pentateuchum. Meminit etiam Eusebius, cùm alias, tum lib. 9. Præp. Evangel. Ἀρισταῖος, inquit, ἐν τῷ γραφέντι βιβλίῳ περὶ τῆς ἑρμηνείας τοῦ τῶν Ἰουδαίων νόμου. Extat hodieque liber sub Aristæi, seu Aristeæ nomine de Translatione Legis per 72. Interpretes, sed eum genuinum videri negat Lud. Vives in August. lib. 18. de Civ. Dei. cap. 42. Scio Vivi in eo refragari cùm alios non paucos, tùm Perionium Observationibus in B. Justini Parænesin ad Gentes; tum Card. Bellarm. lib. de script. Eccl. Sed Ludovico accedunt Leo Castrius & Alphonsus Salmero. Et profectò levia non sunt, quæ pro hâc sententiâ adfert Jos. Scaliger Animadvers. in Euseb. ad an. 1734. Ipsum adi. Vossius.

Aristæus, Apollinis, ex Cyrene filiâ Penei regis Arcadiæ filius; hic deinde in Arcadiâ regnavit. Hunc primum apum & mellis usum, lactisque coagulum demonstravisse, usumque olei, & alia quamplurima adinvenisse refert Justinus lib. 13. Fabulam vero sic poetæ commenti sunt. Aristæum Eurydicen Orphei adamasse, quem illa fugiens à serpente occisa est, in cujus ultionem nymphæ omnes apes perdiderunt. Quapropter matris exilium imploravit, quæ illum ad oraculum Protei perduxit, à quo infortunii causam edoctus, Eurydicen sacrificiis placare jussus est; quod cum faceret, taurosque 4. totidemque juvencas immolaret, ingens apum multitudo à bobus erupit, atque hoc pacto apes suas recuperavit. Virg. Geo. 4.

Hic

Hic vero subitum, ac dictu mirabile monstrum
Aspiciunt: liquefacta boum per viscera toto
Stridere apes utero, & ruptis effervere costis:
Immensasque trahi nubes: jamque arbore summâ
Confluere, & lentis uvam demittere ramis.

Meminit ejus Oppian. lib. 4. Cyneg.
Μοῦσα δ' ἀγραύλων βιοτὴν ἐδιδάξατο πᾶσαν.
Quæ mox explicans ait, illum primum omnium pecuariam informasse, oleum expressisse, coagulo lac compegisse & absolvit.

——— Καὶ ... μέθλιν
Ἐκ δρυὸς ... αὐλάξαο μελίσσας.

Schol. in Apol. lib. 4. ... Ἀρισταῖος δ' ἐν τῇ Κέῳ ἱερὸν τὰ μελισσουργικὰ πρῶτος, ... τὰ ἐλαίου κατεργασίαν, καὶ κατακλεισμ... παρὰ τοὺς Ἐτησίας, Ζεὺς Ἀρισταῖος ἐκλήθη, καὶ Ἀπόλλων, Ἀγρεὺς καὶ Νόμιος. Et Apollonius ipse, lib. 4.
Κεῖνο Ἀρισταῖον μελίσσεργόν, ὅς ῥα μελισσῶν
Ἔργα, πολυκμήτοιό τ' ἀνεύρατο πῖαρ ἐλαίης.

Interpres etiam Pindari in Pyth. ait Aristæum primum omnium invenisse κηπουρίαν, κυνηγίαν, ἐλαιουργίαν, μελιτουργίαν. Id ipsum latè scribit Nonnus Dionysiac. lib. 15. Hyginus Thebarum regem facit. Quædam etiam suggerunt Interpretes aliqui ex Germanico Cæsare in Phænomenis Arati. Tu vide, ut Justinus adducto loco conformet fabulas Aristæi ad veritatem historiæ. Multa, quæ de illo scribuntur ab Interprete Apollonii, ut non necessaria, omitto; magnam partem illorum retulit Nat. Comes Myth. lib. 5. cap. 19. Ovid. lib. 1. Fastorum.

Flebat Aristæus quod apes cum stirpe necatas
Viderat inceptos destituisse favos,

Aristagoras, historicus, nomen sibi peperit Ægyptiacis suis, quorum primi libri Steph. meminit in Τάχομψος, secundi autem testimonio utitur in Νεῖλε κώμη. Ἀπλῶς quoque hoc opus nominat in Φιβώ, non addito libri numero. Idem volumen signat Ælianus de Anim. 11. 10. Inter alia hoc in opere, de Pyramidibus egit, teste Plinio 36. 12. Porro Laertius in Chilone meminit Aristagoræ Milesii, quem, quia Chilon unus è septem sapientibus brevitate gauderet, hunc loquendi morem Χιλώνειον appellasse ait; sed Milesius hic, idemne sit cum superiore, non satis habeo compertum. Vossius. Item *Aristagoras* præfectus exercitûs Darii contra Græcos. Herod. lib. 5. Alius Mileti tyrannus, qui contra Darium rebellavit, suasu Histiæi. Idem ibidem.

Aristander, vates apud Plut. in Alexandro. Vide Plin. 17. 25.

Aristandros, statuarius nobilis apud Spartanos. Pausan.

Aristarcha, Ephesina matrona, quæ Dianæ jussu, unà cum Phocensibus, navigationem subiit, atque in Massiliâ templi Dianæ constructi sacerdos designata est. Strabo. lib. 4.

Aristarchus, Grammaticus Alexandrinus, oriundus è Samothraciâ, patre itidem Aristarcho. Floruit Olymp. 156. sub Ptolemæo Philometore, cujus etiam filium erudiit. Scripsit commentarios supra mille; discipulus fuit Aristophanis Grammatici, Ἀλεξανδρεὺς τῷ δόξ, φύσει δὲ Σαμόθραξ, uti loquitur Suidas. Decessit in Cypro, seipsum sibi abstinentiâ necans, ob morbum hydropicum, ætatis suæ 72. Filios genuit Aristarchum & Aristagoram, ambos stultos. Suidas. Discipulos circiter 40. reliquit; æmulumque, & adversarium habebat Cratetē Malloten, Grammaticum Pergamenum. Ælianus tradit eum tam castigato fuisse judicio, ut Homeri versus non putaretur, quem ipse non probaret. Unde etiam *Aristarchos* hodie vocamus alienorum scriptorum censores. Ovid. Pont.

Corrigere at res est tanto magis ardua, quantò
Magnus Aristarcho major Homerus erat.

Cic. ad Appium Pulchrum lib. 3. ep. 11. *Ut enim Aristarchus Homeri versum negat, quem non probat: Sic tu (lubet mihi jocari) quod disertum non erit, ne putaris meum.* Et ad Atticum 1. 9. *Ego varia meis orationibus, quarum tu Aristarchus es, soleo pingere.* Horatius ad Pisones.

Arguet ambiguè dictum, mutanda notabit,
Fiet Aristarchus. ———

Tendum obiter è Suidâ in Ἀμμώνιος tollendum, cum Ammonium Saccum Origenis & Plotini familiarem, atq; magistrum, qui sub Commodo vixit, Aristarchi Scholæ præfectum jam ante Augusti tempora fuisse refert. Videtur sanè ob tantum temporis intervallum, lacuna ibi esse, propter quam posteriora verba, ὃς καὶ διεδέξατο τὴν σχολὴν Ἀριστάρχου πρὸ τῆς μοναρχίας τῆς Αὐγούστου à prioribus separanda, ac de altero Ammonio Grammatico intelligenda. Alius *Aristarchus* Chronographus epistolam historicam reliquit de Athenarum situ & rebus ibi gestis, temporibus Apostolorum; inque hîs de vitâ Dionysii Areopagitæ. Vossius de Hist. Gr. p. 333. Item *Aristarchus* Tegeates, poeta Tragicus, qui Æsculapio pro receptâ sanitate tabulam vovit. Docuit Tragœdias 70. vicit duabus, ultra annum centesimum vixit. Suidam sis adi. Fuit etiam *Aristarchus* Ephesi tyrannus, & alius Mathematicus. Suidas. Deniq; alius Macedo Act. 27. & Colos. 4.

Aristarete, Nearchi fil. pictrix nobilis. Plin. 35. 11.

Aristeas, Proconnesius genere, emicuit Cyri & Crœsi temporibus. Theogoniam scripsisse dicitur, Suidæ verbis, καταλογάδην εἰς ἔπη ᾱ *Oratione solutâ ad versus mille.* Sic interpres habet Æmylius Portus, quem sequitur Vossius de Hist. Gr. lib. 1. Nec aliter sonat ea vox apud veteres quosdam, præcipuè Plutarchum, qui δίχα μέτρου καὶ καταλογάδην junctim locat. At sequens vox ἔπη reclamat, quæ in pedestri sermone non versum, h. e. scripturæ prosaicæ lineam, sed metrum notat, & sanè metri speciem Heroicam. unde distincti ab Jambicis & Melicis Epopœi. Adeo ut utrobique Aristeas etiam in suâ Theogoniâ fuerit Epicus, vel Hexametrorum Dactylicorum poeta; sicut clarissimè fuit in illâ suâ Arimaspidos tribiblo, propter versus inde quosdam Gnomicos de Navigationis miseriâ productos à D. Longino περὶ Ὕψους cap. 8. Itaque aliter sonat Suidæ vox καταλογάδην, nempe *per modum Catalogi*, i. e. nominibus nudè tantùm recensitis: non πραγματολογάδην, cum fabulosæ historiæ intertexturâ; qualiter Hesiodus Theogoniam suam scribit. Κατάλογος propriè est *directa & continua series nominandi, pronunciandive*; unde transfertur interdum ad orationem solutam, quasi liberè laxeque profluentem, nec certis metrorum legibus, & modulationis recursu illigatum. Hinc elegantissimè ex veteri & veriori scripturâ apud Apuleium in Floridis dicitur *oratio prôrsa* h. e. *prorsa*, rectâ usque procedens; non conversâ modulatimque recurrens. Hinc per vulgarem syncopam *Prosa, Prosaicus*. Hesychius Milesius, cognomento Illustris. Ἀριστέα τὸν Προκοννήσιον φασὶ τὴν ψυχὴν ἐξιέναι ὅτε ἐβούλετο καὶ ἐπανιέναι πάλιν. Sed Herodotum haud satis clarè transcribit, lib. 4. cap. 13. Ubi Aristeas Caustrobii filius ex Proconnesiotum nobilitate primariâ scripsisse dicitur Ἀριμάσπεα carmina, prætigiosus exertim poeta, ποιέων ἔπεα, versificator. Utpote admirationis excitandæ gratiâ, profectus ad Issedonas, Arimaspis proximos, venisse Φοιβόλαμπτος γενόμενος, h. e. *à Phœbo instinctus*. Vide Henr. Jacobi Orationem Inauguralem pag. 54. Et Voss. Hist. Gr. 1. 1. Item 4. 2. Alius *Aristeas* fuit Stratonicensis, de quo Pausan. lib. 5.

Aristera, insulæ nomen apud Pausan. in Corinthiacis.

Aristeus, sophista, temp. Antonini Imp.

Aristhus, res Arcadicas prodidit. Dion. Hal. lib. 1. Nisi, ut Sylburgio placet, legere mavis Ἀρίστος, vel Ἀγαθός.

Aristibus, flu. Pæoniæ. Polyænus, lib. 2.

Aristides, Atheniensis, nobilitate & justitiâ insignis, qui cum Themistocle dissensit, ut Cato cum Cæsare. οὐ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει, hoc est, *Qui non videri, sed esse voluit optimus*; quemadmodum Æschyli hunc versiculum populus Atheniensis accommodavit, atque adeo Δίκαιος, i. e. *justi* cognomen ei tribuit. Hujus autem justitiam non ferens Themistocles, exilio eum damnari curavit: Sed anno ferè sexto revocatus ac restitutus est, cùm Xerxes Atticam adoriri statuisset, uti Corn. Nepos auctor est in ejus vitâ. Sed anno tertio id contigisse Plutarchus in ejusdem vitâ testatur: at Schottus in Chronologiâ id quarto anno factum ostendit. Tandem vero cum multas præfecturas gessisset, in tantâ paupertate obiit, ut vix tantillum pecuniæ corradi potuerit, quæ vespillonibus, & vilibus cadaverum funeratoribus daretur.

Aristides, Locrensis à mustela morsus moritur. Ælian. Var. Hist. 14. 4.

Aristides, orator Atheniensis, & sophista, cujus extant

Orationes 54. in quibus præter alias egregias sententias, hæ duæ sunt auro contra non caræ : Πάντα λόγῳ πρὸς τὸ εἰδέναι τῷ θεῷ. Et, ὁ γὰρ ἴσως ὄντως πουχάνοντ ἁμαρτάνοντες.

Aristides, philosophus è civitate Adrianorum Mysiæ ; Smyrnæ docuit, & advenienti forte M. Antonino principi unus omnium non processit obviam ; eoque modo in cognitionem & amicitiam Imp. venit. Philostratus.

Aristides, pictor Thebanus, Apellis tempore, qui omnium primus animum pinxit, & sensus, ac perturbationes expressit. Plin. 35. 10. Fuit alius *Aristides* Samius, Varroni in Hebdomadibus citatus, ut Gellius indicat, lib. 3. cap. 10.

Aristides, Atheniensis philosophus Christianus eloquentissimus sub pristino habitu volumen nostri dogmatis rationem continens Adriano Principi tradidit. Hieronymus.

Aristides Milesius, celebratur à Plut. frequenter in Paral. min. Nomen sibi comparavit libris rerum Sicularum, Italicarumque, teste eodem Plutarcho. Nec dubito quin idem sit *Aristides*, qui Persica composuit, quorum ex primo quædam refert Plut. ubi supra. Fortassis idem *Aristides* est, quem in commentario de Cnido advocat Pindari Schol. in Od. 3. Pyth. Idem condidit Milesia, vel Milesiaca, quæ ἀκόλαστα βιβλία, sive lascivos libros appellat Plut. in Crasso. Illud enim opus non gestas Milesiorum res, sed amatorias quasdam, atque lascivas narrationes continebat. Ovid. Trist. 2.

Junxit Aristides Milesia crimina secum,
Pulsus Aristides nec tamen urbe suâ est.

Ita vulgo quidem legitur ; tu autem, quomodo legendum sit, vide Tanaquillum Fabrum. Epist. 3. pag. 12.

Aristippus, Cyrenæus, Socratis auditor ; cum Epicuro de voluptate sensit. Primus quæstu philosophatus est, & cum Xenophonte simultatem habuit, & à Diogene *Canis regius* appellatus est, quòd Dionysio, ac aliis divitibus ventris gratiâ adularetur. Horatius.

Si pranderet olus patienter, regibus uti
Nollet Aristippus ; si sciret regibus uti,
Fastidiret olus. ——————

Is dicebat lautiorem victum nulli esse impedimento ad benè vivendum. Habuit ingenium ad omnia, pro tempore, loco, & personâ simulanda omnino promptum, quamobrem Dionysio inter cæteros charus fuit. Et ut præsentibus voluptatibus libentèr fruebatur, ita & absentes facile contemnebat. Cum in Græciam philosophandi causâ proficisceretur, jussit servos aurum projicere, ut expeditiores ad iter capessendum essent. Hor. Serm. 2. Sat. 3.

——— *Quid simile isti*
Græcus Aristippus ? qui servos projicere aurum
In mediâ jussit Libyâ, quia tardius irent
Propter onus segnes. ————

Voluptatem bonorum, dolorem malorum finem constituit. Cæteras scientias exclusit, illud solum utile putans, ut quæras, si quid domi mali, aut boni contigit. Summum bonum posuit in leni motu ad sensum emanante, id est, in voluptate corporis sensus titillante. Qui ab eo fluxerunt, & in dogmate permanserunt, à præceptoris patriâ *Cyrenaici* vocabantur. Tradunt Platonem dixisse soli Aristippo & Chlamyden, & pannum ferre datum esse. Horatius lib. 1. ep. 17.

Omnis Aristippum decuit color & status & res.

Vide Voss. de Hist. Gr. lib. 4. cap. 8. Alius hoc nomine Argivorum tyrannus fuit, de quo Plut. in Arato.

Aristippus, Philosophi nepos ex filiâ Metrodidacte. Hic in navigio ob tempestatem expallescens, interrogatus, quare, cùm philosophus esset timeret ? respondit, Non eandem sibi, & interroganti caussam esse ; quoniam is non esset magnopere sollicitus pro animâ nequissimi nebulonis, ipsum autem pro Aristippi animâ timere.

Aristippus, historicus, Arcadiæ historiam scripsit. Laert. lib. 2. ubi de quatuor Aristippis loquitur.

Aristo, Argius palæstrita, apud quem Plato exercitatus est, & ab eo propter egregium corporis habitum *Plato* cognominatus, cùm prius *Aristocles*, ex avi nomine vocatus esset. Diog. Laert. lib. 3.

Aristo Alexandrinus, philosophus Peripateticus, qui de Nilo scripsit. Ejus mem. Strabo lib. ult. Ἀρτίως (inquit) δύο μανθάνω τῆς πολιτείας καθ᾽ ἡμᾶς τὸ περὶ τοῦ Νείλου βιβλίον, Εὐδώρου τε καὶ Ἀρίστωνος, τοῦ ἐκ τῶν περιπάτων. Addit deinde, iisdem prope verbis utriusque librum esse perscriptum ; ut alter necessario sit plagiarius. sed uter ab altero sit suffuratus, id esse dictu difficile : ab Eudoro quidem accusari hoc nomine Aristonem ; sed dicendi genus magis esse Aristonum. Est vero Aristo hic sextus ordine ex his, quos hujus nominis Laertius recenset in Zenone. Ubi alterum etiam nominat Aristonem Peripateticum, sed Ceum ; quippe Julietem. Est autem Julis, civitas in insulâ Ceo ; Porro similitudo nominis inter Aristonem Ceum, & Aristonem Chium, qui Zenonis Cittiei auditor fuit, fecit, ut multa Aristonis Cei Peripatetici, tribuerentur Aristoni Stoico. Nam ex tam multis, quæ Laertius commemorat, solæ epistolæ verè erant Aristonis Chii : cætera fuerunt Aristonis Cei, Peripatetici : ut Laertius tradit ex Panætio & Socrate. Sed si non aliud dicit Strabo, quam Peripateticum Aristonem esse auctorem libri de Nilo : Laertius autem docet, duos fuisse Aristones Peripateticos, Alexandrinum unum, alterum Ceum : unde constat Alexandrinum potius ejus operis esse patrem, quàm Ceum ? Nempe, ut ita sentirem, impulit, quòd verisimile videretur de flu. Ægyptio egisse potius hominem Ægyptium, quam de Ægæi maris insulâ. Sed scrupulum inicit Schol. Apollonii in 4 Argonaut. ubi Aristonis Chii de Nili origine sententiam inter alia adfert. Nempe vulgarem quidem secutus sententiam, *Chium* & *Ceum* confundit. Aristoni Chio quoque tribui solet liber ἐρωτικῶν διατριβῶν quem Aristoni Ceo Peripatetico assignat Athenæus libb. 10. & 13. ubi vocatur ἐρωτικὰ ὅμοια ; secundusque ejus operis adducitur. Meminit ejus Plut. de Is. & Os. ubi laudatur Ἀρίστων ὁ γεγραφὼς Ἀθηναίων ἀποικίας. Item Laertius in Heraclito, ubi citat Ἀρίστωνα ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείτου. Ejus ὁμοίως ἐθῶν καὶ πιθανῶν citat Schol. Aristoph. Νεφέλ. Schol. Apollonii, & Phavorinus in ψαμμόσυχον, in quibus duobus posterioribus locis Χῖος pro Κεῖος rectè legit Rutgersius Var. lect. 1. 18. Scripsit præterea de Zenonis Dogmatibus, teste Laertio lib. 7. De Demosthene Theophrasti judicium ex Aristone Chio profert Plut. parall. Demosthenis ; Sed hoc ex Aristonis libro περὶ τῆς ῥητορικῆς petitum arbitratur Jonsius. De morte Demosthenis itidem ex Aristone locum adfert Plutarchus ubi supra. Sed πολλὰς οἱ Ἀρίστωνες uti loquitur ingeniosissimus Lucianus in Lexiphane. Titi *Aristonis* eruditionem summè admiratur Plin. lib. 1. Ep. 2. à quo alius Claudius *Aristo* Ephesiorum princeps apud eundem lib. 6. Epist. 31. Fuit & *Aristo* Pellæus ; sed qui Hadriani demum tempore, aut post, vixerit. Ex eo quædam de postremâ Judæorum rebellione, quæ sub Hadriano contigit, refert Eusebius Hist. Eccles. 4. 6. & Nicephorus Callistus 3. 24. Denique *Aristo* Ephesius fuit, qui genus fœmininum perosus, cum asinâ concubuit, ex eoque concubitu genita est puella, cui à *cruribus asininis* nomen *Onoscelæ* inditum est. Plut. in Paral.

Aristobathra, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Aristobula, Diana à Themistocle sic dicta, qui Athenis ei templum erexit, quòd in Persico tumultu rebus Græciæ salutaria protulisset consilia. Cæl. Rhod. 10. 5.

Aristobulus, Aristobuli fil. inter comites Alexandri fuit, & de rebus ab eo gestis historiam perscripsit, teste Arriano initio lib. 1. cujus & Plut. sæpe mem. in Alexandro ; multaque ex illo de rebus Indicis adfert Strabo lib. 15. Non dubium vero (inquit Cl. Vossius) quin idem sit, quem *Cassandreum* cognominat Plut. in Demosthene ; Item Lucian. in Mocrobiis, ubi ait eum ultra 90 annos vixisse. Plut. lib. de flum. citat primum Aristobuli librum *de lapidibus*. Si quis eundem putet, non video, ut refelli possit. Fortassis & idem est, cujus libros *de rebus Italicis* citat Plut. in Parall. Min. cap. 32. At alius est *Aristobulus* Judæus, Philosophus Peripateticus, ut eum vocat Clemens Alex lib. 1. Strom. Scripsit explanationem in Mosem, eamque Philometori Ptolemæo dicavit. Euseb. lib. 9. Præp. Evang. Ἀριστόβουλος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν πρὸς Φιλομήτορα : quæ Trapezuntius vertit *Aristobulus in primo apud Philometora*, cum deberet, *in primo eorum quos ad Philometora scripsit*. Fuit etiam nomen quorundam regum Judææ, de quibus vide Josephum ; Item vir quidam, cujus familiam salutat B. Paulus. Rom. 16.

Aristo-

Aristoclea, formosissima puella, quæ rem divinam factura nuda est à Stratone visa, qui in eam exarsit, aotea etiam à Callisthene adamatam. Ipso vero nuptiarum die, in amantum manibus discerpta est, quorum postea alter sibi manus intulit, alter aufugit, nec uoquam postea visus est. Plut. in Amator. Narrat.

Aristocles, Messenius Peripateticus αὐτίταξε περὶ φιλοσοφίας βιβλία δέκα, καθόλου δὲ ἐν τούτοις πάντας φιλοσόφους, καὶ δόξας αὐτῶν. Immediate enim hæc cohærere debent in Suidâ voce Ἀριστοκλῆς. Sextum ejus operis librum citat idem Suidas io Σωλάδες. Septimum vero Eusebius, & ex eo egregia fragmenta servat, lib. 15. Præp. Evang. cap. πῶς γ', ubi de adversariis Aristotelis agit. Et quæ ex Lycone de Aristotele ibi Aristocles adduxit, eadem ex Aristocle, non tamen citato libro, adducit Theodoretus. Serm. 8. 12. Octavum operis ejusdem librum laudat idem Eusebius, & multa inde adfert, lib. 14. Præp. Evang. cap. ἄλλοι δὲ & seqq. Quibusdam Alexandri Aphrodisæi præceptor fuisse dicitur, quòd si ita est, jam de ejus ætate constaret. Fuit & *Aristocles* Rhodius, Grammaticus; ut in proœmio Erotianus testatur. Alter, an neuter, est *Aristocles*, qui paradoxorum libros scripsit? Ex iis quædam Stobæus narrat Sermone de vituperatione Veneris. Ælianus quoque de Animal. 11. 4. refert Aristoclis nescio cujus octastichon de bove; quem, cùm vix decem viri domare possent, una sacerdos solâ aure prehensum ad aram deduxerit. *Aristocles* Lampsacenus Stoicus, scripsit libris quatuor enarrationem eorum, quæ Chrysippus tradidit de ratione singulorum dicendorum, & cogitandorum. Item *Aristocles* historicus, cujus Clemens meminit, lib. 6. Στρωμ. quemq; ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν citat Plut. io Paral. Hunc suâ ætate vixisse disertim dicit Strabo lib. 14. quo loco de illustribus viris Rhodiis tractat. Meminit ejus, sed ut Grammatici, Varro lib. 9. de L. L. ubi definitiones ejus obscuras vocat. Ejusdem vero ut rhetoris Rhodii, mentionem facit Dionys. Halic. in Dinarcho. Etiam περὶ ποιητικῆς scripsisse, Ammonius indicat de Differ. Verb. voce Ἐπιπέδιος. Alius forte est *Aristocles* musicus, cujus meminit Athenæus. Apollonii ad *Aristoclem* sententiam laudat Stobæus. Serm. 20. qui est de irâ. Vivebant autem quidam *Apollonius* & *Aristocles* sub Evergete 2. Itemque sub Augusto, & tandem sub Antonino Pio, ut incertum sit qui Apollonius & Aristocles hic intelligaotur. Ad *Aristoclem* Harynichus librum scripsit, teste Photio Eclog. 158. *Aristocles* etiam Platonis nomen, priusquam à magistro suo *Plato* appellaretur.

Aristoclides, Orchomenii tyrannus, qui cùm Stymphalide virgine potiri non posset, primò patrem ejus de medio sustulit, deinde & virginem ipsam, quæ ad aras confugerat, multis vulneribus confodit. Quamobrem io eum universa Arcadia bellum suscepit, virginisque necem tyranni morte ulta est.

Aristocrates, civis Rhodius, qui quòd plurimùm dignitatis, strenuitatisq; præ se ferret, civium omnium concensu belli dux electus est: io quo spem suorum egregiè fefellit, ut qui in rebus gerendis, tanquam adulterinus nummus in igne apparuerit, & omnino alius, quàm primâ fronte promiserat. Suidas.

Aristocrates, quidam in quarto Λακωνικῶν citatur ab Athenæo, lib. 3. Item Spartanorum rex, qui hostes donis solebat corrumpere.

Aristocreon, terrarum situm descripsit. Plin. 5. 9. & 6. 30.

Aristocritus, innotuit commentario suo de Mileto, ex quo opere undecima est Parthenii historia in Eroticis. Plin. 5. 31. tradit ex eo, ut Samos ins. aliquando dicta sit Melamphyllos. Meminit etiam ejus Apollonii Schol. in lib. 2.

Aristodemus, Cumarum tyrannus, cognomento *Malacus*, i. e. *mollis*, cujus furores describit, Plut. lib. 1. *de rebus gestis illustrium mulierum*. Cæterum de Aristodemo vide Dionys. Halicarnasseum. Item *Aristodemus* Nisæus, fil. Menecratis, quem Strabo dicit se juvenem vidisse senem. Alius, superioris ἀνεψιός, sive consobrinus Magni Pompeii filios erudiit; mane Rhetoricam, meridie Grammaticam docuit. Strabo. Fuit & *Aristodemus* ὁ Ἀλεξανδρεύς, qui aliquot libris *de Pindaro* egit, quorum tertium citat, Athen. lib 10. Euodem laudat Schol. Pindari ad Olymp. 9. Pyth. 3. Isthm. 1. & Nemeon. 7. ubi ὁ Ἀριστάρχου μαθητὴς dicitur. Item Ἀριστόδημος ὁ Ἠλεῖος, cujus mentio apud Harpocrationem in Ἑλλανοδίκαι. Difficile igitur est dicere cujus *Aristodemi* sit collectio fabularum, de quâ Plut. in Paral. Min. cap. 35. ubi ex tertiâ congerie narrat, ut Helena, cùm immolanda esset ad averruncandam Lacedæmone pestilentiam, aquilæ beneficio fuerit liberata. Hic: cujus fuerunt Θηβαϊκά; quorum primum citat Apollonii Schol. in 2 Argon. Aut Γελοῖα ἀπομνημονεύματα; quorum secundum librum adducit Athen. lib 6. 8. 13. Aut μυθικὴ συναγωγή, ex quâ quiddam narrat, Plut. in Par. Min. cap. 35. Atque idem judicium esto de libris *Aristodemi* περὶ ζωγράφων, quorum ioentio est apud Clem. Alex. in primo Στρωμ. Idem de epitome *Aristodemi* τῆς καθόλου Ἡρωδιανοῦ προσῳδίας, de quâ Suidas. Meminere *Aristodemi* etiam Varro lib. 9. de L. L. Tert. de An. cap. 46. nec non Euseb. lib. 1. Χρονικῶν; ubi *Aristodemum* de Olympiadum ioitio coosentire ait cum Polybio. Vossius.

Aristogenes Cnidius, vel Thasius, medicus, servus Chrysippi philosophi, famam adeptus est ex curatione Antigooi Gonatæ, Macedoniæ regis, cui libros de arte suâ dedicavit. Suidas.

Aristogiton, orator Atheniensis, impudens, ex quo *Canis* vocatus est ab Atheniensibus. Scripsit apologiam ad Demosthenem ducem contra Timotheum, ad Lycurgum contra Demarchum. Item *Aristogiton* & Harmodius liberatores tyrannidis Pisistrati, quibus statuæ in foro ab Atheniensibus positæ. Suidas.

Aristolaus, Pausiæ fil. & discipulus, severissimus pictor, cujus opera nonnulla commemorat Plinius.

Aristomache, uxor Dionysii Syracusani, itemque Dionis. Plut.

Aristomachus, Atheniensis scriptor. Plin. 13. 23. Item vir, qui amore opum sic flagravit, ut duodequadraginta annis nihil aliud fecerit. Plin. 11. 9.

Aristomenes, Atheniensis Comicus, inter secundos antiquæ Comœdiæ, flor. Olymp. 88. Cognomentum habuit Θυρωπὸς i. e. *januarum fabricator*, ut est apud Suidam, ubi aliqui malunt τυρωπὸς, *caseum conficiens*.

Aristomenes, qui ad Hellesponti oram recuperandam à Dario missus erat, à classe Macedonum ex Græciâ accitâ, captis, aut demersis navibus superatur. Qu. Curtius lib. 4.

Aristomenes, Messenius, Atheniensium dux justissimus, uti scribit Hieronymus, victis Lacedæmoniis & nocturna sacra celebrantibus rapuit de choris ludentium virgines 12, & totâ nocte gradu concito fugiens, excessit de finibus Spartanorum. Cumque eas comites ejus vellent violare, monuit, quantum potuit, ne hoc facerent, & ad extremum quosdam non parcentes interfecit, cæteris metu coercitis. Redemptæ postea à cognatis puellæ, cùm *Aristomenem* viderent reum cædis fieri, tamdiu ad patriam non sunt reversæ, quamdiu ad Judicum advolutæ pedibus defensorem pudicitiæ cernerent absolutum. Tantâ calliditate fuit, ut Lacedæmoniorum sæpe urbem ingressus, & aliquando captus, atque in vincula conjectus, clam aufugerit; quod cùm tertiò fecisset, tandem occisus est; cujus, exsecto corpore, inventum est cor pilosum.

Ariston, Ætolorum dux; Item sculptor, cujus meminit Plinius, & J. C. apud Gellium. lib. 11. cap. 18.

Aristonautæ, Pellenæorum navale. Pausanias.

Aristonicus, Eumenis regis fil. Asiam invasit. Justin. lib. 36. Item Methymnæ tyrannus. Qu. Curtius lib. 4. Item Grammaticus Alexandrinus, Ἀριστόνικος ὁ καθ' ἡμᾶς dicitur Straboni lib. 1. Scripsit περὶ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μουσείου, è quo Sopater duodecimum Eclogarum suarum librum confecit, teste Photio Eclog. 161. Scripsit librum quoque in Theogoniam Hesiodi, & de nominibus, sive constructione apud Homerum. Item historicus Tarentinus, de quo Voss. Hist. Gr. lib. 4. p. 506. Denique Eunuchus quidam, de quo Suidas.

Aristonides, statuarius insignis, qui cùm Athamantis furorem Learcho filio precipitato residentem, cujusque pœnitentiam vellet exprimere, ferrum & æs miscuit, ut ferri rubigine per nitorem æris relucente exprimeretur verecundiæ rubor. Plin. 34. 14.

Aristonus, Præfectus Pæonum equitum Alexandri, vir

 bellico-

bellicosissimus & prudens. Qu. Curtius 9. 5. 10. 6.

Aristonymus, poeta Comicus sub Philadelpho, præfuit Regiæ bibliothecæ post Apollonium. Veniens tandem in suspicionem quòd ad Eumenem transfugere cuperet, in custodiâ per aliquot annos fuit; tandem vero liberatus, mortem non multo post obiit. Athenæus.

Aristophanes, poeta Comicus, Philippi fil. ex Lindo Rhodi op. ortus, inventor tetrametri, in carpendis hominum vitiis liberrimus. Cum Socrate inimicitias exercuit, quem in *Nubibus*, ut juventutis corruptorem egregium acerrimè insectatur. Vide Suidam. Per excellentiam *Comœdiæ poeta* ab ipso etiam magno Persarum rege cognominatus. In eo sunt omnia linguæ Atticæ ornamenta, quem sub pulvinari suo, cùm dormitum iret, servare solitum ferunt B. Chrysostomum. Comœdias scripsit 54. ex quibus 11. adhuc extant. Hic veteris Comœdiæ, quæ magnâ libertate insectata vitia est, princeps longè, sicut Menander novæ fuit: Ita tamen, ut illi adjungendi Eupolis & Cratinus sint, huic vero Philemon ac Diphilus comites addendi. Vellejus lib. 1. *Una, neq; multorum annorum spatio divisa ætas per divini spiritûs viros, Æschylum, Sophoclem Euripidem illustravit Tragœdias: una priscam illam ac veterem sub Cratino, Aristophane, Eupolide, Comœdiam: ac novam Comicam Menandrus, æqualesq; ejus ætatis magis quam operis, Philemon ac Diphilus, & invenere intra paucissimos annos, neque imitanda reliquere.* Quinctil. lib. 10. cap. 1. *Plures ejus* (antiquæ Comœdiæ sc.) *auctores: Aristophanes tamen, & Eupolis, Cratinusque præcipui.* Horat. lib. 1. Sat. 4.

Eupolis atque Cratinus, Aristophanesque poetæ,
Atque alii quorum Comœdia prisca virorum est,
Si quis erat dignus describi, quòd malus, aut fur,
Quod mœchus foret, aut sicarius, aut alioqui
Famosus, multâ cum libertate notabant.

Persius Sat. 1.

Iratum Eupoliden prægrandi cum sene palles.

Id est, cum *Aristophane*, inquiunt interpp. quem senem vocat ob monendi, increpandique partes, quas sustinet in fabulis. Sic *senem* Horatius vocat *Lucilium*, non propter ætatem; sed propter gravitatem argumenti in quo se exercuit. Nam Lucilium annum ætatis 46 non excessisse ex Eusebii Chronico discimus.

Aristophanes, Byzantinus Grammaticus, Callimachum senem puer audivit, adultior vero Zenodotum, Dionysium item Jambum, & Euphronida Corinthium magistros habuit, teste Suidâ in Ἀριστοφάνης ubi Olym. 145 ρμέ (non μέ, uti vulgò legitur) vixisse dicitur. Anonymus ille aureâ suâ, & vere pretiosissimâ Olympiadum descriptione, quâ historiam mille annorum compendio nobis exhibet ad Olymp. 145. an. 1. Ἀριστοφάνης Βυζάντιος γραμματικὸς, υἱὸς Ἀπελλοῦ, μαθητὴς Καλλιμάχου καὶ Ζηνοδότου ἐγνωρίζετο. Audivit quoque Eratosthenem Callimachi discipulum, teste Suida in *Eratosthenes*, post defunctum sc. sub Evergete Callimachum. Juvenis cùm esset, Machone Sicyonio poetâ familiariter usus est, teste Athenæo 14. 23. ut ita hinc Machonis ætas cognoscatur, neque ipse inter incertæ ætatis poetas cum Vossio habeatur. Laudat præter hunc *Aristophanem* Ægeum nummus quidam apud Goltzium in Thesauro. *Aristophanes* Bœotus ἐν τῶν κατὰ Ἄρχοντας ὑπομνημάτων apud Plut. lib. de Herodot. malign. narrat, non Leontiadem, quod Herodotus lib. 7. voluit, sed Anaxandrum Thebanorum in Thermopylis ducem fuisse. Unde hic Historicis Græcis Vossianis addendus videtur. Jonsius.

Aristophili, Paropanisi pop. Ptol.

Aristophilides, Tarentinorum rex, Darii Persarum regis tempore.

Aristophon, Comicus, qui Fabulâ Πυθαγοριστῇ Pythagoreos, eorumque instituta, & vivendi rationem vellicavit. Fragmenta ex eo nobis servavit Athenæus lib. 6. cap. 9. & lib. 13. cap. 2. & Laertius lib. 8. Aristophonta Rhetorem laudat Demosthenes pro Ctesiphonte. Alius pictor fuit, de quo Plin. 35. 11. Nec non Athenarum civis, qui sæpe gloriabatur, quòd nonagies quinquies accusatus, semper evasisset.

Aristor, Crotopi fil. pater Argi centoculi. Ovid. Met. 1.

Donec Aristoride servandam tradidit Argo.

Aristoteles, Stagirita, Philosophus, Peripateticorum princeps. Septendecim annos natus, Athenas profectus, Platonis auditor fuit, qui præclarissimum testimonium ipsi perhibuit adhuc discipulo: Cum enim forte in auditorium venisset, & *Aristotelem* desiderasset, protinus exclamavit. Ὁ νοῦς οὐκ ἔνδον, & rursus, Ἄπεστιν ὁ τῆς ἀληθείας φιλόσοφος. Sane Tullius *neminem Aristotele doctiorem, neminem acutiorem, neminem in rebus inveniendis, vel judicandis acriorem* scribit. Idem judicium est Quinctiliani lib. 10. *Quid Aristotelem? quem dubito, scientiâ rerum, an scriptorum copiâ, an eloquendi suavitate, an inventionum acumine, an varietate operum clariorem putem?* Discipuli ejus *Peripatetici* dicti sunt; de quorum nomine sic Cic. Acad. 1. *Qui erant cum Aristotele Peripatetici dicti sunt, quia disputabant inambulantes in Lyceo.* Idem tradit Laertius in *Aristotele*; qui & alias occasiones addit. Hesychius quoque Ἡ δὲ Περιπατητικὴ φιλοσοφία ἐκλήθη διὰ τὸ ἐν Περιπάτῳ, ἤτοι κήπῳ κατάρξαι αὐτῆς Ἀριστοτέλη. Sed Ammonius in Categ. autor est, Platonem ipsum docuisse ambulantem: atque ab hoc primo Peripaterico, post ejus excessum, Xenocratis auditores vocatos Peripateticos ex Academiâ: *Aristotelis* autem *Peripateticos* ex Lyceo. Tandem vero *Xenocraticos*, nomine *Peripaterici* omisso, à loco solum dictos *Academicos*: & contra *Aristoteleos*, nomine loci preterito, ab actione solum vocatos *Peripateticos*. Parentes ejus fuere Nicomachus & Phæstis, quæ Laertio Phæstitis & Suidæ. Phæstis autem conprobatur hexametro Græco.

Φαιστίδος ἐκ μητρὸς καὶ Νικομάχου γενετῆρος.

Nicomachus autem genus ducebat à Machaone heroe, Æsculapii filio, unde *Aristoteles* dicitur fuisse τοῦ τῶν Ἀσκληπιαδῶν γένους. Nicomachus ille fuit medicus Amyntæ regis, qui pater Philippi, avus Alexandri M. fuit. Olympiodorus in Gorgiam Platonis, & Ammonius, vel Damascius, vel alius in vitâ *Aristotelis*, à Nunnesio editâ, & Bessario lib. 1. adversus calumniatorem Platonis, aiunt *Aristotelem* triennio audivisse Socratem; quæ est ἀνιστορησία. Nam Socratem constat obiisse an. 1. Olymp. 95. *Aristotelem* natum an. 1. Olymp. 99. ut minimum 15. anni intersint inter obitum Socratis, & nativitatem *Aristotelis*. *Aristotelis* autem ea laus est, quod non philosophiâ usus mythicâ, ut poetæ veteres; non symbolicâ, ut Pythagoras, & sæpe etiam Plato; sed apertam, ut quæ proprietate gaudeat verborum. Tria hæc philosophandi genera strictim complexus Simplicius in procœmio libri τῶν κατηγοριῶν, ubi de Arist. sic scribit, οὐδὲ μύθοις, οὐδὲ συμβολικοῖς αἰνίγμασιν, οἷς τῶν πρὸ αὐτοῦ τινες ἐχρήσαντο, ἀλλ᾽ ἀντὶ παντὸς ἄλλου παραπετάσματος τὴν σαφήνειαν προτιμήσας. Altera *Aristotelis* laus est, quod cæteris sit μεθοδικώτατος, ut qui accuratius definiat, ac dividat, melioríque omnia ordine pertractet. Nec dubium, quin hoc artificium Logicæ debuerit, quæ vere est, quod dicitur; nempe ὄργανον omnium artium ac scientiarum. Tertia ejus laus est, quod magis Platone excoluit scientiam naturalem; in quâ quantum præstiterit, monumenta ejus docent, præsertim ea quæ de Animalibus perscripsit. Quid multis? si non partem aliquam virtutum, sed totum philosophum consideremus, unus ille ingenii acie, ac varietate doctrinæ, eorum qui præcesserant, lumina tantum præstinxerit, quantum Sol Lunæ, & siderum minorum. Luculenta ejus laus apud Cic. lib. 5. de Fin. etiam Plinius appellat *summum in omni scientiâ virum.* Galenus lib. 2. de decretis Hippocratis & Platonis docet, nullam philosophorum sectam magis constantem, ac certam, ac magis suis principiis consentanea dicere. *Vir ingenio præpotens, atque doctrinâ præcipuus* dicitur Arnobio lib. 3. Macrobius quoque non veritus dicere, *nihil tantum virum ignorare potuisse.* Eundem quoque *finem humani intellectus* appellat B. Hieronymus lib. 1. adversus Jovinianum. Vide & alia ejus elogia apud Cic. Tusc. 1. & lib. 1. de Div. Plin. 8. 16. & 18. 34. Æl. Var. Hist. lib. 12. Lact. de Irâ c. 10. August. de Civ. D. 8. 12. Interim tamen *Aristoteles* ut *Quisque suos patitur manes.* Vide Wendel. Phys. lib. 1. c. 2. Platonis auditor fuit annos 20, à quo cum vivente adhuc recessisset, ludumque proprium instituisset, dicere in eum, ingratitudinem ejus notans, Plato consuevit, Ἀριστοτέλης ἡμᾶς ἀπελάκτισε καθαπερεὶ τὰ πωλάρια γεννηθέντα τὴν μητέρα. Meminerunt Laertius & Ælian Var. Hist. 4. 9. Staturâ fuit non magnus, deformis præterea, gibbosus & balbutiens, quod ejus vitium amici

amici tamen, seu adulatores potius imitati sunt, quemadmodum & humeros Platonis latos discipuli & amici ejus exprimere didicerunt. Narrat utrumque Plutarchus in lib. de discrimine adulat. & am. Alexandri magni non familiaris tantum, verum etiam Præceptor per decennium fuit: ex quo magnas divitias consecutus est, earumque nomine male audiit, ut ex Luciano cognosci potest. Videantur hâc de re Epistolæ & patris Alexandri Philippi, & *Aristotelis* ipsius, denique & Alexandri de benevolentiâ & gratitudine in eum, ut Præceptorem, suâ, cùm apud alios, tum apud Gellium. Nam & gratitudinis ejus signum hoc vel maximum fuit, quod Stagiram *Aristotelis* patriam, dirutam, ipsius causâ restituerit. Athenas, ex quibus à Philippo Macedone evocatus erat ad officium Præceptoris, decennio exacto, rediit, cùm in Asiam ad res gerendas Alexander sese recepisset, ibidemque annis totis 13. in Lyceo philosophiam professus est, de quâ libri ejus multi, magni, eruditi, diserti & graves extant. Ad Animalium historiæ descriptionem contulerat ei Alexander octingenta talenta, teste Athenæo lib. 9. quæ summa est pecuniæ nostræ quadringenta & octoginta millia coronatorum. Libri illius ab imminenti interitu quomodo servati, ac tandem à Syllâ victore Romam translati Strabo lib. 13. & Plut. in vitâ Syllæ exponunt. Vixit an. 63. Morbi cujusdam ejus Ælianus meminit; sed de mortis genere incertæ circumferuntur quorundam narrationes; inter quas illud de ænigmate, à piscatoribus ipsi proposito nugamentum est & somnium. Pudore & dolore, quòd naturam Euripi Chalcidensis explorare haud posset, mortuum, Justinus Martyr Parænesi ad gentes scribit. & profectum in Chalcidem, postquam ab Eurymedonte accusatus impietatis esset, clam, ibique diem obiisse, Diog. Laertius & Dionys. Halicarnassensis consentiunt, quorum posterior morbo mortuum esse disertè scribit, nihil de dolore commemorans. Grotii πάνυ de *Aristotele* judiciû habes Proleg. de Jure B. & P. ut alios taceam. Primus omnium bibliothecam instituisse dicitur, teste Strabone lib. 13. Syllogismorum, h. e. collectionum rationem invenit, nam antiqui interrogationibus quibusdam tantum utebantur. Septem alii fuere *Aristoteles*; Primus qui Athenis Remp. administravit; Secundus qui Iliaden Homeri descripsit; Tertius Siculus orator, qui ad Panegyricum Isocratis rescripsit; Quartus cognomento *Mythus*, Æschinis Socratici necessarius; Quintus Cyrenaicus, qui de Poeticâ scripsit; Sextus Pædotriba, cujus mem. Aristoxenus in vitâ Platonis; Septimus Grammaticus ignobilis, qui de pleonasmo scripsit. Laertius. Unum & viginti *Aristoteles* olim extitisse ostendit vir doctiss. Jo. Jonsius Dissertationum suarum primâ de Historiâ Peripateticâ. Idem postea undecim alios recenset de Script. Hist. Philos. lib. 1. cap. 12. quem sis consule.

Aristotimus, Epirorum orbem per tyrannidem occupavit & Hellanici industriâ quincto mense postea oppressus est. Justin. lib. 26.

Aristoxenus, Musicus illustris tempore Tulli Hostilii, 3 Romanorum regis. Vide Vossium de Scient. Math. p. 94. Tarentinus fuit, Mantineæ tamen agens; philosophus etiam fuit, primùm vero audivit Lamprum philosophum Erythræum, deinde Xenophilum Pythagoræum, postremò Aristotelem, cui morienti convitium dixit, quòd Theophrastum ei in Scholæ successione præponeret. Vide plura de eo apud Jonsium de Script. Hist. Ph. lib. 1. cap. 14. Itemque Voss. Hist. Gr. lib. 1. cap. 9. Distinguendus est autem ab *Aristoxeno* Selinuntio poetâ antiquo ante Epicharmi tempora: & *Aristoxeno* patriâ, & Philosophiâ Cyrenæo apud Athen. lib. 1. cap. 7. & Suidam in Ἀεισαξ. & *Aristoxeno* medico Herophileo juxta Galenum lib. 4. de differ. puls. c. 7. cujus librum 13. citat idem ibidem cap. 10. ubi Alexandri Philalethis discipulus fuisse dicitur. Porro *Aristoxenus* Cyrenæus ita delicatus in hortorum curâ fuit, ut vesperi lactucas mulso, & melle, & vino irrigaret, ut luxuriosius erescerent, & saporis essent præstantioris. Suidas.

Aristyllus, poeta deformis, ore semper hiante, quem taxat Aristophanes in Pluto.

Aritbbertus, Clotarii Francorum regis primogenitus, ex paternâ hæreditate Parisiorum, ut Guntramus Aurelianensium, Chilpericus Suessionum, Sigebertus Metensium regno successit. Paulus Æmil. lib. 1. Item Longobardorum rex, qui Alpes Cottias usque ad Galliarum Alpes Joanni Papæ D. Petri nomine, donavit. Blondus lib. 10.

Aritbedana, Judææ civitas maritima. Egesippus lib. 1.

Arithei, Palæstinæ gens. Jos. Ant. 5.

Aritium, Lusitaniæ urbs. Ptol. hodiè *Benavente*.

Arius, 6. Assyriorum rex, collecto exercitu post patris Niniæ obitum Bactrianos & Caspios subegit. Euseb. Cassiod. regn. an. 30.

Arius Tarsensis, commemoratur Sorano Ephesio in vitâ Hippocratis; ubi ab eo γενεαλογίας Hippocratis scriptam prodit.

Arius, flu. Asiæ inter Indos & Parthos, quæ pars ab hujus flu. nomine *Aria* sive *Ariana* dicitur. Pop. *Arii*. Lucan. lib. 3. ——— *Hinc fortis Arius,*

Longaque Sarmatici solvens jejunia belli

Massagetes. ———

Ariusium, ager in Chio ins. asper & importuosus, vinum omnium Græcanicorum optimum ferens, à Plinio & Virgilio *Arvisium* per metathesin dictum. Strabo. Vide *Arvisium*.

Arizanthi, Mediæ gens Herodoto. *Arkai* Bocharto Geogr. pag. 345.

Arla, Parthorum castrum Straboni.

Arlape, vulgo *Erla*, teste Lazio, op. olim, nunc pagus Norici in Austriâ apud Danubium, ubi is flu. cognominem excipit apud Pechlarnum op. quod Arlapæ successisse videtur; flu. vero *Arlape*, sive *Arlapa* vulgò *Erlaph* dicitur.

Armacha, urbs archiep. Hiberniæ, Ultoniæ metropolis ad Eaugum lacum, à Dublinio Lagimæ metropoli 55. m. p. in Bor. distans. Vulgo *Armagh*. Hujus urbis Archiep. totius ins. Primas est. long. 12. 19. lat. 55. 45.

Armagara, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Armageddon, nomen loci Apocalyps. 16. 16. Vide sis doctissimum Hammondum in locum.

Armalchar, Euphrates flu. ab Assyriis ita vocatus, & sig. *regium flumen*, Plin. 6. 26. Lege *Nahar malcha*.

Armamaxa, lecticæ genus apud Persas, quo mulieres vehebantur. Max. Tyr. Serm. 34. θαυμάζε τὰς Μηδικὰς, ἢ τετράζυγας βαρβαρικὰς, ἢ Ἁρμαμάξας Περσικάς. Xenoph. lib. 3. παιδ. Ἀναβάντες δὲ τὰς Ἁρμαμάξας σὺν ταῖς γυναιξίν. Q. Curtius, lib. 3. *Quindecim inde, quas Armamaxas appellant, sequebantur.* Cujusmodi Harmamaxas mulis jungi solitas ex Ctesiæ fragmentis colligimus. Brissonius, lib. 2. de Regn. Pers.

Armata, Venus à Lacedæmoniis culta fuit, de quâ Lactantius. Cùm Messenios obsiderent Lacedæmonii, & illi furtim, deceptis obsessoribus, egressi ad diripiendam Lacedæmonem cucurrissent, à Spartanis mulieribus fusi, fugatique sunt. Cognitis autem hostium insidiis, Lacedæmonii insequebantur. His armatæ mulieres obviam longius exierunt, quæ cùm maritos suos cernerent parare se ad pugnam, quia putarent Messenios esse, corpora sua nudaverunt: At illi uxoribus cognitis, ex aspectu in libidinem concitati, ut erant armati permixti sunt utrique. Propter cujus facti memoriam, ædem & simulacrum Veneri Armatæ posuerunt. Ausonius de hâc re.

Armatam Venerem vidit Lacedæmone Pallas,
Nunc certemus ait, judice vel Paride:
Cui Venus, Armatam tu me temeraria temnis?
Quæ quo te vici tempore nuda fuit.

Armatus, Consul, collega Basilii temp. Leonis Imp.

Armatrites, Eusebio *Armametres*, 9. Assyriorum rex, reg. an. 38. ad voluptates ac delicias conversus, ea quæ ad libidinem spectant posteaquam invenisset, multum ampliavit. Berosus. Cassiod.

Armaviara, Armen. maj. op. Ptol.

Armaxa, Cappadociæ urbs. Anton.

Armedon, Cretica insula ante Salmonium promuntorium. Plin.

Armena, Paphlagoniæ vicus. Ptol. Steph. Plinio urbs videtur. Incolæ eam, ob frigiditatem loci, muro cinxere, quasi calidus futurus esset; Unde *Armenen muro cingere* apud finitimos in proverbium stoliditatis versum est: qui locus *Carlni* nunc dici videtur.

Armenes,

Armenes, Cappadociæ rex.

Armenia Major, Turci *Turcomaniam* vocant. Persis *Thoura*, *Emnoe* vel *Aremnoe* dicitur, *Zelbecdibes* autem Nestorianis, regio Asiæ notissima, & ingens, ultra Euphratem à Cappadociâ & Armenia minore eam separantem, usque ad Mediæ limites in ort. extensa, inter Iberiam ad Arctos, & Mesoporamiam ad Meridiem perstricta. Nomen ab *Armeo*, vel *Armenio* Jasonis comite habere fertur. Populi *Armenii*. Probabilius etymon vide apud Bochartum in Phalege p. 22. Nonnullis *Armenia* dicitur qu. *Arania*, ab *Aram* filio Sem. *Aram* autem sig. *elatus*, unde *Armenii* quasi *sublimes*. Vel à montibus quibus hæc regio cingitur, nam *Ar* mons est; unde & *Ararat* vocatur.

Armenia minor, *Anaduole*, teste Nigro, & alicubi *Pegian*, teste Castaldo, & ubi Colchorum fines attingit, *Aciionlu*, ut Leunclavius scribit, regio Asiæ inter Cappadociam ad occ. & sept. Euphratem flu. ad ort. Syriam & Ciliciam ad austr. contenta.

Armenidas, de rebus Thebanis egit; seu is historicus fuit, seu historicum argumentum poeta sumpsit; citatur ab Apollonii Scholiaste in lib. 1. ubi Vossius *Antimenidea* legi debere suspicatur. Sanè Antimenidæ etiam meminit Laertius in Socrate: ubi multas celebrium virorum contentiones recensens inter alia ait Pittaco fuisse contentionem cum Antimenide & Alcæo. Vide Lil. Gyraldum Dialog. 9.

Armenius mons, in Armenia maj. juxta Iberûm fines, ex quo Phasis Colchorum flu. oritur, qui *Moschicus* à Ptolemæo vocatur.

Armenichalybes, Cappadociæ pop. circa Armeniam maj. Plin.

Armentarium, vel *Armamentarium*, vulgo *Thuys te Bretten*. locus Batavorum in Hollandiâ excisus apud Cattorum vicum, qui à Lugduno 1. leuc. in Bor. versus litus maris distat.

Armeus, vel *Armeis*, qui & Danaus, Ægypti rex. regn. an. 5. Euseb.

Armia, Libyæ interioris pop. Ptol.

Armiana, Parthiæ opidum. Ptol.

Armifera, *Armigera*, *Armipotens*, & *Armisona* Pallas à poetis vocatur. Ovid. Met. 14.

Nec tamen Armifera servatum cura Minerva.

Idem 3. Fast.

Armiger Armigera correptus amore Minervæ.

Virg. Æn. 2. *Peneleï dextrâ Divæ armipotentis ad aram*
Procumbit. Idem Æn. 3.

——— *Tum numina sancta precamur*
Palladis armisonæ.

Armilustrium, festum apud Romanos, quo res divinas armati faciebant, & sacrificantes canebant tubis. Item locus, in quo ejusmodi ludi fiebant. Varro hoc nomen ab *ambitu lustri* dictum putat, quòd ibi circumferretur pompa, & equi currerent.

Arminius, Germanorum Cheruscorum dux fortissimus, qui Varum cum exercitu suo delevit. Dio lib. 56. Plura de eo Tacitus Annal. 1. & 2. cujus fine hoc ei elogium tribuit: *Liberator haud dubie Germaniæ, qui non primordia Pop. Rom. sed florentissimum imperium lacessierit: præliis ambiguus, bello non victus.*

Armistæ, Dalmatica gens. Plinius.

Armitus, Syracusanus, potu nimio in ebrietatem lapsus filias stupro contaminavit. Plut.

Armone, vulgò *Arton*, sive *Arvon*, op. Albionis in orâ Walliæ, contra Monam ins. à Bangoriensi urbe 7. m. p. in occid. Alii *Arvone* scribendum aiunt, quod magis placet, *Caernarvon* hodie forsan dicitur.

Armoni, fil. Saulis ex Resphâ concubinâ. 2 Reg. 21. Lat. *aula*, sive *palatium*, aut *Maledictio numerationis*, vel *præparationis*, aut *luminis manus*.

Armoracea, flu. de montibus Arabiæ descendens in stagnum Asphaltiten erumpit. Dividit Moabitidem & Ammonitidem. Joseph. lib. 1.

Armoricæ, vel *Aremoricæ*, civitates Gall. Celt. apud Cæsarem: regio hodie *Bretaigne*, & incolis *Lhydaw*, teste Rob. Cænali. *Armore* autem Britanicè sonat *super mare*. Unde & *Armorica* regio. Lelandus.

Armorum, promunt. Carmaniæ ad fauces sinus Persici, è regione Arabiæ Felicis. Ptol.

Armuzia, *Armuza* Ptolemæo, vulgò *Ormus*, ins. cum urbe regiâ ejusdem nominis emporio celebri in ore sinus Persici inter Armorū promunt. Carmaniæ (à quo nomen habet) & Asaborum promunt. Arabiæ: Cujus rex (qui in Arab. Fel. Perside, & Carmaniâ dominatur) Lusitanorum (qui ibi arcem tenent munitissimam, & frustra armis Arabum, ac Turcarum tentatam) vectigalis est, ac sub illorum tutelâ regno potitur. long. 95. 30. lat. 23. 30.

Arna, civitas Lyciæ, *Xanthus* postea dicta. Steph. Alia Umbrorum in Italiâ. Silius Ital. lib. 8.

Hu urbes Arna, & latis Mevania campis,
Hispellum, &c. Ptol. Ἄρνα, Ἰσπιλλον, Τοῦδις, Σπολήτιον, Μηουανία. Populi *Arnates*. Plin. 3. 14.

Arnan, filius Raphaiæ. 1 Par. 3. Lat. *Exultans*, sive *arca eorum*, aut *lux filii*: vel *lux* aut *maledictio permanens* vel *æterna*.

Arne, Jasonis mater, Diod. Sic. lib. 4. & civitas juxta sinum Maliacum. Plin. *Arne*, urbs Bœotiæ est הר נאה *Har-nae*, i. e. *mons amœnus*. Strabo enim sitam esse dicit ἐν ὕψει *in sublimi loco*. Homerus appellat eam πολυστάφυλον h. e. *uvis abundantem*, & Nonnus Bassaricon lib. 13. Ἄρνην βοτρυόεσσαν. Græcorum de eâ nugas vide apud Suidam in Ἐς κόρακας, & in Scholiaste Lycophronis p. 106 Boch. Item alia urbs ejusdem nominis Thessaliæ, à Bœotis deducta, quæ *Cierium* vocatur, alia Mesopotamiæ, ultima Erasiniorum juxta Thraciam. Steph. Hesych. Ἄρνη, πόλις Βοιωτίας, ἔστι δὲ καὶ Θεσσαλίας.

Arnea, civitas Lyciæ parva. Steph.

Arnefridus, Lupi fil. propter quem Slavi, qui Histriam & Dalmatiam incolebant, eum volentes in paternum restituere ducatum, multis incommodis affecti, fugatique sunt à Vectare Vincentiæ Comite. Blondus.

Arni, pop. quos Hercules Lybicus, cum esset rex Latinorum, debellavit, & Italiâ expulit.

Arnine, flu. inter Pyrgos & portum Herculis. Antoninus.

Arnissa, Græciæ urbs Taulantiorum regionis in Macedoniâ. Ptol.

Arnoba, & *Arbona*, vide *Abnobi*.

Arnobius, In Africâ Rhetor, libros contra Gentes conscripsit, qui hodiè extant. Floruit circa annum Christī 330. auctore Hieronymo. Lactantii Præceptor fuit, teste eodem Hieronymo in his; *Septem libros adversus Gentes Arnobius edidit, totidemque discipulus ejus Lactantius, quos si legere volueris, dialogorum Ciceronis in eis epitomen reperies.* Quâ occasione hæc scripserit ex appendice Chronicorum Eusebii Pamphili apparet: *Arnobius in Africâ Rhetor clarus habetur, qui cum in civitate Siccâ, ad declamandum juvenes erudiret, & adhuc Ethnicus, ad credulitatem somniis compelleretur, ut ab Episcopo impetraret fidem, quam semper impugnaverat, elucubravit adversus pristinam religionem luculentissimos libros, & tandem veluti quibusdam obsidibus impetravit.* Scripsit etiam, teste Trithemio in Psalterium lib. 1. Item de Rhetoricâ Institutione lib. 1. Commentarii in omnes Psalmos excusi primùm apud Frobenium. Item in aliquot Evangelistarum locos excusæ annotatiunculæ Basileæ. Extat liber adversus Gentes cum recensione Viri Celeberrimi, & integris omnium commentariis Lug. Bat. 1651.

Arnoldus de Villâ Novâ, Hispanus, floruit A. D. 1250. Scripsit *contra corruptiones Ecclesiæ Romanæ*, ideoque tanquam hæreticus à Papa, ejusque conclavi condemnatus est. *Arnoldus* autem Germanis *Ernold* est, & sig. *Probum*, i. e. *Honest*. Camdenus.

Arnolphus, Rom. Imp. cum ad rapinas & templorum spoliationes animum convertisset, justâ Numinis irâ paulo post morbo pediculari interiit. Bapt. Egnatius. Item Bavariæ dux post Luithaldum; item Carlomanni ex concubinâ fil. cui Carnutum Comitatum Ludovicus concessit.

Arnon, flu. Palæstinæ, qui Josepho lib. 4. Antiqu. cap. 4. de montibus Arabiæ fluit, ac per totam solitudinem labens in Asphaltiten lacum erumpit, sejungens Moabitidem & Ammonitida. Hieronymo vero est rupes excelsa in limite Amorrhæorum & Moabitarum. Num. 21. Deut. 2. Jos. 12. Item civitas Moabitarum, ac deinceps Seon Amorrhæorum. Num. 21.

Arnuphis, Ægyptius philosophus, arte magicâ & Dæmonum præstigiis præstantissimus.

Arnus, flu. Tusciæ rapidissimus; ex Apennino oritur, & Florentiam alluens in Tyrrhenum mare defluit. Rutilius Itin. lib. 1.

Quam cingunt geminis Arnus & Ausur aquis.

Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. p. 461.

Arocelum, op. Hisp. Tar. in Celtiberis juxta Segontiam urb. Pop. *Arocelitani* Plinio. Hodiè *Nodales* teste Jac. Delgato.

Arocha, Locrorum in Italiâ flu. Plin.

Arod, ארוד, filius Gad filii Jacob. Num. 26. Lat. *imperans*, sive *descendens*.

Arod, ערד, filius Beriæ. 1 Par. 8. Lat. *onager*, aut Syriacè *draco*.

Aroe, civitas Achaiæ, à cultu terræ sic dicta, aliàs *Patræ*. Steph. *Aroa* Pausaniæ in Achaicis, sic enim ille. Πελοποννήσου τὰ ἀρχαιότατα μνημονεύουσι, φασὶν Εὔμηλον αὐτόχθονα οἰκῆσαι πρῶτον ἐν τῇ χώρᾳ. Τριπτόλεμον δὲ ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀφικόμενον, τόν τε καρπὸν λαμβάνειν τὸν ἥμερον, καὶ οἰκίσαι διδαχθέντα πόλιν, Ἀρόην ὀνομάσαι, ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ τῆς γῆς. Ἄρουρα enim & ἀλωὴ Poetis de totâ ἐργασίᾳ τῆς γῆς sumitur. Hujus mentio apud Tzetzem in Ἔργα Hesiodi.

Aroer, Lat. *myrica*, sive *suscitatio vigiliæ*, aut *vigilia vigiliæ*, vel *denudatio pellis*, aut *denudatio ammli*; urbs Moabitarum sita super ripam torrentis Arnon, extructa à filiis Gad Jos. 12. Alia est in agro Damasceno Esaiæ. cap. 17.

Aroerni, gens bellicosa Gallorum. Steph.

Arogilus, primus quadrigam in Græciâ junxit, regnante Argis Phorbante.

Arola, Helvetiæ flu. vulgo *Arr*.

Arolus, Macedoniæ urbs. Ptol.

Aroma, urbs Æthiopum. Steph. Cariæ pagus Straboni; item urbs Cappadociæ, cujus meminit Capella post Plinium.

Aromata, Africæ promuntorium, & Emporium Æthiopiæ ad sinum Barbaricum. Ptol. *Capo de Gardafuni* Jo Barroso.

Arosapes, Arianæ regionis fluvius. Plin.

Arosia, urbs Sueciæ Episcopalis sub Archiep. Upsalensi, ubi argentifodinæ; vulgò *Arosen*.

Aroteres, populi gemini; Æthiopes ad sinum Adulicum; & Scythæ in Thraciæ Mysiæque confin. circa Dionysiopolim.

Arotæ, apud Syracusanos dicuntur liberi quidem, sed qui ob unum inopiæ nomen serviant. Rhod. 15. 18.

Arotus & *Marotus*, duo angeli, ut fabulatur Mahumetes Impostor, à Deo missi, ut homines docerent, ne occiderent, nec falsò judicarent, nec vinum biberent. Quos quædam mulier formosissima in cœnam invitavit, eosque, ut vinum biberent, sollicitavit. Hi igitur vino cùm incaluissent, eam ad amorem concitarunt; quibus illa tandem quidem assensit, eâ tamen lege & conditione, ut verba, quibus in cœlum facilis esset ascensus, quemadmodum illi dictitabant, aperirent. Quæ cùm voti facta compos fuisset, pollicitis minime stetit: statimque in cœlum rapta, ubi cum rem omnem, ut fuerit gesta, Deo narrasset, in stellam matutinam, quam *Luciferum* vulgò, seu *Auroram* vocant, mutata fuit; & angelus uterque à Deo gravissimè punitus est; Unde Deus hominibus, ne, ut jam illis 2 angelis acciderat, in posterum delinquerent, vini usum prohibuit. Hæc author Alcorani.

Arpandes, Ægypti pro Cambyse præfectus, à Dario interfectus. Herodot. lib. 3.

Arpani, in secundâ Italiæ reg. pop. Plin.

Arpessus, Thraciæ flu. in Hebrum cadens. Appian.

Arphaxad, fil. Sem. Gen. 10. i. e. *sanans*, vel *laxans*, à quo Chaldæi, ut quidam volunt; contra quos est Boch. Geogr. Sacr. 3. 4. *Arphaxad*, inquit, Assyriæ parti Arphaxitidi, quæ Ptolemæo Arrapachitis, videtur indidisse nomen. nam quod Josephus & alii volunt Chaldæos olim ab eo dictos *Arphaxadæos*, merum somnium est. In Scripturâ *Chaldæi* perpetuò vocantur *Chasdim* à patre suo *Chesed*, vel *Chased* filio Nachor fratris Abrahæ, Gen. 22. Unde Hieronymus Traditionibus in Genesin, *Chased quoque quartus est, à quo Chasdim, i. e. Chaldæi postea vocati sunt.*

Arpi, urbs Apuliæ, quæ Servio in 7. Æn. primò *Argi* post *Argyripa*, deinde *Arpi* dicta; à Diomede condita, quam prius *Argos hippium* vocavit, deinde *Argyripam* quam vide. Mart. 4. 55.

Arpis cedere non finis disertis.

Horatium innuit, qui *Lucanus an Appulus anceps*, ut ipse de se loquitur.

Arpiages, Ovid. in Ibin.

Ut puer Arpiaga, referat exempla Thyestæ,
Inque tui casus viscera patris edat.

Lege *Harpagides*, i. e. *Harpagi filius*, quem Astyages Medorum rex patri epulandum apposuit, quod itidem Thyestæ acciderat.

Arpina, civitas Elidis. Steph. ab *Arpina* Asopi filiâ, quæ ex Marte Oenomaum peperit.

Arpinum, Volscorum op. hodie *Abruzzo*, aliis *Arpino*, M. Tullii, & C. Marii patria, qui inde *Arpinates* dicuntur Juvenal. Sat. 8. de Cicerone.

Hic novus Arpinas ignobilis, & modo Romæ
Municipalis eques, galeatum ponit ubique
Præsidium attonitis —— Et paulo post de C. Mario,
Arpinas alius Volscorum in monte solebat
Poscere mercedes alieno lassus aratro.

Hinc *Arpina chartæ* pro Ciceronis libris Mart. 10. 19.

Hoc quod secula posterique possint
Arpinis quoque comparare chartis.

Videtor Cluverius Ital. Ant. lib. 4. p. 1045.

Arponum, Italiæ op. in Magnâ Græcia. Diod. Sic.

Arra, Arabiæ Fel. op. & vicus Ptol. & Chalcitidis locus Anton, & civitas Illyriæ. Steph.

Arrabo, vel *Arrabona*, *Narabo* Ptolemæo, vulgo *Rab*, urbs episc. & flu. qui Danubio prope urb. miscetur, inter Viennam & Albam Regalem 16. leuc. plus minus. Scribitur & *Arabo* long. 30. 40. lat. 47. 57.

Arrai, Thraciæ pop. Istrum versus. Plin.

Arrebaci, Hispaniæ populi. Plinius.

Arrhabon, Iberiæ fluvius. Steph.

Arrhade, Arabiæ desertæ urbs. Ptol.

Arrhapa, Assyriæ opidum. Ptol.

Arrhapachitis, Assyriæ regio. Ptol.

Arrhata, lacus Africæ apud Rhizophagos. Ælian. qui nunc *lacus Monachorum*, teste Livio Sanulo, nominatur.

Arrhephoria, vide *Hersephoria*.

Arria, Matrona Romana, vel Patavina, generis nobilitate, & pudicitiâ insignis, uxor Pæti, quæ, damnato viro, prior se gladio confodit, eundemque deinde extrahens, viro tradidit, suo eum exemplo exhortans, ut fortiter moreretur. Mart. 1. 14.

Casta suo gladium, cum traderet Arria Pæto,
Quem de visceribus traxerat ipsa suis:
Si qua fides, vulnus quod feci, non dolet, inquit,
Sed quod tu facies hoc mihi Pæte dolet.

Vide Tac. Annal. 16. Dionem lib. 60. Plin. l. 3. ep. 16.

Arrianus, Poeta, cujus carminibus Tib. Cæsarem delectatum fuisse scribit Suetonius. Ejus autem opera Suidas commemorat, sc. metaphrasin Georgicorum Virgilii, Alexandriada, poema sc. de rebus gestis Alex. Magni, libris 22.

Arrianus, Nicomediensis, Philosophus, Epicteti discipulus fuit; Scripsit de Epicteti dissertationibus, qui extant, libros 4. Nam plures scripsisse, ex Gellio constat qui lib. 19. cap. 1. quinctum laudat. Scripsit & alia præcipuè quæ ad Historiam, pertinent, de quibus vide Vossium. Ejus est, Σχολαστικὸς εἰ δεῖ γελάσαι, τοῦτο τὸ ζῆν, ὃ παῖδες καταγελῶσι. Emicuit Romæ sub Adriano, & M. Antonino Principibus, à quibus ob literas honoribus Consularibus ornatus est. Verum de eo nos alibi, Deo volente, plura.

Arribantium, Dardaniæ urbs, in Mysiâ super. Ptolem. *Wiczitterne* Lazio, aliis *Novibazar*.

Arrius, Ciceronis familiaris, cujus epulum lautissimum commemorat in Vatinium. Horat. lib. 2. Sermonum.

—— *Atque epulum arbitrio Arri.*

Arrius, Philosophus Alexandrinus, qui Augusto Alexandriam venienti, post victoriam Actiacam, se obtulit, tantoque in honore fuit apud eum, ut Augustus ipse palam sit fassus, Alexandrinos tribus de causis à se conservatos esse ob Alexandri memoriam, ob urbis pulchritudinem &

 propter

propter *Arriam* Philosophum. Plotarchus.

Arrius, Alexandrinus hæresiarcha, Arrianæ sectæ author, uti scribit Ruffinus lib. 10. Contra hunc Augustinus & alii scripserunt. Hic, dum suam hæresin, quâ Filium ab æterna Patris substantiâ conabatur abducere, passim disseminasset, acriusque serperet, & eundo vires acquireret ipsa contagio, suæ tandem impietatis pœnas luit. Etenim dum Constantinopoli secessum peteret, ventris exonerandi causâ, fluentibus sotas intestinis, mistam evomuit animam, ejus postea judicium experturus, de quo perperam senserat. Vide Suidam in Ἀρειανοί. Et Ecclesiasticæ Historiæ scriptores. Aliis *Arius* dicitur Ἄρειος autem Græcè sonat *Maritalis*.

Arsa, Præfectus civitatis Tirzæ. 3 Reg. 15. Lat. *voluntas*, *cursus*, aut *maledictionis exitus*. Item civitas Hispaniæ. Steph. long. 18. 40. lat. 41. 52. Vide Suidam in Ἀρσάκης.

Arsaces, Parthorum rex, cujus memoriæ hunc honorem Parthi tribuerunt, propter quæsitum, constitutumque ab eo regnum, ut omnes deinde reges suos *Arsaces* appellaverint. Quin & Parthi ipsi ab eo dicti *Arsacæ* Straboni, aliis *Arsacidæ*. Lucan. lib. 1.

Plus illa vobis acie, quam creditis, actum est,
Arsacidæ. ———

Hinc *Arsacius* pro *Parthicus*.
Mart. 9. 35. *Quicquid in Arsaciâ Pacorus deliberat aulâ.*
Claudianus Panegyr. de 4. Consul. Honorii
Barbarus Arsacio consurgeres ore tiaras.

Apud Tacitum 1. Hist. *Arsacidarum solium* pro regno Parthorum. Servius ad Æn. 7. vers. 760. *Albani omnes reges dicti sunt* SYLVII, *ab hujus* (Sylvii nimirum Æneæ filii) *nomine: sicut hodieq; Romani Imperatores* AUGUSTI *vocantur: Ægyptii* PTOLEMÆI: *Persæ* ARSACIDÆ: *Latini* MURRANI, &c. Solet enim plerumque fieri, ut primi Regis nomen reliqui possideant, ut idem observat ad Æn. 12. vers. 529. Notandum autem hic *Persas* Servium pro *Parthis* dixisse, vel solenni quodam auctorum more confundentium populorum nomina, vel quia retinuit imperii nomen, quod invaserant Parthi, ante quos Persæ regnaverant. Ita Horat. cum lib. 3. od. 5. initio Augustum *graves Persas*, ut ipse appellitat, adjecisse imperio scribit, de Parthis intelligendus est. Nec aliter *Persarum* capiendum vocabulum in Aurelio Victore est, cum de Augusto prodit, *Huic Persæ obsides obtulerunt, creandique regis arbitrium permiserunt.* Glossarum veterum auctor *Arsacidarum* vocem de universâ Parthorum gente interpretatur: *Arsacidæ*, Πάρθοι. Item alius *Arsaces*, Pharnacis Ponti & Armeniæ regis filius Straboni memoratus, lib. 12. Item Armenius civis, proditionis convictus à Justiniano Imp. hoc supplicii genus tulit, ut Camelo insidens, ac per urbem circumductus se omnibus visendum præberet. Cæl. Rhod. lib. 7.

Arsacia, πόλις Μηδίας ἐπίσημος. Steph. Hodie *Casbin* dici videtur. long. 91. 00. lat. 39. 35.

Arsacias, Constantinopolitanus Episcopus.

Arsæ Arabiæ Felicis gens. Ptol.

Arsagalita, pop. ad Indum flu. Caucaso monti contermini. Plin. 6. 20.

Arsames, Artaxerxis fil. qui fratris Ochi insidiis periit. Plut. Item *Arsames*, vel *Arses*, Ochi fil. 13. Persarum rex, regn. an. 4. Euseb. Item Ciliciæ præfectus, qui igne & ferro regionem vastavit, ut hosti Alexandro solitudinem faceret. Curt. lib. 3.

Arsanetes, Asiæ flu. juxta Parthiam, aut Armeniam. Tacit. An. 15.

Arsamia, urbs Germ. Ptol.

Arsamosata, urbs Mesopotamiæ in Armeniæ confin. cui etiam attribuitur, apud Euphratem flu. Strabo. *Arsamote* Plinio.

Arsanias, Armeniæ flu. quem Tigridi misceri volunt; ac demum cum lenius fluat, separari & in Euphratem mergi. Ejus mem. Plin. 5. 24. Plut. in Lucullo. Tac. An. 15 ubi malè vulgo legitur *Fluvio Arsaneti*. Dio in Fragmentis Ἀφῆκεν αὐτὸν προδιαμολογησάμενος ἵνα τὸν ποταμὸν αὐτῷ Ἀρσανίαν ζεύξωσι, h. e. *Parthus dimisit Pætum, prius cum eo pactus, ut ponte sibi jungeret fluvium Arsaniam.*

Arsaratha, urbs Armeniæ majoris. long. 79. 30. lat. 43. 30.

Arsatianum, Pannoniæ urbs. Anton. Hodie *Arsa*.

Arsen, Arcadiæ flu.

Arsena, palus Armeniæ maioris, nitrosa, & unius generis pisces habens, per quam Tigris fluit. Strabo.

Arsenaria, Mauritaniæ Cæsar. colonia. Pomp. 1. 6. Aliis *Arsenna*.

Arsenothelyas eos antiqui dixere, qui utrumque sexum participarent, quasi *Masculo-fœminas* dicas; quo nomine quædam quoque animalia ab Arist. nominantur semetipsa ineuntia. Rhod. 19. 12.

Arsenium, Germ. opidum. Ptol.

Arsenius, Romanus patricius, qui cùm vocem hanc ab incerto authore audivisset, *Fuge*, *tace*, *quiesce*, relictâ paternâ hæreditate ad cœnobium properavit.

Arsesa, Armeniæ maj. regio. Ptol.

Arsia, Hetruscorum silva, Romanorum cum Veientibus & Hetruscis pugnâ celebris, ab *Arsio* Heroe sic dicta. Plut. Ὄρσιον ἄλσος vocat in Publicola. Dionys. autem Halicarn. lib. 5. δρυμὸν Ὀρσίαν. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 869. Item Italiæ flu. Campanium præterfluens, cujus latitudinem ab uno latere disterminat, Varo flu. alterum occupante. Plin 3. 6.

Arsiana, Susianæ urbs. Ammianus Marcellinus.

Arsitodani, Arab. Fel. pop. Plin. 6. 28.

Arsicoras, Sardorum rex, tempore Annibalis.

Arsicua, urbs Germ. Ptol. *Brin* hodie, teste Villanov. urbs Moraviæ, non Silesiæ, ut male Ortelius scribit, ejus reg. post Olomucium primaria.

Arsietæ, Sarmatiæ Europææ gens. Ptol.

Arsinarium, promunt. Libyæ interioris. Ptol. *Capo Verde* Pineto.

Arsinoe, Ptolemæi Lagi filia, Ptolemæorum, Philadelphi, & Cerauni soror, Lysimachi, Macedonum regis, uxor, mortuo marito, à fratre Cerauno, Macedoniæ regnum ambiente, & nuptias ejus ideo petente decepta, illum in urbem suam Cassandream ultro invitat, filiosque suos Lysimachum 16. an. natum, Philippumque triennio minorem, utrumque formâ insignem, coronatos occurrere jubet; quos Ptolemæus ad occultandam fraudem, cupidè, & ultra modum veræ affectionis amplexus, osculis diu fatigat. Ubi vero ad Portam ventum est, occupari arcem jubet, pueros autem interfici; qui cum ad matrem confugissent, in gremio ejus inter ipsa oscula trucidantur. *Arsinoe* vero spoliata filiis, scissâ veste & crinibus sparsis, cum duobus ferculis ex urbe protracta, Samothraciam in exilium abiit, eò miserior, quòd mori cum filiis non potuit. Just. lib. 17. & 24.

Arsinoe, Ptolemæi Auletæ filia minor, Cleopatræ soror, dùm Cæsar in regiâ Alexandriæ obsideretur, vacuam possessionem regni sperans, ad Achillam se ex regiâ contulit, unaque cum illo bellum administrare cœpit: sed mox controversiâ de principatu inter eos ortâ, cum uterque utrique insidiaretur, *Arsinoe* per Ganymedem nutritium suum Achillam interfici curat, atque hoc modo imperium obtinuit. Lucan. lib. 10.

——— *Nec non subrepta paratis*
A famulo Ganymede dolis pervenit ad hostes
Cæsaris Arsinoe. ———

Cæsar de B. Civili. Appian. de B. Alexandr.

Arsinoe, op. Cypri 3x. 1. In orâ occid. inter Paphum novam & veterem, *Alsdime* nunc, teste Steph. Lusignano. 2. in orâ orient. inter Pedalium promunt. & Salaminam urb. quæ nunc, teste eodem Lusit. *Famagosta* nominatur, urbs hâc tempestate primaria post Nicosium: 3. ad Callinusam prom. in orâ Bor. versus occid. solis proxima, *Lecfare* Lusignano, aliis *Crisocu*, & nostris *Alessandretta*. Additur & quarta in mediterr. *Arzes* incolis, ut idem Lusign. vett. non memorata. Item urbs Ciliciæ maritima inter Anemurium ad occid. & Celenderim ad ort. nunc pagus, vulgo *Draganti*. Item urbs Ægypti, quæ & *Cleopatris* Ptol. & Strab. vulgò *Sues*, & Saracenis *Barraarn*, teste Pet. Gyllio, urbs Ægypti in intimo sinûs Arabici, à Pelusio 125. m. p. in ort. Ejus mem. Val. Flac. lib. 5.

——— *Arsinoen illi tepidaeque requirunt*
Otia læta Phari, pinguemque sine imbribus annum.

long. 63. 20. lat. 29. 10. *Arsinoe* item, quæ & *Teucheira* vulgò

vulgò *Tricbara* teste Marmolio, urbs Cyrenes episc. sub Archiep. Cyrenensi, una ex 5. urb. Pentapolitanæ reg. inter Berenicen ad occ. 47. & Ptolemaidem in ort. 26. m. p. long. 48. 40. lat. 35. 36. Alia item in Æolià, in Syrià, in Cilicià, & alibi, ita ut 14 urbes hujus nominis extare ex vett. monumentis constet. Vide Steph.

Arsinus, Martyr sub Decio apud Alexandriam.

Arsisaca, Mediæ urbs. Ptol.

Arsitis, Hyrcaniæ regio. Ptol.

Arsonsum, urbs Germaniæ. Ptol.

Arsopæ, gens circa Pontum Euxinum. Orph. in Argon.

Arsysia, regio Psyrorum & Chii. Steph.

Arsyssa, vel *Arsissa*, Ptol. in Lat. codd. melius *Areesa* ut Græce scriptum est, Armeniæ maj. palus, *Giecbo* ex tabb. recentioribus, aliis *Vastan*, cum urbe ejusdem nominis, quæ in Medià censetur, à Tabresio 100. m. p. in occ. In eà palude gravissimà quæque natant. Plinius.

Artabanus, fil. Histaspis, Darii frater, Xerxem bellum Græcis inferre parantem primò dissuadere conatus est, sed postea, bello infeliciter à Xerxe gesto, deficiente regis majestate, in spem regni adductus, adjuvante Mithridate Eunoucho, Xerxen obtruncat, ac Darium majorem natu filium apud Artaxerxem minorem natu parricidii accusat, hortaturque, ut parentem ulciscatur, & pœnas de fratre sumat, & regnum occupet. Itaque Darius innocens, & non auditus trucidatur, atque *Artabanus* in societatem regni assumitur ab Artaxerxe per 7. menses. Inde quum *Artabanus* etiam Artaxerxi insidias strueret, trucidatur. Diodorus. Justinus autem lib. 3. hæc paulo aliter narrat; nempe *Artabanum*, cùm certamina principum de regno metueret, assumpsisse in societatem consilii Bacabalum, qui præsenti statu contentus rem prodidit Artaxexi, ut pater ejus occisus esset, ut frater falsâ parricidii suspicione oppressus, ut denique ipsi pararentur insidiæ; quibus cognitis, Artaxerxem, veritum numerum filiorum *Artabani*, in posterum diem paratum esse exercitum armatum jussisse, se recognirurum & numerum militum, & in armis industriam singulorum. Itaque cum inter cæteros ipse *Artabanus* armatus assisteret, regem simulasse se breviorem loricam habere, iussisseque *Artabanum* secum commutare, quem exuentem se, ac nudatum, gladio trajecisse: tum & filios ejus corripi jussisse. Item *Artabanus*, Parthorum rex, ex Arsacidarum genere, inimicus Tiberii Cæsaris, Armeniam invasit, quem Artaxerxes Persa ejus miles interfecit, regnumque Persis restituit an. ab ultimo Dario 538. regesq; deinceps Persarum, non Parthorum dicti sunt.

Artabatita, Æthiopes quadrupedum ferarum modo vagi. Plin.

Artabazus, Darii amicus singularis. Qu. Curt. lib. 5. Se cum 9. filiis comitantibus Alexandro dedit, post interitum Darii. Idem lib. 6.

Artabazus, unus ex ducibus Xerxis, qui re infeliciter adversus Græcos gestâ, cum paucis suorum aufugit. Herod. lib. 9. Alii *Artabazen* vocant.

Artabri, Lusitaniæ pop. qui & *Artabritæ*, ab Artabro vicino promontorio, quod *Nerium* Strab. ac Ptol. hodiè *capo de finis Terre*, *Capo di Mongio* Petro Medinæ dicitur. Sil. lib. 3. *Jamq; Ebusus Phœnissa movet, movet Artabrus arma.*

Artaca, seu *Artace*, Cyzici ins. mons arboribus plenus, ante quem jacet parva ins. ejusdem nominis Strabo. 12. Item Milesiorum colonia in Asià, quam Steph. Phrygiæ civitatem facit: Plinius portum, Ptol. villam vocat. Item castellum Bithyniæ. Ptol.

Artacæas, dux in exercitu Xerxis. Herod. lib. 7. Hic totius exercitus, uno rege excepto, procerissimus fuit; quippe qui ad staturam 5. cubitorum (quatuor tantum digitorum deerat altitudo) pervenit.

Artacæos, ins. in Propontide, cum op. ejusdem nom. Plin. 5. 33.

Artacana, Bactrianæ reg. op. Q. Curt. lib. 6. Alii legunt *Arcana*, *Artacoana*, & *Chortacana*.

Artacena, reg. Assyriæ circa Arbelam, ubi Darium Alexander supe avit. Strab. 16.

Artaci, Thraciæ populi. Steph.

Artacia, fons apud Læstrygonas. Tibullus ad Messalam lib. 4. ubi de Ulysse.

Incultos adiit Læstrygonas, Antiphatemque,
Nobilis Artaciæ gelidos quos irrigat unda.

Homerus Odyss. 10.

Ἡ μὲν ἄρ᾽ ἐς κρήνην κατεβήσετο καλλιρέεθρον
Ἀρτακίην, ἔνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἄστυ φέρεσκον.

Artacina, Cretæ urbs. Ptolemæus.

Artaa, regio Persica. Pop. *Artai*, vel *Arteata*.

Artai murus, op. juxta Rhyndacum flu. Steph.

Artai, vide *Artaxerxes*.

Artageras, seu *Artagera*, Armeniæ maj. urbs. Strabo.

Artagerses, dux Cadusiorum, quem Cyrus interfecit. Plut.

Artagigarta, Armeniæ maj. op. Ptol.

Artagira, Libyæ interioris urbs. Ptol.

Artanis, Pentapoleos Africæ reg. urbs. Ptol.

Artanes, Sophenus rex, qui Armeniæ australes partes tenuit, & à Tigrane deletus est. Strabo lib. 11. Item flu. in Istrum fluens Herod. 4. & Colchidis flu. Arriano.

Artanissa, Iberiæ Asiaticæ op. Ptol.

Artapanus, fecit librum de Judæis, in quo quædam de Mose prodidit, quæ refert Clemens lib. 1. Strom. In Chronico Alexandrino *Artabanus* vocatur.

Artaphernes, unus ex ducibus Darii, primus Sardium Præfectus, apud Marathonem debellatus. Herod. lib. 7. Æschylus dictum ait, quod ὀρέας ἔχοι ἀρίας, ineptè.

Artatus. Illyriæ amnis Liv. lib. 44. hodiè *Fiume della Istria*.

Artavasdes, seu *Artuasdes*, Tigranis fil. Armeniæ majoris rex eruditissimus fuit, qui non modo Tragœdias scripsit verum etiam Orationes, atque historias commentatus est. Crassum in bello contra Parthos juvit, floruitque quam diu Romanorum amicitiam coluit. Quum autem Antonium Parthis prodidisset in bello contra eos suscepto, Antonius eum & legationibus & promissis eo deduxit, ut in castra ad se veniret, ubi statim comprehensus fuit, & Armenià ipsà, rege absente, subjugatà, ipseque rex Alexandriam in Ægypto abreptus, & in triumpho per urbem deductus est, catenis aureis vinctus, habitusque aliquantisper in custodia, bello tandem Actiaco gliscente, interfectus est. Strabo. lib. 11. Appian. in Parth. & Plut. in Crasso.

Artavasdus, Leonis Isaurici gener, cùm Constantinus Copronymus affinis illius contra Saracenos in Asiam movisset, imperium invadit, imagines Constantinopoli restituit, ut populum sibi reconciliaret, & liberos Constantini captos in vinculis habuit, tandem vero victus ab urbe à plebe pulsus est, & unà cum filiis suis excæcatus. Cedrenus.

Artaunum, urbs Germaniæ Ptol. hodie Herbipolis, vulgo *Wirtzburg*, h. e. *civitas herbarum*.

Artaxa, vel *Artaxias*, dux militiæ Antiochi Magni, quo à Romanis devicto, Armeniæ regnum tenuit, à quo Tigranes originem traxit. Strabo lib. 11.

Artaxata, pl. num. *Artaxia* Tacito, *Artaxiasata* Straboni, urbs Armeniæ maj. munitissima, ad Araxem flu. hodie *Teflis*, Paulo Jovio *Choin* potius videtur; Sed ista non Armeniæ, at Mediæ urbs est. Juvenal. Sat. 2.

Sic prætextatos referunt Artaxata mores.

long. 78. 00. lat. 42. 40. Item urbs Cappadociæ, inter Cæsaream 24. & Comanam 42. m. p. Anton.

Artaxerxes, quo nomine 2. Persarum reges in primo Persarum imperio celebrantur. Prior *Longimanus* cognomine, Xerxis: alter *Mnemon* appellatus, Darii fil. Huic 15 filios ex pellicibus variis fuisse Justinus auctor est. l. 10. c. 1. Vide Plut. in ejus Vita. Cujusmodi fuerit ingenio, matris suæ, cui Parysatis fuit nomen, oratio indicat, quam Plut. scribit allocuturos ipsum jussisse byssinis, ac mollibus verbis uti, Græce βυσσίνοις χρῆσθαι ῥήμασι. Plut. in Apophth. Imp. qui & hoc de Artaxerxe retulit lib. de valet. tuendâ, quòd, cum in fugâ, rebus omnibus sibi bello infelici ereptis, ficubus siccis, & pane hordeaceo vesci coactus fuisset, exclamarit οἵας ἡδονῆς ἄπειρος ἤμην. Tertius *Artaxerxes*, Persarum rex, qui Parthos imperio dejecit, de quo paulo ante in *Artabanus*. Etymon & significationem quod attinet, Ἀρτάς apud Hesych. μέγας καὶ λαμπρὸς dicitur. Idem Ἀρταῖοι, βασιλεῖς, ἢ ἥρωες. Herod. lib. 6. Ξέρξης, ἀρήϊος, Ἀρταξέρξης, μέγας

μέγας ἀρειος. Lampridius in Severo *Artaxerxem potentissimum regem tam re, quam armis.* Am Marc. lib. 19. *Bellorum victor* interpretatur. Hesychius Ἀρταῖοι, οἱ ἥρωες παρὰ Πέρσαις. Stephanus in Ἀρταία: Ἀρταίους δὲ Πέρσαι ὥσπερ οἱ Ἕλληνες τοὺς παλαιοὺς ἀνθρώπους καλοῦσι.

Artayctes, Persa, Selli præfectus sub Xerxe, qui, cùm multa nefariè perpetrasset, tandem à Xantippo, Atheniensium duce captus vivus palo suffixus est. Herod. lib. 6.

Arteatæ, Persica gens. Steph. in Ἀρταία.

Artemas, nomen viri. Tit. 3.

Artembares, vir clarus apud Medos. Herodot.

Artemidis ara, vide *Zela*.

Artemidorus, Ephesius, qui, ut Marcianus Heracleota in Periplo testatur, vixit κατὰ ρξθʹ Ὀλυμπιάδα, h. e. Olymp. 169. quo tempore Ptolemæo Lathyro ex Ægypto pulso, mater ejus Cleopatra regnabat cum juniore filio Alexandro; qui totus erat in matris potestate. Terras descripsit lib. 11. ut ibidem ait Marcianus. Ejus operis lib. 8. mem. Diod. Sic. lib. 3. Decimum τῶν γεωγραφουμένων citat Athenæus lib. 8. Stephanus in Χαλκίτας laudat librum 11. ut alibi lib. 1. 2. 3. Item ἐπιτομὴν τῶν ἰδίων. Nec alius est *Artemidorus*, cujus sæpe mem. Strabo lib. 3. etsi patriam non addit: uti nec lib. 15. ubi *Artemidorum* in iis citat, quæ ad res Indicas pertinent. Ac idem videtur, cujus de Bithyniâ volumen laudat Stephanus in Ἀσκανία; sæpeque à Plinio memoratur in Hist. Nat. Præter γεωγραφούμενα etiam literis mandavit Ἰωνικὰ ὑπομνήματα, quorum mem. Athen. lib. 3. Fuit & alter *Artemidorus*, itidem Ephesius, si paternum solum attendas, uti convenit; materno enim genere Daldianus fuit. Is est, cujus Ὀνειροκριτικὰ exstant, opus vanissimum, sed eruditū; ut multa inde bona philologi haurire possint. Vixit Antonini temporibus, ut cognoscere est ex lib. 1. cap. 28. & 66. Fuit præterea *Artemidorus* Cnidius, Theopompi Cnidii fil. quos suâ ætate, h. e. Augusti ac Tiberii temporibus, vixisse, Strabo ait lib. 14. ubi illustres ejus insf. viros recenset. Est & *Artemidorus* Aristophanius, qui præter glossas ὀψαρτυτικάς, h. e. *rei culinariæ*, sive *artis opsonia condiendi*, etiam volumen *de Doride* scripsit. Prioris operis mem. Athen. libb. 10. & 14. Posterioris lib. 4. ubi secundum ejus operis citat. *Artemidorus* quoq; Grammaticus inter illustres viros, quos Tarsos dedit, reponitur à Strabone, lib. 14. Etiam *Artemidorus* philosophus Trajani tempore fuit: cujus elogium apud Plin. est lib. 2. epist. 11. ad Julium Genitorem. Sed omnes ejus nominis recensere longum esset. Vossius. Porro *Artemidorus* Cnidius Romæ Græcas literas docuit, Bruti familiaris, qui libellum *de Conjuratione* obtulit Cæsari, extremo die ingredienti in senatum, ut statim legeret, quod ille minimè fecit. Plutarchus.

Artemis, Diana, sive Luna. ab eo quòd aerem secet, quasi ἀερότομος, sive (ut Strabo lib. 14.) ἀπὸ τοῦ ἀρτεμέας ποιεῖν, quòd integros partus reddat, nam parturientibus præest.

Artemisia, Lygdami filia, paternum genus ex Halicarnasso, maternum à Cretâ deducens, Halicarnasseorum, Coorum, Nisyriorum, & Calydniorum regina, virilis audaciæ fœmina, in auxilium Xerxi contra Græcos venit, adeoque strenuè se gessit, ut Xerxes diceret, *Viri quidem extiterunt fœminæ, fœminæ autem viri.* Hanc Amineus Pallenæus Atticæ navis trierarchus insecutus est, non prius desiturus quàm aut illam cepisset, aut ipse captus esset; quippe trierarchis Atheniensium præceptum erat, ut eam caperent, propositumque præmium 10000 drachmarum ei qui vivam cepisset. Indignè enim ferebant mulierem adversus Athenas militare. At illa prudentiâ suâ evasit. Herod. Justin. Suidas.

Artemisia, filia Hecatomni, Mausoli, Cariæ regis soror & uxor, insigni pudicitiâ prædita; viri demortui cineres vino commistos ebibit, ad funus quoque ornandum primos Græciæ oratores accersivit, eique splendidum erexit sepulchrum, ut magnifica omnia monumenta *Mausolea* deinceps ab illius nomine fuerint appellata. Vitruv. lib. 2. Gellius. Suidas.

Artemisia, sive *Artemita*, insf. Tyrrhenica, Latinis *Dianium*, vulgò *Gianuti*. Stephani Breviator. Ἀρτεμισία, νῆσος Τυῤῥηνικὴ παρὰ τὴν Θάλασσαν ἰδεῖν, ὡς Φίλων. Scribe παρὰ τὴν Ἀθάλειαν. Imperito exscriptori siquidem notius erat nomen unius Musarum. Cluver.

Artemisia, Dianæ festum esse ait Pollux 1. 1. Præcipuè celebrarunt Cyrenæi. Athen. 12. Ἀρτεμίσια μεγίστη ἐν Κυρήνῃ ἑορτή.

Artemisium, promuntorium Eubœæ, cujus mem. Demost. pro Ctesiphonte. Suidas. Item lacus prope Ariciam, Dianæ sacer, quasi *Dianium* dict. Latini *Nemorense* dixerunt, unde & *Nemorensis Rex* Suetonio in Calig. cap. 35. i. e. Sacerdos ejus regionis. Est & urbs Oenotrorum in mediterraneis. Item Eubœæ civitas.

Artemisius, mons Arcadiæ, in quo *Artemisia*. Plin. 4. Apud Macedones Maium mensem sig. Suidas.

Artemita, civitas 500 stad. à Seleuciâ distans, ad orientem exposita. Strabo lib. 15. Item insf. contra Acheloi flu. ostium, *Artemia* Straboni. Forte *Artemisia* Plinii est. Item insf. τῶν Ὀξειῶν νήσων. Steph.

Artemitium, urbs Oenotrorum quæ & *Artemisium*.

Artemius, Præfectus carceris Romæ, unà cum uxore Candidâ, & filiâ Paulinâ, Martyres sub Adriano Imp.

Artemon, historicus, uti indigitatur à Schol. Pindari in Pyth. Od. 1. Patriâ Pergamenum fuisse colligit Vossius ex ejusdem Schol. verbis in Olymp. 2. Ἀρτέμων ὁ Περγαμηνός. Fuit alter *Artemo* patria Clazomenius cujus mentio apud Servium in illud Æn. 9.

Accelerant actâ pariter testudine Volsci.

Inventor, inquit, *testudinis Artemon Clazomenius fertur*, idemque *arietis repertor dicitur*. Hic de Homero librum scripsit, teste Suidâ in Ἀρκτῖνος. Ælianus ejusdem librum citat *de finibus Clazomeniorum*, de Anim. 12. 38. At putatur diversus ab utroque ille *Artemo*, qui, ut Plin. scribit. 28. 1. *Calvariâ interfecti, atque cremati propinavit aquam è fonte noctu comitialibus morbis.* Videtur is medicus fuisse. Alius quoque forsan qui Cassandreus dicitur. Quid is literis mandarit docet Athen. lib. 12. ubi eum citat ἐν τῷ περὶ ἀναγωγῆς βιβλίων. i. e. *in opere, quo ad autores genuinos referantur libri.* Etiam Ἀρτέμων ἐν τῷ περὶ ζωγράφων Harpocrationi laudatur in Πολύγνωτος. Item pictor nobilis, cujus opera enumerat, Plin. 35. 11. Item Syrus quidam ex infimâ plebe Antiocho regi adeo similis, ut Laodice conjux regia, necato Antiocho, mimum per eum commendationis, regnique successionis peregerit; verba sunt, Plin. 7. 12. ubi nonnulli *manus* legunt pro *mimum*; sed nihil mutandum. Nam ut scribit Val. Max. 9. 14. Laodice admissum universum populum, & sermone ejus, & vultu consimilē ita fefellit, ut crediderint homines ab Antiocho moriente Laodicen, & natos ejus sibi commendari. Item faber quidam apud Athenæum, qui è paupere dives, voluptuariam vitam agere cœpit, & *Circumlatitias* dicebatur.

Artemona, Plauto mulier quædam, ab ἀρτίζω perficio, quod perficeret quæ vellet, quod esset egregie dotata. Malim ab ἀρτέμων velum nauticum.

Artena, urbs Italiæ à Romanis capta. Liv. lib. 4. Volscorum opidum vocat.

Arthabatica, pop. ferarum instar vagantes. Plin. 6. 30. Solin.

Arthesium, regio Flandriæ vicina, igne, ferroque ab Anglis vastata, Ao. Dom. 1326. Carolo septimo apud Francos regnante.

Arthurus, Britanniæ dux. Camdeno dici videtur ab *Arcturo* stellâ, quo sensu *Ursinus* & *Ursicinus* dictus apud Romanos Apud Juven. Sat. 3. *Arturius* est nomen vilissimi hominis, qui ad magnas opes pervenerat.

——— *Vivant Arturius illic*
Et Catulus. Idem ibidem.
Si magna Arturi cecidit domus, horrida mater,
Pullati proceres, differt vadimonia Prætor.

Artiaca, Galliæ urbs. Anton.

Articaudna, Ariæ urbs. Ptol.

Articulejus Pætus, Conf. tempore Trajani Imp.

Artigis, Hisp. civitas. Ptol. Hodie *Alhama* dicitur. long. 17. 12. lat. 37. 10.

Artigala, insf. Æthiopiæ in quâ primo visum est animal Sphingion. Plin. 6. 29.

Artilzarmin, 4. Medorum rex, reg. an. 50. Megasthenes.

Artimaripes, Armeniæ rex, quem Antonius vicit.

Artimpasa, Venus cœlestis sic Scythicis dicitur. Herod. in Melpomene, quem locum etiam Origines adducit sextr

cont*r*

contra Celsum; sed apud eum perperam vulgò Ἀγγίμαναα legitur pro Ἀρτίμπασα. Nam posterius hoc comprobatur vet. Inscriptione,

ΔΙΙ ΠΑΤΡΙΩΙ ΑΡΤΙ::ΠΑΣΑ.

Unicâ nempe solum literâ μ excesit. Hesych. Ἀφῥοδίτην, Ὀυρανίαν Ἀφροδίτην παρὰ Σκυθαῖς, ubi π priori loco pro i. posteriori vero pro σ. irrepsit.

Artimes, 7 Medorum rex, regn. an. 22.

Artobriga, Vindeliciæ urbs in Germ. Ptol. Hodie *Veltemburg*, alijs *Altzburg*, & *Regenspurg*.

Artochmes, unus è Xerxis ducibus, qui Darii filiam uxorem duxit. Herod. lib. 7.

Artomici, pop. Gall. Narbon. vide *Arecomici*.

Artontes, Mardonii regis Thebarum fil. Pauf. in Bœot.

Artos, rex Messapiorum.

Artotyrita, hæretici, quibus oblatio eorum hoe nomen dedit; offerebant enim panem, & caseum, dicentes à primis hominibus oblationes de fructibus terræ, & ovium fuisse celebratas. Epiphanius.

Artymnesus, civitas Lyciæ, Xanthiorum Colonia. Steph.

Artynia, stagnum Asiæ min. circa Cyzicũ, & Miletopolin, ex quo Rhyndacus flu. antea Lycus dictus, oritur, Asiam, & Bithyniam disterminans. Steph. Plin. 5. 32. *Aphitis* quoque dicta.

Aruadai, vide *Aradii*.

Aruæ, Hyrcaniæ pop. ubi clementer recepit Alex. M. Darii Persarum regis mortui præcipuos duces. Qu. Curt. lib. 6.

Arvales, 12. fratres sacerdotes, quos Romulus primus instituit, seque inter illos nominavit, quorum officium erat Cereri & Baccho pro frugum & vini ubertate Ambarvales hostias mactare: quæ idcirco dicebantur, quòd antequam mactarentur, ter circum arva ducerentur.
Virg. 1. Geo. *Terq; novas circum felix eat hostia fruges.*

Arvalus, Libyæ interioris mons. Ptol.

Arvarii, Intra Gangem populi. Ptol.

Arubas, rex Molossorum. Just. 7. 6. Græcis promiscuè Ἀρύβας, & Ἀρύμβας dicitur.

Aruboth, nomen urbis 3 Reg. 4. Lat. *catarracta, fenestræ, insidiæ*, sive *locusta*.

Arucci, Hisp. Bæticæ, & Hispalensis conventûs urbs. Plin. Ptol. Alii *Aruci* legunt. *Moron* hodie Clusio vocatur.

Arucia, op. Illyrici. Ptol.

Arverna, vel *Arverna*, civitas Gall. episc. in Aquitanicâ primâ, hodie *Clermont*.

Arverni, pop. Gall. ad Ligerim siti. Steph. qui, quòd se à Trojanis oriundos putarent, Romanorum se fratres appellare non dubitarent. Lucan. lib. 1.

Arvernique ausi Latio se fingere fratres
Sanguine ab Iliaco populi. Les gens d' Auvergne.

Hi, cùm adversus Cæsarem arma cepissent, duce Vereingentorice, ingenti suorum clade superati sunt. Strab. l. 14.

Arvisium, promuntorium Chii, generosissimo vini genere nobilitatum. Virg. Ecl. 6.

Vina novum fundam calathis Arvisia nectar.

Sil. Ital. lib. 7.

Tmolus, & ambrosiis Arvisia pocula succis.

Plinius de vinis transmarinis lib. 14. cap. 7. *In summâ gloriâ fuere, Thasium, Chiumque ex Chio, quod Arvisium vocant.* Ἀριούσιον vocant Plut. & Athenæus. Hic Αἰλιὸς ἀγγῖνός, ἢ πιεῖν οἶνον Ἀριούσιον. Ille, 5. 25. χαλκὸς ... ἢ ... Ἀριούσιος. Sed & regio etiam Ἀριουσία. Strabo lib. 13. ubi de Chio, Ἐστὶ δ' ἡ Ἀριουσία χώρα τραχεῖα, ἡ ἀλίμενος, ... Ἑλληνικῶν. Phœnicibus (inquit Bochartus) erat הר ראש יין *har-ros-jain*, h. c. *mons præcipui vini*.

* *Arviragus*, Britanniæ rex. Juvenal. Sat. 4.

——— *aut de temone Britanno*
Excidet Arviragus.

Arula, vulgò *le Lorr*, flu. qui civitatem Galliæ nomine Castelldunensem, Gallicè *Chasteaudun* alluit.

Arula, apud script. Helveticos flu. est Helvetiæ in Rhenum per Bernam & Salodorum fluens, vulgo *Aar*.

Arum, Lat. *excelsus, sublimis, separans*, vel *projiciens*, pater Aharchel. Paral. 4.

Arun, vicus Samariæ. Joseph. de B. Jud. 2. 3.

Arunda, Hisp. Bæticæ urbs. Ptol. *Ronda* hodie dicitur.

Aruns, vates Tuscus. Lucan. lib. 1.

Acciri vates, quorum qui maximus ævo
Aruns incoluit desertæ mœnia Lunæ.

Item miles Trojanus, qui Camillam occidit. Virg. Æn. 11. Item Tarquinii Sup. fil. natu maximus, qui in eâ pugnâ, quæ ad Regillum lacum facta est, Junium Brutum interemit, & ab illo vicissim hastâ trajectus est. Livius lib. 2.

Aruntius, cùm Bacchi sacra despicatetur, ulciscente numine, in ebrietatem lapsus, filiam Medullinam corrupit, quod ægrè ferens puella patrem ipsum interfecit. Plut. in Paral.

Aruntius, Paterculus, Æmylio Censorino Tyranno Ægestæ equum æneum, ut sontes eo includeret, à se conflatum donavit, cui ipse primùm à tyranno injectus est. Plut. in Par. Min.

Aruntius Stella, natus ex familiâ Consulari floruit eo tempore quo Flavii Cæsares Romæ imperarunt. Violantillam, puellam Neapolitanam in uxorem duxit, quorum nuptias celebrat Statius in silvis. Scripsit elegias, & opus de Asteride, & poema de interitu Columbæ. Prætor Romæ creatus est, & Duumvir.

Arunuti, Gall. Lugd. pop. Ptol.

Arupenum, sive *Arupinum*, Lazio *Aursperg*, op. Japodum in Carniolæ & Corbaviæ confin. à Seniâ 28. m. p. in Bor. Scisciam versus ex Itiner. Anton. Pop. *Arupeni* apud Appianum. Est & *Arupinum* Istriæ op. maritimum, vulgò *Rovigno*. *Arupinorum* mem. Tibullus lib. 4.

Testis Arupinus & pauper natus in armis.

Arupnum, Gall. op. in Aquitaniâ. Sidon. Ep. 7. Sed alii *Avernam* legunt.

.. *Arus*, flu. vide *Drys*.

Aruzis, Mediæ urbs. Ptol.

Arxama, Mesopotamiæ urbs.

Arxana, Armeniæ regio. Procopius.

Arxata, urbs Armeniæ prope Araxem. Strabo. 11

Arxippus, 21. Archon Athenienfium. Acasti fil. fuit. Jo. Tzetzes in prolegom. in Hesiodum. Ὁ δὲ Ἀρξιππος ἦν, υἱὸς δ' Ἀκάστου. Patri successit, tenuitque principatum annis 39; ut Euseb. Marianus, Hieronymus & Vincentius sunt auctores. Verum Tzetzes is quem dixi, annos ei 35 tribuit, ... Meminit illius quoque Tatianus, Orat. contra Græcos. Vide Meursium de Reg. Athen. lib. 3. cap. 16.

Aryandes, Ægypti Prætor à Cambyse constitutus. Herod. lib. 4. Ab hoc ἀργύριον Ἀρυανδικὸν dicitur, cujus mentio apud Pollucem.

Arycanda, Lyciæ civitas. Steph.

Arymagdus, Ciliciæ flu. Ptol. *Sequino* Nigro

Arymphai, pop. circa Mæotim. Plin. 6. 7.

Arype, civitas Ægypti. Steph.

A S.

Asa, Heb. אסא, Lat. *medicus*, aut *Sanans*, fil. Abiam, pronepos Solomonis, rex Judææ zelo veræ pietatis, & virtute bellicâ præstans, profligavit Zeræ Æthiopis exercitum numero 100000. 2 Chron. 14. Matrem Maacham à regni administratione removit, eò quòd idolum sibi confecisset. 1 Reg. 15. Ben-hadadi Syri operâ Baasam regem Israelis fugavit. Tandem podagrâ laborans, in medicis magis quam in deo confisus mortuus est. Item Levita, fil. Elcanæ. 1 Par. 9.

Asabel, fil. Benjamin. Gen. 46. qui 1 Par. 7. *Jadiel* dicitur.

Asaborum, Arab. Fel. promunt. Ptol. *Mochandan* Bartio.

Asachæi, pop. in montibus Æthiopiæ, Plin. 8. 13. qui & *Asacha*.

Asacus, flu. Heracleam civit. alluens, sub radicibus montis Oetæ. Livius lib. 5. bell. Macedon.

Ase, vicus Corinthiacus, & Thraciæ. Steph.

Asaa, mons. Suidas.

Asaeus, princeps Græcus ab Hectore interfectus. Hom. Iliad. 11.

Asael, Lat. *fecit Deus*, Zerviæ fil. frater Joab, Davidis nepos. 2 Reg. 2. ubi legimus *Eratq; Asahel celer pedibus, ut capreatum aliqua quæ degit in agro.* De quo Josephus perhibet,

hibet, quod ἵππους καλαστάτα εἰς ἀμίλλαν prævertetet. Audacius vero Poetæ. Virgil. Æn. 5. ubi de Niso·

Emicat & ventus, & fulminis ocyor alis.

Idem de Camillâ lib. 7.

Illa vel intactæ segetis per summa volaret
Gramina, nec teneras cursu læsisset aristas:
Vel mare per medium fluctu suspensa tumenti
Ferret iter, celeres, nec tingeret æquore plantas.

Habuit ex Homero suo Iliad. 20.

Αἱ δ' ὅτε μὲν σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν
Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῷεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης
Ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θέεσκον.

Apollonius Arg. lib. 1. ubi de Polyphemo, quod mirere.

Κεῖνος ἀνὴρ καὶ πόντου ἐπὶ γλαυκοῖο θέεσκεν
Οἴδματος, οὐδὲ θοοὺς βάπτεν πόδας, ἀλλ' ὅσον ἄκροις
Ἴχνεσι τεγγόμενος διερῇ πεφόρητο κελεύθῳ.

Asaia, Lat. *fecit Dominus*, sive *factura Domini*, servus Josiæ regis 2 Reg. 22. Nomen item principis 1 Par. 4.

Asalaminius, *Bacchus* ab Aristophane dictus q. d. *imbellem*, à nave illâ Atheniensium Salaminiâ, quâ in difficillimus rebus utebantur.

Asalelphuni, Lat. *umbra*, vel *submersio vultûs*, aut *sonitus*, vel *tinnitus vultûs*, filia Etam. 1 Par. 4. 3.

Asalia, Pater Saphan Scribæ. 2 Reg. 22. Lat. *prope Dominum*, sive *ablatio*, vel *separatio Domini*.

Asana, Maurit. Tingit. flu. Ptol. *Omirabi* Castaldo.

Asampata, populi circa Mæotim. Plin. 6. 9.

Asan, Lat. *fumus*, aut *fumigans*. Nomen civitatis Josue. 15.

Asaua, Lat. *rubus*, aut Syriacè *inimicus*. Pater Odvia 1 Paral. 9.

Asauca, Germ. urbs. Ptol. ex quâ Villanovanus *Cleppern* facit, Poloniæ civitatem.

Asander, vir qui Tauricam Chersonesum à continente separavit, ducto per ejus isthmum muro, à sinu Carcinitico, usque ad Mæotim paludem. Strabo lib. 7.

Asania, aut *Asana*, flu. Mauritaniæ circa mont. Atlanticum. Solinus.

Asaph, Lat. *congregans*, sive *colligens*, aut *finiens*, fil. Barachiæ, 1 Par. 6. Pater Zechri, 1 Chron. 9.

Asar-mahat, dux Judæorum regn. an. 9.

Asar-baddon, Lat. *ligans acumen*, aut *lethiam*, aut Syriacè *prohibens novitatem*, vel *amiatem*; filius Sennacherib, qui post eum regnavit. 2 Reg. 19.

Asaramel, Græci Σαραμὲλ habent, nomen loci. Macch. 1. 14. Lat. *beatitas populi Dei*, aut *vestigium circumcisionis*.

Asarela, Lat. *beatitudo Dei*, aut *iniuens fortem*, vel *quercum*, sive *gressus Dei*; Nomen viri, 1 Par. 25.

Asarota, fuerunt pavimenta, in quibus variis coloribus cœnarum reliquiæ depictæ erant, ita, ut facile falli quis potuisset, existimans veras esse reliquias, & totum pavimentum non fuisse versum, cùm tamen reverà purgatissimum erat. Græcè Ἀσάρωτα, ab α privat. & σαίρειν scopis purgare, Plin. 36. 25. *Celeberrimus fuit in pavimentorum genere Zenodorus, qui Pergami stravit, quem vocant asaraton œcon, quoniam purgamenta cœna in pavimento, quæque everri solent, veluti relicta fecerat, parvis è testulis tinctisque in varios colores.* Stat. Silv. 1. 3.

Monstravere solum varias ubi picta per artes
Gaudet humus, superatque novis asarota figuris.

Hinc *Asaroticas*. Sidon. Apol. Carm. 23.

——— *Aureasque portas*
Exornat asaroticis lapillis.

Vide Vossium in *Asarota*.

Asbamea, Cappadociæ fons, de quo Philostratus in vitâ, Apollonii 1. 4. *Est autem circa Tyana, aqua Jovi (ut perhibent) sacra, quam Asbamaam vocant. Fons ejus frigidus sanè scatet, ebullit autem non secus atque igne calefactus lebes. Hanc paris & juramenti fidem servantibus aspectu placidam, & gustu dulcem esse perhibent, perjuris verò & infidis palam adversari, &c.* Rhinoccinus, quem hic sequor, pro *Asbameam* habet *inextinguibilem*, nullo sensu, quasi ἄσβεστον ὕδωρ legerit pro Ἀσβαμαῖον, neque id mutavit Jucotius. Tamen rectum est Ἀσβαμαῖον. Inde enim Suidas Ἀσβαμαῖον, ὕδωρ οὕτω καλούμενον. Et Amm. Marc. lib. 23. *Apud Asbamai quoque Jovis templum in Cappadociâ, apud oppidum Tyana stagno effluens fons cernitur, qui magnitudine aquarum inflatus, sesque resorbens nunquam extra margines intumescit.* *Asbamæa* autem Hebraicè esset מי שבע *Me-seba* vel מי השבע *Me hasseba*, h. e. *aqua juramenti*, ut *Beerseba*, *puteus juramenti*. Sed Cappadoces, quorum Syrismus erat impurissimus, mutato vocum ordine dicebant *Asbamai*, ut Armeni *Tigranocerta* pro civitate Tigranis, & *Cholobet*, pro Choli domo. Boch.

Asbel, Lat. *ignis vetustatis*, aut *ignis defluens*, vel *decidens*, fil. Benjamin. vide *Asabel*.

Asbelita, populi. Num. 26.

Asbesta, vel *Asbysta* pop. Libyæ supra Cyrenem apud quos vulgatissimum Ammonis templum, inter medias arenas conditum est. Ptol. Sunt & alii *Asbystæ* apud eundem Ptol. diversi ab Hammoniis, *Hasbita* Plinio. Horum etiam mem. Sil. lib. 2.

Asbolus, unus ex canibus Actæonis, à fuligineo pilorum colore, nam ἄσβολος fuligo est sive favilla. Ovid. Met. 3.

Et niveis Leucon, & villis Asbolus atris.

Asbolus is Græcè dicitur, qui Phœnicibus *Chus*, vel *Chum* erat; quia, ut חום *Chum* Ebræis *atrum* sonat, ita Græcis ἄσβολος *fuliginem*. De cætero mihi nullus occurrit hujus nominis præter Centaurorum ducem *Asbolum*, quem in Centaurorum pugnâ interfectum Hercules crucifixisse legitur, hoc adscripto epigrammate.

Ἄσβολος οὔτε θεῶν τρομέων ὄπα, οὔτ' ἀνθρώπων
Ἐψιλόμενος κρεμαστὸς ἀπ' εὐλυτρίου κατὰ πίτυος
Σύγκλαυ μέγα δεῖπνον ἀμβλυφθίνες κορώνας.

An hic est ille *Centaurus Asbolus*, quem Tatianus Assyrius in Orat. contra Græcos, & ex illo Euseb. Præp. 10. censent in catalogo scriptorum, qui Homeri ætatem præcesserunt? Nempe inter Centauros nonnulli docti fuere, ut Chiron, tot Heroum Pædagogus, & in Ovid. Met. 12. augur Astylus. Vide Boch. Phaleg 4. 2.

Asbotus, urbs Thessaliæ. Steph.

Asbylus, Crotoniata, cujus mem. Pausan. & Plato in lib. de Rep.

Asbysta, civitas Libyæ. Steph. Pop. *Asbystæ*, quorum mem. Dionysius Perieg. vers. 211.

Ἀσβύσται δ' ἐπὶ τοῖσι μεσόγειοι τελέθουσι
Καὶ τέμενος Λιβυκοῖο θεοῦ, ψαμάθῳ ὑπὸ πολλῇ
Κυρήνη τ' εὔιππος. ———

Plinio & aliis *Asbeta*, vel *Asbyta*. Hos lasere vivere falsò dicit Solinus, cap. 31. malè interpuncto Plinii codice in errorem ductus, ut contendit Salmas. in Plinianis p. 381. qui etiam *Asbystarum* terræ partem fuisse eam ipsam, ubi Cyrenæi urbem condiderunt, ex Callimacho notat, qui ipsum Cyrenaeum solum vocat.

——— Ἀσβυστίδα γαῖαν.

Ascalaphus, & *Jalmenus* fratres, Martis filii ex Astyocha. Hom. Il. β.

Οἳ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον, ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον
Τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος, καὶ Ἰάλμενος, υἷες Ἄρηος
Οὓς τέκεν Ἀστυόχη. ———

Ascalaphus, Acherontis & Orphnes Avernalis Nymphæ fil. posteà à Proserpinâ in bubonem commutatus, nam post captam à Plutone Proserpinam, cùm Ceres filiæ suæ reditum à Jove eâ lege impetrasset, si nihil cibi apud inferos gustasset, *Ascalaphus* eam prodidit, quòd 7. grana mali Punici ab arbore decerpti comedisset. Indignata itaque Proserpina convertit eum in bubonem, avem funestam & rerum tristium semper prænunciam. Ovid. Met. 5.

Ingemuit Regina Erebi, testemque profanam
Fecit avem; sparsumque caput Phlegethontide lymphâ
In rostrum & plumas & grandia lumina vertit.
Ille sibi ablatus fulvis amicitur ab alis,
Inque caput crescit longosque reflectitur ungues,
Vixque movet natas per inertia brachia pennas,
Fœdaque fit volucris venturi nuncia luctûs
Ignavus bubo dirum mortalibus omen.

Ascalingium, urbs Germ. Ptol. *Hildesheim*, teste Irenico.

Ascalon, Lat. *appensio*, vel *statera*, sive *ignis infamiæ*, civitas Palæstinæ, sive, ut Josephus habet l. 5. c. 3. superioris Idumææ. Conditorem habuisse legitur Lydum *Ascalum*. Ita Xanthus refert in Lydiacis apud Stephanum ὅτι Τάνταλος καὶ Ἄσκαλος παῖδες Ὑμεναίου. Τὸν δὲ Ἄσκαλον, ὑπὸ Ἀκιαμοῦ τοῦ Λυδῶν βασιλέως, αἱρεθέντα στρατηγὸν, εἰς Συρίαν στρατεῦσαι.

κατοί

καὶ φαρῖσιν ἐραδεῖς (lege ἐρεδεῖσα) κτίσαι, ἐκ τῆς καὶ τε ἔστιν ὠνόμασε. Addit idem haberi in Nicolao Damasceno. Quod mihi tamen suspectum, quia *Ascalon* urbs fuit vetustissima, una è 5 Satrapiis Philistæorum in libris Josuæ & Judicum memoratis. Bochartus.

Ascania, ins. maris Mediterranei non procul ab Andro. Est & regio Asiæ, & palus in Troade. Eustathius. Item Trojæ civitas, quam condidit Ascanius Æneæ fil. Birhyniæ lacus quoque Ptolemæo, *Isnick* Castaldo, Nigro *Loeder* vocatur. Ar Pet. Gyllius oculatus testis eum *Lago de Nicea* appellat. *Sunonensis lacus* videtur ab Ammiano Marcellino nominari, lib. 26.

Ascanius, Æneæ fil. ex Creusâ Priami filiâ. Virgil. Livius tamen dubitat Creusæne an Laviniæ fil. fuerit. Dictus est ab *Ascanio* Troadis flu. deinde *Ilus*, ab *Ilo* Trojanorum rege: postea *Julus*, à primâ barbæ lanugine. Virg.

At puer Ascanius, cui nunc cognomen Julo
Additur, Ilus erat, dum res stetit Ilia regno.

Huic, cùm avus & pater, jam dirutâ Trojâ, de fugâ disceptarent, flammula quædam in capitis vertice apparuit quæ tamen nihil læsionis intulit, neq; etiam manibus extingui potuit, unde illi futuri Imperii omen sumpserunt. Cum patre, post multos errores in Italiam venit, ubi Turno occiso, & patre mortuo, cùm apud Lavinium 30 an. regnasset, Albam Longam condidit, testitutâ tamen prius in regnum novercâ, quæ antea ob timorem in silvas aufugerat. Tandem eum in universum 38 an. Imperii gubernacula tenuisset, jam moriens, cum videret filium Julum Sylvium, regno non satis aptum, Sylvium posthumum fratrem, sed ex diversâ matre, pietate & justitiâ præstantem, regni hæredem reliquit.

Ascanius, Bithyniæ flu. per *Ascanium paludem*, apud Nicæam, in sinum Astacenum influens. *Ascu* vulgò. Virgil. Georg. 3.

Illos ducit amor trans Gargara, transque sonantem
Ascanium. Item portus Æolidis.

Ascanius, Abderites, vetustus author, cujus meminit Laertius in Pyrrhone.

Ascantici, Sarmatiæ Asiaticæ pop. Plin.

Ascaphus, Ægæi maris insula. Anton.

Ascatades, sive *Astades*, 17. Lacedæmoniorum rex, regn. an. 41. qui penitus omnem Syriam ditionis suæ fecit.

Ascatancas, mons apud Sacas. Ptol.

Ascaulis, urbs Germ. in tractu Septentrionali. Ptol.

Ascene, vel *Ascenes*, Lat. *ignis quasi distillans*, vel *quasi aspergens*, filius Gomer. Gen. 10. vers. 3. Quid sit autem valdè incertum est. Chaldæi *Asiam* hic explicant; in Jeremiâ הדייב *Adiabenam*; Josephus *Rhegines* h. e. ignotum per ignotius. Chronicon Alexandrinum *Magices*, æquè ignotos; nisi sint *Mazices* Mauritaniæ, quo nihil potest fingi absurdius. Arabs Interpres אלצקאלבה h. e. *Slavos*. Non pauci hodie *Bithyniam*, in quâ est *sinus Ascanius*, & *Ascanius lacus*, & *amnis*; Et Troadem & Phrygiam minorem. In quibus *Ascania* reg. & urbs, & *Ascaniæ* insulæ. In horum sententiam libens concedit Bochartus, quia antequam Thynni & Mysi ex Europâ in Asiam trajecissent, omnia illa loca tenebant Phryges. Itaque hoc maneat, è terrâ Gomer i. e. *Phrygiâ majore*, colonos, duce *Asceaaz*, in minorem, Troademque deductos, ad Pontum usque se diffudisse, qui cum ex accolarum nomine *Ascenaz* diceretur, à Græcis, paulum deflexâ voce, nominatus est Ἄξενος, i. e. *inhospitalis*, & postmodam Εὔξεινος, in contrarium versâ significatione ad vitandum δυσφημίαν. In libro Juchasin legimus, *Ascenaz in Hebræorum scriptis est Germania*. Ridiculè; nam, ut alia taceam, populos regni *Ascenaz* in Babylonem convocat Deus Jerem. 51. quæ longè à Germaniâ distat.

Aschalita, pop. circa Indicum sinum. Steph.

Aschcion, Achaiæ urbs. Steph.

Aschilare, Troadis populi. Plin.

Ascia, loca Indiæ, in quibus umbræ non sunt, Septentrioque non conspicitur, nec horæ dinumerantur. Plin 2. 73. ex Onesicrito.

Asciburgium, urbs Germ. Ptol. vulgò *Emeritb*. Quidam libri Taciti habent Ἀσκιπύργιον, quidam Ἀσκιβούργιον, ex quo placet quibusdam Ἀσκιβούργιον, à Netito, ut voluot, Ithacæ monte. Locus quidem quem indicat Tacitus, clivosus est, haud procul *Veteribus* vicus, *Aschelburg* nunc dictus. Lipsius ad Taciti Germaniam.

Ascibargius, mons Germaniæ. Ptol.

Ascitæ, Arabes ab *ascibus* sic dicti, quoniam bubulos, ut Plin. inquit, utres binos sternentes Ponto piraticam exercent. Hos Steph. juxta Indicum sinum collocat.

Asclepia, Æsculapii festum sic dictum. J. Pollux lib. 1. cap. 1. Ipsi etiam *Agones* Ἀσκλήπια dicuntur in antiquis Inscriptionibus Smetii pag. 340. Et pag. 415. fit mentio ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΣΚΛΗΠΙΩΝ.

Asclepiades, Historicus Cyprius, tempore quo Pygmalion regnabat in Oriente, quo tempore scribit esum carnium non fuisse. Hieron. lib. 2. adversus Jovinianum ex Porphyrio. Vide Voss. Hist. Gr. lib. 4. pag 506. 507.

Asclepiades, Myrleanus, ortu tamen *Nicenus* erat, teste Suidâ. Hinc *Nicenus* dicitur Stephano in Νικαία, & malè Meursius hunc Myrleanum & Nicenum, tanquam duos distinctos recenset. Diotimi cujusdam filius fuit, & Apollonii Grammatici discipulus, Grammaticus juxta Suidam. Minimè vero hic reticendum est opus eius φιλοσόφων βιβλίων διορθωτικά quod ei tribuit Suidas Ἀσκλήπ. In illo librariorum errores in Philosophorum scriptis occurrentes indicavit & correxit. Hunc *Asclepiadem* cum *Asclepiade* Prusiensi Medico, & altero *Asclepiade* Myrleano, de quo infra, perperam confundit Suidas, vel potius librarius, qui lacunam non advertit.

Asclepiades, Myrleanus junior Grammaticus περὶ γραμματικῶν scripsit, & in isto opere Dionysii Thracis de partibus Grammaticæ sententiam refellit, teste Sexto Empirico. Eundem esse credit Jonsius, qui de Grammaticis scripsit, cujus operis librum sextum citat Suidas in Ὀρφεύς, ubi Orphea quendam Crotoniatê juniorem Pisistrati tempore vixisse scribit. Undecimum citat Anonymus in vitâ Arati, & inde Aratum probat Tarsensem fuisse, non Solensem. Forte ex hoc opere Polemonis ætatem cognovit Suidas in Πολέμων. Vix aliunde est, quod ex *Asclepiade* Myrleano citat Schol. Apollonii ad lib. 1. Argon. quod scilicet Apollonius Grammaticus omnia sua ex Cleone transtulerit. De Cratino quoque poetâ *Asclepiadem* scripsisse autor est Athenæus, to.14. *Asclepiades* quidam ὁ Ἄρειος σύγγραμμα scripsit de Demetrio Phalereo philosopho Aristotelico: unde Athenæus 13. 3. refert meretricem quandam *Clepsydram* propterea fuisse dictam, quod sui copiam ad *clepsydram* facere consueverit, donec aqua effluxisset, cum ejus nomen fuerit *Metithe*. Plures autem huius nominis fuere. *Asclepiades* Tragilensis Isocratis discipulus erat, teste Plut. lib. de 10. Rhet. & Photio Ecl. 259. unde ætatem ejus cognoscimus, & τραγῳδουμένων sex libros reliquit, de quo Meursius. *Asclepiaden* quendam Phliasium, Philosophum Eretrium, Platonis Discipulum memorant Plut. lib *de discrim. amici & adul.* Athenæus 4. 19 Laertius in *Phædone*, Hesychius Milesius in *Menedemo*. Forte hic est, quem oculis postea captum scribit Cic. lib. 5. Tusc. Qu. qui interrogatus quid ei cæcitas attulisset, respondit. *Ut puero uno esset comitatior*. *Asclepiadem* Atheniensem signat nummus quidam Goltzianus. *Asclepiades* quidam pater, vel præceptor fuit Alexandri Polyhistoris, teste Stephano in Κοτύαιον. Ad hunc forte *Asclepiadem* Didymus Grammaticus Epitomen Tabularum Solonis scripsit, teste Plut. in *Solone*. *Asclepiades* Medicus quidam Prusæus in Bithyniâ Philophysicus cognomine sub Pompeio M. vixit, teste Strabone lib. 12. Cùm in arte Rhetoricâ facultates decoxisset, Medicinam sectatus est. Dicebat *salutem constare cibi potûsque abstinentiâ, præterea gestatione, ambulatione, frictione*. Ipse conditâ novâ sectâ spretis legatis & pollicitationibus Mithridatis, repertâ ratione, quâ vinum ægris medetur, relato è funere homine, & servato, ingentem famam consecutus est. Sed maximè sponsione factâ cum Fortonâ, nè medicus crederetur, si unquam invalidus ullo modo fuisset ipse, tandem supremâ senectute lapsu scalarum exanimatus est. Plin. 7. 37. De eo quoque multa refert Apul. lib. 4. *Asclepiades* Anazarbeus Grammaticus, scripsit de fluminibus. Vide Voss. Hist. Gr. lib. 4. p. 507. Duo *Asclepiades* medici post Augusti

tempora

tempora vixerunt, teste Galeno. Ælium quendam *Asclepiadem*, Augusti libertum memorat Inscriptio apud Gruterum fol. 335. hujus forte est liber ille στρατη, quem citat Athenæus 15. 6. 7. *Asclepiades* quidam Philosophus tempore Juliani Imp. vivebat, de quo Ammianus lib. 22. Item *Asclepiades* Poeta, à quo carmeo *Asclepiadeum* dicitur. *Asclepiades* Mendes, cujus Θεολογύμενα citat Sueton. in Augusto. Vide sis ibi Casaubonum. Porro Voss. de Hist. Gr. p. 507. *Asclepiadem* quendam Alexandrinum τοὺς κατὰ δῆμον ἄρχοντας consignavisse scribit, & autorem suæ sententiæ Scholiasten Aristophanis in Nubes laudat. Verum Scholiastes nihil aliud ibi dicit, nisi quod *Asclepiades* ille τοὺς δημάρχους appellaverit τοὺς κατὰ δῆμον ἄρχοντας. librum vero *Asclepiadis* nullum citat.

Asclepiodorus, pictor ætate Apellis, mirabilis in symmetriâ. Huic Mnason tyrannus pro 12. Diis dedit io singulos minas tricenas. Plinius.

Asclepiodorus, Alexandrinus, singulari ingenio vir, ad omnia Mathematica, ac inquisitionem, cognitionemque herbarum & lapidum. Suidas. Item Conf. Rom. collega Afranii Aoibaliani.

Asclepiodotus, Musicus & Medicus juxta Simplicium ad lib. 4. φυσ. ακρ. comm. 141. qui *Asclepiodotus* Damascii magister, & *Asclepiodoti* Magni gener fuit, teste Photio Eclog. 242. Vide Suidam.

Asclepion, Conf. Rom. Joannis collega A. V. C. 1250.

Asclepius, Machaonis fil. Æsculapii nepos. Augustinus.

Ascletarion, Mathematicus tempore Domitiani qui aliquando dixerat se discerpendum iri à canibus: quapropter à Domitiano jussus est interfici, & accuratissimè sepeliri, ut vanitas ejus artis argueretur: sed repentinâ tempestate disjecto funere semiustum canes discerpsere. Suet. in Domit.

Asculum, Italiæ civitas. Steph.

Sil. lib. 8.

Adria & inclytæ hirsuti signifer Ascli.

Forte *Asculam*, de quo infra.

Ascolia, Græce Ἀσκώλια, festa, quæ Rustici Athenienses in honorem Bacchi celebrarunt, ἀπὸ τοῦ ἀσκοῦ i. e. ab utre nuncupata. Nam cum victimæ Numinibus aut per similitudinem, ut inquit Servius in 2, Georg. aut per contrarietatem immolentur, caper qui obest vitibus, seu grata hostia Libero sacrificabatur. Phornutus. τῷ δὲ τράγον αὐτῷ θύουσι διὰ τὸ λυμαντικὸν δοκεῖν τῶν ἀμπέλων. Hinc versus Evenι.

Κἤν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω
Ὅσσον ἐπισπεῖσαι σοί, τράγε, θυομένῳ.

Quos in Domitianum fuisse detortos author est Suetonius cap. 14. Et quo invisum Baccho animal pejus tractarent, &, ut Servius ait, nè quid ex eo esset, quod non sentiret injuriam, pellem detrahebant, atque inflabant, in quam fublimi saltu juvenes se librabant: ac ne spectaculum risu careret, unguine lubricabant, ut præcipiti magis lapsu in terram glifcerent. Suidas ἐορτὴ ἐν Ἀθήναις ἡ γὰρ τὰ Ἀσκώλια, ἐν ᾗ ἥλλοντο τοῖς ἀσκοῖς εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου. Scholiastes Aristophanes in Pluto. Κυρίως δὲ ἀσκωλιάζειν ἔλεγον τὸ ἐπὶ τῷ ἀσκῷ ἅλλεσθαι, ἕνεκα τοῦ γελῶτα ποιεῖν. Ἐν μέσῳ δὲ τῷ θεάτρῳ ἐτίθεντο ἀσκοὺς πεφυσημένους, καὶ ἀληλιμμένους, εἰς οὓς ἀναπηδῶντες ὠλίσθαινον, καθάπερ Εὔβουλος φησί. Uno tantum pede in utrem saltabant. Pollux lib. 2. Ἀσκωλιάζειν ἔλεγον τὸ τῷ ἑτέρῳ ποδὶ ἅλλεσθαι. Hesych. Ἀσκωλίζοντες, ἐφ᾽ ἑνὸς ποδὸς ἁλλόμενοι. Idem habent Eust. ad Odys. κ. & Tzetzes ad Hesiod. ἔργ. Virgilius autem elegantissimè sacrificii causam, & Festi ritum describit, Georg. lib. 2.

Non aliam ob culpam Baccho caper omnibus aris
Cæditur, & veteres ineunt proscenia ludi
Præmiaque ingentes pagos, & compita circum
Thesidæ posuere: atque inter pocula læti
Mollibus in pratis unctos saliere per utres.

Quod per compita, & pagos Virgilius, hoc per κώμας, id est, vicos fieri scribit Phornutus. Ἐν τοῖς ἀσκοῖς ἐναλλόμενοι, κατὰ τὰς Ἀττικὰς κώμας οἱ γεωργοὶ νέοι. Castellanus.

Asconius Pedianus, à *Pedia* gente, in quam quia adoptatus erat, primus ità vocabatur. Duo autem ejusce nominis fuere. *Prior* is qui Virgilio familiaris fuit, quem, ut refert Junius Phylargyrus, dicentem audiverat se Grammaticis crucem fixisse illo versiculo.

Tres pateat cæli spatium non amplius, ulnas.

Hujus extant commentarii in aliquot Ciceronis Orationes. Et in eam pro Cornelio Livium se novisse profitetur his verbis. *Inter quos Tuditanus, & Pomponius Atticus, & Livius noster.* Ejus quæ certa ætas hinc disce. In pro M. Scauro. *Scauri domum possidet nunc Longius Cæcina qui Consul fuit cum Claudio.* Scribe *Largus Cæcina, qui Consul cum Claudio fuit.* An. V. C. 795. *Alter* Historicus, Vespasiani ævo floruit, ut cognoscimus ex B. Hieronymo in Chron. Eusebiano ad An. Dom. 76. qui Vespasiani nonus est septimus. *Q. Asconius Pedianus* scriptor historicus, clarus habetur, qui 73 ætatis suæ anno captus luminibus, 12 postea annis in summo honore consenescit. Vide Voss. Hist. Lat. 1. 17.

Ascra, vicus Bœotiæ, in aspero, & sterili loco, in dextrâ parte Heliconis, Hesiodi patria, teste ipso in his.

Νάσσατο δ᾽ ἄγχ᾽ Ἑλικῶνος ὀϊζυρῇ ἐνὶ κώμῃ
Ἄσκρῃ, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέ ποτ᾽ ἐσθλῇ.

Stephano Ἄσκρα vocatur. Bocharto autem *Ascra* est אשרה *ascera*, hoc est, lucus ubi steriles sunt arbores. Sanè Hesychius Ἄσκρα, δρῦς ἄκαρπος. Atqui vero in epitaphio Hesiodi lego

Ἄσκρη μὲν πατρὶς πολυλήϊος.———

Ἀσκρῆ autem Jonicè pro Ἀσχρή, ut innuit Stephanus, dicens hanc vocem esse Ἰωνικῶς χαμαλώτερον. Nam Jones interdum κ pro χ ponebant, ut pro δέχομαι, δέκομαι.

Ascruvium, urbs Illyrici. Ptol. aliis *Ascrivium*, vulgò *Cataro*. long. 43. 40. lat. 42. 36.

Asculum, op. Apuliæ, memorandum cladeillatâ Pyrrho à Curio & Fabricio Coss. Dicebatur *Asculum* Appulum, ad discrimen *Piceni Asculi*. Florus 1. 18. ubi de Pyrrho rege. *In Apulia deinde apud Asculum melius dimicatum est, Curio, Fabricioque Consulibus.* Plut. in Pyrrho. Ἀσκλὸν πόλιν τῶν Ῥωμαίων ... Zonaras Annal. Tom. 2. Pyrrhus impressione in Apuliam factâ, multa vi, multa per deditionem accepit, μέχρις ὁ Ῥωμαίοις πρὸς Ἀσκούλῳ πόλει ... long. 40. 00. lat. 41. 20.

Asculum, cognomine Picenum, ad superioris discrimen, vulgò *Ascoli*. Lucan. lib. 2.

——— *Depellitur arce*
Lentulus Asculeâ.

De situ ejus ita Strabo. lib. 5. Ἐν τῇ μεσογαίᾳ δὲ τὸ Ἄσκλον Πικηνὸν ἐρυμνότατον χωρίον, ἐφ᾽ ᾧ κεῖται τὸ τεῖχος, καὶ τὰ περικείμενα ὄρη στρατοπέδοις οὐ βάσιμα. Dignitatem ejus indicat Florus 1. 19. *Domiti Picentes, & caput gentis Asculum.* Ptolemæus Ἄσκλον vocat. long. 35. 40. lat. 42. 39.

Ascura, Armeniæ majoris urbs. Ptol.

Ascurus, Colchidis flu. Arrianus in Periplo.

Ascus, Gigas, qui Dionysium vinctum cum Lycurgo in fluvium conjecit. Steph. in Damasco.

Asdara, Cappadociæ opidum. Anton.

Asdaræ, Caucasi incolæ apud quos Topazius nascitur.

Asdrubal, gener Amilcaris patris Annibalis, regn. 7. an. favente factione Barchinâ. Demum à servo barbaro, cujus dominum occiderat, interfectus est in medio suorum. Comprehensus deinde servus à circumstantibus, haùd facti pœnitens, inter cruciatus ac tormenta, speciem semper ridentis præbens, occisus est. Historiam cape ex Silio lib. 1. ubi de Tago, servi domino cruci suffixo loquitur.

Quem postquam diro suspensum robore vidit
Deformem, lateri famulus clam corripit ensem
Dilectum domino, pernixque irrumpit in aulam,
Atque immite ferit geminato vulnere pectus.
At Pœni fuccensi irâ, turbataque luctu
Et sævis gens læta ruunt, tormentaque portant.
Non ignes, candensque chalybs, non verbera passim
Ictibus innumeris lacerum scindentia corpus
Carnificesque manus, penitusque infusa medullis
Pestis, & in medio lacentes vulnere flammæ
Cessavere; stram visu, distinquat per artem
Sævitia, exterrita quantam tormenta jubebant,
Creverant artus, atque omni sanguine rupto
Ossa liquefactis fumarunt fervida membris,
Mens intacta manet, superat, ridetque dolores,

Spectanti

Spectanti similis, fessosque labore ministros
Increpitat, Dominique crucem clamore reposcit.
——— *Irrumpit in aulam.*

Ita Silius: cæteros inter se scio discordare: Polybius lib. 2. in diversorio suo vult Asdrubalem exceptum insidiis. Ἐπιλῦσαι ἀλλοφυλός ἐν τοῖς ἰδίοις καταλύμασι νυκτὸς ὑπό τινος Κελτοῦ τὸ γένος. Nisi fiet in diversorio aula. Appianus in Ibericis eum in venatione occisum scribit. Ἄσδρουβαν, ἐν τοῖς θηρατικοῖς δοῦλος ... Idemque habet in Annibalicis. Livius lib. 21. palam vult interfectum. De Servi constantiâ præter Silium, Livius loco prædicto, ubi de *Asdrubalis* percussore. *Comprehensus à circumstantibus, haud alio, quam si evasisset vultu; tormentis quoque cùm laceraretur, eo fuit habitu oris, ut superante lætitiâ dolores ridentis etiam speciem præbuerit* Val. Max. 3.3. *Lætitiam tamen, quam ex vindictâ ceperat, in ore constantissimè retinuit.*

Asdrubal, Hannibalis frater. Plut. in Hannib. à M. Livio Salinatore, & Nerone Claudio ad Metaurum victus est. Horat. Carm. 4. Od 4.

Quid debeas, ô Roma, Neronibus,
Testis Metaurum flumen & Asdrubal
Devictus. Vide Livium lib. 27.

Asdrubal, cognomento *Calvus*, dux classis Carthaginensium in Sardiniam missus, tempestate ad insulas Baleares rejectus, ibi tantisper quoad quassas reficeret naves resedit. Livius.

Asdrubal, Dux bello tertio Punico à Scipione Æmyliano victus. Ejus uxor, factâ deditione, cùm paucis aote diebus à viro impetrare non potuisset, ut ad victorem transfugeret, in medias urbis flammas sese cum filiis conjecit. Livius.

Ovid. Fast. 6.

Postera lux melior; superat Masinissa Syphacem,
Et cecidit telis Asdrubal ipse suis.

Asdrubal, Gisconis filius. Plut. in Scipione.

Asdynis, insulæ nomen apud Stephanum.

Asea, vel *Aseatu*, vicus Arcadiæ, ex quo Alpheus profluit. Stephanus.

Asebaim, Lat. *damulæ*, sive *pulchritudines*, aut *militiæ*, nomen viri. 1 Esdr. 2.

Asedoth, Lat. *effusiones*, sive *declivia*, aut *campestria*, vel *depradationes*, regio & civitas in tribu Ruben. Item urbs Amorrhæorum Jos. 10. 12. 13.

Asel, Lat. *prope* vel *juxta*, sive *ablatio*, vel *separatio*, filius Elasa, filii Rapha. 1 Par. 8. Item op. in Medoe, Nili insulâ. Plin. 6. 30

Aselge, urbs quædam, à civium lascivia sic dicta. Est n. ἀσελγὲς idem quod ἀσέλγεια, & ἀσελγαίνειν, τὸ παρὰ φύσιν ταῖς γυναιξὶ μίγνυσθαι Phavorinus. Ἀσέλγη, πόλις, ὅτι κακῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι, ἢ ἀπὸ ἀσελγείας ἐκείνων.

Asellas, rex Cyrenarum. Just. 22. 7. quanquam ibi *Ophellas* legit Bongarsius, de cujus lectione dubitandum non est, nam præter Diodorum, ita quoque habent Theophr. de plantis 4. 4. & Polyænus, atque alii.

Aselli, duæ stellæ in signo Cancri, exiguum inter illos spatium obtinente nubeculâ, quam *Præsepe* vocant. Plin. 18. 35. Item tres aliæ stellæ in Boote. Vide Cæsii cœlum Astron.

Asellio Sempronius, historicus, ac Trib. Mil. sub Scipione Æmiliano, apud Numantiam res eas, quibus ipse interfuit, conscripsit. Citatur à Cicerone. Dionys. Halic. Gellio, Charisio, Servio & aliis.

Asellius Claudius, Eques Rom. Trib. Mil. sub Claudio Nerone, apud Lucanos memorandâ fortitudine. Volater.

Asem, civitas in tribu Simeon. Jos. 19. Appellatur & *Azoni*. 1 Par. 4. Lat. *os*, aut *fortitudo*, vel *clausura* sc. *oculorum*, vel *lignum eorum*.

Asemona, urbs tribûs Judæ. Jos. 15. Idem sig. quod *Asem*.

Asena, cum ם, Lat. *periculum*, sive *infortunium*, vel *rubus*. Nomen viri Nehem. 2.

Asena cum ש, Lat. *mutatio*, vel *duplicitas*, aut *dormitatio*, sive *ignis nunc*. Nomen urbis in tribu Juda. Jos. 15.

Asenaphar, Lat. *periculum*, sive *infortunium tauri*, aut *periculi incrementum*, nomen viri. Neh. 4.

Asenath, filia Potipharis, uxor Josephi. Gen. 44. Lat. *periculum*, sive *infortunium*.

Aser, Hebraicè *Assir*, filius Caath. 1 Paral. 6. sive filius Core, filii Isaar, filii Caath. Exod. 6. Lat. *vinctus*, sive *incarceratus*, aut Syriacè *prohibitus*.

Aser, Lat. *beatitudo*, sive *felicitas*, octavus filius Jacob ex Zelphâ, Liæ uxoris suæ ancillâ. Gen. 30. Nomen item loci. Jos. 17.

Aseroth, Lat. *nemora*, *luci*, aut *beatitudines*, vel *insidiæ*, sive *gressus*. Nomen Idoli. Jud. 3.

Aserus, Siciliæ urbs. Ptol. *Monreal* Nigro. Forte Assorum, & Assorium Stephani.

Aschur, filius Esrom, filii Pharez, ex Abiâ uxore 1 Par. 2. Pater item Thecue. 1 Par. 4. Lat. *denigratus*, sive *ignis libertatis*, vel *albedinis*, aut *foraminis*.

Asia, palus cum opido cognomine apud Tmolum montem & Caystrum flu. circa quam, inter alias aquaticas aves plures grues versantur. Producit primam syllabam. Virg. 1. Geor. ——— *Et quæ Asia circum*
Dulcibus in stagnis rimantur prata Caystri.

Idem lib. 7. Æn. ——— *Longè canoros*
Dant per colla modos, sonat amnis & Asia longè
Pulsa palus. ———

Quod habuit ex Homero Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα. Asii prati etiam meminit Stephanus.

Asia major, una ex tribus orbis partibus veteribus cognitis, reliquas simul acceptas magnitudine superans, in ortum maximè excelsa, Indio, Eoo, & Scythico Oceano perfusa; ab Europâ ad occid. Tanai flu. mari Euxino, & Ægæo separata, ab Africâ Nilo flu. Plinio, sed Arabico sinu Ptolemæo divisa. Ab *Asiâ* fœminâ, teste Isidoro, lib. 14. etymol. nomen habet. Becmanus autem *Asia* dicitur ab אש *esh*, i. e. *ignis*, qu. אשיה *Eshia*, h. e. *ignis Domini*, quem in Persiâ, aliisque Asiæ oris saepe coluerunt. Herodotus in Melp. ad uxorem Promethei refert. Ἡ δὲ Ἀσίη ἀπὸ τῆς Προμηθέος γυναικὸς τὸ ἐπωνύμιον ἔχει. Verum res eodem redit, si expendatur fabula de igniculo, quem cœlo Prometheus surripuisse dicitur. Bochartus autem à Phœnicio חצי *asi* deducit, quod non solum *dimidium*, sed *medium* sonat sic חצי השמים est μεσουράνημα, Jos. 10. 13. חצי הלילה μεσονύκτιον, Jud. 13. 3. Itaque חציה *asia*, i.e. *media* cœpit vocari Asiæ pars illa, quæ media est inter Africam & Europam, quam *Asiam minorem* vulgò dicunt. De quâ Plin. Præfat. lib. 3. *Hinc* (i. e. à Gadibus) *intranti dextrâ Africa est, lævâ Europa; inter has Asia est.* Mela 1. 2. *Media nostrum æquoribus excipitur.* Sed & alio respectu *Asiam* cum Europâ & Libyâ conferens Eust. illam asserit μέσην ἀμφοῖν ἔχειν διάθεσιν. Videsis locum in Dionys. post vers. 270. Dividitur hæc *Asia* hodie in sex partes. Prima paret magno Duci Moscoviæ. Secunda Magno Chamo Tartarorum Imperatori. Tertiam partem Turcæ occupant; Quartam Persæ; Quintam Indi; Sextam Sinenses.

Asia minor, superioris pars, in Cherronesi formam coacta, cujus Isthmus à sinu Issico ad Pontum usq; Euxinum pertingit. Hodiè *Natolia* Turcis dicitur à Græco ἀνατολή, quod *Orientem* sig. Hujus partes sunt Cilicia, Lycaonia, Paphlagonia, Pontus, Cappadocia, Bithynia, Phrygia, Mysia, Lydia, Pamphylia, Æolis, Jonia, Lycia, & Caria. Cicero pro Flacco. *Namque ut opinor, Asia vestra constat ex Phrygiâ, Mysiâ, Cariâ, Lydiâ.* Virgil. Æn. 3.

Postquam res Asiæ, Priamique evertere gentem
Immeritam visum superis.

Tanta autem *Asiæ* ubertas rerum omnium atque fertilitas fuit, ut omnibus terris antecellere videretur. Cic pro Q. Ligario, *Asia tam opima est & fertilis, ut & ubertate agrorum, & varietate fructuum, & magnitudine pastionis, & multitudine earum rerum, quæ exportantur, facilè omnibus terris antecellat.* Eadem Mithridates apud Justinum ad milites concionaturus affirmat. Ait enim *Neque cœlo Asiæ esse temperatius aliud, nec solo fertilius, nec urbium multitudine amœnius: magnamque temporis partem, non ut militiam, sed festum diem acturos.*

Inde Propertius

Atque Asia veteres cernere divitias.

Horat. lib. 1. Sat. 7. ——— *Bruto Prætore tenentem*
Divitem Asiam.

Atque de opulentiâ provinciæ hujus inde etiam conjectura fieri potest, quod Sulla mulctæ nomine XXM talentûm imposuerit: Antonius totidem uno anno abstulerit, teste Plut. in Lucullo & Antonio. Hinc Tacitus in *Agricola*, cap. 6. *provinciam divitem, & paratam peccantibus vocat.* Plura si velis, consule Reverendiss. Jac. Usserium Archiepiscopum Armachanum in tractatu de Asia Minore. Inde *Asianus*, qui ex *Asia* est. Quinctilianus Præfat. lib. 8. *Neq; enim Asiani, aut quocunque alio genere corrupti, res aut non viderunt, aut non collocaverunt, &c.* Ubi *Asianos* vocat, qui genus Asiaticum dicendi sequuntur. Ἀσιανὸς χαρακτὴρ Straboni vocatur, lib. 13. Juvenal. Sat. 7.

——— *Faciant equites Asiani;*
Quanquam & Cappadoces faciant, equitesq; Bithyni.

Item *Asiacus* aliud adjectivum, ut quidam volunt. Ovid. Met. 12. vers. 589.

Ecquid ubi Asiacas casuras aspicis arces.

Qui versus tamen in aliis codicibus ita legitur.

Ecquid ubi has jam jam casuras aspicis arces.

Quod probat Ciosanus, & Farnabius quoque in textum recepit, quòd alterum claudicare videretur, cum prima in *Asiacus* correpta sit; atqui oblitus erat in *Asidu* quoq; voce primam poetam produxisse. Ovid. Met. lib. 5.

Jam super Europen sublimis & Asida terram.

Atqui posterior lectio procul dubiò verissima est, & sic legitur in editione Heinsianâ. Hinc denique *Asiaticus* aliud adjectivum & usitatissimum, ut *bellum Asiaticum*; *genus dicendi Asiaticum*, quod erat copiosum, tumidum & redundans, unde Petronius *ventosam, & enormem loquacitatem* appellavit. Causa hujus ab ingenio, & naturâ gentis petenda videtur, quæ ex opibus superba, & vana. Legatus Rhodiorum apud Liv. 45. 13. *Non negaverim & totam Asiæ regionem inaniora parere ingenia, & nostrorum tumidiorem sermonem esse, quod excellere inter finitimas civitates videamur.* Item *Asiaticus*, nomen viri apud Tac. An. 11. & Dionem, lib. 59. Alius Gallorum dux. Tacit. Hist. 2. 94. Item Cons. Rom. Aquilini collega.

Asiana, civitas Elidis. Steph.

Asianus, Sardiensis Episcopus.

Asiarchæ, viri erant communi Asiaticarum civitatum consensu delecti, qui communia negotia curarent. Strabo. lib. 14. In libris Jurisconsultorum usurpatur hæc vox, ut & *Syriarcharum*. Sic autem dicti sunt sacerdotes quidam, quorum munus erat ludos Theatrales in Deorum honorem edere, quos propterea Ruffinus apud Euseb. Munerarios interpretatur, ut observat Cujacius. J. C. longè doctissimus. Horum fit mentio apud D. Lucam hist. S. S. Apost. 19. Vide de his Seldenum in marmoribus Arundelianis.

Asibe, civitas Mesopotamiæ, ab incolis alio nomine dicta Antiochia. Steph.

Asida, op. Bæticæ mediterraneum. Plin.

Asiel, Lat. *fecit Deus*, fil. Sariæ. 1 Par. 4.

Asilas, augur, qui Æneæ in auxilium venit contra Turnum. Virg. Æn. 10.

Tertius ille hominum, divumque interpres Asilas,
Cui pecudum fibræ, cœli cui sidera parent,
Et lingua volucrum, & præsagi fulminis ignes.

Item dux Trojanus. Virg. Æn. 2.

Et genus Assaraci Mnestheus, & fortis Asilas.

Asima, idolum virorum Hemath. 3 Reg. 17. Lat. *dictum*, vel *positio*, aut *ignis maris*. Vide Seldenum de D. Syris lib. 2. cap. 9.

Asina, cognomen Corneliorum, quod à Cn. Corn. Scipione ad posteros propagabatur. Hic enim cum sponsores ab eo poscerentur, asinam produxit in forum cum pecuniæ onere, quasi pro sponsoribus præsens pignus, eamq; ob causam *Asina* postea dictus est. Macrobius 1. Saturn.

Asinaria, festus dies erat Syracusis ab *Asinario* flu. dictus, apud quem Atheniensium Impp. Nicias & Demosthenes capti. Plutarchus. Item nomen Comœdiæ Plautinæ.

Asinarius, Siciliæ flu. Diodoro lib. 13. & Plut. in Nicia. Thucydidi lib. 7. *Assinarus*. Punicè erat הצינור *hassinor*. Propriè autem ea vox *tubum* sign. per quem aqua in declive fertur, puta ex monte, vel tecto. Occurrit autem Psal. 42. vers. 8. & 2 Sam. 5. 8. *Assinarus* igitur flu. ità dictus est, quià profundo & confragoso alveo, tanquam tubo inclusus, devolvitur in præceps. Ità describit Thucydides; cujus verba Latinè sic se habent. *Athenienses ad Assinarum amnem festinabant, &c. Ut vero eò pervenere, nullo jam ordine in eum ruunt, pro se quisque primus omnium transire properantes. At ex utraque parte superstantes Syracusani (erat autem amnis præceps) desuper missilibus Athenienses conficiebant in cavo fluminis alveo inter se perturbatos.* Bochart.

Asindum, Turditanorum in Hisp. urbs. Ptol. *Medina Sidonia* Clusio dicta.

Asine, insula Sporadum, est & alia in mari Adriatico. Mela lib. 2.

Asine, Messeniæ op. Ptol. *Anchora* Nigro. *Phaneromeni* Favolio, & Sophiano. Inter Methonen & Coronen. Pop. *Asinæi*, qui Parnassi olim accolæ *Dryopes* appellabantur, quod nomen in Peloponnesum reversi diù retinuerunt, uti scribit Pausanias. Pro *Asine* autem Pletho hoc loco (nam is quoque in describendâ Peloponneso Ptolemæum sequitur) *Misyne* legit. Luc. lib. 8.

Quas Asinæ cautes, & quas Chios asperat undas.

Ubi alii *Asiæ*. Hinc *sinus Asinæus* Straboni lib. 8. long. 48. 50. lat. 35. 00. Item pagus Argiæ reg. cognomento Hermionica apud Naupliam. Strabo. *Volcanos*, teste Nigro. Item urbs Cypri & Ciliciæ. Steph. Denique parva insula Peloponnesi in orâ occid. apud Pylum op. Thucyd.

Asines, Siciliæ flu. Incolis *fiume freddo* i. e. *frigidus fluvius*. Neque aliud sonabat *Asinus*, vel *Asinis* priscum nomen Plinio & Vibio Sequestri. Pro quo Thucydides lib. 4. perperam habet τὸν Ἀκεσίνην ποταμόν. Syris enim צין *sin* est *frigus*. Indeque amnis חצין *hassin* est *amnis frigoris*. Bochart.

Asinius Pollio, insignis orator, Aug. Cæsaris amicus, docuit Romæ temporibus Pompeii M. successitque scholæ Timagenis. Scripsit bellum Cæsaris & Pompeii. Primus omnium Romæ advocatis hominibus scripta sua recitavit. Quinctilianus ubi de eo. *Multa in Asinio Pollione invenio summâ diligentiâ, adeo ut quibusdam etiam nimia videatur, & consilii & animi satis: à nitore & jucunditate Ciceronis ità longè abest, ut videri possit seculo prior.* Omnium primus Romæ Bibliothecam fecisse dicitur. Plin. 35. 2. Plura de eo vide apud Voss. Hist. Lat. 1. 17. Fovit Poetas Horatium atque Virgilium, & hunc imprimis, quorum carminibus etiam celebratus est. *Asinius* Quadratus alius historicus de quo Vossius ubi suprà.

Asinius Gallus, Pollionis fil. libros edidit de comparatione patris Pollionis & Ciceronis, in quibus patrem Ciceroni prætulit. Contrà quos Claudius Cæsar, posteà Ciceronis defensionem edidit. Tranquillus in Claudio.

Asinius Capito, Grammaticus doctissimus, librum reliquit epistolarum, ac in primâ ad Pacuvium Labeonem Titulus præscriptus erat: *Pluria & non plura scribi oportere.* Gellius. 5. 21

Asiongaber, vel *Eziongeber*, locus in quo castrametati sunt Israelitæ egressi de Hebronâ. Num. 33. Lat. *lignum viri*, vel *robusti*, aut *consilium viri*, vel *robusti*. Item portus regni Edôm, ad mare Rubrum Deut. 2. Vide *Esiongeber*.

Asir, Lat. *vinctus*, sive *incarceratus*, aut Syriacè *prohibitus*, filius Jechoniæ. 1 Par. 3. Item filius Core. 1 Par. 6.

Asisia, Illyridis urbs. Hanc scribit Niger nunc solo æquatam esse, ibidemque multa antiquitatis monumenta extare, & locum *Beribir* dici addit. Nisi tabulæ fallant, videtur mihi etiam *Bergane* vocari.

Asisium, Italiæ opidum, non longè ab Arnâ, orientem versus, vulgò *Assisi*, Ptolemæo Ἀσίσιον, undè Plinio & Inscriptioni Antiquæ opidani dicuntur *Asisinates*. Plin. 3. 14. *Amerini, Attidiates, Asisinates*, ubi vulgò corruptè *Asirinates*. Procopio Gothicorum lib. 3. sunt obliqui casus Ἀσισίς & Ἀσίσιν, opidani autem Ἀσισῖνοι.

Asius, fil. Dymantis, & frater Hecubæ, sed ex diversis patribus, & Hectoris avunculus, qui Priamo adversus Græcos auxilium tulit. Hom.

Asius, Jupiter sic dictus, cujus vetustissimum fanum in Cretâ fuit, teste Stephano, sic dictus ab *Aso* Cretæ opido, quo in loco colebatur.

Asius, Umbriæ flu. ex monte *Asio* (qui adhuc *Asi* vulgò nominatur) oriens, *Chiazo* Leandro.

Asius campus, locus juxta Caystrum flu. Hom. Il. 2.

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Asmodeus,

Asmodeus, nomen dæmonii, de quo Tob. cap. 3. Vide Seldenum de D. Syris, lib. 2. cap. 6.

Asmura, Hyrcaniæ urbs. Ptol. *Asmorna* Ammiano.

Asnaa, nomen viri, Neh. 3. Lat. *rubus*, Syriacè *inimicus*.

Asnaus, mons Macedoniæ, inter quem & Æropum alium montem Aous flu. Livio teste, decurrit.

Asom, Hebraicè אשם, sextus filius Isai. 1 Par. 2. Filius item Jerahmeel primogeniti Esrom, Lat. *festinatio eorum*, aut *ieiunans*.

Asom, Hebraicè עשן, nomen civitatis. 1 Par. 4. 29. quæ & *Asem*, Jos. 19. Lat. *os*, sive *fortitudo*, aut *clausura oculorum*, vel *lignum eorum*.

Asophis, regiuncula Peloponnesi, circa Phliuntem, Homero *Arathyrea* dicitur.

Asophos, Palæstinæ op. in Galilæâ. Josephus.

Asopia, regio, Asopo flu. finitima.

Asopiades, Æacus, Asopi nepos, pater Æginæ. Ovid. Met. 7. *Huic Asopiades, petis irrita, dixit*.——

Asopodorus, Phliasius poeta, qui primus post Antheam Lyndium ex compositis nominibus poesin excogitasse dicitur.

Asopus, flu. Asiæ, unà cum Lyco flu. Laodiceam urb. præterfluens. Alius Bœotiæ, *Asopo*, qui ex Cithærone monte profluens, agrumque Thebanum irrigans, à Platæensi decidit, ipsasque Thebas præterluens, Plateas, & Tanagram, inter Oropum op. & Cynosuram promunt. mari excipitur. Ad hunc flu. sacra Baccho celebrare solebant. Oppianus.

Οὐκ ἰθὺν προΐησι σε τὰ τοῦ ἰσθμοῦ ἀειδέν

Οὐ χέων Ἀσωπὸν παρὰ βένθεσιν Ἀσωποῖο.

Tertius Thessaliæ, qui in sinum Oetæum apud Thermopylas, accepto Phœnice fluvio, à Thermopylis 15. stad. defertur, ac vulgò etiam *Asopo* nominatur. Quartus Macedoniæ, qui testibus Livio & Strabone Heracleam alluit: Quintus Peloponnesi, haud procul à Corintho decurrens.

Asopus, op. Peloponnesi haud procul à Maleo promontorio, hodie *Esapo*, licet Nigro *Rampano* dicatur.

Asor, urbs, aut regio Arabiæ, Jer. 49. Vide *Hasor*.

Asorhaddon, Lat. *ligans acumen*, sive *lætitiam*, aut Syriacè, *prohibens unitatem* vel *novitatem*, Rex Assur. 1. Esdr. 4.

Asorus, flu. alluens Heracleam, in radicibus montis Oetæ situm, Liv. lib. 6. Dec. 4. De quo forsan, Plin. 4. 10. A Bocatio *Assisus*, aliis *Asarus* vocatur. Legitur hodie in quibusdam exemplaribus *Ascordus*.

Asoth, i. e. *faciens*, vel *factura*, aut *itinera* sc. *vestimentorum*.

Aspagones, Indiæ pop. regionem fertilissimam incolentes. Plin. 6. 21.

Aspalathia, urbs Taphiorum. Steph.

Aspalathis, insula Lyciæ. Steph.

Aspar, Garamas quidam, de quo Pontanus.

Hinc Aspar Garamas, quo non præstantior alter
Aut torquere manu jaculum, aut dare vulnera fundâ.

Aspasia, Hermotimi filia, Phocensis, omnium sui temporis formosissima habita; idque à Cyro primùm, deinde ab Artaxerxe nuptiose amata. *Sapientem* vocatam & *elegantem* Xenophon, lib. 1. de Exped. Cyri sub finem scribit; atque id nominis à Cyro, ipso accepisse Plutarchus in Artaxerxe significat; quem ejus consiliis feliciter usum in rebus arduis Ælianus scribit, qui prolixè ejus historiam exponit ποικίλ. 10. 1. Meminit & Justinus, lib. 10. cap. 2. Alia est, cujus Athenæus lib. 5. meminit, Milesia, quà Socrates in eloquentiæ studio magistrâ est usus, sapiens & Reip. etiam tractandæ callens, unde & à Pericle culta, & tanti habita à Cyro, ut charissimam pellicum ab eâ vocarit *Aspasiam*, de quâ supra, quippe cui nomen anteà *Miltu* fuerit, ut Plut. in Pericle scribit. Alia hoc nomine fuit, Cleobuli conjux, de quâ Xenophon, l. 5. Hypomnem. Socrat. de re domesticâ administrandâ.

Aspasius, Sophista Ravennas, Demetriani fil. sub Alexandro Romæ profitebatur, auditor Pausaniæ & Hippodromi; scripsit contra Aristonem & maledicos Philostrat.

Aspasius Byblius Sophista, qui eodem tempore fuit, quo Aristides. Conscripsit artem Rhetoricam, & panegyricum in Adrianum, &c. Suidas.

Aspasius Tyrius, sophista & historicus, tum opere quodam artem dicendi tradidit; tum de Epiro (ridiculè *de Centinente* in prioribus editionibus) & rebus Epiroticis historiam condidit libris 20. teste Suidâ.

Aspathines, Persa, cum Dario in Magum Smerdim conjuravit. Herodot.

Aspavia, op. Hisp. Bæt. *Espeio*, teste Morali.

Aspelia, Cypri ins. nomen. Xenagoras apud Plin. 5. 31.

Aspendius, citharœdus; de quo ità Asconius in Orat. Cic. in Verrem de Præturâ urbanâ. *Difficileautem, quod Aspendius Citharistia faciebat, ut non uteretur utrâque manu, sed omnia, id est universam cantionem, intus & sinistrâ tantum manu complecteretur. Unde omnes quotquot fures erant, à Græcis Aspendii Citharistæ, proverbio dicebantur; quod ut ille carminis, ita isti furtorum occultatores erant*. Proverbium valet in eos, qui rei nullius, quàm privati sui compendii rationem habent, tractum, ut dixi ab *Aspendio*, qui tam leviter sinistrâ manu citharæ suæ chordas movebat, ut sonus ad ipsum tantum citharædum, aut certè ad proximè astantes perveniret. Cic. Ver. 3.

Aspendus, Pamphyliæ urbs, Argivorum ædificium. Hic Veneri suibus sacrificabant, eò quòd author ejus generis Mopsus ex Argis huc proficiscens, cùm primùm sacrificare voluisset, occurrebat illi sus. Stephanus ab *Aspendo* conditam scribit. Ejus meminit Dionysius, vers. 851.

Κεῖθι δ' ἀν' ἀσπίδας εἰναλίων πόλιν ἔχει
Ἀσπενδοι πολέμοιο παρὰ ῥόον Εὐρυμέδοντος.

Ubi εἰναλίων *maritimum* significare non potest, ut vocem explicat Hen. Stephanus, nisi manifesta in poetâ sit ἀντιφρασις. *Aspendus* enim inter mediterraneas Pamphyliæ civitates à Ptolemæo numeratur, lib. 5. cap. 5. & longius à mari ab eo statuitur. Et Strabo quidem, lib. 14. à mari 60. stadiis distare affirmat. Μετὰ ταῦτα Εὐρυμέδων ποταμός, ἐν ἀναπλεύσαντι ἑξήκοντα σταδίους Ἄσπενδος πόλις Ἀργείων κτίσμα. Salmasius igitur statuit εἰναλίων hic, prorsus è contrario *à mari remotum* significare, ut ἀπὸ τῆς θαλάσσης apud Strabonem est *à mari dissitur*. Montano tamen videtur *Aspendum* potius εἰναλίων dici quasi opidum *supra mare eminens* (quod cum alterâ Hen. Stephani interpretatione satis convenit) quia licet à mari nonnihil distet, in excelso tamen colle situm mare prospectat, teste Mela 1.13. *Mare quo pugnatum est* (inter Athenienses sc. & Persas) *ex edito admodum colle prospectat Aspendus*. Dixi supra, *Hic Veneri suibus sacrificabant*; Dionysium habeo auctorem, sic enim ille ubi supra.

Ἔνθα συσὶν θυσίαισι ἀτεμέσι ἱλάσκονται.

Asper, Consul Rom. Ariovindi collega.

Asperum mare, qui & sinus Barbaricus Ptol. Troglodyticus sinus est Plinio. Eum maris tractum obtinet, qui hodie *Golfo de Mesinde* dicitur.

Asphaltus, & *Asphaltis*, & *Asphaltites*, lacus Judææ in Pentapoli, in quo nihil grave submergi potest. In eo fuere Sodoma & Gomorrha, Admah & Zeboim, quæ propter nefandam populi luxuriem & libidinem cælitus exustæ sunt. *Mare mortuum* à Justino & Paulinâ vocatur, Incolis *Surban*, teste Francisco Junio. A bitumine sic dictus, quod in Judâ à præstantissimum: Dioscorides. Ἀσφαλτος διαφέρει ἡ Ἰουδαϊκὴ τῆς λοιπῆς. Ἔστι δὲ καλὴ ἡ πορφυροειδὴς στίλβουσα. Neque alia occurrit causa, cur Ἀσφαλτῖτις i. e. *Asphaltites* lacus ab Hesychio appelletur, ἐρυθρὰ θάλασσα *Rubrum mare*, quam bituminosus in eo color. Bochartus. Plin. 5. 16. *Asphaltites nihil præter bitumen gignit: unde & nomen: nullum corpus animalium recipit: tauri, cameliqne fluitant: inde fama, nihil in eo mergi. Longitudine excedit centum mill. pass. Latitudine verò viginti quinq; implet & maxima 25 implet, minima sex: prospicit eum ab Oriente Arabia Nomadum, à Meridie Macherus, secunda quondam arx Judææ, ab Hierosolymis*. Idem habet Solinus cap. 38. Justinus 36. 6. *In eâ regione lacus est, qui propter magnitudinem, & aquæ immobilitatem, mortuum mare dicitur. Nam neque ventis movetur, resistente turbinibus bitumine, quo aqua omnis stagnatur: neque navigationis patiens est, quoniam omnia vitâ carentia in profundum merguntur, nec materiam ullam sustinet, nisi quæ alumine illinatur*. Corn. Tacitus Hist. lib. 5. *Lacus immenso ambitu, specie maris, sapore corruptior, gravitate odoris accolis pestifer, neque vento impellitur, neque pisces, aut suetas aquis volucres patitur*, &c. Et paulò post. *Haud procul inde campi, quos ferunt olim uberes, magnisque urbibus habitatos, fulminum jactu arsisse: & manere vestigia, terramque*

specie torridam, vim frugiferam perdidisse. Nam cuncta sponte edita, aut manu sata, sive herba tenus aut flore, seu solitam in speciem adolevere, atra & inania velut in cinerem vanescunt. Josephus de bello Jud. lib. 5. cap. 5. Ἄξιον δὲ ἀφηγήσασθαι καὶ τὴν φύσιν Ἀσφαλτίτιδος λίμνης, ἥτις ἐστὶ μὲν πικρὰ καὶ ἄγονος, διὰ δὲ κουφότητα, καὶ τὰ βαρύτατα τῶν εἰς αὐτὴν ῥιφέντων ἀναφέρει, καταδῦναι δὲ εἰς τὸν βυθὸν, οὐδὲ ἐπιτηδεύσαντα ῥᾴδιον. Οὐεσπασιανὸς ἐκέλευσε τινὰς τῶν νεῖν οὐκ ἐπισταμένων, δεθέντας ὀπίσω τὰς χεῖρας, ῥιφῆναι κατὰ τοῦ βυθοῦ, καὶ συνέβη πάντας ἐπινήξασθαι, καθάπερ ὑπὸ πνεύματος ἄνω βιαζομένους. Et paulo post. Γειτνιᾷ δὲ ἡ Σοδομῖτις αὐτῇ, πάλαι μὲν εὐδαίμων γῆ, καρπῶν τε ἕνεκα, καὶ τῆς κατὰ πόλεις περιουσίας. Νῦν δὲ κεκαυμένη πᾶσα. Φασὶ δὲ ὡς δι' ἀσέβειαν οἰκητόρων κεραυνοῖς καταφλεγῆναι. Ἔστι γοῦν ἔτι λείψανα τοῦ θείου πυρὸς, καὶ πέντε μὲν πόλεων ἰδεῖν σκιὰς, ἔτι δὲ κἂν τοῖς καρποῖς σποδιὰν ἀναγεννωμένην, οἳ χροιὰν μὲν ἔχουσι τοῖς ἐδωδίμοις ὁμοίαν, δρεψαμένων δὲ χερσὶν εἰς καπνὸν διαλύονται καὶ τέφραν. Subdit Τὰ μὲν δὴ περὶ τὴν Σοδομῖτιν μυθευόμενα τοιαύτην ἔχει πίστιν ἀπὸ τῆς ὄψεως. Ubi ridiculè Interpres, *Terræ quidem Sodomiticæ fabula ejusmodi fidem habet ex facie*, cum Josephus neque fabulam refert, sed veram historiam; nec τερατευόμενος omnino innuit, sed αὐτοψίαν.

Asphar, nomen lacus in agro Thecue. 1 Mac. 9.

Asphenes, Præpositus Eunuchorum regis Nebuchadonosor. Dan. 1.

Aspis, op. & mons Africæ, *Mcis* incolis, teste Curione. Sil. Ital. lib. 3.

In clypei speciem curvatis turribus Aspis.

Est etiam insula prope Cycladas, & Macedoniæ civitas, à Philippo Persei patre condita. Item ins. Lyciæ, & alia inter Lebedum & Ticum, alia Psyris vicina, alia quædam sine arboribus, & alia ultra Pissam. Steph.

Aspisii, Scythiæ intra Imaum pop. Ptol.

Aspithra, Sinarum civitas. Ptol.

Aspledon, Achaiæ urbs, *Spledon* nonnullis dicta, & *Eudielos*, i. e. *aprica*, quod hybernationi locus commodus sit, Strabo lib. 9. Bœotiæ eam tribuit Plinius, & Hesychius Phocidi.

Aspona, civitas Galatiæ. Anton.

Asporatias, Conf. Rom. Herculani collega.

Asporenus, mons Asiæ Pergamo proximus; unde templum, quod ibi est matris Deorum *Asporenum* dictum, dea quoque ipsa *Asporena* Strabo lib. 13.

Asprandus, Longobardorum rex, regn. an. 57.

Apri, duo Consules Rom. tempore Aurelii Antonini Imp.

Aspurgitani, pop. circa Mæotidem paludem. Steph.

Asrael, fil. Jaleleel. 1 Par. 4. Lat. *beatitudo Dei*, vel *intuitus fortis*, aut *gressus Dei*.

Asriel, (idem sig. quod *Asrael*) fil. Galaad filii Machir, filii Manassis. Num. 26. qui Jos. 17. *Esriel* dicitur.

Assa, civitas juxta Athon. Item vicus Scythiæ. Steph.

Assabinus, Jupiter cognominatus, & multâ religione olim cultus apud Arabas. Plin. 12. 12.

Assacana, Indiæ reg. in qua Magosa metropolis. Strabo lib. 15. Apud Steph. *Assaceni* populi vocantur.

Assara, Maurit. Cæsar. flu. Ptol. *Selsis* Castaldo.

Assaracæ, Libyæ interioris gens. Ptol.

Assaracus, Trois regis Trojanorum fil. frater Ili regis, genuit Capyn, à quo Anchises Æneæ pater. Hinc *genus Assaraci* apud Virgil. & *Assaraci tellus* pro Trojâ apud Horat.

Assecoma, Hisp. op. inter Bracaram & Asturicam. Anton.

Assedim, civitas in tribu Nephthali. Jos. 19. Lat. *venationes*, aut *insidiæ*, vel *latera*, aut Syriacè *destructiones*.

Assedones, vide *Essedones*.

Assem, nomen viri. 1 Par. 15. h. e. *noren*, seu *positio*.

Assera, orbs Chalcidensium. Steph.

Asseriates, Alpini pop. Plin. *Val de Serra* Simlero.

Assessiates, pop. Illyriæ in conventu Scardonitano, inter eos, qui eo conventu jus habent Italicum, immunesque dicuntur. Plin. 3. 21.

Assesus, urbs Milesiæ. Steph.

Assidai, genus hominum inter Judæos 2. Macch. 14.

Assidona, Hisp. Bæt. reg. vulgo *Xeres de la Frontera*.

Assinarus, vide *Asinarus*.

Assisia, apud Milesios Pallas dicta, vel *Assesia*, ab urbe *Asseso*, in quâ templum habuit.

Asso, op. olim, nunc vicus Hisp. Tarrac. *Ossea* Moletio.

Assos, Lyciæ civitas maritima in edito promuntorio sita, ad quam parum tutum est accedere. Unde proverb. *Asson eas, ut citius ad exitii terminos pervenias*; Nicostratus citharœdus.

Ἄσσον ἴθ᾽ ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ᾽ ἵκηαι.

Ubi lusus in voce *Asson*. Altera est in Æolide, Tertia in Mysiâ, ubi Sarcophagus lapis nascitur. Plin. 2. 96. & 36. 17. Vide Vossium ad Melam p. 88. Ex hâc fuit Cleanthes Stoicus philosophus, qui Zenoni Citiensi in scholâ successit, & eam Chrysippo Solensi reliquit. Strabo. lib. 13. Plinius Apolloniam vocare videtur, de quâ Act. Apost. 20. 13. Quarta in Lydiâ; Quinta in Epiro.

Assorum, mons Sami, à quo fluit *Amphilysus*. Steph.

Assoras, Siciliæ, inter Eonam & Agyrium op. Græcis Ἀσσωρὸς, & Ἀσσώριον, op. inde Ἀσσωρῖνοι, & Lat. *Assorini*. Haud incelebrem fuisse civitatem ex Dioduro lib. 54. colligere licet. Posterioribus tamen temporibus non perinde celebris fuisse videtur. Cic. Verrina 4. *Hanc virtutem Agrigentinorum imitati sunt Assorini posteà, viri fortes & fideles, sed nequaquam ex tam amplâ, neque ex tam nobili civitate.* Vide Boch. pag. 586.

Assueros, pater Darii regis Medorum Dan. 9. 1. Esdr. 4. Metastheni Artaxerxes vocatur, Josepho Cyrus, qui post Darium patruum Persis imperavit; regn. an. 40. Hebr. *Asebash verosh* i. e. *princeps & caput*.

Assum, Troadis promuntorium. Ptol. *Santiquarant* Sophiano. Vide *Assos*.

Assur, Lat. *insidians*, sive *beatus*, *aspiciens*, vel *gradiens*, filius Sem. Gen. 10. Vide Bochart. Geogr. sacr. 2. 3. Item Judææ civitas quam ædificavit Solomon.

Assuri, nomen loci. 2 Reg. 2.

Assurim, fil. Dedan, filii Jecksan. Gen. 25.

Assyria, reg. maj. Asiæ, quam Ptol. ab ortu Mediæ parte terminat, ab occasu Mesopotamiâ, à Sept. parte min. Armeniæ, juxta Niphatem montem, à Meridie Susianâ. Plinius 5. 12. ait eam Syriæ partem esse, quæ postea vocata est *Adiabene*. Strabo autem longe latiores Assyriæ fines assignat, eo nomine comprehendens Babyloniam, & maximam circumjacentium regionum partem. Vide Bochartum Geogr. Sacr. 4. 19. Tibullus 3. 6.

Eoique Arabes, dives & Assyria.

Absurdum autem videri possit, quod Assyrios juxta Thermodontem flu. statuat Dionysius. Sic enim ille

Τῇ δὲ μετ᾽ Ἀσσυρίης προχυτῆς χθονὸς ἐκτετάνυσται.

Sed cùm Assyrii imperium suum longè lateque propagarint, hinc effectum, ut gentes plurimæ Assyrio imperio olim subditæ Ἀσσύριοι, & per aphæresin Σύριοι & Σύροι, Græcis dictæ fuerint. Ita Herodotus & eum secutus Trogus Pompeius lib. 1. *Assyrii, qui posteà Syri dicti*. Sic cum Syria, seu Assyria latè sumpta, Cappadociam comprehendat, & Græci *Syros vocent, quos Persæ Cappadoces*, Herodoto teste, (Καππαδόκας (inquit) οἱ ἡμεῖς Συρίους καλέομεν, atque alibi, Οἱ Σύριοι ὑπὸ Περσέων καλεῦνται Καππαδόκαι) Dionysius generale Assyriæ nomen peculiariter usurpat pro Cappadociæ parte, juxta Irim, & Thermodontem fluvios, quæ aliis strictè *Leucosyria* dicitur. Quin & Val. Flac. lib. 5. in Assyriâ Sinopen constituit in his

Assyrios complexa sinus Stat opima Sinope,
Nympha prius, blandosque Jovis quæ luserat ignes
Cælicolis immota procis.

Apollonius etiam Cappadociam Ἀσσυρίην vocat lib. 3. Argon. Hesychius. Ἀσσύριοι, Χαλδαῖοι.

Assyrii, quo nomine Tyrios & Phœnicas designari sæpe videas, qui simpliciter *Sorim*, vel *Surim*, h. e. ipsissimi *Syri* vocabantur, & inde præfixo articulo הצורים *Hassorim*, vel *Hassurim*, i. e. *Assyrii*. Macrob. Sat. 1. 27. *Apud Assyrios sive Phœnicas lugens inducitur Dea.* Et Virg. Geor. 2.

Alba nec Assyrio fucatur lana veneno.

Assyrio veneno, id est, *purpurâ Tyriâ*. Claud. lib. 2. de Raptu Proserpinæ.

Ditibus Assyrii spumis fuscantur aheni.

Quod planius Martialis.

Quicquid Agenoreo Tyros improba cogit aheno.

Et in descriptione Beroes apud Nonnum Dionys. 41.

Ἀσσυρίη Λιβάνοιο παρεκτετάνυσται ——

Ubi

Ubi Assyrium Libanum pro Phœnicio appellat. Neq; aliud sonat *Assyria* quam *Syriam* apud Senecam Tragædum in Hippolyto.

O magna vasti Creta dominatrix freti,
Cujus per omne litus, innumeræ rates
Tennere pontum, quicquid Assyriâ tenus
Tellure Nereus pervium rostris secat.

Mare mediterraneum intelligit, quod Syria tenus interſecat. Themiſtius etiam Aſſyrios vocat ipſos Judæos. Ἀλλ᾽ ἐγὼ (inquit) ὑπομιμνήσκω καὶ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων ταῦτο τοῦτο κομψευομένων, ὡς ἄρα ὁ νοῦς τοῦ βασιλέως ἐν τῇ τοῦ Θεοῦ παλάμῃ δορυφορεῖται. Locus eſt Oratione nonâ. Ab his autem Aſſyriis plane diverſi ſunt אשורים Aſſyrii filii *Aſſur* trans Euphratem ac Tigrim; atque ipſa etiam ſcriptura Ebræa multum diſcrepat. Cujus rei ignoratione Græci ſcriptores duos populos tantâ locorum intercapedine à ſe mutuò diſſitos in unam gentem ſæpe compingunt. Inter quos Herodotus, lib. 9. cap. 63.

Aſta, Turditanorum in Hiſp. civitas, inter Sacrum promuntorium, & Herculeas columnas. *Regia* Plinio dicitur. Rudera ingentem olim fuiſſe indicant. *Maſſa de Aſta* Morali. *Aſta* autem (ut putat Bochartus) Pœnis fuit אשדה *Aſda*, vel *Eſda*, i. e. ἔκχυσις, vel ἀνάχυσις. Sic Joan. 5. 2. *Beth-eſda* eſt *domus effuſionis*, uti pridem docti obſervarunt. Cur indè dicta ſit *Aſta*, docebunt Ptolemæus & Strabo. Hic, Ἡ κατ᾽ Ἄσταν ἔκχυσις. *Quæ ad Aſtam eſt effuſio.* Ille, Ἡ κατ᾽ Ἄσταν ἀνάχυσις, καὶ ἀνάβρασις, *Quæ ad Aſtam eſt effuſio, & æſtuarium.* Eſt & *Aſta* in Liguriâ, non longè à Novariâ diſtans. Claud. lib. de 6. Conſ. Honor.

——— *Nec plus Pollentia rebus*
Contulit Auſoniis, aut mœnia vindicis Aſtæ.

Drangianæ item urbs. Ptol. & Indiæ locus. Arrian. in Periplo.

Aſtabeni, Hyrcaniæ pop. Ptol.

Aſtaboras, Æthiopiæ flu. Heliod. Æthiopic. lib. 10. & Ptolomæo.

Aſtacana, Bactrianæ urbs.
Aſtacapra, Indiæ intra Gangem urbs. } Ptol.
Aſtacenum, æſtuarium in Hiſp. Bætica.

Aſtacenus ſinus, Propontidis pars, hodie *Golfo di Nicomedia.*

Aſtacer, flu. Ponti, de quo Plin. 2. 103. *In Ponto fluvius Aſtaces rigat campos, in quibus paſtæ nigro lacte equæ gentem alunt.*

Aſtacilicis, Maurit. Cæſarienſis urbs. Ptol.

Aſtaceni, Indiæ pop. mediam reg. inter Cophenem, atque Indum habitantes. Strabo lib. 15.

Aſtacures, Africæ Propriæ gens. Ptol.

Aſtacuri, Libyæ interioris gens. Ptol.

Aſtacus, Aſiæ urbs, ſinum à ſe cognominat *Aſtacenſem*, ab *Aſtaco*, Neptuni & Olbiæ nymphæ filio. Arrianus in Bithynicis. Strabo Megarenſium coloniam eſſe ait. Eſt & civitas Acarnaniæ. Plin. Item reg. Byzantiorum, & Cephalleniæ colonia. Steph.

Aſtæ, Thraciæ gens. Steph.

Aſtageni, Arab. Fel. gens. Ptol.

Aſtanda, Ariæ opidum. Ptol.

Aſtandæ, Suidas. Ἀστάνδαι, οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι, οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ Ἄγγαροι, τὰ δὲ ὀνόματα Περσικά.

Aſtapa, Hiſp. Bæt. urbs Livio, quam Navagierus putat *Steppa* dici, aliis *Eſtepa.*

Aſtapæi, ἔθνος Λιβύης Stephano; ſed inſignitèr errat, cum ſit gens iſta in Hiſpaniâ. Meminit *Aſtapæ* urbis Appianus in Ibericis, itemque *Aſtapæorum*, atque eos Carthaginenſibus paruiſſe. Hinc error Stephani.

Aſtapus, Æthiopiæ flu. qui cum Nilo & Aſtaborâ inſulam Meroen facit. *Abanhi* Bar. Vide Plin. 5. 9.

Aſtarimus, frater Aſtarti, Tyri rex. reg. an. 9.

Aſtaroth, Lat. *greges*, ſive *divitiæ*, aut *faciens explorationem*, ſeu *tinea legis*, antiqua civitas Og regis Baſan, in quâ primum habitavere Gigantes; poſtea cecidit in ſortem tribûs Manaſſis. Sunt autem duo caſtella in Bethaniâ hoc nomine 9. m. p. inter ſe ſeparata inter Adaram & Abilam urbes. Fuit & Philiſtæorum idolum teſte Joſepho, Ant. 6. 14. quem ſuſtulerunt Judæi Samuelis juſſu. Eſt & alius Deus, quem adoravit Solomon. 1 Reg. 11.

Aſtarte, Syrorum nomen, & Sidoniorum dea, cui Solomon uni concubinarum ſuarum obſequi volens, altaria condidit. 1 Reg. 15. Ἀστάρτην ἐγὼ δοκέω Σεληναίην ἔμμεναι, inquit Lucianus de Deâ Syriâ. Falſò. Nam Ἀστάρτη ἡ παρ᾽ Ἕλλησιν Ἀφροδίτη λεγομένη, inquit Suidas, ἣν ἐλάτρευσεν ὁ Σολομών. Vide Maſium in Jos. 12. & Capellam ad an. M. 3013. & Seldenum de Diis Syris, & Bochartum Geog. Sac. p. 781. Fuit & civitatis nomen, & inſula in Æthiopiâ. Steph.

Aſtartus, Tyri rex, regn. an. 33.

Aſtaſana, Ariæ op. Ptol.

Aſtelebe, civitas Lydiæ. Steph.

Aſtelephos, Colchidis flu. Arrian. *Atelpor* Plinio, quem inter Terſon & Chryſorrhoan ponit.

Aſtenas, Hiſp. Bæt. op. Strabo.

Aſter, puer quidam, Platonis carminibus celebratus, in quem extant Epigrammata lib. 3. Antholog.

Aſteria, Heſychius Ἀστερία, ἡ Κρήτη, καὶ ἡ Δῆλος οὕτως ἐκαλεῖτο.

Aſteria, filia Cœi Titanis filii, quæ, teſte Fulgentio poſt vitiatam Latonam, à Jove dilecta eſt, à quo in Aquilam verſo oppreſſa fuit, eique ex eo concubitu Herculem peperit. Quæ tandem Jovi adverſa, ejuſque iras fugiens, deorum miſeratione in coturnicem verſa eſt, quæ ὄρτυξ Græcè dicitur, nomenque dedit inſulæ, in quam aufugerat, ubi à Jove in lapidem mutata eſt, undiſque demerſa, & ab iiſdem hùc illùc agitata; quæ tandem ob ſuſceptam Latonam ſupernatavit, & Neptuno ac Dotidi conſecrata; poſteà *Delos* dicta.

Aſteria, Hydei filia, ex Bellorophonte Hydim, ſeu Hydiſſum peperit, à quo Hydiſſus, urbs Cariæ Steph.

Aſterion, Cometæ fil. unus ex Argonautis. Orpheus in Argonauticis verſ. 161.

Ἀστερίων δ᾽ ἐπήλυθε παῖς κλυτοῖο Κομήτου,
Πειρεσιὸς ὃς ἔναιεν ἐπ᾽ Ἀπιδανοῖο ῥεέθροις.

Apollonius in Argonauticis lib. 1. verſ. 35.

Ἤλυθε δ᾽ Ἀστερίων αὐτοσχεδόν, ὅν ῥα Κομήτης
Γείνατο δινήεντος ἐφ᾽ ὕδασιν Ἀπιδανοῖο
Πειρεσιάς, ὄρεος Φυλληΐου ἀγχόθι ναίων.

Val. Flaccus Argonaut. lib. 1. verſ. 356.

——— *Celer Aſterion, quem matre carentem*
Crethæus gemino fovit pater amne Cometes.

Lege *Criſtatus.*

Aſterion, Achaiæ flu. in Nemeâ inſ. vel ſilvâ placidè fluens, fructuum juxta ripam abundantiſſimus. Statius. 4. Theb. ——— *Eraſinus & æquus*
Fluctibus Aſterion. ———

Idem ibidem. —— *Quos celer ambit*
Aſterion, Dryopumque trahens Eraſinus ariſtas.

Eſt etiam mons in Argolico ſinu. Plin. Item Theſſaliæ civitas. Hom. Iliad. β.

Οἵ τ᾽ ἔχον Ἀστέριον Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα.

Sic dicta, quod in alto monte ſitum fulgeret.

Ἀστέρ᾽ ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅς τε μάλιστα
Λαμπρὸν παμφαίνῃσι λελουμένος Ὠκεανοῖο.

Heſychius, Ἀστέριον πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ.

Aſteris, inſ. quam ſic deſcribit Hom. Odyſ. 4.

Ἔστι δέ τις νῆσος μέσσῃ ἁλὶ πετρήεσσα,
Μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης
Ἀστερίς, οὐ μεγάλη, λιμένες δ᾽ ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ
Ἀμφίδυμοι. ———

Aſteria Straboni, lib. 2. *Didaſcalio* Sophiano.

Aſterias, locus in Tenedo. Plut. Heſychius Ἀστέριοι, οἱ πρῶτοι τὴν Τένεδον κατοικήσαντες. Vide Boch. Geogr. p. 517.

Aſteropæus, Pelagonii fil. cum Pæoniis venit in auxilium Trojanis, Achilli ob occiſum Patroclum irato occurrere auſus, ab eo miſerè cæſus interiit. Item Spartanus nobilis, qui Lycurgum in formandâ Rep. juvit.

Aſteruſius, mons Cretæ ad meridiem mare ſpectans, cujus coloni civitatem ejuſdem nominis ad Caucaſum ædificaverunt. Steph. Item urbs Arab. Fel. Diod. lib. 5.

Aſthæa, Gedroſiæ inſula. Ptol.

Aſthagura, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Aſtiæ, promuntorium Thraciæ ad Boſporum, vulgo *Cecrinum*, teſte Gyllio. *Aſti* populi Straboni.

Aſtigi, urbs Hiſp. Bæt. Mela. 2. 6. quæ nunc vulgò *Ecija* dicitur. Tria hujus nominis op. fuere. Præcipua eſt hæc,

cujus plurimi mentionem faciunt. Altera erat in Celticis ad Lusitaniam, quam recenset Anton. in itinere à Cordubâ Emeritam. Sed & Plin. hujus meminisse videtur, cum in Celticis urbibus *Lastigin* enumerat, perperam, ut putat Vossius pro *Astigi*. Tertiæ situm ostendit Ptolemæus, cujus quoque mentio apud Plin. sub nomine *Astigi* veteris. Viri docti has male confundunt, utroq; enim modo scribitur *Astigi*, vel *Astigis*, vel *Astigi*.

Asto, Prosopitis Nomi Ægypti civitas, & metropolis, ubi Saturnus colebatur. Epiphanius.

Astoa, vicus Arabiæ Fel. Ptol.

Astomi, Indiæ pop. *ore carentes*, Plin. lib. 7. cap. 2. quem sis vide.

Astovia, Germ. urbs. Ptol. Aliis *Astuia*, vulgo *Bedenhusen*.

Astrabacus, δαίμων ἐπιχώριος παρὰ Λάκωσι. Clem. Alex.

Astrabe, una Cycladum, *Casos* posteà dicta.

Astræa, Astræi, Arcadiæ regis (quidam scribunt Titani fratris Saturni) & Auroræ, sive, ut Hesiodus, & alii volunt, Jovis ac Themidis Cœlo & Terrâ prognatæ filia; ob æquitatem suam *Justitia* dicta. Quæ aureo seculo è cœlis in terram migrasse, & tandèm in subsequenti æreo & ferreo, vitiis hominum crescentibus offensa in cœlum iterum subvolasse fingitur. Ovid. Met. 1.

——— Et Virgo cæde madentes
Ultima cœlestum terras Astræa reliquit.

Seneca in Octaviâ.

Neglecta terras fugit, & mores feros
Hominum, & cruentâ cæde pollutas manus
Astræa Virgo, siderum magnum decus.

Aratus in Phænomenis.

Ἀμφοτέροισι δὲ ποσσὶν ὑποσκέψαιο Βοώτεω
Παρθένον, ἥ ῥ' ἐν χερσὶ φέρει στάχυν αἰγλήεντα.
Εἴτ' οὖν Ἀστραίου κείνη γένος (ὅν ῥά τέ φασιν
Ἄστρων ἀρχαῖον πατέρ' ἔμμεναι) εἴ τέ τευ ἄλλου,
Εὔκηλος φορέοιτο. Λόγος γε μὲν ἐντρέχει ἄλλος
Ἀνθρώποις, ὡς δῆθεν ἐπιχθονίη πάρος ἦεν,
Ἤρχετο δ' ἀνθρώπων κατεναντίη, οὐδέ ποτ' ἀνδρῶν,
Οὐδέ ποτ' ἀρχαίων ἠνήνατο φῦλα γυναικῶν,
Ἀλλ' ἀναμὶξ ἐκάθητο, καὶ ἀθανάτη περ ἐοῦσα.
Καί ἑ Δίκην καλέεσκον.

Et postea.

Ἀλλ' ὅτε δὴ κἀκεῖνοι ἐτεθνασαν, οἱ δ' ἐγένοντο,
Χαλκείη γενεὴ, προτέρων ὀλοώτεροι ἄνδρες,
Οἳ πρῶτοι κακόεργον ἐχαλκεύσαντο μάχαιραν
Εἰνοδίην, πρῶτοι δὲ βοῶν ἐπάσαντ' ἀροτήρων,
Καὶ τότε μισήσασα Δίκη κείνων γένος ἀνδρῶν,
Ἔπταθ' ὑπουρανίη, ταύτην δ' ἄρα νάσσατο χώρην
Ἧχί περ ἐννυχίη ἔτι φαίνεται ἀνθρώποισι.

Hæc dum scribo veniunt mihi in mentem versus Catulli de Nupt. Pel. & Thet. quos procul dubiò cum faceret, Arati locum prædictum ante oculos habuit. Sunt a. tales.

Præsentes namque antè domos invisere castas
Sæpius, & sese mortali ostendere cœtu
Cælicolæ, nondum spretâ pietate solebant.
Sæpè Pater Divûm templo in fulgente revisens
Annua dùm festis venissent sacra diebus,
Conspexit terrâ Centum procurrere currus.
Sæpè vagus Liber Parnassi è vertice summo
Thyadas effusis evantes crinibus egit, &c.
Sæpè in letifero belli certamine Mavors,
Aut rapidi Tritonis hera, aut Rhamnusia virgo
Armatas hominum est præsens hortata catervas.
Sed postquam tellus scelere est imbuta nefando,
Justitiamque omnes cupidâ de mente fugarunt,
Perfudere manus fraterno sanguine fratres,
Destitit extinctos natus lugere parentes,
Optavit genitor primævi funera nati
Liber ut innuptæ potiretur flore novercæ,
Ignaro mater substernens se impia nato,
Impia non verita est Divos scelerare penates.
Omnia fanda, nefanda, malo permista furore,
Justificam nobis mentem avertere Deorum.
Quare nec tales dignantur visere cœtus
Nec se contingi patiuntur lumine claro.

Astræa, civitas Illyriæ. Steph.

Astræum, op. Macedoniæ. Ptol.

Astræus, Titanum unus, qui contra Deos arma sumpsit, Astrææ pater, quam ex Aurorâ genuit, nec non & ventos omnes, quos, cùm fratres adversus Jovem bellum movissent, omnes armavit, & in superos emisit. Item flu. Macedoniæ. Ælianus.

Astrampsychus, author antiquus, scripsit *de curâ asinorum*, & ὀνειροκριτικόν, i. e. *de conjectatione somniorum*. Suidas.

Astrapæus, Jupiter à *coruscatione* sic dictus.

Astrassus, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Astrata, Arabici sinûs insula. Ptol. *Carassa* hodiè, ut ex tabb. apparet.

Astreus, unus fuit ex iis, qui in aulâ Cephei regis Perseo vim inferre conati, ab eodem sunt interfecti. Ovid. Met. 5.

Occidit & Celadon Mendesius, occidit Astreus.

Astrobi, Indica gens. Arrian.

Astrologus, Hercules dictus est, quod eo die se flammis injecit, quo futura erat Solis obscuratio. Festus.

Astromela, urbs Narbonensis provinciæ maritima, *Martiguez* hodiè Pineto.

Astur, qui ab *Asturiâ* est. Mart. de Asturconibus.

Hic brevis ad numerum rapidos qui colligit ungues
Venit ab auriferis gentibus Astur equus.

Item Hetruscus quidam, qui Æneæ suppetias tulit adversus Turnum. Virg. Æn. 10.

Astura, *Stura*, *Stora*, & *Astora*, op. olim, nunc exiguum castrum, & flu. Latii apud Circeios. Festus fluvium ait. 6. m. p. ab urbe fluere. Sed hic *Stura* in agro Laurenti, *Storas* Straboni vocatur, diversus ab *Astura*, qui 5. m. p. abest ab Antio Circeios versus, ubi Cicero à Marci Antonii militibus fugiens, interfectus est.

Astures, Hisp. Tarracon. pop. Gallæcis proximi, aurifodinis, & equis quondàm tolutariis nobilitati, quibus non vulgaris in cursu, sed mollis alterno crurum explicatu glomeratio. De auri fossoribus Asturibus res notissima est Luc. lib. 4.

Non se tam penitus, tam longè luce relictâ
Merserit Asturii scrutator pallidus auri.

Ubi perperam *Assyrii* auri nunc circumfertur.

Sil. Ital. lib. 1. ——— *Astur avarus*
Visceribus laceræ telluris mergitur imis,
Et redit infelix effosso concolor auro.

Mart. lib. 10. ep. 16.

Accipe Callaicis quicquid fodit Astur in arvis.

Claud. in Prob. & Olybr. Consul.

——— *Quidquid tellure revulsi*
Callaicis fodiens rimatur collibus Astur.

Ità locum istum felicitèr emendavit doctiss. Nicol. Heinsius, cui hanc notam debeo. Horum reg. *Asturia*, vulgò *Las Esturias*.

Asturica, Augusta, Asturum urbs, olim Roma, vulgò *Astorga*.

Asturicani, Sarm. Asiaticæ gens. Ptol.

Asturum lucus, Hisp. Tarracon. urbs. Ptol. hodiè *Oviedo*.

Astusapes, Nili nomen. Plin. 5. 9.

Asty, vel *Astu*, Diod. Sic. nomen, quo olim Græciæ urbes vocabantur; Athenæ autem & Alexandria per excellentiam. Steph.

Astyages, Cyaxaris fil. Persarum & Medorum rex, pater Mandanæ, quæ Cambysi, mediocris dignitatis Persæ, nupta Cyrum peperit; de quo multa Herodotus & Justinus.

Astyalus, Trojanus, à Neoptolemo interemptus Hom. Iliad. 6.

Astyanassa, Helenæ, uxoris Menelai, ancilla lascivissima; prima de variis concubitûs modis librum conscripsit; cujus exemplum posteà imitati sunt Philænis, & Elephantine. Suidas. Hesychius, Ἀστυάνασσα, Ἑλένης θεράπαινα, ἥτις πρώτη εὗρεν Ἀφροδίτης, καὶ ἀκόλαστα σχήματα. Vide Scalig. ad Catalect. p. 203.

Astyanax, unicus Hectoris ex Andromache fil. natus post inchoatum bellum Trojanum, quem Ulysses, naves è Sigeo solvens de turri dedit in præceps. Ovid Met. 13.

Mittitur Astyanax illis de turribus, unde
Pugnantem pro se, proavitaque regna tuentem
Sæpè videre patrem monstratum à matre solebat.

Seneca

Seneca Tragædus.

Præceps ut altis cecidit à muris puer,
Flevit Achivum turba quod facit nefas.

Hinc jocus Martialis 8. 6.

Miratus fueris cùm prisca toreumata multum,
In Priami cyathis Astyanacta bibes.

Hoc est, *Vinum novum in veteribus poculis.* Hesychius, Ἀστύαναξ. ἰχθύς τις οὕτως καλεῖται, καὶ ὁ τοῦ Ἕκτορος παῖς.

Astycratia, Æoli filia. Hom. Odyss. 10.

Astydamus, Atheniensis edidit Tragœdias 42. vicit 5. Primus ex auditoribus Socratis se ad poeticam convertit. Alius prioris fil. & ipse Tragicus. Suidas. Item histrio, Morsimi fil. Huic cum statoa in theatro ponenda decreta fuisset, qood in agendo Parthenæum sese gnaviter ac scitè gessisset, titulum ipse conscripsit, in quo suas laudes complectebatur. Unde Proverb. *Astydamas seipsum laudat.*

Astydamia, Ἀκάστου γυνή. Hesychius.

Astydamia, Ormeoi filia, quam Hercules, patre prius occiso, rapuit. Ovidius.

Nec referam partus Ormeni nympha tuos.

Astydamas, Milesius, ab Ariobarzane Persarum satrapâ invitatus, novem coovivis paratas epulas solus absumpsisse dicitur.

Astylas, unus ex Centauris futura prænoscens, fratres monuit, oe bellum adversus Lapithas moverent, exortoque in nuptiis bello, ipse sibi rimens, unà cum Nesso fugam arripuit. Ovid. Met. 12.

Quique suis frustra bellum dissuaserat augur
Astylus, ille etiam metuenti vulnera Nesso
Ne fuge, ad Herculeos, inquit, servaberis arcus.

Astylus, vel *Astyllus*, Crotoniata, cursor tribus Olympicis continuis vicit, stadio, diaulo, & dolicho. Quod autem in ultimo se Hieronis magistrum, ac Syracusanum à præcone declarari fecerat, Crotoniatæ irati, statuam ejus fregerunt, ejusq; bona publicarunt. Pausan. & Plato in Legg. qui eum non tam cursu, quàm perpetuâ virginitate clarum prædicat.

Astymedusa, Oedipi uxor, quam repudiatâ matre, prius matrimonio sibi conjunctâ, sed incognitâ duxit; quæ, ut liberis prioris conjugis infensum parentem faceret, apud patrem eos accusavit, tanquam qui se de stupro appellassent, quapropter Oedipus iratus, regnum cruentum reliquit.

Astynome, Chrysæ, Apollinis sacerdotis filia, quam Achilles, Lyrnesso expugnatâ, secum abstulit. Hesych. Ἀστυνόμη, ἡ Χρυσηὶς ὑπὸ τῶν νεωτέρων.

Astynomi, Athenis erant X viri, quibus cura psaltriarum ac tibicinum (alii addunt & viarum) incumbebat, de quibus Plato de Rep. lib. 6. Hesych. Ἀστυνόμος, ὁ διοικῶν τὰ τοῦ ἄστυ.

Astynomus, de Cypro commentatus videtur. Plin. 5. 31. Vide Steph. in Κύπρος.

Astynous, Princeps Trojanus à Diomede interfectus. Hom. Iliad. 5.

Astyoche, Actoris filia, quam in cœnaculo paternæ domus Mars oppressit, ex quâ genuit Ascalaphum & Jalmenum. Hom. Iliad. 2. Item uxor Telephi, mater Eurypyli. Qu. Calaber. 6.

Τὸν γὰρ δὴ τίκτε δῖα κασιγνήτη Πριάμοιο
Ἀστυόχη κρατεροῖσιν ἐν ἀγκοίνῃσι μιγεῖσα
Τηλέφου. ———

Astyochia, ab Hercule, ex Ephyre Laconiæ civitate capta, ex quâ Tlepolemum genuit. Hom. Iliad. 2.

Ὃν τέκεν Ἀστυόχεια βίῃ Ἡρακληείῃ
Τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.

Astypalæa, una Cycladum. Stephanus. Ἀστυπάλαια νῆσος, μία τῶν Κυκλάδων, &c. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἀστυπαλαίας τῆς Ἀγκαίου μητρός. Hanc porro *Astypaleam* Phœnicis fuisse filiam scribunt veteres. Pausanias in Achaicis. Ἄσιος δὲ ὁ Ἀμφιπτολέμου Σάμιος ἐποίησεν ἐν τοῖς ἔπεσιν ὡς Φοίνικι ἐκ Περιμήδης... Ὁ μὲν Ἀγκαῖος υἱὸς Ἀστυπαλαίας ἦν τοῦ Φοίνικος. Schol. Apollonii, lib. 1. Argon. ... Vox Græca quidem est *Astypalæa* notissimæ significationis, atque, ut vult Themistagoras, ita dicta est Sami portio ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ αὐτῆς ὄντος ἄστεος. Sed cùm Sami regnaverit Ancæus, tam Sami portionem, quam insulam, de quâ jam agimus, ab Ancæi matre putamus *Astypalæam* appellatam. Quo nomine si verè dicta est, aliam esse oportet vocis originem, quam quæ primâ fronte videtur. Absurdum enim est, ut Græco nomine, eoque à vetustate opidi sumpto vocetur Phœnissa mulier. Itaque, si divinare licet, *Astypalæa* verum nomen fuerit איסתפלא *astipella, ab humilitate* ductum. Syris enim אשתפל *estappel* sig. *sese dejicere & humiliare*. Item *Astypalæa* Coæ urbs. Strabo lib. 14. Ἡ δὲ τῶν Κῴων πόλις ἐκαλεῖτο τὸ παλαιὸν Ἀστυπάλαια, nempe ab illâ ipsâ *Astypalæâ* Phœnicis filiâ, de quâ diximus. Hinc Stephanus Ἀστυπάλαια, νῆσος, μία τῶν Κυκλάδων, &c. δευτέρα πόλις ἐν Κῷ. Tertia insula civitatem habens inter Rhodum & Cretam, quarta urbs in Samo, quinta promuntorium juxta Atticam. Ovid. 2. de Art. Am.

Cinctaque piscosis Astypalæa vadis.

Idem Ovid. Metam. lib. 7.

Hinc Anaphen sibi jungit & Astypaleia regna.

Astyphilus, Posidoniates, vates qui Junioni Atheniensi, cui erat familiaris, mortem prædixit, ex præcedentibus prodigiis. Plut. in Cimone.

Astyr, Memnonis auriga, à quo *Astyres* populi Gallæcis proximi dicti sunt.

Astyra, vel *Astyrum*, civitas Mysiæ juxta Troadem. Est & vicus prope Adramyttium; item civitas Phœniciæ, ubi Minerva *Astyris* colebatur; alia Bœotiæ juxta Potnias. Steph.

Astyron, urbs in recessu Illyrici maris ab Argonautis condita, à Colchis *Polas* dicta. Strabo ex Callimacho.

Asuada, Palæstinæ op. Lib. Notit.

Asuciandæ, Sarmatiæ Asiaticæ pop. Plin.

Asulu, op. in agro Brixiano. *Asulani* populi. Plin. 3. 5.

Asuru, op. propè Philiscum ad Euphratem. Plin. 5. 16.

Asurus, vide *Asorus*.

Asychis, Ægypti rex. Herodot. lib. 2.

Asylas, vates quidam apud Virg. Æn. 10. Vide *Asilas*.

Asylum, templum à Romulo ædificatum. Græcè Ἄσυλον, habet affinitatem cum Ebræo אשל quod est *nemus*. Et silvas interdum fuisse *Asylum*, vel fidem fecerit hoc Maronis. Virg. Æn. 8.

Hinc lucum ingentem, quem Romulus acer Asylum
Retulit. ———

Sed ferè templa potius, quam nemora *Asylum* erant. Unde Liv. lib. 35. *Eâ religione, & eo jure sancto, quo sunt templa, quæ Asyla Græci appellant.* Vide Vossium in *Asylum*.

Asyncritus, nomen viri. Rom. 16. Lat. *Incomparabilis*.

Asyphus, Matinaticæ fons. Ptol.

A T.

Atabuli, Æthiopiæ sub Ægypto gens. Plin.

Atabulus, ventus in Apuliâ præcipuè spirans. Horat. 1. Sat. 5.

Incipit ex illo montes Appulia notos
Ostentare mihi, quos torret Atabulus ——

Porphyrio sic dictum ait, qu. ἀπὸ τοῦ τὴν ἄτην βάλλειν, quòd nocumentum, pestilentiamque infertat. Ventum hunc *Horatianum* vocat Gellius lib. 2. cap. 22.

Atabyris, vel *Atabyrium*, Rhodi mons celeberrimus, in cujus vertice templum habuit Jupiter.

Atabyrius, Strab. lib. 14. ubi de Rhodo. Ἔστι δ' ὁ Ἀτάβυρις ὄρος τῶν ἐνταῦθα ὑψηλότατον, ἐν ᾧ ἱερὸν Διὸς Ἀταβυρίου. Rhianus apud Steph. Ἀταβύριον ὄρος Ῥόδου, &c. ἐξ οὗ καὶ Ἀταβύριος Ζεύς. Apollodorus de Althemene. Περιοικεῖ τινι τόπῳ τῆς Ῥόδου, &c. ἀναβὰς δὲ ἐπὶ τὸ Ἀταβύριον καλούμενον ὄρος ἐθεάσατο τὰς πέριξ νήσους. Diodorus lib. 5. Ἐπὶ δ' ὄρους Ἀταμύρου (lege Ἀταβύρου) Διὸς ἱερὸν ἱδρύσατο τοῦ προσαγορευομένου Ἀταμυρίου (lege Ἀταβυρίου) Pindar. Olymp. 7. Ὦ Ζεῦ πάτερ νώτοισιν Ἀταβυρίου μεδέων. Ubi Scholiastes. Ἐπάνω τοῦ ὄρους ἵδρυται ὁ Ζεὺς Jupiter i. e. Jovis templum. Et paulo post Εἰσὶ δὲ χαλκαῖ βόες ἐν αὐτῷ, αἵτινες ὅταν μέλλῃ ἀτοπόν τι γενέσθαι, μυκῶνται. Quod ipsum habet Tzetzes. Chil 5. Hist. 138. Phœnicia hæc est fabula, cujus mens est: In eo templo fuisse augures, qui imminentia mala præmonebant. Phœnicibus sc. אלוף מנחש voces ambiguæ sunt, quibus & *doctor augur* significatur, & *bos ex ære*. Quod posterius ideo amplexi sunt fabularum architecti, quia παραδοξότερον. Ab hoc monte insula dicta.

Atabyria,

Atabyria, Hesychius. Ἀταβυρία ἡ Ῥόδος πάλαι, rescribe ἡ Ῥόδος. Plinius. *Vocitata est antea Ophiusa, Asteria, &c. Atabyria* ex rege. Imò à monte quem diximus, qui Phœnicibus erat תבור *Thabor*; unde est quod in Appiani Mithridaticis sine α legitur Ταβύριν Διὸς ἱερόν. Ejusdem nominis montem,& opidū in Phœnice ex S. Scripturâ notissimum Josephus, Aquila, Symmachus *Itabyrium* nominant, & Polybius Ἀταβύριον. lib. 5. Fuit & in Siciliâ circa Agrigentum, Polybio teste, lib. 9. ἱερὸν Διὸς Ἀταβυρίου, καθάπερ καὶ παρὰ Ῥοδίοις. Nempe ad montem cognominem, de quo Pindari Scholiastes, & Stephanus ex Timæo. Ἔστι καὶ Σικελίας Ἀταβύριον. Sed eam Siciliæ partem Punicis nominibus scatere, nihil mirum est, cum illam Pœni diu tenuerint. De cætero quid vel *Tabor*, vel *Atabyrion* sig. non usquequaq; constat, nisi quod Hesych. Ἀταβύριον interpretatur ὄρος ἔνθα θηρία συνάγονται; neqne fortasse id malè, cum *Thabor* ad בר, vel ביר alludat. Syri sic vocant locum incultum feris pascendis destinatum, Dan. 2. vers. 38. Bochartus.

Atacini, pop. Narbonenses, ab *Atace* amne ejus provinciæ dicti, à quibus Romæ *Atacinorum* nomen.

Atad, id est, *rhamnus*, sive *spinetum*, locus trans Jordanem. ubi exequias peregerunt filii Israel super mortem Jacob, tertio ab Hierichunte lapide, 2. m. p. à Jordane, qui locus posteà dictus est *Abel Mitzraim*, h. e. *planctus Ægypti*. Gen. 50. lege *Arad*.

Ataca, urbs Laconiæ, & alia Phœniciæ. Steph.

Atalanta, Arcadica virgo,& venatrix, Jasii sive Jasionis, vel, ut alii malunt, Abantis regis Argivorum. Filia quæ conservandæ virginitatis studio Dianæ se dedit comitem, sub quâ meruit in silvis, adeo ut vastissimum aprum interfecerit in Arcadiâ unà cum Meleagro filio regis Oenei, cui postea nupsit, & ex eo Parthenopœum suscepit. *Nonacria* dicitur Ovidio Met. 8. à Nonacri Arcadiæ monte.

——— *Sume mei spolium Nonacria juris.*

Item *Nonacrina* eidem 2. de Art. Am.

Quid fuit asperius Nonacrina Atalantâ?

Jasis Propertio à patre dicta lib. 1.

Milanion nullos fugiendo Tulle labores
Sævitiam duræ contudit Jasidos.

Ubi Milanion est Meleager. Musæus.

Παρθένος ἦν τὸ πάλαι ποτ' Ἀρκαδίης Ἀταλάντα
Ἣ ποτε Μειλανίωνος ἐρασσαμένου φύγεν εὐνὴν,
Παρθενίης ἀλέγουσα, χολωσαμένης δ' Ἀφροδίτης
Τὸν πάρος οὐκ ἐπόθησεν ἐνὶ κραδίῃ θέτο πάσῃ.

Calydoniaca Manilio vocatur. Sic enim Ille-

Et Calydoniacam bellantem rupe puellam.

Unde Hieronymus contra Jovinianum: *Referunt fabulæ Atalantam Calydoniam virginem, semper in venatibus, semper in sylvis, non tumentes uteros fæminarum, fastidiaque conceptuum, sed expeditam & castam amasse virtutem.* De hâc plura Ælianus Var. Hist. 13. 1.

Atalanta, Schœnei, Scyri regis, filia, quæ cum pedum agilitate præstaret, eâ lege in procos cui su certabat, ut nuberet ei, à quo vinceretur. Puellæ formâ captus adolescens Hippomanes, venit in certamen, acceptis à Venere tribus malis aureis, quæ currens sensim projecit in terram, ut his colligendis occupata virgo tardius ad metam perveniret. Itaque cum victa esset, pactâ conditione eidem nupsit. Ambo tamen mutati sunt in leones, quòd in templo Cybeles, neglectâ religione coivissent. Ovidius Met. 10.

Hinc Atalantæus. Stat. Theb. 4.

Jamque Atalantæas implerat nuncius aures.

Atalanta, vulgo *Talandi*, inf. parva cum opido Eubœæ adiacens è reg. Opuntis urb. Bœotiæ. Vide Steph.

Ataphrni, gens Arabiæ. Steph.

Ataranta, Libyæ populi. Arrianus.

Atabicis, civitas in Propontide inf. Steph.

Atara, Lat. *corona*, altera uxor Jerahmeel primogeniti Esrom. 1 Par. 2.

Atarna, urbs Mysiæ. Steph.

Atarnes, Darii Persarum regis frater. Herod. lib. 7. Item Scythiæ flu. *Moravia* hodiè ut putat Peucerus.

Atarnites, Atarnæ tyrannus, de quo Ovid. in Ibin.

Aut, ut Atarnites insutus pelle juvenci
Turpiter ad dominum præda ferare tuum.

Quidam *Acharnides* legunt, sed sic Turnebus emendat, ac de Hermiâ Atarnæ tyranno intelligit Aristotelis necessario, eidemque percharo.

Ataroth, civitas in tribu Gad. Num. 32.

Ataroth-adar, civitas in tribu Ephraim Jos. 16.

Atas, vel *Athas*, puer miræ agilitatis, qui, Vipsanio Consule, à meridiè ad vesperam 75. m. p. concurrit, magnâ omnium admiratione. Mart. 4. 19.

Seve levem cursu vincere quæris Atham.

Vide Plin. 7. 20. & Alex. Neap. 2. 21.

Ataulphus, Gothorum rex A. D. 412. decreverat Romam vel diripere, vel expugnare, eamque Gothiam nuncupare, nisi Placidia Honorii soror, & uxor ipsius barbari ferocientem animam & jam sceleri paratum verbis emollivisset. Paul. Diac.

Atax, flu. Gall. Narbon. ex Pyrenæo monte oriens, & Narbonam perfluens, vulgo *Aude* Lucanus lib. 1.

Mitis Atax Latias gaudet non ferre carinas.

Tibullus lib. 1. Eleg. 7.

Hunc fore Aquitanas posset qui fundere gentes,
Quem tremeret forti milite victus Atax.

Sidonius Apollinaris.

Atacem tonare cum suis oloribus.

Ate, Dea homines malis implicans, mentesque eorum seducens, cui repellendæ & placandæ Litæ Jovis filiæ oppositæ sunt, quæ tanto sunt tardiores, quanto noxa est gravior. Ἄτη enim Græcis *noxa* dicitur. Hom. Iliad. 7.

Ἄτη πρέσβα Διὸς θυγάτηρ, ἣ πάντας ἀᾶται.

Ategua, Hisp. Bæt. urbs. Dionys. *Tebala Veia*, seu *Teivela* Morali. Scribitur *Attegua*.

Ateia, Palmyrenæ opidum.

Atella, Campaniæ op. à quo *ludi Atellani*, fuit enim in illo Amphitheatrum egregium. Steph. Juven. Sat. 6.

Urbicus exodio risum movet Atellanæ
Gestibus Antonoes. ———

Ad cujus versûs explicationem mirè faciunt hæc Livii lib. 7. *Postquam lege hâc fabularum ab risu ac soluto joco res avocabatur, & ludus in artem paulatim verterat, juventus, histrionibus fabularum actu relicto, ipsa inter se more antiquo ridicula intexta versibus jactitare cœpit, quæ indè exodia postea appellata, consertaque fabellis potissimùm Atellanis sunt: quod genus ludorum ab Oscis acceptum, tenuit juventus, nec ab histrionibus pollui passa est. Eò institutum manet, ut actores Atellanorum nec tribu moveantur, & stipendia, tanquam expertes artis ludicræ faciant.* Corn. Tacitus Annalium lib. 4. *Oscum quoddam ludicrum, levissimæ apud vulgus oblectationis, eò flagitiorum & virium venisse, ut auctoritate patrum coercendum sit. Pulsi tum histriones Italiâ.* long 38. 11. lat. 40. 35.

Atelos, inf. unguento nobilis. Callimacho. Vide *Agathusa*.

Atelphos, Colchidis amnis. Plin.

Atena, pars tribus Antiochidis. Steph.

Atepomarus, Gallorum regulus, Romanis belligerans, non ante se cessurum dixit, quam ipsi suas ad coitum uxores exposuissent. Cæterum ancillarum consilio servas mittentes, barbaros lassos incredibili sopore captos accipiunt quæ erumpentes in Gallos victoriam reportarunt. Retana siquidem (hæc enim author extitit consilii) per caprificum muros ascendens, Consulibus signum dederat. Ex eo autem facto festus dies institutus Ancillarum appellatur. Plut. in Paral.

Ater, mons in regione Cyrenaicâ. Plin. 5. 5.

Atergatis, quam & *Atergatam* & *Derceto* Strabo lib. 16. appellat, Dea Ascalonitarum Syriæ, quam Plinius prodigiosam vocat, quòd simulacrum ejus superiore parte mulierem, reliquâ piscem referr. Diod. Sic. lib. 2. Αὕτη δὲ τὸ μὲν πρόσωπον ἔχει γυναικὸς, τὸ δ' ἄλλο σῶμα πᾶν ἰχθύος. Neque aliter Lucianus testis αὐτόπτης in Syriâ Deâ. Δερκετοῦς δὲ εἶδος ἐν Φοινίκῃ ἐθεησάμην, θέημα ξένον, ἡμισέη μὲν γυνὴ, τὸ δὲ ὁκόσον ἐκ μηρῶν ἐς ἄκρους πόδας ἰχθύος οὐρὴ ἀποτείνεται. Hanc referunt fuisse matrem Semiramidis, quæ ob amissam pudicitiam tantum animo dolorem concepit, ut sese in lacum præcipitem dedarit: cumque cadaver ejus ab urinatoribus inveniri non posset, creditum est eam in piscem fuisse transformatam. Quo factum est, ut deinceps à piscium esu vicini populi religiosissimè abstinerent. Undè & *Atergatim* dictam volunt, quasi ἄτερ γάτιδος, quod Syris *sine piscibus* sonat.

sonat. Macrobius vero Sat. 1. duo fuisse Assyriorum numina tradit, *Adad* & *Atergatim*, ex quibus omnia gigni arbitrabantur; per *Adad*, *Solem*, per *Atergatim*, *terram* intelligentes. Athenæus lib. 8. verum Reginæ nomen *Gatis* fuisse refert, quæ, cum obsoniorum esset avidissima, edictum promulgasse, ne quis pisces ederet ἄτερ Γάτιδος, *prater Gatidem*. Tum imperitum vulgus ex ἄτερ & Γάτις unam conflasse vocem Ἀτεργάτις. Sed antiqui in etymis eruendis mirificè nugari solent. Vossius itaque ab אדר *addir*, *magnus*, *potiens*, & דג *dag*, *piscis* deducit. Culta vero non in Syriâ modo, sed etiam ipsâ Parthiâ, ut indicat Isidorus Characenus in Parthiæ periegesi Ἔνθεν Βεμβύκη πόλις, ἐν ᾗ ἱερὸν Ἀταργάτι.

Aterium, Siciliæ civitas. Steph.

Aternus, Pelignorum flu. in Italiâ per agrum Adrianum in mare Adriaticum illabens, hodiè *Pescara*. Vide Cluverium Ital. Ant. lib. 2. cap. 12.

Ateste, civitas Venetæ regionis. Ejus mem. Plin. 17.17. *Corellius eques Romanus, Ateste genitus*. Ptolemæus. Τῆς δὲ Οὐενετίας μεσόγειοι πόλεις, Οὐικετία, Βέλουνον, Ἄκελον, Ὀπιτέργιον, Ἀτεστὴ. Tac. Hist. 3. *Inde Pataviam & Ateste partibus adjunxere*. Coloniam fuisse Romanorum, author est Plin. 3.18. Inde coloni atq; opidani *Atestani* dicebantur. Mart. 10.93.

Perfer Atestinæ nondum vulgata Sabinæ
Carmina, purpureâ sed modo sata togâ.

Hodiè castellum, vulgò *Esta*, long. 33. 10. lat. 44. 30.

Aetroaa, Hisp. Bæt. urbs. Strabo.

Athac, Eunuchus, Esth. 4. Lat. *percutiens*, *humilians*, vel *subiiciens*.

Athach, civitas. 1 Reg. 30. Lat. *hora tua*, sive *tempus tuum*.

Athaias, vir, 1 Esdr. 11. i. e. *hora* vel *tempus Domini*.

Athalai, vir, 1. Esdr. 10. i. e. *hora mea*, vel *tempus meum*.

Athalaricus, Gothorum rex in Italiâ cum Amalasunthâ matre imperavit an. 8. Quùm autèm à matre prudentissimâ fœminâ in bonis artibus institueretur, id indignè ferentes Gothi, matri illum eripiunt, & remotis præceptoribus, ipsi juvenes adjungunt, cum quibus simul bellicis artibus assuefieret, sed ab illis corruptus paulò post morbo lethali contracto obiit.

Athalia, mater Ochosiæ filii Joram regis Judæ, filia Amri regis Israel. 4 Reg. 8. Lat. *hora*, vel *tempus Domini*.

Athamanes, pop. Ætoliæ. Plin. 4. 2.

Athamania, reg. Illyriæ, vel Thessaliæ. Steph.

Athamantes, Epiri pop. Lucan. lib. 3.

Tum qui Dardaniam tenet Oricon, & vagus altis
Dispersus silvis Athamas.

Athamas, Æoli fil. rex Thebarum, Nephelen uxorem duxit, ex quâ Hellen & Phryxum genuit; sed Nephele insaniâ à Libero Patre concitata, cum in silvas abiisset, *Athamas* liberis suis Ino, Cadmi filiam, superinduxit novercam, quæ eos tot apud patrem accusationibus, tot dolis eò compulit, ut conscenso aureo Ariete, fugâ sibi consulerent. Quapropter Juno irata, furias in *Athamantem* immisit, quæ in tantam rabiem eum duxerunt, ut cùm Ino ad se venire videret, hanc leænam, & filios ejus catulos arbitratus, rapto Learcho ex filiis altero, saxo illisferit, quod Ino videns, cum Melicerte alterâ prole fugiens, se ex rupe in mare precipitem dedit. Ovid. Met. 4.

Deque sinu matris ridentem, & parva Learchum
Brachia tendentem rapit, & bis terque per auras
More rotat fundæ, rigidoque infantia saxo
Discutit ora ferox. Idem Fast. lib. 6.
His agitur furiis Athamas sub imagine falsâ
Tuque cadis patriâ, parve Learche, manu.

Athamas, Phthiotidis in Thassaliâ mons. Item flu. certo tempore ligna incendens. Ovid. Met. 15.

Admotis Athamantis aquis incendere lignum
Narratur, minimos cum Luna recessit in orbes.

Sed tu lege *Athamanis*.

Athanadas, de rebus Ambraciotarum volumen conscripsit, teste Antonino Liberali. Vossius.

Athanagia, urbs Hisp. citer. in Ilergetibus. Livius. long. 23. 15. lat. 42. 20.

Athanagildus, Gothorum rex. Regn. an. 14.

Athanai, fil. Zara. 1 Par. 6. Lat. *fortis* sive *asininus*, aut *donans*.

Athanaricus, Hisp. rex, regn. an. 11. Item Gothorum rex.

Athanasius, Præsul Alexandrinus, educatus ab Alexandro ejus civitatis Præsule, olim Diaconus, In Concilio Niceno Arianorum hostis acerrimus, deinde maximas per pessus insidias ad Constantem, Galliarum regem perfugit Volater. Moritur A. D. 377. cum Episcopatum Alexandrinum pace, belloque gessisset annis 46. post multiplicia illa pro Ecclesiâ certamina, quorum similia Episcoporum, aut Doctorum Ecclesiæ, neminem sustinuisse unquam legimus. Genebrard. Chron. lib. 3.

Athanati, apud Persas dicebantur 10 millia virorum delectorū ex Persis ad militiam, quorum si quis aut nece aut morbo numerum minuisset, confestim substituebatur alius. Hesychius Ἀθάνατοι, τάγμα ἱππέων παρὰ Πέρσαις μυρίων ἀνδρῶν. Suidas. Ἀθάνατοι μύριοι Περσῶν ὁπλῖται. Idem in *Xerxes*. Εἶχε δὲ ὁπλίτας μυρίους, οὓς Ἀθανάτους ἐκάλει. Q. Curt. lib. 3. *Proximi ibant quos Persæ Immortales vocant, ad decem millia*. Quem numerum adfirmat quoque Procopius de bello Persico. Vide Herod. lib. 7.

Athanas, petra, locus Scythiæ, vel Thraciæ circa Istri flu. ostia, ad Sindi campum. Euripides in Cyclope.

Athanis, res Siculas memoriæ prodidit. Athenæus lib. 3. Vide Voss. H. Gr. l. 3. p. 336.

Athar, civitas in tribu Simeon Jos. 19. Lat. *oratio*, sive *deprecatio*.

Athara, Atergatis sic dicta. Cæl. Rhod. lib. 23.

Atharrabis, urbs Ægypti. Steph.

Atharsata, fil. Achelai. 2 Esd. 19. de quo & Esdr. 1. 2. 8.

Athena, Cataldi (qui postea Episcopus fuit) mater erat, quæ in partu mortua, ab ipso Cataldo primùm nato ad vitam solo amplexu revocata est.

Athena, Græcis *Minerva* dicitur. Ἀθηνᾶς nomen (inquit Phurnutus) est δυσετυμολόγητον, h. e. ejusmodi, ut difficile sit ejus causam adserre; atque hoc satis apparet ex ridiculis illis rationibus, quas non Grammatici modo, sed Philosophi quoq; & in his Plato in Cratylo adducunt. Mihi dubium non est, (inquit Vossius) quin ab Oriente vel Ægypto nomen hoc acceperit. Non absurdè deducas ab איתן *ethan*, quod est *fortis*, *perennis*. Malim tamen à Chaldæo, ac Talmudicis etiam frequentato תנה *tena*, quod idem valet ac שנה *Shana*, nempe ut Græcis, ita & Orienti mos etiam fuit S & T literas commutare. Valet autem utrumque *meditari*, *commentari*, *studere*, *docere*. Itaque hinc Doctores, qui excepere Synagogam magnam, *Tanaim* dicti. Inde igitur Ἀθηνᾶ studiorum ac doctrinæ præses. Articulus Hebræo *Thana* præmittitur, sed spiritu mutato, quod in compluribus fieri sat notum. Ἀθηνᾶ vero אדוני *Adoni*, i. e. *Domina* Capello dici videtur.

Athenæ, civitas Græciæ inter Macedoniam & Achaiam, in eâ litorali reg. quæ olim *Acta*, dein *Attica* vocata. Hanc Cecrops primus condidit, unde *Cecropia* dicta. Posteà à Mopso *Mopsopia* & ab Ione, Xuthi filio, *Ionia*; postremò autem *Athena* à Minervâ, quam Græci Ἀθήνην vocant. Ferunt enim Neptunum cum Minervâ de urbis hujus nomine contendisse, tandemque inter eos ita convenisse, ut urbi nomen imponeret, qui utilius humano generi munus edidisset. Cumque Neptunus equum, Pallas oleam produxisset, victum suffragio uno Neptunum Minervæ concessisse, quæ urbem recens conditam de nomine suo *Athenas* appellavit. Vide Hyginum Fab. Poet. cap. 164. Fuit hæc civitas omnium bonarum artium inventrix, Philosophorum & Oratorum mater, & poetarum alumna. Cic. 1. de Orat. *Ut omittam Græciam, quæ semper eloquentiæ princeps esse voluit: atque illas omnium doctrinarum inventrices Athenas, in quibus summa dicendi vis & inventa est & perfecta*. Horat. 2. Ep. 2. *Adjecere bonæ paulo plus artis Athenæ*. Propertius 3. 21.

Magnum iter ad doctas proficisci cogor Athenas.

Vicus nunc est, & ab Italis ac Turcis *Satines* appellatur, Vadiano auctore. Fruges primùm ibi inventas, aut invectas Diodorus Sic. author est; Inde *frugum parentem* Florus vocat, 3. 5. Vide & Lucretium initio lib. sexti. *Antiquitate* non tantum sed *humanitate*, atque *doctrinâ* omnes alias urbes præstare, Corn. Nepos in Vitâ Attici tradit. Ac hinc *Athenas* pro literis Juvenalis posuit. Sat. 15. vers. 110.

Nunc totas Graias nostrasque habet orbis Athenas.

Id est, *Romanos literas & Graecas*, ut rectè Scholiastes vetus interpretatur. De *Athenarum* urbe apud Dicæarchum Lysippi Græci Comici versus extant, qui Latinè sic sonant

Si nunquam Athenas videris, nu stipes es:
Si visa te urbs haud traxerit, asinus meras:
Si visâ abire poteris, es cantherius.
Hac namque vere urbs Graeca.

Populi *Athenienses*. Cic. pro Flacco. *Adsunt Athenienses, unde humanitas, doctrina, religio, fruges, jura, leges ortæ, atque in omnes terras distributæ putantur.* Eosdem *humanos naturâ & misericordes* Plut. in Pelopida vocat. Idem *iracundos, suspicaces, facetos, suarum laudum cupidos* eos fuisse tradit Præceptis Politicis non procul à principio. De iisdem Ciceronis illud est, *Scire ea, quæ recta sunt, sed facere nolle.* Vide & Dicæarchum de moribus, atque ingenio Atheniensium. *Celeres, & supra vires ad conandum audaces* eosdem Legati Rhodiorum arguunt apud Livium 45. 23. Varro de L. L. *Cum trina fuerint Athenæ, ab unâ dicti Athenai, ab alterâ Athenienses, à tertiâ Athenopolita.* Vide Steph. D. Paulus *Athenas* κατείδωλον πόλιν vocat, h. e. *idolis refertam urbem*. Act. 17. Unde Philost. de Apollonio 4. 6. φιλοθύτας τοὺς Ἀθηναίους εἶδεν: Ideoque eum Timasione disserens ait, σωφρονέστερον ἀεὶ πάντων θεῶν λέγειν εὖ, καὶ ταῦτα Ἀθήνῃσι. Vide Suidam in Τιμασίας. Quin & Pausanias de Atheniensibus loquens ait eos εὐσεβεῖν θεοὺς ἄλλων πλέον. Et alibi Ἀθηναίοις περισσότερόν τι, ἢ τοῖς ἄλλοις εἰς τὰ θεῖα ἐστὶ σπουδῆς. Strabo. Ἀθηναῖοι δ᾽ ὥσπερ ἀεὶ τὰ ἄλλα φιλοξενοῦντες διατελοῦσιν, οὕτω καὶ περὶ τοὺς θεούς. Himerius orat. contra Epicurum *Cum Athenas dixi*, inquit, τὸ μέγιστον εἶπον τῆς εὐσεβείας κεφάλαιον. Maximus Tyrius διαλ. λβ. Ὁ Ἀθηναίων δῆμος ἴσχει κατὰ δαιμόνια ἐπιεικῶς φιλότιμον. Joseph. l. 2. contra Apionem, Ἀθηναίους δ᾽ Ἑλλήνων εὐσεβεστάτους πάντες λέγουσι. Sophocl. in Oedip. Col.

Οἳ γ᾽ εἴπερ εἴ τις γῆ θεοὺς ἐπίσταται
Τιμαῖς σεβάζειν, ἥδε τῷδ᾽ ὑπερφέρει.

Porrò *Athenis* omnibus Europæ, Asiæ & Africæ Diis posita est Ara sic inscripta.

ΘΕΟΙΣ ΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΚΑΙ ΛΙΒΥΗΣ
ΘΕΩΙ ΑΓΝΩΣΤΩΙ
ΚΑΙ
ΞΕΝΩΙ.

Eandem volunt hanc ipsam nonnulli, de quâ D. Paulus ubi suprà. Vide sis illic Oecumenium ac Theophylactum, & Priezum. *Athenienses* autem viri propriè dicti, *Atticæ* mulieres. Eustathius Σημείωσαι Ἀθηναῖον ἄνδρα dici, sed non ita γυναῖκα Ἀθηναίαν, sed Ἀττικήν, ἢ Ἀστήν. Stephanus tamen & Ἀθηναίαν dici tradit. Vide eum in Ἀθῆναι.

Athenæa, Minervæ sacra quæ Erichthonius Athenis intulit, eaque ut quotannis celebrarentur, instituit. Pausan.

Athenæum, locus Minervæ dicatum, ubi Professores studia sua profitebantur. Jul. Capitol. & Lampridius.

Athenæum, quod & Minervæ promuntorium, vulgò *Capo di Campanella*, & *Capo di Massa*, teste Scipione Mazzella. Est autem promunt. Picentinorum contra Capreas insulas, Surrento proximum. *Athenæum* alterum apud Dionys. Halicarn. in orâ Magnæ Græciæ; *Roscia* vulgò dictum.

Athenæus, Cosmographus Græcus. Item Peripateticus Philosophus è Seleucia Ciliciæ, Augusti temporibus, princeps aliquandiu patriæ suæ, deinde contractâ amicitiâ cum Murænâ, qui contra Augustum conspiraverat, cum illo aufugit, captusque cum insons reperiretur, revertens Romam, multis eum salutantibus, illud Euripidis respondit.

Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
Λιπών. Strabo.

Athenæus, de *machinis bellicis* librum conscripsit, qui hodieque superest. Videtor Vossius de Scient. Mathem. pag. 290.

Athenæus, Naucratita Grammaticus, librum *Deipnosophistarum* composuit, varium opus, & eruditum, ut Plinius alter Græcus fere dici possit: quod ad nos sanè haud integrum pervenit, ejus epitome ab Hermolao Byzantino tantum relicta. Suidas. Vide Casaub. & Vossium de Hist. Gr. Item *Athenæum* historicos, qui quid de Semiramide literis prodiderit, narrat elegantèr Diod. Siculus lib. 2. Eamque historiam indè, sed tacito Diodori nomine exscripsit Muretus Var. lect. 6. 17. Esse autem *Athenæum* hunc alium à Naucratitâ, satis ex temporum ratione liquet; ille enim floruit sub Antonino, Diodorus autem sub Augusto Cæsare.

Athenion, Atheniensis Imp. cujus maxima fuit crudelitas bello Mithridatico. Rhod. 22. 21. Item pictor eximius. Plin. 35. 11.

Athenocles, res Assyriacas prodidit, teste Agathiâ lib 2. Hist. suæ, ubi ait, Berosum, Athenoclem, & Simacum antiquissimas Assyriorum & Medorum res conscripsisse.

Athenodorus, Philosophus, de cujus ætate nemo ambigit, nam Augustus eum Tiberio præposuit, ut constat ex Suetonio; imò & Augusti ipsius Præceptor antea fuerat, teste Luciano in Macrobiis; Cui hoc documentum dedit, Cum, Cæsar, ira Te ceperit, nihil prius, neq; dixeris, neq; feceris, quam ipsa 24 elementa Græcarum literarum recensueris. De patriâ non convenit inter omnes. Theodorus Metochita in Hist. Rom. compendio Alexandrinum vocat. Verba ejus in Vitâ Augusti hæc sunt Σοφὸς δέ τις Ἀλεξανδρεύς, Ἀθηνόδωρος ὄνομα. Similitèr Cedrenus & Manasses. Sed Eusebio Tarsensis est, itemque Straboni, qui *Athenodori* ipsius ætate vixit, ex quo etiam cognoscimus *Cananiten* vocatum fuisse. Sic enim ait lib. 14. Ἀθηνόδωρος ὁ τοῦ Σάνδωνος, ὃν καὶ Κανανίτην φασὶν ἀπὸ κώμης τινός, Καίσαρος καθηγήσατο, καὶ τιμῆς ἔτυχε μεγάλης, ubi etiam refert, ut jam senex in melius mutarit statum patriæ suæ, quem perverterat Boethus, & poeta & civis malus. Quod etiam innuit Lucianus ubi suprà. Ἀθηνόδωρος Σάνδωνος Ταρσεὺς Στωϊκός, ὃς καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστοῦ θεοῦ, ὑφ᾽ οὗ ἡ Ταρσέων πόλις καὶ φόρων ἐκουφίσθη, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βιοὺς, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ τιμὰς ὁ Ταρσέων δῆμος αὐτῷ κατ᾽ ἔτος ἑκάστου ἀπονέμει, ὡς ἥρωι. Plutarchus in Publicolâ eum citat ἐν τῷ πρὸς Ὀκταουίαν τὴν Καίσαρος ἀδελφήν. Scripsit etiam περὶ σπουδῆς καὶ παιδιᾶς, teste Athenæo; item περιπάτων, sive *dissertationum* libros, quorum 8 citat Laertius. Quæstionem etiam de Oceano, & æstu ejus tractasse ex Strab. lib. 1. constat, ubi de hâc re remittit nos ad Posidonium & *Athenodorum*, nisi hic diversus sit à priori. Nam Strabo lib 16. præter eum, etiam alterum fuisse ejus nominis ait, itidem Tarsensem, cognomento *Cordylionem*, qui cum M. Catone vixerit, atque apud eum diem suum obierit. Vide Steph. in Ἀγχιάλη. Vossius.

Athenodorus, Eretriensis, libros ὑπομνημάτων scripsit, ex quorum 8 quædam de Thetidis & Medeæ in Thessaliâ super pulchritudine certamine retulit Ptolemæus Hephæstionis, cognomento *Chennus*, in novæ ad variam eruditionem historiæ libro 5. & inde Photius Cod. 190. Item sculptor marmorarius Plinio memoratus. lib. 34. cap. 8.

Athenopolis, op. Gall. Narbon. Plin. 3. 5. *Ries* quibusdam, aliis *Tres*. *Tres* Pineto, *Teres*, sive *Eres* Moletio.

Athesis, flu. Gall. Cisalpinæ, ex finibus Rhætorum per fines Tridentinorum, urbem ipsam alluens, deinde Veronam dividens, ad latus Padi paludes ingrediens, non longe à Brundusio in Adriaticum mare influit. Germanis *Eesh* hodiè vocatur. Niger vult Strabonis *Atagin* esse. Virg. Æn. 9.

Quales aeriæ liquentia flumina circum
Sive Padi ripis, Athesin seu propter amœnum
Consurgant geminæ quercus, intonsaque cælo
Attollunt capita, & sublimi vertice nutant.

Ubi epitheton minimè otiosum addidit. Celebrata siquidem hujus flu. amœnitas. Cassiodor. ep. 48. lib. 3. *Nunc Athesis interfluit honorus, amœni gurgitis puritate præterfluit, causam præstans muniminis & decoris.* Claud. in Epithal. Hon. fluvios numerans aptos voluptatibus, principe loco *Athesin* adhibet, & cum aliis alia assignet, ut Mincio susurros apum, Pado electrum, Tago aurum, huic uni dat choreas versu illo.

Athesis strepat choreis.

Contrà tamen scribit auctor ἄδηλος Paneg. Const. *Athesis ille saxis asper, & gurgitibus verticosus, & impetu ferox.* Sed hæc extrema ad celeritatem refer, quâ hic amnis celebris. Sidon. Apollinaris ep. 5. lib. 1. *Velocem Athesin,*

pigrum

pigrum Mincium Quod accepit à Claudiano; Sic enim ille.
——— *Et velox Athesis, tardusque meatu*
Mincius. ——— ———

Athilla, rex Pannoniæ, superbus incessu, huc atque illuc oculos circumferens, ut elata potentia in ipso corporis motu appareret. E Galliâ reversus, Budam fratrem (qui regnum occupaverat) de medio sustulit. Paulus Jovius.

Athinius, Saracenorum rex.

Athis, Syriæ urbs ad Euphratem. Ptol.

Athiso, flu. Insubrum Plut. *La Tosa*, vide *Atiso*.

Athlibis, urbs Ægypti; alia Arabiæ Steph.

Athlula, Arab. urbs. Dio. *Epibula* Xiphilino.

Athmatha, i. e. *lacerta*, vel *stellio*, civitas in tribu Judæ. Jos. 19.

Athmonum, pars Cecropis tribûs. Steph.

Athona, Arabum urbs. Jos. Ant. 14. 2.

Athos, mons Macedoniæ, instar peninsulæ in mare Ægæum excurrens, cujus umbra in Lemnum ins. inde in ort. 87. m. p. distantem usque pertingit. Plin. 4.12. Unde adagium. *Athos celat latera bovis Lemniæ*; de iis qui gloriam aliorum obscurant, ut *Athos* simulacrum bovis Lemniæ ex candido lapide factum & excisum. Thucydides lib. 4. Ἄθως, ὄρος ὑψηλόν. Virg. Æn. 12. *Quantus Athos, aut quantus Eryx.* Hic est mons ille qui perfossus à Xerxe. Æschines contra Ctesiphontem Ὁ τὸν Ἄθω διορύξας. Luc. lib. 2.

Tales fama canit tumidam super æquora Xerxem
Construxisse vias, multum cum pontibus ausus,
Europamque Asiæ, Sestonque admovit Abydo,
Incessitque fretum rapidi super Hellesponti,
Non Eurum, Zephyrumque timens: cum vela, ratesq;
In medium deferret Athon.

Juvenal. Sat. 10. — *Creditur olim*
Velificatus Athos. Claudianus.
Seu te cana gelu Rhodope, seu remige Medo
Sollicitatus Athos. Idem.
Nil Rhodope, nil vastus Athos, nil profuit Æmus.

Leporibus olim abundasse innuit Ovid. 2. de Art. Am.
Quot lepores in Atho: quot apes pascuntur in Hyblâ.

Est & *Athos* urbs in hoc monte. Steph & locus in Ægypto. Euseb. Præp, Evang. lib. 9. Inde *Athous Jupiter* in vertice montis cultus. Pausan. Hesychius Ἀθῷος, ὁ ἐπὶ Ἄθω τῷ ὄρει ἱδρυμένος ἀνδριὰς ὁ Ζεύς. Mons hodie *M. Santo* dicitur, Græcis Ἅγιον ὄρος. Turcis *Seididag* vocatur. Cæterum de *Jove Athoo* nonnulli interpretantur imaginem, quæ in Athoitarum nummis comparet. Sed ea potius de *Atho* Gigante est accipienda, cujus menti. Nicander apud Stephanum.

Καί τις Ἄθω τ... ...ος, &c.

In toto Stephano vix alter est isto corruptior locus, quem sic restituit Is. Vossius.

καί τις Ἄθω τέτει ὕψος: ἰδὼν Θρήικος ἀπ' αἴης
Ἐκλύσαι, ἀσάλευτον ... ὑπὸ λίμνης,
Ἢ ... χείρεσσι δύω ... ἐπὶ Λήμνῳ
Ἠλιβάτω ... Κανάστραιον ... ἄκρης.

Hoc est quod vult, Athon quendam Gigantem bello contra Deos, cum tam vastam molem viderat in solo Thracio, inde solvisse eam, fundatam prius sub immensâ palude. Unde avellens radicitus, ambabus manibus montem illum jactavit propè Lemnum insulam ad pedem promuntorii Canastræ. Hunc montem perforasse Xerxem supra ostendimus, quod inter celebriorum Sophistarum materias assumptum fuisse, ex Luciano & Hermogene licet colligere. Mela 2.2. ex emendatione Is. Vossii *A Xerxe in Graios tendente perfossus, transfugatusq; est, factus freto navigabili pervius.* Hanc Xerxis fossam, quæ erat mille quingentorum passuum, sive 12 stadiorum, fretum similiter vocat Plinius. Catullus vero *mare* in coma Beronices.

Cum Medi peperere novum mare, cumque juventus
Per medium classi barbara navit Athon.

Meliores auctores passim *Atho* dicunt τὸν Ἄθω. non *Athon*. Sed & *Athonem* qui vocant, rectè faciunt, sic Cicero & alii. Corruptissimus est Ammiani Marcellini locus, lib. 31. de hâc ipsâ Athonis fossâ, quem ab aliis jam depositum si emendat Is. Vossius. *Resipiscant tandem memoria veteres Medicas acies ductantes ad Græciam: quæ ductum Hellesponti occupantes, & discidio quodam fabrili, mare sub imo Athonis pede quæsitum, exponunt, & turmatim apud Doriscum exercitus recensitos, concordante omni posteritate, ut fabulosæ sunt lectæ.* Bellonius, qui angustias peninsulæ, quam efficit *Athos*, lustravit, & ipse quoque hanc Xerxis fossam fabulosam esse existimabat; nempè quià nulla incisionum vestigia invenit. Sed qui fieri potuisset, ut per tot secula ductus aquæ ad pedem tam vasti montis situs, servari potuisset? Hoc illud ipsum est, quamobrèm Græci laborem illum Xerxis stultum & insanum adpellarunt, gnari fossam istam à defluviis & impendentibus ruinis statim esse obruendam. Æliani tamen seculo, vestigia hujus perfossionis extitisse videntur; locus est lib. 13. de Anim cap. 20.

Athres, flu. Scythiæ Europææ. Herod. *Labus* hodie.

Athribis, *Athribitis*, Nomi metropolis præcise in medio τοῦ Δέλτα, qu. d. *cor pyri*, ut ex veteri Grammatico Ægyptio Orione docet Etymologus, Ἄθριβις πόλις Αἰγυπτιακή, ... Ἐπειδή ... ἄλλως ... καρδίαν ... Ὠρίων. Nempe Ægyptiis ἀθ, vel ἀθ est *cor*, ut scribit Horus Hieroglyphicôn lib. 1. cap. 7. & ῥιβ, vel ῥιβι *pyrum*. Vide Boch. Phaleg. 4. 24.

Athritæ, Arab. Fel. gens. Ptol.

Athrulla, Arabiæ op. Strabo.

Athymbra, urbs Cariæ juxta Mæandrum, *Nyssa* posteà dicta, ab *Athymbro* condita. Strabo 14.

Athyras, Thraciæ flu. Ptol. hodie *Acqua dolce* Plinio *Atyras*; Item *Athyra* pl. num. urbs episcopalis, & nunc metropolis ibidem.

Athyta, sacrificia quæ ἄνευ θυμάτων, i. e. *sine victimis* offerebantur Diis. Cæl. Rhod. 12. 1. Ἀκαπνόθυτα Luciano q. *sine fumo*, & proindè *exigua*, qualia sunt inopum, quibus non esset victimarum copia.

Atia, Romanorum urbs in Campaniâ, à Samnitibus expugnata. Diod. Sic. lib. 20.

Atilæ, vide *Atyla*.

Atilia, pagus Vindeliciæ in Bavariâ apud Danubium. *Altenburum* Aventino, *Azelburum* Welsero.

Atilia, gens Romanorum plebeja, sed antiqua, ex quâ nonnulli egregii viri prodierunt.

Atiliana, Hisp. Tar. op. inter Asturicam & Tarraconem. Anton. *Saldava*, op. Navarræ, teste Zuritâ.

Atina, hodie *Atino*, civitas vetus Campaniæ. Virg. Æn. 7.
——— *Atina potens, Tiburque superbum.*

Mart. 10. 92.
Mari, quieta cultor & comes vitæ,
Quo cive prisca gloriatur Atina.

Sil. Ital. lib. 8. —— *Nec monte nivoso*
Descendens Atina aberat.

Pop. *Atinates*. Servius in Virg. locum prædictum. *Civitas est juxta Pomptinas paludes dicta Atina, à morbis, qui Græcè* Ἄται *dicuntur, quos paludis vicinitas creat.* Sanè curiosum Grammaticum ut haud rarò alias, hic quoque se prodit Servius potius quam Geographum; à Pomptinis enim paludibus longè abest *Atina* apud ipsum Apenninum montem in edito, &, ut Silius ait, *nivoso colle* sita.

Atinetus, libertus Cæsaris, ut ipse testatur in marmore dicato cineribus uxoris Homonœæ, cum epitaphio pulcherrimo, quod se legisse Romæ Tortellius testatur.

Atintania, pars Macedoniæ. Steph.

Atinum, Lucaniæ op. apud flu. Tanagrum, inter Polam, & Salam. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 1254.

Atiso, Insubrum fluvius, Verbanum lacum influens, *Tosa* hodie vocatur, testibus Leandro, & Castilionæo. Hujus Plut. mem. in C. Mario; Ubi Xylander & Cruserius *Athesin* interpretantur, quàm benè ipsi viderint. *Atisis* habet Liviana epitome. Vide omnino Cluver. Ital. Ant. l. 1 p. 139.

Atlanta, vel *Atalanta*, civitas Locrorum, terræ motu insula facta ante Platonis nativitatem. Euseb.

Atlantica, insulæ duæ, quas beatas & fortunatas vocant, parvo inter se mari divisæ, decem millibus stadiorum à Libyâ distantes. Imbres illic rari, mediocresque, venti plurimum suaves ac roriferi. Solum pingue, nullo humano studio excultum perdulces fructus otiosæ multitudini præbet. Aer sincerus & temperatus, ac mediocri mutatione per tempora contentus. Nam qui à terrâ perflant

 venti,

venti, Boreas & Aquilo, propter longinquitatem, vasta & inania incedentes spatia, fatigantur priusquam ad eas perveniant; qui vero à mari perflant, Argestæ,] & Zephyri refrigerantes raros ac temperatos imbres ex pelago efferunt. Illic *campi Elysii*, & *beatorum domicilia* ab Homero, Horatio, reliquisque poetis esse dicuntur. Has Plinius Hesperidas vocare videtur; nam & duas etiam numerat in mari Atlantico, easque ultra Gorgonas, præternavigatione Atlantis dierum 40. distare ait. Erunt fortasse *Spagnola* & *Cuba*. Ortelius.

Atlantes, Æthiopiæ pop. Herodoto, Melæ, ac Plinio, inter quos nullam nominum appellationem esse aiunt. Hi fortè hodiè regnum *Borneo* dictum habitant, cujus incolas nullum proprium nomen habere tradit Jo. Leo, omnesq; à quodam accidente appellari; ut quem procerâ staturâ conspiciunt, *procerum*; quem pinguedine onustum, *pinguem*; sic *cæcum*, *calvum*, *surdum*, &c nominant.

Atlantides, Africæ pop. tum pietate & religione insignes habiti, tum erga advenas & peregrinos hospitalitate clari. Hi ab se Deorum genus manasse asserebant; Primum vero Deum Uranum i. e. Cœlum apud se regnasse prædicabant, & plures duxisse uxores, ex quibus 45 liberos sustulit, præcipueque ex *Titeâ* 17, qui à matre *Titanes* vocati sunt. Diod. Sic. lib. 4. Euseb. 2 Præp. Ev.

Atlas, Mauritaniæ rex, Promethei frater, qui cum oraculo monitus esset, ut caveret à Jovis filio, nullum hospitio suscipiebat; quod Perseus Jovis ex Danae filius indignè ferens, ostendit ei caput Gorgonis, quo conspecto *Atlas* in montem conversus est tam excelsum, ut ejus cacumen cerni nequeat. Lucan. lib. 9.

Illa sub Hesperiis stantem Titana columnis
In cautes Atlanta dedit.

Fabulam refert Ovid. Mutationum lib. 4.

Quantus erat mons factus Atlas, nam barba, comaq;
In silvas abeunt: juga sunt humerique manusque;
Quod caput ante fuit, summo est in monte cacumen;
Ossa lapis fiunt; tum partes altus in omnes
Crevit in immensum (sic Dii statuistis) & omne
Cum tot sideribus cœlum requievit in illo.

Virgil. Æn 4.

Illâ fretus agit ventos, & turbida tranat
Nubila, jamq; volans apicem, & latera ardua cernit
Atlantis duri, cœlum qui vertice fulcit;
Atlantis, cinctum assiduè cui nubibus atris
Piniferum caput, & vento pulsatur & imbri:
Nix humeros infusa tegit, tum flumina mento
Præcipitant senis, & glacie riget horrida barba.

Quam *Atlantis* descriptionem sic imitatur Silius lib. 1.

Nec patitur nomen proferri longius Atlas;
Atlas subducto tacturus vertice cœlum,
Sidera nubiferum fulcit caput, ætheriasque
Erigit æternum compages ardua cervix;
Canet barba gelu, frontemque immanibus umbris
Pinea silva premit, vastant cava tempora venti,
Nimbosoque ruunt spumantia flumina rictu.

Montem hunc *Africæ* fabulosissimũ vocat Plinius, & meritò. Fabulis autem ab ipsâ montis altitudine occasio data, undè cœlum ab eo sustineri fingitur: *Quo magis surgit exilior est, & quod altius quam conspici potest usque ad nubila erigitur, cœlum & sidera non tangere modo vertice, sed sustinere quoque dictus est*, uti loquitur Pomponius lib. 3. cap. 11. Hic Proverb. Ἄτλας τὸν οὐρανὸν, subaudi ὑποδέχεται, dici solitum de iis, qui sese magnis & molestis involvunt negotiis, ipsique sibi malum accersunt. Nam hic *Atlas*, ut quidam aiunt, Cœlum hospitio excepit; deprehensus autem quòd illi struxisset insidias, præceps datus est in *mare Atlanticum*. Ferunt autem *Atlantem* Astrologiæ fuisse peritissimum, deque sphærâ primum inter homines disputasse, quâ ex re visus est cœlum suis humeris sustinere. Scribunt autem duos esse montes in Mauritaniâ *Atlantes* dictos. Primus major dicitur, in oram litoream Oceani Occidentalis & Atlantici desinens, ipsamque Mauritaniam à Libyâ interiore separans, cujus promuntorium *Capod Alguer* à nautis nominatur. Secundus minor vocatur, regnum Fessanum à Marocchico dividens, *Errif* hodiè Marmolio teste. Tres autem *Atlantes* fuisse testatur Servius. Unus rex Italiæ, & pater Electræ uxoris Coryti. Alter Arcadiæ rex, & pater Maiæ, ex quâ natus est Mercurius. Tertius Maurus, qui dictus est Maximus. Sumitur nonnunquam à Poetis *Atlas* pro hominis simulacro, columnas ædium sustinente, aut ædificium ipsum, ad similitudinem *Atlantis*, cælum humero torquentis, qui etiam *Telamones* dicuntur. Est & *Atlas*, teste Herodoto lib. 4. fluvius ex Æmo monte nascens, & Aquilonem versus in Istrum defluens. Hinc *Atlanticus* adjectivum, ut *Atlanticum mare*, i. e. ea pars Oceani, quæ Mauritaniam ab Occidente alluit. Cic. de Somn. Scip. *Omnis terra quæ colitur à vobis, parva quædam insula, circumfusa illo mari, quod Atlanticum, quod magnum, quod Oceanum appellatis in terrâ.* Horat. Carm. 1 Od 31.

——— *Quippe ter & quater*
Anno revisent æquor Atlanticum
Impune. ——————

Et *Atlanteus*. Idem Horatius Carm. 1 Od. 34.

Quo Styx & invisi horrida Tænari
Sedes, Atlanteusque finis
Concutitur ———

Et *Pleiades Atlantea* apud Ovid. 3. Fast. Hinc *Atlantides*, & per epenthesin *Atlantiades*. Mercurius Maiæ fil. & Atlantis nepos. Ovid. Met. 8.

Venit Atlantiades positis caducifer alis.

Porro *Atlantides* 15. filiæ Atlantis fuere, ex Plione Oceani, vel Deucalionis filiâ, quæ etiam Vergiliæ dicuntur, quarum 5 Hyades, nominatæ à fratre Hyâ, sororibus plurimum dilecto, reliquæ Pleiades à matre. Alii 7. tantum numerant, quarum una, quod Sisypho nupsit, non videtur. Virg. Geor. 1.

Ante tibi Eoæ Atlantides abscondantur.

Vitruvius lib. 6. cap. 10. *Atlantides, quas nos Vergilias, Græci autem πλειάδας nominant, cum sideribus in mundo sunt dedicata.*

Atranisphe, Arab. Fel. vicus. Ptol.

Atmas, Scytha adeò otium detestabatur, ut diceret se, si quando ab omni negotio esset feriatus, nihil admodum ab equisonibus differre. Cæl. Rhod. 12. 1.

Atossa, filia Cyri. *Atossa* olim Persis imperavit, epistolarumque conscriptionem invenit. Tatianus ex Hellanico.

Atraces, Ætoliæ pop. quibus nomen dedit *Atrax*, Ætoli fil. Regio eorum *Atracia*, unde *Atracis* Hippodamia dicta. Ovid. in Epist.

An fera Centauris indicere bella coegit
Atracis Æmonios Hippodamia viros?

Vide *Atrax*.

Atræ, civitas inter Euphratem & Tigrim. Steph. Item Arabiæ civitas apud Zonaram.

Atramita, pop. Arab. Fel. Steph. Vide *Chatramita*.

Atrani, pop. Hirpinorum in Italiâ. Plin.

Atrapum, locus prope Thermopylas per quem Xerxes Lacædemonios aggressus est. Appian.

Atratinus, Cons. Rom. Fulvii collega. Item Cœlii accusator, in Orat. Ciceronis pro illo, male *Atracinus* dicitur.

Atrax, & *Atracia*, Thessaliæ civitas. Inde *Atracius*. Unde *Atraciam artem* Statius appellavit *Magiam*, quæ apud Thessalos plurimùm viguit. Sic enim ille. 1 Theb.

——— *Qualis per nubila Phœbes*
Atracia rubet arte labor.

Claud. in Coss. Prob. & Olybr. secundum quædam exemplaria.

Haud secus Atraciam Lunâ regnante per Arcton
Sidereæ cedunt acies. Prop. lib. 1.
Et dicam Atracis licet hæc confidat in oris.

Atrax, Ætoliæ flu. qui infunditur Jonio, & ab eo est initium Achaiæ. Catullus.

Smyrna cavas Atracis penitus mittetur ad undas.

Vide Strab. lib. 9. & Plin. 11. 4.

Atrebates, Galliæ populi, à quibus *vestes Atrebaticæ*, quanquam *Atribaticas* vocat Suidas, de coloris atri ratione. Sunt autem *Atrebates* textrino percelebres. Horum metropolis *Atrebatum*, recentioribus *Artesia*, vulgo *Artois* nominatur. long. 23. 55. lat. 50. 15.

Atrebatii, pop. Albionis. Ptol. quorum regio *Berkshire*, Camdeno ac Lelando testibus. Opida *Okingham*, *Reading*

Illsly

lliſy, &c inter Londinum & Sariſburiam in occid.

Atreue, civitas. Stephanus.

Atreni, populi circa Armeniam. Herodian. lib. 3.

Atreus, Pelopis & Hippodamiæ fil. rex Mycenarum, Thyeſten fratrem concubitu uxoris ſuæ Æropes uſum exilio mulctavit, cui deinde revocato proprios filios, quos ex Ærope ſuſceperat, comedendos appoſuit: cujus facinoris horrore Sol retroceſſiſſe fertur, revocato ad auroram curſu. Unde Ovid. Triſt. 2.

Si non Æropen frater ſceleratus amaſſet,
Averſos Solis non legeremus equos.

Quod ut Thyeſtes ulciſceretur, cum propriâ filiâ Pelopeâ concubuit, & ex eâ Ægiſthum ſuſcepit, qui *Atrei* filium Agamemnonem interfecit. Horat. ad Piſones.

Aut humana palam coquat exta nefarius Atreus.

Ovid. Ponticorum primo.

Non tibi Theromedon, cruduſque rogabitur Atreus.

Atri, populi apud quos ne minimum quidem futari licebat. Euſeb. lib. 6. Præp. Evang.

Atria, urbs juxta Venetias. Ptol. poſteà *Adria* dicta, unde mare *Adriaticum* nominatum. Stephanus aliam *Atriam* Boiorum, gentis Celticæ commemorat.

Atrianorum paludes, quæ *Septem maria* vocantur. Plin. 3. 16. Locus eſt circa Padi oſtia, *Ravenna paludes* Strab. lib. 5.

Atrianus, Italiæ flu. Ptol. *Tartaro* Mercatori.

Atricani, Italiæ pop. Dionyſ. Hal. lib. 5.

Atrida, Atrei filii, Agamemnon & Menelaus.

Atropatia, Stephano altera ex partibus Mediæ, ita dicta ab *Atropato* duce, qui eam à Macedone vi tutatus eſt. Media enim diſtributa eſt in duas partes, quarum altera Major appellatur, cujus metropolis eſt *Ecbatana*, altera Minor, quæ & *Atropatia* dicitur Straboni lib. 11. Pop. *Atropateni*. Dionyſius verſ. 1019:

Γηλάι τε Μάρδοι τε, ἠδ' ἀγροὶ Ἀτροπατηνοί.

Gelos, & Mardos in Atropatenâ reg. plerique ſtatuunt: eos tamen ab Atropatenis diſtinguit Dionyſius, non niſi cultiores reg. illius incolas Atropatenos vocans; cum Geli, Mardi, aliique monticolæ μεταναστάι καὶ λῃστρικοί, teſte Strabone, lib. 11. & quidem Scythici generis fuerint. Cætera Atropatenes ἀδαίμονα χώρα, vocat Strabo, ut Dionyſius, ἱερὰ δηλία γαίη.

Atropos, una ex Parcis, quaſi quæ ad nullius preces convertatur. Stat. 4. Silv. 8.

His ſenium, longaque decus virtutis & alba
Atropos, & patrius laurus promiſit Apollo.

Mart. 10. 45. *Gaudia tu differs; at non & ſtamina differt*
Atropos, atque omnis ſcribitur hora tibi.

Atta, civitas Arab. Fel. Ptol.

Atta, Poeta Comicus. Horatius.

Recte, necne crocum, floreſque perambulet Attæ
Fabula. ————

Attabas, & Numenius, latrones famoſiſſimi proverbio locum fecere. *Convenerunt Attabas & Numenius.*

Attarana, Armeniæ maj. op. Ptol.

Attaci, Serica gens. Plin. 7. 17.

Attacotti, Marcellin. Scotorum populi H. Lhuyd, Buchananus putat eos inter Hadriani & Severi vallum habitaſſe.

Attacum, Hiſp. Tar. op. Ptol. *Alegon* Moletio, *Ateca* Cluſio.

Attali, latrones, Atabum gens. Plin.

Attalia, urbs Pamphyliæ Archiep. maritima & primaria regionis, ubi Præfectus moratur, ab *Attalo* rege condita. Strabo. Stephano urbs Lyciæ. Aliqui vero (ut idem ſcribit) Ciliciæ Corycum ſic nominarunt. Aulæa Attalica olim in pretio fuere Properr. 2. 32.

Scilicet umbroſis ſordet Pompeia columnis
Porticus aulæis nobilis Attalicis.

Sil. Ital. lib. 14.

Læta Tyros, quæque Attalicis variata per artem
Aulæis ſcribuntur acu.

Attalis, tribus Atticæ. Steph.

Attalus, Macedo, infenſiſſimus hoſtis Alexandro Quin. Curtius lib. 6. Fuit & *Attalus* quidam Philoſophus; Item Martyr nobilis, de quo vide ſis Euſeb. 5. 3.

Attalus, Pergami rex, pecuniâ, & ſplendidâ; abundantique ſupellectile ditiſſimus. Plin. lib. 8. Propertius

Nec ſit in Attalico mors mea nixa toro.

Hic à Pop. Rom. donatus eſt eo regno; cum liberos autem non haberet, eundem Pop. Rom. hæredem fecit; ejuſque ſubſtantia ampliſſima Romam eſt allata. Nimirum in Teſtamento ſcriptum erat POP. ROMANUS MEORUM HÆRES ESTO: quod largâ & liberali quâdam interpretatione Romani à privato inſtrumento Regis, ad regnum ipſum extenderunt: quod alias ſine conſenſu populi tranſire validè haud poſſit. Ideoque cum ait Horatius lib. 2. od. 18.

—— *Nec Attali Ignotus hæres regiam occupavi.*

Notaſſe poëtam Romanos, non jure factos hæredes *Attali*, vetus Scholiaſtes obſervat. Vide Berneggerum ad Florum 2. 20. N. 2. 6. Sed Grotius docet, regna quædam alienari poſſe lib. 1. de Jure B. ac P. & lib. 3. cap. 20. Unde *Attalica veſtes* pro ſplendidis, item *conditiones Attalicæ* pro ingentibus divitiis. Horat. Od. 1.

——— *Attalicis conditionibus*
Nunquam dimoveas. Prop. 4. 6.
Sellaque ab Attalicis putria ſigna toris.

Idem 3. 17. *Attalicas ſupera veſtes.*

Attalyda, urbs Lydiæ. Steph.

Attaſii, Maſſagetarum, & Sacarum gens. Strab. *Sogdiana* populi. Plinio.

Attea, Aſiæ pagus ad ſinum Adramyttenum. Strabo.

Atteiatis, Italiæ op. in Piceno. Lib. de limitibus.

Atteius Philologus, libertinus, Athenis natus, quem Capito *Atteius* J. C. ejus Patronus, inter Grammaticos Rhetorem, & inter Rhetores Grammaticum fuiſſe ait, quem juviſſe Salluſtium in ſcribendo author eſt Pollio. Tranquillus.

Atteius Prætextatus, nobilis Grammaticus Latinus. Suetonius.

Atteius Sanotus, Commodi Imp. orator. Lampridius.

Attela, vide *Atella*.

Attelebuſſa, Lycii maris inſula. Ptol.

Attena, Æthiopiæ ſub Ægypto opidum. Plin.

Attene, Arab. Fel. regio circa Gerram opidum. Plin.

Attes, Calai Phrygis fil. impotens generandi à matre genitus, qui, cum adoleviſſet, in Lydiam demigravit, & Matris Deûm orgia apud Lydos peregit. Quare cum ob id in honore eſſet, Jupiter ei invidens, ſuem immiſit, qui Lydorum labores, & opera diripiebat: & cum alios plures, tum ipſum *Atten* interemit. Pauſ. in Achaicis.

Atthis, Cranai filia, quæ & *Attica*, à quâ regio ejuſdem nominis dicta, cum prius *Actica* diceretur, ſive ab *Actæo* rege, ut Lycophroni & Phavorino placet, ſive ab Ἀκτὴ litus, quòd ea regio magna ex parte litoralis ſit. *Atthis* etiam inſ. ubi Telamon habitavit. Apollonius Argonaut. lib. 1.

——— Τελαμὼν μὲν ἐν Ἀτθίδι νάσσατο νήσῳ.

Quin & *Atthis* poëtis *luſcinia* dicitur, in quo fit alluſio ad fabulam, quâ Philomela Pandionis Athenienſium regis filia in hanc avem dicitur traſformata Martialis.

Sic ubi multiſonâ fervet ſacer Atthide lucus.

Item *Atthis*, hiſtoria rerum Atticarum. Strab. l b. 5. Οἱ τὰς Ἀτθίδας συγγράψαντες. Eam a. multi ſcripſeruot, ut Philochorus, quem laudant Dionyſius & Athenæus. Androtion, quem Pauſanias. Hellanici etiam Ἀτθίδα citari video à Grammaticis. Citatur & Aſſeleſagoræ *Atthis*. Caſaub.

Attia, Arab. Fel. gens. Ptol.

Attica, hodiè *Ducato di Sethines*, regio Achaiæ, ſive Helladis in angulo Orientali & Auſtrali, quæ & *Mopſopia* & *Cecropia* dicta eſt, in quâ Athenæ, urbs totius Græciæ clariſſima. Hine *Atticus* adject. Ovidius Triſtium lib. 5.

——— — *O dulcior illo*
Melle, quod in ceris Attica ponit apis.

Mel enim Atticum in pretio apud veteres. Diophanes in Geoponicis, lib. 15. κρεῖττον μέλι τὸ Ἀττικὸν, καὶ τῷ Ἀττικῷ τὸ Ὑμήττιον. Dio Chryſoſt. Orat. 32. de melle Attico καθαρώτατον, i. e. puriſſimi. Sil. Ital. lib. 14. ut mel Siculum hyperbolicè amplificaret, dixit.

Tum qua nectareis vocat ad certamen Hymetton
Audax Hybla favis. ———

Idem lib. 2. celebrat examina Cecropii Hymetti.

Virg Georg. 4.

Cecropias innatus apes amor urget habendi.

Ideò Val. Flac. lib. 1. Argonaut. vocat Hymettον *dulcem*, & Papinius 12. Thebaidos *olentem*. Martialis lib. 13.

Hoc tibi Thesei populatrix misit Hymetti
Pallados à silvis nobile nectar apis.

Philo (nescio an Judæus) celebrat apes Cecropidas apud Galenum lib. 9. de Compos. Pharm. Queritur Synesius epist 135. Athenas olim domicilium sapientum, tantum jam celebrari ab apiariis, & Hymetti serias frequentari, non theatri. Et Plato in Critiâ de hâc parte orbis, Τὸν γὰρ ὑμῶν ἔστιν ἃ νῦν μὲν ἔχει μελίτταις μόναις τροφήν. Porro *Attici* pluribus elogiis celebrantur. *Atticus testis* pro incorruptissimo, & probatissimo, teste Diogeniano. *Attica fides* quoque apud Plautum in Aululariâ proverbialitèr de fide integrâ & incorruptâ dicitur. *Attica Musa*, pro eleganti & venustâ. Contrà *Advena Atticus*, in eos qui sunt violenti in vicinos, dicitur, quòd *Attici* quondam vicinos populos sedibus suis pellerent. *Attici* quoque preserrim Athenienses, lucri & munerum cupidissimi fuere, adeò ut apud Aristophanem, teste Diogeniano proverbio dicatur

Atticus etiam moriens porrigit manus.

Atticum Cyrenaicæ regionis locus. Anton.

Atticus, Titi Pomponii Equitis Rom. cognomen, ad quem 17. Epistolarum libros Cicero scripsit. Datum id ei, quòd & diu Athenis vixerit, & Græcè peritissimus fuerit, adeò ut Athenis natus videretur, quod & Corn. Nepos de eo in Vitâ ipsius *Attici* prodidit. Alium sui temporis *Atticum* celebrat Martialis 7. 32. quem etiam Græcè doctissimum & ejusdem gentis studiis deditum fuisse carmen ipsum arguit. 3. Platonicus Philosophus, qui Romæ floruit temp. Constantini Imp. Eutrop. 4. Consul Rom. Prætextati collega. 5. Alius Consul, Collega Cæsaris sub Theodos. Imp. 6. Constantinopoleos Episcopus tempore Arcadii Imp. 7. *Atticus* Vectinus Cons. Rom. collega Silii Nervæ temp. Claudii Neronis Imp.

Attidiates, pop. in 6. reg. Italiæ. Plin. 3. 14. Eorum urbs *Attidium*. Vide Cluv. Ital. Ant. 2. 6.

Attilianus, Consul, Pompeiani collega.

Attilius Regulus, Cons. Rom. primo bello Punico, cùm Carthaginenses sæpè vicisset, tandem per insidias captus, Romam missus est, pro permutandis captivis, quam permutationem ipsemet dissuasit, & Carthaginem rediens, crudelissimè necatus est. Lege Horat. Carm. 3. Od. 5. Appianus in Lybicis Καὶ ὁ Ἀτίλιος Ῥῆγλος ὑποσπόνδοις εἰς πόλιν (lege πόλιν) Ῥωμαίων ὑπονοήσας ἐγκελεύσας ἔχεσθαι τοῦ πολέμου, ἐπανῆλθεν ἐς λίμνην (lege λιμένα) ἕτοιμος, καὶ αὐτὸν οἱ Καρχηδόνιοι καθείρξαντες ἐν γαλεάγρᾳ κέντρα πανταχόθεν ἐχούσῃ διέφθειραν. h. e. *Et Attilius Regulus secreto magistratus monuit, ut bello potenter incumberent, & in portum reversus est, ad omnia paratus, & eum Carthaginenses in caveâ undecumque aculeos habente includentes, necaverunt.* Hanc historiam, vel potius fabulam, plerique Romanorum posteris, ut veram, tradiderunt. Cicero 3 de Off. eam habet, & *vigiliis necatum Attilium* ait: ut & in Orat. in Pisonem resectas ei palpebras dixit, & Horatius ubi supra.

Atqui sciebat quæ sibi barbarus
Tortor pararet. ———

Silius Italicus vero in eo argumento tragice debacchatur: eos auctores secutus Zonaras eadem de morte *Attilii* narrat: ii omnes Appiani huic loco concinere videntur. Si dixero me tantis & talibus auctoribus fidem non habere, risum fortè tuum vel indignationem movebo. Sed audi quæso, quæ me ab eâ narratione credendâ demonent, & expande frontem, si corrugata est. Polybius, qui belli primi Punici historiam fusè, ne dicam prolixè, satis exequitur, cùm *Attilii* cladem & captivitatem narret, de toto eo negotio nè verbum quidem facit, ut nec de itu ejus & reditu, nec de ejus morte loquitur. Si quis conjecturæ nostræ locus est, puto eum auctorem de morte *Attilii* consultò tacuisse, ne coactus foret fallere fidem historicam eam fabulam narrando, ut Romæ obtinebat, vel odium Romanorum incurrere, si contrarium recepto apud eos rumori traderet. Ut id credam suadent duo loci insignes, unus Polybii lib. 1. ubi de auctoribus qui bellum Punicum primum scripserunt, ait, Philinum, & Fabium, non, ut oportuit, veritatem retulisse, sed Philinum quidem omnia in Carthaginensium favorem scripsisse, Fabium vero contrà, & utrumque falso. Alter locus est Diod. Siculi, cujus extat fragmentum, lib. 24. quantivis pretii à Valesio publicatum. Sic autem incipit: (de *Attilii* autem uxore, & ejus liberis loquitur, quibus data fuerat custodia Bostaris & Hamilcaris, Carthaginensium ducum captivorum.) Ὅτι ἡ μήτηρ τῶν νεανίσκων βαρέως φέρουσα τὴν τ' ἀνδρὸς τελευτὴν, καὶ νομίσασα δι' ἀμέλειαν αὐτὸν ἐκλελοιπέναι τὸ ζῆν, ἐνέκειτο (vel ἐπέκειτο) τοῖς υἱοῖς κακουχεῖν τοὺς αἰχμαλώτους. Narrat deinde, quomodo ob carceris nimium rigorem, alter eorum mortuus sit, alter vero duraverit, donec re in vulgus proditâ. Οἱ δὲ, μεταπεμψάμενοι τοὺς δημάρχους προσήγγειλαν. Δεινῶς δὲ τοῦ πράγματος φανέντος, οἱ ἄρχοντες ἐκαλέσαντο τοὺς Ἀτιλίους, καὶ παρ' ὀλίγον θανάτου κρίσιν περιέθηκαν ὡς καταισχύνουσι τὴν Ῥώμην. Διεπείλαντο δὲ τὴν ὁμοίαν παρ' αὐτῶν λήψεσθαι τιμωρίαν, εἰ μὴ πᾶσαν ἐπιμέλειαν ποιήσονται τῶν αἰχμαλώτων. Ἡ δὲ τε μήτηρ πολλὰ καταμεμψαμένη, τὸ μὲν Βώδοστορος καύσαντες ἀπέστειλαν τὰ ὀστᾶ τοῖς συγγενέσι, τὸν δὲ Ἀμίλκαν ἐκ τῆς κακουχίας ἀνέλαβον. Ex hoc Diodori loco, & ex Polybii silentio licet conjicere totam de M. *Atilii* supplicio tragœdiam ad pulpita amandari debere, & à veritate historicâ exulare: & mihi videor totam *Atilii* historiam intelligere. Adverte animum lector M. *Atilio* totam Carthaginensium ditionem liberè depopulante, Asdrubalem, Bostarem & Hamilcarem duces arcessunt Carthaginenses: pugnant cum *Atilio*, vincuntur, de pace agunt; sed incassum ob duriores conditiones ab *Atilio* propositas; Denuò pugnant, Xanthippo Lacedæmonio duce, vincunt, & universum Romanorum exercitum delent, & ipsum ducem *Atilium* captivum Carthaginem ducunt: curam adhibet Amilcar, & captivum fovet, ut fit in bello: Classem navium 350 parant Romani, & Coss. M. Æmilio & Servio Fulvio ducibus ad Hermæum promuntorium classem Carthaginensium profligant captis navibus 114 & ducibus Bostare & Amilcare, quos Romam mittunt cum victoriæ nuncio: quod ex eo conjicio, quod de iis non fit amplius mentio in illo bello, sed de solo Asdrubale, & quòd ex eo Diodori loco citato pateat eos captivos Romam ductos fuisse. Senatus, ut solaretur uxorem & filios *Atilii*, iis mandat custodiam ducum Carthaginensium, ut haberent redemptionis *Atilii* pretium, factâ scilicet commutatione, ut fit in bello, quod Diodorus narrat. At accidit, ut morbo moreretur in captivitate *Atilius*: unde irata uxor, & non amplius sperans, se per suorum captivorum transmutationem potituram marito, eos crudelitèr vexat, undè Senatûs ira adversus matrem & filios. Ea vero ut colorem justitiæ daret crudelitati suæ, fabulam hanc de necato per incuriam, & vigilias & tormenta *Atilio* in vulgus & alias mulieres, ejus affines loquaces tradidit, unde rumor ille increbuit, & in majus traditus est, & propter Carthaginensium odium facilè creditus, vires eundo acquisivit. Nisi ita res se habuerit, multum me fallit conjectura. Lege lector, veritatis sectator, totum Diodori fragmentum, & Polybii lib. 1. attentè, &, ut spero, dices me non aberrare à verisimili, & inter errata historica M. *Atilii* caveam, & aculeos, & palpebras sectas annumerabis. Palmerius. Vide *Regulus*.

Attiri, Æthiopiæ sub Ægypto gens. Ptol.

Attium, ins. Corsicæ promuntorium. Ptol.

Attuarii, Germ. pop. Velleius. Francorum gens Ammiano.

Attubi, Hisp. Bæt. urbs. Plin. 3. 1. *Espejo* hodiè.

Aturensium, civitatis meminit Lib. Provinciarum in Novempopulanâ Galliæ regione. Nomen retinere scribit Scaliger, sed depravatione Vasconicâ *Airensium* civitatem dici, vulgò incolarum *Aire*, ni fallor.

Aturia, pars Assyriæ, in quâ Ninus civitas. Strab. lib. 16.

Aturrus, Tarbellorum in Gall. Aquitanicâ flu. Ausonius. *Aturius* Ptolemæo, *Atyr* Vibio Sequestri. *Dour* fortè hodiè, ut conjicit Victor Giselinus: *L' Ader* vocat Jos. Scaliger. *Landum* interpretatur Navagierus. Heroldus *Aturanus* legit, & non parvo errore scribit Gall. Belg. flu. esse, & vulgò *Geln* dici.

Atyla, vel *Atila*, vir fortis, imperandique cupidissimus cui,

cui ingenium acre erat, & circumspectum, corpus validum & breve, ingens animi magnitudo, indefatigabilis tolerantia laborum, exacta rei bellicæ disciplina; astûs, & consilii altitudo summa; Egregia forma, torvus aspectus, caput grandiusculum, oculi imminuti, rara barba, simus nasus, calvi fere crines, color subniger, & magna libidinis impatientia. Inscriptio, quâ in diplomatis utebatur, hæc erat; *Atila Mundizi filius, & magni Nimrod nepos, Engaddi natus, divinâ benignitate Hunnorum, Medorum, Gothorum, ac Danorum Rex, metus Orbis, Deique flagellum.* Postquam autem regiam dignitatem sortitus est, omnes gentes sibi subditas ad obsequia redegit. Multis & variis subactis ac direptis regionibus, cum exercitu ditato in regnum suum rediit. Bello Italico & Illyrico triumphavit; & quamvis de invadendâ Asiâ, atque Africâ cogitavit, summâ tamen libidine diffluens inter convivia, & ingentem concubinarum numerum, mentem remisit, puellamq; Bactrianorum regis filiam, cujus amore succensus erat, primariæ uxoris loco habere constituit, unde Baccho & Venere corpus eâ nocte ita confecit, ut inter dormiendum corpore supino, sanguinis profluvio suffocatus interiit. Munster. 4 Cosmogr.

Atys, juvenis, cui Ismene Oedipi filia fuit desponsata, qui tamen ante nuptias à Tydeo interfectus est.

Atys, puer Cybele adamatus, sacrisque suis præfectis eâ lege, ut perpetuò castitatem servaret. Sed cùm posteà voti sui parum memor, Sangaritidem nympham compressisset, ab iratâ Deâ in furorem actus, testes sibi exsecuit, cumque etiam sibi manus afferre conaretur, miseratione Cybeles in pinum arb. mutatus est. Ovid. Met. 10.

——— *Cybeleius Atys*
Exuit hac hominem, truncoque induruit illo.

Vide Catullum Carmine, cujus initium.

Super alta vectus Atys celeri rate maria.

Ubi titulus in scripto Scaligeri *De Attine furore percito.* Et sanè ita legitur apud Macrobium, & in veteri quâdam inscriptione Hispanâ. Græcis Ἄττις. Ἄττιος, & Ἄττις Ἄττιδος, ut Φόρκυος & Φόρκυς. Nero enim dixit.

——— *Berecynthius Attin* apud Pers. Sat. 1.

Dio de Nerone Ἐκιθαρῴδησεν Ἄττιν τινὰ ἢ Βάκχας, lege Ἄττιδα.

Atys, Crœsi, Lydiæ regis, fil. qui, cum anteà semper mutus fuisset, in eo tandem prælio, quod Lydiæ servitutem attulit, cum Cyri militem videret sublato ense patri suo cædem illaturum, nimiâ loquendi cupiditate, linguæ vinculum abrupit, claràque voce Patris interitum deprecatus est his verbis, Ὤνθρωπε μὴ κτεῖνε Κροῖσον. Herod. lib. 1.

Atys. Hercules & Omphales fil. genuit *Lydum*, à quo *Lydia*, & *Tyrrhenum*, à quo *Tyrrheni* dicti.

Atys, Indus quidam in Andromedæ nuptiis à Perseo interfectus. Ovid. Met. 5.

——— *Erat Indus Atys, quem flumine Gange*
Edita Limnace vitreis peperisse sub undis
Creditur. ———

Atys Sylvius, Albæ Sylvii fil. quem Eusebius Ægyptium Sylvium vocat. regn. an. 29. Capy filio relicto. Item pueri Trojani nomen. Virgil. Æn. 5.

Parvus Atis, genus unde Atii duxere Latini.

Hinc *Attus*, familia Romana, unde Augusti mater.

A V.

Ava, Lat. *iniquitas*, nomen Idoli. 4 Reg. 18.

Avadiæ, Bactrianæ gens.

Avalites, qui & *Abalites*, sinus in dextrâ parte Rubri maris Steph. Vide Boch. Phaleg. 2. 22.

Avalonia, urbs Albionis, *Isle Avalon*, teste Lelando, incolis *Glassenbury*.

Avantici, pop. Helvetiorum ab op. *Avantico* in Alpibus sito. Plin.

Avara, civitas Arabiæ. Steph.

Avari, pop. Italiæ à Francis victi.

Avaricum, op. Celtarum maximum, munitissimumque in finibus Biturigum. Cæsar lib. 6. vulgò *Chasteauneufe*, aliis *Bourges en Berri*, aliis *Viarons*.

Avarum, Hisp. Tar. promont. Ptol. *Cabo de Vianca* Moletio.

Avases, Αὐάσεις Græcis; Ita Ægyptii vocant habitationes, quæ sunt in medio deserto, voce composita ex צי *si*, id est, *desertum* & הוא *hawa*, quod est habitatio. Unde plural הוות Num. 32. 41. Arabicè הוי est ambire, & הוא multæ domus Arabum tanquam in ordinem digestæ. Ergo הואצי Αὔασις propriè est *ambitus domorum*, i.e. *villa*, seu *opidum in loco siticuloso*, aut potius *habitatio, quam ambiunt loca siticulosa*; quomodo Græci definiverunt, quamvis vim vocis ignorarent. Strabo de Africâ lib. 2. Ἐοικυῖα παρδαλῇ. κατάστικτος γάρ ἐστι ταῖς οἰκήσεσι περιεχομέναις ἐρήμῳ καὶ ἀνύδρῳ γῇ. Καλοῦσι δὲ τὰς τοιαύτας οἰκήσεις, Αὐάσεις οἱ Αἰγύπτιοι. Et lib. 17. Αὐάσεις δὲ οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι τὰς οἰκουμένας χώρας περιεχομένας κύκλῳ μεγάλαις ἐρημίαις, ὡς ἂν νήσους πελαγίας. In Strabone legunt Αὐάσεις, sed Αὐάσεις rescribit Casaubonus ex Stephano in Αὔασις, quam lectionem veram esse docet, quod pro *Avasi Oasin* scribunt Herodotus lib. 3. & Ptol. 4. 5. & alii ad legem VII. D. de interdictis & relegatis Sect. 5. Incolas Plinius *Oeasitas* vocat 5. 9. Æthicus autem & Orosius *Avasitas*. Bochartus.

Avastomathes, Mauritaniæ pop. Am. Marcell.

Avatha, Arabiæ opidum. Steph.

Avatici, Gall. Narbon. pop. Plin. & *Avaticorum Stagna* ibidem Pomponio.

Aubriotus, Parisiorum Præfectus: arcem eam quam vulgò *La Bastille* vocant, ædificavit, ut contra Anglos urbi præsidium foret; itemque castellum illud, quod appellatur *Le petit pont*, adversus Scholasticorum incursiones instruxit, qui odio ei erant infensissimo, quorum tamen operâ miserrimè periit.

Auberium, Africæ propriæ locus. Anton.

Auchatæ, Scythica gens, ad os Bospori apud quos Hypanis oritur. Val. Flac. lib. 6. vers. 132.

Doctus & Auchates patulo vaga vincula gyro
Spargere, & extremas laqueis adducere turmas.

Ubi aliqui *Auchates*.

Auchisæ, Cyrenes reg. gens. Diod. lib. 3.

Auchitæ, Africæ populi, *Auschisæ* Ptolemæo & *Auschistæ* Stephano. Sic enim ille Αὐχῖται ἔθνος Λιβύης ὑπὲρ Βάρκης. lege ὑπὲρ Βάρκης ex Herodoto.

Aucula, urbs Tuscorum. Ptol. aliis *Aquula*.

Audianis, Japygiæ, quam & Messapiam Græci vocant, populi. Strab. lib. 6.

Audatha, Arabiæ Desertæ urbs. Ptol.

Audea, Casiotidis reg. in Syria urbs. Ptol.

Audena, Italiæ amnis. Liv. lib. 41. In sinistram Macræ ripam defluit, vulgò *Ula*, & *Aula*, & cum articulo *La Ula*, & *L' Aula*.

Audomarensis, urbs Artesiæ primaria, vulgò *St. Omer*. long. 23. 22. lat. 50. 47.

Audon, Mauritaniæ Cæsar. op. Ptol.

Audus, mons Africæ apud fines Maurit. Cæsar. haud procul ab orâ litorali; *Aurais* incolis, *Capo Gibranel* Moletio. Item fluvius apud *Audum* promunt. in sinum Numidicum exiens, *Balassa*, teste Moletio.

Avella, vide *Abella*.

Avendonis, Liburniæ urbs. Anton. quam Lazius *Adelsperg* nominat.

Avenio, Gall. Narbon. urbs, quam Pontifici Clementi vendidit Joanna Siciliæ regina. Volat. Stephanus autem Αὐενίων, πόλις Μασσαλίας πρὸς τῷ Ῥοδανῷ. Vulgò *Avignon*. Numero septenario clara est hæc civitas. In eâ enim 7. sunt Palatia, 7. Parochiæ, 7. Hospitia, 7. Sacrarum Virginum Monasteria, 7. Collegia, 7. Monachorum Conventus, & 7. Portæ. Petrarcha & Boccatius eam sub nomine Babylonis describunt. long. 25. 20. lat. 43. 25.

Avens, flu. in Sabinis Varroni memoratus, quis autem hodiè censendus sit, incompertum est. Serv. ad Æn. 7. *Varro dicit, De gente Pop. Rom. Sabinos à Romulo susceptos, accepisse montem, quem ab Avente fluvio provinciæ suæ adpellaverunt Aventinum.*

Aventicum, Helvetiorum op. Cæsar. *Wiefelsburg* Rhenano, *Avenche* Marliano. Helvetiorum caput fuisse testis est Corn. Tacitus. Ammianus autem scribit suo tempore desertam fuisse civitatem, sed non ignobilem quondam ex ædificiis semirutis colligi. long. 28. 33. lat. 46. 34.

Aventina, Diana sic dicta, quòd in Aventino monte coleretur, quæ & *Aventinensis* Val. Maximo dicitur. Plutarchus

chus & Sext. Pompeius ædem Dianæ dicatam in Aventino, Servio Tullio regnante, volunt. Dionysius autem Halicarnasseus Ancum Martium hujus templi auctorem facere videtur.

Aventinus, unus ex 7. urbis Romæ montibus, cujus radicem Tiberis præterlabitur: ita dictus *ab avibus* (ut ex sententiâ Nævii refert Varro) quarum ob situs opportunitatem, amnisque vicinitatem maxima ibi copia erat; vel *ab Aventino*, Albanorum rege, in eo extincto & sepulto; vel *ab adventu* hominum, qui ad Dianæ templum, quod eo in monte à communi Latio conditum fuit, commeabant; Vel *ab advectu*, quod Varroni magis probatur. Erat enim hic mons à reliquis urbis Romæ montibus paludibus discretus, unde ratibus ad eum advehebantur, quadrantem pro naulo solventes.

Aventinus, cognomento *Sylvius*, Albanorum rex, pater Proculi Remuli Sylvii fil. cui fulmine occiso successit, in *Aventino* sepultus, cui nomen dedit. Ovid. Met. 14.

——— Remulus maturior annis
Fulmineo periit imitator fulminis ictu.
Fratre suo sceptrum moderatior Acrota forti
Tradit Aventino: qui quo regnarat eodem
Monte jacet positus, tribuitque vocabula monti.

Idem Fastorum quarto.

——— In Remulum fulmina missa ferunt,
Venit Aventinus post hos: locus unde vocatur
Mons quoque. ———

Aventinus, fil. Herculis ex Rheâ sacerdote, Turno adversus Æneam suppetias tulit. Virg. Æn. 7.

Victoresque ostentat equos satus Hercule pulchro
Pulcher Aventinus. ———

Sic dictus quod in *colle Aventini* silvâ mater eum peperisset.

Avernus, lacus Campaniæ prope Baias, quem Plutoni dicatum & inferorum limen esse rudis vetustas credidit. Dictus quasi ἄορνος. h. e. *avibus carens* vide *Aornus*. Ita autem ab Aristotele in Admirandis describitur. Περὶ τὴν Κύμην τὴν ἐν Ἰταλίᾳ λίμνη ἐστὶν ἡ προσαγορευομένη Ἄορνος, περισσὴ λέγουσι περὶ αὐτὴν λόφους κύκλῳ, τὸ ὕψος οὐκ ἔλαττον τριῶν σταδίων, καὶ αὐτὴν εἶναι τῷ σχήματι κυκλοτερῆ, τὸ βάθος ἔχουσαν ἀνυπέρβλητον. Strabo lib. 5. Ἐνταῦθα δ' ὁ μὲν Ἄορνος κόλπος ἀγχιβαθής, &c. Vibius Sequester in catalogo fluminum. *Avernus Campaniæ, immensæ altitudinis, cujus ima pars apprehendi non potest.* Diod. Sic. lib. 4. Κεῖται μὲν ἡ λίμνη μεταξὺ Μισηνοῦ, καὶ Δικαιαρχείας, πλησίον τῶν θερμῶν ὑδάτων, ἔχει δὲ τὴν περίμετρον ὡς πέντε σταδίων, τὸ βάθος ἄπιστον. Videtur Cluver. Ital. Ant. lib. 4. pag. 1127.

Averroes, Arabs, in Africâ educatus, naturali scientiâ vir præstantissimus, omniumque bonarum disciplinarum encyclopædiam adeptus, sectâ Mahumetanus, apud Cordubam, Hisp. urbem vetustissimam floruit An. Dom. 1149. Multa ac varia composuit. Librum (Colliget) dictum, totam fere medicinam complectentem edidit. Avicennæ æmulus, & inimicissimus fuit. Hæc Symphorianus Campegius. Commentariis suis in Aristotelem Græcos maximè imitatur. A nonnullis, *Stimulus Medicorum* dicitur, nam & Galeno non paucis contradicit. Gesner in Bibliothecâ.

Averruncus, Deus Romanorum, qui *mala averruncare*, h. e. *depellere*, atque *avertere* putabatur. Cujusmodi apud Græcos habebantur Hercules, & Apollo, quos idcircò Ἀλεξικάκους, Ἀποτροπαίους & Ἀπαξητήριους appellarunt. Pacuvius apud Varronem, lib. 6. de L. L. *Deus qui meis rebus præest Averruncus.*

Aufeia aqua, olim dicta fuit, quæ postea *Marcia* dici cœpit, omnium aquarum toto orbe, Plinio teste, clarissima, frigoris, salubritatisque laude cæteris præcellens. Oritur in ultimis montibus Pelignorum, transit Marsos & Fucinum lacum; mox specu mersa in Tiburtina se aperit, 9. m. p. fornicibus deducta. Primus eam in urbem ducere auspicatus est Ancus Martius, unus ex Regibus. Postea Qu. Marcius Rex in Præturâ, à quibus *Marcia aqua* dicta Hanc rursus restituit M. Agrippa.

Aufidena, urbs Italiæ Caracenorum, vulgari nunc vocabulo *Alfidena*; meminit ejus Livius lib. 10. *Bovianum inde adgressus, nec ita multo post Aufidenam vi cœpit.* De Cn. Fulvio Cos. loquitur. Apud Ptolemæum Καρακηνῶν, ὧν πόλις ὑπὸ τὴν Φρεντανῶν, Αὐφίδηνα.

Aufidenates, populi Italiæ, quorum inter Samnites mem. Plin. 3. 12.

Aufidius, matronarum corruptor. Juvenalis

Notior Aufidio mœchus celebrare solebat.

Erat autem Chius natione. Mart. 10. 62.

Acrior hoc Chius non erat Aufidius.

Aufidius, cognomento *Lurco*, qui primus pavones saginare aggressus est, ex eo quæstu reditum sexagenorum millium Sestertiorum percipiens. Plin. 10. 20. *Aufidii* mem. Horat. lib. 1. Sat. 4.

Aufidius forti miscebat mella Falerno.

Aufidius Bassus, nobilis historicus tempore Quinctiliani, qui de rebus Germanicis historiam conscripsit. Etiam de bello Civili egit: unde ista sunt, quæ M. Seneca de Cicerone refert. Meminit ejus author de causis corruptæ eloquentiæ, & fortasse idem est, quem Plin. signat Hist. Nat. lib. 6. cap. 9. cum ait *Universæ Armeniæ magnitudinem Aufidius quinquagies centena millia prodidit.* At non de hoc, puto, sed de filio ejus loquitur L. Seneca ep. 30. Ea sic incipit: *Bassum Aufidium, virum optimum, vidi quassum, ætati obluctantem. Sed jam plus illum degravat, quàm quod possit attolli. Magno senectus & universo pondere incubuit. Scis illum semper infirmi corporis, & exhausti, fuisse: diu illud continuit, & ut verius dicam, concinnavit. subito defecit.* Fortasse idem est *P. Aufidius* memoratus Prisciano, lib. 8. ubi eum docet *contestatur* passivè usurpasse pro συμμαρτυρεῖται. At planè ab hoc diversus est *Aufidius* Modestus, Grammaticus nobilis, qui Maronem interpretatus fuit, & quem celebrat Philargyrius in lib. 2. Georgicorum.

Aufidius Luscus, Fundorum Prætor. Horatius in Hodœporico.

Fundos, Aufidio Lusco Prætore, libentèr
Linquimus, insani ridentes præmia scribæ.

Aufidus, Apuliæ fluv. ex Hirpinis montibus oriens, & Canusium urb. prætertluens in Adriaticum mare se exonerat; Romanorum apud Cannas clade nobilis. Virgil. Æn. 11.

Amnis & Adriacas retro fugit Aufidus undas.

Horat. 3. Carm. Od. ult.

Dicar quà violens obstrepit Aufidus.

Idem lib. 4. Od. 14.

Sic tauriformis volvitur Aufidus,
Qui regna Dauni præfluit Apuli,
Cum sævit, horrendamque cultis
Diluviem meditatur agris.

Et Od. 9. ejusdem libri.

Longè sonantem natus ad Aufidum.

Idem Serm. 1. Sat. 1.

Cum ripâ simul avulsos ferat Aufidus acer.

Luc. lib. 2. vers. 407.

—— Et Adriacas qui verberat Aufidus undas.

Sil. Ital. lib. 8. —— *Fundoq; imo mugivit anhelans*
Aufidus, & magno latè distantia ponto
Terruerant pavidos accensa Ceraunia nautas.

L' Ofante Leandro dicitur.

Aufinates, pop. in 4. reg. Italiæ. Plin. 3. 22.

Auful, Gallaciæ rex Toletam, multis annis obsessam, demum cepit, & Christianæ religioni restituit. Blondus Decad. 3.

Auga, *Auge*, vel *Augea*, mater Telephi, quam Euripides dicit ab Alco patre (cum ab Hercule corrupta deprehenderetur) in unâ quâdam cum Telepho filio impositam, mari demersam. Palladis providentiâ ad Caici ostium delatam, & à Teuthrante exceptam fuisse, quam ille in uxorem duxit, Telephumque pro filio educavit, regnique successorem instituit. Strabo lib. 13. Diodorus Sic. lib. 4. paulò alitèr narrat hanc historiam: *Auge* (inquit) mater Telephi fuit ex Hercule, quæ à patre gravida deprehensa, nauclero cuidam tradita est submergenda. Sed antequam ad mare perveniret, urgente tempore partûs, Telephum peperit, quem inter virgulta abdidit; qui posteà inventus à pastoribus, Corytho regi datus est & *Telephi* nomine appellatus, quod à pastoribus inventus esset pendens ab uberibus τῆς ἐλάφου. *Auge* verò à mercatoribus qui illam à nauclero dono acceperant, in Cariam ad Teuthrantem regem delata est, ubi posteà à Telepho filio fuit agnita.

Augarus,

Augarus, Arabum præfectus, qui Pompeio aliquor officiis fidelem operam navaverat, atque ita tunc sibi fidem in parvis præstruxerat, ut posteà cum operæ prerium esset, magnâ cum mercede eum falleret. Dio. *Acbarus* Appiano, *Mazara* Floro, *Ariamnes* Plutarcho dicitur. Constat apud omnes hunc transfugam quocunque nomine fuerit, subornatum à Persis fuisse, ut Crassi crudelitate in ipsius perniciem abuteretur. Alius quoque fuit *Augarus* Osroenorum rex, qui cum ad Antoninum Caracallam, tanquam ad amicum venisset, ab illo contra fidem datam comprehensus & in vincula conjectus fuit, & Osroena rege destituta capta.

Augasii, pop. Massagerarum.

Augea, urbs Locrensium. Hom. Alia in Laconiâ Steph.

Augeas, rex Elidis, filius Solis, aut, ut alii volunt, Neptuni, ut alii Phorbantis & Hirminei, ut alii, Nyctei seu, ut alii, Epochi; queio Hyginus inter Argonautas connumerat. Bubile habuit 3000 boum capax, nunquam ante Herculis adventum repurgatum, cui cum *Augeas* id purgandum locavisset, Hercules Alpheum fluvium eo immisit, ejusque aquis 30 annorum fimum, quem egerere longum fuisset, nullo propemodum negotio eluit. Quo nomine cum pactam sibi mercedem exigeret, tergiversante *Augeâ*, Phyleum filium ejus arbitrum delegit, qui eum secundum Herculem pronunciasset, pulsus à patre, in Dulichium insi. confugit; quam rem ægrè ferens Hercules, Elim diripuit, & *Augeam* interemit, revocatumque Phyleum patris loco regnare jussit. Vide Pausan. in Eliacis, & Plin. 17. 9. *Augeæ* quoque meminit Hom. Iliad. N. Item *Augeas* Atheniensis Comicus, teste Athenæo.

Augia major, vulgò *Riclbow*, ins. Germ. intra lacum Venetum, apud Constantiam urb. Abbatiâ & Cœnobio præclarum; animalibus noxiis caret, ampla, 3. parœciis constans. Vide Munst. Cosmogr. lib. 3.

Augila, urbs Libyæ. Steph. long. 58. 00. lat. 14. 30.

Augila, Africæ pop. qui nullos Deos putaverunt, præter defunctorum manes, à quibus responsa petere solebant, sepulchris incubantes. Mela. 1. 8. *Augilæ Manes tantum Deos colunt*. Lapsum hic putant Pomponium viri eruditi, quod *Augilis* attribuerit ea, quæ Herodotus Nasamonibus. Sed ipsi errant. *Augila* enim sunt Nasamones; & *Augila* vel *Ægila* est op. Nasamonum. Satis hoc ex Herodoto ipso colligitur. Jungit quoque eos Ptolemæus. Ἐν τοῖς Αὐγίλοις ἡ Νασαμῶν τὰ Αὔγιλα. Libri aliquot Ptolemæi legunt hoc loco Αὐγίλα uti Herodotus. Ab Αὔγιλα vero gentile non tantum Αὐγίλαι, sed & Αὐγιλῖται, si Stephano credendum. Verum sæpè ex ingenio format ἐθνικὰ sua iste ἐθνικογράφος. Vide Voss. in Melam p. 45. & Plin. lib. 5. cap. 8.

Auginus, mons Italiæ. Liv. *Monte Codoro* hodie dicitur.

Augur, Conf. Rom. Annii Veri collega.

Augures, tres primum Romæ fuere, propter tres ipsius tribus, Luceres, Rhamnenses, Tatienses; mox uno addito, quatuor extiterunt. Sed cum, posteà plebs admissa esset in honorem urbis, quinque plebei Augures creati sunt, & Patricii quatuor; idque M. Valerio & Q. Apuleio Coss. Locum verò Augurii ita fuisse legimus: Templum Augur constituebat, versus Orientem sedebat, capite velato lituum i, e. incurvum baculum dextrâ gestens, quo cœli regiones dividebat, & quæ Auguria veniebant, prædicebat. Si læva fuissent, quâ parte est Septentrio, felicia pronunciabat; illa enim pars, propter altitudinem prospera putabatur. A dextrâ parte meridies parum fausta, & infelix credebatur, quia locus est depressus. Plura Liv. lib. 1. & Halicarnass. Dionys. lib. 2. Plut. in Paral. & Problem. Cic. de Divin. & alii. Notum illud Catonis, mirari se si augur augurem aspiciens sibi temperaret à risu: nempè quià occulto Syncretismo colludebant inter se, sibi conscii fraudis & imposturæ. Augurum autem illorum delicias inter recentiores egregiè confutavit. G. Peucerus Comment. de variis Divinationum generibus.

Augurinus, Consul, Sergiani collega.

Augusta Ausciorum, Gall. Aquitan. op. vulgo *Aix en Guienne*, *Auch* Villanovano. long. 21. 25. lat. 43. 33.

Augusta Rauracorum, pagus prope Basileam. vulgo *Augest*. Itali *Osta* vocant. long. 28. 00. lat. 47. 10.

Augusta Romanduorum, op. vulgò *Luxenbourgi*. Volaterranus *Constance* vocat.

Augusta Suessionum, urbs Gall. Belg. vulgo *Soissons*. long. 24. 20. lat. 48. 50.

Augusta Cæsarea, urbs supra Iberum in Hisp. citer. distat à Numantiâ 80. stadia.

Augusta Treverorum, urbs Gall. Belg. vulgò *Trier*.

Augusta Vindelicorum, celeberrima & pervetusta Germ. super. urbs, post funestam Varianam cladem, subactis Vindelicis, ab Octaviano Augusto expugnata, restaurata, aucta & 3. Romanorum millibus ad habitandum tradita est. Hungari posteà eam invaserunt, quibus ab Othone primo gravi prælio fusis, Romano imperio restituta est. Sumptuosissimis ædificiis, plateis amplis ac nitidis, mœniis, aggeribusque munitissimis, celeberrimis negotiatorum commerciis, politiæ ideâ, incolis opulentissimis, & diligenti pauperum curâ nobilitatur. Vulgò *Auspurg*. long. 33. 00. lat. 48. 15.

Augusta Gemella. Vide *Tucci*.

Augusta Emerita, Lusitaniæ civitas, ab *emeritis Augusti militibus*, hujusque conditoribus nomen sortita. Hodie *Merida*. Vide *Emerita*.

Augusta Taurinorum, Italiæ Transpadanæ civitas, vulgo *Turin*, cujus populos, Plin. 3. 7. Taurinos vocat, alii Tauriscos nominant, qui & *Troi* Stephano dicuntur. *Taurasia* P. Apiano. Vide *Taurinum*.

Augusta Vagienorum, Liguriæ op. Ptol. long. 30. 15. lat. 43. 15.

Augusta Valeria, civitas regni Valentiæ in Hisp. Ptol.

Augusta Veromanduorum, Gall. Belg. civitas, vulgo *S. Quintin* dicta. long. 24. 50. lat. 49. 20.

Augusta Prætoria, urbs Italiæ; præter Strabonem Plinium, Dionem, atque Ptolemæum, qui omnes Coloniam eam vocant, meminerunt ejus etiam Plinii epitomatores duo, Mart. Capellam dico & Solinum, hic lib. 6. ille c. 8. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 96. long. 29. 20. lat. 44. 30.

Augusta, urbs in Ciliciâ, & in Italiâ. Steph.

Augustæ, *Conjuges* Impp. dicebantur, dum viverent, *Divæ* autem post mortem. Hoc nomen adeptæ sunt Livia Augusti, Agrippina Agrippæ, Lepida Galbæ, Pompeia Sabina Othonis, Petronia Vitellii, & reliquæ, quas enumerat Volaterranus, lib. 13.

Augustanica, vide *Pelusium*.

D. *Augustinus*, Ecclesiæ Catholicæ fulgor, Hipponensis episcopus, de quo hunc in modum scripsit S. Victor lib. 1. De persecutione Vandalorum. *Eâ*, inquit, *tempestate Hippo civitas obsessa est, quam omni laude dignus B. Augustinus, librorum multorum confessor, Pontifex gubernabat. Tunc illud eloquentiæ, quod ubertim per omnes Ecclesiæ campos fluebat, ipso metu siccatum est flumen, atque dulcedo suavitatis in amaritudinem absinthii versa est. Usque ad illud tempus* 232. *confecerat libros, exceptis innumerabilibus epistolis, vel expositione totius Psalterii, atque Evangeliorum, atque tractatibus popularibus, quos Græci Homilias vocant, quorum numerum comprehendere satis est impossibile.* Hæc Victor. Erasmus eum vocat *Incomparabilem Ecclesiæ Doctorem*. Montacutius *Solidissimi judicii virum, & in fidei dogmatibus disceptandis Principem*.

Augustobona, Gall. Logdunensis urbs. Anton.

Augustobriga, Pelendonum in Hisp. Tar. urbs. Ptol. Alia in Lusitaniâ. Ptol. *Medina celi* nonnullis, aliis *Burgos*, aliis *Villar de Pedroso* dicitur.

Augustodunum, Heduorum urbs in Gall. Cæsar, & Pompon. vulgo *Austun*. long. 25. 00. lat. 46. 50.

Augustomana, Tricasiorum urbs in Gall. Lugd. Ptol.

Augustomagus, Gall. Belg. urbs, quam Simlerus vocat maximum op. Sylvanectarum.

Augustonemetum, Ptol. Nivernum Antonino, Nivernium Turonensi, & posterioribus Nivernæ, *Nevers* vulgo, urbs Gall. Celt. ad Ligerim.

Augustoritum, Gall. Aquit. urbs, *Poitou*, Pop. *Pictones* Cæs. & Plin. *Pictavi* Marcellino.

Augustulus, Rom. Impp. ultimus, abdicare se coactus est ab Odoacro rege Herulorum, & sic Imperium Occidentale desiit. Sleidanus ait eum animo fractum, Imperium sponte deposuisse.

Augustus Cæsar, Rom. Imp. secundus, patre Octavio Senatore genitus, Julii Cæsaris nepos. Imperavit an. 56. Anno 42 imperii sui posteà quam firmissimam, verissimamque pacem composuisset, JESUS CHRISTUS Dominus in Bethlehem natus est: cujus adventui pax ista famulata est. D. Lucas Evangelista, cap. 2. refert ab hoc edictum exiisse, ut censeretur orbis universus. Eo die quo SALVATOR noster in hunc mundum natus fuit, edicto vetuit se Dominum appellari, manifesto præsagio majoris dominatûs, qui tum in terris ortus esset. Ab hoc *Augustus* mensis dictus est, qui anteà Sextilis appellabatur. Cæterùm *Augustus*, non ab *avium gestu*, *gustuve* ducitur, uti volunt Grammatici, sed ab *auctu*. *Augere* autem verbum sacrorum est, ut *immolare*, *mactare*, *adolere*. Quoniam itaque hostiæ, cum respergerentur molâ salsâ, consecrabantur, seu sacræ fierent, hinc *Augustus*, sacer, sanctusque est, & quasi consecratus. Vet. Gloss. *Augustus* Σεβαστὸς, ἱερὸς, σεβάσμιος. Unde Livio Præfat. operis *angustiora primordia urbis facere, & consectare origines*, idem est. Ovid. 1. Fast.

Sancta vocant, Augusta patres. Augusta vocantur
Templa sacerdotum rite dicata manu.

Suetonius Augusto, cap. 7. *Loca quoque religiosa, & in quibus augurato quid consecratur, augusta dicuntur ab auctu.* Octavianus itaque appellatus *Augustus* est, i. e. *sanctus*, & supra communem naturam, Diis ipsis proximus æstimandus. Dio Cassius, lib. 53. cùm de hâc ipsâ Cæsaris appellatione agit, ἀλλὰ, inquit, Αὔγουστος, ὡς καὶ πλεῖόν τι ἢ κατ' ἀνθρώπους ὤν, ἐπεκλήθη. πάντα γὰρ τὰ ἐντιμότατα, καὶ τὰ ἱερώτατα, Αὔγουστα προσαγορεύεται. Optimè totam rem explicat Florus lib. 4. cap. ult. *Tractatum etiam in Senatu, an quia condidisset imperium, Romulus vocaretur: sed sanctius ac venerabilius visum est nomen Augusti; ut scilicet jam tum, dum colit terras, ipso nomine ac titulo consecraretur.* Hinc *Augustinus* adjectivum. Sueton. in Claudio cap. 11. *Circensi pompâ currum elephantorum, Augustino similem decernendum curavit.* Pro quo tamen in Codd. quibusdam *Augusteo* legi notat Beroaldus. Item *Augustianus*; Idem Sueton. in Nerone cap. 25. *Sequentibus currum ovantium ritu plausoribus*, Augustianos, *milites*q; *se triumphi ejus clamantibus.* Hos Tacitus 14. Annal. cap. 15. *Augustanos* appellat. Hinc *Augustalis*, ut *Ludi Augustales*, & *sacerdotes Augustales*, in honorem *Augusti* Cæsaris instituti. Item *Augustale* substantivè tabernaculum Imperatoris dicebatur.

Avia, vel potius *Livia*, urbs Hisp. Ptol.

Avia, Ptol. posteà Furconium, Vestinorum in Italiâ urbs, abest ab Aquilâ 8. m. p.

Avicebron, vel *Avicembron* Maurorum Princeps.

Avicenna Aboali, Hispaniensis Medicus, natione, ut nonnullis placet, Arabs, quem vulgares Bithyniæ regem fuisse dicunt; secundum alios vero Cordubæ Princeps fuit, eminentissimi ingenii vir. Floruit An. Dom. 1149. Ab Averroe venenatum fuisse tradunt, sed antequam ipse periret Averroem interfecisse. Gesnerus in Bibliothecâ.

Avidienus, vir divês, ideoque *beatus* ab Horatio dictus, sed sordidus ac parcus. Hor. Serm. Sat. 2.

——— *Avidienus*,
Cui canis ex vero dictum cognomen adhæret.

Avidius Cassius, ab Orientalibus *Imperator* dictus; Is *alter Catalina* vocabatur, quòd cruoris esset cupidus. Etenim inauditum, & nonquam visum tormenti genus commentus est; Trabem siquidem longitudine 100 pedum infixam terræ erigebat, cui à summo ad intimas partes illigatos homines flammâ & fumo suffocabat.

Avienus Festus, poeta, tempore Gratiani, ac Theodosii vixit, qui Aratum, & Dionysii περιήγησιν carmine Latino transtulit. Item Carmen Jambicum de Oris maritimis scripsit ad Probum Consularem. Nec alium puto *Avienum*, quem loquentem inducit Macrobius in Saturnalibus. Idem etiam videtur, qui fabulas Æsopicas carmine Elegiaco signavit, quanquam in codd. nonnullis is *Anianus*, atque etiam *Anienus*, imò & *Abidnus* vocetur. Vide Voss. de Poet. Lat. pag. 56. & de Hist. Lat. 2. 9.

Avienus, Consul tempore Valentiniani Imp.

Avienus Junior, Consul, Probi collega.

Avim, i. e. *iniqui*, civitas tribûs Benjamin. Jos. 18.

Avimense, op. liberum in Africâ. Plin. 5. 4.

Aviola, vide *Acilius*.

Avith, Lat. *iniqua*, *perversa*, vel *temporalis*, civitas in quâ regnavit Adad, quartus rex in Edom. Gen. 36.

Avitta, Africæ propriæ op. Ptol.

Avium, civitas inter Tyrum & Sidonem. Strabo lib. 16.

Aula, arx ad Æmū mont. Cedrenus, & Arcadiæ locus. Æl.

Auladis, Mesopotamiæ urbs. Ptol.

Aula, navale Ciliciæ inter Tarsum & Anchialum. Steph.

Aulanius Evander, sculptor. Plin. lib. 35.

Aulerci, pop. Gall. Celt. varii; nam reperiuntur *Aulerci* Eburaici (qui Cæsari Eburonices dicuntur) Cenomanni, Brannovices, & Diablintres. Sunt qui *Aulercos* Rhothomagenses esse putant, alii *Aurelianenses* à veteribus sic dictos volunt; cum nil tale apud Cæs. & Plin. aliosque antiquos legitur.

Aulestes, rex Tyrrhenus à Messapo confossus. Virg. Æn. 12.

Auletes, Ægypti rex, Cleopatræ pater, qui præter alia flagitia, etiam Choraulem exercuit, & adeo in eâ gloriabatur, ut non cunctaretur certamina in regiâ celebrare. Strabo lib. ult.

Auli, Macedoniæ pop. ad Jonium mare. Ptol.

Aulis, regiuncula Bœotiæ, à *castrametatione* nomen sortita, juxta Chalcidem. Ovid. Met. 12.

——— *Bœotaq; tellus*
Aulide piscosa puppes tenuisset ituras.

Servius ait ins. & op. esse cum portu 50. navium capaci; in quo Græci sub Agamemnone in Trojæ excidium conjurarunt. Virg. Æn. 4.

Non ego cum Danais Trojanam exscindere gentem
Aulide juravi. Lucan. lib. 5.
Euripusq; trahit cursum mutantibus undis,
Chalcidicas puppes ad iniquam classibus Aulim.

Hesychius. Αὐλίδα, λιμένα.

Aulocrene, Asiæ min. regiuncula, in conventu Apameno, per quam ab Apamiâ in Phrygiam itur. Ibi platanus ostenditur ex quâ pependit Marsyas ab Apolline victus. Plin.

Aulon, mons Calabriæ contra Tarentinam regionem, vini ferax. Mart. lib. 13.

Nobilis & lanis & Baccho fertilis Aulon
Dat pretiosa tibi vellera, vina mihi.

Horat. in Odis. ——— *Et amicus Aulon*
Fertilis Baccho. ———

Vide *Caulon*. Est etiam urbs Ciliciæ.

Aulon, vel *Aulona*, Corinthiorum colonia in Macedoniâ. Plin. *Volonia* & *Caulonia* Sophiano.

Aulon, Stephano est urbs Laconica, una ex centum, & alia Arcadiæ, & alia, civitas vel locus Cretæ. Item Arabiæ locus; & alia ejusdem nominis civitas à Crotoniatis condita, *Caulonia* etiam dicta.

Aulon, teste Theophrasto, campus est amplissimus & pulcherrimus inter Libanum & Antilibanum. Vide plura apud Cæl. Rhod. lib. 17.

Aulonius, *Æsculapius* dictus est, teste Paus. in fine Messeniacorum. *Ad Aulonem (inquit) delubrum est cum signo Æsculapii Aulonii.*

Aulus Aternius Frontinalis, Cos. collega Sp. Tarpeii Capitolini. An. U. C. 300.

Aulus Cornelius, Mag. equitum. An. V. C. 330.

Aulus Cornelius Arvina, Dictator. An. V. C. 430.

Aulus Cornelius Cossus, Cos. collega T. Quintii Cincinnati. An. V. C. 328.

Aulus Corn. Cossus, Cos. collega Valerii Corvini. An. V. C. 413.

Aulus Corn. Cossus, Dictator. An. V. C. 381.

Aulus Corn Cossus, Trib. Militum. An. V. C. 330.

Aulus Corn. Corvinus, Cos. Vinitii Quartini collega. An. V. C. 797.

Aulus Corn. Scipio Arvina, Cos. collega Popilii Lænatis. An. V. C. 406.

Aulus Gabinius, Cos. collega L. Pisonis Cæsoniani. An. V. C. 696.

Aulus Hirtius, Cos. cum Vibio Pansâ. An. V. C. 711. Hi ambo in pugna contra Antonium occubuere. Horum Consulatu natus est Ovidius, teste seipso. Trist. 4. 10.

Editus hic ego sum: nec non ut tempora noris;
Cum cecidit fato Consul uterque pari.

Aulus Licinius Nerva, Cos. collega Qu. Cæcilii Cretici. An. V. C. 759.

Aulus Manlius Atticus, Cos. collega Qu. Luctatii Catuli. An. V. C. 512. Alius, collega C. Sempronii Blæsi. An. U. C. 719.

Aulus Manlius Torquatus, Cos. collega Qu. Cassii Longini. An. U. C. 590.

Aulus Manlius Capitol. Trib. Mil. An. U.C. 351. & 365.

Aulus Manlius X vir. An. U. C. 303.

Aulus Posthumius Albinus, Cos. collega Qu. Luctatii Catuli Cæreonii. An. U. C. 511.

Aulus Posth. Albus, Cos. collega Sp. Furii Medullini. Fusci. An. U. C. 290.

Aulus Posth. Trib. Mil. An. U. C. 373.

Aulus Posth. Regillensis Cos. Titi Virginii Tricosti collega, se Consulatu abdicavit, inde Dictator factus est. An. U. C. 258. Livius.

Aulus Posth. Regillensis, Trib. Mil. A. U. C. 556.

Aulus Posthumus Tubertus, Dictator An. U. C. 325.

Aulus Sempronius Atratinus, Cos. collega M. Minucii Augurini. An. U. C. 257.

Aulus Virginius Cœlimontanus, Cos. collega Sp. Servilii Prisci. An. U. C. 278.

Aulus Vitellius, nonus Rom. Imp. vide *Vitellius*.

Aulus Vitellius, Cos. collega L. Vipsanii Publicolæ. A. U. C. 800.

Aulus Volusius Saturnius, Cos. An. U. C. 839.

Aulziagri, pop. Hunnici. Agathias.

Auedonacum, urbs circa Santones in Galliâ. Anton.

Avo, vel *Avus*, Ptol. Hisp. citer. flu. vulgò *Rio d' Avia*. Est autem in finibus Bracarum. Item alius in Callaicis.

Auradis, Mediæ urbs. } Ptol.
Aurana, Arab. Desertæ urbs. } Ptol.
Auranitis, Babyloniæ reg. tractus. } Ptol.

Aurasius, Mauritaniæ mons. Procopius. Hodiè *Auraz* dicitur, teste Leone Africano.

Auras, Europæ flu. ab Hæmo monte in Istrum fluens. Herod. lib. 4.

Auravaanus, *Rian*, teste Camdeno, flu. Albionis in Scotiæ confin. apud Cokermouthum op. fluens. Ita Ferrarius. Camdenus vero habet in Gallividiâ Scot. reg. ad ipsum fere promuntorium, additque positum esse pro *aber Ruans*, i. e. *ostium Ruani*.

Aurea Chersonesus, *Samotra*, teste Ortelio, maxima Indiæ extra Gangem peninsula, in plura regna divisa, sub Æquatoris Circulo, hoc tempore ab Indiâ ulteriore avulsa, insula effecta, Iabadio insulæ etiam maximæ propinqua. Mercatori est *Japan* ins. longè hinc in ort. distans, Castaldo est *Malaca*, reg. Indiæ prædict. australis, in quâ Malaca urbs regia à Lusitanis possessa.

Aureatum, Germ. op. hodie *Aichstadt*. long. 33. 00. l. 48. 51.

Aurelia, cognomine *Carisia*, Hisp. Bæt. urbs. Plin. *Caroza* Taraphæ, *Cazorla* Moletio, videtur Carissa Ptolemæi, quam *Cariza* vocat Moralis: sed locus est hodiè desertus.

Aurelia, porta urbis Romæ Procopio. *Pancratiana* vocatur Marliano. Nunc *Porta S. Petri*.

Aurelia, familia Romanorum ex Sabinis oriunda, à Sole (ἥλιον Græci vocant) dicta, quod ei publicè à Pop. Rom. datus sit locus, in quo sacra faceret Soli. Festus. Fuit & mater Cæsaris.

Aurelia, Gall. Celt. nobilissima civitas; An. Dom. 276. condita, ac denominata ab Aurelio Imp. ad ripam Ligeris amnis. Hanc Cenomannorum urbem vetustam fuisse volunt, non minus opibus quàm munitione, populoque præstantem. Hanc Cæsar Carnutensium emporium vocavit, ipsamque Incendio vastavit, ut ipse lib. 7. scripsit, & *Genabum* olim vocatam fuisse quidam ab ipso Cæsare volunt. Gallicè *Orleans*. long. 22, 00. lat. 47. 30.

Aurelianum, Austriæ op. Lazio, hodiè *Lintz* dictum, & ad Danubium situm.

Aurelianus, Rom. Imper. cujus tanta fuit liberalitas, ut tunicas viritim per populum dederit, item frumentum & oleum cum vino; crudelis tamen, ut qui sororis suæ filium interfecit. Sext. Aurel.

Aurelius Prudentius, Hispanus, primam ætatem posuit in agendis causis, demum ad Præfecturam Theodosii patrocinio conscendit. Scripsit egregia opuscula eleganti carmine, quæ extant.

Aurelius, pictor nobilis tempore Aug. Cæs. Plin. 35.

Aurelius, Rom. Imp. vide *Marcus Aurelius*.

Aurelius Carus, Rom. Imp. cum biennio regnasset, in castris supra flu. Tigridem exanimatus fulmine occubuit. Fla. Vopiscus.

Aurelius Olympicus Nemesianus, poeta, Afer genere, patriâ Carthaginensis, floruit sub Numeriano, & Dioclesiano Cæsaribus. Scripsit Cynegetica, Nautica, & Halieutica.

Aurelius Alexander, optimus fuit aruspex, augur excellens, musicus insignis, qui orationem eruditissimè scripsit. Quibus rebus tantam impendit operam, ut consueverat in conviviis legentes audire, vel aliis vescentibus legere.

Aureolus pons, apud quem, teste Trebellio, Aureolus Tyrannus à Claudio Imp. interfectus fuit. Bapt. Egnatius ait eum in agro Mediolanensi extare, vulgóque *Pontirolo* vocari.

Aureus mons, Corsicæ insulæ. Ptol. *Monte Gradachio* Leandro.

Aureus mons, Hungariæ, *Marbecgh* Lazio, cujus meminit Lib. Notit. in Mœsiâ primâ, item Aurelius Victor.

Auria, Callaicorum in Hisp. op. ad Minium flu. hodiè *Orens*.

Auricornu, promuntorium Byzantii, quod & *Chrysoceras*. Plin. 9. 15.

Aurigia, Hisp. Bæt. op. hodiè *Arson*.

Aurinx, Hisp. urbs. *Moron* in Andalusiâ, teste Beutheto.

Auritina, Africæ urbs in Pentapoli. Ptol.

Aurora, Titanis, & Terræ filia, Luciferi & Ventorum mater, Hyperionis ac Thiæ filiam facit Hesiodus in his

Θεία δ' Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,
Ἠῶ θ' ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει
Γείναθ' ὑποδμηθεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότητι.

Tithonum Laomedontis fratrem rapuit, ex quo Memnonem suscepit: Tithonum autem ita adamavit, ut senem jam factum herbarum virtute & ope medicâ juventuti restituerit. Dicitur & Cephalum rapuisse. Sappho apud Nasonem

Hunc ne pro Cephalo raperes, Aurora, timebam,
Et faceres, sed Te prima rapina tenet.

Rapuit quoq; Orionem, ut scrib. Hom. Odys. 5.

Ὣς μὲν ὅτ' Ὠρίων' ἕλετο ῥοδοδάκτυλος Ἠώς.

Hanc ex Astræo præterea ventos & astra peperit; Apollodorus; Ἠοῦς δὲ καὶ Ἀστραίου ἄνεμοι καὶ ἄστρα. Hesiod. in Theog.

Ἀστραίῳ δ' Ἠὼς ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους
Ἀργέστην, Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον,
Καὶ Νότον ἐν φιλότητι θεὰ θεῷ εὐνηθεῖσα.

Huic digitos roseos tribuit Homerus propter colorem rubicundum, aut subrubentem, quam in aureâ sede vehi dixit Hymno in Venerem.

Ὣς δ' αὖ Τιθωνὸν χρυσόθρονος ἥρπασεν Ἠὼς
Ὑμετέρης γενεῆς ἐπιείκελον Ἀθανάτοισιν.

Fabulati sunt enim poetæ *Auroram* in curru à quadrigis rubentibus vehi solitam uti testatur Virg. Æn. 6.

Hâc vice sermonum roseis Aurora quadrigis
Jam medium æthereo cursu trajecerat axem.

Cui tamen bigas attribuit alibi, ut est in his

Aurora in roseis fulgebat lutea bigis.

Theocritus autem non *roseos*, sed *albos equos* Auroræ appellavit in Hylâ hoc pacto.

Οὐδ' ὁπχ' ἁ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς Ἀώς.

Scriptum tamen reliquit Lycophron in Alexandra Auroram à Pegaso equo vehi solitam.

Ἠὼς μὲν αἰπὺν ἄρτι Φηγίου πάγον
Κραιπνοῖς ὑπερπέτατο Πηγάσου πτεροῖς,
Τιθωνὸν ἐν κοίτῃσι τῆς Κέρνης πέλας.

Hanc ex Oceano, tanquam Solem, & reliqua astra surgere scripsit Homerus Hymno in Mercurium.

Ἠὼς δ' ἠριγένεια φάος θνητοῖσι φέρουσα
Ὤρνυτ' ἀπ' Ὠκεανοῖο βαθυρρόου ——

Notandum hic, eos qui ab *Aurorâ* rapiuntur, non ampliùs comparere. Tales erant qui ante tempus & diem moriebantur, quos ab *Aurorâ* raptos esse dicebant veteres. Hinc apud eos morem permansisse, ut pueri, & qui immaturâ morte perissent, mane ante ortum Solis sepelirentur; testis est Eustathius ad Homerum.

Aurunca, Latii civitas, ab Ausone Ulyssis & Calypsûs filio condita: à quâ *Aurunci* vetustissimi Latii populi. Virg. Æn. 7. ——— *Et quos de collibus altis*

Aurunci misêre patres —— Et alibi

Auruncos ita ferre senes.

Eosdem hos esse cum Læstrygonibus probat Vir Magnus de Phœn. Colon. pag. 652. Deducit autem ab Ebræo אור *Or*, h.e. *à luce*, quia in eâ perpetuò versabantur, & brevissima ibi fuere noctis tempora. Sic enim de illis poeta.

Ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἤματός εἰσι κέλευθοι.

Atque ut in Arato habetur,

Μίσγονται δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ ἀλλήλῃσι.

Aurupini, pop. Japodum. Strab. quorum op. *Aurupinum*, vulgò *Aursperg*. Vide *Arupenum*.

Aurusp i, Æthiopiæ sub Ægypto pop. Plin.

Ausa, civitas Hisp. Ptol. *Vich* hodie dicitur.

Ausancali, Liburniæ op. Ptol.

Ausara, urbes duæ hujus nominis in Arab. Felici. Ptol.

Auschitæ, vel *Auschisæ*, pop. Libyæ. Herod. lib. 4. Steph. Αὐσχῖσαι ἔθνος Λιβύης ὑπερβᾶσαι, ubi ὑπὲρ Βάρκης legendum esse suprà diximus, idque ex Herodoti prædicto loco. Αὐσχῖσαι ὑπὲρ Βάρκης οἰκέουσι.

Auscii, Aquitaniæ pop. Plin. vulgò *le pays d' Aux*.

Auselii, olim dicebantur, qui nunc *Aurelii*. Festus.

Auser, vel *Auseris*, Italiæ flu. propè Lucam, cujus olim pars rivus ille, qui juxta Pisas nunc labitur, fuit. Straboni *Æsarus* dicitur, hodiè *Osari*, Leandro autem *Sarchio*. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. pag. 461.

Auses, Africæ pop. capronas è fronte demisisse gaudent; Virgines quotannis in honorem Minervæ certamen edunt; Arma sunt lapides & fustes. Si qua ex ictu decesserit, falsa censetur virgo. Quæ omnium præstantissimè depræliata est, à cæteris, armis decorata, subvehitur curru per ambitum Tritonidis paludis. Miscuus illis cum mulieribus congressus. Herodotus. Mela. Steph.

Ausetani, populi noo longè à Tarraconensibus, Cæsar lib. 1. de bello Civili.

Ausigda, urbs Libyæ. Hecatæo insula. Steph.

Ausinga, Persidis urbs. Ptol.

Ausitis, Maurit. Cæsar. op. Ptol. Item regio in quâ natus Job. Hebræis *Hus*.

Ausoba, Ptol. *The bay of Galway*, teste Camdeno, flu. Hiberniæ per Cannacium reg. in occid. apud Galveium urb. fluens. Aliis est *Gyll*, in Oceanum influens apud Slegum opidum.

Auson, vel *Ausonius*, Ulyssis & Calypsûs fil. Indè, ut quidam volunt, *Ausones*, antiquissimi Italiæ populi, iidem qui & *Aurunci*. Servius; *Aurunci Græcis Ausones nominantur*. Dio Cocceianus apud Isac. in Lycophronem Αὐσονία κυρίως ἡ τῶν Αὐρούγκων γῆ μόνη λέγεται, μέσον Καμπανῶν καὶ Οὐόλσκων, παρὰ θάλασσαν κειμένη. Tzetzes in Chiliad.

Τοὺς δὲ Αὐρούγκους μέν μοι Αὔσονας λέγειν οἶδε.

Nempe, ut in Festo habetur *R pro S* (imò & *S pro R*) *literâ sæpe antiqui posuerunt*, ut *majosibus*, *meliosibus*, *Lasibus*, *fesiis*: pro *majoribus*, *melioribus*, *Laribus*, *feriis*. Et, eodem auctore *Aurum* Sabini *Ausum* dicebant. Sic variante dialecto, idem erat *Auson* & *Auron*, ex quo *Auronci*, vel *Aurunci*, syllabicâ adjectione, quali in *Etruscorum* nomine ex *Etruria*; & *Hernicorum* à saxis, quæ Marsi *herna* dicunt; & *Opicorum* ab *Ope*, i.e. *terra*. Opici enim sunt Αὐτόχθονες. Bochartus. Hi *Ausones* primùm extrema Italiæ litora coluisse dicuntur, quæ à Lacinio promuntorio usque ad Salentinos extenditur; unde & ejus loci mare *Ausonium* dicitur. Plin. 3. 10. Poetæ tamen, suo more, Ausoniæ nomen universæ communicant Italiæ. Vide Cluver. Ital. Ant. 3. 9. Dionys. Perieg. vers. 77.

Ἔνθ' Ἰταλῶν ἑστᾶσιν ἐπ' ἠπείροιο θέμεθλα

Ἐκ Διὸς Αὐσονίης αἰεὶ μέγα κοιρανέοντες.

Et postea vers. 339.

Μέσση δ' ἀμφοτέρων παρακέκλιται Αὐσονὶς αἶα

Πηλωρίς. ———

Ausonius, Sophista, scripsit epistolas & alia quædam ad Nonnum. Suidas.

Ausonius, Gallus Burgidalensis, parte natus Ausonio Medico, Poeta & Gratiani Imperatoris Præceptor fuit, à quo, cùm ipsi simul & patri Quæstor fuisset, ad Præfecturam duplicem & Consulatum evectus est; cui in eo Magistratu eleganti oratione gratias egit, quæ oratio inter cætera ejus opuscula etiamnum extat. Ex liberis Hesperium filium vidit Consulem; Filiam Thalesio Consulari viro junxit, unde natum sibi nepotem cognominem & Genethliaco celebravit, & Protreptico ad studia literarum hortatus est. Habuit & fratres duos, quorum major ad summum culmen pervenit honorum, ut ipse scribit, Præfectus Galliis, & Libyæ, & Latio. Epigrammata ejus doctis unicè probantur. *Mosellam* vero ipsius ita prædicat Symmachus orator, ut libris Maronis adjungendum putet.

Ausonius, frater Juliani, ejus ad quem extant B. Hieronymi Epistolæ.

Austagena. Parthiæ tractus ubi naphtha profluit. Plin.

Austanitis, Armeniæ maj. regio. Ptol.

Auster, ventus meridionalis, calidus & humidus, exitialis & morbosus, unde Hor.

Frustra per Autumnos nocentem

Corporibus metuemus Austrum.

Ab *hauriendis aquis* dictus, undè etiam Græcè eâdem ratione Νότος appellatur, quoniam νότος Latinè *humor* dicitur. Virg. 1. Georg.

——— *Unde serenas*

Ventus agat nubes, quid cogitet humidus Auster.

Ovid. Met. 1. —— *Pluvioque madescit ab Austro.*

Inde Horatio *udus* dicitur, Ovidio *aquaticus*, Claudiano *madidus*. Augustinus quoque scitè vocat *pincernam pluviarum*, quemadmodum idem Boream elegantèr nominat *terræ scopam*. Fortasse tamen *propter calorem* potius dici videatur, quasi αὐστὴρ ab αὔω *sicco*, *uro*. Nam Hesychius αὔει interpretatur ἀναπτεῖ, idemque αὔουσι exponit καίουσι, φλέγουσι. Sanè ventus hic ob æstum plantis plurimum incommodat. Uodè Maro in Georgicis.

——— *Namque urget ab alto*

Arboribusque satisque Notus pecorique sinister.

Imprimis autem flores torret, atque ioterficit. Unde idem Virgilius io Eclogis.

Eheu quid volui misero mihi? floribus Austrum

Perditus, & liquidis immisi fontibus apros.

Et Statius Papinius lib. 3. Silv. 3.

Pubentesque rosæ primos moriuntur ad Austros.

Austrania, Plin. 4. 13. seu *Austravia*, ut lib. 37. cap. 3. legitur, ins. Oceani Septentrionalis, à Romanis *Classaria* dicta, aliis *Glessaria*, à succino quod Germani *glessum* appellant.

Austrasia, *Westrick*, reg. Germ. sup. inter Mosam, Mosellam, & Hellum flum. comprehensa; quo in spatio Lotharingia, cum parte Alsatiæ, & Palatinatus continetur. Unde Lotharingia passim Latinè *Austrasia* nominatur, fuitq; olim regnum non exiguum, ut vox ipsa declarat, quam quidam *Vastum regnum* interpretantur, sicut vox *Westrick* sonare videtur. Namque sub *Austrasiæ* regibus (qui Metis coosidebant) non solum regiones prædictæ, sed & finitimæ cum toto ferme Belgio parebant. Sic dicta vel ab *Austrasio* Præside, quem Justinianus Imp. illi regioni præfecerat, vel ab *Austraso* io eâ terrâ rege.

Austria, *Oesterick*, & *Osterich*, regio partem Norici cum particulâ Pannoniæ, partemque Germaniæ circa Danubium complectens, inter Bavariam ad occ. & Hungariam ad ort. inter Moraviam reg. Germ. ad Sept. & Stiriam ad merid. contenta. Hujus reg. caput est Vienna. Habuit *Austria* olim Marchiones, posteà Duces, deinde Archiduces, quibus hodiè paret. Lazius, Munster, Cuspin. Bonfin. lib. 4. Dec. 4. rerum Hungaricarum.

Austri cornu, promunt. in Æthiopiâ. Strabo lib. 16.

Ausugani, pop. inter Feltriam & Tridentum ab *Ausugo* op. quod nunc *Val Sugana* dicitur, in quâ magna lanarum copia.

Ausum, Mauritaniæ Cæsariensis urbs. Ptol.

Autander, filiam habuit Tagiram. Steph. in *Tauchira* ubi pro Ταγείρας malim Ταυχείρας.

Autariatæ, gens Thesprotica. Steph. & Illyrica Strabo Arrian. Diodor.

Autaris, Arab. Felicis locus. Plin.

Autentum, Byzacenæ reg. op. in Africâ Propriâ. Anton.

Authe, Alcyonis gigantis, qui Herculis telis confossus est,

est, filia. Is enim filias habuit 7. quæ ob patris mortem in mare se præcipitantes, ab Amphitrite in Alcyones aves mutatæ sunt. Harum nomina, *Phthonia*, *Authe*, *Methone*, *Alcippe*, *Pallene*, *Asterie*, & *Deino*. Janus Parrhasius 10 Claud. ex Hegesandro.

Authetani, Hisp. Tarraconensis pop. Ptol.

Authites, Ægypti Nomus. Steph.

Autini, vel *Auteri* Ptolemæo, Hiberniæ populi.

Autoba, Æthiopiæ vicus circa Nilum. Ptol.

Autobulus, pictor quidam. Plin. 35. 11.

Autocanes, mons cujus mem. Hom. Hymn. in Apollinem vers. 35.

Σκῦρός τε καὶ Φώκαια, καὶ Αὐτοκάνης ὄρος αἰπύ.

Autochthones, pop. qui non aliò referunt originem suam; verum ex *ipso solo* nati videri volunt. Latini *Indigenas* vocant.

Autocrates, historicus, cujus Ἀχαϊκὰ citat Athenæus lib. 9. & 11.

Autolala, civitas Æthiopiæ. Ptol.

Autolola, seu potius *Autololes*, pop. Maurit. Tingit. à Gætulis oriundi; finitimos omnes cursûs celeritate superant. Lucan. lib. 4.

Autololes, Numidaque vagi, semperque paratus
Inculto Gætulus equo. ———

Sil. Ital. lib. 3.

Nec non Autololes levibus gens ignea plantis,
Cui sonipes cursu, cui cesserit incitus amnis
Tanta fuga est. ———

Claudianus. —— *Repetant deserta fugaces*
Autololæ. ———

Autolatæ Ptolemæo dicuntur.

Autoleon, Crotoniatarum dux, Crotoniatibus adversus Locros bellum gerentibus, quum Locri, propterea quòd Aiax Locrensis fuerat, quotiescunque bello certabant, locum illi in acie quasi præsenti semper assignarent, in locum illum, quem vacuum videbat, irrumpens ab Aiacis spectro in pectore vulneratus est, vulnere quotidiè ingravescente, donec oraculo monitus, Achilleam, Ponti Euxini insulam, delatus est, & ibi Heroum, ac presertim Aiacis Locrensis manibus placatis perfectè sanatus est. Photius ex Conone. Pausanias hunc *Leonymum* vocat.

Autolemus, vir quidam, de quo Poeta.

Dixerat Autolemus flammas consultus Aruspex
Die cavendas postero.
Credidit, & rerum dubius de mane sub amnis
Delituit Etrusci vadis:
Sed neque sic fatum effugit, nam dum natat Arno
Ictus crematur fulmine.

Autolycus, Mercurii filius, qui proxima Parnassi loca furtis infestavit. Ovid. Met. 11.

Nascitur Autolycus furtum ingeniosus ad omne.

Mart. lib. 8.

Non fuit Autolyci tam piceata manus.

Sunt qui Jasonis comitem fuisse, & Sinopen condidisse volunt. Alius *Autolycus* fuit pancratiastes nobilis, cujus statuam in Atheniensium Prytaneo fuisse author est Pausan. in Atticis, & Bœoticis. Plin. lib. 3. 4. cap. 8. Item alius, Areopagita, de quo Suidas in Αὐτόλυκος.

Automalax, urbs Cyrenes. Ptol. *Automala* Straboni. *Alcadia* hodiè, teste Marmolio. Stephano urbs Libyæ dicitur.

Automate, ins. una Cycladum; *Hiera* etiam dicta. Plin. 2. 37. Est autem inter Theram ac Diam in merid. vergentem, Cretam versus.

Automedon, Dioræ fil. Achillis auriga, & Pyrrhi armiger. Virg. Æn. 2.

Una ingens Periphas & equorum agitator Achillis
Armiger Automedon. ———

Cicero pro S. Roscio Amerino. *Non adest ille Tullius Roscius? non suis manibus in curru collocat Automedontem illum sui sceleris acerbissimi, nefariaque victoriæ nuncium?* Juvenalis

——— *Puer Automedon nam lora tenebat.*

Autoroli, gens Æthiopica. Steph.

Automolus, viri proprium, ut putavit Casaubonus apud Polyb. lib. 4. sed scribendum αὐτόμολος, & vertendum *transfuga*. Sed hoc viri maximi μνημονικὸν σφάλμα à multis aliis notatum, & nimis acerbè exagitatum est. Palmerius.

Autonoe, Cadmi, Thebarum regis filia, ex Harmoniâ conjuge, & Aristæo conjux, ex quo peperit Actæonem. Hesiod. in Theog. Unde venator ille *Autonoeius heros* Ovidio dictus. Met. 3. Theocritus in Lenis, sive Bacchis.

Ἰνὼ κ' Αὐτονόα, χ' ἁ μαλοπάρῃος Ἀγαύα.
Τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι.

Autosthenes, Atheniensium Archon. Olymp. 27.

Autricum, urbs Carnutum. Ptol. vulgò *Chartres*.

Autrigones, Hisp. pop. Mela lib. 3.

Auus, flu. Thesprotiæ, ad quem *Paravai* pop. habitant. Steph. Item flu. Hisp. Tarrac. Ptol.

Auxesia, & *Damia*, puellæ Cretenses, quæ, cum in seditione obrutæ lapidibus fuissent apud Trœzenem civitatem, in earum gratiam & memoriam festum solenne institutum fuit, quod *Lithobolia* vocitabatur. Herodot. lib. 5.

Auximum, Piceni urbs in Italiâ, à quâ *Auximates* pop. dicti, vulgò *Osmum*. Belli Civilis tempore in potestatem Cæsaris venit. Apud Liv. libb. 41. & 42. vitiosè legitur *Oximum*, & in tabula *Ausimum*. Procopio Gothicorum 2. more ejus seculi formatur Αὔξιμος. Apud Strab. lib. 5. nescio an satis rectè Αὔξουμον. Siquidem omnes alii Græci authores Αὔξιμον, & Latini *Auximum* habent. Lucanus lib. 2. metri causâ.

——— *Ut admotæ pulsarunt Auximon alæ.*

Coloniam factam Romanorum auctor est Velleius, lib. 1. *Auximum*, inquit, *in Picenum missi coloni*, &c. πασῶν μεγίστη τῆς ἐκεῖ πόλεων Procopius loco prædicto vocat. Vide Cluver. Ital. Antiq. pag. 737. & Bochart. Geogr. pag. 111. long. 37. 35. lat. 43. 30.

Auxume, regia civitas Æthiopiæ. Ptol. *Auxomitæ* Arrianо, Αὐξωμῖται Steph. *Chaxumo* fortè hodiè. long. 65. 30. lat. 11. 00.

Auza, vel *Auzate*, urbs Africæ incertæ positionis, vetustissima, quam condidit Ethbaal, vel Ithobelus, Achabi socer, de quo 1 Reg. 16. Author Menander, cujus verba sunt apud Jos. lib. 1. contra Apionem. Οὗτος πόλιν Βότρυν ἔκτισε τὴν ἐπὶ Φοινίκῃ, καὶ Αὐζάτην ἐν Λιβύῃ, vel disjunctis vocibus καὶ Αὖζα τὴν ἐν Λιβύῃ. *Auza* autem in Antonino Maurit. Cæsar. est op. & *Auzea* Numidicum castellum, de quo Tacitus, lib. 4. Annal. & *Uzan* Ptolemæo est urbs Africæ propriæ, non procul ab Uticâ. Vide Boch. Phœn. Col. lib. 1. cap. 24.

Auzacia, Scythiæ extra Imaum urbs. Ptol. *Sacio* hodie Nigro.

A X.

Axa, vel *Achsa*, filia Caleb. Jos. 15. Jud. 1. Lat. *composita*, vel *adornata*, aut *lasciviens*, sive *confractio*, vel *diruptio velaminis*.

Axalita, Hisp. Bæt. op. *Lora* Clusio.

Axanthos, ins. infra Hiberniam. Plin. 4. 16.

Axaph, civitas in tribu Aser. Jos. 19. quæ cap. 11. *Achsaph* scribitur.

Axatiara, op. in conventu Hispalensi. Plin. 31. 3.

Axelodunum, Angliæ op. in reg. Northumbriæ, ad Tinam flu. *Hexham* Camdeno.

Axenus Pontus, qui & *Euxinus*, à truci accolarum barbarie sic dictus. Ἄξενος enim inhospitalis est. Nam ut Strabo lib. 7. tradit, *solebant Scythæ, maris hujus accolæ hospites immolare, eorumque carnibus vesci, calvisque uti loco poculorum.* Ovidius in Ponticis

Frigida me cohibent Euxini litora Ponti,
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

Cur mutatum in *Euxinum*, vide Boch. Phaleg. pag. 397.

Axia, urbs Locrorum Ozolorum, ab *Axiâ*, Clymeni filiâ. Est & alia Italiæ. Steph.

Axiaca, pop. Sarm. Europææ inter Tyram & Borysthenem amnes, Peucinis & Carpianis proximi, ab *Axiace* flu. dicti, qui à Peucinis jugis nascitur. Hos justissimos fuisse tradit Pompon. lib. 2. ut qui furti omnis ignari, nec sua custodirent, nec aliena contingerent. Meminit horum Plin. 4. 12.

Axiace, Europæ op. ad Pont. Eux. Mercatori, nunc *Oczakow* quibusdam vocatur.

Axiaces, fluvius, qui & Hypanis: Carpatho monti adhæret, à quo vicini pop. *Axiaca*.

Axica, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Axieros, Ceres. Apollonii Scholiastes lib. 1. ex Mnaseâ Ἀξίερος δ' ἐστὶν ἡ Δημήτηρ. Phœnicibus erat ארץ אחזי *Achazi eres*, h. e. *possessio mea terra*.

Axima, urbs Persidis. Ptol.

Axinia, Arcadiæ mons.

Axinium, Celtiberorum urbs. Appian.

Axiochus, Philosophus, cui Plato librum de morte conscripsit, eique dedicavit.

Axiokersos, & *Axiokersa*, Pluto & Proserpina sic dicti, teste Apollonii Scholiaste lib. 1. ab אחזי *Achazi portio mea* & קרש *keres*, quod pro *excidio* & *morte* sumitur, sc. qui habet imperium in mortuos. Unde Diabolus Hebr. 2. 4. dicitur τὸ κράτος ἔχων τοῦ θανάτου.

Axion, frater Alphesibœæ, quæ Alcmæoni nupsit, à quo Alcmæon ipse interfectus creditur, vel, ut Ovidius à filiis Callirrhoes.

Axiopolis, Mysiæ infer. urbs. Ptolemæus, cui Danubius ab hâc ad Pontum usque Ister nominatur; hodie *Colonamick* dici scribit Olivarius in Melam. long. 54. 00. lat. 45. 40.

Axiothea, Phliasia, nobilis mulier, quæ unà cum Lastheniâ, Platone præceptore usa, ornatuque interim virili auditorium ejus ingressa est. Plut. & Laetr.

Axiota, Troadis gens. Hesychius Ἀξιῶται, ἔθνος Τρωάδος.

Axis, urbs Umbriæ. Prop. lib. 4.

Scandentisque Axis consurgit vertice murus.

Axius, flu. Paphlagonum per Mygdoniam fluens. Plin. 4. 10. Herod. lib. 6. Labitur in sinum Thermaicum, efficit pecudem nigram, quæ ex eo potavit, diversâ ab Haliacmone, vicino amne, naturâ, qui velleris nitorem potæ ex se pecudi affert. Hesychius. Ἄξιος, ποταμὸς Παιονίας. Strabo. lib. 7. ὁ μὲν Ἄξιος θολερός ἐστι. Quærit ibi Geographus, uti solet, de Homeri loco, ubi est hujusce flu. mentio: erat enim ille locus lectionis ancipitis, varieq; à veteribus Criticis lectus, expositusque. Sic Homer. Il. β.

Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους
Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος,
Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν.

Quorum versuum, quum hæc sit sententia, ut dicatur *Axii* aqua limpidissima, ac pulcherrima, veteres Critici qui scirent aquam ejus esse turbidam, voce Αἶα intelligi voluerunt, non *terram*, sed *fontem quendam* sic *nuncupatum*, qui *Axium* ingreditur, cujus fontis etiam Antimachus in Thebaide fecerat mentionem, teste Stephano, ut sit hæc sententia, Amydonem urbem esse ad *Axium* situm, ubi est fons *Æa*: atque ita Scholiastæ Homeri locum illum interpretantur. Strabo vero non tantùm interpretationem vulgatam reprehendit, sed & lectionem. Nam cum vulgò legeretur.

Ἀξίου, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν,

Vel — ἐπικίδναται αἴῃ. ipse emendabat.

Ἀξίου, ᾧ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται Αἴης.

Vide Eust. ad locum.

Axon, Joniæ flu. in Asiâ min. Plin. 5. 57. Alius item in Cariâ.

Axona, flu. in extremis Rhemorum. Hinc *Axones*, ejus accolæ, Lucan. lib. 1.

Et Biturix, longisque leves Axones in armis.

Ausonius in Mosella.

Non tibi se Liger anteferet, non Axona præceps.

Vulgò *le Disne*.

Axones, & *Cyrbes* i. e. leges Solonis, quomodo scriptæ, vide Boch. Geogr. p. 494.

Axos, urbs Cherronesi Thraciæ.

Axumis, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Axumites, metropolis Æthiopum. Steph.

Axus, Macedonum flu. Item urbs Cretæ. Steph.

Axylis, Marmaricæ villa, in Africâ. Ptol. *Ferzeli* hodiè Mercatori.

Axylus, Phryx, è civitate Arisbe, insignis erat humanitate, & benevolentiâ in hospites. Hom. Iliad. 6.

A Z.

Aza, Armeniæ min. op. Plin. Aliud Ponti Cappadocici. Ptol. Item Palæstinæ mons. Joseph. Ant. lib. 12. Item urbs Palæstinæ, quæ & *Gaza*.

Aza, Lat. *fortitudo*, aut *capra*, viri nomen. 1 Esdr. 2.

Azabetis tænia, Sarm. Asiaticæ urbs. Ptol.

Azagarium, Sarm. Europ. op. Ptol.

Azamora, Armen. Min. circa Cataoniam castellum. Strab.

Azan, mons Arcadiæ, Cybele, Deorum matri sacer, à quo nonnulli vicinam regionem *Azaniam* vocatam volunt, quam tamen Stephanus ab Arcadicâ muliere nuncupatam mavult, quæ *Azano* dicebatur. Stat. Theb. 3.

——— *Idæis ululatibus æmulus Azan.*

Aliis *Azon* dicitur.

Azanes, Arcadiæ pop. Inter Græcos vetustate præstantes, ut & Parthasii. Strabo lib. 8.

Azani, Scythiæ intra Imaum populi. Ptol.

Azani, Steph. Ἀζανοὶ πόλις Φρυγίας.

Azania, Æthiopiæ regio in orâ maris Azanii, ubi Azanium promunt. in orâ occid. *Xoa*, teste Ortelio, Alii *Adel* regnum. Item urbs Massiliensium. Steph.

Azanias, viri nomen. 2 Esdr. 11. Latinè *auris*: vel *arma Domini*.

Azanium, mare quod inter Æthiopiam & Indiam circumfusum est, *Archipelago di Maldivar* hodiè, teste Bar.

Azanius fons, cujus aquam gustantibus tantum vini tædium supervenit, ut ne odor quidem ejus perferatur. Eudoxus.

Azanoth Thabor, civitas, terminus tribûs Nephthalim Jos. 18. Lat. *aures contritionis*, vel *confractionis*.

Azar, Ægypti mons. Ptol.

Azara, Armen. maj. urbs, juxta Araxem flu. & templum Dianæ dicatum in Persiâ. Strabo. Item urbs Sarm. Asiaticæ. Ptol.

Azaraba, Sarm. Asiaticæ urbs. Ptol.

Azareel, nomen viri. 1 Chron. 12. Lat. *adjutorium* vel *atrium Dei*.

Azaria, qui & *Uzia*, 12. Judæorum rex, regn. an. 52. Item fil. Amaziæ regis Judæ. 4 Reg. 15. Item nomen sacerdotis. 2 Chron. 26. Lat. *auxilium* vel *atrium Domini*.

Azaricam, vel *Azricam*, nomen viri. 2 Esdr. 11. Lat. *auxilium resurgentis*, vel *vindicantis*, vel *fortitudo vacua*.

Azaritbia, fons Phrygiæ, qui *Epillctus* dicitur. Strab. lib. 11. Steph. *Zaretum* vocat.

Azatha, Armen. maj. op. Ptol.

Azau, Hebraicè חזו i. e. *videns* vel *prophetans*, filius Nachor ex Melcha. Gen. 22.

Azaz, pater Bala. 1 Par. 5. Lat. *fortis*.

Azazeni, populi, à quibus deletis *Azazenici* cognomen retulit Alex. Severus Imp.

Azazias, Lat. *fortitudo* Domini, nomen viri. 2 Par. 31.

Azba, nomen viri. 1 Par. 1. Lat. *Hyssopus mea*.

Azboc, viri proprium. 2 Esdr. 3. Lat. *hircus* vel *fortitudo vacuitatis*, aut *fortis dissipatio*.

Azeca, civitas Amorrhæorum, quæ sorti cessit tribui Judæ. Jos. 15. Inter Eleutheropolim & Æliam sita, teste B. Hieronymo. Hic Deus grandine & lapidibus Gentes perdidit. Jos. 10. Ibi Pelischthæi castra contra Israelem posuerunt. 1 Sam. 17. Hanc reparavit Roboam rex Judæ. 2 Paral. 11. & rex Babylonis eam debellavit. Jerem. 34. Lat. *fortitudo* sive *septa*.

Azei, & *Azeatæ* pop. Troadis. Ἀζεᾶται Stephano.

Azenia, pars tribûs Hippothoontidis in Atticâ. Steph.

Azer, nomen viri. 1 Esdr. 3. i. e. *atrium*, vel *auxilium*, *fons excitus*, vel *fortitudo felicitatis*.

Azetene, Arm. maj. regio. Ptol.

Azgad, nomen viri. 1 Esdr. 2.

Azia, nomen viri. 2 Esdr. 11. Lat. *fortitudo*, sive *hircus Domini*.

Azicis, Marmaricæ vicus. Ptol.

Azilis, vel *Aziris*, vel *Azirus*, locus, urbs, vel flu. Libyæ. Steph. Callimachus Hymn. in Apollinem.

——— Πυλαιοι δὲ τοῖσιν Ἄζιλιν ἴδοντο.

Ubi Schol. Ἄζιλις ὄρος ἢ πόλεμος Λιβύης. Herodor. urbem in Continente fuisse refert, quam Cyrenæi tenuerunt.

Azirus, Armen. min. op. Ptol. *Azichan* Nigro dicitur. long. 72. 00. lat. 42. 30.

Aziza, nomen viri. 1 Esdr. 10. Lat. *fortitudo*, vel *fortis*.

Azizus, Mars. Julianus orat. de Sole. Ἄρεα Ἄζιζον λέγομεν ὑπάρχειν ... τὸν Ἔδεσσαν Σύρων πόλιν ...

Nomen

Nomen ei à robore. Syris enim & Arabibus עזיז *aziz*, unde Ἄζιζος, *fortem* & *robustum* sonat.

Azmaveth, nomen viri. 2 Reg. 23. qui. 1 Par. 11. *Azmot* vocatur i. e. *fortis mors*, sive *hircus*, aut *fortitudo mortis*.

Azmoth, filius Joada. 1 Par. 8. Filius item Jore. 1 Par. 9.

Azochis, urbs circa Mesopotamiam. Plin.

Azon, vide *Azan*.

Azonax, vir, à quo in magicis instructus est Zoroaster. Plin. 3. 17.

Azor, fil. Eliacim. Mat. 1 Lat. *adjutor*, vel *accinctus*.

Azorus, urbs Pelagoniæ Tripolitidis. Steph.

Azotus, Stephanus Ἄζωτος, πόλις Παλαιστίνης, ταύτην ἔκτισεν δὲ τῶν ἐπανελθόντων ἀπ' Ἐρυθρᾶς θαλάσσης φυγάδων, καὶ ἀπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἄζας (Ἄζαν) ὠνόμασεν, ὃ ἐστι χίμαιραν, ὅτι Ἀζώτιον μεθερμηνεύεται, ubi per φυγάδας Phœnices intelligit, quos è mari Rubro venisse volunt. Sed hæc merè sunt fabulosa. Neque enim Phœnicum fuit, sed Philistæorum urbs Azotus. Capra quidem Phœnicibus עזא *aza* dici potuit, ut עז *ez* Hebræis. Sed in Hebraicâ scriptura עז *ez capra*, & אשדוד *Asdor*, i. e. *Azotus* nihil quicquam habent simile. *Asdod* autem propriè *robur* sonat; vox est apud Arabas frequens; Inde Dei nomen שדי *saddai* Græci reddunt Παντοκράτορα. long. 65. 15. lat. 31. 50.

Azriel, nomen viri. 1 Par. 12. Lat. *atrium* sive *adjutorium Dei*.

Azubah, mater Josaphat. 3 Reg. 22. Item uxor Caleb. 1 Par. 2. 2.

Azur, pater Ananiæ prophetæ. Jerem. 28. Item pater Jechoniæ. Ezech. 11.

Azuritanum, Africæ opidum. Plin. 5. 4.

Azylia, Epiri opidum. Ptol.

Azzi, nomen viri. 2 Esdr. 11.

B A

BAal, Assyriis Jovis nomen, Punicè *Dominum* sig. inquit Augustin. Unde *Baal-semen* qu. *Dominum cæli* dicunt. Fuit autem idolum Samaritanorum & Moabitarum. Græci Martem putant Num. 22. quod Gideon destruxit. Jud. 6. Est & nomen loci. 1 Par. 5. Filius item Joel, ut & Jahiel. 1 Par. 9. Sæpe occurrunt (inquit Seldenus) in sacris literis *Baal* & *Belus*, variis Diis nomina cōmunia, & numero secundo *Baalim*. Cæterū Chaldæis seu Babyloniis propria erat vox *Bel*, Phœniciis, & adiacentibus *Baal*. Utrumq; ab Ebræo בעל *Baal*, i. e. *Dominus* à quo excidente litera ע juxta morem Chaldaicum fit בל *Bel*, cujus mentio eisdem elementis, apud Esaiam cap. 46. 1. & Hieremiam cap. 50. 2. & 51. 44. Phœniciis a. Ebraice locutis *Baal* cum *Ain* retinebatur. Discrimen istud à Græcis & Latinis minùs observatum. Utriq; enim indistinctè tam Phœnicium seu Tyrium numen, quam *Babylonicum*, plerumque *Belum* vocant, orientalium dialectorum haud curiosi. Et qui Flavio Josepho nunc Βὴλ, mox Βαὰλ dicitur. Consulas eum Orig. Judaic. 8. 7. & 9. 6. De Phœniciorum Deo verba facit: Sed mirum est quod de *Baalis* significatione, sive Assyriacâ sive Persicâ, legitur tum apud Chronici Alexandrini autorem, tum apud Cedrenum. Hic de Thuro Nini regis successore locutus. Τούτῳ τῷ Ἄρει (nam *Martem* cum etiam nuncupatum scribit) πρῶτον στήλην ἀνέστησαν οἱ Ἀσσύριοι, καὶ ὡς θεὸν προσκυνοῦσι. Βαὰλ ὀνομάζοντες, ὃ ἑρμηνεύεται Ἄρης, πολέμων θεός. Tantundem eisdem pæne syllabis tradit alter ille pag. 88. sed vocem Persicam esse dicit; Numen autem idem esse ipsum quod in Daniele memoratur, & in trium Puerorum historiâ. Sed nominis interpretatio Græculorum commentum est. Eo primùm fuisse summum & ineffabilem omnium rerum creatorem designatum meritò sentias. Et quàm convenire potuerit τὸ *Baal* nomen Deo Vero, caput secundum Hoseæ satis demonstrat com. 16. *Et erit in die illâ, dicit Dominus, vocabis me Ishi* (i. e. *maritus meus*) *& non vocabis me ultra Baali* (nimirum *Baal meus*) *Ego enim auferam nomina Baalim ex ore ejus, & non erunt illi amplius in memoriâ cum nomine illorum.* Populi Dei *Baalem suum piè satis* eum vocabant, priusquam ob vocem illam ad profana Numina frequentèr nimis traductam, id ipsum ipse Deus vetaret. Quin & diu est quod Chaldæi 15. myriadum annorum commentarios apud se latere jactarent, in quibus Belum suum, uti rerum conditorem, in fabulosissimâ illâ Omorcæ dissectione, celebrabant Autor est Alexander Polyhistor ex Berosso Beli sacerdote. Deindè, ut fit corruptis moribus & in superstitionem pronis, Solem fortè primo, quem μόνον Οὐρανοῦ θεὸν putabant Phœnicii (ita Scribit Philo Byblienfis Sanchoniathonis interpres) sub hoc nomine venerabantur. Postremò autem & in simulacra alia, sive Astrorum, sive Regum, quorum memoria, posteris longè charissima, τὸ Βαὰλ, sive Βὴλ ad augendum, quà fieri potuit, seu corporis Cœlestis, seu demortui honorem est impiè derivatum. De Phœnicio Belo capienda sunt quæ habes. 1 Reg. 16. & 2 Reg. 10. ubi Rex Achabus in soceri gratiam, Ithobalis, inquam, Sidoniorum regis, fanum in Samariâ *Baali* sacrasse memoratur. Sidon a. Phœniciæ urbs maritima, unde is ipse fuerit hic Belus, qui Jupiter Thalassius, seu marinus Sidoniorum nuncupatur. Hesychius: Θαλάσσιος Ζεὺς ἐν Σιδῶνι τιμᾶται. Belus e. Ζεὺς & Jupiter Europæis nominabatur. Nugaces Græculi ex Ægypto Belum hunc petunt, & Neptuni, & Libyes filium faciunt, fabulosam historiam vide, si vis, apud Apollodorum περὶ θεῶν lib. 2. & passim fermè admittitur. Sed futilis nimium est. De eo autem intelligendum illud Virg. Æn. 1.

> *Implevitque mero pateram, quam Belus, & omnes*
> *A Belo soliti.* ————

Nam Carthaginenses è Phœniciâ oriundi, ac de Didûs libatione loquitur Poeta. Ubi Servius *Linguâ Punica Bal dicitur, apud Assyrios verò Bel* dicitur *quâdam sacrorum ratione & Saturnus & Sol.* Ubi Gyraldus & alii depravatis exemplaribus *Hal* & *Hel* legunt. Belo huic seu Bali Punico fanum erat in Bali, urbe Libyes. Steph. Βάλις, πόλις Λιβύης πρὸς τῇ Κυρήνῃ ἀπό τινος Βάλεως, ὃ καὶ ἱερὸν ἔχει. Belum Chaldæum quod attinet, de eo autor Chronici Alexandri ita. *Jupiter suscepit ex Junone filium* ὃν ὀνόμασε Βῆλον διὰ ἐξώτατον εἶναι τὸν παῖδα. Ridiculè. Nec omnino capio Græculi originationem, nisi παρὰ τὸ βέλος deducere voluerit, quod jaculum, seu telum quod acutum est plerumque denotat. Verum pro ἐξώτατον substituendum ibi videtur ὀξυκίνητον, quod velocem notat. Firmat hanc emendationem Cedrenus. Βῆλος δὲ ὀψὲ διὰ τὸ ὀξυκίνητον ἢ ὅτως ἐκλήθη. Paulo melius ii qui apud Didymum ad illud Hom. Iliad. α.

> Ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Undè Vulcanus se dejectum queritur, interpretantur Βηλὸν τὸν ἀνώτατον οὐρανὸν καὶ περιέχοντα τὰ πάντα αἰθέρα. Sive, ut alii, τὸ ἀνώτατον τοῦ αἰθέρος καὶ τῶν ἄστρων. Dryopum linguâ alii Βηλὸν *Olympum* sign. volunt, & secundum Chaldæos *Cælum*, uti ad eum locum refert Eustathius. Sed rectè ille Βηλὸν ibi à Belo, quod est nomen proprium distinguit: Βηλὸς enim limen est: cæterùm diverso scribitur accentu τὸ Βῆλος, quod Regibus & Diis tribuitur. Βῆλος enim exaratur, idque apud vetustissimos authores. Hesiodus in catologo Heroinarum. Θρονίη παῖς Βήλοιο ἄνακτος quæ prima est apud scriptores Græcos Beli mentio. Citat Strabo lib. 8. Tamen & Suidas: Βηλὸς βαθμὸς θύρας, ὁ οὐρανός. Ab homonymiâ, accentu neglecto, hallucinatus cum aliis est. Neque enim Βῆλος malò pro *Cælo* accipitur. Velut enim collectivum in Syris numen erat כלצבא השמים *Coltziba haschamaim*, *Omnis Exercitus Cæli*. Cui Aram in Atrio Templi exstruxit Manasses: Neque non est verisimile etiam *Belum* Exercitum illum, sive *Cælum* dictum esse; Generale enim Deorum nomen *Baal* fuisse scimus: & Chaldæis *Cælum* ita vocatum jam ex Eustathio, qui à veteribus hæc hausit, monuimus. *Omnes Exercitus Cæli* Seniores 70 πᾶσαν δύναμιν τοῦ Οὐρανοῦ reddunt. Belus autem & οὐρανὸς & Ζεὺς Ποσειδῶνος υἱὸς interpretatur apud Hesychium. Distabat a. Babylonius ab altero illo Phœnicorum, ut Jupiter Ammon à Jove Capitolino, Cretensis ab utroque. Uti enim Europæis Jovis, ita Asiaticis Beli seu Baalim, generale Divûm vocabulum fuit. Et Jovis stella Pharisæis *Cochab-Baal* dicebatur, uti est apud Epiphanium. Signantius autem de τοῖς *Baalim* Scriptura alibi non loquitur quam in Jerem. 2. 28. *Nam juxta numerum civitatum tuarum fuerunt Dii Jehudah. Baalim tui* si dixerat, idem dixerat, & B. Paulus. 1 Cor. 8. *Sunt Dii multi, & Domini multi*,

multi, quod interpreteris *multi Beli*: vel, si ad Europæum morem respexeris *multi Joves*. Seldenus. Vide *Belus*.

Baala, civitas in tribu Judæ. Jos. 15.

Baalath, civitas in tribu Dan. Jos. 19. Et civitas à Solomone condita. 3 Reg. 9.

Baal-berith, Lat. *dominus fœderis*. Jud. 9. Beryti urbis idolum facit Bochartus, quem tu consule Geogr. p. 859.

Baal gad, nomen montis sub monte Hermon. Jos. 11. Lat. *dominus exercitûs*.

Baal-hazor, locus iuxta Ephraim urbem Benjamin. 2 Reg. 2. Lat. *dominantis atrium, aut fœnum*.

Baal-hermon, mons circa Libanum. Jud. 3. Lat. *possessor destructionis*.

Baalia, nomen viri. 1 Par. 12. Lat. *Dominus*, i. e. *deus idoli*, vel *subiiciens*, aut *possidens dominus*, sive *in ascensu*, vel *in cœnaculo*.

Baal-jada, filius David. 1 Par. 14. Lat. *possessor scientiæ*.

Baal-meon, civitas Amorrhæorum, quæ sorte obtigit filiis Rub. Jos. 13. Lat. *idolum habitaculi*, vel *idolum ex peccato*, aut *subiiciens*, sive *possidens habitaculum* sive *dominium ex peccato*.

Baal peor, sive *Belphegor*, cui initiatos Israelitas scribit Num. 25. Constat (inquit Seldenus) Moabitarum & Midianitarum fuisse hoc numen, atque idem quod eodem & 31. capite *Peor* tantum vocatur, uti & Jos. 22. Ebraicè autem פעור *Peor* & pro sonorum varietate *Phegor* dictum. Nam & 70 Βεελφεγὼρ pronunciabant. Quid fuerit autem præterquam idolum Turpitudinis, haud invenit narratum apud Hebræos Origenes. Ita enim in Numeros Hom. 20. *Beelphegor idoli nomen est, quod apud Madianitas præcipuè à mulieribus colebatur. In cujus ergo idoli mysteriis consecratus est Israel. Interpretationem nominis ipsius cum requireremus attentius inter Hebræa nomina, hoc tantum invenimus scriptum, quod Beelphegor sit species Turpitudinis. Noluit tamen declarare quæ vel qualis species, vel cujus esset turpitudinis, honestati credo consulens, qui interpretatus est, uti ne auditum pollueret audientium. Igitur cum multæ sint turpitudinum species, una quædam ex pluribus Beelphegor.* Verùm nominis causam, & Numinis cultum videtur sibi benè explicasse Salomon Jarchi, ad Num. 25. *Eo*, inquit, *quod distendebant coram illo foramen podicis, & stercus offerebant; & hic erat cultus ejus*. Aperire enim sive distendere פער interpretatur, unde *Peor*. Ad hanc mentem Moses Ben Maimon in More Nevochim part. 3. cap. 46. *Tu vero scis quod servitium idoli, quod vocabatur Pahor (Peor) in temporibus illis erat, ut discooperiret se homo versus eum. Et idcirco præceptum est sacerdotibus, ut facerent Bracas quibus cooperirent operienda in horâ sacrificii: & prætereà non ascendebant per gradus ad altare, ne discooperirentur.* Ab hiante idoli ore alii nomen deducunt. Philo autem Judæus, dum anagogicè sacram interpretatur historiam in lib. περὶ τῶν μετονομαζομένων, ad hunc modum: ἄνδρες τε πολλοί, ait, ταῖς αἰσχραῖς ταῖς Βεελφεγὼρ τελεσθέντες, καὶ τὰ τοῦ σώματος στόμια πάντα εὐρύναντες τῆς τῶν ἔξωθεν ἐπεισχεομένων ῥευμάτων ὑποδοχῆς. (Ἑρμηνεύεται γὰρ Βεελφεγὼρ ἀνωτέρω στόμα δέρματος) κατεκλύσθησαν τὸν ἡγεμόνα νοῦν, καὶ ἀπέθανον εἰς βυθὸν ἔσχατον. Belphegor vides per ἀνωτέρω στόμα δέρματος explicatum. Forte autem legendum ἀνώτερον. Voluit enim Philo procul dubio τὸ בעל פעור quod Græcis elementis Βεελφεγὼρ exarat, deductum à בעל פי עור *Baal-Ptaghor*, quæ tria vocabula *superius os pellis*, seu ἀνώτερον στόμα δέρματος sonare possunt. Satis consentit Philoni D. Hieronymus ad Oseæ cap. 9. *Ipsi autem educti* (ait Patrum ille doctissimus) *de Ægypto fornicati sunt cum Madianitis, & ingressi sunt ad Belphegor, idolum Moabitarum, quem nos Priapum possumus appellare. Denique interpretatur Belphegor idolum tentiginis habens in ore, i. e. in summitate pellem, ut turpitudinem membri virilis ostenderet.* Idem Pater Magnus ad Oseæ cap. 4. ubi de sacris Deûm matris: *Istiusmodi* (inquit) *idololatria erat in Israel, colentibus maximè fœminis, Beelphegor, ob Obscœni magnitudinem; unde & Asa Rex tulit Excelsa de populo, & hujusmodi sacerdotes; & Matrem de Augusto posuit imperio, sicut Scriptura testatur dicens, Et fecit Asa rectum ante conspectum Domini, sicut David pater ejus & abstulit effœminatos de terrâ, purgavitque omnes sordes idolorum, quæ fuerant patris ejus. Insuper & Maacham matrem suam amovit, ne esset princeps in sacris Priapi, & in loco ejus quem consecraverat, subvertitque specum ejus, & confregit simulacrum turpissimum & combussit in torrente Cedron.* Item lib. 1. contra Jovin. cap. 12. *Phegor in linguâ Hebræa Priapus appellatur.* Isidorus Originum lib. 8. *Beelphegor interpretatur simulacrum ignominiæ. Idolum enim fuit Moab cognomento Baal super montem Phegor, quem Latini Priapum vocant, Deum hortorum.* Verum his ut astipuler, cogi nequeo. Ruffinus lib. 3. in Hoseam, cautè & juxta aliorum sententiam. *Beelphegor*, inquit, *figuram Priapi dixerunt tenere*. Sed qui utrumque idem faciunt, obscœnos utrique Numini ritus placuisse probare conantur ex historiâ sacrâ, ubi de stupris Moabitarum & Ebræorum; adferunt etiam caput 9 Oseæ; nec enim hoc, nec illo loco *Baal-Peor* sine fœdâ colentium libidine memoratur. Verùm tantorum virorum pace, ego Priapum haud magis eundem cum Phegorio fuisse, quam cum alio quovis Divûm Asiaticorum autumo. Fœdæ enim illæ libidines, quæ in historiâ Moabitidarum recensentur, non minus à Phegorii cultu alienæ, quam Solomonis stupra à ritu Sidoniarum. Ob amorem enim Sidoniarum, quas deperibat ille, Sidoniorum Deos venerabatur. *Et cœpit populus* (inquit *Moses*) *fornicari cum filiabus Moab, quæ & vocaverunt populum ad sacrificia Deorum suorum, comeditque populus & adoravit Deos illarum. Et junctus est Israel Baal-Peor.* Moabitides amasios suos, ut Deos patrios colerent, libidine pellexerunt; ita Sidoniæ Solomonem, ita alii, uti fit, alios. Libidinem autem in sacris Phegorii fuisse non omnino constat ex Oseæ verbis, qui obscœnos mores ad pop. non ad idolum refert. Neque vero idolorum cultum in Veteri Instrumento sub stupri & libidinis vocibus sæpissimè intelligi quis nescit. His itaque omissis, quod ad nomen attinet, à viro Principe inter Divos relato eum nominatum, sive à cognomine monte satis probabilitèr asseri potest. Mons enim in Moabitarum reg. *Peor* dictus erat, ubi, ni fallor, *Baal hic* & delubro & sacris honorabatur. Moses Num. 24. *Et assumpsit Balac Bileam in summitatem* Peor, *sive* Phegor, *qui respicit faciem deserti Jesimon*. Hinc etiam dictum *Beelphegor* vult Theodoretus ad Psal. 105. Suidas. Βεελφεγὼρ, Βὴλ ὁ Κρόνος. Φεγὼρ δὲ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἐτιμᾶτο, ἐξ οὗ Βεελφεγώρ. Uti enim Jupiter Olympius, Mercurius Cyllenius, & Deus ille sortium Carmelus apud Sueton. in Vespas. à montibus appellati: ita *Baal* seu *Belus noster*, quem *Jovem* seu *Belum Phegorium* licet vocare. In Deut. 34. mentio est domûs *Phegor*, sive *Beth-Peor* in terrâ Moab, juxta quam vallis illa in quâ sepultus Moses. Sanè *Beth-Peor* pro monte ubi Templum Numinis, quod *Beth* Hebraicè dicitur, ibi sumitur: ut *Beth-Dagon*, *Beth-Shemesh* &c. Sic Οἶκος τοῦ Βὴλ in Apocryphis, & Semiramidem Belo fanum in arce Babyloniâ condidisse testatur Dionysius.

——— Μέγαν δόμον εἵσατο Βήλῳ.

Sacrificia autem quæ, Mose teste, in Phegorii sacris comedebantur, inferiæ erant in memoriam defunctorum peractæ, quod docet Psalmista, Psal. 105. Adjuncti sunt *Baal-peor*, & comederunt sacrificia Mortuorum. Locum ita pangit Apollinarius.

Οἱ δὲ Βεελφεγόρῳ μιαινόμενοι τελετῇσι
Νερτερίους ἐπάσαντο κατασθιμένων Ἑκατόμβας.

Sacrificia Mortuorum, i. e. זבחי מתים *zibche methim* in Νερτερίους κατασθιμένων ἑκατόμβας vertit. Victimas autem DIS Manibus seu Jovi Stygio (qui *Moth* Phœnicibus dictus, i. e. *Pluto*, sive *Mortuorum Deus*) mactabant, & ritè epulantes juxta faciebant ac si novendiales ferias agerent. Hic cultus, hæc idoli sacra. Seldenus. Vide Voss. de Theol. Gent. lib. 2. cap. 7.

Baal-pharazim, locus in terrâ Chanaan. 2 Reg. 5. Lat. *idolum divisionum*, aut *subjiciens*, sive *possidens divisiones*.

Baal-thamar, vicus juxta Gabaa, in tribu Benjamin. Lat. *idolum palmæ*, aut *subjiciens*, vel *possidens palmam*, aut *idolum commutationis*, sive *subjiciens*, aut *possidens commutationem*.

Baana, fil. Remmon Berothitæ. 2 Reg. 4. Pater item Eled. 2 Reg. 23. Filius item Ahilud. 1. Reg. 4. Lat. *in responsione*, sive *in afflictione*, aut *in cantico*: vel Syriacè, *deprecatio*.

Baaras, locus, & nomen plantæ mirabilis, cujus virtutes vide apud Jos. de B. Jud. lib. 7. cap. 25.

Baarsates, Babyloniæ reg. flu. Ptol.

Baasa,

Baasa, tertius Rex Israel, regn. an. 24. impius, omnem Jeroboami familiam, & Nadab interfecit. 3 Reg. 13. Lat. *in facturâ*, sive *in tineâ*, aut *in compressione*, vel *scrutationem tollent*.

Baba, Mauritaniæ op. Augusti colonia, *Julia Campestris* appellata. Plin. 5. 5.

Babactes, & *Bactes*, Bacchi cognomen, ἀπὸ τοῦ βαβάζειν, i. e. *vociferari*. Bacchi enim in Liberi Patris Orgiis inconditos ululatus edebant. Hesych. Βαβάκτας, ὀρχηστής, ὑμνῳδὸς μαινόμενος, κραύγασος, ἴδεν ὁ Βάκχος.

Babæ, urbs Libyæ. Steph.

Babanenses, pop. Hisp. citer. in Conventu Carthaginensi, quos inter celeberrimos stipendiariorum collocat Plinius lib. 3. cap. 3.

Babas, vir maximæ virtutis, cujus solius consiliis Rex Herodes Ascalonita utebatur, quod rerum publicarum non parum gnarus esset; ac proinde Tyrannus eum suspectum habens, crudeliter ipsi oculos erui jussit. Josephus.

Babel, nomen civitatis. Gen. 11. Lat. *confusio*, seu *commixtio*. Jos. Ant. 1.5. Ἑβραῖοι γὰρ τὴν σύγχυσιν Βαβὲλ καλοῦσι. Vide *Babylon*.

Babilius, homo Romanus, quem Plinius lib. 19. prooemio scribit, à freto Siciliæ sexto die, adminiculo herbæ cujusdam, Alexandriam pervenisse; quod & quibusdam aliis accidisse idem commemorat.

Babilus, Astrologus, à quo, cum Nero de conspectâ stellâ crinitâ, quæ summis potestatibus exitium portendere vulgò existimatur, didicisset, solere Reges talia ostenta cæde aliquâ illustri expiare, atque à semet in capita procerum depellere, nobilissimo cuique exitium destinavit. Sueton.

Babotana, Paropanisi urbs. Ptol.

Babrantium, vel *Babras*, op. Æolidis prope Chium, à quo Gentile *Babrantius*. Steph.

Babulis, urbs non procul à Deltâ, Nili insulâ, Memphim versus.

Babylas, Martyr præclarissimus. Theodoret. Hist. Eccles. lib. 3. cap. 10. Item Præsul Antiochenus, vitâ ac doctrinâ præstantissimus. Euseb.

Babyle, civitas. Steph.

Babylon, vulgò *Bagder*, urbs Babyloniæ reg. maxima ad Euphratem flu. etiamnum regionis caput, & sedes Præfecti. Ambitus mœniorum ejus erant stad. 385. quæ tam lata erant, ut quadrigæ obviæ sese non impedirent. Muros ejus lateritios fuisse tradunt omnes summo consensu Herod. lib. 1. Ἑλκύσαντες δὲ πλίνθους ἱκανὰς ὤπτησαν αὐτὰς ἐν καμίνοισι. Diodorus lib. 2. Τείχεσι δὲ πελωρίοις τείχεσιν ἐκ πλίνθων ὠπτῶν. Dio in Trajano Ἔνθα μὲν τοι τὴν τε ἄσφαλτον ᾗ δὲ τὰ τείχη Βαβυλῶνος ᾠκοδόμητο. Josephus. Ὠκοδόμητο δὲ ἐκ πλίνθων ὀπτῆς ἀσφάλτῳ συνδεδεμένης. Justinus. *Hæc Babylonem condidit, murumque urbis cocto latere circumdedit, arenæ vice bitumine interstrato*. Qu. Curt. lib. 5. *Murus instructus laterculo coctili bitumine interlitus*. Sed & præter historicos, qui id ex professo tractant, etiam apud Poetas res est tralatitia. Aristophanes in Avibus.

Περιτείχιζειν μεγάλαις πλίνθοις ὀπταῖς, ὥσπερ Βαβυλῶν.

Theocritus Idyl. 16.

——— Ὅπα πλεῦ τεῖχος
Ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.

Ubi Sholiastes Ἀσφάλτῳ ἔδησεν ἡ Σεμίραμις τὸ τεῖχος αὐτῆς πόλεως. Tzetzes Chil. 9. Histor. 175.

Τὸ Βαβυλῶνος τεῖχισμα γὰρ ὑπῆρχεν ἐκ βησάλων,
Ἀντὶ δ' ἀσβέστου ἄσφαλτον εἶχεν ἐγκεχρισμένον.

Ex *besalo*, i. e. ex *latere cocto*, ut ipse ibidem explicat. Ovid. Met. 4.

——— *Ubi dicitur altam*
Coctilibus muris cinxisse Semiramis urbem.

Prop. lib. 3. el. 9.

Persarum statuit Babylona Semiramis urbem
Ut solidum cocto tolleret aggere opus.

Lucan. lib. 6. — *Fragili circumdata testâ*
Moenia mirentur refugi Babylonia Parthi.

Mart. lib. 9. ep. --.

Nec latere cocto, quo Semiramis longam
Babylona cinxit. ———

Juvenal. Sat. 10.

Cum tamen à figulis munitam intraverit urbem.

Ex quo apparet, quarè Dionysius Periegetes muros ejus infractos vocet, vers. tc 5.

——— Ἣν περ ἁπᾶσαν
Τείχεσιν ἀρρήκτοισι Σεμίραμις ἐστεφάνωσε.

Conditorem autem Babylonis Belum plurimi gentiles vocant, inque his Dorotheus Sidonius poeta vetustissimus.

Ἀρχαία Βαβυλών, Τυρίου Βήλοιο πόλισμα.

Et Abydenus apud Euseb. Præp. Evang. lib. 9. cap. 41. ubi retulisset, ut primitus omnia aquis fuerint obruta, addit, Belum siccasse loca, καὶ Βαβυλῶνα τείχει περιβαλεῖν. Alii tamen arbitrantur non à Belo extructam hanc urbem, sed à filio ejus Babylone. Verum facilè hæc conciliantur. Nimrod enim seu Belus condere eam exorsus est, filius fortasse incrementum dedit. Alii Semiramidis opus putant, uti supra vidimus. Nec isti errant, inquit Vossius, si sic intelligas, quomodo Constantinus M. Constantinopolim dicitur condidisse, quæ tot antea seculis Byzantii nomine claruit. De magnitudine Babylonis jam aliquid dicendum restat; quæ tametsi appelletur jure merito *Magna urbs*. Dan. 4. 30. & Nabuchodonosori Regi Regum dederit materiam superbiendi: Non tamen est, quod quis temerè Græculis fidem adhibeat, ex quorum relatione deceptus Aristoteles *Babylonem* sibi fingit portentosæ magnitudinis, & Peloponneso penè parem: Id sibi volunt hæc verba, Politic. l. 3. c. 3. quibus contendit civitatem mœnibus non definiri. Εἴη γὰρ ἂν Πελοπόννησον περιβαλεῖν ἑνὶ τεῖχει. Τοιαύτη δ' ἴσως ἐστὶ καὶ Βαβυλών, καὶ πᾶσα ἥτις ἔχει περιγραφὴν μᾶλλον ἔθνους ἢ πόλεως. Subdit Ἧς γέ φασιν ἑαλωκυίας τρίτην ἡμέραν οὐκ αἰσθέσθαι τι μέρος τῆς πόλεως. Quod si semel concesseris, etiam id agnoscendum *Babylonem* non malè cum Peloponneso conferri; è cujus uno extremo ad aliud triduano cursu vix attingere possit expeditus eques. Forte pro τρίτην ἡμέραν μέρος τι οὐκ αἰσθέσθαι, scripserat aliquis, τρίτον ἡμέρας μέρος τινὰς οὐκ αἰσθέσθαι, vel voce μέρος bis repetitâ τρίτον ἡμέρας μέρος, μέρος τι τῆς πόλεως, &c. Hoc est, dici parte tertiâ aliquam partē urbis nondum sensisse, cum aliquanto ante lucem capta fuisset. Neq; enim in tantâ urbe quæ capta est in die festo, plerisque somno, vinoque sepultis, & pridianam crapulam adhuc evomentibus, uno momento temporis res potuit ubique sciri. Verè igitur scribit Herod. lib. 1. cap. 191. Ὑπὸ δὲ μεγάθεος τῆς πόλιος, ὡς λέγεται ὑπὸ τῶν ταύτῃ οἰκημένων, τῶν περὶ τὰ ἔσχατα τῆς πόλιος ἑαλωκότων, τοὺς τὸ μέσον οἰκέοντας Βαβυλωνίων οὐ μανθάνειν ἑαλωκότας, ἀλλὰ (τυχεῖν γάρ σφι ἐοῦσαν ὁρτὴν) χορεύειν τε τοῦτον τὸν χρόνον, καὶ ἐν εὐπαθείῃσι εἶναι. Sed & Xenophon Cyropæd. lib. 7. præsidiariis qui tuebantur arces rem innotuisse negat usque ad plenam lucem. Verba sunt ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, καὶ ᾔσθοντο οἱ τὰς ἄκρας ἔχοντες, ἑαλωκυῖάν τε τὴν πόλιν, καὶ τὸν Βασιλέα τεθνηκότα, &c. Itaque potuit fieri, ut qui erant in extremis parte demum diei tertiâ, urbem captam esse deprehenderint, parte tertiâ, i. e. horâ tertiâ post ortum solis. Sed horæ nomen eo sensu nondum in usu erat apud Græcos. Tantum diem per partes duodecim dividebant, idque à Babyloniis edocti Herod. lib. 2. cap. 109. Τὰ δυώδεκα μέρεα τῆς ἡμέρης παρὰ Βαβυλωνίων ἔμαθον Ἕλληνες. Hoc ipsum si fidem superat apud eos, qui *Babylonem* æstimant pro modulo nostrarum urbium, Sciant illi Hygino excepto, in quo mendum esse suspicor, veterem neminem esse, qui *Babylonis* mœnibus in ambitu minus assignet stadiis 360. quæ faciunt m. p. 45 Hæc est in Diodoro Ctesiæ definitio, quam puto secutum Hyginum; Et pro stadiis 300. (ita hodiè legitur) rescribendum 360. Alii omnes quotquot videre contigit, ad hunc numerum aliquid addunt pro mantissâ & auctario. Ita Clitarchus *Babylonem* amplexu suo continere scribit stadia 365. Q. Curtius 368. Strabo 385. Dio Cassius 400. Orosius 470. Herodotus & Apollonius 480. Plinius, & Marcianus Capella, quod idem est. m. p. 60. In hâc veterum inconstantiâ non facile est pedem uspiam tuto figere. Nisi quod tutius credi puto Ctesiæ & Clitarcho, qui fuere oculati testes, & *Babylone* diu egerunt. Bochartus. Porro hæc urbs, ob vestem variam, i. e. variegatam & diversis pictura coloribus intextam, & interstinctam, plurimum apud veteres olim celebrata fuit. Plin. 8. 48. *Colores diversos picturæ intexere Babylon maximè celebravit, & nomen imposuit*. Idem

innuit Tertullianus lib. *de Habitu fœminarum* cap 1. *Age nunc*, inquit, *si ab initio rerum & Milesii oves tonderent, & Seres arbores nerent, & Tyrii tingerent, & Phryges insuerent, & Babylonii intexerent.* Mart. 8. 28.

Non ego prætulerim Babylonica picta superbè,
Texta Semiramiâ quæ variantur acu.

Idem lib. 14. —— Lemmate *Cubicularia polymita.*

Hæc tibi Memphitis tellus dat munera, victa est
Pectine Niliaco jam Babylonis acus.

Et de pavone Pub. Syrus in Satyrico Petronii

Plumato amictus aureo Babylonico.

Lucretius lib. 4.

Tunc Babylonica magnifico splendore rigantur.

Plautus in Sticho

Tum Babylonica peristromata, consutaque tapetia
Advexit nimium bonæ rei.

Vide Boch. Phaleg. lib. 1. cap. 6. Notandum etiam hic Babylonios magnâ curâ Astrologiam olim coluisse; unde *Babylonius* Tertulliano *Genethliacus* aut *Mathematicus* dicitur. Qui in *ibi inventam sideralem scientiam* Plinius tradit. Claud. de 4. Conf. Hon. —— *Te sensit Hetruscus*

Augur, & inspectis Babylonius horruit astris.

Idem in Panegyr. ejusdem Consulis.

Namque velut stellas Babylonia cura salubres
Optima tum spondet mortalibus edere fata, &c.

Ubi per *Babyloniam curam* intelligitur *Astrologorum curiositas*, sive *curiosa Genethliacorum ars*. Hinc Horat. l. 1. Carm. Od. 11.

Tu ne quæsieris (scire nefas) quem mihi, quem tibi
Finem Dii dederint Leuconoe, nec Babylonios
Tentaris numeros. ——

Id est, *Astrologorum rationes, & supputationes.* Tullius lib. 1. de Divinat. *Contemnamus etiam (inquit) Babylonios, qui ex Caucaso cœli signa servantes, numeris & motibus stellarum cursus prosequuntur.* Huc pertinet illud Lucretii lib. 5.

Ut Babylonica Chaldæam doctrina refutans,
Astrologorum artem contrà convincere tendit.

Denique, quia hæc sententia etiam apud doctos diu obtinuit, *Bagdad* esse *Babylonem*, libet hic aperire fontes erroris istius ex Bocharto Geogr. Sacr. lib. 1. cap. 8. Hujus sententiæ primi authores de vetere *Babylone* nequaquam cogitabant; sed de Seleuciâ, cujus vicinitate *Babylonem* exhaustam Plinius dicit in solitudinem rediisse lib. 6. cap. 26. Nec multo aliter Strabo lib. 16. *Babylonis partem Persæ diruerunt, partem consumpsit tempus, partem Macedonum negligentia, præsertim postquam Seleucus Nicanor Seleuciam ad Tigrim condidit stadiis tantum trecentis à Babylone dissitam.* Itaque in *Babylonis* opes & nomen successit Seleucia, quæ non solum *Babylonia* (ut apud Plinium διακεκριμένως, quia non una fuit Seleucia) sed & *Babylon* appellata est. Stephanus, Βαβυλὼν Περσικὴ πόλις ἡ μητρόπολις Σελευκία καλουμένη. En *Babylonis* ipsum nomen Seleuciæ tributum. Quò referenda hæc Sidonii carm. 9.

Non cottam Babylona personabo,
Quæ largum fluvio patens alumno
Inclusum bibit hinc & inde Tigrim.

Porro vel in eodem quo Seleucia loco, vel certè in proximo *Bagdad* conditam fuisse oportet, cùm utramq; ad ripam Tigridis, & fere in eâdem à veteri *Babylone* distantiâ describant Geographi. Nam 300. illa stadia, quibus à Babyloniâ Seleuciam distare scribit Strabo, sunt milliaria prope 38. i. e. *diurnum illud iter inter Bagdadam & rudera Babylonis interjectum*, juxta Teixeiram.

Babylon, urbs Ægypti maxima, nunc *Alcairo*, Sultani sedes. *Babylon* ponitur pro *Româ*, ut quidam volunt. 1 Pet. 5. Ἡ διὰ τὸ ἀκαθαρτὲς, uti loquitur Oecumenius, vel ob confusionem Idololatriæ, quam ibi S. Petrus invenit, si tamen illic unquam fuerit. Vide Apocal. 18. 2.

Babyrsa, castellum munitissimum Atropatiæ reg. in Asiâ prope Artaxata urbem. Strabo. lib. 11.

Babys, frater Marsyæ, qui non veritus est ipsum Apollinem ad canendi certamen vocare, à quo cum esset victus, ab eodem de pinu suspensus excoriatus est. Deinde cum Apollo quoque *Babyn* perdere pararet, Pallas intercessit, admonens hunc, usque adeo infeliciter & indoctè tibiis canere, ut omnino negligendus videretur, Κάκιον, inquiens, Βάβυς αὐλεῖ. Quod & abiit in Proverbium, de iis quorum exercitatio semper vergit in pejus.

Babysenga, Indiæ extra Gangem emporium. Ptol.

Babytace, urbs Persica. Steph. cujus incolæ aurum spernunt. Plin. 6. 27.

Bacales, pop. Libyæ juxta mare. Herod. lib. 4.

Bacalitis, Æthiopiæ sub Ægypto regio. Ptol.

Bacare, Indiæ extra Gangem urbs litoralis. Ptol.

Bacascami, Arab. pop. quorum op. *Riphearma* vocatur, quo nomine *hordeum* appellant. Plin. 6. 28.

Bacasis, Jacetanorum in Hisp. Tar. op. Ptol.

Bacata, Marmaricæ Nomi gens. Ptol.

Bacbacar, viri nomen. 1 Paral. 9. Lat. *inanis visitatio, vapulatio*, aut *vacca*.

Baccai, Hispaniæ gens. Steph.

Baccana, vicus Etruriæ 15. m. p. à Româ. Ant00. Hodiè *Baccano*.

Baccha, villa circa Mæotidem. Item Bacchi sacerdos.

Bacchanal, vel *Bacchanale*, Διονύσιον, locus in quo Bacchi sacra celebrabantur. Plautus in Aulul.

Ad Bacchas veni in Bacchanal.

Bacchanalia, Bacchi festa, in quibus viri per noctem fœminis, & teneræ ætati turpitèr per dolum admiscebantur. Juvenal.

Qui Curios simulant & Bacchanalia vivunt.

Eorum pompam, & festivitatem breviter describit Plut. περὶ φιλοπλουτίας. De fœditate eorum Livius lib. 39. Vide *Dionysia*.

Bacchemon, Persei & Andromedæ fil. Lactant.

Bacchi Ara, ex antiquâ loci traditione *Baccharach*, super. Germ. op. ad Rhenum in Palatinatu, inter Bingium & Vesaliam sup. 2. leuc. dissitum, quod & *Bacbrach* dicitur. Vinum ejus his carminibus olim celebravit Hen. Steph.

Hæc mihi pocula sint, contemnam, Gallica quotquot,
Græcia quotquot habet, quæcunque dat Itala tellus.
Nec sitiam varios mihi quos lautissima Roma
Sæpe ministravit latices, me judice, quamvis
Romana Bacchi sint maxima gloria mensæ.
Nam varia ob varios passim celebrantur honores
Vina sibi, propriam poscentia singula laudem.
At tua cunctorum cumulata videmus honore,
Cunctorumque simul titulos, laudesque mereri.
Bacchi igitur merito tribuit tibi nomen ab Arâ
Bacchara, quicunque est primus tibi nominis author.

Bacchi, mons Thraciæ circa Philippos, Appianus.

Bacchi, & *Antibacchi*, ins. duæ in sinu Arabico. Ptol. Steph.

Bacchia, Albaniæ urbs. Ptol.

Bacchiadæ, Corinthii, à Bacchiâ Dionysii filiâ oriundi, qui cum Actæonem, Melissi filium, in nocturnis Orgiis discerpsissent, ejus necem tam impotentèr tulit Melissus, ut observato Isthmiorum tempore, stans ante aram, diras Corinthiis imprecatus sit, nisi filii sui necem ulciscerentur; carmineque peracto protinus se præcipitem dedit. Corinthii itaque, ut se religione solverent, *Bacchiadas* ex urbe ejecerunt; qui conscensâ navi in Siciliam delati, inter Pachynum & Pelorum consederunt. Ovid. Met. 3.

Et quà Bacchiadæ, bimari gens orta Corintho,
Inter inæquales posuerunt mœnia portus.

Hinc *Bacchea* Corinthus dicta. Stat. Silv. 2. 2.

Qualis si subeas Ephyres Baccheidos altum
Culmen, ab Inoo fert semita tecta Lechæo.

Vide Strab. lib. 8.

Bacchides, Mesopotamiæ Præfectus tempore Demetrii Soteris 10. Syriæ regis. Item dux, qui Sinopen urb. Lucullo prodidit. Strabo lib. 12.

Bacchimenes, pop. Orientales Boccacio, qui posteà ab Achæmene, Bacchemonis filio, *Achæmenides* dicti. Hi Apollinis ritus se invenisse asserunt.

Bacchius & *Bithus*, gladiatores nobilissimi, qui pares ætate, & audaciâ fuere. Hinc natum proverbium. *Bithus contra Bacchium.* Horat. —— *Uti non*

Compositus melius cum Bitho Bacchius ——

Hi cum multos interfecissent, tandem congressi mutuis vulneribus se confoderunt.

Bacchus, Jovis ex Semele filius. Orpheus in Hymnis

Κισσοκόμην Διόνυσον ἐρίβρομον ἄρχομ᾽ ἀείδειν,
Ζηνὸς καὶ Σεμέλης ἐρικυδέος ἀγλαὸν υἱόν.

Idem

Idem alio Hymno Jovis & Proserpinæ filium putavit.

Εὔβουλ' εὐπολύβουλε Διὸς καὶ Περσεφονείας.

Hunc Deum, bimatrem appellarunt, non quia duos habuerit matres, sed quod cum Semele mater arsisset, ex igne surreptus Jovis femori assutus fuerit, qui matris munere functus fuit, teste Ovid. Met. 3.

Imperfectus adhuc infans genetricis ab alvo
Eripitur, patrioque tener, si credere dignum est,
Insuitur femori, maternaque tempora complet.

Manilius lib. 2.

Atque iterum patrio nascentem corpore Bacchum.

Orpheus hymno in Sabazium Dionysum inquit à Sabazio Jovis femori assutum fuisse: cum tamen alii Sabazium fuisse filium *Bacchi* inquiant, alii *Bacchum* ipsum, alii alium dæmonem. Sic enim ille.

Κλῦθι πάτερ, Κρόνου υἱέ, Σαβάζιε, κύδιμε δαῖμον,
Ὃς Βάκχον Διόνυσον, ἐρίβρομον, εἰραφιώτην
Μηρῷ ἐγκατέρραψας, ὅπως τετελεσμένος ἔλθῃ
Τμῶλον ἐς ἠγάθεον. ———

Theocritus Idyll. 26,

Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θῆκε λύσας.

Nonnus Bassaricon initio. *Εἰπὲ δὲ φῦλον*

Βάκχου ἀεξιφύτοιο τὸν ἐκ πυρὸς ὑγρὸν ἀείρας
Ζεὺς βρέφος ἡμιτέλεστον ἀμαιεύτοιο τοκῆος
Φειδομένοις παλάμῃσι τομὴν μηροῖο χαράξας
Ἄρσενι γαστρὶ λόχευσε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.

Hunc primum matertera ejus Ino clam nutrivit, postmodum Nymphis tradidit, quæ etiam ei alimenta dederunt. Ovidius ubi supra.

Furtim illum primis Ino matertera cunis
Educat, inde datum Nymphæ Nyseides antris
Occuluere suis, lactisque alimenta dedere.

Et sanè Meleager non assutum fuisse femori Jovis arbitratus est, sed ab ipsis Nymphis è cineribus maternis statim ereptum & educatum, cum ita scribat.

Αἱ Νύμφαι τὸν Βάκχον, ὅτ' ἐκ πυρὸς ἥλαθ' ὁ κοῦρος
Νίψαν ὑπὲρ τέφρης ἄρτι κυλιόμενον.
Τοὔνεκα σὺν Νύμφαις Βρόμιος φίλος, ἢν δ' ἄρα εἴργῃς
Μισγεσθαι, δέξῃ πῦρ ἔτι καιόμενον.

A quâ sententiâ videntur non magnoperè dissentire carmina illa, quæ sunt in lib. 9. Dionysiacorum apud Demarchum qui scribit Dionysum ab Horis fuisse educatum, ut est in his.

Τὸν μὲν ὑπερμύκητα θεηγενέος τοκετοῖο
Στέμματι κισσήεντι λεχωΐδες ἔστεφον Ὧραι.

Memoriæ prodidit Lucianus in Dialogis Deorum Dionysum statim natum fuisse deportatum à Mercurio in Nysam, Arabiæ urb. Ægypto finitimam ad Nymphas educandum. At Orpheus in Hymnis illum educatum fuisse in Ægypto sig. in his,

Αἰγύπτῳ παρὰ χεῦμα σὺν ἀμφιπόλοισι τιθήναις.

Alii Hyadas fuisse Bacchi nutrices putarunt, ut ait in lib. 2. De Diis Apollodorus Cyrenaicus, & Ovid. lib. 5. Fastorum in his,

Ora micant Tauri septem radiantia flammis,
Navita quas Hyadas Graias ab imbre vocat.
Pars Bacchum nutrisse putat, pars credidit esse
Tethyos has neptes Oceaniq; senis.

Pausan. scribit in Achaicis, fuisse sermonem Patrensium, quòd *Bacchus* fuerit apud se educatus intra Mesatim op. quodque Panum insidiis prope fuerit circumventus. Alii in Naxo nutritum fuisse inquiunt. At Antipater Sidonius hunc, sicut Herculem, Thebanum fuisse memorat in his carminibus.

Ἀμφότεροι Θήβηθε, καὶ ἀμφότεροι πολεμισταί,
Κἠκ Ζηνός. θύρσῳ δ' οὗτος, ὁ δὲ ῥοπάλῳ.

Lucianus addit matrem ejus Syrophœnicem fuisse. Verum hæc locorum, nutricumque differentia indè exorta est, quod varii fuerunt *Bacchi*, de quibus ita scripsit Cic. lib. 3. de N. D. *Dionysos multos habemus, primum è Jove & Proserpinâ natum: Secundum Nilo, qui Nysam dicitur interemisse: Tertium Caprio patre, eumque regem Asiæ præfuisse dicunt, cujus Sabazia sunt instituta. Quartum Jove & Lunâ; cui sacra Orphica putantur confici. Quintum Niso natum & Thione, à quo trieterides constitutæ putantur. At de nullo horum prope sit mentio à Poetis, nisi de Jovis & Semeles filio.* Fuerunt qui dixere statim natum Dionysum fuisse à Mercurio Jovis mandato in Eubœam ad Macrim Aristæi filiam portatum, quæ labra melle illi primum perunxit, eumque educandum cepit. Id vero cum sensisset Juno, Macrim Eubœâ relegavit, ne pellicis fil. etiam in insula sibi sacrâ educaretur; quæ in Phæacum regionem profugit, atque in antro duas portas habente illum educavit. Apollonius Argon. 4.

Αὐτοσχεδὸν κούρῃ θαλαμήϊον ἔστορον εὐνὴν
Ἄντρῳ ἐν ἠγαθέῳ, τόθι δή ποτε Μάκρις ἔναιεν
Κούρη Ἀρισταίοιο μελισσοκόμου, ὃς ῥα μελισσέων
Ἔργα, πολυκμήτοιό τ' ἀνεύρατο πῖαρ ἐλαίης.
Κείνη δὴ πάμπρωτα Διὸς Νυσήϊον υἷα
Εὐβοίης ἔντοσθεν Ἀβαντίδος, ᾧ ἐνὶ κόλπῳ
Δέξατο, καὶ μέλιτι ξηρὸν περὶ χεῖλος ἔδευσεν.
Αὖτε μιν Ἑρμείας φέρεν ἐκ πυρός, ἔδρακε δ' Ἥρη
Καί ἑ χολωσαμένη πάσης ἐξήλασε νήσου.
Ἡ δ' ἄρα Φαιήκων ἱερῷ ἐνὶ τηλόθεν ἄντρῳ
Νάσσατο, καὶ πόρεν ὄλβον ἀθέσφατον ἐνναέτῃσι.

Orpheus in Hymnis Hippam *Bacchi* nutricem fuisse perhibet hoc versu.

Ἵππαν κικλήσκω Βάκχου τροφόν, εὐάδα κούρην.

Idem tamen Hymno in Nymphas, illas *Bacchi* nutrices nominat, ut sensit etiam Homerus Hymn. in Dionys.

Ὃν τρέφον ἠΰκομοι Νύμφαι, παρὰ πατρὸς ἄνακτος
Δεξάμεναι κόλποισι, καὶ ἐνδυκέως ἀτίταλλον.

Vide Oppian. Κυνηγ. lib. 4. Porro *Bacchum* Orpheus vocat

Ἄρσενα καὶ θῆλυν, διφυῆ. ———

Et Ovid. Met. 4. eum semper juvenem esse scribit.

Tibi enim inconsumpta juventa est,
Tu puer æternus, tu formosissimus alto
Conspiceris cœlo. ———

Fingebatur autem juvenili specie, corpore tenero & delicato, ut Virginem referret. Unde Poeta Phallicus.

Trahitque Bacchus Virginis tener formam.

Quam ob causam inter Deos formosus eidem connumeratur carmine alio. *Formosus quoque pingitur Lyæus.*

Quæ ad hodiernam *Bacchi* picturam male respondent: Nisi abdomen & ventrem inter pulchritudinis partes censere velimus. Vide Diod. Sic. lib. 4. ubi totam *Bacchi* historiam habes, & Nonnum in Dionysiacis, ubi res gestas ejus describit. Sic dictum volunt à *Bacchis* quæ illum *βακχεύουσαι* h. e. *insanientes, & immodestè se gerentes in Indiam secutæ sunt*; sive ut Eustathio placet, *ἀπὸ τοῦ βάκχειν* h. e. *à vociferando, ac ululando*; unde ipse *Bacchus* (inquit D. Heinsius) *non est dubitandum, quin à* בכה *Bacha*, quod est *ululare*, aut *lamentari* dictus sit. Aliter Bochartus *ὁ μέγας* cui *Bacchus* quasi בר כויש *bar-chus*, i. e. *Chusi filius*. Vide doctissimum Virum Phaleg. t. 2. Mythologiam ejus habes apud Nat. Com. lib. 5. cap. 13. quem sis consule. *Ἐρεβίνθινος Διόνυσος*, h. e. *Cicernus Bacchus*, de re vehementer contemptâ; sumptum adagium à potu ex leguminibus confecto, qui vinum imitatur. *Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον*, *Nihil ad Bacchum*; ubi quis ea nugatur, quæ ad rem præsentem nihil spectant, quæ eleganter dicimus *ἀπροσδιόνυσα*.

Πολλοὶ τοι ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε Βάκχοι.
Multi thyrsigeri, pauci viri.

Proverbium, quo significatur complurimis mortalium adesse virtutis insignia, aut etiam famam, qui tamen verâ virtute vacent. Hinc *Bacchæ*, Bacchi sacrificulæ, quæ & Mænades, Bassarides & Thyades &c. quæ noctu ei sacrificabant alternis annis, in Parnasso monte Bœotiæ; Item anno quoque tertio ad Cithæronem mont. catervatim cum thyrsis convenire solebant; ut ibi *Bacchi* orgia magno cum ululatu celebrarent. Ovid. Met. 9.

Utque tuo motæ proles Semeleia thyrso,
Ismaria celebrant repetita triennia Bacchæ.

Dixi *cum thyrsis*, qui *Baccho*, & *Bacchis* passim ab authoribus tribuuntur. Suidas. *Θύρσος Βακχικὴ ῥάβδος, ἃ λαμπάδας ἐν ἐβάσταζον εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου*: Thyrsum itaque esse *Bacchi* certum est. Hinc à Sidonio Antipatro *Bacchus* dicitur *θύρσῳ ἄνακτος*: Et Statius lib. 5. Sylvarum.

——— *Cui jus venerabile thyrsi*
Bacchus. ———

Eandem rem firmat insania Antigoni & Antonii. Prior apud Herodotum *Bacchum* representaturus, cum hederam

capiti circumponebat pro diademate, tum maximè ferebat θύρσοι ἀντὶ τῦ σκήπ̂τρυ. Posterior apud Velleium, cum Liberum Patrem appellari se jussisset, cum redimitus hederâ, coronâq; velatus aureâ, & thyrsum tenens, cothurnisque succinctus, curru velut Liber Pater vectus esset Alexandriæ. Hinc *Bacchus thyrsiger* est apud Senecam in Medeâ.

Candida thyrsigeri proles generosa Lyæi.

Fuit vero thyrsus non *Bacchi* solum sed *Baccharum*, cujus virtute nixas illas, atque illudente Dæmone, mira quæpiam prodigia fecisse antiqui prodidere. Apud Euripidem Baccharum una, cum petram thyrso percussisset δροσῶδες ὕδατος ἐκπηδᾷ νοτὶς *fons exiliit aqua roralentus*. Alia ut in terram jecit, remisit *Bacchus* κρήνην οἴνου *vini fontem*, & ferè statim ἐκ δὲ κισσίνων θύρσων γλυκεῖαι μέλιτος ἔσταζον ῥοαί. Nonnus Dionysiacôn, lib. 48.

Θύρσῳ γαῖαν ἄρασσε διχαζομένου δὲ κολώνου
Αὐτομάτου ποτὸν μέθυ ἀνέδραμε μαζῷ
Χεύματι πορφύροντι,

Si quis vero descriptionem thyrsi petat, addam ex Virgilio, qui talem ejus adhibet periphrasin Eclog. 5.

Et foliis lentas intexere mollibus hastas.

Nimirum nihil aliud thyrsus denotat, quam hastam, sive virgam frondibus vestitam, aut etiam pampinis ac foliis hederæ obtectam, in cujus extremitate cuspis erat, aut mucro formâ coni pinei. Plin. 16. 34. *Hedera Liberi Patris adornat thyrsos.* Indè Euripides in Bacchis Thyrsum vocat κίσσινον βέλος, & Ovidius in Epp. *hastam pampineam* eo versu.

Ut quas pampineâ tetigisse bicorniger hastâ
Creditur. ————

Justinus M. ὥσπερ αἱ Βάκχαι διὰ σχήματος εἰρηνικῦ τὰς λόγχας ἐν τοῖς θύρσοις ἀποκρύπτουσι. Addit Macrobius, mucronem quoque ipsum tegi lambente hederâ. Seneca clare in Hercule Insano. Act. 4.

Tectam virenti cuspidem thyrso gerent.

Nonnus Dionys. lib. 9. hunc thyrsum dicit κευθόμενον πετάλοισιν, *occultatum foliis*, & alibi κατάσκιον *umbrosum*, vel *inumbratum*. De la Cerda.

Bacchus, Martyr, unà cum Sergio sub Diocletiano ad Euphratem passus est. Uterque ordinem in exercitu Cæsaris ducebat. Volaterranus.

Bacchylides, Ceus, Poeta Lyricus è Simonidis fratre natus. Vide Voss. Poet. Gr. ad Olymp. 82.

Bacelus, vir quidam effœminatus, totusque luxuriæ deditus. Unde Proverb. *Bacelo similis*. Hesych. Βάκηλος, ὁ μέγας μὲν ἀνόητος, ὁ ἐξέστηκος, ὁ ὑπ᾽ ἐνίων Γάλλος. Οἱ δὲ ἀνδρόγυνος, ἄλλοι παρειμένος, γυναικωδης παρὰ Μενάνδρῳ Ὑμνίδι.

Bacenis, silva ingens trans Rhenum, Suevos à Cheruscis pro nativo muro dividit. Nunc inter Franconiam ad meridiem & Thuringiam ad Bor. intersita. *Thuringer waldt* Althamero. Sunt qui *Nigram Sylvam*, in quâ Friburgum, & Bada urbes sunt, interpretantur.

Bachina, ins. juxta Smyrnam. Plin. 5. 31.

Bachylus, Ecclesiæ Corinthi Moderator. Eus. 5. 22.

Bacis quidam Bœotus, cujus mem. Cic. lib. de Divinat. Item luctatoris nomen apud Pausan. Item quintus Corinthiorum rex, à quo reges *Bacidæ* dicti. Tres autem hujus nominis enumerat Ælianus Var. Hist. 12. 38.

Bacches, & Βακχεὺς, Bacchi nomina, ἀπὸ τῦ βάζειν *ab inclamando seu vociferando*. Solent enim Baccho, h. e. vino madidi, & mulieres Liberi Patris Orgia celebrantes, omnia tumultuario quodam & incondito clamore replere.

Bactra, *trorum*, *Bactrum* etiam Plinio, *Bagdasan*, teste Castaldo, urbs Bactrianæ reg. caput, ad Bactrum flu. Horum Virgilius mem. Georg. 2.

Sed neque Medorum silvæ ditissima terra,
Nec pulcher Ganges, atq; auro turbidus Hermus
Laudibus Italiæ certent, non Bactra, neq; Indi
Totaque thuriferis Panchaia dives arenis.

Ex quibus Poetæ verbis apparet *Bactrorum* terram fuisse fœcundissimam; Hinc Dionysius vers. 734.

———— Ἀρειμανῶν ἔριμα Βάκτρων.

Ideoque Strab. lib. 2. Παμφόρον eam vocat, & Plin. 18. 7. *Tradunt in Bactris grana tantæ magnitudinis fieri, ut singula spicas nostras æquent.* Et Qu. Curtius lib. 7. *solum pingue* vocat.

Bactri, *Bactriani* Straboni, *Bactrii* Melæ, Bactrianæ reg. pop. qui, teste Qu. Curtio, senio, morbove confectos canibus ad hoc nutritis devorandos objiciebant. Sponsas etiam eorum, quæ in publicum maximo ornatu prodeunt, etiam servis & advenis impunè commisceri tradit Plinius. *Sunt autem Bactriani inter illas gentes promptissimi, horridis ingeniis, multumq; à Persarum luxu abhorrentibus: siti haud procul Scytharum bellicosissimâ gente, & rapto vivere assuetâ: semperq; in armis errant.* Verba sunt Qu. Curtii lib. 4. c. 6.

Bactriana, regio Asiæ, inter Ariam ad occ. Paropamisum, ac partem Sogdianæ ad ort. *Carassan* hodiè Castaldo, *Corasan* aliis, *Batter* Ramusio. Cujus urbes quondam claræ Bactra, Charta, vel Chatracharta, Zarispa, & Maracanda. Hæc olim mille urbes continebat. Josephus. Vide Boch. Phaleg. lib. 2. cap. 10.

Bactros, flu. in fin. Scythiæ Asiaticæ, à quo *Bactra regio*, & urbs nomen sumpsit. Herod. lib. 7. Ejus mem. Lucanus lib. 3

Errantes Scythiæ populi, quos gurgite Bactros
Includit gelido. ————

Hodie *Bachora* Nigro dicitur.

Bacuntius, Pannoniæ flu. in Savum fluens. Plin. 3. 25. *Bazuncha* Lazio vocatur.

Badacer, dux exercitûs Jehu. 4 Reg. 9. Heb. *Bidkar*.

Badacum, civitas Noricorum, sive Bavarorum, hodiè *Salzburg*, à flu. quod Salezam vocant. Volat.

Badad, pater Adad, regis 4. in Edom. Gen. 36. Lat. *solitarius*, seu *in mamillâ*, vel *in dilectione*.

Badaias, nomen viri. 1 Esdr. 10. Lat. *solus Dominus*, vel *vectis Domini*.

Badan, nomen viri. 1 Sam. 12. Filius Ulam. 1 Par. 7. Latine *Vectis solus*, vel *in judicio*.

Badas, vel *Bada* Syriæ flu. juxta quem sepultus est Memnon. Strabo lib. 15.

Badena, Helvetiæ urbs, alia in Marchiâ; à Thermis apud Germanos nomen suum trahens.

Badeos, Arab. Fel. urbs, juxta mare Rubrum. Steph.

Badizorus, Ithobali fil. rex Tyri, pater Margeni, avus Pygmalionis, & Didûs. Josephus.

Badonicus mons, *Bannesdown* Camdeno, juxta Bathoniam urbem. Polydoro Vergilio *Elascanore* prope Episcopatum Dunelmensem, apud Athesum flu. à Dunelmo ad 20. m. p.

Badrinus, Æmiliæ flu. idem cum Vatreno, forum Cornelii præterfluens. Hodiè *Santerno* dicitur.

Baduhenna, lucus in Frisiis Tacito, ubi nongentos Romanorum confectos fuisse scribit. *Seven Wolden* forte i. e. *septem Silva*.

Bæa, mons Cephalleniæ, à *Bæo*, Ulyssis gubernatore. Steph.

Bæaca, civitas Chaoniæ Steph.

Bæagis, Hesychius Βαιᾶγις, ἑορτὴ παρὰ Ἀκαρνᾶσιν, ὡς Αἴων Ἀλαβανδεὺς ἐν τρίτῳ.

Bæbe, opidum Cariæ. Steph.

Bæbro, op. Hisp. Bæticæ. Plin. 3. 1.

Bæcyla, urbs Iberiæ juxta columnas Herculeas. Steph. Vide Casaub. ad Strab. lib. 3. *Bæcula* Ptolemæo.

Bænis, qui & *Minius*, Lusitaniæ max. flu. cujus fons est apud Cantabros. Strabo lib. 1.

Bæotis, Hesychius. Βαιῶτις, Ἀφροδίτη παρὰ Συρακουσίοις.

Basampsa, civitas Arabiæ circa Rubrum mare, quam Stephanus *domum Solis* interpretatur, quasi esset בית־שמש Vide Voss. de Idol. lib. 2. cap. 8.

Bæsippo, *Besippo* Plinio, *Beier*, teste Henr. Coquo, op. Hisp. Bæt. in orâ litorali Vandalitiæ.

Bætarra, Gall. Narb. urbs, olim Septimanorum (à legione sc. Romanæ numero) colonia, vulgò *Besiers*. Βαιτέῤῥαι Ptolemæo. Stephano autem est Βαιτάῤῥα. Ejus locum sic emendabis. Βαιτάῤῥας χώρα τῆς Παλαιστίνης, οἱ κατοικοῦντες Βαιταῤῥηνοί. Ἔστι καὶ πόλις Κελτικὴ Βαιτάῤῥα, ἧς ὁ πολίτης Βαιταῤῥίτης. τῆς δὲ προτέρας Βαιταῤῥηνός, κλίνεται Βαιταῤῥηνοῦ. Malè hæc vulgò separantur, tanquam si & aliqua esset urbs in Gallia, quæ Βαιτάῤῥας vocaretur.

Batarreni, pop. in Cœlesyriâ, non longè ab Ithuræorum gente, à quibus oriundi dicuntur. Plin. 5. 23.

Bæthen, Hesychius, Βαιθὴν, ἴσος θεῷ, lege Βαιθήλ.

Bæti, *Batavi*, Voss. ad Melam pag. 294.

Bætica,

Bætica, *Turdetana* Straboni. Tertia pars Hispaniæ, *Andaluzia*, teste Flor. sub quâ etiam *Granada* comprehenditur.

Bætis, flu. Hisp. ulter. à quo *Bætica* Hispaniæ regio dicta. In quo lanas pulchro colore tingi ostendit Martialis in his.

Bætis olivifera crinem redimite coronâ,
Aurea qui nitidis vellera tingis aquis.

Item nomen opidi Plinio. Βαῖτις autem Punica vox est, ni fallor, à בת *bat* pernoctare. Unde Sil. Italicus.

——— *Solisque cubilia Gades.*

Tribus in locis, inquit Bochartus, stagnat *Bætis*, primò statim in ipso fonte, secundo prope Cordubam, tertio versus ostia, ubi æstuaria, & lacus Avernus, seu Libystinus. Atque ob id ipsum Punicè ביצי *Bitsi* i. e. paludosus dictus est. Tzade Ebræum in T mutarunt Græcis Romani scriptores, ut in *Tyro* & *Tani* ex צור *Tsor*, & צען *Tzoan*. Neque alio pertinet quod idem amnis ab accolis Πέρκης, i. e. *Perca* nominabatur. Stephanus. Βαῖτις, ποταμὸς κατὰ Ἰβηρίαν ὃς Πέρκης λέγεται ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Nempe *Perca* factum ex ברכה *berca* i. e. à *Stagno*; ut in Siciliâ *Percusa*, vel *Pergusa* dicebatur lacus Ennæ vicinus, ubi Proserpina rapta est. *Percam* autem sive *Percem*, in *Certem*, aut *Certim* mutarunt scribæ imperiti in his Livii, lib. 28. *Martius superato Bæti amni, quem incolæ Certim appellant*. Vide Voss. ad Melam p. 224. 225.

Batinum, urbs Macedoniæ. Steph.

Batius, Arabiæ Fel. flu. Ptol.

Batogabra, Judææ mediterranea urbs. Ptol. Becanus dicit eandem esse cum *Castra Chabria* Strabonis, quam tamen hic ad mare mediterraneum describit. In eodem loco *Eziongeber* esse contendit, & Josephum reprehendit, quod hunc posteà *Berenicem* appellatam scribit.

Baton, historicus, vixit temporibus Alex. Magni, cujus ἐπιθυμίας scripsit. Athen. lib. 10. Ejus mem. Plin. 6. 17. & Solinus, cap. 53.

Batulo, *Betullo* Melæ, op. olim, nunc pagus Hisp. citer. in Catalauniâ juxta Barcinonem, *Badelona*, teste Floriano,

Batulum, Hisp. Tarrac. flu. Ptolemæo *Batulo* hodiè *Beson* dicitur.

Baturia, Hisp. tractus. *Estremandura* Varreno, Hirtio *Betburia*, *Beturia* Livio

Batylus, Græcè Βαίτυλος. Priscianus lib. 5. *Abadir Deus est; Dicitur & hoc nomine lapis ille quem Saturnus dicitur devorasse pro Jove, quem Græci Batylon vocant*. Hesychius. Βαίτυλος, οὕτω ἐκαλεῖτο ὁ δοθεὶς λίθος τῷ Κρόνῳ ἀντὶ Διός. Etymologus. Βαίτυλος ἐκλήθη ὁ λίθος ὃν ἀντὶ Διὸς ὁ Κρόνος ἔπιεν. Idem nullo sensu. Βαίτυλος, Λίβανος τὸ ὄρος τῆς Ἰλίου πόλεως: sed supplendum ex Phavorino. Βαίτυλος, λίθος γενόμενος κατὰ τὸν Λίβανον &c. Utrobique autem pro Ἰλίου scribendum Ἡλίου. Vide Boch. de Phœn. Col. lib. 2. cap. 2.

Baius, Ulyssis gubernator. Aliis *Baius*, in Campaniâ sepultus.

Baga, Africæ propriæ urbs, quam Justinus Imp. restauravit, & incolæ *Theoriadem* appellarunt. Procopius lib. 6. de ædificiis Justiniani. Videtur *Bagasi* apud eundem lib. 4. Belli Vandalici, ut monuit Swalemburgius.

Bagadaria, nomen loci apud Strab. sed leg. Βαγαδανία. Steph. Βαγαδανία, μοῖρα Καππαδοκίας πεδιάς. Apud Suidam Βαγδαλεσία perperam scribitur.

Baganum, Nerviorum civitas. Ptol. Alias *Tornacum*.

Bagistanus, mons Mediæ, apud quem Semiramis in petra 17. stadiorum suam effigiem insculpsit, quam viri centum donis venerarentur Cæl. Rhod. lib. 26. cap. 24.

Bagoas, linguâ Persicâ *Spado* dicitur. Plin. lib. 13. cap. 4. *Clarissima omnium* (palmæ) *quas regias appellant ab honore; quoniam regibus tantum Persidis servabantur, Babylone nata, uno in horto Bagoi; Ita enim vocant spadones: qui apud eos etiam regnavere.* Idem nomen datur *spadonibus regiis* apud Curtium, Ælianum, Heliodorū, Achillem Statium, & Sulp. Severum, lib. 2. Hist. Sacræ, cum de Judith loquitur, qui *Bagoam* dixit. Suidas. Βαγώας, ὄνομα κύριον, ὃς ἦν εὐνοῦχος. Ovid. Amor. 2.

Quem penes est dominam servandi cura Bagoe.

Bagoe, nympha quædam, quæ Thuscis artem fulguritorum scripsit, quam quidam *Sibyllam Erythræam* esse putant, cui nomen esset *Herophila*. Alex. Neapol. lib. 2. cap. 15.

Bagrada, Carmaniæ flu. Ptol. hodiè *Baniuir* N. Nicolao; aliis *Budmir*, Niger dicit incolis *Bisaris* vocari. *Biguelmir* Arabicè vocari addit Thevetus.

Bagrada, Africæ flu. qui juxta Uticam labitur, apud quem ab Atilio Regulo, & exercitu ejus, ballistis & catapultis serpens 120. pedes longus occisus est. Plin. 8. 14. Gellius 6. 3. Ejus scriptura (inquit Bochartus ὁ μέγας) est valdè inconstans; nam pro *Bragadâ* Lucani, Statii, Plinii, Ptolemæi, Procopii, Eutropii, Sidonii, Orosii, & Æthici, legitur in Strabone *Bagradas*; In Pomponio, Silio & Floro *Bagrada*; In Polybio *Macar*, & *Macra*, vel *Bucara*, ut legit Suidas voce Τιτάγη. In Geographo Nubiensi נגררה *Nagiarda*; quæ omnia sunt ex uno fonte deducta. Verum sc. nomen erat ברכה *Braca*, vel emphaticè ברכתא *bractha*, i. e. *stagnum*, cujus plurale ברכות *braceth*, *stagna*, *piscina*, Psal. 84. 7. Unde Græcum Βεργάς pro palude. Hesych. Βεργάς, ἕλη. Jam vero ratio hujus appellationis non est obscura. Nam præterquam quod suâ naturâ lentus est, & ex Africæ arenis vix eluctatur (Luc. lib. 4.

——— *Quo se*
Bagrada lentus agit, siccæ sulcator arenæ.)

Ex alveo suo excedens circa ostia, in paludis, aut stagni morem longè lateque diffunditur. Sil. lib. 6.

Turbidus arentes lento pede sulcat arenas
Bragada, non ullo Libycis in finibus amne
Victus limosas extendere latius undas,
Et stagnante vado patulos involvere campos.

Id accidere potissimum certâ anni tempestate, quâ ostio arenâ obstructo aquæ restagnant in campos adjacentes, nos docent hæc Polybii, lib. 1. pag. 76. Τοῦ προειρημένου ποταμοῦ κατὰ τὴν εἰς θάλατταν ἐκβολὴν συνθινούντος κατά τινας ἀνέμους ταῖς ἀποθινούμενον τὸ στόμα, καὶ τεναγώδη γενομένην τὴν παρ᾽ αὐτῷ τῷ στόματι πάροδον. Porro cum *Bagrada* sic se diffundens multas contrahat sordes, & in limosas paludes desinat, merito *pulvereus*, & *cœno gravis* à Statio describitur, lib. 4. Sylvarum, ubi Vulturnum Campaniæ amnem inducit sic loquentem.

Nec sordere sines, malumque latè
Deterges sterilis soli putorem,
Ne me pulvereum, gravemque cœno
Tyrrheni sinus obruat profundi.
Qualis Cyniphius tacente ripâ
Pœnos Bagrada serpit inter agros.

Babalis, id est, *in lætitiâ*, vel *in arrogantiâ*. Rex filiorum Ammon. Jerem. 40.

Baburim, civitas in tribu Benjamin, 2 Reg. 3. id est, *electi*, sive *juvenes*, aut *in foraminibus*, vel *in libertatibus*.

Baiæ, civitas Campaniæ, secus mare sita, à Baio Ulyssis socio illic sepulto. Strab. lib. 5. Τὰς δὲ Βαίας ἐπωνύμους τῶν λέγουσι Βαΐου, καὶ τὸ Μισηνὸν Μισηνοῦ τῶν Ὀδυσσέως ἑταίρων τινῶν. Sil. Italicus lib. 12.

——— *Ille repentes*
Unde ferant nomen Baiæ, comitemque dedisse
Dulichiæ puppis stagno sua nomina monstrat.

In hujus agro aquæ calidæ sunt ad voluptatem & varios morbos commodæ, quia fertilitate ac rerum copiâ, ædificiis, litorumque amœnitate præstabant; magna Romanorum multitudo ad eas confluere solebant. Fuit hæc urbs temperie aeris & Romanorum frequentiâ, atque ornamentis ædificiorum celeberrima. Martialis ad Flaccum

Ut mille laudem Flacco versibus Baias,
Laudabo dignè non satis tamen Baias.

Horatius Epist. lib. 1. ep. 1.

Nullus in orbe locus Baiis prælucet amœnis.

Idem 3. Carm. Od. 4. —— *Seu Tybur supinum*
Seu liquidæ placuere Baiæ.

Prop. 1. 11.

Tu modo quam primum corruptas desere Baias.

Idem ibidem.

Ah pereant Baiæ crimen amoris aquæ.

Juvenal. Sat. 3.

Janua Bajarum est, & gratum litus amœni
Secessus. ———

Statius lib. 3. Sylvarum.

Sive vaporiferas, blandissima litora, Baias.

Idem lib. 4. carm. 7.

Ecce me natum propiore terrâ
Non tamen portæ retinent amœna,
Desidet Baiæ. ———

Strabo ubi supra. Ἐν ᾗ αἱ Βαῖαι, καὶ τὰ θερμὰ ὕδατα τὰ καὶ πρὸς τρυφὴν, καὶ πρὸς θεραπείαν νόσων ἐπιτήδεια.

Bajazeth, Turcarum rex per Tamerlanem in bello captus, mulo insidens per exercitum in ignominiam ducebatur, potissimum ob superbiam, quâ turgidè intumescebat. Posteà catenis aureis vinctus, & in caveâ conclusus, à Tamerlane, quocunque iret, ducebatur, quo in equum ascendens, scabelli loco utebatur, ac subter mensam cum ederet, instar canis, ad pedes ejus solas de reliquiis cadentes colligebat micas, quibus tenuissimè, ac turpissimè victitabat.

Baienni, op. Vindeliciæ in Bavariâ, *Faingè* M. Velsero. seu *Faing*, aut *Vaing* op. Sueviæ in duc. Wirtembergensi.

Baioca, urbs Gall. Celt. in Normanniâ vulgò *Bayeux*, *Belocasses*, vel *Velocasses* Cæsar l. *Vellocasses* Plinio. long. 19. 45. lat. 49. 20.

Balac, filius Tsephor. Num. 22. Lat. *involvens, destruens*, vel *cum lambente, aut cum percutiente.*

Balacrus, Amyntæ fil. Prefectus auxiliariis copiis Alex. Magni. Q. Cur. l. 4. *Phrygas Balagrus regebat.* Sic enim legendus locus iste, Freinshemio notante; Raderus gentis nomen putavit, nempe quia legit apud Arrianum lib. 3. Οἱ Βαλάκρῳ ἀκοντισταὶ, cum verba illa sic essent vertenda, *jaculatores, quos ducebat Balacrus.* Fuit alius Nicanoris fil. Ciliciæ Satrapa; Arrianus lib. 2.

Baladan, viri nomen. 4 Reg. 20. Lat. *absque imperio*, vel *absque judicio*, aut *vetustas imperantis* vel *judicii.*

Balagrus, Historicus Græcus, ἐν Μακεδονικῷ advocator à Stephano in Ὄλβηλος, ac ἐν Μακεδονικῷ ἀνυτίρῳ ab eodem in Ἄμολβος.

Balanam, i. e. *idoli gratia*, vel *donum*, aut *possessor gratia*, fil. Achobor, septimus rex Edom. Gen. 36.

Balanea, op. in confin. Syriæ, & Phœnices. Plin. 5. 20.

Balanea, Syriæ cavæ op Stephano Phœniciæ, cui & *Leucas* vocatur, *Bagnias* Postello, *Valiana* Nigro.

Balantipyrgon, Indiæ intra Gangem orbs. Ptol. *Capilampa* Mercatori.

Balari, Cyrniis exules dicuntur, teste Pausaniâ quod nomen Sardiniæ montana incolentibus adhæsit, cum illuc secessissent à Carthaginensibus deficientes. Rhod. 19. 22. Eorum regio *Baromela* dicitur Pineto. *Præter Ilienses vel Jolaenses*, inquit Bochartus, *inter vetustissimos Sardiniæ populos memorantur Balari & Corsi.* Plin. *Celeberrimi in eâ populorum Balari & Corsi.* Liv. lib. 41. *Ilienses adjunctis Balarorum auxiliis pacatam provinciam invaserant* Item *Balarorum magna auxilia Iliensibus venerant.* Etiam *Balaros* recenset Strabo inter τῶν ὀρείων ἐθνῶν. Et Pausanias tam *Corsos* quam *Balaros* cum Iliensibus in montes se contulisse scribit, & illos quidem arcessit è vicinâ Corsicâ, hos ex Africâ & Hispaniâ. *Ortâ*, inquit, *super prædâ dissentione, Afri & Hispani irâ accensi, cum à Carthaginensibus defecissent, & ipsi montium jugis occupatis, seorsim considerunt.* Βαλαροὶ δὲ ὀνομάζονται αὐτοῖς κατὰ γλῶσσαν τὴν Κυρνίων. Βαλαροὺς γὰρ τοὺς φυγάδας καλοῦσιν οἱ Κύρνιοι. At hi non erant exules, nec Corsicâ linguâ debuerunt, sed Sardiniâ denominari. Bocharto itaque *Ilienses*, *Corsi*, *Balari*, gens eadem, quia idem situs, & eadem victûs ratio. Nempe ut *Ilienses* ex Pœno עילאי *Ilae* quasi *altos* dixeris, à montibus scilicet, ita חורשאי *Corsi* à sylvis, & *Balari* à *feritate* dicti, quasi ברים *Barari*. Arabicè sc. בראריי *barari*, *solitudinem* sonat.

Balatoni, Corsicæ mediterr. pop. quorum reg. *Balagaa* dicitur.

Balatrones, Horatius lib. 1. Sat. 2.

Mendici, mimæ, Balatrones.

Quem ad locum sic vetus Interpres. *Balatrones luxuriosos, ac perditos vocat, à Servilio Balatrone, cujus in 2. libro meminit. Ex hujus autem nomine, similis vitæ homines balatrones sunt appellati, à balatu forte dicti, quæ vox intorta est, & ridicula; Legitur & Barathrones, qui bona sua devorando, quasi in Barathrum mittant. Iidem & Blatrones proprie dicti sunt, à blatiendo, i. e. vaniloqui.* Hæc ille. Primum autem etymon probare non possumus, nec enim *balatrones* id nomen habent à Servilio, sed Servilius id nomen accepit, quod nihili homo foret, ac decoctor merus. Nec magis placet à *balatu* sic dictos. Quod si foret, ita vocarentur propriè *loculeii* & *blaterones*, quod falsum est. Verisimilius est tertium etymon, ut *bonorum gurgites* ita dicerentur quia sint

Ingluvies & tempestas, barathrumque macelli.

Uti loquitur idem Horatius. Sane *barathrum* Athenis locus erat immensæ profunditatis; Sed κατὰ μεταφορὰν sumitur à Plauto pro *Stomacho.* Inde igitur decoctores dicti *barathrones*, quia cuncti conderent in *barathrum* h. e. *in stomachum.* Hinc vetus Glossator ἄσωτον *Barathronem* interpretatur. Quod autem addit Horatianus interpres, aliter dici *Blaterones*, id satis refellitur iis quæ diximus. Est & aliud etymon apud Festum, ex cujus verbis cognoscitur *balatrones* ita dictos videri à vocabulo *bulla*, sive, ut MSS. habent, *Balla* significante lutum, quod ex itinere adhæret, sive, quod de calciamentorum soleis raditur. Sane pro *flagrione* usurpat Varro de R.R. 2. 5. *Videbo jam vos*, inquit, *balatrones, & huc adferam meum corium & flagra.* Cæterum ab hâc voce est, quod Italis homines nequam *Balatroni*, & Gallis *Belitres* dicuntur. Vide Fungerum in *Balatrones.*

Balbia, Ausoniæ orbs. Plin. 14. 6. ubi nonnulli *Babia* legunt, hodiè *Alimonte* dici scribit Gabr. Barrius.

Balbillus, Neronis ætate Ægypti Præfectus fuit, teste Tacito Annal. 13. Foit id an. V. C. 809. Qu. Volusio Saturnino, & P. Cornelio Scipione Coss. De itinere suo, ac rebus Ægyptiacis, quædam consignavit. Sen. Nat. Qu. 4. 11. *Balbillus virorum optimus, in omni literarum genere rarissimus, auctor est, cum ipse præfectus obtineret Ægyptum, Heracleotico ostio Nili, quod est maximum, spectaculo sibi fuisse delphinorum à mari occurrentium, & Crocodilorum à flumine adversum agmen agentium, velut pro partibus prælium: crocodilos ab animalibus placidis, morsuque innoxiis, victos.* Ex eodem opere est, quod refert Plin. in procem. lib. 19. *Galerius à freto Siciliæ Alexandriam septimâ die pervenit, Balbillus sextâ, ambo præfecti.* In vulgatis Senecæ libris est *Babillus*, in Plinianis *Babilius.* Sed *Balbillus* dicitur Tacito, atque ita legi oportere, probat Lipsius ex veteri Inscriptione: T. JULIUS BALBILLUS, SACERDOS SOLIS. Addere potuit & hanc: SOLI ALAGABALO JULIUS BALBILIUS AQUILA. Sanè ἀναλόγως à cognomento *Balbus* fit *Balbulus*, hinc *Balbillus*; tamen ecce *Babilla* in inscriptione aliâ: PRO SALUTE SABINIANI ET JULIÆ BALBILIÆ VINDONA MATER. Vossius.

Balbians, Imp. Rom. bis ante Consul & Præfectus urbis, & plurimarum provinciarum rector. Genus suum referebat ad Corn. Balbum Theophanem, qui per Pompeium civitatem meruerat, quum esset patriæ suæ nobilissimus, idemque historiæ scriptor. Jul. Capitol.

Balburra, urbs Lyciæ. Steph. Vide *Bubo* apud eundem. long. 60. 40. lat. 37. 30.

Balbus, cognomen Atiliorum à *balbutie* primum uni ex iis impositum, & posteà à posteris retentum. Vide *Cornelius.*

Balbus, mons Africæ insignis latebrâ Masinissæ regis à Syphace superati. Est enim fontibus abundans, & pascuis, agroque Carthaginensi vicinus.

Balcea, orbs circa Propontidem. Steph.

Balchus, fluvius Colchorum.

Baldad, id est, *vetusta dilectio*, vel *mamilla*, sive *inveteratus motus*, aut *absque motu*, sive *absque dilectione*, vel *mamillâ*; nomen viri. Job. 8.

Baldequinus, Damasci rex à Baldwino superatus. Blond.

Baldraca, puella generis obscuri, peregrinæque conditionis, quamvis multarum rerum ob paupertatem indiga, noluit tamen corporis sui facere copiam Othoni Imperatori. Volater.

Balduinus de Borgo, Francus, 3. Hierosolymorum rex, Anno Dom. 1119.

Balduinus 3. Fulconis fil. 5. Hierosolymorum rex.

Balduinus Flandrensis, Græcorum Imp. An. Dom. 1211.

Balduinus, Flandriæ Comes, ex vulnere diem clausit extremum.

extremum. Guaguinus lib. 6. Polyd. lib. 11.

Balduinus 2. admodum puer fratri suffectus, cui nondum per ætatem idoneo, Joannem Brennum, Italiâ evocatum, Hierosolymitanum regem nomine solum coadjutorem dedere. Blondus 7. Decad. 2. *Baldwin* Germanicè est *audax victor*. Anglicè *A bold winner*; idem quod *Winbald*; ut *Nicolaus* & *Leonicus*. *Bald* autem olim pro *Bold*, i.e. *Audax*, *confidens*. Authores Kilianus & Lips. Epist. 43. Cent. 3. Sic *Eibelbald*, *nobiliter audax*, & *Willibald*, *valdè audax*, Respondet fere Græcis *Thrasea*, *Thrasymachus*, Thrasybulus. *Win* autem idem est quod νίκη *victoria*, ut *Tatewin*, *dilectus victor*, *Bert-win*, *clarus victor* & *Unwin* adhuc apud Danos, i. e. *Anicetus Unconquer'd*. Camden.

Baldus, urbs Phœniciæ. Steph.

Baleares, vulgò *Majorque*, & *Minorque*, duæ ins. ante Hisp. quarum major, quæ Orientem spectat longa est 100 m. p. circuitu 380. Cujus præcipua op. olim fuere *Palma*, & *Pollentia*. Minor longa est 60. ambitu 150. Sic dictæ (ut quidam volunt) à Baleo quodam, Herculis comite ibi relicto. Aut ἀπὸ τοῦ βάλλειν, h. e. à *jaculando*, propterea quòd fundæ, & jaculationis *Baleares* peritissimi habiti sunt. Tradit enim Lycophron, & post eum Florus, lib. 3. cap. 8. cum hisce insulis consuetudinem fuisse observatam, ut esurientibus filiis à matribus jentaculum in sublimi trabe proponeretur, quod illi contingere non poterant, nisi prius fundâ dejecissent. *Majorcam* autem Diodorus lib. 5. maximam esse scribit post 7. magnas, quod nonnulli perfunctoriè legentes sibi finxerunt 7. esse *Gymnesias*, sive *Baleares* (eædem enim sunt. Hesychius. Βαλιαρίδες, νῆσοι αἱ πρὸς Ἰβηρίαν, αἱ δὲ αὐταὶ καὶ Γυμνησίαι.) Hinc Eust. in Dionys. Ἑπτὰ δὲ πεντήκοντα νήσους εἶναι τὰς Γυμνησίας νήσους, ὁ Γεωγράφος φησὶ αὐτὰς λέγει. *Balearium* autem originem Græci conantur sibi asserere; aliis è Bœotiâ cum Lycophrone, aliis è Rhodo deducentibus. Sunt enim qui à Rhodiis κατὰ τὸν ἐκ Τροίας ἀπόπλουν τὰς Γυμνησίας νήσους κτισθῆναι λέγουσι. Ita Strabo lib. 14. Hinc Silius lib. 3.

> *Jam cui Tlepolemus sator, & cui Lindus origo*
> *Fervida bella ferens Balearis & alite plumbo.*

Nam in bello Trojano Rhodiorum dux Tlepolemus fuit. Nempe tam Bœotos quam Rhodios ad has insulas applicuisse credibile est. *Baleares* tamen à neutris descendisse, palam arguunt lingua & mores planè dissoni. Gens enim fuit aliena prorsus ab omni cultu —— *Domus illis antra fuere*, *vestes*, ut quidam ajunt, *æstate nullæ*, *hyeme autem ex pellibus*. Pro unguentis quibus se ungerent, oleum lentiscinum, cum adipe suillo. *Ignotum argenti pondus & auri*. Vini ultra modum avidi erant, quo tamen carebat regio, & ita mulierosi, ut in nuptiarum solemnibus cognati & amici omnes cum sponsâ concumberent, priusquam ea viro permitteretur. Itaque in bello pro stipendio nihil exigebant, quam vinum & mulieres; & pro mulieris captivæ λύτρῳ dabantur viri quatuor. Cadavera fustibus minutatim concerpta, & in vasis recondita lapidibus obruebant. Unicum in bello telum fundæ tres, è melancraniâ, seu melancrani junci genere, quarum diversus usus; aliæ enim propius, aliæ eminus feriebant; Una circa caput aut collum, altera circa ventrem, aut lumbos, tertia in manu fuit. Hujus artis doctores Phœnices habuisse dicuntur. Strabo. Σφενδονῆται ἄριστοι λέγονται, καὶ τοῦτ' ἤσκησαν, ὥς φασι, διαφερόντως, ἐξότε Φοίνικες κατέσχον τὰς νήσους. Quod vero non est absimile. Nam ex Scripturâ planum est hanc artem inter Phœnices & Ebræos pridem fuisse in usu. Jam vero ab hâc arte Βαλιαρεῖς cur dicti sint, non satis liquet. Constat quidem inde appellatos. Nam palam nugatur Isacius in Lycophronem, cum Balearidas insulas dici vult quasi Βαλερίας ὅτι ὑγιεῖς h. e. *Valerias*, sive *sanas*. Et jam pridem explosa est Livii fabula de Baleo Herculis comite. Proinde ipse Livius, *Baleares à teli missu appellati*. Et Polyb. lib. 3. Βαλιαρεῖς, οὓς κυρίως μὲν καλοῦσι σφενδονήτας. Ἀπὸ δὲ τῆς χρείας ταύτης συνονομάζουσι καὶ τὸ ἔθνος αὐτῶν προσαγορεύουσι καὶ τὰς νήσους. Idem habent Strabo, Diodorus, Stephanus, Eustathius, & Isidorus, qui in id omnes magno consensu conveniunt, ut *Baleares* ab usu fundæ velint esse nominatos. Quod tamen aliter atque aliter edisserunt. Nam alii ex Græcâ linguâ *Balearium* nomen tanquam fidiculis extorquent, ut Isidorus post Diodorum, qui Βαλιαρεῖς ideo scribit per duplex λ. ut ἀπὸ τοῦ βάλλειν deducat. Alii rem nudè efferunt, nullâ explicatione additâ, ut Stephanus, Livius, & Polybius, Alii denique, ut Eustathius & Strabo vocem esse volunt vernaculæ linguæ, vel Phœniciæ, quod verissimum. Omnino enim Βαλιαρεῖς est בעל ירה *Baal jaro* i. e. *magister jaculandi*, seu *projiciendi lapides*. Et ob hoc clari apud poetas perhibentur, qui eorundem fundarum sæpe meminerunt. Virgil. Georg. 1.

> *Stuppea torquentem Balearis verbera fundæ.*

Ovid. Met. lib. 2.

> *Non secus exarsit, quàm cum Balearica plumbum*
> *Funda jacit, volat illud & incandescit eundo.*

Lucan. lib. 1. *Impiger & torto Balearis verbere fundæ.*

> *Ocyor.* ————

Silius lib. 7. —— *Ensis & arcus*

> *Et telum Baleare.* ————

Eodem pertinet, quod *Baleares* Græcè *Gymnetes* dicti sunt, & insulæ *Gymnesiæ*, sive *ad exercitationem* cum Strabone referas, aut *ad nuditatem* eorum qui in bellum prodeunt, solis fundis instructi. Quo referenda hæc Hesychii Γυμνῆτες, οἱ μὴ ἔχοντες ὅπλα, οἱ δὲ τοὺς σφενδονήτας, οἱ δὲ τοὺς γυμνοὺς μαχομένους. Sunt qui *Gymnetas* dici volunt, quia ætatem nudi exigunt; Ita Livius ac Diodorus. Atqui à Lycophrone describuntur non omnino nudi, sed σισυρνοδῦται, *Sisyrnâ induti*, i. e. *tunicâ villosâ*, *ex velleribus*, item ἄχλαινοι *sine lanâ*, & ἀνάρβυλοι *discalceati*. Itaque vereor ne veteres ob id ipsum æstatem exigere nudos finxerint, quia non satis constabat quorsum *Gymnetes* dicerentur. Ejusdem farinæ est fabula de Bœotis, naufragio facto, ad Gymnesias nudis enatantibus. Bochartus. In his insulis tantus olim cuniculorum proventus fuit, teste Plinio 8. 55. ut in eos præsidium militare ab Augusto petere sint coacti. *Choradas* ab Apollonio vocari annotavit Gerbelius. Sanè Strabo eas χοιράδας appellat, ὅτι τε πετρώδεις. Vide Eust. ad Dionys. vers. 457. Antoninus vocat Majorem *Columbam*, & Minorem *Nuram*.

Balech, urbs à Salomone ædificata. Josephus.

Balesium, maritimum Italiæ op. non procul à Brundusio. Plin. 3. 11. Vide *Aletium*.

Baletus, Hipponis fil. Corinthi civitatis primus auctor, & fundator. Velleius lib. 1.

Balus, vel *Balaneus*, 8. Babyloniorum, rex regn. an. 30.

Baliardus, philosophus Peripateticus, Parisiis floruit; ab Orthodoxis tamen in quibusdam aberrans à quibus nec per Synodum, jussu regis Ludovici, hujus gratiâ coactam, avelli potuit. Volater.

L. Balienus, Catilinæ avunculus, Lucretium Afellam, consulatum, contra voluntatem Syllæ, ad perturbandum civitatis statum petentem occidit, jussu Syllæ tunc Dictatoris; accusatus posteà, ac damnatus est, Ascon. Pædian.

Balinienses, Latii pop. alias *Tribulani*. Plin. lib. 3. cap. 5.

Balis, urbs Libyæ, juxta Cyrenem, sic dicta, quod *Balis* Deus in eâ coleretur. Steph.

Balius, unus ex equis Achillis, à *Balio* colore sic dictus. Hom. Iliad. 16.

Balla, urbs Macedoniæ. Steph.

Ballatha, Mesopotamiæ urbs. Ptol. *Bathna* Antonini videtur quibusdam, inquit Simlerus.

Ballio, lenonis nomen apud Plautum, à quo lenones in historiis *Balliones* vocantur.

Ballista, mons Galliæ Cisalpinæ apud Ligures. Vide Cluver. de Italiâ Ant. lib. 1. cap. 10.

Ballonoti, Scythiæ Europ. populi. Val. Flaccus Argonauticôn lib. 6.

> *Ibant & geminis æquantes cornibus alas*
> *Ballonoti.* ————

Balæum, urbs Macedoniæ. Steph.

Baloth, civitas tribûs Judæ. Jos. 15. Lat. *subjecta*, sive *possessa*, aut *in ascensione*.

Balsa, Lusitaniæ urbs. Ptol. *Tavila* H. Coquo. Item numeratur inter Cyrenaicæ reg. op. *Pasera* Nigro.

Bal-salisa, loci nomen. 2 Reg. 4. Lat. *idolum tertium*, aut *idolum ducis vel principis*, sive *possessor trium*, aut *possessor ducatus vel principatus*.

Bal-sasar, Lat. *Servator Thesauri*, fil. Nabuchodonosor. Dan. 5. Secundum vero Josephum filius Evilmerodachi.

Baltassar,

Baltassar, nomen Danielis. Dan. 1. qui & *Beltesbazzar*, Lat. *absconditè thesaurisans*, sivè *in malleatore thesaurisans*, vel *occultè portans angustiam*. Suidas, Βαλτάσαρ, [illegible]. Item 8. Babyloniæ rex. Regn. an. 5.

Balthasar, rex Babylonis, sub quo hæc civitas à Persis capta fuit. Tot ac tantis deliciis affluebat, ut inter impudicas mulieres & obscœnas, tanquam in cœno porcus volutaretur.

Baltia, insula in mari Germanico.

Balticum mare, *Morimarusa* Philemoni, & *Amalchium* Hecatæo apud Plinium dicitur. Mercatori est *sinus maris Germanici*, quem hodiè Germani *Oost Zee* dicunt, Rutheni *Waretzkovie Mori* vocant. *Suevicum mare & Pigrum* Tacito dicitur, ab effectu, ut creditur, quòd non, ut cætera maria moveatur. *Codanus sinus* Melæ est. *Mare Vened cum* Sigismundo Herbersteinio. Accolæ Germani illud *Beltz* indigitant.

Balyras, Peloponnesi flu. Rhod. 18. 7.

Bamaal, h. e. *in circumcisione*, aut *in mistione*, fil. Josaphat. 1 Par. 7.

Bamba, Hisp. rex regn. an. 9. & mense uno.

Bambalio, In hujus nominis origine debetur laus Adriano Turnebo, qui Adverf. 17. 14. scribit hoc modo. *Pater uxoris Antonii propter hæsitantiam linguæ, stuporemque cordis, ut à M. Tullio, Philip. 3. ei objicitur, Bambalio vocatus fuisse dicitur*. Proinde quæritur, quis sit *Bambalia* à Criticis. Fungerus nomen per diminutionem ad risum factum arbitratur, ut quemadmodum dicitur à *scepernum Scepernio*, sic à βαμβαλίζειν, Βαμβαλίων. Est autem βαμβαλίζειν *tremere* ac *dentibus crepitare*, & *labiis balbutire*, quod & algentibus usu venit, & stupentibus quoque, & balbutientibus, & ore tumultuantibus, & in loquendo colluctantibus & hæsitantibus, maxime tamen commissione labrorum balbum sonum elidentibus, quod & βαμβαλύζειν, & παμφαλάζειν dicitur. Quæ omnia per Onomatopœiam sunt effecta, ut & βομβαλοβόμβαξ apud Aristophanem, & βόμβος & inde factum nomen bombardæ. Fit & apud Dionem cum in Oratione Ciceronis, tum in Oratione Caleni mentio *Bombalionis*.

Bamberga, urbs Franconiæ episc. sub archiep Moguntino, quæ & *Babenberga*, à *Baba* Othonis Imp. filiâ nominata, colli imposita, à D Henrico Imp. ad hanc dignitatem evecta. long. 32. 49, lat. 49. 51.

Bamborum, Mauritaniæ flu. crocodilis refertum. Plin. 5. 1.

Bambyca, vel *Bambyce* Mesopotamiæ urbs, quæ & *Edessa*, in quâ Atergatim Deam colunt. Strabo. 16.

Bambycatii, pop. juxta Tigrim, qui omnem auri & argenti materiam ita execrantur, ut omnia metalli genera coementes, illa in profundas terrarum, & abditas solitudines suffodiant, ne pecuniæ commercio animi indoles enervetur. Alex. ab Alex. 4. 15.

Bamoth, id est, *altitudo*, vel *excelsa*, aut *in morte*, nomen vallis Num. 21.

Bamoth-Baal, civitas in tribu Dan. Jos. 13.

Bamuræ, pop. Libyæ. Silius Ital. lib. 3.

Tum Chalybis pauper Bamuræ cruda juventus.

Ubi Dausquejus ait in excerptis MS. codicis esse *Banjuræ*. Sanè *Banjuræ* Ptolemæo pop. sunt in Maurit. Cæsariensi, & *Bajura* Ammiano lib. 5. *Banurri* Plinio 5. 2.

Banaia, id est, *filius*, *intelligentia*, aut *ædificatio Domini*, nomen viri. 2 Reg. 23 Item *princeps*. 1 Par. 4. Pater Phethiæ. Ezek. 11. Filius Jehoiada. 2 Reg. 8.

Banasa, *Banassa* Antonino, & Ptolemæo, Plinio *Valentia*, lib. 5. cap. 1. urbs Maurit. Tingit. à Lixo 40. m. p. *Benfara* Moletio.

Banatia, *Bansey*, teste Camdeno, op. Britanniæ in Angliæ Scotiæque confin. Tuesi finitimum, in Bor. recedens. Ita Ferrarius. Atqui Camdenus ponit eam ubi jam *Bean* Castrum, in Moraviâ reg. Scotiæ longissimè à Tuesi flu. distans.

Banaurides, insulæ Thusciæ, à Banauro Ajacis filio. Steph.

Banausi, servorum genus, manuum operâ utentium. Rhod. 25. 18. Est autem Βάναυσος propriè *fornicarius*, h. e. *qui circa fornaces, & caminos exercetur*. Hesychius Βαναυσία, [illegible]. Porro βαῦνον Peloponnesii ignis locum vocant, *caminum*, & αὔειν est *incendere*. Unde propriè dicitur de artificibus qui igne opera sua conficiunt. Sed translata vox est posteà ad omnes artes, quæ manuum officio peraguntur, id quod & B. Hieronymus annotat lib. 1. adversus Pelagium, *Ut taceam*, inquit, *de iis quos Græci* Βαναύσους *vocant, nos ad opera manuum pertinentes dicere possumus*. Inde βάναυσος τέχνη, apud Aristot. *ars sordida & illiberalis*, & βάναυσος φιλία apud Platonem *amicitia trivialis*.

Bancona, Germ. sup. op. vulgò *Oppenheim*. Geo. Fabricius. long. 27. 20. lat. 49. 50.

Banda, Syriæ fluvius.

Bandobena, op. Indiæ, quod Cophes & Choaspes flu. præterfluunt. Strabo.

Bangorium, urbs Albionis in Walliâ in ora contra Monam insulam, vulgò *Bangor*. long. 15. 37. lat. 53. 05.

Banisæ, vel *Basanisa*, pop. Thraciæ. Steph.

Banna. apud Italiotas *rex* dicitur, aut *maximus magistratus*, Rhod. 5. 17. Apud Bœotos *mulier*. Hesychius. Item flu. Hiberniæ in Bor. Oceanum decurrens.

Bannomanna, inf. ante Scythiam. Plin. 4. 13.

Bantia, urbs Italiæ. Steph. meminit ejus Livius lib. 27. ubi de Marcello Consule; *Inter Venusiam, Bantiamque minus 3. m. p. intervallo Consules binis castris consederunt*. Idem legas apud Plut. in eodem Marcello. [illegible] Βαντίας [illegible] Ἀννίβας. Hinc *saltus Bantini*, apud Horatium Carm. 3. Od. 11. Ubi vulgò *Batinos*, sed malè legitur.

Bantii, Thraciæ populi. Steph.

Banurri, Tingitanæ provinciæ pop. Plin. 3. 2.

Baptæ, Athenis sacerdotes erant Cotyttûs impudicitiæ Deæ, cui nocturna sacra peragebant saltationibus, & omni voluptatum generi indulgentes. Dicti ἀπὸ τοῦ βάπτειν, quòd qui sacris illis initiabantur, aquâ calidâ tingerentur. Juvenalis Sat. 2.

Talia secretâ coluerunt Orgia tædâ
Cecropiam soliti Baptæ lassare Cotytto.

In horum impudicitiam Eupolis fabulam *Baptas* inscripsit, ob quam ab ipsis Baptizatus & mari immersus fuit.

Baptista, prima Galeatii Pisauriensis Principis filia, & Guidonis Comitis Urbinatis uxor, quæ cum doctissimis viris plerumque magnâ sui laude disputavit, libros quoque *de humanâ fragilitate* scripsit, ac *de verâ religione*.

Baptus, apud Daresios est fluvius.

Bara, בערה, Lat. *incendium*, sive *expurgatio*, aut *pastus*, vel *jumentum*, sive *insipientia* vel *in vigiliâ*, altera uxor Saharaim.

Bara, ברע, Lat. *in malo*, sive *in socio*, aut *in clamore*, vel *in pastu*, sive *in constructione*, Rex Sodomæ. Gen. 14.

Baraa, nomen viri. 1 Par. 8. Lat. *in societate*, vel *malitiâ*, aut *in ululatione*, vel *pastu*.

Barabanes, vel *Baratanes*, Persarum rex, regn. an. 20. Christianos persecutus est, hinc inter Romanos & Persas bellum obortum. Hist. Tripart. lib. 11. cap. 13.

Barabbas, Lat. *filius patris*, insignis latro & homicida, Mat. 27. Sedulius de Judæis.

Tunc coluere Baal, tunc elegere Barabbam.

Barac, Lat. *fulgur*, sive *in vanum*, vel *in vacuum*, filius Abinoam Jud. 4. Item civitas in tribu Dan. Jos. 19.

Barace, inf. Gedrosiæ. Steph. *Bazaim* Mercatori.

Baracha, i. e. *benedictio*, aut *genuflexio*, nomen viri. 1 Par. 12.

Barachel, nomen viri. Job. 32. Lat. *benedicens Deum*, aut *genuflectens Deo*.

Barachias, Lat. idem sig. quod *Barachel*. Pater Zachariæ prophetæ. Zach. 1. Fil. Mosollamoth. 2 Par. 28. Filius Zorobabel. 1 Par. 2.

Baracum, Cyrenes opidum. Plin. 5. 5.

Baracura, Indiæ extra Gangem emporium. Ptol. hodiè *Bengala*, civitas fœcundissima, & regnum latissimum. Castaldo *Bacala*.

Barad, Lat. *grando*, sive *in descensu*, aut *imperio*, nomen loci in deserto Sur. Gen. 16.

Baragasa, Æthiopiæ op. Plin. 6. 29.

Baraja, i. e. *creatura Domini*, sive *impinguatio*, vel *electio Domini*, sive *in visione*. Filius Semei. 1 Par. 8.

Barak,

Barak, vide *Barac*.

Bara, inf. non longè à Brundusio. Festus. Hodiè *St. Andreæ*, ni tabulæ fallant.

Baranalacum, Nabathæorum op. Plin. 6. 28.

Barasa, i. e. *in egestate*, sivè *in cursu*, vel *in beneplacito*, civitas Galaad. 1 Macchab. 5.

Barathia, Africæ propriæ urbs. Ptol. *Brata* Castaldo, *Blata* Mercatori.

Barathra, locus prope Casium.

Barathrum, Diomedi locus est Athenis, in quem damnati præcipitabantur. Alii nomen esse loci aiuot in Ægypto profundissimi. Est & generale nomen apud Græcos *pro quovis loco cavo & profundo*. Hoc etiam nomine appellantur terræ civitates, quæ fluvios hauriunt aliis in locis emersuros. Transfertur quoque ad alia. Martialis *Barathrum fœmineum* pro locis muliebribus dixit. Idem Stomachi imum hiatum *Barathrum* appellavit,

Extremo ructus si venit à Barathro.

Horatius de lurcone & voraci.

Pernicies & tempestas, barathrumque macelli.
Quicquid quæsierat ventri donabat avaro.

Ponitur & pro *meretrice*. Plautus in Bacchidibus.

O barathrum ubi nunc es? ut ego Te usurpem libens!

Barathrum, inquit Festus, *Græci appellant locum præcipitem, unde emergi non possit*, additque venire à βαθὺς *profundus*, nisi βαρὺς ibi legendum. Ridiculè vero Isidorus, lib. 14. cap. 9. ubi *barathro* Latinum etymon assignat, ut dici putat, quasi *voratrum*. Nec multo melius Rhodiginus, lib. 9. cap. 32. à βαίνειν sc. *ab eundo*, nempe quia, ex ejus mente, propriè ita dicantur cataractæ ob aquarum ingressum. Quanto verisimilius doctiss. Martinius à Chaldæis esse putat, quibus בִּיר *ber puteus* est & אתר *athar lacus*, quippe Jonibus dicitur βέρεθρον, quod Hesychius exponit κοίλωμα καταχθόνιον. Vide Suidam in Βάραθρον.

Barba, autore Eustathio in 2. Odyss. portus Troezenis est, urbis Argivorum.

Barbalissus, castellum in Oriente, muris cinctum. Steph.

Barbara, virgo Nicomediensis, Dioscori viri nobilis filia, à quo in turrim est conjecta, quòd se Christianam profiteretur, ac post omnibus probris nudatum converberatumque corpus, ab eodem ad Præsidem ducta, jugulataque in eâdem urbe sub Maximiliano: demum Venetiis (quo translata est) condita. Volatter.

Barbara, Sigismundi Imp. uxor, quæ stultas vocabat virgines pro Christi nomine passas, quod voluptatum gaudia non gustassent. Dicebat animas cum corporibus interire, nec futuram aliam vitam post hanc, quam vivimus.

Barbari, Asiæ urbs circa Indi flu. ostia. Ptol. *Bermet* Castaldo, *Meti* Resendio, qui eam insulam non urbem vocat, cum Ptolemæo sit urbs in insula sita.

Barbari, ficto nomine, inquit Strabo lib. 14. dicti sunt ab initio, qui difficultèr, asperè, atque duritèr loquebantur, quasi *duriloqui & crassilingues*, à βαρβὰρ absonâ voce, in quam peregrini homines Athenas adventantes identidem incidebant. Sic etiam dicuntur illiterati, malis moribus, crudeles. Arabicè autem *Bar desertum* sig. indè forsan *Barbariæ* nomen. B. Paulus. *Barbarus erit mihi, & ego illi.* Ovidius.

Barbarus hic ego sum, qui non intelligor ulli.

Atque hoc censu civili, Anagogico autem seu Spirituali, benè vetus Glossa in Psalmos. *Barbara lingua est, quæ Dominum non laudat.* Hinc *Barbarismus*, quem sic definit Suidas. Ἔστι δὲ βαρβαρισμὸς ἡ τῆς κακίας λέξις παρὰ τὸ ἔθος τῶν δοκιμωτέρων Ἑλλήνων. Veteribus a. omnes Barbari erant, qui non erant Græci, & Barbarum τὸ οὐκ Ἑλληνικόν. Unde Sophocles.

Τὸν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἰσασιν.

Undè Plautus, teste Festo, Nævium poetam Latinum *barbarum* dixit. Et in Asinariæ prologo. *Marcus vortit barbarè*, h. e. *Plautus reddidit Latinè*. In Capteiveis quoque legas *Barbaricum jus* pro *Latino jure*. Et B. Paulus 1. ad Rom. Ἕλλησί τε καὶ βαρβάροις Eadem ratione Latini auctores non utentes linguâ Romanâ *barbaros* dixerunt omnes, sicut & Cicero Afros, Gallos, Hispanos, in Epp. ad Qu. Fratrem. Imo Lacones hospites & peregrinos dixisse *barbaros* annotatum ab Eustathio ex Herodoto in 3. Iliad. Clarissimus Vossius lib. 1. de Vitiis sermonis cap. 1. ex Chaldaico בר *bar*, quod *extra*, vel *foras* sig. deducit.

Barbaria, Africæ quam in quatuor partes Neoterici scriptores distinguunt, pars præcipua & prima est. Ab ortu habet Marmaricæ (quæ hodie *Barcha* dicitur) deserta, ad montis usque Atlantis partem *Meies* appellatam, quæ pars à Strabone fortè sub nomine *Aspis* describitur. Hunc mont. Atlantem habet à meridie, ab occasu autem ipsum mare Atlanticum, Septentrionale vero latus mare mediterraneum lambit. In quatuor regna dividitur, Marocchum, Fezzam, Telesinam, & Tunetem. Ab hominibus subfusci coloris habitatur. Regionis pars quæ mare mediterraneum spectat, montibus occupata est, à quibus usque ad Atlantem planitie gaudet spatiosâ, & quibusdam etiam colliculis. Maxima hic fontium copia, rivulisque amœnissimis regio irrigatur. Dactylorumque, malorumq; Punicorum feracissima, sed frumenti non adeo fertilis, frugum autem sc. ficuum & olearum ubertate felix. Frigus ibi nunquam adeo intenditur, ut quis ignem ob id accendere velit. Autumni finis, tota hyems, bonaque veris pars impetuosis plena ventis, quin & grandinibus, fulguribus ac tonitruis horridis interdum discruciantur. Accuratam *Barbariæ*, ac totius Africæ, morumque gentis descriptionem habes apud Joannem Leonem Africanum, & Tho. Fazellum cap. 1. lib. 6. Decadis rerum Sicularum. *Barbaria* etiam inf. Gangetis Indiæ fluvii Ptol. Item reg. juxta Arabicum sinum, onde *mare Barbaricum*. Steph. Item *Barbaria* Phrygia, & Trojanum regnum. Horat. lib. 1. ep. 2.

Græcia Barbariæ lento collisa duello.

Sciendum enim κατ' ἐξοχὴν & propriè veluti, *Barbaros* à Latinis vocari Phrygas, unde *tibia Barbara* pro *Phrygiâ* apud Catullum. *Aurum Barbaricum* i. e. *Phrygium* apud Virgilium. *Barbaricæ vestes, Phrygiæ*, vel *acu pictæ* apud Lucretium. Hinc *Barbaricarii* in Codice, *Phrygiones*, vel *acupictores*. Ovidius quoque *Barbariam* posuit pro reg. Geticâ.

Nesciat in mediâ vivere Barbariâ.

Apud eundem sig. *agrestem rusticitatem sive ruditatem*. lib. 3. Trist.

Ingenium quondam fuerat pretiosius auro,
At nunc Barbaria est grandis habere nihil.

Barbarium, Hisp. promunt. ad Tagum flu. Strabo lib. 3.

Barbarus, non gentis sed vocis nomen est. Steph.

Barbatia, Arab. op. Item nomen flu. Indici Oceani. Plin. 6. 28.

Barbatius, vel *Barbius* Philippicus, de quo Ulpianus lib. 3. F. de officiis Prætor. Homo comis, & blandis moribus evehitur ad summos magistratus Antonii III. viri operâ. Hunc in foro jus dicentem herus, à quo olim aufugerat, agnovit. Ergò tacitè aggressus, & veste à tergo prehensâ, Salve, inquit, veteri & servili nomine adjecto. At ille perculsus veteri Domino facile agnito, rogavit eum, ut taceret, domumque suam duxit, maximâque pecuniâ numeratâ se tandem redemit. Vide Suidam.

Barbatus, Conf. Reguli collega. an U. C. 500.

Barbesola, Hisp. Bæticæ op. in conventu Gaditano. *Marbella*, teste Flor. Item flu. qui urbi nomen dedit. long. 16. 00. lat. 36. 54.

Barbyses, vel *Barbyssus*, flu. agri Byzantini in sinum Ceratinum influens. *Cataricon* Incolis, & *Pectinacorion*, teste Gyllio.

Barcæi, pop. apud Colchos & Iberos, qui solent agnatos morbis extinctos, velut ignavos igni tradere, in bello autem defunctos, tanquam strenuos, objicere vulturibus. Ælian. de Anim. lib. 10. cap. 22. ubi tamen γένος Ἰβήρων dicuntur.

Barcanii, pop. Hyrcanis vicini. Steph.

Barce, vel *Barca*, eadem quæ *Marmarica*, teste Bocharto: Et urbis nomen in Cyrenaicâ vetustissimæ, de quâ multa Herodotus, lib. 3. & 4. Et Silius, lib. 3.

——— *Barce sitientibus arida venis*
Nec non Cyrene. Claud. de bello Gildonico,
Diffidet occiduis quod Gadibus arida Barce.

Pleriqoe eandem esse volunt cum Ptolemaide. Strabo lib. 17. Εἶθ' ἡ Βάρκη πρότερον, νῦν δὲ Πτολεμαΐς. Plin. 5. 5.

Ptolemais antiquo nomine Barce. Servius in lib. 4. Æn. *Barce autem civitas est Pentapoleos, quæ hodiè Ptolemaïs dicitur.* Steph. Βάρκη πόλις Λιβύης, ἥτις καὶ Πτολεμαΐς. Suidas, & Sophoclis Schol. in Electram, Βάρκη γὰρ πόλις Λιβύης ἡ νῦν Πτολεμαῒς καλουμένη. Tamen in Ptolemæo, lib. 4. cap. 4. *Ptolemais* & *Barce* sunt diversæ urbes, quarum illa litorea est, hæc in mediterraneis. Sed & apud Scylacem Caryandensem, ἡ πόλις ἡ Βαρκαίων ἀπὸ θαλάσσης ἀπέχει στάδια ρ', id est, *Barcæorum urbs stadiis centum à mari distat*; cum in littore Ptolemaidem etiam alii describant. Itaque Ptolemaidem Ptolemæi condidere, non quo loco erat urbs, sed quo loco erat portus Barces, de quo Scylax, Ἐκ δὲ λιμένος τῆς Κυρήνης μέχρι λιμένος τοῦ κατὰ Βάρκην στάδια φ' *à portu Cyrenes ad portum Barces stadia* 500. Ut ut sit Barcæorum nomen à *Barce* factum sumitur multo latius, quam pro solis *Barces* civibus. Extenditur enim ad omnes barbaros undiquaque diffusos, ut apud Virg. Æn. 4. ubi ponuntur in censu populorum qui terrori erant Pœnis.

Nec venit in mentem quorum consederis arvis?
Hinc Getulæ urbes, genus insuperabile bello,
Et Numidæ infreni cingunt, & inhospita Syrtis;
Hinc deserta siti regio, lateque furentes
Barcai. D. Hieronymus *lateque vagantes* legit.

Mihi autem (inquit Bochartus) non fit verisimile unicam gentem tam latè fuisse diffusam; Tantum, ut Marmarica hodiè dicitur desertum *Barca*, ita Barcæos olim eosdem fuisse probabile est cum Libybus, & Marmaridis, qui erant circa Cyrenen. Huc facit quod Βαρκαίους Stephanus Λίβυας exponit. Et Hesych. Βαρκαίοις ὄχοις, Λιβυκοῖς. Οὗτοι γὰρ ἐσπούδαζον περὶ ἱπποτροφίαν. φασὶ δὲ αὐτοὺς καὶ πρώτους ἅρμα ζεῦξαι, διδαχθέντας ὑπὸ Ποσειδῶνος· τὸ δὲ ἡνιοχεῖν ὑπὸ Ἀθηνᾶς, ὡς Μνασέας ἐν τοῖς περὶ Λιβύης. h.e. *Barcæis curribus*, i.e. *Libycis. Illi enim equis alendis studebant, & primi dicuntur junxisse currum, & agitasse, illud à Neptuno, hoc à Minervâ edocti, ut refert Mnaseas in libris de Libya.* Hæc ille, haud dubiè, ex Electrâ Sophoclis, vers. 728.

Μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις.
Barcæi rectis frontibus feriunt juga.

Ubi Βαρκαῖοι ὄχοι *Barcæi currus* iidem sunt, de quibus paulo ante dixerat,

Λίβυες ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπιστάται
Regum habenas curruum aurigæ Libes.

Barce, nutrix Sichæi. Virg. Æn. 4.
Tum breviter Barcen nutricem affata Sichæi.

Barcha, cognomen fuit nobilissimæ apud Carthaginienses familiæ, ex quâ fuerunt Annibal & pater ejus Amilcar; Inde *Barchina factio* fuit, quæ Barcharum potentiæ favebat, & eorum in gerendo bello autoritatem sequebatur. Livius lib. 2. bell. Punic.

Barchochabas, Judaicæ defectionis princeps, Christianos, nisi negarent Christum, ad supplicium traxit. Euseb. 4. 8.

Barchusa, parva civitas Phœniciæ. Steph.

Barcino, Colonia Faventia, civitas Hisp. Tar. celeberrima. Plin. 3. 3 Fundata ab Amilcare, cui *Barcha* cognomen, quem Carthaginenses cum justo exercitu in Hisp. miserant, inde *Barchino* Livio dicitur. Hodiè caput & metropolis est regni Catalauniæ *Barcelona*. Auson. Ep. 24.
Tarraco, & ostrifero superaddita Barcino Ponto.

Bardasanes, Mesopotamiæ præsul, Syrorum linguæ doctissimus, & vehemens dialecticus, adversus Marcionem patriâ linguâ scripsit; sed & Græcè ad Antoninum sub quo fuit, librum de fato, aliaque complura. Eusebius.

Bardesanes, Historicus Babylonius, Alexandri Severi temporibus floruit, de quo Porphyrius de abstinentiâ, lib. 4. Ὡς Βαρδησάνης ἀνὴρ Βαβυλώνιος ἐπὶ τῶν πατέρων ἡμῶν γεγονὼς, ἀνέγραψεν. Egit autem de Brachmanibus, & Samanæis, Indorum Philosophis, quos Græci *Gymnosophistas* vocant. Idem opus signat B. Hieronymus, lib. 2. contra Jovinianum. *Bardesanes, vir Babylonius, in duo dogmata apud Indos Gymnosophistas dividit: quorum alterum appellat Brachmanas; alterum Samanæos; qui tantæ continentiæ sint, ut vel pomis arborum juxta Gangem fluvium, vel publico oryza, aut farina alantur cibo: & cum rex ad eos venerit, adorare illos solitus sit, pacemque suæ provinciæ in illorum precibus arbitrari sitam.* Vossius & Jonsius.

Bardi, vates apud Gallos, aut Magi vel Philosophi, qui fortium virorum res gestas decantare solebant. Lucan. l. 3.

Vos quoque qui fortes animas, belloque peremptas
Laudibus in longum vates demittitis ævum,
Plurima securi fudistis carmina Bardi.

Posidonius apud Athen. lib. 6. Τὰ δὲ ἀκούσματα αὐτῶν εἰσὶν οἱ καλούμενοι Βάρδοι· ποιηταὶ δὲ οὗτοι τυγχάνουσι μετ᾽ ᾠδῆς ἐπαίνους λέγοντες. Strabo lib. 4. Βάρδοι μὲν ὑμνηταὶ, καὶ ποιηταί. Diodorus lib. 5. Εἰσὶ δὲ παρ᾽ αὐτοῖς καὶ ποιηταὶ μελῶν, οὓς Βάρδους ὀνομάζουσι. Festus, *Bardus* Gallicè *cantor* appellatur *qui virorum fortium laudes canit.* Ammianus lib. 15. *Bardi fortium virorum illustria facta heroicis composita versibus, cum dulcibus lyræ modulis cantitarunt.* Hesychius. Βάρδοι, οἱ ᾠδοὶ παρὰ Γαλάταις, ubi pro οἱ ᾠδοὶ rectè monuit vir doctissimus legendum esse ἀοιδοὶ, *cantores*, vel *poetæ*. Bardus autem est ab Ebræo פרט *parat*, i. e. *modulari*, mutatis homogeneis Bochartus. Porro *hi Bardi*, ut bonos laudabant, ita malos vituperabant. Diodorus ubi supra οὗτοι δὲ μετ᾽ ὀργάνων ταῖς λύραις ὁμοίων ᾄδοντες, οὓς μὲν ὑμνοῦσιν, οὓς δὲ βλασφημοῦσι. Perperam autem cum his *Bardis* Galliæ viri docti confundunt *Bardeos*, sive *Bardæos* Dalmatiæ, de quibus ita Glossæ Latino-Græcæ ab H. Stephano primum editæ. *Bardei* Ἰλλυριοὶ δοῦλοι, οἱ καὶ ἀγωνισάμενοι ὑπὲρ τῆς Ἰταλίας κατὰ Κίννα, καὶ Μαρίῳ στρατευσάμενοι, καὶ ἐν τούτῳ συγκρίνεσθαι κατὰ τὴν ὁμόνοιαν: Τούτους Σερτώριος δόλῳ ἀνακυκλώσας ἀνεῖλε. Ac paulo post in iisdem legere est, *Bardes*, δορύκτητος Ἰλλυριὸς, δοῦλος; ubi scribendum conjunctim Ἰλλυριόδουλος. Egregius quoque de iis locus est Plutarchi in C. Mario. Ubi narrat, ut is primus ante portas consterit, cavillatus se exulem esse, sibique patriâ interdictum: mox priusquam tres aut quatuor tribus suffragia iniissent, abjectâ simulatione, & causatione exilii intierit urbem circumseptus servis, quos *Bardiæos* appellabat. Κατὰ δορυφόρους ἔχων λογάδας, οὓς Βαρδιαίους προσηγόρευεν. Item Vatinii Imp. Epist. ad Cicer. lib. 5. *Dicitur mihi tuus servus anagnostes fugitivus cum Vardæis esse, de quo tu nihil mihi mandasti. Ego tamen terrâ, marique, ut conquireretur, præmandavi: & profecto tibi illum reperiam, nisi in Dalmatiam aufugerit: & tamen aliquando eruam.* Similitèr Plinius 3. 23. ubi de Liburniæ populis, *populatoresque quondam Italiæ Vardæi.* Ptolemæo sunt Οὐάρδαιοι. Straboni & Appiano, sed corruptè Ἀρδιαῖοι, ut Ortelius observat. Ab hisce Βαρδιαῖοις sive Βαρδιαίοις, sive Βαρδιαῖος *bardaicus*, vel *bardiacus* dicitur. Juvenal. Sat. 16.

Bardiacus judex datur hæc punire volenti.

Et Martialis. lib. 4 ep. 4.

Lassi bardiaci os quod evocati.

Ubi *evocati* sunt veteranorum militum genus, de quo inter alios Lipsius multa in Electis.

Bardillus, Illyricorum rex à Philippo victus.

Bardines, flu. juxta Damascum. Steph.

Bardo, mons Italiæ Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 1. capp. 10. & 18.

Bardocucullus, utrum à *Bardis* Galliæ, an *Bardæis* Dalmatiæ veniat, quæri possit. Sed prius malim. Nam vocatur Santonicus. Santones autem in Galliis Mart. lib. 14. distich: 128.

Gallia Santonico vestit te Bardocucullo.

Et Juvenalis Sat. 8. —— *Si nocturnus adulter*
Tempora Santonico velas adoperta cucullo.

Etiam *Lingones* in Galliâ, undè *Lingonicus* dicitur Martiali lib. 1. ep. 54.

Sic interpositus vili contaminat unco
Urbica Lingonicus Tyrianthina Bardocucullus.

Barduli, Cantabrorum in Hisp. pop. qui & *Turduli*, & *Tapori*, Plin. 4. 22. Nunc Castiliam veterem inhabitant, ut Clusius vult, aliis *Guipuscoa*.

Bardum, Luithprando Ticinensis vicus est in Alpibus inter Eporediam & Augustam Salassiorum. *Bart* hodiè Simlero.

Bardus, apud Celtas regnavit, qui inventione carminis & Musicæ apud illos inclytus fuit. Berosus.

Bardyetæ, Hisp. pop. ad flu. Iberum, *Bardyali* Straboni.

Barea, op. Hisp. Citer. Bæticæ tamen adscriptum Plin. 3. 3.

Bared, i. e. *grando*, sivè *in descensu*, vel *in imperio*, filius Suthalæ. 1 Par. 7.

Barene, urbs Mediæ, vicina Ecbatanis. Steph. Gaud. Merula

Merula putat esse op. in Galliâ Cisalpinâ, ad radices collium situm, quod Latini *Valesium*, item *Vasisium* nominant. *Varescio* vulgò dicitur, uti prodit Leander Albertus.

Bargasa, urbs Cariæ. Steph. à *Bargaso* filio Barges & Herculis, quem Lamus Omphales & Herculis fil persecutus est.

Bargeni, pop. Africæ ex Troglodytis. Plin. 6. 29.

Bargi, quinam sint, vide Voss. ad Melam p. 253.

Bargus, Thraciæ flu. in Hebrum cadens. Plin. 4. 11. Item *Bargus*, quem nonnulli *Martum* nominant, teste Strabone, Illyrici flu. quem *Drinum* Ptolemæi esse putat Niger, alii potius *Dravum* sentient.

Bargasii, pop. occidentales juxta Iberum flu. Steph.

Bargyla, Asiæ min. urbs. Plin. 5. 20. quæ *Bargylia*, sive *Bargylos* ab aliis vocatur, à Bellerophontis comite Bargylo, quem Pegasus occidit. Steph.

Bargylus, mons Asiæ. Plin. 5. 20.

Bari, civitas Phrygiæ. Ptolemæus ait esse oppidum in Pisidicâ Pamphyliæ præfecturâ.

Baria, i. e. *in societate*, sive in *malitiâ*, aut in *ululatione*, sive in *pastu*. fil. Aser. 1 Par. 6. qui *Beria* Gen. 46. dicitur.

Barjesa, nomen Pseudoprophetæ. Act. 13. 6.

Barine, meretrix, quæ & perjurii rea. Horat. Car. lib. 2: Od. 2.

Ulla si juris tibi pejerati
Pœna Barine nocuisset unquam,
Dente si nigro fieres, vel uno
——— *Turpior ungue*
Crederem, &c. ———

Baris Indiæ fluvius. Item castellum Templo Hierosolymitano adjacens, quod posteà *Antonia* cognominatum est. Joseph. de Bell. Jud. lib. 1. Apud Stephanum legimus Βάρις, πόλις, τὸ ἐθνικὸν Βαρίτης. Λέγεται Βάρις ἡ οἰκία, ὡς Ποσείδιππος, καὶ ἡ συνοικία, ὡς Ἔφορος. Navigii genus ita vocari, testes sunt Hesychius & Suidas. Jonum autem id vocabulum esse, Corinthus auctor est. Videntur vero & illi à barbaris accepisse; ac propterea, puto, Euripides βαρβάρους βάριδας dixit. Et à quibus potius quam Ægyptiis? Nam Herodotus in Euterpe cum locutus esset de genere navigii Ægyptiaci, atque id nominasset βάριν, subjicit, Τοῦτο γὰρ δὴ οὔνομά ἐστι τοῖσι πλοίοισι τούτοισι. Propertius quoque, qui unus Latinorum usus videtur, sic scribit de Ægypti reginâ lib. 3. Eleg. 10.

Scilicet incesti meretrix regina Canopi
Una Philippeo sanguine inusta notâ,
Ausa Jovi nostro latrantem opponere Anubim,
Et Tiberim Nili cogere ferre minas;
Romanamque tubam crepitanti pellere sistro,
Baridos & contis rostra Liburna sequi.

Barium, Apuliæ op. vulgo *Barri*. Festus sic dictum scribit à conditoribus, qui expulsi ex ins. *Barâ* urbem hanc condiderunt. Hic reges Neapolitani coronari solebant. Horatius in Hodœporico.

Bari mœnia piscosi, dehinc Gnatia lymphis.

long. 41. 12. lat. 41. 05.

Barlaamus, Monachus, cujus de Papæ principatu libellum primus mundo exhibuit Joannes Luidus Novi Collegii Socius, & Academiæ Oxon. Procurator. Edidit eundem posteà Heidelbergæ 1608. unà cum Nili Archiep. Thessalonicensis ejusdem argumentis libris duobus Claudius Salmasius. Ejus quoque Λογιστικὴν habemus hodiè & Ἀριθμητικήν. Geometriam etiam composuisse testis est Gesnerus. Item de ratione inveniendi tempus celebrandi Paschæ scripsisse ait Vossius de Scientiis Mathematicis pag. 395. Vixit A.D. 1350. ut ex æquali ejus Joanne Boccatio constat Præfat. operis de Genealogiâ Deorum. Vide quæ de eo Pontanus ad Cantacuzenum annotavit. lib. 2. 39.

Barnabas, nomen viri. Act. 4. Lat. *filius consolationis*.

Barnichius, flu. Poloponnesi in Alpheum ingrediens, antè *Enipeus* dictus.

Barnus, op Macedoniæ apud Heracleam. Strabo lib. 7.

Baro, mulier quædam Philosophiæ dedita, uti scribit Suidas, unde Philosophos, qui stolidiores essent, *Barones* vocabant, ut quasi mulierculæ per contemptum appellarentur. E contra autem posterioribus seculis *baro* notavit virum. Unde Glossæ Philoxeni, *Baro* ἀνήρ. Vide Voss. in *Baro*.

Barra, op. Orobiorum in Italiâ Transpadanâ, reginne undecimâ. Plin. 3. 17. *Barriano* castellum vocat Leander.

Barsa, *Isle de Bas* Gallis, *Basepool* Anglis, ins. maris Britannici Angliæ adjacens, aliis *Bardsey* dicitur.

Barsabas, nomen viri Act. 1 Lat. *filius conversionis*, aut *quietis*, aut *jaramenti*.

Barsine, Alexandri M. uxor, quam cum Hercule filio Cassander occidi jussit, sc. quasi regnum Macedoniæ, quod affectabat, alitèr consequi, quam scelere non posset. Justinus lib. 5.

Barthabaces, Cybeles sacerdos, de quâ Plut. in Mario.

Barthenos, uxor Noachi apud Epiphanium. Βαρθένος, inquit, τοῦ Νῶε γέγονε γυνή.

Bartholomæus, Apostolus, cujus nomen solum in Evangelio legitur. Post resurrectionem Christi in Indiâ sparsit Evangelii semina, ut scribit Euseb. l. 3. c. 1. & citatur ejus dictum hujusmodi, *Evangelium esse breve & longum*. Etsi enim summa ejus brevibus Aphorismis comprehensa tradi potest, tamen sapientia illius inexhausta est, & propugnatio dogmatum longiorem orationem desiderat. In Armeniæ urbe Albanâ fertur jussu Astyagis regis excoriatus esse. Latinè *filius — haurientis — aquas*. Ita Hesychius. Βαρθολομαῖος, υἱὸς κρεμάσαντος ὕδατα. Atqui Vossius scribit *Bar-ptolemæus*, quasi *filius Ptolemæi*.

Bartolus, de Saxoferrato J. C. natus est A. D. 1309. Puer præceptorem habuit Petrum de Assisio, virum doctum & eximiè pium à quo in Grammaticis eruditus fuit. Ad Juris Civilis disciplinam se contulit, an. ætatis 14. in civitate Perusinâ, quam totâ diligentiâ & industriâ didicit, sub præceptoribus Cymo Pistoriensi, Jacobo Burrigario, & Reynerio Forojuliensi, ut posteâ an. ætatis 20. Bononiæ de Jure publicè responderit, & anno sequenti solennia Doctoratus insignia receperit. Perusii uxore ductâ, ut vitæ portu constituto, ætatem jus profitendo transegit, cui nec ingenium, nec memoria defuit, qui Hebraicas literas & mathemata didicit, & plurium disciplinarum quam Juris Civilis peritiam habuit. Mortuus est ibidem an. ætatis 46. Hæc Jo. Pichardus in J. C. vitis.

Baruch, Lat. *benedictus*, vel *genu flexus*. Hesychius, Βαρούχ, εὐλογημένος. Filius Neriæ. Jer. 32. 10. Alius videtur ab illo quicunque tandem fuerit, cujus extat liber inter apocryphos.

Baralum, vel *Barolum*, *Baretum* Straboni, hodiè *Barletta*, ut nonnullis videtur; op. Apuliæ Peuceriæ ad ostia Aufidi flu. à Bario 30. m. p. in occid. Sipontum versus totidem, Cannis urbi excisæ proximum ad 6. m: p. Aliquando à Gallis obsessum tantâ fame laboravit, ut milites detractas scutis pelles aquis emollitas obsumerent, herbisq; (quascumque reperirent) vescerentur. long. 40. 35. lat. 41. 20.

Barassæ, 5. ins. in Indico mari. Ptol. Mercatori sunt *Mindanao*, *Cailon*, & *Subut*, cum reliquis duabus Circium versus.

Barutum, opidum à Soldano incensum & solo adæquatum A. D. 1290.

Barygaza, insigne emporium Gedrosiæ. Steph. Item urbs Indiæ intra Gangem. Ptol. & Arrian. *Bacam* vocat Castaldus. Ramusius autem *Goa* vel *Calicut* ex eâ facere mallet.

Barzaith, i. e. *filius*, aut *puritas*, sive *frumentum anguli* Nomen viri. 1 Par. 7.

Barzanes, Assyriorum rex in Armeniâ à Nino superatus.

Basa, i. e. *in tacturâ* Judæorum rex, regn. an. 24. Homo impius, sed qui omnem familiam Hieroboam & Nadab interfecit. 3 Reg. 15.

Basabocates, pop. Aquitaniæ, Pictonibus juncti. Plin. 4. 19.

Basaia, i. e. *in facturâ Domini*. Filius Melchiæ. 1 Par. 6.

Basan, i. e. in *dente*, sive *in ebore*, aut *in mutatione*, vel *in somno*, aut *confusio*, vel *ignominia*. (Hesychius. Βασάν, αἰσχύνη) Regia Og Regis, quæ pascuis, ac nemoribus abundans cecidit in sortem dimidiæ tribûs Manassis. Quæ & *Havoth-jair* Deut. 3. dicitur ac *terra Rephaim*. Græcè Josepho, Ptolemæo, & Stephano Βαταναία, vel Βατανία, cujus pascua præter Mosen ac Davidem, veteres scriptores mirè celebrant. Hieronymus in Amos cap. 4. *Vaccas pingues de armento se esse noverint, sive quæ nutriuntur in pascuis Basan*,

ſan, quæ ſunt loca herbarum fertiliſſima. Theodoretus ibidem Δαμάλεις δὲ αὐτὰς τῆς Βασανίτιδ@ ὀνομάζει, ὡς ἀβρῶς διαιτωμένας, ἐν χλιδῇ παντοδαπῇ κεχρημένας. Τοιαύτας γὰρ καὶ τῆς Βασανίτιδ@ αἱ δαμάλεις διὰ τὴν ἀφθονίαν ἐκτήσαντο. Scilicet teſte Cyrillo in eundem locum, χώρα ἡ Βασανῖτις, εὔβοτός τε καὶ εὐανθὴς καὶ πολὺ λίαν ἐπιδόσιμος ἔχουσα πρός τὸ δύνασθαι καθαπεπαίνειν ἀμογλαφῶς τὰ ἐν αὐτῇ βοσκήματα. Apud Tzetzen Chil. 10. Hiſt. 306. legitur

Βασὰν κατά τινας Σκυθῶν λέγεται πόλις τις.

Magno errore. Aliud enim *Baſan* regio, aliud *Bethſan* opidum, quod Græcè Σκυθόπολις dicitur, non tamen à *Scythis* uti volunt, ſed quia ſpinæ genus שטה *ſcitta*, ibi creſcebat affatim, uti docet Bochartus.

Baſanicæ, aliàs *Baniſæ*, pop. Thraciæ. Steph.

Baſanus, Sicambrorum rex; regn. an. 36.

Baſcath, civitas in tribu Juda Joſ. 15. Lat. *maſſa, inflatio*, aut *in anguſtia*, vel *effuſione*.

Baſcauda, vas Britannicum. Mart. lib 4.

Barbara de pictis veni Baſcauda Britannis,
Sed me jam mavult dicere Roma ſuam.

Juvenalis Sat. 12.

Adde & Baſcaudas & mille eſcaria.

Sane *Basket* etiam hodiè Angli dicimus.

Baſchama, nomen loci. 1 Macchab.

Baſemath, i. e. *aromata*, vel *confuſio mortis*, aut *in deſolatione*, ſivè *in poſitione*, aut *in nominibus*; altera uxor Eſau, Gen. 26. Filia item Solomonis. 3 Reg. 4.

Baſera, urbs Phœniciæ. Steph.

Baſilea, Rauracorum Auguſta, Germ. nobilis urbs ad Rhenum ſita, non procul ab Argentorato. Liberrimo recreatur aere; ſolum haber fœcundum, ſcaturigines multorum fontium, concurſus multorum amnium. Pio Pontifice ſecundo inſtitutore, celebri gaudet Academiâ. In Helvetici fœderis ſocietatem recepta eſt An. Dom. 1501. vulgò *Baſil.* long. 29. 15. lat. 47. 25.

Baſilei, ſive *Baſilii*, Sarmatæ prope Jazygas, quorum pars maxima Nomades ſunt; pauci agrorum colendorum ſtudio tenentur. Utramq; Iſtri ripam incolunt. Strab. l. 7.

Baſileus, fluvius Cypri prorumpens in mare Syriacum.

Baſilia, inſ. Ponti in Oceano Septentrionali. Xenophon Lampſacenus à litore Scytharum tridui navigatione inſulam eſſe immenſæ magnitudinis *Baltiam* tradit, quam Pytheas *Baſiliam* nominat. Plin. 4. 13. *Baltia* Timæo dicitur. Plinius *Bannomannam* vocat. *Scandia*, & *Scandinavia* eidem, ut & Solino dicitur. Procopius ſub nomine *Thules* ſed falſò deſcribit. Fornandes *Scanziam* etiam perperam vocat. Ejus loci incolæ *Suiones* apud Tacitum videntur, ſed non eſſe inſulam cognitum fuit, & ea eſſe creditur, quæ tria ampliſſima regna habet, nempe Norvegiam, Suediam, & Gothiam comprehendeos. Scandia autem vel Scandinavia, *Scanen*, quæ hujus eſt pars facit Zeiglerus. Idem pro *Bannomanna*, *Pannonia* apud Plinium legere mavult, & Finlandiam hujus peninſulæ partem pro eâ accipit. *Suionet* Taciti Willichius *Sueden* interpretatur. Hanc *Baſiliam* peninſulam Mar. Niger *Vergion* appellatam ſcribit.

Baſilidæ, pop. Scythiæ Europæ, quæ ab Hercule & Echidnâ originem ſumpſerunt. Mela lib. 2.

Baſilides, Alexandrinus, Menandri diſcipulus, Adriani Imp. temporibus vixit. Docuit unum eſſe Deum Patrem, ex hoc natum eſſe Νοῦν, ex hoc Λόγον, ex hoc Φρόνησιν, ex hoc Σοφίαν καὶ Δύναμιν. Ex his Virtutes Principes & Angelos primum condidiſſe cœlum. Ex hoc alios, atque alios ſubindè derivatos uſque dum 365. cœli fabricarentur. Docuit Primogenitum Patris Νοῦν miſſum eſſe, ut credentes ſibi in libertatem aſſereret, nec tamen crucifixum eſſe, ſed eius loco Simonem Cyrenenſem. Docuit animam ſolum ſervari, non corpus. Inter cætera contendit confeſſionem in perſecutione eſſe ἀδιάφορον, & negationem fidei non eſſe peccatum. Euſeb. 4. 8.

Baſilides, vide *Potamenia*.

Baſiliopotamos, i. e. *rex fluviorum*, *Eurotas* olim ſic dictus, Strab. lib. 8. Sic apud Virgil. *Fluviorum rex Eridanus* Et Dionyſ. Perieg.

Θυμβρέος ἰμερόεντος ποταμῶν βασιλεύτατ@ ἄλλων.

Baſilippum, op. Hiſp. Bæt. ab Hiſpali urbe 21. m. p. ex itin. Anton. diſtans, niſi ſit Beſippo, cujus tamen diſtantia ab Hiſpali longe major eſt.

Baſilis, Arcadiæ civitas. Steph. & Pauſan.

Baſilis, hiſtoricus, Indica prodidit, quorum ſecundum Athenæus lib. 9. A Plinio lib. 6. cap. 29. inter eos numeratur, qui Æthiopiæ menſuram conſignarunt. Agatharchides autem lib. de Rubro mari αὐτοῦ ejus meminit inter illos qui Orientis loca deſcripſerunt. Voſſius.

Baſiliſcus, à ſorore Auguſtâ, quia Imp. aberat, in regali ſolio poſitus M. Filium Cæſarem fecit. Rediens è Syriâ Zeno jus ſuum repetens, *Baſiliſcum* unà cum filio relegavit, qui Lemni fame conſumpti ſunt. Procop. Vandal. l. 3.

Baſiliſene, *Turcomania*, teſte Caſtaldo, regio Armeniæ maj. in meridiem vergens. Alii ipſam Armeniam totam ſic vocati putant, cum pars ſeptentrionalis *Georgiana* vocetur.

Baſilius Cæſarienſis, Greg. Nazianzeni & Jo. Chryſoſtomi temp. floruit. Is Cæſareæ Cappadocum Præſul factus, miſſus à Valente, qui Arianis favebat, in exilium. Cui ille, Antequam, inquit, in exilium proficiſcar, tu ab incœpto deſiſtes. Itaque unâ nocte Uxore Valenris maximis doloribus correptâ, & filiâ inſuper parvulâ extinctâ, Valens miſit ad *Baſilium* ut precibus ad Deum fuſis ipſe ſaltem ſervaretur. Ruffinus.

Baſilius, Ancyranus Præſul, arte medicus; Scripſit contra Marcellum *de Virginitate* librum, & nonnulla alia. Hic etiam Imperante Conſtantino Macedonianæ religionis cum Euſtathio Sebaſtiano princeps fuit. Hieronymus.

Baſilius, Cilix Presbyter ſub Zenone, & Anaſtaſio floruit, ut ex Photio diſcimus Cod. 107. Hiſtoriam divulgavit, cujus & Nicephorus meminit operis ſui initio. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. pag. 267.

Baſilius, Seleuciæ Epiſcopus, interfuit Synodo quartæ Oecumenicæ, eique ſubſcripſit.

Baſilius, Præſes Ciliciæ ſub Anaſtaſio Principe floruit, abſtinentiâ, & vitæ inſtitutis clarus. Scripſit contra Archelaum quendam Presbyterum. Suidas.

Baſilus, Opiterginorum dux, qui ſuppetias Antonio tulit. Lucan. lib. 4.

Ut primum adverſæ ſocios in litore terræ
Et Baſilum videre ducem: nova furta per æquor
Exquiſita fugæ. ———

Baſilus, oratoris nomen apud Juvenalem Sat. 7.

Quando licet flentem Baſilo producere matrem?
Quis benè dicentem Baſilum ferat?

Item Prætor ſpolians provinciales apud eundem Sat. 10.

Quot Baſilus ſocios, quot circumſcripſerit Irus
Pupillos. ———

Baſinni, pop. Arabiæ. Steph.

Baſiſtani, & *Baſtali*, pop. Hiſp. Strab. lib. 3.

Baſoropeda, reg. Medorum Armeniæ adjuncta. Strabo lib. 11.

Baſſæ, locus in Corylio monte prope Phigaleam in Arcadiâ, ubi celebratur Epicurii Apollinis templum, nato indè cognomine, quod in peſtilenti morbo opem tuliſſet. Rhod. lib. 19. cap. 1. Vide Pauſan.

Baſſareus, Bacchi cognomen, à veſtium ſpecie, quibus miniſtræ ejus utebantur in ſactis; quæ & *Baſſarides* dicebantur. Alii vero *Baſſareum* à βάζειν vocant, quod clamare ſignificat. Horat. in Odis.

——— *Non ego te candide Baſſareu*
Invitum quatiam. ———

Ea autem veſtis ad pedes fluebat. Starius.

Si decet auratâ Bacchum veſtigia pallâ
Verrere. ———

Et à *Baſſareo* Lydiæ loco cognominata eſt, ubi conficiebatur. Hinc *Baſſaricus*. Prop. 3. 16.

Candida laxatis onerato colla corymbis
Cinget Baſſaricas Lydia mitra comas.

Baſſaris, *Baſſares*, h. e. *Bacchi ſacrificulæ*. Perſius Sat. 1.

Et raptum vitulo caput ablatura ſuperbo
Baſſaris, & lyncem Mænas flexura corymbis.

Ubi vetus Schol. *Baſſarides, Bacchæ. Quibuſdam videtur à genere veſtis, quâ Liber Pater utebatur, demiſſâ ad talos, quam Thraces Baſſarim vocant. Quidam à vulpibus, quarum pellibus Bacchæ ſuccingebantur.* Quæ confirmari poſſunt è Græcis Grammaticis. Nam Heſychio Βασσάραι ſunt χιτῶνες, ὃς ἐφόρουν αἱ Θρᾴκιαι Βάκχαι. Sed & apud Suidam & Etymologum legas. Βάσσαρος ἀλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον. Porro non Thracum ſolum-

solummodo hæc vox, sed & Astorum. Nam ut idem Hesych. scribit, Βασσάρα, τὰ ἀλωπέκια οἱ Λίβυες λέγουσι. Quanquam Bacchæ non vulpinis tantum, sed & hinnulorum pellibus utebantur, quas Stat. lib. 2. Thebaidos itemq; Achilleidos *Nebridas* dixit, Græcorum more, qui pelles istas Νεβρίδας vocant à νεβρὸς *hinnulus*, sive *cervi pullus*. Altius vero rem repetit ὁ πάνυ Bochartus. Sic enim ille, *Bassarem*, inquit, rectè explicatur per Æliani Περιτρύγην, cum בצר *bassar* Ebræis sit idem quod Græcis τρυγᾶν, *vindemiare* scilicet, ubi *Tsade* per SS. effertur ut ἀεὶ ὁ sæpissimè.

Bassiana, Pannoniæ op. Ptol. *Bossega* hodiè.

Bassianus, Syracusanus, Romam studiorum causâ missus, ubi cum Christianus factus esset, Ravennam, insectante patre, fugit. Indè Laudensis Præsul electus, ibidem nonagenarius decessit 14. Cal. Febr. Emicuit Ambrosii temporibus, quem ægrotantem adiit & ejus morti interfuit. Volaterr.

Bassianus dictus est Marcus Aurelius Antoninus Caracalla; ex avi materni nomine.

Bassus Cæsius, Poeta Lyricus, Neronis temp. ad quem Persius scripsit Sat. 6. ubi inter alia.

Jamne Lyra & tetrico vivunt tibi pectine chordæ ?

Tetrico, inquit, quia ad Sabinos se recepisset, quorum mons *Tetricus*. Mox ad eundem ait,

Atque marem strepitum fidis intendisse Latinæ,
Mox juvenes agitare jocos & pollice honesto
Egregios lusisse senes. ———

Unde argumentum eorum cognoscimus, quæ caneret Cæsius. Vidit eum Fabius: ac quanti fecerit, arguit quod dicat lib. 10. *Lyricorum Horatius ferè solus legi dignus; si quem adjicere velis, is erit Cæsius Bassus, quem nuper vidimus.*

Bassus Aufidius Historicus, Augusti ac Tiberii temp. æqualis M. Senecæ Rhetoris, ut ex ejus Suasoriâ. 6. cognoscimus. Ibidem inter historicos refertur, qui elogiis suis Ciceronem fuere prosecuti. Reliquit autem belli Germanici libros, uti docet Quinctilianus lib. 10. Etiam de Bello civili scripsit. Vide Voss. Hist. Lat. 1. 22.

Bassus Julius, Orator Augusti temp. ex cujus declamationibus plurima excerpta habemus apud M. Senecam, qui & in Præfat. lib. 5. Controverſ. *hominem disertum* vocat. Sed addit, *Cui demptam velim, quam consectabatur, amaritudinem, & simulationem actionis Oratoriæ. Nihil indecentius, quàm ubi Scholasticus forum, quod non novit, imitatur.*

Bassus Junius floruit temp. Neronis, aut Vespasiani, homo dicacissimus, unde *asinus albus* vocabatur, teste Fabio lib. 6. cap. 3. de risu. Nempe *asinus* quidem ob ineptias, sed *albus* ob jucunditatem, uti Turnebus interpretatur lib. 28. cap. 35. Vide Voss. Hist. Lat. lib. 1. cap. 22.

Bassus Salejus Vespasiani ævo floruit, non semel memoratus Tacito, sive alteri in Dialogo de Causis corruptæ eloquentiæ, ubi inter alia sic audias Aprum loquentem. *Quis enim nescis neminem mihi conjunctiorem esse, & usu amicitiæ, & assiduitate contubernii, quam Salejum Bassum, cum optimum virum, tum absolutissimum poetam?* Et Fabius lib. 10. *Vehemens & poeticum ingenium Salejo Basso, nec ipsum senectute maturum.*

Bassus Gabius, è cujus commentariis historiam de equo Sejano refert Gellius 3. 9. Libros is de origine verborum edidit, è quibus idem Gellius quædam adfert 2. 4. 3. 19. 5. 7. Sed *Gavius* est apud Macrobium. Floruit tempore Trajani. Vide Voss. Hist. Lat. lib. 1. cap. 22.

Bassus, & Sextius Niger Romani de Medicinâ Græcè scripserunt. Volaterr.

Bassus, Consul. Gentiani collega an. V. C. 963. Alius Æmyliani collega an. 1011. Alius Quintiliani collega an. 1041. Alius Ablabii collega an. 1083. Alius Philippi collega an. 1161. Alius Antiochi collega. an. 1184. Denique *Bassus* martyr sub Decio clavis ferreis confixus. Volaterr.

Basta, Italiæ op. non procul ab Acrâ Japygiâ Plin. 3. 11.

Bastanabus, portus Arabiæ. Steph.

Bastanei, Arab. Desertæ gens. Ptol.

Bastarnæ, Basternæ. Plin. Pop. Sarm. Europ. in regno Polonico contenti apud oram maris Euxini, Peucinis qui in Podoliâ, & Alanis, qui in Lithuaniâ censentur, finitimi. Horum meminit Ovid. de Trist.

Hactenus Euxini pars est Romana sinistri,
Proxima Basternæ Sauromatæque tenent.

Meminit eorum Dionysius. Μαιώτιδος ἐς στόμα λίμνης
Γερμανοί, Σαρμάται τε, Γέται θ' ἅμα Βαστάρναι τε.

Vide Strab. lib. 7. & Steph. Claudiano *truces* dicuntur, & alibi apud eundem ——— *Cæde tumentes*
Basternas unâ potuit delere ruinâ.

Baternas pro *Basternas* poeticâ licentiâ videtur dixisse Val. Flaccus lib. 6. his versibus.

Atque ubi Sidonias inter pedes æquat habenas
Illinc juratos secum trahit Exa Baternas.

Ita legit Hen. Valesius Notis ad excerpta ex Jo. Antiocheno, ubi vett. editt. *Æa* habent.

Basterani, Ægypti pop. quibus permutatio in more est nummorum loco. Ægyptiorum ritu ægrotos producunt, ut à prætereuntibus, quos ejusmodi quidpiam infestaverit aliquid salutaris afferatur.

Basterbini, pop. in 3 reg. Italiæ. Plin. 3. 11.

Basteum, castrum in Italiâ munitissimum prope Padum, ubi Julius 2. Pontifex insignem accepit cladem, inopinatò irrumpente Alphonso Ferrariæ duce. Rhod. 5. 1.

Bastitani, Hisp. pop. prope Turdulos, qui & *Bastuli*. Strabo lib. 3. ἐνταῦθα δ' ἐστὶ τῶν Ἰβήρων τῶν καλουμένων Βαστητανῶν, οὓς καὶ Βαστούλους καλοῦσιν, ἡ Κάλπη. Ptolemæus. Βαστούλων, τῶν καλουμένων Ποινῶν, Μενραλία, Τρανσδούκτα, Βαρβησόλα, Καρτηΐα, Κάλπη. Ex *Bastitanis* autem sive *Bastis* facti corruptè *Bastuli*, & corruptius *Blasturi* apud Marcianum lib 2. Peripli ubi mem. circa Carteiam Βλαστυρῶν τῶν καλουμένων Ποινῶν, nempe respectu originis. Nam ad eos maximè pertinent hæc Plinii, ut docet sermonis series, *Oram eam universam originis Pœnorum existimabat M. Agrippa.* Vide Boch. de Phœn. Col. pag. 685.

Basulii, pop. Libyæ.

Bata, Asiæ vicus & portus, ubi Sinope urbs Aust. versus huic oræ plurimum opponi videtur. Strabo lib. 6. 11. Ptol. 5. 9.

Batala, antiquissimum Sidicinorum in Italiâ op. Livius.

Batalus, tibicen lascivus, qui primum omnium calceis fœmineis in scenâ usus est, artemque tibiarum omnino mollitie depravavit, à quo dissolutos & parum viros *Batalos* vocant; tale fuit Demostheni cognomen, teste Cælio lib. 5. cap. 13. Libanius Ἱστόρηται γάρ τινα Βάταλον Ἐφέσιον αὐλητὴν γενέσθαι, ὃς πρῶτος ὑποδήμασι γυναικείοις ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐχρήσατο, καὶ μέλεσι κατεαγόσιν, ἀπὸ τούτου δὲ τοὺς ἀνάνδρους καὶ ἀνάνδρους Βατάλους ἐκάλουν. Unde Hesychius. Βάταλος, καταπύγων καὶ ἀνδρόγυνος, κίναιδος, ἔκλυτος. Cæterum Βάταλος apud Atticos pudendorum pars. Sic enim Plutarchus scribit. Δοκεῖ δὲ καὶ τῶν οὐκ εὐπρεπῶς τι λεχθέντων τοῦ σώματος μορίων παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τότε καλεῖσθαι βάταλος.

Batana, locus juxta Euphratem. Steph. Vide *Agbatana* apud eundem. Hic θυσαυροφυλάκιον regnum Mediæ & Persiæ fuisse testatur Isidorus Characenus. *Ecbatana* vocant Qu. Curtius & Justinus. Hic lib. 4. *Se quoque cum transisset mare, non Ciliciam aut Lydiam (quippe tanti belli exiguam hanc esse mercedem) sed Persepolim, caput regni ejus, Bactra, deinde Batana, ultimique Orientis oram, imperio suo destinasse.* Sic lege. Nam MS. habebat *Batava*. Ille lib. 12. *Centum nonaginta millia talentûm Ecbatanis congesta.*

Batancasara, Indiæ intra Gangem urbs Ptol. *Baicadul* Castaldo.

Batane, vel *Batanæa* Syriæ vicus. Steph.

Batavi, pop. Germaniæ, de quibus Luc. lib. 1.

Vangiones Batavique truces, quos ære recurvo
Stridentes acuere tubæ.

Auricomos appellat Silius lib. 3.

Jam puer auricomo performidate Batavo.

Unde Mart. 8. 32.

Et mutat Latias spuma Batava comas.

Hi *Hollandi* vocantur. Tacitus de moribus Germanorum. *Omnium harum gentium virtute præcipui Batavi, non multum ex ripâ, sed insulam Rheni colunt, Cattorum quondam populus, & seditione domesticâ in eas sedes transgressus, in quibus pars Romani imperii fierent. Manet honos, & antiquæ societatis insigne; nam nec tributis contemnuntur, nec publicanus atterit: exempti oneribus, & collationibus, ac tantum in usu præliorum sepositi.* Plin. lib. 4. cap 15. *In Rheno ipso*, inquit

prope centum m. p. in longitudinem nobilissima Batavorum insula. Plutarchus in Othone. Τοῖς δὲ μονομάχοις ἐμπεσεῖν τε τῷ θυρεῷ ἴσχει πρὸς τὰς συμπλοκὰς ἀήθεις ἐπόγαγεν Οὐαρ@ Ἀλφηνὸς τοὺς καλουμένους Βατάλους. Lege Βατάβους vel Βαταούς. Εἰσὶ δὲ Γερμανῶν ἱππεῖς ἄριστοι, νῆσον οἰκοῦντες ὑπὸ τοῦ Ῥήνου περιρρεομένην. Dio. lib. 55. Ξένοι δὲ ἱππεῖς ἐπίλεκτοι, οἷς τὸ τῶν Βατάβων, ἀπὸ τῆς Βαταυίας τῆς ἐν τῷ Ῥήνῳ νήσου ὄνομα. Zosimus lib. 3. Καὶ τῇ Βαταβίᾳ προσχόντες, ἣν δίχα σχιζόμενος ὁ Ῥῆνος νῆσον ποιεῖ, πάσης ποταμίας μείζονα νήσου. Hinc Batava auris apud veteres pro dura. Mart. 6. 83.

Cujus nequitias, jocosque novit
Aurem qui modo non habet Batavam.

Nam quod vulgò legitur *severam* è glossâ videtur huc transmigrasse. Eorum regio *Batavia* vulgò *Le pays de Holland.* Nunnius Miscell. lib. 10. ait in Hollandiâ multo infra terram ingentes arbores reperiri: unde quosdam opinatos esse, illic olim fuisse ingentes silvas, & vel vi ventorum vel terræ motu concidisse, atque adeo ipsum *Hollandiam* olim *Holtblandiam* esse dictam: sic etiam antiquissimis libris eam appellari; author est Murt. Dorpius, irridens eos, qui *Hollandiam à cavitate terræ* nominari putent. Alios etiam ait à *fæno* putare eam *Haylandiam* quia *pascuosa est.* Aliis dicitur qu. *Hot land. Batavos* autem ab eâ plagâ, quæ etiamnum linguâ eorum *Der Betowe* dicitur, vocatos credit Adolph. Meikerckius cap. 41. de vet. pronunc. L. Græcæ. Imperito quidem Latinorum vulgo liceat omnem Hollandiam *Bataviæ* nômine appellare, eâdem sc. ratione, eodemque jure, quo *Belgicam* nunc vocant id terrarum spatium, quod 17. Provinciis distinctum, dimidium sui in Germaniæ solo obtinet; cum antiquitus omnis Belgica cis Rhenum constiterit; quoque jure Pannoniam dicunt Hungariam, quæ tamen vix tertiam sui partem in veteri Pannoniâ censere potest.

Batavodurum, op. Germ. infer. in Batavis, *Durostadium* etiam Latinis dictus. Vulgò *Wyck de Duerstteden.* long. 27. 15. lat. 52. 10.

Bate, pars tribûs Ægeidis. Steph.

Batea, Teucri filia, uxor Dardani. Diodorus lib. 5. Vide Steph. in *Dardano.*

Bateni, pop. ad Caucasi montis juga, non procul à Bactris. Plin. 6. 16.

Batenus, urx. *Battenbourg*, op. Germ. infer. in Geldriâ.

Bathanatii, tractus Pannoniæ infer. ad Savitiæ amnis confluentiam cum Danubio, non longè ab ostio Dravi flu. *Bathmonster* seu *Bathasech* Lazio.

Bateata, πόλις Ἀργου. Steph.

Bathesus, Siciliæ fluvius. Prol. *Jati* Fazello dicitur. Lege *Bathys.*

Bathsheba, Uxor Uriæ, posteà Davidis & mater Solomonis. Sulp. Severus. *Quâ tempestate Bersaben quandam, miræ fœminam pulchritudinis, stupro compertam habuit. Hac viri cujusdam uxor, qui tum in castris erat, fuisse traditur.* Ubi secutus errorem Græcorum vocat *Bersaben*, quæ in Ebræis & Latinis codicibus *Bathsheba*, vel *Bethsabe* dicitur: quem tamen errorem scribis libentius tribuit Drusius, quam interpretibus; & videtur natus ex affinitate literarum ב & ר. Fuit autem *Bathsheba* filia Eliam, quem Hebræi apud Hieronymum tradunt fuisse filium Achitophel, qui ob eam causam posteà conjuravit cum Absalomo. Id etiam probabile esse censet ex Hugone Salmus. Potuit enim Achitophel avus esse 60. annorum. Eliam pater 40. *Bathsheba* filia 18. Idem censent Abulensis & alii. Καλεῖται τὸ αὐτὸ ἡ παῖς θυγάτηρ ... Josephus.

Bathuel, i. e. *filia Dei*, aut *mensura*, vel *desertum Dei*, filius Nachor ex Melcha. Gen. 22. Item civitas in tribu Simeon. 1 Par. 4.

Bathycles, vir quidam dives ac sordidus, unde Proverb. *Bathyclis calix*, in eos, qui divites cum sint, sibi tamen vivunt.

Bathycolpus, flu. ad Thracium Bosporum. Turcis *Binterre*, quod *magnum nemus*, vel *magnum flumen* sig. teste Petro Gyllio.

Bathyllus, adolescens Samius ab Anacreonte dilectus. Horatius in Epodis

Non aliter Samio dicunt arsisse Bathyllo
Anacreonta Teiam. ———

Item Pantominus. Juvenalis.

——— *Molli saltante Bathyllo.*

Persius. —— *Nec cum sis cætera fossor,*
Tres tantum ad numeros Satyri moveare Bathylli.

Juvenalis itetum Sat. 13.

——— *Ut video, nullum discrimen habendum est*
Effigies inter vestras, statuamque Bathylli

Tacitus lib. 1. Annal. *Induljerat ei ludicro Augustus dum Mæcenati obtemperat effuso in amorem Bathylli.* Vide Scaligerum Animadversionibus Eusebianis pag. 155. Itemque Salmasium in Probum Vopisci.

Batiæ, civitas mediterranea Epiri. Strabo lib. 7.

Batieia, Ili tumulus in Troade Strab. lib. 3. Vide Steph.

Batina, vel *Bantina*, op. Apuliæ. Horat. Carm. 3. Od. 4.

Saltusque Bantinos, & arvum
Pingue tenent humilis Ferenti.

Batna, civitas Osrhoenæ. Steph.

Baton Sinopensis, rerum Persicarum commentarios condidit: cujus rei auctor nobis Strabo lib. 12. ubi de Sinope. Ἄνδρας ἐξήνεγκεν ἀγαθούς. Τῶν μὲν φιλοσόφων Διογένη τὸν Κυνικὸν, καὶ Τιμόθεον τὸν Παίδηρον. Τῶν δὲ ποιητῶν Δίφιλον τὸν Κωμικόν. Τῶν δὲ συγγραφέων Βάτωνα τὸν πραγματευθέντα τὰ Περσικά. Idem de Thessaliâ & Æmoniâ commentatus est. Athenæus lib. 14. Βάτων ὁ Σινωπεὺς ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ περὶ Θεσσαλίας καὶ Αἱμονίας σαφῶς ἐμφανίζει τὴν τῶν Σατυρναλίων ἑορτὴν Ἑλληνικωτάτην. Item librum edolavit περὶ Ἴωνος ποιητοῦ. de quo vide Jonsium. p. 181.

Baton, Amphiarai auriga Polybius.

Batrachus, sculptor. Plin. 36. 5. Nec Sauron atque Batrachum obliterari convenit, qui fecere templa Octaviæ porticibus inclusa, natione & ipsi Lacones.

Battarus, non quidem arboris sive herbæ nomen est, ut voluit Domitius, sed fluvii, ut placet Scaligero, cujus meminit Valerius Cato Dirarum initio

Batture, cycneas repetamus carmine voces.

Battiades, Callimachus à *Batto* patre. Ovid. in Ibin.

Nunc quo Battiades inimicum devovet Ibin,
Hoc ego devoveo teque tuosque modo.

Stat. 5. Sylv. 3. *Tu pandere doctus*
Carmina Battiadæ.

Item *Battiadæ* dicti sunt Cyrenenses à Batto Cyrenes conditore. Sil. Ital. lib. 3.

Nec non Cyrene Pelopei stirpe nepotis
Battiadas prava fides stimulavit in arma.

Idem lib. 2. —— *Et tuque sole calentes*
Battiadæ. ———

Battis, puella quam Philetas poeta elegiographus suis carminibus celebravit. Ovid. Trist. 1. 5.

Nec tantum Coo Battis amata suo est.

Batton, Comicus, cujus fabulæ apud Suidam sunt Ἀιτωλὸς, & Εὐεργέται.

Battus, Cyrenes in Africâ conditor, quem Callimachus ait progenitorem suum fuisse. Strabo lib. 17. Sig. autem *regem* in linguâ Libycâ. Hesychius. Βάττος, βασιλεὺς, τύραννος. Λίβυες. Hinc linguæ usque adeo impeditæ fuit, ut urbem βατταρίζειν ab eo originem traxerit. Suidas. Unde Hesychius Βάττος, τραυλόφωνος, ἰσχνόφωνος.

Battus, pastor Pylius quem Mercurius in Indicem commutavit. Nam cum Apollo Admeti regis armenta pasceret, Mercurius boves quasdam, quæ longius processerant, furto abactas in sylvis occultavit, *Battoq*; cuidam equarum custodi, à quo uno visus fuerat, mandavit, ne cuipiam illud furtum indicaret; quod ut liberrius faceret vaccam pulcherrimam ei dono dedit. Mercurius vero absens, ut hominis fidem experiretur, sumptâ aliâ figurâ paulo post ad eum rediit, rogans, an vaccas quasdam illac transeuntes vidisset, pollicensque, si indicaret vaccam se illi cum tauro daturum. *Battus* itaque spe corruptus sub quo monte pascerentur, indicavit: ob quam perfidiam Mercurius eum in lapidem, qui *Index* dicitur, commutavit. Ovid. Met. 2.

At senior postquam est merces geminata, sub illis
Montibus, inquit, erant, & erant sub montibus illis.
Risit Atlantiades; &, me mihi, perfide prodis?
Me mihi prodis? ait. Perjuraque pectora vertit
In durum silicem, qui nunc quoque dicitur Index.

Battus,

Battus, ineptus poeta, qui in carmine conficiendo eadem sæpius repetebat; unde Βαττολογία, inepta verborum redundantia, seu ejusdem rei vitiosa repetitio. Suidas. Βαττολογία, ἡ πολυλογία, ἀπὸ Βάττου τινὸς μακροὺς ἢ πολυστίχους ὕμνους ποιήσαντος, ταυτολογίας ἐχόντας. Hesych. Βαττολογία, ἀργολογία, ἀκαιρολογία. Theophylact. in Mat. 6. Βαττολογία ἐστὶν ἡ φλυαρία. Οἷον, τὸ αἰτεῖν τὰ τῶν γηΐνων, δόξαν, πλοῦτον, νίκας. Subdit Βατταρισμὸς δὲ ἐστὶν ἡ ἄταξ...... φησὶ, ὡς ἡ ...

Batulum, castellum Campaniæ, cujus incolæ Turno in auxilium venerunt adversus Æneam. Virg. Æn. 7.

Quiq; Rufas Batulumq; tenent, atque arva Celennæ.

Batum, flu. Italiæ in agro Brutio propè Blandam urb. Plin. 3. 5.

Batus, historicus Græcus, in 2. hist. Atticæ adducitur à Pindari Scholiaste in Isthm. Od. 4.

Bavai, id est, *in luctu*, vel *miseriâ*, nomen viri. 2 Esdr. 3.

Bavaria, ab *Avaribus*, Hunnorum reliquiis, qui Noricis expulsis in eâ terrâ consedere, adjectâ B. literâ appellatur. *Boiaria* etiam à *Boiis* dicta Noricorum fuit olim, & priusquam in provinciam redigeretur à proprio Rege usq; ad Arnulphi Imp. tempora administrata est, ut quidam scribunt: Deinde Duces habere cœpit, hodiéque retinet. Regio ipsa, præterquam ubi Australior est, non feritur, utpote nemorosa plurimum & montosa. Sues glandibus, silvestribusque pomis tantâ copiâ nutrit, ut veluti Hungaria boves; ita hæc sues cæteris Europæ nationibus largè suppeditet. Gens ipsa vestitu, ut plurimum, flavo colore amicitur: ocreis quam caligis libentius calciatur. Non est hodiè deserta, ut Strabonis tempore fuit; sed cultissima, magnas & superbas civitates habens, & opida nobilissima. Magna frumenti copia circa Ratisbonam & Landshutam. In superiorem & inferiorem dividitur. Superior subdita est Alpibus, ideoque magnâ ex parte sterilis. Inferior est fertilior, frequentiusque habitatur, & propter Danubium, Isaram, & Lavarum amnes est virium ferax. Munster. Aventinus.

Baubo, mulier quædam quæ cum Cererem hospitio suscepisset, ei nescio quam obtulit potionem, quam ipsa tota colliquata lacrymis ob filiæ mortem bibere nolens, respuit. *Baubo* illud molestè ferens, & non tantæ authoritatis Deam esse putans, pudendum revelavit, & ei oudum ostendit: quo spectaculo Dea delectara in gremium poculum accepit. Clem. Alex. Orat. ad Gentes, & Arnobius contra Gentes. Hesychius. Βαυβώ, τιθηνὴ Δήμητρος, σημαίνει δὲ καὶ κοιλίαν, ὡς παρ' Ἐμπεδοκλεῖ.

Baucis, anus paupercula, Philemonis senis conjux, quos Jupiter in arbores commutavit. Ferunt enim cum Jupiter & Mercurius Phrygiam peragrarent, solos hos inventos fuisse, qui Deos hospitio dignarentur. Quare cum Jupiter eam reg. ob inhospitalitatem terræ hiatu perdere decrevisset, Philemonem & Baucidem monuit, si salvi esse vellent, sese ut sequerentur, qui sine morâ Deorum vestigia subsecuti sunt. Cumque jam ad vicini montis culmen pervenissent, forte respicientes, subjectam oculis regionem palude haustam vident, solâ suâ casâ exceptâ, quæ ipsis aspicientibus in templum est transformata. Jussi deinde pro hospitii munere petere quod vellent, nihil aliud se optare responderunt, quam ut novi templi sacerdotio præficerentur, nec alter alterum ad sepulturam ferret, sed eodem temporis momento extremum finem vitæ simul ambo clauderent. Quod cum illis Jupiter annuisset, ad sua eos remisit; ubi quod reliquum erat vitæ in Deorum ministerio peregerunt: cumque jam extremam senectutis metam attigissent, in arbores conversi sunt, ut latius fabulam refert Ovid. Met. 8. Ponitur autem *Baucis* pro *omni vetulâ* in foro olitorio herbas odoratas vendente. Persius Sat. 4. vers. 21.

Dum ne deterius sapiat pannucia Baucis,
Cum bene discincto cantaverit ocyma vernæ.

Vide sis ibi Casaubonum.

Bavius & Mævius, poetæ duo ineptissimi & malevoli, Augusti & Virgilii ætate, nullâ aliâ re noti, quam quòd clarissimis suæ ætatis poetis oblatrare non dubitarint; quâ de causâ optimi cujusque odium incurrebant. Virgil. Eclog. 3.

Qui Bavium non odit, amet tua carmina Mævi.

Bauli, villa quædam Larii, ponitur vulgò inter Misenum promontorium, Baiarumque lacum. Perperam Plinius lib. 3. cap. 5. inter Baias atque Lucrinum lacum habet. Hoc enim si verum, rota Taciti gravissimi scriptoris narratio falsa erit. Sic enim ille Annal. 14. de *Baulis* loquens. *Id villæ nomen est, quæ promuntorium Misenum inter & Baianum lacum flexo mari adluitur.* Cui tamen adstipulatur Symmachus lib. 1. ep. 1. *Baulos*, inquit, *Lucrinâ sede mutavimus*. Propius autem Baias quam Misenum fuisse hos *Baulos*, testatur haud obscurè, Plin. 9. 55. *Apud Baulos in parte Baianâ piscinam habuit Hortensius orator, in quâ muranam adeo dilexit, ut exanimatam flesse credatur*. In ipso fuisse litore præter Tacitum asserit Silius Italicus lib. 12.

Nec non Misenum servantem Idæa sepulchro
Nomina, & Herculeos videt ipso in litore Baulos.

Villam hic fuisse Hortensii præter Plinium, testatur M. Varro de R. R. 3. 17. itemque M. Tullius Acad. Qu. lib. 2. uti videre est in his. *Quibus de rebus & aliis sæpè nobis quæsita & disputata sunt, & quondam in Hortensii villâ, quæ est ad Baulos.* Denique Symmachus Ep. 1. lib. 1.

Hac Deus Alcides stabulanda armenta coegit
Inde recens atas corrupta Boaulia, Baulos
Nuncupat. ———

Bauma, op. Æthiopici sinûs ex Africæ latere Plin. 6. 29.

Bavota, Salearinorum op. Ptol. Σαλεαρίνων μεσόγειαι πόλεις Βαυότα.

Bautica, flu. Gall. Cisalpinæ in Padum influens.

Bautisus, Sericæ reg. in Asiâ flu. Ptol. *Quidam* eum interpretatur Mercator. Græcè Βαύτις.

Bazacata, Indici maris ins. Ptol. *Basse* Castaldo.

Bazanis, Armeniæ urbs, olim *Leontopolis*. Eust. Posteà vero *Justinianopolim* dictam notat Gul. Stuckius.

Bazata, i. e. *contemptus*, vel *depradatio*, aut *in olivâ*. Eunuchus. Esth. 1.

Baziothia, i. e. *contemptus*, vel *despectiones ejus*, sive *præda ejus*, aut *in olivâ Domini*, urbs in tribu Judâ. Jos. 15.

B E.

Beatrix, virgo Romana, cujus comes fuit Lucina, ambæ insigni erga sanctorum Martyrum corpora, quæ in suis agris tumularunt, pietate præditæ; quamobrem à Diocletiano ob Faustinum ac Simplicium reconditos extremo supplicio multatæ sunt.

Bebai, i. e. *pupilla*, sive *concavus*, aut *vacuus*, nomen viri. 1 Esdr. 2.

Bebeecus. Hesychius. Βεβίκκος ὁ Ἠριδανὸς ὑπὸ τῶν Ἐνετῶν. Sed legendum Βόδιγκος. Palmerius. Vide *Padus*.

Bebiani, Ligures sic dicti in 2. reg. Italiæ. Plin. lib. 3. cap. 12.

Bebius, mons Campaniæ ignem instar Ætnæ exhalans; corruptè ut puto, pro *Besbius*, sive *Vesvius*, ex *Vesuvius*.

Bebius, delator insignis cognomento *Massa*, tempore Vespasiani. Juvenal. Sat. 1.

——— *Quem Massa timet, quem munere palpat*
Carus. ———

Bebius Pamphilus, Cos. Rom. cum P. Cornelio, eo anno, quo Numæ Pompilii libri in agro C. Petilii effossi sunt. Val. Max. 1. 1.

Bebriacum, vicus inter Cremonam & Veronam, apud quem Vitellius Othonem superavit. Juven. Sat. 2.

Bebriaci in campo spolium affectare palati.

Hunc vicum Itali hodiè *Labinta* vocant. Freculphus Tom. 2. lib. 1. cap. 21. *Hedriacum* legit. Apud Jos. de B. Jud. lib. 5. cap. 8. Φηριδακὸν est. Tacitus *Bedriacum* vocat. Plut. Βητριακὸν habet. Ita enim scribit in Othone. Ἐστὶ δὲ πολίχνη πλησίον Κρεμώνης τὸ Βητριακόν. Vide Cluver. Ital. Ant. pagg. 259. 260. Inde *Bebriacenses aves*, de quibus Plin. 10. 49.

Bebryce, una fuit ex Danai filiabus quæ suo etiam sponso pepercisse traditur. Eust. in Dionys. Ἡ Βεβρύκη μὲν, ἡ Ὑπερμνήστρα μόνη τῶν συνεύνων ἐφείσατο. Ibidem dicit hanc una cum sponso suo fugisse in regionem, quæ post ab eâ fuit *Bebrycia* dicta. Apollodorus quidem in Catalogo Danaidum *Bebrycem* fortasse nominavit, quæ in vulgaris codd. perperam Βρύκη appellatur. Idem auctor innuit, duas Da-

Danaï

Danai filias maritis pepercisse. *Danaus*, inquit, *Ægypti filius præter unum aut alterum* (πλὴν ἑνὸς ἢ δυοῖν) *filiarum suarum operâ necavit.* Plerique tamen auctores Hypermnestram solam, quæ à cæde sponsi sui abstinuerit, commemorant. Ita Pind. Nem. 10. Οὐδ᾽ Ὑπερμνήστρα παρὰ κλεινὸν ἐφέθησε ἐν κολεῷ κατασχοῖσα ξίφος. Ita etiam Horat. Carm. 3. Od. 11.

Una de multis face nuptiali
Digna, perjurum fuit in parentem
Splendidè mendax & in omne Virgo
Nobilis ævum.

Bebryces, vel *Bebrycii*, pop. à Thracibus oriundi, quos Stephanus ponit juxta Pontum, & Iberos, de quibus Strabo libb. 7. & 12. Hos Arrianus originem à *Bebryce* Danai filiâ traxisse scribit. Eorum reg. *Bebrycia*, quæ postea *Mygdonia*, deinde *Bithynia* dicebatur. Regio est, inquit Solinus, opulenta, fertilis atque fœcunda. Unde Apollonius eam εὐθαλέα γαῖαν, *virentem*; Dionysius λιπαρὴν, i. e. *pinguem terram* vocat. E Latinis duos eis adjungam Val. Flaccum, & Lucanum. Hic.

Proxima Bebryaci panduntur litora regni,
Pingue solum. Ille.
Pinguis Bebrycio discessit vomere sulcus.

Bebryx, rex fuit in montibus Pyrenæis, teste Silio, quos etiam à Pyrene illius filiâ nomen traxisse idem author est.

Becare, portus utilissimus in Asiâ, quo piper monoxylis lintribus imprimis invehitur. Plin. 6. 23.

Becbuc, viri nomen. 1 Esdr. 2. Lat. *laguncula* vel *vacuitas*.

Becher, filius Ephraim. Num. 26. Lat. *primitiæ*, aut *in ariete*.

Bechires, gens Scythica, quæ cum ad Italiam venisset cum Attilâ, vinumque bibisset, omnium bibacissima facta est. Steph. Dionysius vers. 765.

Βύζηρές τε πρῶτα καὶ ἀγχόθι φῦλα Βεχείρων.

Vide Plin. lib. 6. cap. 4. Suidas. Βέχειρες, ἔθνος Σκυθικόν.

Bechor, fil. Benjamin. Gen. 46. Idem sig. quod *Becher*. Inde *Bechoroth*, pl. num. filius Aphia. 1 Reg. 9.

Beda, Britannus ob vitæ modestiam *Venerabilis* dictus, clarus sub Joanne 6. Pontifice, cum Saraceni ex Africâ solventes Hispaniam invasere. Græcè, Latineque eruditus scripsit in Vetus & Novum Testamentum. De quo Possevinus Apparat. Sacr. Tom. 1. In omni disciplinarum genere, Græcæ Latinæque linguæ gnarus excelluit. Poeta, Rhetor, Historicus, Astronomus, Arithmeticus, Cosmographus, Philosophus, Theologus; ita eo tempore mirabilis, ut in proverbium apud ejus seculi doctores abierit, *Hominem in extremo orbis angulo natum universum orbem suo ingenio perstrinxisse.* Vide Voss. de Hist. Lat. lib 2. cap. 28.

Bedirum Libyæ inter. urbs. Ptol. *Debris* Plinii est, Hermolao teste.

Beduini, Arabes ac Saraceni, nullâ ratione, inermesque in bellum ruebant, dicentes mortem vitari non posse, fatoque omnia referentes, hircinis amicti pellibus Solem orientem adorabant. Volat.

Beelphegor, vide *Baal-peor*.

Beera, filius Joel. 1 Par. 5. *puteus*, vel *declaratio*.

Bergios, vel *Bergion*, unus ex Neptuni filiis, quem Hercules divicit.

Beeri, Lat. *explanans*, vel *puteus*, vel *in luce*, vel *in leone*. Pater Judith uxoris Esau. Gen. 26. Item pater Oseæ prophetæ.

Beer-ramath, urbs in tribu Simeon. Jos 19. Lat. *puteus*, vel *declaratio celsitudinis*, aut *in luce excelsâ*.

Beer-sheba, nomen civitatis. Lat. *puteus juramenti*. 3 Reg. 19. Ubi Josephus. Φοβηθεὶς δὲ ὁ Ἠλίας φεύγει εἰς πόλιν Βερσουβεὶ λεγομένην, ἐπ᾽ ἐσχάτοις δ᾽ ἐστὶν αὕτη τῆς χώρας τῶν Ἰούδα φυλῆς ἐχόντων κατὰ τὴν Ἰδουμαίων γῆν. *Borsenam* vocat Ptolemæus.

Fegialis, Amorgi insf. urbs, in mari Myrtoo.

Begis, urbs Trallianorum. Steph.

Begani, nomen loci. 2 Esdr. 7. Lat. *in corpore*, sive *in gente*. Item nomen viri. 1 Esdr. 2.

Begui, nomen viri. 1 Esdr. 8.

Bel, nomen idoli Babyloniorum. Is. 49. Lat. *vetustus*, aut *nihil*, sive *defluens*. Vide *Baal*, & *Belus*.

Bel, sive *Beles*, Apollo ab Aquileiensibus Italiæ populis sic dictus. Herodianus lib. 8. Βέλιν δὲ καλοῦσι τοῦτον, σέβουσί τε ὑπερφυῶς, Ἀπόλλωνα εἶναι ἐθέλοντες. Ubi Βέληνον legendum monet Salmasius.

Bela, Pannoniæ rex, regno per fratris cædem potitus, bonus alioqui princeps; populos à multis vectigalibus immunes fecit. Primus Byzantios nummos, argenteamque monetam percussit. Decessit tandem equo lapsus, fractusque membra post annos regni tres, sepultus in cœnobio S. Servatoris ab eo constituto. Volater.

Bela, 2. Ungariæ rex, Almi filius, quem Colomanus excæcaverat, & ipse cæcus servatus à Pannoniis in regnum quod Stephanus sine prole decessisset; duxit uxorem Helenam, regis Serviæ filiam, ex quâ 4. filios habuit, Gersam, Ladislaum, Stephanum, & Almum, qui in eos quorum consilio pater excæcatus erat crudelitèr animadvertit. Borichum Colomanni nothum cum Polonorum & Ruthenorũ manu regnũ affectantem prælio vicit. Volater.

Bela, 3. Ungariæ rex, Stephani fil. reg. an. 18.

Bela, 4. Ungariæ rex, Andreæ patris successor. reg. an. 35.

Bela, 5. Ungariæ rex, regn. an. 3.

Beleastartus, Hirami filius, Tyri rex. Aliis *Deleastartus*.

Beledonii, pop. juxta Oceanum. Steph.

Belenus, Deus idem ac Sol putandus, Aquileiensium Deus tutelaris, item Aremoricorum & Noricorum. Lege Ausonianas Scaligeri, Vossium de Theologiâ Gentili lib. 2. cap. 17. & Seldenum De Diis Syris.

Beleus, flu. in agro Tyriorum.

Belga, nomen viri. 1 Par. 24. Lat. *refrigerium*, vel *solatium*, aut *vetustas vultus*.

Belgæ, Galliæ pop. maximè qui versus Oceanum incolunt; quos Cæsar *fortissimos Gallorum* vocat. Hinc *Belga*, unus ex Belgis. Lucan. lib. 1.

Et docilis rector rostrati Belga Covini.

Et adjectivum *Belgicus*. Virgil. 3. Georg.

Belgica vel molli melius feret esseda collo,

Ubi Servius, *Belgica esseda, Gallicana vehicula*. Horum appellatio refertur à quibusdam ad innatam genti in dimicando ferociam. Nam *Balgen*, inquit Junius, est *manus conserere*.

Belgæ, etiam pop. Albionis in Angliâ, ad occid. quorum regio *Hamshire*, *Wiltshire* & *Somersetshire*, teste Camdeno.

Belga, posteà *Wella*, vulgò *Wells*, urbs Angliæ ultra Bathoniam urb. ad 24. m. p. in occ. quarum urbium episcopatus copulati sunt sub Archiep. Cantuariensi.

Belgica, locus apud Antoninum inter Agrippinam ac Treviros; *Bullingen* Simlero.

Belgites, Pannoniæ pop. Plin. 3. 25.

Belgium, Belgarum opidum. Cæsar lib. 3. de B. Gallico, *Beauvais* dictum videtur. *Belgium* item pro Belgarum regione, ut apud Livium Samnium pro Samnitum regione. Vide Glareanum in Annot. ad Cæsaris locum, & ad lib. 6. Comment.

Belgius, dux Gallorum Justin. lib. 24. cap. 5. Malè Βόλγιος apud Pausaniam.

Belginus, Libyæ fluvius. Hesych. Βελγῖνος, ποταμὸς ἐν Λιβύῃ.

Belial, Nonnulli volentes hoc nomen *hominem inutilem* significare, derivant à בלי *absque* & יעל *profuit*. Alii contendentes eodem Dæmonem intelligi, derivant à בלי *absque* & על *altissimo*. Aquila vertit *Apostatam*. Sane B. Paulus Satanam *Belial* vocat. 2 Cor. 6. Suidas. Βελίαρ (lege Βελιάλ) τῇ Ἑβραΐδι φωνῇ ὁ ἀποστάτης δηλοῦται. Ὁ Ἀπόστολος, τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαρ. Chaldæus interpretatur *malignitatem*. Hieronymus retinet nomen Hebræum, ut cuique pro arbitrio interpretari liceret. Quanquam aliàs filios *Belial* idem filios intelligat Diaboli, homines quippe malignos. Quapropter παράνομος reddiderunt LXX. Sed & idem Hieronymus alibi deducit à בלי & עול quod sit *absque jugo*.

Belides, nomen patronymicum, quo significatur *filius*, sive *aliquis de genere Beli*. Unde pro Palamede accipitur Nauplii filio, & Beli abnepote. Virgil. Æn. 2.

Fando aliquid si forte tuas pervenit ad aures
Belidæ nomen Palamedis, & inclyta famâ
Gloria. ———

Belion, flu. ex Celtiberis, ac Vaccæis labens, Callaicam regionem irrigans. Strabo.

Belippo, Hisp. Bæt. op. in conventu Gaditano. Plin. 3. 1.

Belis, *lidis*, patronymicum fœmininum quo significatur *filia*

filia, vel *nepiis* Beli, unde *Belides* dictæ sunt 50 filiæ Danai, Beli filii, quas cum Ægisthus Danai frater totidem filiis suis peteret uxores, Danaus respondere recusavit. Didicerat enim ex oraculo se à genero interfectum iri, sed postea coactus à fratre promisit se ejus petitioni satisfacturum. In nuptiarum autem nocte filias subornavit, ut clam se culteris armarent, & viros jam vino luxuriaque sopitos jugularent. Virgines itaque patri morem gerentes, captato tempore, viros necarunt unaquæque suum, excepta solum Hypermnestra, quæ Lynceo viro suo pepercit, qui postea, occiso Danao, regnum apud Argos invasit. Hæ *Danaides* à patre vocantur. Unde proverb. *Danaidum dolium*, pro barathro quodã inexplebili, & insatiabilis cupiditatis homine. Finguntur enim à Poetis Danai filiæ apud Inferos eo supplicii genere perpetuo damnari esse, ut dolium quoddam pertusum aquâ conentur implere, unde tantum effluat, quantum illæ possint infundere. Ovid. Met.

Molirique suis lethum patruelibus ausi
Assidue repetunt quas perdant Belides undas.

Belides quidam annos esse dixerunt, qui assiduis fructibus videntur nos velle locupletare, cùm tamen tantundem absumatur, quantum producitur. Sic autem Lucretius lib. 3. id explicat.

Deinde animi ingratam naturam pascere semper,
Atque explere bonis rebus satiareque nunquam,
Quod faciunt nobis annorum tempora circum
Cum redeunt, fœtusque ferunt, variosq; lepores,
Nec tamen explemur vitai fructibus unquam:
Hoc, ut opinor, id est ævo florente puellas
Quod memorant latices pertusum congerere in vas,
Quod tamen expleri nullâ ratione potestur.

Nonnulli arbitrati sunt omnem mortalium vitam in hac fabulâ contineri, cum omnia quæ agimus frustrà à nobis fiant in terris, cum nulla humana roboris vestigia diu permanere possint, sed omnia rursus confundantur. Alii beneficia, quæ in ingratos conferuntur per hanc fabulam intelligunt. His urnis & huic dolio Plato in Gorgiâ assimulat animum incontinentem, qui effusis in omni intemperantia libidinibus agitatur. Eisdem etiam similes sunt homines futiles, qui, ut Parmeno Terentianus, *pleni sunt rimarum, & hac & illac perfluunt*. Ebrios quoque perstringit in quos lepido admodum epigrammate doctissimus poeta allusit. Is autem est Theodorus Beza Emblem. 34.

Belidas fingunt pertusa in dolia vates
Mox effundendas fundere semper aquas.
Nomine mutato, narratur fabula de te
Ebrie qui metas quæ sine fine bibis.
Quin etiam hoc in te quadrat, turba ebria, quod sint
Corpora quæ fuerant dolia facta tibi.

Belisarius, Justiniani Imp. dux Græcus; Persas in Oriente vicit, Vandalos in Africâ, ducto in triumpho Gilismere, Gothos in Italiâ, capto Vitige rege, superavit. Victor Romam reversus, crucem auream ubi res ejus gestæ cælatæ fuerant Petr. Basilicæ obtulit. Ob res feliciter gestas in affectati regni suspicionem venit apud Justinianum, à quo uterque ei oculus erutus fuit. Quare cum Principis ingratitudinem aliter ulcisci non posset, exiguum extra urbem tuguriolum extruxit, ubi per vitam reliquam à prætereuntibus stipem emendicavit, illud identidem referens *Da obolum Belisario, Viator, quem invidia, non culpa excæcavit.* Crinitus, & Volaterranus. Suidas. Βελισάριος, ὁ στρατηγὸς ἦν μὲν τὸ σῶμα καλός τε καὶ μέγας, ἢ εὐπρεπὴς τούτων μάλιστα. Οὕτω δὲ πρᾶός τε καὶ εὐπρόσοδον ἑαυτὸν παρεῖχε τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ὥστε ἀνθρώπῳ πενιχρῷ τε λίαν καὶ ἀδόξῳ ἐμφερὴς εἶναι. Ἔρως δὲ αὐτῷ τῆς ἀρχῆς πρός τε στρατιωτῶν ἀεὶ καὶ ἀγροίκων ἄμαχός τις ἐγένετο, ὅτι δὴ ἐς μὲν τοὺς στρατιώτας φιλοδωρότατος ἐγεγόνει ἀνθρώπων ἁπάντων. Τοὺς δὲ γὰρ ἐν ξυμβολῇ ἠτυχηκότας, χρήμασι μεγάλοις παρεμυθεῖτο τὰ τραύματα, καὶ τοῖς εὐδοκιμήσασι, ψέλιά τε καὶ στρεπτοὺς ἆθλα παρείχετο. Ἵππον δὲ ἢ τόξον, ἢ ἄλλο ὁτιοῦν στρατιώτης ἐν τῇ μάχῃ ἀπολωλεκὼς, ἕτερον ἀντ᾽ αὐτοῦ πρὸς Βελισαρίου αὐτίκα ὑπῆρχεν. Ἐς δὲ τοὺς ἀγροίκους, ὅτι δὴ τοσαύτῃ φειδοῖ τε καὶ προνοίᾳ ἐχρῆτο, ὥστε βιασθῆναι μὲν αὐτοὺς οὐδὲν πώποτε στρατηγοῦντος Βελισαρίου τετύχηκεν, ἀπεδίδοντο γὰρ αὐτοῖς κατὰ γνώμην τὰ ὤνια πάντα. Καὶ ἡνίκα ἀκμάζει τὰ λήϊα ἐς τὰ ἀκριβὲς ἔδει ἀεὶ, μή τινα παραβαίνων ἵππῳ λυμήνασθαι τῶν ἐν ὡραίοις τοῖς λήϊοις ... αὐτῶν ἐδεῖτο τὸ στράτευμα ἐξῆν. Ἦν δὲ καὶ σώφρων ... λίαν ἀνδρεῖος.

Belitani, iidem qui *Lusitani*. Steph.

Belitra, op. Italiæ. Steph. vide *Velitra*.

Bella, op. Campaniæ, vide *Abella*.

Bellerophon, Glauci, regis Ephyræ fil. cujus formâ capta Sthenobœa, Prœti, Argivorum regis uxor, de stupro eum interpellavit, cumq; se præter opinionem repulsam videret, ægrè id ferens, innocentem hospitem apud virum detulit, tanquam sibi vim inferre voluisset. Cujus delationi fidem adhibens Prœtus, hospitii jure memor, domi illũ suæ interficere non sustinuit, sed in Lyciam ad Jobatem socerũ suum cum codicillis misit; qui cum & ipse tam strenui adolescentis sanguine domum suam polluere nollet, eum adversus Solymos, quibuscum bellum gerebat modico cum præsidio misit, sperans futurum, ut juvenis cupidissimus, à gente ferocissimâ facile interimeretur. Verum cum & Solymos facile vicisset Bellorophontes, & aliis plerisq; periculis objectus semper victor rediisset, postremo ad interimendam Chimæram missus est; quem etiam laborem, nactus, Neptuni beneficio, Pegasum equum, summâ cum laude superavit. Quapropter Jobates, juvenis virtutem admiratus, alteram illi ex filiabus cum regni parte uxorem dedit, ex quâ Isandrũ, Hippolochum, & Laodamiam suscepit uti lib. 6. Iliad. refert Hom. Quod cum audivisset Sthenobœa sibi mortem conscivit. *Bellerophon* a. felici rerum successu elatus, cum in cœlum volare cum Pegaso conaretur, immisso à Jove Oestro, equo excussus est. Hic primum *Hipponomus* dictus est, postea *Bellerophontes* à *Bellero* quodã Corinthiorum Principe quem adhuc adolescentulus de medio sustulit. Hanc fabulam alii ad historiam, alii ad Physicam, alii ad Ethicam explicationem traduxerunt. Vide *Mythologos*. Primus omnium equo vehi docuisse fertur. Plin. l. 7. Horat. Carm. 4. 11. —— *Et exemplum grave præbet ales*

Pegasus terrenum equitem gravatus
Bellerophontem.

Idem lib. 3. Od. 12. *Eques ipso melior Bellerophonte.*
Idem lib. 3. Od. 7.

Ut Prœtum mulier perfida credulum
Falsis impulerit criminibus, nimis
Casto Bellerophonti.

Dionysius vers. 869. Ὅθι δή ποτε Πήγασος ἵππος
Ταρσὸν ἀφεὶς χώρῳ λίπεν οὔνομα, τῆμος ἀφ᾽ ἵππου
Ἐς Διὸς ἱέμενος πέσεν ἔρνος Βελλεροφόντης.

Hinc proverb. Βελλεροφόντης τὰ γράμματα, cum quis literas velut commendatitias perfert, quæ contra ipsum sunt descriptæ; vulgo *Literas Uriæ* vocant, cujus non prorsus absimilis historia extat in S. Scripturâ. Hinc *Bellerophonteus*. Propertius 3. 3.

Visus eram molli recubans Heliconis in umbrâ
Bellerophontei quà fluit humor equi.

Vide *Pegasus*.

Bellerus, Corinthiorum dux, à quo interfecto *Bellerophontes* dictus est, qui antea Hipponomus. Rhod. 13. 9.

Bellethani, pop. Edetaniæ reg. citer. Hisp. ad Iberum flu. Plin. 5. 3.

Bellienus, Romanus quidam, cujus domus in funere C. Cæsaris deflagravit. Cic. 2. Philip.

Bellinus, Patavii episcopus, qui cum urbe suâ pulsus esset à nobilibus plerisque, quòd severius, sanctiusque quam ab illis probari posset, episcopũ ageret, in quoddã palustre solum, 15. m. p. Rhodigio distans divertit. Cæl. Rhod. 17. 18.

Bello, urbs Hisp. citer. ad Besipponem portum. Plin. Vulgo *Tariffa*.

Bellocassi, pop. inter Celtas, proximi Lexobiis, quos vulgus *Baiocenses* vocat. Eorũ civitas episcopalis est, in provinciâ Rothomagensi, ducatu Normanniæ. Gallicè *Bayeux*.

Bellogradum, op. quod est Taurinum, nunc Albam dicunt ad confluentes Savum Danubiumq; situm. Quo in loco Mahumetes paucis Christianis fugatus, cæsus, castrisq; exutus est, vulgò *Belgrade* & Germanis *Griechisch Weissenburg*.

Bellona, Dea bellica, soror Martis, anteà, juxta Varronẽ *Duellona* dicta. Illum Marti in bella eunti currum & equos parare fabulatur Statius, qui & ejusdem mem. 2 Theb.

Nec magis ardentes Mavors, hastataque pugnæ
Impulerit Bellona tubas.

M 3   Hyginus

Hyginus refert ab eâ inventam acum, quæ Græcis dicitur βελόνη. Imò ab hâc ejus deductum nomen. Quidam etiam Martis uxorem faciunt. Sacerdotes ipsius ab Acrone *Bellonarii* dicti feriebant se ipsis cultris, ut proprio sanguine numen placarent. Vaticinabantur autem furentes. Fingebatur etiam hæc Dea pugnas ciere flagello. Virg. Æn. 8.

Et scissâ gaudens vadit discordia pallâ,
Quam cum sanguineo sequitur Bellona flagello.

Et Lucanus lib. 7

Sanguineum veluti quatiens Bellona flagellum.

Horat. Serm. 2. Sat. 3.

Hunc circumtonuit gaudens Bellona cruentis.

Tibullus 3. 6.

Hæc, ubi Bellonæ motu est agitata, nec acrem
Flammam, non amens verbera torta timet.

De templo Bellonæ ab Appio Cæco. Ovid. Fastorum lib. 6.

Hac sacrata die Tusco Bellona duello
Dicitur ; & Latio prospera semper adest.
Appius est author : Pyrrho qui pace negatâ
Multum animo vidit ; lumine captus erat.
Hinc solet hasta manu, belli prænuncia mitti,
In regem & gentes cum placet arma capi.

Bellovaci, pop. Gall. inter Belgas, olim belli gloriâ eximii, quos Cæsar, eorum Duce interfecto, in potestatem accepit ; eorum op. *Bellovacum* dicitur. Gallicè *Beauvais*.

Bellovesus, Celtarum rex : quod nomen corruptè dicitur *Beavis*. *Beau* autem est *bellus*. Nuper autem *Bogo* usurpari cœpit pro *Beavis*. Camdenus.

Belmvalla, Galliæ regio, Anglis olim data, Æmil. lib. 7. Polyd. lib. 19.

Belma, nomen loci. Judith. 7.

Belna, op. Gall. Celt. in Burgundiæ ducatu præclarum, apud Araris ripam. Greg. Turonensis. vulgo *Beaulne*.

Belochus, 9. Assyriorum rex, regn. an. 35. Euseb. & Africanus ex Manethone Ægyptio.

Belochus, junior, 19. Assyriorum rex, regn. an. 25. Ab Ebræis *Chusan Resathaim* dictus, à Josepho *Chusartus*. Hujus filia Actosa regn. cum patre annis septem.

Belon, urbs & flu. in Hisp. Bæticâ. Strabo lib. 3. Βελῶν Ptolemæo. Sed Strabo scripsit Βέλων, ut ex Stephano cognoscimus. Nonnulli tamen è Latinis *Bello* scribunt.

Belphegor, vide *Beelphegor*.

Belsan, nomen viri. 1 Esdr. 2. Lat. *in linguâ*, aut *in detractione*, sive *vetustas dentis*, aut *vetus ebur*.

Belsinum, Celtiberorum urbs in Hisp. Tarr. *Borja* Villanovano, *Borgen* Coquo.

Belte, Hesychius. Βέλτη, ... Φρυγιστί.

Belunum, Venetorum op. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 118.

Belus, Syriæ flu. seu Phœnices, ubi primò compertum fuisse vitrum, scribit Plin. lib. 36. Josephus lib. 2. de bello Judaico stadiis ait 2. à Ptolemaide distare, juxta quem sepulchrum Memnonis, & vitrea in rotundâ valle arena, quam venti ex circundatis jugis convehunt, inexhaustâ seculis vi, sed ante omnia mirabili naturâ mutandi alia quoque in vitrum quæ attigerit metalla. E palude Cendaviâ profluit. Hunc *Pagidam* quoq; vocari Plin. tradit.

Belus, Assyriorum rex, Nini pater, à Sole ita dictus, qui Assyriorum linguâ *Bel* dicitur. Huic vitâ functo templum erexerunt Babylonii, divinis honoribus prosequuti sunt.

Belus, Jupiter dictus est, Saturni, h. e. Nimrodi filius. regn. an. 55. Astronomiæ inventor fuisse dicitur. Eam ob rem ei lapillum dicatum pretiosum, quem *Beli oculum* vocant quemq; D. Cyrillus *Arbelum* nominat. Ex hominibus primus pro Deo habitus fuit. Iste namque *Belus*, primum Chaldæorum ... sacerdotes. Diod. Sic. lib. 3. Hunc pater ... cum Zoroastrem Bactrianorum ... & superbiâ nimis efferâ & elata ... ferri voluit, ut ait B. Hieronymus ... Hunc ... idonii & Phœnices *Baal* vocarunt, vel *Bel* ... cæli dominum. Euseb. Præp. Evang. 1. 7. ... Ninus ejus filius ... patris memoriam ... tandem à quando Babylonii ... honoribus ... coq; idolô Dæmon absconsus responsa dabat. Isidor. 8. & Theophylactus in Oseam : Sunt qui à *Belo* Ægyptio, qui primus ei templum erexit, appellatum velint ; In eo templo pulvinar erat, ad quod confugientes tuti erant. Eust. ad Dionyf. Perieg. Πάλαι δὲ ὁ βασιλεὺς Βαβυλῶνος, ὁ ἐκ Λιβύης ... Diod. Sic. lib. 2. Δῖος, ὃν καλοῦσιν οἱ Βαβυλώνιοι Βῆλον. Hesych. Βῆλος, ... Ζεὺς Ποσειδῶνος υἱός. Vide *Baal*, & Seldenum de Diis Syris Syntagm. 2. cap. 1.

Bemarchus, Cæsariensis Cappadociæ Sophista, scripsit res gestas Constantini principis libris 10. Præterea declamationes quasdam, & orationes. Suidas.

Bembina, vicus Nemeæ. Steph. Unde *Nemeæus Leo* à poetis *Bembinites bellua* dicebatur. Panyasis Ἡρακλείας primo.

Δέρμα τε θηρὸς ... Βεμβινήταο λέοντος.

Ben, viri nomen. 1 Par. 15. Lat. *filius ædificans*, vel *Intelligens*.

Benacus, Plinio *Benacus*, Ptolemæo Italiæ lacus in Lombardiâ Transpadanâ ; *Lago di garda* Italicè, *Gartsee* Germanicè nominatur, uti referunt Leander & Tschudus, quorum prior quoque *Benacum* urbem (unde lacui nomen) hoc tractu olim fuisse refert : cujus hodiè vestigia cernuntur in pago *Tuscolano* vulgò dicto. *Benacensium* meminit quædam antiqua Inscriptio in Orthographiâ Aldi. Fuit autem lacus non procul à Brixiâ Venetorum op. aureas arenas volvens, & pisces nutriens, quos indigenæ *Carpiones* vocant, nusquam alibi repertos. Ex hoc Mincius flu. excurrit in Padum. Situs est autem in agro Veronensi inter arctas montium fauces, adeo ut inter illos impetu coacti venti lacum more maris exagitent. Virg. Georg. 2.

Anne lacus tantos, te Lari maxime, teque
Fluctibus & fremitu assurgens Benace marino.

Claudianus in Epigram.

Proxima cui nigris Verona remotior Indis,
Benacumque putat litora Rubra lacum.

Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 413.

Ben-abinadab, unus præfectorum annonæ Solomonis. 3 Reg. 4. Lat. *filius patris spontanei*, aut *filius patris vovent is*, aut *principis*.

Benadad, rex Syriæ, filius Tabremo. 3 Reg. 15. Latinè *filius fonitus*, aut *clamoris*, vel *dilecti*, vel *patrui*, vel *mamillæ*.

Bendecar, præfectus annonæ domûs Solomonis in Makaz. 3 Reg. 4.

Bendis, linguâ Thracum *Diana* dicitur. Per Βένδιν autem intelligi te ram ostendunt hæc verba Hesychii ... Θρᾳκῶν ... Eandem vero Lunam esse testis est Palæphatus, ubi agit de filiabus Phorcynis, itemque Suidas, Phavorinus, & ante utrumque Hesychius. Βένδις ἡ Ἄρτεμις Θρᾳκιστί. Παρὰ δὲ Ἀθηναίοις ... Βενδίδεια. Hæc sacra Bacchanalibus erant affinia. Strabo lib. 9. ... Θρᾳξί ... Κοτύττια, καὶ τὰ Βενδίδεια, παρ' οἷς καὶ τὰ Ὀρφικὰ τὴν καταρχὴν ἔσχε. Celebrabantur à *Bendidiis* in Piræeo vigesimâ mensis Thargelion, idque ante Panathenæa Proclus lib. 1. in Timæum. ... τὰ Παναθήναια τοῖς Βενδιδίοις ... ἐν Πειραιεῖ ... τῇ Βενδίδι ... Θρᾳκῶν ... ἐπειδὴ ... Ἀθήνησι ...

Bene, urbs Cretæ sub Gortyne. Steph.

Benedictus, patriâ Nursinus, primò Sublacum secessit, ubi ordinem monachorum instituit in Italiâ, quem antea Basilius in Oriente constituerat. Deinde cum à frequentibus adiretur, vitandæ gloriæ causâ Cassinum venit, ubi etiam sepultus est cum Scholastica sorore, Imperante Justino seniore. Ejus familia procedente tempore crevit in immensum, abiitque in plures familias, viz. Cluniacenses, Camaldulenses, Vallumbrenses, Montoli..., Grandimontenses, Silvest..., qui ... sororum ... menteneant, Cœlest... ... & ... D. Hieronymi. Polyd. Verg. ... Re...

Benejaakan, i. e. *filii* ... nomen ... in quo castrametati sunt filii Israel profecti Moseroth. Num. 33.

Beneventum, op. ... Dioeces... pus, teste Solino cap. 8. *Notum est urbem, ... Beneventum ... Diom de con...* Antea *Maleventum* appellata ... à ... Romanis coloniâ deductâ, bono ... nomine ... cœpit. Plin. 3. 11 *Hirpinorum* ... *Beneventani* ... *mine mutato nomine, quæ quondam appellata Maleventum*. Hîc hâc Horatius.

Tendimus

Tendimus huc rectà Beneventum, ubi sedulus hospes, &c.

Bengaber, præfectus annonæ Solomonis in Ramoth Galaad. 3. Reg. 4. Lat. *filius viri*, vel *robusti*.

Ben-haïl, i. e. *filius fortitudinis*, nomen viri. 2 Par. 17.

Ben-hesed, præfectus annonæ Solomonis in Aruboth. 3 Reg. 4. Lat. *filius misericordiæ*, vel *opprobrii*.

Ben-hur, præfectus annonæ Solomonis in monte Ephraim 3 Reg. 4. i. e. *filius libertatis*, *foraminis*, aut *albedinis*.

Benjamin, fil. Jacob 12. ex Rachel uxore, ab ipsâ matre *Benoni*, i. e. *filius doloris mei* dictus, Gen. 35. Lat. *filius dextræ*, sive potius *filius dierum*.

Benjamin, Eremita senior, valdè clarus habebatur, dono Dei potitus, ut sine medicamine, tactu manûs, aut olei, oratione factâ sanaret ægrotos. Hunc ferunt in hydropem incidisse, ac tantum ejus corpus intumuisse, ut non posset per Cellæ suæ, in quâ habitavit, januas efferri. Is igitur ægrotationis suæ tempore, pene 8. mensibus ante mortem in sellâ latissimâ sedens curabat solenniter ægrotantes, non graviter ferens quod suæ ægritudini non prodesset; sed etiam se videntes consolabatur, ac deprecabatur, ut rogarent Deum pro animâ ejus, ac de corpore non curarent, quia etiam cum sanum (inquit) esset nihil profuit mihi. Hist. Trip. 8. 1.

Benjamin, Judæus Hispanus, Itinerarium Hebraicè descripsit, in quo res memorabiles per totum ferè terrarum orbem, quas vel ipse vidit, vel à fide dignis ætatis suæ hominibus accepit, breviter ac dilucidè descripsit. Vide Neandri Geograph.

Benignus, primus Divionensis Episcopus, Divione martyrium passus, & sepultus. Greg. Turonensis.

Benis, vide *Nebis*.

Benlauni, Vindeliciæ pop. Ptol. Hodiè in hoc tractu est *Wailhelm* opidum.

Ben-merodach, 8. Babyloniorum rex, regn. an. 21.

Benna, *Bena*, vel *Buna*, urbs Thraciæ, unde *finns Bennicus* Stephano, apud quem *Benna* unus est ex Senatoriis ordinibus Ephesi, cujus senatores *Bennii* dicebantur.

Bennaventa, Britanniæ urbs. Anton. quam Lelandus *Northeavondune* vocari putat, Camdeno potius est *Wedon* in agro Northamptoniensi.

Benni, nomen viri. 2 Esdr. 2. Lat. *filius meus*, vel *intelligentia*, aut *ædificatio mea*.

Benno, nomen viri. 1 Par. 14. Lat. *filius ejus*, aut *intelligentia*, vel *ædificatio ejus*.

Bennoi, nomen viri. 1 Esdr. 8. Lat. *ædificatio*, aut *filiatio*, sive *in habitaculo meo*, aut in *pulchritudine*.

Bennui, nomen viri. 1 Esdr. 8. idem sig. quod *Bennoi*.

Benoth, nomen idoli Babyloniorum. 4 Reg. 17. Lat. *filiæ*, *intelligentia*, vel *ædificationes*. Vide Selden. de Diis Syris.

Ben-siruch, sententiarum moralium Hebræus author vetustissimus, venustissimusque, qui à Judæis Jeremiæ prophetæ creditur nepos fuisse. Conr. Gesn. in Bibliothecâ.

Ben-zoheth, i. e. *filius separationis*. Filius Jesi. 1 Par. 4.

Beon, civitas Amorrhæorum ultra Jordanem. Num. 12. Lat. *In afflictione*, vel *in responsione*, aut Syriacè *deprecatio*.

Beor, pater Bela regis Edom, Gen. 36. Item pater Balaam arioli. Num. 22. Latinè *incendium*, vel *expugnatio*, aut *insipiens*, sive *jumentum*, aut *pastus*.

Bepyrus, urbs Mercatori ad Orientalem flu. Gangis portum; qui hodie *Beupruo* eam dici tradit.

Bera, nomen loci. Judic. 9. Item fil. Supha. 1 Par. 7. Lat. *puteus*, sive *explanatio*, aut *in luce ejus*.

Berabæ, Indiæ extra Gangem op. Ptol.

Berabonna, Indiæ extra Gangem emporium. Ptol.

Berambe, Babyloniæ urbs. Ptol.

Berbicæ, pop. sunt, qui certam ætatis metam transgressos perimunt, virosque immolant præfocatis mulieribus, Ælian. ποικ. lib. 4. cap. 1.

Berbis, Pannoniæ inter. op. Ptol.

Bercerelus, mons Macedoniæ. Ptol.

Bercorcates, pop. Gall. Aquitanicæ. Plin. 4. 19.

Bercos, nomen viri. 1 Esdr. 2. i. e. *filius concisionis*, aut *separationis*.

Bere, Arabiæ Desertæ urbs, & alia Indiæ extra Gangem.

Berecynthes, natio inter Phrygas. Strab. lib. 10.

Berecynthia, mater Deorum, dicta à monte Phrygiæ *Berecyntho*. Virg Æn. 9.

Ipsa Deûm genetrix fertur Berecynthia magnum
Vocibus his affata Jovem. ———

Quo in loco Servius de aspiratione disceptat. Et sanè Hesychius cum τ legit. Βερεκύνται, Φρυγῶν τι γένος, καὶ πέτρα Βερεκυντία ἐν Φρυγίᾳ, καὶ αὐλὸς Βερεκύντιος. Pari ratione quoque legitur apud Suidam. Aliàs vero ut plurimum aspiratur. Virg. Æn. 6.

——— *Qualis Berecynthia mater*
Invehitur curru Phrygias turrita per urbes,
Læta Deûm partu, centum complexa nepotes,
Omnes cœlicolas, omnes supera alta tenentes.

Statius lib. 6. Thebaidos.

——— *Qualis Berecynthia mater*
Dum circa parvum jubet exultare Tonantem
Curetas trepidos; illi certantia plaudunt
Orgia, sed magnis resonat vagitibus Ide.

Horat. 1. Carm. Od. 18.

——— *Sæva tene cum Berecynthio*
Cornu tympana. ———

Beregra, Prætutiorum in Ital. op. Ptolemæus mendosè Βερέβρα vocat. Opidani Plinio 3. 13. *Beregrani*. Et in lib. Frontini de coloniis est *Beregranus ager*. Situs ejus incertus est, nisi quod Ptol. inter Interamniam id habeat, & Asculum, Hadriamque, & Plinius quoque in mediterraneis recenseat.

Berenguria, Richardi Anglorum regis uxor, filia Garsiæ, Navarræ regis. Polyd. lib. 14.

Berengarius, Forojuliensis dux, Imperator ab Italis creatus. Blondus lib. 2. Dec. 2. Luithprand. lib. 1. cap. 6.

Berengarius, tempore Leonis 9. Pontificis An. Dom. 1049. vir pietate, & eruditione clarus, Andegavensis Ecclesiæ Diaconus, qui quum videret Pontificios Doctores quam plurimos ingenti fastu Transubstantiationis fundamenta sternere, quod mentem Augustini, & aliorum veterum non intelligerent, sed sacramentales, & hyperbolicas nonnullas locutiones ad novum sensum inducendum detorquerent, veram sententiam ex Orthodoxo consensu repetitam his corruptelis opposuit, & verbo Dei, testimoniisque vett. Theologorū refellere conatus est, scriptis etiam, & evulgatis libris, ut pii in verâ doctrinâ confirmarentur.

Berenice, vel *Beronice*, quo nomine mulieres plures fuere. *Prima*, Ptolemæi Lagi uxor, & mater Philadelphi, rarâ mulier formâ, & viro dilectissima, cujus Theocritus meminit. Quomodo hæc maritum inter aleæ lusum ferentem sententiam de capitibus hominum temerè corripuerit, Ælianus Var. Hist. 14. 43. refert. Super quo loco ejus, corruptus enim ex parte est, videndus Janus Rutgersius est, lib. 1. Var. Lect. cap. 6. 2. *Altera* Ptolemæi Philadelphi & Arsinoes Reginæ filia, cujus capillum inter sidera Conon Mathematicus figmento, gratiam Regis Euergetæ mariti aucupatus, retulit. De quo crine Callimachus elegiam composuit, conversam posteà à Catullo, cujus hoc est

E Bereniceo vertice cæsarem

Tertia Herodis Ascalonitæ filia, Agrippæ fratris uxor. Juvenalis Sat. 6.

——— *Deinde adamas notissimus, & Berenices*
In digito factus pretiosior, hunc dedit olim
Barbarus incestæ, dedit hunc Agrippa sorori,
Observant ubi festa mero pede Sabbata reges,
Et vetus indulget senibus clementia porcis.

Berenice siquidem hæc nudipes, & capillos rasa venit Hierosolymam, Deo vota pro salute solutura, Jos. lib. 2. Belli Judaici, & Egesippus. *Quarta* Herodis, Antipatri filii ex Salome sorore, neptis, Aristobuli, Herodis ejusdem filii, uxor. *Quinta* Græcorum fuit *Berenice*, *Callipatra*, quemadmodum Pausanias scribit, cognominata; spectatrix certaminum Gymnicorum præ reliquis omnibus mulieribus sola, quòd & mater, & soror, & filia esset Olympionicarum, veluti Plinius retulit, lib. 7. cap. 41. Val. Max. lib 8. cap. ult. *Berenicæ*, inquit, *contigit, quod nulli alii mulieri, ut Gymnico spectaculo interesse contigerit.*

Berenice, aliis *Beronice*, civitas à Pyrrho juniore condita: altera à Philadelpho Ptolemæo; tertia in Troglodytis; quarta quæ prius dicebatur *Chius*; quinta in Ciliciâ; sexta, quæ prius *Hesperis*. Est & alia circa Syriam, quam *Pellam* vocant. Steph.

Berenicida, pars tribûs Ptolemaidis. Steph.

Berenicis, tractus Africæ Cyrenaicæ, qui est circa Berenicen urbem. Lucan. lib. 9.

——— *Nam quicquid pulvere sicco*
Separat ardentem tepidâ Berenicida Lepti,
Ignorat frondes. ———

Berentheates, Arcadiæ flu. qui in Alpheum infunditur: in ejusdem ripâ est Berenthe op. Pausan.

Beres, urbs Thraciæ. Steph.

Beretbis, Æthiopiæ vicus circa Nili plagam Orientalem. Ptolomæus.

Beretra, vide *Beregra*.

Berex, gens inter Indiam, & Æthiopiam. Steph.

Berge, urbs aut vicus Thraciæ, ex quâ natus est Antiphanes Comicus; unde proverb. Βεργαΐζειν pro *nihil veri dicere*. Steph. Incola *Bergæus*. Hesych. Βεργαῖος, ὁ Ἀντιφάνης Βέργαιος.

Bergepolis, urbs Abderitarum. Steph.

Bergidum, urbs Hisp. Ptol. *Berdan* vulgò dicitur.

Bergintrum, vel *Bergnitrum*, Anton. hodiè est cœnobium D. Bernardo sacrum, idque in summo vertice Graiarum Alpium, ut prodit Simlerus.

Bergion, & *Albion*, fratres, Gigantes, & filii Neptuni, qui cum Herculi Rhodani ostia trajicere paranti vi obsisterent, à Jove imbre lapideo sunt interempti. Melâ lib. 2.

Bergistani, Hisp. pop. Livio.

Bergium, Germ. urbs. Ptol.

Bergomum, opidum Italiæ Transpadanæ. Plin. 3. 17. ex Cluverii recensione. *Orobiorum stirpis esse Comum, atque Bergomum, & Licini forum, & aliquot circa populos, auctor est Cato, sed originem gentis ignorare se fatetur, quam docet Cornelius. Alexander ortam è Græciâ interpretatione nominis, vitam in montibus degentium, in hoc situ interiit opidum Orobiorum Barra, unde Bergomates Cato dixit ortos, etiam nomine prodente, esse altius quam fortunatius sitos.* Hæc ille. Scilicet *Bergomatium* etiam nomen prodebat eos altè, i.e. *in monte esse sitos*. *Berg* quippe etiamnum Germanis est *mons*. *Home* vero Anglis *domicilium*. Vide Cluverium Ital. Ant. lib. 1. cap. 25. & Germ. Ant. lib. 1. cap. 7.

Bergula, Thraciæ urbs. Ptol. Βεργύλαι Cedreno, qui illud quoque *Arcadiopolin* nominatam tradit. *Bergas* hodiè Mercatori.

Bergusia, Ilergetum urbs in Hisp. Tarrac. in Pyrenæis. *Petrus* hodiè dicitur Vatterio, & Beuthero. Livius & Stephanus *Bargusios* populos habent. Est & urbs in Gall. Narbon. Anton. in Itin. *Burgoia*.

* *Beria*, filius Aser. Gen. 46. qui 1 Par. 7. *Baria* dicitur. Filius item Ephraim. 1 Par. 3. Lat. *in malo*, sive *in clamore*, aut *in alulatione*, vel *in pastu*.

Berillus, Bostreoæ urbis Arabiæ præsul, cum plura rectè pro religione scripsisset, ad extremum omnia corrupit, peregrina quædam adducens. Quare præsules non pauci convenere disceptationis gratiâ; inter quos Origines ita errorem ejus consuluravit, ut redire eum ad sanitatem compulerit. Euseb. lib. 6.

Beriasona, op. Insubriæ ad Ticinum flu. *Belinzona* hodiè dicitur.

Beripara, Thraciæ op. Procop.

Beris, sive potius *Baris*, Armeniæ mons, in cujus vertice quidam falso arbitrati sunt veteres multos tempore diluvii servatos, ibique Noe Arcam applicuisse. Item Cappadociæ flu. Arrian. in Periplo.

Bernama, Hedetanorum in Hisp. op. Ptol.

Bernardus, Burgundus circa 22. ætatis suæ annum sub Abbate Stephano, qui tertius fuit in Cœnobio Cisterciensi paulo ante instituto, una cum 30. sociis monasticam vitam egit. Deinde vero Claravallensi Cœnobio tunc primum Roberti viri illustris impensa constructo annos 36. præfuit. Edidit commentarios in Cantica, Considerationem divinæ contemplationis ad Eugenium Pontificem, varias insuper epistolas. Sermones etiam in diebus solennibus habitos. Volat. Nullos habuit præceptores præter quercus & fagos. Hinc proverb. *Neque enim Bernardus vidit omnia.* Nec mirum, cum incidit in fatalia illa tempora, quibus literis omnibus ferè bonis spissa nox incubuit. *Vir dignissimus meliori ævo, qui vel in tantis tenebris veritatis lucem salutarem aspexit, vicesque suas sæpe deploravit*, uti loquitur Mortonus in Causa Regia, cap. 3. sect. 7. Librum ejus *de Gratia & libero Arbitrio* plurimùm laudat Vossius; *Qui præconio nostro non indiget, cum in deliciis esse omnibus soleat qui Catholicam sententiam sequuntur.* Ita ille Hist. Pelag. lib. 1. cap. 21. *Bernardum*, vero Monachi Cluniacenses dictum volunt, quasi *bonum nardum*; alii quasi *Hard-child*. Germani ab *urso* dici volunt, qui illis *Bern* dicitur, ut respondeat τῷ *Arthur*. Aliis dici videtur, qu. *filialis indoles*: Sic *Bernher*, *Lord of many children*. Camdenus.

Bernava, op. Hisp. Tar. non procul à Cæsareâ Augustâ, vulgò *Beauvar*.

Beracases, pop. Rhætiæ, quorum urbs *Bern* Ortelio dicitur, qui valde fallitur, cum Berna urbs sit Helvetiorum inter Salodoram & Friburgum urbes sita, apud fines Equestrium, longissimè à finibus Rhætorum distans. Hæc urbs ad fœdus Helveticum admissa An. Dom. 1353.

Beroa, op. Thessaliæ. Cic. in Pisonem.

Berodach, rex Babyloniorum. 2 Reg. 20. qui Isa. 39. dicitur *Merodach*.

Beroe, anus Epidauria, & nutrix Semeles, cui se Juno assimulavit, cum pellici persuadere vellet, ut muneris loco à Jove peteret, ut talis tantusque secum rem haberet, qualis quantusque solebat cum uxore. Ovid. Met. 3.

Ipsaque erat Beroe Semeles Epidauria nutrix.

Item Dorycli uxor. Virg. Æn. 5.

Fit Beroe Ismarii conjux longæva Dorycli.

Item Nympha Penei, filia Oceani, soror Cliûs. Virgil. 4. Georg.

Clioque & Beroe soror Oceanitides ambæ,
Ambæ auro, pictis incinctæ pellibus ambæ.

Berœa, urbs Macedoniæ à Pherone conditore dicta, mutato ph. in b. vel è Berœâ filiâ Beteris, qui Macedonis filius fuit. Hujus mem. B. Lucas Act. Ap. 17. *Veria* hodie, teste Sophiano. Sic enim Græculi hodierni pronunciant. *Boor* Turcis uti author est Leunclavius. Lucianus in Asino. Ἐρχόμεθα ἐς πόλιν Μακεδονίας Βέρροιαν μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον. Item Syriæ urbs à Seleuco Nicanore Rege Syriæ & Babyloniæ condita. Alias *Beroe*. Steph. Gyllius & Choniates *Aleppo*, vel *Chalepolim* vocant. Pop. *Beræenses*.

Beromi, civitas. 2 Reg. 23. quæ 1 Par. 11. dicitur *Baurumites*, Lat. *filius caloris*, vel *indignationis*, aut *puritas*, sive *frumentum indignationis*, vel *fugiens aquam*.

Beronice, vide *Berenice*.

Berosus, Græce Βηρωσσός, historicus. De ætate ejus non convenit inter omnes. Mosi æqualem statui à nonnullis ait Caspar Barthius Adv. lib. 51. cap. 7. quam sententiam jure, ut ineptissimam damnat. Claudius Verderius suâ in Annianum Berosum censurâ, vixisse ait paulo ante principatum Alex. Magni. Hoc unde astrui possit non video; sed tamen Alexandri ætate vixisse, lego apud Tatianum oratione adversus Gentes. Verùm addit idem Tatianus eum historiam suam dicasse Antiocho ei, qui tertius fuit ab Alexandro. Meminere ejus plurimi veterum, eosque inter Vitruvius lib. 9. cap. 9. Tertul. in Apol. cap. 19. & Scriptor Chronici Alexandrini, pag. 48. Condidit Babylonica, sive Chaldaica tribus libris, promiscuè enim his nominibus utuntur veteres. Nec res solum Assyrias, seu Chaldæas, sed etiam Medicas libris istis complexus fuit. Agathias lib. 2. ubi numeratur cum Athenocle & Simacho τοῖς τὰ ἀρχαιότατα τῶν Ἀσσυρίων τε καὶ Μήδων ἀναγραψαμένοις. Ex eo opere præclara quædam fragmenta conservavit nobis Flavius Josephus lib. 1. contra Apionem, quorum aliqua luculentis notis illustrat Jos. Scal. in Append. operis de Emend. Temp. Habemus & aliud fragmentum apud eundem Josephum lib. 1. Antiquit. cap. 5. Sed Annii Berosus ejusdem est farinæ, ac sunt ejus Megasthenes & Archilochus; ut insanum sit, velle ex quisquiliis istis ac nugis mendacibus metiri magnum illum Berosum, cui *ob divinas prædictiones Athenienses publicè in gymnasio statuam inaurata lingua posuere*, ut auctor est Plin. lib. 7. cap. 37. Et tamen, quod mirere, V. Cl. Dionys. Gothofredus præfatione suâ in Antiquæ Hist. authores, historiarum studiosos cognitionem earum haurire jubet, non ex decimâ, ut ait, lacunâ, sed ex illo Annii Beroso, Manethone & Metasthene. Vide Voss. Hist. Gr. 1. 13.

Berosus,

Berosus, collis Taurorum tres habens fontes sine remedio, & sine dolore mortiferos. Plin. 2. 103.

Beroth, una mansionum filiorum Israel in deserto Deut cap. 10. Item civitas Hevcorum, Jos. 9. non longe ab Hai. Item nomen urbis. 2 Reg. 8. Lat. *putei*, sive *explanationes*, aut *in luminibus*.

Berothea, terminus terræ Israeliticæ. Ezech. 46.

Berresa, op. Æthiopiæ. Plin. 6. 29.

Bersa, rex Gomorrhæ. Gen. 14.

Bersabea, vide *Bathsheba*.

Bersabee, vide *Beersheba*. Hesychius. Βηρσαβεὲ, μήτηρ Σαλωμῶντος, καὶ τόπος ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Παλαιστίνης.

Bersabora, urbs populosa, ampla, & munitissima. Zosimus. *Pyrisaborum* vocat eam Ammianus : circa Naarmalcham amnem sita est.

Bersane, vidua ab Alex. Magno adamata. Diodor.

Bersilia, Sarmatiæ Europææ regio. Hist. Miscell. lib. 19.

Bersima, Mesopotamiæ urbs. Ptol.

Bersinum, vel *Belsinum*, Gall. urbs, 12. m. p. à Lugduno distans. Aoron.

Berta, Besantiæ reg. in Macedoniâ urbs. Ptol.

Bertha, Baldwini Comitis Hollandiæ uxor, quam Philippus rex Francorum duxit.

Bertinum, urbs Marchiæ Brandenburgensis. Munster.

Bertiscas, Macedoniæ mons. Ptol.

Bertisum, Thraciæ op. Procopius.

Bertrada, Fulconis uxor, quam thoro sibi copulavit postea Philippus Francorum rex.

Bertulphus, Merciorum rex, ab Egeberto Anglorum rege domitus.

Berubium, promuntorium Albionis. Ptol. *Dumis Eei*, uti tradit Buchananus. *Dume* Hectori Boetio, promuot. Scotiæ in orâ orientali.

Beruna, Italiæ civitas. Steph. quæ postea *Verona*.

Berytus, Phœniciæ urbs, quam Dionysius vers. 911. χ... ἱερὴν vocat, & Geographus, sub Constantio & Constante Impp. πόλιν λίαν τρυφερήν. Justiniani temporibus legum studiis celeberrima fuit, unde Nonnus Dionysiacôn lib. 41.

Βερόης βιότοιο γαληναίοιο τιθήνη.

Vide Gothofredum ad Geographum prædictum, & Casp. Barthium ad Zachariam Mitylenæum p. 244. vulgò *Barutum* vocant. Civis *Berytius*. Suidas. Βηρύτιος, ὁ ἀπὸ πόλεως Βηρυτοῦ. De nomine sic Stephanus Ἐκλήθη δὲ διὰ τὸ ὕδωρ ἔχειν. Βὴρ γὰρ τὸ φρέαρ παρ' αὐτοῖς. Ἱστορεῖ δ' ἐν πρώτῃ τῶν ἐξ ὧν Βηρυτ Φοίνικας ὀνομάζειν, ἀφ' οὗ καὶ τὴν πόλιν, ὡς Ἑλλάδιός φησι. En *Beryti* nominis duas origines ; unam ex באר *Beer*, vel *Ber* i. e. *puteum*, quod vocabulum Phœnices commune habuere cum Ebræis ; alteram ex בירות *Beryth*, i. e. *robur*. Nam *Beryth*, est pro *Abiryth* ex אביר *abir*, quod *validum* sonat. Est etiam *Berytus*, urbs Arabiæ *Diospolis* prius dicta. Steph.

Barzellai, qui & *Barzillai* dicitur, nomen viri divitis, qui Davidem traduxit Jordanem. 2 Reg. 17. Pater item Adrielis generi Saul. 2 Reg. 21. Lat. *ferreus*, vel *filius despectûs*.

Besa, fons Thessaliæ inter Ossam & Olympum. Strabo lib. 8. Sed in emendatis exemplaribus legitur *Bisa*, Βίσσα est nomen tribûs in agro Attico. Idem lib. 9.

Besadæ, Indiæ extra Gangem pop. Ptol. qui apud eundem *Plada* dicuntur ; sic enim ille. Μεθ' ἣν ὑπὲρ τὴν Μαιανδρον Πλάδαι. Καλοῦνται δὲ οὗτοι τῆς Βησάδας, οἱ γὰρ κολοβοὶ καὶ πλατεῖς, καὶ δασεῖς, καὶ πλατυπρόσωποι, λευκοὶ μέν τοι τὰς χροιάς.

Besai, nomen viri. 2 Esdr. 7. i. e. *conculcatio*, vel *despectus*.

Besaro, urbs Hisp. Bæt. quæ inter stipendiarios numeratur. Plin. 3. 1.

Besbicus, parva insula circa Cyzicum. Steph.

Besec, nomen viri. 1 Esdr. 4.

Bescia, urbs Ausonum. Steph. Ambr. Leo putat eam in Samnio fuisse, sed eâ deletâ, civium reliquias transmigrasse in locum propinquum, & opidum condidisse, quod hodiè *Vesciano* vocatur. Est autem hoc opidum in confin. Hirpinorum, & Campanorum, prope Nolam.

Besecath, civitas in tribu Judæ. 4 Reg. 22. quæ & *Bascath* dicitur. Lat. *massa*, sive *inflatio*, aut *in angustiâ*, vel *in effusione*.

Beseleel, qui & *Bezaleel*, filius Uri. Exod. 31. 2. Lat. *in umbrâ Dei*.

Beselam, nomen viri. 1 Esdr. 4. Lat. *in pace* vel *in retributione*, sive *decoctio eorum*.

Besidiæ, Brutiorum op. Liv. lib. 30. Gabr. Barrius putat idem à Stephano *Bescia* dici & hodiè *Besidiano*.

Besippo, vel *Bessipo*, Hisp. Bæticæ portus, & op. non procul à Mellariâ urbe, patria Pomponii Melæ, ut ipse testatur lib. 2. cap. 6.

Besodia, nomen viri. Neh. 3. 6. Lat. *in secreto* vel *in consilio Domini*.

Besor, nomen torrentis in reg. Palæstinorum. 1 Reg. 30. Lat. *Evangelizatio*, sive *incarnatio*, aut *in bove*, vel *in muro*.

Bessa, civitas Phocidis. Item arx in Peloponneso. Strab. Item urbs Locrorum, quæ & *Besa*. Steph.

Bessara, civitas Assyriæ. Ptol.

Bessarion, Cardinalis doctissimus sub Eugenio 4. Ejus tanta fuit liberalitas erga doctos viros, ut ejus domus artium liberalium officina diceretur ; nec minus ipse in literis versabatur ; Platonem imprimis observabat, in cujus defensionem commentarios edidit contra Trapezuntium Peripateticum. Volater.

Bessas, sive *Besas*, idolum Abydi in extremâ Thebaidos parte, quod oracula quondam dabat. Ammian. lib. 19.

Bessi, pop. Thraciæ non procul à Ponto, Strymonem lævo latere incolentes. Plin. 4. 11. rapto ac latrociniis victitantes. Ovid. Trist. 3.

Vivere quam miserum est inter Bessosque Getasque.

Idem alibi.

Sauromata cingunt fera gens, Bessique Getaque.

Val. Flac. lib. 2. Argonauticôn.

——— *Immanes quos sternere Bessi,*
Nec Getica potuere manus, aut æquoris iræ.

Claudianus de Consul. Mallii

Quicquid luce procul venas rimata sequaces
Abdita pallentis fodit solertia Bessi.

Paulinus ad Nicetam Dacorum episcopum, qui Bessos ad Christianam fidem convertit

Et suâ Bessi nive duriores,
Nunc oves facti. Idem ibidem.
Nunc magis dives pretio laboris,
Bessus exultat, quod humi manuque
Ante quærebat, modo mente cœlo
Colligit aurum.

Bessus, Bactrianæ reg. præfectus, Darium interfecit. Diodorus.

Bessyga, emporium Indiæ. Steph. Unde *Bessygicæ* populi, humanis carnibus vescentes, & amnis *Bessygas*.

L. Bestia, in juratione Catilinæ memoratur à Sallustio. Præturam petens repulsam tulit, & paulo post ambitûs damnatus est. Cic. Philip. 2.

Beta, urbs in sinu Æthiopico, Arabiæ latere, Plin. 6. 29.

Betagon, Βηταγὼν ὁ Κρόνος ὑπὸ Φοινίκων. Verba sunt Etymologi, in quibus illum egregiè falli putat vir magnus de Ph. Colon. lib. 2. cap. 14. Neque enim usquam ulla mentio Dei cujusquam sic nominati, præterquam in Phavorino, qui sæpe hunc sequitur κατὰ λέξιν. Itaque corruptum videtur pro *Bethdagon*. Vide Virum doctissimum loco citato.

Betasi, pop. Belgii in Brabantiâ, teste B. Rhenano, quorum tractus *Beelandt* appellatur, & vicus *Beets*, teste Pet. Divæo ; nomen antiquum referre videtur. Alii horum urbem Bethuniam in Artesiâ esse volunt.

Betarmones, ab Homero Corybantes sic dicti, in Odysseâ. Βηταρμόνες, ὀρχησταὶ οἱ διὰ τῶν ποδῶν ὀρχούμενοι ἀπὸ τοῦ ἡρμοσμένως βαίνειν.

Bete, civitas. 2 Reg. 8. Lat. *fiducia*, aut *in lirtione*.

Beten, urbs in tribu Aser. Jos. Ant. 19. Lat. *venter*, sive *terebinthus*.

Bethabara, locus trans Jordanem Jo. 11. *domus transitûs*, aut *iræ*, vel Syriacè *frumenti*.

Bethacharam, nomen vici. Neh. 3. 14. Lat. *domus vineæ*, sive *domus cognitionis eorum*.

Bethacarma, vicus inter Jerusalē & Thecue in monte situs.

Bethanath, civitas in tribu Nephthali. Jos. 19. Lat. *domus cantici*, *responsionis* vel *afflictionis*.

Bethania, villa in latere montis Oliveti. Mat. 21. ubi

 Jesus

Jesus Lazarum suscitavit. Joan. 11. distans ab Hierosolymis stadiis quasi 15. Lat. *domus obedientiæ*, vel *afflictionis*, aut *domus cantici*, sive *domus gratiæ Domini*.

Bethanoth, civitas in tribu Judâ. Jos. 15.

Betharaba, i. e. *domus planitiei*, vel *suavitatis* aut *fide jussionis* vel *vespertina*, vel *salicis*, civitas in tribu Juda. Jos. 15. Alia in tribu Benjamin. Jos. 18.

Betharam, civitas in tribu Gad. Jos. 13. Lat. *domus celsitudinis*, *prægnantium*, vel *montium eorum*.

Betharamphtha, ab Herode tetrarcha Galilææ Julia dicta fuit. Eadem fortasse cum *Betharam*.

Bethaven, urbs in tribu Ephraim. Oseæ 4. i. e. *Domus vanitatis*, *doloris*, *fortitudinis*, vel *iniquitatis*.

Bethazmoth, civitas. 2 Esdr. 7. i. e. *domus fortitudinis mortis*.

Bethbera, civitas à Gideone expugnata Judic. 7. Lat. *domus filii ejus*, sive *domus electa*, aut *domus puritatis*, vel *frumenti ejus*.

Bethberai, civitas. 1 Paral. 4. quam inhabitaverunt posteri Simeonis, i. e. *domus creatoris mei*, *sanitatis*, vel *pinguedinis*, vel *electionis meæ*.

Beth-besse, urbs in deserto. 1 Macch. 9. Lat. *domus confusionis*, vel *erubescentiæ*.

Beth-char, urbs juxta quam filii Israel percusserunt Philisthæos. 1 Reg. 7.

Bethdagon, civitas in tribu Judæ. Josue 13. Item alia in tribu Aser. Jos. 16. i. e. *domus frumenti* vel *piscis*.

Bethel, i. e. *Domus Dei* urbs in tribu Benjamin sic primum dicta à Jacobo. Eadem & Luz dicta. Gen. 28. Est & nomen montis. 1 Reg. 33. Benjamin eam *Sargoreg* vocat. Suidas. Βαιθὴλ, θεῖος οἶκος. Hesychius. Βαιθὴλ, οἶκος Θεοῦ.

Bethemec, i. e. *domus vallis* vel *profunditatis*, civitas in tribu Aser Jos. 16.

Bether, i. e. *divisio*, vel *in turture*, aut *in exploratione*, vel *in contemplatione*, nomen montis Cantic. 2.

Bethesda, i. e. *domus effusionis*, locus, ad quē aquæ pluviales confluebant, nomen piscinæ. Joan. 5. Aliis בית־חסדה *Beth-hhesda* h. e. *domus misericordiæ*.

Beth-gader, i. e. *domus muri*, vel *maceriæ*, locus. 1. Par.

Beth-gamul, civitas in terrâ Moab. i. e. *domus retributionis* sive *ablationis*, aut *cameli*.

Beth-hagla, i. e. *domus festivitatis*, vel *revolutionis ejus*, civitas in tribu Judæ. Jos. 15. & in tribu Benjamin Jos. 18.

Beth-hanan, i. e. *domus misericordiæ*, *gratiæ*, vel *doni*, nomen civitatis. 3 Reg. 4.

Beth-hara, Galilææ op. non longè à mari Tiberiadis. Julia ab Herode dicta, ut scribit Hieronymus. Ἰουλίας Ptol.

Betharga, Mediæ op. Ptol.

Bethia, filia Pharaonis, uxor Mered. 1 Par. 4. i. e. *domus*, *filia*, vel *mensura domini*.

Beth-jesimoth, i. e. *domus desolationum*, *repositionum*, vel *nominationum*, urbs in campestribus Moabitarum, quæ forte cecidit filiis Reuben. Ezech. 25. Jos. 13.

Bethlebaoth, i. e. *domus leænarum*, aut *domus cordis literæ*, vel *signi*, sive *domus venientibus*. civit. in tribu Simeon. Jos. 19.

Bethlehem, i. e. *domus panis*, vel *belli*, duarum urbium nomen, una in tribu Zebulun. Jos. 19. Ex quâ erat Abessam judex. Judic. 12. Alia in tribu Judæ, civitas David, è quâ fuit Levita, cujus uxorem barbarè illicito concubitu necarunt Gabaonitæ. Jud. 19. Hæc fuit patria Jesu Christi, Mich. 5. Matth. 2. olim *Ephrata* dicta. Vide Hieron. In locis Ebr. Vocatur & *Civitas David*. Lucæ. 2.

Beth-leptophon, Toparchia quædam in Judæâ. Jos. bell. Jud. lib. 5.

Bethmancha, civitas Cananitica, ad quam usque prosecutus est Joab perduellem Scheba. 2 Reg. 20. Lat. *domus compressa*, *contrita*, vel *fixa*.

Bethmaon, civitas in terrâ Moab. Jer. 48. Lat. *domus habitaculi*, vel *domus ex peccato*.

Bethmarchaboth, civitas in tribu Simeonis, Jos. 17. Lat. *domus quadrigarum*, sive *amaritudinis extinctæ*.

Bethnemra, civitas quam ædificarunt filii Gad. Num. 32. i. e. *domus pardi*, *rebellionis*, *amaritudinis*, aut *commentationis*.

Betholeme, una ex 10. Judææ toparchiis. Plin. 5. 14.

Bethoron, civitas Cananitica, quæ ductâ sorte tribui Ephraim contigit. Jos. 16. Levitis concessa. Jos. 21. Est & superioris simul & inferioris *Bethoron* passim in scripturis mentio. Vide Jos. 16. 18. Lat. *divisio*, sive *in exploratione ipsius*, vel *filia cantici*.

Bethpeor, i. e. *domus hiatûs*, sive *aperturæ*, nomen civitatis. Jos. 13. Aliis *Bethphegor*.

Bethphage, villula in monte Oliveti. Luc. 19. Lat. *domus oris vallium*, sive *domus ficuum præcocium*.

Bethphaleth, sive *Bethpheleth*, civitas in tribu Judæ. Jos. 15. i. e. *domus liberationis*, sive *expulsionis* aut *vomitûs*.

Bethpherez, civitas in tribu Issachar. Jos. 19. Lat. *domus divisionis*.

Bethrapha, filius Esthon. 1 Par. 4. i. e. *domus sanitatis*, *medicinæ*, aut *laxationis*.

Bethsabe, vide *Bathsheba*.

Bethsaida, civit. Galilææ sita in litore maris Genesareth, ex quâ Petrus, Andreas & Philippus Apostoli. Math. 11. Lat. *domus venatorum*, *insidiantium*, *frugum*, vel *cibariorum*.

Bethsan, urbs tribus Manasse Jos. 17. cujus situm habes 3 Reg. 4. quæ Stephano & Joseph. Ant. 5. 14. *Scythopolis* appellatur. Lat. *domus dentis*, *eboris*, *mutationis* vel *dormitionis*. In hâc corpus Saulis suspendebant Philistini. 1 Reg. ult. Hieron. in Qu. Ebr. duas urbes hujus nominis fuisse refert.

Bethsera, locus Palæstinæ. Jud. 7. i. e. *domus deviationis*, *extensionis*, aut *spinæ*.

Beth-semes, i. e. *domus Solis*, vel *ministerii*, ante Abel dicta. 2. Par. 28. Civitas sacerdotalis in tribu Judæ. Jos. 15. posteà Levitis assignata. Jos. 21. In quam reducta est Arca à Philistinis capta. 1 Reg. 6. In edit. Romanâ Βαιθσαμύς, Βαιθσάμα v. Josepho, cui κώμη τις ἦν τῆς Ἰούδα φυλῆς. Hic clades fuit hominum plus quinquaginta millium, quia Arcam temerè apertam curiosius introspexerant, quòd Deus non solum plebeiis, sed & Levitis sub pœnâ mortis interdixerat. Num. 4. 20. Hæc ex vulgi sententiâ, à quâ tamen non dissimulabo me esse remotissimum, ut qui cum Josepho sentiam non nisi septuaginta Bethlemitas fuisse cæsos. Is enim ita habet Ant. lib. 6. cap. 2. Ὀργὴ δὲ καὶ χόλος τοῦ Θεοῦ μέτεισιν, ὥστε ἑβδομήκοντα τῶν ἐκ τῆς Βεθσάμης κώμης ἐκ ὄντας ἀξίους ἅψασθαι τῆς κιβωτοῦ. ἱερεῖς γὰρ οὐκ ὄντες, καὶ προσελθόντας αὐτῇ βαλὼν ἀπέκτεινε. Vide Bochartum sententiam hanc fusè & solidè confirmantem de An. Bibl. Part. prior. lib. 2. cap. 36. Josephum quoque sequuntur Hieronymus in Quæstionibus Ebr. Rupertus, Isidorus, Lyra, & Abulensis qui 70. tantum percussos fuisse statuunt. Est & alia *Bethsemes*, in tribu Nephthalim Jos. 19. à quâ pristinos habitatores non potuit expellere tribus prædicta. Judic. 1. Numeratur & alia præterea in sorte filiorum Issachar.

Bethsimoth, civitas, quæ & *Bethjesimoth* Jos. 12. i. e. *domus desolationum*, *repositionum*, vel *nominationum*.

Bethsua, vide *Bathsheba*.

Bethsur, civitas montana in tribu Judæ. Jos. 15. Lat. *domus rupis*, *fortitudinis*, *plasmationis*, *obsidionis* vel *vinculi*.

Bethtaphua, civitas in tribu Judæ. Jos. 15. i. e. *domus pomi*, vel *inflationis*.

Bethul, i. e. *virgo*, civitas in tribu Simeonis. Jos. 19.

Bethulia, nomen civitatis. Judith. 6. i. e. *virgo Domini*, aut *domus parturiens Dominum*.

Beth-zachara, i. e. *domus memoriæ*, nomen civitatis. 1 Macchab. 6.

Betonim, i. e. *ventres*, vel *terebinthi*, civitas in tribu Gad. Jos. 13.

Betulo, Hisp. op. & flu. cujus irrigatione ager Barcinonensis lætissimus est. Pomp. lib. 2. Opidum hodiè *Beson* dicitur. long. 17. 50. lat. 41. 02.

Betunica, Hisp. urbs circa Asturicam. Antoninus.

Beturia, regio Hisp. Plin. 3. 1.

Betusa, Mesopotamiæ juxta Tigrim op. Ptol.

Bezabde, Assyriæ urbs, quam veteres *Phœnicen* appellarunt, teste Ammiano.

Bezek, i. e. *fulgur*, sive *in compedibus*, Chananææ urbs regia. Judic. 1.

Bezeni, Galatiæ gens. Ptol.

B I.

Biana, Arabiæ Fel. op. Ptol.

Biandina, Laconiæ op. Ptol. *Prignico* Mario Nigro.

Bianor, cognomento *Ocnus*, Tiberis & Mantûs filius, qui Mantuam condidit. Virgil. Eclog. 9.

Namque

——— *Namque sepulcrum*
Incipit apparere Bianoris.

Cato libro *de Originibus. Mantua suo conditore Ocno Bianore est, Thuscorum rege, illustris.* Fuit item unus ex Trojanis Principibus, qui cum Oileo aurigâ ab Agamemnone interemptus est. Hom. Iliad. 11.

Bias, Amythaonis fil. Argivorum rex. Pausanias lib. 2. Item fluvius juxta Coronem op. Pausanias in Messenicis sive libro 4. ubi de Corone. Προελθόντων δὲ ὡς πολὺ, Βίας ἐν ἰδίᾳ ποταμὸς ἐς θάλασσαν ἐσβάλλει, λέγουσι δὲ αὐτὸν λέγειν τὸ ὄνομα ἀπὸ Βίαντος τοῦ Ἀμυθάονος.

Bias, Teutamidæ fil. Philosophus Prienæus, unus ex 7. Græciæ sapientibus, & civium suorum princeps, quos din adversus pericula tutatus est, sed captâ tandem patriâ, cum universi fugerent, rerum pretiosissimarum sarcinulis onusti, ipseque interrogaretur, cur ex bonis suis solus nihil secum ferret, respondit, *Omnia bona mea mecum porto*, eruditionem & sapientiam intelligens.

Biasari, Indiæ populi. Vide *Abisari.*

Biatia, Hisp. op. Ptol. vulgo *Baeza.*

Bibacta, insula circa Indi ostia. Arrianus.

Bibaculus, Cremonensis, ab Eusebio cum Catullo inter poetas Jambicos ponitur, cujus meminit Quinctilianus. Est & alter cujus Cæsar meminit in Commentariis.

Bibacum, Germ. urbs. Ptol. *Bibrach* Villanovano. long. 31. 41. lat. 48. 00.

Bibaga, Indiæ ins. ostreis & conchyliis referta. Plin. 3. 21.

Bibali, Hisp. Tarracon. pop. Ptol. quorum op. *Fomillum* dicitur.

Bibasis, Indiæ flu. in Indum se exonerans. Ptol.

Bibastus, urbs Thraciæ. Steph.

Biberius, Tiberii agnomen, ob nimiam vini aviditatem.

Bibiana, virgo Romana & martyr sub Juliano. Volater.

Bibiscum, op. Gall. Narbon. ad lacum Lemanum. *Vivis* hodie, teste Simlero.

Bibium, Liburniæ urbs. Anton. *Beligraz* Simlero.

Biblia, uxor Duilii, qui primus Romæ navali certamine triumphavit; tantæ pudicitiæ, ut illo seculo pro exemplo fuerit, quo impudicitia monstrum erat non vitium. Alii *Billiam* vocant. Vide *Duillius.*

Biblina, reg. Thraciæ, unde *Biblinum vinum*, quod alii à *Biblâ* vite dictum volunt. Demus vero Delius Naxium interpretatur, quoniam Biblus Naxi flu. sit. Suidas. Βίβλινος οἶνος, εὐγενής· ἀπὸ Βιβλίνων ὀρῶν καλουμένων Θρᾳκίας ἀμπέλου. Hujus vini meminit Hesiodus. Ἔργ. β.

Εἴη πετραίη τε σκιὴ καὶ Βίβλινος οἶνος.

Ubi Moschopulus. Βίβλος (ὡς φασὶ) ποταμὸς, ὃ ἐστιν Θρᾴκης. Hesychius. Βίβλινος οἶνος, καὶ γένος ἀμπέλου ἐν Θρᾴκῃ, καὶ ὁ Ἰταλικὸς οἶνος.

Bibliolathas, Didymus appellatus, quod ter mille quingentos libros conscripsit. Rhod. lib. 19. cap. 9.

Biblus, Naxi flu. Steph. Vide *Biblina.*

Bibonum, opidum ad Nicrum flu. *Bebelingen*, ut aliquibus videtur. Rhenano autem *Pebenhausen* est op. in Ducatu Wirtenbergensi. Pop. *Bibenses* in Inscriptione antiquâ.

Bibracte, Heduorum op. in Gall. longe maximum, & copiosissimum olim fuit; In quo totius Gall. concilium Cæsar induxit, Jus dixit & sæpe hyemavit vulgo *Beurect.*

Bibrax, op. Gall. Belg. in finibus Suessonum. long. 25. 50. lat. 48. 48. *Brain*, teste H. Leodio, vel *Bray* H. Stephano, op. Comitatûs Retelens. *Bresne* Vigenereo.

Bibroci, pop. Angliæ in Bercheriâ reg. apud Windesoram. Camdeno *The Hundred of Bray.*

Bibulus, collega Julii Cæsaris in consulatu, in quem extat hoc distichon à Suet. relatum.

Non Bibulo quicquam nuper, sed Cæsare factum est.
Nam Bibulo fieri consule nil memini.

Idem Ciceroni proximam provinciam in Asiâ tenebat. Plutarch.

Biburgum, Daniæ urbs. Vulgo *Biborge.* long. 36. 00. lat. 57. 2

Bices, palus non procul à Mæotide palude. Val. Flaccus lib. 6 [illegible] *lacum cavere Bicem*, &c. Vulgò *le mer noir*; [illegible]

Bicomnus, Ge[illegible] fluvius.

Biurgium, ur[illegible]m. Ptol. hodiè *Erfurd.*

Bida, urbs Mauritaniæ Cæsariensis. Ptol.

Bidaicum, Austriæ op. Anton. *Dietmaning* Lazio, nonnulli *Pirchausen* volunt, uti scribit Simlerus qui illud *Bedacum* Ptolemæi putat.

Bidaspus, flu. in Indum amnem se exonerans. Ptol.

Biderus, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Bidil, municipium Mauritaniæ Cæsariensis. Anton.

Bidiae, urbs Scythiæ. Suid. Item Bulgarorum. Zonaras.

Bidini, populi Citariis & Caeuiris proximi. Plin. 3. 8.

Bidios, castellum in agro Tauromenitano. Steph.

Bidos, φρούριον ἐν Σικελίᾳ. Steph.

Biducesii, Gall. Lugdun. pop. Ptol.

Biendium, citerioris Hisp. portus. Plin. lib. 4.

Biennus, urbs Cretæ. Vide Steph.

Biephi, Daciæ pop. Ptol.

Biessi, iidem qui *Bessi.*

Bigastrum, urbs Hisp. Tarraconensis in eo tractu qui *La Mancha* nominatur, *Bagastra* Marianæ, qui illam Oriolæ urbi proximam facit, quòd una illius urbis porta adhuc *Magastra*, quasi *Bagastrensis* nominatur. Quod etiam Morali probatur. long. 21. 15. lat. 42. 40.

Bigerra, Hisp. civitas in Valentiæ regno. Ptol. *Beiar* nonnullis; aliis est *Villena* urbs, & marchionatus in regno Castellæ.

Bigerriones, vel *Bigerrones*, *Bigerri* Plinio, *Begeritani* Ausonio, pop. Gall. Aquitan. ad mont. Pyrenæum in Hisp. confin. quorum reg. *Bigorre*, testibus Orontio, Vineto, & Scaligero, nominatur. Comiti de Fluxo subditi, uti Comitatus est in Vasconiâ consistens. Hinc profectus vir fortis Eucquus nomine, regnum Navarræ constituit, pulsisque inde Mauris, successoribus suis regnum per manus reliquit.

Bigis, Drangianæ urbs. Ptol.

Bii, Pannoniæ superioris populi. Ptol.

Bilbilis, op. Celtiberorum in Hisp. Tarracon. ad Salonem flu. optimâ ferri temperaturâ nobile. Ex hoc opido Martialis poeta originem traxit, ut ipse testatur lib. 1. epigr. 49.

Videbis altam Liciniane Bilbilim
Equis & armis nobilem.

Idem lib. 10. epigr. 103.

Municipes Augusta mihi quos Bilbilis acri
Monte creat, rapidis quem Salo cingit aquis.

Catalaiud Villanovano. *Xiloca* Varrerio. long. 19. 20. lat. 42. 05. Item fluvii nomen ferrum durantis. Trogus lib. 44.

Bilbina, urbs Persidis. Steph.

Bilbium, vulgò *Castillo Villovio*, teste Morali locus Hisp. Tarracon. apud Nagaram urbem, non procul à Cœnobio, quod *S. Maria Cogolla* appellatur.

Bilia, vel *Billia.* Vide *Biblia*, & Cæl. Rhod. lib. 8. cap. 17.

Bilis, Asiæ flu. non longè ab Heracleâ Plin. 6. 1.

Billaus, fluvius, cujus mem. Apollonius Rhodius Argonaut. lib. 2.

Παφλαγόνες δ᾽ ἐπὶ τοῖς Πελοπήϊοι ἐστάσιν ἀνάσσει,
Ὅσσες Βιλλαῖοιο μέλαν προχέουσιν ὕδωρ.

Ubi Scholiastes. Ἔστι δὲ ποταμὸς Παφλαγονίας, οἱ δὲ Φρυγίας. Ejus mem. Arrianus.

Bimater, agnomen Bacchi, quod duas matres habuerit, Semelem, & Jovem matris officio fungentem. Hinc *Bis genitus* dicebatur. Et Nonnus Dionys. l. 1. Βάκχε διστοκίοιο.

Bimatra, Mesopotamiæ urbs. Ptol.

Bimonium, Angliæ op. vulgò *Bincester*, in Episcopatu Dunelmensi. Lhuidus ex Ptolemæo. *Vinnovium* legitur apud Ptol. Brigantum urbs.

Binagara, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Bingium, nunc *Bingen.* Germ. op. Belgis ascribendum, inter Moguntiam & Confluentiam urbes, cis Rhenum ejus ripis finitimum, meminit Tacitus. long. 31. 00. lat. 49. 30.

Binas, Assyriæ urbs. Ptol.

Binsitta, Maurit. Cæsariensis op. Ptol.

Bimba, Libyæ inter. urbs. Ptol.

Biora, Sardiniæ urbs. Ptol. *Biora* Antonino.

Bion, Borysthenites philosophus, & Sophista callidus, philosophiam vario orationis flore vestivit. Laertius. Fertur hic dixisse ad eum, qui fundos suos ingluvie voraverat.

verat. *Terra Amphiaraum absorbuit, sed terram tu.* Auditor Cratetis fuit. Ad Cynicam sectam prius transiit, sumpto pallio & perâ, deinde ad Theodorea instituta se convertit. Reliquit commentarios plures, qui non extant, Apophthegmata item plura. Suidas. Fuerunt & alii *Biones* novem, de quibus vide Laertium. Hinc *Bioneus*, Horat. Epist. lib. 2. ep. 2.

Ille Bioneis sermonibus, & sale nigro.

Ubi *Bionei sermones* Satyræ sunt, explicante Turnebo lib. 9. cap. 21. Sed quæramus (inquit Marcilius) deinde, cur Satyræ hi sermones dicerentur. Quia inquiunt, Bion ille Borysthenites insigni dicacitate fuit. Sed quid, obsecro philosopho cum Satyrâ? Aut cur à *Bione*, homine dicace magis Satyras indigitare *Bioneos sermones* voluit Horatius, quam aliò, cum vel sexcenti exstiterint facile Bione illo dicaciores, & Salibus nigris adfluentiores. Hæc itaque non successit, aliâ aggrediendum viâ. Satyræ autem Bionei sermones à Bione poetâ Satyrico, de quo Laertius in Bione. Quo pacto inquies? Nec enim Bion Satyricus ibi ullus, sed Tarsicus quidam poeta. Βίων, ποιητὴς τραγῳδίας τῶν Ταρσικῶν λεγομένων. Adversaria ubi supra rescripsere Θερσικῶν, Tragœdiorum videlicet genus fuisse unum, quod à conviciandi audaciâ tharsicum diceretur; At mihi tam liquet quàm meridie ipso, hoc jam lucere, Diogenis manu scriptum fuisse τῶν Σατυρικῶν λεγομένων. Benè hoc inquies: sed quo pacto esse Tragicus idem poeta & Satyricus potest? Tragœdia est 2x, una mera, altera mixta sive Tragœdia Satyrica, in quâ partim Tragicæ, partim Satyricæ personæ fuerunt, cujusmodi Sophoclis Tragœdia, quam laudat Interpres Apollonii ad lib. 1. Argon. Nempe Sophoclem ἐν κωφοῖς Σατύροις in Satyris surdis. Hoc genus Tragœdiæ inventum est, quemadmodum Horatius tradit Epistolâ ad Pisones, ut Tragicarum personarum severitas, Satyrorum risu, procaciâ, & dicacitate dilueretur. Hinc ergo & apud Vitruvium lib. 5. cap. 9. scena 3x ponitur, Tragica, Comica, & Satyrica. Atque hæc illa quæ Σατυρικὰ δράματα Origenes vocavit, lib. 7. contra Celsum. Τὰ Σατυρικὰ, inquit, δράματα ἱλαρὰ γέλωτος. Isacius prolegomenis ad Lycophronem Ἡ μὲν Τραγῳδία θρῆνον μόνον ἔχει, ἡ κωμῳδία, ἡ δὲ Σατυρικὴ συγκρινεῖ τοὺς πλουσίους ἐλεγχοῦσα, ἢ ὑπὸ θυμῶν εἰς χαρὰν καλλίστα εἶναι.

Bion, Solensis, Æthiopica conscripsit. Est hic quintus ejus nominis apud Laertium in Bione. Testimonio hujus quoque Plinius utitur, cum alibi, tum lib. 6. cap. 29, ubi inter illos refertur, qui mensuram Æthiopiæ tradiderunt. Idem videtur ex quo Plut. in Theseo narrat, Antiopam Amazonem, à Theseo fuisse captam. Item is, quem de Belitarâ, regnum Assyrium, cum Semiramidis stirps defiisset, occupante, literis consignasse, Agathias narrat lib. 2. Hist. suæ. At alius, puro, Bion est, qui τὰς διαλέξεις scripsit, ex quibus Laertius refert, Aristippum, famulo gestante magnam pecuniæ vim, ac de gravitate oneris querente, jussisse, ut effunderet, quod portare non posset. Alius quoque à Solensi illo videtur Cæcilius Bion, de quo Plinius 18. 13. Vossius.

Bion, corrupte pro *Eva*, Doridis urbs. Ptol. Βοῖον habet Stephanus, qui ab Homero *Babia* dici tradit.

Bionia, Italiæ urbs. Phlegon Trallianus.

Biottia, op. Macedoniæ, ex quo *Biottica regio* Chalcidicæ finitima, haud procul ab Olyntho, de quâ inter Athenienses & Spartanos decertatum est. Thucydides.

Biredimus, Gall. Aquitanicæ pop. Plin. 19. 4.

Biracelum, urbs Tuscorum. Ptol. *Vicarello* Leandro.

Birdama, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Birgintum, Hisp. Tarracon. urbs, quæ *Berga* hodiè dicitur. Episcopus Gerundensis.

Birgus, Hiberniæ flu. Ptol. *Barrow*, teste Camdeno; Allis est *Neure*, flu. ingens unà cum Suiro (qui præterlabitur Waterfordiam) in Barouni exceptus, ac in orr. fluens. Hi 3. flu. juxta Camdenum ex montibus Bladinis (Hibernicè *Sliew Bloemy*, vel *Slew Bloon*) fluunt, ac divisis alveis decurrentes, priusquam Oceanum adeunt, concordibus se consociant aquis, unde *Tres sorores* ab antiquis dicti.

Birius, Italiæ urbs, quam Narses à Gothis recepit. Cedrenus.

Birtha, Assyriæ urbs. Ptol.

Bisa, urbs Thraciæ. Steph.

Bisalta, pop. Scythiæ, qui fugientes, equorum sanguine aluntur, lacte permixto. Virg. 3. Georg.

Bisaltæ quo more solent, acerque Gelonus,
Cum fugit in Rhodopen, atque in deserta Getarum,
Et lac concretum cum sanguine potat equino.

Plin. 4. 10. *Libera gens Bisaltæ, a fluvio Bisalte, sive à Bisalte Solis & terræ filio*, ubi lepores dupli i jecinore sunt. Suidas. Βισαλτία, χώρα ἡ πάλαι Μακεδονίας, ἀπὸ Βισάλτου τοῦ Ἡλίου καὶ γῆς. Παρ' αὐτοῖς οἱ λαγωοὶ πάντες ἀλλαχοῦ δύο ἧπατα ἴσχουσι, Ὁ πολίτης Βισαλτικός. Val. Flaccus lib. 6.

——— *Proxima Bisalta regio.*

Horum meminit Athenæus lib. 12. Vide Plin. 4. 11.

Bisaltis, vel *Bisalpis*, puella quædam, quam Neptunus in arietem conversus compressit. Ovid. Met. 6.

Bisanthe, vel *Bisate*, urbs Macedoniæ, juxta Thraciam, à Samiis deducta, Græcanica. Steph. *Rodostro* vulgò dicitur.

Bisextus, vel *Bissextus*, dies intercalaris, qui quarto quoque anno interseritur, ut anni ratio cum cursu Solis conveniat. Inventa est autem hæc intercalandi ratio à Cæsare Dictatore. Is enim, ut refert Plutarchus, quum animadvertisset Solem cursum suum conficere diebus 365, & horis circiter sex, quarto quoque anno diem unum adjiciendum curavit. Dictus est autem *Bissextus*, quod bis, h. e. duobus diebus continuis numerarent. Sexto Calendas Martias, duos viz. dies pro uno computantes. Unde qui natus est bissexto Calend. Martias, nihil refert, teste Celso de Verborum significatione, utrum priore an posteriore die natus sit, quum illud biduum pro uno tantum die habeatur. Erat autem huic intercalationi constitutus dies certus, qui est post 23. Februarii diem, inter Terminalia jam peracta, & Regifugium. Februarius vero duabus de causis huic rei aptissimus visus est, tum quòd paucissimos haberet dies, tum etiam quod inter menses ultimum haberet locum. Nam cum antea 10. tantum menses essent, quorum primus erat Martius, 2. postea in fine sunt adjuncti, Januarius & Februarius.

Bisgargitani, pop. Hisp. citer. Plin. 3. 3. Eorum opidum *Biscargis* legitur in nummo Germ. Cæsaris teste Goltzio, sic quoque legit Ptolemæus.

Bisontium, metropolis Burgundiæ, vulgò *Besanson*, ubi plurima veterum ædificiorum vestigia cernuntur; in cujus agro 2. erumpunt fontes, quorum alter est aquæ dulcis, alter ex quo salem igne densatum conficiunt, candore præstantem, unde maximum est illis vectigal, Sequanorum olim regio, totius Burgundiæ granarium, quemadmodum olim Italiæ Sicilia fuerat. Munster Cosm. lib. 2.

Bistiros, urbs Thraciæ. Steph.

Biston, Martis & Callirhoes filius, qui *Bistoniam*, Thraciæ urbem condidit, unde omnes Thracas *Bistonios* poetæ dixerunt. Hinc *Bistones*, Gens Thraciæ & Hesychio Βίστονες, Θρᾷκες. Item *Bistonis*, stagnum Thraciæ, Abderæ proximum. Plin. 4. 11. Ovid. Met. 13.

Est ubi Troja fuit, Phrygiæ contermina tellus,
Bistoniis habitata viris.

Stat. lib. 3. Sylvarum. —— *Ille furentes*
Bistonas, & Geticas populatus cædibus urbes.

Val. Flaccus lib. 1.

Bistonas ad meritos cum cornua sæva Thyoneus
Torsit. ———

Ideo hoc dicit poeta, quod Lycurgum Thracum rex Liberum contemnens, vites amputaturus, sibi crura confecuit, uti testatur Servius. Dionysius Periegetes vers. 575.

Οὐχ ὅτε Θρήϊκες ἐπὶ ... Ἀψίνθου
Βιστονίδες καλόν ... Εἰραφιώτῃ.

Poetæ, ut dixi, Bistones ut plurimum pounnt pro Thracibus. Lucan. lib. 7.

Sanguineum veluti quatiens Bellona flagellum
Bistonas, aut Mavors agitans.

Hinc *Bistonius tyrannus* pro Diomede Thraciæ rege, apud eundem lib. 3 & *Bistonius turbo*, pro vento è Thraciâ spirante lib. 4. Jam vero Thracas inter Barbaras nationes recenseri solitos esse nemo ignorat. Præcipuè vero.

Natis in usum lætitiæ scyphis
Pugnare Thracum est.

Inquit

Inquit Horatius, quem etiam postea *barbarum morem* ibidem vocat. Idem de Bistonibus tradit Statius Thebaidos lib. 7. hâc similitudine.

Qualia per Rhodopen rapido convivia cætu
Bistones, aut mediæ ponunt convallibus Ossæ;
Illis semianimum pecus, excussaque leonam
Ore dapes, & lacte novo domuisse cruorem
Luxus, at Ogygii si quando afflavit Jacchi
Sævus odor, tunc saxa manu, tunc pocula pulcrum
Spargere, & immerito sociorum sanguine fuso
Instaurare diem, festasque reponere mensas,

Horum etiam meminit Seneca in Herc. Oetæo.

——— Defecisse putent Geten
Hebrum Bistones ultimi.

Id est, ultimi Thraciæ populi.

Bistritia, Latinis dicitur Ungariæ urbs, quæ Germanis *Noesne*, Hungaris *Besztereze* nominatur. Sambucus.

Bisurgis, Germ. flu. vide *Visurgis*.

Biterrui, op. Gall. Narbon. inter duo flu. Obrim & Vepram situm; vulgò *Bederreux*.

Bithalbe, vide *Helenopolis*.

Bithias, Mesopotamiæ urbs. Ptol. incolis *Bir*, & nonnullis *Perazach* nominatur, teste Nigro. *Batha* Antonini videtur Simlero.

Bithon, vir tantâ corporis fortitudine, ut taurum humeris gestatet, unde statuâ apud Argos dignus habitus est. Rhod. 13. 19.

Bithra, opidum. Zosimo quod Marcellinus *Maiozamalcha* appellat. *Bithra* Ptolemæi eadem videtur juxta Euphratem in Arabiâ desertâ.

Bithus, nobilis gladiator, vide *Bacchius*.

Bithya, fœminæ Scythiæ, quæ pupillas binas in oculis singulis habent. Inest a. illis ea vis naturalis, ut visu effascinent, interimantque quos diutius intueantur. Plin. 7.2.

Bithyæ, pop. Thraciæ, quorum author fuit *Bithys*, Martis, & Setæ sororis Rhesi filius. Steph.

Bithynia, Asiæ min. reg. ad Pontum sita, Thraciæ adversa, Troadi proxima, quæ Solino, Servio, & Mar. Capellæ primum *Bebrycia*, postea *Mygdonia*, dein à *Bithyno* rege dicta est *Bithynia*. Sunt qui scribunt *Thynos* populos transisse ex Europâ, & hanc regionem occupasse, à quibus *Bithyni* dicuntur. Claud. 2. in Eutrop.

Thyni Thraces erant, quæ nunc Bithynia fertur.

Bithyniæ Incolas *Halizonas* vocat Suidas, itemque Herodotus, qui ait eos primum Strymonios dictos. Hodiè *Becsangia* vocatur, teste Castaldo; aliis *Bursia*, Turcis *Osmanili*, uti docet Leunclavius. A situ, non à conditore dicitur, teste Bocharto בטן *beten* Ebræis est *venter*, & Arabicè באטן *batin interius* sonat: Bithynos enim interiora occupasse veteres docent. Plin. 6. 32. *Tenent oram omnem Thyni, interiora Bithyni.* Et ante illum Pomponius Mela lib. 1. cap. 19. *Interius Bithyni sunt & Mariandyni.* Laudes ejus decantat vetus Geographus à Jac. Gothofredo editus. Μεθ' Ἐπαμαστὸν ἔστιν ἰσχυρῶς θαυμαστὴ Βιθυνία, ἡ μεγίστη καὶ βελτίστη, ἣ πάντα καλῶς ποιεῖ. Libanius extremo *Basilici* Ἀπεῖδον δὲ τὰ Βιθυνῶν ἄλλος τοῖς ὄντως ἀνθρώποις λαβεῖν. Vide Steph. Manilio libro 4. *Bithynia dives* vocatur. Hinc Horatius 1. Ep. 6.

Ne Cybiratica, ne Bithyna negotia perdas.

Et Carm. 3 Od. 7. *Thynâ merce beatum.*
Idem lib. 1. Od. 35.

Quicunque Bithyna lacessit
Carpathium pelagus carinâ.

Juvenalis primam syllabam corripuit,

Quanquam & Cappadoces faciant, equitesque Bithyni.

Dionysius post *Mariandynos* collocat. vers. 793.

Ἀγχι δὲ Βιθυνοὶ λιπαρὴν χθόνα ναιετάουσι.

Bithynia, urbs Mysiæ. Suidas. Eadem forte quæ Claudiopolis.

Bithynium, vel *Bithynum*, civitas in Bithyniâ, à quâ *Bithyuatæ*, & *Bithynienses* populi. Steph.

Bithynopolis, urbs à Bithyâ dicta. Steph.

Bithynus, Jovis & Thraces filius, qui fratrem habuit Doloncum, à quo Dolonci Thraciæ pop. Steph.

Bitias & *Pandarus* fratres ex Alcanore Trojano geniti, quos Hiera in sylvis nutrivit. Hi cum Æneâ in Italiam venerunt, & cum apertis etiam portis ausi essent Rutulos lacessere, ab iisdem trucidati sunt. Virg. Æn. 9.

Pandarus & Bitias Idæo Alcanore nati.

Alius fuit ejusdem nominis inter Didonis proceres cujus mem. Virg. lib. 1. Æn.

Tum Bitiæ dedit increpitans.

Bitoana, Lydiæ urbs. Ptol.

Biton, Argiæ sacerdotis filius. Vide *Cleobis*.

Bittigo, Indiæ intra Gangem mons. Ptol.

Bituitus, Arvernorum rex, specie colloquii comitèr hospitio invitatus, à Cn. Domitio vinctus est, & Romam deportatus. Epitome vero Livii rem aliter narrat. *Bituitus* (inquit) Allobrogum rex, quum ingentem exercitum contraxisset hominum centum & octoginta millium, pugnaturus cum Fabio Proconsule, qui paucos milites habebat, dixit, Exercitum Romanum vix ad escam canibus suis esse, sed confertâ pugnâ vincitur & 150000 homines amittit, ipse victus Romam proficiscitur ad satisfaciendum Senatui, sed in Galliam remissus non est, sed decretum fuit, ut & filius ejus Cangentianus comprehenderetur, qui cum patre Albam in custodiam datus est. Consul cum febri laboraret, In ipsâ pugnâ morbo liberatus est. Pugna facta circa medium Julii An. V. C. 633.

Bitumtum, Calderinus vult esse opidum sterile in Hispaniâ. Mart. 4. 55.

Hac tam rustica malo quam Bituntos.

Ubi aliqui vilissimum Apuliæ opidum volunt. Musambertius legendum censet *Britannos*, ut sit contentio inter provincias Hispaniorum & Britannorum. Alii legunt *Butuntos*, alii *Bitandos*.

Biturgia, urbs Tuscorum Ptol. quam quidam per errorem *Borgo di San Sepolcro* indigitaut. Aliis potius est *Magliano*.

Bituriges, *Biturici* Columellæ, Aquitaniæ pop. Plin. 4. 19. Uno die 20. urbes incenderunt, ut Cæsarem commeatu, & pabulatione prohiberent. Horum op. *Avaricum*, vulgo *Bourges*, caput pop. & reg. *Berry*. Lucan. lib. 1.

Et Biturix, longisque leves Axones in armis.

Bituris, Vasconum urbs in Hisp. Ptol.

Bityla. Laconicæ mediterranea urbs. Ptol.

Biula, Cariæ urbs. Strabo.

Biumbres, vide *Amphiscii*.

Bizala, ins. ante Taprobanem. Ptol.

Bizia, arx regum Thraciæ, à Terei nefasto crimine hirundinibus invisa, non quòd illic facinus patratum sit, (in Daulide enim Phocidis op. contigit) sed quòd ea Terei patria fuerit, testibus Thucydide, & Pausaniâ.

Bizoa, urbs Thraciæ, terræ hiatu absorpta. Plin. 4. 11. Straboni *Bizona* dicta.

Bizona, urbs Pontica. Steph.

B L.

Blaander, Phrygiæ maj. urbs. Ptol.

Blabia, Gall. Celt. op. *Blavet* teste Ortelio.

Blacherna, locus in suburbiis Constantinopoleos. Vide omnino Pet. Gyllium de Topogr. Constantinop. lib. 4. c. 5.

Blachia, Nicetæ, & Curopalatæ, regio Daciæ, cum Mysiæ portione vulgò *Valachia*.

Blatia, regio prope Cumas, cujus meminit Augustinus.

Blaeaa, Ponti regio satis ferax, per quam Amnias amnis labitur. Hoc in loco Mithridates cognomento *Eupator* Nicomedis Bithyni copias funditus delevit, haud quidem præsens, sed per Imperatores. Unde ille cum paucis domum fugiens, servatus est, & inde in Italiam navigavit. Strabo. 12.

Blæsus, nomen viri. Stat. 2. Silv.

Noverat effigiem, generosique ardua Blæsi
Ora puer. Et paulo post
——— Et amissi puerum solatia Blæsi
Tollit humo, ———

Blagura, mons Hberniæ, in cujus radicibus 3 nobiles fluscaturiunt Berna, Corus, & Syurus, omnem ferè ins. irrigantes.

Blanda, Italiæ urbs in litore Brutio, non procul à Bato flu. & Parthenio portu. Plin. 3. 5. *Blanda* Livio. hodiè *Belvedere*, teste Bartio. Meminit ejus Mela lib. 2. cap. 4.

Blanda,

Blanda, Hisp. Tarracon. urbs. Ptol. & Pomp. quæ hodiè *Blaacs* Floriano, & Navagiero dicitur, in agro Barcinonensi ad Larnum flu. Plin. 3. 3. Item fluvius ejusdem nominis.

Blandeaona, locus non longè à Placentiâ. Cujus meminit M. Tullius ep. ad Quintum fratrem. hodiè *Broni*.

Blaadusia, fons in finibus Sabinorum, apud Mandelam Horatii villam. De quo is lib. 3. Carm. Od. 13.

O fons Blaadusiæ splendidior vitro.

Blanii, Hiberniæ pop. Ptol.

Blannonii, sive *Brannonii*, pop. inter Celtas proximi Segusianis, Ambivaritis, ac Heduis, quorum clientes erant. Vulgò *Le pays à l'entour de Sainct Jean de Maurienne*.

Blascon, vel Blascorum, inf. Galliæ in ostio Rhodani prius *Melisa* dicta. Plin. 3. 5. Strabo. 4. hodiè *Laaguillade*.

Blastophæatces, Lusitaniæ pop. Appian.

Blastus, nomen viri. Act. 12.

Blatam Bulgium, sive *Ablatam Bulgiam*, *Bulnesse*, teste Camdeno, op. Angliæ in Cumbriâ ad occid.

Blaadus, urbs Phrygiæ Steph.

Blavia, op. Gall. Aquit. ad Garumnam flu. Ausonius ep. 10. *Fert militarem ad Blaviam.*

Blaaas, Romanus, qui cum audivisset filium à Triumviris interfectum, ab iisdem impetravit, ut interficeretur & filio comes mitteretur.

Blemyes, *Blemis*, *Bleaa*, vel *Bleptæ*. Æthiopum pop. Claudianus ———— ———— *Errat*

Per Meroea, Blemyasque feros, atramque Syeaea.

Hi capite carent, oculosque habent & os pectori affixos. Monstra hominum. *Blemys* autem pro בלי *beli*, vel *Bli*, & מוח *muach* h. e. *sine cerebro*. Unde nata est fabula, *Blemyes esse sine capite*. Bochartus. Horum mem. Dionysius in Periegesi vers. 220.

Τῶν ὕπερ αἰθαλέων Βλεμύων ἀνέχουσι κολῶναι.

Dicti autem ab Æthiopum rege *Blemy*, uti tradit Nonnus in his.

Καὶ Βλέμυς ἀκὺς ἵκανεν ἐς ἰσπετέρα σῆμα Νείλε
Ἐνδμενος σκηπτοῦχος ὁμόχροος Αἰθιοπήων,
Καὶ μιν ἀεξίφρος Μερόης ὑπεδέξατο πυθμὴν
Ὑψηλοὺς Βλεμύεσσι περιώνυμον ἡγεμονῆα.

Theocritus in Thalysiis, sive Idyll. 7.

Ἐν δὲ θέρει νομάτοισι παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις
Πέτρᾳ ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ἀεὶ...

Ubi Scholiastes. Ἔθνος Αἰθιοπικὸν οἱ Βλέμυες, ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς Αἰθιοπίας κατῳκημένον. Ἄλλως. Βλέμυες ἔθνος Αἰθιοπικὸν μελανόχρουν, ὅμοιον δὲ τοῖς Τρωγλοδύταις. Vide Pausan. lib. 17.

Blenina, Arcadiæ op. Pausanias.

Blera, Tuscorum mediterranea urbs. Ptol. hodiè *Bieda*, unde pop. *Bleraai*. Plin. 3. 5. Vide Cluver Ital. Ant. lib. 2. p. 522.

Blesinoa, Corsicæ inf. castellum. Strabo lib. 5.

Blestium, Angliæ op. Ant. *Old towa* Camdeno, haud procul ab Herefordiâ.

Bletisa, Hisp. urbs prope Salmanticam. *Ledesma* Vasæo.

Bletonesi, pop. barbari. Plut. in Qu. Rom. non addit autem quo loco sint.

Bliarus, vide *Membliarus*.

Blitera, *Biltera* Straboni, *Blitera* Melæ, *Betira* Ptolemæo, *Betarrus* Stephano, *Beterræ* Antonino, *Bitera* Lib. Concil. urbs Gall. Narbon. vulgo *Betiers*. long. 23. 50. lat. 42. 42.

Blialai, Arab. Fel. pop. Ptol.

Bloerini, & *Isangrini* vocantur à quodam poëtâ neoterico, qui res gestas Philippi Aug. regis Francorum descripsit, quidam Flandriæ pop. Furnensium, Bergensiumque clientes. Hoc annotavit Jac. Meyerus.

Bluciam, Tolistobogiorum castellum, qui Bithynis finitimi sunt, in quo Deiotarus thesauros habebat. Strabo lib. 12.

B O.

Boacem, Italiæ locus inter Pisas & Genuam. Anton.

Boactes, Liguriæ flu. Ptolemæus, Μακρέλλα ποταμοῦ ἐκβολαί, ἐπίλεγον Βοάκτο ποταμοῦ. Ubi ἐπίλεγον Ptolemæum intelligere id, quod alii auctores, i. e. *confluentem amnium*, patet ex Germaniæ descriptione, ubi trium amnium in Danubium confluentes memorat, quorum duo sunt, Ænus ab lævâ ripâ Marus à sinistrâ, in Moraviâ. Hic itaque *Boactes*, ex positione ejus is est, qui opidum *Brignolo* præterlapsus in dextram Macræ ripam defluit. Cluverius.

Boæ, vel Bœæ, Laconiæ op. Ptol. Paus.

Boagrias, Locrensium amnis Thronion urb. præterfluens. Strabo lib. 9.

Boaae, lacus juxta Nicomediam. Evagr. lib. 2. cap. 14. Nicephorus lib. 15. cap. 10.

Boanerges, Lat. *filii tonitru*; Sic à Christo cognominati fuerunt Jacobus & Joannes, filii Zebedæi. Marc. 3. *Banereem* scribi debere ait B. Hieronymus.

Boarium, forum Romæ. Plin. 28. 2. & 34. 2.

Boarmia, Pallas à Bœotiis sic dicta est, à boum ad aratrum coaptatione. Rhod. 14. 18.

Boas, Dalmatiæ inf. Ammianus Marcellinus.

Boaalia, urbs Scythiæ. Steph.

Bobiam, op. ad Apennini juga situm, ubi nobile cœnobium à Theodolindâ reginâ Longobardorum extructum: quo in loco reperti sunt Rutilius, Numatianus, & permulti alii libri à Volaterrano enumerati. Geogr. lib. 4. fol. 45.

Bobonia, urbs Italiæ. Steph.

Bocalias, fluvius in Salamine inf. prius *Bocarus* dictus. Strabo lib. 9.

Bocaliam, Arcadiæ op. Megalopoli vicinum, & Parrhasiæ. Plin. 4. 6.

Bocani, insulæ Taprobanæ populi. Ptol.

Bocanum Hemerum, urbs Mauritan. Tingitanæ. Ptol. Hæc hodiè totius Africæ urbs amplissima judicatur, vulgò *Marocco*.

Boccatius, Florentinus, Genealogiam Deorum scripsit, item de fluminibus & montibus; præterea fabulas, & alia plura vernaculo sermone. Volater.

Bocchus, Gætuliæ rex, amicus pop. Romani, ligatum Jugurtham L. Syllæ tradidit, Sallustius in bello Jugurthino. Huic successit Juba. Claud. de 4. Conf. Hon.

——— *Rabies Maurusia ferro*
Cedit, & antiqui penetralia diruta Bocchi.

Bocci, i. e. *vacans*, aut *dissipatio* sive *in vomitu*, filius Jogli, princeps tribûs filiorum Dan. Num. 34. Item fil. Abisue, filii Phinees. 1 Par. 6.

Bocciaa, i. e. *evacuatio*, vel *dissipatio Domini*, nomen viri. 1 Paral. 25.

Bocceri, qui & Concordienses, pop. Lusitaniæ. Plin. 4. 12.

Bocchoris, qui & *Cheneres* Ægyptiorum rex, regn. an. 16.

Bocchyris, Ægypti rex, reg. an. 44. Ægyptiis leges constituit. Diod. lib. 2. Hujus ætate agnus locutus est. Eutrop. In litibus dijudicandis justissimus fuit, adeo ut in proverbium abierit *Bocchyris judicium*.

Bochri, vel *Bichri*, i. e. *primogenitus*, vel *primitia*, sive *in ariete*, pater Sheba rebellis. 2 Reg. 10.

Bochra, filius Asel. 1 Par. 8.

Bodecia, urbs inter Pisam & Genuam. Anton.

Bodeni, Sarmatiæ Europææ pop. Ptol. *Podolia* nunc eorum reg. dicitur, regis Poloniæ ditio Willichius.

Boderia, æstuarium Britannici maris. Ptol. *Bodetria* Tacito dictum. *Forth*, aut *Frith* in Scotiâ.

Bodincomagam, op. juxta Padum, quod & *Indastria* dictum. Plin. 3. 16.

Bodiacus, Padi cognomen, Ligurum linguâ i. e. *fundo carens*. Plinius ubi supra.

Bodobriga, Germ. op. ad Rhenum, hodiè *Bebarten*, uti censet Percheymerus.

Bodona, urbs Perrhæbiæ, vel Thessaliæ. Steph.

Bodonæus, vide Steph. in Δωδώνη.

Bodoria, vide *Boderia*, Scotiæ flu. *Fortheia* Lhyido dictus, *Levinum* vocat Hector Boetius.

Boduai, Britanniæ pop. à Claudio Cæsare in fidem accepti. Dio Cassius lib. 60. Vide *Dobuni*.

Bœa. op. Peloponnesi, in sinu Argolico, non procul ab Epidauro. Plin. 4. 6. Item urbs Cretæ. Steph.

Bœbe, Thessaliæ civitas, est & Cretæ palus. Steph. Strabo lib. 9. Βοίβη δὲ χωρίον ἐπὶ τῇ λίμνῃ κείμενον. Vide sis illic Palmerium.

Boebeis, lacus Thessaliæ juxta Ossam montem. Lucanus lib. 7.

Ire per Ossæam rapidus Boebeida sanguis.

Val

Val. Flaccus, lib. 1.

Perderet & pingui miseros Bœbeide crines.

Βοιβιάς Hesiodo in Aspide.

Νηφαῖς Βοιβιάδος λίμνης πόλιν παρθένος αἰδμῆς.

Hom. Iliad. 2.

Οἳ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην.

Pindar. Pythiorum 3. Ἐπεὶ παρὰ Βοιβιάδος κρημνοῖσιν ᾤκει παρθένος. Prop. lib. 2. eleg. 2.

Mercurioque sacris fertur Bœbeidos undis

Virgineum Brimo composuisse latus.

Boedromia, nomen habent ἀπὸ τοῦ βοηδρομεῖν, quod, testibus Hesychio & Suidâ est μετὰ σπουδῆς παραγίνεσθαι, aut potius, sublato clamore, ut in pugnâ fieri solet, succurrere. Festi causam Atheniensibus dedit Jon, qui illis auxilio venit, cum ab Eumolpo invaderentur. Harpocration. Βοηδρόμια, ἑορτὴ τις Ἀθήνησιν οὕτω καλουμένη, ἥν φησι Φιλόχορος ἐν δευτέρᾳ τετελέσθαι ἐπειδὴ Ἴων ὁ Ξούθου ἐβοήθησε σπουδῇ πολεμουμένοις Ἀθηναίοις ὑπὸ Εὐμόλπου τοῦ Ποσειδῶνος, Ἐρεχθέως βασιλεύοντος. Βοηδρομεῖν γὰρ, τὸ βοηθεῖν ὀνομάζετο τουτέστιν ἐπὶ μάχην δραμεῖν. Suidas autem dum ista exscriberet, se indiligenter habuit, quòd Xuthum Atheniensibus auxilio venisse narrat. Ubi forte legendum Ἴων ὁ Ξούθου. Neque enim Xuthum, sed Jonem Atheniensibus suppetias tulisse scribit quoque Pausanias in Atticis. Et Aristides in Eleusinâ, Ἴων Ἀθήναζε ἐβοήθησεν. At Plutarchus in *Theseo*, festi causam à bello contra Amazonas gesto deducit, quod eas Theseus mense Βοηδρομιῶνος, h. e. *Junio*, factâ Apolloni re divinâ, profligasset. Sic enim ille. Ἡ μὲν οὖν μάχη Βοηδρομιῶνος ἐγένετο μηνὸς ἐφ' ᾗ τὰ Βοηδρόμια μέχρι νῦν Ἀθηναῖοι θύουσι. Callimachus Hymno in Apol.

Ὢ πολλοί, πολλοί σε Βοηδρόμιον καλέουσι.

Phœbe Boedromium multi te nomine dicunt.

Boemia, Straboni *Bojamum*, Tacito *Bojemum*, Velleio *Bojohæmum*, fertilissima Germaniæ pars circa sylvam Hercyniam, quam cum occupassent *Boii* Gallica gens, ab novis incolis nomen accepit. Vide Cluverium lib. 3. Ant. Germ. cap. 30. & Dubravium lib. 1. Historiæ Bohemicæ. Quæ Cosmas in Bojemorum Chronicis de nescio quo *Boemo* seniore, unde terræ nomen, refert, fabulæ sunt, & meræ nugæ, Faber. Flumina quæ terram irrigant, universa exonerantur in Albim, qui mediam fermè provinciam perlabitur. Opida, *Praga* regni caput, *Egra*, & alia non pauca. Plura habes apud Æneam Sylvium, Munsterum, Sabellicum, Crantzium, & Cromerum, qui lib. 1. rerum Polonicarum de Bohemiæ incolis, unde venerint, & de antiquis eorum sedibus disserit.

Boen, i. e. *pollex*, sive *in eo*, lapis in tribu Judæ à filiis Ruben sic appellatus. Jos. 15.

Boeon, Tauricæ Chersonesi op. mediterraneum. Ptol. *Czargati* Nigro dicitur.

Boeotia, reg. in fin. Græciæ, in longum ad Atticam se protendens, tria respicit maria, Poloponnesiacum, Siculum & Adriaticum ; ab Atticâ Cithærone monte discreta. Ita dicta, ut nonnulli volunt, à bove, cujus ductu Cadmus pervenit ad eum locum, ubi posteà Thebas Bœotias condidit. Ovid. Met. 3.

Bos tibi Phœbus ait solis occurret in arvis

Nullum passa jugum, curvique immunis aratri :

Hâc duce carpe vias, & quâ requieverit herbâ

Mœnia fac condas, Boeotiaque illa vocato.

Alii alias afferunt nominis rationes, quas habes apud Stephanum. Olim *Aonia* dicebatur, *Ogygia*, & *Hyantis*, & *Messapia*, & *Cadmeis* Thucydidi. Populi *Bœoti*, qui stupiditatis & crassi ingenii nomine malè audierunt. Horat. 2. Epist.

Bœotum in crasso jurares aere natum.

Hinc *Ænigmatica Bœotica*, id est, *obliqua & obscura*. Item *Bœotica cantio*, apud Aristoph. de rudi & indoctâ, & apud Sophoclem, de vitâ lætâ, & posteà luctuosâ. *Arne* Diodoro dicitur *Bœotia* ; incolæ *Leleges* apud Solinum vocantur, ac *Temmices* apud Lycophronem, inquit Scholiastes.

Boeotus, Itoni & Menalippæ nymphæ fil. Pausanias in Boeoticis statim ab initio.

Bœrebistas, vir natione Geta, quum imperium in suam gentem suscepisset, homines frequentiâ bellorum, & cladibus afflictos eò magnitudinis extulit, nunc exercitatione corporum, nunc victûs sobrietate, nunc edictorum obedientiâ, ut intra paucos annos latum adeptus sit imperium, plurimosque finitimorum Getarum ditioni subdiderit, trajectoque audacter Istro Thraciam diripiens, usq; in Macedoniam & Illyricum magnum terrorem incusserit. Magnæ obedientiæ argumentum est, quòd ejus suasione inducti vites excidere, & sine iis vitam agere consenserint. Strabo lib. 7.

Boetius, quem alii *Boethium* potius vocandum contendunt, Zenone Imperatore regnante, ob affectatæ libertatis suspicionem, à Theodorico rege exilio damnatus, deinde custodiæ traditus, plurima conscripsit. Tandem simul cum Symmacho senatore, socero suo, aliisque præstantibus viris interfectus est. Eusebius. Vir fuit Latinè & Græcè doctissimus, in omni disciplinarum genere excellens, quoq; Roma à Varronis temporibus non habuerit undecunque doctiorem. Quantum idem carmine valuerit, ostendunt libri 5. de Consolatione Philosophiæ, quos exul Ticini scripsit. Omnino nihil in poesi venustius habuit, vel illud ævum, vel etiam quod proximè antecessit. Uxorem habuit cui nomen Helpis, quæ & ipsa literis, ac imprimis poesi excelluisse dicitur. Vir fuit Consularis, & filios duos Patricium, & Hypatium Consules vidit. Vossius. Serius (inquit Vallinus) nomen istud apud Romanos notum, atque nisi me conjectura fallit, ex Oriente Latio donatum est. Postquam enim apud Byzantium imperii sedem constituere Impp. Græcæ familiæ miscuere se Romanis ; unde prout quæque illustres famâ viros tulit, ita nepotibus aut in eam ascitis nomen dedit. Porro cum *Boetii* (hæc enim fuit veterum olim lapidum, vetustiorumq; dehinc omnium codicum scriptura) seu *Boethii* plures fuerint ; ut aliorum, qui penè omnes Græci fuerunt, memoriam omittamus, nostros tantum, i. e. Romanos, hoc veluti stemmate recensebimus, ut referatur fuisse I BOETIUS V. C. sub Valentiniano Præfectus Prætorio, in ejusdem palatio, unà cum Ætio amico, An. Dom. CDLIV. Trucidatus, ut meminere Victor Tuneti, Marcellinus Comes, & Cassiodorus in Chronicis. Paulus Diaconus lib. 15. qui *senatorem nobilissimum* vocat. II. ANICIUS MANLIUS FLAVIUS BOETIUS, nostri pater An. Dom. CDLXXXVII. Consul, cujus Synodus Romæ eodem anno coactæ mentionem facit; eumque Onuphrius Panvinius in Fastis nostri patrem fuisse existimat, licet illi non Flavii, sed & Severini nomen adscribat. Nos quoque in hoc inclinamus, quòd nimirum ab Ennodio Epist. 1. lib. 8. Boetio nostro fuisse dicatur *vena purpurarum*, quia nempe pater, ut & multi alii majores, Consul fuerat. III. ANICIUS MANLIUS SEVERINUS BOETIVS, Patricius primum, deinde Consul, An. Dom. DX. postremo Magister Officiorum, summus utriusque Philosophiæ, ac Theologiæ, Mathematicarumq; disciplinarum antistes, quem plurimis elogiis, iisque clarissimis, idem ipse rex Theodoricus ornavit, qui occidit, cujus mortem miraculis illustrem is ipse, qui imperavit, flevit, ut Cassiodorus lib. 1. Var. & Procopius lib. 1. Hist. Gothicæ auctores certissimi testantur ; quem celebrat Ennodius propinquus multis epistolis. Hujus filius fuit. IV. ANICIUS MANLIUS SEVERINUS BOETIUS, qui puer cum Symmacho fratre item puero natu majore Consul fuit ordinarius, An. Dom. DXXII. quem ingenio excelluisse testatum, lib. 2. Consol. modestissimus pater reliquit.

Boetas, Hisp. flu. ex iisdem nascens locis ex quibus Anas & Tagus. Strabo.

Boetus, ineptus quidam poeta Tarsensis, qui Philippensem Antonii victoriam carmine conscripsit : quo nomine præter alios summos honores, quibus ab illo affectus est, Gymnasii etiam Tarsensis præfecturam adeptus est.

Bogadium, urbs Germaniæ. Ptol.

Bogdomantis, Asiæ min. regio. Ptol.

Boges, Persa ab Atheniensibus obsessus, cum nihil haberet commeatûs in castris, liberos cum uxore primum, demum seipsum interfecit. Herod. lib. 7. Plut. in Cimone Βούτην vocat. Pausan. Βόην, Polyænus Βόγην.

Bogud, op. in Africâ, & regis nomen.

Bogudiana, pars Tingitanæ provinciæ in Africâ. Plinius.

Bogus, rex Maurusiorum, Antonii partes sequebatur in Actiacâ pugnâ. Strabo lib. 8.

Bobilla, op. Italiæ, ſic dictum, quod bos inteſtina vulnere trahens advenerit. Nonius.

Boianum, Samnium urbs. Ptol. hodiè *Bovianum*.

Boiatum, vel *Boiatium*, Novempopulaniæ civitas, ut habet libellus provinciarum. Scaliger pro *Boiana* intelligit.

Boiemum, vide *Boemia*. *Bæmi* populi vocantur Ptolemæo.

Boii, pop. Gall. Celt. quorum regio *Bourbonois* dicitur, in quâ Molinum, ſedes ducum, dum ſtarent. Hi ex Germ. profecti in Galliâ ſedem fixere.

Boii, pop. Germ. quorum reg. *Bavaria*, vulgò *Bayern*, & *Beyeren* eſſe videtur pleriſque. Hos Cæſar trans Rhenum habitaſſe, atque Norico agro conſediſſe, lib. 1. de bell. Gall. refert.

Boii, pop. Gall. Aquitanicæ, quorum tractus *Buchs*, teſte Vineto dicitur, apud oſtia Garumnæ flu. à Burdigalâ urbe 16. leuc. in occid.

Boii, Italiæ pop. in Gall. Togatâ, inter Æmiliam viam, & Padum, apud oram incolentes, quorum reg. magnâ ex parte Romandiola, vulgò *Romagna* nuncupatur. Meminit horum Silius lib. 4.

——— Spiſſaque ruunt conferta per arma

Unde Boiorum. Polybius lib. 2. Τὰ δὲ πέραν τοῦ Πάδου τὰ περὶ τὸν Ἀπέννινον, πρῶτοι μὲν Ἄνανες, μετὰ δὲ τούτους Βοῖοι κατῴκησαν. Vide Cluver. Ital. Ant. 1. 28.

Boiodurum, Vindeliciæ urbs ad Danubium. Ptol.

Boion, opidum Cyrenes. Plin. 5. 5. Item op. Doridis in Græciâ. Plin. 4. 7.

Boiorum deſerta, Plinio & Straboni memorata, hodiè *Wienerwaldt*, auctore Lazio.

Boizlaus, Boemorum rex. Blondus 2. 2.

Bolaca, Triphyliæ urbs in Peloponneſo. Polyb.

Bolæ, Æquorum in Italiâ op. cujus mem. Diod. lib. 14. & Dionyſ. Halicarnaſſeus lib. 1. quibus Βῶλαι vocantur. Stephano autem *Bola* ſingulari numero dicitur. Βῶλα ὡς Νῶλα, πόλις Ἰταλίας. Virg. Æn. 6.

Pometios, Caſtrumque Inui, Bolamque Coramque.

Sed hoc etiam opidum Plinius 3. 5. inter ea computat quæ jam tum *interierant ſine veſtigiis*.

Bolba, urbs Cariæ, fluvius aut palus *Bolbættes* quæ *Heraclea* dicta eſt.

Bolbitina, urbs Ægypti.

Bolbitinum, unum ex ſeptem Nili oſtiis.

Bolbula, op. & inſula maris mediterranei. Plin 5. 31.

Bolentium, urbs Pannoniæ ſup. Ptol.

Bolgius, dux Gallorum in expeditione contra Ptolemæum regem Macedonum. Pauſan.

Bolina, ſeu *Boline* op. Achaiæ juxta Patras. Steph.

Bolina, virgo, quam adamavit Apollo. Pauſ. lib. 7.

Bolinæus, flu. à Bolinâ urbe dictus, cui erat vicinus. Pauſanius lib. 7.

Bolinga, pop. Aſiæ. Plin. 6. 19. Iodiam habitant. Steph.

Boliſſus, urbs Æoliæ in edito loco ſita prope Chium. Steph.

Bologeſia, urbs juxta Euphratem. Steph.

Bologeſiphora, urbs Perſica. Steph.

Bolumi, urbs in Illyria, & alia in Theſprotiâ. Steph.

Bolus, Cimbrorum rex Aurelium Scaurum cepit, atque interfecit.

Bolus, Βῶλος Democriteus Philoſophus præter lib. de arte medicâ, etiam hiſtoriam emiſit, ut ait Suidas. Ex hoc Bolo recitat iſta verba Theophraſtus nono de plantis & exinde Steph. in Ἄψινθος. Τὰ πρόβατα τὰ ἐν Πόντῳ τὸ ἀψίνθιον νεμόμενα οὐκ ἔχει χολήν. Fuit præterea alter *Bolus* Mendeſius, de quo Suidam ſis adi.

Bombus, Ciliciæ flu. Plin. 5. 27.

Bombylia, Heſychius. Βομβυλία χωρίον ἐν Βοιωτίᾳ.

Bomi, colles Ætoliæ, quorum incolæ *Bomienſes*. Steph.

Bomilcar, fil. Amilcaris, Pœnorum dux, veniens in ſuſpicionem Carthaginenſibus, quòd cum Agathocle conſpiraret, in medio foro patibulo ſuffixus eſt. Juſt. lib. 23.

Bomitia, op. Amani montis Syriæ Antiochenæ. Plin. 5. 22.

Bomo, vel *Bohmo*, olim *Eubœa* dicta, teſte Heſychio Βωμὼ οὕτως ἡ Μάκρις ὀνομάζετο. *Macris*, id eſt, *Eubœa*, teſte eodem. Μάκρις Εὔβοια ἡ νῆσος. בהמ *bohmo* Arabibus *pecora*, vel *pecudes* ſign. ut Ebræis בהמות *behemoth*. Itaque inſula *Bohmo* eſt inſula pecudum, quod Græco Eubœæ nomine *à bubus* ſumpto apprimè quadrat. Eodem pertinet quòd à Poetis hæc eadem inſula Ἀργίβοιος dicitur, tanquam *à bubus albis* apud Ælian. de Animal. 12. 36. Nempe jam ante Trojana tempora boum paſcuis celebrem fuiſſe hanc inſulam, vel ex fabulis colligere eſt de bobus ab Autolyco ex Eubœâ abactis. Apollodorus lib. 2. Κλαπεισῶν ἐξ Εὐβοίας ὑπ' Αὐτολύκου βοῶν. Proinde initio belli Peloponneſiaci Athenienſes πρόβατα καὶ ὑποζύγια ἐς τὴν Εὔβοιαν διεπέμψαντο, ut habet Thucydides, lib. 2. Nec mirum Arabico nomine *Bohmo* appellatam eſſe Eubœam, cum inter incolas illius vetuſtiſſimos à Strabone numeretur, Ἄραβες οἱ Κάδμῳ συνδιαβάντες. Bochartus.

Bomonicæ, erant adoleſcentuli, qui in Dianæ Orthiæ ſacrificiis apud Laconas aris ſuperpoſiti contendere ſolebant, quis plura verbera ſuſtineret.

Bon, Tuſcorum rex, regn. annis 27. à quo *Bononia* dicta eſt. Cato in Originibus.

Bona Dea, quam veteres *Faunam*, ſive *Fatuam* dixere, tantæ pudicitiæ fuit, ut nemo illam dum vixit, præter virum mas viderit, nec nomen ejus audierit: propter quod illi ſolæ mulieres Romanæ noctu in operto ſacrificabant. Tibullus lib. 1.

Sacra Bonæ maribus non adeunda Deæ.

Juvenal. Sat. 6. *Nota Bonæ ſecreta Deæ.*

Quidam putant hanc Proſerpinam eſſe, & idcirco ei porcam ſacram fieri, quia ſegetem, quam Ceres mortalibus tribuit, porca depaſta eſt. Alex. ab Alex. 6. 8. Juv. Sat. 2.

Atque Bonam tenera placant abdomine porcæ.

Prop. lib. 4. eleg. 10.

Fœmineæ loca clauſa Deæ, fonteſque piandos
Impunè & nullis ſacra retecta viris.

Ovid. 3. de Art. Am.

Cum fugit à templis oculos Bona Diva virorum,
Præterquam ſi quos illa venire jubet.

Et Faſtorum quincto.

Templa patres illic oculos exoſa viriles
Leniter acclivo conſtituere jugo.

Plut. in Cæſare. Ἔστι δὲ Ῥωμαίοις θεὸς ἣν Ἀγαθὴν ὀνομάζουσιν, ὥσπερ Ἕλληνες Γυναικείαν, καὶ Φρύγες μὲν οἰκειούμενοι, Μίδου μητέρα τοῦ βασιλέως γενέσθαι φασίν. Ῥωμαῖοι δὲ νύμφην δρυάδα, Φαύνῳ συνοικήσασαν, Ἕλληνες δὲ τῶν Διονύσου μητέρων τὴν ἄρρητον, ὅθεν ἀμπελίνοις τε τὰς σκηνὰς κλήμασιν ἑορτάζουσαι κατερέφουσι, καὶ δράκων ἱερὸς παρακαθίδρυται τῇ θεῷ κατὰ τὸν μῦθον. Ἄνδρα δὲ προσελθεῖν οὐ θέμις, οὐδ' ἐπὶ τῆς οἰκίας γενέσθαι, τῶν ἱερῶν ὀργιαζομένων, &c.

Bonandria, Syriæ civitas, olim Apollonia.

Bonanus, Tuſcorum rex, regn. an. 18.

Bonaventura, Franciſcanus Theologus ex opido Bagico regio ob virtutum commentarios editos in Cardinalium numerum ex Generali à Gregorio X relatus eſt. Habitum, quo nunc utuntur Franciſcani Cardinales, inſtituit, cum prius aliorum Cardinalium modo incederent. Sacros multos libros ſcripſit; à Xiſto IV. in Sanctorum catalogum relatus eſt. Hujus poſtea libros in epitomen redegit Guil. Fulginas ejuſdem ordinis. Volat. Item alius ejuſdem nominis & ordinis, Patavinus, Cardinalis tituli S. Cæciliæ ſub Joanne XXII. A Carranenſi Principe ſagittâ peremptus, dum Eccleſiæ libertatem contra tyrannos tueretur. Volaterranus.

Boncha, pop. Carrenis vicini inter Euphratem & Cyrum flu. Steph. Alii *Bonchua* legunt.

Bonchis, civitas Æthiopiæ. Steph.

Bondelia, op. Etruriæ mediterraneum. Βονδελία Ptolemæo, cui medio itinere inter Lucam & foſſas Papyrianas collocatur.

Bonæ fortunæ, maris Eoi inſula. Ptol. *Burnes* Mercatori.

Boni, i. e. *filius meus*, aut *ædificans*, ſivè *intelligens*, filius Somer. 1 Par. 6.

Boni portus, civitas opinor Cretenſium cui nomen Καλὰ ἀκτὴ, i. e. *pulcrum litus*. Καλοὺς λιμένας vocat B. Lucas Act. 27.

Bonianum, op. in Samnio. Cic. pro Cluentio.

Bonicius, Præſul Avernenſis. Volat.

Bonifacius, 64. Rom. Pontifex regn. menſ. 8. dies 13.

Bonifacius, 65. Rom. Pontifex, regn. an. 6. menſ. 8. dies 13. Templum omnium Deorum à M. Agrippâ ædificatum, mutato nomine, Mariæ & omnium Chriſti Sanctorum vocavit. Diaconus lib. 8. Et Blondus 9. Ejus tempore Papatus initium ſumpſit.

Bonifa-

Bonifacius, 68. Rom. Pont. regn. an. 5. Hic constituit ut qui in sacras ædes fugerent, ne inde abstraherentur.

Bonifacius, 102. Rom. Pont. regn. an. 5. mens. 9.

Bonifacius, 110. Rom. Pont. regn. dies 36.

Bonifacius, 135. Rom. Pont. regn. mens. 7. Hic Constantinopolim relegatus fuit.

Bonifacius, 194. Rom. Pont. regn. an. 8. mens. 9. dies 17. Cœlestinum cepit, in custodiâ tenuit. Plat. & Æmil.

Bonifacius Romanus, martyrium sub Diocletiano subiit, relatus deinde à Servis Romam, templum in Aventino sibi dicatum habuit.

Bonifacius Britannus, Præsul Moguntinus apud Frisios & ipse martyr, quòd jussu Stephani 2. Pontificis Pipinum Caroli patrem oleo sacro perunxerit.

Bonifacius, Præsul Carthaginensis, Zenone imperante, Confessor. Item Præsul Ferentinas, itidem Confessor.

Bonifacius, Martyr Bosnensis, Othonis 3. consanguineus. Item Africæ Comes, sub Honorio, B. Augustino amicissimus.

Bonifacius, Corsicæ Comes, Uticam inter & Carthaginē, factâ cæde, dum prædâ onustus rediit, Saraceni Siciliam relinquentes, quam occupaverant, in patriam suam reversi sunt. Æmil. lib. 3. Item Montis ferrati dux, qui cum Balduino Sabaudiæ Comite, & Venetis Jadaram recepit, Alexium Isaci filium unà cum patre regno restituit Constantinopolitano, quo necato à Murtillo Constantinopolim cepit, & communi consensu in Imperatorem Græcorum Flandrensem elegit Comitem, qui se subjecit Ecclesiæ Romanæ. Blondus & Platina.

Bonitium, Tusciæ op. quod vulgo *Bòggibundi* dicitur. Leander. long. 34. 08. lat. 42. 42.

Bonna, op. ad citeriores Rheni ripas Coloniensi urbi, ac Confluentiæ opido proximum. *Julia Bonna* & *Verona* olim dicta, vulgò *Bonne*. long. 28. 40. lat. 50. 42.

Bonni, colles Ætoliæ, à quibus *Bonnenses* dicuntur. Thucyd. lib. 5.

Bonui, pater Omirai. 1 Par. 9. Lat. *ædificans me*, sive *adoptans*, aut *intelligens me*.

Bononia, civitas Italiæ non procul à Pado. Sil. Italicus lib. 8.

> *Et quondam Teucris comes in Laurentia bella*
> *Ocni prisca domus, parvique Bononia Rheni.*

Martialis lib. 3. ep. 58.

> *Sutor cerdo dedit tibi, culta Bononia, munus*
> *Fullo dedit Mutinæ, nunc ubi caupo dabit?*

Opidani dicuntur inde Ciceroni in Bruto, Val. Max. 8. 1. Tacito Annal. 12. ac Suetonio in Octavio, atque Nerone. *Bononienses*. Livio, Melæ, Paterculo, Plinio, ac Tacito *Colonia* vocatur, vulgò nunc incolis *Bologna*, Græcis omnibus *Bononia*. Unde apud Steph. pro *Bubonia* lege *Bononia*. *Felsina* etiam dicta fuit. Plin. 3. 15. *Colonia Bononia*, *Felsina vocitata, cum princeps Etruriæ esset*. long. 33. 35. lat. 73. 52.

Bononia altera, urbs Gall. Belg. in orâ Picardiæ à Caleto urbe 7. leuc. distans in Austr. quam Gessoriacum Morinorum putant, à quâ ad Doveriam, Angliæ portum est brevissimus trajectus. Vulgò *Boloigne à la mer*. long. 22. 42. lat. 50. 30.

Bononia tertia, Hungarica urbs olim, nunc op. Pannoniæ inter. ad Danubium flu. Hodiè *Bonmonster* ob cœnobium nominatur. long. 43. 00. lat. 45. 29.

Bononia quarta, urbs Mysiæ sup. ad Danubium, *Bodon* Mercatori. Sed quæ nunc *Bodon* dicitur, *Bidina*, seu *Bidena* Græcis esse videtur, de qua suo loco.

Bonosus, Rom. Imp. filius literarii Pædagogi, authore Vopisco. Omnium bibacissimus fuit, de quo Aurelianus dicebat, *Non ut vivat natus est, sed ut bibat.* Si quando legati Barbari ad eum venissent ipsis propinabat, ut eos inebriaret, ut ab iis per vinum omnia cognosceret, ac extorqueret veritatem. Postea cum à Probo superatus, laqueo vitam finivisset, emanavit jocus, *Amphoram pendere, non hominem.*

Bontas, angustia Alpium, per quas ex Hungaria ad merid. transitus est in Transylvaniam ad Septentrionem. *Rotenburn*, & *Trosz* Lazio.

Bonus, Presbyter Romanus simul cum Fausto & Mauro Diaconis Romæ sub Valerio Principe passi, sepulti sunt in viâ Latinâ. Volat.

Bonus Deus, apud Græcos ἀγαθὸς θεὸς, cujus templum Pausanias in Arcadicis commemorat ad sinistram viæ, quæ in Mænalum montem ducit.

Bonus Eventus, ab antiquis cultus est. Plinius describit Euphranoris simulacrum *Boni Eventûs*, dexterâ pateram, sinistrâ spicam, ac papaver tenens. *Boni Eventûs* etiam meminit Varro de R. R. lib. 1. inter Consentes Divos agricolarum.

Boonæ, *Boonæ* Athenis dicti sunt qui boves ad dies festos coemerent. Dem. in Midiam.

Boosceete, Hellespontí urbs, *Germanicopolis* postea dicta. Plin. 5. ult.

Boosura, h. e. *bovis cauda*, urbs Cypri Insulæ, cui vicina est Tereta & Palæpaphus, quæ antiquum Veneris templum habet. Strabo.

Bootes, à bove deductum nomen, Latinè *Bubulcus*; cœleste sydus, quod *Arctophylax* vocatur. Stellula enim est juxta Ursam majorem, quæ more bubulci plaustrum sequi videtur. Cic. de Nat. Deorum.

> *Arctophylax vulgò qui dicitur esse Bootes,*
> *Quod quasi temone adjunctam præ se quatit Arctum.*

Ovidius. *Arctophylax formam terga sequentis habet.*

Juv. Sat. 5. *Frigida circumagunt pigri sarraca Bootæ.*

Habet 4 stellas dexrrâ manu, quæ non occidunt. Gell. 2. 11. Manilius.

> *A tergo venit Arctophylax, idemque Bootes.*

Aratus. *Tardus in occasum sequitur sua plaustra Bootes.* Vide *Arctophylax*.

Booz, h. e. *in fortitudine*, vel *in hirco*, filus Salmon. Ruth. 2. 4. Nomem item secundæ Columnæ in porticu Solomonis. 1 Reg. 7.

Boramma, latronum Libanum incolentium receptaculum. Strabo lib. 16.

Borbetomagus, Germaniæ urbs in Vangionibus. Ptol. quibusdam hodiè *Worms* dicitur.

Borbonium, Gall. pars, Ducatus dignitatem assumpsit Philippi Vallesii Francorum regis tempore.

Borbusta, rex Gotthorum in Teutones irrupit, quem vicere tres reges coadunatis copiis.

Borcani, pop. Hirpinorum in Italiâ, non procul à Collatinis Plin. 3. 18.

Borceos, vicus qui etiam *Annuath* appellatur, & est in confin. Sarmatiæ regionis.

Borcole, Thraciæ op. Eumeniæ & Parthenopoli vicinum Plin. 4. 11.

Borcovicum, urbs Albionis in orâ Angliæ orientali in Northumbriâ reg. teste Camdeno. Vulgò *Barwick*, *Berwick*, vel *Berwick*. long. 20. 04. lat. 55. 15.

Borea, op. quod à S. Pompeio captum est, ut scribit Cic. 16. ad Atticum.

Boreas, Aquilo dictus, ab Hyperboreis montibus flans, unde & frigidus, dictus ἀπὸ τῆς βοῆς ῥεῖν, quoniam ut violenti flatûs est, ita etiam sonori Virg. 1. Georg.

> *Boreæ penetrabile frigus adurat.*

Ovid. Met. 6. *Boreas* de seipso,

> *Apta mihi vis est, quâ tristia nubila pello,*
> *Et freta concutio, nodosaque robora verto,*
> *Induroque nives, & terras grandine pulso.*

Poetæ eum Astræi fil. faciunt, Hyacynthumque puerum adamasse volunt, qui etiam ab Apolline diligebatur. Alii Strymonis fil. fuisse dicunt. Amavit præterea Orithyiam Erichthonii Atheniarum regis filiam, quam & in conjugem postulavit, verum cum non daretur, vi eam rapuit, ex quâ postea Zeten, & Calaim suscepit. Fertur quoque pulcherrimas Dardani equas adamasse, & ex illis 12 velocissimos equos suscepisse. Vide *Aquilo*.

Boreas, mons Epiri Dyrrhachio proximus.

Boreostoma, unum ex ostiis Danubii fluminis. Vide Plin. 4. 12.

Boreum, promunt. Hiberniæ in orâ Bor. Ptol. *Tellinghead* Ortelio; Aliis *S. Hellens head*. Aliis *Capo di Ligra* dicitur. Item Cyrenæ regionis promunt. *Capo di Teiones*, teste Marmolio. Ejus mem. Mela. 1. 7. Ptol. vocat *Βόρειον ἄκρον*. Strabo etiam μεγίστην ἀκρωτήριον Βόρειον refert, oppo-

situm Cephalis, Procopius Βορεῖον. Atramen nec Melam, nec Plioium ita scripsisse existimo. Antiquissimi codd. apud Pomponium *Borion* legunr. Apud Plioium veto ita scribitur in plerisque vetustis exemplaribus; *Promuntorium, quod Majorem* (Syrtim) *includit, Byrion vocatur*. Uttobique scribendum *Bryon*. Litus quod à Berenice Syrtio versus extenditur Βρυῶν αἰγιαλὸς appellatur à Ptolemæo. In illo est Βορεῖον ἄκρον. Idem ergo *Boream* & Βρυῶν promuntorium. In vulgatis Ptolemæi libris malè scribitur Βρύων αἰγιαλὸς. Veter Grammatici, qui de differentiis accentuum scripsere, hujus quoque litoris meminere. Aiunt enim Βρυῶν, Βρυῶνος *cum pro litore Cyrenaico accipitur, anflecti*. Sed errant. Omnino existimo, litus hoc à copiâ musci marini Βρυῶν αἰγιαλὸν esse appellatum. If. Vossius. *Boreum* quoque mons Arcadiæ Pausaniæ, & Tenedi portus Arriano. Dicitur etiam *Borioa*.

Borgi, Atiæ populi. Ptolemæus.

Borgodi, Asiæ pop. Plio. 7. 28. ubi de descriptione Atabiæ.

Borichus, Colomanni nothus. Volarer. Ritius.

Bormanico, op. Natbonensis provinciæ. Plin. 3. 4.

Bormiscus, teg. Macedoniæ, ubi canes Euripidem lacerarunt. Steph.

Boron, Troglodytarum op. Plin. 6. 29.

Borsippa, urbs Babyloniæ, olim Dianæ & Apollini sacra, in quâ maximum lanificium est, & maxima vespertilionum multitudo in esum conditur. Strabo lib. 16. Stephanus Βόρσιππα fœm. gen. aut neutri pluralis scribit.

Borusci, sive *Borussi*, Sarm. Europææ pop. Ptol. quorum reg. *Prussia* in regno Poloonico, contenta inter ostia Vistulæ, & Memelli ad Cæciam 37. leuc. parens inter dicta ostia; *Prutenia* etiam Latinè dicitur. *Preussen* & *Pruissea* vulgò, in Regiam & Ducalem divisa. Ovid. Trist. 4. 8.

Vita procul patriâ peragenda sub axe Borusco est.

Ita Ferrarius. Tu vero lege *sub axe Boreo*.

Borysthenes, flu. Scythiæ, secundum Istrum omnium maximus ad 600 stadia navigabilis, in cujus ostio ingens vis salis sua sponte nascitur, & ingentia cete spinis carentia repetiuntur. Herodot. Plin. Strabo. Solin. Pompoo. & Marcian. Hesychius. Βορυσθένης, ὁ Ἑλλήσποντος, ὡς δὲ ποταμὸς. *Danaster* Jornandi, *Danastus* Ammiano Marcellino. *Dnieper* Lud. Decio, *Nieper* Mercatori, *Brisna* Leunclavio, *Boresina* Peucero, *Dnester* & *Nester* Martino Cromero. Sed *Nieper Naparis* est Herodoto; *Nester* est Tyras, qui inter Borysthenem & Danubium fluit. *Beresina* itaque per Lituaniam fluens, & Naparin excipiens (in cujus nomen transit) *Borysthenes* est, cum monte & urbe cognomine, anno 3. post captam Trojam condita apud ostia illius. Pop. *Borysthenitæ* Herodotô, *Boristhenida* Propertio 2. 7.

Gloria ad hybernos lata Borysthenidas.

Ovid. Pont. lib. 4. el. 10.

Cumque Borysthenio liquidissimus amne Dryaspes.

Dionys. vers. 311.

Ἠχι Βορυσθένεος ποταμοῦ πιλατυσμένον ὕδωρ
Μίσγεται Εὐξείνῳ, κεραοῦ προπάροιθε μετώπου,
Ὀρθὸν ἐπὶ χαμμοῦ, κατεναντία Κυανεάων.

Ubi Montanus. Si Dionysium cum Ptolemæo & aliis Geographis conciliare velimus, non hoc ad Agathyrsos solos, qui versu præcedenti ultimò nominantur, referendum, (ii enim ex Ptolemæi sententiâ à *Borysthene* satis remoti, & eos ipse Dionysius vers. 319. juxta mare glaciale locat) sed intelligendum est per gentes modo confusius recitatas *Borysthenem* ferri, (apud Neuros enim oriri Plinius & Mela testantur (unde in Merid. delatus rectà adversus Ponti fauces, ubi Cyaneæ petræ, Euxino miscetur, ut verè Dionys. Eosdem tamen Agathyrsos opinari potuit Dionys. & Borystheni & mari glaciali vicinos fuisse, ut mox indicabitur, quo quidem nomine veteres Balticum sinum intelligunt, sed sinum fuisse ignorarunt. Vide Stephanum in Βορυσθένης.

Boryza, urbs Ponti. Steph.

Bosa, Sardiniæ op. Ptol. populi *Bosenses*. Plin. 3. 7. Hodiè *Buosa* dicitur. long. 31. 6. lat. 38. 30.

Bosara, urbs Arab. Fel. Ptol.

Boscum Ducis, urbs Belgii in Brabantia, vulgò *Bosleduc*.

Boses, nomen scopuli. 1 Reg. 14. Lat. *cœnam*, aut *in ipso flos sive in ia ipsa respiciens*.

Bositara, urbs Ægypti. Steph.

Bosor, i. e. *munitio*, vel *vindemia*, sive *oblatio*, vel *probibitio*, aut *in angustiâ*, vel *in tribulatione*, filius Supha. 1 Par. 7. Item civitas Moabitarum trans Jordanem Orientem versus ad solitudinem nonnihil vergens. Jos. 20. de tribu Ruben Levitis data.

Bospara, Thraciæ urbs. Procopius.

Bosphorium, portus Byzantii. Steph.

Bosphorus, sive potius *Bosporus*; cum Græcè Βόσπορος dicatur, ἀπὸ τοῦ βοὸς καὶ πόρου nomen arcessit, quod vel bos trajicere possit oarando. Testis interpres Apollonii, Βόσπορος, inquit, ὀνομάζεται διὰ τὸ δυνατὸν τὸν ἐπὶ βοῦν ὄντα διαπορεῦσαι τὸ ἀπὸ Βυζαντίου καὶ ἀπὸ Καλχηδόνος διάστημα. Idem etymon tradit Plin. lib. 6. cap. 21. nempe quòd *vel bubus meabilis sit transitus*. Apollodorus lib. 2. Ἦκε δὲ τῇ βοῒ ἴστρον ἐμβαλεῖ. Ἦλθε πρῶτον ὅπου εἰς τὸν ἀπ' ἐκείνης Ἰόνιον κόλπον κληθέντα, ἔπειτα διὰ τῆς Ἰλλυρίδος πορευθεῖσα, καὶ τὸν Αἷμον ὑπερβαλοῦσα διέβη τὸν τότε μὲν καλούμενον πόρον Θρᾴκιον, νῦν δὲ ἀπ' ἐκείνης Βόσπορον. Vide Palæphatum in *Jone*, Tzetzem Chil. 1. Hist. 31. Am. Marcellinum lib. 22. Atque hæc, ut dixi, usitata nominis ratio est. Nymphis tamen Græcus author antiquus, Acarionis usus testimonio dicit Phrygas cum fretum istud vellent traiicere navim compaginasse, in quâ tauri effigies erat sculpta, ex cujus specie *Bosporon* appellaverunt. Sunt qui dicunt, eos qui circa fretum habitabant, cum ad ulteriorem ejus partem vellent transire, naviculis compactis, bobusque junctis mare soliros transfretare. Plures hujusce *Bospori* appellationes habes apud Petr. Gyllium lib 1. de Thracio Bosporo cap. 1. Porro *Bosporus* ab autoribus duplex celebratur, unus *Thracicus*, qui vulgò Italis *Stretto di Constantinopoli* dicitur, Græcis *Laimon*, Turcis *Bogazin*, teste Petro Gyllio, qui libellum scripsit *de Thracio Bosporo*: Estque maris angustia inter Byzantium in Europâ, & Chalcedonem in Asiâ 4. stadiis patens, unde utrinque cantus gallorum, latratus canum, rumoresque hominum exaudiuntur. Ejus mem. Dionysius vers. 140.

Τῷ δ' ἐπὶ Θρηΐκιον στόμα Βοσπόρου, ὅν ποτε Ἰὼ
Ἥρης ἐννεσίῃσιν ἀνέζατο πόρτις ἔοικα.
Στεινότατος δὲ κεῖνος ἀπ' ἄλλων ἔπλετο πορθμὸς
Τῶν ἄλλων ὅσ' εἰσὶ πολυκλύστου θαλάσσης.

Etymon *Bospori* innuit, ut & Æschylus ante illum in Prometheo.

Ἔσται δὲ θνητοῖς εἰσαεὶ λόγος μέγας
Τῆς σῆς πορείας, Βόσπορος δ' ἐπώνυμος.

Val. Flac. lib. 4.

Jamque dies auræque vocant, rursusque capessunt
Æquora, quà rigidos eructat Bosporus amnes
Illos, Nile, tuos nondum Dea gentibus Io
Transierat fluctus, unde hæc data nomina ponto.

Nonnus Dionys. lib. 3. —— Ὅπῃ παρὰ Βοσπόρου ἀκτὴν
Ἰναχίῳ δαμάλης πεπερημένον ἔλκεται ὕδωρ.

Callimachus divisim scribit hoc versu.

Κεκλίμενοι ναίουσι Βοὸς πόρου Ἰναχιώνης.

Alter Bosporus *Cimmerius* appellatur, qui *fretum Cimmerium* Herodoro dicitur, *os Mæotidis* Capellæ, *Patares angustiæ* Marcellino, vulgò *Vospero* (quod nomen est etiam urbis ibi sitæ) *Stretto di Caffa* Italis, & *Bocca di S. Giovanni*; estque angustia maris inter Tauricam Chersonesum in Europâ & Sarmatiam in Asiâ. Ejus mem. Dionys. vers. 167.

Ἐκ τῆς γὰρ Πόντοιο τὸ μύχιον ἕλκεται ὕδωρ
Ὀρθὸν, Κιμμερίου διὰ Βοσπόρου, ᾧ πάρα πολλοὶ
Κιμμέριοι ναίουσιν, ὑπὸ ψυχρῷ ποδὶ Ταύρου.

Hujus quoque meminit Prop. 3. 11. ubi muravit genus, vel alludit ad omnia maria pacata victis prædonibus.

Nunc ubi Scipiadæ classes, ubi signa Camilli,
Aut ubi Pompeiâ Bospora capta manu.

Ubi Bosporum Cimmerium intelligit, qui ob vicinum Pontum in ditione Mithridatis fuit. Sane Tullius orat. pro Murænâ Mithridatem Bosporum confugisse ait, & Rufus Festus in Breviario: *Mithridates cum uxore & duobus comitibus in Bosporos fugit*. *Fretum* esse à *frenendo* verè dictum innuit Horatius, Carm. 3. Od. 4.

Insanientem navita Bosporum
Pœnus perhorrescit. Et Carm. lib. 2. Od. 20.
Visam gementis litora Bospori.

Ubi Porphyrius, *perstrepentis & sonantis*. Hinc *Bosporius*. Ovid. 2. Tr.

Egeris

Egerit Jonio Bosporioque mari.
Vide Voss. ad Melam lib. 1. cap. 1. Hesychius. Βόσπορος, ὁ μέσος ὁ Σκυθικός, ἀλλὰ ὁ Θρακικὸς οὕτω ἐκαλεῖτο. Suidas Βόσποροι δύο, εἷς μὲν κατὰ τὸν Πόντον... ὁ δὲ Θρᾳκικός... Idem: Βόσπορος, πόλις... Atque hi duo Bospori tantum fere apud antiquos memorantur. Ausonius tamen tertium addit in Monosyllabis.
Threicium & Libycum freta, Cimmeriumque secat bos.
Bosphorus, urbs Franconiæ in Germaniâ. Vulgo *Ochsenfurt*. long. 31. 45. lat. 49. 50.
Bosra, urbs Idumææ vetustissima, in quâ natus est Jobab, rex Edom. Gen. 36. 33. Idumææ diserte adscribunt prophetæ tres Esaias 36. 6. Jerem. 49. 13. & Amos 1. 12. Tamen unus ex hoc numero Jeremias 48. 24. *Bosram* censet inter Moabitarum urbes. Itaque vel utrique adscribitur, eò quod in utriusque fuerit confiniis, vel, quod puto verius, gemina fuit *Bosra*, una Idumæorum, altera Moabitarum. Nec multum refert utrum intelligas in his Michæe. *Ponam illum ut oves Bosra*, quia utraque regio fuit valde pecorosa, quanquam hunc locum veteres multò aliter interpretantur, nam pro *Sicut oves in Bosra* Græci habent ὡς πρόβατα ἐν θλίψει, tanquam esset בצר *coarctari*, vel *in angustiis esse*. Bochartus.
Bossina, Orientalis reg. à Turcis vastata A. D. 1384. Egnatius.
Bostiiza, vide *Ægyra*,
Bostra, Phœniciæ urbs ad mare sita, Byblo vicina. Strab. lib. 16. Item urbs Arabiæ. Steph.
Botachida, locus Arcadiæ in Tegeâ. Steph.
Botiai, Thraciæ pop. Plin. 4. 11. Stephanus Nicæam Botizorum coloniam esse scribit.
Botieum, urbs Phrygiæ cum stagno *Atteâ* dicto, quod salem producit. Steph.
Botrodus, vicus non longè à Segobrigâ, quondam oppidum à Tiberio Graccho dirutum. Polyb. Mart. lib. 1. ep. 50.
Et delicati dulce Botrodi nemus
Pomona quod felix amat.
Botrys, Syriæ urbs. Ptol. *Boteron* Volaterrano.
Bottbaus inter eos fuit, qui circumnavigationem orbis descripsere, quem cum Scylace Caryandensi conjungit Marcianus Heracleota in epitome Artemidori & Menippi. Vossius.
Boucomia, urbs inter Bormitomagum, & Moguntiam. Anton.
Bovianum, Samnitum colonia vetus. Plin. 3. 12. vulgò nunc *Boiano* dictum, episcopali dignitate elatum. Memoratur Livio, Straboni, aliisque. *Boianon* Ptolemæo; *Boianon* Straboni; Apud Appianum Βωουλ. ά. corruptè Βώιανον. Sed scripsisse etiam Græcos Βωϊανὸν colligere datur ex Frontino, ubi *Bobiani agri*: Io Antonini itinere longè corruptissimè *Bononia*. Silius lib. 8. sic habet.
Qui Batulum Mucrasque colunt, Boviania quique Exercent lustra.
Bovillæ, op. in Latio haud procul ab urbe Româ. Inde *suburbana* dictæ. Ovid. Fast. 3.
Orta suburbanis quadam fuit Anna Bovillis.
Propert lib. 4. el. 1.
Quippe suburbanæ parvâ minus urbe Bovillæ.
Videtor Cluverius Ital. Ant. lib. 3. pag. 917.
Bovis aula, Eubœæ insulæ locus. Strabo.
Boxia, Lybiæ interioris op. Ptol.
Bouzimele, Ciliciæ flu. haud procul à Lyco amne.

B R.

Brabantia, reg. maxima Belgii inter Flandriam ad occid. & Geldriam ad ort. cujus pop. *Ambivariti* veteribus dicti à nonnullis putantur. In eâ Tungros & Grudios esse certum est. Urbes primariæ sunt Bruxellæ, sedes Ducis (est enim Ducatûs titulo insignis) Machlinia metropolis, & conventus Juridicus. Lovanium Academia celeberrima. Antwerpia emporium maximum ante Batavorum defectionem, quarum descriptio extat apud Ludovicum Guicciardinum, Gallicè *La Duché de Brabant*.
Brabantini, pop. ex Saxonibus trans Albiam habitantibus in Franciam translatis pugnati. Æmil. lib. 3.
Brabasthenes, mons Peloponnesi, 10. m. p. à Lacedæmone distans. Livius lib. 4. Bell. Macedon.
Bracatus, vide *Bracbara*.
Braccata Gallia, vulgò *La Provence*. Nomen habet à *braccis*, quæ Isidoro sic dictæ videntur, quod sint breves, & corporis verenda iis velentur, q. d. βραχεῖς ἐσθῆτες. Immo *Braccæ* sunt βράκαι, vel βράκια, h. e. ῥάκα vel ῥάκια, inquit Casaubonus, qui minime assentitur Diodoro Siculo existimanti βράκας vocem esse Gallicam, uti nec Hesychio, qui scribit. βράκκαι κατ᾽ ἰδίαν διάλεκτον παρὰ Κελτοῖς. Ait enim Diodorum lib. 7. Galatas anaxyridas vocate braccas. Hieronymus ad Fabiolam de veste sacerdotali, & Ambrosius. 1. Offic. appellant braceas feminalia, quibus velantur pudenda. Græci σκελεα vocant, quanquam Flaccus *perisceliда* acceperit pro ornatu fœminino, & Porphyrio apud eundem esse velit ornamentum pedum circa crura, ex vi nominis sumpta interpretatione, cujusmodi ornamenta Ovidius *genualia* vocat. Ab his autem braccis, ut vulgò volunt, nominata est ea pars Galliæ, quæ aliàs Narbonensis Provincia audit. Quanquam non soli Galli usi sunt braccis, sed & Medi, & reliqui populi. Legitur enim in Obscœno carmine.
Medis laxior Indicisque braccis.
Hinc Persius. — *Braccatis illita Medis.*
Porticus. Ovidius Tristium 5. de Getis.
Pellibus & laxis arcent mala frigora braccis.
Idem alibi.
Hos quoque qui Graiâ genitì creduntur in urbe
Pro patrio cultu Persica bracca tegit.
Lucanus lib. 1.
Et qui te laxis imitantur, Sarmata, braccis
Vangiones. ———
Val. Flaccus lib. 5. Argonaut.
Et jam Sarmaticum permutant carbasa braccis.
Brachara, apud Ptol. vulgò hodiè *Braga*, cujus Præsul Metropoliticus simul & Primas regni Lusitaniæ appellatur.
Brachia, Stephanus. Βραχεῖα. Ἔστι ἡ Ἀραβικὴ θάλασσα καλεῖται. Ἐκλήθη δὲ διὰ τὸ ἐν αὐτῇ βράχη εἶναι πολλά. Verum non Arabicum tantum, sed & Æthiopicum mare βραχείαν θάλασσαν dixere. Inepti homines apud Ptolemæum τραχεῖαν substituere θάλασσαν pro βραχεῖαν. Vide Voss. ad Melam lib. 1. cap. 19.
Brachinonensis ager à Saracenis vastatus. Blondus 2. 2.
Brachius Perusinus, omnem Pontificis ditionem occupavit, apud Aquilam vero à Pontificis exercitu superatus occiditur.
Brachmanes, vel *Brachmanæ*. Palladio *Bragmanes*, Indorum Gymnosophistæ, quorum Princeps Dandamis erat tempore Alexandri Magni; Jarchas vero quando Apollonius Tyaneus, discendi visendique studio ad illos se contulerat. Hi simulachra contemnebant, omnis prorsus carnis genere & vini abstinentes. Clem. Alex. Stromat. lib. 3. Βραχμᾶναι γοῦν οὔτε ἔμψυχον ἐσθίουσιν, οὔτε οἶνον πίνουσι, κ.τ.λ. Porphyrius de Abst. lib. 4. ... Vide omnino Palladium *de Bragmanibus* ab Edoardo Bissæo Londini nuper editum. *Brachmas* vocat Steph. apud quem mira de vestimentis eorum narrat Hierocl. Τοσοῦτα inquit, ... Nomen eorum quod attinet, quid sodes Βραχμᾶν aliud sonat, quam בר רכבן *Bar-hachman*, ἀγέμε σοφίας, h. e. Gymnophista? H. Jacobius. Vide Gymnosophistæ, & Suidam in Βραχμᾶνες.
Brachodes, extrema urbs Africæ minoris. Ptol.
Brachyle, urbs Ceretum, qui Iberis vicini sunt. Steph.
Bractia, insula Illyrici. Plinius.
Bradas, Italiæ flu. circa Apuliam. Anton.
Bradeas, præcipuæ nobilitatis vir, Regillæ uxoris Herodis Sophistæ frater, argumentum generis gestabat in calceis; Id autem erat episphyrion menoides eburneum. Unde Proverb. *Nobilitatem in astragalis gestare*; quod in

eos

eos rectè dicitur qui generis præstantiâ tumentes nullâ ipsi virtute nituntur. Rhod. 20. 27.

Bradua, Consul, collega Triarii Materni & Aproniani. A. V. C. 937. & 943.

Bracara, vide *Brachara*.

Brasi, populi Macedoniæ. Steph.

Braga, insulæ quædam desertæ. Plin. 4. 28.

Bragodurum, Rhætiæ op. in Germaniâ. Ptol. vulgò *Bibrach*, Lazio, *Rockenburg* Rhenano.

Bramagum, vel *Bromagum*. Anton. Sequanorum op. vulgò *Romont*.

Brarma, Sinarum regionis urbs. Ptol. *Brema* Mercatori.

Brana, Turdulorum op. in Hisp. & Conventus Cordubensis. Plin. 3. 1.

Branchidæ, Apollinis Didymæi sacerdotes. Plin. 5. 29.

Branchidarum oraculum, locus Cariæ. Plin. Βραγχίδαι. Straboni. Niger scribit *Petrun* vocari.

Branchus, Apollinis fil. Lactantius ad Statii Theb. 8. vult filium fuisse Simeri ex Patronis filia, qui cum Apollinis malas deosculatus esset, ab eo captus, coronam & virgam accepit, unde cœpit vaticinari. Post hoc ingens templum est ei ædificatum, quod *Branchiadon* nominatur. Idem ad 3 Theb. Thessalum fuisse dicit.

Branchiades, Apollo dictus est à *Brancho* Thessalo, vel à *Branchidis* pop. apud quos responsa dabat. Strab. 14.

Branchillides, Bœotorum princeps. Pausanias.

Brancosii, pop. Asiæ. Plin. 6. 20.

Brandeburgum, quasi *Brennoburgum*, urbs Marchiæ, quæ ab eâ *Marchia Brandeburgensis* denominatur, à Brenno Gallorum duce, ut putatur, condita, ad Havellam flu. in Saxoniæ confin. Ferrarius. long. 35. 00. lat. 52. 39.

Brangonia, quæ & *Vigornia*, Angliæ urbs, vulgo *Worcester* dicitur & *Brannogenium*. Ptol. Aliquibus *Bangor* videtur.

Brannovices, pop. Gall. Narbon. in Allobrogum finibus, quorum regio *la Morienne*, vel *Maurienne* dicitur.

Brannodunum, litoris Saxonici in Britanniâ op. Lib. Notit. *Brancester* Camdeno teste in Norfolciâ.

Brasia, urbs Laconiæ. Steph. *Prasia*. Ptol. *Cipariss*. Zardo. Sed Nigro *Tiros*.

Brasidas, dux Lacedæmonius, circa Amphipolim ab Atheniensium multitudine impar deprehensus, claudendum se præstitit, ut per longum Coronæ ambitum, hostium frequentiam extenuaret: quaque rarissimi obstabant, erupit. Frontinus in Stratagem. Vide Suidam in Βρασίδας.

Brasilas, Cous quidam, cujus mentio est apud Theocr. Idyl. 7. Vide sis ibi Scholiasten.

Brattia, vel *Brachia*, Moesiæ provincia, cum Pannoniis conjuncta. Plin. 4. ult. Aliis est ins. maris Adriaci Liburniæ oræ adjacens, capreis, & bobus abundans. *Bratza* vulgò dicitur.

Bratuspantium, *Grattepance*, teste Car. Bovillo, vel *Granviller*, pagus & Abbatia, Aliis *Beaumont*, *al. Clermont*, op. in fin. Bellovacorum in Gall. Belg

Braunodunum, op. Norici ad Oenum flu. vulgò *Brannaw*. long. 35. 25. lat. 48. 10.

Brauron, Atticæ op. Strabo lib. 9. aliis *Braurone* heroe, unde etiam *Brauronia* Diana dicta. Vide Meursium Græc. feriat. pag. 67.

Bravum, Murbogorum Hisp. Tar. urbs. *Burgos* Taraphæ.

Bre, Thraciæ urbs. Procopius.

Brea, civitas Atheniensium, in quam postea coloniam miserunt. Steph. Hesychius. Βρέα, πόλις Θρᾳκίας εἰς ἣν Ἀθηναῖοι ἀποικίαν ἐξέπεμψαν.

Brechinia, Walliæ opidum, vulgò *Brecknock*.

Brechinium, urbs Scotiæ in orâ orientali episc. sub archiep. Andreapolitano, inde ad 55. mill. in Bor. inter Aberdoniam & Castrum Chalcedonium urbes 20. ad Escam flu. in Angusiâ regione, vulgo *Brechin*. long. 17. 38. lat. 58. 12.

Bregetium, Pannoniæ sup. urbs. Ptol

Breget, & *Bregi*, Phryges populi. Strabo. 12.

Bregmenteni, Asiæ pop. in Troade. Plin. 5. 30. Sunt qui *Bregneni* legunt.

Brema, urbs episcopalis Westphaliæ, quæ ab Hamburgensibus huc translata est, ubi olim Archiepiscopatus fuit omnium Aquilonarium provinciarum, Frisiæ orientali vicina, ad Visurgim flu. posita, ex quo admirandæ altitudinis tota aquam ad incolarum necessitates in hanc urbem per canales subterraneos artificiosè transfundit. Ligneum habet pontem, sub quo molæ frumento frangendo, & tormentario pulveri tundendo destinatæ complures ordine hærent. long. 30. 17. lat. 53. 25.

Bremenium, Otadenorum urbs in finibus Scotiæ & Angliæ. Ptol. *Barwick* Villanovano. *Bamburrow* Talboto, *Brampton* Camdeno. Vide *Burtonum* in Antoninum p. 37. &c.

Bremetonacum, Angliæ op. Anton. *Ribchester* nonnullis, Camdeno vero est *Overburrow*, viculus Lancastrensis ad Lonum flu. in confin. Westmariæ.

Brenda, à vett. poetis brevitatis causâ appellabatur Brundusium, teste Festo.

Breuni, pop. Norici, aliis *Brenni*. Strabo Βρεῦνοι ἢ Γεναῦνοι conjungit. Similiter Horatius.

——— *Milite nam tuo*
Drusus Genaunos implacidum genus
Breunosque veloces & arces
Alpibus impositas tremendis
Dejecit. ———

Legendum etiam, ut rectè vidit Xylander in tropæo Alpium ISARCI. BREUNI. GENAUNI. *Perlachres* hodiè Aventino; Item *Breuni* pop. Alpini in Lepontiorum confinio, quorum reg. *La Valdi Bregna* Italis, *Palensertbal* Germ. teste Tschudo nominatur; ubi *Breunus* flu. *Bregno* vulgo per vallem ante dictam decurrens in Ticinum flu. labitur.

Brennus, Gallorum Sononum dux, qui cum 300. armatorum millibus in Italiam irrumpens, Romanos apud Alliam flu. ingenti clade profligavit. Deinde ad urbem pergens eandem cepit, totamque exussit, præter Capitolium, quò nobilior juventus confugerat. Sed cum & illud aggrederetur, Romani cum illo convenerunt, ut acceptis aliquot auri talentis, obsidionem solveret. Cum igitur aurum penderetur, ipse dux gladium suum vaginâ educens, & hunc pensari imperavit. Sed cum hoc Romani, ut rem injustam recusarent, atque ita invicem contenderent, Camillus exul, qui absens Dictator creatus erat, collectis iis qui Româ profugerant, Gallos ex improviso adortus est, qui relicto auro, cum maximo suorum detrimento fugâ sibi consulere coacti sunt. Camillus vero eos continuò prosequens ex Italiâ expulit. Plutarchus in Camillo. Ἅμα δὲ ἡμέρᾳ παρῆν ὁ Κάμιλλος ἐπ' αὐτοὺς ὡπλισμένος λαμπρῶς καὶ τεθαῤῥηκότας ἔχων τότε τοὺς Ῥωμαίους, καὶ γενομένης ἰσχυρᾶς μάχης ἐπὶ πολὺν χρόνον, αὐτούς τε τρέπεται πολλῷ φόνῳ, καὶ λαμβάνει τὸ στρατόπεδον. Secutus est (inquit Palmerius) hoc loco Plut. T. Livium, ut sui Camilli, cujus vitam ornare instituerat, gloriæ grato Romanis mendacio velificaretur. Rualdus doctus quidem & acri judicio vir, & qui Plut. illustrandum & castigandum non sine multis doctrinæ adminiculis aggressus est, ad hunc locum multa dixit, nec tamen satis multa. Nam cum T. Livium aretalogum, & Romanorum mancipium mendacii sategerit hoc loco arguere, id quidem fecit, sed ut mihi videtur, nimis strictè, & quasi ad aliud properans. Poterat enim eum pluribus telis obruere, & hanc fabulam ex hominum memoriâ radicitus evellere. Et Polybium quidem cum citat, optimè facit; est enim rerum Romanarum fide dignissimus author, qui duobus tantum, aut circiter seculis aberat ab urbis captæ temporibus. Sed de illo auctore celeberrimo id, quod oblitus est dicere Rualdus, notabo, T. Livium fere omnia à Polybio accepisse, sæpe paginas integras illius auctoris suo operi intexuisse, adeo ut interpretis Polybii sæpissimè vice fungatur, ejus tamen suppresso nomine fere ubique, & si quando accidit, ut ejus meminerit, eum citasse cum elogio jejuno & mehercules invido, *rerum Romanarum non contemnendus author*. Unde sequitur Livium malignitate quâdam cum assentatione erga Romanos, & odio erga Gallos aliter eam historiam tradidisse, quam à Polybio veraci & libero auctore acceperat. Sed ut post Rualdi messem aliquod spicilegium in ejus agro faciam, aliquid etiam de meo ad id argumentum afferam, & tanquam triarius è subsidiis in primam aciem contra Livium advolabo, & ex ipsius Polybii pharetrâ telum depromam acutissimum, nempe ex libro 2, ubi Gallos Bojos & Insubres,

ut auxilium à Gæsatis Transalpinis impetrarent, his rationibus usus inducit. Ἀναμιμνήσκοντες δὲ τῆς τῶν ἰδίων προγόνων πράξεως, αὐτοὺς γὰρ ἐκείνους στρατεύσαντας, οὐ μόνον νικῆσαι μαχομένους Ῥωμαίους, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν μάχην κατὰ κράτος ἑλεῖν αὐτὴν τὴν Ῥώμην, γενόμενον δὲ καὶ πάντων τῶν ὑπαρχόντων ἐγκρατεῖς, καὶ τῆς πόλεως αὐτῆς μῆνας ἑπτὰ κυριεύσαντας, τέλος ἐθελοντὶ καὶ μετὰ χάριτος παραδόντες τὴν πόλιν ἀθραυστοι καὶ ἀσινεῖς ἔχοντες τὴν ὠφέλειαν, εἰς τὴν οἰκείαν ἐπανελθεῖν. Ea sic latinè reddidit Casaubonus: *Majorum res gestas illis in memoriam revocantes, qui expeditione simili susceptâ, non solum prælio Romanos vicerant, sed etiam à pugnâ Romam ipsam occupabant, bonis deinde illorum omnibus potiti, urbe etiam ipsâ per 7 menses in suâ potestate detentâ, postquam suâ sponte & beneficii loco eam victis tradidissent, illi si, atque incolumes in suam patriam reversi fuerunt.* In quâ versione oblitus est vir magnus interpretari hæc verba, ἔχοντες τὴν ὠφέλειαν, quæ tamen litem decidunt, *habentes emolumentum*, i. e. proculdubio aurum, quod ex pacto acceperant. At si vera fuisset Gallorum ad internecionem deletorum clades, quam Tragicè narrat Livius, certe Boiorum illos legatos, ab ejus negotii mentione maximè abstinuisse decebat, quippe quòd contra eorum propositum Gæsatas à peritâ societate plurimum deterrere valebat, & ridicula fuisset eorum exhortatio, & magis ridiculus Polybius, qui eos ita dicentes introduxit, nisi Gallorum victoria omnibus nota, & constanter eo tempore credita fuisset. Itane credibile est, Polybium Africani & Lælii amicum, & contubernalem, virorum patriam amantium, & gloriæ gentis suæ cupidorum, qui proculdubiò multa Romanorum acta ab eorum sermone didicerat, & qui sua scripta eorum censuræ subjecisse dicitur, ausum fuisse talem narrationem suis paginis inserere sine maledicentiæ notâ, & Romanorum odio, si contraria fama, vel dubia tantum ad eorum virorum aures pervenisset? Exul nempe Polybius solo Romanorum auxilio fultus, sine lare, sine divitiis, Romanos ut auro redemptos, ad posteros traducere sine auctoribus fide dignis impudentissimo mendacio tentavit? Id certe putare foret absurdissimum. Sed nunc Trogum Pompeium audiamus, virum Romanum; Is lib. 28. Ætolos Romanorum legatis sic respondentes inducit. *Adversus Gallos urbem eos suam tueri non potuisse, captamque non ferro defendisse, sed auro redemisse.* Orationem etiam Mithridatis ad milites brevitate militari conspicuam idem Trogus historiæ suæ inseruerat, & eam in suo compendio Justinus integram intexuit, quâ veluti telo trabali transfigitur tradita à T. Livio fabula: Ea sic se habet l. 38. Mithrid. ait, *si audire populos Transalpinæ Galliæ Italiam ingressos, multis eam plus misque urbibus possidere, & latius aliquanto ... finium, quam in ..., quæ dicitur imbellis, eosdem Gallos occupasse, ... illam ... solum dici Romam a Gallis, si ... captam, ita ut unius illis montis cacumen tantum relinqueretur, nec bello hostem, sed pretii remotum.* Hæc ultima verba T. Livium jugulant à Trogo cive Romano satis antiquo prolata. Nunc vero prodeat Suetonius Livio posterior tempore, & videamus, quomodo illius mendacio astipuletur. Is in *Tiberio* cap. 3. sic ait de Tiberii majoribus. *Drusus ... duce Drauso cominus trucidato, sibi posterisque suis cognomen invenit. Traditur etiam proprætore, ex provinciâ Gallia retulisse aurum Senonibus olim in obsidione Capitolii datum, nec ut fama, extortum à Camillo.* Sic Suetonius pro famâ & nudo rumore Livii fabulam explodit. Nam quamvis in eo forte fuerit vanus Drusus, dum talem honorem sibi arrogavit, tamen nunquam eam gloriam affectavisset, nisi omnibus constasset aurum illud à Gallis in patriam suam asportatum fuisse. Sed nunc Livium suo proprio telo configamus. Ecce parum mendacii sui memor Samnites in Hetruscorum advocato consilio ita differentes inducit: *Unam illis spem in Hetruscis restare, scire gentem Italiæ opulentissimam armis, viris, pecunia esse, habere accolas Gallos, inter ferrum & arma natos, feroces cum suopte ingenio, tum adversus Rom. pop. quem captum esse, auroque redemptum, haud vana jactantes memorent.* Certe nihil expressius dici potest, ideoque Paulus Orosius, dum eam historiam narrat, de Camillo non meminit. Quare certissimum est, ne de eo in eo negotio Trogum mentionem fecisse: omnia enim ferè ex Trogo habet Orosius, qui sic habet in fine lib. 2. de Romæ captu. *Universam reliquam juventutem, quam constat vix mille hominum fuisse tunc, in arce Capitolini montis latitantem, obsidione concludunt, ibique infelices reliquias, fame, peste, desperatione, formidine, terrent, subigunt, vendunt. Nam mille libris auri discessionis pretium paciscuntur*, & cætera quæ vide. Vapulet ergò fabricator talis mendacii, seu assertor T. Livius Romanorum adulator, & Gallici nominis inimicus, utpote Patavinus domo, urbe semper Gallis vicinis infestâ, quod ipse fatetur lib. 10. inde suum in Gallos odium quod ubique testatur. Vapulet inquam & Rualdo, & mihi, & quicunque historicam veritatem amat. Elegantiæ quidem & nitoris laudem à me non invito accipiet, fidei vero & veracitatis nequaquam, & dum vapulabit, spectator adsit Plutarchus, qui hoc loco eum malè secutus est, & Polyænus, qui ejus mendacii testes manifestè falsi, & qui inter se discordes, ut & cum Livio, tali fabulæ fidem magis derogant, quam astruunt. Palmerius. Fuit alius quoque *Brennus*, priore junior, quanquam nonnulli eos perperam confundunt, qui Apollinis Delphici templum prædæ causâ ingressus, iram numinis in se concitavit. Prop. 3. 12

Torrida sacrilegum testantur limina Brennum
Dum petit intonsi Pythia regna Dei.

De *Brenno* vide & Callimachum Hymn. in Delum à vers. 173. & Scholiasten, qui historiam explicat, & Val. Max. 1. 2. & Pausaniam in Phocicis. De mortis genere dissentiunt authores. Just. lib. 24. cap. 16. *Cum dolorem vulnerum ferre non posset, pugione vitam finivit.* Atqui Pausanias inquit, illum vulneratum, veneno vitam finivisse, pudore sc. acceptæ in Græciâ cladis. Sed conciliat hos Diod. Sic. αὐτὸς δὲ ἀκράτῳ πολλῷ ἐμφορησάμενος, ἑαυτὸν ἀπέσφαξε. Is. Vossius. Βρὸν appellatur apud Suidam. Sunt autem qui tunc temporis Imperatorum putant commune nomen fuisse, quià Cambri hodiè regem *Brenhin* appellant, teste Camdeno. Sanè apud Britannos Gallos *Barner* judicem sonat, & *barn* est *judicare*. Accedit Syrum פרנס *parnas* pro *Principe & Gubernatore*, Esaiæ 3. 4. à radice פרנס *parnes*, quod *pascere* sig. Bochartus.

Brentha, urbs Arcadiæ. Steph.

Brentheates, fluvius apud Pausaniam.

Brenthus, Herculis filius à quo *Brundusium*, Græcè Βρεντέσιον. Steph.

Bressus, Armeniæ maj. urbs. Ptol.

Bretena, urbs Italiæ sub Veneris Ptol. *Brintum* Plinio, hodiè *Brignano*, ut vulgò volunt.

Bretina, op. Insubriæ. Ptol. quod hodiè *Barlasina* dici putatur.

Bretolaeum, Lusitaniæ op. Ptol. *Bretulla* Moletio.

Brettia, regio Italiæ, vide *Brutia*.

Brettotia, inf. in Adriatico mari. Steph.

Brettus, urbs Tyrrhenorum à *Bretto* Herculis filio. Addit Stephanus, καὶ ἡ χώρα Βρεττία, καὶ ἡ γλῶσσα, qui locus corruptus est, & pro γλῶσσα legendum νῆσος monet Bochartus Geogr. Sacr. p. 659.

Breuci, Pannoniæ pop. quos Saus amnis præterfluit. Plin. 4. 35.

Brevis, Hisp. locus inter Bracaram & Augustam. Anton.

Briada, vide *Brias*.

Briantica, Thraciæ regio, quæ olim *Gallaica*. Herod. l. 7.

Briareus, Gigas, Ætheri Titanis, vel Cœli & terræ filius. Hunc Homerus ait Iliad. 1. à superis quidem *Briareum* dictum fuisse, ab hominibus vero *Ægæona*.

Ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες
Αἰγαίωνα. ———

Hic cum cæteris Gigantibus Jovem à regno depellere conatus est; cui centum manus erant, capita quinquaginta, & magnitudine corporis reliquos omnes mortales antecellebat, ignemque ex ore eructabat, uti testatur Virg. Æn. lib. 10. in his.

Ægæon qualis, centum cui brachia dicunt
Centenasque manus, quinquaginta oribus ignem
Pectoribusque arsisse: Jovis cum fulmina contra
Tot paribus streperet clypeis, tot stringeret enses.

Quem idcirco sub Ætnam montem fuisse à Jove ... detrusum fabulantur, qui quoties latus moveret, Ætnam

flammas ingentes eructaret, ut ait Callimachus in Lavacrum Dianæ.

Ὡς δ' ὁπότ' Αἰτναίῳ ὄρεος πυρὶ τυφομένοιο
Σείσθη μυχὰ πάντα, κατουδαίοιο γίγαντος
Εἰς ἑτέρην Βριαρῆος ἐπωμίδα κινυμένοιο.

Paucis tamen ante diebus idem *Briareus* Jovi adversus Palladem, & Junonem & Neptunum, reliquosque Deos, qui in Jovis tyrannidem conjurarant, fuerat auxilio, teste Homero ubi supra.

Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι
Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐλθοῦσα θεὰ ὑπελύσαο δεσμῶν
Ὦχ' ἑκατόγχειρον καλέσασ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον
Ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί.

Hunc ideo unà cum Gyge & Cotto Jovis custodes ac satellites Hesiodus in Theog. nominavit, ut est in his

Ἔνθα Γύγης Κόττος τε καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος
Ναίουσι φύλακες πιστοὶ Διὸς Αἰγιόχοιο.

Virgil. lib. 6. Æn.

Centauri in foribus stabulant, Scyllæque biformes,
Et centum geminus Briareus, & bellua Lernæ.

Claudianus —— *Centum Briareia turba lacertis.*

Statius Theb. secundo.

Non aliter (Getica si fas est credere Phlegræ)
Armatum immensus Briareus stetit æthera contra
Hinc Phœbi pharetras, hinc torva Pallados angues,
Inde Pelethroniam præfixâ cuspide pinum
Martis, ac hinc lasso mutata Pyracmone, temnens
Fulmina, cum toto nequicquam obsessus Olympo,
Tot queritur cessare manus.

Ita dictus est à *corporis robore.* *Βριαρὸν* enim Græci *fortem* dicunt, & *robustum.* Ventorum autem naturam sub ejusmodi fabularum involucris poetæ describunt. Hesych. *Βριάρεων ἀνθρώπων ἑκατοντάχειρα.*

Brias, adis, Pisidiæ urbs. Strabo.

Briaxes, statuarius, vide *Bryaxis.*

Bricinnia, urbs Siciliæ. Steph.

Bricium, Hisp. urbs. Anton.

Bridoborum, Lugduni Galliæ urbs. *Briare* Simlero.

Brigæcium, Hisp. Tarr. urbs. Ptol. *Oviedo* Tarazhæ.

Brigantes, pop. Albionis, qui nunc *Eboracenses*, vulgò *Yorkshire men* sunt Lelando, Inde *Brigantium* urbs Archiepisc. *York.* Camdeno autem sunt *Eboracenses*, *Lancastrienses*, *Dunelmenses*, *Westmarienses*, & *Cumbri.* *Brigantes* quoque Ptolemæo pop. Hiberniæ in orâ orientali. *Brigantes* item in Scotiâ quorum regio *Gallovidia* esse videtur. Juvenal. Sat. 14.

Dirue Maurorum attegias, castella Brigantum.

Brigantia, urbs Lusitaniæ Ducali titulo insignis, vulgò *Braganza.*

Brigantinus lacus, qui & *Acronius* Melæ, *Brigantia* Ammiano, *Bodensee* Germanis; Rhætiæ lacus inter Alpes, qui mustelas marinis æmulas gignit. Plin. 9. 17.

Brigantinus lacus, Cenomanorum lacus in fin. Brixiensium, *Idro* Erythræo.

Brigantinus portus, Hisp. Tarraconsis portus maximus, *Porto della Corunna*, teste Mariana.

Brigantium, op. Rhætiæ in Sueviâ ad Brigantinum lacum, vulgò *Bregentz*, vel *Bregnitz.*

Brigantium, *Brigantio* Antonino, *Virgantia* Ammiano, op. Gall. Narbon. vulgò *Brianson.* Item civitas Angliæ. Vide *Eboracum.* Alia Hispaniæ in Gallæciâ, *Compostella* nonnullis, aliis *Betanzos.*

Brige, op. Angliæ. Anton. vulgò *Broughton* in Comitatu Hantoniæ inter Ventum Belgarum 11. & Sorbiodunum 9. m. p. *Brage* etiam legitur.

Briges, pop. Thraciæ. Vide Steph.

Brigiani, pop. Inter Alpinas gentes. Plin. 13. 101.

Brigida, mulier vitæ sanctitate insignis. Volat.

Brilessus, Ægialeus dictus, Atticæ mons. Plin. 4. 7.

Briletum, mons Atticæ reg. Plin. 11. 37. In hoc monte sunt lepores bina habentes jecinora, cervi renes quatuor, pennati autem & squamosi nullos.

Brillendunum, op. Albionis in ora orientali in Comitatu Eboracensi, vulgò *Bridlington.*

Brimo, unum ex Hecates, sive Proserpinæ nominibus, ἀπὸ τοῦ βρεμεῖν, hoc est à *terrendo* impositum, eò quod nocturna terriculamenta ab eâ immitti credebantur, ut ex Apollonii Scholiaste annotat Cæl. Rhod. 11. 16. Hesiodi Interpres lib. 1. *Βριμὼ δὲ καὶ Ὀβριμὼ κυρίως ἡ Περσεφόνη, ἤγουν ἡ γῆ, καὶ ὁ θάνατος καλεῖται, ὅθεν τὸ Ὄβριμος λέγεται.* Fuit & ita appellata Rhea. Theodoretus Therapeut. Serm. 1. *Ὅτι δὲ καὶ τὰ τῆς Ῥέας, ἣν καὶ τὴν Κυβέλην, ἢ τὴν Βριμὼ, ἢ ὅπως ἂν ἐθέλοις ὀνομάζειν.* Propertius lib. 2. eleg. 2.

Mercurioque Saïs fertur Bœbeidos undis
Virgineum Brimo composuisse latus.

Interpres Apollonii, *Βριμὼ, ἡ Περσεφόνη. Φασὶ δὲ Ἑρμῆν ἐρασθέντα ἐπὶ κυνηγεσίαν ἐξιοῦσαν θελῆσαι βιαίως μιχθῆναι, ἡ δὲ ἐμβριμησαμένη αὐτῷ, ὁ δὲ φοβηθεὶς ἀνεχώρησε.* Statius Sylv. 2. in arborem Atedii.

——— *Omnia questus*
Immitem Brimo, stagna invida. ———

Brincas, Italiæ urbs à Gothis recepta per Narsetem. Cedrenus.

Brinci, Thraciæ pop. Suidas.

Brinium, Italiæ op. unde *Briniates* pop. non procul ab amne Boactè, hodie *Brignolo*, ut putatur. *Beron* forte Ptolemæo.

Brisa, promunt. Lesbi ubi Bacchus *Briseus* colitur. Steph.

Brisabritia, Indiæ pop. Plin. 6. 20.

Brisacus, mons inter Argentinam & Basileam, vulgo *Brisach.*

Briseis, Lyrnessia puella, à patre *Brise* ita appellata, cum vero nomine *Hippodamia* vocaretur. Hæc, captâ Lyrnesso urbe, Achilli victori in sortem cessit, & postea ab Agamemnone erepta, implacabilis dissidii causa fuit inter eum & Achillem. Vide Homerum Iliad. 1. qui eam vocat *Βρισηΐδα καλλιπάρῃον.* Horat. Carm. 2 Od. 4.

——— *Prius insolentem*
Serva Briseis niveo colore
Movit Achillem.

Prop. lib. 2. el. 9.

Omnia formosam propter Briseida passus.

Ovid. 2. de Art. Am.

Illis te manibus tangi Brisei solebas.

Idem de Remed. Am.

Hoc & in abductâ Briseide flebat Achilles.

Brises, Chrysis sacerdotis frater, Hippodamiæ pater, quæ ab eo *Briseis* dicta.

Briseus, Liber Pater. Cornutus in hoc Persii Sat. 1.

Est nunc Brisæi quem venosus liber Acci.

Brisæum appellatum esse scribit, vel à mellis usu, quod ipse primus mel invenisse dicatur: vel ab uvâ, quòd eam expresserit, quum *brisare* sit exprimere; vel à nymphâ, quæ eum nutrivisse dicitur. *Brisæus* etiam Poetarum epitheton est quod ii in Liberi patris tutelâ esse credantur. Vide Casaub. ad locum Persii allatum.

Brisgoia, reg. Germ. sup. vulgo *Brisgow*, in quâ Friburgum urbs & Academia, à Bal leâ. 7. leuc. in Cæciam.

Brisoana, flu. Persidis, qui Persepolim interluit. *Bladimir*, Moletio, & Castaldo.

Bristolium, urbs Albionis in Angliæ & Walliæ confin. apud ost. Sabrinæ flu. Emporium celebre, *Venta Belgarum* olim juxta nonnullos dicta. Vulgo *Bristol.* long. 17. 30. lat. 51. 45.

Britannia, insula in Oceano Septentrionali omnium quæ Europæ adjacent maxima; unde & *Orbis alter* à veteribus dicta.

Claudianus. ——— *Et nostro diducta Britannia mundo.*

Virgilius. *Et penitus toto divisos orbe Britannos.*

Horatius *Ultimos orbis Britannos* vocat.

Et ante eum Catullus.

——— *Terribilesque & ulti*
mosque Britannos.

Dionysius Perieget. —— *Οὐδέ τις ἄλλη*
Νήσοις ἐν πάσῃσι Βρεττανίδεσσιν ἰσοφαρίζει.

Quod capio duplici sensu; vel enim respectum dicit ad magnitudinem, quam suprà innuebat

Τόσσον τοι μέγεθος ἀπλετον.

Vel ad bonitatem; utroque enim modo reliquas omnes insulas

insulas facilè superat *Britannia*. Primò fertilitas ejus ex hoc non obscurè patet, quòd & annonâ in proprios usus sufficiente abundet, & frumentarium auxilium populis etiam longissimè distantibus suppeditet. Amm. Marcellinus lib. 18. *Annona à Britannis sueta transferri.* Zosimus Comes lib. 3. Ὀκτακόσια κατασκευάσας πλοῖα (Julianus Imp.) μείζονα λέμβων, ταῦτά τε εἰς τὴν Βρεττανίαν ἐκπέμψας κομίζει σῖτον. Plura apud Camdenum in suâ *Britanniâ* videat, si volet, studiosus lector. Secundò magnitudinem quod attinet, ea quidem apud Dionysium præcipuè intelligenda est. Audi Diodorum lib. 5. Νῆσοι πολλαὶ κατὰ τὸν Ὠκεανὸν ὑπάρχουσιν, ὧν ἐστὶν ἡ μεγίστη Βρεττανικὴ καλουμένη. Author libelli *de Mundo* Aristotêli falsò attributus, cap. 3. Ἐν τούτῳ γε μὴν νῆσοι μέγισταί τε τυγχάνουσιν οὖσαι δύο Βρεττανικαὶ λεγόμεναι, Ἀλβίων, καὶ Ἰέρνη. Hinc Aristides aliique Græci *Britanniam* καθ' ἐξοχὴν ob magnitudinem μεγάλην νῆσον appellarunt; quemadmodum & nos hodiè *Magnam Britanniam* vulgò dicimus. Tacitus in Julio Agricola. *Britannia insularum, quas Romana complectitur Notitia, maxima.* Procopius Vandalicorum, lib. 1. *Britanniam* vocat Τῶν ἐκτὸς Ἡρακλείων στηλῶν νήσων ἁπασῶν μεγίστην παρὰ πολὺ οὖσαν. Ptolemæus unam quidem excipit Taprobanem, λέγων (inquit Eustathius) ὅτι σημειωτέον ἡ Ἰνδικὴ Ταπροβάνη μεγέθει καὶ τῇ δόξῃ, μεθ' ἣν ἡ Βρεττανική. Cæterum de magnitudine *Britanniæ* vide sis Cl. Salmasium in Plinianis latè disserentem, pag. 250. Quidam deducunt à Βρὶθ *dulcis* & τανία *regio*, ut in *Lusitania, Mauritania*, &c. q. d. *dulcis terra*. Dunæus. Camdenus à *Brith*, id est, *pictus*, nam populi se pingebant glasto. Sin vero à *Britone* vel *Bruto* dicta fuit, certe Brutus ille Gallus fuit, non Trojanus, aut Italus. Verstiganus. Bocharto vero Βρεττανικὴ nihil aliud videtur quam ברת אנך *barat anac*, id est, *ager*, seu *terra stanni & plumbi*. בָרָא *bara* in regimine ברת *barath* Syris agrum esse sciunt omnes, & ex Daniele abundè notum, & אֲנָךְ *anac* stannum, aut plumbum Hebræi explicant Hamosi. 7. 6. Primò, de stanno res notissima ex Diod. Sic. lib. 5. p. m. 209. Οὗτοι τὸν κασσίτερον κατασκευάζουσι, ἐργαζόμενοι τὴν φέρουσαν αὐτὸν γῆν. Vide quæ sequuntur. Secundò, de plumbo Plinium audi: *Nigro plumbo ad fistulas, laminasque utimur laboriosius Hispaniâ eruto, sed in Britanniâ summo terræ corio adeo largè ut lex ultro dicatur, ne plus certo modo fiat.* Figuram ejus quod attinet, Strabo lib. 4. Ἡ δὲ Βρεττανικὴ τρίγωνος μέν ἐστι. Cæsar, *Insula universa triquetra.* Pomponius; *Britannia se in diversos angulos cuneat triquetra, & Siciliæ maximè similis.* Diodorus quoque Siculus: Αὕτη γὰρ τῷ σχήματι τρίγωνος οὖσα παραπλησίως τῇ Σικελίᾳ. Quam sit autem hoc verum ex recentiorum descriptionibus discere quivis potest, & prætcrea ex Tacito in vitâ Agricolæ. Dicitur etiam *Britanniæ* pl. num. uti & *Illyriæ* apud Propert. 2. 17.

Dic alias iterum naviget Illyrias.

Solinus *Græcias cogitamus.* Homerus.

Ἢ μὲν Βρετάνων γένος διχόμενθ' ὑφάλων.

Euripides. Καὶ σωμάτων, ἢ μακρᾶς Εὐρωπίας.

Catullus Epist. 26.

Hunc Galliæ timent, timent Britanniæ.

Idem Epist. 42.

Mavult quam Syrias, Britanniasque

Britannia, Ducatus Galliæ, vulgò *Bretaigne*, qui nomen, jura, moresque, imo & incolas à *Britannis* insulanis accepit. Julius Scal. in Urbibus.

Vicit Aremoricas animosa Britannia gentes,
Et dedit imposito nomina prisca jugo.

Putant autem id factum imperante Vortigero, cum in Galliam Britannos expulisset evocatus ad defensionem adversus Scotos Saxo. Nec tamen absimile vero est etiam ante id temporis in istâ Galliæ parte Britannorum extitisse colonias, easque tunc auctas novâ accessione, quam vim domi fuerant passi, Aremoricis, istique maritimo tractui intulisse. Excreverunt hi postmodum in tantam potentiam, ut Gothis, quo minus Galliam universam occuparint, obstaculo fuerint. Certè Riothinus istorum rex, teste Jornande, duodecim millia Briranorum contra Gothos in auxilium adduxit. Prælio quoque adversus Attilam Britannos interfuisse autor est Callimachus Experiens. Simsonius ex Pontano.

Britannicus, fil. Claudii Cæsaris ex Messalinâ, primò Germanicus dictus. Hic quamvis adhuc infans, à patre in castris sæpe circumlatus fuisset, & militibus commendatus, Neronis tamen operâ veneno sublatus est. Tacit. An. 13. Juvenalis Sat. 6. de Messalinâ.

Ostenditque tuum, generose Britannice, ventrem.

Britium, Lusitaniæ op. Plin. 4. 21.

Britius, Archiepiscopus Turonensis, Martino successit. Volater.

Britolagæ, Mysiæ infer. pop. Ptol.

Britomartis, Nympha Cretensis, valdè formosa, Jovis, & Charmes filia, Diodoro *Britona* dicta. Retia ad venandum invenit, ex quo *Dictynna* dicta est, quod causam præbuit, ut quidam Dictynnam ac Dianam eandem esse putarint. Hesych. Βριτόμαρτις, ἐν Κρήτῃ ἡ Ἄρτεμις. Hæc, ut quibusdam placet, à Minoe rege Cretensi adamata, cum ejusdem concubitum fugere non posset, de rupe se in mare præcipitavit. Ejus meminit Virgil. seu quisquis fuit alius in Ciri. Callimachus Hymno 3. qui est in Dianam.

Ἐλλοφόνον, Βριτόμαρτιν ἐΰσκοπον —

Ubi Scholiastes: Βριτόμαρτις, ὄνομα νύμφης τῆς τιμωμένης, ἀφ' ἧς καὶ ἡ Ἄρτεμις ἐν Κρήτῃ Βριτόμαρτις τιμᾶται, ὡς Διογενιανός. De hâc ita Solinus. *Cretes Dianam religiosissimè venerantur, Βριτόμαρτιν gentiliter nominantes, quod sermone nostro sonat virginem dulcem.* Et Jos. Scaliger ait se in Glossariis Græcorum invenisse Βριτὺ τὸ γλυκὺ, οἱ Κρῆτες.

Britones, pop. min. Britanniæ, quæ est Gall. Celticæ regio ad mare sita Normannis ac Pictavis contermina. Juvenal.

Quæ nec terribiles Cimbri, nec Britones unquam.

Briva Isara, Gall. Lugd. op. Anton. *Pontoise* Simlero.

Brivates, Gall. Lugd. portus Ptol. *Brest* Scaligero.

Brixaba, mons Tanaï flu. vicinus, posteà *Arietis frons* dictus. Plut. lib. de Fluminibus.

Brixellum, op. Italiæ inter Mantuam & Cremonam, vulgo *Bressello*. Tacito Hist. lib. 2. Suetonio in Othone, Phlegonti lib. de longævis, præterque Ptolemæo atque Antonino scribitur *Brixellum*, at apud Plin. 3. 5. *Brixillum*; apud Plut. in Othone ἐν Βριξίλλῳ legas, & postea, ἐν Βριξέλλῳ. long. 32. 42. lat. 44. 08.

Brixentes, Populi Norici. Ptol.

Brixia, urbs Venetiæ in Cenomannis, Catullus carm. 68.

Atqui non solum hunc se dicit cognitum habere
Brixia, Chineæ supposita speculæ;
Flavus quam molli percurrit flumine Mela,
Brixia, Veronæ mater amata meæ.

Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 1. cap. 25. *Brescia*, & *Bressa* hodiè dicitur. long. 32. 20. lat. 44. 30. Est & Susianæ fluvius. Plin. 6. 25.

Brizaca, Armeniæ maj. op. Ptol.

Brizana, vide *Brisoana*.

Brizani, populi Septentrionales Helmoldo.

Brizica, Thraciæ urbs. Anton.

Brizo, apud Delios vaticiniorum, quæ ex somniis sumuntur Dea habita est, à βρίζω *dormire*. Cæl. Rhod. 7. 10.

Brochus, Phœniciæ op. Polyb. lib. 5.

Brocomagus, vel *Brotomagus*, & *Breucomagus* Ptolemæo, Germ. vicus, non procul ab Argentorato. *Brucomat* Rhenano. long. 28. 50. lat. 48. 20.

Brodentia, Germ. urbs. Ptol.

Bronteum, machina fuit sub scenâ, æneum vas habens, in quod calculi decidentes, & in eo circumacti tonitru sonum imitabantur, quod genus *Claudiana tonitrua* Festus vocat à Claudio Pulchro inventore.

Bromius, Bacchi cognomen, ἀπὸ τοῦ βρέμειν, i. e. *à fremendo*; Aliis vero ἀπὸ τῆς βροντῆς h. e. *à tonitru*, eo quòd natus sit cum tonitru, ejus genetrice fulmine peremptâ. Ovid. Met. 4.

Thura dabant, Bacchumque vocant, Bromiumque, Lyæumque.

Bromus, Centaurorum unus, à Cæneo interfectus Ovid. Met. 12.

Brengus, fluvius, vide *Angrus*.

Brontæus, Jupiter dictus à βροντῆ, quod est *tonitru*, unde Latinè *Tonans* quoque vocatur.

Brontes, unus ex Cyclopibus, Vulcani ministris qui Jovi cudunt fulmina, ἀπὸ τῆς βροντῆς, i.e. à tonitru dictus. Tres autem præcipuè à Virgilio numerantur Vulcani ministri, *Brontes*, *Steropes*, & *Pyracmon*. quos Hesiodus in Theogonia Cœli & Terræ filios facit, quanquam alii ex Neptuno & Amphitrite natos malint. Virg. Æn. 8.

Ferrum exercebant vasto Cyclopes in antro
Brontesque, Steropesq; & nudus membra Pyracmon.

Statius Sylv. 1. 1.

Quæ super imposito moles geminata Colosso
Stat Latium complexa forum? Cœlone per auras
Fluxit opus? Siculis an conformata caminis
Effigies lassum Steropem Brontemque reliquit.

Claud. de 3. Consul. Hon.

——— *Vobis jam Mulciber arma*
Præparat, & Siculâ Cyclops incude laborat:
Brontes innumeris exasperat Ægida signis
Altum fulmineâ crispare in casside conum:
Festinat Steropes: nectit thoraca Pyracmon,
Ignifluisque gemit Lipare fumosa cavernis.

Brontotæ, locus ab Urbe tribus milliaribus distans, quo Anthemius à Leone ab Italiâ missus imperium suscepit. Cassiodorus. Diaconus.

Broteas, & Ammon, cæstibus inclaruerunt. Ovid. Met. 5.

Hic gemini fratres, Broteasque & cæstibus Ammon
Invicti. ———

Brotheus, fil. Vulcani & Minervæ deformi facie ob quam dum plerisque esset risui, animi dolore se in rogum conjecit. Ovidius in Ibin.

Quodque ferunt Brotheum fecisse cupidine mortis
Des tua succenso membra cremanda rogo.

Broversavia, ins. Zelandiæ, quæ à *Scaldi* flu. *Scaldia* cognominatur, opidum nitidè & eleganter constructum, quod rei maritimæ peritos & exercitos naucleros suppeditat, piscatoresque strenuos, quorum industria ingentem piscium copiam variis mundi partibus communicat. Theatr. Urbium.

Brovonacis, Angliæ urbs. Anton. *Brougham* Camdeno, in regione Westmariæ.

Brucca, sic putat Cl. Aretius olim dictam urbem Siciliæ hodiè *Longobaldam* vocatam.

Bructeri, pop. Germ. in Frisiâ Orient. incolentes, quorum tractus *Brockmerlandt*, teste Cornelio Kempio, dicitur. Putantur iidem cum Busacteris, vide ibi. Sunt qui hos in Marchiâ Comit. in Westphaliâ collocant. Meminit istorum Claudianus de 4. Consul. Honorii.

——— *Venit accola silva*
Bructerus Hercyniæ. ———

Hos Drusus navali prælio in Amasio flu. superavit, teste Tacito.

Brugæ, vulgo *Bruges*, Flandriæ urbs, omnium pulcherrima, nitidissimaque. Publicarum siquidem & privatarum ædium in hâc urbe splendor & magnificentia, omnem rationem, omnem dicendi facultatem superat. Optimam urbium formam, h. e. orbicularem situ obtinet. Pulcherrimis mœnibus cingitur. Forum habet, ad quod sex latæ deducunt plateæ, totidemque præcipuis portis respondentes. *A pontium multitudine* sic dicitur. Præcelsis turribus, Divorumq; augustissimis templis sexaginta numero insignitur. long. 24. 25. lat. 51. 36.

Brullitæ, populi, quos Ephesio tribuit Plinius 5. 29.

Bruma, dicitur dies Solstitii hyemalis, qui est ad 15. Calend. Januar. Dicta quasi βραχὺ ἦμαρ, ut quibusdam placet; quam Originationem quoque amplectitur Macrobius Saturn. 1. 21. Isidor. lib. 5. cap. 35. Cæsar Scal. 19. cap. lib. 1, de Caus. L. L. Varro autem ut & Festus, eam à *brevitate dierum* appellari aiunt. Vide Vossium in *Bruma*.

Brumalia, à Romanis dicebantur Bacchi sacra, quæ & Liberalia, bis in anno celebrari solita; semel 12. Cal. Mart. atque iterum 18. Cal. Sept. Dicuntur autem à *Bruno*, quo nomine Romani veteres Bacchum appellabant. Rhod. 18. 25. Vide Suidam in Βρουμάλια.

Brundulum, portus quem Athesis amnis ex Tridentinis Alpibus fluens facit. Plin. 3. 16.

Brundunum, urbs Bavariæ, vulgo *Brunaw*. long. 35. 25. lat. 40. 10.

Brundusium, quæ & *Brundisium*, *Brendesium* Ptolemæo, *Bremesium* Stephano, urbs Calabriæ ad mare Adriaticum sita viâ Appiâ, eousque productâ, & portu insigni nobilis, ex quo Romanis tritissimus olim fuit in Græciam transitus. A *Brento* quodam Herculis filio, si Stephano fides, aut certè à cervini capitis similitudine, quod Messapii linguâ suâ βρένδον appellant. Lucan. lib. 2.

Brundusii tutas Magnus conscendit in arces.

De situ ejus hæc innuit idem Pharsal. lib. 5.

—— *Curvique tenens Minoia tecta*
Brundusii, clausas ventis brumalibus undas
Invenit & pavidas hyberno sidere classes.

Ubi *curvum* dixit, quia semicirculi in formam jacet. Idem poeta de eâdem urbe.

Hanc latus angustum jam se cogentis in arctum
Hesperiæ tenuem producit in æquora linguam,
Adriacas flexis claudit quæ cornibus undas.

Meminit ejusdem Horatius, lib. 1. Sat. 5. quâ iter ab Româ ad *Brundusium* usque describitur.

Brundusium longæ finis chartæque viæque.

Unde Silius lib. 8.

Nec non Brundusium, quò desinit Itala tellus.

Denique Festus, *Brundisium*, inquit, *quidam poetæ brevitatis causâ, Brendam* dixerunt. long. 42. 17. lat. 40. 34.

Brunswicum, Tubisurgium Ptolemæo, aliis *Brunopolis*, Saxoniæ metropolis, cujus fere centrum obtinet; civitas est promagna & populosa 2. m. p. suo ambitu complectens. Tota urbs in plano jacet, mœnibus ac fossâ duplici profundissimâ, & aliquot in locis triplici, ac quâlibet aquis stagnantibus munitâ. Vallum etiam inter fossas crassissimum habet, ductum per circuitum, variis arborum generibus consitum. Libera urbs est (tametsi principes reg. sese Duces Brunsuicenses inscribant) inter Erphordiam & Hamburgum, inde 24. hinc 20. leuc. à Magdeburgo in occid. 13. quot à Luneburgo recedens: long. 32. 40. lat. 52. 40.

Brusis, pars Macedoniæ à *Bruso* Emathi filio. Steph.

Brutidius, vir quidam qui tempore Juvenalis poetæ tractus est ad judicium, tanquam fautor & amicus Seiani, apud Imp. accusati. Juvenal. Sat. 10.

——— *Pallidulus mi*
Brutidius meus ad Martis fuit obvius aram,
Quam timeo victus ne pœnas exigat Aiax,
Ut malè defensus. ———

Hunc *Brutidium* ait Tacitus, *artibus honestis copiosum fuisse*, qui etiam teste Senecâ, *Rhetor & Historicus fuit, non sine laude*. Vide Voss. Hist. Lat. 1. 24.

Brutii, pop. in extremis Italiæ finibus supra Lucanos, peninsulam incolentes, cujus Isthmus à Lao flu. usq; ad Metapontium porrigitur. Hi Lucanorum olim pastores fuere, qui excusso servitutis jugo, trans Laum flu. sedes posuerunt, unde & Βρέττιοι, vel Βρύττιοι à Lucanis dicti sunt, quod illorum linguâ *fugitivos* sonat. A Romanis autem *Brutii* appellati sunt quasi *Bruti*, h. e. *stupidi & vecordes*; quâ ignominiâ ideo notati sunt, quod secundi belli Punici tempore ad Annibalem defecissent; ob quam perfidiam semper deinde sine honore & dignitate habiti sunt, ad servilia tantum opera, & viliora munia designati. Dionysius Periegetes.

Ἀγχι δὲ Λευκανοὶ καὶ Βρέττιοι ἄνδρες ἔασι,
Τοσσάτιοι ναίοντες ὅσον λευκὸν ...

Græcis Βρέττιοι & Βρύττιοι dicti. Eustath. ... Βρέττιοι καλοῦνται ἀπὸ Βρέττου υἱοῦ Ἡρακλέος. Justinus à *Brutia* muliere; Diod. Sic. *à servitute suâ* sic dictos putat, ... Strabo Ἀποστάτας vocat, h. e. *defectores*. Notandum autem hic, quod observat Bochartus, priscam Italiam nihil fuisse quam Brutiorum agrum cum parte Lucaniæ, quod ipsum voluit Stephanus in quo legendum: Ἀντίοχος δὲ τὴν Βρεττίαν φησὶ κληθῆναι Ἰταλίαν. Est autem regio sic dicta à picis abundantiâ ibi nascente, βρύτιαν enim Græci *picem* appellant. Vide doctiss. Authorem de Ph. Col. pag 650.

Brutina,

Brutina, urbs Hisp. Ptol. Vidē *Brutobria*.

Brutius, Βρέττιος ὁ συγγραφεὺς ἱστορικὸς καὶ χρονογράφος vocatur à Scriptore Chron. Alexandr. pag. 90. ubi ex eo quædam narrat de Danae & Perseo. Vide Voss. Hist. Gr. lib. 3.

Bruti, Brutorum familia Romæ imprimis fuit illustris, ex quâ primus fuit L. Junius Brutus à stultitiâ, quam Tarquinii metu simulabat, ita cognominatus. Unde illud poetæ.

Brutus erat stulti sapiens imitator.

Hic exactis regibus, civitateque in libertatem vindicatâ, primus Romæ cum L. Tarquinio factus est Consul, rebusque multis præclare gestis tandem eo io prælio quod ad Regillum lacum commissum est, occubuit, eumque matronæ, ut fortissimum muliebris pudicitiæ vindicem, annum integrum luxerunt. Virg. Æn. 6.

Vis & Tarquinios reges, animamque superbam
Ultoris Bruti fascesque videre receptos?
Consulis imperium hic primus sævasque secures
Accipiet, &c.

M. Junius Brutus, percussoris Cæsaris pater, quem tres de Jure Civili scripsisse libros, Cic. a. de Oratore author est, Marianas partes secutus à Pompeio victus, profligatusque est. Post mortem Syllæ, quum Lepidus Consul bellum redintegrasset, Brutus, qui Galliam Cisalpinam Lepidi nomine tenebat, à Pompeio Mutinæ obsidione clauditur in quâ sive sponte, sive animos militum mutatos cernens, suam militumque salutem Pompeio commisit. Dimissus inde, quum ad Padum pervenisset, postridiè per Geminium, Pompeii jussu, interfectus est, non sine fugillatione Pompeii, ut qui perfidè & crudeliter illum occidisset. Cicero Brutum hunc non modo acutum oratorem, sed etiam juris publici & privati peritum esse refert. Uxorem habuit Serviliam Catonis sororem parum sane pudicam, ex quâ filium M. Brutum, & a. filias Junias suscepit. Harum altera M. Lepidi Triumviri conjux, altera C. Cassio nupta. Tacitus.

M. Junius Brutus, vir summæ gravitatis, &, si unum ejus facinus excipias, quo se suosque perdidit, cætera valdè bonus & laude dignus. Exorto bello Civili Pompeium, quanquam patris interfectorem, quia partes illius justiores statueret, sequutus est. A pugnâ Pharsalicâ non tantum conservatus à Cæsare, verum etiam inter amicos habitus, Galliam Cisalpinam obtinuit, idque per tempus belli Africani. Post Cæsaris ex Hispaniâ reditum urbanâ præfecturâ ornatus, per Cassium dolentem sibi primum locum denegatum, seductus, in Cæsaris necem conspiravit, quâ patratâ, quum in urbe se tutò non fore videret, fugâ sibi cum cæteris conjuratis consuluit, nec multò post comparatis exercitibus cum Cassio in Philippis ab Antonio & Cæsare victus necem sibi conscivit, annos natus 40. Uxor illi fuit Porcia Catonis avunculi filia. Amicissimus fuit Ciceroni, cujus nomine & librum de claris Oratoribus Tullius inscripsit, qui eidem & alium de perfecto Oratore consecravit; habenturque ejus ad Ciceronem, & hujus ad illum non paucæ Epistolæ. Vitam ejus conscripsit Plutarchus. Hunc Cæsar inter conjuratores videns, à quo se interimeretur, filium nominavit, & fortasse verè quando cum matre ejus Cæsar consuefuerat. Scripsit hic Brutus epitomas historiæ Fannii & Cœlii Antipatri. Alia etiam scripsisse certum est. Nam librum ejus de Officiis Charisius citat lib. 1. & Priscianus lib. 6. Ac libri de patientiâ meminit Diomedes lib. 1. Quo etiam libro testis adhibetur in laudatione Appii Claudii. Suidas. Βροῦτος, γενόμενος Ῥωμαίων, ἔγραψεν ἐπιστολὰς καὶ τῶν Πολυβίου τοῦ ἱστορικοῦ βίβλων ἐπιτομήν.

D. Junius Brutus Albinus, & ipse unus ex percussoribus Cæsaris, post pugnam Mutinensem, quum persequi vellet Antonium, desertus à legionibus, Antonii jussu cæsus est, quum esset Consul designatus, & à Cæsare in ter secundos hæredes adscriptus.

Brutius Præsens, Cons. Rom. Antonini Pii collega An. U. C. 890. cujus filiam M. Imperator filio suo Commodo matrimonio junxit.

Brutobria, urbs inter Tyritanos & Bætin flu. Steph. Eadem nimirum est quæ aliis *Brutina* vel *Brutopolis*. Verum pro Τυριτανῶν apud Steph. lege Τυρδιτανῶν.

Bruxellæ, vulgo *Brussele*, urbs Belgii Brabantiæ præcipua, sedes Principum; ab Antuerpiâ 8. leuc. in Austr. à Lovanio 4 in occid. versus Gandavum. long. 25. 46. lat. 50. 50.

Bryanium, urbs Thesprotiæ. Steph.

Bryas, Argivorum contra Lacedæmonios dux. Pausan.

Bryaxis, sculptor marmorarius, Mausolæum unà cum aliis fecit. Plin. 36. 5. Pausanias in Atticis. Τὸ δὲ Ἀσκληπιοῦ ἄγαλμα Βρύαξις, καὶ τὴν Ὑγίειαν ἐποίησεν.

Bryazus, amnis Asiæ in Bithyniâ. Plin. 5. 32.

Bryges, Thraciæ pop. Steph. qui posteà *Phryges* dicti sunt. Strabo lib. 7.

Brygi, Illyrici incolæ. Apollon. Argon. lib. 4.

Brygias, vel *Brygion*, urbs Macedoniæ. Steph. cujus etiam Plinius meminit lib. 4. cap. 30.

——— Οἱ μὲν ἵδρυμαι,
Ἀστυμίδι Βρυγῶν ἐπινάσσατο ἀντιπέρηθεν.

Ubi Scholiastes. Βρυγοὶ, ἔθνος Ἰλλυρικόν.

Brygia, civitas quam Mardonius in suam potestatem redegit. Herod. lib. 6.

Brygus, Celtiberorum rex.

Bryllion, urbs in Propontide. Steph. quam Plin. lib. 5. cap. 32. ponit in Mysia non longè ab Ascanio fluvio.

Bryorum litus, Cyrenaicæ regionis. Ptol. & Mela. 1. 7. Vide sis illic Vossium.

Brysæ, Thraciæ pop. aliis *Bryca*.

Brysea, vel *Brysea*, Laconiæ op. Pausanias.

Brysea, urbs Æoniæ, à quo Bacchus *Brysæus* dictus est, ut quidam volunt, quòd ibi coleretur; Alii tamen eum sic dici volunt ἀπὸ τοῦ βρύειν h. e. *à scaturiendo*, quoniam ex alvearibus mella, vel ex uvis musta exprimere primus docuit. Nonnulli vero à *byrsa* h. e. pelle quam in bello induebat. Diod. lib. 5.

Brysia, urbs Elidis. Steph.

Brystacia, urbs Oenotrorum. Steph. Episcopalis Calabriæ sedes; hodie *Briatico*.

Bryx, & *Bryga*, gens Macedoniæ, Illyriis finitima. Steph.

B U.

Buci, Libyæ pop. apud quos vir cæteris viris, mulier mulieribus imperat.

Buana, Armeniæ maj. op. Ptol.

Bubacene, Asiæ reg. à Polysperchonte in ditionem Alexandri M. reducta. Qu. Curtius.

Bubalganus, Constantinopolitani Imp. dux ab Henrico 2. Rom. vexatus. Blondus. 3-22.

Bubulus, vide *Bupalus*.

Bubares, civitas à Minucio capta V. C. 559.

Bubares, Amyntæ filiam uxorem duxit. Just. lib. 7.

Bubastiacum, Ægypti infer. flu. Ptol.

Bubastis, vel *Bubastus*, Ægypti civitas, in quâ religiosissimè olim colebatur Isis, quæ ab eâ etiam *Bubastis* dicta. Ovid. Met. lib. 9.

——— *Cum quâ latrator Anubis,*
Sanctaque Bubastis, variisque coloribus Apis.

long. 63. 06. lat. 30. 40. Hinc *Bubastia*, sacra quæ in honorem Isidis quotannis celebrabantur, quorum præterquam Herodotum Gratius quoque meminit in Cynegerico vers. 42.

Vix operata suo, sacra ad Bubastia, lino
Vestitur sumpes astiva turba Canopi.

Bibeseth Zeiglero, *Aiceib* Joan. Leoni dici videtur.

Bubasus, Cariæ regio, cujus mulieres Ovidio *Bubasides*. *Bubasides videre nurus.*

Bubei, Africæ interioris pop. à Corn. Balbo superati. Plin. 3. 5.

Bubentani, Campaniæ pop. Coriolanis vicini Plinius 2. 5. lege *Babetani*.

Bubessius sinus, in Caria. Mela. 1. 16. Ita libri & rectè: op. enim undè hic sinus dictus est, Βύβασσος Jones vocabant, non Βύβασσις. Herodotus tamen Doricè id vocabulum extulit lib. 1. Βυβάσσιος enim ibi legendum, non Βυβλέσιος. Neque enim ulla usquam esse Byblesia Chersonesus; Sed Βυβάσσιη χερσόνησος est illa, quam Plinius vocat

vocat *Bubassam regionem*. Urbs enim est, & regio,& sinus & peniosula. Is. Vossius.

Bubida, fluvius Hiberniæ. Ptol.

Bubienum, op. in Hercynia sylvâ, Marobudi cujusdam, qui Suevis imperavit, regia. Strabo lib. 7. *Braga* Aventino, aliis *Budweisse* dicitur.

Bubo, vel *Bubon*, Lydorum urbs in mediterraneis sita. Plin. 5. 27. Strabo vero lib 13. Lyciæ urbem esse ait, in quâ creta nascitur. Huic Stephanus Bulbarum conjungit, quas ait à *Bubone* & *Balburra* latronibus esse conditas.

Bubona, Dea boum ab antiquis culta. Rhod. r. 34.

Bubula, cum aliis Cyrenes urbibus Plinio commemoratur lib. 5. cap. 5.

Buca, op. Ferentanorum in quartâ Italiæ reg. quod Plinius perperam inter Histionium & Ortonam ponit lib. 3. cap. 12. Rectius Ptolemæus. Τεάρων ... ἐμβολαὶ Βοῦκα, Ἰστόνιον. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 1207.

Bucellarii, Gallograeci dicuntur, quorum reg. *Bucellaria*. Suidas.

Bucephala, *Bucephalum*, Qu. Curtio & Au. Gellio, urbs Indiæ citer. ad Hydaspen flu. ab Alex. M. condita, ac de equi sui nomine dicta. *Gelfeten*, teste Mercatore. Meminit Stephanus 2. hujus nominis locorum. Vide Freinshemium ad Q. Curtium lib. 9. cap. 3. ad hæc verba. *Opida quoque duo condidit, quorum alterum Nicæam adpellavit, alterum Bucephalon, equi, quem amiserat, memoriæ ac nomini dedicans urbem.*

Bucephalos, Melæ Peloponnesi promunt. à parte Orientali. *Bucephalum* portus Ptolemæo dicitur, qui eum ad sinum Saronicum ponit, eodemque loco describitur à Plinio & Pausaniâ. *Cavalla* Bellonica dicitur.

Bucephalus, Alexandri M. equus, à latitudine frontis sic dictus, vel ab aspectu torvo, vel ab insigni taurini capitis armo impressi, quo Alexander in certaminibus utebatur. Vide Plin. 8. 42. & Gellium 5. 2. Hesychius. Βουκέφαλος, ἵππος ἐγκεχαραγμένος ἔχων ταῖς ἰγνύσι βούκερων, καὶ ὁ Ἀλεξάνδρου ἵππος, ἀφ' οὗ πόλις ἐν Ἰνδοῖς κτίσαι λέγεται Βουκεφάλεια. Porro *Bucephalum* Onesicritus & Arrianus 5. 3. senio confectum sine vulnere defecisse memorant, quorum prior 30. annorum ætate ait eum decessisse. Plutarchus vero ex prælio cum Poro, non extemplo, sed post, ut & plerique tradunt, eum obiisse scribit.

Bucha, Misniæ op. vulgò *Buech*.

Buchetium, urbs parva non longè à Cichyro, ad sinum Ambracium sita, non longè à mari. Strabo.

Buchia, Joniæ locus. Steph.

Bucia, extrema Siciliæ urbs. Ptol. hodiè *Batera*.

Bucinna, parva Siculi maris insula. Plin. 3. 8. Item civitas Siciliæ. Steph. Vide Cluver. Sic. Ant. pag. 415. & 490.

Bucinobantes, urbs Germaniæ è reg. Moguntiæ. *Weisbasdea* Heroldo.

Buclopus, Deus muscarum. Rhod. 22. 3.

Bucolion, filius Laomedontis, vide *Abarbarea*.

Bucolium, locus juxta Constantinopolim. Item in Peloponneso, Arcadiâ, & Ægypto.

Bucolo, urbs Pharsaliæ, aut Thraciæ. Varinus.

Bucra, Siciliæ promunrorium. Ptol. *Elcupo Longa*.

Buda, vulgò *Offen*, Hungariæ metropolis, quæ thermas habet subtus urbis mœnia haud longè à Danubii ripâ, ex humili colle fonte duplici scaturientes, quorum alter frigidissimus, odore sulfureo, alter ita calidus, ut digitum immersum tenere nequeas. long. 42. 15. lat. 47. 07.

Budæa, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Budea, civitas Magnesiæ, à *Budeo* conditore, unde *Budæa* Minerva, in honore apud Thessalos habita. Græcè Βούδεια. Item urbs Phrygiæ. Steph.

Budda, Gymnosophistarum apud Indos princeps extitit, quem illi ex Virginis latere natum fuisse credi voluerunt. Rhod. 4. 1.

Budini, Scythiæ Europeæ pop. non procul à Borysthene. Plin. 4. 12. ... ἁμαξῶν ... Ita Stephanus ex Parmenione Byzantio. Scythica hæc plaustra Ovidius passim commemorat. Trist. 3. el. 10.

Ducunt Sarmatici barbara plaustra boves.

Et elegia 12. *Stridula Sauromates plaustra bubulcus agit.* Et Ponticorum 4. 7.

Ipse vides onerata ferox ut ducat Jazyx
Per medias Istri plaustra bubulcus aquas.

Budinum, Sarmatiæ Europææ mons. Ptol.

Budora, insulæ duæ prope Cretam. Plin. 4. 11.

Budorgis, urbs Germ. Ptol. hodiè *Uratislavia*, vulgò *Breslaw*.

Buderis, Germ. urbs. Ptol. *Durlach* potius quam *Heydelberg* esse credit Rhenanus. Sub ditione Marchionum Badensium.

Budorum, promuntorium in Salamine, vel, ut Ephorus, castellum: quanquam pro castello Βούδορον per ο apud Steph. scribitur.

Budorus, Eubœæ flu. Ptol.

Budua, olim op. nunc pagus Lusitaniæ inter Ulysiponem, & Emeritam. Anton.

Bugarida, dicebatur factio, tempore Diocletiani, compressa, atque deleta an. ab V. C. 1038.

Bugei, pop. à Parthenis orti, qui expulsi, & ad Cretam appulsi, unà cum Minoe in Siciliam navigantes, inde in Macedoniam pervenere. Strabo lib. 6.

Bugenes, Bacchus dictus, sub quo nomine ab Argivis colebatur. Inde Græci Tauriformem Bacchum, & Tauricipitem effingebant, & appellabant, natumque ex Persephone, ut Euseb. tradit. Quinimo etiam taurus dictus, & illi cornua attributa. Diod. lib. 5.

Buges, *Byce*, Ptol. Scythiæ Europ. amnis, in paludem Mæoticam influens. *Sessehan* hodiè.

Bugia, urbs Africæ ab Hispanis obtenta.

Bul, nomen mensis 8 Ebræorum, nostrò Octobri respondens. 3 Reg. 6. Lat. *germen*, *vetustas*, aut *defluens*.

Bulana, Sarmatiæ Europ. pop. Ptol.

Bularchus, pictor præstantissimus, cujus meminit Plinius.

Buleuterion, Cyzici ædificium amplum, sine ferreo clavo ita disposita contignatione, ut eximantur trabes sine fulturis ac reponantur, Plin. 36. 15.

Bulgari, Europæ pop. in parte Moesiæ ad Danubium, gens ferox, multas in Europâ clades vicinis intulit. Nonnullis placet, non indigenas, sed advenas esse, è Scythiâ egressos. Volater. Eorum regio *Bulgaria* dicitur. Vide Suidam in Βούλγαροι.

Bulia, Phocidis urbs. Ptol. *Bulis* Steph. pop. *Bulii*, & *Bullenses*.

Bulini, gens circa Illyriam. Artemidorus non gentem, sed *Bulinem* civitatem esse dicit. Steph.

Bulla Regia, liberum Numidiæ op. Plin. 5. 3. *Bullaria* Ptol. *Amira* hodiè dici fertur.

Bullæum, urbs ins. Britanniæ. Ptol. Villanovanus scribit *Wilam* appellari, sed Camdeno magis fidendum, cui est *Buelth*, op. in Walliâ comitat. Brechiniensis. ad Veium flu.

Bullaminsa, Africæ propriæ op. Ptol.

Bullenses, vel *Bulenses* pop. Locrorum. Plin 4. 3.

Bullidensis, Macedoniæ colonia. Plin. 4. 10.

Bullia, Ducatus à Gothofrido Lotharingiæ duce, propter expeditionem in Turcas recuperandæ Terræ sanctæ gratiâ Sperto Eburonum Episcopo magna vi auri penditus. Æmil. lib. 4.

Bulliones, barbari incolæ Macedoniæ. Plin. 3. 23. ubi *Bulions* dicuntur.

Bullis, Macedoniæ urbs in eâ parte quâ mari Adriatico adiacet non procul ab Apolloniâ. Ptol. Inde *Bullidensis* Colonia, & *Bulliones* pop.

Bulsinus lacus, Procop. & Agathiæ *Volsiniensis* Plinio, *Vulsiniensis* Columellæ, hodiè *Lago di Bolsena*.

Bulua, Liburniæ urbs. Ptol. nunc *Bedono*.

Bulula, Libyæ Cyrenaicæ op.

Bumathani, Taprobanæ pop. Ptol.

Buna, fil. Jerameel. 1 Paral. 2. i. e. *ædificans*, *intelligens*, vel *adoptans*.

Bunartis, urbs Libyæ. Steph.

Bunas, Arheniensis, qui arbiter in controversiâ inter Calydonios, & Eleos designatus, per fictas occasiones rem in longum distulit, nec unquam de lite pronunciare voluit.

voluit. Unde Proverb. *Bunus judex est.*

Bunea, Juno dicta est, à *Bunone* Mercurii fil. Pauf.

Bunima, urbs Epiri ab Ulysse condita. Steph.

Bunitium, Germ. urbs. Ptol. vulgò *Sund.*

Bunnus, Illyriæ urbs. Steph.

Bunobora, Mauritan. Cæsar. op. Ptol.

Bunomus, Macedoniæ civitas, *Pella* posteà dicta. Steph.

Bupalus, pictor fuit apud Clazomenas Asiæ civitatem, qui Hipponacten Poetam deformem prò risu depinxit, quo ille furore commotus, tali eum carmine perculit, ut se laqueo suspenderit. Horat. Epod. 6.

Qualis Lycambe spretus infido gener
Aut acer hostis Bupalo. Vide Plin. 36. 5.

Buphagus, Arcadiæ flu. à *Buphago* Japeti filio, quem honesta parum affectantem in monte Pholoe peremit Diana. Rhod. 26. 2. Item *Buphagus* Hercules cognominatus est, quòd multi cibi esset, & boves integros comederet.

Buphia, vicus Sicyonæ. Steph.

Buphonus, Jovis Sacerdos. Pausan.

Buplanotifilus, tumulus apud Ilium, quòd ex Mysiâ bovem insecutus Ilus, ibi demum urbem condiderit. Rhod. 26. 2.

Buphonia. Etymologus. Ἑορτὴ τις παρ' Ἀθηναίοις τὰ βουφόνια, ἐν ᾗ πολλοὶ ἐθύοντο βόες. Vide Meursium in Βουφόνια.

Buprasium, civitas, & flu. & regio Elidis à *Buprasio* conditore. Hom. Plinio 5. 5. inter Achaiæ loca recensetur.

Bura, vel *Buris* urbs Achaiæ proprie dictæ, ad sinum Corinthium sita, olim florentissima, nunc una cum Helice vicina urbe maris impetu hausta. Ovid. Met. 15.

Si quæras Helicen, & Buran Achaidos urbes,
Invenies sub aquis, & adhuc ostendere nauta
Inclinata solent cum mœnibus oppida mersis.

Bura Jovis filia apud Pausan. Inde *Buraicus* Hercules dictus. Vide Gyrald. Synt. De Diis.

Buræa, urbs Italiæ, à Buræo condita. Steph.

Burbida, Hisp. urbs, inter Bracharam, & Asturicam. Anton.

Burca, Mauritan. Cæsariensis op. Ptol.

Burchana, ins. maris Germ. occid. vide *Byrchanis* & *Fabaria*.

Burcinacium, Germ. urbs in Duc. Cliviæ, *Craneburg* hodiè, ut Simlero placet, aliis *Burick*.

Burdigala, *Bourdeaux*, urbs Archiep. Aquitaniæ ad Garumnam flu. Patria Ausonii, de quâ ille in Catalogo urbium.

Diligo Burdigalam, Romam colo; civis in hâc sum,
Consul in ambabus, cunæ hic, ibi sella curulis.

Burdinus Antipapa, à Coelestino 2 Pontifice captus an. 1125.

Burea, fons in insulâ Co. vide Theocr. Idyll. 7.

Burgundia, duplex, altera inferior, quæ & regia vocatur. Hæc ducatûs nomine gaudet, olim Heduorum regio. Altera superior, quæ Imperatoria vocatur (Marliano teste) & comitatûs nomine censetur. Hanc olim habuerunt Sequani, cujus metropolis est Besontium, pop. *Burgundiones*.

Buridensii, pop. Daciæ, quorum urbs Varadinum est teste Lazio. *Wardein*, & *Varadin*.

Bursi, pop. Germ. cognomine Luti, Ptol. qui testibus And. Velleio & Rantzovio, in ins. maris Baltici, cui nomen est *Bornholm*, habitant.

Burnum, *Burnium* Livio, *Grachova* teste Nigro, op. Illyrici mediterr. in Liburniâ, Arauzonæ propinquum.

Bursaonenses, Hisp. citer. pop. Calaguritanis, & Complutensibus vicini. Plin. 3. 3.

Burungum, opidulum ad Rhenum, *Burick* Simlero.

Buscumducis, à silvis & nemoribus, quæ hoc loci quondam Brabantiæ duci fuerunt, appellationem obtinet, una ex 4. præcipuis Brabantiæ civitatibus, ludo literario, magnâ civium & præstantium ædificiorum frequentiâ, pugnacique populo, civili tamen ac blando, nobilis. Ibi mercatura, lanificium, cæteræque artes mechanicæ florent. Vulgo *Ess* [illegible] Vocatur etiam *Sylva Ducis*.

Busacteri, majores & minores Germ. pop. quos etiam Bructeros esse putant. Horum *Brokersberg* opidum esse videtur sub Gollariâ Saxoniæ urbe.

Busa, pop. Medorum, quos Diores subegit. Steph.

Busiris, Neptuni filius ex Libyâ Epaphi filiâ, crudelissimus Ægyptiorum tyrannus, quo tempore Danaus Argivis imperavit. Hic cum hospites omnes Jovi immolaret, ab Hercule in Ægyptum delato, cum easdem illi insidias pararet, unà cum Amphidamante filio, & præcone Chelbe & ministris aræ interfectus est. Ovid. Met. 9.

Ergo ego fœdantem peregrino templa cruore
Busirim domui?

Idem Trist. 3. 11.

Sævior es tristi Busiride, &c.

Statius Theb. lib. 12.

——— *Immites Busiridos aras.*

Virgil. Georg. 3. *Quis aut Eurysthea durum,*
Aut illaudati nescit Busiridis aras?

Encomium tamen ejus scripsit Isocrates. Item urbs Ægypti ad Nilum flu. à Busiride condita, in quâ fuit templum magnum Isidis. Hinc Busiritica præfectura. Strabo lib. 17.

Busmadis, Isaurica civitas. Steph.

Busus, vide *Ebusus*.

Butadæ, pars tribus Ægeidis. Steph.

Butama, Dalmatiæ opidum. Cedrenus.

Butas, elegiaco carmine res Romanas tradidit; ex quo fabulosas Lupercalium causas tradit Plutarchus in Romulo. Meminit ejusdem Arnobius lib. 5. ubi de Bonâ Deâ. *Sicut suis scribit in Causalibus Butas* perperam vulgo *putas*.

Butea, familia Romana, à *buteone*, i. e. accipitre sic dicta: cui principatus in auguriis olim dabatur, prospero auspicio à buteone sumpto. Plin.

Buteo, cognomen M. Fabii apud Liv. & Plut. Item Romanus Orator, cujus mem. Sen. lib. 2. Contr.

Butes, filius Amyci, Bebryciorum regis, qui ob sævitiam patris ab Argonautis cæsi, regno pulsus, parvo navigio in Siciliam confugit, ubi à Lycaste nobili meretrice hospitio susceptus est, à quâ cum ob formæ morumque elegantiam diligeretur, ejus concubitu usus, Erycem filium ex eâ suscepit, & quoniam Lycaste ob eximiam pulchritudinem Venus vocaretur, datus est locus fabulæ, Buten ex Venere filium Erycem suscepisse. Virgil. lib. 5. Æn.

Idemque ad tumulum, quo maximus occubat Hector
Victorem Buten immani corpore, qui se
Bebryciâ veniens Amyci de gente ferebat,
Perculit & fulvâ moribundum extendit arenâ

Butes, nomen sacerdotis. Rhod. 14. 13. Vide Niceph. in Synesium de Insomniis. Orpheus etiam quendam hujus nominis recenset inter Argonautas.

Βούτης τ' Ἀθηνᾶθεν Ἰκέλῳ χρυσεοῖς Φοῖβῳ.

Butes, Trojanus à Camillâ occisus est. Virg. Æn. 11.

Protinus Orsilochum & Buten duo maxima Teucrum
Corpora. ———

Item Scytharum flu. cui propinqui sunt Agathyrsi & Sarmatæ. Tortellius.

Buthia, urbs vel regio Joniæ. Steph.

Buthoe, urbs Illyridis. Βουθόη Sophocli, Βουθόη Scylaci & Philoni, *Butua* Plinio. Ptolemæo mendosè *Bulua*, hodie *Budua*, vel *Buduo*; quam apud Stephanum quidam sic dictam volunt διὰ τὸ Κάδμον ἐπὶ ζεύγους βοῶν ὀχούμενον, ταχέως ἀνύσαι τὴν εἰς Ἰλλυριοὺς ὁδόν. Alii Cadmum eam nominasse volunt, ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας Βούτης, *ab Ægyptio Buto*. Sed verum nomen Phœnicium est במטוחה *betua*, i. e. *secura*, *tuta*, cujus incolæ habitabant לבטח h. e. *in tuto*, naturâ loci nimirum, aut vallis & mœnibus, aut propriis viribus freti. Boch.

Buthos, op. Ægypti. Ptol. Plin. 5. 10.

Buthrotum, sive *Buthrotus*, Ptol. vulgo *Butrinto*, urbs Epiri in orâ contra Corcyram insulam Virg. Æn. 3.

——— *Portuque subimus*
Chaonio, & celsam Buthroti ascendimus arcem.

Ovid. Met. 13. — *Regnataque vati*
Buthrotos Phrygio.

Buthrotus, flu. Magnæ Græciæ apud Locros, *Novito*, teste Barrio.

Buthyreus, insignis statuarius, Myronis discipulus, qui fecit

fecit puerum sufflantem languidos ignes & Argonautas. Plin. 34. 8.

Bubus, athleta nobilis, qui bovem integrum uno die devorare solebat; unde natum proverbium in edaces, *Bubus obambulat*. Vide Hesychium, in Βώδος περιπατεῖ, & Zenob. pag. 44.

Butis, Syriæ civitas, Pella postea dicta. Steph.

Butoa, ins. maris mediter. prope Cretam. Plin. 4. 12.

Butrium, urbs Italiæ. Steph. *Butrio* Leandro. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 1. cap. 27.

Butua, op. Liburniæ Plin. 4. 22. Vulgò *Budoa*.

Butuntum, sive *Butuntos*, vulgò *Bitonto*, urbs Apuliæ Peuceticæ mediter. Populi *Butuntinenses* Plinio dicuntur.

Butus, Pandionis filius, unde *Butadæ*, pars tribûs Ægeidis. Est & Ægypti civitas; Herodianus vero vicum esse scribit, ubi oraculum fuit, unde & Latona *Buto* dicebatur; Est & alia Gedrosiæ.

Buvinda, *Banna* Camdeno sive *Banny* flu. Hyberniæ per Laginiam in ort. apud Eblanam (hæc est Dublinum) fluens; *Slain* Villanovano, qui etiam Latine *Boandus* dicitur, apud Dondalciam urb. fluens. Sane P. Jovius Boandum cum Buvindâ confundit, illumque per Ultoniam apud Armacam urb. in Bor. contra Scotiam fluere scribit. Camdenus vero Bannam ait esse fluvium Ultoniensis Provinciæ in Comit Colranensi.

Buxentum, op. Lucaniæ, quod Græci *Pyxunta* vocant, vulgò *Pisciota*, nomen habet à *buxo*, cujus ibi copia reperitur.

Buz, i.e. *contemptus*, sive *deprædatur*, nomen loci in terrâ Cedar. Jer. 25. Filius item Nachor ex Melcha. Gen. 22. & pater Jeddo. 1 Par. 5.

Buza, Indica gens. Plin. 6. 20.

Buzaras, mons Mauritaniæ Cæsariensis. Ptol.

Buzes, Marmaricæ Nomi gens. Ptol.

Buzeti, gens Themiscyræ reg. in Asiâ Plin.

Buzi, pater Ezechielis prophetæ.

Buzyges, Heros quidam Atheniensis, qui omnium primus junctis bobus arasse terram creditur. Hesychius. Βουζύγης· Ἥρως Ἀττικὸς ὁ πρῶτος βοῦς ὑπὸ ἄροτρον ζεύξας, ἐκαλεῖτο δὲ Ἐπιμενίδης. Ausonius in Epistolis.

Hoc si impetratum munus abs te accipere,
Prior colere quam Ceres:
Triptolemon olim sive Epimenidem vocant,
Aut Bulianum Buzygem.

Ita legendi hi versus. Quis enim sit *Medes*, neminem scire puto; neque etiam quare *Buzyges* Tullianus dicatur. Omnino itaque scribendum *Bullianus* vel *Buhanus* à Buliâ civitate Atticâ. Is. Vossius.

Buzygeus, mons Thessaliæ. Plin. 4.8.

Buzygia, Athenis fuit familia, sacerdotio prædita, à *Buzyge*, quodam Heroe, de quo supra.

B Y.

Bybassus, vide *Bubassus*.

Bybe, urbs sita juxta Peucetios Thraciæ populos, Populi *Byba*, Steph.

Byblesia, Cariæ reg. ab Isthmo Cnidiorum initium sumens. Herod. lib. 1.

Byblia, Venus sic nuncupata, de quâ Luc. in Deâ Syria.

Byblii, gens Scythica. Steph. Apud Cyprios etiam ita dicebantur sepulchrorum custodes. Hesych. Βύβλιοι, οἱ τῶν τάφων φύλακες παρὰ Κυπρίοις, ἢ ...

Byblis, parva maris mediterranei insula, cum op. alio nomine *Melos* dicta, quam Aristoteles *Zephyriam*, Callimachus *Mimallida*, Heraclides *Siphnum*, & *Acyton* vocant. Plin. 4. 12. Stephanus Βύβλος scribit.

Byblis, Mileti & Cyanes filia, quæ cum fratrem Caunum miserè deperiret, ejusque concubitum assequi non potuerit, laqueo gulam fregit. Ovid. de Art. Am.

Byblida quid referam? vetito qui fratris amore
Arsit, & est laqueo fortiter ulta nefas.

Idem vero lib. 9. Met. aliter hanc fabulam refert, inquiens, Quum Byblis fratrem suum Caunum perditè amaret, eique ardorem suæ libidinis detexisset, ipse detestandam sororis concupiscentiam aspernatus, fugam arripuit, quem illa, amoris impatiens, secuta est; & post- quam omnem Cariam, Lyciamque, & Lelegas peragrasset, labore & dolore victa concidit, & multas lacrymas effudit; quapropter Naidum commiseratione in fontem sui nominis permutata est. Ita canit:

Sic lacrymis consumpta suis Phœbeia Byblis
Vertitur in fontem, qui nunc quoque vallibus illis
Nomen habet Dominæ, nigraque sub ilice manat.

Suidas. Βυβλίς, ὄνομα κρήνης, ἀπὸ τῆς Καύνου ἀδελφῆς ...

Byblus, Syriæ Phœniciæ urbs, Beryto vicina, in quâ Adonidis templa sunt. Eam à tyranno oppressam Pompeius liberavit. Sita est in excelso quodam loco non procul à mari. Vide plura apud Stephanum. Ejus meminit Dionysius, uti videre est in his.

Οἵ τ' Ἰόππην ἢ Γάζαν, Ἐλαΐδα τ' ἐνναίουσι,
Καὶ Τύρον ὠγυγίην, Βηρυτὸν τ' αἰπὺ ἰέρωτον,
Βύβλον τ' ἀγχίαλον, ἢ Σιδόνα ἀνθεμόεσσαν.

Hodie *Giblet* seu *Gibelleto* vocant.

Byce, nomen paludis. Ptol. *Byges* Plinio. Est autem in Sarmatia, & in Mæotidem influit, *Sesceban* Moletio.

Bycus, flu. Sarmatiæ, vulgò *Buges* in Thes. ling. Latinæ.

Bylliones, pop. Illyrici supra Epidamnum sive Dyrrhachium & Apolloniam sedes habentes. Strabo lib. 7. Dicuntur & *Bulliones* de quibus Plin. 3. 22. Βουλλίωνες ... haber Dionysius vers. 387. Cum autem teste Eustathio, nonnulla exemplaria Βυλλίνοι per υ ibi habeant, ista lectio, ut quæ ad *Bullionum* nomen propius accedit, vulgatæ hic præferenda videtur.

Byllis, urbs Illyriæ maritima, à Myrmidonibus, qui cum Neoptolemo erant condita. Steph.

Byrchanis Straboni, *Burchanis* Stephano, quorum priori insula in mari Germanico, alteri in mari Celtico dicitur. *Burchana* Plinio, qui dicit eam à Romanis *Fabariam* appellari. A Druso subacta fuit.

Byrrhus, latro, cujus mem. Horatius Serm. 1. Sat. 4.

Ut sis tu similis Cæli Byrrhique latronum,
Non ego sum Capri, neque Sulci.

Byrsa, arx in mediâ Carthagine, in cujus vertice Æsculapii templum, quod Asdrubalis uxor, captâ urbe concremavit. De cujus nominis origine hæc Servius. *Appulsa ad Libyam Dido, quum ab Hiarba Gætulorum rege pelleretur, petiit callidè, ut tantum terra emeret, quantum posset taurino tergo circundare, quod cum obtinuisset, corium in tenuissima frusta sectum ita tetendit, ut occuparet 22. stadiis civitatem construxerit, quam pyscâ vocavit Carthaginem Arcem vero à bovino corio quod vocant Græci, Byrsam nuncupavit.* Virg. 1. Æn.

Mercatique solum facti de nomine Byrsam,
Taurino quantum possint circundare tergo.

Sil. Ital. l. 1. *Tum pretio mercata locum nova mœnia ponit,*
Cingere qua secto permissum littora tauro.

Commentum illud Didonis et ampliat Herodian. lib. 5 loquens de quodam simulacro. Φασὶ ... αὐτὴν ἱδρύσασθαι ... τῆν ... Rem eandem tetigit quoque Dionys. Perieg.

Καρχηδὼν ... μῦθος ... ὑπὸ βοὸς μετρηθεῖσα.

Sunt qui hoc Didonis commentum ad totam urbem referunt. Livius lib. 34. *Advenis, quantum secto boves tergo amplecti loci potuerint, tantum ad urbem communiendam precario datum*. Sed hoc & ratio abnuit, & Appianus, qui clarè in Libycis: Ὃ δὲ ... ... veterem vocat. Silius lib. ...

Proxima Sidoniis Utica est effusa maniplis
Prisca situ, veteresque ante arces condita Byrsa.

Fabulam est qui ex eo natam putat, quod veterrimis vice pecuniæ fuerint frusta corii bubuli signati. Itaque secundum antiquos, ut vidimus a corio Byrsæ nomenclatio est. Interim tamen & hoc Græculorum inventum est, qui præbita est ... voce ... corium significante, nempe more ... Origines ex suâ linguâ petunt. Quod si ... inquirerent in res Punicas, vidissent verum ... ejus ... nomen *Bozra* esse, ut ipsis pronunciabant ... , vel *Bosra*. Hebr. בצרה h. e. ... , quocirca Strabo lib. ... ἀκρόπολις ...

Bysaltæ,

Byssalas, regio juxta Syrtes. Steph.

Bysnei, gens Bebrycum. Steph.

Bysus, vel *byssus*, gens quædam. Steph.

Byzacium, Africæ regio. Inde Byzacenus ager, cujus Adrumetum est metropolis, feracissimus. Plinius lib. 17. cap. 5. cum ait esse *centena & quinquagenâ fruge fertilem*. Vide eundem lib. 18. cap. 10. Varro de R. R. lib. 1. cap. 44. *In Syria ad Gadara, & in Africâ ad Byzacium item* (dicuor) *ex modio nasci centum*. Silius Ital. lib. 8.

——— Seu sint Byzacia cordi

Rura magis, centum Cereri fruticantia culmis.

Ubi malè vulgò legitur *Buxentia*. Vide Plin. lib. 5. cap. 4. itemque Solinum cap. 27. Videtur itaque natum ex Phœnicio ביזא *biza* quæ vox pro *mammâ* vel *ubere* frequens est in Chaldæâ Paraphrasi, quâ figurâ Homerus Οὖθαρ ἀρούρης dixit, & ex illo Virgilius

——— Fertilis ubere campus.

Porro, ut gemina sunt ubera, ita geminum fuisse notum est in Africâ Byzacium. Sed & in Byzacio oppidum fuit *Mamma*, de quo Procopius Vandalicorum secundo. Alio nomine *Byzantium* apud nonnullos dicitur. Bochartus.

Byzantium, Thraciæ oppidum à Pausaniâ Spartanorum duce conditum, Justinus lib. 4. Secundum Eustathium vero à *Byze*, Megarensium classis præfecto; Liberæ olim conditionis, & *Ligos* ante dictum. Plin. 4. 11. Hodie à *Constantino* Magno Constantinopolis, antea *Nova Roma*. Mox tempore Severi & filii sui Antonini *Antonia* vocata. Expugnata à Mahumete Turcâ, A. D. 1453. magnâ prorsus Christianæ religionis jacturâ. Ejus meminit Ovid. Trist. lib. 1.

Quaque tenent Ponti Byzantia litora fauces,

Hic locus est gemini janua vasta maris.

Tacitus Annalium libro duodecimo: *Byzantium fertili solo, fœcundoque mari*. *Stamboli* hodiè Turcis dicitur. Vide Petrum Gyllium de Topographiâ Constantinopoleos. Hinc *Byzantiacus*, Statius 4. Sylv.

Aut Byzantiacos colunt lacertos.

Porro Urbis descriptionem habes apud Dionem in Severo, quam Zonaras in suam historiam de Constantino M. descripsit; quamque Tomo 3. initio dedir. Est etiam Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Byzenus, Neptuni filius, cui mos fuerat mirâ in dicendo libertate uti: unde Proverbium. *Byzeni libertas*, in eos qui audacius, liberiusque loquuntur.

Byzea, Scythiæ civitas. Steph.

Byzeres, Ponti populi inter Cappadoces & Colchos Horum mem. Dionys. Perieg. vers. 765.

Βύζηρές τε πέλονται ἐν ἀγχίθι φῦλα Βεχείρων.

Val. Flaccus lib. 5.

Mossynechi, vos & stabulis Macrones ab altis

Byzeresque vagi, Philyraque à nomine dicta

Litora. ———

Bazeri Plinio lib. 6. cap. 4. Vide Montanum ad prædictum Dionysii locum. Inde *portus Byzericus* Stephano dicitur.

Byzia, urbs regum Thraciæ, à Terei nefasto crimine hirundinibus invisa. Plin. 4. 11.

C A.

C*Aath*, filius Levi, Gen. 46. aliàs *Kaath*. Lat. *congregatio*, sive *ruga*, aut *obtusio*. Amram genuit Mosis patrem. Mendosè autem leguntur verba Demetrii ex Alex. Polyhistore citata apud Eusebium de Præp. Evang. lib. 9. Κλαὶθ δὲ ὄντα μὲ γενέσθαι Ἀβραάμ, Legendum Καὰθ δὲ ὄντα ξ' γεννῆσαι Ἀμβράμ.

Cabades, rex Persarum electus, Perozâ extincto cum omni ferè exercitu. Procopius. Agathias.

Cabala, locus in Siciliâ, ubi Dionysius contra Carthaginenses dimicans, victoriâ potitus est. Diod. lib. 15. Item urbs Ciliciæ. Appianus. Est etiam Thraciæ op. Cedrenus & Zonaras.

Cabalaca, Albaniæ in Asiâ op. Plin. 6. 10.

Cabalais, Solymorum regio alio nomine sic dicta. *Καβαλαΐς* Straboni, id est, *montana*: Arabicè id esset גבליה *gabalia*. Sed Græci g. & c. permutarunt, ut in *Camelo* & aliis. Hinc & Solymi *Cabalenses*. Strab. Σολύμους δ' ἔτι φασὶ τοὺς Καβαλεῖς.

Cabalia, Asiæ min. regio, pop. *Cabalii*, vel *Cabali*. Herod

Cabalis, urbs prope Cibyram juxta Mæandrum. Steph.

Caballinum, Æduorum in Gall. Lugd. op. Ptol. Cæsar *Cabilonum* vocat. *Castrum Caballionensium* Lib. Provinciarum. *Chalons sur Saone* Gallicè. Antoninus hic Legionem 14. collocavit

Caballinus, fons limpidissimus in Helicone Bœotiæ monte Musis consecratus; Græcis *Hippocrene*, id est, *fons equi* dictus; quem Pegasus in eo loco saxum feriens, aperuit, unde & *Pegasius* vocatur Straboni. Persius in Prologo.

Nec labra fonte prolui Caballino.

Propertius lib. 3. cap. 3.

Visus eram molli recubans Heliconis in umbrâ,

Bellerophontei quà fluit humor equi.

Stat. 2. Silvarum in Genethliaco Lucani.

Pendentis bibit ungula liquorem.

Caballus, viri proprium. Nam *Sestium Caballum* apud Martialem legimus, lib. 1. epigr. 41.

Cabandena, Susianæ regio. Ptol.

Cabanodorum, op. Norici Ptol. *Branaw*, rectè Moletio.

Cabarni, Sacerdotes Cereris apud Parios. Hesychius. Κάβαρνοι, οἱ τῆς Δήμητρος ἱερεῖς, ἐν Πάρῳ. Hinc Suidas in Ὀργεῶνες, ὁ γὰρ Ἀντίμαχος ἐν τῷ Λυδῷ (lege Λύδῃ) γεννᾶ Καβάρνους δὲ ἐλκε ἀγγελίας (lege ἀγγελιαφόρους) ... Stephanus in Πάρος scribit post Nicanorem etiam ipsam insulam dici Κάβαρνιν, ἀπὸ Καβάρνου τοῦ μηνύσαντος τὴν ἁρπαγὴν τῇ Δήμητρι τῆς θυγατρός. Quod nihilo est verius quàm quod ibi sequitur, *Parum* dici à *Paro* Arcade Parrhasii filio. Nam ut Pari vocabulum Phœnicium est, ita etiam Cabarnorum, quamvis trajectis literis. Phœnicibus enim *Cabarni* essent קרבנין *Carbanin*, ut קרב *careb* offerre, est קרבן *corban oblatio*, quam vocem apud Tyrios in usu fuisse, docet ex Theophrasto, Josephus lib. 1. contra Appionem.

Cabasites, Nomus Ægypti, & in eâ *Cabasa* op. Ptol.

Cabassus, vel *Cabessus*, urbs Cappadociæ. Hom. Othryonei patria. Hecatæus hanc urbem ultra Æmum Thraciæ montem sitam esse ait. Hellanico Lyciæ urbs est. Est & vicus hujus nominis inter Tarsum & Mazacam, teste Apione. Steph.

Cabedena, Carmaniæ regio. Ptol.

Cabeleee, Mœoniæ pop. Herodotus.

Cabellio, Narbonensis provinciæ op. *Caballio* Straboni, vulgò *Cavaillon*.

Cabera, Protei filia, ex Vulcano *Caberos* tres genuit, totidemque *Caberides*, quibus omnibus templa dicata sunt. Strabo lib. 10.

Caberasa, Mediæ urbs. Ptolemæus.

Caberi, Asiæ populi. Cedrenus.

Caberon, Asiæ flu. Plin. 6. 23.

Caber, Anthropophagorum gens Asiatica. Cedrenus.

Cabessus, vide *Cabassus*.

Cabillonum, vide *Cabilonum*.

Cabira, Rhodi civitas, una ex iis quæ conventum apud Rhodios efficiebant, cujus suffragiis omnia gerebantur.

Cabiri, vel *Caberi*, Dii Phœnicum, qui Beryti maximè colebantur. Sanchoniathon apud Euseb. lib. 1. Præp. Evang. Καὶ ἐκ τούτων οἱ Κάβειροι ... Damascius apud Phot. ... Sanè כביר *Cabir* Ebræis & Arabibus *magnum* & *potentem* sonat. Hinc jam alii observarunt inde appellatos *Cabiros*, i. e. *Deos potes*, uti Varro & Tertullianus explicant, Θεοὺς μεγάλους ... Orpheo ... Bochart & ante eum Casaubonus. Suidas. Κάβειροι, ... Hesych. Κάβειροι, καρκῖνοι, ... Orpheus Argonauticon initio ——

—— Ἀγλαὰ δῶρα Καβείρων.

Vide Meurs. de Festis Græcorum in Καβείρια.

Cabiria, civitas infer. Asiæ. Steph.

Cabirii, Bœotiæ populi. Steph.

Cabolus, Parmensis, à Longobardiæ episcopis Papa electus, ex utrâq; parte conscriptis copiis in campis Neronianis, factâ cæde magnâ, fugâ elapsus est. Blondus. Platina.

Cabolytæ, Paropanisi gens. Ptol.

Cabrus, Deus Phaselitarum, quæ urbs Pamphyliæ fuit; Suidas etiam insulam facit. Phaselitæ huic Deo sacrificabant de pisciculis sale conditis. Unde Proverbium, *Sacrificium Phaselitarum*, ut Suidas & Zenobius scribunt: Quamquam Suidas nomen Dei *Calabrum*, pro *Cabro* legit, & Erasmus *Caprum*.

Cabseel, civitas in tribu Judæ. Jos. 15. Lat. *congregatio Dei*.

Cabubathara, Arabiæ Fel. mons. Ptol.

Cabul, i. e. *compeditus*, vel *quasi germinans*, aut *quasi defluens*, vel *veterascens*, regio Galilææ, quæ Josepho Ant. l. 8. c. 5. linguâ Phœnicum à displicendo, aliis à terrâ tenaci, ob copiam argillæ, quâ figuli utuntur, nomen accepit. Hanc Solomon Hiramo Tyri regi dedit. 3 Reg. 9. Est quoque civitas in tribu Aser. Jos. 19.

Cabullinum, urbs Galliæ. Ptol. *Chalons sur Marne*.

Cabura, fons Mesopotamiæ, præter aquarum omnium naturam egregiè odoratus: cujus fabulosam rationem reddunt, quod Juno in eo aliquando fuerit perfusa. Plin. 31. 3.

Cabyla, urbs & regiuncula Thraciæ. Steph. Suidas. Καβύλη, χώρα τῆς Θρᾴκης, ἵδρυμα πρὸς τῷ Τόξῳ ποταμῷ κατὰ μέσον τῆς Θρᾴκης.

Caca, soror Caci, quam quidam volunt fratris furtum Herculi indicasse, & ob id sacellum meruisse, in quo ei per Virgines Vestales sacra fiebant. Servius in Æn. 8. Quanquam Virgilius ibidem, & Ovid. lib. 1. Fast. furtum hoc longè aliter detectum fuisse velint.

Cacanus, Hunnorum rex, in Thuringiam incursionem fecit, sed à Brunichilde, accepta pecuniâ, prædam restituit, & domum rediit. Blondus.

Caccabe, olim Carthago sic dicta. Stephanus in Καρχηδών. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κακκάβη· τοῦτο δὲ κατὰ τὴν ἐπιχωρίαν αὐτῶν λέξιν, ἵππου κεφαλὴ δηλοῦσιν. Hic autem Græci videntur peregrinæ linguæ vocem ad suam accommodasse, sed ita ut facili negotio possit restitui, nempe si legatur *Carcabe*. כר *Car* enim ut Hebraicè *ducem*, ita Punicè *caput* videtur significasse analogicâ ratione, & inde transiisse ad Græcos. Porro רכבה *recaba*, *equum* innuere potest, nam Ebræis רכב *racab* est *equitare*. Virg. Æn. 1.

> *Effodere loco signum, quod regia Juno*
> *Monstrarat, caput acris equi.*

Justinus lib. 18. *In primis fundamentis caput bubulum inventum est, quod auspicium quidem fructuosæ terræ, sed laboriosæ, perpetuoque servæ urbis fuit: propter quod in alium locum urbs translata, ibi quoque caput equi repertum, bellicosum, potentemq; populum futurum significans, urbi auspicatam sedem dedit.* Addit Eust. in Dionysium, unà cum equino capite repertam quoque palmam, quo omine firmati Punici ibi civitatem construxerunt. Cui consentit nota Ursini asserentis, exstare apud se numisma argenteum Punicis literis notatum, in cujus alterâ parte equi caput, & palma percussa esset.

Cacus, pastor Aventini incola, qui inter cætera furta quibus agrum Latinum quotidiè infestabat, Herculis quoque boves, quos ille, occiso Geryone ex Hispaniâ abduxerat, noctu è pascuis abegit, & ne vestigiis furtum deprehenderetur, caudâ in antrum suum pertraxit. Hercules autem ad primam Auroram evigilans, cum gregem oculis perlustrasset, & partem numero abesse sensisset, ad proximam speluncam pergit, si forte eò vestigia ferrent, quæ ubi omnia foras versa videt, incertus animi abigere subinde armentum cœpit. Verum cùm præter speluncam actæ boves quædam ad desiderium, ut fit, relictarum mugissent, reddita inclusarum ex speluncâ boum vox Herculem convertit. Quem ad speluncam accedentem cum Cacus aditu prohibere conaretur, clavâ ictus occubuit, ut Latius exequitur. Livius lib. 1. Virg. lib. 8.

> *Hic spelunca fuit vasto submota recessu*
> *Semihominis Caci, facies quam dira tegebat*
> *Solis inaccessam radiis: semperque recenti*
> *Cæde tepebat humus, foribusque affixa superbis*
> *Ora virum tristi pendebant pallida tabo.*
> *Huic monstro Vulcanus erat pater, illius atros*
> *Ore vomens ignes, magnâ se mole ferebat.*

Propert. 4. 10.

> *Sed non infido manserunt hospite Caco*
> *Incolumes, furto polluit ille Jovem.*
> *Incola Cacus erat, metuendo raptor ab antro,*
> *Per tria partitos qui dabat ora sonos.*
> *Hic ne certa forent manifestæ signa rapinæ,*
> *Aversos caudâ traxit in antra boves.*

Matt. 5. 66.

> *Sylvarumque tremor tacitâ qui fraude solebat*
> *Ducere non rectas Cacus in antra boves.*

Ovid. 1. Fast.

> *Cacus Aventinæ timor, atque infamia silvæ.*

Sunt qui adfirmant hunc Cacum Evandri fuisse servum, qui in eo loco Italiæ omnia latrocinio, & incendio vastaverit, & ob id Vulcani filium appellatum. Ovid. ubi supra.

> *Dira viro facies, vires pro corpore, corpus*
> *Grande, pater monstri Mulciber hujus erat.*

Livius ait, Cacum ictum fuisse clavâ. Accepit credo ab Ovidio, qui

> *Occupat Alcides, adductaque clava trinodis*
> *Ter quater adversi cadit in ora viri.*

Dionys. quoque Ἡρακλῆς αὐτὸν τῷ ῥοπάλῳ κτείνει.

Sed Virg. eum conficit *telis*, *vastisque molaribus*, ac *ramis*. Unde Propertius

> *Mænalio jacuit pulsus tria tempora ramo*
> *Cacus.* ——

Juvenalis Sat. 5.

> *Duceris planta, velut ictus ab Hercule Cacus,*
> *Et ponere foras.* Habuit ex Virgilio.
> —— *pedibusque informe Cadaver*
> *Protrahitur.* ——

Cacuthis, Indiæ amnis in Gangem fluens. Arrian.

Cacyparis, Siciliæ flu. Thycud. lib. 7. Ita dictus, ut putat. Bochartus, à sinu magno in quem se infundit, prope Ptolemæi Μακρὸν ἄκρον *longum promuntorium*, Punicè enim Cacyparis videtur esse חיק כביר *chec cabir*, i. e. *sinus magnus*.

Cacyron, Siciliæ urbs mediter. Ptol. hodiè *Cassaro*.

Cadara, insf. ingens rubri maris, cujus objectu vastus efficitur sinus undecim dierum & noctium remigio navigatus. Ptol. regi; quando nullius auræ recepit afflatum. Plin. 9. 8.

Cademoth, i. e. *antiquitas*, vel *priores*, vel *orientales*, nomen solitudinis. Deut. 2.

Cadena, regia in urbis modum instructa in montibus Lycaoniæ. Strabo. 12.

Cades, i. e. *sanctitas*, nomen solitudinis. Gen. 20.

Cades-barnea, i. e. *sanctitas filii instabilis*, aut *frumenti* vel *puritatis commota*, civitas regionis Moabitarum limes terræ sanctæ. Deut. 1. 2.

Cadetes pop Gall. Celt. inter civit. Armoricas, in Brit. min. quorum op. *Chasteau Briant*, inter Andegavos, & Rhedones.

Cadi, Phrygiæ urbs, quamvis nonnulli ad Mysiam dicunt pertinere. Strabo 12.

Cadiscus, mons Cretæ, Plin. 4. 12. *Capo Busco*.

Cadme, vide *Priene*.

Cadmea, fuit arx Thebana, & pro Thebis ipsis antiqui usurpare soliti sunt. Strabo 9. Stephanus quoque Carthaginem olim *Cadmeam* dictam scribit.

Cadmei, *Cadmii*, & *Cadmeiones* Thebani sunt. Steph.

Cadmeïs, sive *Cadmeis*, olim vocabatur, quæ nunc *Bœotia*. Steph.

Cadmelus, Mercurii cognomen. Nonnus Dionys. 4. Οὐδὲ μάτην Καδμῆλος ἀείδεται. Forte à *Chadama* quod Arabicè est *monstrare*.

Cadmia,

Cadmia, quid sit lege apud Plin. Lib. 34. cap. 10. ibi paulo aliter quam Salmasius refert, qui sic habet apud Strab. Lib. 9.

Plin. o. omnis Cadmia in Cypri fornacibus optima. Et Dioscorides Καδμείας ἀρίστη μὲν ἡ Κυπρία. Deinde autem aliud Καδμείας mentionem facit, quæ ex Macedonia, Thracia, Hispania aduehuntur.

Cadmus Agenoris filius, Phœnicum rex. Alij eum è Tyro, alij autem è Sidone arcessunt, quibus habenda potior fides, quia Cadmi quo Tyrus nondum erat condita. Regis filium Græci faciunt, ut suo honori consulant, quia regnauit in Græcia; sed hoc commentum refellunt Sidonij apud Euhemerum Coum (Athen. Lib. 14.) Cadmum dicentes, cum sui regis esset μάγειρος, i. e. coquus, cum Harmonia tibicina aufugisse. Id uidetur uerisimilius; modo is coquus intelligatur, qui Ebraicè dicitur שַׂר טַבָּחִים qualis fuere Potiphar, et Arioch, et Nebuzaradon. Josephus et Græci reddunt ἀρχιμάγειρον. familiam, quod attinet, ex ipso nomine colligimus Κάδμον fuisse קדמוני Cadmoni, i. e. Cadmonæum. ex illis puta de quibus agit Moses, Gen. 15. 19. Hi porro Cadmonæi cum Heuæis idem erant. Neque obscura ratio cur Heuæi Cadmonim, id est Orientales dicti sunt, cum Jos. 11. 3. et Jud. 3. 3. legamus eos occupauisse montem Hermonem, quæ pars erat terræ Chanaam maximè Orientalis. Unde est quod pro Oriente Hermon, ut pro Occasu Thabor habetur. Psal. 87. 13. Cadmonæus igitur idem qui Hermonæus. Atqui hinc factum est ut Cadmi uxor uocetur Harmonia uel Hermione. Nimpe à Monte Hermione, ex quo erant oriundi. Nec iam obscurum cur in serpentes fingantur esse mutati. Heuæi enim erant. Ouid. Met. 4.

> Dixit, et ut serpens in longam tenditur aluum,
> Duratæque cuti squamas increscere sentit,
> Nigraque cæruleis uariari corpora guttis. &

Dionysius Periegetes, uers. 390.

Nicander in Theriacis

Nonnus Dionysiacôn quarto per modum prædictionis.

Liber hic aliûs de Cadmi fabulæ priori non minus intricatæ rationem aperire. Aiunt ex serpentis dentibus à Cadmo disseminatis ortos fuisse milites magno numero; quibus in mutuam perniciem ruentibus, solum quinque superstites uniuersam Bœotiam imperio suo subiecisse. Hæc fabula nihil obnegatiue. Hinc Cadmea Victoria

Suidas. Idem.

At benè est, quod in illa quicquid est reconditum Phœnicius sermo detegit. Rem paucis explicat Bochartus è μέγαν Primo inquit, Cadmus Hebræa phrasi dicitur fecisse milites, quos conscripserat. Sic 1. Sam. 14. 48. וַיַּעַשׂ חָיִל et fecit copias, i. e. conscripsit. At quorsum ex serpentis dentibus? Quia Phœnicia lingua, quæ partim fuit Syra, partim Hebræa שִׁנֵּי נָחָשׁ dentes serpentis erant æreæ cuspides, qualibus primus in Græcia Cadmus milites suos armauit. Is enim repertor æris. Hyginus cap. 274 Cadmus Agenoris filius æs Thebis primus inuentum condidit. Proinde lapis ærosus, ex quo fit æs Cadmia dicitur. Plin. 34. 1. et. 10. Jam ut conscripti milites ad numerum quinorum redigerentur, fecit ambiguitas uocis חָמֵשׁ, quæ pro Joni uaritetare, aut quinque significat, aut eum, qui ad Bellum expeditus et accinctus est. Vide Exod. 13. 18. Ut rem in paucis conficiam; Cadmo uerisimile est suâ lingua Phœnices in hunc modum scripsisse.

עשה חיל חמש אנשים נושקים בשני נחש. Quæ uerba sic reddita sunt. Fecit exercitum quinque uirorum armatorum ex dentibus Serpentis, cum reddi debuissent. conscripsit exercitum expeditum uirorum armatorum cuspidibus. i. e. hastis æreis. Tales enim olim hastæ Græcorum. Ære n. pro ferro prisci mortales utebantur. Porro idem Cadmus aliud in Græcia sui monumentum ære perennius reliquit; nempe literas, quas à Cadmo se accepisse Græci penè omnes agnoscunt. Herod. Lib. 5.

Zenodotus de Zenone apud Laertium.

Literas tamen in ipsa Phœnice natas non crediderim, sed à Syris, uel Assyrijs ad Phœnices deuenisse. Diod. Sic. Lib. 5.

Plin. 7. 56. Literas semper arbitror Assyrias fuisse; sed alij apud Ægyptios, alij apud Syros repertas uolunt. Utique (malim utrique) in Græciam intulisse è Phœnice Cadmum. Josephus contra Apionem Lib. 1. contendit Literarum usum apud Græcos Cadmo esse multo recentiorem. Οἱ γοῦν (inquit)

Addit quod post multam quæstionem tandem constitisse Græcos Troiani belli tempore adhuc ignorasse literas atque ideo se in confesso nullum apud eos extare scriptorem Homero antiquiorem. Nec deesse qui Homerum ipsum asserant poemata sua non scripsisse, sed recitantium memoriæ commisisse. Sed plæraque hæc planè fal-

sa

attrahens, non propellens, ut recte Aristot. docet. Plin. 2. 47. Unde Proverb. Mala ad se trahens, ut Cæcias nubes.

Cæcilia, prænomine Caia, Tarquinij Prisci uxor maximi animi mulier et lanificij peritissima, quæ prius Tanaquil dicebatur. Plin. 8. 49.

Cæcilia, gens fuit, de cuius origine uariæ fuerunt ueterum opiniones. Festus. Vide Metellus.

Cæcilius Metellus, Balearicus cognominatus T. Q. Flaminij Collega. an. U. C. 631.

Cæcilius Metellus, Consul. Rom. C. Seruilij Collega an. V. C. 470.

Cæcilius Metellus, Numidicus dictus. M. Iunij Syluani Collega an. U. C. 656.

Cæcilius Metellus Caluus, Lucij Aurel. Cottæ Collega an. U. C. 635.

Cæcilius Metellus Dalmaticus Cogn. Q. Mutij Scæuolæ Collega an. U. C. 637.

Cæcilius Metellus Princeps Senatus Cn. Pompeio M. et M. Licinio Crasso Coss. an. U. C 685.

Cæcilius Metellus Pius, Scipio prænomine, Consul additus Cn. Pompeio magno, cum plures menses solus magistratum gessisset an. U C 701.

Cæcilius Epirota, libertus Attici equitis Rom. Ludum Grammatices Romæ aperuit. Primus dicitur Virgilium et alios poetas nouos prælegere cœpisse. Domit. Marsus.

Epirota tenellorum nutricula Vatum. Macrob.

Cæcilius, Africanus in disciplina Iuris atque Legibus Pop. Rom. noscendis tractandisque scientia, usu, authoritateque illustris fuit tempore Gellij, cuius etiam ipse meminit, dicitque librum scripsisse de uerborum significatione, quæ ad ius ciuile pertinerent.

Cæcilius Claudius Isidorus, C. Asinio Gallo, et Martio Censorino Consulibus ad 6. Calend. Feb. Testamento suo edixit; quamuis multa ciuili bello perdidisset, tamen relinquere se seruorum 4116, iuga boum 3600, reliqui pecoris 257 millia, in numero pondo 600 millia. Plinius. 33. 10.

Cæcilius Callantianus, Iudæorum religionis sectator Romæ docuit sub Augusto usque ad Adrianum. Scripsit librum contra Phrygas, Dictionarium ex ordine literarum, comparationem Demosthenis, et Ciceronis, et alia multa. Suidas.

Cæcilius Argiuus uersificator, scripsit de piscibus. Suid.

Cæcilius Statius, poeta Comicus quem Tullius ad Atticum malum latinitatis authorem uocat. Volcatius tamen Comicorum palmam ei concedit. Fuit natione Gallus, et Ennij contubernalis. Decessit uno anno post Ennium, sepultus in Ianiculo. Euseb. Horat. ep. ad Aug.

Vincere Cæcilius grauitate, Terentius arte.

Quintilianus lo. 1.

Licet Cæcilium ueteres laudibus ferant.

Cæcinos

Cæcinos, Suidæ amnis uocatur, qui Rheginum agrum à Locrensi diuidit, Plin. 3. 10. Satriano, teste Barrio. Steph. Cæcinon ait esse Χωρίον Ἰταλικόν. Vide Cluuer. Ital. Ant. 4. 15.

Cæcubum, op. Campaniæ in Italia, quod licet paludibus adiaceat, uinetis tamen feracissima præcipuis enutrit arboribus. Strabo Lib. 5. Τὸ δὲ Καίκουβον, ἑλῶδες ὂν, εὐοινοτάτην ἄμπελον τρέφει. Plin. 13. 6. Antea Cæcubo uino erat generositas celeberrima in palustribus populetis, sinu Amyclano. Mart. 13. 115.

Cæcuba Fundanis generosa coquuntur Amyclis
Vitis et in media nata palude uiret.

Idem. 2. 40.

Cæcuba siccentur, quæque annus coxit Opimi:
Condantur parco fusca falerna uitro.

et 12. 17. Ebria Setino fit sæpe et sæpe Falerno
Non nisi post niueam Cæcuba potat aquam.

Hor. Carm. 1. Od. 20. ad Mecænat.

Cæcubum, et prelo domitam Caleno
Tu bibes uuam. Idem Car. 2. 14.

Absumet heres Cæcuba dignior
Seruata centum clauibus. Idem Car. 1. 37.

Antehac nefas depromere Cæcubum
Cellis auitis ———

et 3. 28. ——— Prome reconditum
Lyde strenua Cæcubum. Et Epod. Od. 9.

Quando repostum Cæcubum ad festas dapes
Tecum ... Mecænas bibam? et paulo post
Vel quod fluentem nauseam coerceat
Metire nobis Cæcubum.

Et Arm. 2. Sat. 8. Procedit fuscus Hydaspes
Cæcuba uina ferens.

Cæterum laudatur idem Cæcubum uinum Dioscoridi quoque et Columellæ, quorum hic R. R. 3. 8. Neque dubium est, Massici, Surrentinique, & Albani, atque Cæcubi agri uites omnium quas terra sustinet, in nobilitate uini principes esse. Idem lib. 3. cap. 10. ubi uul. Κεκουβον uitiose legitur.

Cæculus, Vulcani fil. habitus fuit, cuius mater cum igni assideret, scintilla in gremium eius delata est, ex qua illa se grauidam factam credi uoluit, et postea legitimis mensibus puerum peperit, quem, quod minores haberet oculorum orbes, Cæculum appellauit, à quo Cæcilios ortos putant, quorum familia Romæ nobilissima fuit. Hic postea adultus, cum aliquot annos incertis sedibus uagatus esset, rapto se alens et latrocinijs, tandem Præneste condidit, cumque uicinos populos ad ludorum spectacula conuocasset, monere eos cœpit, ut relictis sedibus suis nouam Vrbem secum incolerent, neque ... eum, qui Vulcani filius esset, imperium asseuerarent. Quod cum illis persuadere non posset. Vulcanum dicitur inuocasse, ut si reuera ipsius esset filius, id signo aliquo declararet. Quo facto flammam

Thessalo quodam de muro Χαῖρε responsum esset, eo veluti omine a Graecis accepto, captam postea Urbem mutato priori nomine Caere vocaverunt. Verum tam splendidae, tamque gloriosae Civitatis Strabo Lib. 5. asserit vix ulla sua aetate extitisse vestigia, et solo balneorum vicinorum nomine, quae Caeretana dicebantur, fuisse celebratam. Ab hoc oppido Caerites tabulae appellatae sunt, in quas Censores referri iubebant, quos notae causa suffragiis privabant. Nam urbe a Gallis capta, cum Caeretani eos, qui una cum sacris, aeternoque Vestae igne ad se profugerant comites hospitio suscepissent, Romani deinde, restituta in meliorem statum Urbe, satis malignam illis gratiam retulerunt. Nam civitate quidem illos donarunt, suffragii autem ius iis non concesserunt.

Ita

Strabo ubi supra. A. Gellius vero paulo aliter. Primos autem municipes, inquit, sine suffragii iure, Caerites esse factos accepimus, concessumque illis, ut Civitatis Romanae honorem quidem caperent: Sed negotiis tamen, atque oneribus vacarent, pro sacris bello Gallico receptis, custoditisque. Hinc factum est, ut cum aliquem ignominia et contumelia dignum volumus significare, Caerite cera eum dignum esse dicamus. Horat.

Quid deceat, quid non obliti, Caerite cera
Digni. Vide Cluver. Ital. Ant. Lib. 2. p. 493

Caeresi. Germ. pop. apud Caesarem, nunc Ripenses appellantur, ... ubi arx Cerey nuncupata ad Mosam et Namur est Vigenerio.

Caeretum, Umbriae Opp. inter Spoletum et Nursiam a quo Caeretani appellati, totum orbem vano quodam ac turpi superstitionis genere ludificantes, ob quam causam fere perpetuo peregrinantur, familia, atque uxoribus domi relictis.

Caerobryx, Lusitaniae urbs. Ptol. alio nomine Cezimbria.

Caeron. Video plerosque viros doctos (inquit Bochartus) qui ab his dissentire, Josephum putant cum arcae reliquias ostendi dicit in regione Καρρῶν Caeron, quam Adiabenes rex Monobazus dedit Izati filio.

Sed mirum ni Josephi Καρρῶν corruptum sit ex Chaldaeo קרדון Cardon, quo utitur Jonathan, unde est Dionis Καρδύνων ὄρος. Idem certe istum describi docet Adiabenes vicinia, et amomi feracitas, cuius proventu Corduena potissimum insignis est. Strabo Lib. 16.

Philargyrius in Virgilii Georg. 4. Apud Corduenos amomum, et alii leves odores gignuntur. Inde est quod amomum modo Armenium dicitur ut in Dioscoride, Plinio, Avicenna et c. modo Assyrium, ut in Virgilio Eclog. 4 —— Assyrium vulgo nascetur amomum.

et in Statio in Epiced. Pilecti Ursi.

—— Assyrio manantes gramine succos.

Itemque in Silv. Lib. 2.

Nec crinem Assyrio perfunderet unguine amomo

Caeperis Angliae opp. in Com. Southamptoniensi, quod Portchester vocant.

Caesar. De huius nominis origine sunt opiniones eruditorum variae. Nonnulli enim a Caeso Elephanto deducunt, quem Poeni, quorum lingua ex Syriaca fluxit, nominant Caesum, hoc est כשירא. Spartianus quoque et Servius dicunt vocatum primum hoc nomine C. Iulii Caesaris avum, qui in Africa elephantem interfecit Caesarem lingua Punica appellatum. Quibus assentitur Constantinus Manasses pag. 71.

Nonnulli a Caesarie, cum qua primus in Iuliorum familia in lucem prodiit Iul. Caesar. Verisimilior eorum sententia, qui id nominis primum illi inditum existimant, quod Matris utero erat excisus, etiamsi Festus Pompeius tales potius Caesones appellandos existimet. Multi hanc in sententiam eunt, Suidas imprimis, qui inquit in Iulio

Vide Iungerium in Caesar, et Vossium in Caesones.

C. Iulius Caesar primus Romanorum Imperator, qui omnem Galliam, quae intra Pyrenaeo, Alpibusque et monte Gebenna, fluminibusque Rhodano, et Rheno continetur novem annis in provinciae formam redegit. Germanos, qui trans Rhenum incolunt, primus Romanorum ponte fabricato aggressus, maximis cladibus affecit. Aggressus est et Britannos, ignotos antea, superatisque pecunias, et obsides imperavit. Deinde cum obtinere non potuisset, ut sui absentis in Consularibus comitiis ratio haberetur, arma in Patriam convertit, nemineque repugnante Galliam Cisalpinam, Picenum, Umbriam, et Hetruriam occupavit, Pompeiumque Italia expulit, post haec in Hispaniam progressus validissimas Pompeii copias quae sub tribus Legatis, Petreio, Afranio, et Varrone erant, superavit. Pompeium funestissimo in campis Pharsalicis proelio vicit. Ptolomeum in Aegypto subegit. In Africa devicit Scipionem, et Iubam, in Hispania Pompeii liberos. Triumphavit quinquies, primum de Gallia, postea de Alexandria, deinde de Ponto, de Africa, et de Hispania. Liberalissimus fuit omnium, et quidem post hos triumphos. Eundem scribere, et legere simul, dictare et audire solitum accepimus, inquit Plin. 7.15. Periit in Senatu a Bruto Cassio, et reliquis coniuratis 23. vulneribus confossus, infinitis prope modum portentis mortem eius ante denunciantibus, quorum bonam partem enumerant Virgilius, et Ovidius: quorum primus Georg. Lib. 1. haec habet.

Ille

Et quantum longis carpunt armenta diebus
Exiguâ tantum gelidus ros nocte reponit.

Cæsar Augusta, Hisp. Tarr. civitas, *Augusta Cæsarea* Ptolemæo ac Straboni, ab Augusto ad Iberi amnis ripam eo loco fundata, quo *Salduba* op. antea situm erat. Hæc Prudentii Poetæ patria fuit, hodie autem *Saragoza* dicitur. long. 20. 20. lat. 42. 30.

Cæsarea, inf. maris Britannici. Anton. quæ *Jersey* dicitur Camdeno.

Cæsarea, & *Augusta*, Ciliciæ urbes. Ptol.

Cæsarea, cognomento Magna, quæ & *Mazaca* prius, *Tisaria* & *Caisar*, urbs archiep. Cappadociæ ad Melam flu. & montis Argæi radices, cui D. Basilius Magnus præfuit episcopus. *Cæsarea* item Ptolemæo penes Anazarbum; aliis Anazarbus, urbs Ciliciæ est. Item urbs Bithyniæ. Ptol.

Cæsarea, pagus Germ. apud Ingolstadium in Bavariâ, vulgò *Resbing*.

Cæsarea, Mauritaniæ urbs. Plin. *Cabo Figalo* Pineto.

Cæsarea, inter Ravennam & Classem opidum, aut potius suburbium, ut est apud Jornandem. Blondus & Rubeus tradunt monasterium *S. Mariæ in portico* hodie ibi extare; idem scribit Leander.

Cæsarea, Pannoniæ sup. op. *Thata*, teste Lazio, in Hungariâ.

Cæsarea Philippi, prius *Paneas*, urbs Palæstinæ apud ort. Jordanis flu. in finibus Cœlesyriæ. *Belinas* G. Tyrio, Postello & Brocardo, *Balbec* Bellonio. long. 67. 40. lat. 33. 00.

Cæsarea, Palæstinæ, quæ & *Turris Stratonis*, & *Apollonia*, urbs archiep. ac post Hierosolyma primaria, inter Ptolemaidem ad Bor. 40. & Joppen in Austr. 30. m. p. ab Hierosolymis 50. in occ. & Circium, prorsus jacens in litore maris. Ab Herode in honorem Cæsaris ædificata, in quâ idem in ejusdem honorem magnificam domum è marmore construxit, ubi nepos ejus ab angelo percussus, eò quòd non dedisset honorem Deo, consumptus à vermibus expiravit. In hâc Cornelius Centurio à Petro baptizatus est. long. 66. 15. lat. 32. 20.

Cæsariensis, Vide *Mauritania*.

Cæsarium, Ægypti emporium. Strabo lib. 17.

Cæsarius, Consul, Attici collega. an. V. C. 1150.

Cæsarobriocenses, Lusitaniæ pop. Plin. 4. 2.

Cæsarodunum, urbs Gall. Celt. ad Ligerim, vulgo *Tours*. Vide *Turo*.

Cæsaromagus, urbs Gal. Belg in Picardia. Vulgo *Beauvais*. Item op. Angliæ in Essexiâ, *Chelmesford* Talboto. Camdenus vero solum juxta *Brentwood* op. ejusdem regionis esse autumat.

Cæserverium, *Caralic* antiquitus dictum. Angliæ urbs, quod vulgò *Sarisbury* dicunt. Lhuldus. Apud priscos authores Latinos non videtur extare vocabulum.

Cæsena, Gall. Tog. op. Ptol. *Cesena* Plinio, nunc *Cesenabrigo* vocari scribit Fabricius; hinc *Cæsenates* populi & *Cæsenatia vina*. Plin. A *cædendo* dicta, uti volunt Grammatici, quòd exiguo amne cæsa, i. e. divisa sit, vel quod ager ejus duobus fluminibus Sapi & Rubicone sit divisus. Strabo lib. 5. [illegible] A Procopio [illegible] tantum h. e. *castellum* dicitur, Agathias autem [illegible] *urbem* vocat. Imo 170 annis ferme ante Procopium Antoninus bis in 2. diversis Itinerariis *Civitatem* appellat; quod ille non nisi præcipuis urbibus tribuit.

Cæsius Bassus, poeta Lyricus, qui in suis prædiis, ardente Vesuvio, cum villâ conflagravit.

Cæso Duillius Ilesus, collega L. Papyrii Crassi. An. V. C. 420.

Cæso Fabius Ambustus, Trib. Mil. an. V. C. 361.

Cæso Fabius Vibulanus Cos. collega L. Æmilii Mamerci, an. V. C. 270. Item collega Spurii Furii Medullini, an. V. C. 273. Item collega T. Virginii Rutili, an. V. C. 275.

Cæsonia, Caligulæ Imp. uxor, cujus collum quoties exoscularetur maritus addebat; *Tam bona cervix simul ac jussero, demetur*. Quin subinde jactabat; *exquisiturum se semel fidiculis, cur eam tantopere diligeret*. Mox dato hippomane, eum in furorem vertit. Juvenal. Sat. 6.

——— *Tamen hoc tolerabile, si non*
Et furere incipias, ut avunculus ille Neronis,
Cui totam tremuli frontem Cæsonia pulli
Infudit. ———

Persius Sat. 5.

Essedaque ingentesque locat Cæsonia Rhenos.

Cæsonius Commodus Verus, prænomine *Lucius*, Cons. collega C. Cornelii Prisci an. V. C. 850.

Cæsortium, vel *Cæsarotium*, Gall. Ludg. urbs inter Rhothomagum & Petromantalum. Gallicè *Gisors*.

Cæstius, homo erat nasutissimus, sed nullius ingenii, & Ciceroni etiam infestus, quod illi non impunè cessit. Nam cum M. Tullius Ciceronis filius Asiam obtineret, homo qui nihil ex paterno ingenio habuit præter urbanitatem, cœnabat apud eum Cæstius. M. Tullio & natura memoriam dempserat, & ebrietas, si quid ex eâ supererat, subducebat, subinde interrogabat, qui ille vocaretur qui in imo recumberet: & cum pluries subjectum nomen Cæstii excidisset, novissimè servus, ut aliquâ notâ memoriam ejus faceret certiorem, interroganti domino, quis ille esset, qui in imo recumberet, ait, *Hic est Cæstius ille qui patrem tuum negabat scire literas*; Afferri protinus flagra jussit Marcus, cui, ut oportuit, de corio Cæstii satisfactum fuit. Rhod. 14. 7.

Cæthegus, Consul sine collega an. V. C. 1257.

Cætulum, urbs præstantissima regionis Oretanæ quam in citer. Hisp. aliquâ ex parte intra columnas Herculis, & ad merid. maximè vergentem collocat Strabo. lib. 3. *Castulo* Ptolemæo.

Cafa, secundum Mahumetum, mons est, qui cœlum, ne concidat, sustinet. Alcoranus.

Cafago, fons in Laconicâ. Pausan. Lege *Cacago*.

Cafanes, Mauritaniæ populi. Ammianus.

Caicus, Mysiæ fluvius, cujus meminit Virgilius Georgicorum lib. 4.

Saxosumque sonans Hypanis, Mysusque Caicus.

Lucanus lib. 3.

Mysiaque & gelido tellus perfusa Caico
Idalis. ———

Plin. 3. 5. *Ex Mysiâ veniens Caicus amnis.*

Ovidius libro 3. de Art. Am.

Quæque bibunt undas, Myse Caice, tuas.

Sed quæ pars Mysiæ? Plinius adducto loco Teuthraniam nominat. Inde Ovid. Met. 2.

——— *Teuthranteusque Caicus.*

Est autem fortassis alia ratio, cur *Caicus* attributo isto ornetur; eam capias ex Strabone lib. 13. [illegible] (Ovid. Met. 15.

Et Mysum capitisque sui ripæque prioris
Pœnituisse ferunt, aliâ nunc ire Caicum.)

Ergo ab hâc amnium commistione ratio epitheti. Certè Æschylus in *Myrmidonibus*, utrasque aquas conjunxit, citante ibidem Strabone.

[illegible]
Io Caice Mysiæque lymphæ.

De la Cerda.

Cajeta, promuntorium, & opidum, & portus Campaniæ in Italiâ. Nomen unde habuerit Poeta Æneidos indicat his versibus.

Tu quoque litoribus nostris Æneia nutrix
Æternam moriens famam Cajeta dedisti.

Silius Italicus lib. 8.

Fundique & regnata Lamo Caieta, domusque
Antiphatæ.

Statius Silv. 1. 3.

Cedant Telegoni: cedant Laurentia Turni
Jugera, Lucrinaque domus, litusque cruenti
Antiphatæ, cedant vitreæ juga perfida Circes
Dulichiis ululata lupis, arcesque superbi
Anxuris, & sedes Phrygio quas mitis alumno
Debet anus. ———

Martialis. lib. 5. ep. 1.

Seu placet Æaea nutrix, seu filia Solis,
Sive salutiferis candidus Anxur aquis.

Idem

Idem lib. 10. ep. 30.

Non blanda Circe, Dardanisve Cajeta
Desiderantur. ———

Aliam etymologiam affert Servius. *Caieta*, inquit, *dicta* ἀπὸ τοῦ καίειν, *quod classes Trojana ibi incenderentur*. Diod. lib. 4. ab Æetâ Colchorum regis nomine dictam tradit. Strabo autem lib. 5. à sinûs cavitate sic appellatam existimat Laconum idiomate. Τὰ γὰρ κοῖλα πάντα Καῖα ὑπὸ Λακώνων προσαγορεύεται.

Cain, i. e. *possessio*, vel *possessor*. Adæ filius. Gen. 4. Hesychius Κάϊν, κτῆσις. Vide Josephum Ant. 1. 3. & Suidam in voce *Cain*.

Cainan, i. e. *possessor* vel *emptor*, aut *lamentator*, vel *nidus*, filius Enos. Gen. 5.

Cainan δεύτερος, à B. Lucâ inter Arphaxad & Sala insertus cap. 3. vers. 36. ac si Sala non fuerat Arphaxadi filius, sed nepos ex Cainan. Sunt qui Evangelistam hic sequi volunt 70. Interpp. apud quos idem legas. Putant igitur eum in re non magni momenti, quæque ad fidem nihil pertinet piâ συγκαταβάσει maluisse errantes sequi, quam intempestivo dissensu scrupulum injicere, aut etiam Evangelii sui αὐθεντίαν in discrimen adducere apud infirmos vel pertinaces, quibus persuasum erat hos Interpretes fuisse ἀναμαρτήτους. Cæterum de hâc re vide Boch. Phaleg. lib. 2. cap. 13. & 15. Vossium Castig. in Geo. Horn. pag. 318.

Caiphas, princeps quidam Sacerdotum inter Judæos tempore Christi, Lat. *circuitor*, vel *investigator*.

Cairus, vel *Alcairus* & *Babylon*, Ægypti maxima civitas, opportuno loco sita, ubi nimirum Nilus primum secatur ac τοῦ Δ formam facit. Lutetiam Parisiorum, ut quidam ajunt, quinquies superat. Suburbia multa continet, quorum quædam 3 alia 12 millia domorum habent, urbem autem ipsam 30. millia ædium habere tradunt. Hanc Selymus Turca expugnavit An. D. 1517, ac Tomumbeium tunc temporis Ægyptium Sultanum in palude latitantem captum, ac per totam urb. vectum ad portam laqueo strangulari jussit. Cairum descripserunt J. Leo Africanus, P. Bellonius, aliique. Vide *Memphis*.

Caius, mons Hisp. ex quo Durius flu. profluit. Julius Orat. *Fluvius Durius nascitur in Carpetaniâ, exiens de monte Caio juxta Pyrenæum*. Ubi malè mont. hunc juxta Pyrenæum collocat, à quo abest quam longissimè. Apud Livium *Caunus* vocatur lib. 40. cum *Caius* sit verum nomen. Vide Voss. ad Melam p. 228. 229.

Caius, prænomen fuit apud Romanos; sed veteres *Gaius* dicebant, qui multum delectati fuerunt literâ G. ut auctor libelli de Nominibus, qui Val. Maximo tribuitur, & qui cum eo edi consuevit, observat, & nomen *Gaii*, seu *Caii*, à gaudio parentum factum scribit, nimirum ἀπὸ τοῦ χαίρειν *à gaudendo*. At Jul. Scaliger *Cajum* ab antiquitate dictum censet ἀπὸ τῆς γῆς *à terrâ* sc. Utrumque autem dicebatur *Caius*, & *Caia*: Ita ut C. rectum *Caium*, C. inversum *Caiam* fœminam notaret. Quinctilianus lib. 1. cap. 7. *Caius C. litera notatur, quæ inversa Ͻ. mulierem declarat; quia tam* Caias *esse vocitatas, quam* Caios, *etiam ex nuptialibus sacris apparet*. Quod de *nuptialibus sacris* dicit, Plut. explicat in Qu. Romanis. *Cur sponsam*, inquit, *introducentes dicere jubent*, UBI TU CAIUS, EGO *CAIA*? An quia hâc conditione pactâ intrat, ut particeps rerum omnium, & gubernandæ familiæ sit? Itaque hæc verba id significant, UBI TU DOMINUS ERIS ET PATER FAMILIAS, EGO DOMINA ERO ET MATER FAMILIAS. Dicitur autem & *Cajus* & *Caius*. Mart. lib. 9.

Cajus à primâ tremebundus luce salutat.

Idem lib. 2. Vocativum extulit.

Quod peto da Cai, non peto consilium.

Ausonius. *Quis tu? Cajus ait*. Hinc adjectivum *Cajanus*. Stat. Sylv. 4. 9.

Emptum plus minas asse Cajano.

De quo vide sis Turneb. Advers. lib. 20. cap. 32.

Caius, nomen viri Macedoniensis. Act. 19. & Hospes Pauli. Rom. 16. Græce Γάϊος.

Caius, Acerronius Proculus Cos. Collega Cn. Pontii Nigrini An. U. C. 789.

Caius Acilius Julii Cæs. miles navali ad Massiliam prælio, injecta in puppim hostium dextrâ, & abscissâ, memorabile illud Cynægiri apud Græcos exemplum imitatus, transiit in navem umbone obvios agens. Sueton.

Caius Aelius Pætus Cos. Collega Valerii Maximi an. U. C. 467.

Caius Æmilius Mamercus, tribunus militum an. U. C. 362. 363.

Caius Æmilius Paulus Cos. Collega M. Livii Denteris an. U. C. 452.

Caius Antistius Vetus Cos. Collega D. Lælii Balbi an. U. C. 748.

Caius Antistius Vetus Cos. Collega C. Asinii Pollionis an. U. C. 775.

Caius Antistius Vetus Cos. Coll. M. Suilli Serviliani an. U. C. 802.

Caius Antonius Cos. Col. M. Tullii Ciceronis an. U. C. 691.

Caius Aquillius Florus Cos. Coll. L. Cornelii Scipionis an. U. C. 494.

Caius Asinius Gallus Cos. Coll. C. Martii Censorini an. U. C. 746.

Caius Asinius Pollio Cos. Coll. C. Antistii Veteris an. U. C. 775.

Caius Asinius Pollio Cos. Coll. Cn. Domitii Calvini an. U. C 714.

Caius Attilius Balbus Cos. Collega M. Fabii Buteonis an. U. C. 508. 2 Cos. Coll. T. Manlii Torquati an. U. C. 517.

Caius Attilius Regulus Cos. Coll. L. Æmilii Pauli an. U. C. 529.

Caius Attilius Regulus Seranus Cos. Coll. L. Manlii Vulsonis an. U. C. 503.

Caius Attilius Seranus Cos. Coll. Q. Servilii Cæpionis an. U. C. 648.

Caius Attilius Seranus Cos. Coll. C. Hostilii Mancini an. U. C. 583.

Caius Aufidius Victorinus, Cos. Coll. L. Septimii Severi Augusti an. U. C. 952.

Caius Aurelius Cotta, Cos. Coll. P. Servilii Gemini, an. U. C. 501.

Caius Aurelius Cotta, Cos. Coll. Servilii Sulpitii Galbæ, an. U. C. 514.

Caius Bebius Pamphilus Insubrium agrum ingressus, cum toto ferme exercitu circumventus est. Liv. lib. 2.

Caius Bellicius Torquatus, Cos. Coll. M. Attilii Glabrionis an. U. C. 876.

Caius Cæcilius Metellus, Cos. Coll. C. Furii Placidii an. U. C. 502.

Caius Cæcilius Metellus, Cos. Coll. T. Didii Vinii an. U. C. 656.

Caius Cæcilius Metellus Caprarius, Quinti Cæcilii Metelli Macedonici fil. Quinti, Lucii & Marci frater. Consul fuit Collega C. Papyrii Carbonis an. U. C. 631. Vide Cic. 2 de Orat. & Plutarchum de fortunâ Romanorum.

Caius Cæcillus Caldus, Cos. Coll. L. Domitii Aenobarbi, an. U. C. 660.

Caius Cæcilius Ruffus, Cos. Coll. L. Pomponii Flacci, an. U. C. 769.

Caius Calpurnius Piso, Cos. Coll. A. Posthumii Albini an. U. C. 574.

Caius Calvisius Sabinus Cos. Coll. L. Portii Censorini an. U. C. 714. 2 Cos. Coll. L. Passieni Ruffi an. U. C. 749.

Caius Calvisius Sabinus, Cos. Coll. Cn. Gætulici an. U. C. 778.

Caius Caninius Gallus Cos. Coll. M. Vipsanii Agrippæ an. U. C. 717.

Caius Cassius Varus Cos. Coll. M. Licinii Luculli an. U. C. 681.

Caius, Cassius, Syriæ Prætor, anno Salutis 49.

Caius Cassius Longinus Jurisconsultus Cos. Col. M. Vinitii Quartini an. U. C. 782.

Caius Cassius Longinus, Cos. Coll. P. Licinii Crassi, an. U. C. 583,

Caius Cassius Longinus, Cos. Coll. Sex. Domitii Calvini, an. U. C. 630.

Caius

Caius Cassius Longinus, Cos. Coll. Cn. Domitii Ænobarbi an. U. C. 658.

Caius Cicereius, Præfectus Corsos vicit, pax inde data an. 581. Livius lib. 2. Decad. 5.

Caius Civilius, Albanorum Imperator an. ab U. C. 82.

Caius Claudius Caninius, Cos. Coll. M. Æmilii Lepidi an. U. C. 468.

Caius Claudius Cento, Cos. Coll. M. Sempronii Tuditani an. U. C. 513.

Caius Claudius Cinna, Cos. Coll. C. Fabricii Luscini an. U. C. 480.

Caius Claudius Marcellus, Cos. Coll. L. Æmilii Pauli an. U.C.702. 2 Consul, Collega C. Claudii an. U.C.705.

Caius Claudius Marcellus, Cos. Coll. L. Aruntii an. U. C. 732.

Caius Claudius Nero, Cos. Coll. M. Livii Salinatoris an. U. C. 547.

Caius Claudius Pulcher, Cos. Coll. T. Sempronii Gracchi an. U. C. 577.

Caius Claudius Sabinus, Cos. Coll. P. Valerii Publicolæ an. U. C. 294.

Caius Cornelius Cossus, Trib. Milit. an. U. C. 353.

Caius Cornelius Dolabella, Cos. Coll. M. Fulvii Nobilioris an. U. C. 595.

Caius Cornelius Scipio, Cos. Coll. A. Attilii Calatini an. U. C. 499.

Caius Fabius Ambustus, Trib mil. an U.C.349. 2 Trib. militum an. U. C. 350. 3 Trib. mil. an. U. C. 355.

Caius Fabius Ambustus, Cos. Coll. C. Plautii Proculi an. U. C. 398.

Caius Fabius Intertex, an. ab U. C. 401.

Caius Fabius Vibulanus Ambustus, Cos. Coll. C. Furii Petilii an. U. C. 344.

Caius Fabricius Luscinus, Cos. Coll. Q. Æmilii Pappi an. U. C. 471. 2 Cos. Collega ejusdem an. U. C. 475. De Samnitibus & Lucanis triumphavit. Hujus integritatem notat Eutropius. 3 Cos. Coll. Claudii Cinnæ an. U. C. 480.

Caius Fannius Domitius, Cos. Coll. C. Domitii Ænobarbi, Allobroges vicit an. U. C. 532.

Caius Fannius Strabo, Cos. Coll. M. Valerii Messalæ an. U. C. 591.

Caius Fulvius Fimbria, Cos. Coll. C. M. Nepotis an. U. C. 650.

Caius Fonteius Capito, Cos. Coll. Germanici Cæsaris an. U. C. 764.

Caius Fulvius Flaccus, Cos. Coll. P. Scipionis Africani an. U. C. 620.

Caius Fundanius, Cos. Coll. S. Sulpitii Galli an. U. C. 520.

Caius Furius, Trib. mil. an. U. C. 330.

Caius Furius Petilius, Cos. Coll. M. Papyrii Crassi an. U. C. 314.

Caius Furius Placidus, Cos. Coll. C. Cæcilii Metelli an. U. C. 502.

Caius Fufius Geminus, Cos. Coll. C. Rubelli Gemini an. U. C. 781.

Caius Gallus, Cos. Coll. T. Saturnini an. U. C. 910.

Caius Genutius Adventinus, Cos. Coll. Æmilii Namerci an. U. C. 393.

Caius Genutius Clepsina, Cos. Coll. Q. Fabii Gurgitis an. U. C. 477.

Caius Genutius Clepsina, Cos. Coll. Cn. Cornelii Blasionis an. U. C. 483.

Caius Genutius Pansa, Tribunus militum an. U. C. 360.

Caius Hostilius Mancinus, Cos. Coll. C. Attilii Serani an. U. C. 584.

Caius Hostilius Mancinus, Cos. Coll. M. Æmilii Lepidi Porcinæ an. U. C. 617. Hic à Numantinis victus, castris exutus, ignominiosam cum eis pacem fecit. Florus. Eutropius.

Caius Horatius Pulvillus, Cos. Col. T. Menenii Latini an. U. C. 277.

Caius Horatius Pulvillus, Cos. Coll. Q. Nautii Augurini an. U. C. 297.

Caius Julius Tullus, Cos. Coll. P. Pinarii Ruffi an. U. C. 265.

Caius Julius Tullus, Cos. Coll. M. Geganii Macerini an. U. C. 308. 2 Cos. Coll. L. Virginii Tricosti an. U. C. 320.

Caius Julius Tullus, Trib. Mil. an. U. C. 351.

Caius Julius Decemvir, an. U. C. 303.

Caio Julio Bruto, dictatore designato, actum fuit nihil an. ab U. C. 443.

Caius Junius Brutus, Cos. Coll. L. Posthumii Metelli an. U. C. 462. 2 Consul, Collega P. Cornelii Ruffini an. U. C. 476.

Caius Jun. Brutus Bubulcus, Cos. Collega Æmilii Barbulæ, an. U. C. 439. 2 Cos. Coll. P. Papyrii Cursoris an. U. C. 442. 3 Cos. Coll. Qu. Æmilii Barbulæ an. U. C. 444. Dictator. an. U. C. 452.

Caius Junius Syllanus, Cos. Coll. T. Furnii an. U. C. 737.

Caius Jun. Syllanus, Cos. Coll. P. Cornelii Dolabellæ an. U. C. 762.

Caius Lælius, Cos. Coll. Q. Servilii Cæpionis an. U. C. 624.

Caius Lælius Africanus, Cos. Coll. L. Cornelii Scipionis Asiatici. an. U. C. 564.

Caius Licinius Crassus, Cos. Coll. L. Æmilii Pauli an. U. C. 586.

Caius Licinius Geta, Cos. Coll. Q. Maximi Biburni an. U. C. 638.

Caius Licinius Stolo Calvius magister Equitum an. U. C. 387. Trib. mil. an. U. C. 388. Consul, collega C. Sulpicii Petici an. U. C. 392. quo tempore pestis horrenda grassata est. Eutrop. lib. 2. 2 Consul, collega ejusdem Sulpicii an. U. C. 395.

Caius Licinius Varus, Cos. Coll. P. Cornelii Lentuli Caudini an. U. C. 517.

Caius Livius Drusus, Cos. Coll. P. Scipionis Africani Æmiliani an. U. C. 607.

Caius Livius Salinator, Cos. Coll. M. Valerii Messalæ, an. U. C. 566.

Caius Luctatius Catulus Cæreonius, Cos. Coll. A Posthumii Albini, an. U. C. 511.

Caius Luctatius Scævola, Cos. Coll. L. Veturii Levini an. U. C. 584.

Caius Manlius Capitolinus, magister Equitum; cujus tempore Sora capta fuit, ædes Junonis Monetæ ædificata an. U. C. 411.

Caius Manlius Maximus, Cos Coll. P. Rutilii Ruffi an. U. C. 649. Hic cum Q. Servilio Cæpione à Cimbris victus, atque castris exutus fuit. Hoc tempore Marius triumphavit de Jugurthâ.

Caius Manlius, Cos. Coll. L. Furii Medullini, an. U.C. 280. Hujus tempore induciæ Veientibus in annos undecim datæ sunt.

Caius Marius Nepos, Cos. Coll. L. Cassii Longini an. U.C.647. Bocchum Maurorum regem, & Jugurtham fudit.

Caius Marius, Marii filius, Cos. Coll. Cn. Papyrii Carbonis an. U. C. 672.

Caius Marius Censorinus, Cos. Coll. C. Asinii Galli, an. U. C. 746.

Caius Martius Coriolanus, à Tribunis Plebis exilio damnatus an. U. C. 263. Hic multas Latinorum civitates cepit, Romam obsedit, Veturiæ matris, & Volumniæ uxoris cum imperio tum precibus obsidionem solvit an. U. C. 266. Eo tempore templum muliebri Fortunæ conditum, & dedicatum fuit.

Caius Martius Figulus, Cos. Coll. P. Scipionis Nasicæ an. U. C. 592. 2 Consul, Coll. L. Cornelii Lentuli, an. U. C. 598. Parum prosperè primum, hinc feliciter adversus Dalmatas pugnavit.

Caius Martius Rutilius, Cos. Coll. Cn. Manlii Capitolini, an. U. C. 399. Ex plebe Dictator, an. U. C. 400. 2 Consul, Collega P. Valerii Publicolæ, an. 404. 3 Consul, Coll. T. Manlii Torquati, anno 412. 4 Consul Collega Q. Servilii Halæ, anno 414.

Caius Martius Rutilius, Consul, Collega Q. Fabii Rutiliani, an. U. C. 445.

Caius Menenius Dictator, an. U. C. 441.

Caius Menius Nepos, Cos. Coll. L. Furii Camilli, an. U. C. 418. *Caio* Mæcenati triennio supremo nullo horæ momento intermissus contigit somnus. Plin. 7. 51.

Caius Mutius civitatem ab hostibus liberavit an. U. C. 247.

Caius Mutius Scævola, Cos. Coll. L. Calphurnii Pisonis an. U. C. 621.

Caius Nautius Rutilius, Cos. Coll. P. Valerii Publicolæ an. U. C. 279. 2 Cos. Coll. L. Minutii Augurini an. U. C. 296.

Caius Nautias Rutilius Cos. Coll. M. Papyrii Mugillani an. U. C. 315.

Caius Norbanus Balbus. Cos. Coll. L. Scipionis Asiatici an. U. C. 671. Hic à Syllâ Italiam ingresso victus est. Eutrop.

Caius Norbanus Flaccus, Cos. Coll. App. Claudii Pulchri an. U. C. 716.

Caius Norbanus Flaccus Cos. Coll. C. Cæsaris Octaviani an. U. C. 730.

Caius Norbanus Flaccus Cos. Coll. Drusi Cæsaris an. U. C. 767.

Caius Papyrius Balbus Cos. Coll. P. Manilii an. U. C. 634.

Caius Papyrius Carbo. Cos. Coll. C. Cæcilii Metelli Caprarii an. U. C. 641. A Cimbris qui in Illyricum venerunt victus atque fusus est

Caius Papyrius Crassus Trib. mil. an. V. C. 372.

Caius Papyrius Massus, Cos. Coll. M. Pomp. Mathonis an. U. C. 525.

Caius Petilius Balbus Cos. Coll. M. Fabii Ambusti an. U. C. 396. 2 Cos. Coll. M. Val. Corvini an. U. C. 410. 3 Cos. Coll. L. Papyrii Mugillani an. U. C. 429. Consulibus ære alieno gravatis, ne quis in compedibus teneretur, legem tulerunt.

Caius Piso Vopiscus Cos. Coll. Servii Astæ an. U. C. 866.

Caius Plautius Decianus Cos. Coll. L. Æmilii Mamerci an. U. C. 426. De Privernatibus triumphavit.

Caius Plautius Proculus Cos. Coll. C. Fabii Ambusti an. U. C. 398. Magister equitum an. U. C. 400. Ad Salinas, Hetruscos, Faliscos, & Tarquinienses vicit, fudit, cecidit, ac triumphum egit.

Caius Plautius Venox Cos. Coll. T. Manlii Torquati an. U. C. 409. 2 Cos. Coll. L. Æmilii Mamerci an. U. C. 415.

Caius Pompeius Gallus Cos. Coll. Q. Verannii, an. U. C. 801.

Caius Pootius Nigrinus Cos. Coll. C. Arannii an. U. C. 789. Agrippam in vincula conjecit. Joseph. 18. 15.

Caius Pompeius Samnitum Imperator à Q. Fabio Max. filio Gurgitis securi percussus est. an. U. C. 461. Eutrop.

Caius Poppæus Sabinus, Cos. Coll. Q. Sulpitii Camerini An. U. C. 761.

Caius Popilius Lænas Cos. Coll. P. Ælii Ligonis an. U. C. 582. 2 Cos. Collega M. Æmilii Lepidi an. U. C. 596.

Caius Quintius Claudius Cos. Coll. L. Genutii Clepsinæ an. U. C. 482.

Caius Quiotius Flaminius Cos. Coll. P. Furii Philonis an. U. C. 531. 2 Cos. Coll Cn. Servilii Gemini an. 537. In pugnâ ad Thrasimenum lacum occisus est.

Caius Quintius Flaminius Cos. Coll. M. Æmilii Lepidi an. U. C. 567.

Caius Quintilius Dictator an. U. C. 427. Eo tempore 170 mulieres veneficæ, Romæ deprehensæ, damnatæ fuerunt.

Caius Rubellius Geminus, Cos. Coll. C. Fulvii Gemini an. U. C. 781.

Caius Scribonius Curio Cos. Coll. Cn. Octavii an. U. C. 678.

Caius Sempronius Blæsus Cos. Coll. C. Servilii Cæpionis an. U. C. 500. 2 Cos. Coll. Au. Manlii Attici an. U. C. 509.

Caius Sempronius Tuditanus Cos. Coll. M. Aquilii an. U. C 626. Contra Japygas primò male rem gessit, mox victoriâ cladem acceptam emendavit.

Caius Sentius Saturninus, Cos. Coll. Sp. Lucretii Cinnæ an. U. C. 375.

Caius Servilius Hala, Cos. Coll. L. Papyrii Mugillani an. U. C. 329. Trib. Mil. magister equitum an. U. C. 348. 2 Trib. Mil. an. U, C. 345.

Caius Servilius Portius, Trib. mil. an. U. C. 339.

Caius Servilius Priscus, Cos. Coll. L. Æmilii Mamerci an. U. C. 276.

Caius Servilius Stractus, Trib. mil. an. U. C. 338. 2 Trib. mil. 339.

Caius Servilius Tucca, Cos. Coll. L. Cœlii Metelli an. U. C. 461.

Caius Sextilius, Trib. mil. 337.

Caius Silius, Cos. Coll. L. Munatii Planci an. U. C. 765.

Caius Suetonius Paulinus, Cos. Coll. L. Telessini an. U. C. 818.

Caius Sulpitius Galba, Cos. Coll. P. Popilii Lænatis an. U. C. 622.

Caius Sulpitius Galba, Cos. Coll. D. Haterii Agrippæ an. U. C. 774.

Caius Sulpitius Gallus, Cos. Coll. C. Fundanii Fundali an. U. C. 510.

Caius Sulpitius Gallus, Cos. Coll. M. Claudii Marcelli an. U. C. 588. Ligures subegit.

Caius Sulpitius Longus, Cos. Coll. P. Ælii Pæti an. U. C. 419. quo tempore Minutia Vestalis Virgo ob incestum viva defossa est, Oros. 3.9. Eutrop. lib. 1.

Caius Sulpitius Longus, Cos. Coll. Petilii Libonis an. U. C. 441.

Caius Sulpitius Paterculus, Cos. Coll. A. Attilii Calatini. an. U. C. 490.

Caius Sulpitius Peticus, Cos. Coll. C. Licinii Stolonis Calvii an. U. C. 392. 2 Cos. Coll. cum eodem Licinio an. 395. 3 Cos. Coll. M. Valerii Publicolæ an. U. C. 401. Ambo Patricii, contentione de consulatu, vicerunt patres. 4 Cos. cum eodem Publicolâ an. 403. 5 Cos. Coll. T. Quintii Pœni an. 405. Trib. Mil. an. 374. Dictator 398. Interrex an. 400.

Caius Terentius Varro, Cos. Coll. L. Æmilii Pauli an. U. C. 538.

Caius Val. Flaccus, Cos. Coll. M. Herennii an. U. C. 661.

Caius Val. Potius, Cos. Coll. M. Æmilii Mamerci an. U. C. 346. Trib. mil. an. 341. 2 Trib. mil. an. 350. 3 Trib. m. an. 353.

Caius Val. Cotta. Cos. Coll. P. Servilii Gemini an. U. C. 505.

Caius Veturius, Trib. mil. an. U. C. 380. 2 Trib. mil. an. 386.

Caius Vibius Pansa, Cos. Coll. A. Hirtii an. U. C. 711.

Caius Vipsanius Apronianus, Cos. Coll. L. Fontei Capitonis, an. U. C. 811. aliis C. Vipsanius Publicola.

Calabasteres, Africæ op. Procop.

Calaber, Jovis fil. frater Tanari & Caresti. Steph.

Q. Calaber, lib. 14. scripsit τὰ μεθ' Ὅμηρον, sive Παραλειπόμενα: quomodo inscripsit, quia Homerus historiam de Ilio non absolvit. Vulgo solent *Calabrum* vocare, quia eum Bessarion, Nicææ Cardinalis, extra Hydruntem, marit. Calabriæ op. in pervetustâ æde B. Nicolai reperit. Atque hoc etiam in Græcâ Constantini Lascaris Grammaticâ legere est. Nunc verisimilius *Smyrnæum* nominant, quia ipse lib. ult. dicat se ἀκλεέσι, sive illustribus Musarum ovibus Smyrnæ pascendis operam dedisse. Ex quo si de patriâ haud certo colligitur, saltem videmus Scholam non infrequentem habuisse Smyrnæ. At nullo nititur fundamento quod eum Ptolemæus Flavius Romanum putavit. Vossius. Elegans admodum author est, Coluthi, Tryphiodori, & Musæi non multum absimilis, dignus certe, qui omnium manibus teratur; Et ut Homerum in argumento sequitur, ita in Lectione eundem comitari debeat.

Calabria, vulgo *Terre de labear*, olim Magna Græcia, Pythagorâ Philosophorum primo insignis insula, quam veteres *Mesapiam* à duce Mesapo, *Peucetiam* à Peucetio Oenotri fratre dixere. Ea ἀπὸ τὸ καλὸν, & βρύω, quoniam sit regio onerosa, & plena omni genere bonorum, dicitur.

tur. Aliam vero Etymologiam exhibet nobis vir Maximus, lib. 1. de Phoen. Col. his verbis. Hebræis Doctoribus, inquit, pix alio nomine קלב *calab*, aut קלבא *Calba* dicitur. An hinc viciox Brutiis nomen Calabriæ? quæ & ipsa picea est, aliisque arboribus piciferis abunde ferax. Huc facit quod *Calabria* Græce Πευκετία *Peucetia* dicitur ἀπὸ τῶν πευκῶν *à piceis arboribus*. Apibus etiam & ovibus abundavit olim hæc regio. De utrisque. Horat. in odis

Quanquam nec Calabra mella ferant apes.

Et *Pecasve Calabris ante sidus fervidum*
Lucana mutet pascua.

Et alibi. *Non æstuosæ grata Calabriæ*
Armenta. ————

Ubi *æstuosa* ob canem Cælestem. Val. Flaccus lib. 1.

—— Sic eum stabulis, & messibus ingens
Ira Deum, & Calabri populator Sirius arvi
Incubuit, &c.

Armenta quod attinet. Idem Val. lib. 3.

Cominus, vulneri ceu pectora tallus asilo
Emicuit Calabris taurus per confraga septis
Obvia quaque ruens.

Idem ibidem —— *Calabris redit armentarius arvis.*
Hinc *Calabra oves* pro eximiis accipiuntur. Colum. 7. 2.
Et Persius Sat. 2.

Hæc Calabrum coxit vitiato murice vellus.

Ubi vulgo exponunt *Lanas Tarentinas*. Tarentum autem civitas Calabriæ est, ubi lana optima teste, Plin. 8. 48. Unde Horat. *Lana Tarentino violas imitata veneno.*
Oleis etiam nobilem fuisse regionem hanc innuit Columella. Sic enim ille *Verumtamen habetur præcipua in hos usus olea Calabrica, quam quidam propter similitudinem oleastellum vocant.* Hujus regionis incolæ *Calabri* dicuntur, fructibus imprimis abundantes, quos quoniam hospitibus obtrudebant, sibi alioqui nulli usui futuros, factum est, ut *Dona Calabri hospitis* in proverb. cesserint, pro nullius pretii muneribus, quæ donanti oneri magis sunt, quam usui. Horat. Ep. 1. 7.

Non quo more pyris vesci Calaber jubet hospes,
Tu me fecisti locupletem.

Chersydris serpentibus olim hæc regio abundabat, teste Solino cap. 8. *Calabria Chersydris frequentissima*, quorum meminit Virg. Georg. 3.

Est etiam ille malus Calabris in saltibus anguis.

In Calabriâ natus est Ennius poeta Rudiis ignobili opido ubi & hortos amoenissimos possedit. Ovid. lib. 3. Matrotechnias.

Ennius emeruit Calabris in montibus ortus
Contiguus poni, Scipio magne, tibi.

Calabrites, Achaiæ urbs in Peloponneso. Laonicus l. 9.
Calabrus, Calabriæ flu. Pausan.
Calabrya, Asiæ min. locus. à bonæ aquæ scaturiginibus sic dictus. Zonat. Curopalates.
Calachana, Armeniæ min. regio. Strabo.
Calachena, Assyriæ regio Strab. lib. 16. *Calacina*. Ptol.
Calacta, Siciliæ lateris Septentrionalis urbs maritima Ptol. *Acque dolci* Leandro. *Calora* Nigro. *S. Marco* Fazello. Athenæo lib. 6. memoratur Καικίλιος ὁ ῥήτωρ ὁ ἀπὸ καλῆς ἀκτῆς. Ciceroni Verrinâ quartâ memoratur Eupolemus *Calactinus*, ubi perperam vulgo *Calatinus*. Antiquissima loci Calactæ mentio est apud Herod. l. 6. Vide Diod. lib. 12.
Calacticus, sinus circa Hisp. Bæticam. Sex. Avienus.
Caladunum, Callaicorum Bracariorum urbs inter Asturicam & Bracaram. Ptol. Anton.
Calæ, civitas in Indiâ, Item insula inter Taprobanam. Ptol.
Calægia, Germ. op Ptol. quod Pet. Appianus *Wittenberg* interpretatur. In Saxoniâ situm est ad Albim flu.
Calai, insulæ sunt in ostio sinus Persici. Arrian. in Periplo.
Calænus, fons Lyciæ, aliàs *Calbins*. Steph.
Calagna, Colonia est apud Onuphrium ex Frontino.
Calagurina, Vasconum in Hisp. Tarrac. urbs. Ptol. *Calaguris* Straboni est. *Calaborra* eam appellat Varrerius. *Calagurris* dicitur Livio. Itemque Prudentio In Peristeph. Hymn. 7. *Nostra gestabit Calagurris ambos*
Quos veneramur.

Pop. *Calagurritani*, *Nasici* Plinio. 3. 3.
Calagorgis, Gall. Aquitanicæ urbs, Anton. nonnulli putant *Bigerriones* esse Cæsaris.
Calais, Boreæ ex Orithyiâ filius alatus qui unà cum Zethe fratre similiter alato cum Argonautis Colchos profectus est. Quâ in expeditione cum à Phineo rege humanitèr essent accepti, Harpyias, quæ epulas ejus fœdabant, persequi constituerunt: quas cum & alarum auxilio, & sagittandi peritiâ in Ploras usque insulas fugassent, ab Iside admoniti sunt, ne Jovis canes ulterius prosequerentur. Inde itaque retrorsum reversi, duas illas insulas in quibus Harpyias reliquerunt, à conversione sua *Strophades* appellarunt, cum antea *Plotæ* dicerentur. Postremò ab Hercule occisi dicuntur, & in ventos commutati, qui caniculæ exortum dies fere octo præveniunt, unde & πρόδρομοι, i. e. *Præcursores* appellantur. De his Ovid. Met. 6.

Barbaque dum rutilis aberat subvexa capillis
Implumes Calaisque puer, Zethesque fuerunt.

Propert. 1. 19. De Hylâ puero.

Hunc duo sectati fratres Aquilonia proles
Hunc super & Zethes, hunc super & Calais.

Item nomen pueri Horat. Carm. 3. 9.

Me torret face mutuâ
Thurini Calais filius Ornithi.

Calama, Africæ urbs inter Constantinam & Hipponem. Orosius. Hujus sæpe meminit D. Augustinus. *Calamatá*, ut videtur.
Calama, Carmaniæ vicus litori vicinus. Arrian.
Calamæ, urbs Messeniæ in Peloponneso. Steph. ex Polyb.
Calamentha, urbs Libyæ, vel Phœnicum. Steph.
Calamina, *Malipur*, & Lusitanis *Citta di S. Thoma* urbs Indiæ citerioris in orâ sinus Magni, apud Taprobanam insulam, ubi corpus D. Thomæ Apostoli superioribus annis inventum scribit Mapheus cum aliis.
Calaminæ, ins. sitæ sunt in Torrhebiâ palude, seu lacu, quem Nymphæum vocant, appellanturque *Nympharum insulæ*, itemque *Saltares*, quoniam in Symphoniæ cantu ad ictus modulantium pedum moventur, ut Plin. scribit: tametsi à *Calaminis* distinguere videtur Cælius Rhod. 9. 3.
Calamina, ins. In Lydiâ, quæ non ventis solum, sed etiam contis, quo libeat pulsæ multorum civium Mithridatico bello saluti fuere. Plin. 2. 95.
Calamis, cælator egregius. Prop. 3 8.

Gloria Lysippo est animosa effingere signa,
Exactis Calamis se mihi jactat equis.

Ovidius *Calaim* vocat ut vulgo legitur. Pont. 4. 1.

Vendicet ut Calais laudem quos fecit equorum.

Sed legendum *Calamis*. Vide Plin. 34. 7. Et Quint. 12. 10.
Calamissus, Locrorum op. Plin. 4. 3.
Calamoboas, Antipater cognominatus est: nam cum nec vellet, nec posset congredi cominus cum Carneade, qui magnâ vehementiâ invehebatur in Stoicos, semet ad scribendum vertit, multosque libros edidit maledicos, in quibus passim contradicebat Carneadi. Ergo non linguâ sed calamo vociferabatur. Erasmus.
Calamona, Ægypti & Arabiæ op. Lib. Notit.
Calamos, Asiæ op. in orâ subjectâ Libano monti. Plin. 5. 20. Urbs item Phœniciæ. Polyb. Et civitas Babyloniæ. Strabo.
Calanus, philosophus ex Gymnosophistis Indis, qui secutus Alexandrum M. extra Indiæ fines, cùm apud Pasagardas ægrotare cœpisset, factâ pyrâ, & aureâ lecticâ superimposita, in eâ cubans combustus est, stramentis opertus. Fertur, cùm Alexander M. rogaret eum si quid vellet, dixisse, *Propediem Te videbo.* Quod etiam contigit, nam in Babylone paucis post diebus Alexander mortuus est. Arrianus. *Inde*, inquit Suidas, *quemque sapientem Calanon vocant.* Cæterum de hujus disputatione & interitu plura vide apud Strab. lib. 15. Casaub. 2. 6.
Calani, Indiæ pop. ex quibus oriundos Judæos tradit Clearchus apud Euseb. Præp. Evang. lib. 9.
Calaon, Asiæ flu. circa Colophonem. Pausan.
Calapis, Pannoniæ memorandus amnis in Savum influens,

influens, juxta Sciffiam, gemino alveo insulam ibi efficiens, quæ *Segestica* appellatur.

Calaris, Sardiniæ primaria civitas, in 4 partes dividitur; media fortissimo muro septa proprie *Calaris* est, ea quæ orientem spectat *novum oppidum*; ea quæ Meridiem respicit *La Gliapola*, & quarta, quæ ad Occasum vergit *Stampax* nominatur. Suntque hæ 3 partes suburbia quædam, & appendices urbis Calaritanæ. *Caralis* Hirtio, & *Carallis* Ptolemæo. Florus eam *urbem urbium* vocat. pop. *Calaritani*. Vide *Caralis*.

Calarna, urbs Macedoniæ. Steph.

Calarus, insula, alias *Alopecia*, vel *Alopeconnesus* alias *Calerus* civitas est dicta. Steph.

Calasarna, Lucanorum urbs, nunc *Capana* in Calabriâ.

Calasiris, pars Ægypti, unde incolæ *Calasirii*. Steph.

Calata, *Galeata* Antoo. op. Siciliæ medium inter Pactas ad occid. & Troynum ad ort. 25. m.p. pop. *Calatini*. *Calata*, altera, urbs Siciliæ mediterranea, Ennæ urbi finitima. *Calatagirone* Clusio· Fertarius.

Calatara, Bactriani pop. Ptol.

Calathana, Macedoniæ vicus.. Livius.

Calathe, quam alii *Calathusam* vocant, nomen urbis ad Herculis columnas sitæ. Steph.

Calathe, vulgò *Galata*, ins. maris Africi Numidico sinui adiacens. Aliis esse videtur *la Goletta* ins. cum arce in ore sinus Tunetani, ab Hispanis diu possessa, & superioribus annis ob nimiam distantiam amissa.

Calathion Laconicæ mons Pausan.

Calathis, nomen civitatis Κάλατις Straboni in Illyride.

Calathus, fil. Jovis, & Antiopes Hom.

Calathusa, ins. inter Chersonesum, & Samothracem deserta Plin. 4. 11. Item ins. in Ponto. Steph Et Arabiæ Desertæ op. Ptol.

Calatibus, urbs Libyæ Steph.

Calatia, urbs Campaniæ, *Gaiazzo* Leandro. Silius l. 8.

——— *Nec parvus aberat Callatia muris.*

Opidani *Calatini* Liv. 22. & 26. Coloniam hùc deduxisse C. Julium Cæsarem author est Appian. Alex. Unde Cic. ad Att. 16. 6. *Octavianus veteranos qui Casilini, & Calatiæ sunt, perduxit ad suam sententiam.* Ipse Appianus Civil. 3. Ὁ δὲ Καῖσαρ Ὀκτάουιος ἐς Καμπανίαν ἦει, πείσων τὰς πόλεις ἐς στρατιὰν τὰς ὑπὸ τοῦ πατρὸς ᾠκισμένας, ἐξ ἧς Καλατίας πρῶτον, εἶτα Κασιλῖνον.

Calatiæ, pop. Indiæ Steph.

Calatis, op. in maritima regione Ponti. Steph. Item Thraciæ civitas Plin. 4. 11. quæ antea *Acerusis* vocabatur.

Calatum Albionis ins. op. *Tadcaster* & *Helcaster* Lhuydo. Aliis *Overburrow* in agro Lancastrensi. Camdeno videtur *Whealley castle* in reg. Westmariæ.

Calavii, Campana gens. Livius.

Calauria, *Sidra*, teste Sophiano. ins. sinus Argolici contra Troezenem, ubi Demosthenes Antipatri persecutionem fugiens accepto veneno obiit. Ibi Diana colebatur. Ovid. Met. 7.

Inde Calaurea Latoidos aspicit arva.

De quâ Proverbio datus locus; *Pro Delo Calauria*: In mutui beneficii memoriam. Fertur enim Neptunus cum Latonâ permutationem fecisse, & datâ Delo Calauriam habitasse. Eius meminit Dionysius vers. 499.

Ἀτμενὰ τ' ἀδὲ Κύθηρα, Καλαυρεία τε τρηχεῖα.

Vide Schol ad locum. Item Insula parva juxta Cretam, à *Calauro* Neptuni filio dicta. Vocabatur etiam *Irene*, Steph.

Calazophylaces, Græcorum Sacerdotes, qui grandines cum Insterent, specularentur. Hi enim agni, vel pulli sacrificio avertere credebantur: Sed si agnus vel pullus defuisset, digitum graphio, stylove feriebant, atque inde fuso sanguine litabant, Hos Cleon instituit, ut videre licet in Gyraldo lib. De Diis Gentium. Lege *Chalazophylaces* à χάλαζα *grando*.

Calbis, Cariæ amnis. Pompon. 1. 16. Ubi libri veteres vocant *Galbiam*, non *Calbiam*. Græcis est Κάλβις, & Κάλβιος, ac forsan etiam Κάλβιας. Stephanus & Καλαμιὸν fuisse dictum prodit. Κάλβιος, inquit, πρότε Αυλίας, ὃν ἡ Καλαμιὸν φασι. Nihil io his verbis est mutandum. Nam Καλαμιὸ mater Tragasiæ fuit, ex quâ natus Caunus & Byblis. Colligere id est ex versibus istis, qui apud Parthenium extant, quos emendatos adscribit Is. Voss. Notis ad Melam loco dicto.

Αὐτὰρ ὅγε προτέρωσε κιὼν Οἰκοῦσιν ἄστυ
Κτίσσατο. Τραγασίῳ δὲ Καλαινιὰς εἴχετο νυμφί
Ἡ οἱ Καῦνον ἔτικτεν ἀεὶ φιλέοντα δίκαια.
Τοῖσιν δὲ ῥαδινὴ ὡσεὶ κυπάρισσος ἀνέτελλε
Βυβλὶς, τῆς ἔτι νῦν ἀείσομεν οὖλον ὀδυρμὸν
Καῦνος. Βῆ δ' ἴμεν ἔξω ἀπὸ πάτρης, φεύγων ἀτάσθαλα Κύπρις
Καὶ Κρηνὴς ὀνόμηνε, ὡς Κάρια ἱερὰ λέλογχε.
Ἐκ δ' ἔτι πόλλ' ἄλγεα βάλλεν ὅματα ἀγρότερον Ἴασον.

Deæ hujus, quæ ad Miletum sita est, meminit Steph. Ut autem ad Galbio flu. revertamur is & aliud habet cognomen, Indum quippe vocat Plinius, additque eum ortum in Cyburatis, 60 alios recipere fluvios, & plus quam 100 torrentes. Nomen huic amni dedit Indus quidam ab Elephanto excussus, ut ex Livio constat. Verum & alio olim nomine notum fuisse fluvium hunc existimo, *Mausoli* nempe. Hoc non aliunde conjicio, quam ex nugatore illo, qui sub nomine Plutarchi libellum de fluminibus composuit; qui Indum flu. illum nempe qui est io Indiâ, prius Mausolum dictum fuisse tradit. Legerat proculdubio istud de hoc Cariæ Indo. Nulli autem mirum videri debet Mausolum flumen esse in Cariâ, cùm etiam universi olim Cares Mausoli dicti fuerint.

Calcaria, locus inter Massiliam, & Fossam Marianam. Item Angliæ op. Anton. *Kalcacester* Bedæ, teste Ortelio, *Aberford* Camdeno: est autem in agro Eboracensi vel *Tadcaster* op. ejus. reg. ad *Wherfum* flu.

Calce, Campaniæ civitas. Strabo 5.

Calchas, *antis*. Græcus augur, Thestoris fil. (à quo Thestorides à Poetis vocatur) qui cum Græcis ad expeditionem Trojæ profectus est: & quoniam divinandi arte plurimum præstabat, ejus consilio multa gesta sunt. Nam cum in Aulide Græcorum classis adversis ventis detineretur, Agamemnonem docuit, quâ ratione Dianæ ira placari posset, & ex serpentis augurio, qui in arborem surrepens, decem passeris pullos unà cum matre devorarat, decimo demum anno Ilium captum iri ostendit. Exortâque deinde ad Trojam pestilentiâ, viam monstravit, quâ Apollinis ira posset mitigari. Quapropter inter cæteros Achilli acceptissimus erat, adeo ut ejus præsidio plerumque defenderetur, præcipue vero cùm censuit Chryseidem patri reddendam esse. Tum enim Agamemnon non solum in vatem, sed etiam in ipsum Achillem infensus ferebatur. Dirutâ autem Trojâ revertens cum Amphilocho Amphiarai filio, terrestri itinere Colophonem (quæ urbs est Joniæ) cum in luco Apollinis Clarii extra urbem apud Samum in Mopsum præstantissimum augurem incidisset, artis peritiâ ab illo superatus, dolore contabuit, quod propositâ sibi à Mopso caprifico (ut refert Hesiodus) aut (ut Pherecydes mavult) sue gravidâ, conjicere non potuisset, quot in illâ ficus essent, quotve hæc utero suculas gereret: quos tamen Mopsus sine ullo errore divinavit.

Calciaci, pop. Germ. infer. quorum urbs teste Junio dicitur *Calcaris*, vulgo *Calkar*, in Ducatu Clivensi. Ortel. negat *Calciacos* à Tacito memorari, sed *Talbiacam*.

Caldius, militari ioco sic dictus est Claudius Cæsar, quemadmodum *Biberius* pro *Tiberius*, & *Mero* pro *Nero*. Sueton.

Caldone, promontorium Indiæ, propinquum flumini Ialso.

Calduba, Turdetanorum in Bæticâ urbs.

Cale, urbs Lusitaniæ, hodiè *Puerto*. Est & in Galliâ hoc nomine urbs, quam Sallustius captam à Perpennâ commemorat. Servius in Æn 7.

Cale, *les*, vel *Cales*, *lium*, sive *Calenum*, op. Campaniæ non procul à Casilino in cujus agro vinum generosum nascebatur. Hor. 4. Carm.

——— *Pressum Calibus ducere Liberum.*

Et alibi. *Cæcubum & prelo domitam Caleno*
Tu bibes uvam.

Juv. Sat. 1. *Occurrit matrona potens quæ molle Calenum*
Porrectura viro miscet sitiente rubetam.

Ubi ridiculè quidam *Calenum*, qu. καλὸν οἶνον cum sit à *Cale* Camp. op. Virg. Æn. 7. *Versum*

——— *Vetituus felicia Baccho*
Massica qui rastris, & quos de collibus altis
Aurunci misere patres, Sidicinaq; juxta
Æquora, quique Cales linquunt.

Sil. lib. 8. *Nec cedit studio vicinus sanguine miles,*
Quem genuere Cales; non parva conditor urbis
Ut fama est Calais, Boreæ quem rapta per auras
Orithyia vago Geticis nutrivit in antris.

Idem nescio cur l. 12. eam singulari numero adpellavit.
Threiciumque Calen, vestras à nomine nati
Orithyia domos.

Fuisse haud postremæ notæ urbem, auctor est Strabo lib. 5. Καὶ ἡ ἑξῆς ἡ τῶν Καλήνων πόλις ἐστὶν ἀξιόλογος, συνάπτουσα τῇ Καπύῃ.

Caleacte, vide *Calacta*.

Calearius, lacus Africæ. Orosius.

Caleb, i. e. *quasi cor*, aut *canis*, vel *canistrum*. filius Jephunne. Num. 13.

Calecut, Indicarum civitatum præcipua. Pelago alluitur; vasta est admodum absque moenibus, intus pluribus in locis vacat, domus non sunt contiguæ, invicem distantes plurimum, lapidibus & calce exstructæ, interiores partes sculptæ, pro imbrice palmis utuntur, illisque suas ædes tegunt. Fores prægrandes habent, miroque artificio fabrefactas, quas muro cingunt instar pomœrii. Ibi visuntur arbores innumeræ, stagna, & fontes complusculi, ubi sæpius, & quater ferè interdum lavantur. Rex Idolorum latriæ mirè est addictus, cui à subditis suis servitus incredibilis exhibetur. Cum egreditur, carpento, seu curru vehitur, quem bini viri ferunt, omni lapidum genere condecoratum. Carpentum stipant choraulæ, præcones, buccinatores, & id genus quamplurimi. Patritii verò & eminentiores suæ ditionis omnes sequuntur, enses denudatos, & clypeos teretes gerentes; Sagittarii etiam ac velites præcedunt, itinera explorantes, tentorio rex incedens tegitur, ad quem propius quis non accedit, quam ad 3. & 4 passus. Cum vero aliquid porrigunt, ac si stipem darent elephanto, ab ipsis tremebundis in ramo porrigitur, quoniam regem apud eos tangere nefas sit. Ditissimi & innumeri sunt in hac civitate mercatores, quorum commercia sunt aromata omnis generis undequaque importata: panni ex serico omnium generum, & auro intertexti plurifariam, ærea autem fabrefacta & stannea vasa plurima: denique nihil ferè ibi desideratur, quod ad humanum cultum pertineat. Cadamustus in Navigat. & Ludovicus Patricius Romanus. Rex autem Calecutianorum (inquit Munsterus in Cosmographiâ) latriæ Dæmonum est addictissimus. Habet enim Dæmonis imaginem in sacello suo sedentem, diademate redimito ejus capite, quod quaterna fulciunt cornua: Naso est deformi, torvis, trucibusque oculis, vultu minaci, aduncas manus harpaginis instar habet, pedes vero gallo haud absimiles, quod quidem monstrum ingens, & horrendum, qui conspicantur, pavent continuò. Res est, sane visu indignissima, eademque admodum horrifica. Sacellum ambiunt picti dæmones, & in singulo angulo sedens ex ære visitur Satanas, ita affabrè factus, ut undecunque flammescere videatur. Singulis diebus mane eorum sacerdotes, qui Bramini dicuntur, memoratum idolum rosaceâ, & hujusmodi odorifero latice emaculant, suffiuntque variis odoramentis, procumbentesque adorant. Sanguinem galli gallinacei per hebdomadem vasi argenteo, carbunculis ignitis oppleto, indunt, additis suffimentis odorum innumeris, thuribuloque accepto adolent largissimè thura, tinnientes crebrius lotereu argenteo tintinnabulo. Porro Rex pransurus humi recubat absque stragulis, ac discumbentem sacerdotes ipsum circumstant, nusquam propius quam ad quaternos passus accedentes, regis verba summâ cum reverentiâ observantes. Ubi vero edere desierit sacerdotes regias reliquias efferunt corniculis avibus depascendas, quas nefas est lædere, & ob eam caussam tutò volitant, quocunque libuerit. Ducturus rex uxorem, prius thorum inire non consuevit, quam à digniore sacerdote nova nupta deflorata fuerit: istiusque stupri à rege pretium 500 aureorum constituitur. Primum insuper locum post regem tenent Sacerdotes idolorum cultores: his succedunt Naeri, qui non minoris dignitatis sunt apud eos, quam olim apud Romanos fuere Patricii. Horum etenim interest, ensem, clypeum, arcum, lanceamque cùm prodeant ferre. Qui deinceps tertiæ classis habentur, hi ejus loci sunt apud eos, cujus apud nos ii qui cerdonicam artem exercent; quarto loco succedunt, qui piscatu victum quæritant, quinto ii ad quos spectat piper, vinum, juglandesque colligere, postremo qui serunt & colligunt oryzam, contempti à Sacerdotibus, & Patriciis. Adoraturi ante emersum Solem stagno lotionis gratia immerguntur: Sicque loti nihil prius contrectant, quam domi suæ preces ad idola fuderint. Profecturo ad bellum regi, in expeditione sunt centena peditum millia, nam equitum ibi nullus est usus, præter Elephantorum. Qui regem sequuntur vittâ sericâ, eâdemque coccineâ caput vinciunt. Prælium ituri ense obrotundo, clypeo, lanceis, & arcubus utuntur. Hæc Munsterus.

Caledonia, Britanniæ ins. pars, quam hodiè Scotiam vocant, vastissimam olim habens silvam, quæ & ipsa *Caledonia* dicebatur; maximos ursos alens. Mart.

Nuda Caledonio sic pectora præbuit urso.

Silius 3. *Inque Caledonios primus trahet agmina lucos.*

Hodiè *Caldar*, *Calender* Hect. Boetio. Hinc pop. *Caledonii* passim poetis vocantur, quorum regio *Rossia*, teste Ortelio, ubi castrum Caledonium urb. *Dunkelden* ad Taum fluvium. Mart.

Quinte Caledonios Ovidi visure Britannos.

Valerius Flaccus lib. 1.
——*Caledonius postquam tua carbasa vexit*
Oceanus, Phrygios prius indignatus Julos.

Oceanus Deucaledonius Ptol. dicitur, i. e. *mare Scoticum*. Saltem à Cantio longe distare innuit hæc Lucani Comparatio, lib. 6.
Prima quidem surgens operum structura fefellit
Pompeium; Veluti mediæ qui tutus in arvis
Siciniæ rapidum nescit latrare Pelorum.
Aut vaga cum Tethys, Rutupinaque litora fervent,
Unda Caledonios fallit turbata Britannos.

Caledonios, Camdenus rectè deducit à Britannico *kaled* quod *durum* sonat. Duri enim & asperi erant incolæ. Et terra etiam tota horridis & confragosis montibus attollitur. Ita Hebræorum magistris גלד *galad* est *durescere*. Syris item & Arabibus. Unde גליד *gelid* pro *glacie*, & *crystallo* sæpe occurrit, Quasi *duramen* dixeris cum Lucretio lib. 6.

Et vis magna geli, magnum duramen aquarum.

Sed & pro firmamento sumitur גליד in Arabicâ Paraphrasi. Gen. 1. 6.

Calegia, vide *Calagia*.

Calem, urbs inter Ulyssipolim, & Bracaram. Anton. hodiè *Gaia*. Item urbs Italiæ prope Anconam. Anton. *Ceglio* Simlero.

Calena, vide *Caleva*.

Calendæ, primus dies mensis, de quibus Macrobius lib. 1. cap. 15. Priscis temporibus, inquit, antequam Fasti à Cn. Flavio scribâ, invitis patribus, in omnium notitiam proderentur, pontifici minori hæc provincia delegabatur, ut novæ Lunæ primum aspectum observaret, visamque regi sacrificulo nuntiaret. Itaque sacrificio à rege & minore pontifice celebrato, idem pontifex Kalatâ hoc est vocata in Capitolium plebe, juxta curiam Kalabram, quæ casæ Romuli proxima est, quot numero dies à Kalendis ad Nonas superessent, pronunciabat: & quintanas quidem, dicto quinquies verbo καλῶ, septimanas repetito septies prædicabat. Verbum autem καλῶ Græcum est, h. e. *voco*, & hunc diem, qui ex his diebus qui Kalarentur, primus esset, placuit *Kalendas* vocari. Hæc Macrobius. Eam autem ob caussam populo, quotnam dies Calendarum essent, prædici necesse erat, ut sciret, quinam Nonarum dies esset futurus, quò confluere in urbem populus solebat, ut addiscerent, quid eo mense in divinis, humanisque rebus facto opus esset. *Calendaris* Juno dicta est, quod Calendarum dies ei sacer esset Ovid. Fast. 1.

Vindicat Ausonias Junonis cura Calendas
Idibus alba Jovi grandior agna cadit
Nonarum tutela Deo caret,

Vide Vossium in *Calendæ*.

Calentum, Hisp. ulter. op. ubi lateres fiunt, qui projecti in aquam natant. Plin. 35. 14.

Calenum, vide *Cales*.

Calenus, vates quondam in Hetruriâ celeberrimus. De quo hunc in modum scripsit Plin. lib. 28. cap. 2. Cum in Tarpeio, inquit, fodientes (videlicet Romani) delubro fundamenta, caput humanum invenissent, missis ob id à Senatu legatis, Hetruriæ celeberrimus vates Olenus Calenus, præclarum id fortunatumque cernens, interrogatione in suam gentem transferre tentavit, scipione prius determinatâ templi imagine, in solo ante se; Hoc ergo dicitis Romani? Hic templum Jovis Opt. Max. futurum est: hic caput invenimus; constantissimâ Annalium affirmatione, transiturum fuisse fatum in Hetruriam, ni præmoniti à filio vatis legati Romani respondissent: Non planè hic, sed Romæ inventum caput dicimus.

Cales, vide *Cale*.

Cales, Bithyniæ emporium ad pontum Euxinum, Arrian. Item flu. Eust. & Val. Flacc. lib. 4.

Quis Tanais, flavusque Cales, Hypanisque Melasque
Addat opes. ————

Κάλοξ est Thucididi lib. 4. Λάμαχος, ἐν τῷ Ἡρακλεώτιδι ὁρμίσας ἐς τὸν Κάλητα ποταμόν. Vide Nicol. Heins. ad Pontica Nasonis lib. 4. Eleg. 10.

Caletanus ager, non longe à Volaterris in Italiâ. Plin.

Caleta, *Caletes* Cæs. & Strab. Pop. Gall. Belgicæ Oceani Britannici oram inter ostia Sequanæ & Somonæ fluminum incolentes, quorum regio *Le pays de Caulx*, teste Petro Divæo appellatur.

Caletum, op. circa Picardiæ fines Ptol. *Portus Iccius* apud Cæsarem, vulgo *Calais*. Vide Gessoriacum.

Caleva, vel *Calleva* Anton. *Oxonium*, *Oxenford*, teste Prisæo, vulgò *Oxford*, urb. episc. & Academia præclara Albionis in Angliâ ad Thamesin flu. à Londino 47. m. p. in occid. Sed Camdeno est *Wallingford* op. ejusdem tractûs. Cæterum *de Calevâ* vide Guil. Burtonum in Antoninum pag. 222.

Calguia, Arabiæ Petrææ urbs Ptol.

Cali, Palæstinæ locus. Jos. 19.

Calianassa, & *Calianira*, Nymphæ, quarum altera à bene regendo, altera à viris honestandis dicta. lege *Callianassa*, & *Callianira*.

Calicadnus, vel *Calycadnus* Ciliciæ flu. Plin. 5. 27.

Calicandrum, Asiæ min. promuntorium, terminus navigationis positus Antiocho à Romanis superato.

Caliceni, Macedoniæ pop. Polyb. lib. 3.

Calicula, urbs Hisp. Bæticæ Ptol. *Calucula* Plinio, lege *Callidromus*, hodie *Caliar*. *Osca* M. Nigro. Est etiam ejusdem nominis op. in Turdetanis apud Ptol.

Calidromus, Achaiæ promuntorium, haud longe à sinu Maliaco.

Caligii, pop. in Arabiâ. Vide *Calingii*.

Caligula, Caius Imp. dictus à *caligis*, quas margaritis refertas primus portavit. Auson. vel potius à *caligâ* militari, quâ frequenter in exercitu utebatur ad conciliandos sibi militum animos. Id enim militibus gratissimum fore credebat, si Imperatorem vestibus nihil à gregario milite differre videret.

Calinda, Lyciæ urbs. *Calymna* Straboni, *Calydna* Plinio. *Lagula* hodiè teste Moletio.

Calindræ, Mygdonidis in Asiâ urbs, & Indiæ intra Gangem. Ptol.

Calinga, gentes Indicæ ad mare, quorum fœminæ quinquennes concipere dicuntur, octavum autem vitæ annum non excedere. Plin. 6. 17.

Calingii Arab. Fel. & Asiæ pop. quibus vicina est Ampelone Milesiorum colonia. Plin. 6. 28.

Calingon, Indiæ promuntorium. Plin. 6. 20.

Calinipaxa, Indiæ op. Plin. 6. 17.

Caliordi, Tauricæ Chersonesi pop. Plin.

Calimus, statuarius. Quintilianus.

Calinius Syrius historicus, qui de gestis Alexandri scripsit.

Calipus, Lusitaniæ flu. Ptol. *Palma* Goropio, *Sandano* Resendio.

Calisia, Germ. op. Ptol. *Clasburg*, teste Ortel. *Kalisch* autem Ferrario, Poloniæ maj. urbs.

Calitæ, Libyæ inter. pop. Ptol.

Calius, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Callaici, Lusitaniæ pop. *Gallaici* etiam dicti. Hodiè *Gallicia regnum*. Ovid. 6. Fast.

Tum sibi Callaico Brutus cognomen ab hoste
Fecit, & Hispanam sanguine tinxit humum.

Mart. 10. 16. *Accipe Callaicus quicquid fodit Astur in arvis.*
Idem. 14. 95. *Quamvis Callaico rubeam generosa metallo.*
Et 4. 39. *Nec quæ Callaico linuntur auro.*

Inde *Callaicus Oceanus* apud eundem. 10. 37. pro Hispano.

Callamiani, pop. in sinistris Ponti partibus habitantes. Diod. lib. 19.

Callantis, Siciliæ urbs. Suid.

Callas, Eubœæ insf. flu. Strab. Item Mauritan. Cæsar. locus. Anton.

Callatebum, Asiæ propriæ urbs in Cariâ regione. Herod.

Callateria, Campaniæ op. Strab. lib. 5. ad Brundusium ducens, non procul à Benevento.

Callatia, vel *Callantia*, Mœsiæ infer. op. Ptol. *Scilia* Lazio. *Pandalla* Nigro. Laonico *Calliacra*. De Callatianis vide Palmer. pag. 563.

Callatia, Indica gens, quæ parentibus vescitur. Herod.

Calle, *Cale* & *Callium*, urbs Umbriæ? *Cagli*.

Calleni, Campaniæ mediter. pop. Polyb. 3.

Callenicus, Senonum in Picenis op. Anton. *Caglio* Leandro.

Calletum, Hisp. oppidum Stipendiarium, non liberum. Plin. 3. 1.

Callia, urbs una ex tribus Ætoliæ. Item parva regio prope Talantum.

Calliarus, urbs Locrorum, à Calliaro Odoedoci & Laonomes filio. Straboni vero quòd benè aretur, & colatur.

Callias, vide *Philoxenus*.

Callias, Syracusanus historicus, de rebus Siculis libros complures reliquit. Vide Voss. de Hist. Gr. 1. 11.

Callias, Atheniensis Comicus fil. Lysimachi, qui *Schœnion* cognominatus est, quod funes ob paupertatem torqueret.

Callias, *Laccoplutus* cognominatus, dux Atheniensium nobilis, contra Artaxerxem missus. Suidas.

Callias, Methymnæus Grammaticus, quem Strabo lib. 13. dicit Alcæum, Sapphoque poetas enarrasse. Cui Mitylenæus dicitur, & inter illustres Lesbios refertur.

Callias, Arcadiæ op. Paus. Et fontis nomen Suidæ.

Callica, Bithyniæ mediter. urbs. Ptol.

Callicatis, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Callichorus, Paphlagoniæ flu. Ammiano & Plin. Item puteus in Atticâ. Pausan.

Callicles, statuarius nobilis. Plin. 34. 8.

Callicolona, Homero locus Troadis circa Simoenta flu. quem Strabo dicit distare ab Ilio 40 stadiis.

Callicrates, artifex ex ebore formicas, & alia tam parva animalia fecit, ut partes earum cerni non possent. Plin. & Ælian. Var. Hist. 1. 17.

Callicrates, ἀνὴρ Ἀχαιὸς, quomodo perfidiâ suâ Achæos omnes Romanis parere coegit, docet Pausanias lib. 7. Itemque quomodo à Menalcide perfidiâ superatus fuit, idem demonstrat ubi supra.

Callicrates, Tyrius, Aureliani tempore, & paulò post vixit, qui vitam Imperatoris hujus in literas retulit. Vopiscus in Aurel.

Callicratides, Methymnam vi cepit, Xenoph. Hist. l. 1.

Callidemus, an historicus fuit, haud satis compertum habemus. Plin. lib. 4. cap. 12. & Solin. cap. 17. hoc teste astruunt Eubœam prius Chalcidem esse vocatam ; ære ibi prius reperto. Vossius.

Callifæ, vide *Allifæ*.

Calliga, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Calligeris, Indiæ intra Gangem urbs, *Cananor* Castaldo.

Callimachus, historicus & poeta Batti & Mesalmæ fil. discipulus Hermocratis Jasensis Grammatici, vixit apud Ptol. Philadelphum usque ad Evergetem Bibliothecæ

regiæ

regiæ præfectus. Scripſit plurima, inter cætera opus de origine & cauſis Sacrorum, quæ Ἄιτια inſcripſit. Martialis ad Mamurram lib. 10.

Si non vis Mamurra tuos cognoſcere mores,
Nec te ſcire legas Ætia Callimachi.

Conſcripſit etiam in adverſarium poema acerbiſſimum, quem ficto nomine Ibin appellavit. Edidit & hymnos, qui hodieque extant, Item carmen de Berenices comâ quod Catullus tranſtulit. Vide Voſſium de H. Gr. 1.15. & Jonſium de Script. Hiſt. Phil. lib. 2. cap. 5. Fuit etiam *Callimachus* junior poeta ἐποποιός, ex ſuperioris ſorore natus, Staſenotis, & Megatimæ, quæ Callimachi ſoror erat, filius, ut eſt apud Suidam. Sed hujus non ita magnum nomen fuit.

Callimachus, ſculptor κακιζότεχνος nominari voluit, quaſi artis interpellator, & qui eam in tenuiorem, exquiſitioremque diſciplinam reduxit, τήκειν enim *liquefacere; conflareque* ſignificat. Nam ipſe primus lapidem perforavit, minutatimque tractavit. Pauſan. & Plin. 34. 8. κακιζότεχνος legunt. At Vitruvius 4.1. κατατήξιτεχνος dicitur.

Callimachus, Athenienſis dux præſtantiſſimus, prælio cum hoſtibus Perſis commiſſo, quamplurimis haſtilibus cùm transfoſſus eſſet, & animam efflaſſet, rectus ſtetit. Plut. in Paral.

Callimachus, medicus. Plin. 21. 3.

Callimedes, Athenienſium imperator. Diod. Sic.

Callinicum, Perſarum op. in Euphratis ripâ. Procop. Et Oſrhoenæ regionis, lib. Notit. Meſopotamiæ item Marcell.

Callinicus, Sophiſta Syrius, vel Arabs, profitebatur Athenis, ſcripſit de cacozeliâ, de Rhetoricâ ad Cleopatram, de rebus geſtis Alexandri, & alia quædam Suid. Viguit tempore Antoni. Pii Imp. vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 13. & Jonſium de Script. Hiſt. Phil. lib. 3. cap. 14.

Callinicus, Sacri genus Herculi dicatum. Cæl. 5. 4.

Callinus, primus orator, & inventor Elegiaci carminis, teſte Terentiano.

Callinuſa, promuntorium Cypri. Ptol.

Calliope, una Muſarum, Orphei mater, quæ Heroico carmini præeſſe exiſtimatur, à vocis ſuavitate nomen habens, καλὸς enim *bonus* eſt & ὄψ vox. Virg. in Epigr.

Carmina Calliope libris Heroica mandat.

Effertur & *Calliopea*. Virg. 4. Eclog.

Orphei Calliopea, Lino formoſus Apollo.

Ovid. 5. Faſt. *Prima ſui cœpit Calliopea chori.*

Calliope, urbs Parthorum. Steph.

Callipatira, mulier quædam fuit, quæ quum capitale eſſe, fœminis ſciret, Olympicorum tempore Alpheum amnem tranſiſſe, mutatis veſtibus gymnaſtico fefellit habitu. Sed cum id poſtea reſcitum eſſet, ignotum quidem eſt Callipatiræ, quod patrem, & fratres habuiſſet Olympionicos. Lata vero in reliquum lex eſt, uti in certamen nudi prodirent gymnaſtæ Pauſan. Rhod. 14. 14.

Callipia, fons Epheſiorum. Plin. 1. 29.

Callipidæ, Scythiæ Europ. pop. ad Hypanim flu. Solinus *Callipodes* vocat. *Græcoſcythæ* Herodoro dicuntur.

Callipides, Græcus tragædorum hiſtrio, qui in eâ re ſibi placebat plurimum. Unde cum Ageſilao regi occurriſſet, arrogantius eum ſalutavit, ſubinde illi ſe oſtentans, & inter aſtantes ſeſe intrudens; arbitratus fore ut a rege comiter exciperetur. At is cum gravioribus intenderet, ac ne Callipidem reſpectaret, *Non admodum* inquit *noſſe me videris ô Rex, nec, qui ſim, inaudiviſſe.* Reſpondens Ageſilaus. *Annon*, inquit, *es Callipides mimus?*

Callipides, hiſtoricus Straboni memoratur in 12. jungiturque Hellanico, Herodoro, & Eudoxo, quos φλυαρίας arguit.

Callipius, conſul collega Aldabutii an. U. C. 1200.

Callipos, philoſophus, qui honeſtati voluptatem adjunxit, ſicut & Dinomachus.

Callipolis, *Geliboli* Turcis, teſte Leunclavio, urbs Thraciæ ad Propontidem contra Lampſacum urbem. Sil. 14.

——— *Romana petivit*
Fœdera Callipolis. ———

Ita Silianum hoc perperam Callipoli Thraciæ tribuit Ferrarius. Atqui *Callipolis* iſta de quâ Poeta agit Siciliæ urbs fuit. Steph. Καλλίπολις πόλις Σικελίας. Vide omnino Cluv. Sicil. Ant. pag. 388.

Callipolis, urbs Apuliæ, ſita in extremo promuntorio longe in mare procurrenti, ſed arctiſſimo iſthmo, adeo ut in aliquâ parte vix curribus pervium ſit. Munita eſt & rupibus ſepta, à continenti unicus eſt aditus, in quo caſtellum eſt minutiſſimum. Videtor Cluverius Ital. Ant. pag. 1239. Et Iſa. Voſſ. ad Melam, pag. 166

Callipus, Athenienſis, Platonis auditor, interfectus à Syracuſanis quod tyrannidem poſt Dionyſium aggrederetur, & Dionem patriæ liberatorem per proditionem interfeciſſet. Plut. in Dione.

Callipus, op. ad Pontum Euxinum. Jornandes.

Callipus, Corinthius, hiſtoriam ſcripſit de Orchomeniorum rebus, teſte in Bœoticis Pauſaniâ.

Callipygos, Venus dicta eſt à pulcris clunibus, nam cum duæ quædam viſendæ pulchritudinis puellæ, de natium præſtantiâ contendiſſent, tandemq; placuiſſet rem adoleſcentis cujuſdam arbitrio permitti, & ille utrâque diligenter inſpectâ, natu majori palmam indixiſſet, eamq; conjugio ſibi copulaſſet: occaſionem Syracuſanis præbuerunt, ut ab hâc natium altercatione Veneri Callypygæ templum conſtruerent. Rhod. 4. 8.

Callirrhoe, fons in agro Attico 9 habens fiſtulas, unde & ἐννεάκρουνος dictus eſt. Poetæ alterum r ex nomine abjiciunt. Stat. 12. Theb.

Et quos Callirhoe novies erranribus undis,
Implicat. ———

Callirrhoe, fons in Palæſtinâ calidus, ac morbis ſanandis ſaluberrimus in quo Herodes morbo horribili, ac prorſus deſperato, & cælitus immiſſo laborans, perperam ſeipſum lavit propter tot ac tanta in homines ſcelera inhumaniter perpetrata. Itemque prope hunc fontem ſita eſt ejuſdem nominis civitas. Joſ. 17. Ant. cap. 8.

Callirrhoe, Lyci filia, hominis ſanguinarii, & hoſpites immolantis, à Diomede relicta, quem Trojâ redeuntem benignè ſuſceperat, & paternis inſidiis liberaverat.

Callirrhoe, Phoci Bœotii filia, quæ corporis formâ, & pudicitiæ gloriâ, inter æquales ſuas & ſocias facilè ſibi primas vendicavit. Hanc 30 numero ex univerſâ Bœotiâ genere & opibus primarii juvenes ſummo quiſque ſtudio in uxorem experiſſe dicuntur. Cæterùm pater alias ſemper ex aliis moras complicans & connectens, ac diem de die trahens, illorum vota procraſtinando conſultò fruſtrare videbatur; quamobrem proci, conſpiratione conflatâ, Phocum interfecerunt. Hac re palam factâ Callirrhoe clàm aufugiens, tamdiu deliruiſſe fertur, quoad celebre per univerſam Boeotiam adveniſſet feſtum quod Παμβοιώτιον illi vocant. Hanc illa celebritatis occaſionem nacta obſervato tempore ſupplex in Palladis arâ conſediſſe dicitur, palamque de procis conqueſta ſuis, illorum ſcelus, nefandamque ſui paternis cædem indicavit, nominaque ſingulorum maximo recenſuit ejulatu. Bœotii autem quotquot ad celebre ſpectaculum aderant, rei ipſius indignitate permoti, cædis patratores, & conſcios, ut ab illis meritas exigerent pœnas, diligentius inquirere cœperunt. Hâc illi re perceptâ, ocyus omnes dilapſi, ad Hippotas, quod opidum medio Thebarum Coroneæque interſtitio erat, celeri fuga perveniſſe dicuntur. Poſtulantibus autem illos poſteà Boeotiis, & ut ſibi dederentur ſummo ſtudio contendentibus, cum opidani obaudirent, eoſque reddere nollent, comparato ex ſingulis civitatibus delectorum exercitu illorum fines hoſtiliter ſunt ingreſſi, opidumque vi captum funditus everterunt. Procos quidem illos in poteſtatem redactos, maximâ extructâ pyrâ ſimul omnes in ignem conjectos combuſſerunt. Leonicetus Tom. lib. 2. cap. 9. ex Plutarcho.

Callirrhoe, palus Meſopotamiæ ad Antiochiam urbem. Steph.

Calliſta, inſ. maris Aegei, una Sporadum, alio nomine *Thera* appellata. Plin. 4. 12.

Calliſthenes, philoſophus Olynthius, Alexandro M. familiaris ex condiſcipulatu, accituſque ab ipſo rege ad prodenda memoriæ geſta ejus Aſiatica. Huic nocuit immo-

immodica libertas, gravitasque regi invisa. Nunquam enim assentantium accomodatus ingenio erat. Cum enim Rex ex Persico bello Deorum more adorari vellet, acerrimus inter recusantes Callisthenes fuit, palam dictitans, Alexandrum non adorandum esse. Quæ res & illi, & multis principibus Macedonum exitio fuit. Nam illum Alexander propter adorationis Persicæ interpellatum morem, conjurationis conscium esse criminatus, truncatis membris, abscissisque auribus, ac naso labiisque deformatum, cum cane in caveâ clausum circumferri jussit, diuque tortum tandem necavit. Vide Voss. Hist. Gr. lib. 1. cap. 9.

Callisthenes, Sybarita, Galatica consignavit, quorum librum 23 citat Plut. lib. De Flum. Et librum 13 Stobæus Serm. De morbis, & molestiarum in eis solutione. Vossius.

Callisto, Lycaonis Arcadiæ regis filia, nympha celeberrima, quæ à Jove compressa, gravidaque facta, quùm simul cum Dianâ lavaretur, tumore uteri prodita, & ab eâ repulsa, Arcadem filium in silvis peperit, à quo postea Arcadia dicta est. Hæc postea à Junone in ursam commutata, & Jovis miseratione in cœlo collocata, majorem effecit Ursam, quæ & Helice Græcis dicitur: Prop. l. 2.

Callisto Arcadios erraverat ursa per agros:
Hæc nocturna suo sidera vela regit.

Callistratia, Galatiæ op. Ptol. *Castellar* teste Theveto.

Callistratus, Athenis orator in Rep. fuit, quem cùm Demosthenes admodum adolescens audivisset nobilem illam τὴν περὶ Ὠρωποῦ δίκην dicentem, ita motus, & demulctus, & captus est, ut Callistratum jam inde sectari coeperit, Academiam cum Platone reliquerit. Gellius 3. 13.

Callistratus, vir doctissimus, Alexandri à consiliis.

Callistratus, statuarius Plin. 24. 8. Cæterùm de variis Callistratis videsis Voss. de H. Gr. p. 338.

Callistus, unus inter comites Juliani Principis, expeditionis ejus heroico versu historiam conscripsit. Nicephorus, 10. 34.

Callixenus, Rhodius libro de Alexandriâ testis citatur ab Athenæo l. 6. c. 11. Pluribus ex libris id opus constabat, nam Callixenus in quarto de Alexandriâ laudatur Harpocrationi in Ἐγγυθήκη. Vossius.

Callixenus, Statuarius nobilis qui Olympia 155, quo tempore illorum ars revixit, quùm anteà aliquando cessasset, floruit. Plin. 34. 8.

Callona, Lesbi ins. urbs opulentissima. Laonic. lib. 10.

Calon, statuarius Quint. 12. 10. Plin. 34. 8.

Calones, militum servi, dicti quia ligneas clavas gerebant, quas Græci κᾶλα vocant. Festus. At Servio sic dicuntur quia militibus ligna portant, & impedimenta. Σκευοφόροι. Horat.

Hunc perminxerunt Calones, atque Caballi.

Quidam tamen à *calando* derivant, quod ad ministerium advocarentur: alii à *Calendis*, quod Calendarum die cibaria pro toto mense caperent.

Calonia, *Cleves*, teste Lazio, urbs Germ. ducatûs Clivensis caput.

Calor, Italiæ flu. propè Beneventum, teste Livio lib. 24. & Vibio Sequestri, *Pagna* hodiè inquit P. Diaconus. Ἄλμεξ legitur apud Appianum in Annibalicis. & lib. 2. C ilium.

Calos limen, i. e. bonus Portus. Portus in Euxino. Mela. 2. *Calostoma* Plinio commemoratur inter Danubii ostia. Vide *Boreostoma*.

Calpas, *Carsathassan*, si Theveto fides, flu. (portus item & op.) Bithyniæ inter ostia Psyllidis & Sangarii in Euxinum labens. *Aqua*, teste Moletio dicitur, Pineto autem *Zagari*. Sed hic Sangarius est à Calpâ diversus.

Calpe, mons in extremis Hisp. finibus ad fretum Gaditanum, *Gibraltar* Clusio, & Aretio, *Gebel Tarif* (i. e. *mons Tarif*) Arabibus, teste Beutero; ambitu quidem non magnus, sed altitudine ingens, è regione oppositam habens Abylam, vel Alyben extremum Mauritaniæ montem formâ & magnitudine non dissimilem, quæ montes procul aspicientibus columnarum speciem præbent. Sub hoc monte sita fuit Tartessus urbs vetustissima, alio nomine *Carteia* dicta. Unde & *Tartessia Calpe* à poetis appellatur. Claud.

Condiderat jam solis equos Tartessia Calpe.

A Græco vocabulo sic nominatum volunt, quoniam esset concavus instar vasis, quod Græci Κάλπην vocant. Hesychius Κάλπη, κυμβίς, ὑδρία. Avienus in oris maritimis ex Magni Salmasii emendatione.

Calpeque rursum in Græciâ species cavi
Teretisque visu nuncupatur urceii

Unde Melæ mons ille *in mirum modum concavus* dicitur a; 6. Bochartus tamen Κάλπην ex Phœnicio גלפא *galpha* ejusdem significationis deductum putat. Nam Arabicè inquit גלף *galph est vas fictile, vel effracti vasis ima pars.*

Calpe, Κάλπης λιμὴν Arriano in Periplo Ponti Euxini. Straboni flu. est inter Chalcedonem, & Heracleam fluens. Ptol. Κάλπας flu. inter Psyllin & Sangarium ponit. Κάλπις Apollonio, quem βαθυῤῥείτην vocat.

Calpe, Hisp. op. ad fretum Gaditanum, antiquitus Heraclea dictum, ut author est Timosthenes apud Strab.

Calpetus Sylvius, 9 Latinorum rex.

Calphurnia, mulier fuit importunissima, quæ sexûs sui verecundiæ oblita, per seipsam causas egit, adeoque se molestam judicibus præbuit, ut occasionem dederit edicto, quo cautum est, ne mulieri in posterum causas agere liceret.

Calphurnia, quonam pacto pro patriæ salute à Mario patre suo victima diis immolata fuerat, vide in dictione *Marius*.

Calphurniana, Turdulorum in Bætica urbs. Ptol.

Calphurnius Piso, Cos. Coll. Rustici Bolani. an. U. C. 863.

Calphurnius Bestia, nobilis Romanus, qui pecuniâ corruptus, rem adversus Jugurtham male gessit. Huic à M. Cæcilio accusatore objectum est, quòd uxores suas dormientes interemisset. Plin. 27. 2.

Calphurnius Crassus, patricio genere ortus in expeditionem Reguli socius in Massylos, ut munitissimum castellum, nomine Garætium diriperet, missus est: ubi in hostium potestatem redactus Saturno immolandus destinatur. Bisaltia regis filia, juvenem adamatum, patris à se prodiri victorē fecit: Calphurnio autem retro abeunte, puella sibi ferro jugulum transverberavit. Plut. in Paral.

T. Calphurnius, poeta Latinus, natione Siculus fuit, Bucolici carminis author. Per eadem tempora floruit, quibus Diocletianus Cæsar, & Constantii principes Romanum imperium moderati sunt. Vide Crinitum de Poetis Lat. Cap. 83.

Caltiorissa, Armeniæ min. urbs. Ptol.

Calubai, idem qui *Caleb*. fil. Esron, filii Phares. 1 Par. 2. Lat. *caninus*, aut *canistrum meum*, sive *totus ipse in me*.

Calucones, Rhætiæ pop. Ptol.

Calucula, op. Hisp. Bæticæ ex stipendiariis. Plin. 3. 1. vulgò *Cabra*.

Calvisiana, Siciliæ urbs. Anton.

Calvisius Tullus, Cos. Coll. Palmæ, quo tempore Plin. 2. Novocomensis floruit, & 3 Galatiæ civitates terræ motu erutæ sunt.

Calumacuma, Africæ propriæ pagus ad Syrtim magnam. Ptol.

Calupena, Armeniæ min. regio. Strabo lib. 11. Nusquam alibi me legisse memini. Plinius Colopenæ facit mentionem, sed id nihil huc pertinet.

Calus Colchidis flu. Arrian. in Periplo.

Calusium, Tyrrheniæ op. Dion. lib. 14.

Calvus, antiquus quidam poeta, cujus meminit Horatius. 1 Serm. Sat. 10.

Nil præter Calvum, & doctus cantare Catullum.

Is erat & æqualis Catulli, & amicus. Nam ad eum 14 epigr. scribit.

Ni te plus oculis meis amarem
Jucundissime Calve.

Calybe, Thraciæ urbs. Strabo lib. 17. Eam Philippus Amyntæ filius collectis de exercitu ignavissimis habitandam constituit.

Calycadnus, Ciliciæ flu. ad quem Seleucia civitas sita est, juxta Sarpedonem promuntorium. Strabo. *Saleso* Nigro. Aliis *fiume del ferro*.

Calydium, Italiæ op. in Appia viâ ad Brundusium ducens. Strabo lib. 5.

Calydna, inf. maris Myrtoi, quam quidam unam esse cum Calymna putant. Alii Calydnas duas, Leron & Calymnem, quæ sunt circa Rhodum. Strabo Calydnam quandam prope Tenedum constituit, cujus meminit Q. Calaber lib. 10.

Δὴ γὰρ πουλὺς ἄγρον ὕπο συνελθόντες πέτρη
Ἠέριοι, ...
Σμερδαλέοι ...
Τυρῶν ... ὅς τε Καλύδνης
Λαοὶ ἐπικλύζουσιν ... ἄντια Τροίης.

Vide *Calymna*.

Calydna, urbs Thebæ, à *Calydno* Cœli filio. Dicitur & *Calydnus*, unde Apollo Καλυδναῖος & Καλυδνεύς. Steph.

Calydnus, quidam Thebis regnare fertur, unde Poeta Chalcidensis urbem eam Καλύδνου πόλιν vocat. Sicut autem Ὠγύγιον pro *antiquo* usurparunt Poetæ; ita & Καλύδνιον Hesychius ἀρχαῖον interpretatur.

Calydon, Ætolorum civitas, regia Oenei patris Meleagri, distans à mari septem millium quingentorũ passuum spatio, Eveno fluvio interfluente divisa. Ovid. Met. l. 8.

Et Meleagream maculatus sanguine Nessi
Evenos Calydona secat. Idem ibidem
Alta jacet Calydon, lugent juvenesque senesque.

Idem 3 Amor. Eleg. 6.

Nec tanti Calydon, nec tota Ætolia tanti.

Inde *Calydonius*, ut *Calydonius amnis* apud Ovid. Item *Calydonis*. *Plangunt ora simul matres Calydonides* apud eundem. Inde *regio Calydonia*, quæ olĩ Æolus dicebatur. Thucyd. l. 3.

Calymna, Stephano insula, quam Scepsius in plurali *Calymnias* vocat, alii *Calymniam*, unde *Calymniates*. Fuit autem non longè à Lebintho, & Astypalæâ. Ovid. 2. Art.

Dextra Lebinthos erat, fœcundaq; melle Calymna,
Cinctaque piscosis Astypalæa vadis.

Inde *mel Calymnium*, de quo Strabo in fine libri decimi Ἅπαν μὲν ἐστὶ τὸ νησιωτικὸν μέλι ... καὶ ἐνάμιλλον τῷ Ἀττικῷ. Τὸ δὲ ἐν ταύταις ταῖς νήσοις διαφέρει, μάλιστα δὲ τὸ Καλύμνιον, i. e. *Omne quidem mel insulare, plerumque est egregium, & cum Attico certat; maximè tamen excellit in iis insulis, & Calymnium imprimis.* Itaque *Calymna* Phœnicibus erat חלי מנה *Chali mnah*, h. e. *dulcis sedes*. Alii *Calydnam* & *Calydniam* malunt, quod esset חלי טינע *Chalitina*, *dulcis rupes*, i. e. quæ melle fluit, ut Deut. 32. 13. & Psal. 81. 17.

Calynda, Cariæ urbs. Steph. circa quem tractum *montes Calyndici*. Herodoto.

Calypso, nympha Oceani & Thetidis filia; vel ut aliquibus placet Atlantis. Regnavit in Ogygiâ insulâ, & Ulyssem naufragum hospitalitèr suscepit. Ovid.

Ah quoties illam doluit properare Calypso.

Propert. *Fæcunda Atlantidos arva Calypsus.*

De eâ Hom. in Odyss. Hæc de sui nomine insulam in Jonico mari cognominatam tenuit Lacinio promuntorio propinquam. Vel, ut aliis placet in mari Africo. Plin. 3. 10. Ad hanc pervenit Ulysses naufragus, ubi 7 annis detentus est: licet Ovid. lib. 4. Pont. Sex tantum dicat. Eleg. 10.

An grave sex annis pulchram fovisse Calypso,
Æquoreaque fuit concubuisse Deæ?

Hanc Propert. 3. 11. Ææam vocat.

Et thalamum Ææ flentis fugisse puellæ.

Insula quoq; ejus *Ææa* dicitur Hygino, cap. 12. 5. & Melæ 2. 7. Id autem nominis illi, & insulæ illius inditum, quia Æetæ & Circes soror à quibusdam traditur Calypso uti testatur Tzetzes in Lycophronem. Calypsoois insulam juxta Puteolos describit Philostratus lib. 8.

Calytis, urbs Syriæ. Steph.

Camaca, aliâs *Cama*, Scytharum pop. Plin. 6. 17.

Camalodunum, vel *Camulodunum*, *Colchester* Lhuydo. Camdeno a. *Maldon* in Essexiâ, Cynobellini olim regia, uti ex Dione cognoscimus, lib. 60. Καμουλόδουνον τὸ Κυνοβελλίνου βασίλειον. Per Metathesin Ptolemæo Καμουδόλανον, quam inter Τρινόαντας ponit, sic enim Trinobantes vocat. Vide Burtonum in Antoninum, pag. 232. Vide *Cambodunum*.

Camane, Indiæ intra Gangẽ urbs. Ptol. *Chaul* nonnullis.

Camani, Germaniæ pop. Ptol.

Camantium, una ex septem urbibus Asiæ min. quas Cyrus familiari suo Pitharcho largitus est. Athenæus.

Camara, Indiæ intra Gangem emporium supra promuntorium Cory. Arrian. in Periplo.

Camara, urbs Cretæ Ptol. Λατὼ olim dicta. Steph.

Camaracum, vide *Cameracum*.

Camarata, Mauritaniæ Cæsar. op. Anton.

Camaria, urbs Italica ab Albanis condita. Vide *Camerinum*.

Camatica, Ptol. Cantabrorum urbs, alio nomine *Victoria* dicta.

Camarina, Italiæ civitas. Strabo 6.

Camarina, palus Siciliæ juxta op. ejusdem nominis; cujus aquæ cum fœtore suo pestem generarent, consuluerunt Apollinem, expediretne, ipsis Camarinam exsiccari, quibus ab Apolline responsum est.

Camarinam non esse movendam.
Μὴ κίνει Καμάριναν, ἀκίνητος γὰρ ἀμείνων.

Neglecto tamen oraculo, siccaverunt paludem per quam mox ingressis hostibus, contempti oraculi pœnas dederunt. Unde Proverb. *Camarinam movere* pro eo, quod est, *Sibi malum hoc accersere.* Servius in illud Virg. 3. Æn.

——— *Et fatis nunquam concessa moveri*
Apparet Camarina procul, Campique Geloi.

Vide Cluver. Sic Ant. lib. 1. pagg. 192. 193. 194. Interim videamus quid de hâc urbe ait vir magnus De Phœn. Col. lib. 1. cap. 29. Falluntur (inquit) qui paludem volunt ab urbe vicinâ dictam. Neque enim ab urbe palus, sed urbs à vicinâ palude nomen traxit. Φασὶ γὰρ Δωριεῖς, ὅτι αἱ πλεῖσται τῶν Σικελικῶν πόλεων ἐκ τῶν ποταμῶν ὀνομάζονται, Συρακούσας, Γέλαν, Ἱμέραν, Σελινοῦντα, καὶ Φοινικοῦντα, καὶ Ἐρύκην, Κάμικον, Ἅλυκον, καὶ Θέρμον, καὶ Καμάριναν. Ita Stephanus in Ἀκράγαντες. *Camarina* porro palus unde dicatur, colligere est ex his Pindari Olymp. 5. De Hippari amne qui in Camarinam influit.

Κολλᾷ τε σταδί-
ων θαλάμων ταχέως
Ὑψίγυιον ἄλσος.
Agglutinaque stabi-
lium cubiculorum celeritèr
Altam sylvam.

Quæ Schol. ita explicat ex mente Aristarchi Grammatici celeberrimi. Θαλάμων κατασκευαστὴν Ἵππαριν τῇ Καμαρίνῃ παρέχει, &c. i. e. *cubiculorum structorem Hipparin Camarina præbuit. Aiunt enim illum per mediam Camarinam defluentem, accedente maris æstu formare terram ex quâ lateres conficiunt Camarinenses ad domorum structuram.* Itaque Camerinæ nomen est à חמר *chamar lutosum esse*, unde & חומר *chomer* est *lutum*, ex quo fiunt lateres. Cur *Camarinæos* Isacius in Lycophronem eosdam esse velit cum Lotophagis non capio.

Camarini, Insulæ Arabiæ *Camareni*. Steph. Καμαρηνοὶ νῆσοι Ἀραβίας. Camarinorum pomorum mentionem habes apud Plin. 15. 14.

Camarinum, urbs Umbrorum. Ptol.

Camatullici, Gall. Narbon. pop. Plin.

Cambades, unum ex cognominibus Tauri montis.

Cambala, *balerum*, Asiæ locus, ubi auri metalla effodiuntur. Strabo lib. 11. N. L.

Cambalidus, Persidis mons, Caucasi ramus in Susianis. Plin. 6. 27.

Cambate, Gall. Belg. locus circa Burgundiæ comitatum. Anton.

Cambei, gens Illyrica. Appian.

Cambericbum, unum ostiorum Gangis flu. Ptol.

Cambetis, ab Antonino post Augustam Rauracorum proximo loco ponitur, B. Rhenano teste *Caemps* Germanis nominatur.

Cambetum, civitas Hisp. Tarracon. Ptol.

Cambisena, Armeniæ regio. Strabo 12.

Cambistholi, Indiæ pop. circa Indum flu. ubi Hidraotes flu. cum Gange aquas suas confundit. Arrianus in Indicis.

Cambles, rex Lydorum tantæ voracitatis, ut nocte quâdam uxorem quoque absumpserit, cumque summo mane illius manum in ore comperisset, semet jugulavit. Xanthus apud Cæl. Rhod. author est 7. 11.

Cambodunum, Vindeliciæ urbs. Ptol. hodie *Monachium* vulgò *Munchen*.

Cambodunum, Britanniæ op. In Brigantibus. *Westchester* Talbotc.

Talboto. Sed Camdeno *Almondbury* in Comit. Eborac. Vide *Burtonum* in Antoninum, pag. 122.

Camboletti, Gall. Narbon. pop. Plin. 3. 4.

Cambaricum, Angliæ op. Anton. *Cambridge* esse putat Talbotus.

Cambra, Antenoris uxor.

Cambria, sive *Wallia*, Britanniæ tertia pars est, quæ ab Angliâ, Sabrinâ, & Deâ fluminibus separatur. Omni aliâ ex parte Oceano Verginio sive Hybernico cingitur. Continet Dimetas, Ordovices & Silures teste Camdeno. Angli *Wales* vocant. Hæc pars Britannicæ insulæ suis antiquissimis incolis gaudet, ut qui veri & gnesii Britanni sunt, avitâque Britannicâ linguâ utuntur. Cedit hæc ex veteri instituto primogenito regis Angliæ filio, ei sc. qui regi in imperio successurus est, diciturque à primo nativitatis die *Princeps Walliæ*.

Cambrinus, vir ferocis animi, regnavit apud Tuiscones.

Cambunii, montes Macedoniæ Livio, quos ab incolis *Volustana* appellari scribit, vide *Canaluvii*.

Cambus, Austriæ flu. Lazio, in Danubium se exonerans *Camb* vulgò dictus.

Cambusis, Æthiopiæ urbs. Plin. 6. 29.

Cambyses, Persarum & Medorum rex, Cyri filius, qui paternis regnis Ægyptum adjecit. Sed offensus illorum superstitionibus, Apidis, cæterorumque Deorum ædes dirui jussit. Ad Ammonis quoque templum expugnandum exercitum misit, qui in Lybiâ desertâ arenis obrutus universus interiit. Ipse quoque eùm suo sese gladio imprudens læsisset, levissimo ex vulnere mortem oppetiit. Herod. 3. Profectus ad quærendos ortus Nili, fame adactus comitum suorũ aliquot in aliorum alimentum occidere, re infectâ rediit. Luc. 10. ver. 279.

——— *Vesanus in ortus*
Cambyses longi populos pervenit ad ævi,
Defectusque epulis, & pastus cæde suorum
Ignoto Te Nile redit. ———

Cambyses, flu. Asiæ per Albaniam regionem, ex Caucaso monte in Cyrum influens. Mela. 3. 5. Vide Voss. in loc.

Cambysseni, pop. in Cyropoli. Steph.

Camechia, Albaniæ op. Ptol.

Cameia, Manichæorum metropolis. Cedrenus.

Camelani, Italiæ pop. in 6 regione, Narniensibus, & Nucerinis vicini. Plin. 3. 14.

Camelidæ, insulæ duæ in orâ Joniæ regionis. Plin. 5. 31.

Camelitæ, pop. in Mesopotamiæ finibus, non procul ab Euphrate. Sceniris proximi, qui diversoria habent partim cisternarum, partim aquæ ductuum aquis abundantia. Strabo. 3.

Camelobosci, Carmaniæ pop. Ptol.

Cameloconi, pop. Arabiæ. Steph.

Camelodunum, op. Angliæ, *Dunkaster* Lhyido.

Camenta, Cypri promuntoriũ, solem occiduum spectans.

Camera, vel *Camere*, ager, de quo Ovid. Fast. 3.

Est prope piscosas lapidosi Crathidis undas
Parvus ager, Cameren incola turba vocat.

Cameracum, urbs Gall. Belg. ad Picardiæ fines, vulgo *Cambray*.

Camerinum, Umbriæ urbs præclara, à curvitate sitûs appellata. Ab eâ *Camertes* dicti. Vide Cluv. Ital. Ant. 2. 6.

Camerinus, Cos. Coll. Nigri. an. U. C. 890.

Camerinus, poeta, cujus meminit Ovid. lib. 4. De Ponto Eleg. 16,

Quiq; canit domitam Camerinus ab Hectore Trojam.

Ubi alii *domito*.

Camerium, Italiæ op. juxta Collatiam. Plin. 3. 5. *Cameria* Livio, & Halicarnasseo.

Cameropis, civitas Indiæ Strabo.

Camertes, pop. Umb. nunc *Camerinenses*, vide *Camerinum*.

Camesene, vel *Camisene* Latii, vel Ital. vetustissimũ nomẽ jam inde à Jani temporibus, de cujus origine *Grammatici certant, & adhuc sub judice lis est*. Ad Camisen quidẽ omnes referunt, sed de Camise nihil certi. Hunc n. alii cum Macrobio, & Hygino, & Protarcho Tralliano, advenam & imperii consortem; alii Jani fratrem faciunt cum Catone in Originum libris. Alii deniq; Camisem asserunt sororem & conjugem fuisse Jani, ut Draco Corcyræus apud Athen. l. 15. Unde videtur desumptum, quod Servius in l. 8. Æn. Tiberim vel Tiberinũ *Jani, & Camesenæ filium facit*. Quid si *Camesem*, vel *Camisenem* dicamus id ipsum esse quod *Latium* & כתוים *Cesbim* quia כמס *Camas* Hebræis est abscondere. Hinc Moses Deut. 32. 34. nonne illud est כמס *camus*, reconditum apud me?

Camesus, Thraciæ urbs. Ptol.

Camicus, urbs Siciliæ, in quâ Cocalus Dædali fil. imperavit. Ita Steph. Vibius in catalogo fluminum: *Camicos*, Siciliæ, ex quâ urbs *Camicos*. Arist. Polit. 2. 10. *Quapropter & maris imperium tenuit Minos, & insularum alias cepit, alias incolis frequentavit, ad extremum a. bellum Siciliæ inferens*, τὸν βίον ἐτελεύτησεν ἐκεῖ περὶ Κάμικον. Strab. l. 6 *Multa etiam barbarica opida interierunt*, καθάπερ ὁ Κάμικος Κωκάλου βασίλειον, παρ᾽ ᾧ Μίνως δολοφονηθῆναι λέγεται. Vide Herod. l. 7. & Diod. Sic. l. 4. Apud Tzetzen in Chil. corruptè Κάμινον, & posteà Κάμιλον legitur. *Fiume delle Canne*, hodiè Cluverio. Scribit hic Carolus Steph. Charax hanc urbem *Inycum* vocat, dein Stephanum autorem advocat. Sic n. ille habet Κάμικος, πόλις Σικελίας, ἧς Κώκαλος ἦρχε. Χάραξ δ᾽ Ἴνυκον ταύτην φησί. Atqui non unum eundemq; locum esse voluit Charax *Inycum* & *Camicum*; sed eum alii Camicum fuisse Cocali regiã adfirmarent, ipse è diverso Inycum sedem ejus fuisse tradit.

Camigara, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Camileta, pop. ultra Euphratem. Strabo.

Camilla, Volscorum regina, Metabi Volscorum regis, & Casmillæ filia, quam pater invidiâ suorum regno pulsus, Dianæ famulam vovit. Quare ab ineunte ætate venationibus eam, & omni armorum genere exercuit: quibus in rebus brevi tantopere profecit, ut summam sibi ex re militari laudem pepererit. Tandem cum Turno adversus Æneam suppetias ferret, ab Arunte quodam ex insidiis est interfecta. Ut latius describit Virg. Æn. 11.

Pulsus ob invidiam regno, viresque superbas
Priverno antiquâ Metabus cum excederet urbe,
Infantem fugiens media inter prælia belli,
Sustulit exilio comitem, matrisque vocavit
Nomine Casmillæ mutatâ parte Camillam.

Eam etiam describit lib. 7. his versibus.

Hos super advenit Volscâ de gente Camilla,
Agmen agens equitum, & florentes ære catervas
Bellatrix, non illa colo, calathisve Minervæ
Fœmineas assueta manus, sed prælia virgo
Dura pati, cursuque pedum prævertere ventos.

Camillus, puer ingenuus, qui flamini Diali ad Sacrificia ministrabat. Antiqui n. *Camillos*, & *Camillas* vocabant ministros, & ministras impuberes in sacris. Unde Mercurius Hetruscorũ linguâ *Camillus* dicitur, h. e. *Deorum minister*. Plut in Numâ. De nominis notatione Boch. l. 2. De Anim. c. 36. Vates & ministri Deorum קסמים *Kosemim* vocantur; ut Romanis Casmilli, i. e. קסמי אל *Cosme el* ministri Dei. Cujus fœmininum *Casmilla*, vel *Camilla*. Virg. Æn. 11. ver. 557

Alma tibi hanc nemorum custos, Latonia virgo
Ipse pater famulam voveo. Ubi Servius.

Voveo, consecro in tuum ministerium, unde & Camilla dicta est. Vide Voss. in *Camillus*.

Camillus, qui & alter Romulus dictus est, Romanorum suæ ætatis clarissimus fuit, qui Veios toto decennio obsessos per cuniculos cepit. Nec multò post cum crimini illi daretur, quod albis equis triumphasset: & prædam iniquè divisisset, die dicto ab Apuleio Saturnino Tribuno plebis damnatus Ardeã concessit. Mox cum Galli Senones urbem diripuissent, ipsumq; Capitoliũ arctissimâ obsidione premerent, absens Dictator factus, collectis ex fugâ Romanorũ reliquiis, Gallos pendendo auro intentos incautos oppressit, patriamq; in libertatẽ vindicavit. Post hæc pop. Rom. Veios migrare volentem, gravissimâ, & elegantissimâ illâ, quæ apud Livium legitur, concione retinuit. Tertiùm, deinde Dictator creatus Sutricum sociam Pop. Romani urbem ab impetu Latinorũ tutatus est. Quartùm, Dictator ad sedandam pop. seditionem factus, valetudinẽ excusavit, aliumq; sibi subrogandum curavit. Quintum, Dictator Gallos iterum Romam petentes, & ad flu. Anienem castrametatos superavit. Postremò Romæ octogenarius pestilentiâ interiit. Virg. Æn. 6.

Aspice Torquatum, & referentem signa Camillum.

Camillus,

Camillus, unus ex Cabiris, quos quatuor fuisse vult Apollonii Schol. in 1 Argon. Vide Bochartum de Phœn. Col. lib. 1. cap. 12.

Camina, insula maris Ægæi. Plin.

Camirus, urbs in Rhodo, ita dicta à *Camiro* Herculis filio quem ex Iole Euryti regis filiâ susceperat. Phœnicibus erat חמירה *Chamira*, quasi *argillosam* dixeris: Nam חמר *Chamer* est *argilla*. Natum nomen ex argumento, quia Camirus erat in argilloso solo. Unde est quod Homerus, cujus epitheta rarò sunt otiosa, vocat ἀργινόεντα Κάμειρον. *argillosam Camirum*.

Camisena, Parthiæ regio. Strabo lib. 11. Cui lib. 12. est Armeniæ min. regio, & in eâ urbs Camisa.

Camma, nobilis fœmina è Galatiâ oriunda viri sui mortem à Sinorige illatam ægerrimè ferens, quum apud Galatas in more esset, ut qui ineunt sponsalia, vir scilicet & uxor de eodem poculo bibant, dissimulato dolore, sponsalia cum eo inire finxit, venenatumq; poculum illi propinavit: quo hausto Sinorix, & ipsa, læta quod virum ulta esset, mortem obivere. Alex. ab Alex. 2. 5. ex Plur.

Cammania, pars Thesprotiæ (quæ *Cestrinia* posteà dicta, ex quâ Cadnus fluvius Cestrinus) condita à Cestrino Heleni Priamidæ filio. Steph.

Camænæ, Musæ, Jovis & Mnemosynes filiæ, à cantûs amœnitate (ut quidam volunt) ita appellatæ. Varro tamen author est ab antiquis *Carmenas*, & *Casmenas* dictas fuisse, quæ postea abjecto r. vel s. *Camænæ* dicebantur Virg. Eclog. 3.

Alternis dicetis, amant alterna Camænæ.

Legitur & *Camæna* sing. num. Persius Sat. 5.

——— *Tibi nunc hortante Camænâ*
Excutienda damus præcordia.

Hor. 4. Car. 6. *Dauniæ defende decus Camænæ.*
Et 2 Carm. 16. *Spiritum Graiæ tenuem Camænæ.*
Et 1 Ep. 19. —— *Inhumanæ senium depone Camænæ.*
Et Car. 1. Od. 12. *Gratus insigni referam Camænâ.*
Sen. in Medeâ. *Ille vocali genitus Camænâ*
Id est, Calliope dulciter canente.

Camolodunum, vide *Camalodunum*.

Camon, locus in Palæstinâ. Jud. 10.

Camon, historicus, libros fecit de rerum inventionibus. Quorum secundum citat Michael Apostolius in Φοινικοῖς γράμμασι Vossius.

Campania, regio Italiæ fertilissima, *in quâ summum est Liberi patris* (ut venustè à Plin. dictum est) *& Cereris certamen*; sic dicta quod Campestris sit, hodiè *Terra di Lavoro*. Juvenalis.

Provida Pompeio dederat Campania febres.

Urbes præcipuas olim habuit Capuam, Neapolim, Cumas, Puteolos, Nolam, aliasque complures. Hinc *Campanus*. Virg. Æn. 10.

Et Capys, hinc nomen Campanæ dicitur urbis.

Tac. Hist. 1. *Fœcundissima Campaniæ ora.*
Mela. *Amœna Campaniæ littora.*
Solinus: *Amœnissimus Campaniæ tractus.*

Cicero Campanum agrum, *orbis terræ pulcherrimum* vocat, pro lege Agrariâ. Florus 1. 16. *Omnium non modo in Italiâ, sed toto orbe terrarum pulcherrima Campaniæ plaga est. Nihil mollius cœlo, nihil uberius solo; denique bis floribus vernat*. unde Dives opum. Silio 8. Statius Silv. 3.

——— *Mollis Campani littoris oras.*

Tibul. 1. 9. *Non tibi si pretium Campania terra daretur.*
Prop. 3. 5. *Nec mihi mille jugis Campania pinguis aratur.*
Plin. 3. 5. *Qualiter Campaniæ ora per se, felixque illa ac beata amœnitas? ut palam sit uno in loco gaudentis opus esse naturæ.* Vide quæ sequuntur. Audiamus Græcos. Dion. Perieg. 357.

Τῶν δ' ὕπο Καμπανῶν λιπαρὸν πέδον ——

Polyb. lib. 3. Πεδία τὰ περὶ Καπύαν διαφέροντα μὲν ἦν τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν, καὶ διὰ τὴν ἀρετὴν, καὶ διὰ τὸ κάλλος. Strab. lib. 5. πεδίον εὐδαιμονέστατον τῶν ἁπάντων vocat. Idem illi γενναιοῦς καρποὺς tribuit. Et Dionys. Halic. lib. 1. testatur se ibi τριςκάρπους ἀρούρας vidisse. Vide Cluv. Ital. Ant. lib. 4. cap. 1. Est & Campania Galliæ regio.

Campa, Ciliciæ præfecturæ in Cappadociâ op. Ptol.

Campaspe, Alexandri M. ex concubinis præcipuè dilecta quam cum nudam pingi, ob admirationem formæ ab Apelle jussisset, eumque eam pari captum amore sensisset, illi eam dono dedit. Plin. 35. 10.

Campidona, urbs Germaniæ in Algoiâ, vulgò *Kempten*.

Campi Diomedis, in Apuliâ siti: Est & regio quæ Diomedi cessit in Apuliæ divisione. Festus. Martialis 13. 93. pro totâ Apuliâ usurpat. Sil. lib. 1. *Campos Ætolos* vocat. & Lib. 8.

Infaustum Phrygiis Diomedis nomine Campum.

Campi Macri, Lombardiæ Cispadanæ locus, ubi solemnis conventus habebatur. *Valle de Montirone* Leandro.

Campi, Tiberiani, inter Romam & Tibur. Frontinus.

Campi Phlegræi, & Forum Vulcani, *La Solfatara* locus Campaniæ instar theatri collibus cinctos prope Puteolos.

Campi Veteres, Locus Lucaniæ nullâ re nisi morte Gracchi memorabilis.

Campona, Pannoniæ infer. urbs. Anton. *Keppell, Thetten* vel *Koppan*.

Camponi, pop. inter Aquitanicæ gentes. Plin. 4. 19.

Campsa, urbs circa Pallenem. Herodot.

Campsari, Africæ propriæ pop. Ptol.

Campseonysis, flu. in Themiscyrenâ regione, prope Heniochos populos. Plin. 6. 4.

Campsiani, Germ. pop. indigentiâ laborantes. Strab. 7.

Campus Lapideus, Gall. Narbon. campus est, centenum ferè stadiorum diametrum habens, lapidibus, qui singuli manum impleant, plenissimus, sub quibus gramen exoritur, à quo pecoribus pabuli suppeditatur ubertas. In medio salsæ scatent aquæ, salisque vis magna. *Campus Saxosus* Plinio dicitur. Strabo eum inter Massiliam, & Rhodani ostium constituit. *Campum Lapidarium* habent Solinus & Marcianus sed eum in Liguriâ ponunt. *Litus Lapideum* à Mela dicitur. lib. 2. cap. 5. Vide ibi Vossium. Hodiè *La Crau* dicitur.

Campus piorum, τῶν εὐσεβῶν χῶρος, quomodo eum vocat Lycurgus oratione in Leocratem; locus celebris in Siciliâ juxta Catanam, quod ibi duo juvenes sublatos parentes evexerunt inter Ætnæ flammas intacti ab igne. Solinus cap. 11. Vide Claud. Epigr. *De piis fratribus, & eorum statuis, quæ sunt apud Catinam.* Strab. lib. 6. vocat eos Amphinomum & Anapium. Ælian. in Var. Φιλόνομον καὶ Καλλίαν vocat citante Stobæo. Martialis *Siculos fratres* vocat, Seneca *Siculos juvenes* 3. de Ben. cap. 37. Sil. lib. 4.

Et Catanæ generasse Pios celeberrima Fratres.

Corn. Severus in Ætnâ.

Erubuere Pios Juvenes attingere flammæ.

Εὐσεβεῖς etiam Straboni inde dicto. Pausanias in Phocicis. Περὶ πλεῖστον γὰρ δὴ ἐποιήσαντο οἱ πάλαι γονέας, ὥσπερ ἄλλοι τε ... καὶ ἐν Κατάνῃ τοῖς καλουμένοις Εὐσεβέσιν. Catinenses siquidem fuisse constat, etsi Solinus testatur Syracusanos etiam hos fratres sibi vindicasse. Præter locum ex Silio nuper adductum Ausonius id abunde evincat carmine 10. de claris civitatibus.

Quis Catinam sileat quis quadruplices Syracusas,
Hanc ambustorum fratrum pietate celebrem
Illam complexam miracula fontis & amnis?

Videatur & Aristot. Περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων. Et Val. Max. lib. 5. cap. 4.

Camuel, i. e. *surrexit Deus*, vel *suscitavit*, aut *confirmavit eum deus*, filius Nachor ex Melchâ, Gen. 22.

Camulodunum, Angliæ op. seu Colonia apud Tacitum, hanc hodiè *Colchester* appellari scribit Humfredus. Id est, ut conjectamus, *Domini* seu *regis collem*. Nam Arabicè קעלא *kavala dominari*, *Dun* autem Gallis, Germanis, & Anglis est collis Clitophon: Δοῦνον καλοῦσι τὸν ἐξέχοντα, i. e. *locum eminentem Dunum vocant*.

Camuni, Italiæ pop. Plin. 3. 20. Καμοῦνοι Straboni, in aliquibus tamen exemplaribus Καμμωνοι, ut & *Camuni* apud Plin. Dioni Καμμούνιοι lib. 54.

Camurisarbum, Ponti Cappadocici urbs. Ptol.

Camus, Syriæ Coeles civitas. Polyb.

Cana, op. in reg. Arabiæ Fel. thurifera, quæ adhuc teste Rhamusio *Canacan* nominatur.

Cana, *Canna* Melæ, *Cane* Ptolemæo, op. Æolidis cum promontorio cognomine contra Methymnam urbem Lesbi ins. porrecto.

Cana, op. Galilææ, ubi Christus primum signum edidit, aquam in vinum commutans. Fuit autem in tribu Zabulon. Item alia *Cana* major dicta in tribu Aser. Josue 14. Lat. *zelus*, vel *æmulatio*, sive *possessio*, aut *lamentatio*, vel *nidus*, aut *arundo*.

Canaan, filius Chami fil. Noæ, à quo *Cananæus*, & mulieres *Cananea*.

Canaan, Palæstinæ gens, quam Suidas *Chetthæos* vocat. vide *Palæstina*.

Canaca, Turdetanorum in Hisp. urbs. Ptol.

Canacea, Æoli filia, quæ cum Macareo fratre concumbens, ex eo concepit, peperitq; filium, quem cùm per nutricem exponi curaret, infelix se suo vagitu avo prodidit, qui ob execrandum filiorum amorem incensus, infantem canibus lacerandum projici jussit; misitq; per satellitem filiæ gladium, ut eo pro meritis uteretur. Verum quid illa fecerit non satis liquet: Macareus autem fugiens factus est Apollinis Delphici sacerdos.

Canache, Ovid. Met. 3. numeratus inter canes Actæonis, quod nomen ἀπὸ τῆς καναχῆς, h. e. *à clamore*, & *strepitu* impositum videtur.

Canæ, Locrorum op. Strabo.

Canæ, urbs ad Tigrim flu. unde *Canæus* Jupiter nominatus. Steph.

Canæ, op. Æolidis regionis. Plin. 5. 10.

Canagora, urbs Indiæ citerioris, *Canago* Castaldo. *Gangigu* Mercatori.

Canaluvii, montes in Macedonia sunt. Ptol. *Cambunii* à Livio dicuntur; qui addit eosdem ab incolis *Volustana* appellari.

Canan, dicta est Arabia à *Cham*, qui in eâ consedit, à quo *Cananæi*. Hæc fuit prima gens quæ Deum ignoravit; quia princeps ejus & conditor cultum à patre non accepit, maledictus ab eo; Itaque ignorantiam divinitatis minoribus reliquit.

Cananea, Syriæ regio, à Canane Chami filio, qui eam regionem, quæ nunc Judæa appellatur, inhabitans à se Canaan nuncupavit. Inde *Cananitis*-*nidis* regio.

Canar, promuntorium in Mauritaniâ Tingitanâ. Anton.

Canaria, ins. in mari Atlantico Fortunatis propinqua, sic dicta à magnorum *canum* multitudine ingenti. Plin. 6. 32. Hodiè omnes illæ insulæ, quas veteres Fortunatas dixerunt, uno nomine *Canariæ* dicuntur, quarum nobilissima est Palma, vel Madera, præstantissimo saccharo, quod Maderanum vocatur, insignis.

Canarii, pop. circa Atlantem Africæ montem habitantes, quòd victus canibus & his promiscuus sit. Plin. 5. 1.

Canas, op. Lyciæ. Plin. 5. 27.

Canasida, urbs Indiæ Arrianus in Indicis.

Canastræum, Macedoniæ promuntorium in Thermaico sinu. Plin. 4. 10.

Canastrum, promuntoriū proximū Pallenæ, vel Thraciæ. Steph.

Canath, i. e. *emptio*, sive *possessio*, aut *lamentatio* urbs in tribu Manasse, quæ & *Nobah* dicitur. Num. 32.

Canatha, op. in Decapolitanâ regione, quæ Syriæ jungitur. Plin. 5. 18. Mediæ urbs Ptol. & alia urbs ad Boream Arabiæ sita. Steph.

Canathra, ins. ante Taprobanem. Ptol.

Canathus, fons juxta Nauplium, in quo quotannis Juno ut virginitatem recuperaret, lavabatur; Quod mulieres Argivæ credentes id factitabant. Pauf. in Corinth.

Canatius, mons est excelsus citer. Hisp. in cujus vertice (ut aiunt) est lacus profunditatis imperscrutabilis, colore niger, in cujus fundum, siquis lapidem, aut durum aliquid jecerit, confestim tempestatem oriri scribunt historici, ejusque in abdito specu palatium esse Dæmonum. Bocat.

Canauna, regio Arabiæ Felicis. Plin.

Cancer, poetæ Tragici nomen.

Cancer, unum est ex 12 Zodiaci signis, à quâdam Cancri piscis similitudine ita dictum; eo quod Sol in mense Junio signum hoc perambulans, paulatim incipit à nobis recedere, & cursu retrogrado ferri in modum Cancri. Refert Hyginus hunc fuisse Cancrum, qui à Junone in Herculem cum Hydrâ Lernæâ pugnantem immissus fuit, qui cum pedem ejus momordisset, ab Hercule occisus, & à Junone inter sidera collocatus est, quod itidem testatur Germanicus in ἀρατείοις.

Te quoque fecundam meteret cum comiane Hydram
Alcides, ausum morsu contingere, bello
Sidere donavit, Cancer, Saturnia Juno
Nunquam oblita sui nunquam secura novercæ.

Vide Cæsium Astron. Poet. in *Cancro*. Virg. Eclog. 10.

Æthiopum versemus oves sub sidere Cancri.

Unde *rapidus Cancer* dicitur Statio Thebaid. quartâ. Et *torrens* Lucano lib. 8. Cicero in Arateis

Claro collucent lumine Cancer
In quo consistens convertit curriculum Sol.

Proximum Geminis signum est. Ovid. Fast. 6.

Sol abit è Geminis, & Cancri signa rubescunt.

Canchai, Arabiæ pop. Plin. 5. 10.

Candace, Æthiopum regina, tempore Augusti, maximi animi mulier, tantique in suos meriti, ut omnes deinceps Æthiopum reginæ ejus nomine fuerint appellatæ. Plin. 6. 29. Hujus quoque fit mentio apud Strab. lib. 17. & Dionem lib. 54. Candaces Reginæ Eunuchus per Philippum Evangelistam ad fidem Christi convertitur. Act. 8. Et consentaneum est hunc Eunuchum semina Evangelii de Christo apud Æthiopas sparsisse, quæ postea per Matthæum Evangelistam exculta & latius propagata sunt.

Candali, Indiæ intra Gangem pop. Ptol.

Candania, mons Epiri, à Dyrrhachio distans 88. m. p.

Candanum, Jazygum Metanastarum urbs. Ptol.

Candara, urbs Paphlagoniæ tribus schoenis à Gangris distans, & Tharibâ vico, ubi Junonis Candarenæ templum est. Steph.

Candari, Sogdianæ pop. sunt & Plinio & Ptolemæo, quamvis apud priorem *Gandari* non rectè vocentur.

Candasa, Cariæ castellum. Steph.

Candavia, mons Epiri Illyriam à Macedoniâ dividens. Lucan. lib. 6.

Devia, quà vastos aperit Candavia saltus.

Vide Plin. & Strab. lib. 7.

Candaules, 4 Lydorum rex, occisus à Gyge jussu reginæ, eo quod nudam inspiciendam se Gygi concessisset, & sic uxore & regno potitus est. Herod. lib. 1. & Justin. lib. 1.

Candei, Arabici sinûs pop. quos Ophiophagos ob id vocant quod serpentibus vesci soliti sint. Plin. 6. 29. Mela. 3.

Candia, Venetorum Colonia in Cretâ, unde tota insula sic dicta. Vide *Creta*.

Candidum, Zeugitanæ regionis, quæ propriè *Africa* dicitur, promuntorium. Plin. 5. 4.

Candidus, Consul collega Numatii Quadrati an. U. C. 837. In Fastis Capitolinis, Julii Quadrati.

Candiope, Oenopionis filia, soror Theodotionis, quam cum frater in venatione in antrum traxisset, vim illi intulit: & ex eâ Hippolagum suscepit, quod cum Oenopion rescivisset indignatus filium exulatū abire jussit: qui oraculo edoctus versus Orientem in Thraciam cum Candiope, & patvo filio delatus est, ibique ob insignes virtutes in magno pretio fuit. Alitèr Ovidius, ut infra de Orione.

Candiparna, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Candelica, urbs Norici S. *Vet.* Simleto, cui eadem est cum *Candalicâ* Antonini, & *Canabiaca* lib. Notit.

Candoum, Germ. op. Ptol.

Candrogari, Æthiopiæ sub Ægypto op in Nili ripâ. Plin.

Candyba, Lyciæ reg civitas, ubi laudatur Oenium nemus. Plin. 5. 72. A Candybi Deucalionis filio dictam scribit Steph.

Candys, Mediæ regionis urbs. Ptol.

Cane, op. sinui Arabico adjacens: juxta *Fartaque* promuntorium, ut manifestè ex autore peripli Erythræi colligi potest. Vide Voss. ad Melam. p. 288. vulgò *Cayem*.

Cane, promuntorium Æolidis, olim *Ægeates*. Steph.

Canea, Cretæ op. à Genuensibus captum ac dirutum. Blond.

Canebium, urbs Cariæ, *Cyon* post appellata. Steph.

Canelate, Corsicæ urbs Ptol. *Scala di Canello* Leandro.

Canens nympha Pici Laurentum regis uxor, quæ cùm virum à Circe in avem mutatum supra modum lugeret, extabuit,

extabuit, & loco cuidam ad ripam Tiberis, ubi hæc contigerunt, nomen suum reliquit. Ovid. Met. 14.

Fama tamen signata loco est, quem rite Canentem
Nomine de nymphâ veteres dixere Coloni.

Canentulum, Gall. Aquitan. flu. Ptol. *Carantonius* Ausonii videtur; fortè hodie *Cherente*.

Canestrinum, locus in Palæstinâ. Tyrius 4.7.

Canethum, Eubœæ inf. locus, posteà intra muros Chalcidis receptus. Strabo. Mons item Bœotiæ. Apollon.

Canganorum, *Cangoram* Tacito, promuntorium Albionis inf. versus occidentem. Ptol. *Lhein* Camdeno. *Gogarth* hodiè Humfredo Lhyido.

Canicula, Stella lucida in ore canis, quæ quod Canem diem unum, noctemque antevertat, à Græcis *Procyon*, à Cicer. etiam *Antecanis* appellatur. Vide *Erigone*, & Cæsii Cœlum Astronomico-poeticum p. 250.

Canidia, unguentaria Neapolitana, in quam tanquam in veneficam, sæpe invehitur Horatius. Vide *Gratidia*.

Canindasta, Isauriæ vicus. Steph.

Caninefates, pop. Batavis finitimi, & eandem insulam incolentes, qui origine & virtute, & linguâ pares Batavis numero superantur. Tacitus. *Le pays de Corokum en Hollande*. *Kenemerlandi* B. Rhenano.

Canini Campi, Rhætorum sunt apud Marcellinum, *Grisoni* Italis, *Graunpunder* Germanis.

Caninius, eodem die quo adeptus est Consulatum obiit. Septem enim horarum consul fuit, in quem jactatum est illud scomma Ciceronis, *Mira fuit Caninii Consulis vigilantia, qui toto suo consulatu somnum non vidit.*

Canipsa, Arab. Fel. urbs Ptol.

Canis, sydus cæleste oriens 18. Cal. Aug. occidens autem sed non totum post dies 40. quod dierum spatium Dies Caniculares appellamus: quo tempore sydus hoc in medio Cœli centro cum sole conjunctum æstum conduplicat Unde & nomen invenit, quod nimio calore mordere quodammodo videatur. Unde *Æstiferum Canem* appellat. Virg. 3. Georg. & Tibull. 3. 5.

Unda sub æstivum non adeunda canem.

Vide omnino Cæsium in Cœlo Astron. p. 258, &c.

Canis, Arab. Fel. flu. Ptol.

Canistius, cursor Lacedæmonius, qui uno die 1200 stadia cucurrit. Plin. In aliis exemplaribus *Anistis*.

Canius, vel *Canis* poeta, temporibus Martialis, eique familiaris, naturâ ita hilaris, ut semper rideret. Mart. 1. 62. *Gaudent jocosæ Canio suo Gades.*

Et lib. 3. ep. 20. *Vis scire quid agat Canius tuus? Ridet.*

Canius eques Rom. cum in Siciliam otiandi causâ venisset, horrosque à Pythio argentario dolo emisset, instructos piscibus, & piscatoribus de industriâ positis: postero die quum ad eosdem ipse amicos invitasset, nullos ibi pisces, neque piscatores reperit. Cic. l. 3. Offic. Lepida historia est quam nos olim his versibus expressimus.

Trinacrias olim Canius Romanus in oras
Venit eques Latiâ factus in urbe senex.
Inde Syracosias præ cunctis eligit arces,
Otia longinqua causa fuere via.
Huc veniens aliquos dicit se frugibus hortos
Velle emere instructos; undique fama volat.
Venales Pythius negat argentarius hortos
Esse sibi, at Canio cuncta licere suo;
Et simul ad coenam invitat, promissaque fiunt
A Canio ad pactum certa venire diem.
Interea piscatores sibi convocat, hortos
Retia projicerent orat ut ante suos.
Ad canam Canius prædicto tempore venit,
Lauta epulæ, ante oculos plurima cymba natat.
Pro se omnis facto quod ceperat attulit hero,
Ante pedes Pythii piscis ubique jacet.
Tum Canius, dic oro Pythi, dic unde natantum
Tot pecudum hic, cymbæ præ foribusque jacent?
Cui Pythius, Quid mirum? inquit, nam nullus in urbe
Hâc pi[illegible] nostram quin subit hospes aquam.
A Pythio incensus Canius, sibi venderet, orat,
Nolentem primo se simulat Pythius.
Quid multa? (usq; adeo urgebat malus ardor habendi)
Obtinuit tandem, nomina deinde facit:
Postridie Canius socios invitat amicos,
Mane venit, toto cymbala nulla lacu.
Vicinum idcirco rogat, An lux Festa fuisset,
Piscatorum isto justitiumque die?
Nulla hic festa dies vicinus, quod sciat, inquit.
Verum hoc piscari gurgite nemo solet.
Atque ideo multum tacitus mirabar apud me
Quod piscatorum hic affuit ullus heri.
Quocirca Canius stomachari cœpit, at ille
Quid faceret, quonam se extrahat inde modo?
Nondum etenim Titius leges hoc tempore, jura
Deque dolo nobis protulit ulla malo.

Canna, Æolidis op. Mela. Lycaoniæ civitas. Ptol. urbs inter Cyrrhum & Edessam. Anton.

Cannaba, Cyrrhesticæ regionis in Syriâ urbs. Anton.

Cannaba, Gotthorum dux, à Valeriano trans Danubium interemptus. Orosius lib. 7. Eutrop. lib. 9.

Cannæ, vicus Apuliæ non procul ab Aufido flu. circa quem Annibal P. Æmilium, & Terentium Varronem Coss. ingenti clade superavit, cæsis quadraginta Romanorum millibus, tantoque equitum numero, ut tres annulorum modios in signum Victoriæ Carthaginem transmiserit. Apud Polybium πόλις est idque singulari numero ἡ Κάννη, Livius nudè *vicum* appellat, lib. 22. Florus 2. 6. *Quartum, id est, penè ultimum vulnus imperii, Cannæ, ignobilis Apuliæ vicus: sed magnitudine cladis emersit: & quadraginta millium cæde parta nobilitas.* Quin & Appianus in Annibalicis κώμην, h. e. *vicum* vocat, populi *Cannenses*, quos *clade Romanâ nobiles* vocat, Plin. 3. 11. Hic *pugna Cannensis*, Prop. 3. 3. & Cicer. de Claris Orat. *Cannensis calamitas.*

Canobus, navium Menelai gubernator. Vide *Canopus*.

Canogiza, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol.

Canonium, Angliæ op. in Essexiâ, *Chelmesford* Camdeno.

Canonor, urbs Indiæ pulcherrimarum rerum præstantiâ celeberrima, Ibi Lusitaniæ rex munitissimam habet arcem. Urbis rex idola colit cum subditis, qui solem, Lunam, vaccasque adorant. Portum urbs habet, sed immania sunt ejus vectigalia. Ager est aromatum, maximè vero gingiberis feracissimus. Osorius Hist. Ind.

Canopus, Ægypti civitas, distans ab Alexandriâ 120 stadiis, ex quâ ortum ferunt Claudianum poetam. Dicta quasi Canobus à Canobo Amyclæo Menelai navis gubernatore ibi sepulto. Nam devictâ Trojâ in Ægyptum vi ventorum delatus cum Helena, gubernatorem ictu serpentis, quem Hæmorrhoida vocant, amisit, in ejusque memoriam urbem condidit, relictis ibi iis, qui ad navigandum inutiles erant. Vide Melam 2, 7. Solin. cap. 34. Am. Mar. 22. Strab. lib. 17. Virg. 4. Geor.

Nam quà Pellæi gens fortunata Canopi
Accolit effuso stagnantem flumine Nilum.

Pop. *Canopai*, de quorum luxuriâ eleganter Strabo lib. ult. ubi de *Canopo*. *Super omnia*, inquit, *memorabilis est turba eorum, qui ad festivos illic dies per fossam Alexandriam navigant, quæ fossa diebus ac noctibus navicularum plena est viros pariter, ac mulieres vectantium, qui cantant ac tripudiant cum extremâ lasciviâ, ac impudentiâ.* Juvenal. Sat. 15.

——— *Horrida sanè*
Ægyptus, sed luxuriâ quantum ipse notavi
Barbara, famoso non cedit turba Canopo.

Stat. Sylv. 3. *Curve Therapnæi lasciviat ora Canopi?*

Juven. Sat. 6. *Nupta senatori comitata est Hippia Ludium*
Ad Pharon & Nilum famosaq; mœnia Lagi,
Prodigia & mores urbis damnante Canopo.

Ubi scelus exagitat; Romam Canopo famosiorem fuisse queritur. *Canopus*, item insula parva ostio Canopico objecta.

Canopus, Deus Ægyptiorum, de quo Ruffinus lib. 11. cap. 26. Hist. Eccles. *Jam vero* inquit, *Canopi quis enumerare superstitiosa flagitia possit? Ubi prætextu sacerdotalium literarum* (ita enim appellabant antiquas Ægyptiorum literas) *magicæ artis erat penè publica Schola*: Quem locum, velut fontem quendam atque originem dæmonium in tantum venerabantur pagani, ut multo ibi major celebritas quam apud Alexandriam haberetur. Sed ne hujus quoque monstri errore, cujusmodi originem tradant, ab-

surdum non erit paucis exponere. Ferunt aliquando Chaldæos Ignem, Deum suum circumferentes, cum omnium provinciarum Diis habuisse conflictum, quo scilicet qui vicisset, hic esse Deus ab omnibus crederetur. Reliquarum provinciarum Dii aris, aut auri argentique, aut ligni, vel lapidis, vel ex quacunque materiâ constabant, quæ per ignem proculdubiò corrumperetur. Ex quo fiebat ut ignis locis omnibus obtineret. Hæc cum audivisset Canopi sacerdos, callidum quiddam excogitavit. Hydriæ fieri solent in Ægypto fictiles, undique crebris & minutis admodum foraminibus patulæ, quibus aqua turbida desudans, defæcatior, ac purior redditur. Harum ille unam cerâ foraminibus obturatis, desuper etiam variis coloribus pictam, aquâ repleram statuit in Deum. Et exectum veteris simulachri, quod Menelai gubernatoris ferebatur, caput desuper positum, diligenter aptavit. Adsunt post hæc Chaldæi, itur in conflictum circa hydriam, ignis accenditur: cera, quâ foramina fuerant obturata, resolvitur; sudante hydriâ, ignis extinguitur. Sacerdotis fraude Canopus Ægyptiorum victor ostenditur. Hæc Ruffinus

Canopus, Stellæ austrinæ nomen, de quâ Vitruvius 9.7. Proclo est Κάνωβος. *Quæ* inquit *stella in summo Argûs navis gubernaculo fulget, Canobus nominatur.* De eo Cleomedes quoque, ac Strabo. Tendentibus meridiem versus Rhodi incipit apparere. Non autem videtur in Græciâ, sed nec in Italiâ. *Stella Canopi his regionibus est ignota*, ait prædicto loco Vitruvius. Plin. 6. 22. ubi de Taprobane, *Canopum lucere noctibus sidus ingens & clarum.* Vide Germ. Cæsarem in Aratæis, & Hyginum in Eridano.

Canovaci, Scotiæ pop. in orâ occiduâ, quorum regio ampla *Lennosia*, *Argadia* & *Lorna*, *Lennox Argyle*, & *Lorne* putatur, teste Lhuydo. Sed apud Ptol. *Carnonacæ* pop. leguntur longè ab hoc situ distantes, nam post Epidios, & Cerones eos locat, deinde Cornavios orientaliores describit.

Canta, urbs Hisp. in Cantabris. Isid.

Cantabra, flu. in Indum erumpens, cum 3. aliis quos secum trahit. Plin. 6. 20.

Cantabri, Hisp. Tarrac. pop. Asturibus finitimi, omnium olim Hispanorum efferatissimi, nullamque sine armis vitam esse existimantes, quorū regio *Cantabria*, Sil. l. 2.

Cantaber ante omnes hyemisque æstusque famisque
Invictus. Et mox.
Nec vitam sine Marte pati, quippe omnis in armis
Lucis causa sita est, damnatum vivere paci.

Hor. Car. 2. 11. *Quid bellicosus Cantaber, & Scythes.*
Et lib. 1. ep. 19. *Militiam puer, & Cantabrica bella tulisti.*
Ab Augusto victi. Horat Carm. 2.
Cantabrum indoctum juga ferre nostra.
Horum regio *Biscaya* hodiè dicitur.

Cantabriæ lacus, in quo fulmen decidit, repertiq; fuere duodecim secures. Suet. in Galbâ.

Cantabrigia, *Cambridge*, oppidum, & Academia Angliæ secunda, vide *Camboricum*.

Cantacuzenus, historicus Græcus, qui ex Imperatore monachus factus, sub nomine Christoduli luculentam condidit historiam de imperio Andronici junioris & suo. Floruit anno Christi 13[illegible]. Inter Græcos recentiores neminem ei præferendum putat Vossius de H. Gr. lib. 2. cap. c[illegible].

Canterius, mons in Sabinis Varroni memoratus de R. R. 2. 1.

Cantharium, promuntorium in Samo insulâ. Strab. 14.

Cantharolethros, locus parvus in Thraciâ in quo Scarabæi omnes intereunt.

Cantharus, poëta Comicus Atheniensis, cujus fabulas nonnullas commemorat Suidas. Item Impostor & maleficus apud Athenienses, de quo extat proverbium, *Canthuro astutior.*

Canthele, urbs Libophœnicum. Steph.

Canthelia, urbs juxta Carthaginem. Steph.

Canthi, sinus ad ostia Indi flu. Ptol.

Canthus, Abantis fil. inter Argonautas ab Apollonio ponitur, itemque ab Orpheo. Apollonius eum dicit periisse in Libyâ, Flaccus autem in Acâ.

Cantiæbis, *Amberg* ex P. Appiani conjecturâ, urbs Germaniæ in Nariscis.

Cantium, *Cantia* Bedæ, vulgo *Kent*, regio Angliæ in orâ orientali, ubi Cantium promuntorium Ἀκάντιον Ptolemæo, vulgò *Northforland* teste Ortelio. pop. *Cantiani*, omnium, qui Britanniam incolunt, humanissimi, Cæsare teste.

Cantuaria, Cantii metropolis, urbs Archiepiscopalis à Londino ad 45. m. p. distans.

Cantuarizni, pop. in Mauritaniâ. Amm. Marcell.

Cantzacium, urbs in Persarmeniâ. Cedren.

Canucca, Mauritaniæ Cæsar. op. Ptol.

Canucha, fluvius navigabilis in Gangem influens. Plin. 6. 18.

Canuleia, inter primas vestales, quæ quatuor erant, lecta est à Numâ. Plut. in ejus vitâ.

C. *Canuleius* Romæ Trib. plebis, rogationes duas tulit, ut connubia plebis cum patribus essent communia, & alter consul de plebe crearetur. Livius lib. 4.

Canunefates, vide *Caninefates*.

Canusium, Apulorum Dauniorum op. Ptol. ad Aufidum flu. Plinio, & Pomponio testibus. Idem esse cum Cannarum vico Romanorum clade nobili, asserit Leander, cui quo minus assentiar, faciunt Livius, Strabo, Plinius, qui utriusque meminêre; ut & Appianus in Annibalicis. Οἱ δὲ ἐς Κάνας ἐπέστησαν ἀεὶ ἀγχιάλους, ... δὲ ἐς Κανύσιον διέδραμον. Procopius item scribit Canusium distare à Cannarum vico 25 stadiis. Rutilæ lanæ ferax erat, quæ ab eo *Canusina* dicitur, ex quâ qui vestes gestabant *Canusinati* dicebantur. Mart. 9.

Ut Canusinatus nostro Syrus assere judet.

Et lib. 14. 127.

Hæc tibi turbato Canusina simillima musto
Munus erit. gaude, nam cito fiet anus.

Græcis plerisque Κανύσιον. Appiano & Procopio Κανύσιον, Stephano Κανύσιον, vulgo nunc *Canosa* dictum. A Diomede conditum, ut habet Strabo lib. 6. Cui convenit Horac. 1 Serm. Sat. 5. ubi de pane Canusino loquitur.

Nam Canusi lapidosus, aquæ non ditior urna,
Qui locus à forti Diomede est conditus olim.

Haud procul à mari abesse Canusium asserit Strabo ubi supra ἡ πολὺ γὰρ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀφέστηκε. Idem haud obscurè colligas ex Philostrato in vitis Sophistarum, ubi de Herode Atheniensi Ὠκεσε δὲ ἡ τὸ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ Κανύσιον, ὑδροφορεῖν ὕδατι, μάλα τοῦτο δεόμενον. Inde *Canusinus* incola. Hor. *Canusini more bilinguis*, ubi Schol. *Bilingues* vocat, quod utramq; noscent linguam, & Latinam, & Græcam. Videtur autem Poeta, non tam significare voluisse duarum linguarum doctos fuisse illos, quam unius sed mixtæ ex duabus. Sic ut nec Latinam, neque Græcam posses dicere, quod vicio magis quam laudi ducendum est.

Canutius Tiberinus, Trib. plebis continuâ rabie lacerabat Antonium jam hostem judicatum, Ciceronem imitatus, quæ libertas utrique morte constitit. Vide Paterculum. Objicientibus Antonio, & Cæsare, quòd in Rep. administrandâ potissimum Consularis Isaurici sectam sequeretur, respondit, *malle se Isaurici esse discipulum, quam Epidii Calumniatoris.* Hujus forsitan est quod citat Prisc. lib. 8. *Turpe est propter venustatem vestimentorum admirari, & propter turpissimè vitam actam contemni.*

Canutus Daniæ rex, & Angliæ 34 Monarcha. Leges tulit quamplurimas, & bonas, idque Oxoniæ, ubi Parliamentum convocarit. Rex fuit vere magnificus, & à Parasitis suis *Alexander*, *Cyrus* & *Cæsar* dictus. Ejus tempore, res Danorum in Angliâ ad ἀκμὴν pervenerunt, cujus morte paulatim decrevere. Imperavit. an. 19. Obiit Shaftsburiæ, Wintoniæ sepultus.

Canytis, urbs Syriæ magnæ. Steph.

Capa, urbs Hellesponti. Steph.

Capaus, fluvius in superficie frigidus, infra calidus. Antigonus in Mirabilibus.

Capaneus, nobilis Argivus, maritus Evadnes, qui unà cum Polynice ad bellum Thebanum profectus, cum scalas muris admovere vellet, à Thebanis lapidibus fuit obrutus. Hinc factus est locus fabulæ, *Capaneum cum Deorum contemptor esset, à Jove fulmine esse percussum.* Vegetius lib. 4.

lib. 4. De re militari. *Qui scalis* (inquit) *in obsidione urbium utuntur, frequenter periculum sustinent, exemplo Capanei, à quo primùm scalarum oppugnatio perhibetur inventa, qui tantâ mole lapidum fuit obrutus à Thebanis, ut fulminibus dicatur extinctus.* Ovid. 4. Trist.

Cùm cecidit Capaneus subito temerarius ictu.

Hinc *Capaneus*. Stat. 8. Theb. —*Capaneaq; pinus*
Jam procul Aoniis volet agnoscenda catervis.

Idem lib. 12. —*Capaneaq; misimus umbris*
Pectora. ———

Item *Capaneius*, Stat. 12. Theb.
——— *Ausa ante alias Capaneia conjux.*

Capara, Lusitaniæ urbs Ptol. alias *Capera*.

Caparataa, Samariæ vicus Justino, & Eusebio, unde Menandrum quendam Simonis Magi discipulum oriundum tradunt.

Caparcelis, Armeniæ min. op. Ptol.

Capernaum, fons juxta Genesareth lacum, quem nonnulli Nili fluminis venam opinantur. Jos. Bell. Jud. 3. 12.

Caparorsa, Judææ urbs. Ptol.

Capasa, Lusitaniæ urbs. Ptol.

Capastite, Asiæ præfectura. Plin. 5. 9.

Cape Ptolemæo, Africæ propriæ urbs ad Syrtim min. sita, *Capi* vocat Castaldus, *Tacape* habent hoc loco Latina Ptolemæi exemplaria.

Capedunum, Scordiscorum op. Strabo lib. 7. *Capasteia* & *Capsenberg* Lazio.

Capella Antistius, magister Commodi Imp. Lampridius.

Capella Marcianus, Afer, uti videtur, scripsit Mercurii & Philologiæ nuptias. Gessit Proconsulatem dignitatem, ut ipse de se ultimo suorum voluminum epigrammate testatur.

Capellarium, Alemaniæ regionis nomen. Am. Marcell. hodie *Pfaltz*, quæ teste Rhenano *Palatinatus* nominatur. Aliis est *Bergstrasse*, quà itur Francofurto Heydelbergam.

Capena, *Capinna* Steph. *Canapina* vulgo, op. Herruriæ; Hinc *Capenates* Italiæ pop. Clusinis vicini Plin. 3. 5. *Capenus*, nom. gent. Virg. 7. Æn.

Et Cimini cum monte lacum, lucosque Capenos.

Capena, porta urbis Romæ, *Porta di S Sebastiano*. Ovid. Fast. 6. *Appositum dextræ porta Capena viæ.*

Dicta est & *Fontinalis* à multitudine fontium. Juven. Sat. 3.

Substitit ad veteres arcus madidamq; Capenam.

Ibi Capenas fluviolus. Sil. 13.

Et sacer humectat fluvialia rura Capenas.

Dicta etiam est *Triumphalis*, quod triumphantes per eam in urbem invehi solebant.

Caper, fluvius Laodiceam clarissimã Cariæ urbem cum Lyco & Asopo amnibus alluens, Strabo lib. 12. *Capros* Plinio dicitur, qui etiam est Asiæ min. flu.

Caper nomen proprium Grammatici.

Capersana, locus circa Zeugma Syriæ. Am. Marcell.

Capertini, agri circa Massiliam. Justin.

Caperturi, Commagenæ in Syria urbs. Anton.

Capetr, arx circa Arzen. Curopalates.

Capeterum, castellum circa radices montium prope Theodosiopolim. Cedrenus.

Capens, Arab. Fel. sinus. Plin.

Capetus, Albæ rex Capyos fil. Tiberini pater. Ovid. Met. 14.

Capha, urbs Pontica à Turcis expugnata. Vide *Theodosia*.

Caphara, civitas in tribu Benjamin Josue 18. alias *Caphira*.

Caphareus, mons altissimus Eubœæ, Hellespontum versus, impetuosus, & formidolosus, propter scopulorum frequentiam & crebros undarum vortices. Hic Nauplius Eubœæ rex mortem filii Palamedis Ulyssis dolo interfecti ultus est. Nam cùm Græci Trojâ dirutâ redirent, Nauplius facem in montis vertice posuit, ut locus fidem portûs haberet, quò cum venissent multi naufragium fecerunt. Unde Virg. Æn. 11.

Euboicæ cautes, ultorque Caphareus.

Ovid. Met. 14.

Quos communis hyems importunusque Caphareus.
Mersit aquis. Et paulo ante
——— *Cumulumque Capharea cladis.*

Et Tristium primo.

Quicunque Argolicâ de classe Capharea fugit
Semper ab Euboicis vela retorquet aquis.

Seneca Tragædus.

Ubi saxa rapidis clausa vorticibus tegit
Fallax Caphareus. ———

Stat. 7. Theb.

Non humiles Ægas altumque Capharea dixi.

Properr. 3. 7.

Saxa triumphales fregere Capharea puppes,
Naufraga cum vasto Græcia tracta salo est.

Idem 1. lib. 4. eleg.

Nauplius ultores sub noctem porrigit ignes,
Et natat exuviis Græcia pressa suis.

Bassus Antholog. 1.

Ὀυλόμενον τότε Καφηρέος ἄς ποτ' ἐς ...
Ὀλέσαι Ἑλλήνων, ἢ στόλον Ἰλιάδος.

Pacuvius in Duloreste apud Priscianum in voce *Pletos* ait *Pater Achivis in Capharea saxis pleros perdidit.* Merito igitur רוע כיפא *Caphu rus* i. e. *contritor scopulus* à Phœnicibus est appellatus. Bochartus.

Capharnaum, (Capernaum) juxta stagnum Genezareth etiam hodiè oppidulum est in Galilæâ Gentium in finibus Zabulon & Nephthali situm, Mat. 4. in quo Christus Centurionis filium sanum fecit. Mat. 8. In hâc Christus versatus est multum, & plurima miracula edidit, unde & ejus civitas appellata est. Mat. 9. & 11. Egesippo lib. 3. cap. 26. est fons in regione Genezaris *Capernaum* nomine.

Capharsalama, urbs 1 Mach. 8.

Caphartobas, Idumææ vicus. Joseph. Bell. Jud. lib. 5. cap. 4.

Caphas, Libyæ inter. mons. Ptol.

Capheris, inter desertas insulas, quæ inter Chersonesum, & Samothracem sunt, numeratur. Plin. 4. 12.

Caphelebta, muri Hierosolymitani pars 1 Mach. 12. lege *Caphenatha*.

Caphira, vide *Caphara*.

Caphrena, op. Plin. 6. 26. *Dicta est in Zeugmate Apamia, ex quâ orientem petentes excipit oppidum Caphrena munitum*, &c. ubi tamen alii editiones *apprimè munitum* habent, Venetianam dico & Parmensem.

Caphtorim, i. e. *sphæra*, sive *poma*, aut *vola* vel *palma turturum* vel *exploratorum* pop.. Gen. 10. De quibus Bochartus Phaleg. lib. 4. cap. 31. per totum.

Caphyia, urbs Arcadiæ. Steph.

Capidava, Mysiæ infer. urbs ad Danubium. Anton.

Capillati, pop. inter Alpinas gentes. Plin. 3. 20.

Capina, Arab. Fel. insula in Indico mari.

Capionis turris in Hisp. est ad Bætim flu. *sita* in pet:a quam circumcirca pelagus alluit. Ea sicut Pharus mirum in modum ad navigantium salutem ædificata est. Strab. 3.

Capis, Colonia Italica. Frontin.

Capisa, Paropanisi op. Ptol. pop. *Capissene*. Plin. 6. 23.

Capitalia, mons Indicorum altissimus. Plin. 6. 20.

Capitium, Siciliæ urbs, circa Symæthi fontes, vulgari nunc incolis vocabulo *Capizzi* dictum. Id Ptolemæo vocatur Καπίτιον. At Romanis fuisse videtur *Capitium*, & inde Opidani *Capitini*, Nam Ciceroni Vertinæ 2 memoratur inter cæteras Siciliæ urbes celebriores *Capitina civitas*.

Capito, 8 Hierosolymorum episcopus an. Dom. 165.

Capito Fonteius, — *ad unguem Factus homo* ut eum in hodoeporico vocat Horatius.

Capito Lycius, composuit historiam Isauricam libris 8. & alia, de quibus vide Voss. Hist. Græc. lib. 3. p. 339.

Capito Titinnius, scripsit exitus illustrium virorum. Plin. lib. 8. ep. 12.

Capitolias, Cavæ Syriæ urbs. Ptol.

Capitolinus, cognomen M. Manlii, qui ob tyrannidem affectatam de Saxo Tarpeio dejectus est.

Capitolinus Julius historicus, qui de Cæsaribus scripsit, de quo Vide Vossium de H. Lat. 2. 7.

Capitolinus, Consul Collega Aureliani Augusti, anno ab U. C. 1025.

Capitolinus, Jovis cognomen, quod templum in monte Capitolino extructum haberet, votum quidem primùm à Tar-

à Tarquinio Demarati filio, extructum deinde à Tarquinio Superbo. Diversus hic à Jove Tonante quem D. Augustus constituit, quod liberatus esset periculo, cùm in expeditione Cantabricâ per nocturnum iter lecticam ejus fulgur perstrinxisset, servumque aurigam exanimasset. Sueton. in Aug.

Capitolium, prægrandis arx Romæ in monte Saturnio ex prædâ Apiolarum, Latinorum urbis, à Tarquinio Superbo extructa. Plin. 3. 5. Virg. *Capitoli immobile saxum.* Sic dictum *à capite Toli* ibi reperto, dum fundamenta foderent. Antea mons Tarpeius vocabatur, à Tarpeiâ Virgine Vestali, quam ibidem Sabini scutis suis obrutam necarunt. Virg. lib. 6.

Iste triumphata Capitolia ad alta Corintho.

Et *Capitolia celsa* eidem Æn. 8. *Fulgens Capitolium* Horat. 3. 3. Suet. in Vesp. *Ipse institutiones Capitolii aggressus.* Intellige Cap. novi quod reg. urbis 8 sive reg. Fori Romani. Aliud enim vetus fuit reg. Urb. 6. sive reg. Circi Flaminii. De utroque P. Vict. in topogr. urb. & Notit. Imp. Varro L. 4. Mart. 7. 72. De vetere autem etiam Val. Max. 4. 5. Novi Cap. conditores Tarq. reges Prisc. & Superbus. Dedic. autem Hor. Pulvil. Plin. 3. 5. Tac. Hist. 3. Veteris conditor N. Pomp. apud Aurel. Cassiodor. in Chron. Neque tantum Romæ *Capitolium* erat, sed & in aliis urbibus uti observat doctissimus Lilius Gyraldus de Diis Gentilibus. Syntag. 2 V. gr. Narbone. Sidon. Apoll. Carm. 23. *Salve Narbo nobilis*

Delubris, Capitoliis, monetis.

Itemq; Capuæ. Sil. Ital. lib. 10. de Annibale eam ingresso,

——— *Monstrant Capitolia celsa.*

Capiton latro, qui cum aliquandiu latrociniis vacasset, pertæsus vitæ, in solitudinem se contulit, ubi annis 50 duravit in quodam specu.

Capitulum, Italiæ urbs prope Bovillas, & Calatias.

Capituria, Thraciæ op. Procopius.

Capnobatæ, pop. qui *Mysi* dicuntur. Strabo lib. 7. Scribit autem Posidonius Mysos religioni indulgentes ab animantibus abstinere, & eam ob causam pecus omne vitare, melle vero & lacte, & caseo vesci. Quumque tranquillam exigerent vitam, ob Deorum cultutam Deicolæ; & Capnobatæ, i. e. *fumi conscensores* nominantur.

Caparres, Marmaricæ locus. Anton.

Capotana, Asiæ urbs. Ptol.

Capotes, Asiæ mons, ex quo Euphratem oriri Lucinius Mutianus antiquissimus reru scriptor credidit. Plin. 5. 24.

Cappadocia, Asiæ regio ampla mari Euxino exposita, inter Galatiam ad occid. & Armeniam ad ortum contenta, introrsus in austrum usque ad Ciliciæ fines Tauro monte dividente extensa. In quâ urbes olim celebres Trapezus, Comana Pontica, & Comana Cappadociæ, deinde Amasea, Cæsarea, Tyana, & Sebaste ac Satala. Nunc clarent Amasea, ex quâ nomen regionis ad occid. quæ *Amasia* nominatur, Trapezus & Nicopolis, ex quâ regio ad ortum *Genech* dicitur & *Neocæsarea*, in medio, ex qua reg. *Toccato* vocatur, pop. *Cappadoces*. Duobus olim insignes fuere. 1° Equis. Dionys. Perieg. vers. 973.

——— Ἔνθ' ἱππηλάται ἄνδρες

Καππαδόκαι ναίουσι δυσμαῖς ἐγγύθι...

Solinus, ubi de *Cappadociâ*, *Terra illa ante alias altrix equorum, & proventui equino accomodatissima est.* Solinum secutus Isidorus. *Terra ejus ante alias nutrix equorum.*

Oppianus Cyneg. l. 1. vers. 197. de equis Cappadocicis.

Καππαδόκαι πολλοῖσι, ...

Item. Κρατερώτεροι δὲ πάλλοισι ... μάλα ...

2° Molis. Hom. in Catalogo.

Ἐξ Ἐνετῶν ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων.

Id est, ex Amiso Cappadociæ urbe ad Pontum celeberrima, ut veteres interpretantur. Unde colligit Constantinus Porphyrogenneta Them 7. τὸ τῶν ἡμιόνων γένος ἐκεῖθεν πρῶτον ἐφάνη. Et Plut. ... in divitum jumentis censentur, ἡμίονοι Γαλατικαί, quia inter Galatas, & Cappadocas medii sunt Heneti. De iisdem ita Plin. 8. 44. *Theophrastus vulgò parere mulas in Cappadocia tradit, sed esse id animal sui generis.* Et Strabo lib. 11. Cappadociam scribit Persis conferre quotannis tributi nomine ἵππους χιλίους, ... ἡμιόνους δὲ δισχιλίους. Mancipiis etiam notabiles fuere. Cicero in Oratione post reditum in Senatu, *Cappadocem modo abreptum de grege venalium diceres.* Horat. lib. 1. ep. 6.

Mancipiis locuples, eget æris Cappadocum Rex.

Pers. Sat. 6. —— *Ne sit præstantior alter*

Cappadoces rigidâ pingues pavisse catastâ.

Mart. 10. 76.

Nec de Cappadocis eques catastis.

Nempe Cappadocum ingenia tam erant servilia, ut cum illis Romani permisissent vivere suis legibus, libertatem deprecati sint, οὐ γὰρ δύναιντ' φέρειν αὐτὴν ἔφασαν. Hæc de suis concivibus refert Strabo ipse Cappadox, lib. 16.

Cappadox, amnis in Cappadociâ. Plin.

Cappagum, Hisp. Bæticæ op. conventus Gaditani Plin. 3. 1.

Cappellianus, Mauritaniæ procurator, exercitum adversus Gordianum duxit, eum vicit; cecidit Gordiani filius. Herodian. lib. 7.

Capra, signum Cœleste, Hæc ut poetis placet Amalthea capra fuit; cujus lacte educatus est Jupiter, quare postea rerum potitus inter astra eam collocavit. Græcis αἲξ Ὠλενίη Aratus in Phænomenis.

Ὠλενίην δέ μιν αἶγα Διὸς καλέουσ' ὑποφῆται.

Capram dictam volunt Ὠλενίαν, quòd apud urbem Bœotiæ *Olenum* nutrita, ut est apud Strab. lib. 8. vel quod in *ulnas Aurigæ*, sive Oleni Vulcano pro nati filiæ excepta fuerit. Cur autem in cœlum relata sit, explicat Cæsar Germanicus Aratæa vertens. —— *Illa putatur*

Nutrix esse Jovis, si verè Jupiter infans

Ubera Cretææ mulsit fidissima Capræ,

Sidere quæ claro gratum testatur Alumnum.

Et Ovid. 5. Fast. —— *Primâ mihi nocte videnda*

Stella est in cunas officiosa Jovis.

Nascitur Oleniæ sidus pluviale Capellæ,

Illa dati cœlum præmia lactis habet.

Horat. vocat *insana Capræ sidera*, quia noctes frigidas inducere solet: eoque ortu suo vitibus nocere legas apud Pausan. in Corinthiacis. Vide Cæsium Cœl. Astron. p. 127. &c.

Capra, meretrix quædam apud Suidam ob voracitatem dicta.

Capraria, ins. in mari Ligustico, capris abundans, quam Græci *Ægilon* dicunt. Plin. 3. 6. Solin. cap. 9. Aliis *Caprasia*, Varro R. R. 2. 3. *Capræ, quas alimus, à capris feris sunt ortæ, à queis propter Italiam Caprasia insula est nominata.* *Capraia* vulgò. De eâ Rutilius lib. 1.

Processu pelagi jam se Capraria tollit.

Capraria, altera ins. maris Iberici, sive Balearici, vulgò *Cabrera*.

Capraria, item una ex insulis Fortunatis, *Casperia* Ptol. vulgò *Forteventura*, teste Nigro, à Canaria 10 leuc. dissita.

Caprarienses, pop. & montes Mauritaniæ. Am. Marcell.

Capras, locus in Tusciâ ubi Totilas interemptus est. Procop. lib. 3. Hodiè *Caprese* vocari scribit Leander.

Capraſæ, Calabriæ op. Anton. hodie *Tarrasia* Barrio.

Caprasia, Padi flu. ostium. Plin. 3. 16.

Capreæ, insula ultra Surrentum Campaniæ urbem circiter 8 m. p. nobilis coturnicum multitudine, quæ ex Italiâ volantes illic principio Autumni capiuntur. Ovid. Met. 15.

Inde legit Capreas, promontoriumque Minervæ.

Ptolemæo autem singul. num. Καπρία, Reliquis Græcis Καπρέαι, & Καπρέα. Hodieque vulgò *Capri*. De situ Dio lib. 52. Κεῖται δ' οὐ πόῤῥω τῆς κατὰ Συῤῥεντὸν ἠπείρου. Χρηστὸν μὲν οὐδὲν, ὄνομα δ' ἔτι καὶ νῦν διὰ τὴν Τιβερίου ἐνοίκησιν ἔχουσα. Contra sanè tradit Statius 3 Sylv. carm. 1.

—— *Dites Capreæ, viridesque resultant Taurubulæ.*

Sueton. in Tib. cap. 40. *Peragratâ Campaniâ, Capreas se contulit, præcipuè delectatus insulâ, quod uno parvoque littore adiretur, undique præruptis immensæ altitudinis rupibus, & profundo maris.* Plin. 3. 6. *A Surrento 8 millibus passuum distantes Tiberii Principis arce nobiles Capreæ circuitu 40 millia passuum.* Juvenal. Sat. 10.

——— *Tutor haberi*

Principis, augustâ Caprearum in rupe sedentis

Cum grege Chaldæo.

Pharus

Pharus etiam fuit in hâc insulâ. Suet. in Tib. cap. 74. *Et ante paucos quam obiret dies, turris Phari terræ motu Capreis concidit.* Instauratam rursus fuisse apparet ex Statio Sylv. 3. Carm. 5.

Teleboamque domos, trepidis ubi dulcia nautis
Æmula noctivagæ tollit Pharus æmula Lunæ.

Teleboas autem Capreas insulam habitasse testatur Virgil. Æneid. 7.

Nec tu carminibus nostris indictus abibis
Oebale, quem generasse Telon Sebetide nymphâ
Fertur, Teleboum Capreas cum regna teneret
Jam senior. Hinc Telonis insula Silio, lib. 8.
Non Prochyte, non ardentem sortita Typhoea
Inarime, non antiqui saxosa Telonis —— *Insula.*

Capreæ palus, ad quam Romulus evanuit. Plut. & Cicero.
Ovid. 2. Fast. *Est locus, antiqui Capreæ dixere paludem,*
Forte tuis illic Romule jura dabas.

Capreta, Asiæ pop. inter Ciliciam, Cappadociam, Caraoniam, & Armeniam, ubi fuit postea condita Apamia à Seleuco rege. Plin. 5. 30.

Capriæ locus, in Pamphyliâ. Strab. 14.

Caprianus, mons Siciliæ circa Heracleam. Diodor. in Fragm.

Capricornus, Decimum Zodiaci signum, quod Sol Ingrediens Solstitium facit hybernum. Hunc *Pana* fuisse nonnulli existimant, qui in Ægypto repentino adventu Typhonis Gigantis perterritus, posteriorem sui partem in piscis caudam, priorem in formam hirci commutavit: cujus ingenium admirans Jupiter figuram hanc dicitur in cœlum transtulisse. Horat. 2 Carm. 7.

——— *Seu tyrannus*
Hesperiæ Capricornus undæ.

Prop. 4. 1. *Lotus & Hesperia quid Capricornus aqua.*
Manilius lib. 4.

Tu Capricorne regis quicquid sub sole cadente
Expositum. ———

Vide Cæsium Cœl. Astron. p. 89.

Caprificialis, dies Vulcano sacer fuit, quo Attici æstivi mellis vindemias auspicabantur. Plin. 11. 15.

Caprilia, appellatur ager, qui vulgo *ad Capræ paludes* dici solet, Festo auctore.

Caprima, Cariæ reg. op. Diod. lib. 19.

Caprias, vir, cujus meminit Horat. 1 Serm. Sat. 4.

Non ego sum Capri neque Sulci —— & rursum
——— *Sulcius acer*
Ambulat, & Caprius malè rauci, cumque libellis.

Caprotinam Junonem, & Nonas Julias *Caprotinas* veteres dixere, quod Romæ nonis Caprotinis sub Caprifico sacra fierent. Nam post urbem captam, cùm sedatus esset Gallicus tumultus exhaustâ Rep. finitimi opportunitatem invadendi Romani imperii nacti, præfecerunt sibi Postliminium Livium Fidenatum Dictatorem, qui feciali ad Senatum misso postulavit, ut si vellent reliquias suæ urbis non deleri, matres familias & virgines omnes sibi dederentur. Et cum Patrum hâc de re esset anceps deliberatio, ancilla nomine Philotis, assumptis cæteris omnibus ancillis, matrum familias, virginumque habitu assumpto, nomine Dominarum ad hostes transiit, persequentibus cæteris ad rei fidem. Quæ cum à Livio in castris distributæ essent, hostes plurimo vino provocarunt, diem festum apud se esse simulantes: quibus somno obrutis ex Caprifico signo dato hostes trucidati sunt. Itaque memor Pop. Rom. accepti ab ancillis beneficii omnes, jussit manumitti, dotemque iis ex publico assignavit, diemque ipsam *Nonas Caprotinas* appellavit; & sacra annua Junoni Caprotinæ sub Caprifico instituit, adhibito lacte ad rei memoriam.

Caprullum, portus prope montem Atho. Pompon. 2.

Caprus, portus in Chersonneso Athi montis, & ejusdem nom. ins. Strabo: epitome.

Capsa, Libyæ inter. urbs. Ratio nominis non est obscura (ait vir magnus) Ebræis enim קפץ *Caphas* est συσφίγγειν *comprimere* & *constringere*. Hinc meritò *Capsa* dicitur, quam undiquaque premebant vastissimæ solitudines. Florus. *Capsam in mediâ Africâ sitam, anguibus, arenisque vallatam.* Sallustius de Capsensibus, *Muniti adversus hostes, non moenibus modo & armis, atque viris, verum etiam multo magis locorum asperitate.*

Capsa, urbs Chalcidicæ regionis juxta Pellenen, Thermæ Sinui vicina. Steph.

Capsitani, pop. Zeugitani regionis, quæ *Africa minor* dicitur. Plin. 5. 4.

Capsum, op. à Narsetâ per deditionem captum an. 561. Agathias, lib. 2.

Capua, totius olim Campaniæ urbs præstantissima, quam Vulturnus amnis interfluit. Diodorus eam M. Genutio Agrippâ, & Curtio Chilone Coss. conditam tradit. Livius à *Capy* Samnitum duce dictam existimat. Alii à Falcone sub cujus augurio condita est, qui priscâ Tuscorum linguâ *Capys* dicebatur. Virg. à *Capy* Æneæ commilitone, qui eam condidit, dictam mavult. Æn. 10.

Et Capys, hinc nomen Campanæ ducitur urbi.

Cujus sententiæ subscribit Suetonius in Julio Cæsare. Strabo inde dictam existimat, quod esset 12. Campaniæ urbium caput. Hoc certe constat, Campaniæ urbium potentissimam fuisse, & Punici belli tempore Romanæ urbis æmulam, agri autem bonitate nulli terrarum posthabendam. Virg. 2 Geo.

Talem dives arat Capua.

Strabo lib. 5. Καπύην μητρόπολιν, κεφαλὴν τῷ ὄντι κατὰ τὴν ἐτυμότητα τοῦ ὀνόματος, dictam siquidem vult à *Capite*. Subdit, Τὰς γὰρ ἄλλας πολίχνια νομίζοιτ' ἂν κατὰ σύγκρισιν, πλὴν Τεάνου Σιδικίνου. Florus 1. 16. *Urbes ad mare Cuma, Puteoli, &c. & ipsa caput urbium Capua, quondam inter tres maximas Romam, Carthaginemque numerata.* Vide Cluver Ital. Ant. lib. 4. pag. 1174. Cicero luxûs infamiâ Capuam notans, *luxuriæ & superbiæ domicilium esse ait.* in orat. de lege Agrariâ contra Rullum, item in Orat. post Red. in Sen. Livius lib. 23. *Prona semper civitas in luxuriam.*

Capadaba, locus maritimus in Byzantio Africæ. Procopius.

Caput cillanum, Maurit. Cæsar. locus. Anton.

Caput Etruriæ, locus maritimus Etruriæ in confinio Liguriæ. Anton.

Caput, Padi. Ptol. hodiè *Cederea* Leandro.

Caput Tyrsi. Sardiniæ locus. Anton. Forte fons Tyrsi fluminis.

Capys, filius Assaraci, Anchisæ pater. Ovid. Fast.

——— *Tros est generatus ab illo,*
Assaracum creat hic, Assaracusque Capyn.

Capys, qui cum Æneâ in Italiam venit, Capuam condidit. Virg. 10.

Et Capys, hinc nomen Campanæ ducitur urbis.

Capys Sylvius, Rex Albanorum, & Caperi pater.

Capytium, Siciliæ urbs. Ptol.

Carabi, Scythiæ flu. Plin. 6. 17. Alii legunt *Cambari*.

Carabia, Mygdonidis in Macedoniâ op. Ptol.

Carabis, Hisp. urbs. Appian.

Caracalla, vide *Antoninus*.

Caracates, Germ. pop. Vangionibus Tribocisque finitimi. Tacitus.

Caracca, Hisp. Tarracon. op. in Carpetanis. Ptol. Oppidanos Plut. in Sertorio *Characitanos* appellat.

Caraceni, Italiæ pop. Ptol.

Caracotinum, Gall. Lugdun. locus Anton.

Caractacus, Silurum Britannorum Regulus à P. Ostorio Proprætore victus, quum fidem Cartismanduæ reginæ Brigantum petivisset, vinctus ab illâ, & victoribus traditus est. Sed cum generosè Claudium Cæsarem allocutus esset, Cæsar veniam ei, conjugique & fratribus tribuit. Tacit. Annal. 12.

Carai, Arab. Fel. pop. Plin.

Caraga, Africæ propriæ op. Ptol.

Caralia, Lybiæ urbs. Steph.

Caralis, Sardiniæ primaria civitas. Strabo de Sardiniâ, lib. 5. Πόλεις δ' εἰσὶ μὲν πλείους, ἀξιόλογοι δὲ Κάραλις, καὶ Σοῦλχοι. Pomp. 2. 7. *Sardiniæ urbium antiquissimæ Caralis & Sulchi.* Pausanias in Phocicis Ὤκισαν δ' ἐν αὐτῇ ὕστερον καὶ αὐτοὶ πόλεις οἱ Καρχηδόνιοι Κάραλίν τε καὶ Σύλχον. Claud. de bello Gildonico.

Urbs Libyam contra Tyrio fundata potenti
Tenditur in longum Caralis, tenuemque per undam
Obvia demittit fracturum flamina collem.

Unde Phœnicibus קרריין *Cararia* vel קריירא *Carra* à *refrigeratione* dicta, propter collem illi vicinum, quo ab austro defenditur. Bochartus. Hinc promuntorium *Caralitanum*.

Carallis, & *Carallia* Isauriæ urbs. Steph.

Carambis, Paphlagoniæ, seu Galatiæ promuntorium magnum ad Septentrionem porrectum. Mela 1.19. *Quorum* (Paphlagonum sc.) *in litoribus pene mediis promuntorium est Carambis*. Val. Flac. lib. 4

Quid tibi nubiferâ surgentem rupe Carambim?

Idem lib. 5.

Jamque reducebat noctem polus; alta Carambis
Raditur, & magnæ pelago tremit umbra Sinopes.

Idem lib. 7.

—— Jam nubiferam transire Carambim
Significans. ——

Plin. de gruibus. *Illas certum est*, inquit, *Pontum transvolaturas, primum omnium angustias petere inter duo promontoria, Criu-metopon, & Carambin*. Quæ non nisi 170 m. p. intervallo distant, ut idem asserit, lib. 4. cap. 12. Alii quidem aliter statuunt, nempe tridui navigatione, vel quod ferè idem est, bis mille quingentis stadiis ab invicem distare, duo hæc promuntoria. Dionys. ver. 155.

Ἄντ' ἄμφω ξυνίασιν ἐναντίοι, οὐ μὲν ἰοῦσαν
Ἐγγύθεν, ἀλλ' ὅσον ὁλκὰς ἐπὶ τρίτον ἦμαρ ἀνύσσει.

Et Amm. lib. 22. *Haud procul inde attollitur Carambis*, &c. *cujus è regione Criu-metopon Taurica promuntorium duobus millibus & quingentis stadiis disparatum*. Strabo etiam lib. 2. Τὸ μὲν ἐκ τῆς Εὐρώπης ἀκρωτήριον καλεῖται Κριοῦ μέτωπον, τὸ δ' ἐκ τῆς Ἀσίας Κάραμβις, διέχοντα ἀλλήλων ὅσον δισχιλίους σταδίους καὶ πεντακοσίους. Quæ tamen sunt falsissima, & palam refelluntur ipsius Strabonis verbis, lib. 3. Διέστηκε δὲ ἡ Κάραμβις τῆς μὲν τῶν Χερρονησιτῶν πόλεως σταδίους δισχιλίους καὶ πεντακοσίους, τοῦ δὲ Κριοῦ μετώπου πολὺ ἐλάττους τὸν ἀριθμόν. Recte omnino. Nam aliud *Chersonesus* urbs, aliud *Chersonesus* regio, in quâ urbs illa sita. Et urbs quidem, quæ est in Boreali Chersonesi parte à *Carambi* verè distat 2500 stadiis. Sed in oppositâ parte *Chersonesi* Criu-metopon est multo propius. Tamen hæc promiscuè sumpta sunt, & quod de urbe *Chersoneso* nonnulli scripserant, illam à *Carambi* distare stadiis 2500, ita sumptum est, quasi de totâ *Chersoneso* dictum, atque illius parte maxime australi, nempe *Criu metopo*. Sed hujus commenti vanitas ex eo maxime apparet, quod ibidem à Strabone additur. Συχνοὶ γοῦν τῶν διαπλεόντων τὸν πορθμὸν ἅμα φασὶν ἀμφοτέρας ἰδεῖν τὰς ἄκρας ἑκατέρωθεν. In medio scilicet spatio constituti; quod non fieret, si fretum pateret 2500 stadiis. Imbecillior est enim humani oculi acies, quam ut ad totidem stadia possit penetrare. Bochartus.

Carambacis, Scythiæ flu. ad montes Riphæos. Plinius 6. 13.

Carambyce, gens Hyperboreorum à *Carambyco* flu. Stephanus.

Carana, Ponti op. à quo *Caranensis* regio. Strab. 12.

Caranitis, præfectura Armeniæ majoris. Plin. 25. 4.

Caranna, πόλις Γαλατίας. Stephanus.

Carannicum, Hisp. op. inter Bracaram & Asturicam. Anton.

Caranus, primus Macedonum rex, reg. an. 28. Cum Græcorum multitudine, caprarum gregem sequens, Edissam, quam Ægeam vocavit, expulso Midâ, cepit, regnique Macedonici fundamenta jecit. Justin. lib. 7.

Caranus, Aradiorum portus in Phœniciâ. Strabo lib. 16.

Carape, Armeniæ min. urbs. Ptol.

Carares, Africæ propriæ op. Ptol.

Caras, vir qui Caribus imperavit, illisque primus ex avibus auspicium dedit. Alex. ab Alex. lib. 5. cap. 13.

Carasa, Aquitaniæ civitas in Pyrenæis. Anton.

Caraseni, Tauricæ reg. pop. Plin. 4. 12.

Carastasci, pop. circa Mæotim. Plin. 6. 71.

Carasyra, Thraciæ op. Procop.

Carata, Sacarum gens. Ptol. In Norico quoque populi, ut vult Lazius.

Caravia, Hisp. urbs circa Cæsar-augustam. Anton.

Caraxas, frater Sapphûs, & amasius Pyramidis meretricis. Perottus.

Carba vel *Carbas*, ventus Africus dicitur à Vitruvio, lib. 1. cap. 6. Nautæ *Carbinum* vocant, Narbonicè *Garbia*.

Carbaca, Paropanisi urbs. Ptol.

Carbam, Armeniæ op. Cedren.

Carbana, urbs Lyciæ. Steph.

Carbania, parva insula Italiæ adjacens. Mela. lib. 2. Plinio est *Barpana*, ut jam aliis rectè observatum, quorum opinio hâc in parte verior est, quam Cluverii, qui *Columbariam* hic pro *Carbaniâ* substituit. Is. Vossius.

Carbanis, loci nomen. Steph.

Carbantorigum, Camdeno *Caerlaverock* in Nidisdaliâ reg. Scotiæ occid.

Carbi, Arabiæ Fel. pop. Diodor. lib. 3.

Carbia, Sardiniæ urbs. Anton.

Carbilesi, Thraciæ pop. Plin. 4. 11.

Carbilius, primus Romanorum, uxorem repudiavit ob sterilitatem, præstito juramento antè, se uxorem liberorum causâ quærere, Author Gellius. Vide *Carvilius*.

Sp. Carbilius, ejus libertus, primus ludum Grammaticæ Romæ aperuit, mercede docens. Plutarchus in Problematis.

Carbina, Japygum urbs. Athen 12. 7.

Carbo, Romæ orator, de quo multa in Bruto. Tullius.

Carbo, eloquentissimi viri Carbonis fil. orator non satis acutus, sed tamen orator numeratus: Erat in verbis gravitas, & facilè dicebat, & authoritatem quandam naturalem habebat Oratio. Cicero. Hunc postremo ab exercitu suo interfectum fuisse, quem bellis civilibus collapsum adstringere, & ad disciplinam reducere cupiebat. Valer. Max.

Cn. Carbo, hujus frater, summâ fuit in Rep. authoritate, partes Marianas secutus. In tertio Consulatu suo in Siciliâ jussu Pompeii, dum ventrem apud latrinam exoneratet, trucidatus est. Valerius Max.

Carbonaria, Padi flu. ostium. Plin. 3. 15. *Le fornaci* teste Leandro.

Carbonarius saltus, vel *Carbonaria Sylva* apud Trithemium, Greg. Turonensem, & Sigebertum, à veteribus *Hercynia sylva* dicitur. Gall. *La forest Noire*.

Carbones, Sarmatiæ Europ. pop. Ptol.

Carbrusa, insula deserta juxta Thraciæ Chersonesum. Plinius.

Carbulo, oppidum Hispan. Bæticæ prope Cordubam. Plin. 3. 3.

Carca, Bastitanorum in Hisp. urbs. Ptol.

Carcaa, urbs in tribu Judæ. Jos. 10. 15. Latinè *pavimentam*, sive *frigiditatem dissolvens*.

Carcantia, Ital. op. circa Insubriam. Anton.

Carcarum, locus circa Mediam. Curopalates.

Carcassum, *Carcasa* Ptol. *Carcassio* Procop. urbs Gall. Narbon. lanificio clara, hodie *Carcassone*.

Carcathiocerta, Armeniæ maj. urbs Tigri proxima. Plin. 6. 11. Sophenes regia. Strabo.

Carcha, Assyriæ urbs, haud procul à Ninive. Masius.

Carchabesa, urbs ad Euphratem. Josephus.

Carchedon, Græcis dicitur *Carthago*, unde Pœnulus Plautina Comœdia *Carchedonias* dicitur. Dionysius vers. 195.

Τοῖς δ' ἐπὶ Καρχηδὼν πολυήρατος ἀμφὶ ἔτυκται,
Καρχηδών, Λιβύων μὲν, ἀτὰρ προτέρων Φοινίκων,
Καρχηδὼν, ἣν μῦθος ὑπαὶ βοὶ μετρηθῆναι.

Vide *Carthago*.

Carchesia, ins. una Cycladum, alias *Amorgus*. Steph.

Carchi, Mediæ gens. Polyb. lib. 5.

Carcicium, urbs circa Armeniam. Curopal. *Carcinium*, Cedreno.

Carcina, civitas Mediterranea, à quâ *sinus Carcinites*.

Carcinites,

Carcinites, sinus Scythiæ Europ. Plinius 4. 12. & Mela lib. 2. Est & *Carcinites* (aliàs *Carcinitus*) fluvius opidum præterfluens. Ptolemæus. Item urbs Scythica. Steph.

Carcinum, Magnæ Græciæ promontorium, Italiæ longissimum. Plinius. Est etiam urbs circa Petiliam. Pomp.

Carcinus Agrigentinus, Poeta Tragicus, floruit paulo ante Philippum Macedonem, docuit fabulas 98. De hoc extat Proverbium *carcini poemata*, de his qui obscurè, & instar ænigmatum scribunt. Fuit alius *Carcinus* Atheniensis poeta Tragicus, vide Suidam.

Carcinus, Signum Cœleste, quod Latini *Cancrum* vocant. Lucan. lib. 9.

> *Par Geminis Chiron, & idem quod Carcinus ardens*
> *Humidus Ægoceros.* ———

Carcome, Maurit. Cæsar. op. Ptol.

Carcuvium, urbs Hisp. inter Emeritam & Cæsar-augustam. Anton.

Cardaces, Asiæ min. pop. Polybius & Arrian. Hesychius. Καρδάκες οἱ στρατευόμενοι βάρβαροι. ὑπὸ Περσῶν δὲ οἱ Ἀσίας ὅτω καλοῦνται τοὺς στρατιώτας, ἀπὸ ἔθνος ὃ τίνι. Strab. lib. 15. Καλοῦνται δὲ οὗτοι Κάρδακες ἀπὸ κλοπείας τρεφόμενοι. Κάρδα γὰρ τὸ ἀνδρῶδες καὶ πολεμικὸν λέγεται. Vide Eust. in Iliad β.

Cardaleua, Arab. Fel. regio. Plin.

Cardamine, insula sinûs Arabici. Plin.

Cardamyla, urbs in Argo, Pylo propinqua, & sub dominio Agamemnonis. Hom. Iliad. 9. Herodotus Laconicam esse scribit, lib 8. Καὶ Ἀσίνη ἡ περὶ Καρδαμύλην τῆς Λακωνικῆς. Ptol. inter urbes mediterr. eam ponit, lib. 3. Strabo in saxo sitam dicit lib. 8. Ἐστ᾽ ἐπὶ πέτρας ἐρυμνῆς ἱδρυμένη Καρδαμύλη. Hesychius simpliciter Καρδαμύλη, πόλις. Videtur & alia esse prope Chium. Steph.

Cardamylessus, vicus quidam. Steph.

Cardava, Arab. Fel. urbs. Plin.

Cardea, vide *Cardinea*.

Cardesus, urbs Scythiæ. Steph.

Cardia, urbs in Thraciâ Chersoneso, à cordis similitudine vocata. Solinus *Cardia à Melane sinu, hac ex facie loci nomine accepto.* Plinius 4. 11. Hujus sæpe meminit Demosthenes in oratione contra Aristocratem. Steph.

Cardiabanca, Valeriæ Ripensis in finibus Pannoniæ op. Lib. Notit.

Cardiceas, 4 Medorum rex, regn. an. 13.

Carcidam, Africæ promontorium Sardiniæ adversum.

Cardinea, Dea apud Romanos, quæ cardinibus præerat quasi *Cardina*, vide *Carna*.

Cardines, dicuntur duæ cœli partes immobiles sibi mutuò oppositæ, quarum altera est ad Septentrionem, altera ad Austrum: Græci Πόλοι vocant. Sæpe tamen Cosmographi Cardinum nomine quatuor præcipuas Cœli regiones intelligunt, *Ortum*, *Occasum*, *Septentrionem*, & *Meridiem*. Lucan. 4.

> ——— *Summus Olympi*
> *Cardo tenet Tethyn.*

Ovid. 2. Pont. El. 9.

> ——— *Cum sim sub cardine mundi*
> *Qui semper liquidis altior extat aquis.*

Stat. 1. Theb.

> ——— *Quid si peteretur crimine tanto,*
> *Limes uterque poli, quem sol emissus Eoo*
> *Cardine, quem porta vergens prospectat Ibera?*

Carduchi, pop. Mediæ bellicosi, ὑπὸ τῷ βασιλεῖ οὐκ ἀκούοντες. Steph.

Cardytenses, Syriæ in Cyrrhesticâ reg. pop. Plin.

Cardynus, mons circa Nisibin ad Tigrim flu. Xiphilin.

Cardytus, Syrorum urbs magna. Steph.

Care, Hisp. op. inter Liminum & Cæsar-augustam. Anton.

Carea, Tartarorum urbs circa Bosporum. Laonicus.

Carecardama, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Careee, i. e. *calvus*, sive *glacies*, pater Johanan. 4 Reg. 25. *Carthim*, id est, *calvi*, vel *glacies*, n. p. nomen loci. 1 Paral. 11.

Carei, urbs Indiæ intra Gangem.

Carene, Mysiæ op. Steph.

Carens, pop. Scotiæ. Ptol. quorum regio *Loghaabria* in orâ occiduâ contra Mulam insulam, teste Lhuydo; juxta quam Evonium urbs vulgo *Dunstaphag*. Χαενοι Manuscr. Selden. Item pop. circa Persidem Procopio, atque inter Euphratem & Cyrum fluvios. Steph.

Carenses, Hisp. pop. Complutensibus vicini. Plin. 3. 3.

Carentani, Germ. pop. Boiariis vicini. Luitprand. Sigeb.

Carentini, Italiæ pop. Ferentanis vicini. Plin. 3. 12.

Careon, Hisp. civitas. Appian.

Careota, Sarmatiæ Europææ gens. Ptol.

Carepula, Mauritan. Cæsariensis urbs, *Baitalio* à nostris, *Girasfumar* Pœnis dicitur, Jovio teste, Castaldus *Mustagani* vocat.

Cares, filium habuit Catyassum, qui Cari urbi nomen dedit. Steph.

Cares, Statuarius nobilis, Lysippi discipulus.

Cares, pl. num. Populi sub Minoe fuerunt, & tunc *Leleges* dicebantur, & insulas habitabant, sed suâ ditione parum contenti, magnam maritimæ oræ, & mediterraneæ partem occuparunt, eam prioribus habitatoribus adimentes, qui & ipsi magnâ ex parte Leleges & Pelasgi erant: sed Jones & Dores, ut allatam injuriam ulciscerentur, eos rursus, quamvis belli studiosissimos, suis finibus expulerunt. Cares & Mysos ejusdem fuisse cum Lydis originis, ex Herodoto discere est, qui *de Caribus* hæc habet lib. 1. Ἀποδεικνῦσι δὲ ἐν Μυλάσοισι Διὸς Καρίου ἱρὸν ἀρχαῖον, τοῦ Μυσοῖσι μὲν καὶ Λυδοῖσι μέτεστι, ὡς κασιγνήτοισι, ἐοῦσι τοῖς Καρσί. τὸν γὰρ Λυδὸν καὶ τὸν Μυσὸν λέγουσι εἶναι Καρὸς ἀδελφεούς. *In Mylassis Jovis Carii delubrum vetus ostenditur; quod Mysis etiam & Lydis commune est, ut qui sint Carum Germani. Quippe Lydum & Mysum Caris fratres esse dictitant.*

Ovid. Met. 9.

> *Caras & armiferos Lelegas, Lyciamque peterrat.*

Virgil. Æneid 8.

> *Hic Caras, Lelegasque, sagittiferosque Gelonos.*

Vide *Caria*.

Caresa, insula Ægæi maris ex adverso Atticæ. Plin.

Caressus, flu. Troadis. Homer. Iliad. 12. celebratus, cujus Plinius ait nulla suâ ætate vestigia extitisse. lib. 5. cap. 30.

Caressus, Ciæ insulæ urbs. Ptol.

Caretha, insula in mari Lycio, postea *Dionysia* dicta. Plin. *Gironda* Nigro.

Cargani, pop. Transrhenani in Galliam Celticam, circa fines Sequanorum, ac Heduorum, ab Ariovisto Germanorum rege transportati, quos non abs re opinari possumus eosdem fuisse cum Harudibus ab ipso rege similiter translatis.

Caria, regio min. Asiæ inter Lyciam & Joniam. Strabo eam à Boreâ Mæandri flumine clausit, ab occidente Icario, & Myrtoo pelago, à meridie Rhodiensi, ab ortu Lyciis, & aliis gentibus, magnamque Tauri montis partem in Cariâ conclusit, omnem oram Rhodiam ... attribuens, quæ meridionalis est. Hujus Metropolis est Halicarnassus, in quâ regnavit Mausolus, cui ibidem Artemisia conjux Mausoleum illud celebratissimum extruxit. Dicta Caria à *Care* rege, qui primus auguria avium dicitur invenisse. Epaphroditus totam Cariam *Chrysaoridem* vocat, alii urbem quandam Cariæ tantum sic nominant. Steph à *Care* conditore dictam scribit. Ovid. Met.

> *Arcades antiqui celebrataque Caria famâ.*

Est & *Caricus* gentile, & *Carius* quo nomine Jupiter apud Mylassenses colitur Herodot. Caricam gentem celeberrimam fuisse scribit. Vocabatur et iam *Carla* magna quædam arx à *Care* filio Phoronei alioqui fœmininum est à *Caria*, ut & *Cariatis* & *Caira*, unde Hom. Μουσὶ δὲ Καιρα. Cos etiam insula Καρὶς dicebatur. Est & Phrygiæ urbs. In Cariâ extitit olim amnis, qui fuerat ante dulcis, postea in salem mutatus. Plin. 2. 5. כר *Car* Hebræis est *aries*, aut *agnus*, atque ab eis ad Jones transiisse hoc vocabulum ex his Hesychii colligas: Κάρ, πρόβατον. Κᾶρες, Ἴωνες τὰ πρόβατα. Inde videtur *Caria* dicta. Cic. lib. 1. De Divin. *Arabes autem & Phryges & Cilices, quod*

pastu pecorum maximè utuntur, &c. *Tum Caria tota*, &c. Et Καρὶς alterum nomen insulæ Co apud Steph. & Eust. in Iliad. B. quia eodem auctore insula erat πολυβρέμμων, & celebris ἐν ὕβρεσι. Hinc Callimachus Hymno in Delum illam cum Delo confert

Νῆσος ἱερή λιπαρὴ τε καὶ Καρὶς, οἱ νύ τις ἄλλη.

Bochartus. Cares autem licet in rebus bellicis emicellerunt, ut *arma Carica*, & *lorica Caricæ* in proverbio essent, viles tamen habiti sunt, quòd mercede militarent, ac in primâ acie locati, primos hostium impetus sustinentes vitam suam nihili æstimarent. Unde adagium natum, *In Care periculum facere* apud Platonem in Socrate, cum periculo exponitur res, cujus jactura gravis non sit. Illud quoque apud Diogenianum *Cum Care Carissa*, hoc est, cum rustico rusticè agas, quòd Cares inter agrestes & rusticos haberentur. Item *Caricum vinum*, apud Suidam pro tenui, & *Carica Musa* pro insuavi. Item *Caricus hircus* in hominem vilem, & contemptibilem, vel pro oblatione vili, ut & *Caricum sacrificium*, quòd Cares pro hirco canem immolarent. *Caricum Schema* quoque apud Hesychium pro modo congressus libidinosi spurco, & turpi, qualem figuræ Caricæ ostendebant. Sic enim ille Καρικόν. ἄτιμος, μιαρόν. Δηλοῖ δὲ καὶ Ἀφροδίσιον σχῆμα αἰσχρόν. Idem Καρικίζειν, βαρβαρίζειν.

Caria portus in Thraciâ, Mela. 2. 2. Portus ipse Καρῶν λιμὴν vocabatur, sed vero regio circumsita Caria. Texautur hoc Arrianus, & Anonymus de Ponto Euxino; quamvis apud posteriorè perperam legitur κατακλύζεσθαι, pro Καρία κλύζεσθαι. Notum enim Pontum Eux. non esse obnoxium reciprocationi alicui sensibili. Scio quidem aquas & hic quoque multum intumescere, adeoq; attolli, ut totum hunc tractum ad quatuor usque milliaria operuerit, quandoque urbes vero Odessum, & Dionysiopolim totas penè absorpserit, prodentibus id Cedreno aliisque. Verum particularia ista diluvia locum hic habere non possunt, cum toto sæpe seculo vix semel contingant. Sed vero quod Arriani lectionem maximè confirmat, Cariamque regionem hic fuisse evincat, id est, quod præter hunc Portum Carum, situm hic fuerit & aliud oppidulum Κέραμος dictum, cuius meminit Pausan. Eliacis posterioribus. Ὁ πολίτας δ' ὃς ἦτον ἐκ Κεράμου τῆς ἐν τῇ Θρακίᾳ Καρίᾳ Perperam viri docti id accipiunt de Ceramo in Cariâ Asiaticâ, tanquam si & illic aliqua fuisset Thracia. Rectè vero Suidas in voce Ἰσχόμαχος locum illum Pausaniæ respiciens Θρακίας Καρίας interpretatur τῆς ἐν Θρᾴκῃ Καρίας. Is. Vossius.

Carianda, vide *Caryanda*.

Cariapa, Parthiæ promuntorium. Ptol.

Cariata, urbs Bactrianæ, quam Alexander subvertit, ubi Callisthenes comprehensus est & in vincula conjectus. Strabo lib. 11.

Cariath, civitas in tribu Benjamin, Jos. 18. id est, *civitas* vel *vocatio*, sivè *lectio*, aut *occursus*.

Cariatham, urbs Moabitarum in tribu Reuben, Jos. 13. ubi olim Emim gigantes habitabant. Hieronymus 10 Eclogâ scribit eam esse iuxta Medebam urbem Arabiæ & appellari *Coraiatha*.

Cariath-arbe, i. e. *civitas quatuor*, civitas in tribu Judæ, sic dicta ab *Arbea* conditore, non autem à quatuor Patriarchis, Adam, Abraham, Isaac & Jacob, qui ibi sepulti, sepulcris, ut quidam volunt. Jos. 15. quæ & *Hebron* dicitur Josue 20.

Cariath-arim, id est, *civitas vigilantium*, nomen viri. 1 Esdr. 2.

Cariath-baal, id est, *civitas idoli*, vel *domini*, civitas in tribu Juda, quæ & *Kiriathjarim*, Jos. 15. Uno tantum milliario ab Æliâ, quà pergimus Diospolim, distat.

Cariath-sepher, i. e. *civitas literarum*, civitas in tribu Judâ. Jos. 15.

Carica, domicilia dicuntur, quæ in edito sita sunt, & naturali munimento tuta. Rhod. 27. 23.

Cariconticbus, Libyca urbs, ad sinistram Columnarum Herculis. Steph.

Caricum, (inquit Steph.) locus solitarius in Memphide, ubi Cares affinitate cum Memphitis contractâ, *Caromemphita* dicti sunt. Steph.

Caridemum, vide *Charidemum*.

Carides, Phrygiæ urbs. Steph.

Careetes, Hisp. pop. in Conventu Cluniensi. Plin.

Cariga, Drangianæ urbs. Marcellinus.

Carige, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Carilla, vide *Cerillum*.

Carima, Galatiæ op. Ptol.

Carina, mons Cretæ 9. m. p. suo ambitu continens, in quo nullæ muscæ visuntur. Plin.

Carinæ, Romæ dicebantur ædificia facta in modum Carinarum, quæ erant intra Templum Telluris. Alii addunt vicum fuisse Romæ ubi domus fuit Pompeii. Virg. l. 8.

——— *Passimque armenta videbant*
Romanoque foro & lautis mugire Carinis.

Hor. l. 1. ep. 7. —— *Foro nimium distare Carinas*
Jam grandis natu queritur.

Varro *Carinas* dici putat ab eo, quod hinc oriretur caput Sacræ viæ, caput enim Græcè Κάρα dicitur.

Carinæ mulieres dicebantur, quæ cantu flebili mortuos in funeribus affectabantur, eo quod ex *Caria* accersebantur. Cæl. Rhod. 16. 3.

Carine, urbs circa Caicum flu. in Asiâ mio. Herodot. lib. 7. *Ita exercitus è Lydiâ pertexit ad flumen Caicum, & regionem Mysiam*, ἀπὸ δὲ Καΐκου ὁρμώμενος Κάνης ὄρος ἔχων ἐν ἀριστερῇ διὰ τοῦ Ἀταρνέος ἐς Καρήνην πόλιν.

Carini, Germ. pop. Plin. 4. 14.

Carinii, Illyrici pop. Appian.

Carinsii, Sardiniæ pop. Ptol.

Carinthia, vel *Carnithia* ducatus, habet ab ortu & septentrione Stiriam, ab occasu & meridie Alpes. & Forum Julii contingit. Hujus pars est *Carniola*. Multæ in hâc regione valles, collesque tritici feraces, multi lacus & amnes, quorum præcipuus est Dravus. Olim hunc tractum Japides inhabitasse putantur. Regionis imperium tenent duces Austriaci. Munster. [illegible]abelicus.

Carinus, Imperator quidam Romanus, quem *hominem omnium contaminatissimum*, & *adulterum* vocat Vopiscus Idem est judicium de ejus moribus apud omnes historicos, fuisse scilicet omni genere luxûs perditum, crudelem etiam & superbum. Quare disertissimus scriptor Synesius, qui in elegantissimâ, & gravissimâ oratione de regno, Carinum laudat ut principem sobrium, moderatum, & magni exempli, sine controversiâ falsus est: *Carinum* enim nominat quem debuerat *Carum*.

Cariobarzanes, mons inter Parthos & Massagetas.

Cariosuelites, Gall. Lugd. pop. Plin. 2. 18.

Caripeta, Arab. Fel. op. Plin.

Caris, olim vocabatur Cos insula. Steph.

Caris, Galliæ flu. in Ligerim se exonerans, vulgò *Le Cher*.

Carisia, cognomine Aurelia, civitas Hisp. ad Bætin flu. in Gaditano Conventu. Plin. 3. 1.

Carisiacum, Gall. Belg. op. Anton. vulgò *Cresci*.

Carissa, Paphlagoniæ op. Plin.

Carissanum, castellum quoddam in Italiâ, juxta quod T. Annius Milo occisus est. Plin. 2. 57.

Caristi, Hisp. Tarracon. gens. Ptol.

Caristum, Liguriæ op. Liv. Lib. 42. vulgo *Carusco*.

Carith, vel *Cherith* torrens, qui in Jordanem influit. 3 Reg. 17. i. e. *concisio*, *confessio*, aut *exterminatio*.

Caritni, Germ. pop. Ptol.

Carium, locus in Cypro, ubi Apollinis sylva. Isac. in Lycophr. forte *Curium* scribendum.

Carius, Jovis & Torrhebiæ filius, qui circa Torrhebiam lacum oberrans, Nympharum cantum dicitur audivisse, & ab eis musicam didicisse, eamque apud Lydos propagasse. Quapropter divinos honores apud suos meruit, templo illi magnificè extructo in monte, qui & ipse *Carius* à nomine ejus appellatus est. Steph. vide *Torrhebus*.

Carlomannus, à Zachariâ Papâ sacris initiatus monasticam vitam suscepit Anno Salutis 745.

Carlomannus, Alemaniam devastavit, Saxones subegit, Theodoricum Saxonem pacis obsidem accepit an. 1493.

Carlomannus, Ludovici Balbi Francorum regis ex virgine nobili, non tamen legitimo matrimonio filius, Franciæ Rex.

Carmace,

Carmaca, Asiæ pop. circa Mæotim. Plin. 6. 4.

Carmalus, Asiæ min. in Sagarausenâ regione amnis qui in Cilicium mare effluit. Strabo.

Carmana, insula. Steph. Item urbs primaria Carmaniæ. Ptol.

Carmania, regio Asiæ Majoris inter Persidem, & Indiam sita, quam duplicem esse Ptolemæus tradit, cultam alteram vulgò *Chirman*, alteram desertam, *Dalcinde* Castaldo. & *Mangiu* Ortelio. Prior Persidi hæret, ab eâ in ortum recedens, sinum Persicum circa fauces illius Armuzo promunt. contra Armusam insulam & urbem attingens: Altera Oceano Indico adjacet, inter priorem Carmaniam ad occ. & Gedrosiam ad ort. perstricta. Tota Carmaniæ ora 1250 m.p. patet ex Plin. Aliter eas Ptol. describit. Desertam enim in Bor. versus Ariam & Parthiam,, ac in occ. Persidem versus extendit; alteram ad meridiem & ortum. Carmaniæ pars (inquit Bochartus) una deserta est; Altera, ad quam Sabthecam putamus appulisse, ubi *Samydace* urbs & Samydacus fluvius, omnium arborum est ferax, præter oleam. Auro etiam & argento dives esse traditur, & ære, & arsenico, & minio, & sale, & frugibus Persicarum æmulis. Sed Carmaniam nihil tantopere commendat, quam portentosa virium ubertas, quarum ovæ solent esse bicupedales, grandibus acinis, ac densis. Ita habetur in Strabone: Γεωργία δ' ἐστὶ παραπλησία τοῖς Περσικοῖς, τά τε ἄλλα καὶ ἄμπελος, ταύτης δ' ἡ Καρμανία λεγομένη παρ' ἡμῖν, καὶ δίπηχυν ἴσχει πολλάκις τὸν βότρυν, πυκνόραγά τε ὄντα καὶ μεγαλόραγα, ἣν εἰκὸς ἐστὶν εὐερνεστέραν εἶναι. Et in Indicis Arriani ὁρμίζονται δ' ἐν Βαδις χώρῳ τῆς Καρμανίης οἰκουμένῳ δένδρεά τε πολλὰ ἥμερα πεφυκότα ἔχοντι, πλὴν ἐλαίας, καὶ ἀμπέλους ἀγαθάς. Et Plin. lib. 6. cap. 3. ubi de Carmaniâ *Inde vineæ coli, & arva, &c.* Ab hâc vitium copiâ & præstantiâ כרמאן *Carman* i. e. *Carmania* videtur dicta. Chaldæis enim & Syris כרמא *carma* est *Vitis*. Arabes scribunt כרמה *carama* Hebræi כרם *cerem*.

Carmanis, Persiæ Emporium apud Eustathium.

Carmara, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Carme, nympha ex Jove Britomartin concepit, quæ cùm cursu delectaretur, & venatione, Dianæ grata fuit; quam cum amaret Minos, insequereturque, illa fugiens in retia capiendis piscibus demissa, se præcipitem dedit. Rhod. 18. 26. Vide *Dictynna*.

Carmelis, Hisp. urbs, ubi Servilius Galba hyemavit. Appianus.

Carmelus, sumitur vel appellativè, vel propriè. Et quidem priori sensu *Carmel* dicitur locus quivis arboribus consitus, frugibusque aut gramine fertilis. Es. 16. 10. Jer. 48. 33. Voce, ut suspicor, composita ex כר *Car* quod *pascuum*, aut *agrum* sonat, & מול *mul*, quod *succidere* est. ut *Carmel* sit *pratum*, vel *ager succisionis*, i. e. ex quo fœnum, aut fruges succiduntur. Sed & *Carmel* proprium nomen est duorum in Judæâ montium. Quorum unus ad Aquilonem est προσθαλάσσιος prope Ptolemaidem in confinibus Aser & Zabulon, de quo Jos. 12. 22. & 19. 26. Alter ad meridiem μεσόγειος prope Hebronem in tribu Judæ. de quo Jos. 15. 55. In priore habitavit Elias, & altare Deo erexit: & per insigne miraculum coram Israelitis præstitum Baalitas confutavit, & veri dei cultum restituit. Sed & illud ipsum altare postmodum in superstitionem versum, & Jovi consecratum est. Unde Scylax ex doctissimi Vossii emendatione: Κάρμηλος ὄρος, καὶ ἱερὸν Διός. Quamvis in eo Tacitus Hist. 2. templum ullum fuisse neget, sed montem ipsum asserit pro Deo fuisse cultum. *Est, inquit, Judæam inter Syriamque Carmelus. Ita vocant montem, Deumque. Nec simulacrum Deo, aut templum, sic tradidere majores, aram tantum, & reverentiam.* Inde est quod in Suetonio Vespasianus Carmeli Dei oraculum consuluisse legitur. In altero monte Carmelo degebat Nabal. 1 Sam. 25. 2. Et ad hunc Carmelum referunt quæcumque habent Prophetæ de Carmeli pascuis. Jer. 50. 19. Amos. 1. 2. Mich. 7. 14. Quæ tamen loca referri possunt etiam ad Eliæ Carmelum; Bochartus De Anim. Bibl. Part. 1. lib. 2. cap. 48. Hesychius. Κάρμηλος, ὄρος ἐν τῇ Φοινίκῃ.

Carmenta, & *Carmentis*, vates Arcadica, Evandri mater, à *carminibus*, quibus dabat responsa, cùm propriè *Nicostrata* vocaretur. Hinc *Carmentalis porta*. Virg.

Et Carmentalem Romano nomine Portam.

Postea vero *Scelerata* dicta est, quòd per eam sex, & trecenti Fabii, cum clientum quinque millibus egressi, adversus Hetruscos ad amnem Cremeram omnes interfecti sunt. Ovid. Fast.

Carmentis portæ dextro via proxima Jano est,
Ire per hanc noli quisquis es, omen habet.
Illâ fama refert Fabios exisse trecentos,
Porta vacat culpâ, sed tamen omen habet.

Ita primum versum emendavit Doctissimus Nic. Heinsius cum anteà legebatur.

Carmentis portæ dextra est via, &c.

Idque ex Livii authoritate lib. 2. in hac ipsâ narratione. *Infelici viâ à dextro Jano portæ Carmentalis profecti.*

Carmentalia, erant festa, quæ annis singulis in honorem Carmentæ à matribus familias 18 Cal. Feb. fiebant, in quibus aliquod scorteum, aut suâ morte peremptum attulisse erat piaculum. Ovid. 1. Fast. & Alex. ab Alex. 16. 8.

Carmides, vir Græcus, qui tantâ valuit memoriâ, ut quæ quis exegisset volumina in bibliothecis legentis more repræsentaret. Plin. 7. 24. ubi tamen alii *Charmidas*, alii *Carneadas*, quidam *Carmadas* legunt

Carmina, ins. Iodiæ, pop. *Carmini* & *Carminai*. Steph.

Carminna, ins. Carmaniæ. Ptol.

Carminius, historicus, qui libros aliquot de Italiâ scripsit, in quorum secundo ait *Tuscos æneo vomere in condendis urbibus usos*. Rhod. 29. 6.

Carmon, locus in Messeniâ, & templum Apollinis in Laconiâ, & in Achaiâ flumen, & mons in Peloponneso. Est & Hisp. Bæticæ urbs Straboni. *Charmonia* apud Ptol. legitur. *Carmo* habent numismata. *Carmonia* fortè hodiè.

Carmylessus, locus in Anticrago, monte Lyciæ, in convalle jacens. Strabo. lib. 14.

Carna, sive *Cardinea Dea*, quæ vitalibus humanis præesse existimabatur: ab eâdemque petebatur, ut jecinora, & corda, & cætera quæ sunt intrinsecus viscera, salva conservaret. Huic pulte fabariâ, & larido sacrificabatur. Ovid. Fast. 6.

Prima dies tibi Carna datur, Dea Cardinis hæc est,
Numine clausa aperit, claudit aperta suo.

Hæ striges nocturnas puerorum, ut dicebant, cunas infestantes, à limine submovebat. Rhod. 9. 8.

Carna, Arabiæ Fel. urbs.

Carnabas, vir quidam crudelis qui parentem suum Triopam Perrhæborum regem interfecit. Rhod. 11. 17.

Carnaim, i. e. *Cornua*, pop. civitatis Astaroth. Gen. 14. Est & nomen civitatis, 1 Macchab. 5.

Carnana, urbs Minæorum, juxta rubrum mare. Steph.

Carnapa, pop. circa Mæotim. Plin. 6. 7.

Carnasa, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Carnasium saltus, Poloponnesi vicus in Messeniâ. Pausan.

Carne, Phœniciæ op. ad montem Libanum. Plin. 5. 20. Est item urbs Stephano, à *Carno* Phœnicis filio dicta. Gentile *Carnites*. Est & alia Æolidis; Gentile *Carnæus*, Vide Steph.

Carneades, Cyrenæus, novæ Academiæ princeps, Chrysippi maximè studiosus, de quo Gellius, itemque Plinius ait scripturum adversus Zenonis Stoici libros superiora capitis Helleboro candido purgasse, ne quid ex corruptis in stomacho humoribus ad domicilium usque animi redundaret, & constantiam, vigoremque mentis labefactaret. Hunc prætereà memoriæ arte usum fuisse Cicero de Orat. scribit, & Quintilianus, missum Romam legatum ab Atheniensibus unà cum Diogene Stoico & Critolao Peripatetico suspectam fecisse Romanis legationem, dicente M. Catone in Senatu. *Ab hoc viro cavendum esse, qui ob eloquentiam & differendi facultatem, facilè quæcunque vellet, impetrare posset.* Vide Gellium 7. 14. & 17. 15. Val. Max. 8. 8.

Carneades, alius Philosophus Atheniensis, Anaxagoræ discipulus. Suidas.

Carneus, citharœdus qui Terpandrum vicisse legitur.

Carneus, Apollo sic dictus à *Carne* vate quem quidam Ales nomine interfecit.

Carni, pop. supra quos Apenninus mons incumbit,

Galliam Togatam inhabitantes, Venetis vicini, quorum regio hodiè *Carniola* dicitur. De Carnorum genere ac finibus vide Cluver. Ital. Ant. 1. 19. De agro itidem, fluminibus, urbibusque eorundem cap.20. ejusdem libri.

Carnia, vel *Carnea*, festa Apollinis apud Spartanos in quibus Terpander primus vicit.

Carnia, urbs Joniæ. Steph.

Carnicum Julium. Ptol. Norici op. hodiè *Villach* dictum, inter Alpes situm in Carinthiâ regione, *Gorithia* Leandro, *Zuglio* Simlero dicitur.

Carniola, vulgò il *Cragno*, regio Norici inter Alpes Julias, & Saum flu. quæ etiam Japodes Liburnis finitimos complectitur. Pop. *Carniolenses*.

Carnion, nomen Præsidii 2 Macch. 12. Item Laconiæ op. Polybius. Arcadiæ item fluvius. Pausanias.

Carnithia, vide *Carinthia*.

Carnius, mensis apud Athenienses, *Majus* dicebatur.

Carnius. Hesychius: Κάρνος Φάσιλος Ἀπόλλωνος, ἴσως ἀπὸ Κάρνου τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης. Vel ἀπὸ τῶν Κάρνων, ἤγουν προβάτων. Pind. Schol. p. 276. Meurs. Gr. Fer. 51.

Carnodunum, Vindeliciæ op. ad Danubium. Ptol. lege *Carrodunum*.

Carnon, Arab. Fel. op. Plin.

Carnonaca, Scotiæ pop. Ptol. quorum reg. *Cathnesia* vulgo *Cathnesse* ab aliquibus putatur, in orâ Orientali Tarvedum promuntorium versus.

Carnus, ins. Acarnaniæ. Steph. vide *Carne*.

Carnus, nomen Vatis, à quo Apollo *Carneus* dictus est. Pausan.

Carnutes, pop. inter Celtas, Andegavensibus, Turonibusque finitimi, ac Oceano proximi. Horum meminit Cæsar in suis Commentariis. Vulgò *Chartres*.

Carnuti, Germ. pop. inter Danubium, & Hercynium saltum. Plin. 4.12. Vide omnino Cluver. De Vindel. & Norico cap. 5.

Carnutum, Galliæ op. Zosimus. *Autricum* Ptolemæo.

Caroduunum, Germ. urbs. Ptol. hodiè *Cracovia*, in Poloniâ. Vide *Carrodunum*.

Caræa, Sarmatiæ Europææ vicus. Ptol.

Carolo Bergomum, urbs Bavariæ, vulgò *Karlesperg*.

Carolostadium, Franconiæ op. vulgò *Karlstadt*.

Carolus, cognomento *Magnus*, Pipini Francorum regis filius, primò Francorum Rex, posteà etiam Romanorum Imperator. Hunnos, Saxones, Longobardos, Bavaros multis præliis fregit. Aquitaniam subegit, Vascones perdomuit, Pannoniam vastavit, multa in Hispaniâ prælia commisit. Saxones in Galliam transtulit, quinque concilia coegit, Scholam Parisiensem instituit, multasque in Italiâ Sanctorum hominum res gestas literis prodendas curavit, ventis, & mensibus nomina imposuit; ædes sacras plurimas exstruxit; denique omnium, qui unquam fuerunt principum, belli, pacisque artibus longè clarissimus fuit.

Carolus Calvus, Franciæ rex post multas cum fratribus de regni jure controversias, tandem etiam Imperator factus ex Italiâ rediens veneno periit.

Carolus Grossus, 7 Romanorum Imperator, Ludovici Germ. Regis filius, Lotharingiæ, Alemaniæque Rex. An. Dom. 881.

Carolus Simplex, Francorum Rex, an. Dom. 909.

Carolus, Flandriæ Comes in templo à suis occisus. An. Dom. 1124.

Carolus Valesius, Siculorum Rex à Pontifice designatus An. D. 1283.

Carolus, Ungariæ Rex, An. Dom. 1312.

Carolus Pulcher, Philippi Longi frater, primùm comes Marchiæ, post Franciæ Rex, An.Dom. 1321.

Carolus Roberti filius Florentinorum Dux, An.Dom. 1328.

Carolus, 4. Cæsar, cognomine Lucelburgensis, Bohemorum Rex, an. Salutis 1347.

Carolus Quintus, cognomine Sapiens, Francorum Rex, Joannis Regis fil. temporum suorum turbulentissimum statum suâ prudentiâ emendavit; pacis artibus etiam bellicas res feliciter administrare doctus, ita ut quæ pater suus armatus amiserat, inermis in cubiculo sedens recuper… r.

Carolus Sextus, Franciæ rex per initia imperii satis felix, nobili etiam de Flandris victoriâ insignis, in morbum incidit, cujus occasione à suis contemptus, multis seditionibus agitatus, tandem inter Anglorum manus moriens, regnum eis reliquit, coactus filium exhæreditare, quæ res innumeras calamitates utrique populo attulit.

Carolus Septimus, rex Franciæ homo egregiè exercitatus, primùm enim ab Anglis omni penè regno exclusus, ut etiam per jocum *Rex Biturigum* diceretur, eos posteà tantâ facilitate persecutus est, ut nullus eis locus in Franciâ relinqueretur, ubi in suo pedem ponerent.

Carolus Octavus, Gallorum rex an. Dom. 1484. Neapolitanâ expeditione illustris.

Carolus Dux Burgundiæ potentissimus, Philippi filius, primùm *Carolensis comes* appellatus, variâ fortunâ cum Ludovico undecimo Francorum rege, Eburonibus, Helvetiis bellum & pacem exercuit: tandem verò à Renato Lotharingiæ duce pugnâ superatus, & interfectus est.

Carolus Quintus, Hispaniæ Rex, Romanorũ Imperator, per Europam omnem bellum gessit, & triumphum egit, Hispaniam suam tumultuantem compescuit, Belgas rebellantes in ordinem coegit; In Italiâ Mediolanensem ducatum primo foederatis, post sibi asseruit; Pontificem, Florentinos, Senenses, Genuenses, vel erexit socios, vel hostes affixit. In Germania Solymannum Viennâ depulit, Protestantes acie victos sub jugum misit. Et quasi Europa tot victoriis angustior foret, transmissus in Africam, barbaris gentibus regem dedit; arcemque posuit, ubi ante nec licebat Stare. Sed quid hæc bella ad Gallicum? Nam Carolus nihil omisit quo Franciscum rivalem gloriæ tot triumphis adjungeret. Infelix forsitan, quòd cum nævis quibusdam posteritati se tradidit, dum Turcis & hæreticis aliquandiu paret & inclementius Ticinensi victoria usus Romam diripiendam concessisse fertur, Clementem Pontificem conclusisse, Lutheri hæresin suo INTERIM aluisse, Peruvium & Mexicum novi Orbis terras à Pizarro Ferdinandi Cortesii præclarissimas victorias fœdante vel ignorasse diripi, vel dissimulasse. Sed quis mortalium sine labe? & quid hæc levia ad res tantas, quibus coronam se dignam imposuit, cum anno Christi 1555. Imperii 36. vivus & vegetus se hæredibus tradidit, donumque concessit ubi omni memoria locupletissimum Ferdinando Fratri Imperium, ac regna cætera Philippo filio: In Hispano secessu duobus annis sibi superfuit, imo sibi vixit, si vita mortis commentatio est.

Carolus Malus, Navarræ rex, suum ipse funus vivus confecit, dum ad vires malè deperditas reficiendas, insutus linteis aquâ ardente perfusis, ubi admora filo candela flamma concepta est. Ita mors in remediis quæritur, & telo quo pellitur sæpè vinc…

Caromemphita, vide *Caricam*.

Caronium, Hisp. Tarraconensis urbs. Ptol.

Caropolis, urbs Cariæ. Steph.

Caros cepi, i. e. *horti*, parva regio Cariæ. Steph.

Carothus Cyrenaicæ regionis urbs. Anton. *Carcera* Mercatori.

Carpasia, *Carpasium* Plinio, urbs Cypri in orâ Boreali, *Carpasso* vulgò.

Carpasia, insula Ciliciæ ante Sarpedonem promuntorium.

Carpates, mons Sarmatiæ Europææ. Ptol. Pro varietate locorum & idiomatum varia nomina sortitus est.

Carpathus, ins. in mari Mediterraneo contra Ægyptum media, inter Rhodum & Cretam ducentorum stadiorum circuitu, quatuor urbibus insignis. Ab ipso situ כרפאת *Carpath* dicta est, quia est ad oram Cariæ. Ut enim Hebræis פאה *pea* vel פאת *path*, ita Syris פאתא *patha* est *latus*, *ora*, *plaga*, *regio*. Quod in Isidoro legitur *Carpathon* vocatam *propter celere… fructuum maturitatem*, tam futile est, quam quod sequitur, ex hac insulâ dici Carpasias naves magnas, & … Hodiè *Scarpanto*. Hi… c *Carpathius testem*, & *C… thius leporem* apud Archilocum proverbium est in eum … testem in s… i malum adduci…, vel aliquid aliud in … ; c… em adscet: ut … Ic… pores in Carpathon … t, adeo excrescentes,

tes, ut fruges omnes dissipent maximo incolarum detrimento.

Carpe, *Carcenia*, Hisp. Bætlcæ locus. Anton.

Carpella, Carmaniæ promuntorium.

Carpentoracte, Galliæ Narbonensis civitas. Plin. 3. 4. vulgò *Carpentras*.

Carpesii, gens Iberica intra Iberum flu. Steph.

Carpetani, Hisp. pop. juxta Vaccæos ad Tagum flu. Plin. 3. 3.

Carpi, pop. Zeugitanæ regionis, quæ propriè Africa dicitur. Plin.

Carpia, urbis nomen. Steph.

Carpis, *Carpea* Lazio, op. Pannoniæ infer. in Hungariâ apud Danubium, inter Strigonium, & Budam occurrens. *Carpis* item Ptolemæo olim urbs, nunc pagus Africæ inter Maxulam, & Clypeam, Tunetiarbi finitimus, *Carpi* adhuc. *Carpis* etiam Herodoto flu. Mysiæ, qui unà cum Albi Istro miscetur. Vulgò *Crappin*, qui & *Kruppa*. Sed hic Colapis est non in Mysiâ, sed in Liburniâ, in Saum influens.

Carpocrates, Hæreticus tempore Adriani Imp. Docuit mundum ab angelis conditum esse, & Christum cæteris hominibus parem esse, hoc uno excepto, quod animam mundam habuerit. Jactavit Somnia & δαίμονας παρέδρους. Uxores voluit esse communes. Irenæus 1. 24. Clem. Alex. Στρωμ. γ. Euseb. 4. 8.

Carpophorus, martyr Hispalensis sub Maximiano. Decemb. die x.

Carpophorus, adolescens magnâ apud Domitianum Cæsarem gratiâ. Martialis de Spectaculis 15. 23. 27.

Carposis, Helychius: Κάρπωσις, θυσία Ἀθηναῖοις ἐν Ἀμαθοῦντι.

Carpudemum, Thraciæ mediterraneæ urbs. Ptol. Hodie *Cappa* vel *Capsia*.

Carpus, Episcopus & Martyr sub Aurelio Commodo.

Carpus, nomen viri. 2 Tim. 4.

Carra, Syriæ fluvius. Steph.

Carraca, Tusciæ urbs mediterranea, hodie *Carrara* Leandro.

Carrei, Arab. Fel. pop. Plin.

Carrhæ, civitas Arabiæ ad mare Rubrum. Steph. Est etiam civitas Mesopotamiæ trans Edessam. Ptol. & aliis ad Chaboram flu. Crassi nobilitata clade, Lucan. lib. 1.

——— Miserando funere Crassus

Assyrias Latio maculavit sanguine Carrhas.

Et Caracallæ Imp. etiam nece. Hic enim ut Rufus consularis scribit, intra Euphratem apud civitatem Edessam periisse fertur, cum levandæ vesicæ gratiâ ex equo descendisset. *Heren* nunc nominari scribit Niger. Hebræis חרן Abrahami habitatio.

Carrinensis, ager Hisp. in quo duo scaturiunt fontes, alter omnia respuens, alter absorbens.

Carrodunum, Ptol. Germ. op. quod Pet. Apianus *Krakow* Poloniæ regiam interpretatur. *Grasshopolin* appellat Bonfinius. *Carrodunum* alteram in Vindelicis ponit Ptolomæus. Hoc *Crumburg* juxta Wasserburgum ad Oenum fluvium est, Pircheymero auctore. Tertium Pannoniæ superioris est. Quartum super Tyram flu. in Sarmatiâ Europæâ collocatur.

Carruca, Hisp. op. Hirtius.

Carsa, maris Ægæi insula. Anton.

Carse, Armeniæ urbs. Cedren.

Carsea, Asiæ minoris gens. Polybius.

Carseolani, pop. in quartâ regione Italiæ. Plin. 3. 12.

Carseoli, op. Italiæ in Viâ Valeriâ non longè à Pelignis. Ovid. Fast. 4.

Frigida Carseolis, nec olivis apta ferendis

Terra: sed ad segetes ingeniosus ager;

Hac ego Pelignos, natalia rura, petebam

Parva, sed assiduis humida semper aquis.

Hinc *Carseolanus*. Ovid 4. Fast.

Factum abiit, monimenta manent: nam dicere certam

Nunc quoque lex vulpem Carseolana vetat.

Videtor Cluverius Ital. Ant. lib. 2. p. 784.

Carsicis, portus Galliæ Narbon. Anton.

Carsidava, Daciæ urbs. Ptol. quæ *Kuryra* Lazio est.

Carsitani, Italiæ pop. juxta agrum Prænestinum. Macrob. Sat. 2. 14.

Carsuli, Umbriæ in Italiâ urbs. Strabo lib. 5. πόλεις inquit, εἰσὶ τῆς Ὀμβρικῆς ἐπὶ αὐτῇ τῇ ὁδῷ ἧς λέγω, Ὀκρικλοι, καὶ Λάρολον, καὶ Ναρνία, εἶτα Κάρσουλοι καὶ Μηουανία. Id vocabulum commentatorem Strabonis voluisse corrigere è Livio, Plinio, ac Ptolemæo in Καρσέολοι mirari se scribit Cluverius & merito. Siquidem Livii, Ptolemæique *Carseoli* Æquorum op. fuit. Tac. Hist. 3. *Carsulas* vocat hodie, *Carsula* Leandro.

Carsum, Mysiæ infer. op. Ptol.

Carta, Hyrcaniæ urbs. Strab. & portus circa Thraciam. Zonaras.

Carta, unus ex Darii Principibus.

Cartadulorum, regio in subsolanis Indorum montibus, in quâ Satyri reperiuntur, perniciosissimum animal: tum quadrupedes, tum rectè currentes humanâ effigie, propter velocitatem, nisi senes, aut ægri non capiuntur. Plin. 7. 2. ubi MS. *Catarcludorum*.

Cartalias, Hispaniæ op. Strabo lib. 3.

Cartalo, viri nomen proprium. Sil. lib. 14.

——— Cadit obvius acri

Cartalo Vasidio Libyca regnator arena.

Cartandus, mons est inter Persas Medosque positus.

Cartare, Hispanica insula. Sext. Avienus.

Cartasina, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Carteia, op. Hisp. ad fretum Gaditanum versus orientem, alio nomine *Tartessus*, ut multi volunt. Strabo. Ἔνιοι δὲ Ταρτησσὸν τὴν νῦν Καρτηΐαν προσαγορεύουσιν. Mela. *Carteia, ut quidam putant aliquando Tartessos*. Plin. *Carteia, Tartessos à Græcis dicta*. Pausanias in Eliacis posterioribus Εἰσὶ δὲ οἱ Καρπίαν (lege Καρτηΐαν) Ἰβήρων πόλιν καλουμένην νομίζουσι τὰ ἀρχαιότερα Ταρτησσόν. Silius lib. 3.

Arganthoniacos armat Carteia nepotes.

Ac si Tartessi rex Arganthonius Carteiæ regnaverit. Appianus in Ibericis. Ταρτησσός μοι δοκεῖ πόλις ἐπὶ θαλάσσῃ, ἣ νῦν Καρπησσὸς ὀνομάζεται. Item. Διαβάντες ἐς Καρπησσὸν, ἐπὶ θαλάσσῃ πόλιν ἣν ἐγὼ νομίζω πρὸς Ἑλλήνων πάλαι Ταρτησσὸν ὀνομάζεσθαι, καὶ Ἀργανθώνιον αὐτῆς βασιλεῦσαι. *Carpessum*, id est *Carteiam*: nam binomia fuit urbs, unum nomen Carteia, alterum fuit Carpessus; Quod ipsum putaverim errori ansam dedisse, quia ad Tartessum alludit Carpessi nomen. In scripturâ tamen nihil simile. Tartessus enim Phœnicibus scribebatur תרשיש *Tarsis*, vel תרתיש *Tartis*, & *Carpessus* קרפסה *Carphesa*, vel קורפסה *Corphesa*, i. e. *concha*. Nempe à *conchis* dicta Carpessus, quæ *Carteia* veteribus, quia conchas habuit portentosæ magnitudinis. Strabo. Ἐν δὲ Καρτηΐᾳ κήρυκας δεκακοτύλους καὶ πορφύρας φασίν. *Apud Carteium buccina, & purpuræ inveniri dicuntur decem cotulas continentes*. In cotylâ autem sunt sex cyathi. Vetus ejus nomen Heraclea, tanquam ab Hercule conditore. Herculem enim suum Phœnices Μελκαρθον *Melcarthum* appellabant. Philo Byblius ex Sanchoniathone apud Euseb. lib. 1. Præpar. Τῷ δὲ Δημαροῦντι γίνεται Μελκάθαρος, ὁ καὶ Ἡρακλῆς. Μελκαρθός, i. e. קרתא מלך *Melec Kartha rex urbis*, i. e. Tyri. Omnino igitur ex *Melcartho*, vel *Melec cartha*, urbs quam ad Calpen condidit Hercules Phœnicius primo *Melcartheia* vocata est, quasi *Heracleam* dixeris, deinde per aphæresin *Cartheia*, vel *Carteia*. Bochartus.

Cartenaga, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Cartenna, Augusti colonia in Tingitanâ provinciâ. Plin. 5. 2.

Cartenna, Mauritaniæ Cæsar. urbs. Mela. 1. 6. veteres autem codices (testante If. Vossio) *Cartinna* legunt. Κάρτεννα quoque in antiquissimo Ptolemæi codice. Hodie *Arcilla*, aut *Acilla* ab Afris dicitur.

Cartenus, Mauritaniæ Cæsariensis fluvius. Ptol.

Carteria, ante Smyrnam insula. Ptol.

Carteron murus, locus in Sarmatiâ Asiaticâ. Ptol.

Cartha, civitas Levitarum in tribu Zabulon. Jos. 21. i. e. *civitas*, sive *vocatio*, aut *lectio* vel *occursus*.

Carthea, urbs in Ceâ insulâ. Plin. 4. 12. Hinc *Cartheius*. Ovid. 2. Met.

Transit & antiqua Cartheia mænia Cææ.

Item *Carthæus*. Idem Met. 10.

Namque

Namque sacer nymphis Carthaa tenentibus arva,
Ingens cervus erat.

Carthago, Græcis Καρχηδὼν, urbs Africæ totius celeberrima, Romanique imperii aliquando æmola, à Didone condita septuagesimo post Romam conditam anno, Eusebius. Atqui Justinus tradit conditam fuisse ante Romam, Imò condita fuit ante captivitatem Ilii annis 50. si credas Appiano in Libycis Καρχηδόνα τὴν ἐν Λιβύῃ Φοίνικες ᾤκισαν ἔτεσι πεντήκοντα πρὸ ἁλώσεως Ἰλίου. Ideo de eâdem urbe ibidem Πόλεως ἀρχαίας. *Urbis antiquæ.* Unde Virg. Æn. primâ.

Urbs antiqua fuit, Tyrii tenuere coloni,
Carthago; Italiam contra, Tiberinaque longè
Ostia, dives opum studiisque asperrima belli.

Eò autem potentiæ urbs hæc à tenuissimis primordiis paulatim excrevit, ut non modo Libyæ universæ, verum etiam insularum, & bonæ Hisp. partis imperium tenuerit. Tria cum Romanis gravissima gessit bella, quorum primo superati navali prælio Pœni, æquas propemodum pacis conditiones à victoribus acceperunt, insulis tantum quibusdam abstinere jussi. Huic successit bellum Punicum secundum, Annibalis ductu gestum, qui expugnata in Hisp. Sagunto victorem exercitum in Italiam transportavit, eosque totos 18 annos ferro, flammaque crudelissimè vastavit. Victo deinde à P. Scipione apud Zamam Annibale, eò angustiæ res Carthaginensium redactæ sunt, ut salutem suam moenibus tueri, durissimasque pacis conditiones pro arbitrio victoris accipere sint coacti. Verum cum ne sic quidem quietè agitare possent, tertioque bellum instaurarent, Senatus Catonis autoritatem secutus, Carthaginem delendam censuit, & Scipionem Æmylianum in Africam misit, qui victis Pœnis urbem obsidione cinxit, captamque solo æquavit. Adrianus autem Imperator eam restitutam *Adrianopolim* appellavit, & ridiculè Commodus *Alexandriam Commodianam togatam.* Vide *Byrsa.* Silius lib. 13. *almam* vocat.

——— *Si nunc existeret alma*
Carthago ante oculos turritâ celsa figura.

Virgilius *altam* Æneid. quarr.

Suspectas habuisse domos Carthaginis altæ.

Horatius *impiam.* Carm. 4. Od. 8.

Non incendia Carthaginis impiæ. Item *invidam,*
Epod. 7. *Non ut superbas invidæ Carthaginis*
Romanus arces ureret.

Populi hujus & alterius Carthaginis Carthaginienses, *fraudulenti & mendaces* dicuntur Tullio Orat. Pro lege Agrariâ.

Carthago Nova, urbs quam dux Poenorum Asdrubal condidit in Hisp. Bæticâ. Itaque πόλιν Φοινίκων appellat Polyænus lib. 8. Et Solinus expressè, *Carthaginem apud Iberos, quæ mox Colonia facta est, Pœni condidere.* Itemque Strabo Ἡ Καρχηδὼν ἡ νέα κτίσμα Ἀσδρούβα, &c. A Scipione expugnata est Hannone non sine suorum clade se dedente. Livius lib. 6. Dec. 3. Contestanorum maritima urbs Ptolemæo, & aliis. Hanc autores, ut Plin. & Appianus *Spartariam* cognominant. Idem Appianus putat prius *Saguntum* appellatam, sed posteà ab Annibale excisam, & Carthaginiensium coloniam factam, *Carthaginem Spartaginem* nuncupatam; Sed hanc *Carthaginem* & *Saguntum* duo & diversa opida esse, lippis & tonsoribus, ut dicitur, notum est; at hoc condonandum est homini Græco, & peregrino, & cui Hispania minus cognita fuerit, veluti, qui scribit Iberum flu. in Septentrionalem Oceanum evolui, cum in Mediterraneum exeat. Καινὴ πόλις dicitur Stephano & Polybio, ubi Vocis etymon expressum videtur. Ebræis enim קרתא חדתה *Karta hadath* novam urbem notat; ex *Carthada* autem factum Καρχηδὼν χ. & θ. permutatis, quod Siculorum est proprium, qui pro ὄρνιθος dicunt ὄρνιχος. Vide Salmasium ad Solinum Pag. 332. Carthaginis hujus descriptionem accuratissimam habet Polybius lib. 10. pag. 583. edit. Casaubon. quam in pauciora contraxit Livius lib. 26. Et utrumq; secutus Silius pleraque ista carminibus hisce optime expressit lib. 15. quæ in lectoris gratiam huc transcribere non gravabor.

Carthago impenso naturæ adjuta favore
Excelsos tollit pelago circumflua muros.
Arctatas ponti fauces modica insula claudit
Qua Titan orta terras aspergit Eoo.
At quà prospectat Phœbi juga sera cadentis
Pigram in planiciem stagnantes egerit undas;
Quas auget veniens refluusque reciprocat æstus;
Sed gelidas à fronte sedes sublimis ad Arctos
Urbs imposita jugo, pronumque excurrit in æquor
Et tuta æterno defendit mœnia fluctu.

Hodiè *Carthagena* nominatur. Vide Boch. De Phœn. Colon. lib. 1. cap. 35.

Carthago vetus, urbs Hisp. Tarraconensis Ptolemæo. *Villa Franca* hodiè, vel ut alii volunt *Cantavillâ.* Stephanus quoque Carthaginem habet in Armeniâ.

Carthago, Filia Herculis, Cic. 3. de Nat. Deorum. *Quartus Hercules Jovis est, qui Tyri maxime colitur, ejus Carthaginem filiam ferunt.*

Carthara, Mesopotamiæ ad Tigrim urbs. Ptol.

Carthera, parva ins. circa Delon, nobilibus clara ingeniis: siquidem ex eâ Simonides Poeta, & Bacchylides, deinde Erasistratus, medendi arte clarus, atque Aristo Bionis æmulus ex Peripateticâ disciplinâ duxerunt originem. Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 3.

Carthusiani, monachi à Brunone Coloniensi, qui Parisiis Philosophiam professus est, orti sunt in Galliâ circa an. Christi 1080.

Cartii, Persiæ pop. Strabo lib. 11.

Cartris, Cimbrorum peninsula. Plin. 4. 13.

Caruancas, Norici mons. Ptol. *Prenner* Pyramio.

Carvanis, urbs Ponti Polemoniaci in Cappadociâ. Ptol.

Carventana, urbs ab Æquis capta, quam rursus pulsis hostibus Valerius Consul recuperavit, an. U. C. 346.

Carventus, orbs Latinorum. Steph.

Carvilius Spurius, victis Samnitibus Sacratâ lege pugnantibus, è pectoralibus eorum, ocreisque & galeis Jovem qui est in Capitolio fecit, amplitudine tantâ, ut conspiciatur à Latiario Jove. Plin. 34. 7.

Carvilius Spurius, primus Romanorum solâ infœcunditate objectâ, uxorem repudiavit. Dionys. Halic. lib. 2. Σπόριος Καρβίλιος ἀνὴρ ἐπιφανὴς πρῶτος λέγεται ἀπολῦσαι τὴν γυναῖκα, ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῶν Τιμητῶν ὀμόσαι τέκνων ἕνεκα γυναικὶ μὴ συνοικεῖν. Ubi particula μὴ omitti potest, ut legamus γυναικὶ συνοικεῖν, & novam intelligamus uxorem, quam Carvilius petebat. Sic enim de eo Gellius 4. 3. *Jurare à Censoribus coactus erat uxorem se liberorum quærendorum gratiâ habiturum.* Sin vero retineamus particulam τὸ μὴ, de suâ tunc accipiendum, quam jam habuit Val. Max. 2. 1. Primus autem Sp. Carvilius uxorem sterilitatis causâ dimisit, qui quanquam tolerabili ratione motus videbatur, reprehensione tamen non caruit, quia nec cupiditatem quidem liberorum conjugali fidei præponi debuisse arbitrantur. Hæc ille.

Carvilius Pollio eques Romanus tricliniis quibusdam argentum addidisse primus traditur, non ut operiret, aut ut Deliacâ specie faceret, sed Punicâ. Plin. 33. 11.

Carula, Hisp. Bæticæ urbs. Anton.

Caruonis, op. ad Mosam in Geldriæ ducatu. *Grave* Simlero.

Carura, regia Cerobothri, Indiæ intra Gangem. Ptol. Pagus item circa Mæandrum flu. limes Phrygiæ, & Cariæ, Strabo.

Carus, 36 Romanorum Imperator, imperavit annis 2 cum filio Numeriano Cæsare, doctissimo iuvene; bellum Persicum, quod Probus parabat, aggressus, Mesopotamiâ captâ, Ctesiphontem usque pervenit, & in tempestate maximâ morbo periit ann. ab U. C. 1035.

Carassi, pop. Troglodytis finitimi pariter & Æthiopibus, in finibus Africæ ad latus meridiem spectans, inhabitantes. Sipontinus.

Carya, regio Arcadiæ. Xenophon. Coria item Tegeatarum, Pausan. & urbs Laconiæ. Luc.

Carya, civitas Peloponnesi, quæ cum Persis contra Græciam consensit, posteaque à Græcis deleta est. Vitruvius lib. 1. Vide Steph. in Καρύα.

Caryanda, locus & insula eodem nomine Cariæ regionis. Strabo. Stephano urbs & stagnum non procul à Myndo, & Coo, qui subdit. Ἐντεῦθεν ἦν Σκύλαξ ὁ παλαιὸς λογογράφος.

Vide

Vide If. Voff. ad Melam. pag. 83.

Carynia, Achaiæ urbs. Plin.

Caryones, Sarm. Europææ gens. Ptol.

Carysa, Statio navibus malefida in Galatia. Arrianus.

Carystus vel *Carystos*, *Caristo* etiam hodie teste Sophiano, urbs Eubœæ litoralis in orâ australi, una è Cycladibus, varii marmoris ferax. Seneca in Troadibus.

Ferax varii lapidis Carystos.

Hinc *Carystaus*, Ovid. Fast. 3.

Quâque Carystaus frangitur unda vadis.

Ibi Apollinis marmorii templum. Carystii marmoris meminit Plin. 4. 12. & 36. 6. Lucanus lib. 5. de inf. Eubœâ loquens.

Quâ maris angustat fauces saxosa Carystos.

Martialis 9. 76.

Idem beatas lautus extruit thermas
De marmore omni, quod Carystos invenit.

Marmor a. istud viride erat & fluctibus concolor. Statius,

Et Chios, & gaudens fluctus aquare Carystos.

Idem Sylv. 1. 5.

Non huc admissa Thasos, aut undosa Carystos.

Tibul. 3. 3. *Quidve domus prodest Phrygiis innixa Columnis*
Tanare sive tuis, sive Caryste tuis?

De nominis origine sic Bochartus, In Eubœâ inquit *nil quicquam fuit lapide Carystio mirabilius, ex quo texebatur tela, quæ ubi sordes contraxerat in ignem injecta purgabatur.* Vide Strab. lib. 10. Apollonium in Mirabilibus, Plutarchum de defectu Oraculorum, & Stephanum in Κάρυστος. Ab hâc ardente tela dici potuit ipsa Caristus, quia Ebræis חרר *harar* vel חר *char ardere*, & שתי *sti telam* significat.

Caryum, Laconiæ op. à quo Diana *Caryatis*, quòd illic coleretur, Vitruvius *Caryam* vocat, unde sunt *Caryatides columnæ* in antiquis substructionibus celebratæ, Vide Meursium in Lacon. Miscell. lib. 1. cap. 2.

Casa, Ciliciæ asperæ in Pamphyliâ urbs. Ptol.

Casæ Calbenti, Mauritaniæ Cæsariensis locus. Anton.

Casæ Nigra, Africæ civitas. D. Augustinus.

Casæ, villa Aniceorum in Africâ Propriâ. Anton.

Casaia, pater Ethan, 1 Par. 15. Lat. *durities*, aut *gravitas*, aut *scandalum ejus*.

Casaloth, civitas Jos. 19. Lat. *temeritates*, sive *fiducia*, aut *ilia*.

Casalus, sinus ad Corsicam insulam. Ptol. *Golfo di S. Florentio*, aliis *Capo di porto*.

Casama, Palmyrenæ urbs. Ptol.

Casaman, Armeniæ op. Cedrenus.

Casamarri, Æthiopiæ sub Ægypto pop. Plin.

Casandra, inf. contra Persidem. Plin. 6. 25.

Casbon, civitas 1 Macchab. 5.

Caseandrus, Insula deserta in oceano Indiam versus, Plin. 6. 25.

Cascantenses, Hisp. pop. Plin. lib. 3.

Cased, i. e *quasi dæmon*, vel *quasi deprædator*, aut *quasi mamilla*, sive *quasi ager*, filius Nachor ex Melcha, Gen. 22. à quo *Casdim*, i. e. *Chaldæi*.

Caser[illegible]a, Rhodopæ regionis in Thraciâ urbs. Procop.

Casellius Vindex, optimus habitus consultus juris de cujus erroribus dicitur scripsisse Terentius Scaurus Adriani temporibus Hæc Janus Parrhasius in illud Horatii de Arte Poeticâ.

——— *Nescit quantum Casellius Aulus*
Sed tamen in pretio est.

Caserota, Ariæ gens Κασηρῶται Ptolemæo.

Casia, Scythiæ extra Imaum regio. Ptol.

Casilinum, Italiæ op. in Campaniâ. Plin. 3. 5. Strabo lib. 5. γνωριμώταται δὲ τῶν ὁδῶν, ἥτε Ἀππία, καὶ ἡ Λατίνη καὶ ἡ Οὐαλερία. μέση δ' αὐτῶν ἡ Λατίνη, ἡ συμπίπτουσα τῇ Ἀππίᾳ κατὰ Κασιλῖνον πόλιν διέχουσαν Καπύης ἀπὸ ... σταδίους. Et posteà Κασιλῖνος δ' ἵδρυται ἐπὶ τῷ Οὐαλτούρνῳ ποταμῷ. Livius lib. 22. *Fabius Casilinum occupat modicis præsidiis, quæ Urbs Vulturno flumine dirempta Falernum à Campano agro dividit.* Inde

Casilinus fluvius, idem qui Vulturnus, Agathias lib. 2. & Constant. Porphyrogen. lib. 2. Them. 11.

Casina, Plauti fabula, dicta à *Casinâ* ancilla, quam Stalino senex, ejusque filius certatim deperibant.

Casina & *Casinum*, Campaniæ op. In multis authorum exemplaribus *Cassinum* est. Inscriptiones autem antiqui *Casinum* habent. De nominis Origine Varro de L.L. lib. 6. *Cascum significat vetus, Eius origo Sabina, quæ usque radices in Oscam linguam agit, &c* Addit, *Item ostendit quod oppidum vocatur Cassinum, hoc enim à Sabinis orti Samnites tenuerunt, unde & Cassinum forum, vetus.* Ejus meminit. Sil. lib. 4 ——— *Nebulosi rura Casini.*

Itemque lib. 12. *Nymphisque habitata Casini*
Rura evastantur.

Casinus, mons Campaniæ ubi olim Apollo colebatur, cujus templum eversum est à viro quodam sanctissimo. Boccar.

Casiope, Ptol. urbs Chaoniæ reg. in Epiro, quam Sophianus *Casope* vocat. *Santi quaranta* Nigro.

Casiotis, pars Syriæ, Phœniciæ proxima.

Casis, i. e. *concisio*, aut finis, nomen vallis. Jos. 18.

Casius, mons apud Euphratem, ubi Traianus dicavit crateras argenteos in templo Jovis Casii cum epigrammate. Suidas. Item *Casius*, mons trans Pelusium, extremum Nili ostium in eâ Arabiæ Petrææ parte, quæ ab hoc monte *Casiotis* Ptolemæo appellatur; in quo erat M. Pompeii tumulus ab Adriano instauratus, ut in vitâ ejus testatur Capitolinus. In hoc monte templum insigne habebat Jupiter, qui inde *Casius* dicebatur. Luc. lib. 8.

——— *Manesque tuos placare licebit*
Et Casio praferre Jovi.

Nostri *Sinai* montem esse asserunt, ob illic à Deo datas per Moysen populo Israelitico Decalogi tabulas, nobilem. Plin. 5. 11. Arabiam hanc sterilem, & præter Casium montem nihil insigne habentem indicat.

Casius, mons in Syriâ Antiochenâ supra Seleuciam cognomine Pieriam. Cujus excelsa altitudo quarta vigilia orientem per tenebras Solem aspicit: brevi circumactu corporis, diem noctemque pariter ostendens; ambitus ad cacumen 19. m. p. est, altitudo per directum quatuor. Hæc Plin. 5. 22.

Casletum, op. Gall. Belgicæ. Æmil. lib. 8.

Casleu, decimus mensis Hebræis nostro Novembri & Decembri respondens. Zach. 7. Ab Ebræo *Cesil*, quæ *Orionem* vulgò significat, Job. 9. 38. Hoc autem sidus mense Novembri Cosmicè occidens, turbulentas ciet tempestates. Unde Virg. Æn. 7.

Savus ubi Orion hybernis conditur undis.

Casmare, Mauritaniæ Cæsariensis op. Ptol.

Casmene, urbs Siciliæ. Steph. hodie *Comiso*, vide Cluv. Sicil. Ant. lib. 2. pag. 358. Et Bochartum de Phœn. Col. lib. 1. cap. 29.

Casmonates, Liguriæ populi. Plin. 3. 5.

Casmilus, cognomen Mercurii. Vide *Camillus*.

Casnimum, op. unum ex illis in quibus & jus dicebatur, & nundinæ agebantur, & erat quædam Resp. neq; tamen magistratus suos habebant, in quæ legibus præfecti mittebantur quotannis qui jus dicerent. Festus.

Casope, vide *Cassope*.

Casos & *Casus*, *Casso*, teste Sophiano, inf. maris Ægæi, una Sporadum, teste Plinio, inter Sammonium promunt. Cretæ 30. & Carpathum insulam in Cæciam vergentem ad 20 m. p. uti scribit idem Plin. Sunt autem multæ Casorum insulæ per ambitum, à quibus vestimenti nomen *Casiaca*, quod & nunc quoque durat, vulgare Græcis militibus. Eustath. *Casianam* appellat à monte *Casio*.

Casos, Persidis insula, & civitas. Steph.

Caspapyrus, Urbs Gandarica, Scytharum vero ἀκτή id est, *litus*. Steph.

Caspasium flu. apud Scythas Asiaticos. Plin.

Casperia, Indiæ intra Gangem regio. Ptol.

Casperia, Rhœti Marrubiorum regis uxor, quæ cum Anchemolo privigno corpus commiscuit, ut annotavit Servios in illud Virgil. Æn. 7.

Hinc Sthenelum petit, & Rhæti de gente vetustâ
Anchemolum thalamos ausum incestare noverca.

Casperia, *Aspra*, op. olim, nunc pagus Sabinorum apud ortum Himellæ flu. à Narniâ 12. m. p. ab Interamnâ ferè totidem, inter Ocriculum & Reate 16. Eius meminit Virgil. Æneid. 7.

Qui Tetricæ horrentes rupes, montemq; Severum
Casperiamque colunt, Foruloſq; & flumen Himellæ.

Caſperula, op. Sabinorum, quod Sil. Ital. à *Caſpiis portis*, quæ in oriente ſunt, ubi Bactriana eſt regio, accepiſſe nomen fingit, lib. 8.

Hunc Amiterna cohors, & Bactris nomina ducens
Caſperula, hunc Foruli magnæque Reate dicatum
Cælicolum vetri, nec non habitata pruinis
Nurſia, & à Tetricâ comitantur rupe cohortes.

Caſphor, nomen civitatis. 1 Macchab. 5.

Caſpiana, Armeniæ majoris regio. Strabo.

Caſpiæ Portæ variæ dicuntur; Quidam Amazones portis Caſpiis egreſſas ad Alexandrum veniſſe in Hyrcaniam prodidere: ſed illæ Caucaſiæ fuerunt, per quas tranſitus eſt ex Iberiâ in Scythiam. Neronis quoque comminatio ad Caſpias portas (ut inquit Plin.) ad eum tranſitum reſpiciebat. Verum Taurus mons tribus in locis interruptus, quaſi portis quibuſdam pertranſitur in Armeniam, in Ciliciam, & in Mediam. Sed illæ tantum Caſpiæ portæ appellantur, quæ apud Medos ſunt. Ptol. Plin. & Strabo. Per has tranſitus eſt ex Babylone & Perſide ad mare Caſpium; Et hinc fortaſſe Caſpiæ dictæ ſunt, quod aliquæ gentes vicinis inſident montibus appellatæ Caſpiæ. Juga vero Caſpia procul hinc abſunt, & ad Armenios, ulterioreſque populos pertinent. Portæ autem Caſpiæ panduntur itinere manufacto millibus octo paſſuum longo: nam latitudo vix eſt plauſtro permeabilis. Hæc alibi Armeniæ, alibi Caſpiæ, alibi Ciliciæ vocantur. Plin. *Caſpia clauſtra* dicuntur Lucano lib. 8. itemque Valerio Flacco lib. 5. Stat. Silv. 4. 4.

——— *Metuendaque portæ*
Limina Caſpiacæ. ———

Caſpii, pop. Scythici generis, Hyrcanis finitimi, ejuſque maris accolæ, quod ab ipſis *Caſpium* appellatur. Horum regio à Strabone *Caſpiana* appellatur. Virg. 5. Æn. *Καταχρηστικῶς Caſpia regna* nominat.

Hujus in adventum jam tunc & Caſpia regna
Reſponſis horrent divûm.

Hi parentes decrepitos, & ſeptuageſſimum ætatis annum attingentes, anguſto loco includere dicuntur, & fame enecare. Strabo lib. 11. Apud hos ſæviſſimi ſunt canes, ut ſcribit Val. Flaccus lib. 6. uti videre eſt in his.

Inſequitur Drangæa phalanx; clauſtriſque profuſi
Caſpiadæ, queis turba canum, non ſegnius acres
Exilit ad lituos, pugnaſque capeſſit heriles:
Inde etiam par mortis honos, tumuliſque recepti
Inter avos, poſitaſque virum: nam pectora ferro
Terribileſque innexa jubas ruit agmine nigro
Latratuque cohors: quanto ſonat horrida Ditis
Janua, vel ſuperas Hecates comitatus ad auras.

Vide Lipſ. Cent. 1. ad Belg. Epiſt. 44. Eliam Reuſner. Artis Strateg. lib. 1. cap. 15. Caſp. Facium in axiom. Bellicis cap. 94.

Caſpirus, urbs Parthorum, finitima Indiæ, cujus incolæ omnium curſu ſunt velociſſimi. Steph.

Caſpis, Syriæ urbs. 2 Macch. 12.

Caſpium mare, inter Caſpios & Hyrcanos montes eſt, à quibus nomen accepit. Dicitur enim & *Hyrcanum mare*. Strabo lib. 11. Καλεῖται δὲ αὕτη ἡ θάλαττα καὶ Ὑρκανία. Dionyſius verſ. 50.

Ἥτε καὶ Ὑρκανίη ἑτέρῃ ἐπιφημίζονται.

Immenſum ſpatium occupat, de quo tamen inter ſcriptores parum convenit. Mela. 3. 5. *Mare Caſpium ut anguſto, ita longo etiam freto.* Vide ſis illic Voſſium. Strabo ubi ſupra. Ἔστι δ' ὁ κόλπος ἀνέχων ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ πρὸς μεσημβρίαν. Ubi ſequitur vulgatam ſuorum temporum de hoc mari opinionem. Putabant enim plerique omnes mare Caſpium nihil aliud eſſe, quam ſinum Oceani Cronii ſive Septentrionalis, ut ſinus Perſicus ex Oceano meridiano ἀνέχει. Hæc eſt Dionyſii ſententia, qui ſinum Oceani ſecundi ita deſcribit.

Δεύτερος αὖτ' ὀλίγος μὲν, ἀτὰρ περιφέρτατος ἄλλων,
Ὅς Κασπίης τέμνεται Βορέης ἁλὸς ἐκ βορέαο
Κασπίη αὐτὸ ϕλέγεσιν Ὑρκανίην θαλάσσαν.

Quocum conſentiunt duo Interpretes, Feſtum Avienum dico & Priſcianum. Hic

Alter item eſt primo brevior, majorq; duobus
Hic prolapſus aquas Boreali fuſus ab alto
Terga procelloſo turgeſcit Caſpia fluctu.

Priſcianus.

Hoc minor eſt, reliquis major, quem Caſpia tellus
Suſcipit intrantem vaſtis Aquilonis ab undis,
Nomine Saturni quod Tethys poſſidet æquor.

Hæc etiam Pomponii Melæ, hæc Plinii ſententia. At non eorum qui noſtrâ ætate de eo mari accuratius ſcripſerunt, qui affirmant eſſe id per ſe, nec ullo modo, aut cum Oceano, aut cum alio mari miſceri. Falluntur vero è recentioribus plerique dum totam antiquitatem hujus erroris inſimulant. Nam quid illi novi docent, quod non jam pridem ab Herodoto ſit traditum? Sic enim ille Ἡ δὲ Κασπίη θάλασσα ἐστὶν ἐπ' ἑωυτῆς, οὐ συμμίσγουσα τῇ ἑτέρῃ θαλάσσῃ. Diodorus quoque Siculus ait τὴν Ὑρκανίαν eſſe καθ' αὑτήν. Ideoque maximus philoſophorum Ariſtoteles lacum appellat; mare tamen ab accolis vocari tradit Caſaubonus. Horatius.

——— *Nec mare Caſpium*
Vexant inæquales procellæ
Uſque. ———

Caſſandane, filia Pharnaſpis, & mater Cambyſæ generi Aſtyagis. Herodot. lib. 1.

Caſſander, 25 Macedonum rex, regnavit an. 19. Pydnam obſedit, & Olympiadem interfici juſſit. Juſtin. l. 14.

Caſſandra, Priami, & Hecubæ filia, quæ cum ob formæ venuſtatem ab Apolline amaretur, juſſa quamcunque vellet concubitûs mercedem petere, vaticinandi peritiam ſibi dari poſtulavit, quam cum credulus amator ei conceſſiſſet, neq; illa promiſſis ſtaret, indignatus Deus, quoniam munus jam datum eripere non potuerat, effecit ut vaticiniis ejus fides nulla haberetur. Quare cum equi Trojani inſidias detexiſſet, eumque mœnibus minimè recipiendum clamaret, neminem tamen invenit, qui verbis ejus fidem adhibendam putaret. Virg. Æn. 2.

Tunc etiam fatis aperit Caſſandra futuris
Ora, dei juſſu, non unquam credita Teucris.

Hanc Virgil. poſtremis Trojani belli temporibus Chorœbo juveni deſponſatam fuiſſe tradit, qui cùm extremâ illâ nocte, qua Ilium cecidit, ſponſam captivam abduci videret, eique ſuppetias ferre conaretur, à Peneleo quodam confoditur, Virgoq; ipſa ab Ajace Oileo in Minervæ templo vitiatur. Hæc poſtea in prædæ diviſione Agamemnoni ceſſit, qui cum identidem ab illâ admoneretur, ut Clytæmneſtræ uxoris ſuæ inſidias caveret, nihilo tamen minus ejus monita, velut veſanæ muliérculæ deliramenta, contempſit. Cujus poſteà ſecuritatis pœnas dedit, unà cum Caſſandrâ, uxoris, Ægiſthique inſidiis in convivio obtruncatus. Virg. Æn. 2.

Ecce trahebatur paſſis Priameia virgo
Crinibus à templo Caſſandra, adytiſque Minervæ.

Idem. *Sola mihi tales caſus Caſſandra canebat.*

Caſſandra, Jobatis filia, quæ Bellerophonti nupſit. Homerus.

Caſſandra, op. & *Caſſandria colonia*, de quibus vide in *Potidæa*. Ptolemæus *Caſandra* cum ſimplici ſ. ſcribit. Eſt autem urbs Macedoniæ maritima. Pauſan. & Steph. adhuc etiam *Caſſandria* Sophiano.

Caſſanitæ, populi maritimi ad mare Rubrum. Steph. Arabiæ Felicis, Ptol.

Caſſanorum, urbs Ægyptia. Steph.

Caſſera, Macedoniæ op. Plin. 4. 10.

Caſſi, pop. Britanniæ apud Cattieuchlanos, *Graſſeret* nunc Glareano, at Camdeno *Caſhow*; ſed *Caiſhow* Cattieuchlani eſſe videntur. Ita Ferrarius. Camdenus autem ait in regiunculâ *Caiſhow* ſervari nomen Caſſiorum, quos etiam Cattieuchlanos vocat. Vulgo *the Hundred of Caiſhow* in Comitatu Herfordienſi.

Caſſia via, à Caſſio Strata. Feſtus.

Caſſianus, Antiochiæ rex, ab Armeniis interfectus, anno Salutis 899. Blondus lib. 4. Decad. 2.

Caſſianus, Hieroſolymitanus Epiſcopus XI. A. D. 142.

Caſſianus, martyr apud Forum Cornelii ubi & jacet, & quo venerat peregrinationis gratiâ è Brixiâ urbe, cujus erat civis, & Præſul. Cumque apud forum

Cornelii

Cornelii doceret, jussu Juliani Imperatoris, qui prohibuerat Christianos docere, stylis discipulorum confussus est. Martyrium ejus eleganter descripsit Aurelius Prudentius Περὶ Στεφάνων. Hym. 14.

Cassianus, Alexandrinus sub Joviniano in Italiam veniens apud Ortona templum construxit, cujus & Præsul electus: Inde peregrinando Augustodunum venit, ac Episcopo Simplicio viro sancto successit.

Cassianus Monachus Honorii tempore, Hierosolymitanâ Ecclesiâ ab hæreticis ejectus, Massiliam venit, ubi duo condidit cœnobia; scripsit & de Monachorum institutis. Volater. Vide Voss. Hist. Lat. lib. 2. cap. 17.

D. Cassianus, quintus Augustoduni Galliæ civitatis, vulgò *Autun*, episcopus fuit: ad cujus tumulum pleraq; ac miranda eduntur miracula. Greg. Turon. cap. 75. de glor. mart.

Cassida, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Cassii, montes Scythiæ extra Imaum. Ptol.

Cassiliacum, Rhœtiæ opidum lib. Notit. *Romakessel* Rhenano.

Cassilium, vulgo *Cassel*, vide *Sterepontium*.

Cassinitius Thraciæ flu. cujus aqua equos potos efficit.

Cassinum, vide *Casinum*.

Cassiodorus, Patricius, & Senator Romanus Theodorici Gotthorum regis Præceptor, & Cancellarius, tandem Abbas Ravennæ, cum multa alia scripsit, tum vero Historiam Ecclesiasticam, quæ Tripartita nominatur, ex tribus Scriptoribus Theodoreto, Sozomeno, & Socrate in unum corpus coagmentavit. Mortuus est temporibus Justiniani Imp. Extant ejus ad Theodoricum Epistolæ. Volater. Vide Voss. Hist. Lat. 2. 19.

Cassiope, sive *Cassiopea* Cephei Æthiopum regis uxor, & Andromedes mater, quæ quod gloriaretur Nereidibus sese corporis pulchritudine præstare, illatum indignationem incurrit. Nymphæ enim jactantiâ ejus irritatæ incredibilis magnitudinis cetum immiserunt, filiamque ejus unicam, nomine Andromedam saxo alligarunt, cetoque devorandam objecerunt, quæ tamen Persei virtute liberata, ei nupsit. Cassiope vero tandem generi meritis in cœlum translata traditur. Arabibus vocatur *mulier sedis*, i.e. *sedens in siliquastro cum palmâ delibuta*. Manilius *inversam* vocat, quòd capite cernuans occidat. Unde Marcus Tullius Aratea vertens.

Labitur illa simul gnatam lachrymosa relinquens
Cassiopeia, neque ex Cœlo depulsa decore
Fertur. Nam verso contingens vertice primum
Terras, post humeris eversa sede, refertur.
Hanc illi tribuunt pœnam Nereides almæ,
Cum quibus, ut perhibent, ausa est contendere formâ.

Vide Cæsium in Cœlo Astronom. pag. 116. Prop. 1. 17.

Nec mihi Cassiope solito visura carinam,
Omniaque ingrato litore vota cadunt.

Cassiepea pro *Cassiopea*, dicere jubet Scal. in Manilium, atque ita se reperisse ait in codice Gemblacensi. Sane Græcis est Κασσιέπεια. Verum codici uno plures opponere licet in quibus per o scribatur, nempe Latini ut *Calliope*, & *Calliopea* ita *Cassiope*, & *Cassiopea* scripsere. Nec est quod Græca vox opponatur, nam E & O facile commutantur. Ita Græcè est Πτολεμαῖος, at in optimis libris est *Ptolomæus*, & Βερενίκη *Berenice*. Vossius.

Cassiope, Epiri op. à quo *Cassiopæi*. Plin. & Ptol. Straboni promuntorium est, quod & *Phalacrum* vocat.

Cassiope, Corcyræ ins. op. Plin. 4. 12. Ptolemæo *Cassiopolis* dicitur.

Cassios, flu. Scythiæ, quod per Albaniam in mare decurrit. Plin. 6. 13.

Cassiterides, insulæ in occidentali Oceano, unde plumbum candidum effoditur. Plin. 4. 16. *Ex adverso*, inquit, *Celtiberiæ complures insulæ sunt Cassiterides Græcis dictæ, à fertilitate plumbi*. Olim nemini perviæ præterquam solis Phœnicibus. Strabo lib. 3. Πρότερον μὲν οὖν Φοίνικες μόνοι τὴν ἐμπορίαν ἔστελλον ταύτην ἐκ τῶν Γαδείρων, κρύπτοντες ἅπασι τὸν πλοῦν. Plumbum ex illis insulis Græcis primo allatum. Plinius. *Plumbum ex Cassiteride insulâ primus apportavit Midacritus*. Atque indidem stannum habuere. Herodot. οὔτε νήσους οἶδα Κασσιτερίδας ἐούσας ἐκ τῶν ὁ κασσίτερος ἡμῖν φοιτᾷ. Potest autem hoc nomen Phœniciæ originis esse, quia Chaldæi, & Arabes stannum appellant vocabulis huic simillimis. Sic Num. 31. 22. pro Ebræo בדיל Jonathan habet קסטירא *Kastira*, & Hierosolymitanus Interpres קיסטרא *Kistara*, & Arabs קזדיר *casdir*. Bochartus, quem vide de Phœn. Col. lib. 1. cap. 39.

Cassitira, Insula in Oceano, Indiæ vicina. Steph.

C. Cassius, (*Longinum* vocat Dio lib. 40.) unus ex C. Cæsaris percussoribus unà cum M. Bruto apud Philippos à M. Antonio & C. Octavio victus, mortem sibi conscivit, vir omni laude dignus, & animo in Remp. plane singulari: hoc tamen minus felix, quod sublato tyranno, tyrannidem tollere non potuit. Plut. in Bruto. Cæsare interfecto, quum postridie apud M. Antonium cœnaret, rogante illo, Num etiam ibi gladium aliquem in sinu reconditum haberet? Et quidem permagnum, inquit, si & tu tyrannidem affectas. Uxorem habuit Juniam Bruti sororem, quæ utriq; per annos 64. superstes vixit.

Cassius Bruiys, patriæ proditor, à patre inediâ consumptus est, nam bellum adversus Latinos Romanis erat. In eo ducem P. Decium creant quidam Patricii. Cæterum inops hic adolescens Cassius Brutus, dictâ mercede, portas aperire cum deprehensus esset, ad auxiliare Palladis templum confugit, cujus pater Cassius signifer, occlusis foribus, necatum fame juvenem insepultum ejecit. Plut. in Parallelis.

Cassius Dio, Consul, collega Ju. Tiberiani an. ab U.C. 1042. Alius omnino est à Dione Cassio historico, de quo postea; Is enim consulatum gessit cum Alexandro Mammeæ filio an. U. C. 981.

Cassius Apronianus, Cos. collega Pætini, an. U.C. 871. Atheniensibus jura ex Draconis, & Solonis, reliquorumque libris conscripsit. Cassiodorus.

Cassius, Cos. Rom. à Tigurinis, pago Helvetiorum, qui à civitate secesserant, in finibus Allobrogum cum exercitu cæsus: milites, qui ex eâ clade supererant, obsidibus datis, & dimidiâ omnium rerum parte, ut incolumes dimitterentur, cum hostibus pacti sunt, tempore quo Jugurtha pulsus est à Mario. Liv. lib. 25.

Cassius Posthumus Labienus in Galliâ regnavit an. 7. sub Gallieno majore imperatore.

Cassius, Trib. plebis C. Mario & L. Flacco Coss. plures leges ad diminuendam nobilitatis potentiam tulit: in quibus sanxit, ut quem pop. Rom. damnasset, cuive imperium abrogasset, id ratum esset. Fuit & inter competitores Ciceronis in consulatu. Ascon. Pædian.

Cassius, dux Pompeianus cum decem navibus ardente bello civili ad Cæsarem transiit.

Cassius Longinus, Jurisconsultus, quòd Cassii Cæsaris percussoris nomen, & stemmata haberet, jussus est à Nerone mori. Pronepos fuit Servii Sulpitii ac eques Romanus. Tranquillus.

Cassius Severus, orator, de quo Quintilianus sic scribit. *Cassius Severus, qui si cæteris virtutibus colorem, & gravitatem orationis adjecisset, ponendus inter præcipuos foret, nam & ingenii plurimum est in eo, & acerbitas mira, & urbanitas, & vis summa.* Hæc ille. Hujus Cassii scripta ex Senatusconsulto abolita sunt. Sueton. Vide Voss. Hist. Lat. lib. 1. cap. 21.

M. Avidius Cassius, Præfectus exercitus Antonini Principis in Oriente, dum Imperator ipse res in Germaniâ gerit contra Marcomannos, defecit ab eo; itaque relicto bello Imperator cum exercitu eum petit, & superat.

Cassius, Præsul Narniensis tempore Totilæ regis Gotthorum, cui occurrens animum ejus placavit, ne civitati noceret. Gregor. 3 Dialog.

Sp. Cassius Belliemus, regni affectari crimine damnatus, cui plus suspicio concupitæ dominationis nocuit, quam tres magnifici Consulatus, ac duo speciosissimi triumphi profuerunt. Nam S. P. Q. R. non contentus capitali eum supplicio afficere, interempto domum superjecit. In solo autem ædem Telluris fecit. Valerius Max. lib. 6. cap. 3.

Cassius, Poeta Parmensis fuit, cujus ingenium in scribendo carmine mirè concinnatum, & promptum prædicat Horat. 1. Serm. Sat. 10.

Qui Tetricæ horrentes rupes, montemq; Severum
Caspertumque colunt, Foruloſq; & flumea Himella.

Casperula, op. Sabinorum, quod Sil. Ital. à *Caspiis portis*, quæ in oriente ſunt, ubi Bactriana eſt regio, accepiſſe nomen fingit, lib. 8.

Hanc Amiterna cohors, & Bactris nomina ducens
Casperula, hanc Foruli magnaque Reate dicatum
Cælicolum matri, nec non habitata pruinis
Nursia, & à Tetricâ comitantur rupe cohortes.

Casphor, nomen civitatis. 1 Macchab. 5.

Caspiana, Armeniæ majoris regio. Strabo.

Caspiæ Portæ variæ dicuntur; Quidam Amazones portis Caſpiis egreſſas ad Alexandrum veniſſe in Hyrcaniam prodidere: ſed illæ Caucaſiæ fuerunt, per quas tranſitus eſt ex Iberiâ in Scythiam. Neronis quoque comminatio ad Caſpias portas (ut inquit Plin.) ad eum tranſitum reſpiciebat. Verum Taurus mons tribus in locis interruptus, quaſi portis quibuſdam pertranſitur in Armeniam, in Ciliciam, & in Mediam. Sed illæ tantum Caſpiæ portæ appellantur, quæ apud Medos ſunt. Ptol. Plin. & Strabo. Per has tranſitus eſt ex Babylone & Perſide ad mare Caſpium; Et hinc fortaſſe Caſpiæ dictæ ſunt, quod aliquæ gentes vicinis inſident montibus appellatæ Caſpiæ. Juga vero Caſpia procul hinc abſunt, & ad Armenios, ulterioreſque populos pertinent. Portæ autem Caſpiæ panduntur itinere manufacto millibus octo paſſuum longo: nam latitudo vix eſt plauſtro permeabilis. Hæc alibi Armeniæ, alibi Caſpiæ, alibi Ciliciæ vocantur. Plin. *Caspia claustra* dicuntur Lucano lib. 8. itemque Valerio Flacco lib. 5. Stat. Silv. 4. 4.

——— *Metuendaque portæ*
Limina Caspiacæ. ———

Caspii, pop. Scythici generis, Hyrcanis finitimi, ejuſque maris accolæ, quod ab ipſis *Caspium* appellatur. Horum regio à Strabone *Caspiana* appellatur. Virg. 5. Æn. *Caspia regna* nominat.

Hujus in adventum jam nunc & Caspia regna
Responsis horrent divûm.

Hi parentes decrepitos, & ſeptuageſſimum ætatis annum attingentes, auguſto loco includere dicuntur, & fame enecare. Strabo lib. 11. Apud hos ſæviſſimi ſunt canes, ut ſcribit Val. Flaccus lib. 6. uti videre eſt in his.

Insequitur Drangæa phalanx; clauſtriſque profuſi
Caspiadæ, queis turba canum, non ſegnius acres
Exilit ad litues, pugnaſque capeſſit heriles:
Inde etiam par mortis honos, tumuliſque recepti
Inter avos, poſituſque virum: nam pectora ferro
Terribileſque innexa jubas ruit agmine nigro
Latratuque cohors: quanto ſonat horrida Ditis
Janua, vel ſuperas Hecates comitatus ad auras.

Vide Lipſ. Cent. 5. ad Belg. Epiſt. 44. Eliam Reuſner. Artis Strateg. lib. 1. cap. 15. Caſp. Facium in axiom. Bellicis cap. 94.

Caspiras, urbs Parthorum, finitima Indiæ, cujus incolæ omnium curſu ſunt velociſſimi. Steph.

Caspis, Syriæ urbs. 2 Macch. 12.

Caspium mare, inter Caſpios & Hyrcanos montes eſt, à quibus nomen accepit. Dicitur enim & *Hyrcanum mare*. Strabo lib. 11. Καλεῖται δὲ αὕτη ἡ θάλαττα καὶ Ὑρκανία. Dionyſius verſ. 50.

Ἤτοι καὶ Ὑρκανίην ἕτεροι διονομήναντο.

Immenſum ſpatium occupat, de quo tamen inter ſcriptores parum convenit. Mela. 3. 5. *Mare Caspium ut angusto, ita longo etiam freto.* Vide ſis illic Voſſium. Strabo ubi ſupra. Ἔστι δ᾽ ὁ κόλπος ἀνίχων ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ πρὸς μεσημβρίαν. Ubi ſequitur vulgatam ſuorum temporum de hoc mari opinionem. Putabant enim plerique omnes mare Caſpium nihil aliud eſſe, quam ſinum Oceani Cronii ſive Septentrionalis, ut ſinus Perſicus ex Oceano meridiano ἀνέχει. Hæc eſt Dionyſii ſententia, qui ſinum Oceani ſecundi ita deſcribit.

Δεύτερος αὖτ᾽ ὀλίγος μὲν, ἀτὰρ περιφέστατος ἄλλων
Ὅς τ᾽ ἀπὸ ἀπειρεσίοιο Κρονίου ἁλὸς ἐκ βορέαο
Κασπίην εἴσω φέρεται τήνδε θάλασσαν.

Quocum conſentiunt duo Interpretes, Feſtum Avienum dico & Priſcianum. Hic

Alter item eſt primo brevior, majorq; duobus
Hic prolapſus aquas Boreali fuſus ab alto
Terga procelloſo turgeſcit Caspia fluctu.

Priſcianus.

Hoc minor eſt, reliquis major, quem Caspia tellus
Suſcipit intrantem vaſtis Aquilonis ab undis,
Nomine Saturni quod Tethys poſſidet æquor.

Hæc etiam Pomponii Melæ, hæc Plinii ſententia. At non eorum qui noſtrâ ætate de eo mari accuratius ſcripſerunt, qui affirmant eſſe id per ſe, nec ullo modo, aut cum Oceano, aut cum alio mari miſceri. Falluntur vero è recentioribus plerique dum totam antiquitatem hujus erroris inſimulant. Nam quid illi novi docent, quod non jam pridem ab Herodoto ſit traditum? Sic enim ille Ἡ δὲ Κασπίη θάλασσα ἐστὶ ἐπ᾽ ἑωυτῆς, οὐ συμμίσγουσα τῇ ἑτέρῃ θαλάσσῃ. Diodorus quoque Siculus ait τὴν Ὑρκανίαν eſſe καθ᾽ αὑτήν. Ideoque maximus philoſophorum Ariſtoteles lacum appellat; mare tamen ab accolis vocari tradit Caſaubonus. Horatius.

——— *Nec mare Caspium*
Vexant inæquales procellæ
Usque. ———

Cassandane, filia Pharnaſpis, & mater Cambyſæ generi Aſtyagis. Herodot. lib. 1.

Cassander, 25 Macedonum rex, regnavit an. 19. Pydnam obſedit, & Olympiadem interfici juſſit. Juſtin. l. 14.

Cassandra, Priami, & Hecubæ filia, quæ cum ob formæ venuſtatem ab Apolline amaretur, juſſa quamcunque vellet concubitûs mercedem petere, vaticinandi peritiam ſibi dari poſtulavit, quam cum credulus amator ei conceſſiſſet, neq; illa promiſſis ſtaret, indignatus Deus, quoniam munus jam datum eripere non potuerat, effecit ut vaticiniis ejus fides nulla haberetur. Quare cum equi Trojani inſidias detexiſſet, eumque mœnibus minimè recipiendum clamaret, neminem tamen invenit, qui verbis ejus fidem adhibendam putaret. Virg. Æn. 2.

Tunc etiam fatis aperit Cassandra futuris
Ora, dei juſſu, non unquam credita Teucris.

Hanc Virgil. poſtremis Trojani belli temporibus Chorœbo juveni deſponſatam fuiſſe tradit, qui cùm extremâ illâ nocte, qua Ilium cecidit, ſponſam captivam abduci videret, eique ſuppetias ferre conaretur, à Peneleo quodam confoditur, Virgoq; ipſa ab Ajace Oileo in Minervæ templo viriatur. Hæc poſtea in prædæ diviſione Agamemnoni ceſſit, qui cum identidem ab illâ admoneretur, ut Clytæmneſtræ uxoris ſuæ inſidias caveret, nihilo tamen minus ejus monita, velut veſanæ mulierculæ deliramenta, contempſit. Cujus poſteà ſecuritatis pœnas dedit, unà cum Caſſandrâ, uxoris, Ægiſthique inſidiis in convivio obtruncatus. Virg. Æn. 2.

Ecce trahebatur paſſis Priameia virgo
Crinibus à templo Cassandra, adytiſque Minervæ.

Idem. *Sola mihi tales caſus Cassandra canebat.*

Cassandra, Jobatis filia, quæ Bellerophonti nupſit. Homerus.

Cassandra, op. & *Cassandria colonia*, de quibus vide in *Potidæa*. Ptolemæus *Casandra* cum ſimplici ſ. ſcribit. Eſt autem urbs Macedoniæ maritima. Pauſan. & Steph. adhuc etiam *Cassandria* Sophiano.

Cassanitæ, populi maritimi ad mare Rubrum. Steph. Arabiæ Felicis, Ptol.

Cassanorum, urbs Ægyptia. Steph.

Cassera, Macedoniæ op. Plin. 4. 10.

Cassi, pop. Britanniæ apud Cattieuchlanos, *Grasserer* nunc Glareano, at Camdeno *Caishow*; ſed *Caishow* Cattieuchlani eſſe videntur. Ita Ferrarius. Camdenus autem aic in regiunculâ *Caishow* ſervari nomen Caſſiorum, quos etiam Cattieuchlanos vocat. Vulgo *the Hundred of Caishow* in Comitatu Herfordienſi.

Cassia via, à Caſſio Strata. Feſtus.

Cassianus, Antiochiæ rex, ab Armeniis interfectus, anno Salutis 899. Blondus lib. 4. Decad. 2.

Cassianus, Hieroſolymitanus Epiſcopus XI. A. D. 142.

Cassianus, martyr apud Forum Cornelii ubi & jacet, & quo venerat peregrinationis gratiâ è Brixiâ urbe, cujus erat civis, & Præſul. Cumque apud forum

Cornelii

Cornelii doceret, jussu Juliani Imperatoris, qui prohibuerat Christianos docere, stylis discipulorum confossus est. Martyrium ejus eleganter descripsit Aurelius Prudentius Περὶ Στεφάνων, Hym. 14.

Cassianus, Alexandrinus sub Joviniano in Italiam veniens apud Ortona templum construxit, cujus & Præsul electus: Inde peregrinando Augustodunum venit, ac Episcopo Simplicio viro sancto successit.

Cassianus Monachus Honorii tempore, Hierosolymitanâ Ecclesiâ ab hæreticis ejectus, Massiliam venit, ubi duo condidit cœnobia; scripsit & de Monachorum institutis. Volater. Vide Voss. Hist. Lat. lib. 2. cap. 17.

D. *Cassianus*, quintus Augustoduni Galliæ civitatis, vulgò *Autun*, episcopus fuit: ad cujus tumulum pleraq; ac miranda eduntur miracula. Greg. Turon. cap. 75. de glor. mart.

Cassida, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Cassii, montes Scythiæ extra Imaum. Ptol.

Cassiliacum, Rhœtiæ opidum lib. Notit. *Romakessel* Rhenano.

Cassilium, vulgo *Cassel*, vide *Sterepontium*.

Cassinitius Thraciæ flu. cujus aqua equos potos efficit.

Cassinum, vide *Casinum*.

Cassiodorus, Patricius, & Senator Romanus Theodorici Gotthorum regis Præceptor, & Cancellarius, tandem Abbas Ravennæ, cum multa alia scripsit, tum vero Historiam Ecclesiasticam, quæ Tripartita nominatur, ex tribus Scriptoribus Theodoreto, Sozomeno, & Socrate in unum corpus coagmentavit. Mortuus est temporibus Justiniani Imp. Extant ejus ad Theodoricum Epistolæ. Volater. Vide Voss. Hist. Lat. 2. 19.

Cassiope, sive *Cassiopea* Cephei Æthiopum regis uxor, & Andromedes mater, quæ quod gloriaretur Nereidibus sese corporis pulchritudine præstare, illarum indignationem incurrit. Nymphæ enim jactantiâ ejus irritatæ incredibilis magnitudinis cetum immiserunt, filiamque ejus unicam, nomine Andromedam saxo alligarunt, cetoque devorandam objecerunt, quæ tamen Persei virtute liberata, ei nupsit. Cassiope vero tandem generi meritis in cœlum translata traditur. Arabibus vocatur *mulier sedis*, i. e. *sedens in siliquastro cum palmâ delibuta*. Manilius *inversam* vocat, quòd capite cernuans occidat. Unde Marcus Tullius Aratea vertens.

Labitur illa simul gnatam lachrymosa relinquens
Cassiopeia, neque ex Cælo depulsa decore
Fertur. Nam verso contingens vertice primum
Terras, post humeris eversa sede, refertur.
Hanc illi tribuunt pœnam Nereides almæ,
Cum quibus, ut perhibent, ausa est contendere formâ.

Vide Cæsium in Cœlo Astronom. pag. 116. Prop. 1. 17

Nec mihi Cassiope solito visura carinam,
Omniaque ingrato litore vota cadunt.

Cassiepea pro *Cassiopea*, dicere jubet Scal. in Manilium, atque ita se reperisse ait in codice Gemblacensi. Sane Græcis est Κασσιέπεια. Verum codici uno plures opponere licet in quibus per o scribatur, nempe Latini ut *Calliope*, & *Calliopea* ita *Cassiope*, & *Cassiopea* scripsere. Nec est quod Græca vox opponatur, nam E & O facile commutantur. Ita Græcè est Πτολεμαῖος, ut in optimis libris est *Ptolemaus*, & Βερενίκη *Berenice*. Vossius.

Cassiope, Epiri op. à quo *Cassiopæi*. Plin. & Ptol. Straboni promuntorium est, quod & *Phalacrum* vocat.

Cassiope, Corcyræ ins. op. Plin. 4. 12. Ptolemæo *Cassiopolis* dicitur.

Cassios, flu. Scythiæ, quod per Albaniam in mare decurrit. Plin. 6. 13.

Cassiterides, insulæ in occidentali Oceano, unde plumbum candidum effoditur. Plin. 4. 16. *Ex adverso*, inquit, *Celtiberiæ complures insulæ sunt Cassiterides Græcis dictæ, à fertilitate plumbi*. Olim nemini perviæ præterquam solis Phœnicibus. Strabo lib. 3. Πρότερον μὲν οὖν Φοίνικες μόνοι τὴν ἐμπορίαν ἔστελλον ταύτην ἐκ τῶν Γαδείρων, κρύπτοντες ἅπασι τὸν πλοῦν. Plumbum ex illis insulis Græcis primo allatum. Plinius. *Plumbum ex Cassiteride insulâ primus apportavit Midacritus*. Atque inde idem stannum habuere. Herodot. οὔτε νήσους οἶδα Κασσιτερίδας ἐούσας ἐκ τῶν ὁ κασσίτερος ἡμῖν φοιτᾷ.

Potest autem hoc nomen Phœniciæ originis esse, quia Chaldæi, & Arabes stannum appellant vocabulis huic simillimis. Sic Num. 31. 22. pro Ebræo בדיל Jonathan habet קסטירא *Kastira*, & Hierosolymitanus Interpres קיסטרא *Kistara*, & Arabs קזדיר *casdir*. Bochartus, quem vide de Phœn. Col. lib. 1. cap. 39.

Cassitira, Insula in Oceano, Indiæ vicina. Steph.

C. *Cassius*, (*Longinum* vocat Dio lib. 40.) unus ex C. Cæsaris percussoribus unà cum M. Bruto apud Philippos à M. Antonio & C. Octavio victus, mortem sibi conscivit, vir omni laude dignus, & animo in Remp. plane singulari: hoc tamen minus felix, quod sublato tyranno, tyrannidem tollere non potuit. Plut. in Bruto. Cæsare interfecto, quum postridie apud M. Antonium cœnaret, rogante illo, Num etiam ibi gladium aliquem in sinu reconditum haberet? Et quidem permagnum, inquit, si & tu tyrannidem affectas. Uxorem habuit Juniam Bruti sororem, quæ utriq; per annos 64. superstes vixit.

Cassius Brutus, patriæ proditor, à patre inediâ consumptus est, nam bellum adversus Latinos Romanis erat. In eo ducem P. Decium creant quidam Patricii. Cæterum inops hic adolescens Cassius Brutus, dictâ mercede, portas aperire cum deprehensus esset, ad auxiliare Palladis templum confugit, cujus pater Cassius signifer, occlusis foribus, necatum fame juvenem insepultum ejecit. Plut. in Parallelis.

Cassius Dio, Consul, collega Ju. Tiberiani an. ab U.C. 1042. Alius omnino est à Dione Cassio historico, de quo postea; Is enim consulatum gessit cum Alexandro Mammeæ filio an. U. C. 981.

Cassius Apronianus, Cos. collega Pætini, an. U.C. 871. Atheniensibus jura ex Draconis, & Solonis, reliquorumque libris conscripsit. Cassiodorus.

Cassius, Cos. Rom. à Tigurinis, pago Helvetiorum, qui à civitate secesserant, in finibus Allobrogum cum exercitu cæsus: milites, qui ex eâ clade supererant, obsidibus datis, & dimidiâ omnium rerum parte, ut incolumes dimitterentur, cum hostibus pacti sunt, tempore quo Jugurtha pulsus est à Mario. Liv. lib. 25.

Cassius Posthumus Labienus in Galliâ regnavit an. 7. sub Gallieno majore imperatore.

Cassius, Trib. plebis C. Mario & L. Flacco Coss. plures leges ad diminuendam nobilitatis potentiam tulit: in quibus sanxit, ut quem pop. Rom. damnasset, cuive imperium abrogasset, id ratum esset. Fuit & inter competitores Ciceronis in consulatu. Ascon. Pædian.

Cassius, dux Pompeianus cum decem navibus ardente bello civili ad Cæsarem transiit.

Cassius Longinus, Jurisconsultus, quòd Cassii Cæsaris percussoris nomen, & stemmata haberet, jussus est à Nerone mori. Pronepos fuit Servii Sulpitii ac eques Romanus. Tranquillus

Cassius Severus, orator, de quo Quintilianus sic scribit. *Cassius Severus, qui si cæteris virtutibus colorem, & gravitatem orationis adjecisset, ponendus inter præcipuos foret, nam & ingenii plurimum est in eo, & acerbitas mira, & urbanitas, & vis summa.* Hæc ille. Hujus Cassii scripta ex Senatusconsulto abolita sunt. Sueton. Vide Voss. Hist. Lat. lib. 1. cap. 21.

M. *Avidius Cassius*, Præfectus exercitus Antonini Principis in Oriente, dum Imperator ipse res in Germaniâ gerit contra Marcomannos, defecit ab eo; itaque relicto bello Imperator cum exercitu eum petit, & superat.

Cassius, Præsul Narniensis tempore Totilæ regis Gotthorum, cui occurrens animum ejus placavit, ne civitati noceret. Gregor. 3 Dialog.

Sp. *Cassius* Bellicinus, regni affectati crimine damnatus, cui plus suspicio concupitæ dominationis nocuit, quam tres magnifici Consulatus, ac duo speciosissimi triumphi profuerunt. Nam S. P. Q. R. non contentus capitali eum supplicio afficere, interempto domum superjecit. In solo autem ædem Telluris fecit. Valerius Max. lib. 6. cap. 3.

Cassius, Poeta Parmensis fuit, cujus ingenium in scribendo carmine mirè concinnatum, & promptum prædicat Horat. 1. Serm. Sat. 10.

——— *Hetrusci*
Quale fuit Cassi rapido ferventius amni
Ingenium, capsis quem fama est esse, librisque
Ambustum propriis. ———

Hic est qui in partibus Cassii & Bruti Trib. militum fuit, quibus victis Athenas se contulit. Quintilius Varus ab Augusto missus, ut eum interficeret, studentem reperit, & perempto eo scrinium cum libris tulit, unde multi crediderunt Thyesten Cassii Parmensis fuisse. Scripserat enim multas tragœdias Acron in illud Horatii.

Scribere quod Cassi Parmensis opuscula vincat.

Cassius Hemina, Chirurgus apud Romanos, cui ob peritiam jus Quiritium datum est, & taberna in compito Acilio empta. Plin. 7. 25.

L. Cassius Hemina, quem *vetustissimum annalium auctorem* vocat Plin. 13. 13. Ubi Guilandinus, & Dalechampius pro *vetustissimus* legunt *verissimus*: idque quia, ut aiunt, vix 70 annis antiquior fuit Plinio: ut qui Augusto ac Tiberio fuerit coævus; iisque historiam suam dicavit. Verum errant. Vixit enim ludis secularibus quartis C. Cornelio Lentulo, & L. Mummio Achaico Coss. an. U. C. 608. ut de eo testatur Censorinus cap. 17. Fecit Annalium libros 4. Eorum quartus inscribebatur *Bellum Punicum posterior.* ut Priscianus auctor est lib. 7. Nempe ex veterum usu quibus exeuntia in (*or*) communia erant. Vide Voss. De Hist. Latinis lib. 1. cap. 7.

M. Cassius Scæva, miles Cæsaris fortissimus, de quo Cæsar Bell. Civil. lib. 3. Valer. Max. 3. 2. Appian. Ἐμφυλ. 2 Lucanus lib. 6. Florus, & Sueton. in Cæsare.

Cassius, Hisp. mons. Sext. Avienus.

Cassopa, urbs in Molosso. Vide Steph.

Castabala, Ciliciæ, & Phœniciæ civitas, quæ & Perasia dicebatur. Steph. Populi *Castabalenses*, qui propter bella cohortes canum habuere, teste Plinio. In Castabalis autem Dianæ Perasiæ templum extitit, quod sacræ mulieres ingressuræ super prunas nudis pedibus incedebant. Æneas Sylvius Asiæ cap. 46.

Castalia, Acheloi filia.

Castalia, urbs Ciliciæ. Steph. alia circa Phocidem. Herodot.

Castalius fons, *Caballinus*, & *Libethris* dicitur. Est in radicibus Parnassi, Musis sacer. Virgilius *Castaliam* vocat. Georg. 3.

——— *Juvat ire jugis quà nulla priorum*
Castaliam molli divertitur orbita clivo.

De nominis origine sic Bochartus. Arabicè, inquit, קסטלה *Castala* est *fluminis* vel *fontis murmur*. Sunt qui *fragorem* reddunt. Talis fons Castalius Virgilius in culice,

Castaliæque sonant liquido pede labitur unda.

Quin Castalii fontis murmur putabatur aliquid habere fatidicum. Unde est quod apud Nonnum Dionys. lib. 4. Cadmo Apollinis oraculum consulente,

——— Ὀμφήεντι ῥέεθρῳ
Κασταλίης πάφλαζεν ἐτήτυμον ἔβλυεν ὕδωρ.

Et in Luciani Jove Tragœdo Apollo ad vaticinia deesse sibi queritur πηγὴν μαντικὴν, οἵα ἡ Κασταλία ἐστίν. Et Clemens in Protreptico Σεσίγηται γοῦν ἡ Κασταλίας πηγὴ, καὶ Κολοφῶνος ἄλλη πηγὴ, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως τέθνηκε νάματα μαντικά. Quò palam alludens Gregor. Nazianzenus Orat. 4. Πάλιν, inquit, ἡ Κασταλία, σεσίγηται καὶ σιγᾷ, καὶ ὕδωρ ἐστὶν οὐ μαντευόμενον, ἀλλὰ γελώμενον. Quale est quod idem scribit Orat. 39. Κασταλίας μαντικὸν πόμα divinum Castaliæ laticem solum silentium suum vaticinari non potuisse. Quod quidem Scholiastæ referunt ad Syriæ Castaliam prope Daphnem Antiochiæ: Sed ad hanc nostram Constant. Porphyrogen. Themate *Nicopolis*. Nempe eâdem virtute pollere fons uterque creditus est. Sozomenus lib. 5. cap. 19. ubi de Daphne Antiochiæ. Ἐπιστεύετο δὲ παρὰ τοῖς τὰ δὲ πρεσβεύουσι, ῥεῖν αὐτόθι καὶ ὕδωρ μαντικὸν ἀπὸ Κασταλίας τῆς πηγῆς, ὁμοίας τῆς ἐν Δελφοῖς ἐνεργείας τε καὶ προσηγορίας λαχούσης. Ita etiam Niceph. Callistus 10. 28. Proinde in Syrâ illa Castaliâ ex aquarum motu, & strepitu ὑδρομάντεις futura prædixisse constans fama est. Hinc Apollinem refert Suidas in Antiochiæ Κασταλίᾳ solitum χρησμολογεῖν, αὔραις καὶ πνοαῖς ἐκ τοῦ ὕδατος ἀναδιδομέναις *Oracula edere, aurâ, & flatu ex aquâ expirante.* Ex eâ porro aquarum agitatione fragor, & murmur consequebatur. Quod & alii disertè scribunt. Græcus Schol. in Gregorium ubi supra. Κασταλία, πηγὴ περὶ τὴν Ἀντιόχειαν, ᾗ καὶ ὁ Ἀπόλλων ἐφορεύει. *Castalia fons circa Antiochiam cui Apollo præsidet.* Pergit. Μαντεῖον ἦν τις ἐξηγεῖτο κατὰ τὴν τοιαύτην πηγὴν, ἐκ τοῦ νάματος, οὐ κατὰ φωνὴν, ἀλλ' ἁπλῶς ἦχόν τινα καὶ πνεῦμα ἀναδιδόμενον (lege ἀναδιδόμενον) *Proinde Divinatio quadam ad fontem illum edebatur ex difluxu, non per vocem, sed solum sono quodam & flatu edito.* Vides Lector, huic aquæ sonum, stridorem, & strepitum tribui, i. e. קסטלה *Castala*; unde *Castalia* dicta est, non à *Castalio*, de quo Pausan. in Phocicis, nec ab Acheloi filiâ *Castaliâ*, de quâ ibidem Panyasis, & Constant. Porphyrog. in *Nicopoli*, nec à *Castalia* nymphâ, quæ metu insequentis Apollinis eò se præcipitem dejecerit, ut à Lutatio traditum. Bochartus.

Castalo, maxima civitas Oretaniæ, gentile *Castalonites.* Steph.

Castanea, urbs circa Peneum flu. Strabo. Et Magnesiæ Plin. Eudoxus per θ se ibit. Gentile *Castanæus.* Steph. Ab hâc urbe, (nisi à priori malis) nuces quæ *Castaneæ* dicuntur; quas Nicandri Scholiastes duplicis generis facit, Καστανῶν loquit τὸ μὲν λοπιμὸν, τὸ δὲ μαλακόν. Ita Virgil. distinguit. Eclog. 7.

Stant & juniperi, stant Castaneæ hirsutæ.

Et Eclog. 1. *Castaneæ molles, & pressi copia lactis.*

Castaon, *Cazorla* teste Mor. cum Gomesio, op. Hisp Bæt. inter Ubedam urb. & Seguram op. ad ort. 6 leuc. Sed Henr. Coquo, & Car. Clusio est *Villa Nueva d' Alcaraz*, op. amplum Hisp. Tar. haud procul à monte, ex quo Bætis flu. profluit, ubi olim plumbum proveniebat, cui argenti pars immixta fuit, non adeo ut ejus utilis sit expurgatio.

Castax, urbs Iberiæ, Gentile *Castacæus.* Steph.

Castellani, Hisp. Tarracon. pop. in Catalauniâ, quorum tractus ducatus est Cardonæ, teste Varrerio cum Villanovano. Est autem Cardona op. inter Salsonam 2, & Minorissam urbem 3 leuc. ab Ilerda 10 Bor versus, ubi mons est copiâ salis colorum varietate respersi celebris.

Castellum Aquarum, quod & Aquæ, & Thermæ superiores, *Baden*, & *Ober Baden*, urbs Helvetiorum inter Tigurum 2. & Basiliam 6 leuc. ubi comitia haberi solent Helvetiorum generalia.

Castellum Cattorum, *Cassell*, urbs Hassiæ primaria, vide *Stereontium.*

Castellum, Hunnorum, *Castellaun*, op. Germ. sup. in Trevirensium ditione à Simerâ op. 2. leuc. in Bor. distans, à Treviris 9 in ortum.

Castellum, Menapiorum, *Kessell*, teste Divæo, op. Belgii in Brabantiâ ad Mosam in Geldriæ conf. Hornæ finitimum.

Castellum Morinorum, *Kassell*, teste P. Divæo op. Belgii in Flandriâ inter Audomarum urb. Artesiæ ad occ. 3. & Hypras urb. Flandricam ad ort. 5. leuc.

Castellum, locus inter Faventiam, & Florentiam. Anton. & in Maurit. Cæsariensi.

Castbenes, Thraciæ sinus juxta Byzantium. Plin. lib. 4.

Castianira, mulier genere Thressa, ex Æsimo urbe, quæ Priamo Gorgythionem peperit. Hom. Iliad. 8.

Castimensis, Venus cognominata est, sub quo nomine & Thessalis culta, apud quos fanum habuit, & aliud in Sidâ Pamphyliæ, & in Aspendo Argivorum, & Argis in festo quod Hysteria dicitur: in quibus præter instituta moresque aliorum, sues mactare licet, cùm in cæteris nullo modo fas sit. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 12. Ex Strabone lib. 9. alii *Castniensis.*

Castinus, Cos. Collega Victoris an. U. C 1177.

Castinium, mons in Aspendo Pamphyliæ, gentile *Castinius* & *Castinetes.* Steph.

Castoli, campus apud Dorienses. Quos Lydi *Castolos* vocant.

Castologi, pop. Gall. Belgiæ. Plin. 4.

Castolus, urbs in Lydiâ. Steph. hinc *Castoli* campus apud Xenoph.

Castor, & Pollux Διόσκουροι, fratres gemini Jovis ex Ledâ sub cygni formâ compressa filii, qui & Tyndaridæ passim à Poetis appellantur, quemadmodum & Helena soror

ipsorum

ipsorum Tyndaris. Hi ubi primum adoleverunt, mare piratis liberarunt, & ob id Dii maris habiti sunt, quos in tempestate nautæ solent implorare. Post hoc in Colchos cum Argonautis profecti: quâ in expeditione Pollux Amycum Bebryciorum regem insidias sibi struentem interfecit. Deinde domum reversi Helenam sororem à Theseo raptam receperunt, Aphydnâ urbe, Theseo absente, expugnatâ. Tandem cum Castor diem suum obiisset, ferunt Pollucem (qui eodem cum Helenâ ovo natus immortalis erat) fratris desiderio à Jove petiisse, ut immortalitatem suam cum fratre posset partiri: quâ re impetratâ, alterni mori traduntur, & reviviscere. Virg. Æn. 6.

Si fratrem Pollux alternâ morte redemit
Atque reditque viam toties.

Quod ideo fingitur, ait Servius, quia horum stellæ ita se habent, ut occidente unâ, oriatur altera. Hor. Ep. 2. 1.

——— *Cum Castore Pollux*
Post ingentia facta Deorum in templa recepti.

Vide *Gemini*. Cæterùm communicatur inter fratres *Castoris* nomen apud auctores, D. Lucas in Act. Apost. cap. 28. secundum Vulgatum Interpretem: *Post menses autem tres navigavimus in navi Alexandrinâ, quæ in insulâ hyemaverat, cui erat insigne Castorum.* Ubi tamen Græcè Διόσκουροι. Plin. 10. 43. *Super ædem Castorum genitus pullus in oppositam sutrinam devolavit.* Arnobius lib. 5. *Tyndaridæ Castores, equos unus domare consuetus, alter pugillator bonus,* &c. Atqui Castor equorum domitor, Pollux bonus pugil fuit. Theocritus in Dioscuris.

Ὑμνέομες Λήδας τε καὶ Αἰγιόχω Διὸς υἱὼ
Κάστορα, καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα πὺξ ἐρεθίζειν.

Et postea. ——— Σὺ δέ, Κάστορ, ἀείσω
Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώρηξ.

Et ante illum Homerus Odys. λ.

Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
Τοὺς ἄμφω ζωοὺς κατέχει φυσίζοος αἶα,
Οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες,
Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Τεθνᾶσι, τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι.

Horat. Carm. lib. 1. Od. 12.

Dicam & Alciden, puerosque Ledæ,
Hunc equis, illum superare pugnis
Nobilem, quorum simul alma nautis
Stella refulsit.

Idem Sat. 1. lib. 2.

Castor gaudet equis, ovo prognatus eodem
Pugnis. ———

Ovid. Fast. 4. *Tyndaridæ fratres, hic eques, ille pugil.*
Seneca in Medeâ. *Cedet Castore cum suo*
Pollux castibus aptior.

Porro Castor & Pollux arbitri ac testes legum judiciorumque fuerunt. Cicero contra Verrem. Est & Meteori genus quod appellarunt *Castores*; ignes nimirum fulgoris stellarum instar, felix omen navigantibus habitum si incidissent gemini. Lege Plin. 2. 38. & Senec. Nat. Qu. lib. 1. cap. extr. Hinc *Ecastor*, & *Mecastor*, adverbia jurandi apud Plaut. & Terent. Item adject. *Castoreus*, ut *manat Castorea* apud Senecam. Item *Castor* animal ἀμφίβιος Latinè *fiber*, vel *canis Ponticus*, juxta Servium. Juvenal. Sat. 12.

——— *Imitatus Castora, qui se*
Eunuchum ipse facit, cupiens evadere damno
Testiculorum, adeo medicatum intelligit inguen.

Redimere se ea parte, propter quam petuntur maximè, quò Juvenalis hoc carmen pertinet, præter Ælianum de Animal. aliosque, etiam Horapollo affirmat, qui lib. 2. Hieroglyph. cap. 65. Ægyptios tradit *Castorem*, sive *fibrem* pingere, cum designare volunt hominem, qui sibi ipsi damnum inferat: quod hoc animal cum se venatione peti videt, proprios testes evulsos in prædam objiciat. Author Elegiæ de Nuce.

Sic, ubi detracta est a te tibi causa pericli,
Quod superest, tutum, Pontice Castor, habes.

Quod Sestium tamen, medicinæ diligentissimum negasse, Plinius lib. 32. cap. 3. prodidit. Negat & Dioscorides lib. 2. cap. 26.

Castor, medicus antiquus, docuit piperitim herbam, quam alio nomine siliquastrum nominant, bibi contra morbos Comitiales. Plin. 20. 7.

Castor, historicus Rhodius, floruit sub Julli Cæsaris principatu, quem aliqui Galatam vocarunt, quia in Galatiâ vixerit. Putat Vossius hunc eundem esse cum eo, cujus meminit Plin. lib. 20. Cyrillus lib. 1. contra Julianum, ac Stephanus in Βοιωτίᾳ. Nobilis Chronographus fuit; atque eo nomine etiam laudatur Eusebio in Chron. ad an. 989. ubi ex Chronographiâ Castoris de regno Sicyoniorum, & mox de Atheniensium regno, fragmentum citat. Item ad an. 161. & 542. ubi quædam adfert ex eo de regno Argivorum. Ad hæc Tatiano etiam celebratus, & ante hos Flavio Josepho qui lib. 2. contra Apionem, cum historicis annumerat, ex quibus constet, Antiochum Epiphanem, in templo Hierosolymitano à se spoliato haud quicquam reperisse, propter quod Judæi à nationibus rideri mereantur. Massiliensis primum fuit orator, si Suidæ credimus; qui & auctor est, scripsisse libros 5. sive juxta alios libros 9. de epichirematis; item de persuadendo libros 2. ad hæc artem dicendi. Sed historica ejus, quorum idem meminit, sunt istar Libri 2. de Babylone, liber de Nilo, item χρονικὰ ἀγνοήματα, sive *de ignoratione temporum*, quæ etiam Apollodorus citat, lib. 2. & fortasse Ausonius Carm. 23. in Professores Burdigal.

Quod Castor cunctis de regibus ambiguis.

Nam cum imprimis soleat in temporibus peccari, eò quòd ejusdem nominis principes confundantur: plane est verisimile, Castorem illo opere unius nominis reges distinxisse. Scripsit præterea, eodem teste, περὶ θαλασσοκρατησάντων: ex quo opere sunt, quæ Eusebius in Chronicis passim de illis refert, qui imperio maris sunt potiti. Porro Castorem hunc, atque item Thallum, diligentèr tractasse historiam, auctor est Africanus & ex eo Eusebius lib. 10. Præp. Evang. cap. 3. Idem Euseb. lib. 1. Χρονικῶν: Κάστωρ ἐν τῷ κανόνι αὐτοῦ φησὶν ὧδε. Adfert deinde verba de imperio Assyrio, ejusq; initio, quod est à Belo. Mentionem quoque Justinus Martyr facit paræne ad Græcos. Impensius semper favisse Romanis, indicat cognomen Φιλορώμαιος, cujus meminit Suidas. Atque eo magis verisimile fit esse hunc ipsum Castorem illum, qui volumine quodam Romana instituta cum Pythagoricis contulit, teste Plutarcho in Qu. Romanis. Quod opus etiam signat libro de Is. & Osiride. Sed Strabo alterum etiam cognomen adfert. Nam lib. 12. vocatur *Saocondarius*. Refert ibidem fuisse generum Deiotari, regis Galatiæ, atque ab eodem unà cum uxore fuisse interemptum. Suidas causam hanc cædis addit, quòd socerum esset criminatus apud Jul. Cæsarem. Itaque videri possit hic esse idem Castor, adversus quem pro Deiotaro orationem habuit Cicero apud Cæsarem. Sed obstat quod Castor iste Deiotari fuit nepos: & vocatur adolescens, quâ ætate tam multa scripsisse minimè fit verisimile. Verba Ciceronis sunt: *Crudelis Castor, ne dicam sceleratum & impium, qui nepos, avum in discrimen capitis adduxerit, adolescentiæque suæ terrorem injecerit ei cujus senectutem tueri & regere debebat.* Cicerone autem quis melius ista nosse potuit, qui causam Deiotari adversus Castorem egit? Num igitur Strabonem & Suidam errasse dicemus, qui ex nepote generum fecerint? An potius statuendum, Castorem illum, de quo Cicero loquitur, esse filium Castoris illius, de quo Strabo & Suidas? Saltem, illud extra controversiam poni potest, Castorem nepotem, de quo Tullius, esse filium Castoris Chronographi; qui cum genere esset humili, solâque fortasse eruditione & facundiâ commendabilis, Regis gener factus est. Vide sis Vossium de Hist. Gr. 1. 24.

Castor, Cursor velocissimus. Pausan.

Castorum lucus, ad duodecimum lapidem à Cremonâ distans, ut habet Tacitus. An. lib. 18. *Castoris lucus* vocatur Orosio, lib. 6. cap. 8.

Castra, Indiæ intra Gangem op. Ptol. Norici urbs. Anton. Alia quoque Macedoniæ inter Lychnidum & Heracliam. Idem.

Castra alata, vide *Alata Castra*.

Castra Alexandri, locus Ægypti circa Pelusium. Qu. Curt. lib. 4.

Castra Annibalis, Magnæ Græciæ portus. Plin. *Le Castelli* Leandro.

Castra Cæcilia, Lusitaniæ urbs. Plin. Hodiè *Caceres*, vel *S. Maria de Guadalupe* Vasæo.

Castra Celica, Hisp. locus inter Emeritam & Salmanticam. Anton.

Castra Cornelia, seu *Corneliana*, Africæ propriæ urbs. Plin.

Castra Constantia, civitas Gall. Celticæ in Neustriæ, seu Normanniæ provinciâ, sic vocata quod ibi C. Julii Cæsaris milites *constanter* ob Atemoricorum incursiones castrametabantur. Am. Marcellinus lib. 5. vulgo *Constance*.

Castra Cyri, regio circa Lyciam. Curt. lib. 3.

Castra Dei, i. e. *Mahanaim*. Vide Genes. cap. 32.

Castra Exploratorum, locus in Angliâ. Anton. *Burgh upon Sands* Camdeno. Aliis *Old Carleil*.

Castra Flaviana, vide *Ala Flaviana*.

Castra Gemina, Hispalensis conventûs op. Plin.

Castra Germanorum, Mauritaniæ Cæs. op. Hodiè *Brexar*, & *Bersac*.

Castra Judæorum. Vide *Bubastus*.

Castra Julia, Hisp. op. Plin. Hodiè *Trugillo*.

Castra Lælia, Africæ min. urbs, Mela. *Dellia* ibi habet Vossius.

Castra Lapidariorum, urbs Ægypti Lib. Notit.

Castra Larba, Thraciæ urbs. Anton.

Castra Nova, Maurit. Cæsariensis locus. Plin. 3. 4.

Castra Posthumiana, locus Hisp. Bæticæ. Hirtius. *Castro del Rio* hodiè dicuntur, ut vult Ambrosius Moralis.

Castra Regina, Rhætiæ locus. Lib. Notit.

Castra Ulpia, nomen urbis. Anton. Hanc Simlerus *Cleve* existimat, Cliviensis ducatûs primariam civitatem.

Castra Vinaria, Hisp. urbs. Ptol.

Castratius, cum tempore Syllanæ dissensionis Placentiæ gereret magistratum, & Cn. Carbo Cos. Marianarum partium obsides peteret Placentinos, ne Placentia ad Syllam deficeret, negantique Castratio dixisset, multos se habere gladios: *At ego annos*, respondit. Val. Max.

T. Castratius, Rhetoricam Romæ docuit, ubi locum principem declamandi ac docendi habuit, summâ authoritate gravitateque vir, & à D. Hadriano ob mores atque literas spectatus. Lege *Castritius*, & vide Gellium lib. 11. cap. 13. & lib. 13. cap. 20.

Castriani, populi ab Aureliano Imp. magnâ ex parte interempti. Vopiscus.

Castrimonium, op. Latii in finibus Hernicorum. Ortelius.

Castrocomium, Iberiæ locus. Cedrenus.

Castrozarba, Thraciæ op. Procopius.

Castrum, urbs Siciliæ excisa apud Arcatam op. teste Fazello, ab Aluntio 15. m. p. in Cæciam, patria Epicharmi.

Castrum altum, arx munita Hisp. citer. locus, cæde magni Amilcaris insignis, uti docet Livius lib. 24. *Castralla* hodiè Beuthero; *Castel Seras* autem Floriano dicitur.

Castrum Inui, Thusciæ marit. op. Virgil. Erythræus *Cornetta* vocat, & dicit à Ptolemæo *Castrum novum* vocari; idem asserit Blondus, qui addit quoque sic à Plinio & Melâ vocari.

Castrum Britonum, Scotiæ op. vulgò *Dunbritton*.

Castrum Minervæ, Magnæ Græc. op. in Calabria ult. posteà *Crypta aurea*, nunc autem *Grottaria* dictum.

Castrum Novum, Hetruriæ colonia, & urbs quæ periit, inter Pyrgos 8. & Centum cellas 5. m. p. Alterum Piceni in orâ Aprutii inter Truentum & Aternum flumina, vulgo *Flaviano*, nunc excisum, testibus Blondo ac Leandro. Tertium op. amplum Liguriæ ad Iriam, seu Scripiam flu. inter Dertonam urb. 5. & Ticinum in Bor. 20. m. p. à Gothis, teste Cassiodoro, ædificatum. Quartum denique urbs Dalmatiæ ad sinum Rhizonicum Ascrivio urbi finitima in orâ, ubi sedes est Episcopi Risiniensis, nunc sub Turcis.

Castrum Cervolinum, Gallicè *Corbeil* op. Gall. ad flu. Sequanam situm, 14. Ital. milliaribus ab urbe Parisiensi dissitum.

Castrum Stilichonis, op. Insubrium in agro Mediolanensi; *Castion* teste Merulâ.

Castrum Octavianum, *S. Lucas*, teste Morali, pagus Hisp. citer. apud Barcinonem urb.

Castrum Truentinum, vide *Truentum*.

Castula, op. Etruriæ inter Arctium 5. & Cortonam 10. m. p. non obscurum, vulgò *Castiglione*, nisi sit aliud ad lacum Thrasymenum à priore 20. m. p. in merid. distans. long. 35. 15. lat. 42. 40.

Castulo, urbs olim episc. nunc pagus Hisp. Tar. Appiano, Καςίλων, Straboni corruptè Κλάςων, & Καςάλων, & Κελτυλὶς. Artemidoro, Polybio & Stephano Καςυλὼν. Ejus mem. Silius lib. 13.

Castulo Phœbei servat cognomina vatis.

Et paulo post.

Fulget præcipuis Parnassia Castulo signis.

Populi *Castulonenses* Plinio. Oretanorum urbs maxima est (inquit Bochartus) Bæticæ finis versus Orientem, ubi Bætis ne scaphis quidem est pervius, propter confragosas crepidines quibus utrimque obsidetur. Res expressa in Strabone, qui postquam Bætin stadiis fere quingentis Hispalin usque ὁλκάσιν ἀξιολόγοις oneratiis grandioribus navigari docuit, & minoribus usque ad Ilipam & Cordubam usque scaphis; Τὸ δ' ἄνω, inquit, τὸ ἐπὶ Κλαςῶν (lege Καςυλῶνα) οὐκ ἔςι πλώϊμον· παράλληλοι δ' εἰσὶ ῥάχεις ὀρῶν παρασύρουσαι τῷ ποταμῷ. Ubi Ῥάχεις sunt rupes ad quas fluctus cum fragore alliduntur: unde Proverbium in loquaces, ῥαχίας λαλίςερ☉, ripâ aut litoris crepidine loquacior. Cum autem ad hujusmodi ῥάχεις sita fuerat *Castulo*, ut Geographus author est, ab aquarum fragore videtur esse appellata, quia קסטלה *castala* ab Arabibus *fluvii fragor* dicitur. Hoc saltem verosimilius, quàm quod Græci fabulantur, non aliâ ratione freti quàm vocis sono, Castalium, Castaliæ nymphæ filium, à quâ prope Cyrtham & Parnassum fons Castalius dictus est, Castulonem in Hisp. condidisse. Unde Silius lib. 3. de Imilce uxore Annibalis, quæ Castulone nata erat, ut ex Livio discere est.

——— *Cyrrhæi sanguis Imilce*
Castalii, cui materno de nomine dicta
Castulo. ———

Ad Castulonem meminit Strabo fodinæ plumbi, cui argentum erat admixtum. Sed & argenti fodinas in eodem agro memorat his verbis Polybius lib. 10. Ἐν τοῖς περὶ Καςυλῶνα τόποις, περὶ Βαικύλαν πόλιν, οὗ μακρὰν τῶν ἀργυρείων μετάλλων. Hæc *Bæcula* est *Obalcum* Ptolemæi, cui vicina fuit Castulo ad Bætim, non ad Anam, ubi describunt οἱ παλαιόγραφοι. Sed in Castulonis situ fefellit illos numerus latitudinis, qui in Ptolemæo corruptus est, ut Casaubonus rectè observat. De Castulone plura qui volet Livium legat lib. 24. & 28.

Casuentillani, Italiæ pop. in 6. Regione. Plin. 3. 14.

Casuentum, flu. in sinu Tarentino. Plin. 3. 11. quem Leander *Vasento* dici ait; in Calabriâ sup. est. *Basentium* Diaconus vocat. *Barentinus amnis* est apud Jornandem, sub cujus alveo Alaricus Gothorum rex sepultus fuisse dicitur. Fuit etiam *Casuentium*, vel *Casuentum* Colonia Romanorum, teste Frontino.

Casula, Africæ propriæ urbs. Ptol.

Casurgis, Praga urbs Bohemiæ totius caput. Ptol. long. 37. 02. lat. 49. 59.

Casus, insula prope Rhodum, Phœnicibus erat קש *cas*, i. e. *stipula*, vel *minuta palea*, quam ventus rapit. Cur autem inde dicatur insula *Casus*, sibi non constare ait Bochartus. Tantum constat sic dici, quia Casi aliud nomen est *Achne*. Plin. 5. 31. *Rhodiorum insulæ Carpathus, quæ mari nomen dedit, Casus, olim Achne*, &c. Achne scil. Græcis id ipsum est quod Ebræis קש *cas*. Hesych. Ἄχνη, τὸ ἄχυρον, i. e. *palea*.

Catabanes, pop. Arab. desertæ, quos Strabo lib. 6. *Catabanenses* vocat. Horum regionem Eratosthenes thuriferam esse perhibet, Φέρει δὲ, inquit, λιβανωτὸν μὲν ἡ Καταβανία. Plin. lib. 12. c. 14. solum thus scribit avehi per Gebanitas (nam Catabanos & Gebanitas eosdem esse verisimile videtur) *Evehi*, inquit, *non potest*, nisi per Gebanitas, itaque & eorum regi penditur vectigal. Unde nomina;

mina; *Gaba* enim vel *Geba tributum exigere*, & *catab*, vel *cetab scribere* sig. Putat igitur Bochartus Syros mercatores gentis avaritiam his epithetis potius quam nominibus sugillasse, quod videretur modum excedere in aromatum, quæ efferebantur, descriptione, & vectigalium exactione. Unde sequitur in Plinio. *Sunt & quæ sacerdotibus dantur portiones, scribisque regum certæ.* Obiter emendabis Dionysium vers. 959. ubi vulgo Κλίβανοι corruptissimè; lege Καταβανοί. Sic duo Interpp. Priscianus.

Minnæique maris prope Rubri litora vivunt
Atque Sabæ, post hos nec non habitant Catabeni.

Festus Avienus —— *Rutili contermina ponti*
Minnæi, Sabæque tenent superi, impiger ampla
Æquora dissulcat glebæ ditis Catabenus.

Catabathmus, urbs olim, nunc pagus Marmaricæ litor. inter Cyrenem ad occ. 174. & Parætonium ad ort. 129. m. p. Anton. *Cario Molcrio*; *Capo d' Alber* Theveto. Mela 1. 8. *Catabathmos vallis devexa in Ægyptum finit Africam.* Sallustius vocat *declivem altitudinem*, sed non addit in quam partem vergat ista declivitas. Inquit enim in Jugurthino, *Africam habere ab ortu satis declivem altitudinem, quem locum Catabathmon incolæ appellant.* Καταβαθμὸν vocat Æschylus in Prometheo, ridiculè vero ponit ad fontes Nili. Sed ignoscendum hoc Æschylo, qui non major inter Græcos fuit Geographus, quam fuerunt apud Romanos vel Seneca, vel Lucanus. Non rectè vero interpres Solini hunc Catabathmum, qui terminus fuit Cyrenaicæ, arenosum fuisse colligit ex loco illo Stephani. Καταβαθμὸς τόπος ἐν Λιβύῃ, μεταξὺ τοῦ Ἄμμωνος καὶ τοῦ Παραιτονίου. Locum enim istum non posse accipi, nisi de Catabathmo parvo, nemo, ut opinor, negabit. Is. Vossius.

Catabolum, Ciliciæ urbs. Anton.

Catacecaumene, Phrygiæ regio, quam alii Mysiæ, alii Mæoniæ ascribunt, ut videre est apud Strabonem. Sed eandem Phrygiæ Hesychius tribuit vocabulo Ἐπαγόμενοι, Λέγουσι, inquit, τινὲς τὴν Κατακεκαυμένην τῆς Φρυγίας χώραν. Diodorus item Siculus quo loco fabulatur Ægidem belluam ignivomam à Pallade occisam τὸ μὲν πρῶτον φανῆναι περὶ τὴν Φρυγίαν, καὶ κατακαῦσαι τὴν χώραν, ἣν μέχρι τοῦ νῦν κατακεκαυμένην Φρυγίαν ὀνομάζεσθαι. Tam verè quam quod alii apud Strabonem ὑπὸ τῶν κεραυνοβολιῶν καὶ πρηστήρων *à fulminibus & ignium procellis* hoc contigisse dicentes eò referunt fabulam Typhonis, à Jove sc. fulmine icti. Ut ut sit *Catacecaumene* dicitur Phrygiæ portio circa Caystrum & Mæandrum & urb. Philadelphiam, de quâ Apocalyps. cap. 3. vers. 7. cujus campestris regio est τεφρώδης, i. e. *cinericia*, montana autem & saxosa μέλαινα ὡς ἐξ ἐγκαύσεως, *nigra tanquam ex adustione.* Terra denique tota est ἀμπελόφυτος καὶ ψαθυρὰ *fragilis & friabilis*, πλήρης τε ἁλμυρίδος καὶ εὐεκπύρωτος, *plena salsuginis, & facile inflammatur.* Est etiam insula in mari Rubro. Steph.

Cataceti, Asiæ pop. circa Mæotim. Plin. 6. 7.

Catada, Africæ propriæ fluvius. Ptol.

Catadra, Æthiopiæ sub Ægypto opidum.

Catadupi, pop. Æthiopiæ apud Catarractas Nili incolentes, unde nomen *Catadupa*. Cic. de Somnio Scip. *Hoc sonitu oppletæ aures obsurduerunt: nec est ullus hebetior sensus in nobis; sicut ubi Nilus ad illa, quæ catadupa nominantur, præcipitat ex altissimis montibus: Ea gens quæ illum locum accolit propter magnitudinem sonitûs, sensu audiendi caret.* Vide Sen. Nat.Qu.4.2. Amm. Marcell. lib. 22. Plin. 5. 9. necnon Vitruvium lib. 8 cap. 2. & Wendelin. de Adm. Nili cap. 5.

Catæa, Persidis insula. Arrianus.

Catæonium, Marmaricæ promunt. Ptol.

Catalaunia, reg. Hisp. citer. inter mare Mediter. ad ort. Arragoniam ad occ. mont. Pyrenæum ad Sept. & Iberum flu. ad Austr. à regno Valentiæ fere dividentem.

Catalaunium, duæ sunt hujus nominis in Galliâ civitates, una in Campania ad flu. Matronam sita, quæ Gallicè profertur *Chaalons* per duplex a. long. 25. 40. lat. 48. 58. Altera vero in Burgundiâ, & *Chalons* vulgò vocatur per simplex a.

Catamana, Syriæ urbs Comagenæ reg. Ptol.

Catamitus, à veteribus Romanis nec dum assuetis Græcæ linguæ appellatus est, qui *Ganymedes* Græcis dicebatur, & Jovi in deliciis fuisse traditur. Ita enim iidem *Alcedonem* quoque *Halcyonem* dixerunt, ut Festus observat. Idem Festus: *Catamitum*, inquit, *pro Ganymede dixerunt, qui fuit Jovis Concubinus.* Vetus Gloss. *Catamitus, Ganymedes.* Arnobius lib. 4. adversus Gentes. *Alcmena, Electra, Latona, Laodamia, mille aliæ virgines, ac mille matres: cumque illis Catamitus post pudoris spoliatus est honestate.* Loquitur ibi de stupris Jovis. Unde Cic. Phil. 2. *catamitum* pro *molli* & *effæminato* posuit: *O hominem*, inquit, *nequam! (Quid enim aliud dicam? Magis propriè nihil possum dicere) ergo ut te Catamitum, nec opinato, cum ostendisset, præter spem mulier aspiceret*, &c.

Catana, Siciliæ op. ad radicem Ætnæ mont. situm, patria Charondæ, inter Atheniensium legislatores inprimis celebrati. Ibi fuit simulacrum Cereris, teste Cicerone, quod à viro non modo tangi, sed ne aspici quidem fas erat. Silius lib. 13.

Tum Catana ardenti nimium vicina Typhæo.

Diodorus scribit hanc ab Hierone, cum ejus incolas ejecisset, *Ætnam* appellatam fuisse. Hodie tamen adhuc *Catania* dici tradit Fazellus. Procopio Gothicarum rerum lib. 1. Κατάνη mendosè legitur. Strabo lib. 6. Ἡ Κατάνη δ' ὑπὸ Ναξίων κτίσμα. Idem tradunt Marcianus Heracleota, & Thucydides lib. 6. Videtor Cluverius de Sic. Ant. lib. 1. pag. 117. Ad Amenani ostium (Inquit Bochartus) *Catana* קטנא h. e. *parvum* sonat. Nempe *Catana* erat opidulum, antequam Naxii illud auxissent, coloniâ eò deductâ, Evarcho duce. Quos proinde Græci habuere pro Catanæ conditoribus. Ita *Cana* Galilææ Ebraicè scribitur קטנה *Catna*, & in Syrâ paraphrasi קטנא *Catne* Joh. 2. 1. in quem locum consulendus est Lud. de Dieu ὁ μακαρίτης. Bochartus.

Catangium, sinus in litore Asiatico Bospori Thracici. *Golfo Cassacio* nunc. Petrus Gyllius.

Catanira, urbs apud Stephanum.

Catanni, populi ad mare Caspium. Steph.

Cataonia, supra Ciliciam regio, confinis Cappadociæ, ut Corn. Nepos in *Datame* describit. Incolæ *Cataones* Stephano dicuntur. Vide Plin. 6. 2.

Cataphryga, hæretici, qui in Phrygiâ fuerunt ut Montanus, Priscilla, & Maximilla. Hi adventum Spiritûs sancti non in Apostolis sed in se traditum asserebant. An. Dom. 174.

Cataracta, Samnitum urbs à Romanis expugnata. Diodorus.

Cataractes, hodiè *Cascada di Trivoli*, casus Anieni flu. apud Tybur urb. in Latii Sabinorumque confinio. Alius *Catarractes* Danubii, *Sewreussel*, teste Lazio, Locus Norici in Austriâ infra Lentiam urb. ubi in Danubio navigia periclitantur.

Cataractonium, sive *Cataracton*, vulgò *Catterick*, teste Rob. Talboto, op. Scotiæ, ubi & diversorum *Cantarick-bridge*. Vide *Caturactonium*, quod alii *Carlile* indigitant. Camdenus habet *Catarrick*, & *Catarrick-bridge* Angliæ in Com. Ebor.

Catari, Pannoniæ pop. Plin. 3. 23.

Catarita, Arab. Fel. populi. Ptol.

Catarractus, flu. Cretæ in orâ australi apud Libenam op. fluens, *Arpadore* hodiè dicitur. Item flu. Pamphyliæ, qui cum Melane Aspendum urb. præterfluit.

Catarrhytum, Græci vocarunt Hipponem Africæ urb. propter aquarum irrigationem. Plin. lib. 5.

Catathræ, insulæ duæ Rubri maris. Ptol.

Catatum, civitas Ungariæ à Pisano Venetæ classis duce vi capta, diruta & incensa.

Catascopia, Venus dicta est à κατασκοπεῖν i. e. *contemplari*, quòd templum haberet intra eam stadii partem, in quâ Hippolytus se exercebat, unde Phædra Hippolytum spectare consueverat.

Catelani, pop. ex Avarum stirpe, qui in Hisp. profecti regioni nomen indiderunt. Vide Plin. lib. 10.

Catenates, Vindelicorum pop. Quorum meminit Plin. 3. 20.

Cateth, i. e. *tædium*, sive *contentio*, terminus tribus Zebulunis. Jos. 19.

Cath,

Cath, fil. Trismegisti. Euseb.
Cathea, regio Indiæ in quâ mirum in modum pulchritudo excoli dicitur, adeo ut Onesicritus author sit in eâ regem pulcherrimum eligi. Vide pluta de Cathæorum moribus apud Strab. lib. 15. *Cathæna* Stephano dicitur. Sic enim ille, Κάθαια, πόλις Ἰνδικὴ : τιμῶσι δὲ τὸ κάλλος ...
Cathalusius, Nicanor nominatur apud Steph. in Μίεζα.
Cathari, Indiæ pop. apud quos hic mos invaluit, ut uxores cum maritis dafunctis deflagrarent. Rhod. 18.31.
Cathari, Græci καθαροὶ θεοὶ; i. e. *puri Dii* colebantur ab Arcadibus, quorum templum erat in colle Pallantio, ad quorum numen jusjurandum Arcades habere solebant. Horum Deorum nomina se nescire fatetur Pausanias in Arcadicis.
Cathari, Galliæ pop. Straboni, in ult. ripâ Rhodani habitantes, Salyis finitimi.
Cathari, Hæretici quidam antiqui, quos hodiè *Puritanos* vulgus vocat.
Catharina, virgo Alexandrina, artibus Philosophicis à pueritia exculta, ac deinde studio doctrinæ cœlestis dedita. Quæ cum Maximinum eogentem Ægyptios ad ethnica sacrificia celebranda palam arguisset, primùm carceri inclusa est, deinde ad disputationem cum 50. Grammatic's ac Rhetoribus educta omnes vicit & ad fidem Christi convertit. Eos omnes Tyrannus trucidavit; Catharinam rotæ impositutus erat, sed fulmen rotam disjecit; quare gladio decollata est. Corpus dicitur ab Angelis in montem Sina delatum esse.
Catharum, Libyæ inter. promuntorium. Ptol.
Cathei, montes Sarmatiæ Asiaticæ ex quibus Lagous amnis profluit. Plin.
Cathelauni, Gall. pop. apud Marcellinum lib. 15. quorum urbs *Cathelaunum* à Neotericis, & *Catalaunum* in Lib. Provinciarum nominatur. Eandem hodiè *Chalons en Champagne* vocant; & *Cathelauni campi*, ubi Attila cæsus est, à pluribus sumuntur ex eâ reg. quam Gallicum vulgus *Champagne* vocat, ubi adhuc *Chastillon* civitas. Sed hi campi Catalaunici in tam exiguo terrarum spatio vix includi posse videntur. Quidam vero *Catalaunium* quasi *Gothalanium* h. e. Gothorum & Alanorum regionem vocari putant. Alii scribunt esse circa Tholosam, toramq; vel maximam regionem hos campos designare verisimile est ex Jornande, qui eos 100 leucas in long. & 50. in lat. patere ait. Idem eos quoque *Mauricios campos* nuncupat. Apud Catalaunos Tetricum ab Aureliano Imp. superatum tradit Eusebius.
Catherenita, gens vicina Gabaonitis. Jos. Ant. 5. 1.
Cathilci, Germ. pop. à Germanico Cæs. devicti. Strabo. Lege *Cathulci*.
Cathippi, Asiæ urbis nomen circa Mediam, aut Parthiam. Orosius.
Cathnesia, reg. Scotiæ in orâ Orientali.
Cathon, insula à Pomponio inter Cycladas adnumerata.
Cati fons, dicebatur ex quo aqua Petronia in Tiberim fluebat, quia in agro erat cujusdam *Cati*. Festus.
Caticardamna, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. *Chiromandel* Petro Apiano.
P. Catienus, Philotimus, patronum adeo dilexit, ut herus omnibus bonis institutus in rogum ejus se jecerit. Plin. 7. 36.
Catili, Alpium incolæ inter Polam & Sergestum. Plin.
Catilina, civis Romanus nobilis, conjuratione contra patriam initâ notissimus, cujus impii conatus prudentiâ Ciceronis oppressi sunt. Historiam eam scripsit Sallustius. Vide & Flor. l.4.c.1.& Plut. *in Cicerone*. Juven. pro quovis pessimo & exitioso patriæ cive posuit Sat. 14. cum ait.
——— *Et Catilinam*
Quolibet in populo videas, quocunque sub axe.
Virg. Æn. 8. —— *Et te Catilina minaci*
Pendentem scopulo Furiarumque ora trementem.
Lucanus lib. 7. ubi de Cicerone —— *Cujus*
Pacificas sævus tremuit Catilina secures.
Martialis.
Dixerat O mores! O tempora! Tullius olim
Sacrilegum strueret cum Catilina nefas.

Catilius Severus, vir doctissimus, discipulus Papiniani. an. U. C. 976. Lampridius in *Alexandro*.
Catilius Severus, consul, collega T. Aurelli Fulvii Antonini. an. U. C. 872.
Catili, pop. circa Anienem flu. Silius Italicus lib. 4.
——— *Aniencolaque Catilli.*
Catillus, filius Amphiarai, qui cum fratribus Corâ & Tyburto in Italiam venit, ibique Tybur condidit, & à nomine fratris nomen ei imposuit. Virg. 7. Æn.
Catillusque acerque Coras Argeva juventus.
Silius Italicus lib. 8. *Et Tybur, Catille, tuum.*
Catillus, mons prope Tiberim à *Catillo* sic dictus.
Catina, Siciliæ urbs. Vide *Catana*. Item Arcadiæ op. Plin. 4. 6.
Catizi, Pygmæorum gens à barbatis dicuntur, quos credunt à gruibus fugatos. Plin. 4. 11. Stephano Κάτιζα & Παιωνία eorum regio vocatur; incolæ *Tussyli*.
Catius, Deus Ethnicorum, qui *catos*, i. e. acutos homines faceret, aliis *Cautas*, quia *Cautos* homines efficit. Aug. de C. Dei.
Catius, hominis nomen, cujus meminit Horat. 2 Sat. 4. *Unde & quò Catius*, &c.
Cato. Hujus nominis celebres aliquot fuerunt: ut M. Porcius *Cato* cui postea à *Censura* dignitate *Censorii* nomen inditum est. Ex Tusculano municipio ortum traxit, indeque persuasione atque amicitiâ Val. Flacci adductus primus ex eâ familiâ se Romam contulit, ubi propter singularem virtutem honores omnes sine repulsâ est adeptus. Primum enim Trib. Mil. in Siciliâ fuit; deinde Prætor Sardiniam subegit, ubi ab Ennio fuit Græcis literis institutus, cum jam natu grandior esset. Postremò Consul cum eodem Flacco creatus citer. Hispaniam fortitus est, ubi rebus feliciter gestis urbium omnium muros, quæ intra Bætim erant, uno die solo æquari jussit. Hunc ob morum gravitatem, singularemque Justitiam Virgilius Æn. 8. Inferorum judicem facit:
Secretosque pios, his dantem jura Catonem.
Tametsi locum illum aliter intelligit De la Cerda, nempe de Catone Uticensi, quem *severum* Martialis, *gravem* Silius, *horridum* Lucanus vocat. Cæterum Cato noster tres summas res præstitisse existimatus est. Erat enim *Optimus Orator*, *Optimus Imperator*, *Optimus Senator*, uti eum Plin. 6. 27. prædicat: Præterea quadragies causam dixit, & quamvis toties postulatus fuit, tamen semper absolutus est. *Omnium bonarum artium magister* eidem Plinio vocatur 25. 2. Scripsit varia. Quinctilianus lib. 12. cap. ult. *M. Censorius Cato, idem Orator, idem Historiæ conditor, idem juris, idem rerum rusticarum peritissimus, inter tot operas militiæ, tantas domi contentiones, rudi seculo literas Græcas ætate jam declinata, didi it, ut esset hominibus documento, ea quoque percipi posse, quæ senes concupiscant.* Vide Plutarchum & Nepotem in ejus vitâ, itemque Livium lib. 39. cap. 40. Elogium quoque ejus habes apud Val Max. lib. 8. cap. 7. Vide sis etiam Voss. de Hist. Lat. lib. 1. cap. 5. Dicere solebat, Trium potissimum rerum se pœnitentiam egisse; primùm eò pertexisse navigio, quo pede proficisci potuisset: Secundò ignavum prætetiisse diem; Tertiò uxori secretum revelasse. Item *Catones* duo fuere superioris filii, quorum alter in bello contra Perseum sub Æmilio Paulo magnâ cum laude militavit: Alter patre superstite, ac Prætore designato, extinctus est, & egregios in juris Civilis disciplinâ libros composuit. Gellius. lib. 2. cap. 4.
M. Cato Uticensis, M. Porcii pronepos fuit, quem & vitæ, Stoicæque disciplinæ severitate referebat. Hic nudis interdum pedibus, brevique togâ in publicum prodibat, sese adsuefaciens non nisi turpibus rebus erubescere. Consulatum frustra petiit, quod virtuti suæ fidens, populo non nimium submisse voluerit supplicare. Martiam conjugem Hortensio amico, liberorum causâ concessit, eandemque post ejus mortem recepit; quod Cæsar avaritiæ causâ ab eo factum calumniatus est: *Dimisit*, inquit, *inopem*, *ut locupletem reciperet*. Post Pharsalicam cladem reliquias Pompeiani exercitûs collegit, ac terrestri itinere per deserta Libyæ ad Jubam regem perduxit. Tandem victo à Cæsare Scipione, Uticæ, quam tutandam

tutandam sumpserat, necem sibi conscivit, perlecto ante Platonis Dialogo, de animæ *Immortalitate*, qui *Phædon* inscribitur. Lucanus.

Victrix causa Deis placuit, sed victa Catoni.

Horat. 3 Carm. Od. 21.

Narratur & prisci Catonis
Sæpe mero caluisse virtus.

Quem vino non indelectatum liquet ex Sen. cap. 15. libri de *Tranquillitate*. *Cato*, inquit, *laxabat animum curis publicis fatigatum*, &c. Et mox. *Catoni ebrietas objecta est. At facilius effecerit, quisquis objecerit, hoc crimen honestum, quam turpem Catonem.* Sane & Plutarchus quoque author est, Catonem πολλάκις ἐν οἴνῳ διαγαγεῖν εἰς ὄρθρον. Hunc *Sapientis* nomen in senectute habuisse scripsit Cic. lib. *de senectute*. Quo nomine Vetus Poeta *in Florido* ita admiratus est, ut vel Socrati anteferret. Ejus versus isti sunt:

Spetne mores transmarinos; mille habent offucias,
Cive Romano per orbem nemo vivit rectius:
Quippe malo unum Catonem, quam trecentos Socratas.

Fuit nimirum severis moribus, invicti animi & continentis: Unde omnes *cordati, severi & inculpatis moribus Catones* vocati, ut & Val. Max. l. 2. c. ult. observat. Lucan lib. 2.

——— *Hi mores, hæc duri immota Catonis*
Secta fuit, servare modum, finemque tenere,
Naturamque sequi, patriæque impendere vitam,
Nec sibi sed toti genitum se credere mundo.

Nec alia causa aureolo illi libello *De moribus* versibus conscripto, qui vulgo pueris proponi solet, *Catonis* nomen inditum est: Neque enim Cato ejus author est: sed ita appellatur quia de sanctitate morum præcipit, qualis in Catone fuit. Ejus vitam scripsit Plutarchus. Elogium ejus apud Senecam habes de *Const. Sapientis* cap. 1. & 2.

Val. Cato, Grammaticus, qui Romæ multos & nobiles docuit tempore Syllæ, cujus famam hi versus indicant;

Cato Grammaticus, Latina Siren,
Qui solus legit, ac facit poetas.

Scripsit præter Grammaticos libellos, etiam poemata, ex quibus præcipuè probantur *Lydia*, & *Diana*. *Lydia* Ticida meminit.

Lydia doctorum maxima cura liber.

Dianæ vero Cinna.

Secula permaneant nostri Diana Catonis!

Vixit ad extremam senectam, sed in summâ pauperie & pene inopiâ, abditus modico gurgustio, postquam Tusculana villa creditoribus cesserat, ut auctor est Bibaculus in his.

Si quis forte mei domum Catonis
Depictas minio assulas, & illos
Custodes videt hortulos Priapi,
Miratur quibus ille disciplinis
Tantam sit sapientiam assecutus,
Quem tres calculi & selibra farris,
Racemi duo tegulâ sub unâ
Ad summam prope nutriant senectam.

Et idem rursus.

Catonis modo, Galle Tusculanum,
Totâ creditor urbe venditabat.
Mirati sumus unicum magistrum,
Summum Grammaticum, optimum poetam
Omnes solvere posse quæstiones,
Unum difficile expedire nomen.
En cor Zenodoti, en jecur Cratetis!

Ejus quoque meminit Catullus.

Ride, quicquid amas, Cato Catullum.

Itemque Ovidius.

Et par Cornifici, parque Catonis opus.

Catobriga, Hisp. urbs inter Cordubam & Emeritam. Anton.

Catolaca, Gall. Narbon. op. Anton.

Catoni, pop. Scythiæ circa Mæotim degentes. Plinius 6. 7. Alii *Carani* legunt.

Catopterium, locus excelsus supra Anemoriam Phocidis urb. sive Parnassi præcipitium. Strabo.

Catræ, civitas, Gentile *Catreus*. Steph.

Catralencos, Lusit. urbs. Ptol. *Guimaraues* Moletio.

Catrea, Cretæ urbs. Pausanias.

Catria, insula in mari Libyco, eadem quæ *Ægusa*. Steph. De nominis origine sic Bochartus. *Ægusæ* Libycum nomen apud Stephanum est *Catria*. Αἴγουσα, inquit, νῆσος Λιβύων καὶ Λίβυες λεγομένη Κατρία. Ubi pro Κατρία Cluverius scribendum censet Καπραρία, quasi pro *Ægusâ* Libyes *Caprariam* Romanâ voce appellaverint. Sed ut ut Αἴγουσα & *Capraria* sint voces synonymæ, tamen à Romanis ipsis Ægusa dicitur non Capraria. Vide Plin. 3. 8. *Aponianam* vocat Hirtius de bello Africano, unde hodiernum *Favognana*; *Caprariam* nemo quod sciam. Præterea non est credibile, Poenos à Romanis accepisse nomina insularum, quas tenuere diu ante Romam conditam. *Catria* igitur, ut vult Stephanus, Punicum nomen est, sed à Græcis interpolatum, nam & ע expressum per G. ut in *Gaza*, *Segor*, *Gomorrha*, & similibus, עדר *geder* autem vel *gadar* est *grex*, non solum ovium sed & caprarum. Hinc in plurali emphatico עדרא *gedraia* vel *gadraia* sunt *greges*. Itaque insula *Gadraia*, unde deflexum *Catria*, est insula gregum, caprinorum scilicet, id est, *Ægusa*.

Cattabania, regio Fel. Arabiæ thurifera. Steph.

Catti, *Chatta* Ptolemæo pop. Germ. hodie *Hissi*, à Druso domiti, quorum regio *Hessia*, seu *Hassia*, *Hessen* vulgò, teste Junio. In Batavis etiam est Cattorum vicus, vulgo *Catwick* apud Lugdunum urb. Horum mem. Mart. 2. 2.

Frater Idumæos meruit cum patre triumphos;
Quæ datur ex Cattis laurea, tota tua est

Juvenal. Sat. 4.

Tanquam de Cattis aliquid torvisque Sicambris
Anxia præcipiti venisset epistola pennâ.

Catti Melibocci, Germ. tractus, qui *Catzenele bogen* dicitur B. Rhenano; in Hassiâ est.

Cattigara, Sinarum statio. Ptol. *Canton* Castaldo, urbs Sinarum in orâ litorali sub Lusitanis in Indiæ ultra Gangem confinio, Emporium frequens.

Cattiterides, vide *Cassiterides*.

Cattyza, vide *Catizi*.

Catuaci, pop. inter Belgas, Nerviis, Caletibus, Veromanduis & Condrusis proximi, quos forte Duaci op. incolas Dioecesis Atrebatensis opinari licet. Cæsar. lib. 2.

Catularia, porta Romæ sic dicta, quia non longè ab eâ ad placandum caniculæ sidus frugibus inimicum rufæ canes immolebantur, ut fruges flavescentes ad maturitatem perducerentur.

Catullus, Poeta Veronensis, epigrammatum scriptor, anno uno ante Sallustium natus, quo tempore Romanorum imperium Marii & Syllæ factionibus concutiebatur. Latinæ puritatis custos fuit religiosissimus, unde & *Docti* cognomen meruit. Martialis.

Verona docti syllabas amat Vatis.

Alioqui lascivus, & supra modum mordax; utpote qui ne Cæsari quidem, jam rerum potito pepercerit. Clodiam amicam celebravit, quam ficto nomine *Lesbiam* vocavit. Ovid. Trist. 2.

Sic sua lascivo cantata est sæpe Catullo
Fœmina, cui falsum Lesbia nomen erat.

Martialis. *Nolo quot arguto dedit exorata Catullo*
Lesbia. ———

Catulinus, Consul collega Apri an. U. C. 882.

Q. Luctatius Catulus, primo bello Punico 300. navibus adversus Pœnos profectus, 600. eorum naves commeatibus impeditas, duce Amilcare, apud Ægates, insulas inter Siciliâ & Africam, depressit; finemque bello imposuit. Pacem vero petentibus hâc conditione concessit, ut Siciliam, Sardiniâ, cæterisq; insulis inter Italiam, Africamq; cederent, & Hispaniâ citra Iberū abstinerent. Liv.

Catulus, Orator Cons. cum C. Mario, quarto ejus Consulatu, Cimbros fudit: à collegâ postea, urbe occupatâ per dissensionem mori jussus est, frustra precantibus pro eo civibus. Itaque in cubiculo inclusus candentium carbonum vapore suffocatus est, cujus manes ultus postea Sylla, interfecto Mario juniore. Lucanus.

———— *Quid sanguine manes*
Placatos Catuli referam?

Catulus, sororius Catilinæ, eques Romanus, patrium

nullarum, tantumque quieti studens, à Catilinâ jussu Syllæ interfectus. Ascon. Pædian.

Catulus alius, hujus superioris filius, qui Lepidum post Syllæ mortem bellum civile reparantem oppressit. Hic nimirum fuit Ciceronis temporibus, & Capitolium incensum restituit, vir non minoris integritatis, quam gravitatis, & apud suos cives authoritatis.

Catullus, cognomento *Urbicarius*, mimographus, de quo Juvenalis Sat. 13.

——— Mimum agit ille
Urbani qualem fugitivus scurra Catulli.

Idem Sat. 8.

Consumptis opibus vocem, Damasippe, locasti
Sipario, clamosum ageres ut Phasma Catulli.

Ubi vide ibi veterem Scholiast.

Caturica, locus circa Alpes Cottias, inter Brigantionem & mont. Seleucum. Anton.

Caturiges, *Catiriges* Ptolemæo, *Caturiges* Straboni, pop. Gall. Narbon. Alpini in Delphinatu, quorum op. *Caturiga*. Anton. *Charges*, teste Simlero.

Caturractonium, Angliæ op. vulgò *Caerlile*. Aliis autem est *Allerton* op. in Comit. Ebor. long. 19.20. lat. 51.15.

Caturriga, Gall. Belg. urbs inter Burocortorum & Nasium. Anton.

Catyeuchlani, Albionis pop. Ptol. Hodiè *Buckinghamienses*, *Hertfordienses*, & *Bedfordienses* Camdeno vocantur.

Cavana, Arab. Fel. urbs. Ptol.

Cavara, *Cavares* Plinio, *Cavari* Ptol. pop. Gall. Narbon. apud Rhodanum flu. *Gavots*, teste Dalechampio inter Avenionem & Valentiam incolentes, quorum metropolis *Avenio* dicitur.

Cavarus, Gallorum rex Anno à Diluvio 2085.

Cauca, urbs Hisp. alio nomine *Coca*. Vulgo *Quouca*.

Caucada, gentes ad Lagoum amnem ubi in illum influit Ophusus circa Mœotim. Plin. 6. 7.

Caucana, Siciliæ portus prope Syracusas, teste Ptolemæo, cui Καύκανα λιμὴν dicitur. Pluralis numeri esse τὰ Καύκανα è Procopii Vandalicorum libro primo discimus. Βελισάριος δὲ τῷ Πηχύνῳ ἐπιβὰς ἐς Καύκανα τὸ χωρίον ... ubi ... legendum censet Cluverius. Porro *Caucana*, vel ut veteres efferebant *Cafcana*, videtur esse חוש קנה *Chos-cane*, portus arundinis, i. e. arundinosus. Bochartus.

Caucasus, mons editissimus in Septentrionali Asiæ parte, Indiam dirimens à Scythiâ. Val. Flaccus lib. 5. Argonaut.

Ultimus inde simus, sævumque Cubile Promethei
Cernitur in gelidis consurgens Caucasus Arctos.

Hic fertur tantæ altitudinis, ut circa illius verticem Sol velut scindi videatur ut Philostratus lib. 2. de vitâ Apol. prodidit, ubi vide plura de hoc monte, itemque apud Qu. Curt. lib. 7. Hinc *Caucasum mente induere*, pro supra modum indurare animum. Seneca in Medeâ, vers. 43. dixit. *——— Pelle fœmineos metus,*

Et inhospitalem Caucasum mente indue.

Virg Æn. 4. *——— Duris genuit te cautibus horrens*
Caucasus, Hyrcanæque admorunt ubera tigres.

Horat. Carm. 1. Od. 22.

Sive facturus per inhospitalem
Caucasum. ———

Porro sylvosum esse montem; atque arboribus, quæ fabricandis navibus sint aptæ, plenissimum fuisse testatur Strab. lib. 11. nec dubitare nos de eo sinet Propert lib. 2.

Et nemus omne satas intendat vertice sylvas,
Urgetur quantis Caucasus arboribus.

Virgilius Georg. 2.

Ipsæ Caucaseo steriles in vertice sylvæ,
Quas animosi Euri assiduè franguntque feruntque,
Dant alios aliæ fœtus: dant utile lignum
Navigiis pinos, domibus cedrosque, cupressosque.

In radicibus herbis veneficis & vulturibus abundat. Supra Iberiam ac Albaniam in Septentrione à Ptolemæo collocatur. *Cocas*, & *Cochias*, teste Haytono Armeno, dicitur, *Albfor* Nigro, *Adacar* Theveto. *Caspium* vocat Eratosthenes apud Strabonem; in quo Prometheum vinctum, aquilâ jecur rostro depascente, fabulantur. Inde *Caucasiæ Portæ* seu *Pylæ*, quæ & *Iberiæ*, hodiè *Demircapi* & *Themircapi*, id est, *porta ferrea*, uti ab Egesippo nominatur, non quod ex ferro constet, sed quod locus adeò munitus, ut quemvis hostilem impetum facilè sustineat, quum transitus duntaxat pateat 300. passuum. Hæ portæ magno errore *Caspia* à multis dictæ fuere, ut Plin. lib. 6. cap. 11. tradit. Nunc ibi urbs est, quæ *Derbent* (quod *angustias* significat) vocatur ab exteris, & omnium in Oriente urbium munitissima censetur. Inde *Caucasia volucres* apud Virgilium. Eclog. 6.

Caucaseasque refert volucres, furtumque Promethei.

Id est, vel *Aquila*, juxta Hesiod. in Theog. Apollonium lib. 2. Argon. Ovidium, & Attium in Prometheo sic scribentem:

Jam tertio me quoque funesto die
Tristi advolatu aduncis lacerans unguibus
Jovis satelles pastu dilaniat fero.

Vel *Vultur* juxta Fulgentium in Mythol. & Petronium in Hendecasyllabo.

Cur vultur jecur ultimum pererrat
Et pectus trahit, intimasque fibras.

Et hæc forte ratio (notante De la Cerda) quare Poetæ dictum *volucres*, quasi insinueret Prometheum jam ab aquilâ, jam à Vulture lancinati, nam aliter dixisset *volucrem* vel *avem*, ut Prop. lib 2. Eleg. 1.

——— Medio pectore pellet avem.

Et Mart. in Amphitr.

Assiduam nudo pectore pavit avem.

De nomine Bochartus. Terra Gog vel Magog erat Scythiæ pars circa Caucasum, quam Colchi & Armeni, quorum dialectus erat semichaldaica, גוג חצן *Gogbasan* vocarunt, i. e. *Gogi munimentum*, atque inde Græci Καύκασον sono molliori, ut cum pro גמל *gamel* κάμηλον dicunt. Fuit etiam *Caucasus* locus circa Chium inf. Herodot. Item in Arcadiâ Halicarnasseo, nisi illic *Thaumasios* legendum sit, uti putat Portus.

Caucenses, Hisp. citer. pop. in conventu Cluniensi. Plin.

Cauchabeni, Arab. Desertæ gens. Ptol.

Chauche, campi circa Ctesiphontem, quos Tigris flu. Septentrionem versus flexus secat. Plin. 6. 27.

Cauchi, vide *Chauci*.

Cauci, Hiberniæ populi. Ptol.

Cauconia, regio à *Caucone* fluvio vel rege sic dicta. Steph.

Caucones, pop. Bithyniæ circa Parthenii flu. ostia. Item pop. Messeniæ. Ptol. Strabo.

Caudi, vel *Caudium*, Samnitum op. in Italiâ prope Beneventum, unde *Furcæ Caudinæ*, & *Fauces Caudinæ*, Romanorum ignominiâ & clade nobilitatæ. Ibi namque eorum copiæ, duce Sp. Posthumio Consule, in angustias redactæ, & ab hostibus circumquaq; obsessæ, cum alia spes evadendi non esset, positis armis, sub jugum missæ sunt. Lucan. lib. 2.

Ultra Caudinas speravit vulnera Furcas.

Strab. lib. 5. Κεῖται δ' ἐπὶ τῇ Ἀππίᾳ ὁδῷ τε Καύδιον, ... lege Καύδιον, vel si mavis Κλαύδιον; ita enim est apud Ptol. Quin & *Claudium* quoq; habet Hor. Sat. 5. l. 1.

Hinc nuli Capua clitellas tempore ponunt,
Hinc nos Cocceï recipit plenissima villa,
Quæ super est Claudi cauponas.

Apud Plut. in Parallel. sic scriptum est. Καθὼ τὰς καλουμένας φούρκας Κλαυδίνας, ... lege Φουρκίνας. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 1197.

Caudos, ins. vicina Cretæ, ubi maximi onagri nascuntur. Suidas.

Cave, magnus vicus in Bithyniâ. Xenoph. Hist. lib. 2.

Caviclum, Bæticæ urbs, circa Menobam. Anton.

Cavii, Illyrici populi. Livius.

Caulci, Germ. pop. ad Oceanum. Strabo.

Caulici, pop. juxta Jonium sinum, *Cauliaci* Apollonio. Vide Steph.

Caulum, sive *Caulon*, qui & *Aulon*, op. in primâ Italiæ fronte apud Locros Plin. 3. 10. Virg. Æn. 3.

Caulonisque arces, & navifragum Scylaceum.

Quanquam ibi Poeta non tam de opido quàm promuntorio loqui videtur. *Caulonia* dicitur Straboni & Pomponio. Stephanus Καυλωνία πόλις Ἰταλίας, ἔστι καὶ ἄλλη Σικελίας.

Ξυλλιμ. Opidanus *Caulonitates*, vel *Caulonjus*.

Caum, Hisp. op. inter Asturicam & Tarraconem. Anton.

Caumana, alveus Indi flu. circa ejus ostia. Arrianus in Indicis, h. e. Historiæ ejus lib. ult.

Caumas, unus è Centauris, Ixionis fil. Boccat.

Caunus, Cariæ op. ad Calbin flu. cujus mem. Strabo lib. 14. æstate & autumno, ut ipse ait, ad habitandum gravis, ob calorem & pomorum copiam. Ob id Caunii sub pestilenti cœlo esse dicuntur. Hos cum intuitus esset Stratonicus Citharœdus, homo salibus plenus, illum ex 6. Iliados versiculum in eos protulit.

Οἵη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.

Id est, *Tale quidem genus est hominum, quale est foliorum.* Colorem videlicet, quo omnes pallebant, sugillans. Caunii vero cum hominem incessissent acrius, quòd urbem, ut morbidam carperet *Egò*, inquit, *morbidam dicere ausim, ubi mortui ambulant?* Urbanius multò acriusque, quam prius illudens. Hæc Strabo ubi supra. Ab hâc civitate vehebantur fici *Caunea dictæ*. Cic. lib. 2. *de Divinatione*. Cum M. Crassus exercitum Brundusii imponeret, quidam in portu caricas Cauno advectas vendens *Cauneas* clamitabat, ac si dixisset (præsagiens futuram cladem in quâ Crassus occubuit) *Cave ne eas*. Vide Steph. Est etiam *Caunus* Doridis op. Ptol. *Magri* dicitur Olivario, *La Rosa* Sophiano. Item Cretæ urbs, nec non Hisp. mons in Celtiberis, *Moncayo* hodiè, aliquando quoque *Caci mons* dictus. Item Æolica urbs Athenæo.

Caunus, fil. Mileti & Cyanes, qui cum à Byblide sorore perditè amaretur, sponte patriam amisit, & in Cariæ litore è regione Rhodi urbem condidit, quam de nomine suo *Caunum* appellavit. Vide Ovid. Met. 9.

Caupbiaca, Persidis urbs. Ptol.

Caurasia, gens Bætica. Plin.

Cauratani, Arab. Fel. pop. Plin.

Caurita, Hisp. urbs circa Placentiam. *Coria* Clusio.

Caurium, Lusitaniæ opidum. Ptol. quæ & *Caura*, vulgò *Corra*.

Causos, ins. cum opido, quæ prius Andros. Plin. 4. 12.

Caurus, ventus ab occasu solstitiali flans, qui & *Corus* dicitur. Virg. Georg. 3.

Semper hyems, semper spirantes frigora Cauri.

Vide Gell. 2. 22.

Caus, *untis*, urbs Arcadiæ in agro Telphusio, ubi *Causius* Æsculapius colebatur. Steph.

Causennis, op. Angliæ Anton. Est autem in Com. Lincoln. *Cayseven* Talboto, *Kesteven* Camdeno.

Causiani, pop. qui nascentes lugent, mortuos autem beatos reputant. Stobæus in Encomio mortis.

Causini, Mauritan. Tingitanæ pop. Ptol.

Cauti, Scotiæ pop. qui hodie Moraviam & Rossiam incolunt.

Cayci, pop. Germ. qui & *Chauchi* & *Chauci*, in majores & minores dividuntur. Illi inter Albim & Visurgim flu. locantur, eorumque metropolis est Brema urbs in Saxonia. Hi inter Visurgim & Amasium flu. quorum orbs Bidenburgum, vel Oldenburgum cum aliis in Frisiæ & Westphaliæ confiniis. Alii Cauchos majores, ubi Luneborgenses sunt, statuunt. Lucan. lib. 1.

Et vos crinigeros bellis arcere Caycos
Oppositi. ————

Caycus, Celæni filius. Pausan. Item flu. Mysiæ. Vide *Caicus*.

Cayrethus, Myuntis conditor.

Cayster, vel *Caystrus*, flu. Asiæ circa Ephesum, cui etiam regioni nomen dat; nam tractus ille *Caystrius* dicitur, ut author est Eunapius Sardianus. Fluvius hic cygnis olim abundavit. Unde Ovidio Trist. 5. 1. *Caystrius ales* pro cygno. Propert. lib. 3.

Si quæve olorigeri visenda est ora Caystri.

Ubi tamen alii *Gygæi*, Vossius autem *Ortygii* legit. Ovid. Met. 2.

Et quæ Mæonias celebrabant carmine ripas
Flumineæ volucres medio caluere Caystro.

Mart. 1. 54.

Sic niger in ripis errat cum forte Caystri,
Inter Ledæos ridetur corvus olores.

Hom. Iliad. 2. —— Ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ: [illegible]

Χηνῶν ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων
Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Inde Virg. Georg. 1.

Jam varias pelagi volucres & quæ Asia circum
Dulcibus in stagnis rimantur prata Caystri.

Ubi forsan melius legendum

Dulcibus in pratis rimantur stagna Caystri.

Est etiam *Caystrus* secundum nonnullos urbs Ciliciæ mediterranea.

Cazeca, vicus in litore Tauricæ Chersonesi. Arrianus in Periplo.

C E.

Cea, vel *Ceos*, Insula juxta Eubœam, *Cos* contractè dicitur ab Heraclide ac Diodoro; A Romanis scriptoribus, Virgilio, Ovidio, Plinio, Sallustio apud Servium *Cea*; A Ptolemæo *Cia*; A Lyseâ apud Suidam, & Æliano de Animalibus *Cios*, à Philone & Melâ *Cianos*, vocabulis ita diversis, ut ea constet omnia esse orta ex uno fonte. Nempe כוה *cava* Ebræis est *exurere*, ut Græcis καίειν & κάειν & כי *ci* vel כויה *cevija* exustio dicitur; Hoc de quâvis exustione, illud propriè usurpatur de adustione Solis. Nomen insulæ cur eo referatur docet Vir magnus de Phœn. Col. lib. 1. cap. 14. his verbis. *Liber Pater Cadmi nepos Icarium, vel Icarum* (id est אכר *iccar agricolam*) *misit in Atticum agrum, ut vitium culturam Athenienses edoceret.* Hunc vino poto rustici temulenti, venenum se bibisse credentes, nefarie interfecerunt, & admissi criminis sibi conscii aufugerunt in Ceam ins. in quâ regnabat Aristæus Cadmi gener. Hyginus ex magni Salmasii emendatione lib. 2. Astron. cap. *Arctophylax*. *Interfectores ejus* (Icarii) *animi conscientiâ permoti statim se fugæ mandaverunt, & in insulam Ceum* (lege *Ceorum*) *pervenerunt, à quibus ut hospites recepti domicilia sibi constituerunt. Aliquanto post irâ Numinis reos persequente, canicula exoriens æstu Ceorum loca & agros fructibus orbabat, & ipsos morbo affectos pœnas Icario cum dolore sufferre cogebat, quod latrones recepissent. Quibus malis concitatus insulæ rex Aristæus Apollinis & Cyrenes filius, &c. petiit à parente quo pacto calamitate civitatem posset liberare. Quem Deus jubet multis hostiis expiare Icarii mortem & ab Jove petere, ut quo tempore Canicula exoriretur, dies quadraginta ventum daret, qui æstus Caniculæ mederetur. Quod jussum Aristæus confecit, & impetravit ut Etesiæ fierent.* Hæc ex Hygino hactenus, quibus similia referunt etiam alii antiquiores. Theophrastus de Etesiis. [illegible] Et apud Apollonium lib. 2. Argonaut. cum Sirius [illegible] Μινωίδας [illegible], id est Cycladas, monitu Apollinis Aristæus in Ceum se contulit.

Καὶ βωμὸν ποίησε μέγαν Διὸς Ἰκμαίοιο,
Ἱερά τ᾽ εὖ ἔρρεξεν ἐν οὔρεσιν ἀστέρι κείνῳ
Σειρίῳ, αὐτῷ τε Κρονίδῃ Διΐ. τοῖο δ᾽ ἕκητι
Γαῖαν ἐπιψύχουσιν ἐτήσιοι ἐκ Διὸς αὖραι
Ἤματα τεσσαράκοντα, Κέῳ δ᾽ ἔτι νῦν ἱερῆες
Ἀντολέων προπάροιθε κυνὸς ῥέζουσι θυηλάς.

Plura vide apud Scholiastem & in Heraclidis politiis, & Diodori lib. 4. & Ciceronis de Divin. lib. 1. & in Germanici fragmento ad Arati Phænomena, capite *Aquarius*, qui omnes meminere hujus sacrificii ab Aristæo instituti, & à Ceis celebrari soliti ad Etesias impetrandos.

Ceades, vir Thrax, cujus filius Euphemus unus erat ex iis, qui Trojanis auxilium tulerunt. Hom. Iliad. 2.

Ceba, op. Italiæ, pop. *Cebani*. Plin. 1 . 42.

Cebares, equiso fuit, cujus astu Darius regnum Persarum adeptus est: nam cum Magi inter se pacto convenissent, ut is, cujus equus primus hinniret, regno poriretur, Cebares manuo vulvæ equinæ prius admotam naribus equi olfaciendam præbuit; quo odore irritatus equus primus hinnitum dedit. Herodotus.

Cebrenia, regiuncula Troadis cum op. ejusdem nominis non procul à Scepsi. Inde *Cebrenis* patronimicum. Ovid. Met. 11.

Aspicit Hesperien patriâ Cebrenida ripâ.

Statius in Sylvis.

——— *Vidua Cebrenidos arida luctu*

Flumina. — Sunt etiam *Cebrenii* in Thraciâ.

Cebriones, Priami nothus, à Patroclo saxo ictus interiit. Iliad. π.

Κεβριόνην νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο.

Cecia, Austriæ urbs, *Seissselmaur* Lazio.

Cecilia, Syriæ urbs ad Euphratem flu. Ptol.

Cecilia Mellinum, Lusitaniæ urbs. Ptol.

Cecilion, locus Hisp. inter Emeritam & Salamanticam. Anton.

Cecina, fluvius ad Volaterras Mela. lib. 2. cap. 4. & Plin. 3. 5. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. p. 469.

A. Cecinna, equestris ordinis vir, quadrigariorum magister, Pompeianarum partium; tempore belli Civilis hirundines parvas è nidis Romæ comprehensas nutriebat, quas postea nuncias belli mittebat amicis, ut Plinius refert. Scripsit librum contra Cæsarem. Fuit Ciceroni familiaris, & cliens, defensus ab eo in quâdam hæreditatis causâ: extant & inter eos epistolæ conscriptæ. Librum quoque *de fulguribus procurandis* edidit, quem Seneca se fatetur imitari, dicitque eum virum facundum, nisi à Ciceronis rebus primò recessisset.

Cecinna, Octavii Cæsaris scriba, prout legitur in Epp. ad Atticum.

Cecinna, vir Consularis ob conjurationis suspicionem à Tito Imp. ad cœnam vocatus, ac per proditionem Interfectus. Suet.

Cecinna, dux Vitellianus cum exercitu à Galliâ profectus ad Bebriacum cum Othonianis congressus feliciter dimicavit.

Cecrena, urbs Troadis. Phavorinus.

Cecrops, primus Atheniensium rex. Euseb. in Chron. lib. 1. Οἱ δὲ ἐν μέσῳ τὸν Ὤγυγον, ἢ τὸν καλανλυσμὸν, βασιλεῖς, καὶ ἦσαν. Πρῶτος Κέκροψ, ὁ Διφυής. Joannes Tzetzes Chil. 5. Hist. 18.

Πρῶτος ἀνάσσων Ἀθηνῶν ὁ Κέκροψ βασιλεύς.

Apollodorus lib. 3. Κέκροψ αὐτόχθων, συμφυὲς ἔχων σῶμα ἀνδρὸς καὶ δράκοντος, τῆς Ἀττικῆς ἐβασίλευσε πρῶτος. Et observa, indigenam illic eum dici; cum Ægyptium alii faciant. Suidas: Κέκροψ Αἰγύπτιος ἂν τὸ γένος, ᾤκισε τὰς Ἀθήνας. Atque idem rursus dicit in Προμηθεῖ. Totidem quoque verbis Schol. Aristoph. ad Plutum. Et Jo. Tzetzes cum referat è Sai, Ægypti urbe, Athenas commigrasse post diluvium Ogygi, Chil. 5. Hist. 18.

Ὡς δὲ ἀπὸ τῆς Σαΐτιδος πόλεως τῆς Αἰγυπτίας,
Μετὰ τὸν κατὰ Ὤγυγον κατακλυσμὸν ἐκεῖνον,
Ὁ Κέκροψ παραγέγονεν Ἀθήνας τῆς Ἑλλάδος.

Isacius Tzetzes ad Lycophronem. Ἡ Ἀττικὴ βασιλέα ἔσχε Κέκροπα. Οὗτος γὰρ ἐλθὼν ἀπὸ Σάεως τῆς Αἰγύπτου, τὰς Ἀθήνας συνῴκισε. Cedrenus: Κέκροψ Αἰγύπτιος ὢν διὰ γλώσσας ἐκαλεῖτο. Inde *Cecropium lutum* apud Papinium pro Ægyptio, Sylv. lib. 3. in Propemprico Metii Celeris.

——— *Te præside noscat*
Unde paludosi fœcunda licentia Nili:
Cur vada desidant, & ripa coerceat undas,
Cecropio stagnata luto.

Cerre peregrinum facere etiam videtur Strabo, qui Bœotiæ præfuisse eum ante regnum tradit, lib. 9. Λέγεται καὶ κατὰ Κέκροπα, ἡνίκα τῆς Βοιωτίας ἦρχε. Gotfridus Viterbiensis regem Cretæ fuisse refert, Chronici parte 4.

Cum dominum Cecropem regem tenet insula Creta.

Quod non dubium est, quin ille ab antiquo auctore acceperit; innuitque hoc ipsum Plautus in Trinummo.

Pol illum reliqui ad Rhadamanthum, in Cecropiâ insulâ.

Quod parentes ejus attinet, matrem Hyginus Terram facit, fab. 48. patrem autem Vulcanum, fab. 158. Ac matrem Terram refert etiam Antoninus Liberalis Metamorphos. capite sexto. Πρώτος ἐγένετο ἐν τῇ Ἀττικῇ αὐτόχθων, τοῦ δὲ ὁ φασὶ Κέκροπα τὸν Γῆς. Οὗτος ἐβασίλευσε τῶν ἀρχαίων ἀνθρώπων. Isacius vero Tzetzes ad Lycophronem, ex draconis dentibus enatum scribit, quâ de re videndus quoque Schol. Aristoph. ad Plutum. Et Athenienses quidem ab eo dicti *Cecropidæ*. Herod. lib. 8. Ἀθηναῖοι δὲ ἐπὶ Κέκροπος βασιλέος ἐκαλέοντο Κεκροπίδαι. Virgilius.

——— *Tunc pendere pœnas*
Cecropidæ jussi. Ovid. Met. 7.
Phœbus in interius spatium pulchrosque recessus
Cecropidas duxit. Silius lib. 13.
Cecropidæ ob patriam Mavortis sorte peremptos
Decrevere simul communibus urere flammis.

Claud. lib. 1. de R. Pros.

——— *Templumque remugit*
Cecropidum, sanctasque faces extollit Eleusis.

Ausonius Epist. 24.

Sistere Cecropidum in terris monumenta paranti
Obstitit. Inde etiam Athenæ *Cecropia*. Plin. 7. 56.

Oppidum (Athenas) Cecrops à se appellavit Cecropiam. Attica quoque universa, *Cecropia* dicta. Apollodorus lib. 3. ubi de Cecrope: Καὶ τὴν γῆν, πρότερον λεγομένην Ἀκτὴν, ἀφ' ἑαυτοῦ Κεκροπίαν ὠνόμασε. Catullus in Epithalamio.

Cecropiam solitam esse dapem dare Minotauro.

Porro Cecrops hic, uti supra innuimus Διφυὴς cognominatus est. Archelaus in Epigrammate, apud Antigonum Carystium Hist. Mirab. cap. 96.

——— Ἐς δὲ τὸ δ' ἔθε,
Τὸν δαίμονα, βλαστὸν τὸν διφυῆ Κέκροπα.

Ovidius *Geminum* dicit. Met. lib. 2

Virginibusque tribus, gemino de Cecrope natis,
Servandam dederat.

Cujus cognominis variæ rationes proferuntur. Sunt qui velint à staturæ magnitudine, aut duarum linguarum peritiâ, Græcæ nempe & Ægyptiacæ, ita dictum. Euseb. Chron. lib. 1. Κέκροψ ὁ Διφυὴς τῆς τότε Ἀκτῆς, τῆς δὲ Ἀττικῆς, ἐβασίλευσεν ἔτη πεντήκοντα, διὰ μῆκος σώματος ὅτι καλούμενος, ὡς φησι ὁ Φιλόχορος, ὁ ὅτι, Αἰγύπτιος ἂν, τὰς δύο γλώσσας ἠπίστατο. Idem tradunt Hieronymus & Cedrenus. Aliis placet, quòd conjugio instituto, virum fœminæ conjunxerit. Athenæus lib. 13. Ἐν δὲ Ἀθήναις πρῶτος Κέκροψ μίαν ἑνὶ ἔζευξεν, ἀνέδην τὸ πρότερον οὐσῶν τῶν συνόδων, διὸ καὶ ἔδοξέ τισι Διφυὴς νομισθῆναι. Justinus lib. 2. *Ante Deucalionis tempora regem habuere (Athenæ) Cecropem; quem, ut omnis fabulosa est antiquitas, Biformem tradidere, quia primus marem fœminæ matrimonio junxit.* Syrianus in Hermogenem: Κέκροψ πρῶτον συνῆψεν ἄνδρα καὶ γυναῖκα, ὅθεν καὶ ἀπὸ τούτου Διφυὴς ἐκλήθη. Idem quoque Eustathius refert ad Iliad. σ'. & ω'. Certè à Cecrope institutum matrimonium, etiam restatur istis verbis Nonnus Panopolitanus lib. 41.

Καὶ μιας ἰσχυλῆιον διδάσκεται ἔργατα φωτὸς
Θεσμὰ Σίλας ἔχουσα, καὶ ἵππεια Ἀτθίδι πάτρη
Συζυγίας ἀλύτοιο συναρμόζειν δυζυγα Κέκροψ.

Alii tradunt, partim hominem, partim draconem fuisse, Aristoph. in Vespis.

Ὦ Κέκροψ, ἥρως ἄναξ, τὰ πρὸς ποδῶν δρακοντίδη

Ubi Schol. Φασὶ τὸν Κέκροπα Διφυῆ γεγονέναι, καὶ τὰ κάτω ὄφεως ἐσχηκέναι. Apollodorus lib. 3. Κέκροψ αὐτόχθων, συμφυὲς ἔχων τὸ σῶμα, ἀνδρὸς καὶ δράκοντος. Nonnus ubi supra:

Κέκροπος ὁ τύπον ἔχων, ὃς ἰοβόλω ποδὶ ὅλκω
Γαίης ἐξήϊσσε ὀφιώδεϊ σύμβολα ταρσῷ,
Νῆϊς ὀρέχων, καὶ ὑπόστερ ἀπ' ἰξύος ἄχρι καρήνα
Ἀνδρομέης ἀτίκλευτος ἐφαίνετο δίζυγος ἀνήρ.

Quare autem hoc confinxerint explicatur à Demosthene in Orat. Fun. Ἤδεσαν Κεκροπίδαι τὸν ἑαυτῶν ἀρχηγὸν, τὰ μὲν ὡς ἔστι δράκων, τὰ δ' ὡς ἔστι ἄνθρωπος, λεγόμενον, οὐκ ἄλλοθεν πόθεν, ἢ τῷ τὴν σύνεσιν αὐτῷ προσομοιοῦν ἀνθρώπῳ, τὴν ἀλκὴν δὲ δράκοντι. Alii vero sic existimabant, hominis pariter ac draconis formam illi attributam, quod ex bono rege postea ferus factus fuerit. Quorum sententia refutatur à Plutarcho. De fera num. vind. Ὥσπερ μὲν ἂν οὖν καὶ τὸν Κέκροπα Διφυῆ προσαγορεύσαντες τῶν παλαιῶν, οὐχ ὡς ἔνιοι λέγουσι, ἐκ χρηστοῦ βασιλέως ἄγριον καὶ δρακοντώδη γενόμενον τύραννον, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐν ἀρχῇ σκολιὸν ὄντα καὶ φοβερὸν ὕστερον ἄρξαι πρᾴως καὶ φιλανθρώπως. Hæc Meursius; apud quem vide sis plura de Cecrope lib. 1. de Reg. Athen. capp. 8. 9. 10. 11. 12. Fuit alius *Cecrops* Atheniens. rex 7. de quo idem Meursius lib. 2. de Reg. Ath. cap. 14.

Cecryphalea, promontorium, seu ins. Peloponnesi, ubi Athenienses ab Æginetis prælio superati fuerunt. Steph.

Cecylistrium, op. Gall. Narbon. Sext. Avienus.

Cecyrina, Achaiæ in Peloponneso urbs. Pausan.

Cedar, Arabiæ regio in Agarenorum, i. e. Saracenorum

rum solitudine à *Cedar* secundo filio Ismaelis. Etymologo Κέδαρ est vox Græca quæ σημαίνει, inquit, τὸ σκοτεινὸν, παρὰ τὸ κεῖσθαι τὸ μεμαυρωμένον. Verum autem etymon est ab Ebræo קדר *kadar*, *atratus fuit*, sive *fuscus*, qualis fere Arabum color; unde Sponsa 1. Cant. 5. nigram se esse dicit, *ut tentoria Cedar*.

Cedem, i. e. *oriens*, filius Ismaelis, *Kedemah*. Gen. cap. 25.

Cedes, urbs in tribu Judæ. Jos. 15. Lat. *sanctitas*. Item alia Galilææ in montanis Nephthali. Jos. 10. fugitivis deputata, qui nescii homicidium perpetraverant.

Cedias, vicus prope Sinuessam. Plin. Item Africæ op. D. Augustino.

Cedimoth, Lat. *antiquiores*, *priores*, vel *Orientales*, sive *incendium*, aut *incurvatio mortis*, op. in tribu Ruben. Jos. 13. Et solitudo *Cademoth* Deut. 2.

Ceditiæ Tabernæ dictæ à Domini nomine qui *Ceditius* vocabatur.

Cedmiel, vel *Cadmiel*, i. e. *antiquitatis*, aut *Orientis Deus*, nomen viri. 2 Esdr. 3.

Cedmonei, vel *Kadmonitæ*, populi. Gen. 22.

Cedreanitæ, Arab. Fel. gens. Steph.

Cedreatis, Diana ab Orchomenlis ideo sic vocata, quod ejus simulacrum in ingenti cedro esset erectum. Pausan.

Cedriæ, urbs Cariæ. Steph.

Cedrei, Arab. Petrææ gens. Plin. *Cedareni* Lampridio.

Cedrus, fluvius Sardiniæ. Ptol.

Cedron, torrens inter Jerusalem & mont. Oliveti. Hunc transiit Christus iturus ad agonem, Joh. 18. Eâdem viâ David Absalonem fil. fugiens transivit. 2 Reg. 15. In hâc valle rex Asa combussit simulachrum Priapi. 3 Reg. 15. Et Josias vasa Baalis. 4 Reg. 23. Et Ezechias. 2 Paral. 29. Item urbs inter Joppen & Eleutheropolim, cujus in Machabæis mentio fit, & alias *Gedor* vocatur.

Cedropolis, Cariæ opidum.

Cedros, insula in Germ. litoribus, cedri genere sylvosa, unde electrum in petras defluere dicitur. Perottus.

Cedrossi, populi prope mare Rubrum. Steph.

Ceelatha, locus ad quem venerunt filii Israel profecti de Rhessa. Num. 33. Lat. *cœtus*, *congregatio*, vel *ecclesia*.

Cefala, Africæ ins. An. Dom. 1500. primùm inventa cujus longitudo est tria milliarium, latitudo vero unius. Pagos habet duos, in quibus domus non paucæ & arx, regi civitatis Quiloa quondam parebat, cæterum ab eo deficiens peculiarem regem postea habuit. An. Dom. 1505. arcem quam Lusitani tenebant vehementi obsidione incolæ oppugnarunt, adeo ut pertenuis evadendi spes Lusitanis appareret, qui noctu præter Afrorum opinionem erumpentes, Regem multosq; proceres in cœnaculo suo opprimunt, ejusque caput hastæ infixum per arcis fenestram exponunt, eâque ratione ingens evadunt periculum ac tandem alium regis Portugalliæ nomine Præfectum constituunt. Theatr. urb. orbis.

Ceila, civitas in tribu Judæ. Jos. 15. Lat. *dissolvens eam*, sive *dividens*, aut *scindens eam*, vel *fixio ejus*.

Ceionius Bassus, Cons. Coll. Val. Aurel. Augusti. Suevos ac Sarmatas vicit.

Ceionius Julianus Camœnius, Cons. Coll. Amici Paulini.

Celadionus, Alexandrinus Episcopus. An. Dom. 157.

Celadon, unus ex iis, qui unà cum Phineo in aulâ Cephei regis Æthiopum Perseo vim inferre conati, ab eo sunt occisi. Ovid. Met. 5.

Occidit & Celadon Mendesius, occidit Astreus.

Celadon, amnis in Alpheum influens. Strabo lib. 8. Ejus mem. Hom. Iliad. 7.

——— Ὡς ὅτ᾽ ἐπ᾽ ὠκυρόῳ Κελάδοντι μάχοντο
Ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι.

Celadone, urbs Locridis. Steph.

Celadus, Arcadiæ fluvius. Pausanias.

Celadusa, ins. maris Adriatici. Mela. Bobus & capris abundat, Plinio authore. *Lagusta* Hermol. Barbaro. *Celadussa* vero parva insula Delo proxima.

Cela, ins. ante Trondem. Plinius.

Celæna, locus Campaniæ, Junoni sacer. Virg. Æn. 7.

Quiq; Rufas, Batulumq; tenent, atque arva Celenæ.

Celænæ, Straboni tumulus est Asiæ propriè dictæ, Apamiæ imminens, opidum habens ejusdem nominis, quam *Phrygiæ caput* Livius vocat. Hoc in loco Marsyam cum Apolline tibiarum cantu certasse fabulantur, victumque temeritatis suæ pœnas dedisse, & in flu. sui nominis commutatum fuisse. Ovid. Fast. 4.

Inter, ait, viridem Cybelen, altasque Celænas
Amnis it insanâ nomine Gallus aquâ.

Lucanus. *Lugent damnatæ Phœbo victore Celænæ.*

Stat. Theb. 2. *Fœda Celænæâ committere prælia buxo.*

Ubi Scholiastes: Celænæ Marsyæ civitas, ubi primùm dicitur tibiarum usus inventus, quibus Apollinem provocare ausus est, à quo victus temeritatis suæ pœnas exsolvit. Marsyas enim Celænæus fuit, ut ipse infra.

——— *Et illustres Satyro pendente Celænæ.*

Obiter emendabis Polyænum in Melantho lib. 1. Stratagem. Ἐπολέμουν Μελαινῶν πέρι. Μέλαιναι, χωρίον μεθόριον Ἀττικῆς, καὶ Βοιωτίας. Legendum Κελαινῶν, & Κέλαιναι, ut rectè monet magnus Casaubonus. Schol. Aristoph. Acharn. Act. 1. Πόλεμος ἦν Ἀθηναίοις πρὸς Βοιωτοὺς περὶ Κελαινῶν, ὃ ἦν χωρίον ἐν μεθορίοις. Ita etiam Suidas & Phavorinus vocibus Ἀπατούρια, & Κελαιναί.

Celæno, una ex Pleiadibus, Atlantis & Pleiones nymphæ filia, cum quâ Jupiter concubuit. Ovidius in Fastis.

——— *Et te formosa Celæno*
Majan & Electram, Taygetamque Jovi
Concubuisse ferunt.

Tzetzes in Lycophronem refert ex Acesandro, ex hâc & Neptuno natos esse Eurypylum ac Tritonem.

Celæno, una Harpyiarum, Neptuni ac Terræ filia, soror Ocypetes & Aellus, quarum formam, & ubi habitant, describit Virgil. Æn. 3.

——— *Strophades Graio stant nomine dictæ*
Insulæ Jonio in magno, quas dira Celæno
Harpyiæque colunt aliæ.

Figuratè Juvenal. Sat. 8.

——— *Si nullum in conjuge crimen*
Nec per conventus & cuncta per oppida curvis
Unguibus ira parat nummos raptura Celæno.

Ab obscuritate nomen habet, nam κελαινὸς Græcè *niger*. Vide infra *Harpyiæ*.

Celænus, mons Galatiæ. Ptol.

Celæthi, Thesprotica gens. Steph.

Celathra, urbs Bœotiæ prope Arnen. Steph.

Celaia, Lat. *levis*, sive *torrefactus*, aut *vox mea*, nomen viri. Nehem. 12.

Celaiah, Lat. *vox Domini*, aut *allevatio*, sive *torrefactio domini*, nomen viri. 1 Esdr. 10.

Celama, Maurit. Cæsariensis op. Ptol.

Celebe, ὄνομα τῆς πόλεως. Schol. Theocr. Idyll. 2.

Celebothras, rex Muziris, quod primum est Indiæ emporium. Plin. 4. 23.

Celeæ, Peloponnesi urbs. Pausan.

Celegeri, Mœsiæ populi. Plin. 4. 26.

Celeia, vel *Celia*, Noricorum op. Plin. 4. 24. vulgò *Cilis*.

Celelates, Liguriæ populi. Livius.

Celemantia, Germaniæ op. Ptol.

Celendræ, sive *Celendris*, aut *Celenderis*, Samiorum colonia in Ciliciâ, portum habens ejusdem nominis ad Selinuntis flu. ostia. Lucan. lib. 8.

——— *Sequitur pars magna Senatus*
Ad profugum collecta ducem, parvisque Celendris
Quo portu mittitque rates, recipitque Selinus.

At in Strabone inter Selinuntem & Celenderin multa sunt interjecta. Hinc *regio Celenderitis* apud Plinium. Vide Bochart. de Phœn. Colon. lib. 1. cap. 5. Mem. ejus quoque Tacit. An. 2. *Piso castellum Ciliciæ munitum admodum, cui nomen Celenderis, occupat.* Nominat id Josephus lib. 17. collocatque in viâ quo Romam ibatur; sed in eo scriptum *Celendris*. Meminit & Ptolemæus. Antiquissimum id fuit, si Apollodoro fides, lib. 3. qui conditionem ejus refert ad Sandarum Tithoni nepotem, Ὃς, inquit, ἐκ Συρίας ἐλθὼν εἰς Κιλικίαν πόλιν ἔκτισε Κελένδεριν. Lipsius ad illum locum Taciti.

Celer, Cons. Coll. Venantii An. U. C. 1262.

Celerini, pop. citer. Hisp. Plin.

Celethes, pop. Thesprotiæ, Thessaliæ vicini. Steph.

Celetrum, Macedoniæ urbs. Livius.

Celeus, rex Eleusinæ, pater Triptolemi, cui Ceres, quòd esset ab illo excepta hospitio, commonstravit omnem agriculturæ rationem. Ejus vilis & rusticana supellex abiit in proverb. Virg. Geo. 1.

Virgea præterea Celei, vilisque supellex.

De hoc sic Eusebius ad Num. 611. *Eleusinæ Celeus regnavit coævus Triptolemo, quem Philochorus ait longâ navi ad urbes accedentem distribuisse frumenta, & ob id suspicionem dedisse, quod navis ejus serpens pennatus fuerit.* Eustathius in 2. Iliad. ait Cephalum patrem fuisse Celei, & Celeum Arcesii qui Ulyssis avus fuit. Ex Orat. 1 Nazianzeni contra Julian. elici potest, Celeum pertinuisse ad familiam Cereris; ait enim: καὶ Δήμητρας, καὶ τὰς Τριπτολέμους διηγήματα, καὶ τὰς δράκοντας, ὅτι δὲ καὶ Κελεοῦ τε καὶ Ἰάκχου. Idem Orat. 2. Καὶ ἔβαλε Τριπτολέμους ον, καὶ τὰς Κελεούς, καὶ τὰς μυστικὰς δράκοντας. Et Orat. ad Sancta Lumina. Οὐ δὲ Κόρη τις ἡμῖν ἁρπάζεται, καὶ Δημήτηρ πλανᾶται, καὶ Κελεούς τινας ἐπεισάγει καὶ Τριπτολέμους καὶ δράκοντας.

Celezenæ, Suidas Κιλιζηνή, χώρα τῶν Ἀρμενίων, πλησίον Μιλιτηνῆς, ἣ παρ' ἡμῖν Κελζηνὴ ὀνομάζομενη.

Celia, Norici op. Plin. Urbs item Apuliæ Peucetiæ. Ptol. & Campaniæ Diodor.

Celida, Pentapoleos reg. in Africâ op. Ptol.

Celita, Lat. *refugium*, vel *contractio*, *aut vocis declinatio*, nomen viri. 2 Esdr. 8.

Celrum, ut legit apud Anton. Varrerius, urbs Hisp. quam putat *Ceice* esse prope *Tamar* urbem.

Celius, mons Romæ à *Celio*, nobilissimo Tuscorum duce dictus. Boccat.

Cella, locus Macedoniæ. Item alius Africæ. Anton.

Cellonaenses, Scythica gens. Phavorinus.

Cellos, vicus Tripolitanæ reg. in Africâ. Anton.

Celmis, unus fuit ex Idæis Dactylis qui cum Matrem Deorum stupro violasset, deinde à reliquis fratribus rejectus est. Ab hoc ferrum solidissimum cudi solebat, unde Proverb. *Celmis in ferro.* Zenodotus. Clem. Alex. Κέλμις καὶ Δαμναμενεὺς οἱ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων πρῶτοι σίδηρον εὗρον ἐν Κύπρῳ. Vide Scal. ad. Euseb. p. 38. & Palmerium ad Marmor. Arundel. p. 688.

Celmus, Jovis nutritius, quem & parvulus adhuc Jupiter plurimùm amavit. Cæterum cum aliquando mortalem esse Jovem dixisset, Jupiter injuriæ memor, cum Saturno expulso rerum jam potiretur, in adamantem lapidem eum commutavit, Ovid. 4. Met. Fab. 7.

Te quoque nunc adamas quondam fidissime parvo
Celme Jovi. — ————

Celnius, flu. in Rossiâ comit. Scotiæ, *Killian* Camdeno.

Celona, Asiæ op. in Mesopotamiâ. Diodorus.

Celsa, Ilergetum in Hisp. urbs. Ptol. Item alia ad Iberum. Strabo; nisi forte eadem sit; Vide Casaub. ad Strab. lib. 3.

Celsenses, citer. Hisp. pop. Plin. 3. 3.

Celsus, plagiarius ab Horatio notatus,

Quid mihi Celsus agit, monitus, multumque monendus,
Privatas ut quærat opes, & tangere vitet
Scripta Palatinus quæcunque recepit Apollo.

Plures ejusdem nominis Trajano & Adriano Impp. vixisse neminem latet historiæ vel mediocriter studiosum. Celsi Jurisperiti Spartianus meminit in Adriano. *Cum judicaret*, Inquit, *in concilio habuit non amicos suos aut comites solum, sed Jurisconsultos, & præcipuè Julium Celsum.* Alium *Celsum* consularem virum tunc temporis vixisse nobis retulit quoque prædictus author his verbis: *In adoptionis sponsionem venit, Palmâ & Celso, inimicis semper suis.* Tertii, quartique memoriam ab Origine accepimus, qui in primo *contra Celsum* nobis aliqualem utriusque notitiam suppeditavit. Δύο δὲ, inquit, παρειλήφαμεν Κέλσους γεγονέναι Ἐπικουρείους, τὸν μὲν πρότερον κατὰ Νέρωνα, τοῦτον δὲ κατ' Ἀδριανὸν καὶ καθύπερθεν. Vide Spencerum in Annot. ad Origen. p. 3. Fuit etiam Corn. *Celsus* Medicus sub Cæsare Tiberio, qui methodicam Asclepiadis sectam sequebatur, itaque Jo. Heurnius medicus doctissimus ait; *Pluris Latinitatem ejus, quam medicinam fieri oportere.* Ejus mem. Quinctilianus lib. 12. cap. ult. *Quid plura, cum etiam Corn. Celsus, mediocri vir ingenio, non solum de his omnibus conscripserit artibus, sed amplius rei militaris & Rusticæ etiam & medicinæ præcepta reliquerit.* De Rhetoricâ scripsisse ex eodem Quinctiliano lib. 2. cap. 15. & lib. 3. cap. 6. constare potest. Libros de R. R. sæpissimè laudat Columella, circa cujus tempora etiam fuit; nam lib. 1. cap. 1. ita scribit. *Non minorem laudem meruerunt nostrorum temporum viri Corn. Celsus & Julius Atticus, quippe Cornelius totum corpus disciplinæ quinque libris complexus est.* Eundem etiam de Philosophiâ scripsisse Quinctilianus testis est lib. 10. cap. 1. sub finem. Alius Julius *Celsus* fuit multo recentior qui & de vitâ Cæsaris scripsit & commentarios Cæsaris recensuit an corrupit. Vide Voss. de H. Lat. lib. 1. cap. 13. & Instit. Orat. cap. 3. sect. 10. itemque Salmas. Proleg. Exercit. Plin. sub finem.

Celtæ, pop. Gall. Comatæ inter Garumnam & Sequanam fluvios, ita dicti, ut vulgò volunt, à *Celto* Polyphemi filio. Appianus. Aliud etymon suppeditat nobis vir magnus Phaleg. lib. 3. cap. 6. In Talmudico tractatu *Nidda*, inquit, חלתן pro *croco* sumitur, siquidem fides Hebræis, & viris undecumque doctis Boderiano & Buxtorfio. Idem autem חלתן si libeat Chaldæo more inflectere, fit חלתא *Chalta*, vel *Chelta* vox proximè accedens ad *Celtas*. Ita croceis capillis Galli tam Celtarum & Galatarum, quam Rhodaniorum nomen debebunt. Sane Gallos τὰ ξανθὰ ἔθνη passim appellari notat vir doctissimus Is. Vossius. Diodorus Siculus. Οἱ δὲ Γαλάται τοῖς μὲν σώμασιν εἰσὶν εὐμήκεις, ταῖς δὲ σαρξὶ κάθυγροι καὶ λευκοί, ταῖς δὲ κόμαις οὐ μόνον ἐκ φύσεως ξανθοί, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς κατασκευῆς ἐπιτηδεύουσιν αὔξειν τὴν φυσικὴν τῆς χρόας ἰδιότητα. Strabo de Britannis lib. 4. Οἱ δὲ ἄνδρες εὐμηκέστεροι τῶν Κελτῶν εἰσὶ, καὶ ἧττον ξανθότριχες. Atque ob hoc ipsum Britannos Gallicæ esse originis conjectat Jornandes historiæ Gothorum cap. 9. quòd illis sint *rutilæ comæ*. Ubi *rutilas* dixit pro *flavis*, quomodo Ammianus lib. 15. *Candidi pænè Galli sunt omnes & rutili*; capillitii ratione scilicet. Claud. in Rufinum lib. 2.

Inde truces flavo comitantur vertice Galli.

Bodinus *Celtas* quasi κελητὰς dictos voluit, quia liberis equis, haud stratis, aut ad currum junctis vehi consuescerent. Lazius à *Galatis* per contractionem. Strabo ait Κέλτας appellatos διὰ τὴν ἐπιφάνειαν, quòd authoritate prævaluerint, sive quòd robusta & valens natio fuerit. Id sonat *Gelten* hodiè Germanorum linguâ, Nominis vestigium remanet in *Geldria*. Belgis quoque *Gelte-baars* est pisciculus melioris notæ. & *Gildes, bos præstans valore.* Pontanus. Horum regio Κελτικὰ dicitur, quæ apud vetustissimos Græcos ea tantum Galliæ erat pars, quam mare mediterraneum alluit, nam eam tantum noverant. Postea vero id nomen etiam ad alias partes, quæ paulatim cognosci cæpere, translatum est, donec tandem toti Galliæ, postquam tota cognita fuit, est attributum. Idem de Romanâ Galliæ appellatione sentiendum: Nam qui *Celtæ* propriæ appellantur; ii à Romanis *Galli* dicti sunt, auctore Cæsare; deinde ea vox latius accipi cœpit. Polybius autem Κελτικὰν proprio nomine appellat eam austrinæ oræ partem quæ est inter Narbonem & Pyrenæos. Casaubonus. Porro Celtarum nomine veteres non solum Gallos intelligebant, auctore Appiano, sed & Germanos, ut ex Herodoto aliisque constat. Maximè tamen eos Germanos fuisse crediderim; quippe quod Aristoteles Polit. 7. hunc morem tribuit Celtis, quod recens natos ad fluvium explorarent, id ipsum Germanorum moribus tribui apud Cæsarem & Melam legas. Eodem refero Græci poetæ testimonium de Celtis probantibus prolem spuriam vel legitimam Rheni lavacro. Sunt enim Celtæ Germani, qui Celticâ dictâ Galliâ expulsis Gallis, aut saltem iis permixti trans Rhenum consederunt; unde factum, teste Dione, lib. 39. ut Celtæ uno nomine sint appellati ἑκάτεροι οἱ ἐπ' ἀμφότερα τοῦ ποταμοῦ οἰκοῦντες.

Celtiaca, op. Hisp. in conventu Hispalensi. Plin. 3. 1.

Celtiberi, Hisp. pop. à *Celtis* originem traxisse creduntur, qui cum venissent ad *Iberum* flu. ibique consedissent, assumpto ad nomen suum fluvii nomine, juxta quem consederunt, *Celtiberi* dicti sunt, & eorum regio *Celtiberia*

vulgo

vulgo *Arragon.* Lucanus lib. 14.

> ——— *Profugique à gente vetustâ*
> *Gallorum Celtæ miscentes nomen Iberis.*

Silius lib. 3.

> *Venere & Celtæ sociati nomen Iberis.*

Robur Hispaniæ eos vocat Florus lib. 2.

Celtica, vide *Celtæ*.

Celtici, Hisp. pop. à *Celtis* oriundi.

Celticum, Hisp. promuntorium, quod *finem Terræ* hodiè vulgus peregrinorum vocat. Vadianus.

Celtoscythæ, gens septentrionalis. Strabo lib. 10.

Celtorii, Gall. pop. prope Senones. Plut. in Cam.

Celtum, urbs Hisp. inter Hispalim & Emeritam. Anton.

Cema, Narbonensis provinciæ flu. in Alpium monte *Cemeno* profusus. Plin. 3. 4. Aliàs *Acema*, vide itaque suo loco.

Cemandri, pop. in parte Illyrici. Jornandes.

Cembani, Arab. Fel. pop. Plinius.

Cemeneleon, op. Liguriæ in Alpibus, dicitur & Cemeleon Plinio, quasi à *Cemeno* monte. Hoc loco, teste Leandro, Varus flu. originem sumit, diciturque nunc *monte Camelione*, sed hoc montis nomen est, non urbis. Vide Cluv. Ital. Ant. lib. 1. p. 66.

Cemmenus, *Gebenna* Cæsari, Plinio & Ausonio, qui & *Cebenna* & *Gebennæ* num. Plur. mons maximus Galliæ à Rhodano Garumnam usque in Aquitaniam extensus, apud Lugdunum initium sumens, Galliamque Narbonensem à Celticâ & Aquitanicâ separans. Varia habet nomina, *Tarara* circa Lugdunum, *Montaignes d' Auvergne* circa Arvernos, *de Cevennes* circa Occitanam reg. *Cemenus* vero unicus est mons Gall. Narbonensis apud Varum, ex quo *Cema* flu. Plinio teste.

Cempsi, pop. Hisp. citer. ad montis Pyrenæi radices incolentes in regno Arragonio, quorum op. *Venasque* ab Oscâ ad 12. leuc. inter montes distans. Horum mem. Dionys. vers. 338.

> Κεμψοὶ θ' οἳ ναίουσιν ὑπαὶ πόδα Πυρηναῖον.

Nusquam, ut opinor, apud alium quenquam authorem hujus populi mentio extat, ideo ipsos non sub *Pede Pyrenæi* sed in *Utopiâ* quærendos putat Montanus. Nescire vero se ait an Κελτοὶ ab auctore scriptum fuerit. Sane Ceporinus *Celtas* vertit. Priscianus vero & Avienus *Cempsi* habent.

Cena, Siciliæ locus. Anton.

Cenabum, Carnutentum civitas. Ptol. hodiè *Gian*.

Cenei, Palæstinæ gens. Gen. 13.

Cenchrea, Peloponnesi op. prope Corinthum in Isthmo ipso juxta fanum Neptuni, quinquennalibus ludis inclytum. Item portus Corinthi. Inde *Corinthiaca*. Ovid. Trist. 1. 9.

> *Illa Corinthiacis primum mihi cognita Cenchreis.*

Plin. lib. 4. *Lechea hinc, Cenchreæ illinc angustiarum termini, longo & ancipiti navium ambitu, quas magnitudo plaustris transvehi prohibet* Stat. Theb. lib. 4.

> *It comes Inoas Ephyre solata querelas*
> *Cenchreaque manus.* ———

Item urbs Troadis, in quâ commoratus est Homerus, ut de rebus Trojanis certior fieret. Item alia Italiæ. Steph.

Cenchreenses, à D. Paulo Christianismo initiati, apud quos ipse caput, ut voverat, totondit. Act. cap. 18.

Cenchres, Ægypti rex, periit in mari Rubro. Berosus lib. 5.

Cenchreus, Pirenæ filius. Pausan.

Cenchris, Cinyræ Assyriorum regis uxor, Myrrhæ mater, quum superbius locuta esset, & filiæ suæ formam Veneri anteposuisset, Venus myrrhæ nefandum amorem objecit, adeo ut patrem suum amaret, quæ ne suspendio seipsam necaret, nutrix intervenit, & patre nesciente per nutricem cum eo concubuit, ex quo concepit. Id autem ne palam fieret, pudore stimulata in silvis se abdidit. Eam vero Venus postea miserta est & in speciem arboris commutavit, unde myrrha fluit, ex quâ natus est Adonis. Hygin. Fab. 58. Quamvis paulo aliter hoc narrerur à Theocriti Scholiaste in prim. Idyll. Id scilicet non Cenchridis, sed ipsius Myrrhæ superbiâ accidisse, utpote quæ inter pectendum non æquè formosos esse Veneris capillos ac suos gloriata fuisset, ac proinde Veneris iram in se concitasset.

Cenchrius, Ioniæ amnis ad Ephesum Caystro proximus per Ortygiâ fluens, in quo Latonâ fabulantur ab Ortygiâ nutrice lotam ex partu. Tacit. Annal. 3. *Primum omnium Ephesii adiere, memorantes, non, ut vulgus crederet, Dianam, atque Apollinem Deli genitos; Esse apud se Cenchrium amnem, & Ortygiam, ubi Latonam partu gravidam, & oleæ, quæ tum etiam manebat, adnisam, edidisse ea numina.*

Cendebæus, nomen ducis. 1. Mach. 15.

Cendevia, palus in Phœnice, intra mont. Carmeli radices, ex quâ creditur nasci Belus amnis 5. m. p. spatio in mare profluens, juxta Ptolemaidem Coloniam. Plin. 36. 26.

Ceneda, Venetæ reg. op. inter Liquentiam & Anassum flumina. Agathias lib. 2.

Ceneia dicta est Atalanta *Cenei* filia. Vide *Ceneus*.

Cenereth, Lat. *cithara*, vel *quasi lucerna*, urbs in tribu Nephthali. Jos. 19. Est & ad Orientem Judææ mare. Num. 34. Alias *mare Tiberiadis*, & *lacus Genesarethicus*, seu *mare Galilææ* dicitur, 40 stad. in lat. diffunditur, ac 100. in long. extenditur. Joseph. de Bell. Jud. 3. 18. Per hunc medium Jordanes amnis profluit.

Cenespolis, urbs Hispaniæ. Polyb.

Cenestum, Corsicæ civitas. Ptol.

Cenetium, Peloponnesi op. Elidis regionis. Strabo.

Ceneum, Eubœæ inf. promuntorium. Strabo.

Cenæum, promuntorium Eubœæ, à quo Jupiter *Cenæus* appellatus est, quod ibi præcipuè coleretur. Hercules enim ab Oechaliæ expugnatione rediens in eodem loco aram patenti construxit. Ovid. Metamorph.

> *Victor ab Oechaliâ Cenæo sacra parabat*
> *Vota Jovi.* ———

Ceneus, Thessalus, Lapitha, cum multis interfuisset prælis nunquam tamen lædi potuit. Hinc natum proverb. *Invulnerabilis ut Ceneus.* Nestor apud Ovid. Met. 12.

> ——— *Vestro fuit unicus ævo*
> *Contemptor ferri, nulloque forabilis ictu*
> *Cycnus: at ipse olim patientem vulnera mille*
> *Corpore non læso Perrhæbum Cenea vidi,*
> *Cenea Perrhæbum, qui factis inclytus Othryn*
> *Incoluit.* ———

Fuit hic ex fœminâ mutatus in virum, ut idem refert Ovidius eodem loco; & Virg. Æn. 6.

> ——— *Et juvenis quondam nunc fœmina Ceneus*
> *Rursus & in veterem fato revoluta figuram.*

Lege *Ceneus*.

Cenez, i. e. *nidus iste*, aut *lamentatio hæc*, sive *possessio* aut *emptio hæc*, filius Eliphaz Gen. 36.

Cenezei, populi. Gen. 22.

Ceni, regio Philistæorum. 1 Reg. 27.

Ceniceuses, Gall. Narbon. pop. Plin.

Cenimagni, pop. Albionis in orâ Angliæ orientali. Cæsar. Com lib. 5. *Cenimagni* autem nunquam lecti inter Britanniæ gentes. Apud Cæsarem igitur legit Lipsius *Iceni*, *Cangi*, (diviso vocabulo) Cangos enim vicinos ait fuisse Icenis, & capit judicem Guil. Camdenum, qui Britanniæ nostræ nebulas claro ingenii sole illustravit. Ad Annal. Tacit. 12.

Cenina, urbs Romæ vicina à *Cenite* conditore. Festus. Incolæ *Caninenses*. Pompon. lib. 3.

Cenionis, fluvii ostia habet Ptolemæus in latere meridionali Albionis insulæ.

Cenites, viri proprium, qui Ceninam urb. condidit.

Cennaba, mons in Maurit. Cæsariensi. Ptol. lib. 4.

Cenni, Germ. pop. cum quibus Caracalla bellum gessit. Xiphilinus.

Cenomanni, Gall. Celt. pop. vulgo *Manseaux*. Fuerunt & *Cenomani* Italiæ pop. in quorum agro Cremona fuit, & Brixia opidum. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 1. cap. 26.

Cenon, Italiæ op. Antiatum à Virginio captum. Livius.

Censorinus, *de die Natali* libellum pereruditum & Chronologis utilissimum conscripsit. Recensuit, notisque perquam elegantibus illustravit Henr. Lindenbrogius Lugd. Bat. 1642.

Censum, Eubœæ promuntorium in Septentr. directum,

Centa, Maurit. Tingitanæ urbs mediterranea. Ptol. Hodie *Benibabalud*.

Centaretus, Galata quidam fuit, qui Antiocho rege occiso, equo ejus potitus, cum ovans conscendit; quod ille indignè ferens, præceps in abrupta desilit, unaque cum sessore exanimatus est. Plin. 8. 42.

Centauri, Thessaliæ pop. secus Pelion mont. habitantes, qui primi equos domare, & ex iis pugnare cœperunt: quo factum est ut à vicinis populis primum conspecti, membra partim humana, partim equina habuisse crederentur. De horum origine sic fabulantur poetæ. Ixionē sc. à Jove Deorum mensæ adhibitū, Junonis amore captū fuisse, eamq; de stupro interpellasse. Quod cum illa viro suo indicasset, Jovem Ixioni Nubem subjecisse in uxoris imaginem transformatam, eamque Ixionem pro Junone compressisse, & ex eâ Centauros generasse, qui inde *Nubigenæ* dicti sunt. Cui fabulæ ansam præbuisse videtur castellum nomine Νεφέλη, Centaurorum sedes, νεφέλη enim Latinè *nubem* sonat. Hi cum in nuptiis Pirithoi vino madentes sponsam rapere conarentur, à Theseo & Lapithis partim cæsi, partim in fugam acti sunt. Iidem & *Hippocentauri* dicti sunt, quod equis insidentes boves œstris agitatas stimulis ad tecta revocarent, est enim κεντεῖν *stimulare*, & *pungere*. Centaurorum vero qui à Poetis maximè celebrantur, nomina sunt hæc. *Chiron*, *Eurytus*, *Amycus*, *Gryneus*, *Rhœtus*, *Arneus*, *Lycidas*, *Medon*, *Pisenor*, *Caumas*, *Mermeros*, *Pholus*, qui suscepisse Herculem hospitio dicitur. Lucanus.

Hospes & Alcidæ magni Phole.

Eos ab Hercule victos interfectosque ostendit Diodor. Siculus. Palæphatus ubi de Centauris: Τὸ μὲν ὄνομα ἀπὸ τούτου ἔλαβον οἱ Κένταυροι, ὅτι τοὺς ταύρους κατηκόντισαν. Eos autem in numero τῶν ἀπίστων h. e. *Incredibilium* haberi jubet. Ἔστι ποιηταῖς, inquit, τοιοῦτον ἡ ἰδέα θηρίον, ἀδύνατον ἐστὶ πιστεύειν, ὅτε γὰρ ἡ φύσις σύμφωνος ἵππου καὶ ἀνδρὸς, ὅτε ἡ τροφὴ ὁμοία, ὅτε διὰ στόματος καὶ φάρυγγος ἀνθρωπείου δυνατὸν ἵππου τροφὰς διελθεῖν. Eadem Lucretii mens.

Sed neque Centauri fuerant, neque tempore in ullo
Esse queant duplici naturâ & corpore bino
Ex alienigenis membris compacta potestas.

Eorum mem. Lucanus lib. 6.

Illic semiferos Ixionidas Centauros
Fœta Pelethroniis Nubes effudit in antris.

Inde *Semihomines* dicti. Ovid. Met. 12. Visum à se allatum in melle Centaurum ex Ægypto affirmat Plinius 7. 3. ubi & Claudium Cæsarem scripsisse prodit, *Hippocentaurum in Thessaliâ natum eodem die interiisse*. D. quoque Hieronymus in vita Pauli tradit, Antonium ad Paulum Eremitam pergentem, *conspexisse*, ut ipse loquitur, *hominem equo mixtum, cui opinio poetarum Hippocentauri nomen indiderit*. Sed potest hoc spectrum fuisse; rectè itaque subjungit Patrum ille doctiss. *Verum hoc utrum Diabolus ad terrendum simulaverit, an, ut solet, eremus, monstruosorum animalium ferax, istam quoque gignat bestiam, incertum habemus*. Vide Hieronym. Magium lib. 1. Miscell. cap. 10. ubi de Centauris prolixè disputat. Item *Centaurus* nomen navis sic dict. quod *Centauri* habuerit insigne. Virg. Æn. 5. *Centauro invehitur magnâ:*

Ubi Servius ait subaudire debere *navis*. Hinc adjectivum *Centaureus*. Horat. 1 Car. Od. 18.

At ne quis modici transiliat munera Liberi,
Centaurea monet cum Lapithis rixa super mero
Debellata. ———

Hinc etiam *Centaureum* herbæ genus, & pl. num. *Centaurea*. Virgil. Georg. 4.

Cecropiumque thymum & graveolentia Centaurea.

Et ante eum Lucretius:

Abrotonique graves & tristia Centaurea.

Herbæ hujus meminit Nicander in Theriacis, uti videre est in his.

Πρώτην μὲν Χείρωνος ἐπώνυμον ἕλκεο ῥίζαν
Κενταύρου Κρονίδαο φερώνυμον, ἥν ποτε Χείρων
Πηλίου ἐν νιφόεντι κιχὼν ἐφράσσατο δειρῇ·
Τῆς μὲν ἀμαρακόεσσα χύδην περιδέδρομε χαίτη
Ἄνθεα δὲ χρύσεια φαείνεται, ἡ δ' ὑπὲρ αἴης
Ῥίζα, καὶ οὐ βυθόωσα Πελεθρόνιον νάπος ἴσχει.

Vide ibi Scholiasten.

Centinum, Umbrorum urbs in Italiâ. Steph. Hodiè *Sentinum*.

Centobrica, Celtiberorum urbs. Val. Max. 5. 1.

Centodemum, Thraciæ locus in Mysiâ inf. Procop.

Centon, Thraciæ Castellum eidem. Idem.

Centores, Scythiæ populi Val. Flac. lib. 6.

Impulit & dubios Phryxæi velleris ardor
Centoras, & diros magico terrore Choatras.

Centrites, flu. qui Armeniam à Carduchis dividit. Xenoph. inter Mediam & Armeniam eum fluere scribit Diodorus.

Centrones, pop. inter Alpes Graias quæ hodie dicuntur, in Sabaudiâ. Quorum regio & urbs Tarantasia, vulgò *Le pays de Tarentaise*, testibus Marliano, Vigenereo & Ticudo, ubi Centronum pag. vulgò *Sentron*, inter Augustam Prætoriam, 12. & Genevam 14 leuc. visitur.

Centrones, Belgii pop. quorum op. *S. Truyen*, vel *Truyden* teste Henr. Leodin. à Tungris 3 leuc. à Leodio 6 in occ. in medio inter illud, & Lovanium. Regio nunc Hasbania Latinè nominatur vulgo *Haspengauw*. Becanus vero *Cortryk* vocat Flandriæ op. ad Scaldim.

Centum cellæ, Tusciæ urbs. *Civita Vechia* hodie. Trajano Imperatori originem debet. Plin. Jun. 6. 31. *Evocatus in consilium à Cæsare nostro ad Centum cellas longe maximam cepi voluptatem*. Vide quæ sequuntur. Græcis auctoribus Procopio, & Agathiæ more eius temporis ellio μὴ Κεντουκέλλαι. Ptolemæo ὁ Τραϊανὸς λιμήν, i. e. *Trajani portus* dicitur; quem Rutilius pulchrè describit his versibus.

Ad Centumcellas forti defleximus Austro
Tranquillâ puppes in statione sedent.
Molibus æquoreum concluditur Amphitheatrum,
Angustosque aditus insula facta tegit.
Attollit geminas turres, bifidoque meatu
Faucibus arctatis pandit utrumque latus.
Nec posuisse satis laxo navalia portu,
Ne vaga vel tutas ventilet aura rates:
Interior medias sinus invitatus in ædes
Instabilem fixis aera nescit aquis.

Ædes intelligit quas Græci νεωσοίκους vocant, νεώσοικοι autem Suidæ sunt οἰκήματα παρὰ τῇ θαλάσσῃ ᾠκοδομημένα εἰς ὑποδοχὴν νεῶν ὅτε μὴ θαλαττεύουσι, nempe quibus subducebantur in stationem naves, Latini *cellas* dicunt, unde portui nomen.

Centum colles, Hungariæ op. vulgò *Zasbalon*.

Centumperanea, inf. in agro Sentinarum Nic. Perotti patria.

Centurinum, urbs Corsicæ inf. Ptol. *Centuri* Pinero.

Centuriones, urbs Hisp. versus Gall. Narbon. Anton.

Centuripe, ages Siciliæ, à quo *Centuripinum crocum* hodie *Centorbi* Fazello. *Centuripæ* Pomponio Sabino, & Ptolemæo οἱ Κεντόριπαι, reliquis Græcis autoribus neutro genere τὰ Κεντόριπα. Quin & apud Cicer. Plin. Solin. *Centuripa* obliquo casu legimus. Apud Silium *Centuripe* lib. 14.

Nec non altus Eryx, nec non è vertice celso
Centuripe, largoque fluens Entella Lyæo.

De situ Strabo lib. 6. κεῖται δ' ὑπὲρ Κατάνης τὰ Κεντόριπα, συνάπτοντα τοῖς Αἰτναίοις ὄρεσι καὶ τῷ Συμαίθῳ. Populi *Centuripini*.

Cenus, extremum Italiæ promuntorium versus Pelorum Siciliæ.

Ceos, *Cea* Plin. *Cia* Ptol. vulgo *Zea*, insula maris Ægæi, una Cycladum. Vide *Cea*.

Cephalas, altum & sylvosum promuntorium majoris Syrtis initium. Strabo lib. ult.

Cephaledion, op. Siciliæ non procul ab Himera fluvio, Plin. 3. 8. & Strabo lib. 6. Vide *Cephaloedis*.

Cephalene, vel *Cephallenia*, inf. maris Jonii. Plin. tradit eam quondam dictam fuisse *Melanam* lib. 4. cap. 12. A *Cephalo* Amphitryonis socio, Deionei filio, dictam volunt. Populi *Cephallenes*, qui Ulyssem ad bellum Trojanum secuti sunt, ut videre est apud Hom. in catalogo navium.

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους.

Silius lib. 6.

Saxa Cephalenum, & scopulosis Neritos arvis.

Infra Corcyram est, & Acarnaniæ objecta. Nomen ejus à verbo

verbo כפל cephal, quod Syris est *duplicare*, ut כפל *caphal* apud Ebræos, quia bifariam divisa est, & videtur esse gemina insula, partibus isthmo tam plano inter se cohærentibus, ὥστε ὑπεραλίζεσθαι πολλάκις ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν. Ita Strabo. Eam olim Taphii & Teleboæ tenuisse perhibentur.

Cephallen, Lampi filius Citharœdus nobilis apud Pausan.

Cephalœdis, Siciliæ urbs, hodiè *Cefalu* Leandro. Κεφαλοιδὶς Ptolemæo, Κεφαλοίδιον Straboni lib. 6. Κεφαλοιδιὰς Græcâ formatione Silio lib. 14.

Quaque procelloso Cephaloidias ora profundo
Cæruleos horret campis pascentia cete.

Πελίχριον Strabo vocat. Φρύγιον Diodorus lib. 13. Vide Cluver. De Sicil Ant. lib. 2. cap. 3. populi *Cephalæditani* Ciceroni in Verrinis, & Prisciano. Nomen ut ut Græcum videatur, tamen est mere Punicum. Pœnis enim כיפא לוד *Cepha-lud* est *rupes flexa*. *Cephalædis* porro sita est in vertice rupis, panè in ipso flexu promuntorii, quod multum in mare prominet. Constat id tam ex tabulis, quam ex descriptione Fazelli, dum in eo est ut probet Græcum esse vocabulum, *cephalædos*, inquit, *urbs vetusta, nomen à* Κεφαλὴ, *quod Caput est Latinis, nacta est, vel ob id quod ad verticem præruptæ rupis, promuntorii speciem habentis condita fuit, ubi adhuc arx est natura munitissima, & urbs ipsa jacens ambitu ferme mille passuum.*

Cephalon Gergithius, Κεφαλὼν ὁ Γεργίθιος memoratur Straboni lib. 13. ubi ait fuisse in agro Cumano urbem, quæ pl. num. & genere muliebri αἱ Γέργιθες diceretur, atque hanc Cephalonis hujus patriam fuisse. Testem quoq; eum producunt Parthenius in Eroticis, qui Troica illius citat. Hist. 4. & Festus Pompeius in *Romam*. Item Dionysius Halicarn. lib. 1. ubi vocatur Κεφαλὼν Γεργίθιος συγγραφεὺς παλαιὸς πάνυ. Vide Voss. Hist. Gr lib. 3. pag 340.

Cephalonnesus, Carcinites sinus ins. *Rabea* teste Pineto, apud Tauricam Chersonesum cum urbe cognomine. Plin. Ptol. Amm. Marcel.

Cephalotomi, pop. ad Pont. Euxinum. Plin. 6. 5.

Cephalus, Deionis, vel Deionei filius, vel, ut alii volunt, Mercurii & Herses filiæ Cecropis, qui Procrim Erichthei, vel Hyphili Atheniensium regis filiam uxorem duxit. Hujus amore captâ Aurorâ, cum juvenem uxoris amantissimum nullâ ratione ad sui amorem posset inflectere, vi eum dicitur rapuisse. Verum cùm ne sic quidem constantiam ejus posset labefactare, ad uxorem eum remisit in negotiatoris similitudinem transformatum: cujus erga se fidem cum explorare vellet, in[illegible] muneribus pudicitiam ejus solicitavit, cumque illa pretii magnitudine jam succumberet, Cephalus receptâ pristinâ formâ perfidiam ei exprobravit. Quod Procris cum inficias ire non posset, pudore impulsa, relicto viro in silvam sese, locaq; deserta contulit. Tandem tamen viro reconciliata, jaculum ei inevitabile, & canem Lælapa nomine dedit, quem à Minoe dono acceperat. His itaque muneribus instructus Cephalus silvis sese assiduè oblectabat, relictoque ante lucem uxoris thalamo, venatione sese exercebat. Quamobrem verita Procris, (ut res est plena suspicionis amor) ne nymphæ cujuspiam amore teneretur, clam eum in silvas est subsecuta, & ut in furto virum deprehenderet, inter frutetà sese occultavit. Cùm itaque Cephal[illegible], astu laboreque fatigatus ad virgulta se recepisset, & sub arbore quâdam recumbens *Auram*, ut se reficeret, ex more invocaret, Procris suspicata aliam pellicem affuturam, quo rem omnem me[illegible] cognosceret, sese erigens virgulta commovit. Quâ re animadversâ Cephalus feram ratus, jaculum suum emisit, uxoremque charissimam inevitabili ictu interfecit. Ovid. lib. 7. Met. Sed paulo aliter Hyginus Fab. Poetic. cap. 189. Propterea accusatus fuit coram Areopago, & hoc fuit secundum Areopagi judicium, uti discimus ex Scholiaste Euripidis in Orestem; Primum fuit Martis à Neptuno accusati, quòd filium suum Halirrhothium interfecisset; secundum Cephal[illegible], propterea quòd Procrin uxorem occidisset, Tertium Dædal[illegible], qui Talum nepotem ac sororis suæ filium de medio sustulerat; Quartum Orestis parricidii à Tyndaro Clytæmnestræ patre accusati. Neque tamen desunt, qui Cephalum à Jove in lapidem conversum tradant. Ovid. in De Arte Amand.

Latmius Endymion non est tibi Luna pudori
Nec Cephalus roseæ præda pudenda Deæ.

Idem in Ep. *Clarus erat Cephalus silvis, multaq; per herbam*
Conciderant illo percutiente feræ.

Idem ibidem. *Hunc ne pro Cephalo raperes Aurora timebam.*

Cephalus, Atheniensis orator, qui primus procemia, & epilogos induxit. Suidas. Cujus etiam Æschines & Demosthenes in orationibus meminerunt. Hic gloriabatur, quòd cùm plura decreta, quàm quis sui temporis orator scripsisset, nunquam fuisset accusatus, quòd contra leges decrevisset. Cal. Rhodiginus.

Cephas, sic dictus fuit Simon Petrus, Andreæ frater, rationem nominis reddit Servator, Jo. 1. 42. Σὺ κληθήσῃ Κηφᾶς ὃ ἑρμηνεύεται ὁ πέτρος. Scires unde vocabulum illud originem suam duxerit? Consules Cardinalem Betronium, & invenies eum cum Optato Milevitano, aliisque ejusdem farinæ miseris linguarum inscitis ex linguâ Græcâ derivantem. Cephas, inquit, dicitur ἀπὸ τῆς κεφαλῆς à capite. Atque hinc ingens producit mysterium, imò & simul ingens ignorantiæ specimen. Petrus, inquit, est ἡ κεφαλὴ; quia totius Ecclesiæ Catholicæ caput, & fundamentum est, qui suam etiam vim Pontificibus Romanis continuâ successione communicavit. Atqui כיפא *Cepha* Syriacè *Petra* dicitur.

Cephenes, Æthiopiæ pop. Herod. & Ovid. Met. 5.

Dumque ea Cephenum medio Danaeïus heros
Agmine commemorat. ————

Cephesis, vide *Telphusa*.

Cepheus, Æthiopum rex Andromedæ pater, quam Perseus periculo liberatam, uxorem duxit. Ovid. Met. 5.

Auxiliumque domûs Servatoremque fatentur
Cassiope, Cepheusque pater.

Hic postea generi meritis cum uxore & filiâ in cœlum translatus est, & à tergo minoris ursæ constitutus, circuloque arctico ita inclusus, ut præter caput & humeros ejus occidere videatur. Hinc *Cephæus* Ovid. Met. 4.

Æthiopum populos, Cephæaque conspicit arva.

Item *Cepheus*, unus ex Argonautis. Orpheus.

Cephira, i.e. *leuncula*, aut *propitiatio*, sive *lenitio*, aut *villa*, vel *opidum*, sive *glacies*, aut Syriacè *negatio*: nomen viri 1 Esdr. 7. Item urbs. 2 Esdr. 8. Eadem & *Caphara*, & *caphira* dicitur. Item nomen urbis. Jos. 18.

Cephis, statuarius nobilis. Plin. 24. 8.

Cephisia, regiuncula Atticæ, per quam Cephisus labitur, & in quâ fons ejusdem nominis, teste Plinio 6. 7.

Cephisis, lacus juxta mare Atlanticum, quem Mauri *Electrum* vocant, quod sole calefactus electrum è limo det. Plin. 37. 2.

Cephisidorus, Atheniensis Tragicus, antiquæ Tragædiæ scriptor. Suid. Fuit & alius *Cephisodorus*, qui in Comœdiis tanquam asinus traductus est. Fuit quoque alius præfectus, qui cum Gryllo Xenophontis filio ad Mantineam occubuit. Suid. Item Atheniensium dux, qui rei male gestæ damnatus in obsidione Alopeconnesi, quinque talentis mulctatus est. Suid. Præterea fuit *Cephisodorus* Atheniensis Isocratis discipulus, & ipse Rhetor, qui Platonem, & Aristotelem reprehendit, testibus Halicarnassensi Dionysio in Isocrate, & Athenæo 8. 13. Alius etiam *Cephisodorus* Belli sacri seu Phocici scriptor, citatur ab Eustratio in Aristot. Ethic. lib. 3. cap. 8.

Cephren, Ægyptius Tyrannus. Synesius Ep. 58. Vide Jonsium de Script. Hist. Phil. lib. 1. cap. 13.

Cephisus, vel *Cephissus*, flu Bœotiæ qui in Triteemiis nascens, & præter Larymnam in Atticum agrum influens tandem in Phalericum sinum se exonerat. Strabo lib. 9. Lucan. lib. 3.

Et [illegible] duces, quos impiger ambit,
Fatidica Cephissus aquâ.

Ubi Cephissi aquas fatidicas dicit propter Themidis oraculum, fluvio huic vicinum, à quo Deucalioni, & Pyrrhæ ratio ostensa est, quâ genus humanum possit reparari. *Cephissus*, inquit Bochartus, Arabibus כפיז *Chaphiz*, quod *profundum* notat, est enim ἀγχιβαθὴς *alti gurgitis* teste Pausaniâ in Bœoticis. Et in Melanis cum Cephiso confluxu βαθεῖαν λίμνην *profundum lacum* describit Theophrastus Hist. Plant. lib. 4. cap. 12. Καλλιρρόος Homero in Hymnis, h. e. *pulcrifluus*, & Καλλίροος, *pulchrè fluens* Euripidi

ripidi in Medeâ dicitur. Septem enumerat *Cephisos* Strab. lib. 9. Longè sane diligentior Polemone, qui in libro περὶ ποταμῶν, tres tantum nominat. Sic enim ille ὁ Ἀθήνησι καὶ Κηφισιεῦσι, καὶ ὁ Σικυῶνι, καὶ ὁ Ἀργεῖ. Vibius quoque Sequester Polemone negligentior est: unicum enim novit Phocicum Cephissum.

Cepi, id est, *horti*, locus maritimus, ubi Mæander in mare illabitur. Cedrenus.

Ceptana, Celticorum in Lusitaniâ urbs. Ptol.

Cepio, civis Romanus qui cum Druso inimicitias exercuit, unde origo belli socialis. Valerio Max. scribitur *Capio*.

Cepio, Servilius Cos. Rom. Hispaniam duce Viriatho rebellantem pacavit; Proconsul captâ Tolosâ in terrâ Galliæ è templo aurum sustulit. Unde & ipse, & quicunque ex ea direptione aurum attigisset, misero exitu perierunt. Nam postea Cos. cum Cn. Manlio contra Cimbros in Italiam ruentes missus, apud Rhodanum victus profligatusque est. Jussu pop. Rom. ejus bona publicata, ejusque imperium primò post Tarquinium abrogatum, ipse in publicis vinculis extinctus, inde tractus discerptusque ad Scalas Gemonias. Liv. lib. 67. Alii in exilio periisse dicunt. Is ante de Cilicibus triumphavir. Valerius Maximus.

Cepæ, op. Bosporì Cimmerii, Plin. 6. 6. hodie *Cepa*.

Cepus, urbs ad Pont. Eux. in Corocondamâ insula. Strab. Diodor.

Ceraca, Macedoniæ urbs circa Lychnidem paludem. Polyb. lib. 5.

Ceracates, Germ. Transrhenani populi, Vangionibus, ac Tribocis proximi. Tacitus.

Cerambycæ, fluvius, & insulani *Cerambycæ*, vide *Helixoea*.

Ceramentes, pop. qui de conventu Carum, quem *Chrysaoreum* vocant, participant, licet Carici generis non sint. Strabo. lib. 14.

Ceramicus, Cariæ sinus non longè ab Halicarnasso. Plin. 3. 29. *Ceramici*, inquit Suid. Athenis loci duo erant, unus in civitate, alter extra civitatem: in quorum altero, qui in bello cecidissent, publico sumptu sepeliebantur, funebrique oratione ornabantur. In altero v. scorta prostabant. Hesych. Κεραμεικοί, τόπος Ἀθήνησι, ὅπου αἱ πόρναι προεστήκεσαν. ἔστι δὲ δύο Κεραμεικοί, ὁ μὲν ἔξω τείχους, ὁ δὲ ἐντός. Vide Suid. & Jo. Meursii Athen. Att.

Ceramis, municipium tribus Acamantiæ. Suidas.

Ceramium, locus Romæ, in quo Cicero & Milo domum habebant. Cicer. ad. Att. lib. 4.

Ceramorum forum, Asiæ min. urbs in finibus Mysiæ. Xenoph.

Ceramus, Asiæ min. op. in Mæoniâ, & in Arctonneso ins. juxta Cariam. Plin. Doridis item op. litorale. Ptol.

Ceramyntes, à Græcis Hercules cognominatus, quasi *fata rejiciens*, ut idem sit fermè cum Alexicaco. Rhod. 5. 7.

Cerange, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Cerason Chryseon, promuntorium Propontidis in quo Byzantium opidum fuit, nunc Constantinopolis.

Ceraste, insulæ prope Syenen. Plin. 5. 9.

Cerastis, Cyprus olim sic dicta, quoniam homines *Cerastas*, i. e. *cornibus insignes* eam quondam tenuisse quidam scribunt. Alii quòd procurrentibus promontoriis velut infestis cornibus assurgat. Quinimo *Cerasta* dicti sunt Cyprii omnes, quia ipsa insula *Cerastis* à frequentibus promuntoriis in cornuum modum prominentibus vocabatur. Steph. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κεραστὶς ἀπὸ τῶν πολλῶν ἄκρων ἔχειν. Hinc Nonnus, lib. 13. & passim: Κεραστίδος εἰς χθόνα Κύπρου. ubi male scribitur Κεραστίδος.

Cerasus, *fluvius*, *Cherasunda*, urbs Cappadociæ marit. Mela. 1. 19. *Rara urbes. Cerasus, & Trapezus maximè illustres*. Hinc *Cerasa* primum à Lucullo in Italiam delata, teste Athenæo. Hieron. ad Marcel. *Accepimus & canistrum cerasis refertum talibus, & tam virginali verecundiâ rubentibus, ut ea nunc à Lucullo delata existimarem. Siquidem hoc genus pomi, Ponto & Armeniâ subjugatis, de Cerasunte primus Romam pertulit: unde è patriâ arbor nomen accepit*. Atqui *Cerasorum* appellatio ipsius *Cerasuntis* urbis natalibus prior est & antiquior. Κεράσιος n. indubitanter dicta ἀπὸ τοῦ κεράτων, ut Ἀχράς, Ἀμυγδαλῆ, Ἀχερδοῦς, Ῥαφανίς, Μυῤῥίνη, Σικύα, Πυξός, Μηλέα, & similia, ab aliis plantis locorum deducta nomina. Casaub. in Atheo.

Cerata, locus in Megaridis confinio. Plut. in Paral.

Cerate, Straboni Italiæ urbs. *Cereto* nunc Leandro.

Ceratus, flu. Cretæ Gnossum urbem præterlabens, quæ etiam de nomine fluvii dicta est. *Fiume di Ginosa*, hinc *Ceratæus* adject. Virg. sive Catullus in Ciri.

> *Carpathium fugiens, & flumina Ceratæa.*

Ceraunia Achaiæ in Peloponneso urbs. Polyb. lib. 2.

Ceraunia, Cypri ins. op. quod hodiè *Cerines* vocari ait Mercator. sed Græcus Ptolemæi codex habet *Cerenia*.

Ceraunia, sive *Ceraunii*, montes in finibus Epiri, in mare usque extensi, ubi Jonium mare ab Adriatico separatur: Ita dicti à fulminibus quibus sæpe impetuntur. Ovid. 2. de Poot. Eleg. 6.

> *Cum poteram recto transire Ceraunia velo,*
> *Ut fera vitarem saxa monendus eram.*

Lucanus lib. 5.

> ——— *Scopulosa Ceraunia nautæ*
> *Summa timent.* ———

Prærupta Ceraunia Ovidio Met. 15. vide *Acroceraunium*.

Ceraunius Jupiter dictus quod fulmen emittat.

Ceraunii, montes in Asiâ in Caspium pelagus obversi. Pompon. Quin & Taurus mons in universum Græcè *Ceraunius* dicitur. Plin. 5. 27.

Ceraunus, amnis clarus Cappadociæ. Plin. lib. 6.

Ceraunus, cognomen cujusdam Ptolemæi. Rhodiginus 24. 6.

Cerausium, Arcadiæ mons. Pausan.

Cerbalus, Apuliæ amnis. Plin. 3. 11. *Cervaria* Nigro. Is est, de quo Strabo lib. 6. Μεταξὺ τῆς Σαλαπίας, καὶ Σιπουντὸς ποταμὸς πλωτὸς δὲ ὃ τὰ ἐκ Σιπιοῦντος κατάγεται.

Cerbani, Arab. Fel. pop. Plin.

Cerbarium, locus in Apuliâ. Procop.

Cerberion, opidum in ultimo ostio Bospori Cimmerii. Plin. 6. 6.

Cerberus, à poetis fingitur canis triceps, inferorum custos, quem ab Hercule catenâ ab inferis tractum esse iidem fabulantur. Virg. Æn. 6.

> *Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci*
> *Personat, adverso recubans immanis in antro.*

Tibullus lib. 2.

> *Nec canis anguinea redimitus terga catenâ,*
> *Cui tres sunt linguæ, tergeminumque caput.*

Sophocles in Trachiniis. τρίκρανον σκύλακα, ἀπρόσμαχον τέρας. Ovid. Met. 11.

> *Nec forma triplex tua Cerbere movit.*

Hesiod. in Theog. quinquaginta capita illi tribuit in his,

> Δεύτερον αὖτις ἔτικτεν ἀμήχανον, οὔτι φατειὸν
> Κέρβερον ὠμηστὴν Ἀΐδεω κύνα χαλκεόφωνον
> Πεντηκοντακέφαλον ἀναιδέα τε κρατερόν τε.

Isacius illum centum capita habuisse scribit. Ἑκατὸν δὲ λέγεται ἔχειν τὰς τῶν ἀνθρώπων ψυχὰς, ὡς φυλακτὴ ὁ κύων τοῦ Ἄδου ἔχει ἑκατὸν κεφαλάς. Sic etiam Horat.

> ——— *Demittit atras bellua centiceps Aures.*

Quod autem addit Isacius λέγεται ὅτι τοὺς εἰσερχομένους μὲν κολακεύει προσσαίνων, τοὺς δὲ ἐξελθεῖν θέλοντας ἐσθίει, ex Hesiodo habuit; cujus versus apponam.

> —— Δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε φυλάσσει
> Νηλειής, τέχνην δὲ κακὴν ἔχει, ἐς μὲν ἰόντας
> Σαίνει ὁμῶς, οὐρῇ τε καὶ οὔασιν ἀμφοτέροισιν.
> Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων
> Ἐσθίει ὅν κε λάβῃσι πυλέων ἔκτοσθεν ἰόντα.

Mythologi *Terram* interpretantur: dictumque volunt Cerberum qu. κρεοβόρον, hoc est, *carnivorum*. Terræ enim proprium est cadavera consumere, & ad primam suam originem revocare, h. e. in humum convertere. Alii Serpentem fuisse volunt in Tænaro Laconiæ promuntorio, cujus veneno mortales extinguebantur. Et quoniam in Tænaro ad inferos dicitur esse aditus, Ditis *canem* dixerunt; quem cum Hercules trucidasset, nata est fabula *canem tricipitem interemisse*, quanquam alii hoc ad virtutem ejus, & animi cupiditatem referre malint, quâ omnes cupiditates, & cuncta vitia terrena contempsit ac domuit. *Cerberus* etiam dictus est *canis* Alexandri

Epirotæ cum leooibus congrediens. Hesychius haber Κερβίλοι. ἀδύοις.

Cercaphus, Colophonis mons, ubi vipera reperitur. Nicander. Isac. in Lycophr.

Cercaphus, filius Poliadis & Cydippes. Steph. in *Camiro*; à quo Rhodiæ mulieres *Cercaphides*. Meminit ejus etiam in *Lindo*. Fuit & alius *Cercaphus* filius Æoli Phœnicis proavus, cujus meminit Strabo lib. 9. Et Eust. in 2. Il.

Cercasorum, Ægypti op. juxta quod scinditur Nilus in Pelusium fluens & Canopum. Herod. lib. 2.

Cerceis, nympha marina, Oceani & Terhyos filia. Hesiod. io Theog. à *texendo* dicta. *Cercis* enim Græcè *radium textorium* significat.

Cerceticus, sinus maris Euxini in Sarmatiâ Asianâ, ubi Tazus urbs, vulgo *Golfo di Susaco*.

Cercetii, pop. in orâ ejusdem Sarm. *Cercetæ* Plinio. Κερκέται Ptol. qui nunc *Circassi* memorantur.

Cercetius, moos Sami juxta Ampelum mont. & promunt. Sunt & *Cercetii* montes io Thessaliâ. Plin.

Cerciæ, insulæ circa Joniam. Plin.

Cercidas, optimus legislator Megalopolites fuit. Hic cum morti esset proximus ad suos conversus, Jucundè se à vita migrare pronunciavit, quòd animo concepisset, mox paulo ex sapientibus quidem cum Pythagorâ se congressurum, ex historicis cum Hecatæo, ex musicis cum Olympo, ex poetis cum Homero. Steph.

Cercidas, poeta Jambicus. Rhodigin. 4. 8.

Cercii, Italiæ pop. Diodorus lib. 14.

Cercina, vel *Cercinna*, ins. maris mediterranei cum urbe ejusdem nominis ex adverso Africæ ad promuntorium min. Syrtis sita. Plin. 5. 7. Inde *Cercinites* perparva insula, Cercinæ superiori Carthaginem versus ponte juncta. Plin. ubi supra. Etymon ejus sic explicat Bochartus. Insulæ nomen, inquit, ab urbe factum, quam Poeni appellabant כרכין *Ceracin*, id est, ὀχυρά, ὀχυρώματα. Hinc Plinius *Cercina cum urbe ejusdem nominis*. Et Strabo ἡ Κέρκιννα εὐμεγέθης ἔχουσα ὁμώνυμον πόλιν. Et Diodorus. Ἑξῆς δ' ἐπὶ Κέρκινα, πρὸς τὴν Λιβύην νενευκυῖα, πόλιν ἔχουσα σύμμετρον. Io Strabone *Cercina* & *Menix* sunt πάρισοι τοῖς μεγέθεσι, *æquales magnitudine*, sed in Plinio *Menix* looga est 35. m. p. lata 25. *Cercina* longa duntaxat 25. m. p. lata dimidium ejus ubi plurimum, ac io extremo non plus 5. m. p. Itaque Menix Cercinâ multo est amplior: At Cercina non minus ferax. Unde est quòd apud Polybium suorum agrorum depopulationem à Cn. Servilio Cercinates magno redimunt. Et apud Hirrium Sallustius: *Prætor ab iisdem receptus magno numero frumenti Cercinæ invento, naves onerarias, quarum ibi satis magna copia fuit, complet, atque in castra ad Cæsarem mittit.*

Cercinium Macedoniæ op. Livius.

Cercion, vide *Cercyon*.

Cercopes, pop. Pithecusæ ins. qui cū nullo flagitii genere abstinerent, à Jove in simias mutati sunt. Ovid. Met. 14.

Quippe Deûm genitor fraudem & perjuria quondam
Cercopum exosus, gentisque admissa dolosæ,
In deforme viros animal mutavit, ut iidem
Dissimiles homini possent, similesq; videri.

Cercopes, item fratres duo fuerunt *Passalus* & *Achemon*.

Cercopia, magnæ Phrygiæ op. Ptol.

Cercops, historiæ fabulosæ scriptor, Itemque Philosophus Pythagoricus. Vide Voss. Hist. Gr. lib. 4.

Cercosium, op. à Diocletiano ampliatum mœnibus, turribusq; inexpugnabilibus munitum; Pompon. Lætus.

Cercus, Bithyniæ collis. Cedrenus.

Cercyon, latro insignis apud Eleusinem, Atticæ civitatem, tanto corporis robore, ut validissimas arbores incurvare posset, quibus viatores alligatos discerpebat. Filiam habuit nomine Atopen, quæ à Neptuno vitiata Hippothoonta peperit. Quod cum nutricis judicio rescivisset Cercyon, tam ægrè id tulit, ut puerum quidem in silvis devorandum objecerit, filiam vero carceri inclusam fame enecarit. Interfectus est tandem à Theseo eodem supplicii genere, quo ipse in viatores sævire consueverat. Ovid. Met.

Cercyonis lethum vidit Cerealis Eleusis.

Inde *Cercyoneus* adjectivum. Idem io Ibin,

Quaque Ceres vidit læto pereuntia vultu
Corpora Theseâ Cercyonea manu.

Cercyra, ins. maris Jonii, quæ à Latinis literâ unâ immutatâ *Corcyra* dicitur. Populi *Cercyrei*, qui quoniam crebris seditionibus agitabantur, consueverant gestare flagra ingentia ansis eburneis exornata.

Cerdanita, Arab. Fel. pop. Steph.

Cerdias, civitas à Lysandro vi capta & diruta. Xenoph. Hist. lib. 2.

Cerdous, dictus est Apollo, ut & Mercurius à κέρδος, id est, *lucrum*: Hic quidem quia negotiis præsit ac lucro, quâ ratione illi marsupium assignatur: ille vero quia oraculis editis ad lucrum conferre insignitèr crederetur. Rhodigin. 16. 19. Suidas. Κερδῷος θεὸς ὁ Ἑρμῆς, ὡς κέρδους ποιητικός. Καὶ ἄγγελον δὲ αὐτὸν καλοῦσι, καὶ κλέπτα, διὸ καὶ μάρσιπον αὐτῷ ποιοῦσι βαστάζειν. Unde Ausonius *divitem* vocat ep. ad Paulinum:

Jam nunc per auras Persei talaribus,
Petasoque ditis Arcados vectus vola.

Cerdo, sive *Cerdon*, hæreticus, qui duos Deos posuit, alterum bonum, alterum sævum, Christum verum hominem, & verè passum negavit. Euseb. 4. 12. Item *Cerdon* 3 Alexandrinæ Ecclesiæ Episcopus, an. Dom. 99.

Cerdylium, Argiliorum locus non procul distans ab Amphipoli. Thucyd. lib. 5. Ἔστι δὲ χωρίον τοῦτο Ἀργιλίων, ἐπὶ μετεώρου, πέραν τοῦ ποταμοῦ, οὐ πολὺ ἀπέχον τῆς Ἀμφιπόλεως.

Cere, vide *Cære*.

Cerealia, *orum*, sacra Cereris à Triptolemo instituta quæ Plinius lib. 24. *Thesmophoria* vocat à Cerere Thesmophoro, h. e. *legum latrice*. Hæc autem festa tantâ religione celebrabantur, ut feriæ pollutæ crederentur, si quis eo tempore cum uxore concubuisset. Præterea in sacrificiis Cereris vinum non adhibebatur. Unde Plaut. in Aulul. Megadorum Cereri nuptias esse facturum, ait, quod nihil vini ad nuptias esset allatum.

Cerealis, quæ alio nomine *Ebura* dicitur, Hisp. urbs. Plin. lib. 3. cap. 1.

Cerealis Consul, Collega Commodi an. U. C. 859.

Cerealis, Consul, Collega Læti an. U. C. 967 Thermas Romæ ædificavit. Novercam Juliam uxorem duxit. Spart. Oros. Eutrop.

Ceres, Saturni & Opis filia, frugum inventrix, & cultûs terræ. Virg. 1. Geo.

Prima Ceres ferro mortales vertere terram
Instituit, cum jam glandes, atque arbuta sacræ
Deficerent sylvæ, & victum Dodona negaret.

Ex quâ Jupiter Proserpinam suscepit. quam cum postea Pluto rapuisset, Ceres, accensis in Ætnâ monte tædis, filiam toto orbe maximo labore perquiviit. Stat. Theb. 12.

Qualis ab Ætnæis accensâ lampade saxis
Orba Ceres magna variabat imagine flamma
Ausonium Siculumque latus, vestigia nigri
Raptoris, vastosque legens in pulvere sulcos:
Illius insanis ululatibus ipse remugit
Enceladus, ruptoque vias illuminat igni.
Persephonen amnes, Sylva, freta, nubila clamant,
Persephonen tantum Stygii tacet aula Tyranni.

Quâ in peregrinatione, cum ad Eleusium regem pervenisset, filium ejus Triptolemum alendum suscepit, cumque alumnum immortalem reddere vellet, interdiu divino eum lacte alebat, noctu vero igne obruebat. Verum cum Eleusius insolitum fieri incrementum admiraretur, nutricem sibi observandam putavit, clàm se abscondens eâ in parte domûs, ubi illa puerum ad ignem fovere solebat. Cum itaque illam intueretur puerum in ignem mittentem, subito expavescens clamore se suo prodidit. Quam rem ægrè ferens Ceres nimiam hominis curiositatem morte punit. Puerum autem serendarum frugum rationem docuit; eundemque in alatorum draconum vehiculum imposuit, ut orbem peragrans frugum usum mortalibus communicaret. Postea Arethusæ nymphæ indicio certior facta, Proserpinam apud inferos esse, Jovem adiit, fratrisque injurias cum eo expostulavit, tandemque filiæ reditum ea conditione impetravit, si nihil illa apud inferos gustasset; Verum cum Ascalaphi indicio palam factum esset, eam in Plutonis pomario forte

 obambu-

obambulantem, malum Punicum decerpsisse, aliquotque inde grana degustasse, reditus ei in perpetuum fuit interclusus. Quam rem ægerrime ferens Ceres, Ascalaphum in bubonem commutavit. Tandem tamen Jupiter ut sororis dolorem mitigaret, Proserpinæ permisit, ut dimidiâ anni parte apud inferos cum viro, reliquâ apud superos esse posset. Poetæ aliquando *Cererem* accipiunt pro Luna, sicut *Liberum* pro Sole. Virgil. 1 Georg.

——— Vos ô clarissima mundi
Lumina, labentem coelo quæ ducitis annum,
Liber & alma Ceres. ———

Quanquam aliqui per *Clarissima lumina* intelligant Solem & Lunam, distinguuntque à Baccho & Cerere. Nonnulli Cereris appellatione terram intelligi volunt. Unde & à Græcis Δημήτηρ dicitur, quasi γῆ μήτηρ. Est enim Terra frugum omnium genitrix, unde Eurip. in Phœniss.

Δαμάτηρ θεὰ, πάντων
Ἄνασσα, πάντων
γᾶ τροφός.

Ceres Dea, omnium domina, omnium terra creatrix. Eadem & *Thesmophoras* dicta est, h. e. *legum latrix* quia antequam illa agriculturæ usum docuisset, homines nullâ lege vivebant. Postea vero Cereris beneficio monstrato frugum usu, coeptum est de agrorum finibus (qui nulli erant antea) disceptari: quam primam volunt fuisse juris & legum originem. Ovid. Met. 5.

Prima Ceres unco terram dimovit aratro,
Prima dedit fruges, alimentaque mitia terris,
Prima dedit leges. ———

Notandum vero quòd Ceres rebus omnibus rusticanis putabatur præesse. Docebit illud locus Pausaniæ in Arcadicis, ubi aræ cujusdam meminit, in quâ Cereri offerebantur fructus arborum favi, lana, alia item. Cum hoc facit, Cererem appellatam ab eodem Pausaniâ μαλοφόρον, *laniferam*, quo cognomine culta est in Megaride. & Μηλοφόρον h. e. *oviferam*. Dicitur autem *Ceres* teste Varrone de L. L. lib 4. *quod gerat fruges*, qu. *Geres*. Sed Scaliger deducit à *cereo* quod est *creo*. Si *Geres* prius dicta, à Græco γῆρος. Hesychius Ἀχαιὰ καὶ Ὀπὶς καὶ Ἑλλὰ, καὶ Γῆρος καὶ Γῆ, καὶ Δημήτηρ ἡ αὐτή. Sed sic neque Græca vox erit; sed potius Hebræa à גרש *geresh*, quod est *frumentum tritum*, à גרש *garash frangere, comminuere*. Est & vicina vox Κόρη; sic vocata est Ceres apud Cnidios, quod sit κυρία τῆ ζῆν h. e. *vitæ domina*. Ponitur interdum *Ceres* pro *pane*. Terentius.

Sine Cerere & Baccho friget Venus.

Et apud Lucanum

Satis est populis fluviusque Ceresque.

Ceressus, Thespiensium castellum in Boeotiâ. Pausan.

Ceressus, op. Hisp. Tarracon. in Jaccetanis. Ptol.

Ceretani, Umbriæ pop. Vide *Caretum*.

Cereta, Cretæ populi. Polyb.

Cerete, op. Italiæ, undè *Ceretani*.

Cereth, i. e. *concisio*, sive *transfossio*, vel *exterminatio*, populi qui & Philistim, ut Lyra ait in libro Differentiarum, sive nomen legionum, aut bellatorum David. 1 Reg. 30.

Cerethi. i. e. *milites*, sive *cursores*, aut *arietes* Hebr. *Cari*. 4 Reg. 11. 19.

Ceriada, Κειριάδαι, vicus Atticæ reg. in Hippothoontide tribu. Steph.

Cerilum, Lucaniæ locus in Italiâ. Strabo lib. 6. Κήριλλος vocat, & πλησίον Λάου, h. e. *prope* flumen *Laam* esse ait. Silius *Carillæ* (forte metri causâ *e* mutato in *a*) lib. 8.

——— Exhausto mox Pœno marte Carillæ.

Ceriathus, Græciæ urbs maritima Hom. Iliad. 2. Item Eubœæ inf. op. Ptol. & Plin. 4. 12.

Cerinthus, hæreticus, cujus meminit Dionysius, cum de Joannis Revelatione dissereret, *Cerinthus*, inquit, *affirmabat futurum regnum Christi voluptarium, morer suos fassus, quod gula laxariaque deditus esset.* Irenæus etiam secretiora ipsius in primo sui operis manifestat. Euseb. lib. 3.

Cerites, populi, quos cum vicissent Romani, statuerunt, ut nunquam leges conderent, vel haberent. Vide *Care*.

Cermalus, locus in urbe Româ sic nominatus. Festus.

Cermata, gens, quæ Agarenis hostis est. Cedren.

Cermorum, op. Macedoniæ. Plin. 4. 10.

Cerna vel *Cerne*, inf. Æthiopici maris. Plin. 6. 31. Ptolemæi Menuthias esse videtur, quæ hodiè ab Hispanis *inf. S. Laurentii* dicitur, ab incolis *Madagascar*.

Cerne, Atlantici maris inf. contra Atlantem montem. Ptol. Hanc nonnulli *Maderam*, alii *Graciosam* esse putant. Est etiam *Cerne* Lycophroni inf. Oceani Auroram versus, quam ejus Scholiastes Tzetzes olim Amphimetrium dictam subdit. Ratio nominis (ait Bochartus) non est obscura. *Cerne* Phœnicibus erat חרנאה *Cheraaa, postremum habitationis*, id est, *ultima habitatio*, plenè scriberetur אחרנאה *achernaa*, ab Arabico אחר *acher*, vel *achir* quod respondet Ebræo אחרון *acharon*. Sed prima radicalis sæpe excidit. Nempe Phœnices ultra Cernen nullam deduxere Coloniam, ut vel ex Hannonis periplo constat. Quin & nonnulli ultra Cernen non crediderunt mare posse navigari. Scylax. Τῆς Κέρνης δὲ νήσου τὰ ἐπέκεινα οὐκ ἔτι ἐστὶ πλωτὰ διὰ βραχύτητα θαλάσσης, καὶ πηλὸν, καὶ φῦκος. Inde est quod πυμάτην h. e. *ultimam* appellarunt. Dionysius.

Πυμάτη παρὰ τέρματα Κέρνη.

Ac si ad illam finis esset naturæ rerum, & Nautarum meta ultima, tunc saltem cognita Plin. 31. 6. *Contra sinum Persicum Cerne nominatur insula, adversa Æthiopiæ, cujus neque magnitudo, neque intervallum à continente constat.*

Cernetani, qui Mariani cognominabantur, Italiæ pop. prope Casinum, & Bovillas. Plin. 3. 5.

Cernetum, Italiæ op. Plin.

Ceron, est fons in Hestiæotide cujus aqua bibentes oves facit nigras. Plin.

Cerophæi, Africæ propriæ gent. Ptol.

Ceros, nomen viri 1 Esdr. i. e. *unctans*, vel *incurvatio*.

Cerossus, juxta Jonium pelagus locus aut insula videtur inter Meliten, & Macedoniam. Apollonius lib. 4.

Cerretani, Hisp. pop. Plin.

Cersuuum, Corsicæ mediterranea urbs. Ptol. *Nebbio* Pineto.

Certa, urbs supra Armenios. Hesych. Hebr. קרתא *Cartha* est πόλις h. e. *civitas*.

Certera, gens circa Pont. Euxinum. Strabo.

Certima, Celtiberorum urbs in Hisp. Livius.

Cerissa, Pannoniæ infer. op. Ptol.

Certonium, Asiæ min. op. Xenophon.

Cervaria, locus ad templum Veneris Galliæ Aquitanicæ finis. Pomp. lib. 2. *Corbere*, teste Jo. Poldo. Oretanorum item urbs in Hisp. Ptol. *Cervera* Moletio.

Ceryces, apud Græcos dicebantur *caduceatores*, à *Ceryce* Mercurii filio, quos nefas fuerat violare, quod eorum genus divinum putaretur. Achilles apud Hom. eos Jovis ac hominum nuncios vocat, & in Odyssea Ulysses exploratoribus comitem Ceryca adjecit. Rhod. 21. 16.

Cerycius, Bœotiæ, & Ephesi mons. Pausan. Hesych.

Cerynia, urbs Achaiæ in Peloponneso, & mons Arcadiæ ex quo Cerynites amnis profluit, qui urbem hanc præterlabitur. Pausan.

Cesata, vel *Cesada*, Hisp. urbs inter Emeritam, & Cæsar-augustam. Ptol. Anton.

Cescus, Pamphyliæ, seu ut Suidas vult, Ciliciæ urbs, Plin. 31. 2. *In Cilicia apud op. Crescum*, (lege *Cescum*) *rivus fluit Nus, ex quo bibentium sensus subtiles fieri M. Varro tradit.* Mirum est quod hic legas νοῦς, h. e. *mentem* hunc fluvium dici, quia sensus reddat subtiles, cum Suidæ dicitur Ἄνυς, quia reddat hebetes. Sic enim ille Κίσκος ἐν πόλις ἐν Κιλικίᾳ, καὶ παρ' αὐτὴν ποταμὸς Ἄνυς ὄνομα, ἀφ' οὗ πίνοντας ποιεῖ παίζοντας, τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας Κίσκοι νοῦν ἔχει φασί. Metuo autem ne sciolus aliquis locum corruperit: quia cum videret dementes dici Κίσκοι ἔχει, planè sibi persuaserit Cesco non fuisse nomen νοῦς sed Ἄνυς. At cogitare debuerat Suidam dicere, sic poetas loqui ludentes, h. e. per ironiam; vel hoc si displicet, legendum Κίσκοι οὐκ ἔχει φασί. Quam Opinionem firmant ista Hesychii verba Κίσκος ποταμὸς Κιλικίας, ὅθεν καὶ παροιμία γέγονε Πολλοὶ Κίσκοι οὐκ ἔχουσι. Ἔφασαν δ' ἐπὶ τοὺς νοῦν μὴ ἐχόντων. Nec aliud flumen, quam memoratum capiu, cum ait idem Hesych. Νοῦς. ψυχὴ, ποταμὸς καὶ ἡ μονάς, h. e. *Noys, anima, fluvius, unitas*. Et si non ignorem & *Nilum* ab Ægyptiis esse vocatum Νοῦν, atque hoc νοῦν significare, ut est apud Phil. Ori interpretem

terpretem lib. 1. quo loco agit de Nili ascensu & exundatione. Verum esto, ut Hesych. hic Nilum respexerit, saltem fluvio isti Ciliciæ non fuisse nomen Ἀετὸς, sed Νοῦς etiam indicant illa Eustathii in Odyss. α. Παυσανίας δὲ ἐν ... λέγει ... Νοῦς καλούμενον. Quæ tamen verba hodie frustra in Pausaniâ quæras, ut videantur esse ex deperdito Africorum opere. Vossius.

Ceseleth Thabor, Palæstinæ locus. Jos. 19.

Cesena, op. in Octavâ reg. Italiæ. Vide *Cæsenna*.

Cesenius Pætus, à Parthis in Armeniâ obsessus, legionibus sub jugum missis, Armeniam turpiter reliquit Orosius 7.7.

Cesennius Priscus, Syriæ Prætor an. Dom. 47.

Cesil, i. e. *Arcturus* sive *Orion*, nomen stellæ Lat. *stultitia*, aut *ilia*. item civitas in tribu Juda Jos. 15.

Cesion, civitas Levitarum in tribu Issachar Jos. 19. Lat. *durities*, *stipula*, *cucumerarium*.

Cesonius Pætus, consul collega Petronii an. U. C. 813.

Cesperia, eadem quæ *Cusperia*.

Cespius, mons in regione Exquiliâ.

Cessero, *Cesiro* Anton. *Castres*, teste Jo. Poldo. urbs Gall. Narbon. ad Araurium flu. inter Tolosam ad occ. 12. & Lutavam ad ort. & cæc. 14. leue. à Vaurino 6. sive inter Carcasonem 7. & Albigam in Bor. 9. Episc. sub Arch.ep. Bituricensi. At Varrerio *S. Tubery*, vel *Tibery* op. potius videtur inter mont. Pessulanum 8. & Narbonem 6 leue. occurrens à Biteris 3. quod magis probabatur. In Thes. Ling. Lat. ad Carpentoractem ponitur, quæ urbs longe à Cesserone abest.

Cestira, gens Mediæ in confinio Persidis. Plin.

Cestius Florus, Judææ Procurator An. Dom. 64.

Cestius, pons urbis Romæ, quem hodie *S. Bartholomæo* nominant. Martianus.

Cestria, *Sapoto*, teste Pineto, op. Epiri in Thesprotiâ reg. Pausan. *Cestrinia* Stephano apud Chimæram: quod tamen *Hecatompedum* Ptol. dici videtur aliis. Populi *Cestrini* Plinio.

Cestrinus, Heleni, & Andromachæ filius, Heleno mortuo cum Epirotarum aliquot sponte sequentium turmâ regionem supra flu. Thyamim occupavit, quam *Cestrinem* de nomine suo vocavit. Pausan. Attic.

Cestrus, Pamphyliæ flu. Mela. 1. 14. *Duo validissimi fluvii, Cestros, & Catarractes*. Ubi *Cestrum* vulgo dictum putant, quia se præcipitat: Movit hoc nonnullos ut ibi *Oestrum*. pro *Cestro* reponerent, prorsus ineptè. Κέστρον pier que hunc amnem vocant. Fugit vero illos hoc vocabulum etiam *sagittam*, & *jaculum* significare. Potuissent hoc illos docere Grammatici, qui ἀκόντισμα interpretantur. Hinc κεστροσφενδόνη apud Livium & Tacticos, & ξύλον κέστρωτον, pro lude præustâ, quam ... aliter appellant. Hesychius ... ξύλον, βαρὺ ἔχων τὸ κέντρον, ... Ita legendus iste locus, quem perperam emendare conatur vir magnus in Solinianis. At verò longe aliter accipiendus hic Pomponii locus, cùm enim dicit, *hic quia præcipitat, ita dictus* id non de Cestro sed Catarracte intelligi debet. Vossius.

Cetaria. Siciliæ urbs. Ptol.

Ceteus, Ægyptiorum rex à Græcis *Proteus* dict.

Cethegus, Consul, Cicerone teste, cum Pub. Tuditano bello Punico Secundo; de quo sic scribit ipse in Bruto. *M. Corn. Cethegus, cujus eloquentia est author & idoneus, meâ quidem sententiâ Q. Ennius; præsertim cum & ipse eum audierit, & scribit de mortuo: ex quo nulla suspicio est, amicitiæ causâ esse mentitum. Est igitur sic apud illum in nono (ut opinor) annali.*

> *Additur orator Cornelius suaviloquenti*
> *Ore Cethegus Marcus Tuditano collega,*
> *Marci filius, is dictus popularibus olim*
> *Qui tunc vivebant homines, atque ævum agitabant,*
> *Flos delibatus populi, Suadæque medulla.*

Cethegus, alter, qui in Catilinæ conjuratione primas tulit: cujus etiam sæpe meminit Cicero oratione in Catilinam tertia; *Atque interea*, inquit, *statim admonitu Allobrogum C. Sulpitium fortem virum misi, qui ex ædibus Cethegi, si quid telorum esset, efferret, ex quibus ille maximum sicarum numerum & gladiorum extulit.* Juven.

> *Clodius accusat mœchos, Catilina Cethegum.*

Cethegis autem amicum erat ex papillato brachio depugnare. Notum illud Lucani.

> ——— *exertique manus vesana Cethegi.*

Silius lib. 8.

> *Ipse humero exertus gentili more parentum,*
> *Difficili gaudebat equo.*

Ut enim habilius, valentiusque telum evibrarent, substrictiores erant. Unde Horat.

> *Cinctutis non exaudita Cethegis.*

Cethim, Hebr. כתים *Chittim*, Græci interpretes Κιτίους reddunt, & Κίτιοι, & Κιτιαῖος, i. e. *Cyprios*, si Josepho credimus; quia in Cypro insulâ *Citium* urbs est celeberrima, patria Zenonis Stoici, qui Κιτιεὺς inde appellatur. Addit idem omnes insulas, & loca maritima pleraque Hebraicè vocari Χεθίμ. Quo errore abductus Antiqu. 9. 2. *Regem insularum* habet τὸν βασιλέα τῶν νήσων pro Ebræo את מלכי החתים 2 Reg. 7. 6. Ac si Chittim per *Cheth* iidem essent qui Chittim per *Caph*. Josephum secuti Epiphanius in Hæresi Manichæorum, & Hieronymus in Genesim, & Eustathius in Hexaemero, & Victor presbyter in Jeremiam Cyprum itidem, vel Cyprios interpretantur. Alii Χίους *Chios* malunt, alii Ἰνδῶν ἔθνη, *Indorum gentes* apud Olympiodorum & Chrysostomum in Catenâ Græcorum patrum in Jeremiæ caput secundum. Multi Ciliciam præferunt, cujus pars non minima.

Cetis regio apud Ptol. & Basilium Seleuciensem lib. 1. de vita S. Theclæ. Author primi libri Macchabæorum, haudquaquam contemnendus scriptor putavit haud dubie *Chittim* esse Macedones Quippe statim initio lib. 1. narrat Alex. Macedonem egressum esse ἐκ τῆς γῆς Χεττιείμ ex terra *Chethim*. Et cap. 8. vers. 5. Perseum illum Macedonem, de quo Romani triumpharunt, vocat Κιτιέων βασιλέα. *Citteorum regem*. Cui sententiæ videtur non parum accedere roboris ex eo quod Esaias 23. 1. *Tyriis excidium interminatus*, addit fore ut *reveletur*, i. e. *erumpat in illos hoc malum* מארץ כתים *à terra Chittim*, quod referunt ad Macedonas, qui Alex. duce Tyrum oppugnarunt, & devastarunt. Eodem facit quod ad *Cethim* videtur alludere Macedoniæ vetus nomen *Macettia*, vel *Macetia*, unde pop. *Macetæ*, Hesychius Μακετία, ἡ Μακεδονία. Bochartus tamen כתים *Chittim* Italos potius esse opinatur, primò quia cum Daniel Alexandrum nominet regem *Javan*, si dicatur idem rex *Chittim*, confunderentur *Javan* & *Chittim*, quæ manifestè distinxit Moses. Secundo quia in Balaami vaticinio Num. 24. 24. *Naves* וצים מיד כתים *à parte Chittim affligent Assyrios, & Ebræos*. Ubi Hieronymus reddit *De Italiâ*. Rursus Dan. 11. 29. 30. *De Chittæis* ea dicuntur, quæ meritò ad Romanos referunt fere quotquot sunt interpretes. *Constituto*, inquit, *tempore, Antiochus rursus invadet Austrum*, i. e. *Ægyptum, sed posterior primæ non erit similis: supervenient enim naves Chittim & invitus regredietur*. Ubi naves *Chittim* haud dubiè sunt naves Romanorum, Caio Popilio duce, quorum metu Antiochus re infectâ discessit. Itaque in Vulgato interprete pro Chittim *Romanos* legas Denique Ezech. 27. 6. Hebræa verba מאיי כתים *ex insulis Chittim* Chaldæus reddit ממדינת אפוליא *è provinciâ Apulia*, & Vulgatus interpres *ex insulis Italiæ*. Tertiò Quia Vestigia hujus nominis reperiuntur in Italiâ, nam urbs Κετία *Cetia* apud Halicarnasseum una fuit è 7 urbibus à Coriolano captis, quas in ejus vitâ Plutarchus testatur fuisse μεγάλας, καὶ πολυανθρώπους *magnas & populosas*. Occurrit item Ἐχέτρα *Echetra* Italiæ urbs apud Steph. eadem, ut videtur cum *Echetra*, vel *Ecetra* in Volscis clarissimâ, & inter Æquos, ac Hernicos loco valdè commodo sitâ, cujus post Dionysium & Livium meminit idem Steph. Est item circa Cumas Κέτος *Cetus* flu. in quo tradit Aristor. plantas λιθοῦσθαι. Unde *Cetum* colligas eum esse fluvium quem alii *Silarum* vocant. Nam de *Silaro* Campaniæ amne id ipsum referunt Strabo, Plinius, Silius Italicus. Quartò Quia non desunt qui Romanos & Latinos asserunt è *Chitiis* vel *Cetiis* traxisse originem, atque hanc illis

illis fuisse priscam appellationem. Eusebius Κίττιοι, ἐξ ὧν Λατῖνοι, οἱ καὶ Ῥωμαῖοι. Suidas in Λατῖνος· Τέλεφος υἱὸς Ἡρακλέους, ὁ Ἑλλαδικὸς Λατῖνος μετωνόμασε τοὺς πάλαι Κιτίους λεγομένους νῦν Λατίνους. Idem habent Cedrenus,& Chronicon Alexandrinum. 5. Denique quia in ipsâ voce *Chitim* Latinorum nomen latet, saltem à *latendo* dici Latinum plerique consentiunt, nam Arabicâ dialecto, quæ Hebrææ linguæ ramus est כתם *Chetema* est *abscondere*, & כתים *Chetim occultus, latens*, quâ voce nihil frequentius.

Cethbis, nomen civitatis in tribu Judæ. Jos. 13.

Cethura, altera uxor Abrahæ, quæ *copulata* interpretatur. Volunt autem Hebræi hanc fuisse Agar prius concubinam, quæ mortuâ Sarâ de non copulata in copulatam transiit.

Ceticus, magus fuit cujus augurio Boerehista rex Getarum Romanos vicit.

Cetii pop. inter Cilices & Pelasgos. Strab. lib. 13.

Cetirgis, promuntorium in litore Apolloniæ reg. locus munitissimè validus, quo aliquando Lysimachus ad opes suas recondendas usus est. Strab. lib. 7.

Cetis, Ciliciæ regio. Ptol.

Cetium, Norici opidum. Anton.

Cetius, mons inter Noricum, & Pannoniam, hodiè *Kalemberg* vulgò dicitur.

Cetobrica, Anton. *Cetobrix*. Ptol. Lusitaniæ urbs. *Setuval* Varrerio.

Cetriboni, Indiæ pop. Plin.

Cetuma, Æthiopiæ sub Ægypto op. Plin.

Ceuci, Hisp. pop. conventus Lucensis. Plin.

Ceus, ins. in quâ lex olim lata, ut (quæ etiam Menandri suffragio comprobatur) qui rectè vivere nequeant, turpiter ne vivant. Significabatur autem sexagenario maiores aconito vitam finire oportere, ne reliqui cibariis deficerent. Cœlius Rhod.

Ceus, vel *Caus*, Titanis & Terræ filius, qui ob Latonam filiam à Jove stupratam, adversus eum arma movit, sed jure ab injuriâ victo, periit. Virg. Æn. 4.

Extremam ut perhibent Cæo Enceladoq; sororem
Progenuit. ———

Ceus, Propontidis urbs eadem cum Bryllio. Steph.

Ceyla, vide *Ceila*, Palæstinæ locus. Jos. 15.

Ceyx, Rex Trachiniæ Luciferi,fil.& Alcyones maritus, qui cum ob fratris causam in accipitrem mutati ad Clarium oraculum consulendum ire vellet, diu ab uxore remoratus est. Cum vero illi promisisset, se intra duos menses rediturum, abire permissus est; sed in Ægæo mari tempestate deprehensus naufragium fecit, ibique amissâ navi submersus, promissis stare non potuit. Uxor autem cùm quotidie Diis pro viri salute vota solveret, noctu per somnium monita est, maritum periisse. Mane igitur experrecta, ad litus unde maritus solverat, accessit, & dum infortunia sua quereretur, cadaver in mari longius aspexit. Quod cùm mariti esse cognovisset, ac per undas ad illud exilire vellet, deorum commiseratione in Halcyonem conversa ad os mariti advolavit, qui oscula uxoris sentiens in avem ejus nominis commutatus est. Ovid. Met. 11.

C H.

Chaa, inquit Strabo lib. 8. Peloponnesi urbs Leptio vicina, ubi Ephesius campus jacet. Hujus Chaæ causâ bellum inter Arcades & Pylios conflatum pleriq; aiunt.

Chabaca, Sidenes Cappadociæ reg. urbs. Strabo.

Chabareni, pop. ἀπὸ Καλάβων ὁμώνυμοι, qui peregrinorum quibus potiti fuerint, mamillas crudas edunt, & pueros devorant. Steph. ex Eudoxo.

Chaberis, urbs & flu. Indiæ intra Gangem Ptol. *Mabra* Nigro, *Calapate* Castaldo. Uterque videtur divinare.

Chabinus, Arab. Fel. mons. Diodorus.

Chablasii, Arab. pop. Nabathæis proximi. Dionysius. de nomine Bochartus Phaleg. 4. 10. Sabthæ succedit *Chavila* Ptolemæo prorsus ignota, cæteris non item; quamvis nomine tam deformato, ut pene fugiat perspicacissimos. Nam pro *Chavilais* Eratosthenes habet *Chaulothæos*, Dionysius *Chablasios*, Festus Avienus *Chaulasios*. Priscianus *Chalbasios*. Plinius omnium optimè *Chaveleos* scripserat, quod scribarum imperitia mutavit in *Chancleos*. Nimirum deducit ab Ebræo חוילא *Chavila*. De situ, Eratosthenes apud Strab. dicit Fel. Arabiæ ab Heroum urbe Babylonem usq; adjacere Nabathæos, *Chaulotæos* & Agræos. In Dionysio iidem pop. à Libano ad mare Persicum eodem ordine proponuntur, Nabatæi nimirum, & Chablasii, & Agrees.

Chabor, vel *Chabora*, fluvius & mons Mesopotamiæ hic *Ginlap*, ille *Cupnsco*, hodiè Castaldo & Ortelio. Ptolemæo ὁ Χαβώρας τὸ ὄρος, quem ponit inter Mediam, & Assyriam, ubi tabulæ perperam habent *Cheatras*.

Chabria, vicus Ægypti prope Arabiam. Strabo lib. 17.

Chabrias, Atheniensis philosophus & Imperator inclytus. Hic dicere solebat *Terribiliorem esse exercitum cervorum duce leone, quam leonum duce cervo*. Ejus Demosthenes cùm sæpe in orationibus meminit, tum in oratione adversus Leptinem pluribus res gestas persequitur, & in ejus laudes digreditur.

Chabris, unus è senatoribus Bethuliæ urbis. Judith. 8.

Chabrius, Macedoniæ flu. Ptol.

Chabul, nomen civitatum earum quas Solomon dedit Hiramo regi Tyri in terrâ Galilææ. 3 Reg. 9. h. e. *displicentes*, vel *luteæ*. Lege *Cabul*.

Chabnata, Arab. Fel. urbs. Ptol.

Chadaca, Albaniæ op. Ptol.

Chadai, Arab. Fel. pop. Plin.

Chadeni, Scandinaviæ, sive Scandiæ pop. quos Ortelius *Norwegger*, sive *Finmarcher* esse putat.

Chadisia, urbs Leucosyrorum. Stephanus, quem vide. Cives *Chadisii*.

Chadramotitæ, pop. juxta Indicum sinum. Steph.

Chaanitæ, pop. ad Caucasi montis radices septentrionem versus. Strabo. 11.

Chama, Germaniæ pop. Ptol.

Chanides, Sarm. Asiaticæ pop. Ptol.

Charecla, Pentapoleos in Africâ regionis urbs. Ptol. & Amm. Marcellinus.

Chæreas, nomen viri. 2 Macch. 19.

Chæreas, historicus, vel potius nugator fuit, uti & Sosilus, quorum utriusque meminit Polybius lib. 3. *Mihi quidem*, inquit, *non pro historiis scripta eorum videntur haberi debere, sed pro fabulis ex officinâ alicujus tonsoris, aut vulgi fæce profectis.*

Chæremon, poeta Comicus, Socratis discipulus. Aristoteles in Rhetoricis ejus Pentheum celebrat. In fabula Hippocentauro, omne metrorum genus miscuit. Meminit Athenæus, uti etiam Urei, & Alphesibœæ, pluresq; fabulas ejus recenset Suidas: atque addit, diversum ab eo esse Hieroglyphicorum scriptorem.

Chærephon, Tragicus patriâ Atheniensis, Philippi Macedonis temporibus vixit, ut est apud Ulpianum Rhetorem, ut arguit, quod fuerit Socrati & Demostheni familiaris. Is de Heraclidarum descensu scripsit Tragædiam. Mentio ejus fit apud Aristophanem in Nubibus, Athenæum, Philostratum in Sophistarum vitis. Ab hoc vel alio natum proverb. *Nihil à Chærephonte differt*, in macilentos & pallentes. Erat enim pallidus, ut qui philosophiæ operam daret, & literis incumberet. Cujus etiam vel alterius, incredibilis iracundia abiit in proverb. *In Palladis vestigiis nihil Chærephontis gubernabis.*

Chærinthus, puer admodum insignis facie, & candore, sed qui seipsum prostituit. Horat. 1 Sat. 2.

Sit licet hoc Chærinthe tuum.

Meminit & Chærinthi cujusdam Tibullus lib. 2. el. 2.

Charis, citharœdus ineptus, cujus meminit Aristoph. in Acharnanensibus. Suidas.

Chæronia, Bœotiæ vicus, Plutarchi patria, Prius *Arne* dicebatur, testibus Pausaniâ lib. 9. paulo ante finem, & qui amat non raro buculâ (quod aiunt) Pausaniæ arare, Stephano Byzantio lib. 22. ἀπὸ πόλεως. Utriusque verba hæc sunt. Ἐκαλεῖτο δ' ἡ πόλις Ἄρνη τὸ ἀρχαῖον. Meminit ejus Homerus in Catalogo.

Οἵ τε πολυστάφυλον Ἄρνην εἶχον.

Itemque Lycophron.

Ἄρνης παλαιᾶς γέννα, Τεμμίκων πρόμοι.
Arnæ veteris propago, Temmicum duces.

Postea

Postea verò suum in eam nomen Chæron transfudit, teste Stephano, Χαιρώνεια πόλις τὸ πρῶτον κέκληται ἀπὸ Χαίρωνος, quisnam ille Chæron fuerat indicabit Pausan. in Bœoticis, τὸ δὲ νῦν τοῖς Χαιρωνεῦσιν ὄνομα γεγονέναι (λέγουσιν) ἀπὸ Χαίρωνος, ὃν Ἀπόλλωνος φασὶν εἶναι. Id ipsum tantum non conceptis verbis declarat ipse Plutarchus in Περὶ Πολυπραγμ. ubi etiam causam immutati nominis indicat: Ὥσπερ τὴν ἐμὴν πατρίδα πρὸς ζέφυρον ἄνεμον κεκλιμένην, καὶ τὸν ἥλιον ἐφ' ἑσπέρας δείλης ἀπὸ τοῦ Παρνασοῦ δεχομένην, ἐπὶ τὰς ἀνατολὰς τραπῆναι λέγουσιν ὑπὸ τοῦ Χαίρωνος, i. e. *Quomodo patriam meam vento, qui flat ab occasu, prius observam, & Solis decumbentis radios vesperi ex Parnasso admittentem, in ortum à Chærone conversam ferunt.* Vult indubiè à Chærone, cui suam salubritatem debebat, postremo nomen obtinuisse. Falsus est igitur Apollodorus, dum scribit rerum Bœoticarum lib. 2. Charonem hujus urbis conditorem extitisse. Λέγεται δ' ἐπισήμου γενέσθαι τοῦ πολίσματος Χαίρωνα. Non fuit ἐπώνυμος Chæroneæ sed potius ἀνώνυμος, ὁ διορθωτὴς, & quasi δευτεροκτίστης, ut Apollinis filium decuit. Ut ut sit, certe Chæronea erat etiam ætate Plutarchi angusta, & civium paucitate ignobilis, quippe quæ vel unius absentiâ imminutionem sensibilem, neque contemnendam patiebatur. Id quod ipse lib. 5. Βίων παραλλήλων clare manifestat ἡμεῖς δὲ μικρὰν οἰκοῦντες πόλιν, καὶ ἵνα μὴ μικροτέρα γένηται φιλοχωροῦντες. Neque actis retro seculis major, aut illustrior fuit. Plut. in Cimone. Ἅτε δὴ καὶ τῆς πατρίδος ἡμῶν λυπρᾶς πραττούσης, καὶ διὰ μικρότητα καὶ πενίαν παρορωμένης, i. e. *Quippe patriæ nostræ tenues id temporis* (ætate Luculli) *res erant; & suâ cùm inopiâ tum exilitate despicatui habebatur.* Neque sub Augusto fortunâ meliore usam vel hinc disce, quòd Chæronenses ceu vilissima mancipia omnes præfinitum tritici modium humeris deferre ad mare, etiam flagellis, quo citius maturarent vapulare jussit sub Actiacam pugnam M. Antonius. Duo vero præcipuè Chæroneæ nomen apud posteros illustraverunt. unum par eximium philosophorum Plutarchus, & Sextus ejus nepos: alterum insigne prælium, quo Philippus Alex. pater, debellatis ad Chæroneam Atheniensibus, Bœotis, & Corinthiis in Græciæ dominum evasit. Strabo lib. 9. Χαιρώνεια δ' ἐστὶν Ὀρχομενοῦ πλησίον, ὅπου Φίλιππος ὁ Ἀμύντου μεγάλῃ μάχῃ νικήσας, Ἀθηναίους τε καὶ Βοιωτοὺς, καὶ Κορινθίους, κατέστη τῆς Ἑλλάδος κύριος. Sita fuit media fere inter sinus Maliacum & Corinthiacum, & ab utroque tricenis m. p. distabat, Heliconi & Parnasso quam proxima, dextro margini adsita Cephissi amnis, in occiduis, & extremis Bœotiæ limitibus. Id quod etiam Thucydides expressè testatur lib. 4. Ἔστι δὲ ἡ Χαιρώνεια ἐσχάτη τῆς Βοιωτίας, πρὸς τῇ Φανοτίδι τῆς Φωκίδι. Rualdus.

Chætæ, Paraxiæ regionis in Macedoniâ urbs Ptolemæo, Scytharum gens quoque apud eundem. *Chairus* Arabum linguâ Babylonem significat. Cæl. Rhod. 8.11.

Chalak, vel *Halak*, mons sine arboribus. Josue. 12.17.

Chalæum, Bœotiæ portus, à quo 7. m. p. introrsus liberum op. Delphi sub monte Parnasso. Plin. 4. 3.

Chalæon, urbs Locrorum. Thucyd. lib. 3. Steph.

Chalal, i. e. *consummatio*, vel *localitas*, aut *quasi nox*, vel Syriacè *corona*, nomen viri. 1 Esdr. 10.

Chalambris, equi à loco Libyæ sic appellantur. Hesych.

Chalama, civitas Persidis, quæ & Ctesiphon.

Chalapeta, Susianæ regio. Ptol.

Chalastra, urbs Macedoniæ ad Thermeum sinum. Inde *Chalastricum vitrum* Plin. 31. 10. Hecatæo urbs est Thraciæ.

Chalca, insula cum op. circa Rhodum. Plin. 5.31.

Chalcæa, festa alio nomine *Athenæa* dicta Vulcano dicata, quæ à cerdonibus tantum aut operariis & fabris præsertim celebrabantur. Rhod. 19. 9.

Chalcæa, Cariæ urbs. Strabo. Alia Libyæ Polyhistori, quem valde reprehendit Polybius, non civitatem esse scribens, sed ærarias officinas. Alia Phœnicum, alia Larissææ. *Chalce* Thucydidi lib. 6. Theophrastus eam *Chalcion* vocat, Theopompus *Chalcas* pluraliter. Steph. Chalce urbs Libyæ. Vide Bochart. De Phœn. colon. lib. 1. cap. 24.

Chalcedon, *Chalcedonia* Livio, urbs antiqua, an. post Romam 148 condita, Archiepiscopalis Bithyniæ in orâ ex adverso Byzantii, minus milliario distans, Bosporo intercedente, *Caccorum* urbs Hinio, Turcis *Calcitiu*, Rimio teste. Marius Niger tradit interius reædificatum, & à Junioribus *Cacelina* nuncupari. *Scutari* ex eâ facit hodiè Alphon. Adrian. Petrus Gyllius prodit hodiè exiguum vicum esse, sine mœnium vestigiis. Steph. Hanc Megarenses condidere, *Cæci* appellati, quod non potius oppositum litus elegere, in quo sita est Constantinopolis optimo loco. Hic olim magna Synodus celebrata est, quæ inter octo numeratur, quibus Romana Ecclesia præcipuum honorem impertitur. Claud. de 4. Consul. Honorii *Bosporus adversam patitur Chalcedona cerni.* Idem lib. 2. in Ruff.

Et Chalcedonias contra despectat arenas.

Chalcedon, fluviolus qui in Propontidem effluit, unde urbs nomen sumpsit, hodiè accolæ *Potamion* vocant, Thevetus scribit eum hodiè *Chalceduni* vocari.

Chalcenteros Didymi Grammatici cognomen ob indefatigabile studium sic dicti. Rhod. 19. 9.

Chalceterium, Cretæ civitas. Steph.

Chalcia, insula una Cycladum. Plin. 4. 12. *Charci* Nigro.

Chalcidene, fertilissima Syriæ regio. Plin. 5. 23.

Chalcidia, urbs teste Festo.

Chalcidica, regio Macedoniæ. Ptol. *Jamboli* Castaldo. Est & Syriæ regio, in quâ est Chalcis urbs, eidem Ptol. Thraciæ quoque Stephano, Chalcidensium etiam in Thracia meminit Thucyd. lib. 2.

Chalcidicum, mons Siciliæ. Steph. *S. Riti* Fazello.

Chalcidius, nomen Gentile, etiam nomen Philosophi. Vide *Jamblicus*.

Chalciœcus, Minerva dicta est, vel quia domum haberet æneam, vel quia ex Eubœâ Chalcidenses fanum construxerunt. Rhod. 19. 8. Vide Meursium in Miscell. Laconic. lib. 1. cap. 3.

Chalciope, Aeetæ regis Cholchorum filia, soror Medeæ & Phryxi uxor. Ovid. epist. Helenæ ad Paridem.

Non erat Æetes ad quem despecta rediret
Non Ipsea parens, Chalciopeque soror.

Lege *Idyia*, & vide omnino doctissimum Nic. Heinsium ad locum. Val. Flac. lib. 6.

Cingitur arcanis Saturnia lata venenis,
Atque hinc virgineæ venit ad penetralia sedis
Chalciopen imitata sono, formâque sororem.

Chalcis, Opidum Eubœæ, quæ & ipsa quondā sic appellata, *ære primum ibi reperto*, ut Plin. observat. Avulsa est à Bœotiâ modico interfluente Euripo, de quo postea. *Sævissimè eam æstate candere* Colum. lib. 1. cap 4. scribit. De nomine Bochartus, Nec à fabulosâ Chalcide Asopi filia dicta videtur, nec à monte Chalcide, nec ab ære primum ibi reperto, quæ fama est valdè incerta. Sed à Phœnicio חלקין *Chalakin*, quasi *divisiones* dixeris: Quia putatur Eubœa continenti quondam hæsisse, Et maris irrumpentis impetu esse abscissa, inter Eubœæ Chalcidem, & Aulidem Bœotiæ, quæ tam angusto freto ab invicem divisæ sunt, ut intermedio ponte aliquando junctæ fuerint. Ephorus ubi de Bœotiâ Τὴν Εὔβοιαν τρόπον τινα μέρος αὐτῆς πεποίηκεν ὁ Εὔριπος, οὕτω στενὸς ὢν, καὶ γεφυρᾳ συνεζευγμένος πρὸς αὐτὴν δίπλεθρῳ. *Eubœam Bœotiæ partem aliquo modo facit Euripus, qui ita angustus est, ut duorum jugerum ponte jungatur.* Strabo de eodem Euripo. Ἔστι δ' ἐπ' αὐτοῦ γεφυρα δίπλεθρος: πύργος δ' ἑκατέρωθεν ἐφέστηκεν ὁ μὲν ἐκ τῆς Χαλκίδος, ὁ δ' ἐκ τῆς Βοιωτίας. *Illi duorum jugerum pons instratus est: turris autem utrinque extat, una à* Chalcide, *altera à Bœotiâ.* Plinius, *Eubœa & ipsa avulsa Bœotiæ, tam modico interfluente Euripo, ut ponte jungatur.* Quibus Procopius ita concinit lib. 4. de ædificiis Justiniani. *Eubœa in mari objecta est Græciæ, videtur autem olim abrupta esse; Quandoquidem prius una erat terra, quæ post freto est divulsa: Maris undoso fluxu hîc circa Chalcidem urbem continentem perrumpente & quod à terrâ dejectum est in insulam redigente.* Ejus meminit Lucanus lib. 2.

Arctior Euboicâ quà Chalcida verberat undâ.

Inde *Chalcidenses* incolæ, qui malè audiebant, quod essent fœdi puerorum amantes. Unde *Chalcidissare* loco adagii habebatur. Hesychius χαλκιδίζειν, ἀπὸ τῶν κατ' Εὔβοιαν Χαλκιδέων. Τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν παιδεραστούντων. Inde etiam

Chalcidicum;

Chalcidicus, quod inde est, aut eo pertinet. Virg. Eclog. 10.

Ibo & Chalcidico quæ sunt mihi condita versu
Carmina, pastoris Sicula modulabor avenâ.

Ubi *Chalcidico versu* designare videtur Euphorionis Chalcidensis carmen, quod inscripsit *Hesiodum*, ut Suidas auctor est. Idem Æn. 6.

Chalcidicâque levis tandem superadstitit arce.

Sed ibi *Cumæam arcem* intelligit, Quod Cumas Campaniæ in Italiâ civitatem Chalcidenses condiderint, unde in principio libri dixit. *Euboicis Cumarum allabitur oris.* Ubi Servium, si lubet, vide. *Sævissime eam æstate candere* Columella lib. 1. cap. 4. scribit. Suidas Χαλκὶς ὄνομα πόλεως Εὐβοίας, καὶ ὄρνεον. Quod habuit ex Homero. Il. ξ.

Ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἥν τ' ἐν ὄρεσσι
Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.

Est & alia *Chalcis* agri Corinthii opidum. Tertia Ætoliæ, Acheloo fluvio irrigata. Quarta Syriæ à Monico Arabe condita. Est & *Chalcis* in Messapiâ Italiæ urbs. Sunt & aliæ à Stephano commemoratæ, quem sis consule.

Chalcis, cognomen heroinæ cujusdam nomine *Combe*, quæ nupta viro centum pueros enixa est, unde Proverb.

Tanquam Chalcidica nobis peperit uxor.

Item locus profundus, & cavus ad montem Atho. Steph. Item urbs Scythiæ, unde *chalcita*, & regio *chalcitis*. Item urbs Arab. Felicis Plin.

Chalcitis, ins. è regione Chalcedonis, ærifodinam habens, Gentile *Chalcites*. Steph. *Chalcitis* etiam Mesopotamiæ regiuncula. Ptol. & Indiæ intra Gangem regio, item Chalcitidis regionis promuntorium. Denique ins. contra fauces Rhyndaci amnis in Asiâ. Plin. lib. 5. c. ult.

Chalcocondylas, Atheniensis historicus, Græcè historiam Turcicam libris 10. condidit. Orditur ab *Ottomanno* Orthogulis filio, qui regnare cœpit circa annum 1300. Definit in anno 1463. quo Mahometus secundus bellum à Venetis, & Mathiâ Ungariæ rege illatum fortissimè repulit. Sed ætatem ad annum usque 1490. vel ultra perduxit. Dicitur vulgò *Laonicus Chalcocondylas*.

Chalcodonius, mons est supra Pheras.

Chalcomedusa, uxor Arcesii, mater Laertæ, avia Ulyssis. Eust. in 16. Iliados.

Chalcol, i. e. *nutriens*, sive *consummans omnia*, aut *sustinens omnia*, filius Maol. 3 Reg. 4. filius item Zaræ filii Judæ. Paral. 2.

Chaldæa, Asiæ mai. regio, Arabiæ contermina, plana, fontium indiga, in quâ Babylon civitas magna. Pop. *Chaldæi*. Hebraicè *Chasdim*, i. e. *quasi dæmones*, aut *quasi deprædatores*, vel *quasi mamillæ*, aut *quasi agri*. Glossæ Philonis: Χαλδαῖοι, ὡς δαιμόνια. Putabat componi ex *Caph* notâ similitudinis & *Scheddim*, i. e. *dæmones* à שדד *Schadad vastavit*. Hinc Hieron. *De Chaldæis*, inquit, *nullus ambiget*, *quin dæmones sonet*. Hos Arphaxad instituit (inquit Josephus) & à se *Arphaxadæos* nominavit. *Cephenes* (teste Stephano) prius dicti à *Cepheo* Andromedes patre. Hellanicus scribit hanc gentem mortuo jam Cepheo, relictâ eâ regione, alio in militiam abiisse: proinde regionem non amplius *Cepheniam* dictam sed *Chaldaicam* à *Chaldæo* rege, qui (Dicæarcho teste) quartus decimus à Nino fuit; & Babylone juxta Euphratem conditâ omnes Chaldæos in eam collegit. De his ita Strabo lib. 7. *Constat nunquam diligentius severiusque mathematica studia exculta fuisse, quam apud Chaldæos.* Præcipue vero eam astrologiæ partem tractarunt, & invenerunt, quæ ex stellarum positu, qui in nativitate fuit, de cujusque fortunâ pronunciat: unde & ipsa ars *Chaldaica*, & qui profiterentur *Chaldæi* appellati sunt, licet de gente illâ haud essent. Cic. lib. 1. de Divin. *Principio Assyrii, ut ab ultimis auctoritatem repetam, propter planitiem magnitudinemque regionum, quas incolebant, cùm coelum ex omni parte patens, atque apertum intuerentur, trajectiones, motusque stellarum observaverant: quibus notatis, quid cuique significarent, memoriæ prodiderunt. Quâ in natione Chaldæi, non ex artis sed ex gentis vocabulo, nominati, diuturna observatione siderum, scientiam putantur effecisse, ut prædici posset, quid cuique eventurum, & quo quisque fato natus esset.* Cùm dicit, *non ex artis, sed gentis vocabulo nominari*, non obscurè significat, *Chaldæorum* nomen dupliciter sumi, semel cùm gentem notat, propriè puta; deinde cum artem per figuram designat: ut in genere omnes *Chaldæi* dicerentur, qui Chaldæorum rationes secuti ex natali cujusque die futura audent prædicere. Sic *Chaldæorum natalitia prædicta*, eodem libro; itemque *Chaldæorum promissa* dixit. *Multos*, inquit, *promissis suis fefellerunt Chaldæi.* Idem 2 de Divin. *Quam multa huic ipsi Cæsari à Chaldæis dicta memini.* Aliquoties *Chaldæorum* vocabulum ita Tacitus quoque posuit: Et cum Juvenalis Sat. 10. scribit.

Principis angusta Caprearum in rupe sedentis
Cum grege Chaldæo ———

Genethliacos istos intelligit. Loquitur enim de Tiberio, qui Thrasyllum Mathematicum comitem habuit, eique multum attendit, Cæterum de *Chaldæorum* studiis, & ratione philosophandi lege Diod. lib. 2. Inde *Chaldaicus*, Cic. de Divin. lib. 2. *Scylax Halicarnassæus familiaris Panætii, excellens in astrologiâ, idemque in regendâ suâ civitate princeps, totum hoc Chaldaicum prædicendi genus repudiavit.* Idem ibidem, *Lucius quidam Tarutius Firmianus familiaris noster, imprimis Chaldaicis rationibus eruditus.* Ubi per *Chaldaicas rationes*, γενεθλιακὴν designat, quam & Χαλδαϊκὴν Periegenes appellavit. Ita enim apud Schol. Apollonii, qui libros ejus περὶ τῆς Χαλδαϊκῆς τῶν μαθημάτων laudat, legendum esse, Janus Rutgersius lib. 5. Var. Lect. cap. 6. præclare ac eruditè observavit.

Chaldæi, pop. juxta Colchidem. Steph.

Chaldaici lacus, *Alarch* Pineto, Stagna Chaldææ reg. in quos Tigris se effundit. Plin.

Chaldia, regio Armeniæ. Steph. Item tractus circa Syriam Cedreno, eidem etiam est Calabriæ locus.

Chaldone, Arab. Fel. promuntorium. Plin.

Chaleos, Achaiæ reg. urbs ad sinum Corinthiacum. Ptol. *Chaleos* vulgò Græcis, *Aspropiti* teste Sophiano.

Chalestra, urbs Thessaliæ litoralis, juxta quam Axius flu. in mare Ægæum descendit.

Chali, civitas, terminus Asser, Josue 19. i. e. *infirmitas*, sive *deprecatio*, aut *expectatio*, vel *principium*, aut *gemma*, aut *monile*. Item *Chali* Armeniæ gens. Ptolemæo.

Chalia, urbs Bœotiæ. Steph.

Chalinitis, Minerva dicta est ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ, i. e. *à freno*, quod Bellerophonti Pegasum equum præbuerit, eumque frænaverit.

Chalisia, urbs Libyæ, & alia juxta Pontum una Amazonum (forte sic dicta ab Amazone aliquâ) cujus cives *Chalisii*. Steph.

Chalne, vel *Chalane*, civitas quam ædificavit Assur Gen. 10. De quâ sic Boch. Phaleg. 1. 8. Una, inquit, è 4 urbibus quas in terra *Sinhar* condidit Nimrod *Chalne* dicitur, vel *Chalane*. Gen. 10. 10. Id est, *Ctesiphon* quæ ad Tigrim erat. Non satis autem scio, quibus machinis turrim Babylonicam eo transtulerint ex Babylone Græci interpretes apud quos ita loquitur Es. 10. 9. οὐκ ἔλαβον τὴν χώραν τὴν ἐπάνω Βαβυλῶνος καὶ Χαλάννης, οὗ ὁ πύργος ᾠκοδομήθη; In quem locum Basilius. Πύργον μὲν ἐν ταύτῃ λέγει τὸν ἀρχαῖον, ὃν ἐν τῷ πεδίῳ τῷ Σενναὰρ ᾠκοδόμησαν. Et Cyrillus. Χαλάννη δὲ ὁ πύργος ᾠκοδομήθη παρὰ τῶν ἀρχαιοτέρων, καίτοι μὲν ἐν ἐσχάτοις τέρμασι εἶναι τῆς ἰδίας μένων, ἐπικείμενα δὲ τῆς Βαβυλωνίων χώρας τῇ γῇ. Hinc Gregorius Nazianzenus oratione 26. ὁ ἐν Χαλάννῃ πυργοῖς, ὃς καλῶς τὰς γλώσσας ἐμέρισεν. Et Constantinus Manasses in historicâ Synopsi.

Οἰκοδομεῖν μὲν ἤρξατο τὸν πύργον τῆς Χαλάννης.

Unde Eust. in lib. 1. Iliad. ... τῆς ὁμοφωνίας ... Χαλάννης πύργον. Sed Hieronymus rectè monet ... interpretes *addentes de suo regionem trans Babylonem interpretati sunt, & Chalanem, ubi ædificata est turris.* Mihi originem exquirenti tam depravatæ interpretationis, aliud nihil succurrit, quam in illis verbis *Annon Chalno sicut Carchemis?* Græcos ex הלא ככרכמיש כלנו *sicut Charchemis* fecisse כרכם ישׁ בה *in câ munitio fuit*; quod interpretati sunt de turri Babylonicâ. כרכום Græcum χαράκωμα est; hujus plurale כרכומין pro Ebræo מצור. legitur Deut. 20. 20. in Jonathanis paraphrasi. Alibi a ... s scribitur כרקום. Hujus a. variè scribitur כלנה *Chalne* Gen. 10. & Amos 6. 2. כלנו *Chalno* Es. 10. 9. כנה *Channe* Ezech. 27. 23. Illam confert

fert Amos Propheta cum magnis urbibus. *Transite, inquit, Chalnem & videte, & inde ite Hamath magnam, & descendite in Gath Palæstinorum, an sint meliores regnis istis?* Vide Virum magnum in Phaleg. lib. 4. cap. 18.

Chalus, flu. Syriæ in quo visuntur pisces magnitudine insignes, ac miti mansuetoq; ingenio. Eos, inquit Xenophon, deos arbitrabantur Syri nec injuria affici patiebantur, sicut neque columbas. Rhod. 18. 34.

Chalusus, Germ. fluvius Ptol. *Dravenna* nonnullis, circa Lubecam urbem, qui quidem in mare Balticum se exonerat. *Eider* Pirchannero, Dithmarsiam ab Holsatiâ separat.

Chalybes, pop. Ponto vicini ad Thermodontem flu. Homero *Alizones* appellati. Strabo lib. 12. Paphlagoniæ proximi, Straboni *Chaldæi* dicti. Hi optimò ferri genere olim celebrabantur, quod nudi effodiebant. Apollon. Argonaut. lib. 2.

——— Μετὰ δὲ γνωρφαίτατοι ἀνδρῶν
Τρηχεῖαν Χάλυβες καὶ ἀτειρέα γαῖαν ἔχουσιν
Ἐργατίναι, τοὶ δ' ἀμφὶ σιδήρεια ἔργα μέλονται.

Dionysius Perieg. vers. 768.

Τοῖς δ' ἐπὶ καὶ Χάλυβες στυφελὴν καὶ ἀπηνέα γαῖαν
Ναίουσιν, μογεροῦ δεδαηκότες ἔργα σιδήρου
Οἵ ῥα βαρυγδούποισιν ἐπ' ἄκμοσιν ἑστηῶτες
Οὔποτε παύονται καμάτων καὶ ὀιζύος αἰνῆς.

Nempe Chalybes creduntur primi tractasse ferrariam. Ammianus lib. 22. *Chalybes per quos erutam & domitum est primitus ferrum.* Arrianus in Alexandro Χάλυβες πρῶτοι ἀνθρώπων αἰτίαν ἔχουσι χαλκεύσασθαι σίδηρον. Puto illum respexisse, cum id scriberet, hos Callimachi versus,

——— Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος
Γειόθεν ἀντέλλοντα κακὸν φυτὸν οἵ μιν ἔφηναν.

Quos ita reddidit Catullus in de coma Berenices.

——— *Chalybon omne genus pereat:*
Et qui principio sub terrâ quærere venas
Institit, & ferri frangere duritiem.

Virgil. 1. Georg.

India mittit ebur, molles sua thura Sabæi,
At Chalybes nudi ferrum.

Val. Flaccus. Argon. 4.

Non ita sit metuenda tibi sævissima quanquam
Gens chalybum duris patiens cui cultus in arvis
Et tonat adstrictâ semper domus ignea massâ.

Vide Bocharti Phaleg. lib. 3. cap. 12.

Chalybonitis, Syriæ regio. Ptol.

Chalybs, flu. in Hispaniâ, in quo ferrum optimè temperatur, juxta quem Chalybas populos collocat Justinus lib. ult. hodiè *Cabe* teste Clusio.

Chalybs, flu. ex radicibus Tauri montis scaturiens, qui Syros & Paphlagonas interluit, & in Euxinum mare evolvitur.

Cham, i. e. *calidus*, vel *calor*, vel *niger*, filius Noe. Is patrem odio habuit, quia ab eo despiceretur. Idemque ob vitia, quibus quamplurimis, ac nefandissimis scatebat, patri infensus fuit. Itaque opportunitatem nactus, cum Noa pater jaceret madidus, illius virilia comprehendens, taciteque submurmurans magico carmine illusit patri, adeo ut mulierem nullam fœcundare potuit. At verò cum is publicè mortale genus corrumperet asserens, ac reipsâ exequens, congrediendum esse, ut ante inundationem, cum matribus, sororibus, masculis, brutis, quovis alio genere, à Jano piissimo & castissimo principe ejectus, sortitus est cognomentum *Chamesenuus*, i.e. *Cham infamis, impudicus, incubus*, & *propagator*, quem Ægyptii *Saturnum* appellarunt, illiq; civitatem posuerunt quam χέμμιν vocarunt. Berosus lib. 3. Sed hæc fabulosa sunt; & (quod aiunt) sine libro loquitur prædictus author ὑποβολιμαῖος. Nos itaque rem paulo penitius intuentes veritatem ejus ex Bocharto in Phalege sic exhibemus. Primò occasio anathematis à Noacho in Chamum contorti hæc fuit, quod videret את ערות אביו *patris sui verenda nuda*, atq; oculos suos hoc spectaculo pavisset. Fuit id ex parte notum poetis, qui latam à Saturno legem esse fingunt, quâ sancitur, ne quis Deos nudos impunè contempletur. Proinde in Callimacho Minerva, cùm Tiresiam occæcasset, qui lavantem illam viderat, apud Tiresiæ matrem factum ita excusat.

——— Ἐγὼ δ' οὔ τοι τέκνον ἔθηκ' ἀλαόν.
Οὐ γὰρ Ἀθαναίᾳ γλυκερὸν πέλει ὄμματα παίδων
Ἁρπάζειν. Κρόνιοι δ' ὧδε λέγοντι νόμοι,
Ὅς κέ τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἕληται,
Ἀθρήσῃ, μισθῷ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλῳ.

——— *Non per me perdidit ille oculos.*
Nec mihi luminibus pueros orbare voluptas
Ast à falcigero lex sene lata jubet,
Ut pœna graviore luat temeraria quisquis
Audet in invitos lumina ferre deos.

Secundò *Cham* vel *Ham*, vel quia fratrum minimus, Gen. 9. 24. vel propter anathema à patre in illius caput coortum, in Africæ steriles arenas ablegatus est, ubi per multa secula cultus est sub nomine Jovis *Ham*, seu *Hammonis*. Ægyptii mollito sono densæ aspirationis Ἀμμοῦν, vel Ἀμοῦν dicebant. Herodotus in Euterpe, Ἀμμοῦν γὰρ Αἰγύπτιοι καλέουσι τὸν Δία. Plutarchus in Iside. Ἔτι δὲ τῶν πολλῶν νομιζόντων ἴδιον παρ' Αἰγυπτίοις ὄνομα τοῦ Διὸς εἶναι τὸν Ἀμοῦν ὃ παράγοντες ἡμεῖς Ἄμμωνα λέγομεν. Ab Aristotele scribitur Ἀμμοῦς. Hesychius. Ἀμμοῦς, ὁ Ζεύς, Ἀριστοτέλης. Et quidem, ut Noam esse Saturnum multis argumentis constat, sic tres Noe filios cum Saturni tribus filiis conferentes, *Hamum* vel *Chamum* esse Jovem probabunt hæ rationes. Primò ex nomine חם *Ham* factum Ægyptium Ἀμοῦν, & Africanum *Ammon*, vel *Hammon*, quæ Jovis esse nomina nemo est qui nesciat. Secundo חם *Ham fervidum* sonat, à radice חמם *Hamam, fervere, incalescere?* Ita Jupiter Græcè Ζεὺς videtur à *fervendo* dici, quod author Etymologici Magni refert ad calorem aeris, quasi Jovis nomine poetæ aerem intellexerint. Ζεύς, inquit, παρὰ τὸ ζέειν, θερμότατος γὰρ ὁ ἀήρ, ἢ παρὰ τὸ ζῆν, ὡς Ζῆνα Ζεὺς καὶ Ἀζεύς. Cyrillus Alexandrinus θερμασίαν exponit, lib. 2. Glaphyrorum in Genesim. Tertiò ut *Cham* filiorum Noe fuit הקטן natu minimus, Gen. 9. 24. Ita Jupiter Saturni. Callimachus hymno in Jovem.

Τῷ τοι καὶ γνωτοί, προτερηγενέες περ ἐόντες,
Οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν, ἐπιδαίσιον οἶκον.

Quartò *Cham* seu Jupiter fingitur esse cœli dominus, quia illi obtigit Africa, cujus magna pars, cum sit inter Tropicos solem habet & reliquos planetas supra verticem, unde est quod putatur esse cœlo proxima. Lucanus lib. 9.

Terrarum primam Libyem (nam proxima cælo est
(Ut probat ipse calor) tetigit.

Quintò quod in Phornuto, & aliis legitur Jupiter patrem Saturnum execuisse, sumptum videtur ex his, Gen. 9. 22. perperam intellectis. *Et vidit Cham pater Chanaan verenda patris sui, & nunciavit, &c.* Ibi enim *& nunciavit* Hebraicè est ויגד *Vaiagged*, quod à serie orationis divulsum, tum cum vocalia puncta aberant, legi potuit *Veiaggod & abscidit*, tanquam à verbo גדד, quod *excidere* significat, maximè cum de carne agitur. Deut. 14. 1. 1 Reg. 18. 28. Jerem. 16. 6. Ultimò notandum Hebræum חם *Ham*, multi *Cham* scribunt, aspiratione densâ mutatâ in χ Græcorum. Inde est quod à priscis incolis Ægyptus vocabatur *Chamia vel Chemia*, id est, *terra Cham*, quomodo illam appellat Psaltes, Psal. 78. 51. Plutarchus qui Ægyptios ignorabat à *Chamo* esse oriundos, à *terræ nigredine* putavit ita nominari. Ἔτι, inquit, τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελάγγειον οὖσαν, ὥσπερ τὸ μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ Χημίαν καλοῦσι. Et vero Gen. 30. ubi de coloribus pecudum Labanis & Jacobi agitur חום *Cham* pro *nigro* quater occurrit. Tamen Χημία videtur potius ad Chamum pertinere, ut & apud Steph. aliud Ægypti nomen compositum Ἑρμοχύμιος. & in Ægypto pagi, vel urbes χέμμις, ψόχιμμις, ψιναχίμμις, &c. Cophtitæ etiam, qui vetusta nomina pertinacissimè retinent, Ægyptum hodie *Chemi* vocant.

Chamaam, vide *Chimham*.

Chamæleon, commentarios libros in varios poetas edidit, nimirum cum ἐν τῷ περὶ Ἀνακρέοντος citat Athenæus lib. 12. Item lib. 13. περὶ Σαπφοῦς, & περὶ Σιμωνίδου. Ad hæc περὶ Θέσπιδος Michael Apostolius, proverbio, ᾔδει περὶ Λειώνων. Idem Scholiastæ Apollonii in lib. 2. citatur ἐν πέμπτῳ περὶ Ἰλιάδος: quod nihil aliud est, *quam in quinto*

super Iliade Variorum nempe poetarum argumentum expendit. Idem & alia edidit. Eaque inter de Diis librum. Clem. Alex. lib. 1. Χαμαιλέων δὲ ἐν τῷ περὶ θεῶν. Item scripsit de ebrietate. Idem Clemens eodem lib. Χαμαιλέων ὁ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ περὶ μέθης. Quo ex loco patriam ejus discimus; Commentatus quoque est περὶ Σατύρων, cujus libri mentionem facit Mich. Apostolius, proverbio Ἀπωλόμην τὸν οἶνον, &c. meminit & *Chamaleontis* Laertius in Platone; ubi ex eo prodit, Lycurgum quoque studiosum fuisse Platonis. Idem ex eo in Heraclide narrat, Heraclidem hunc suffuratum sua fuisse ex Homero & Hesiodo. Vide Jons. de Script. Hist. Philosoph. lib. 1. cap. 17.

Chamæpus, sponsa nuncupatur, quæ non curru sed pedibus mariti domum petit. Cæl. lib. 28. cap. 24.

Chamani, vel *Chamavi*, pop. Germ Tacito & Ammiano, quos Ptol. *Caminos* vocat. Sunt qui eos *Camino* Pomeraniæ opido nomen reliquisse suspicentur, inquit Althamerus. H. Junio autem est *Campen* urbs Transisalanæ ad ostium Rheni oriental. Chytræo autem est *Chamen* urbs Westphaliæ.

Chamos, nomen idoli Moabitarum 3 Reg. 11. aliis *Chemosh*. B. Hieronymus in Esaiam 15. 2. *In Nabo erat Chemosh idolum consecratum, quod alio nomine appellatur Beelphegor*. Nicetas in Gregorium dicit fuisse Veneris statuam. Quidam putant, quod כמוש sit Κῶμος Græcorum, *Deus Commessationis*, alii *Bacchum*. Vide Vossium de Idol 2. 7.

Chanaan, filius Cham. Gen. 10. Bochartus eundem esse vult cum Mercurio, Primò quia uterq; Jovis fuit filius, i. e. Hami. Secundo utrique à mercibus & mercaturâ nomen. Hebræis enim כנען *Chanaan mercatorem* sonat. Tertio quomodo fratrum servus indigitatur Chanaan, ita Mercurium in cœlo Ethnici servilibus ministeriis addixerunt, unde tam acerba illius apud matrem expostulatio in Luciani dialogis, in quo sunt collocutores Mercurius & Maia. *Quid non dicam, ego qui solus tot negotia sustineo, quibus delassor πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος in tam multa ministeria distractus; Me siquidem mane surgentem σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ verrere oportet convivii cœnaculum. Et curiam τὴν Ἐκκλησίαν ubi stravero, & singula composuero, Jovi est assistendum ad perferenda illius mandata toto die sursum & deorsum cursitando*. Et paulo post cum aliorum Jovis filiorum sorte suam conferens; *Hic quidem*, inquit, *Alcmenæ, ille Semeles filius, ambo miseris mulieribus prognati, securè epulantur, at ego Atlantide Majâ progenitus διακονῶμαι αὐτοῖς illis servio*. Deniq; se talem esse queritur ὥσπερ οἱ ἐν τῇ γῇ κακῶς δουλεύοντες, *quales ii, qui duram in terris servitutem serviunt*. Huc facit, quod à Pœnis שמש *Sumes*, i. e. *minister*, & ab Etruscis *Camillus* dicitur, i. e. *servus deorum*, aut *minister*.

Chananæa, vulgo *terra Sancta*, cujus limites sunt ad orientem Jordanes flu. ad occidentem Ægyptus, & mare magnum, quod Mediterraneum dicitur; ad meridiem desertum Arabiæ; ad aquilonem mons Libanus. Populi *Chananæi*, de quibus & eorum regione, vide Bochartum in Phaleg. lib. 4. cap. 34. cujus titulus est *Chanaan*, itemq; cap. 36. quod est *De Chananæorum finibus*.

Chanani, nomen viri. 2 Esdr. 9. Lat. *præparatio*, vel *basis mea*.

Chandanace, urbs Persica. Gentile *Chandanacenus*. Steph.

Chandane, urbs Apuliæ. Steph.

Chane, flu. inter Albaniam, & Armeniam, à Cyro amne exceptus, mox cùm est factus navigabilis, in mare Caspium erumpens. Strab. lib. 11.

Chaones, Epiri pop. à quibus *Chaonia* regio dicta. *Chaoniam* autem Helenus Priami filius à *Chaone* fratre, quem in venatu per ignorantiam dicitur occidisse, nominavit, quasi ad solatium fratris extincti. Fuit propriè montana pars Epiri, licet quandoque sumatur pro totâ. Virg.

Chaoniamque omnem Trojano à Chaone dixit.

Ibi sylva *Chaonia* columbis abundans. Virgil. Eclog. 9.

——— *Carmina tantum*
Nostra valent Lycida tela inter martia, quantum
Chaonias dicunt aquila veniente columbas.

Prop. 1. eleg. 9.

Non me Chaonia vincant in amore columba.

Ovid. De Arte. 2.

Quasque colat turres Chaonis ales habet.

Quod à. in Epiri illo nemore columbæ dare responsa dicuntur, Servius ideo fingi putat, quia linguâ Thessalâ Peliades & Columbæ vaticinatrices vocantur. Hinc *victus Chaonius*, i. e. glandium cibus. Ceres apud Claud. 3. De Raptu.

Chaonio statui gentes avertere victu.

Virg. Georg. 1,

Liber & alma Ceres, vestro si munere tellus
Chaoniam pingui glandem mutavit aristâ.

Et lib. 2. *Chaoniique patris glandes*, i. e. Jovis Epirotici. Servius. Nam & Jupiter *Chaonius*. Val. Flac. lib. 1.

——— *Dodonida quercum*
Chaoniique vides famulam Jovis.

Chaonia, Comagenæ urbs in Syriâ. Ptol.

Chaonitis, Assyriæ regiuncula. Strabo.

Chaos, rudis & inordinatæ materiæ confusa congeries. Poetæ aiunt Chaos in principio fuisse, i. e. confusionem rerum, atque elementorum. Postea vero Deum diremisse illam congeriem, singulisque rebus ex confuso acervo separatis, in ordinemque descriptis instruxisse mundum pariter, & ordinasse. Vide Ovid. 1 Metam. Virg. Geor. 4.

Atque Chao densos divum narrabat amores.

Lact. Institut. 1. 5. *Hesiodus non à Deo conditore sumens exordium, sed à Chao, quod est rudis inordinatæque materiæ confusa congeries*. Dictum autem putatur nonnullis à χέω, *fundo*. Hesych. χάος χύσις. Lucanus.

In Chaos antiquum confundimur.

Cui Etymo favere videtur illud Philonis περὶ Ἀφθαρσίας κόσμου. Τῶν δὲ Στωικῶν ἴσως χάος τὸ ὕδωρ ὑπολαβόντων εἶναι παρὰ τὴν χύσιν τοὔνομα πεποιῆσθαι νομίζουσιν. Chaos autem procul dubio ab antiquo χάω, pro χαίνω *dehisco*. Ritterhusio autem notis in Guntherum placet esse à כהה i. e. *caligavit*. Sanè Glossæ Cyrilli χάος *tenebræ*. Et Prudentius tenebras eâ voce designat Hymn. 5. Cathemerinôn.

Merso sole Chaos ingruit horridum,
Lucem redde tuis Christe fidelibus.

Inde *atrum Chaos* Senecæ in Agamemnone & *cæcum Chaos* eidem in Octaviâ, & Medeâ. Denique *Cimmerium Chaos* Statio Silv. 3. 2. Apud Aristoph. vero in Nubibus, & Avibus ponitur pro aere, & sic exponit Scholiastes, allato quoque loco hoc Ibycio.

Ποτᾶται δ' ἐν ἀλλοτρίῳ χάει.

Vetus interpres Bibliorum Lucæ 16. 26. Spatium quod inter coelos, inferosque est, & χάσμα Evangelista dixit, *Chaos* appellat, quem male in eo reprehendi summus vir H. Grotius ad eum locum ostendit. Itaque hanc vocem etiam Faustus Rhegiensis usurpavit.

Charabe, Galilææ sup. vicus. Josephus.

Characa. Phrygiæ locus. Strabo.

Characena, Susianæ regio. Ptolem.

Characeni, Tauricæ regionis pop. ab op. *Charace* sic dicti, quod inter hujus regionis urbes commemorat Ptolemæus.

Characenus, vide *Isidorus Characenus*.

Characina, Ciliciæ regiuncula. Ptol.

Characmoba, vel *Molucharax*, urbs Palæstinæ Ptol. Vide Steph.

Characometes, flu. Asiæ. Athenæus.

Charadna, Carmaniæ gens. Ptol.

Charadra, urbs Phocidis, non procul à Lilæâ, gentile *Charadreus*. Steph.

Charadrus, flu. Phocidis, Charadram urbem Lilææ proximam alluens, & in Cephisum influens, brevis decursûs. Pausan. cujus meminit Stat. Theb. 4.

Quaque pavet longâ spumantem valle Charadrum
Neris. Idem eodem lib.

——— *Ingens*
Inachus, advolvensque natantia saxa Charadrus.

Est & flu. Ciliciæ cum lacu cognom. cujus aqua mares gignere facit.

Charan, vide *Carrha*.

Charandai, pop. juxta Pontum. Orpheus in Argonaut.

Charandra, sinus maris Arabici ad Arsinoen urb. Plin.

Charandes, Tyrius, apud Athenienses legislator, qui

legem

gem rulit, ne quis armatus veniret in concionem.

Charauni, Scythiæ extra Imaum gens, & op. Ptol.

Charax Pergamenus, sacerdos, & philosophus, Suidâ teste, condidit historiarum Græcarum libros 40, in quorum secundo Augusti Cæsaris memoriam celebrat, ὡς πάλαι γενομένου, *tanquam antiqui*. Unde, eum multo post Augusti ævum vixisse colligitur. Secundum Ἑλληνικῶν adducit quoque Steph. in Ἀδρίστα & Ταίναρος. Condidit & χρονικά, quorum secundum idem citat in Ἀξίαι. Apud Eust. etiam in 1. Il. citatur ὁ Χάραξ ἐν Ἰταλικοῖς. *Lampsacenus* vocatur Lilio Gyraldo Dialogo 2. de poetis. Verum Suidas in Χάραξ adducit epigramma antiquum, ubi *Pergamenus* dicatur. Incipit illud.

Εἰμὶ Χάραξ ἱερεὺς γεραρῆς ἀπὸ Περγάμου ἄκρας.

Fortasse Gyraldo obversabatur Charon Lampsacenus. Non de nihilo verò est, quod Etymologus distinctè dicat. Χάρακα ἱστοριογράφον: Quomodo & Suidæ in ὅμηρος bis vocatur. Nam fuit præterea alter *Charax*, Grammaticus, cujus item in Ἔαρος meminit.

Charax, Armeniæ min. op. & Parthiæ quoq; Ptol. Item Cretæ promuntorium Curopalitæ, & Susianæ urbs ad sinum Arabicum, Ptol. Primum *Alexandria*, ab Alexandro ejus conditore, dein *Antiochia* ab ejus restauratore: & tandem *Pasine* (*Spasin*· legit Pintianus ex Stephano) dicta fuit, autore Plinio. *Pasine* habet hoc loco Arriani Periplus. *Tipasine* legitur apud Xiphilinum, fortasse malè juncto Græco articulo. *Carmon* vocat Pinetus in suo Plinio Gallico. Hermolaus in Plinianis castigationibus citat Indicam quandam incerti autoris historiam, in quâ legitur *Diridotum*, quandoque dictam, sed hoc ita non esse, ex Arriano compertum est, qui *Diridotim* ad ostium Euphratis flu. describit, ubi Teredon Ptolemæi est, ejusdem ferè soni, & paucis literis mutatis opidum.

Charax, locus Alexandriæ juxta Celænas Phrygiæ, ubi Alex. magnus castrametatus est. Nicetas.

Charax, Cariæ urbs, quæ nunc *Tralles*. Steph.

Charax, maximum emporium prope Nicomediam in ejus sinu. Est & alius locus Ponticæ regionis. Steph. & Ptol. *Cacagioni* Mercatori, *Giraconda* vero Nigro.

Charaxes, sive *Charaxus*, Herodoto lib. 2. vir Mitylenæus, frater Sapphûs poetriæ, qui captus Rhodopes meretricis amore, ejus causâ opes suas omnes dilapidavit, & ad summam redactus inopiam piraticam exercuit. Ovid. in Epist. Sapphûs.

Gaudet, & e n str cresc.it mærore Charaxus
Frater, & ante cul s, itque reditque meos.

Et paulo ante.

Arsit inops ate vi us merht tris amore
Mistaque cum pi d mna pudore tulit ;
Factus inops, ag peragit f eta cærula remo,
Quisque male amisit, nunc malè quærit opes.

Charbanus, Medorum mons. Plin.

Charchamish, civitas juxta Euphratem. Es. 10. lege *Charchemish*.

Charchas, nomen Eunuchi regis Ahasueri. Esth. 1. lege *Chashena*.

Charenton, pagus Galliæ ad Matronam flu apud Parisios, inde duo fere mi iaribus distans, echo celebris, quæ ibi duodecies redditur.

Chares, Atheniensium dux, ad promittendum facilis, & promptus; Unde proverbium natum *Charetis pollicitationes*. Suidas. Fuit & *Chares* Lydius statuarius, Lysippi discipulus, qui Rhodi Solis colossum fecit. Plin. 34. 7. Fuit & *Chares* teste Plutarcho in Artaxerxe, qui in bello Cyrum vulneravit. Denique *Chares* Mitylenæus historicus fuit, qui & ipse de rebus ab Alexandro gestis opus condidit. Citatur ab Athenæo lib. 1. 3. 5. 10. 11. 12. & 13. Item Plutarcho in vitâ Alexandri; ubi Ἰσάγγελος vocatur, uti & Gellio lib. 5. cap. 2.

Char, Peloponnesi flu circa Argiam. Plut. in Arato.

Charian, op. Arab. Fel. Ptol.

Chariclo, filia Apollinis, Chironis Centauri, vel Scironis, ut alii volunt, uxor. Ovid. Met.

Ecce venit rutilis humeros protecta capillis
Filia Centauri, quam quondam nympha Chariclo
Fluminis in rapidi ripis enixa, vocavit
Ocyroen. ————.

Charidemum, promunrorium Hisp. Tarr. in Bæticæ conf. sic appellatum ab achate lapide pretioso qui ibi reperitur, *Cabo de Gates*, Clusio; portus quoque ejusdem nominis sequitur apud Florianum, qui eum hodie *Porto Carbonero* appellari ait. Vide Bochartum de Phœn. col. lib. 1. cap. 34.

Charidemus, Atheniensis, ab Alex. M. exulare jussus, ἐς τὴν Ἀσίαν παρὰ βασιλέα Δαρεῖον φεύγει. Arrian. Hist. lib. 1. Qui magno usui Persis fuit, donec ob linguæ libertatem, jussu Darii interfectus est. Diodoro dicitur ἀνὴρ θαυμαζόμενος ἐπ' ἀνδρείᾳ καὶ στρατηγίᾳ. & Curtio lib. 3. *belli peritus, & ob exilium infestus Alexandro, quippe Athenis jubente eo fuerat expulsus.*

Charidemus, dux Chersobleptæ Thraciæ regis militum. Demosth. contra Timocratem. Fuit quidam etiam Romanus feris objectus. Martialis. lib. 1.

Charien, flu. Themiscyrenæ. Plin. 6. 4. Χαρίεις Arriano.

Charilaus, Lacedæmonius nobilis, comæ nutriendæ studiosus, qui interrogatus, cur comam nutriret, respondit. *Quia ex omni ornatu hic foret pulchrior, venustiorque ac sumptus minimi.* Idem interrogatus, cur admodum paucas leges sanxisset Lycurgus: *Quia*, inquit, *pauca dicentibus, paucitas legum sufficit*, Rhod. 18. 4. ex Plut.

Charilus, dux Lacedæmoniorum, Tegeatas superavit, author Pausan. apud Volater. forte *Charilaus*, cujus meminit Strabo lib. 12.

Charimata, pop. intra Pontum. Steph.

Charinda, Mediæ flu. Ptol.

Chariphron, unum ostiorum Indi flu. Ptol.

Charis, Vulcani Lemnii uxor.

Charisia, urbs Arcadiæ. Steph. à *Charisio* Lycaonis filio dicta.

Charisius, Atticus orator. Cic. in Bruto. Itemq; Grammaticus, cujus meminit Priscianus. Ejus Institutiones hodie habemus, quæ in Gram. veterum corpore Putschii primum locum obtinent.

Charistas, fluvius Colchorum in Euxinum influens, *Charus* Straboni, *Chariens* Plinio, *Tamasa* hodie Nigro.

Charistia, festa erant apud Romanos, in quibus cognati, & consanguinei convenire solebant, & invicem mutua dona dare. Hæc a. fiebant 11 Cal. Mart. Ovid. Fast. 2.

Proxima cognati dixere Charistia Chari.
Et venit ad sacros turba propinqua deos.

Val. Max. 2. 1. *Convivium etiam sollenne majores instituerunt: idque Charistia appellaverunt: cui præter cognatos & affines nemo interponebatur.*

Charites, seu *Gratias* quidam ex Venere & Jove genitas scripserunt; alii ex Venere, & Libero. Cicero ex Erebo & nocte natas existimat. Statii Scholiastes in primum Thebaidos Jovis & Autonoes filias putat. Hesiodus Jovis & Eurynomes filias scribit. Tres sunt, *Aglaia* (quæ & *Pasithea*) *Thalia*, *Euphrosyne*. Tot autem ideo esse prodiderunt, quia & benefici esse in alios debemus, & aliorum beneficia suscipere, & iis, qui in nos fuerunt liberales, retribuere, quæ tres actiones sunt separatæ. Musæus.

——— Οἱ δὲ παλαιοὶ
Τρεῖς χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι, εἷς δέ τις Ἡροῦς
Ὀφθαλμὸς γελόων ἑκατὸν χαρίτεσσι τεθήλει.

Aristænetus lib. 1. ep. 10. Καὶ τοῖς ὄμμασιν χάριτες οὐ τρεῖς καθ' Ἡσίοδον, ἀλλὰ δεκάδων ἀπεχορεύον δέκα. Alii ideo dicunt tres Gratias esse, quia acceptum beneficium cum fœnore reddi debeat. Quapropter solebant veteres ita Gratias pingere, ut una earum aversam faciem teneret, quasi à nobis profecta: duæ vero nos adspicerent, ut duplex nobis beneficium rependi debere ostenderent. Nudæ etiam pingebantur, quia beneficia fuco debent carere, & nullo velamine obtegi: Juvenes, ne beneficii memoria senescat, Ridentes, quod hilariter dandum sit, Item Connexæ, quia insolubiles esse Gratias decet, & unum beneficium aliud semper parere. Vide *Gratiæ*.

Charitonia, hoc est, inquiunt, *nihil non festivitatis, & gratiæ habens venale*: ὤνιον enim venale significat. Sed profectò hoc ineptum & putidum est, & à Grammaticis confictum, quibus corrupta lectio imposuit. Ita enim scripsit Lucretius, ut & Gifanius edidit,

Parvula, pumilio, Chariton mia, tota merum sal.

Ob venustatem puta, ac leporem. Quod non intelligentes correctores, bellum illud *Charitonia* commenti sunt.

Charitonius, Gr. Χαριτώνιος, quâ voce, ut quidam volunt usus est Lucretius in commendatione puellæ.

Parvula, pumilio, Charitonia tota, merum sal.

Charmæ, gens Indica. Plin. 6. 20.

Charmas, op. Minæorum in Arabiâ, qui à rege Cretæ *Minoe* originem trahere existimantur. Plin. 6. 28.

Charmande, urbs trans Euphratem, juxta portas Babylonias. Steph.

Charmi, fil. Ruben. Gen. 46. Filius Juda. 1 Paral. 4. qui Gen. 46. dicitur Er. Præterea filius Zadi. Josue.7.

Charmidas, vir quidam extitit in Græciâ, qui tantæ fuit memoriæ, ut quæ quis in bibliothecis exegerit volumina, legentis modo repræsentaret. Plin. 7. 24.

Charmides, pugil nobilis apud Pausan. Item *Charmides* Massiliensis scriptor, qui Lusciniam non modo musicæ studiosam, sed gloriam ambitiosius captantem scripsit.

Charmione, Cleopatræ ancilla, spontaneam Dominæ mortem imitata Plut. in Anton.

Charmis, Sardiniæ urbs, à Carthaginens. condita. Steph.

Charmis, Massiliensis medicus, qui consueverat balneis frigidis, etiam hyeme frigidissimâ, ægrotos lavare. Plin.

Charmonia, Hisp urbs Ptol. *Carmon* Straboni dicta.

Charmothas, portus in Arabiâ, centum fere stadiorum ambitu, ingressu angusto, ac periculoso. Strabo 16.

Charmus, Syracusius quidam poeta, qui teste Athenæo, in singula, quæ apponerentur, versiculos ac paroemias promebat, uti est illud de piscibus.

Ἥκω λιπὼν Αἰγαῖον, ἁλμυρὸν βάθος, I. e.

Venio linquens Ægæum salsam profunditatem.

Charon, Pythoclis filius, quem Strabo lib. 13. *historicum* appellat, atque inter illustres Lampsacenos reponit. Dionysius quoque epistolâ ad Pompeium, cum ante Herodotum scripsisse historias testatur. Hic Suidâ teste libros 2 De Rebus Persicis consignavit. Eos Plut. citat in Themistocle. Item Athenæus lib. 9. Idem Athen. cum ἐν τοῖς ὅροις laudat lib. 11. & 12. Sed præterea multa alia consignavit, quæ ex Suidâ peti possunt. Ex quo etiam discimus floruisse eum circa Olymp. 75. vel juxta alios, paulò post Olymp. 79.

Charon, junior (uti vocatur) vixit temp. Ptolemæi Euergetæ, ac familiaris sui Apollonii Argonautica explicuit; non universa quidem, sed quæ ab historia penderent. Docet hoc nos Apollonii Schol. lib. 2. Οὕτω δὲ αὐλὰς ὀνομάζει καὶ Χάρων, αὐτοῦ Ἀπολλωνίου γνώριμος, ἐν τοῖς αὐτοῦ ὑπομνήμασι τοῦ Ἀπολλωνίου. Eundem citari arbitror cum ante diceret. Χάρων δὲ ἐστι, καὶ τῶν Λαμψακηνῶν χώρας πρότερον Βεβρυκίας καλεῖσθαι. Sed minimè hinc consequitur, scriptorem hunc fuisse Lampsacenum. Atque ut Lampsacenus esset, alius tamen sit à nobili illo rerum Persicarum scriptore, de quo supra, cùm inter eos intervallum sit amplius quam 50 Olympiadum.

Charon, Carthaginensis historicus, descripsit tyrannos, quotquot in Europâ, & Asiâ fuerunt. Item prodidit vitas illustrium virorum libris 4. & vitas illustrium fœminarum libris totidem. Suidas.

Charon, Naucratites historicus, ut idem Suidas auctor est, retulit Alexandrinos, & Ægyptios Sacerdotes, ac quæ sub eorum quòque accidissent. Ad hæc reges, qui in unaquaque fuisset gente. Præterea de Naucrate, & alia quædam De Ægypto, posteris reliquit.

Charon, Erebi & Noctis fil. inferorum portitor, *Porthmeus* Juvenali. ——— *Tetrumque novitius horret*
Porthmea. ————

Quem poetæ fabulantur defunctorum animas futili cymbâ per Stygiam paludem transvehere. Virg. Æn. 6.

Portitor has horrendus aquas, & flumina servat
Terribili squallore Charon, cui plurima mento
Canities inculta jacet, Stant lumina flammâ.
Sordidus ex humeris nodo dependit amictus,
Ipse ratem conto subigit, velisque ministrat
Et ferrugineâ subvectat corpora cymbâ,
Jam senior, sed cruda Deo, viridisque senectus.

Per Antiphrasin sic dictus quasi *Acharon*, hoc est *tristis*, *austerus*, qualis à Virgilio supra descriptus. Unde Prop.

Scandenda est torvi publica cymba senis.

Sen. in Hercul. Fur.

Hunc servat amnem cultu & aspectu horridus
Pavidosque manes squallidus gestat senex,
Impexa pendet barba, deformem sinum
Nodus coercet, concavæ lucent genæ,
Pergit ipse conto portitor longo ratem.

Idem in Oedipo.

Quique capaci turbida cymbâ
Flumina servat, durus senior,
Navita crudus, vix assidua
Brachia conto lassata refert.

Quin & Charon ipse apud Eurip. in Alcestide vocat mores suos ἐχθρούς γε θνητοῖς, καὶ θεοῖς στυγουμένους.

Invisos hominibus, Disque odiosos.

Inde à Statio. 2 Silv. *trux navita*. Deniq; Prop. 4. 12.

Vota movent superos; ubi portitor æra recepit,
Obserat herbosos lurida porta rogos.

Hinc per convicium, homines terribili squallore, & pravo ac corrupto animo, *Charontes* appellantur. Apul. in Apol de Æmiliano. *Igitur agnomenta ei dua indita*, Charon, *ut jam dixi ob oris & animi diritatem: & alterum, quod libentius audit, ob Deorum contemptum*, Mezentius.

Charondas, Thurius (à *Catanâ* civitate, unde originem habuit, *Cataneus* appellatus) legem tulit, Ne quis armatus in concionem veniret; Cumque postea ipse rure rediens imprudens ut erat gladio accinctus, in concionem veniret, admonitus legis, ab eo qui proximè sedebat, eodem gladio incubuit, cum liceret culpam dissimulare, vel defendere. Val. Max. lib. 6. cap. 5. Meminit ejus Tullius de legg. lib. 3.

Charonea, *orum* regio est Asiæ ad Mæandrum flu. vicina Hierapoli, Characi, Magnesiæ, & Myunti, terram habet cavernosam, putridam, & incendiis obnoxiam. Strabo. lib. 12.

Charonea porta, appellabatur una ex portis Atheniensis nomophylacii, per quam damnati ad supplicium ducebantur.

Charonea scrobs, locus Italiæ, Plinio 2. 23. memoratus. *Spiritus*, inquit, *lethales alibi, aut scrobibus emissi, aut ipso loci situ mortiferi: alibi volucribus tantum, ut Soracte vicino urbi tractu; alibi præter hominem cæteris animantibus, nonnunquam & homini, ut in Sinuessano agro, & Puteolano. Spiracula vocant, alii Charoneas scrobes, mortiferum spiritum exhalantes.*

Charonium, antrum inter Tralles & Nisam, ubi ægroti solemnibus quibusdam superstitionibus à morbis liberari credebantur. Strabo lib. 12.

Charops, Æschyli filius, princeps Atheniensium decimus quartus. Alcmæone Archonte perpetuo mortuo, placuit Atheniensibus ut Archontes in decennium tantùm imperium obtinerent; primusque hic Charops creatus est, anno primo principatûs ejus incidente in an. 2 Olymp. septimæ quo tempore Roma condita fuit. Sigonius.

Charops, vel *Charopes*, vir Trojanus, Hippasi fil. & Soci frater, quos ambos uno die Ulysses interemit. Hom. Il.

Charops, inter Epirotas primarius, qui T. Quinto Flaminio consuli Romano, contra Philippum bellum gerenti favit. Plut. in vitâ Flaminii.

Charshena, nomen viri. Esth. 1.

Chasluim, filius Mesraim. Gen. 10. Heb. *Chasluhim* populi nomen, qui & Philistini, sive corruptè Palæstini. Eos Colchos esse multis argumentis probantem vide sis Virum magnum in Phalege. lib. 4. cap. 31.

Charixena, poetria quædam cujus meminit Aristoph.

Charta, Tyri urbs, ex quâ, ut quidam volunt, Dido egressa est, & ab se conditam urbem *Chartagenem* appellavit.

Chartaia, urbs Hyrcaniæ, Orientem versus. Laonic.

Chartani, Marmaricæ nomi gens. Ptol.

Charteia, vel *Cartheia* op. ins. Ceæ. Plin.

Charybdis, gurges vorticosus in freto Siculo, juxta litus Tauromenitanum, Scyllæ oppositus, contrariis fluctuum concursibus in miram altitudinem assurgens, statisque temporum vicibus obvia quæque absorbens, iterumque evomens. Virg. Æn. 3.

Dextrum Scylla latus, lævum implacata Charybdis
Obsidet : atque imo barathri ter gurgite vastos
Sorbet in abruptum fluctus, rursusque sub auras
Erigit alternos, & sidera verberat undâ.

Habuit ex Homero Odys. 12.

Τῷ δ' ὑπὸ δῖα χάρυβδις ἀναῤῥοιβδεῖ μέλαν ὕδωρ
Τρὶς μὲν γὰρ ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναῤῥοιβδεῖ.

Ovid. Met. *Quid quod nescio qui mediis concurrere in undis*
Dicuntur montes, ratibusque inimica Charybdis
Nunc sorbere fretum, nunc reddere, cinctaq; sævis
Scylla rapax canibus Siculo latrare profundo.

Idem Ponticorum 4.

Nec potes infestis conferre Charybdin Achæis,
Ter licet epotet, ter vomat illa fretum.

Hesychius. Χάρυβδις, χάσμα θαλάσσης, ἢ καταιγίς. *Charybdis* Bocharto est *Chor-obdan*, hoc est, *foramen perditionis*; nempe ut ait Seneca in Consol. ad Marciam, cap. 17. *Hiatu magno profundoque sorbet navigia.* Hinc Isidor. 13. 8. *Charybdis dicta, quod gurgitibus occultis naves absorbeat.* Inde laudandus Horatius qui meretricem rapacissimam, & voracissimam, atque avarissimam nominat *Charybdim.* Od. 27. lib. 1. ——— *Ah miser*

Quanta laboras in Charybdi,
Digne puer meliore flamma.

Poetæ fabulantur Charybdim mulierem fuisse rapacissimam, à Jove cum Herculis boves surripuisset, fulminatam, & in voraginem hanc conversam. Cæterum Charybdin hanc fusissimè juxta, ac eruditissimè describentem vide Cluver. Sicil. Ant. pag. 64. &c. *Charybdim* definit Etymologus Πᾶν τὸ εἰς χάος ἢ βυθὸν καλεῖ. Et præter hanc quam diximus, aliam describit circa Gades. Et Strabo lib 6. Charybdin vocat Syriæ locum inter Apamæam, & Antiochiam, in quo Orontes absorptus post XL stadia rursus emergit.

Chaslon, pater Eldad Principis tribûs Benjamin, Num. 34. Hebraicè *Chislon* dicitur.

Chasira, Armeniæ min. op. Ptol.

Chasphon, Palestina op. 1 Macch. 5. Jos. Ant. 12.

Chasuari, *Casuarii*. Ptol. *Chatuarii* Strab. Germaniæ pop. *Thuringos* putat Althamerus.

Chaszanemica, Ponti urbs. Lib. Notit.

Chat, Mercurii Trismegisti fil. floruit anno ante urb. conditam 737. Euseb.

Chateni, Arab. Fel. pop. ad sinum Capeum.

Chatrachatta, Bactrianæ, & Assyriæ urbs. Ptol.

Chatræi, Indiæ intra Gangem pop Ptol.

Chatramitis, regio juxta mare rubrum. Strabo lib. 15. Χατραμὶς Dionysio dicitur. Incolæ Artemidoro *Atramotita*. *Chatramotita* Stephano. *Chatramota* Uranio. *Chatrimmitæ* & *Chatrimmitita* Ptolemæo. Nec ab his diversi *Atramita*, vel *Adramita*, quamvis distinguunt Uranius, Plinius ac Ptolemæus. *Chatramitis* autem Hebraicè est *Hatzermaveth*, sive *Hadramauth*, & est Arabiæ regio myrrhifera, & thurifera apud Ptol. à Climace monte pertingens usque ad Sachalitas. Porro Hebræis ad verbum sonat *atrium mortis*, ut, & Arabibus *regionem mortis*. Rationem nominis innuit Arrianus in Periplo maris Erythræi his verbis. Μελαγχλαίνων δὲ ὁ λίβανος ὑπὸ δένδρων βαρβαρικῶν, καὶ τῶν ἐπὶ τιμωρίᾳ πεμπομένων. Ἐπίνοσοι δὲ σφόδρα οἱ τόποι, καὶ τοῖς μὲν παραπλέουσι λοιμικοὶ, τοῖς δὲ ἐργαζομένοις πάντοτε θανάσιμοι. Hæc Bochartus, qui & aliam Etymologiam profert de serpentibus ibidem letiferis, quem, sis, consule Phaleg. pag. 116.

Chattenia, regio Gerrhæorum, aspera alioqui, sed vicis, & turribus instructa, prope mare Rubrum; Cives *Chatteni*.

Chatti, vide *Cati*.

Chattuarii, Germ. pop. Strabo.

Chaubi, Germ. pop. ad oceanum spectantes. Strabo. 7.

Chauci, Plinio, & Tacito, *Cauchi*, vel *Cauci*, Ptolemæo, & Straboni, Germ. pop. In majores & minores dividuntur. Minores sunt *Frisii Groeningenses*; Majores *Luneburgenses*, & *Bremenses*, ad Hamburgum usque. Hos *Chaycos* poeticè appellavit Claudianus de laudibus Stilicoois eo versu.

Ut jam trans fluviam non indignante Chaycs.

Chaum, Argiæ mons. Pausan. Et castellum in Tauricâ Chersonneso. Strabo.

Chauni, pop. Thesprotiæ. Steph.

Chaunaria, extrema Libyæ interioris urbs. Ptol. *Cabodenen* Castaldo. Promontorium etiam ad mare Atlanticum, *Capo di Non* Maffæo, & Marianæ.

Chaaon, Mediæ regio, pop. *Chaaones*, Steph.

Chaurana, Scythiæ extra Imaum urbs. Ptol.

Chaurina, Ariæ urbs. Ptol.

Chazene, Satrapia juxta Euphratem Mesopotamiæ Stephanus ex Arriani Parthicôn lib. 13.

Chebbon, civitas in tribu Judâ. Jos. 15. Hebr. *Cabbon*.

Chebron, Ægypti rex; regnavit annis 13.

Chelæ, locus inter Apolloniam insulam, & Sangarium flu. Arrianus. Est & locus circa Byzantium. *Scalæ* teste Pet. Gyllio. Item duo Africæ circa Carthaginem promuntoria.

Cheleab, secundus fil. David de Abigail uxore Nabal Carmelitæ. 2 Reg. 3. Hebr. *Chileab*.

Cheleb, id est, *canistrum*, vel *caninus*, nomen viri, 1 Paral. 27.

Chelias, nomen viri. 1 Esdr. 10.

Chelidoni, pop Illyriæ. Steph.

Chelidonia, Favonius ventus vocatur à die 6 ante Idus Febr. usque ad 7 Calend. Martias, eo quod his diebus hirundines primum conspici incipiant. Plin. 2. 47.

Chelidonia, insulæ contra Tauri promuntorium pestiferæ navigantibus, duæ sunt, quarum una *Corydela*, altera *Menalippea* dicitur. Steph. Dionysius trium meminit vers. 506.

Τὰς δὲ μετ' αἰγιαλὸν δὲ Χελιδονίαι χαλάσι
Τρεῖς νῆσοι, μεγάλης Παμφυλίδος ἐγγύθεν ἄκρας.

Ptolemæus Χελιδονίας σκοπέλους, Stephanus Χελιδονίας πέτρας vocat, Strabo Χελιδονίας, quasi dicas *Hirundininas*. Herodianus Grammaticus Χελιδονίας ἐξοῦθεν vocat, quæ vox *nidos hirundinios* notat. A Scopulis igitur sic appellantur hæ insolæ, quibus se condunt per hyemem hirundines, aut quibus in æstate nidos conficiunt. Ad hoc facit Ovidii hoc distichon.

Cum glaciantur aqua, scopulis se condit hirundo,
Verberat & gelidos garrula voce lacus.

De his Mela 2. 7. *Quæ contra Tauri promuntoriam importanè navigantibus objacent, Chelidonia nominantur.* Vide, sis, Eust. ad Dionys. locum; & Strab. lib. 14.

Chelidonium promuntorium Tauri montis in mare Pamphylium prominens. Plin. 5. 27.

Chelion, vel *Chilion*, h. e. *consummatus*, vel *perfectus*, aut *totus columbinus*, filius Elimelech. Ruth 1.

Chelippus, mons in Chio insulâ. Germ. Cæsar in Aratæis.

Chelman, nomen urbis Ezech. 27.

Chelmon, nomen loci inter Belma, & Bethuliam. Judith. 7.

Chelonates, sive *Chelonitês*, Ptol. & Paus. *Castel Tornese* teste Sophiano, prumunt. cum op. Peloponnesi in orâ occiduâ Elidis, inter ostia Alphei & Penei flum. contra Cephalenen ins. Est & sinus Ptolemæo inter promunt. prædictum, & Ichthym promont. sequens ad austrum *Golf di castel Tornese*.

Chelone, promuntorium Coi. Paus.

Chelonides, paludes Libyæ interioris. Ptol.

Chelonites, insula in Rubro mari. Steph. Item promunt. Elidis. Ptol.

Chelonophagi, pop. sunt in Carmaniæ angulo, non aliâ quam testudinum carne vescentes, earumque testis casas suas tegentes. Vide Plin. 6. 25. Et Strab. lib. 16.

Chelydoreum, Bœotiæ mons. Pausan.

Chelytis, Dianæ cognomen. Clemens in Protreptico Χελυτίδα δὲ Ἄρτεμιν Σπαρτιᾶται σέβουσιν, ἐπεὶ τὸ βήττειν, χελύττειν καλοῦσι. Tussire vero, etiam χελύττειν dici, quanquam nullâ Spartanorum mentione auctor quoque Hesychius. Χελύττεσθαι, βήττει, lege βήττειν.

Chemmisia, urbs Misniæ.

Chemmis, Ægypti insula. De quâ Pomponius 1. 9. ubi de Ægypto. *Alia quoque in his terris mira sunt. In quodam lacu Chemmis insula lucos sylvasque & Apollinis grande sustinens templum, natat, & quocunque venti agunt, pellitur.* Sed ibi *Chemmis* legendum monet doctiss. Is. Vossius. Ita

 quoque

quoque insulam istam appellat Herodotus. Hecatæus eam *Chembin* vocat, in loco Stephani ita legendo. Ἐν Βουτοῖς κατὰ τὸ ἱερὸν τῆς Λητοῦς ἐστὶ νῆσος Χέμβις ὄνομα ἱρὴ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἔστι δὲ ἡ νῆσος μεταρσίη, καὶ περιπλεῖ ἐπὶ τοῦ ὕδατος καὶ κινέεται. Ὁ πολίτης Χεμμίτης, καὶ Χέμμιος. Alia est *Chemmis* quæ in nomo Thebaico sita erat, quamque Πανὸς πόλιν interpretatur Diodorus Siculus. Meminerunt hujus tum alii, tum ipse quoque Herodotus Plut. in lib. De Iside & Osir. perperam Χέννιν vocat. Stephanus ex authoritate Herodoti, & hanc quoque insulam esse inquit. Ἔστι καὶ Χέμμις πόλις μεγάλη νομοῦ τοῦ Θηβαϊκοῦ, ἐγγὺς τῆς Νέης πόλιος, φασὶ δὲ οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ νῆσον εἶναι Χέμμιν ἐν αὐτῇ. Sed nusquam hoc Herodotus prodit. Itaque apud Stephanum legendum ἐν Βουτοῖ non ἐν αὐτῇ.

Chemosh, Moabitarum numen. Jer. 48. 7. Χαμὼς 70. interpretes vocant; & vocamine tantummodo à Phegorio Deo hunc distare sentit D. Hieronymus. Philo Judæus. Allegor. 2. Χαμὼς ἑρμηνεύεται ὡς ψηλάφημα, quod cæcorum fere proprium. Sane משׁ *mosch est contrectavit*, seu *palpavit*, & elementum *Caph* servile ὡς interpretatur.

Chena, Laconicæ urbs, Mysonis patria. Steph. Χῆναι, πόλις Λακωνική, ὁ πολίτης Χηνεύς. Vicum appellat Diodorus. Sic in Excerptis. Μύσων τις ἦν Μαλιεὺς ὃς ᾤκει ἐν κώμῃ Χηνὰς καλουμένῃ. Aristoxenus apud Laertium in Mysone, μηδὲ πόλεως, ἀλλὰ κώμης, καὶ ταύτης ἀφανοῦς. Χὴν dicitur in Pythiæ oraculo. Ἀι Χηναὶ Max. Tyr. 10, & Pausaniæ, cujus in Phocicis hæc sunt verba. Κῶμαι δὲ ἐν τῇ Ὄρτῃ τῷ ὄρει ᾠκοῦντο αἱ Χῆναι. Vide Doct. Menagium ad Laertium pag. 38. 39.

Cheneres, Ægypti rex, regnavit an. 16.

Chenne, i.e. *basis, rectitudo*, vel *præparatio*, urbs Ezech 27.

Chenoboscia, *Chenoboscium* Anton. urbs Ægypti è regione Diospolis, quasi ab *anserum pastu* dicta. à Copto 40. m. p. in bor. distans.

Cheops, Ægypti rex, Herod. lib. 2. vide *Cheosper*.

Cheospes, Ægypti rex, qui celeberrimam illam Pyramidem struxit, in quâ tam multa hominum millia, opus tot annis fecerunt, ut pro apio, cæpâ, allio, expensa fuerint mille & sexaginta talenta.

Chephrem, Cheospis frater, Ægypti post eum rex. Herod. 1.

Chepta, Asiæ flu. inter Orthospanam Drangianæ reg. urbem, & Peucolaitem. Plin.

Cheremocrates, insignis quidam artifex fuit, cujus opus Ephesiæ Dianæ templum fuisse perhibetur. Strabo lib. 14. Idem Alexandro pollicebatur sese montem Atho in eius formam fabricaturum, ut tanquam ex gutto quodam aqua in phialam effunderetur. Strabo ubi supra.

Chereor, castellum in Asiâ min. circa Isauriam. Suidas.

Cherias, Athletes quidam, quem Hercules condylo interfecit.

Cherias, medicus Atheniensis, qui apud Plin. testis est, radicem cardui ex aquâ decoctâ potatoribus sitim facere, stomachum corroborare, & vulvis aliquid conferre.

Cherilus, vide *Chærilus*.

Chermula, Palæstinæ urbs. Lib. Notit.

Cherogissit, Thraciæ flu. circa Cherronesum. Niceph.

Cherronda, portus circa Teium Joniæ urbem septentrioni obversus. Strabo lib. 14.

Cherres, Ægypti rex, regnavit an. 15.

Cherronesus, vel *Chersonesus*, op. Hispan. Tarrac. in orâ orientali regni Valentiæ in Catalauniæ confinio, *Peniscla*, vel *Peniscola* hodiè, Latinè etiam Peninsula dicta. Secunda, urbs Tauricæ, inter Parthenium, & Criumetopum. Ptol. *Cherso*, & *Kerso* Nigro, & aliis. Tertia, urbs Cretæ litoralis, hodie *Chirronisi*. Quarta, *Chersonesus magna*, urbs Marmaricæ in orâ litorali apud Cyrenaicæ fines. *Raxiltin*, teste Marmolio. Quinta, *Chersonesus parva*, urbs Ægypti maritima Alexandriæ finitima, quæ *Busire* Jo. Leoni nominatur; sed hæc potius Busiris veteribus esse videtur: uteunque fit, Chersonesus parva ab Alexandriâ in occid. recedit Marmaricam versus. Sexta, Syriæ civitas quæ aliàs *Apamea*. Vide Steph.

Cherronesus, vel *Chersonesus* promunt. Siciliæ geminum, unum inter Catanam, & Syracusas, ubi nunc Augusta opidum, teste Fazello circa Megaram. Alterum apud Mylen op. *Capo di Milazza* hodiè dictum.

Cherronesus, vel *Chersonesus*, Terra est in insulæ modum mari cincta, uno tantum, eoque angusto spacio continenti adjuncta; Latini peninsulam vocant. Quinque autem insigniores memorantur *Cherronesi*, quarum celeberrima Achaiæ adhærens, *Peloponnesia* dicitur. Secunda quæ à vicina continente *Thracia* dicitur; cujus Isthmus ab occasu Melane sinu, ab ortu Propontide alluitur. Tertia Saxoniæ adhærens, à Cimbris, qui eam tenuerunt, *Cimbrica* appellata est. Quarta inter Pontum Euxinum, & Mæotidem paludem sita, à Tauris Scythiæ Europææ populis *Taurica* appellata. Quinta, quam *Auream* cognominant, in Indiâ sita supra Gangem, ortum versus, juxta sinum, quem magnum vocat Ptolemæus, qui duas alias Chersonesos in sinu Arabico videlicet, & Persico constituit.

Cherrura, urbs Libyæ, quæ & *Chersonesus*. Steph.

Cherseus, Phœniciæ flu. Ptol.

Chersidamas, vir Trojanus quem Ulysses in bello interemit teste seipso apud Ovid. Met. 13.

Exitioque dedi cum Chersidamante Thoona.

Vide Iliad. 11

Chersiphro, Architectus quidam eximius, qui Dianæ Ephesiæ templum mire extruxit, postea aliud fecit, majus illo. Strab. 14. Ubi tamen libri vett. habent Ἀρχίφρων. Sed nihil esse mutandum docet Plin. 36. 14. ubi de isto templo loquens; *Operi*, ait, *præfuit Chersiphron architectus*.

Chersis, Africæ vicus. Ptol.

Chersius, nomen proprium viri.

Cherso, Ponti maritima urbs ad Mæotidem paludem. Procop. Cedren.

Chersiblepres, Thracum rex, an. U. C. 410.

Chersonesus, vide *Cherronesus*.

Chertobalus, *Charlburg* Lazio, op. Pannoniæ super. in Austriâ apud Danubium, nunc pagus inter Viennam ad occid. & Posonium urb. Hungariæ in ort. ad 5. leuc.

Cherub, Hebr. כרוב est alata imago, similis juveni, dici volunt ex כ *che*, *sicut*, & רבי *rebe*, *puer*, *adolescens*. Chaldaicè enim רבא *reba* est *crescere*, *adolescere*. In scriptura sanctâ vox legitur pro *angelo*, & *specie angeli*, qui, ut alatus juvenis pingitur, ad significandum robur, & velocitatem in expediendis Dei jussis. Plur. num *Cherubim* dicuntur. De quibus Jo. Drusius Commentat. ad difficiliora loca Exodi cap. 44. *De Cherubis*, inquit, *quatuor opiniones sunt. Una ex veterum Hebræorum, qui scribunt eos formam habuisse puerorum, aut juvenum, quod ex etymo colligunt, argumento admodum infirmo* כרובים *Cherubim, tanquam pueri & juvenes.* Altera est Hucani, & aliorum quorundam, qui censent angelos fuisse avium formam referentes, unde eis alæ tribuantur. Tertia opinio est Josephi, scribentis animalia fuisse alata, nemini mortalium unquam visa. Origen lib. 3 cap. 6. Quarta est Abenezræ, qui scribit, generale nomen esse ad omnes formas. Hi à nullo conspiciebantur, nisi à solo sacerdote, cum intraret in Sanctum Sanctorum semel in anno.

Cherusci, pop. Germ. magna gens, & duce Armino inclyta. Itaque multa eius mentio apud Tacitum, aliosque est, qui bella ista, quæ Romani cum Germanis habuere, composuerunt. Coluere Cherusci ab Albi ultra Visurgin. Ad confluentes Albis, & Salæ conterminos habuere Hermunduros, inde meridiem versus Caros, qui Hassi hodiè sunt, sub occid. ad Septentriones Fosios, qui Saxones, sive Holsati hodiè, & Chaucos, in quibus nunc præcipuè Bremenses censentur. Vide Cluver. Germ. Ant. lib. 3. cap. 19. Claudian.

——— *Ingentes Albin liquere Cherusci.*

Idem de bello Getico.

——— *Immansuetosque Cheruscos.*

Cheseleth-Thabor, civitas in tribu Zabulon. Jos. 19.

Chesion, op. Joniæ, unde incola *Chesineus* Orus in masc. gen. usurpat; nec civitatem, sed locum esse vult. Steph.

Chesius, flu. in Samo. Plin.

Chessinus, Sarmatiæ Europææ fluvius. Ptol.

Chesson, nomen villæ in Hierosolymorum finibus.

Chetam, Ægypti locus circa Canobum. Procop.

Chetim, vide *Cethim*.

Chettæa,

Chettaa, Marmaricæ in Africâ vicus. Ptol.

Chiaca, Armeniæ urbs. Anton. & Lib. Notit.

Chidnei, pop. juxta Pontum. Orpheus in Argonaut.

Chidon, id est, *jaculum* [vel] *infortunium*, sive *quasi judicans*, nomen loci. 1 Paral. [1]3.

Chidorus, flu. Macedoniæ. H[erod]. lib. 7. vide *Echedorus*.

Chii, pop. sunt, qui cum mero calentes Spartam venissent, accessissentque ad curiam Ephororum, in curulibus magistratuum sellis ventris onera per summam fœditatem dejecerunt. Hinc natum provarb. *Chius omnia percacans.*

Childasus, mons Hiberniæ.

Childebertus, Parisiorum princeps, anno 516. hic in Amarichum Gothorum regem sororis suæ Cloridis maritum bellum movit, ac victor victum obtruncavit, quod Clotidem ipsam virgis & verberibus ob cultum Orthodoxæ fidei quotidiè incesseret. Sui etiam fratris Clodomiri filios pupillos & clientes suos ad se venire jussos interfecit, ut eorum patrimonio potiretur. Volater.

Childebertus, Clodovei frater, Franciæ rex, an. sal. 700. Rob. Gaguinus lib. 1. Æmil. lib. 1.

Childebertus, Francorum rex, an. sal. 741. regn. an. 9.

Childericus, Suessonum rex, an. sal. 566.

Childericus, Francorum rex, Merovei successor, propter nobilium matronarum stuprum in Thuringiam, Vidomaro regni curâ commissâ, fugit. Franci Ægidium in regem elegerunt, qui 8. an. imperavit, quem Childericus revocatus fudit, vicitq; recuperato regno. Æmil. lib. 1.

Childericus, Clodovei regis Francorum trium filiorum medius, Austrasianis rex datus est. Æmil. Qui posteà Francorum rex electus, crudelis in suos, nobilem in quodam palo alligatum fustibus cædi jussit; Indignè hoc facinus ferentes Franci, conjurationem adversus regem inierunt, quâ factâ, cum rex à venatione rediisset, à suis cum uxore prægnante est interfectus an. reg. sui 12. Æmil. lib. 1.

Chiliastæ, Hæretici quidam, quos *Millenarios* Augustinus interpretatur: propter illud ex sacrâ paginâ, *Una dies apud dominum, ut mille anni, & mille anni, ut una dies*, Christum super terram mille annos regnaturum opinantur.

Chiliocomus, Mediæ tractus, prope Corduenam. Ammianus.

Chilmanense, op. in Africâ propriâ.

Chilo, Lacedæmonius philosophus unus ex septem Græciæ sapientibus, cujus tria dicta Delphis in Apollinis templo fuerunt. Plinio teste 7. 12. *Nosce teipsum; Nil nimium cupias. Comes æris alieni, atque litis est miseria.* Cætera ejus apophthegmata sic exposuit Joannes Stobæus.

> Πίνων μὴ πολλὰ λάλει, ἁμαρτήσεις γάρ.
> *Inter pocula ne multum loquere, delinques enim.*

Μὴ κακολόγει τοὺς πλησίον, εἰ δὲ μή, ἀκούσῃ ἐφ' οἷς λυπηθήσῃ. *Ne sis maledicus in proximos, sin minus audies, quæ tibi molesta erunt.* Ἐπὶ τὰ δεῖπνα τῶν φίλων βραδέως πορεύου, ἐπὶ ἀτυχίας ταχέως. *Ad convivia amicorum tardus eas, ad calamitates autem cito.*

> Ἡ γλῶσσά σου μὴ προτρεχέτω τοῦ νοῦ.
> *Fac ne lingua tibi mentem præcurrat.*
> Ζημίαν αἱροῦ μᾶλλον, ἢ κέρδος αἰσχρόν.
> *Damnum potius elige quam turpe lucrum.*

Ἐν ὁδῷ μὴ σπεῦδε προάγειν, μηδὲ τὴν χεῖρα κινεῖν, μανικὸν γάρ. *In via non acceleres pergendo, neque manum moveas, insanientis enim judicium est.* Tria ejus, quæ difficilia dixit esse, commemorat Laertius, primum quidem ἀπόῤῥητα σιωπᾶν, *arcana retinere*, alterū σχολὴν εὖ διαθέσθαι *ocium rectè disponere*, tertium ἀδικούμενον δύνασθαι φέρειν, *injurias tolerare posse*. Nomen accepisse videtur ἀπὸ τῶν χειλέων, ut *Labiones*, & *Labieni* apud Romanos à labris, & labiis. Lucretius nominat *Labrosus*. Ita de Chilone Sosipater Charisius, Festus, & Velius Longus. Fuit etiam *Chilo* Catonis servus Grammaticus.

Chilpericus, nonus Francorum rex, naturæ monstrum, tres duxerat uxores, quarum primam repudiavit, ac velatam in cœnobio conclusit, alteram noctu strangulavit, ad hoc per Fredegundam concitatus, quam postea duxit uxorem omnibus subditis ob facinora horrenda, obscœnasque libidines, quod singulorum thoros fœdaret, ac turpiter conspurcaret, exosus, quem deniq; Fredegunda, ejus uxor impudica ex venatione redeuntem sub vesperum occidi curavit, cujus corpus in templo S. Germani de pratis, Parisiensi suburbio jacet. an. Sal. 723. Annales Franciæ.

Chilpericus, in Francorum regem electus, prius Daniel Sacerdos vocatus, regn. an. 3. an. Sal. 718.

Chilum, Palæstinæ locus. Josue 15.

Chimera, urbs Epiri in Macedon. confin. intra montes Ceraunios, *la chimera*, vel *Chimera*, inter Aulonem ad bor. & Corcyram ad Merid. 30. m. p. Item urbs Siciliæ. Stephanus.

Chimæra, mons Lyciæ ignivomus, in cujus cacumine leones habitant: in medio autem ubi pascuis abundat, capræ; in radicibus autem serpentes. Hinc factus fabulæ locus, Chimærâ monstrum esse, quod flammas evomat, caput & pectus leonis habens, ventrem capræ, & caudam draconis. Lucretius lib. 5.

> *Qui fieri potuit, triplici cum corpore ut una*
> *Prima leo, postrema draco, media ipsa Chimæra,*
> *Ore foras acrem efflaret de corpore flammam?*

Idem lib. 2.

> *Tum flammam tetro spirantes ore Chimæras.*

Ovid. Met. 9.

> *Quoque Chimæra jugo mediis in partibus hircum,*
> *Pectus & ora leæ, caudam serpentis habebat.*

Et quoniam Bellerophon Glauci fil. montem hunc habitabilem reddidit, Chimæram fingitur occidisse. Hæc ferè Servius in illud Virgilii Æn. 6.

> *Flammisque armata Chimæra.*

Ignem ejus accendi aquâ, extingui vero terrâ aut fœno Ctesias tradit. Plin. 2. 106. Finxerunt filiam fuisse Typhonis: Hesiodus ex Hydrâ natam affirmat Theogon. vers. 319.

> Ἡ δὲ Χίμαιραν ἔτικτε πνέουσαν ἀμαιμάκετον πῦρ
> Δεινήν τε μεγάλην τε, ποδώκεά τε κρατερήν τε
> Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί, μία μὲν χαροποῖο λέοντος
> Ἡ δὲ χιμαίρης, ἡ δ' ὄφιος κρατεροῖο δράκοντος,
> Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα
> Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.

Τρισώματος appellatur ab Euripide in Jone. Et ab Horat. lib. 2. *Triformis.* *Vix illigatum te triformi*

> *Pegasus expediet Chimæra.*

Idem lib. eodem. *Chimæra spiritus ignea.*

Et lib. 4. *Cecidit tremenda*

> *Flamma Chimæra.*

Propertius 3. 4.

> *Nam te nec vasti genuerunt æquora Ponti*
> *Nec flammam volvens ore Chimæra fero.*

Hinc *Chimæreus* adj. Virg. in Cul.

> *Alma Chimæreo Xanthus perfusa liquore.*

Vide Bochartum de Phœn. colon. lib. 1. cap. 6. Et Cæsium in Cœlo Astronomico. Poet. pag. 219.

Chimarus, Argiæ regionis torrens. Paus.

Chimerii, pop. Asiæ, Amazonibus proximi. Sic etiam dicuntur, quicunq; occupatas frigoribus terras incolunt.

Chimerium, Phthiotidis mons in Thessaliâ. Plin. 4. 7. Stephano autem promuntorium Tresprotiæ est.

Chimmam, urbs juxta Bethlehem. Jerem. 41. Item nomen viri. 2 Reg. 19. Barzillai filii. lege *Chimham*.

Chimo, Ægypti pagus ad mare Mediter. Ptol. *Cacobario*, teste Ortelio.

Chinaphal, Mauric. Cæsariens. flu. *Celese*, & *Acafrau* Marmolio teste.

Chinna, Dalmatiæ urbs. Ptol.

Chiomara, cum à Romanis hostibus capta esset, cuidam Tribuno, qui suæ pudicitiæ vim intulerat, caput cautè obtruncavit, quod propriis vestibus involvens, unà cum suis domum remeavit, utque in viri conspectum pervenit, laxato sinu, caput, quod gestabat, ante illius pedes effudit. Plut. lib. de claris mulieribus.

Chione, nobile scortum fuit, dictum à *candore*, χιὼν enim Græcè *nivem* significat. Martial. lib. 5.

> *Digna tuo cur sis, indignaque nomine dicam:*
> *Frigida es, & nigra es, non es, & es Chione.*

Juvenalis.

> *Et dubitas altâ Chionen deducere sella.*

Chione, filia Deucalionis, cujus nuptias cum ob formæ elegantiam multi ambirent proci, tandem Pæonio Epidauriensi nupsit. Redeunte autem Mercurio à Cyllene monte, & Phœbo Delphis ab utroque conspecta est: qui statim amore ejus capti, separatim eam de stupro interpellarunt. Cumque Apollo concubitum in noctem distulisset, Mercurius moræ impatiens, caduceo eam tangens, altissimo sopore oppressit, dormientemque vitiavit. Sub noctem deinde Apollo, acceptâ anûs formâ ad eam ingressus, voti sui compos fuit. Ex utroque itaque gravida effecta, Mercurio Autolycum peperit, Apollini vero Philammona, qui carmine & lyrâ plurimum valuit. Postea vero quòd Diis placuisset, superbiâ elata, non verita est se Dianæ pulchritudine præferre: quâ injuriâ commota Dea

(Καὶ γὰρ ἐπὶ ἀγλαΐῃ ζυλάμονίς εἶναι Διάνῃ.)

sagittis eam interemit. Ovid. Met. 11.

Chionitæ, gens Persis vicina Ammian. Marcellinus.

Chios, insula maris Ægæi nongentorum circiter stadiorum ambitu, Joniæ adjacens inter Samum & Lesbum, in quâ laudatissima nascitur mastice. Hanc Ephorus prisco nomine *Æthaliam* appellavit, alii *Macrim* & *Pityusam* Plin. 5. 31. montem habet Pelinnæum, item templum Apollinis, qui inde *Chius* appellatur, & promuntorium *Arvisium*, à quo *Arvisia vina*. Lucan. 8.

Quas Asine Cautes, & quas Chios asperat undas.

Unde adjectivum *Chius*. Tibullus lib. 2.

Nec mihi fumosos veteris proferte Falernos
Consulis, aut Chio solvite vincla cado.

Sunt qui quadrigeminam Chium esse putant, ut prima sit Chius insula, secunda Cariæ urbs sub monte Pelinnæo, tertia in Eubœâ, quarta in Chersoneso Rhodiorum juxta Triopium. Steph. Chios hodiè *Scio* dicitur Sophiano teste. Turcæ *Saches* appellant. Benjamin *Hichu* eam nominat, ut ex masticis historiâ, quam describit, colligere licet. Porro *vinum Chium* laudat Horatius. 1 Serm. Sat. 10. —— *At sermo linguâ concinnus utrâque*
Suavior, ut Chio nota si commista Falerni est.

Et lib. 2. Sat. 3.

Si positis intus Chii veterisque Falerni
Mille cadis. ————

Ficubus etiam nobilis olim Chios. Mart. 7. 31.

Et flavas medio vapore Chias. Et ejusd. lib. epig. 25.
Infanti melimela dato, fatuasque mariscas,
Nam mihi quæ novit pungere, Chia sapit.

Pungere dixit, propter non ingratam aciditatem, quâ vini, salisque saporem quodammodo refert. Unde in Xeniis epigr. 20. sub lemmate *Chia Ficus*,

Chia seni similis Baccho, quem Setia mittit:
Ipsa merum secum portat & ipsa salem.

Calpurnius Ecl. 2.

Mille renidenti dabimus tibi cortice Chias,
Castaneasque nuces totidem.

De *terrâ Chiâ* quæ Samiæ instar candet, inque medicaminibus locum habet, Dioscorides lib. 5. cap. 101. & Plin. 35. 16. De nomine Bochartus. A serpente (inquit) tota insula *Chia*, vel *Chios* dicta. (de serpente autem isto plura alibi; vide *Pelinnæas*) Syris חויא *Chivia* serpentem sonat, cujus [v] consonum à Græcis est necessariò omissum, ut in Ἰαω ex יהוה *Javo* Dei nomine tetragrammato. Serpentem autem à longævitate Syri sic vocant, quia senectutem quotannis exuere creditur. Hocq, Apoll. 1. 2. καθ' Ἴκαρος δ' ἐνιαυτὸν τὸ γῆρας ἀφεὶς ἀποδύεται. Virg. Æneid. 2. De serpente.

Nunc positis novus exuviis, nitidusque juventâ.

Stat. Theb. 4.

—— *Liber senio & squallentibus annis*
Exutus, latisque minax interviret herbis.

Plin. 8. 27. *Anguis hyberno situ membrana corporis obducta, fœniculi succo impedimentum illud exuit, nitidusque vernat.* Theophyl. in cap. 10. Matth. ὁ ὄφις στενῷ τινὶ ὀπῇ ἐναποσφιγγόμενος, καὶ διεξελκόμενος ἀποδύεται τὸ παλαιὸν δέρμα. Sed hæc obiter.

Chirocrates, nomen architecti celebris, qui ab aliquibus *Dinocrates* dici solet. Plin. 34.

Chirogonia, Proserpina. Hesychius Χειρογονία, ἡ Περσεφόνη, quasi novè dixeris *manugeniam*; de causâ nominis silent quos vidi, sed censeo inde esse, quod Proserpina sive Diana, sive Juno sit partûs præses, ac obstetrix, quæ Afranio *Adsistrix*, assideat genibus parturientis, manus iis admovens, quibus parata sit to[...] [...]ipere. Vossius.

Chirugylium, insula. Plin. 5. 3.

Chiron, Centaurus Saturni, & Phillyræ, vel, ut Lactantius inquit, Pelopeæ filius. Saturnus enim cum amaret Phillyram, Oceani filiam, ejus concubitu usus est: sed interveniente Ope conjuge, confestim se vertit in equum, ne agnosci posset. Phillyra autem concepit, peperitque animal, cujus superior pars hominis, inferior vero equi formam referebat. Porro cum excrevisset, in sylvas abiit, ibique herbarum naturam ac potentiam edoctus, in præstantissimum medicum evasit, à quo etiam *Centauria herba* nomen accepit, & *Chironium ulcus*, quod maximè sit in pedibus, & cruribus, sic dict. quod *Chironis* operam desideret. Postea à genero Nerei Peleo, & Thetide filia accersitus, propter peritiam, probitatem & justitiam, quibus cæteris longè excellebat, Achillis pædagogus constitutus est, qui ab eo inter alia maximus citharœdus effectus est. Docuit præterea Æsculapium medicinam, & Herculem astrologiam. Postremo cùm graviter vulneratus esset, Herculis sagittâ Lernæo veneno perlitâ casu decidente in ejus pedem, optavit mori; sed cum immortalis à parentibus natus esset, ut Ocyroes vaticinium impleretur, quo prædixerat eum optaturum esse mortem, gravi vexatus morbo mori cupiens, oravit superos, ut mori sibi liceret: Quo concesso, ab iisdem in cœlum translatus est, & in Zodiaco locatus, *Sagittarius* appellatur. De quo Cæsium vide Cœl. Astron. Poetic. pag. 283. A matre *Philyrcius heros* dictus Ovidio, & *Philyrides* Virgilio. Statius *longævum Chirona* vocat, & *doctum senem*. Hom. de Achille Il. λ.

Ὃν Χείρων ἐδίδαξε δικαιότατος Κενταύρων.

Hesiodus de eodem Theog. —— Τὸν ἄρμαν ἔτρεφε Χείρων Φιλυρίδης. ————

Pindaro in Pythiis σώφρων dicitur, i. e. *prudens*, vel *temperans*. Eidem in Nem. βαθυμήτις, *fundi consilii vir* dicitur.

Chisiotosagi, pop. Scythiæ. Plin. 6. 17.

Chitis, Arabiæ insula, in quâ Troglodytæ prædones, cùm diutius fame, ac tempestate pressi, herbas, radicesque effodissent, eruerunt topazium gemmam, ut ex Archelai sententiâ refert Plin. 37. 8.

Chitone, vel *Chitonea*, Diana est apud Epicharmum. Steph.

Chitua, Mauritan. Cæsariens. gens. Ptol.

Chium, Thraciæ pagus. Cedren.

Chlamydia, ins. inter Cycladas. Plin. 4. 12. Stephanus Delum olim Χλαμυδίαν dictam scribit.

Chloe, Cereris cognomen apud Pausan. Item Familia Corinthiorum. 1 Cor. 1.

Chloreus, sacerdos Cybeles, divinandi peritus. Æn. 11.

Forte sacer Cybeles Chloreus, olimque sacerdos, &c.

Vide locum.

Chloris, florum dea, eadem cum eâ quæ à Romanis *Flora* dicta est: quæ cum Zephyro nupsisset, à marito muneris loco impetravit, ut florum omnium haberet potestatem. Ovid. 5. Fast.

Chloris eram, quæ Flora vocor. Corrupta Latino
Nominis est nostri littera Græca sono.

Vide quæ sequuntur. Prop. 4. 7.

Si te non totum Chloridis herba regit.

Fuit etiam *Chloris* quædam Amphionis, & Niobes filia, quæ Neleo nupsit, eique Nestorem aliosque filios peperit. Hæc postea ob matris superbiam, quæ se Latonæ præferre non verebatur, unà cum fratribus & sororibus, Apollinis, & Dianæ telis fuit interfecta.

Chlorus, flu. Ciliciæ. Plin. 5. 27.

Chna, Phœnice dicebatur. Gentile *Chnæus*. Steph. Vide Bochartum. Geogr. p. 789. & 790.

Chnavis, Ægypti urbs. Ptol.

Choana, Mediæ civitas, item Parthiæ, & Bactrianæ. Ptol.

Choani, Arabiæ gens. Ptol.

Choar, 16 Sicyoniorum rex. regn. an. 30.

Choaraxes, limes inter Cholchidem, & Armeoiam. Strabo.

Choarina, regio ex omoibus, quæ sub Parthis sunt, Indiæ proxima, quam Craterus omnem permeavit, subigens eos, qui parere recusabant, ut eum Alexandro jungerentur. Strabo lib. 15.

Choaspa, Arachosiæ urbs. Ptol.

Choaspes, Indiæ flu. Curtius, & Strabo.

Choaspes, vel *Choaspus*, Medorum flu. ad fines Persidis in Tigrim defluens: cujus aquæ tam sunt suaves, ut finitimi reges oon aliâ aquâ ad potum utaotur. Tibul. l. 4.

Nec quà vel Nilus, vel regia lympha Choaspis
Profluit. ————

Item Ausonius in claris urbibus de Burdigalâ.

Hunc cuperes Rex Mede tuis conjungere castris,
Flumina consumpto cum defecere meatu,
Hujus fontis aquas peregrinas ferre per urbes
Unum per cunctas solitus portare Choaspem.

Herodotus lib. 1. Καὶ δὴ καὶ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ Χοάσπεω ποταμοῦ ἅμα ἄγεται τοῦ παρὰ Σοῦσα ῥέοντος, τοῦ μούνου πίνει βασιλεύς, καὶ ἄλλου οὐδενὸς ποταμοῦ. Ideoque ea una ex omnibus aquis decocta, & in argenteos urceos, seu urnas condita, quacumque iret facerent, mulis quadrigis vehebatur; quod ex Herodoto tradit Athenæus lib. 2 Solinus. *Choaspes ita dulcis est, ut Persici reges quamdiu intra ripas Persidis fluit, solis sibi ex eo pocula vendicarint: & cum eundum foret peregrè aquas ejus secum vectarint.* Ælianus Var. Hist. 12. 40. Τὰ δ᾽ ἄλλα ἐφόδια εἵπετο τῇ Ξέρξου πολυτελείας, καὶ ἀλαζονείας συμπληρούμενα, καὶ ὅτι καὶ ὕδωρ ἠκολούθει τὸ ἐκ τοῦ Χοάσπου. Max. Tyrius. Serm. 43. De Diogene loquens. Ἥδιον πίνει κρήνας πανταχοῦ ἢ ὁ Καμβύσης Χοάσπην μόνον. Idem Serm. 44. Χορηγοῦσι δὲ καὶ οἱ ποταμοὶ τοῖς βασιλεῦσι ἐνδείας, Πακτωλὸς χρυσόν, Νεῖλος πυρόν, Χοάσπης ὕδωρ. Aristides in Puteum Æsculapii. Ἐγὼ μὲν ὅστις Κνίδιον, εἴτε Ευρυμέδοντα, εἴτε Χοάσπην οἶον βασιλεῖς ἔπινον, &c. Clem. Alex. lib. 2. Pædagog. κάλλιστον ὕδωρ εἰς πόσιν τὸ Χοάσπειον ait. Eustath. in Dionysium, καὶ ὃν βασιλικὸν ὕδωρ τὸ Χοάσπειον. Plut. in lib. De exilio. Εἶτα τῶν μὲν Περσῶν βασιλέων καταγελῶμεν εἰ γὰρ δὴ ἀληθὲς τὸ τοῦ Χοάσπου μόνον ὕδωρ πίνοντες, ἄποτον αὐτοῖς τὴν ἄλλην ποιοῦσιν οἰκουμένην. Plin. 31. 3. *Parthorum reges Choaspe & Eulæo tantum bibunt, & ea* (aquæ sc.) *quamvis in longinqua, comitantur illos.*

Choatra, vide *Coatra*.

Choatras, mons Asiæ. Plin. *Cabusie* Castaldo.

Chobar, vel *Chebar*, flu. in terrâ Chaldæorum, de quo Ptol. & Strabo, ubi Ezechiel visionem vidit. Ezech. 1.

Chobar, Maurit. Cæsariens. op. Ptol.

Chobana, Albaniæ urbs. Ptol.

Chobus, Colchidis reg. flu. Arrian. in Periplo. Hic, teste Plinio, è Caucaso per Suanos fluit inter Characa, & Rhoam flu. Vide Agathiam. Hist. lib. 5.

Choche, vicus juxta Tigridem flu. Steph.

Chodda, Carmaniæ urbs. Ptol.

Chodorlahomor, vel *Chedorlaomer* Rex Ælamitarum, Gen. 14.

Choës, festum apud Athenienses quod duodecimo die Decembris celebrabatur in Lenæi Diooysii honorem. Cæl. Rhodigin. 29. 1.

Chœrades, urbs Mosynœcorum. Steph.

Chœrades, & Pharon insulas in Alexandria Ægypti appellatas, sciunt omnes, inquit Hermolaus in Plin. Sunt etiam *Chœrades*, insulæ Italicæ Thucydidi lib. 7. in mari Jonio juxta Japygium promuntorium. Item insulæ, sive petræ Ponti Euxini juxta Hellespontum, eædem cum Cyaneis, ut quidam volunt. Theocr. idyll. 13.

Ἀφ᾽ ᾧ τότε Χοιράδες ἔστιν.

Theognis. vers. 5-6.

Ὥστε κυβερνήτας Χοιράδας εἰναλίας.

Schol. Euripidi. χοιράδα nominari dicit πέτρας πέτρεσι ἐξέχουσας, καὶ περικλυζομένας θαλάσσῃ, ὑψηλὰς ἐχούσας.

Chœrades, nominari ab Apollonio *Baleares*, annotavit Gerbelius. Sunt & *Chœrades* scopuli ante Eubœam juxta Caphareum promunt. apud quos Cassandrâ virgine violatâ Ajacem naufragium fecisse narrant fabulæ. *Chœrades* etiam sunt scopuli ad fretum Gaditanum, teste Strabone, qui oomen etiamnum retinere videntur, ab accolis enim *los Puercos* hodiè vocantur.

Chœrilus, historicus, patriâ Samius juxta Hesychium Milesium, Jaseosis ex meore Stephani, Halicarnasseosis secundum Suidam. Samo profugisse aiunt, ac παιδικὰ h. e. *in deliciis* Herodoto fuisse, quod paulo juniorem fuisse arguit. Carmine victoriam descripsit, quam Græci à Xerxe retulerunt, atque ab Archelao Macedonis rege, pro quoq; ejus poematis versu, aureum retulit staterem. Memoria 2. fefellit Horatium cum scribit Ep. 1. Lib. 2.

Gratus Alexandro regi Magno fuit ille
Chœrilus, incultis qui versibus & male natis
Rettulit acceptos regale numisma Philippos.

Nec enim qui honos ab Archelao habitus bono poetæ, is & apud Alexandrum contigit *Chœrilo* poetæ malo. Nimirum duos *Chœrilos* confudit, quos recte Gyraldus in Poetarum historia distinguit. Posteriorem etiam signat Horat. in Arte.

———— *Sit Chœrilus ille*
Quem bis terque bonum cum risu miror.

Sunt qui tradunt Alexandrum hâc lege eum hoc *Chœrilo* pepigisse, ut pro singulis bonis versibus, singulos acciperet Philippeos: pro singulis autem malis siogulos colaphos: opere vero perfecto vix septem fuisse inventos, qui probari possent. Is demum inediâ periit apud Alex. captivus. Ovid. in Ibin.

Inclususque necem caveâ patiaris, ut ille
Non profecturæ conditor historiæ.

At prioris *Chœrili* versus oobili poetâ dignos esse, non ex fragmentis modo liquet, quæ apud Aristotelem in Rhetoricis, Strabonem lib 7. Joseph. lib. 1. contra Apionem, aliosque supersunt: sed etiam ex eo quod Lysander illum in comitatu habere solitus fuerit, ut res à se gestas celebraret, quemadmodum Plutarchus scribit; & imprimis quod antiquitas statuit, teste Suidâ, ut versus ejus cum Homericis recitarentur. Vossius.

Chœrillus, Atheniensis Tragicus poeta, floruit Olymp. 64. ac fabulas edidit 150, vicit 13. A quibusdam traditur *primus larvarum, ac vestitus scenici fuisse auctor.* Testis Suidas.

Choi, Asiæ pop. juxta Bechiros. Steph.

Cholargos, vel *Cholargi*, vicus in Acamantide tribu, tribulis *Cholargeus*. Steph.

Cholbesina, Sogdianæ op. Ptol.

Chol-hoza, pater Sellum. 2 Esdr. 3. Lat. *omnis propheta*, vel *videns*, aut *omnis pectus*

Cholida, vicus. in Leontide tribu; tribulis *Cholides*, apud Laertium *Choleus*. Steph.

Cholimma, Armeniæ majoris orbs, Ptol.

Cholle, Palmyrenæ op. Ptol.

Cholmadara, Syriæ ad Euphratem urbs. Ptol.

Cholobetene, pars Armeniæ, cui præfectus Tigranes. Steph.

Choloe, Ponti Galatici op. in Cappadociâ. Ptol.

Cholontichos, urbs Græciæ. Steph. iocola *Colotichites*.

Cholua, Armeniæ maj. urbes duæ. Ptol. Idem *Choluata* habet in eâdem regione.

Choma, Lyciæ urbs. Ptol. *Com* recentioribus tabulis.

Chomari, pop. circa Margianam, vel Bactrianam. Plin. Ptol.

Chompso, ins. Nili inter Æthiopiam & Ægyptum. Herod. lib. 2. Gentile *Chompsotes*. Steph.

Chon, Hercules Ægyptiorum lingua vocatus, qui cum Osiride Italiam liberavit à tyrannide, & ab hoc Chone Hercule Ægyptio Italiam antiquitus vocatam prodidit Antiochus. Steph.

Chone, urbs Oenotrorum. Strabo lib. 7. regionem appellat *Chonen*: incolæ *Chones*, & *Chonii*, ita dicti ab Hercule in Italiam adventante, quem Ægyptii *Chonem* vocant. Sane *Chonen* Italiam olim dictam fuisse innuit Hesychius. Χώνη τὴν Ἰταλίαν, ὅτως πάλαι ἔλεγον. *Chonas* vero ab Oenotris alienos facit Geographus lib. 6. Χῶνες, inquit, καὶ Οἰνωτροὶ τοὺς τόπους ἐνέμοντο. Aristot. vero Polit. 7. 10 eosdem facit. Ἤσαν δὲ οἱ Χῶνες Οἰνωτροὶ τὸ γένος. Quin & Strabo ipse paulo post *Chonas* Οἰνωτρικὸν ἔθνος vocat.

Chonenia, frater Semei 2 Paral. 31. Ebr. *Cononiah* i. e. *præparatio*, aut *firmitas*, aut *rectitudo Domini.*

Chonia, Lycophroni, *Chonis* Straboni civitas est Calabriæ, ut

ut vult Gabr. Barrius, quam hodie *Beleastro* nominant.

Chonodomarius, Alemanorum rex. Am. Marcel. lib. 6.

Chonnabara, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Choragus, Gr. Χορηγός. Quod honestissimum nomen habebatur apud Græcos, usque tribuebatur, qui sumptus de suo ad ludos sacros præbere solebant. Latinis *Choragus* dicitur, qui scenicis histrionibus ornamenta agenda fabulæ necessaria, vel accepta ab Ædilibus, vel de suâ copiâ conductus præbet. Plautus in Persa, Act. 1. Sc. 4.

> TO. *Ornatum adduce lepidè in peregrinum modum.*
> SA. *Sed πόθεν ornamenta? TO. abi Chorago sumito.*
> *Dare debet: præbenda Ædiles locaverant.*

Idem Trinummo, Act. 4. Sc. 2.

> *Ipse ornamenta à Chorago hæc sumpsit suo periculo.*

Vetus poeta apud Sueton. in Augusto cap. 70. de cœna ejus δωδεκαθέῳ.

> *Cum primum istorum conduxit mensa Choragum.*

Inde *Choragium*: ipse apparatus, seu instrumentum scenicum. Plin. 36. 15. de Scauri Theatro loquens. *Sed & reliquus apparatus tantus Attalica veste cæteroque Choragio fuit*, &c. Apul. in Apol. *Quid enim si Choragium Thymelicum possiderem, num ex eo argumentarere, etiam uti me consuevisse Tragœdi syrmate histrionis, crotalove ad trieterica orgia, aut Mimi centunculo?* Elegantissimè autor Rhetor. ad Herennium. lib. 4. in Charactere ostentatoris. *Et dicit in aurem, aut ut domi lectuli sternantur, aut ab avunculo rogetur Æthiops, qui ad balneas veniat, Asturconi locus ante ostium suum detur, aut aliquod fragile falsæ Choragium gloriæ comparetur.* Item *Choragium* dicebatur locus, in theatro ex ipsâ re, quod ibi Choragium scenicum, i.e. vestes, &c. quæ instruendæ scenæ inserviebant, custodiebantur. Vitruvius 4. 9. *Choragiaque laxamentum habeant ad chorum parandum, &c.*

Choramnæi, Persidis pop. sylvestres, tantâ velocitate, ut cervos comprehendant. Steph.

Chorasmi, pop. Asiæ ad utramque Oxi flu. ripam incolentes, in Sogdianæ & Bactrianæ conf. quorum regio hodiè *Corassan* in tab. recent. nominatur: *Chorasmii* Plinio, *Chorasmusini* Straboni lib. 11. Dionys. ver. 746.

> Τοῖς δ' ἔπι (Massagetis sc.) πρὸς βορέω Χοράσμιοι οἷς ἔπι γαῖα
> Σογδιὰς, ἧς διὰ μέσσον ἑλίσσεται ἱερὸς Ὦξος.

Choraules, Gr. Χοραύλης, propriè qui cum choro tibiâ concionebat: cùm in conviviis tum in scenâ. Quo sensu Petronius.

> *Mannu puer loquaci*
> *Ægyptius Choraules.*

Vide Salmasium ad Histor. Augustam. Mart. lib. 9.

> *Quod optimum est, quæritis, convivium?*
> *In quod Choraules non venit.*

Juv. Sat. 6. *Accipis uxorem de quâ Citharœdus Echion,*
> *Aut Glaphyrus fiet pater Ambrosiusq; Choraules.*

A *Chorea*, vel *Choro* dictus, quam vocem non invenustè Varro ad stellas transtulit, quæ certâ lege, atque ad numerum veluti decurrunt.

> *Repente noctis circiter meridiem,*
> *Cum pictus aer fervidis latè ignibus*
> *Cæli Choreas astricas ostenderet, &c.*

Itemque Manlius lib. 1.

> *Et quinque adverso luctantia sidera mundo*
> *Exercent varias naturæ lege Choreas.*

Similiter & *Chorus* de iis dictus. Tibull. 2. 2.

> *Ludite, nam nox jungit equos, currumq; sequuntur*
> *Matris lascivo sidera fulva choro.*

Stat. 1. Theb. ——— *Risit Chorus omnis ab alto*
> *Astrorum.* ———

Chorax 15. Sicyoniorum rex, regn. an. 30.

Chorazin, Galilææ op. nunc desertum in secundo lapide à *Capharnao*. Matt. 11. & Luc. 10. Hieronymus.

Chordiraxa, Mesopotamiæ urbs. Strab.

Choriensis petra, Indiæ, in Paratacarum regione, Arriano. Hanc Curtius *Dorinim* vocat.

Chorineus, viri nomen. Virg. Æn. 9.

> *Emathiona Liger, Chorineum sternit Asilas.*

Fit & alterius mentio 12 Æneid.

> *Obvius ambustum torrem Chorinæus ab arâ*
> *Corripit, & venienti Ebuso, plagamque ferenti*
> *Occupat os flammis.* ———

Choroana, Parthiæ regiuncula. Ptol.

Chorodna, Persidis urbs. Ptol.

Chorœbus Atheniensis, qui figulinam primus invenit. Plin. 7. 6. Hic primus curendi certamine victor. Cæl. Rhod.

Chorœbus, Adolescens apud Virg. Æn. 2.

> ——— *Juvenisque Chorœbus*
> *Mygdonides, illis qui ad Trojam forte diebus*
> *Venerat, insano Cassandræ incensus amore.* Et posteà
> *Atque hic exultans successu, animisque Chorœbus.*

Ac paulo post.

> *Non tulit hanc speciem furiatâ mente Chorœbus.*

Denique. ——— *Primusque Chorœbus*
> *Penelei dextrâ divæ armipotentis ad aram.*

Chorai, vel *Horræi*. Deut. 2. dicuntur pop. gigantes, expulsi à filiis Edom ex monte Seir. Lat. *furores* aut *libertates*, sive *foramina*.

Choromanda, pop. sine voce, horrendi stridoris, hirtis corporibus, oculis glaucis, dentibus caninis. Plin.

Chorsa, Armeniæ maj. urbs. Ptol. *Chars* Ortelio.

Chorseus, Palæstinæ flu. Ptol.

Chorsia, op. Bœotorum. Pausan. lib. 9. πόλις Stephano. Gentile *Chorsicus*.

Chortacana, Asiæ urbs ab Alexandro expugnata. Diodorus lib. 17.

Chortazo, urbs Ægypti, sic dicta, quod Cleopatræ exercitus annonâ destitutus, illic satiatus sit. χορτάζειν enim est *satiare*.

Chorzena, Armen. maj. regio. Strabo.

Chorziani, Asiæ pop. circa Persidem. Procop.

Chosroes, Persarum rex, literarum studiosissimus, ad summam Græciæ Philosophiæ pervenit, Græcorum libris usus à quodam in linguam Persicam conversis. Atque adeo dicitur Aristotelem ipsum exactius tenuisse, quam Demosthenes Thucydidem. Platonis etiam scriptis animum explevit, atque excoluit. Suid. Fuit vero *Chosroes* commune cognomen Regum Persarum, qui ab Artaxerxe duxerunt genus, & nonnullorum Parthorum ante fuit, ut Casaubonus ad Capitolini Alexandrum observat. Vide Onuphrium Panuinium, quæ Comment. 3. Reip. Romanæ de Parthico, Persicoq; imperio, eorumq; regibus digessit.

Chozala, Mauritan. Cæsariens. op. Ptol.

Chrabasa, Africæ propriæ urbs. Ptol.

Chremes, persona senilis apud Terentium, & rustica, à χρέμπτεσθαι quod est *excreare*. Horat. in Arte.

> *Iratusque Chremes tumido delitigat ore.*

Et Serm. 1. Sat. 8.

> *Argutâ meretrice potes Davoque Chremeta*
> *Eludente senem.* ———

Chremetes, Libyæ flu. maximus. Aristot. in Meteor. Hesychius. Χρεμέτης ὄνομα ποταμοῦ. Nonnus Dionys. lib. 13. vers. 374. Ὅττι ῥόου Χρεμέταο, καὶ οἳ παρὰ Κίνυφος ὕδωρ. Fluvius *Chremetes* Punicè dicebatur נהר חרמאת *naar Cheremat*, i.e. *fluvius vinearum*. Confirmatur id ex Scylace, qui eos ipsos Æthiopas, qui prope Cernen degunt, nempe ad amnem quem diximus, vinum asserit è vineis plurimū conficere. Verba sunt Οἶνον δὲ ποιοῦσι πολὺν ἀπὸ ἀμπέλων. Bochart.

Chrendi, Hyrcaniæ gens. Ptol.

Chrestodemus, ex Thebanarum rerum scriptoribus unus fuisse dicitur à Michaele Apostolio Cent. 18. proverb. 42.

Chrestus, Byzantius sophista, Herodis Attici auditor, tempore Adriani, qui vino deditus, cæteris in rebus continentèr vixit, ac in primis vigilanter. Nam cum ad Galli cantum sæpe bibere solitus esset, non primus tamen somno se, quam studio dabat. Philostratus.

Chrestus, Atheniensis author probatissimus. Columella.

Chretina, Lusitaniæ urbs. Ptol.

Christina, virgo Italica, à patre Ethnico primum carceri includitur, postea tortoribus tradita est, qui eam nefandis cruciatibus vexarunt, cumque nec igne cremari, nec in aquâ suffocari posset, tandem jaculis confossa est, regnante Juliano.

Christodorus, è Copto Ægypti urbe poeta Anastasii Cæsaris tempore, scripsit Isaurica, libris sex. Alia ejusdem refert Suidas, quem vide.

Christophorus 118. Rom. Pontifex mensibus 7. à Sergio sede Pontificiâ dejicitur, & in carcerem detruditur, inde

in

in monachum detondetur, & monasterio includitur, Anno Dom. 908.

Christophorus, in Lyciâ Evangeliū de Christo propagasse, & capite truncatus esse sub Diocletiano Imp. scribitur.

Christophorus, puerum Christum per mare gestans, pictura est hominis Christiani, & præcipue Doctoris Evangelii, elegantèr his versibus expressa.

Tu quis es? Ingenuè Christum profitentis imago,
Cui nomen puer hic, quem fero, dulce dedit.
Quis puer hic? Christus. Quæ moles tanta Gigantis,
Exigat pueri quum leve pondus onus?
Omnibus in speciem parvus puer iste videtur,
Quo tamen est toto majus in orbe nihil.
Hinc opus est animis ut sint & corpore fortes
Qui Christum populi ferre per ora volunt.
Cur tamen ingrediens tumidi per marmora Ponti
Arborea infestas mole repellis aquas?
Per mare quod calco perversum intellige mundum,
Ille animis præbet sæva pericla piis.
Arbore nil aliud nisi sanctum intellige verbum,
Rebus in adversis quod pia corda regit.
Hoc etenim instructi cuimus per saxa per ignes
Qui Christi meritum grande docemus opus.
Dic tamen hoc etiam, quid pendens mantica tergo
Quid sibi cum liquido pisce, placenta velit?
Certa piis nunquam desunt alimenta Ministris
Quique Deo fidunt, servat, alitque Deus.
Porro quis insignis canâ procul ille senectâ,
Prævius accensa qui face monstrat iter?
Fax præmissa refert ventura Oracula Christi,
Significat vates qui cecinere, senex.
Huc ades ô hospes, tuque ô puer optime Christe
Mecum habita, tecum vivere sola salus.

CHRISTUS, Jesu mundi Redemptoris cognomentum. Ab Hebræo vel Syriaco משיחא sic dictus. Jo. 1. vers. 42. Εὑρήκαμεν τὸν Μεσσίαν, ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον, ὁ Χριστός. Ubi Nonnus.

Σύγγονε Μεσσίαν εὕρον ἔνεμον, ὅς θέσ ἀνὴρ
Χριστὸς Ἰουδαίοισιν ἀκούεται Ἑλλάδι φωνῇ.

Latini vero à Judæorum ritibus, ac doctrinâ Christi alieni, nomen hoc non rectè intellexere, Dominumque nostrum ac Servatorem *Chrestum* à Gr. χρηστὸς vocaverunt. Sueton. in Claudio, cap. 25. *Judæos impulsore Chresto, assiduè tumultuantes Româ expulit.* Inde etiam *Chrestianos* vocabant eos, qui *Christo* nomen suum dedere. Tertul. Adv. Gent. *Sed & cum perperam Christianus pronunciatur à vobis (nam nec nominis certa est notitia penes vos) de suavitate vel benignitate compositum est.* Lact. 4. c. 7. *Sed exponenda hujus nominis ratio est propter ignorantiam eorum, qui eum immutatâ literâ* Chrestum *solent dicere.* Quo errore, Justinus Martyr sui temporis Christianos culpâ absolvit. Ἐκεῖ ὅσον γε ἐκ τοῦ κατηγορουμένου ἡμῶν ὀνόματος χρηστότατοι ὑπάρχομεν, & rursum Χριστιανοὶ γὰρ εἶναι κατηγορούμεθα, τὸ δὲ χρηστὸν μισεῖσθαι οὐ δίκαιον. Hæc ille Apol. 2. Verum enimvero rectum nomen, uti diximus, est *Christus*, cujus etymon idem innuit Justinus Χριστὸς μὲν κατὰ τὸ κεχρῖσθαι. Ab *unctione* sc. sic dictus est. Τὸ τῷ Χριστῷ ὄνομα πρῶτον Μωσῆς τοῖς χειρίστοις ... ait Euseb Dem. Evang. 4. 15. Et Lact. lib. 4. cap. 7. *Quoniam Græci veteres* χρίεσθαι *dicebant ungi, quod nunc* ἀλείφεσθαι, *ob hanc rationem, nos eum Christum nuncupamus.* Prima tamen hujus vocis significatio satis comperta nondum videtur. Primus antiquorum, quem scio, qui hoc vocabulo usus est, fuit Æschylus in Prometheo Vincto.

Οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν, οὐδὲ βρώσιμον
Οὐ χριστὸν, οὐδὲ πιστὸν, ἀλλὰ φαρμάκων
Χρείᾳ κατεσκέλλοντο. ———

Ubi Scholiastes exponit ὅπερ ἐστὶ δι' ἐπιχρίσεως ἰᾶσθαι. Sic Schol. Aristoph Τῶν φαρμάκων τὰ μὲν ἐπὶ καταπλασμὸν, τὰ δὲ χριστὰ, τὰ δὲ ποτά. Et sic τὸ χριστὸν, idem erit quod τὸ ἐγχριστὸν apud Theocritum. Idyll. 11.

Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο
Νικία, οὔτ' ἔγχριστον (ἐμὶν δοκεῖ) οὔτ' ἐπίπαστον,
Ἢ ταὶ Πιερίδες. ———

Ubi Schol. Ἰστέον, ὅτι ἢ φαρμάκων τὰ μὲν ἐστι χριστὰ, ὥσπερ ἔμπλαστρα τὰ ἐπιθεματικά, τὰ δὲ ποτὰ, ἃ πίνομεν, τὰ δὲ ἐπίπαστα, ἅπερ ἐπιπάσσομεν. Sic Euripides in Hippolyto.

Πότερα δὲ χριστὸν, ἢ ποτὸν τὸ φάρμακον.

Quamvis autem prima significatio τῷ χρίειν actum, vel materiam unctionis denotat apud Græcos, non autem personam qui ungitur, tamen 72 Interpretes voce τῷ χριστός, ὁ τῷ κεχρισμένῳ utuntur. Unde Χριστός, ὁ κεχρισμένος τῷ ἐλαίῳ.

Chrobatæ vel *Chorobatæ*, pop. circa Dalmatiam. Cedren. Curopalat.

Chromius, filius Nelei & Choridos, qui in eâ pugnâ quam Pylii & Messenii adversus Herculem gesseruot, cum decem fratribus occisus est.

Chromius, Priami fil. in bel. Troj. à Diomede interfectus.

Chromus, Herculis fil. Statius.

Et Chromus, Hippodamusque alter satus Hercule Magno.

Et paulo post.

Mox Chromis Hippodamum metæ interioris ad orbem
Viribus Herculeum, & toto robore patris, &c.

Chromius, Argivus quidam, qui in eâ pugnâ, quæ ob Thyreorum agrum inter trecenos Lacedæmonios, totidemque Argivos commissa est, solus ex suis cum Alcenore incolumis evasit. Herod. lib. 1.

Chronea, insula. Steph.

Chronum, urbs ab Archidamo capta, an. ab U. C. 307.

Chronus, Sarm. Europææ flu. Ptol. In Lithuaniâ eum ponunt Pirchaimerus, & Cromerus, eumque Germanis *Memel*, & Slavis *Niemen* vocari dicunt; in sinum Veneticum influit. Erasmo Stellæ vero & Rithaymero flu. est Prussiæ, *Pergel* dictus, in eundem sinum se exonerans. Fidlerus, qui Germ. flumina elegiaco carmine descripsit, eum Cronteo sentit.

Chrysa, sive *Chryse*, Ciliciæ op. non procul à Thebis Ciliciis, Apollinis Sminthei delubro insigne. Strab. l. 13. Ovid. Met. 13.

Chrysenque & Cillan Apollinis urbes.

Chrysantas, dux exercitûs Cyri, qui hostem interfecturus jam elatum gladium in cædem revocavit, quia ἀνακλητικὸν, id est, receptui cani, interim audisset, ac ideo à Cyro laudatus. Cæl. Rhod. lib. 18. ex Xenoph.

Chrysanthus, Alexandrinus, Romæ, quo juvenis venerat, factus est Christianus, sub Numeriano Imp. in fossam demissus, & terrâ saxisque obrutus fuit, hic in conjugio mansit virgo unâ cum Dariâ uxore. Volaterr.

Chrysaor, pater Mylasi, fil. Glauci. Steph. in *Mylasa*.

Chrysaor, Medusæ fil. ex Neptuno, qui ex Callirrhoe Geryonem suscepit, ut placet Hygino Fab. Poet. 151. Hesiodus autem in Theog. *Chrysaorem* sine patre natum vult, quemadmodum & Pegasum ex solo Medusæ sanguine.

Chrysaoreus, Jupiter cognominatus. Strab. lib. 4.

Chrysaoris, urbs Cariæ. Epaphroditus vero totam Cariam *Chrysaoridem* vocat Steph.

Chrysaorus, flu. per medium Maustauræ urbis in Libyâ fluens. Steph. in *Mastaura*.

Chrysas, flu. Siciliæ, qui per Assorinorum agros fluit; & apud illos habebatur Deus, religioneque maximâ cultus fuit. Fanum ejus fuit in agro propter ipsam viam, qua Assoro itur Ennam. Cicero Verrinâ 4.

Chryse, Sinus Eoi maris, Ptol. Item ins. ejusdem sinûs ac ejusdem nominis, cujus Stephanus & Capella meminere. *Japan* sive *Giapan* esse putatur. Steph. Ἔστι καὶ ἄλλη νῆσος Ὠκεανῷ τις, ἐν ᾗ τὸ καλὸν Διονύσιος διὰ τὸ χρυσοῦ ἴσχει μέταλλα. Non autem hanc rationem istius nominis affert Dionysius, sed quod ibi sol purius luceat, vers. 589.

——— Ἔνθα καὶ αὐτοῦ
Ἀντολίαι καθαραὶ ἀναφαίνονται ἠελίοιο

Plinius tamen cum Stephano consentit lib. 6. cap. 21. *Extra ostium Indi*, inquit, *Chryse & Argyre, fertiles metallis, ut credo.* Autor Peripli insulam Chrysen in Oceano Orientali planè collocat, sub ipsum solis ortum, contra flu. Gangem, ultimamque esse ait orbis partium, quæ ad orientem sitæ sunt. Κατ' αὐτὸν δὲ τὸν ποταμὸν νῆσός ἐστιν Ὠκεανία, ἐσχάτη τῶν πρὸς ἀνατολὴν μερῶν τῆς οἰκουμένης ὑπ' αὐτὸν ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον καλουμένη Χρυσῆ, χελώνην ἔχουσα πασῶν τῶν κατὰ τὴν Ἐρυθρὰν τόπων ἀρίστην. Sic eum locum repugavit Claud. Salmasius in Plinianis Exercit. Et inde eruit hanc Insulam quæ, ut ipse ait, hactenus sub his verborum mendis delituit scilicet, ὑπ' αὐτὸν ἀνίσχοντα ἥλιον καλουμένη χρυσῆ ἔχουσα χελώνην; Ubi de aureâ testudine nugas esse affirmat. Sunt

& plurimæ aliæ *Chrysa*, de quibus vide Stephanum.

Chrysei, Indiæ gens. Prol.

Chryseis, Chrysæ filia.

Chrysermus Corinthius, historicus, gemino in loco testis adhibetur à Plutarcho, semel in *Euphrate*, ubi quædam refert ex 13. ejus de fluminibus libro; ac iterum in *Inacho* ubi primum advocat de rebus Peloponnesiacis, unde & tertium citat idem Plut. Min. Par. cap. 3. Scripsit etiam Indica, grande opus; siquidem 80. eorum librum citat prædictus Author in *Hydaspe*. Videndum autem utrum Peloponnesiaca an Indica signentur, cap. 10. Min. Par. ubi meminit decimi historiarum Chrysermi. Imò Stobæus etiam adfert Chrysermi verba ex secundo Hist. Persicæ. Denique apud Plin. 22. 22. legas *Chrysermus parotidas in vino decoctâ radice, curavit*. Sed credit hunc alium esse à Corinthio Vossius.

Chryses, Apollinis sacerdos, pater Astynomes, quæ à nomine ejus *Chryseis* dicta fuit: Quam cùm Græci, expugnatis Thebis Ciliciis, urbe Eetionis abduxissent, & Agamemnoni in prædæ divisione tradidissent, Chryses Apollinis insignibus exornatus ad Græcorum castra accessit, filiamq; sibi restitui petiit; Quod cum impetrare non potuisset, Apollinis auxilium imploravit, qui tam gravem Græcis pestilentiam immisit, ut Agamemnon patri puellam restituere coactus fuerit, cujus loco Achilli Briseidem eripuit. Hom. Iliad. 1.

Chrysippa, urbs Ciliciæ à *Chrysippo* conditore, Gentile *Chrysippanus*, aut *Crysippeus* Steph

Chrysippus, philosophus Stoicorum princeps, Zenonis discipulus, acutus sane, ut qui multis præceptoribus repugnaverit, statuam habuit Athenis in Ceramico positam. In Dialecticâ clarissimus fuit, ita ut non illepidè dicerent quidam; *Si apud Deos Dialectica haberetur, non aliam esse futuram, quam Chrysippi*. Scripsit volumina supra 75. Ferunt Carneadem Philosophum Cyreneum, perlectis Chrysippi libris, ita dixisse, *Nisi Chrysippus esset, ego non essem*. Apollonidæ filius fuisse dicitur, Solensis, aut secundum alios Tarsensis. Horat. Serm. 2. Sat. 3.

> *Quem mala stultitia, & quæcunque inscitia veri*
> *Cæcam agit, insanum Chrysippi porticus & grex*
> *Autumat*. Idem de Homero.
> *Qui quid sit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,*
> *Plenius ac melius Chrysippo, & Crantore dicit.*

Quintil. lib. 1. *Sapientes nutrices optabat Chrysippus.*
Idem. *Cædi discipulos non improbat Chrysippus.*
Persius Satyræ ultimæ exitu.

> ——— *Depinge ubi sistam*
> *Inventus, Chrysippe tui finitor acervi.*

Quod proverbii specie de ἀδυνάτῳ elegantissima brevitate dicitur. Sensus enim est, tam difficile est avaritiæ tuæ modum statuere, quam Chrysippo Soritis finem invenire, hoc est, ubi resistendum sit, definire. *Soritem* enim *acervum* vocat Poeta, cujus nullum finem Chrysippus invenire potuit. Vide Casaubonum ad eum locum. Idem & Historicus fuit, quippe qui *de antiquis Physicis* etiam opus scripsit, ut Laertius testatur. Chrysippi *de rebus Italicis* quoque libros Plut. citat in Par. Min. cap. 24. quos cur Solensi (fuere enim & alii Chrysippi, ut ex Diogene constare potest) minus tribuamus, caussa non est. *Eum enim in omni Historiâ curiosum fuisse* Cicero testatur 1 Tuscul. Qu. Vixit an. 73. vitâ defunctus est Olymp. 143.

Chrysippus, Pelopis fil. quem cum pater valdè amaret, noverca ejus Hippodamia id indignè ferens, liberos suos Atreum & Thyesten impulit, ut illum interficerent; ob quam rem à Pelope pulsi, in exilio vitam egerunt, donec pater è vivis excederet. Item

Chrysippus medicus, Erasistrati præceptor. Vide Jonsium de Script. Hist. Phil. lib. 2. cap. 8.

Chrysites, Livio locus est in Macedoniâ, qui hodie *Siderocapsa* dicitur, ut refert Bellonius.

Chrysius, *Kenreus* incolis, & *Kraff* Germ. teste Sambuco, fluvius Daciæ per Transylvaniam fluens, ac in Tibiscum desinens.

Chrysias, flu. Hisp. Tarraconensem à Bæticâ dividens. *Guadiaro* vulgo, al. *Guadalentin*.

Chrysoana, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol.

Chrysobullum locus circa Tarsum. Cedrenus.

Chrysoceras, promunt. Thraciæ ad Bosporum situm. Plin. 4. 11.

Chrysogonus, Syllæ libertus, Roscii Amerini sectator, Cicero in Orat. pro Roscio Amer.

Chrysogonus, nomen viri proprium. Juvenal.

> ——— *Suat qua*
> *Chrysogonum cantare vetent.*

Chrysogonus, martyr, nobili genere ortus Romæ, qui quando nec consulatûs, nec ullius honoris pollicitatione per Diocletianum à fide averti potuit, jugulatus est ad scalas Gemonias. Volater.

Chrysondium, Daretidis regionis in Macedoniâ op. Polyb.

Chrysopolis, Stephano urbs prope Chalcedonem in Bithynia, per Bosporum navigantì ad dextram: dicta, quod Persæ illic colligerent aurum ex tributo aliarum civitatum, vel à *Chryso*, Chryseidis & Agamemnonis filio. Plin. 5. ult.

Chrysopolis, Ciliciæ urbs. Steph.

Chrysopolis, Ptol. Xen. Suidæ, & Stephano, *Bos* Polybio, *Damalis* Arriano, promunt. Asiæ, positum è regione promuntorii Byzantium continentis, ut illud ex Georg. Cedreno describit Petr. Gyllius, quod *Scutari* hâc tempestate appellatur Polybio tamen lib. 4. *Bos* & *Damalis* duo diversa sunt loca.

Chrysorrhoa, pop. dicti, quòd apud eos, ut inquit Strab. auriferi torrentes sint. Unde fabulis occasio de vellere apud Colchos aureo.

Chrysorrhoas, Syriæ flu. per Damascum, & ejus agrum fluens, *Pharpar* Ebræis, *Adegele*, teste Bellonio. Sic & Pactolus à veteribus dictus ob arenas, quas defert, aureas. Sunt alii duo hujus nominis, unus in Bithyniâ, alter in Themiscyrâ regione.

Chrysostomus, Episcopus Constantinopolitanus, tempore Arcadii & Honorii Impp. ob excellentem eloquentiam cognomen Χρυσοστόμου, & Χρυσοῤῥήμονος adeptus est. Patria Antiochenus fuit, natus ex nobilibus parentibus, Secundo, & Anthusâ; Rhetoricam à Libanio, Philosophiam ab Andragathio didicit. Theologiæ studio apud Diodorum & Basilium incubuit. Primum in Ecclesiâ Antiochenâ lector fuit, Deinde Presbyter ordinatus, postea mortuo Nectario, ad Constantinopolitanæ Ecclesiæ gubernationem evectus est, An. Dom. 401. Fuit naturâ iracundior, & liberioris linguæ. Ideo in multorum acerbissimas offensiones incidit, declamitans contra Eudoxiam Augustam, jussu Imp. in exilium actus est, sed populus, seditione motâ, obtinuit, ut quamprimum revocaretur. Postea rursum ejectus, & in Armeniam relegatus est, ubi diem suum obiit die 14 Septembris An. Dom. 411.

Chrysothemis, filia Agamemnonis & Clytæmnestræ. Il. 9.

Chrysum, unum ostiorum Indi flu. Ptol.

Chrysus, Hisp. Bæticæ flu. Sex. Avienus.

Chryxus, Dux Boiorum fuit nepos Brenni, quo duce olim Galli Romam ceperant. Hunc describit Silius lib. 4.

> *Boiorum ante alias Chryxo duce mobilis ala*
> *Arietat in primos, obicitque immania membra.*
> *Ipse tumens, atavi Brenni se stirpe ferebat*
> *Chryxus, & in titulos Capitolia capta trahebat*
> *Tarpeioque jugo demens, & vertice sacro*
> *Pensantes aurum Celtas umbone ferebat.*

Chthonia insula, eadem quæ Creta. Steph.

Chthonia, Ceres dicta, qu. *terrestris*, seu *terrea*, quanquam Pausan. author est eam cognomen hoc sortitam à *Chthoniâ* quadam puellâ Argivâ, quòd post ambustum patrem à Dea in Hermionem op. ducta, ibi templum ei consecravit, *Chthoniamque* Deam à suo nomine appellavit.

Chthonium, festum erat quod in honorem Cereris ab Hermionensibus eximiâ veneratione celebrabatur, in quo boves visendæ magnitudinis, & ferociæ, deæ sacerdotem, infirmam, & vetulam mulierculam sponte sequebantur, velut ultro se immolationi offerentes.

Chthonopyle, mulier quæ Baccho Phliuntem peperit. Steph. in *Phlius*.

Chub, i. e. *extinguens*, nomen gentis. Ezech. 30.

Chuba, Asiæ urbs. Nicephorus lib. 18. cap. 30.

Chuduca, Babyloniæ urbs. Ptol.

Chullabi,

Chullabi, Africæ propriæ urbs. D. Augustinus.

Chun, i. e. *præparatio*, sive *placenta*, aut Syriacè *fenestra*, nomen urbis. 1 Paral. 8.

Chuni, Sarmatiæ pop. Ptol.

Churitæ, Libyæ interioris gens. Ptol.

Chus, filius Cham. Gen. 10. de quo, uti etiam de Chusæis consulendus est Vir Magnus in Phalege. lib. 4. cap. 2.

Chusai, amicus David. 1 Paral. 17.

Chusanrathaim, Rex Mesopotamiæ. Judic. 3.

Chusaris, Libyæ interioris flu. Ptol.

Chuta, regio Persica, unde Salmanasar gentes traduxit ad Palæstinam inhabitandam. 4 Reg. 17. Unde

Chutæi, pop. teste Josepho. Antiq. lib. 9. Vide *Cissii*.

Chuzis, Africæ propriæ urbs. Ptol.

Chyda, Siciliæ flu. Ptol. *Chrysa* Diodoro. *Rosmarino* teste Fazello; inter Aluntium, & Calactam.

Chyda, Lyciæ maritimæ op. apud Ptol. ut Sophiano placet, ex Latinis fortasse mendosis exemplaribus, nam Græca *Lydiæ* hoc loco habent: *Giva* hodie eidem Sophiano.

Chydorus, Bœotiæ flu. qui à tot millibus Persarum, quot Xerxes Græciam invasit, epotus non suffecit. Alex. ab Alex. 6. 25.

Chylemath, Maurit. Cæsariens. flu. Ptol.

Chytetie, Macedoniæ urbs. Ptol.

Chyton, regiuncula Epiri. Steph.

Chytos, Cyzici portus. Apollonii Scholiastes.

Chytri, Cypri civitas. Vide Steph.

Chytri, festum fuit apud Athenienses percelebre, in quo omne seminum genus in ollà coquere solebant, Dionysio, & Mercurio operantes, ut Theoph. scribit.

Chytrinm, Joniæ locus, ubi quondam Clazomenæ fuerunt. Strabo.

Chytropolis, regiuncula Thraciæ. Steph.

C I.

Cia, vulgò *Zea*, insula sub Eubœâ non procul ab Atticâ, quæ à Plinio, & Strabone *Ceos*, & *Cea*, appellatur. pop. *Cii*, qui à lasciviis, & voluptatibus alieni fuisse perhibentur, cum apud eos, nec meretrices, nec tibicines essent. Contra *Chii* malè tanquam effœminati audiebant. Unde adagium apud Athen. lib. 13. *Non Chius, sed Cius* de rebus valdè discrepantibus.

Ciabrus, vel *Ciambrus*, Daciæ flu. Ptol. *Morava* Mercatori. *Sucora* Ortelio, qui malè eum in Hungariâ reponit, inquit Ferrarins, cui Mysiæ sup. flu. est, eam ab inferiori dividens. Aliquando *Ciambus* dicitur.

Ciacu, Armen. min urbs in Meletinâ regione. Ptol.

Ciana, Galatiæ urbs.
Ciagesi, Daciæ gens.
Cianica, Armeniæ op.
Ciasa, Babyloniæ op.
Cibalis, Pannoniæ inter. urbs.
} Ptol.

Cibarci, Hisp. pop. Plin. 4.

Cibaritis, Asiæ regio circa Mæandrum. Strabo.

Cibilitani, stipendiarii Bæticæ pop. Plin. 4. cap. penult.

Cibinium, Daciæ urbs mediterranea, quæ *Hermenstadt* vulgò dicitur.

Cibotus, Asiæ civitas eadem quæ *Apamia*. Plin. 5. 29.

Cibsaim, i. e. *congregationes*, civitas ex tribu Ephraim data Levitis. Jos. 21.

Cibyra, urbs Phrygiæ majoris in Cariæ confin. apud Mæandrum. flu. *Buruz* Leunclavio.

Cibyra, urbs Ciliciæ ad Cragum montem Antiochiæ urbi propinqua, ubi *juga Cibyritica* à Plinio memorata, quam interisse scribit Thevetus.

M.T.Cicero, Oratorum omnium Romanorum celeberrimus, idemq; philosophus egregius, cujus libri extant plurimi Orationum, Epistolarum, & Philosophiæ, omnium, qui unquam Latinè scripta sunt, tum doctrinâ, tum eloquentia primi. Equitis Romani filius per omnium honorum gradus, tandem in Consulatum pervenit, in quo leges saluberrimas tulit; Legem Agrariam fregit, Catilinæ conjurationem coercuit; Postea vero à Publio Clodio Trib. pl. per invidiam urbe pulsus, omnium pop. Rom. ordinum summo consensu revocatus est. Senex tandem à M. Antonio, & C. Octavio tyrannis, quòd nimium amans Reip. esset, proscriptus, una cum patriæ libertate periit, quam usque ad extremum spiritum constantissime defenderat. Ejus vitam vide apud Plutarchum, plurima etiam de eo habes apud Dionem Cassium Ciceroni paulo infensiorem. Epicharmi illud maximè fecit.

Νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τᾶν φρενῶν.

Sobrius esto, & memineris vinum, qui sic sapias, non oportere esse credulum. Quod & alicubi sic extulit. *Nervi, atque artus sapientiæ sunt, non temere credere.* Hunc vero Homeri versum παιδόθεν à se adamatum fuisse scripsit ad Qu. fratrem.

Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων.

Quod est, *semper agere optimè, & præstantem esse aliis*, vulgò celebratum, *maximam quamque ejus orationem optimam esse*, Plinius auctor est, lib. 1. Ep. 20. Juvenal. Sat. 10.

Eloquium ac famam Demosthenis, aut Ciceronis
Incipit optare, &c.
Eloquio sed uterque perit Orator, utrumque
Largus & exundans leto dedit ingenii fons.
Ingenio manus est & cervix Cæsa;

Catul. de eo. *Disertissime Romuli nepotum*
Quot sunt quotque fuere Marce Tulli.

Mart. *Hoc quod secula posteraque possent*
Arpinas quoque comparare Chartis.

Hoc est, operibus Ciceronis, qui fuit Arpinas. Sil. lib. 8.

Tullius æratas raptabat in agmina turmas
Regia progenies, & Tullo sanguis ab alto:
Indole prob quantâ juvenis, quantumque daturus
Ausoniæ populis ventura in secula civem,
Ille super Gangem, super exauditus & Indos
Implebit terras voce, & furialia bella
Fulmine compescet linguâ, nec deinde relinquet
Par decus eloquio cuiquam sperare nepotum.

Quintilianus lib. 10. cap. 1. *Oratores verò vel præcipuè Latinam eloquentiam parem facere Græcæ possunt. Nam Ciceronem cuicunque eorum fortiter opposuerim. Ille se profecisse sciat, cui Cicero valde placebit.* Lactant lib. 1. *Non tantum perfectus Orator, sed etiam philosophus fuit, siquidem solus extitit Platonis imitator.* Liber ejus de officiis omnium primus typis excusus fuit, de quo rectè Ingens Grotius Ep. ad Gallos *Liber non suo pretio habitus ideo quod omnium manibus teritur.* Nefas illa Plinii præterire lib. 7. cap. 30. *Salve primus omnium parens patriæ appellate, primus in togâ triumphum, linguæque lauream merite, & facundiæ literarum Latinarum parens: atque ut Dictator Cæsar, hostis quondam tuus de te scripsit, omnium triumphorum lauream adeptè majorem. Quanto plus est ingenii Romani terminos movisse, quam imperii.* Tit. Livius, *naturâ candidissimus omnium magnorum ingeniorum censor*, ut Seneca Pater eum appellat, hoc epitaphium ei apud istum ipsum Senecam Suasoriâ 6, sive ut aliis placet, 7 reddidit. *Vixit*, inquit, *tres & sexaginta annos, ut si vis abfuisset, ne immatura quidem mors videri possit: Ingenium & operibus & præmiis operum felix: Ipse fortuna diu prospera, & in longo tenore felicitatis, magnis interim ictus vulneribus, exilio, ruina partium pro quibus steterat, filia morte rapta tam tristi, atque acerbo, omnium adversariorum, nihil, ut viro dignum erat, tulit, præter mortem, quæ vere æstimanti minus indigna videri potuit, quod à victore nil crudelius passurus erat quam quod ejusdem fortunæ compos ipse fecisset. Si quis tamen virtutibus vitia pensarit, vir magnus, acer, memorabilis fuit, & in cujus laudes sequendos Cicerone laudatore opus fuerit.* Paterculus post narratam cædem ejus in hæc verba erumpit; *Nihil tamen egisti M. Antoni, mercedem cælestissimi oris & clarissimi capitis abscissi numerando, auctoramentoque funebri ad conservatoris quondam Reip. tantique Consulis irritando necem. Rapuisti tu M. Ciceroni lucem sollicitam, & ætatem senilem, & vitam miseriorem te principe, quam sub te triumviro mortem: famam vero, gloriamque factorum, atque dictorum adeo non abstulisti, ut auxeris. Vivit, vivetque per omnem seculorum memoriam, dumque hoc vel forte, vel providentiâ, vel utcunque constitutum rerum natura corpus, quod ille penè solus Romanorum animo vidit, ingenio complexus est, eloquentiâ illuminavit, manebit incolume, comitem ævi sui laudem Ciceronis trahet: omnisque*

Posteritas illius in te scripta mirabitur, tuum in eum factum exsecrabitur; citiusque in mundo genus hominum, quam hujus nomen cadet. Vide Ciceronis laudes amplissimas apud Senecam Suasoriarum lib. 1. *Nemo tamen*, inquir, *ex tot disertissimis viris melius Ciceronis mortem deploravit, quam Cornelius Severus*; cujus versus hic subjungam.

Oraque magnanimum spirantia pene virorum
In rostris jacuere suis: sed enim abstulit omnes
Tanquam sola foret rapti Ciceronis imago.
Tunc redeunt animis ingentia Consulis acta,
Jurataque manus, deprensaque fœdera noxæ.
Patritiumque nefas etiam tum, ut pœna Cethegi
Dejectusque redit votis Catilina nefandis.
Quid favor, aut cœtus, pleni quid honoribus anni
Profuerunt, sacris & vita quid artibus acta?
Abstulit una dies ævi decus, ictaque luctu
Unica sollicitis quondam tutela, salusque
Egregium semper patriæ caput: ille senatûs
Vindex, ille fori, legum, ritusque togæque
Publica vox sævis æternum obmutuit armis.
Informes vultus, sparsamque cruore nefando
Canitiem, sacrasque manus, operumque ministras
Tantorum, pedibus civis projecta superbis
Proculcavit ovans: nec lubrica fata Deosque
Respexit, nullo luet hoc Antonius ævo.
Hoc nec in Emathio mitis victoria Perse,
Nec te dire Syphax, non fecit in hoste Philippo.
Inque triumphato ludibria cuncta Jugurthâ
Abfuerant: nostrâque cadens ferus Annibal irâ
Membra tamen Stygias tulit inviolata sub umbras.

Verum de Cicerone nos alibi plura.

Ciceronis Castra. Cæsar in comment. *Velefick* hodiè, pagus nunc, à Gandavo plus minus tribus milliaribus distans, ubi multa antiquitatis monumenta eruuntur. Goropius.

Ciceronis aquæ, sive *fontes calidi*, *Bagni di Ciceroni*, & *Bagni di Britolino*, teste Pighio, locus Campaniæ. Plin. lib. 31.

Ciceronis villa, hodiè *Ciceroniano*, locus Campaniæ apud Puteolos & Baias, ad lacum Avernum. Plin.

Q. Cicero, Marci frater, C. Cæsaris legatus in Galliâ fuit; post Proconsulatum Asiæ secundâ famâ administravit, eundem cum fratre vitæ exitum fortitus, eoque miserabiliorem, quod cum filio proscriptus, rogavit percussores, ut prius quàm filius feriretur, eo vicissim rogante, ut sibi ante patrem mori liceret: ambo igitur simul sunt interfecti. Appian.

M. Cicero, M. T. Ciceronis oratoris filius, *Dicongius* ob temulentiam dictus, nihil patre dignum gessit, nisi quod interfectoribus Cæsaris pertinacissimè favit, antea cum patre proscriptus, post tamen ab Octaviano restitutus, & Prætor factus. Plut. Imò & Consul an. U. C. 723. C. Antistio suffectus est die 13 Septembris usque ad Novembrem, quo tempore Antonii statuas evertit.

Cicestria, *Neomagus* Ptolemæo, urbs Angliæ in Australi Suffexiæ parte, vulgò *Chichester*.

Cichesus, fluvius ponitur ab Homero in Hymno Apol.

Cichyrus, Thesprotiorum in Epiro op. Strabo.

Cicianthi, Scythiæ Asiaticæ pop. Plin.

Ciciliana, Hispaniæ urbs inter Emeritam & Cordubam. Anton.

Cicimeni, pop. circa Mæotim. Plin. 6. 7.

Cicones, pop. Thraciæ juxta Hebrum, quos Ulysses post dirutam Trojam ventis eo adactus debellavit, eorumque urbem Ismarum diripuit, paucis ex sociis amissis. Ovidius Met. 15. mira quædam de fluvio eorum prodit.

Flumen habent Cicones, quod potum saxea reddit
Viscera, quod tactis inducit marmora rebus.

Apud eos Orpheus obscœni concubitûs inventor à Bacchis dicitur laceratus. Virg. 4. Georg.

——— *Spretâ Ciconum quo munere matres*
Discerptum latè juvenem sparsere per agros.

Quod autem ait Orpheum obscœni concubitûs autorem fuisse, παιδεραστίαν intelligit. Ovid. Met. 10.

Ille etiam Thracum populis fuit autor amorem
In teneros transferre mares.

Ciconium, promont. juxta Bosporum, Petro Gyllio, qui hodiè *Carnio* hoc appellari ait.

Ciconius, nomen ejus qui Briniam condidit.

Cicuta, nomen proprium fœneratoris cujusdam maximè avari. Horat. Serm. 2. Sat. 3.

——— *Adde Cicutæ*
Nodosi tabulas centum, mille adde catenas.

Cicynethus, Macedoniæ insula. Plin. hodie *Pentico*. De nomine Bochartus; Est in orâ Magnesiæ (inquit) *Pagasæum*, vel *Pagasicus* vel *Pagasæticus sinus* (Ptolemæo *Pelasgicus*) in quo insula *Cicynethus*. Strabo lib. 9. ubi de sinu Pagasetico, ἐν δὲ τῷ κόλπῳ τούτῳ ἐστὶ νῆσος Κικύνηθος, καὶ πολίχνιον ὁμώνυμον. Scylax ἐν δὲ τῷ Παγασητικῷ κόλπῳ ἐστὶ νῆσος Κικύνηθος, καὶ πόλις. Mela 2. 7. *Pagasæus sinus Sciathon prospicit, Cicynethum amplectitur.* Plin. 4. 12. *Pagasicus sinus ante se habet Eutychiam, Cicynethum*, &c. Quia ex eo sinu Argonautæ profecti sunt urbem Pagasas, quæ nomen sinui dedit, plerique dici volunt ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πηγνυσθαι τὴν Ἀργώ. Οἱ δὲ πιθανώτερον ἡγοῦνται τοὔνομα τῷ τόπῳ τεθῆναι ἀπὸ τῶν πηγῶν αἳ πολλαὶ τε καὶ δαψιλεῖς ῥέουσι. At (ex sententiâ Strabonis) *probabilius alii statuunt loco nomen esse à fontibus* (Doricè παγαῖς) qui frequentes ibi largique fluunt. Scepsius etiam apud Apollonii Scholiasten lib. 1. Pagasas dici asserit ἀπὸ τῶν παγᾶν ἀφθόνως τοῖς τόποις. Hæc ideo notanda duxi, quia mihi videtur ex iis posse colligi *Cicynethus* unde dicatur. Nempe quam urbem Græci *Pagasas* ab ubertate fontium, eandem suâ linguâ Phœnices עינות *ainoth*, aut *enoth*, i. e. *fontes* appellarunt, & sinum Pagasæum חיק עינות *Chek-ainoth*, i. e. *sinum fontium*, & insulam in medio sinu, insulam *Chek-ainoth*, quod Græci mutarunt in *Cicynethum*.

Cidanis, vide *Elas*.

Cierium, urbs Bœotiæ, alias *Arne* dicta. Steph.

Cilbianum, urbs Asiæ ad Caystrum flu. in Lydiâ quæ & *Valentinianopolis* in Lib. Concil. appellatur. Pop. *Cilbiani* Plinio, & *campus Cilbianus* apud Tmolum montem. *Cilbiani* quoque *agri* apud Ephesum.

Cilbicini, Hisp. pop. circa ostium Bætis flu. Avienus.

Cilbus, Hisp. Bæticæ flu. Idem.

Cileni, Hisp. Tarrac. pop. Plin. *Cilini* Ptolemæo.

Cilicene, Pannoniæ infer. urbs. Anton.

Cilicia, regio Asiæ notissima inter Pamphyliam ad occid. Syriam ad ort. ac inter Taurum montem ad Bor. à Cappadociâ separantem, & pelagus Cilicium ad Merid. contenta. *Caraman* & *Caramania* vulgò, non *Turcomania*, ut scribit Ortelius. Cilicia croco maximè abundat. Lucret. lib. 2.

Et cum scena croco Cilici perfusa recens est.

Ovid. in Ibin.

Nam neque quot flores Siculâ nascuntur in Hyblâ,
Quæve ferat dicam terra Cilissa crocos.

Propert. 4. 6. *Terque lavet nostras spica Cilissa comas.*

Plin. 21. 6. *Prima nobilitas est in croco Cilicio in Coryco monte*, &c. Stat. 4. Sylvarum.

——— *Tu largus Eoa*
Germina, tu messes Ciliciumque Arabumque superbis
Merge rogis. ———

Hujus incolæ dicti sunt, *Cilices*, quos piraticam exercentes Pompeius devicit, victosque in deditionem accepit, eorumque postea fideli operâ usus est in bellis navalibus adversus Cæsarem. Lucanus lib. 3.

Itque Cilix justa non jam pirata carina.

Λέγει δὲ παλαιὸν (inquit quidam) μὴ ῥᾳδίως ἀληθεύειν τοὺς Κίλικας. Hinc illud:

Κρῆτες, Καππάδοκες, Κίλικες τρία Καππα κάκιστα.

Chalab, Ciliciam ab Ebræis nominari auctor est Arias Montanus. Incolas ejus prius *Achæos* appellatos scribit ex Herodoto Stephanus. Strabo lib. 14. Ciliciam dividit in *Campestrem* & *Trachæam*, id est, *asperam*. Nomen ejus quod attinet, videtur id primo & præcipue à Phœnicibus inditum Ciliciæ asperæ parti; neque enim à *fabuloso Cilice* nomen sumptum, sed à חלקים *challekim* vel *challukim*, i.e. *lapidibus*, quia lapidosa regio est. Sil. lib. 13.

Hinc Cilicis Tauri saxosa cacumina vitet.

Nonnus Dionys. lib. 24.

Αὐχένα πετρήεντα Κίλιξ ἀγυμνώσε Ταῦρος.

Fuit olim opulentissima Populi Romani provincia & Ciceroni proconsule memorabilis. Solinus author est adeo quondam potentem fuisse, ut ad Pelusium usque procur-

rerit,

rerir, Lydis, Medis, Armeniis, Pamphyliâ & Cappadociâ sub imperio constitutis. Κιλίκιοι τράγοι dicebantur homines hirsuti, & pilis obsiti, unde Propertius 2. 7.

Frigidus intonsos Taurus arat Cilicas.

Vide Hesychium.

Cilicium, vestis genus ex hircorum sive caprarum pilis contextum, quæ tonsura quod primùm in Ciliciâ instituta, facta inde appellatio est, ut Varro auctor est lib. 2. de R. R. in fine. Usus eorum potissimum in castris, item in navibus. Quo illud Virgilii pertinet Georg. 3.

Nec minus interea barbas incanaque menta
Cinyphii tondent hirci, setasque comantes
Usum in castrorum & miseris velamina nautis.

Asconius in 3. Verrin. *Cilicia, texta in castrorum usum, atque nautarum.* Porro lugentium & pœnitentium vestes apud Ebræos, quos 70. interpp. σάκκους appellant, vetus Interpres Latinus sæpe *Cilicia* interpretatur: neque enim dubium est, hirtas & ex pilis contextas fuisse; talia autem *Cilicia*, vel *Cilicina* appellabantur: quare & δέῤῥεις τρίχινας Exodi 26. idem interpres *saga Cilicina*; & σάκκον τρίχινον Apocalypf. cap. 6. *Saccum Cilicium* vertit. Qui locus id quoque indicat, nigros fuisse hos saccos, sive *Cilicia*. Et vero hic color mœstos plangentesque maxime decet. Prudentius Hymno jejunantium de Ninevitico justitio agens:

Squalent recinctâ veste pullati patres,
Setasque plangens turba sumit texiles,
Impexa villis virgo bestialibus.

Alcimus Avitus cum idem argumentum tractat, lib. 4.

Mollibus abjectis, Cilicum dant tegmina seta.

Id est, *ciliciis* induuntur. Cæterum *facci* à formâ (angusti enim & minime fluctuantes erant) *Cilicia* à materiâ, pilis viz. caprarum, dicebantur. Quare *tunica saccea*, sive *saccinea*, & *tunica Cilicia* de eâdem B. Hieronymo dicitur in vitâ Hilarionis sub finem; tali enim ille sanctus usus fuerat. Et ita ferme solebant vestiri, qui planè renunciassent seculo, propositumque severius sequerentur, qui & *Asceta* & *Monachi* appellati, quibus maximè conveniebat hæc vestis: *cum monachus non doctoris sed plangentis officium habeat; qui se, vel mundum lugeat, & Domini pavidus præstoletur adventum*; ut idem Hieronymus alibi scribit. Paulinus Nolanus in obitum Celsi vers. 451.

Si modo lugentem gravis hirto tegmine saccus
Caprigenum setis dum teget, & stimulet.

Ubi & *saccum* & *setas*, sive pilos caprinos habes, ex quibus Cilicia contexta erant. Quanquam *Ciliciorum* nomine omnes hirtas vestes comprehendi existimem, licet de aliis etiam, quam caprinis pilis contextæ essent; ut Camelorum, qualis Joannis Baptistæ fuit, item discipulorum B. Martini; de quibus Severus Sulpitius in vitâ ejus cap. 7. *Plerique camelorum setis vestiebantur; mollior ibi habitus pro crimine erat.* Utebantur autem Ascetæ hirtis ejusmodi vestibus, atque in iis cubabant etiam, ut coercerent carnem, & ad Orationes vigilantiores essent. Paulinus de Jo. Baptistâ.

Vestis erat curvi setis contexta cameli,
Contra luxuriam molles duraret ut artus,
Arceretque graves compunctô corpore somnos.

Cilimbesii, Corsicæ insulæ pop. Ptol.

Cilissa, Phrygiæ, aut vicinæ regionis urbs. Xenophon.

Cilium, Africæ propriæ urbs. Anton.

Cilix, Phœnicis filius; item qui è *Ciliciâ* est.

Cilla, Africæ propriæ urbs Appiano. Et Æolidis op. Herodoto. Item Troadis urbs Apol. sacra. Ovid. Met. 13.

Me Tenedon, Chrysenque & Cillan Apollinis urbes.

Hom. Iliad. 1.

Κλῦθί μευ ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας,
Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις.

Hesychius: Κίλλα, πόλις ἔνθα ἱερὸν Ἀπόλλωνος. Est etiam *Cilla* montis nomen apud Qu. Calabrum lib. 8.

Οἳ ναῖον Ἰσθμοῖο παρὰ ζαθέης πόδα Κίλλης.

Cillaba, Africæ urbs circa Syrtim majorem. Plin.

Cilla, Thraciæ urbs. Aoton.

Cillus, Pelopis auriga, quem cum Pelops ad Oenomaum proficiscens in itinere amisisset, justa ei splendidè persolvit, & ut memoriam ejus ad posteritatem propagaret, eodem quo mortuus est loco urbem condidit quam *Cillam* de nomine ejus appellavit. Strab. l b. 13.

Cilma, Africæ propriæ urbs. Ptol.

Cilmana, circa Gaditanum sinum urbs. Anton.

Cilnius, cognomen Mæcenatis. Erant autem *Cilnii* populo Etrusci; domo a. Arietini, maximæ apud conciwes dignitatis ac potentiæ. Docet hoc Livius lib. 10. *Etruriam rebellare, ab Arietinorum seditionibus motu orta nunciabatur; ubi Cilnium genus præpotens divitiarum invidiâ pelli armis cœptum.* Vide Meibomii *Mæcenatem* pag. 18. 19.

Cilurnum, Britanniæ op. in Northumbriâ, *Collerton* nonnullis, sive *Collerford* Camdenus autem potius auramat vel *Walwick*, vel *Scilicester* esse ad Murum.

Cimaus, Asiæ mons circa Troadem. Ptol.

Cimara, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol.

Cimbina, Mediæ urbs. Ptol.

Cimbri, pop. Germ. extremi ad Boream, quorum reg. & peninsula *Cimbrica Chersonesus* à Ptolemæo appellatur; in 4. partes divisa, Holsatiam ad Merid. Saxoniæ attiguam, Dithmarsiam ad occ. in orâ Albis circa ostia & Oceani, Jutlandiam ad sept. & Ducat. Slesvicensem in medio inter Holsatiam & Jutlandiâ in regno Danico contentas. Hi An. U. C. 640. parato maximo exercitu Romam contenderunt, sed C. Marius eos fugavit, castrisque exuit. Erant homines ingenti corpore, horrendis oculis. Juven. Sat. 13.

Quâ nec terribiles Cimbri, nec Britones unquam.

Idem Sat. 8.

Atque ideo postquam ad Cimbros stragemq; volabant,
Qui nunquam attigerant majora cadavera corvi.

Lucanus lib. 1.

Nos primi Senorum motus, Cimbrumque furentem
Vidimus. ————

Propertius 2. 1.

Cimbrorumque minas & benefacta Mari.

Plutarchus in Mario *Cimbrorum* vocabulum Germanicum tradit, quo *latrones* significantur; ideoque Strabo lib. 7. eos πλάνητας καὶ λῃστὰς vocat. Et Festus; *Cimbri linguâ Gallicâ latrones dicuntur.* Sed hæc, ut & alia, quæ de Cimbris antiqui fabulati sunt, refutat Cluverius Germ. Ant. lib. 3. cap. 22.

Ciminus, lacus & mons Italiæ, unde *Sylva Ciminia*, sive *saltus Ciminius* memoratur Livio, Plinio, Frontino. Straboni Κιμινία λίμνη, forte pro Κιμίνη. Apud Sotionem Κιμινὴ λίμνη. Ejus meminit Virg. Æn. 7.

Hi Fescenninas acies, æquosque Faliscos,
Hi Soractis habent arces, Flaviniaque arva,
Et Cimini cum monte lacum, lucosque Capenos.

Nec non Silius Italicus lib. 8. Virgilii imitator.

Hos juxta Nepesina cohors, æquique Falisci,
Quique tuos, Flavina, focos, Sabatia quique
Stagna tenent, Ciminique lacum, qui Sutria tecta
Haud procul & sacrum Phœbo Soracte frequentant.

Cimmerii, pop. in Italiâ apud Baias & lacum Avernum, quorum op. *Cimmerium* fuit, ubi antrum Sibyllæ olim fuisse dicitur. Hi in subterraneis domiciliis habitantes, & per cuniculos commeare soliti, toto in illis die delitescebant, noctu tantum ad latrocinia egressi, cum victum ex metallorum aliqui effossione, divinationum mercede, & proventibus à rege designatis quærerent, ut ex Ephoro scribit Strabo. Hinc *Cimmeriæ tenebræ* proverbio celebraotur pro densissimâ caligine. Hom. Odyss. 11.

Ἔνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε
Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι, οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσι.

De Italicis enim Cimmeriis hæc intelligenda, clarum ex Geographis. Tibullus Panegyrico ad Messalam.

Cimmerion etiam obscuras accessit ad arces
Queis nunquam candente dies apparuit ortu,
Sive supra terras Phœbus, seu curreret infra.

Juxta hos Ovidius Somni sedem collocat. Met. 11.

Est prope Cimmerios longo spelunca recessu
Mons cavus, ignavi domus & penetralia Somni,
Quò nunquam radiis oriens, mediusve, cadensve
Phœbus adire potest.

A *tenebris* itaque nomen habere Phœnices fabulati sunt, quia

quia כמר *camar*, vel *cimmer*, eſt *nigreſcere*. Penes hos ingens quondam ſuperſtitio increbuit, loci naturâ erroribus ſuffragante; ibi ſacra nemora venerata, fluminibus etiam & fontibus ſuus honor fuit. Specus præterea famoſi & ad Inferos credit aditus, quò intrare fas non erat, niſi Diis Manibus ſacrificio placatis. Unde Homero ſuæ fabulæ œconomia, quam in Odyſſeâ comminiſcitur, deſumpta eſt, & liber ſextus Æneid. Virgilii.

Cimmerii, pop. Aſiæ gemini; Alii Sarmatiæ circa Mæoticam paludem ad Boſporum, ab ipſis *Cimmerium* appellatum, incolentes. Alii inter Colchos & Iberos, quorum reg. *Haveſſen* Ant. Curchinio in Georgianis appellatur. Orpheus in Argonauticis.

——— Ἔνθα δὲ Κιμμερίων
Νῆα θοὴν ἐπαγῆλθε ἱκάνομεν, οἳ μοῦνοι
Αἴγλης ἄμμοροι εἰσι πυρισβεγμς ἠελίοιο.

Cimmeris, Troadis urbs, *Edonis* prius vocata. Plin. 5.30. Item *Cimmeris* mater Deorum apud Cimmerios. Heſych. Κιμμερίς, μήτηρ θεῶν.

Cimmerium, op. Aſiæ ad Boſporum *Cimmerium*, quod antea *Cerbetium* vocatum fuiſſe ſcribit Plinius. *Cimbricum* vocat Strabo. *Caſo di S. Croc*, hodiè dicitur.

Cimolis, *Cinolis* Arriano, *Quinoli* Mercatori, op. Paphlagoniæ in orâ maris Euxini, inter Carambim promunt. ad occ. & Sinopen urb. ad ort.

Cimolus, *Cimolis* Ptol. *Cimolia* Obſequenti, *Polino*, teſte Nigro, inſ. maris Cretici, cujus meminit Ovid. Met. 7.

Hinc humilem Myconen, cretoſaque rura Cimoli.

Bocharto גים־אהל *gum-obal* dici videtur, i. e. *foſſa ſmegmatis* propter terram ſaponariam quæ ex eâ eruebatur. Sic in Hippocrate Galenus & Erotianus σμηκτίδα γῆν exponunt τὴν Κιμωλίαν. Dioſcorides lib. 2. de telle Σὺν νίτρῳ ἢ γῇ Κιμωλίᾳ σμῆγμα κράτιστον. Idem habent Ariſtoph. in Ranis & Jul. Pollux lib. 10. cap. 31.

Cimon, Athenienſis, Miltiadis & Egeſiphiles filius, liberalitate, munificentiâque domi magis, quam militiâ clarus, quapropter Lucullo comparatur. Nam cum hoſtium ſpoliis locuples eſſet, ea civibus ſuis diſtribuit, deinde amoris undiq; agrorum ſuorum ſeptis, vulgo poma, frugeſq; ſumendas impune dabat. Parabat quotidie ingens domi convivium, quo undiq; confluentes pauperes veſcebantur. Plut. Primus Athenis Scholas inſtituit, ut Pythagoras in Italiâ. Vitam ejus pete ex Corn. Nepote. Item *Cimon* pictor quidam apud Plinium. Fuit etiam *Cimon* hiſtoricus qui Athenienſium & Amazonum pugnam deſcripſit. Arrian. lib. - Incertum autem eſt, utrum idem ſit cum Cimone illo de quo Suidas in Ἀνήρ.

Cin, Lat. *poſſeſſio*, vel *emptio*, ſive *nidus*, aut *lamentatio*, nomen viri, à quo *Cinai*, de quibus Num. 22.

Cina, civitas in tribu Juda. Joſ. 15.

Cinædocolpitarum moas, hodie *Porta di Ferro* ut videtur Ortelio, mons Arab. Fel. ad ſinum Arabicum, ubi *Cinædocolpitæ* pop. incolebant.

Cinadopolis, inſ. Doridis reg. in ſinu Ceramico. Plin. 5.31.

Cinai, populi circa Libanum & Amanum.

Cinætium Halicarnaſſæo, *Oanguathos* Ptolemæo, i. e. *Maxilla aſinæ*, promunt. Peloponneſi, *Xili* teſte Nigro, aliis *capo di Malvaſia*.

Cinambri, Illyrica gens. Appianus.

Cincenſes, Hiſp. Tarrac. pop. Plin.

L. Q. Cincinnatus, Romanus fuit, cui aranti Viator attulit Dictaturam. Cic. lib. 2. de Finibus: *Majores noſtri ab aratro abduxerunt Cincinnatum illum, ut Dictator eſſet.* Perſius Sat. 1.

Vade Remus, ſulcoque terens dentalia, Quincti,
Quum trepida ante boves Dictatorem induit uxor,
Et tua aratra domum lictor tulit.

A *cincinnis* proculdubio nomen illi, qui ea in gente id primus accepit, unde & pro inſigni poſteri ejus cincinnis uſi ſunt. Suetonius in Caligula. *Vetera familiarum inſignia nobiliſſimo cuique ademit, Torquato torquem, Cincinnato crinem.*

Cincius, Prætor, Siciliam 2, belli Punici tempore adminiſtravit. Livius.

Cincius, ſenator Rom. ſcripſit de re militari. Idem in ſuaſione legis Fanniæ objecit ſeculo ſuo quòd porcum Trojanum menſis inferrent, quem illi ſic vocabant, quaſi aliis incluſis animalibus gravidum, ut equus Trojanus gravidus armatis fuit. Macrob. 5. 1.

Cincomagus, ad Alpes vicus. Plin.

Cindia, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Cindra, gens Thraciæ.

Cineas, vir Theſſalus, Pyrrhi regis amiciſſimus. Plut. in Pyrrho. Hic legatus Romam miſſus ut de pace ageret, obſiſtente ſibi Appio Claudio Cæco, re infectâ ad Pyrrhum reverſus eſt. Interrogatus deinde de ſtatu urbis & ſenatu, dixit; *Senatum Deorum conſeſſum ſibi viſum eſſe; populi autem tantam turbam eſſe, ut vereretur ne ſibi cum Hydrâ quâdam Lernæâ res eſſet.* Huic tam fidelis fertur fuiſſe memoria, ut poſtridie cum Romam adventaſſet, ſine ullâ nomenclatoris ope, ſenatui, equeſtrique ordini ſua nomina ediderit. Plin. 7.24. Ælianus in Tacticis author eſt hunc Cineam Æneæ (cujus librum *de obſidione tolerandâ* edidit Caſaubonus) antiquiſſimi ſcriptoris, Commentarios στρατηγικὰ in compendium redigiſſe, de quo Ciceronis locus accipiendus eſt, Epiſt. ad Papyrium.

Cineſias, Thebanus, Dithyramborum ſcriptor. Compoſuit Pyrrhichiam, ut eſt in proverbio Πυῤῥίχιον ἢ μάλα Κινησίας, quòd hic in Choris multo motu uteretur, contra Comicos agens, qui in hâc parte deficiunt. Erat autem hic Cineſias corpore pigro & fracto crure, vulgòque male audiebat impietatis & improbitatis nomine. Suidas.

Cinga, flu. Hiſp. citer. ex Pyrenæis montibus in Iberum influens, ubi & nomen amittit. Lucan. lib. 5.

——— *Campoſque coercet*
Cinga rapax, vetitus fluctus, & litora curſu
Oceani pepuliſſe ſuo: nam gurgite miſto
Qui præſtas terris, aufert tibi nomen Iberus.

Cingali, Italis dicuntur homines peſſimo inſtituto viventes, qui Ægyptios ſe mentiuntur. Alii *Cyngaros* vel *Zygaros* vocant: Becanos *Cingalos* dici ait ob vitam vagabundam. Vide Κίγκλος.

Cingulum, civitas inter Picentes, Populi *Cingulani*. Plin. 3. 13. Cic. ad. Att. 7. 12. *Cingulum nos tenemus, Anconem amiſimus.* Originem atque conditorem ejus oſtendit Cæſar Civilium lib. 1. *Auximo*, inquit, *Cæſar progreſſus omnem agrum Picenum percurrit. Cunctæ earum regionum præfecturæ libentiſſimis animis eum recipiunt, exercitumque ejus omnibus rebus juvant. Etiam Cingulo (quod oppidum Labienus conſtituerat, ſuâque pecuniâ exædificaverat) ad eum legati veniunt.* Hinc Silius Italicus lib. 10.

——— *Labienus & Ocris*
Sternuntur letho atque Opiter, quos Setia colle
Vitifero: celſis Labienum Cingula ſaxa
Miſerunt muris. ———

Cinia, caſtellum munitiſſimum in Ciniſthenâ Galatiæ reg. à Mithridate conditum. Strabo. lib. 12.

Cinium, Balearidis maj. op. Plin. *Cala longa* Pineto.

Cinna, Italiæ urbs, quam Romani Samnitibus eripuerunt. Diodor. Macedoniæ op. Anton. Jacceranorum urbs in Hiſp. Tarrac. Ptolemæo; eſt & Perſidis op. eidem. Denique Theſſaliæ civitas à *Ciano* gigante Cœi fratre dicta.

Cinna, nomen viri Romani, qui ſummâ crudelitate Remp. vaſtavit. Primo Conſulatu, ſervis ad pileum vocatis adverſarios vicit, Octavium Collegam interfecit; Janiculum occupavit; Iterum ac tertio ſe Conſulem fecit. Quarto vero conſulatu cum bellum contra Syllam pararet, Anconæ ob nimiam crudelitatem lapidibus ab exercitu occiſus eſt. Lucan. lib. 4.

Jus licet in jugulos noſtros ſibi fecerit enſe
Sylla potens, Mariuſque ferox, & Cinna cruentus.

Vide Appianum, Florum. 3. 21. Livii Epit. lib. 77.

Cinna, poeta doctiſſimus, Virgilii æqualis, cujus mem. Virg. in Eclogis:

Nam neque adhuc Vario videor, neque dicere Cinnâ
Digna, ſed argutos inter ſtrepere anſer olores.

Martialis. 10. 21.

Judice te major Cinna Marone fuit.

C. Helvius *Cinna*, Smyrnam, poema obſcurum ac difficile ſcripſit, quem libellum 10. annis elimavit, authore Servio. Catullus.

Smyrna mei Cinnæ, nonam post denique messem
Quam cœpta est, nonamq; edita post hyemem.

Cinna, Tribunus plebis, qui cum leges perniciosas de revocandis exulibus ferret, pulsus à Cn. Octavio Collegâ, magistratu exutus, ex urbe profugit & bellum urbi intulit, accersito C. Mario, aliisque exulibus ex Africâ, qui in urbem recepti, cædibus omnia complevere, inter quos Cn. Octavium consulem, Marcum Antonium Oratorem & Lucium Cæsarem jugularunt. Vide Appianum in Civilibus, & Plutarchum in Mario. Verum de hoc supra. Item *Cinna* alius per errorem necatus à pop. Rom. fuit foro medio in funere Cæsaris, cum unus ex interfectoribus ejus crederetur. Deniq; *L. Cinna*. Octavii temporibus, ab eo contra quem conjuraverat, vitâ donatus est, res novas adfectans. Seneca lib. de Clementiâ.

Cinnamus, tonsor quidam Rom. in quem ludit Mart. lib. 7. epigr. 63.

Qui tonsor fueras totâ notissimus urbe
Et posthac Dominæ munere factus eques;
Sicanias urbes, Ætnæaque regna petisti
Cinname, cum fugeres tristia jura fori.
Quâ nunc arte graves tolerabis inutilis annos?
Quid facis infelix & fugitiva quies?
Non Rhetor, non Grammaticus, Ludive Magister,
Non Cynicus, non tu Stoicus esse potes.
Vendere nec vocem Siculis, plausumque theatris;
Quod superest iterum Cinname tonsor eris.

Idem lib. 6. ep. 7.

Cinnam, Cinname, te jubes vocari;
Non est hic, rogo, Cinna, barbarismus?
Tu si Furius ante dictus esses
Fur ista ratione diceceris.

Cinnamus, historicus, seu Regius, ut se ipse vocat, Grammaticus, memoriâ sane & posteritate dignissimus. Vitam Joannis Comneni Imperatoris Constantinop. brevi compendio tradidit; sed imperium, ac res gestas filii ejus ac successoris Manuelis, cui per Asiam, atque Europam bellanti adolescens admodum, comes fuit, cujus facta plerAque oculis suis vidit, longâ serie prosecutus est. Dictio ejus pura, ac tersa satis, Herodoti, Xenophontis, aliorumque veteris Græciæ in historiâ principum æmula, ut vel hâc solum virtute immenso post se spatio relinquat Michaelem Glycam, Constantinum Manassem, Tzetzem, Choniatem Nicetam, & eos qui ejus ævo, aut paulo post scripsere, tumidi homines & salebrosi. Fidem profitetur incorruptam, sine amore cujusquam, sine odio, quanquam indulgentior vitus est quibusdam in laudando Manuele, deprædicandoque magnis ausis, sæpe etiam temerariis promptum ejus animum. Corn. Tollius in præfat. editionis Authoris prædicti.

Cinniana, Hisp. urbs ad radices Pyrenæi montis. Anton. Est & Lusitaniæ urbs, civium suorum fortitudine celebris. Val. Max. 6. 4.

Cinnarus, vir quidam Selinusius, qui arte lenoniâ ad summas opes pervenit. Is quoad vivebat, pollicebatur se omnes facultates Veneri consecraturum. Moriens autem populo diripiendas exposuit; unde natum proverbium. *Rapina rerum Cinnari.*

Ciaolis, vide *Cimolis*.

Cinorus, Doridis urbs ad Bubessum sinum. Ptol.

Cinsterna, Africæ propriæ urbs. Ptol.

Cinxia, quòd nuptiis præesset Juno dicebatur. Inito enim conjugio, solutio cinguli fiebat, quo nova nupta erat præcincta. Festus.

Cinyps, *Cinyphus*, Ptolemæo, Africæ flu. prope Garamantas. Hircis olim plurimis abundavit. Virg Georg. l. 3.

Nec minus interea barbas, incanaque menta
Cinyphii tondent hirci. ———

Silius l. 3. *Tum primum castris Phœnicum tendere ritu*
Cinyphii didicere Macæ, squallentia barba
Ora viris, humerosque tegunt velamina capri.

Fertilitate etiam celebrabatur. Scylax. Ἔξω τῆς Συρτίδος χωρίον καλὸν, καὶ πόλις, ᾗ ὄνομα Κίνυψ. Mela. *Ultra est Oea opidum & Cinyps fluvius per uberrima arva decidens.* Ovidius Ponticorum lib. 2. eleg. 7.

Cinyphiæ segetis citius numerabis aristas.

Claudianus lib. 1. in Eutrop.

Cinyphiisque ferax Araris succedit aristis.

Herodotus in Melpomene de terrâ circa Cinypem. Αὕτη δὲ ὁμοίη τῇ ἀρίστῃ γέων Δήμητρος καρπὸν ἐκφέρειν. Idem de Cinype ipsâ: Ἀγαθὴ δὲ γῆ, καὶ τὴν Εὐεσπερῖται νέμονται, ἐπ᾽ ἑκατοστὰ γὰρ, ἐπεὰν αὐτὴ ἑωυτῆς ἄριστα, ἐκφέρει, ἡ δὲ ἐν τῇ Κίνυπι, ἐπὶ τριηκόσια. De nominis origine vide Boch. de Phœn. col. lib. 1. cap. 24.

Cinyras, vir quidam ditissimus cujus opes abiere in proverbium; *Cinyræ opes*. Item Phœniciæ rex, cujus regia *Byblos* civitas fuit, teste Strab. lib. 16. Tertius rex Cypri, Cilicis filius, qui cum Myrrhâ filiâ suâ, nutricis astutiâ, ignarus concubuit, à quo illa *Cynareia* dicta. Ovid. Met. 10. ——— *At virgo Cynareia pervigil igne*
Carpitur indomito. ———

Fabulam fusissimè tractat ingeniosus poeta ubi supra. Hesychius. Κινύρας, Ἀπόλλωνος καὶ Φαρνάκης παῖς, βασιλεὺς Κύπρου. Suidas: Κινύρας ἐκλήθη παρώνυμος τῇ κινύρᾳ, ab instrumento musico scilicet.

Cinyria, Cypri op. olim, nunc pagus, *Gendinar* Lusignano.

Cinyrus, mons in Piceno. Vib. Sequester.

Cios, emporium Phrygiæ, à *Cio*, Herculis comite. Item fluvius ejusdem nominis, de quo Dionysius vers. 806.

Ἠ χὶ περ᾽ ἱμερόεντα Κίος προχέει ῥέεθρα.

Plin. 5. 32. *Cios cum opido ejusdem nominis, Phrygiæ emporium, à Milesiis quondam conditum.* Item Bithyniæ civitas, *Prusias* postea vocata.

Cippus, nobilis Romanus, qui fusis hostibus ad urbem rediens, cum cornua subito animadvertisset, responsumq; accepisset ab aruspicibus, fore ut Romæ regnaret, si urbis mœnia ingrederetur, senatum populumque extra urbem convocavit; quos cum rem omnem edocuisset, sponte se exilio multavit, unico terræ jugero contentus, in quo reliquam vitæ partem peregit. Ovid. Met. 15.

Aut sua fluminea cum vidit Cippus in undâ.

Ubi vetusti codices magnâ ex parte *Cypus*, vel *Cipus*. *Genucius Cipus* est Val. Maximo 5. 6. Ita enim membranæ nomen illud exhibent, ut & apud Plinium 11. 37. Extant apud me denarii argentei, cum hâc inscriptione M. CIPI. M. F. unde Cipiam gentem Fulvius Ursinus, vir de literis inter primos optimè meritus, conflavit, perperam, ut puto, cum ejus nulla apud antiquos extet mentio. Nic. Heinsius.

Ciranus, corruptè pro Cœranus, de quo suo loco.

Circæum, promunt. Latinorum in Italiâ. Ptol. hodie *monte Circello* Leandro. Procopius Gothicorum lib. 1. *Circeium haud modico tractu in mare porrectum, insulæ speciem fert, adeoque videtur insula tam præternavigantibus, quam terrestri itinere prætereuntibus.* Quin Strabonis libro quinto describitur Κιρκαῖον ὄρος νησίζον θαλάττῃ τε καὶ ἕλεσι. Nec multo aliter Servius in 3. Æn. *Qui nunc Circeius mons, à Circe dicitur, aliquando, ut Varro dicit, insula fuit, nondum siccatis paludibus, quæ eum dividebant à continente.* Sed & multo ante Theophrastus Hist. Plant. lib. 5. cap. 8. postquam in Latino agro Circeium promunt. descripsit robore, myrto, ac lauro consitum, addit, Λέγειν δὲ τοὺς ἐγχωρίους, ὡς ἐνταῦθα ἡ Κίρκη κατῴκει· καὶ δεικνύειν μὲν ὦν νῆσον εἶναι τὸ Κιρκαῖον, νῦν δὲ ὑπὸ ποταμῶν τινῶν προσκεχῶσθαι, καὶ εἶναι ᾐόνα, τῆς δὲ νήσου τὸ μέγεθος εἶναι ὀγδοήκοντα σταδίους. Virg. Æn. 4.

Proxima Circææ raduntur litora terræ,
Dives inaccessos ubi Solis filia lucos
Assiduo resonat cantu.

Circe, Solis & Perses nymphæ filia, veneficiorum peritissima, quæ Sarmatarum rege, cui nupserat, veneno sublato, regnoque per scelus parto, cum crudelius imperaret, ab incolis pulsa in Italiam profugit & in Circæo monte (qui antiqui olim Latii terminus erat, & efficacissimis herbis abundabat) sedem sibi delegit, ubi cum Glaucum marinum Deum adamaret, Scyllam puellam, quam ille deperibat, infectis fontibus, in monstrum marinum commutavit: Ulyssem item vi tempestatis ad se delatum hospitio suscepit, sociosque ejus, quos ob intemperantiam in porcos commutaverat, et restituit, cui & Telegonum filium pepetit. Virgilius in Damone.

Carminibus Circe socios mutavit Ulyssis.

Idem Æneid. 4.

Quos hominum ex facie Dea sæva potentibus herbis
Induerat Circe in vultus ac terga ferarum.

Horatius lib. 1. ep. 2. ubi de Ulysse.

Sirenum voces, & Circes pocula nosti,
Quæ si cum sociis stultus cupidusque bibisset,
Sub dominâ meretrice fuisset turpis & excors;
Vixisset canis immundus vel amica luto sus.

Postremo & P cum Latinorum regem,quod uxorem suam nomine *Canentem* sibi præferret, in avem sui nominis commutavit. Quam fabulam prolixius ab Ovid. Met.14. relatam Virgilius in 3. versus contraxit. Æn. 7.

Picus equûm domitor, quem capta cupidine conjux
Aurea percussum virgâ versumque venenis
Fecit avem Circe, sparsitque coloribus alas.

Cicero in Verr. *Repente ex homine, tanquam aliquo Circes poculo factus est Verres.* Significatur autem per Circen voluptas, quâ in belluas & sues immundas homines mutantur, quemadmodum Socratem docuisse, Xenophon tradit. lib. de dictis & factis Socratis. Horat. lib. 1. ep.2. *meretricem* interpretatur. Cur autem sparsa sit hæc fama in Græciam, Circen fuisse veneficam, adeoque vicinas terras, Latium puta, & Tyrrheniam scatere herbis veneficis, rationem reddit vir magnus de Phœn. Col. lib. 1. cap. 33. Elegiis. chylus in Siquidem hoc veteres constanter docent. Æs-

Τυῤῥηνὸν γενεὰν φαρμακοποιὸν ἔθνος.
Gens Tyrrhena sum clara veneficiis.

Theoph. Hist. Plant. lib.9. cap. 15. Φαρμακώδεις δὲ δοκοῦσιν οἱ τόποι μάλιστα μὲν ἔξω τῆς Ἑλλάδος οἱ περὶ Τυῤῥηνίαν καὶ Λατίνην. Aristot. in Mirabil. Αἰγαίης δὲ περὶ τὴν Ἰταλίαν, ἐν τῷ Κιρκαίῳ ὄρει φάρμακόν τι φασὶ θανάσιμον. Schol. Apollonii ad lib. 3. Argon. Περὶ τὴν Ἰταλίαν οἰκοῦσα ἡ Κίρκη, ἔθεν ὄρος Κιρκαῖον, ἀπ᾽ αὐτῆς πολυφάρμακον. Strabo lib. 5. Φασὶ δὲ καὶ πολυῤῥίζον εἶναι τὸ Κιρκαῖον ὄρος. Iis nempe radicibus abundat, quarum in veneficiis usus est: id enim tradidisse veteres suspicatur, τῷ μύθῳ περὶ τῆς Κίρκης συνοικειοῦντες, *ut fabula de Circe accomodarent.* At vero tam Circes fabula, quæ suis incantamentis fertur immutasse rerum species, quam quod φαρμακώδεις volunt fuisse Latinum solum, confictum videtur à Phœnicibus, qui *Latium*, & *Latines* dici putaverint ἀπὸ τῆς φαρμακείας, i. e. *ab incantatoribus.* Quia Phœnicio sermone לט *Lat*, cujus plura'e לטים *Latim*, vel לטין *Latin* est *incantatio.* Simile Græcorum commentum de Circe sepultâ in unâ de Pharmacusis Atticæ insulis, non procul à Salamine. Strabo lib. 9. Ἐν ταύταις δὲ ἡ μὲν Φαρμακοῦσσα, δύο νησία, ὧν ἐν τῇ μείζονι Κίρκης τάφος δείκνυται. Netnpe aliud non succurrebat, cur *Pharmacusa* dicerentur. Bochartus.

Circenses ludi, certaminis curulis genus erat in honorem *Consi*, consiliorum Dei institutum, ita dictum quòd in *Circo* peragerentur. Horum 7. erant, ut ex Varrone Gellius 3. 10. notat. Cæterum de Circo, de pompâ, ludisq; Circensibus videndus est Dionys. Halicarn. lib. 7. & Solinus cap. 45. ubi plura notavit Salmasius quæ ad eorum explicandam historiam pertinent. Scripsit de Circensibus ludis & peculiarem librum Casaubonus,cujus ad Suetonium & Athenæum meminit, sed hactenus editus non est.

Circessum, urbs imminens Euphrati, ubi Gordiani Imp. tumulus est. Eutropius. Osrhoenæ reg. op. Lib. Notit.

Circidius, Corsicæ insf flu. Ptol. *Pianello* & *Bavaro* hodiè *Leandro*.

Circius, ventus Gall. Narbon. peculiaris, reliquis cœli partibus ignotus, inter Corum & Aparctiam spirans, nulli ventorum violentiâ inferior, quippe qui & onusta percellat plaustra, & ædium tecta secum rapiat. *Circius* vero *à vertigine* dictus putatur, eò quòd in orbem circumagatur. Lucan. lib. 1.

——— *Solus sua littora turbat*
Circius, & tutâ prohibet statione Monæci.

Circius, Tauri montis pars. Plin. Item insula Mysiæ. Sed legendum *Cyzicus*, teste Ferrario.

Circumcelliones, hæretici quidam erones, ac deploratæ audaciæ, qui ut sibi famam pararent, sibi ipsi manus violentas intulêre. Eccles. Hist.

Cirna, Africæ propriæ mons. Ptol.

Cirni, vide *Cyrni*.

Ciriada, vicus Atticæ.

Cir-hareseth, i. e. *murus lateris*, urbs Moab.

Ciris, dicitur Scylla, Nisi regis filia, in avem Cirim transformata. Ovid. Met. 8.

——— *In avem mutata vocatur*
Ciris, & à tonso est hoc nomen adepta capillo.

Ἀπὸ τοῦ κείρω à *tondendo* scilicet. *Ciris* autem *alaudam* interpretes exponunt, *Cyhium* Gesnerus. Duo vero Scaligeri eam aveni faciunt, quæ vulgo *Egretta* vocatur, Gal. lis Taurinis *Garzeta*. Vide sis ipsos, Patrem quidem Exoter. Exercit.232. & ad Aristot. de Hist.Animal.lib.2. Sect. 29. Filium vero ad Carm. Virgilianum quod *Ciris* vocatur, nisi Catullus ejus poematii sit author.

Cirphis, urbs Phocidis. Strabo. Lege *mons*; sic enim vocabatur ὄρος Parnasso adjacens,teste Pindari Scholiaste.

Cirpi, mansio in Pannoniâ.

Cirpus, Valeriæ Ripensis urbs. Lib. Notit.

Cirrha, vel *Cyrrha*, op. Phocidis ad radicem Parnassi, in quo Apollo religiosissimè colebatur. Lucan. lib. 3.

Phocaicæ Amphissa manus, scopulosaque Cyrrha.

Mart. ad Val. Flaccum lib. ep. 77.

Quid tibi cum Cyrrhâ, quid cum Permessidos undâ?

Juvenal. Sat. 7.

Hic locus ingenio nisi cum se carmine solo,
Vexant, & dominis Cyrrha Nysaque feruntur.

Id est Apollini & Baccho.

Cirrhadia, Indiæ extra Gangem regio. Ptol.

Cirrhæ, gentes olim prope Athenas habitantes, unde *campus Cirrhæus*. Æschines contra Ctesiphontem.

Cirtha, vel *Cirta*, Numidiæ urbs. Strabo lib. 7. munitissimam fuisse ait, & optimè structam, Micipsæ potissimum operâ, qui Græcos in eam habitatum deduxit, ac tantum effecit, ut decem equitum millia, & peditum vigenti emitteret. Hodiè *Constantina*.

Cis, filius Abel, pater Sauli regis. 1 Reg. 9. 1. Lat. *durus*, aut *stipula*, vel *cucumerarium*. Ἀνὴρ ἦν γεγονὼς ἐκ φυλῆς τῆς Βενιαμῖν dicitur Josepho 6. 5.

Cisalpina Gallia, quæ & *citerior*, & *Gallia Togata* dicitur, fluvio Rubicone finitur, cuius basin Alpes efficiunt.

Cisamus, urbs Cretæ. Ptol. *Chisamo*, vel *Chisamopoli*.

Cisapenninæ, ea Italiæ pars, quæ cis Apenninum montem est.

Cisserussa, Insula non longè à Cnido distans, cujus mem. Plinius in descriptione insularum ante Asiam.

Cissia, mater Memnonis, à quâ Susorum cives *cissii* dicti. Steph.

Cisianthi, pop. Scythis vicini. Plin. 6. 13. Scribitur & *Cicianthi*.

Cisipades, Africæ propriæ pop. Plin.

Cison, vel *Kishon*, torrens Galilææ juxta montem Thabor, ab antiquitate laudatus. Judic. 5.

Cissori, populi, de quibus Plin. 6. 30.

Cispii, Æthiopiæ populi. Plin.

Cispius, mons Romæ in regione Exquilinâ, de nomine *cispi* hominis dictus, teste Festo. Varro lib. 1. de L. L. *Exquilinus est Cispius mons sexticeps apud ædem Junonis Lucinæ.*

Cissa, flu. Ponti Cappadocici. Ptol. vulgò *Quisa*. Item insula juxta Illiorum agrum. Plin. Item urbs Thraciæ Chersonesi.

Cissamus Cous, gregibus pecuariis supra modum dives unde Proverb. *Cissamus Cous.*

Cisse, Mauritan. Cæsariensis urbs. Ptol.

Cissene, Thraciæ mons. Suidas.

Cisseus, Thraciæ rex, pater Hecubæ, quæ inde *Cisseis* dicta. Virg. Æn. 7.

——— *Nec face tantum*
Cisseis prægnans ignes enixa jugales.

Cissi, pop. circa Trapezuntem Cappadociæ. Ptol.

Cissii, vel *Cisii*, vide *Susa*.

Cissus, adolescens erat, & Bacchi saltator, qui quum coram Deo tripudiaret, ad terram prolapsus est & interiit. Terra autem in honorem Bacchi Hederam produxit juveni cognominem, qua ubi ex terrâ progressa est, vitem amplecti solet. Autor Geoponicôn lib. 11. cap. 30.

Cissus,

Cissus, mons Macedoniæ, & urbs Thraciæ. Lycophron. Hesychius.

Cissusa, fons ubi Bacchus infans lavabatur. Plut. in Lysandro.

Cistena, urbs Æolidis. Mela. lib. 1. *Cisthene* Plinio 5. 30. Insula item & op. Lyciæ. Strabo.

Cistoboci, Daciæ pop. Ptol.

Citamum, Armen. maj. op. Ptol.

Citanos, Insula, una Cycladum, olim clarissima.

Citaris, pop. Siciliæ. Plin. 3. 8.

Citarius, Macedoniæ mons. Ptol.

Cithæron, M. di Stives, mons Bœotiæ clarissimus, cujus radicem Asopus amnis alluit. Servius credidit alterum esse ex jugis Parnassi, quod omnium Geographorum judicio secus se habet. Est enim à Parnasso discretus, & ab eo plus quam 30. m. p. dissitus, clade Penthei, & Actæonis, Cadmi nepotum, nobilissimus, quorum illum Bacchæ, hunc canes ibi discerpsisse narrantur. Nomen ei fecere קתרה *Kethare* petræ sc. ut & *Cythera* insulæ Laconicæ, de quâ deinceps, quia Cithæron est vel maxime saxosus & confragosus; unde est quod in eo Nonnus passim describit ... Dionysiac. libb. 5. & 45. Et apud Aristoph. in Bacchi orgiis

Κιθαιρῶνος ἠχὼ
Μελαμφυλλά τ' ὄρη δάσκια, καὶ νάπαι
Πετρώδεις βρέμονται.

Id est, *Echo Cithæronis, & nigris foliis opaci montes & petrosi Cithæronis clivi fremunt*. Et in Bacchis Euripidis vers. 38. Bacchæ per Cithæronem oberrantes ἀνορόφοις ἧνται πέτραις, *sedent in excelsis petris*. Et vers. 703. non sine allusione ad miraculum Mosis. Num. 20. 11.

Θύρσον δέ τις λαβοῦσ' ἔπαισεν εἰς πέτραν,
Ὅθεν δροσώδης ὕδατος ἐκπηδᾷ νοτίς.
Thyrsumque sumens una percussit petram,
Et inde aquarum roscidus fluxit latex:

Et vers. 589. Pentheum deprehendunt in insidiis λισσάδος πέτρας, *à lævi petrâ*. Et vers. 1095. eum impetunt lapidibus ἀντίπυργον ἐπιβᾶσαι πέτραν, *conscensâ rupe oppositâ*. Et vers. 1135. discerptus jacet Pentheus τὸ μὲν πρὸς πέτραις, *sub cæcis saxis*. Sic apud Theocritum Idyll. 26.

Πενθεὺς ἀλιβάτω πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει. •
Cuncta videt celsa rupis de vertice Pentheus.

Et Ovid. Met. 3. canes in Cithærone sequuntur Actæonem.

Per rupes, scopulosque, aditusque carentia saxa.

Et apud Sen. Oedipus ita loquitur Thebaidos pene initio.

Ibo, ibo quâ prærupta protendit juga
Meus Cithæron, quà peragravit celer
Per saxa montis jacuit Actæon suis
Nova præda canibus.

Prop. lib. 3. *Saxa Cithæronis Thebas agitata per artem*
Sponte suâ ad muri membra coisse ferunt.

Fuit Bacchi sacrificiis hic mons notissimus. Virg. Æn. 4.

——— *Qualis commotis excita sacris*
Thyas ubi audito stimulant trieterica Baccho
Orgia, nocturnusque vocat clamore Cithæron.

Ovid. Met. 3. — *Festus faciendis ad sacra Cithæron*
Cantibus & clarâ bacchantum voce sonabat.

Ausonius secundam corripuit, & per è scribit.

Sed Citheron toties ternas ex are sacravit.

Vide Scal. Auson. Lect. lib. 1. cap. 17.

Citharista, vel *Citharistes*, Gall. Narbon. promont. teste Molerio & Antonino. Alii scribunt *Citarista*. Hodiè *Cap. de S. Sigo* nonnullis dicitur, Belleforestio autem *Cap. de Garcel* vocatur.

Citium, Cypri inf. op. Plin. 5. 31. adhuc *Chite* dict. nunc pagus: *Cetium* Straboni. Item urbs Misniæ, *Ceitz* vulgò dicta.

Citron, civitas in tribu Zebulun. Jud. 1. 30.

Citucrum, insula in Danubio. Ptol.

Civaro, vel *Civaron*, urbs Allobrogum, Sabaudiæ caput; *Chambery*, teste Cœnali.

Civica Pompeianus, Cos. collega L. Ceionii Commodi an. U. C. 888.

Civilius, five *Clivius*, Volscorum Imp. à Geganio victus an. U. C. 312.

Civilius Tullus, Trib. Mil. an. U. C. 348.

Cizara, Paphlagoniæ castellum apud Amisum urb. Strabo lib. 12

Cizya, Thraciæ urbs. Sozomen. 6. 13.

C L.

Cladeus, Elidis flu. in Peloponneso. Strabo.

Claon, fons Phrygiæ apud Celænas, saxa egerens. Plin. 31. 2. Dictus *à fletu*, ut fons illi vicinus *Gelon à ridendo* appellatur.

Clagesurtium, Carinthiæ, five potius Carnithiæ reg. Sclavonicæ urbs, cujus cives furibus sunt inexorabiles. Levis enim suspicio gravissimè nocet huic qui rem furto patare putatur, nam inauditus rapitur ad crucis supplicium, nec defensioni, aut purgationi locus datur. Post diem tertium supplicii de mortuo judicant, quem si insontem fuisse cognoverint, splendidè sepeliunt, sin vero sontem & reum pendere sinunt.

Clamoventa, Angliæ op. Antnn.

Clampetia, locus Italiæ in Brutiis. Plin. 3. 5. Mela lib. 2. cap. 4. à freto Siculo versus Galliam & Varum flumen progrediens; *Hinc*, inquit, *in Thuscum mare est flexus, & ejusdem terra latus alterum Medama, Hippo, nunc Vibon, Temesa, Clampetia, Blanda, Buxentum*, &c. Apud Livium lib. 40. corruptè *Dampetia* legitur Latini omnes hanc *Clampetiam* vocant, additâ literâ tertiâ initiali, ut in multis aliis vocabulis, cum Græci Λαμπέτειαν illam appellarint. Sic Stephanus ex Polybio. Lycophroni vero est Λαμπέτης Poeticè pro Λαμπετεία. Malè vulgò Λαμπέτης. In situ ejus quoque omnes fere conveniunt, ut sit *Mantia*, five *Amantia* hodierna.

Clanes, flu. à Vindelicis ortum habens, à quibus per valles excurrit, & Istri alveum intrat. Strabo lib. 4. Lazio *Glan* dicitur.

Clanius, qui & *Clanis*, flu. Campaniæ prope Neapolin juxta Acerras urbem, *L' agno*, teste Ambrosio Leone. Virgil. Georg. 2.

——— *Et vacuis Clanius non æquus Acerris.*

Sil. Ital. lib. 8.

Clanio contempta semper Acerra.

Clanis vel *Clanis*, Etruriæ flu. *La Chiava* hodie. Silius lib. 8.

Et Clanis & Rubico, & Senonum de nomine Sena.

Clanos, maris Ægæi insula.

Clanum, urbs Gall. Narbon. inter Agendicum, & Augustobonam. Anton.

Claranus, Grammaticus, cujus mem. Martialis lib. 10.

Scribere te quæ vix intelligat ipse Modestus,
Et vix Claranus, quid rogo, Sexte, juvat?

Ausonius Ep. ad Ursulam Grammat.

Harmonio, quem Claranus, quem Scaurus & Asper
Quem sibi conferret Varro, priorque Crates.

Clarentia, vulgò *Clarence*, Angliæ op. in Suffolcia reg. juxta Essexiæ confinia. Camdeno & aliis idem cum *Clare* op. ad Sturam flu.

Claria, Thraciæ pop. Plin. lib. 4.

Clarius, Cypri flu. Plut. in Solone.

Clarus, vulgò *Calamo*, Joniæ civitas, Apollinis oraculo nobilis, juxta Colophonem. Hanc Manto Tiresiæ filia condidit, fugiens Thebanorum victores Epigonos. Quæ cum patriæ cladem lugeret & suam, manantibus ubertim lacrymis fontem fecit, unde *Claros* ἀπὸ τοῦ κλαίειν lacus appellatus. Nearchus vero autor est, inde huic urbi nomen factum, quod Apollini per sortem Claros obrigit. Nam sortem Græci κλῆρον, Dorici κλᾶρον vocant. Hinc Apollo *Clarius* dictus est, qui illic & fanum habuit, in quo responsa epotâ aquâ edebantur. Est & *Clarus* insula in mari Myrtoo, & ipsa Apollini sacra, de quâ nonnulli intelligunt illud Ovidii Met.

——— *Mihi Delphica tellus*
Et Claros & Tenedos, Pataraque regia servit.

Idem 2. de Arte.

Et Paros & Clario Delos amata Deo.

Classis, op. prope Ravennam, cujus meminit Æl. Sparr. in Didii Juliani vitâ; hodiè ejus nihil extare, præter monasterium D. Apollinari dicatum, Hieron. Rubeus, & Leander autores sunt.

Classeta, Assyriæ pop. Ptol.
Classius, Gall. Narbon. amnis. Sext. Avienus.
Clastidium, Italiæ op. *Chiastegio* Leandro. Strabo lib. 5. Τρὶρ δὶ Πλακεντίας, ... Κλαςίδιον ... vocat Plut. in Marcello, i. e. *vicum*, ita Livius quoque adpellat lib 21. At Polybius horum temporum æqualis in eadem Insubria lib. ... πόλιν, i. e. *urbem* vocat.
Claterna, *Cliterna* Itin. hodiè *Quaderna*, op. fuit Æmiliæ medium ferè inter Bononiam, & Forum Cornelii, ubi adhuc fluviolus, & locus nomen retinet. Mela *Claternam* in Piceno describit. Altera *Claterna* op. fuit Apuliæ Dauniæ, nunc *campo marino* locus appellatur, reste Nigro. Cæterum de *Claternâ* vide Cluver. Ital. Ant. pag. 289.
Claros, urbs Cretæ Mediterranea. Plin.
Clauda, ins. spectans Cretam inter meridiem, & occidentem. Act. 27.
Claudi, Numidiæ locus. Anton.
Claudia, Noricorum op. Plin. 4. 14. Ptol. *Claudinium* vocat.
Claudia, virgo Vestalis, quæ cum in suspicionem stupri venisset, & simulacrum matris Idææ in vado Tyberis hæreret, ad comprobandam pudicitiam suam, fertur cingulo duxisse navem, quam multa hominem millia trahere nequiverunt. Valer. Max. Plut.
Claudia, gens Romana patricia à Sabinis venit, cognomina sibi Neronis ac Drusi usurpavit, quod Nero linguâ Sabinâ vir strenuus & fortis dicatur; Drusi vero à Claudio Druso qui hostium duce Gallorum Druso comminus trucidato sibi ac posteris nomen indidit. Tranquillus. Fuit & altera plebeia.
Claudia, urbs Norici, *Clagenfurt*, teste Lazio.
Claudia, & *Claudia castra* urbs Angl. æ ad Sabrinam flu. vulgò *Glocester*.
Claudia via, quæ à Milvio ponte inchoata Flaminæ jungebatur. Ovid. Pont 1. 9.
Spectat Flaminiæ Claudia juncta viæ.
Claudiæ aquæ, fontes duo apud urb. Romam, quorum unus *Cæruleus*, alter *Curtius*.
Claudiana tonitrua dicebantur, quæ Claudius Pulcher instituit, ut ludis factis post scenam conjectus lapidum ita fieret in circumactum pelvim, ut veri tonitrui speciem repræsentaret.
Claudianus, poeta insignis, Theodosii & Honorii temporibus floruit, à quibus statuam meruit in foro Romano cum hâc inscriptione: TRIBUNUS·NOTARIUS. INTER CÆTERAS INGENTES ARTES PRÆGLORIOSISSIMUS POETARUM. Quidam Florentinum faciunt, sed falso; nam Alexandrinum fuisse ex eo recte colligenat Crinitus, quòd ipse epigrammate ad Gennadium proconsulem scribat.
Graiorum populis, & nostro cognite Nilo.
Gentilis fuit, & quidem pervicax, ut ex Augustino, & Orosio constat. Nec obstat Carmen de Christo, quod Claudiani nomen præfert; nam Damaso Papæ ascribitur. Sed ut Claudiani esset, non huius fuerit, sed Claudiani Mamerti, qui sub Zenone vixit. Suidas. Κλαυδιανὸς Ἀλεξανδρεὺς ... *Maximus poeta* (inquit Jul. Scal.) *Claudianus, solo argumento ignobiliore oppressus, addit de ingenio quantum deest materia. Felix in eo calor, cultus non invisus, temperatum judicium, dictio candida, numeri non affectati, acutè dicta multa sine ambitione.* Fuit alter *Claudianus* Mamercus Viennensis ex Galliâ, quem miris laudibus effert Sidonius Apollinaris. Eum enim excelluisse ait, cum in omni poeticâ, tum etiam in omni Philosophiâ & Theologiâ. Vide Lil. Gyrald. de Lat. Poet. Dialog. 4.
Claudiæ, Laviniensis præfecturæ urbs in Asiâ min. Ptol.
Claudiomerium, Artabrorum urbs in Hispan. Ptol.
Claudiopolis, Cappadociæ urbs. Plin. 5. 24. Item Daciæ civitas Sambuco, hodie incolis *Clossvar*, & Germanis *Clausburg* dicta.
Claudius, mons Pannoniæ. Plin.
Claudius Agathernus, Medicus Lacedæmonius, cujus convictu apud Cornutum usus est Persius poeta.
Claudius Cæsar, qui interfecto Caligulâ successit in imperio, vir inauditæ crudelitatis. Vide Suetonium. Boleto obiit. Juvenal. Sat. 5.
Vilibus ancipites fungi ponentur amicis,
Boletus domino, sed qualem Claudius edit
Ante illum uxoris, post quem nihil amplius edit.
Idem Sat. 6. — *Minus ergo nocens erit Agrippinæ*
Boletus, siquidem unius præcordia pressit
Ille senis, tremulumque caput descendere jussit
In cælum & longam manantia labra salivam.
Martialis. *Boletum, qualem Claudius edit, edas.*
Boleti quidem per se non occidunt. Τινὰ τῶν βολητῶν μόνον (inquit Galenus) ... At Claudio boletus venenatus fuit. Sueton. de Agrippinâ. *Quæ boletum medicatum avidissimo ciborum talium obtulerat.* Ptolemæus Hephæstionis filius. Ὡς Κλαύδιον ... Vide Senecam in Apocolocyntho, ubi ait *Claudium in cælum ascendisse, sed decretò deorum ad inferos fuisse detrusum.*
Ap. *Claudius*, Orator. Cic. in Bruto.
Ap. *Claudius* Regillanus, Decemvir, legibus scribendis summâ inter collegas authoritate, postremo ob Virginiæ judicium in carcerem conjectus, sibi manus intulit. Livius.
Ap. *Claudius* Cæcus, extremâ senectute in Curiam delatus Senatum jam jam inclinatum, à Pyrrhi pace revocavit. Ab hoc *Appia via* dicta, quam Brundusium usque lapidibus stravit. Ab eo quoque *Appia aqua* in urbem ducta. Livius lib. 19. Filios habuit Claudium Neronem, & Claudium Pulchrum.
Claudius Sulpicius Longus, Conf. Coll. Qu. Ælii Cæritani. an. U. C. 431.
Claudius Pontius, Samnitum Imp. Romanos ad Furcas Caudinas sub jugum misit. Livius.
Claudius Fabius, Dictator Rom an. U. C. 419.
Claudius Petilius, Dictator an. U. C. 442.
Claudius, cognomento *Caudex*, Carthaginenses Messanâ expulit; Hieronem priore victum ad Syracusas in deditionem accepit.
Claudius Cenrianus, quem nonnulli *Centumalum*, alii *Centimanum* minus rectè scribunt. Is librum in Jure Civili tertium à P. Papyrio scripsit, & r literam introduxit, ut qui prius *Fusii* deinde *Furii* dicerentur. Valerius.
Claudius Nero, Conf. Livii Salinatoris collega, qui advenientem ex Hisp. cum auxilio Asdrubalem interfecit. Horatius in Odis:
Quid debeas, ô Roma, Neronibus,
Testis Metaurum flumen, & Asdrubal
Devictus. ——
Claudius Nero, Tiberii Principis pater, Quæstor C. Cæsaris in bello Alexandrino, ac deinde Pontifex Max. in Scipionis locum suffectus.
Claudius Tiberius Nero Cæsar, 3. Rom. Imp. Octavii Cæsaris privignus, gener, & adoptione filius. Vitam ejus pete ex Tranquillo.
Claudius Domitius, Romanorum Imp. nequissimus. Vide *Nero*.
Claudius, Rom. Imp. qui Gotthos Illyricum vastantes bello adortus, incredibili clade superavit. Sed cum duobus fere annis imperasset, apud Smyrnam morbo interiit.
Claudius Pompeianus Conf. Coll. Severi, an. U. C. 976.
Claudius Julius, de rebus Phœniciis librum concinnavit, è quorum primo testimonium usurpat Stephanus in Ἄκη. Nisi verum nomen sit *Jolaus*, prout nominatur eidem in Ἰοπέα. Vide Voss. Hist. Gr. lib. 3. pag. 343.
Claudius Venatus, vir doctissimus, Alexandro Imp. à consiliis, an. U. C. 976.
Claudius, Cretici maris insula. Ptol. *Gozo* Mercatori.
Clavena, Helvetiæ op. ad Larium lacum. Anton. *Cleven* incolis, *Chiavenna* Italis dicitur.
Claurinatis, Vindeliciæ pop. Strabo. Eosdem esse cum Catenaribus Plinii scribit Simlerus, qui utrinque ad Ænum habitant, supra eum locum ubi Danubium ingreditur.
Clausentum, Angliæ op. Anton. *Southampton* Camdeno.
Clausus, rex Sabinorum, Turno adversus Æneam suppetias tulit. Ab hoc Appius ille Claudius origmem traxit,

it, qui paucis post exactos reges annis cum 5. millibus clientum se Romam contulit, urbisque partem habitandam accepit, Claudiamque familiam propagavit. Virgil. Æn. 7.

Ecce Sabinorum prisco de sanguine magnum
Agmen agens Clausus, magnique ipse agminis instar
Claudia nunc à quo diffunditur & tribus & gens.

Clazomena, urbs Joniæ, quam Paralus condidit, patria Anaxagoræ, *Gryna* postea dicta, Colophoni vicina. Horat. lib. 1. Sat. 7.

Persius hic per multa negotia dives habebat
Clazomenis. ——————

Apud Melam *Clazomena* sing. num. legitur. lib. 1. cap. 17.

Clazomenia, ins. à quâ *Clazomenii*, quos in Mæoniâ sitos esse constat. Inde *vina Clazomenia*, quæ olim apud Romanos in pretio fuere. Vide *Marathusa*.

Cleander, vates Arcadicus apud Herodotum.

Cleandria, Troadis locus unde Rhodius amnis fluit. Strabo.

Cleanthes, Stoicus philosophus, Cratetis primus discipulus, Zenonis Cittiensis successor. Hic Phaniæ Assii filius, egregius pugil, cum Athenas venisset, Zenoni adhærens generosè philosophatus est, & in iisdem dogmatibus permansit. Ita fuit in tolerandis laboribus alacritate, ut *alter Hercules* dictus sit. Nam cum non haberet, unde se alere posset, noctu quidem in hortis aquam hauriebat, per diem vero in sermonibus exercebatur; unde *Phreantes* appellatus est, quasi *puteos hauriens*. Tradunt illum quæ à Zenone audierat, ossibus boum, testisque fictilibus perscribere solitum, cum pecunia non suppeteret ad chartas emendas. Patria ei Assus fuit, ubi & statua ei dicata fuit, magnificentiæ Romani Senatûs specimen, ut Simplicius refert, qui & vidit. Recitat ejus versus quosdam non inelegantes Clem. Alex. Strom. lib. 5.

Μὴ πρὸς δόξαν ὅρα ἐθέλων σοφὸς αἶψα γενέσθαι,
Μηδὲ φοβοῦ πολλῶν ἄκριτον καὶ ἀναιδέα δόξαν,
Οὐ γὰρ πλῆθος ἔχει συνετὴν κρίσιν, οὔτε δικαίαν,
Οὔτε καλὴν, ὀλίγοις δὲ παρ' ἀνδράσι τοῦτο κεν εὕροις.

Alios ejus versiculos à se Latinè versos producit Seneca Ep. 107. quos disertissimos vocat. Sunt autem isti:

Duc me Pater, summique moderator poli,
Quocunque placuit, nulla parendi mora est:
Assum impiger: fac nolle, comitabor gemens,
Malasque patiar quæ pati licuit bono.

Laudat eos quoque, sed Senecæ quasi auctori tribuens Augustinus de C. Dei 5. 7. Græcos ipsius Cleanthis habes Epicteti inchiridio cap. 77. quos licet sine auctore alleget, Cleanthis tamen esse, cui & Seneca tribuit, Simplicius quoque in commentario ad eum locum notat. Vide Laertium. Hic cum morbo laborans biduum integrum cibo abstinuisset, adeo convaluit, ut medici ipsi omnes consueta promitterent: quod ille contemnens, inediâq; mori cupiens, extinctus est. Inde adjectivum *Cleantheus*. Persius Sat. 5.

Cultor enim es juvenum, purgatas inseris aures
Fruge Cleantheâ. ——————

Cleanthis, mulieris nomen. Suidas.

Clearchus, Solensis Senior, Aristotelis discipulus ut scribit Josephus lib. 1. contra Apionem: ubi & eum *Peripateticum* vocat, nulli secundum. Adfert quoque egregium fragmentum ex libro ejus de somno. Vide Voss. de Hist. Gr. lib. 1. cap. 9.

Clearchus junior, Ponticus, Athenas profectus, ut operam daret Platoni, in somniis admonitus à studiis literarum recessit. Suidas.

Clearchus, dux Lacedæmoniorum, dictitabat Imperatorem plus quam hostem metui oportere: significans eos qui in prælio mortem expavescerent, certum sibi si deseruissent, expectare debere supplicium. Frontin.

Clearchus, Consul, collega Richomeri, an. U. C. 1137.

Clearius, Marmaricæ palus. Ptol.

Cleempus, medicus fuit, cui Pythagora liber de magicis herbis à nonnullis adscribitur.

Clemens historicus, scripsit de regibus & Impp. Romanis: & ad Hieronymum de figuris Isocratis. Suidas.

Clemens Alexandrinus, Præsul, Pantheni discipulus, Origenis præceptor, floruit sub Severo. Hieron. & Euseb. *Inexhaustæ doctrinæ virum* vocat Casaubonus Exercit. 1. ad Baron. apparat. *Feruntur ejus insignia volumina, plenaque eruditionis, & eloquentiæ, tam de Scripturis divinis, quam de secularis literaturæ instrumento.* Hieron. de Script. Eccles.

Clemens, Romanorum 3 Episcopus, auditor Divi Petri. D. Dionysium Areopagitam misit Parisios Niceph. lib. 2. cap. 20. Extat ejus ad Corinthios Epistola prima, quam omnes ferè pro genuinâ agnoscunt. Edidit eam Doctiss. Vir Patricius Junius Oxon. 1633. Anglicè reddidit, notisque non ineruditis illustravit Gul. Burton. Lond. 1647.

Clemens 2. Pontifex 150. An. Dom. 1048.

Clemens 3. Pont. 175. An. Dom. 1118.

Clemens 4. Pont. 184. An. Dom. 1164.

Clemens 5. Pont. 196. An. Dom. 1310.

Clemens 6. Pont. 198. An. Dom. 1344.

Clemens 7. Pont. 229. An. Dom. 1380.

Clemens, Consul, collega Tertulli, an. U. C. 947.

Clementinus, Consul, collega Probi, an. U. C. 1267.

Cleobis, Argiæ Sacerdotis filius. Cic. Tuscul. Qu. lib. 1. *Argiæ sacerdotis Cleobis & Biton prædicantur. Nota fabula est. Quum enim illam ad solenne & statum sacrificium curru vehi jus esset, satis longe ab oppido ad fanum, morarenturque jumenta, tunc juvenes ii, quos modo nominavi, veste positâ, corpora oleo perunxerunt, ac jugum accesserunt. Ita sacerdos advecta in fanum, cum currus esset ductus à filiis, precata à deâ dicitur, ut illis præmium daret pro pietate, quod maximum homini dari possit à Deo. Post epulatos cum matre adolescentes, somno se dedisse, mane inventos esse mortuos.*

Cleobula, Amyntoris uxor, Phœnicis mater. Tzetzes in Lycophr.

Cleobulina, Cleobuli filia, hexametris ænigmatica quædam perscripsit, quorum unum adhuc extare fertur.

Εἷς ὁ πατὴρ, παῖδες δὲ δυώδεκα, τῶν δὲ ἑκάστῳ
Παῖδες τριήκοντα, διάνδιχα εἶδος ἔχουσαι·
Αἱ μὲν λευκαὶ ἔασιν ἰδεῖν, αἱ δ' αὖτε μέλαιναι,
Ἀθάνατοι δέ τ' ἐοῦσαι ἀποφθινύθουσιν ἅπασαι.

Ita habet Laertius in *Cleobulo*. Atqui Stobæus Κοῦραι ἑξήκοντα. Et certè ut taceam primam in τριήκοντα esse brevem, dici non potest ex 30. diebus mensis, alios esse albos, alios nigros; Sunt enim omnes albi simul, ac nigri, aut nigri simul & albi, sed ex 60 mensis filiabus aliæ sunt albæ sc. 30 dies, aliæ nigræ viz. 30 noctes. leg. itaque.

Παῖδες δὶς τριήκοντα.

Cleobulus, Evagoræ fil. Lindius, unus è 7. Græciæ sapientibus robore, & pulchritudine corporis eximius. E Lindo Ægyptum, philosophandi gratia, petiisse fertur, extat ejus ad Solonem epistola.

Cleobulus, historicus apophthegmata collegit, ut Stobæus indicat Serm: 3. & alibi. Plin. 5. 31. tradit ex Cleobulo, ut Chios prius dicta sit Chia à Chione nymphâ, quam alii à nive hoc nomen habere arbitrantur.

Cleocritus, apud Comicos taxatur, ut mulierosus, & cinædus, & obscurus, Cybeles filius. Nam in mysteriis Rheæ molles tantum intersunt. Suidas. Vide Erasm. in Adag.

Cleodamas Thasius, Philosophus, Platonis temp. in Geometriâ floruit.

Cleodamas, Achenus (Ache autem civitas Thessaliæ est) scripsit de curâ equorum. Stephanus.

Cleodemus Malchus, historiam fecit ad imitationem Mosaicæ, quâ de re apud Joseph. loquitur Alex. Polyhistor Ant. 1. 16.

Cleodora, nympha, mater Parnassi, à quo Parnassus mons nomen accepit. Rhodigin. 16. 19. quæ duos habuit patres. Pausan. lib. 10.

Cleogenes, Sileni filius, eques insignis. Pausan.

Cleomachus, Magnesius pugil, qui cinædi cujusdam, & ancillæ amore captus, quæ à Cinædo alebatur, Cinædorum & orationes, & mores est imitatus. Strabo.

Cleombrotus, Pausaniæ fil. Lacedæmoniorum dux, qui timens, ne videretur cum Epaminondâ hoste sentire, temere cum eo pugnavit, seque & patriam in præceps dedit, nam ex vulnere occubuit, & exercitus deletus est.

Cleombrotus, adolescens Ambraciota, qui cum ei nihil accidisset adversi, è muro se præcipitavit, lecto Platonis

libro de immortalitate. Cic. in Tuscul. lib. 1. Ovid. in Ibin.
Vel de praecipiti venias in Tartara saxo,
Ut qui Socraticum de nece legit opus.

Cleomedes mathematicus, Imperante Theodosio claruisse dicitur; cujus libris duobus exstat Κυκλικὰ θεωρία μετεώρων, sive *circularis meteororum inspectio.*

Cleomedes Astypalaeensis, de quo portentosa quaedam memorantur. Hic robore ac magnitudine eximiâ, quum Ciccum Epidaurium pugil interfecisset, victoriae praemio fraudatus prae dolore in furorem incidit, atq; Astypalaeam reversus, cum ibi multa temere ac violenter fecisset, postremo ludum puerorum ingressus, apprehensam manu columnam, quae tectum sustentabat, concutiens mediam fregisse, ac tectum deiecisse dicitur. Interfectis a. pueris, quum quaereretur ad supplicium, in sepulchrû magnum se conjecisse, & clausus intus injectum opereulum tantâ vi tenuisse, ut ne à multis quidem simul adnitentibus, ullo modo evelli posset; Coneiso igitur circa loco, neque vivum hominem, neque mortuum esse compertum ferunt. Qua de re missis Delphos legatis respondisse Pythium.
Ultimus heroum Cleomedes Astypalaeus.
Suid. & Plut.

Cleomenes, Lacedaemoniorum dux ab Antigono rege praelio victus, ad Ptolemaeum se recepit, benigneque primum exceptus, mox Nicagorae cujusdam calumniâ apud regem suspectus, custodiae cum aliis quibusdam traditus, cum illis mutuis vulneribus periit. Mortuus autem pelle nudatus cruci adfixus est. Plut.

Cleomenes Siculus, C. Verris nequitiae administer. Cic.

Cleomenes, historicus, librum fecit de Hesiodo, teste Clem. Alex. lib. 1. Strom. Alius ab hoc videtur *Cleomenes* Rhegius dithyramborum poeta, de quo Athen. lib. 9.

Cleon, dux Atheniensium, in Reip. administratione adversari solitus Niciae Niceraci filio; missus denique in Thraciam cum exercitu, multas urbes cepit. Eum insectatur Aristoph. in Equitibus.

Cleon, Messeniorum dux. Pausan. lib. 4. Item Statuarius nobilis, & alius Thetidis sacerdos eidem.

Cleon, poeta, Argonautica scripsit, à quo argumentum Apollonius Rhodius mutuatus est, ut ejus Enarrator scribit.

Cleon, Halicarnassaeus orator, Lysandro Lacedaemonio orationem composuit. Suid. Plut.

Cleon, Magnesius, commentarios fecit, quibus res portentosas explicuit, citatur à Pausaniâ lib. 10. Alius ab hoc est *Cleon* Syracusius, qui librum scripsit de portubus, Stephano memoratum in voce *Aspis*. Alius quoque est *Cleon* Curiensis, ex quo Apollonii Schol. in lib. 1. refert, unde nomen acceperit Sicinus insula. Vossius.

Cleonae, *Cleona* Melae, *Cleone* Plinio, hodiè *Sanvasili*, teste Nigro, op. olim, nunc pagus Argiae reg. in Peloponneso, inter Corinthum 10. & Argos 15. m. p. Mantineae urbi finitima. Ovid. Met. 6.
Messeneque ferax, Parraeque, humilesque Cleonae.
Ibi versabatur Leo mirae magnitudinis, quem Hercules interfecit. Claud. 1. in Rufinum:
Una Cleonaeum pascebat sylva leonem.
Lucanus lib. 5.
Ille Cleonaei projecit terga leonis.
Seneca in Hercule Oetaeo.
Flete Argolicae, flete Cleonae,
Hic terrentem moenia quondam
Vestra leonem fregit nostri
Dextera nati. ———
Silius lib. 3.
In foribus labor Alcides Lernaea recisis
Anguibus Hydra jacet, nexuque elisa leonis
Ora Cleonaei patulo celantur hiatu.
Valerius Flaccus lib. 1.
——*Cleonaeo jam tempora clausit hiatu*
Alcides. ———
Apud Statium lib. 4. Sylvarum *sydus Cleonaeum* est sydus Leonis.
Sed tu dum nimio possessa Hyperione flagrat
Torva Cleonaei juba syderis, exue curis
Pectus. ———

Fuit & *Cleone* op. Macedoniae inter Athon & Pallenen.

Cleonidas, vir Thebanus.

Cleonymus, ῥίψασπις, i. e. *desertor ordinis*, & *qui abjecto clypeo fugit*, dictus est. Unde proverb. *Cleonymo timidior*. Hunc insectator Aristophanes in Nubibus. Suidas. Item unus ex Impetatoribus extraneis, quos sibi accersierunt Tarentini. Strabo lib. 6.

Cleopatra, soror germana Alex. Magni ex utroque parente. Uxor fuit Alex. Molossi, seu Epirotae, & post ejus mortem à Perdiccâ ambita, deinde & à Ptolemaeo. Tandem vero ab Antigono necata dum Sardibus ad Ptolemaeum in Ægyptum ire tentat. Vide Diodor. libb. 18. & 20. & Justin. lib. 13. Ad eam Ctesiphon Atheniensis missus est legatus ut eam super mortem Alexandri Molossi mariti sui solaretur, ut ait Æschines in oratione contra Ctesiphontem.

Cleopatra, Ægypti regina, Ptol. Auletae filia, soror & uxor Ptol. ultimi, mulier impudicissima, à Jul. Caesare primum adamata, cui filium Caesarionem peperisse dicitur; deinde ab Antonio justae uxoris loco habita est. Quod cum aegre ferret Augustus, cujus sororem Antonius duxerat uxorem, bello Antonium superatum insecutus, ad necem spontaneam compulit: ejus exemplum imitata Cleopatra, ne viva in hostis potestatem veniret, & per ludibrium in triumpho circumduceretur, aspidibus corpori admotis, extremum vitae diem clausit. Horatius. Carm. 1. Od. 37.
Fatale monstrum, quae generosius
Perire quaerens, nec muliebriter
Expavit ensem, nec latentes
Classe citâ reparavit oras.
Ausa & jacentem visere regiam
Vultu sereno fortis, & asperas
Tractare serpentes, ut atrum
Corpore combiberet venenum.
Deliberata morte ferocior,
Saevis Liburnis scilicet invidens
Privata deduci superbo
Non humilis mulier triumpho.
De eâ Virgil. Æn. 8.
———*Sequiturque (nefas) Ægyptia conjux*
Stat. lib. 3. Sylv.
Actias Ausonias fugit Cleopatra catenas.
Juvenalis.
Quod nec in Assyria pharetrata Semiramis urbe
Moesta nec Actiacâ fecit Cleopatra carinâ.

Cleopatris, quae & *Arsinoe*, *Suez* teste Gyllio, *Barraarn* aliis, urbs Ægypti in intimo sinûs Arabici recessu, à Pelusio 125. m. p. in ort. distans. Strabo lib. 16.

Cleopatrus, praefectus quidam apud Corinthos. Plut. in Arato.

Cleophanes, orator quidam ex Myrleâ. Strabo lib. 12.

Cleophantus, Themistoclis fil. quem pater in equestri facultate tam strenuum effecit, ut equis rectus insisteret. Plato in Menone. Et Cal. Rhod. 14. 12. Item medicus qui vini rationem illustravit, primusque semen pastinacae erraticae dysentericis prodesse expertus est. Plin. 24. 16. Item pictor Corinthius. Plin. 35. 3.

Cleophas, Christi discipulus, qui proficiscens in Emmaunta Christum alloquebatur in itinere. Luc. 24.

Cleophon, poeta Tragicus Atheniensis, cujus fabulae fuerunt *Actaeon*, *Achilles*, *Telephus*, & aliae quas Suidas recensuit.

Cleopompus Atheniensis, Thronium cepit, Locros vicit, Æginetas è sedibus suis ejecit. Thucyd. & Plut. in Pericle.

Cleostratus, ephebus ille fuit cui sors obtigit, ut Draconi apud Thespienses saevienti immolaretur: cujus vicem dolens Menestratus, thoracе aeneo indutus cum dracone dimicaturus, prodiit in medium, ac belluam interfecit, atque ita Cleostratum & civitatem liberavit. Item Philosophus antiquissimus qui primus de signis coelestibus scripsit, atque imprimis de Ariete & Sagittario. Plin. 2. 8.

Cleoxenus, & *Democlitus* de rebus Persicis historiam condidere, quam Polybius, ut ipse refert, exornavit. Suid.

Cleopidiana,

Clepidiana, Sarmatiæ Europææ urbs. Ptol.

Clepsydra, fons in arce Messeniorum in Arsinoem influens. Item alius Athenis, in arce; ità dictus, quod stare incipientibus Etesiis abundet, iis denique desinentibus, exarescat. Rhod. 18. 39.

Cleri, Atticæ populi. Diodor. lib. 13.

Clesides, pictor nobilis, qui reginæ Stratonices injuriam, à quâ nullo honore fuerat exceptus, depinxit, voluptatemq; ejus cum piscatore, quem amare credebatur.

Cleta, Choniæ reg. Italiæ locus. Lycophron. *Petramala* hodiè Gabr. Barrio.

Cletabeni, Arab. Fel. pop. Dionysius Perieg. vide *Catabeni*. Locus enim est corruptus uti olim ostendimus.

Clethàrro, Arabiæ Petrææ op. Ptol.

Clethus, uxorem habuit Pallenem Sithonis filiam, quæ Thraciæ urbi nomen dedit. Steph.

Clevam, Angliæ urbs, Anton. *Gloucester* Camdeno. Aliis potius excisum op. est apud Glovernìam, vel Glocestriam, & locus adhuc *Cleve* dicitur.

Clezus, locus, mons, & flu. Lydiæ. Nicander.

Clibanus, mons in extremis Italiæ finibus non procul à Lacinio promuntorio. Plin. 3. 10. Item op. Isauriæ Idem lib. 5. cap. 27.

Clidemus, scriptor antiquissimus fuit, cujus opus de Plantis sæpe citatur à Theophrasto. Scripsit & *Protogoniam*, quæ citatur ab Athenæo. Vide Voss. Hist. Gr. lib. 3. pag. 344.

Clides, promunt. Cypri in orâ orientali *Capo di S. Andrea*, ubi 4 ins. parvæ ejusdem nominis sunt teste Theveto.

Clidichus, Æsimedæ fil. 16. Atheniensium princeps, an. 10. Sigon.

Climachus Thurius, ante alios scripsit de decem elementis, & pronunciatis (Κατηγορίαι, & ἀξιώματα à Græcis dicuntur) cæterisque ejusmodi.

Climax, mons Phœnicis apud Byblum urbem à Tyro 100. stad. distans, *Pallo di Cane* incolis dictus teste Nigro. *Climax* quoque apud Strabonem angustia est Mont. Tauri apud Selgam urbem Pisidiæ. Mons quoque Pamphyliæ eidem lib. 4. Item Galatiæ vicus maritimus, & Arab. Fel. mons. Ptol. mons etiam qui Ægypto inferiori à meridie est. Orosius. Apud Ptol. etiam est Libyæ nomi vicus.

Climberrum, Galliæ urbs inter Aginum & Lugdunum. Anton.

Clinias, musicus & Philosophus sectæ Pythagoreæ, si quando ad iram provocaretur, sumptâ statim citharâ, motus animi leniebat. Ælian. Var. Hist. 13. 23. lege *Clinias*.

Clinios, fueritne historicus, haud tam apertum est, quam historicos ejus sententiam sequi in causâ nominis, quod Persiæ, & mari Rubro impositum est. Eum commemorat Agatharchides initio libri de mari Erythræo. Vossius.

Clio, una, & prima Musarum apud Hesiodum in Theog. à κλέος, i. e. *Gloria*, quod poetis gloria ex carmine nascitur. Alii ἀπὸ τοῦ κλείειν, h. e. à *celebrando* dictam putant, propterea quod historiæ inventrix esse putetur, cujus proprium est virorum fortium laudes celebrare, eorumque gesta ad posteritatem transmittere. Ovid. 1 Art. Am.

Non mihi sunt visa Clio, Cliusque sorores.

Clisthenes, civis Atheniensis cum Isagorâ de principatu contendit an. 1 Olymp. 66. populo in 10 tribus diviso, & institutâ rep. Isagoram urbe expulit. Ab eodem Demarchi, Phylarchi, Apodectæ, & Ostracismus est institutus, primusque eo earum genere (ut quidam volunt) ipse multatus est. Isagoras inde à Cleomene Spartæ rege reducitur, Clisthene, & reliquis sociis urbe ejectis. Post autem Cleomene ex arce, quam cum Isagorâ occupavit, ab Atheniensibus dejecto, Clisthenes restituitur. Plut.

Clitarchus, historicus, & Alexandri comes in expeditionibus fuit, ejusque res gestas scripsit, cujus in historiâ ingenium probatur, fides infamatur, ut scribit Quintil.

Clitæ, Bithyniæ urbs Mediterranea. Ptol. Cilicum natio Tacit. Annal. 12. Et locus circa Athon montem. Livius.

Clìteriam, Arcadiæ urbs. Phavorin.

Cliternia, Italiæ op. ad montem Garganum. Pomp. lib. 2. *Cliternum* Ptolemæo, vulgò *Celano*. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 1207. pop. *Cliternini*.

Clitis, flu. Galliæ Sidonio, *Clenus* à Greg. Turonensi dictus. Est in Pictavis, & vulgò *Le Glain* dicitur.

Clitodemus, antiquissimus eorum est, qui res Atticas consignavit, teste in Phocicis Pausaniâ. Perperam pro eo Κλειτόδημος est apud Hesychium in Aldinâ. Quædam ex eo quoque refert Etymologus in τῷ Παλλάδιον. Meminit etiam Michael. Apostolius centur. 8. proverb. 42.

Clitomachus, Carthaginensis Philosophus, Athenas concessit ad capiendum ingenii cultum 40 annos natus, audivitque Carneadem: brevi quoque tempore adeo profecit, ut 40 volumina scripserit, successeritque Carneadis Scholæ. Suidas.

Clitomachus Athleta, Pancratiastes nobilis. Suid. Pudicitiâ tantâ fuisse dicitur, ut canes si fortè coeuntes vidisset, statim vultum averteret: In convivio si quis sermo lascivus incideret, statim surgens abiret. Ælianus. Var. 3. 30.

Cliton, Arcadiæ flu. Hesychius.

Clitonymus, Italica prodidit, quæ Plut. citat. Par. Min. cap. 10. Idem Sybaritica edidit, ut constat ex ejusdem cap. 21. Item tragica, quorum tertium advocat idem Plut. de fluminibus. Vossius.

Clitophon, Rhodius, Indica consignavit, quorum decimum citat Plut. lib. de flum. cap. ult. Gallicas etiam res conscripsit, nec non Italicas. Ad hæc libros etiam τῶν κτίσεων, sive *Originum*. Vide Voss. Hist. Gr. lib. 3. pag. 345. 346.

Clitor, op. Arcadiæ Mediterraneum, à quo vicinus fons *Clitorius* appellatur, ei qui gustaverit, vini fastidium inducens. Ovid. Met. 15.

Clitorio quicunque sitim de fonte levavit
Vina fugit, gaudetque meris abstemius undis.

Clitumnus, agri Falisci fluvius *Le Vene* hodie, cujus aquæ potæ candidos faciunt boves. Testantur id abunde Poetæ. Horum agmen ducat Virgil. Georg. 2.

Hinc albi Clitumne greges, & maxima taurus
Victima, sæpe tuo perfusi flumine sacro
Romanos ad templa Deum duxere triumphos.

Propert. 2. 11.

Qua formosa suo Clitumnus flumina luco
Integit & niveos abluit unda boves.

Statius 1 Sylv.

Aut præstent niveos Clitumna novalia tauros.

Silius lib. 4. —*Patulis Clitumnus in arvis*
Candentes gelido perfundit flumine tauros.

Idem lib. 8. — *Perfundens flumine sacro*
Clitumnus taurum. ———

Juvenal. Sat. 12.

Læta sed ostendens Clitumni pascua sanguis
Iret & à grandi cervix ferienda ministro.

Claudianus lib. in 4. Consul. Honorii.

Quin & Clitumni sacras victoribus undas
Candida quæ Latiis præbeat armenta triumphis.
Visere cura fuit. Idem in Epigram.
Non tales Clitumne lavas in gurgite tauros,
Tarpeio referant quos pia vota Jovi.

Hactenus Poetæ, quibus addo Plinium. Sic enim ille lib 2. cap. 103. *In Falisco Clitumni amnis aqua pota candidos boves facit.* Cæterum *Clitumnus* quoque Jupiter dictus fuit. Vibius. *Clitumnus Umbriæ, ubi Jupiter eodem nomine est.* Plin. Jun. Ep. 8. 8. *Adjacet templum priscum & religiosum. Stat Clitumnus ipse, amictus, ornatusque prætextâ præsens Numen, atq; etiam fatidicum; Indicant sortes; Sparsa sunt circa sacella complura, totidemq; Dei Simulachra: sua cuique veneratio, suum nomen, quibusdam vero etiam fontes.*

Clitus, inter præcipuos Alex. M. familiares fuit, eidemque charissimus, tum quod filius esset nutricis ipsius, tum quod ab illo in vitæ discrimine fuisset servatus. Hunc tamen in convivio quodam liberius in Persicos mores invectum, Rex temulentus spiculo trajecit; cujus facti eum postridie tanta cœpit pœnitentia, discussâ jam ebrietate, ut totum triduum cibo abstinuerit, decreveritque omnino inediâ sibi necem consciscere, ac amicum optime

de

de ſe meritum ad inferos perſequi. Tandem ægre admiſſâ amicorum conſolatione, ſumptuoſiſſimo eum funere ſepelivit. Plut. in Alex.

Cliva, urbs Germ. Infer. inter Moſam & Rhenum, Clivienſis ducatûs caput, vulgo *Cleve* dicitur.

Cloacina, Dea quæ cloacis præerat, eam in cloaca repertam Tatius Rom. Rex conſecravit.

Clodia, Romana copioſa & locuples fœmina, de quâ Cicero ad Att. lib. 13.

Clodia foſſa, Venetorum hodie ditionis op. in Adriatici maris litore; quod *Chioggia* Blondo & Leandro dicitur.

Clodia via, inter Lucam & Romam. Anton.

Clodiana, Macedoniæ op. circa Dyrrhacium inter Apolloniam & Scampin. Anton.

Clodianus, Hiſp. Tarraconenſis flu. Ptol. & Mela. *Fluvian* hodiè Varterio.

Clodii forum, Italiæ op. in octavâ reg. Plin. 3. 15.

Clodiorum familia, à *Clodio* Æneæ ſocio dicta. Feſtus. Verius tamen eſt *Clodios*, qui & *Claudii* dicuntur, à Sabinis ortum traxiſſe, nominiſque originem cepiſſe ab Appio illo Claudio, qui primus ex eâ familiâ, cum 5 clientum millibus ſe Romam contulit.

P. Clodius, inimicus Ciceronis, quem ut pellere urbe poſſet plebeio homini ſe adoptandum dedit. Moechus fuit notiſſimus, deprehenſus in ſacris Bonæ Deæ muliebri veſte indutus. Poſtea interfectus à Milone, hinc proverb. *Clodius accuſat Mœchos.* Juvenal. Sat. 6.

Sed nunc ad quas non Clodius aras?

Seneca. *Omne ævum Clodios fert, ſed non omne tempus Catones producit.*

Clodius Pulcher, Romæ orator, inter patronos ſimul cum Cicerone in cauſâ Scauri. Ascon. Pædianus.

Clodius, vir quidam, cujus meminit Plut. in Numâ, qui temporum argumentum ſcripſit.

Sextus *Clodius*, Rhetor è Siciliâ, Latinæ Græcæque eloquentiæ profeſſor, malè oculatus, familiaris ac præceptor M. Antonii Triumviri, cujus meminit Cicero in Philip. & Tranquillus.

Clodius, Quirinalis Arelatenſis, Rhetor, Romæ docuit circa Neronis tempora.

Clodius Albinus, dux exercitûs in Galliâ, poſt mortem Pertinacis principis ab exercitu Imperator ſalutatus, perditæ gulæ fuiſſe traditur. Herodian. Item Conſul, collega Æmiliani, an. U. C. 917.

Clodius Francorum Rex, An. Dom. 492.

Clodomir, Clodovei, fil. Aurelianenſis princeps an. 516.

Clodomirus, Baſami fil. Sicambrorum rex. Item Clodovei fil. qui Sigiſmundum filium Gundebaldi regis Burgundiæ bello captum, unà cum liberis & uxore in puteum jecit.

Clodoveus Francorum rex, an. Sal. 487. Hic Alaricum Viſigothorum regem, qui apud Pictavos regnabat, & Apollinarem Arvernorum præfectum vicit. Voto facto Alemannos ſubegit, partâ victoriâ, ao. 25. regni à Rhemigio Rhemenſi epiſcopo cum Francis omnibus baptizatus eſt. Blondus. Æmil. lib. 1. *Clodoveus* alter Francorum rex an. Salutis 654. Item alius Theodorici fil. Francorum rex an. Salutis 95?.

Clœlia, gens Patricia à *Clœlio* Æneæ comite ſic dicta. Feſtus, & Dionyſius lib. 2. Fuit cum magiſtratibus annis plus minus 63.

Clœlia, nobilis virgo Romana, quæ cum aliis virginibus Porſenæ Hetruſcorum regi obſes data, deceptis cuſtodibus, incolumis ad ſuos per Tiberim tranavit. Quamobrem Romani novam in fœmina virtutem, novo honoris genere ornandam rati, Statuam ei equeſtrem in ſummâ Sacrâ viâ poſuerunt. Livius. Virg. Æn. 8.

——— *Pontem auderet quod vellere Cocles,*
Et fluvium vinclis tranaret Clœlia ruptis.

Juvenalis.

Quod miraretur cum Coclite Mutius. & qua
Imperii fines Tyberinum virgo natavit.

Clogio, vel *Clodio*, Franci fil. Francorum rex an. 451.

Clonas, Elegiacus poeta fuit, & Epicus, qui tibicinas, regulas, & concentus conſtituiſſe primus memoratur, ſicuti Terpander citharœdicas leges primus omnium per-eſtigaſſe narratur. Rhodiginus 9. 3.

Clonia, Libyæ inter. lacus. Ptol.

Clonius, unus ex quinque ducibus Bœotorum, qui cum 50. navibus ad Trojam navigaverunt. Hom. Iliad. 2.

Cloſter, fuſos in lanificio reperit, vide *Arachne*.

Cloſtra, Latii op. in orâ apud Circeios, & Nymphæum flu.

Clota, *Glota* Tacito, poſtea *Cluda* Scotiæ flu. ex Grampio monte in occid. per Glaſquum urb. fluens. *Clud*, & *Clyd* teſte Hect. Boetio.

Clotarius, Clodovæi fil. primo Sueſſionum Princeps, poſtea ſolus Francorum rex an. 564. *Clotarius* 2. Gallorum rex. an. 597. *Clotarius* 3 Gallorum Rex an. 669. *Clotarius* 4 Gallorum rex, an. 721.

Clotho una Parcarum, quas Heſiodus in Theogon. Jovis, & Themidos filias facit, humanæ vitæ ſtamina diſpenſantes; dicta *Clotho* ἀπὸ τοῦ κλώθειν, quod *nere* ſignificat. Fingunt enim poetæ hanc colum geſtare, & nendo humanæ vitæ terminum præſcribere. Statius.

Quid bonus ille Deûm ſtatuit, quid ferrea Clotho.

Seneca. *Utinam, antè manu grandæva ſuâ*
Mea rupiſſet ſtamina Clotho.

Ὑψίθρονος, *altum thronum habens* dicitur Pindaro in Iſthm.

Cluaca, Mediæ urbs, Ptol.

Cluacina, Venus ſic dicta eſt à *cluendo*, i. e. *pugnando*, cujus ſimulacrum poſitum fuit eo loco, ubi pax inter Sabinos & Romanos, cum propter raptas virgines pugnarent, facta eſt.

Cluana, urbs in orâ Piceni. Plin. 3. 13. Vide ſis Cluver. Ital. Ant. pag. 733.

Cluentius, civis Romanus ex municipio Larino, accuſatus à matre Saſſiâ, quòd Oppianicum vitricum interfeciſſet, defenſus fuit à Cicerone, cujus adhuc extat longè optima oratio pro Cluentio. *Cluentiorum* familiam à *Cloantho* dictam affirmat. Virg. Æn. 5.

Sergeſtuſque (domus tenet à quo Sergia nomen)
Centauro invehitur magnâ, Scyllâque Cloanthus
Caruleâ, genus unde tibi Romane Cluenti.

Clunia, urbs olim præcipua, ac conventus juridicus Hiſp. Tarracon. in io Arevacis, nunc pagus apud Durium Arandæ op. finitimus. *Corunna del Conde* Cluſio & Floriano. Populi *Clunienſes*.

Clunium, Corſicæ urbs Ptol.

Clupea, ſive *Clypea*, civitas Africæ propriæ, à figurâ *Clypei* dicta. Lucan. lib. 4.

Inter ſemirutas magna Carthaginis arces
Et Clupeam, tenuit ſtationis litora nota.

Hanc Solinus Græco nomine *Aſpidem* vocatam tradit. Quod & ipſum non obſcurè affimat Sil. Italicus lib. 3.

In Clypei ſpeciem curvatis turribus Aſpis.

Ptol. vero duas urbes propinquas collocat in Africâ, quorum unam *Clypeam*, alteram *Aſpidem* vocat.

Cluſia, Tuſci regis filia pudiciſſima, quam cùm Val. Torquatus Imperator Rom. vidiſſet, uxorem à Tuſco petiit, eamque minimè conſecutus, ejus op. diruit. Cluſia vero ſeſe è turri deiiciens, tumefactis vento veſtibus ſoſpes ad terram delata eſt. Plut. in Paral.

Cluſini fontes, Tuſciæ balnea in territorio Cluſino *Bagni di S. Caſſiano*, teſte Andreâ Bacio. Horat. Ep. Ad Valam.

Qui caput & ſtomachum ſupponere fontibus audent
Cluſinis, Gabioſque petunt, & frigida rura.

Cluſini, pop. Hetruriæ. Plin. 3. 5.

Cluſinus, dictus eſt Janus, quia in pace templi ejus portæ claudi ſolebant.

Cluſiolum, op. Umbriæ quod interiit. Plin. 3. 15.

Cluſium, op. Tuſciæ Mediterranorum, ſub quo ſepultus eſt Porſenna. *Chiuſi* Leandro.

Cluſius, flu. Galliæ Ciſalpinæ. Polyb. lib. 2. hodie *Chieſe*.

Cluvia, locus in Samnio. Liv.

L. *Cluvius*, eques Rom. cujus filia fulmine tacta, obſcœnum in modum nudè jacuit, linguâ paululum exerta, equo etiam cui inſidebat exanimato, quæ res equeſtri ordini & virginibus infamiam, quæ mox ſecuta eſt, portendit. Veſtales enim nobiliſſimæ cum aliquot equitibus Romanis inceſti pœnas ſubierunt. Jul. Obſequens *Helvium* vocat, Oroſius *Ælium*.

Clymene, Oceani ac Tethyos filia, Japeti uxor. Hesiod. in Theog. Virg. Georg. 4.

Inter quas Clymene caram narrabat inanem
Vulcani, Martisque dolos, & dulcia furta.

Clymene, quæ Apollini Phaethontem peperit, ejusque sorores Heliadas, quæ & *Clymeneides* vocantur. Ovid. ad Liviam.

Sic flevit Clymene, sic & Clymeneides altæ,
Quum juvenis patriis excidit illus equis.

Inde *Clymeneus*, ut *germina Clymenea*, i. e. *populorum germina*. Stat. 1. Sylv.

——— *Quæritur jam Seras avaros*
Augustum spoliare nemus, Clymeneaque deesse
Germina, nec virides satis illacrymare sorores.

Item *Clymeneius* aliud adjectivum. Ovid. Met. 2.

——— *Proles Clymeneia*, pro Phaethonte.

Clymene, ministra Helenes, particeps consiliorum dominæ, furtorumque ejus internuncia, quæ etiam Trojam illam est secuta. Hom. Il. 3. Ovid. Ep.

Cætera per socias Clymenen Æthramque loquemur,
Quæ mihi sunt comites, consiliumque duæ.

Clymenus Pluto dicitur, quam ob causam Etymologi Auctor docet. *Clymenus*, inquit, *proprium nomen Herois* παρὰ τὸ κλύω, τὸ δοξάζω. Subdit, Ἔστι καὶ ἐπίθετον Ἅδου, τουτέστιν ὁ πάντα καλῶν εἰς ἑαυτὸν, ὁ ὑπὲρ πάντων ἀκουόμενος. Antholog. lib. 3. ——— Εἰς Ὀρφέα.

Ὃς καὶ ἀμειλίκτοιο βαρὺ Κλυμένοιο νόημα
Καὶ τὸν ἀκήλητον θυμὸν ἔθελξε λύρῃ.

Clypea, vide *Clupea*.

Clypenus, maris Germanici sinus Plinio, qui *Venedicus* Ptolemæo dicitur, Germanis *Frischaff*, teste Ortelio, al. *Pantzerwick*.

Clysma, præsidium in Ægypto ad sinum Arabicum. Ptol.

Clystrus, Ciliciæ op. Ptol.

Clyta, Macedoniæ pop. Plin.

Clytemnestra, Tyndari & Ledæ filia, uxor Agamemnonis, quæ belli Trojani tempore mutuo Ægisthi amore capta, turpissimis cum eo voluptatibus sese implicuit, virumque captâ jam Trojâ, in patriam redeuntem, ab adultero adjuta per insidias interfecit, idem Oresti filio factura, nisi eum Electra soror certissimæ neci rapuisset, & ad Strophium regem clam misisset educandum, qui postea adultus Argos rediit; ubi unà cum hospitibus Phocensibus (quos Strophius ad Ægisthum miserat, tanquam Orestis mortem nunciaturos) ad Clytemnestram intromissus, unà cum adultero eam necavit. Ovid.

Et vindex in matre patris malus ultor Orestes
Ausus in arcanas poscere tela deas.

Propert. 3. 19.

Nam quid Medeæ referam, quo tempore matris
Iram natorum cæde piavit amor?
Quidve Clytemnestræ propter quam tota Mycenis
Infamis stupro stat Pelopæa domus.

Horat. Serm. 1. Sat. 1.

——— *At hanc liberta securi*
Divisit mediam fortissima Tyndaridarum.

Juvenalis.

Mane Clytemnestram nullus non vicus habebit.

Idem. ——— *Tyndarus ille bipennem*
Insulsam & fatuam dextra lævâque tenebat.

Clytia, sive *Clytie*, una ex Oceani nymphis aliquandiu ab Apolline adamata, donec illa Apollinis cum Leucothoe concubitum Orchamo patri ejus indicavit. Quare iratus Apollo gravissimo odio eam prosecutus est. Illa vero amoris impatientià, cibo & potu abstinens, Solem quacunque iter faciebat, oculis sequebatur, tandem fame, & dolore consumpta, mutata est in Heliotropium. Ovid. Met. 4. Fuerunt & duo aliæ *Clytiæ*, altera Amphidamantis filia, uxor Tantali, mater Pelopis, cujus meminit Eurip. Schol. Altera vero Amyntoris concubina, cujus calumniis Amyntor filium Phœnicem excæcavit, qui postea à Chirone cæcitate levatus rex Dolopum factus est.

Clytius filius Laomedontis, Priami frater. Hom. 10. Iliad. Item juvenis quidam à Cydone adamatus. Virg. Æneid. 10.

Tu quoque flaventem primâ lanugine malas
Dum sequeris Clytium infelix nova gaudia Cydon.

C N.

Cnacadium, mons in Laconicâ reg. Pausf.

Cnacalus, mons Arcadiæ. Pausf. Inde *Cnacalysia* Diana.

Cnagia, Diana dicta est à *Cnagio* Spartano, qui in bello à Castore, & Polluce in Aphidnam gesto captus est, & à Cretensibus venditus, cum Deæ simulachro in patriam aufugit.

Cneceius, Laconiæ flu. Lycophr.

Cnemis, *Cnemides* Melæ & Ptol. op. Bœotiæ cum monte cognomine in orâ Opunti finitimum, ex quo Locri *Epicnemides* dicuntur. *Eretia* hodiè nonnullis est.

Cneph, Ægyptiorum Deus, quem unicum mundi opificem putaverunt. Quod ex Plut. cognoscere est, de Iside & Osir. Sed apud eum in Aldinâ, Stephanieâ, & postremâ Parisinâ perperam Κνηφηγένητον legas. Sic enim locus iste emendandus ex sententia Vossii patris. Θηβαΐδα κατοικοῦντας μόνους θνητὸν οὐδένα θεὸν νομίζοντας· ἀλλ' ὃν καλοῦσιν αὐτοὶ Κνὴφ ἀγέννητον ὄντα, καὶ ἀθάνατον. Testis quoque Porphyrius apud Euseb. in 3 Præp. Evang. cap. 12. ubi similiter traditur, Ægyptios unum statuisse Deum, puta τὸν δημιουργὸν, sive *opificem mundi*, atque eum vocitasse Κνὴφ, ejusque simulacrum ex ore ovum effudisse, ut mundi esse opificem significetur, nam ovum mundi Symbolum Ægyptiis fuit. Videtur autem *Cneph*, idem ac *Cnuphu*, de quo Strabo lib. 17. cujus templum ait esse in Syene; ea autem Thebaidos pars.

Cneus, cognomen apud Romanos, quod idem à *nævo* deducitur, præpositâ C. literâ. Cum n. id proferebant antiqui, inquit Priscianus, G. pro C. efferebant.

Cneus Aufidius Orestes, cos. coll. P. Corn. Lentuli, an. U. C. 683.

Cneus Bæbius Pamphilus, cos. cum L. Æmylio Paulo, an. U. C. 572.

Cneus Calphurnius Piso, cos. cum M. Popilio Lænate, an. U. C. 615.

Cneus Calphurnius Piso, cos. cum C. Cæsare Octaviano, an. U. C. 731. Secundo cum Cl. Tiberio Nerone, an. 747.

Cneus Cinna Magnus, cos. cum L. Valerio Messala, an. U. C. 757.

Cneus Cornelius Asina, cos. cum C. Genutio Clepsinâ, an. U. C. 483.

Cneus Cornelius Blæsus, cos. cum M. Attilio Regulo, an. U. C. 496.

Cneus Cornelius Cethegus, cos. cum Cl. Minutio Rufo, an. U. C. 557.

Cneus Cornelius Cossus, Trib. Militum, an. U. C. 342.

Cneus Cornelius Cossus, cos. cum L. Furio Medullino, an. U. C. 347.

Cneus Cornelius Cossus, cos. cum M. Tullio Decola, an. U. C. 673.

Cneus Cornelius Gallus, poeta. Virgilio amicissimus, vide *Gallus*.

Cneus Cornelius Lentulus Clodianus, cos. cum P. Licinio Crasso, an. U. C. 657.

Cneus Cornelius Lentulus, cos. cum P. Ælio Pæto, an. U. C. 533.

Cneus Cornelius Lentulus, cos. cum P. Cornelio Lentulo, an. U. C. 736.

Cneus Cornelius Scipio Asina, cos. cum C. Duilio, an. U. C. 493.

Cneus Cornelius Scipio Calvus, cos. cum M. Claudio Marcello, an. U. C. 532.

Cneus Cornelius Scipio Hispalus, cos. cum Q. Petilio Spurino, an. U. C. 578.

Cneus Domitius Ænobarbus, cos. cum C. Quintio Flaminio, an. U. C. 562.

Cneus Domitius Ænobarbus, cos. cum Lucio Fannio, an. U.C. 639. & cum C. Cassio Longino, an. U.C. 658.

Cneus Domitius Ænobarbus, cos. cum Caio Sossio, an. U. C. 722.

Cneus Domitius Ænobarbus, cos. cum Fur. Camillo Aruncino Scriboniano, an. U. C. 784.

Cneus Domitius Calvinus cos. cum L. Corn. Scipione, an. U. C. 423.

Cneus Domitius Calvinus cos. cum M. Valerio Messala, an. U. C. 701. & cum C. Asinio Pollione, an. 714.

Cneus Domitius Caluvus, cos. cum P. Corn. Dolabella, an. U. C. 470.

Cneus Fabius Vibulanus, cos. cum L. Quinto Capitolino, an. U. C. 335.

Cneus Genutius Pansa, Trib. Mil. an. U. C. 357.

Cneus Fulvius Centumalus, cos. cum P. Sulpitio, an. U. C. 543.

Cneus Fulv. Centumalus, cos. cum L. Cornelio Scipione, an. U. C. 455.

Cneus Fulv. Centumalus, cos. cum L. Posthumio Albino, an. U. C. 525.

Cneus Julius Mento, cos. cum Q. Cincinnato Poeno, an. U. C. 315.

Cneus Lentulus Augur, cos. cum M. Licinio Crasso, an. U. C. 740.

Cneus Lentulus Gætulicus, cos. cum C. Calvisio Sabino, an. U. C. 778.

Cneus Lentulus Marcellinus, cos. cum L. Mario Philippo, an U. C. 498.

. *Cneus* Manlius Capitolinus, cos. cum M Popilio Lænate, an. U. C. 397. & cum C. Mario Rutilio, an. 399.

Cneus Manlius Cincinnatus, cos. cum M. Fabio Vibulano, an. U. C. 274.

Cneus Manlius Vulso, cos. cum M. Fulvio Nobiliore, an. U C. 565.

Cneus Octavius, cos. cum T. Manlio Torquato, an. U. C. 589.

Cneus Octavius, cos. eum T. Annio Ruffo, an. U. C. 626.

Cneus Octavius, cos. cum L. Corn. Cinnâ, an. U. C. 667. & cum Scribonio Curione, an. 678.

Cneus Papyrius Carbo, cos. cum L. Corn. Cinnâ, an. U. C. 669. Secundò Consul cum eodem, an. U. C. 770. Denique cum C. Mario C. Filio an 972.

Cneus Pompeius Magnus, vide *Pompeius*.

Cneus Pomponius Strabo cos. cum L. Porcio Catone, an. U. C. 765. Picentes, Marsosque in potestatem redegit.

Cneus Pompeius Strabo, cos. cum C. Sempronio Blæso, an. U. C. 560.

Cneus Servilius Cæpio, cos. cum Cn. Servilio Gemino, an. U. C. 551.

Cneus Servilius Cæpio, cos. cum Cn. Pompeio Nepote, an. U. C. 613.

Cneus Servilius Fidenas, Trib. Mil. an. U. C. 370.

Cneus Servilius Geminus, cos. cum C. Quintio Flaminio, an. U. C. 537.

Cneus Servilius Geminus, cos. cum C. Servilio Cæpione, an. U. C. 551.

Cneus Vetusius Geminus, cos. cum T. Ebutio Helva, an. U. C. 255.

Cnidus, vel *Gnidus*, Plinio & aliis, *Stadia*, *Capo Crio* teste Sophiano, *Chio* aliis, Cariæ urbs, & promunt. quod inter oram australem & occiduam in mare velut peninsula excurrit contra Nisyrum insulam. Hic erat Veneris imago, opus Praxitelis inæstimabile, ubi & ipsa Venus colebatur. Horat. 1. Carm. 30.

O Venus regina Cnidi Paphique

Ovid. 10 Met.

Piscosamq; Gnidon, gravidamq; Amathunta metallis.

Cnopupolis, urbs Jonum, à *Cnope* quodam. Steph. in *Erythra*.

Cnopus, flumen, idem qui *Ismenus*.

Cnossus, vide *Gnossus*.

Cnossus, in primo γενεαλογικῶν τῆς Ἀσίας citatur ab Apollonii Scholiaste in lib. 4. ubi ait, Ægyptios esse omnium antiquissimos. Vossius.

C O.

Co, Ægypti urbs. Ptol.

Co, *Coos*, vel *Cos*, insula in mari Ægæo, seu, ut quidam aiunt, in Icario, Rhodo proxima, & Cariæ opposita, quæ olim magna fuit, & optimè habitata, & aspectu jucundissima iis, qui eo navigabant. Ambitus ejus quingentis & quinquaginta stadiis clauditur, tota fertilis, & vino optimo abundans. Notum in illâ vestes sericas, seu bombycinas ex bombyce vermiculo à mulieribus texi solitas. Id quidem de *Ceâ*, vel Ciâ ins. Atticâ prope Eubœam post Varronem nonnulli tradunt. In his Plinius, qui lib. 4. cap. 12. hæc habet in *Cei* descriptione. *Ex hâc profectam delicatiorem fœminis vestem, author est Varro.* Et rursus lib. 11. cap. 22. de bombycibus. *Telas aranearum modo texunt ad vestem luxumque fœminarum, quæ bombycina appellantur. Prima eas redordiri rursusque texere invenit in Ceo mulier Pamphila, Latoi filia, non fraudanda gloria excogitatæ rationis ut denudet fœminis vestis.* Et Plinii simia Solinus, *Ceos, quæ, Varro testis est, subtilioris vestis amicula arte lanificæ scientiæ prima in ornatum fœminarum dedit.* Sed docti pridē observarunt Pamphilam Latoi filiam, quæ invenisse dicitur id genus texturæ subtilioris *Coam* fuisse non *Ceam*. Ita habet Aristot. de Hist. Anim. 5. 19. Πρώτη δὲ λέγεται ὑφῆναι ἐν Κῷ Παμφίλη Πλάτεω θυγάτηρ. Nimirum τὰ βομβύκινα *bombycina* de quibus eo loco res est. Et vero bombyces, unde texuntur, in Cô ins. nasci vel ex Plinio constat, qui id refert pluribus lib. 11. cap. 23. Unde est quòd *Coæ vestes*, passim celebrantur apud poetas, *Ceæ* nusquam, quod quidem sciam, verba sunt Viri Magni de Phœn. Col. l. 1. c. 7. Tibullus 2. 4.

——— *Coa puellis*

Vestis, & è rubro lucida concha mari.

Et Eleg. 6. *Illa gerat vestes tenues, quas fœmina Coa*

Texuit. ———

Propert. 1. ad Cynthiam.

Et tenues Coâ veste movere sinus.

Et lib. 1. ad Mæcenatem.

Sive togis illam fulgentem incedere Cois,

Hoc totum è Coâ veste volumen erit.

Et lib. 4. in fabulâ Vertumni.

Indue me Cois, fiam non dura puella.

Et ad Lenam. ——— *Coa textura Minervæ.*

Item. ——— *Coa dederis nec munera vestis.*

Ovid. lib. 2. De Arte.

Sive erit in Cois, Coa placere puta.

Horat. Sat. 2. ——*Cois tibi pane videre est*

Ut nudam. ———

Ubi Acron. *Perlucidâ utitur veste, ut ita nuda conspici possit. Hæc enim vestis in Co insulâ conficitur, per cujus nimiam subtilitatem, quæ sunt interiora translucent.* Ex utrâque sententiâ conflata sunt hæc Isidori lib. 14. cap. 6. *Coos insula adjacens provinciæ Atticæ, in quâ Hippocrates medicus natus est, quæ, ut Varro testis est, arte lanificii prima in ornamentum fœminarum inclaruit.* Plinium enim & Solinum sequi videtur, cum eam ins. facit vicinam Atticæ, quasi de *Ceo* agatur. Sed ad ins. Caricam plane pertinet, quòd ibi natus traditur Hippocrates. Is enim *Cous* fuit, non *Ceus*. His ita observatis facile erit eruere *Coi* etymon. Hebræis קו *cau tenue filum* est, vel *funiculus*, LXX σπαρτίον exponunt, & Symmachus χοινίον, Job. 38. 5. Rursus ex קו *cau* est מקוה *netum*, vel *opus subtilissimum* ex Ægypto advectum, 1 Reg. 10. 28. & 2 Paral. 1. 16. ubi vulgatus *de Coâ*, quasi sit loci nomen: Nec multo aliter Græci interpretes. Denique huc pertinet, quòd קו *Co*, vel קוה *Coa* vocata est à Phœnicibus ins. texturæ delicatioris artificio nobilissima. Phœnices enim Coam aliquando tenuisse, vel inde apparet, quod urbs insulæ cognominis olim dicta est Astypalæa. Strab. lib. 14. Ἡ δὲ τῶν Κῴων πόλις ἐκαλεῖτο τὸ παλαιὸν Ἀστυπάλαια. Nempe ab illâ ipsâ Astypalæâ Phœnicis filiâ. Hinc Stephanus Ἀστυπάλαια νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, &c. Δευτέρα πόλις ἐν Κῷ.

Coa, opidum in Arab. Fel. Ptol.

Coamani, Asiæ pop. Mela.

Coanca, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Coatra, seu *Coattra*, pop. Coatram montem, inter Assyriam & Mediam incolentes. Lucan. lib. 3.

Æthera tangentes silvas liquere Coatra.

Cobandi, Germaniæ gens. Ptol.

Coborus, Arabici sinûs insula. Plin.

Cobali, dæmones erant in comitatu Bacchi. Aristoph. Schol.

Schol. in Plut. Κίβαλοι δ' εἰσὶν οἱ τοὺς συλλογισμοὺς διαβάλλοντες. Atque hinc Κιβάλεια est *versutia*, & *astus*. Origo vocis est כבל Chebel. Hebræi, Syri, ac Arabes, *funes, laqueos*, & *pedicas* sic vocant. Unde secundariâ significatione est *techna, machinatio*; sic Psal. 19. 61. *Funes impiorum circumplexi sunt me*, i. e. *doli*.

Cobares, Medus, magus celebris quo tempore Alex. bellum movebat in Bactrianos. Curtius lib. 6.

Cobe, Æthiopiæ emporium in Avalite sinu. Ptol.

Coblus, vicus in Libyæ nomo. Ptol.

Cobryr, urbs Thraciæ. Steph.

Cobuela, Maurit. Tingitanæ locus. Steph.

Cobum, vel *Cobus*, Colchidis flu. è Caucaso erumpens, & aureis arenis abundans, unde velleris aurei fabula à poetis tantopere celebrata originem duxit.

Cocaba, Basanitidis regnum, vicus circa Palæstinam. Epiphan.

Cocala, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. Item locus Carmaniæ regionis in litore maris. Arrian.

Cocalia, Ponti Cappadocici urbs. Ptol.

Cocalus, Siciliæ rex, qui Dædalum Minois iram fugientem hospitio suscepit; quem cum Minos illuc usque prosequeretur à Cocali filiabus fuit interfectus. Ovid. Met. 8. Stephanus *Cocalum* Dædali filium in Camico imperasse scribit.

Cocanicus, Siciliæ lacus, ex quo *salem Cocanicum* nominamus. Plin. 31 7.

Cocceius, viri nomen. Horat. lib. 1. Sat. 5.

Interea Mæcenas advenit, atque
Cocceius. Ibidem.
Hinc nos Coccei recipit plenissima villa.

Coccyum, oppidum Angliæ in agro Lancastrensi. *Cockley* Camdeno.

Cocconaga, Indiæ intra Gangem pop. Ptol.

Cocconagara, urbs Sinarum, *Ciangeno* Mercatori. Item urbs Indiæ extra Gangem. Ptol.

Coccygius, Peloponnesi mons ad Inachum flu. unde *Coccyus* dictus. Plut. de Flum. *Coccyx* à Pausaniâ dicitur; unde *Coccygius* Jupiter.

Coccynum, promuntorium circa Siciliam. Appian.

Cocbe, Arab. desertæ op. Ptol.

Cochlearia, Sardiniæ locus. Anton.

Cochlusa, ins. juxta Lyciam à *cochleis*, quæ ibi inveniuntur. Steph.

Cochrynna, Thraciæ flu. quem ab ovibus potum, nigros facere fœtus scribit Antigonus in Mirabil.

Cocillum, Mysiæ op. Plin.

Cocintus, vel *Cocintum*, inter Leucopetram, & Lacinium promuntorium Vide Plin. 3. 5. De nomine Bochartus, Phaleg. 3. 5. Eodem refero, inquit, quod Cocinthum quasi [illegible] חוק כתים *Choque Citthim, terminum Cittæorum*, veteres appellarunt extremum Italiæ promuntorium, de quo Polybius lib. 2. Τὸ προκείμενον ἀκρωτήριον τῆς Ἰταλίας εἰς τὸ μεσημβρινὸν ὃ προσαγορεύουσι Κόκυνθον. Videtur esse quod vocant hodie *Capo di Stilo*. Plin. 3. 10. *Cocinthum esse longissimum Italiæ promuntorium aliqui existimant*. Et in Antonino Cocinthum op. XXII. M. pass. distat à Scylace, vel Scylacio hodiè *Shilaci*.

Cocles, vir Rom. qui Porsenna rege, per Sublicium pontem transire conante, solus hostium impetum sustinuit, donec à tergo pons à sociis frangeretur; quo facto, se cum armis præcipitavit in Tyberim; Et licet vulnus acceperit in coxa, fluvium tamen tranando ad suos pervenit, unde est illud ab eo dictum, cum ei in comitiis coxæ virium objiceretur, *Per singulos gradus admoneor triumphi mei*. Val Max. 3. 2. Virg. Æn. 8.

Illum indignanti similem similemque minanti
Aspiceres, pontem auderet quod vellere Cocles.

Juvenal. Sat. 8.

Quod miraretur cum Coclite Mutius, & quæ
Imperii fines Tiberinum virgo natavit.

Est autem *Cocles*, idem quod *unoculus*. Originem ponit Varro lib. 6. *Ab oculo*, inquit, *cocles, quasi ocles dictus*, qui unum haberet oculum. Verum omnino corruptum ex Græco κύκλωψ, quod notat μονόφθαλμον, *Cocles* vero *unoculum* notare, præter Varronem docet Plaut. Curculionis act. 3. sc. 1.

Ly. *Unocule salve*. Cu. *Quæso deridesne me?*
Ly. *De Coclitum prosapiâ te esse arbitror.*

Ubi per Coclites non Romanorum familiam intelligit, sed Arimaspos, ut notat Turnebus Advers. 23. 26. Idem judicium esto de illo Ennii apud Varron. lib. 6.

—Decem coclites, quos montibus summis
Ripeis sodere.———

Nam Arimaspos in Ripheis montibus ponunt Herodotus & alii. Addam & Plinii locum 2. 37. *Qui altero lumine orbi nascerentur, coclites vocabantur*. Vide *Cyclopr.*

Cocossates, Aquitaniæ populi.

Cocossii, Maurit. Tingitanæ gens. Ptol.

Coctiæ, seu *Cottia*, dictæ sunt Alpes à *Cottio* rege Gallorum domitore, qui in amicitiam Octavii receptus est. Incipiunt à Segusiâ op. & Tacito *Cottianæ* appellantur.

Cocundæ, Indiæ pop. Plin.

Cocynthum, vide *Cocinthum*.

Cocytus, flu. Epiri. Pausan. in Atticis.

Cocytus, inferorum flu. à Styge profluens, nomen habet ἀπὸ τοῦ κωκύειν, h. e. à *gemendo*, & *lamentando*. Virg Æn. 6.

Cocyti stagna alta vides, Stygiamque paludem.

Claud. de Raptu lib. 2. Non sine nominis allusione.

——— *Presso lacrymarum fonte resedit*
Cocytus, tacitis Acheron obmutuit undis.

Horat. *Visendus ater flumine languido*
Cocytus errans. De eo passim poetæ.

Codane, Gedrosiæ insula. Ptol.

Codania, Daniæ metropolis, *Hafnia* Latinè, vulgò *Coppenhaghen*.

Codanonia, ins. maris Baltici in regno Daniæ, teste Ortelio, quæ & *Silandia* dicitur in sinu Codano, à quo nomen accepit.

Codanus sinus, mare quod ex Oceano Germanico terras ingreditur inter Cimbricam Chersonesum & Scandinaviam, appellaturque ab aliis *mare Balticum*, vulgo *Buelth*. Alii *der Sundt* indigitant.

Coddura, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. *Gandavati* Castaldo.

Codrava, Indiæ intra Gangem urbs. Prol.

Codropolis, Illyriæ op. Appianus.

Codrus, ultimus rex Atheniensium fuit, Melandri filius; qui cum Lacedemonii gravi bello Atticos premerent, respondisset Pythius, *Quorum dux ab hoste esset occisus, eos futuros superiores*, depositâ veste regiâ, pastoralem cultum induit, immissusque castris hostium de industriâ rixam ciens, interemptus est, ut narrat Paterculus. Horat. 3. Od. 9.

Codrus pro patriâ non timidus mori.

Ab hoc proverbium *Codro generosior*, Vide Just. lib. 2. Val. Max. 5. 6. Cic. Tuscul. 1. Apud Virg. Ecl. 5. *Codrus* pastoris nomen est, perinde ut *Alcon*.

——— *Si quos aut Phyllidis ignes;*
Aut Alconis habes laudes, aut jurgia Codri.

Ubi male Servius ad Codrum Atheniensem refert, quem eo nomine Scaliger notavit animadversionibus Euseb.

Codrus, poeta quidam pauperrimus, cujus paupertas proverbio locum fecit, ut dicamus *Codro pauperior*. Juv.

Lectus erat Codro Proculâ minor——

Martial. *Plus credit nemo, quam totâ Codrus in urbe*
Cum sit tam pauper, quomodo cæcus amat?

Malum poetam fuisse Codrum è Juvenale discimus. Sat. 1.

Vexatus toties rauci Theseide Codri.

Codate, pop. Indiæ extra Gangem. Ptol.

Colcuzabala, Armeniæ min. urbs. Anton.

Coecile, Tardulorum urbs in Bæticâ. Ptol.

Coecinum, op. in sinu Scyllaceo. Pompon.

Coeculus, cognomento Saturnus Junior, regnavit apud Aborigines anno ante U. C. 807.

Coedamusii, Mauritan. Cæsariensis gens. Ptol.

Coela, Atticæ regiuncula, Miltiadis & Thucydidis sepulcris nobilitata Marcel. in vitâ Thucyd.

Coela, sinus Euboici locus. Livius. Apud Val. Max. 1. 8. tractus quidam hoc nomine describitur inter Rhamnunta, nobilem Attici soli partem, Carystamque Chalcidico freto vicinum. Strabo lib. 10.

Coelaleta, Thraciæ pop. Tacit.

Coelerini, Hisp. Tarracon. pop. Ptol.

Coelesyria, vel *Coelosyria*, tota est regio ultra Seleucidem in Ægyptum & Arabiam recedens. Sed proprie quæ Libano, & Antilibano terminatur. Nomen sortita est à *concavitate*, quam Græci κοιλότητα vocant, populi Κοιλάνεγοι. Dionys. Perieg.

> Ἣν Κοίλην ἐνέπουσιν ὁμώνυμον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὴν
> Μέσσην καὶ χθαμαλὴν ὄρεα δύο πρῶνες ἔχουσι.

Sunt & quibus Syrophœnices iidem sunt cum Cœlesyris. Res patet ex his Eunapii de Libanio. Ὃ πάντες οἱ Συροφοίνικες ἔχουσι κατὰ τὴν κοινὴν ἔντευξιν ἡδὺ καὶ κεχαρισμένον, τοῦτο παρ' ἐκείνου λαβεῖν μετὰ παιδείας ἔξεστιν. *Quod suave & jucundum habent in vulgari colloquio omnes Syrophœnices, hoc ab illo cum eruditione petere licet.* Idem Eunapius. Λιβάνιον δὲ Ἀντιόχεια μὲν ἤνεγκεν, ἡ τῆς Κοίλης καλουμένης Συρίας πρώτη πόλις. *Libanium quidem produxit Antiochia, Coelesyriæ quam vocant metropolis.*

Coelimontana, porta urbis Romæ. Junioribus *Asinaria* vocatur. Hodiè *S. Joannis* nonnullis dicitur. Marlianus in suâ Româ.

Coelius, mons unus è septem urbis Romæ, quem Tiberius Imp. teste Suetonio *Augustum* appellari jussit. Tacitus ait eum primo *Querquetulanum* vocatum. Eundem *Tuscum vicum* postea dictum scribit Varro de L. L. lib. 4. *Mastarna* olim appellatum à Tuscis ex vetustâ quâdam inscriptione patet. Hunc à *Coele* Vibennâ Hetruscorum duce, qui Tarquinio Superbo suppetias tulit, denominatum volunt.

Coelis, gens Attica. Hesychius. Κοιλίς, δῆμος Ἀττικῆς, ubi nonnulli Κοίλη legendum volunt.

Cœlos Thraciæ portus, sive urbs, vide *Cœla*.

Cœlossa, mons non procul à Phliunte op. Strab. lib. 8.

Cœlambe, Ptol. Gedrosiæ urbs, *Cambaia* hodiè dici videtur. Legitur & *Bœambe* & *Cœambe*.

Cœmenum, Germ. urbs. Ptol. vulgò *Laubenburg* teste Villanovano. Est autem in Saxonia inter Lunebutgum, & Lubecam.

Cœneum, Eubœæ promont. Mela lib. 2. lege *Cenæum*.

Cœnus, 2. Macedoniæ rex, regnavit an. 12. an. ante U. C. 385.

Cœquosa, Gall. Aquitan. op. Anton. in Itiner.

Cœranus, fluvii nomen. Steph. in *Adana*. Item viri nomen ab Ulysse interfecti. Ovid. Met. 13.

> *Cœranon, Iphiditen, & Alastoraque Chromiumque.*

Item *Cœranus* naufragus à Delphino servatus; vide Hist. apud Plutarch. in lib. *Utrum terrestria, an aquatilia plus sapiant*.

Cœstoboci, Sarm. Europ. pop. Ptol.

Cœti, Asiæ pop. ad Pont. Euxinum circa Tibarenos. Xenoph.

Cœus, Messeniæ flu. Electram urb. præterfluens. Paus.

Cœus, gigas, Cœli & Terræ fil. Virgil. Georg. 1.

> *Cœumque Japetumque creat, sævumque Typhoea.*

Cogamus, Lydiæ flu. Plin. 5. 29.

Cogedus, vide *Congedus*.

Cognabaada, & *Cognabara*, Indiæ intra Gangem urbes. Ptol.

Cogni, Germ. pop.

Cointa, nobilis mulier sub Decio apud Alexandriam martyrio coronata, An. Dom. 251. Euseb. lib. 6. cap. 40. lege *Quinta*.

Cointus, sive *Quintus Smyrnaus*. Vide *Calaber*.

Colaca, Æthiopiæ promuntorium ad sinum Arabicum. Mela.

Colada, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Colaia, viri nomen. 2 Esdr. id est, *vox*, aut *elevatio Domini*.

Colaicum, Taprobanæ inf. promuntorium. Plin. 6. 22.

Colana, Armeniæ mai. op. Ptol.

Colancorum, Germ. urbs, Ptol. *Fridwalde* Villanovano.

Colania, & *Coldana* posterioribus, op. Albionis in finibus Damoiorum. *Coldingham* Camdeno.

Colapiani, Pannoniæ pop. Plin. 4. 25. juxta quos Colapis flu. in Saum influit, unde & nomen acceperunt. Plin. 3. 19.

Colarni, Lusitaniæ pop. Plin.

Colossis, Lysippi discipulus qui Colossum fecit.

Colaxes, Jovis & Oræ filius. Val. Flac. 6. Argon.

> —— — *Ductorque Colaxes*
> *Sanguis & ipse deûm.* ——

Ubi tamen Lamp. Alardus *Coraxes* legere maluit.

Colbi, Æthiopiæ sub Ægypto gens. Ptol.

Colchi, Catcorum Emporium in Indiâ intra Gangem. Ptol. vide Boch. de Anim. Bibl. l. 2. p. 489. *Cochin* hodiè.

Colchinium, Dalmatiæ op. à Colchis conditum, quod postea *Olchinium* dictus est. Plin.

Colchis, *idis*, regio Asiæ juxta Pontum, regnum Æetæ regis, & Medeæ patria, Corace monte (qui est Tauri pars) à septentrione, ab ortu Iberiâ, à meridie Phaside ab occid. Euxino Ponto clausa. Hunc ferunt Jasonem cum Argonautis navigasse, Medeæque artibus adjutum, aureum vellus inde retulisse. Est autem hæc regio venenorum feracissima, quæ res videtur locum fecisse fabulæ, quam de Medeæ veneficiis comminiscuntur poetæ. Horat. Carm. 2.

> *Ille & venena Colchica*
> *Et quicquid usquam concipitur nefas.*
> *Tractavit.* Idem in Epodis.
> *Herbasque quas & Colchis atque Iberia*
> *Mittit venenorum ferax.*

Colchos autem Ægyptiæ originis esse constans fama est apud vett. Dionys. vers. 689.

> Πὰρ δὲ μυχὸν πόντοιο μετὰ χθόνα Τυνδαρειδῶν
> Κόλχοι ναιετάουσι, μετήλυδες Αἰγύπτοιο.

Herod. lib. 2. Φαίνονται μὲν γὰρ ἐόντες οἱ Κόλχοι Αἰγύπτιοι. Diodorus lib. 1. Φασὶ τῶν Αἰγυπτίων τινὰς καταλειφθέντας περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην συστήσασθαι τὸ τῶν Κόλχων γένος. Strabo etiam lib. 1. meminit Ægyptiorum in Colchos μεταστάσεως. Et Amm. lib. 22. Colchos appellat *Ægyptiorum antiquam sobolem*. Boch. Inde *Colchis* ponitur pro Medeâ. Horat. in Epod.

> *Non huc Argoo contendit remige pinus*
> *Neque impudica Colchis intulit pedem.*

Juvenal. Sat. 6.

> *Credamus tragicis quicquid de Colchide torvâ*
> *Dicitur.* ——

Properr. lib. 2.

> *Seu mihi Circæo pereundum est gramine, sive*
> *Colchis Colchiacis urat abena focis.*

Martialis lib. 4.

> *Ignipedes posset sine Colchide vincere tauros.*

Colduli, Germ. pop. quorum op. *Holetal* dicitur, teste Lazio, in Bohemiâ.

Colenda, Hisp. urbs in Celtiberis. Appian.

Colenis, Diana nominata est, à *Coleno*, qui ante Cecropem regnavit.

Colentium, Illyrici insula, *Scardona* Ptolemæo aliàs *Collentum* legitur, pop. *Colentini*. Plin. 3. 21.

Coletiani, Pannoniæ gens. Ptol.

Coli, pop. juxta Caucasum. Inferiores autem Caucasi partes *Colici montes* vocantur; Regio *Colica* Stephano.

Colias, promuntorium, vel litus Atticæ in vico Phalereo, ubi & Venus Colias. Dionysius Perieg. Taprobanem *Coliada* vocat.

> Αἶψα γε Κωλιάδος μεγάλην ἐπινῆσον ἵκοιο,
> Μητέρα Ταπροβάνην Ἀσιηγενέων ἐλεφάντων.

Vide sis illic Scholiasten.

Colicaria, locus inter Bononiam & Veronam. Anton.

Colippo, Lusitaniæ op. Plin.

Collatia, op. in prima Italiæ regione, ab Albanis, ut creditur, conditum, & à Tarquinio Superbo instauratum, collatâ cum in usum à Pop. Romano pecuniâ; unde & nomen putatur accepisse, ut refert Servius enarrans illud Virg. Æn. 6.

> *Hi tibi Nomentum & Gabios, urbemque Fidenam,*
> *Hi Collatinas imponent montibus arces.*
> *Laude pudicitiæ celebres.*

Ex hâc enim urbe ortum traxit Tarquinius Collatinus, Lucretiæ maritus. Sil. lib. 8.

> *Quos Castrum, Phrygibusq; gravis quondam Ardea misit,*
> *Quos celso devexa jugo Junonia sedes*
> *Lanuvium, ac altrix casti Collatia Bruti.*

Livius

Livius hoc op. inferius in agro Sabinorum collocare videtur lib. 1. ubi pugnam Tarquinii Sabinorumque ad finistram Anienis ripam recenset. Verum aliter alii tradiderunt authores, quorum sententiâ in Latio cis Anienem fuerit. Plin. 3. 5. Et Servius ad præscriptum Virgilii locum. Ciceronis tempore adhuc extitisse *Collatiam* ipse testis est in Orat. prima contra Rullum. Sed & Strabo post eum lib. 5. testatur suo ævo extitisse etiam, verum κώμην tantùm, i. e. *vicum*.

Collatina, Romæ porta. Item dea quæ collibus præsidebat.

Collatinus, unus ex 7 Romæ collibus.

Collega, vel *Conlega* consul. an. U. C. 845.

Collina, Romæ porta in colle Quirinali sita (unde & nomen accepit) non procul à Veneris Erycinæ templo. Ovid. Fast. 4.

Templa frequentari Collina proxima porta
Nunc decet; à Siculo nomina rege tenent.

Eadem & *Salaria* vocata, propterea quod per eam *salem* ferebant Sabini. Tacit. Annal. 3.

Collodes, inf. Sardiniæ adjacens. Plin. 5. 7.

Collops geminus, magnus, & parvus, urbs Africæ litor. in Mauritan. confin. Magnus, idem cum *Cullu*, parvus, op. est orientalius nunc *Larobo*, teste Moletio.

Colmaria, urbs Alsatiæ, vulgò *Colmar*.

Coloa, Æthiopiæ urbs, & ibidem palus. Ptol.

Colobasus, hæreticus, qui vitam omnium hominum in 7 sideribus consistere affirmabat. Euseb. Tertull.

Colobon sinus, Æthiopiæ promunt. sub Ægypto. Ptol.

Colobona, Hispalensis conventûs in Bæticâ urbs. Plin.

Colobrassus, Ciliciæ Asperæ in Pamphyliâ op. Ptol.

Coloca, Africæ promuntorium ad Arabicum sinum. Mela.

Colocasitis, ins. in Azaoio mari. Plin.

Colocasia, Minervæ templum fuit in Sicyone. Rhod. 9. 12.

Colocaarum, Germ. urbs. Ptol.

Coloe, Æthiopiæ palus Ptol. *Barcena* Mercatori. Hujus nominis 3 urbes in Æthiopiâ. Ptol. & Arrian. enumerant. Item locus Lydiæ 40 stadiis à Sardibus distans; juxta quem & Dianæ templum fuit cognomento *Colæna*. Strabo 13.

Colæphryx, Bœotiæ mons. Hesychius Κολοίφρυξ Ταναγραῖον ἀλεκτρύονα, ἢ ὄρος Βοιωτίας. In Etymologo Magno scribitur Κολόφρυξ, sed in Phavorino Κολοίφρυξ. Et in Stephano Κολοίφρυγες pro loco Bœotiæ, qui aliis Αἰλοκοσοιλιδίς. Ita Steph. ex Aristotelis libro de Bœotiæ limitibus. Nomen ex Phœniciâ linguâ desumptum tradit Bochartus. Galli siquidem Tanagriei *Colæphryges* dicebantur ab hoc monte, in quo alebantur, qui ideo dictus est propter כלוא אפרוחים *Kelo-ephrochim*, h. e. *claustrum pullorum*, id est, nobile ἀλεκτρυοτροφεῖον in eo constitutum.

Colomannus, rex Ungariæ, fratrem ac nepotem occæcavit, ut regiæ dignitatis redderet impotes; Itemque nepoti cum adhuc infans esset, testes exeti mandavit, ne qua hinc proveniret propago, sed divina non defuit ultio. Nam Colomanus morbo repentino correptus est, adhibitoque cataplasmate ejus temporibus, eductum est cerebrum, certum lethi signum. Munster. lib. 4. Cosmogr.

Colonæ, Troadis locus est non procul à Lampsaco, Milesiorum colonia; Sunt & aliæ *Colonæ* ad exteriorem partem Hellesponti, stadiis 140 ab Ilio distantes. Strab. lib. 14.

Colone, urbs in Phocide, in Erythræâ, in Thessaliâ, in Messeniâ. Strabo. Ptol.

Colone, scopulus Asiæ ad Bosporі Thracici litus è regione Cyaneatum, teste Apollonio in Argonaut. nunc *Cromaton* vocant teste Gyllio.

Colonia, opidum fuit in quod Romani Magistratus ex urbe cives traduxere, vel quod sine traductione coloniarum jure donatum erat. Coloniarum autem hujusmodi ratio erat. Quum in urbe Româ multos ex veteribus, novisque incolis paupertate premi intellectum erat, ut censui solvendo non sufficerent, Triumviri à Senatu creabantur, qui locus primum confœderatis, in quibus Reip. expediret propugnaculum constitui, nova edicta proponebant, danda esse nomina ab iis, qui novam coloniam deduci vellent. Sicque & urbs pauperibus exonerabatur, & rei familiaris pondere gravati, ad novas quibus indigerent divitias gratis datas cum familiâ accedebant. Accipiebant enim duo, quatuor, aut 6, aut 7 agri jugera, & quandoque plura. Duo item genera coloniarum fuere Romanæ, & Latinæ. Omnes constabant à Civibus Romanis in colonias exeuntibus. Romanæ dicebantur eæ, quæ jura civitatis Romanæ possiderent. Itaque Cives Rom. semper erant, & ferendi suffragii potestatem habebant, cujus generis erant Coloniæ multæ in Gall. Togatâ. Cic. ep. ad Att. *Videtur in suffragiis multum posse Galliâ*. Latinæ coloniæ dicebantur eæ, quæ jus Latii haberent, quod intra jus Rom. civitatis erat. Quid Colonia à municipio differat, Gellius 15. 13. tractat. *Municipia*, inquit, *quid & quo jure sint, quantumque à Coloniâ differant, ignoramus, existimamusque meliore conditione esse colonias, quam municipia*. Cæterum de *Coloniis* vide S. Julium Frontinum.

Colonia, Angliæ op. apud Antoninum, quæ etsi ex distantiâ videatur esse *Sadbury*, nomen tamen *Colne* illi magis convenire scribit Talbotus.

Colonia, urbs Cappadociæ in Armen. min. confin. *Taxata* hodiè. Item op. parvum Hetruriæ. *Colona* dicta. Est etiam op. amplum Venetiæ in agro Veronensi, hodiè *Cologna*

Colonia Agrippinensis, Vibiorum civitas præstantissima, cis Rhenum flu. sita, ita dicta ab *Agrippinâ* Neronis matre, quæ ut sociis quoque nationibus potentiam suam ostentaret in hoc opidum, ubi genita erat, Coloniam ex veteranis militibus deduci imperavit. Tac. 4. Annal. vulgò *Cologne sur le Rhin*.

Colonis, insula in sinu Argolico contra Hermicum agrum. Plin. 4. 11. Et Rhod. 21. 21.

Colonos, ager sive locus editus, non procul ab Athenis, in quem Oedipus Thebis exulans dicitur commigrasse: Unde Sophocles Tragœdiam de Oedipi calamitatibus conscriptam, *Oedipum Coloneum* appellavit. Erat autem hic locus Neptuno sacer, ubi etiam equestris ejus statua fuit, quemadmodum Thesei, & Pirithoi, & Oedipodis. In hoc aggere fuit & Timonis turris, qui à solitudine, hominumque odio μισάνθρωπος cognominatus est. Pausan. in Att. Pollux vero lib. 7. author est duo hujus nominis loca in Atticâ fuisse, alterum ἵππιον appellatum in quem confugit Oedipus; alterum in foro juxta Eurysacium, ἀγοραῖον cognominatum. Rhod. lib. 21.

Colopena, Cappadociæ pars. Plin. 6. 3. Est etiam urbs Æolidis in Asiâ min. Ptol. *Alsobeses* Alex. Zardo.

Colophon, urbs Joniæ, nobilis oraculo Apollinis.

Colophonii, navales opes satis amplas habuere, & in equestribus certaminibus tantum excelluere, ut victoriam sibi certam pollicerentur, quibus Colophonius accessisset equitatus. Unde Proverb. *Colophonem addere*, cum summa manus operi imponitur. Ex hâc urbe nonnulli Homerum ortum volunt. Unde & *Colophoniacus* vocatur à Virg. in Ciri.

Qua Colophoniaco Scylla dicuntur Homero.

Cic. pro Archia poeta. *Homerum Colophonii civem suum esse dicunt*. Fuit & Nicandri poetæ patria, ut patet ex epigram. lib. 1. Anthologiæ.

Καὶ Κολοφὼν, ἀγαθόν ἐπὶ ἠλάδεσσι τίτυντο
Αὐτὸς Βηλαμίου παῖδας ἀερχούς.
Πρώτιστοι μὲν Ὅμηρον, ἀτὰρ Νίκανδρον ἔπειτα
Ἀμφοτέρους Μούσαις φίλος.

Colophone, in Apollinis Clarii specu lacuna est, cujus potu mira redduntur oracula, bibentium breviore vita. Plin. 2. 103.

Colopiani, Pannoniæ pop. Plin. 25. 4.

Colops magnus. Ptol. Zeugitanæ provinciæ urbs, hodiè *Giger*, regia civitas.

Colorina, Arab. Desertæ urbs. Ptol.

Colossæ, sive *Colossis* Strab. lib. 12. op. Phrygiæ prope Laodiceam, quod, teste Orosio, temporibus Neronis cum Laodiceâ, & Hierapoli urb. Asiæ terræ motu cecidit. Incolæ *Colossenses*. πόλις μεγάλη vocat Herodotus.

Colossus Lysippi, ut quidam aiunt, discipulus, *colossi* Rhodii author, quem tamen à *Caleto*, vel *Celeris* artifice sic dictum fuisse tradit Festus. Sed hæc sunt mera somnia. Author enim ejus fuit vel Chares, vel Laches. Plin. 34. 7.

Ante omnes autem in admiratione fuit Solis Colossus Rhodi, quem fecerat Chares Lyndius, Lysippi discipulus. Simonides in hunc Colossum lib. 4. Anthol.

Τὸν ἐν Ῥόδῳ Κολοσσὸν ὀκτάκις δέκα
Λάχης ἐποίει πηχέων ὁ Λίνδιος.

Nisi & hic pro Λάχης legere malis Χάρης, ut cum Plin. Eustathioque conveniat. Sed hoc pacto & pro ὀκτάκις substituere possis ἑπτάκις, ut in hoc quoque consentiat cum Plin. Straboneque, qui 70 faciunt cubitorum. Verum hoc ut ut est de *Colosso*, vel *Caleto*, vel *Coleto*, altum apud veteres silentium est. Quare rectius Etymologus, qui *colossum* sic dici scribit, quia ob nimiam altitudinem, oculorum frustratetur aciem, Κολοσσὸς, inquit, παρὰ τὸ κολούειν (ὃ ἐστιν ἐλαττοῦν) τὰ ὄσσε, διὰ τὸ μέγεθος. Cujus sententiam confirmat Papinius Sylv. lib. 1. carm. 1

——— *Vix lumine fesso*
Explores, quam longus in hunc despectus ab illo.

Loquitur de equo Domitiani, qui colosso impositus erat, unde initio carminis *molem* vocat *geminatam.*

Quæ super imposito moles geminata Colosso
Stat Latinum complexa forum?

Magnitudinem Colossorum innuit Plin. ubi supra: *Moles excogitatas videmus statuarum, quas Colossos vocant, turribus pares.* Ac proinde Etymologus κυρίως Κολοσσοὺς λέγεσθαι ἐν ὑπερμεγέθεις ἀνδριάντας. Stat. 1 Carm. 3.

——— *Enormes manus est experta Colossos.*

Colotes, vir Teius, pictor. Quintil. lib. 2.

Colotes, Epicteti discipulus, primarius, cujus dogmata Plut. libro edito solidè refutat.

Colotes, sculptor fuit eximius, cujus opus Æsculapii simulacrum ex ebore factum, aspectu sane mirandum, in quodam Bœotiæ vico asservari tradit Strabo lib. 8.

Colpe, Joniæ civitas.

Colpite, vide *Phœnicia.*

Colsa, Armeniæ maj. urbs. Ptol.

Colta, Carmaniæ locus ad mare Rubrum. Arrian.

Colthena, Arm. maj. urbs. Ptol.

Coluba, populi Indiæ. Plin. 6. 19.

Colubraria, maris Mediterranei insf. serpentibus scatens. Pomp. lib. 2. Plin. 3. 5. Græci *Ophiusam* dixère, vulgò *Dragonera.*

Columbanus, ex op. Hiberniæ Columbâ ortus, adjunctis sibi 12 comitibus in Galliam propagandi Evangelii, & disciplinæ Ecclesiasticæ instaurandæ causâ profectus est, & à Sigisberto rege clementèr exceptus monasterium Luxoniense in Burgundia condidit. Præceptor S. Galli & S. Leodegarii fuit. Pulsus in exilium à Theodorico rege Galliæ, Sigisberti nepote, cujus libidines vagas taxaverat, ad fratrem Theobertum fugit; Is ei prope lacum Brigantinum, ubi nunc urbs S. Galli est, Hospitium præbuit. Capto autem Theoberto ad Theodelindam in Italiam discessit, relicto in Suevià S. Gallo. Obiit in monasterio Bobiensi ad Trebiam flu. an. Dom. 558 die 23 Novembris.

Columbaria, insf. in mare Tusco. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. p. 505.

Columella, Gaditanus genere, scripsit absolutissimos libros de Re Rusticâ, temporibus Claudii Principis.

Columna regia, civitas in Brutio. Mela lib. 2. Græci Στηλίδα vocant, i.e. *Columellam*, hodiè *la Colbona*, aliis *Stylarion*, unde solvitur in Siciliam. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 4. p. 1295.

Columna, parvæ insulæ Rubri maris. Plin. 6. 11.

Columnæ Herculis duæ esse perhibentur in Occidente; quia ex Oceano mare nostrum intrantibus duo montes occurrunt, quorum alterum in Africâ *Abylam* vocant, alterum in Europâ *Calpen.* Hos quondam junctos perpetuo jugo fuisse finxerunt, sed ab Hercule diremptos, aliqui tamen hos montes procul spectantibus geminas columnas videri dicunt. Alii asserunt Columnas Herculis in Gaditanâ insulâ fuisse ex ære octo cubitorum, ad quas proficisci solebant, qui navigationem absolvissent, tanquam Herculi sacra facientes.

Coluri, duo sunt circuli in Sphærâ se mutuo ad angulos rectos sphærales secantes ad polos mundi, & Zodiacum ita transeuntes, ut alter per principia Arietis, & Libræ feratur, alter per principia Cancri, & Capricorni; ita dicti ab imperfectâ sui conversione, à κόλος mutilo, & οὐρὰ cauda, quòd imperfecti omnibus qui sub Æquinoctiali non sunt, & tanquam cauda præcisa apparent. Vide Scalig. in Manil.

Colycantii, Asiæ propria gens, quæ interiit. Plin.

Colymbarium, Sardiniæ promontorium. Ptol.

Colyttus, δῆμος est Atheniensium τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς. Strab. lib. 1.

Comagena, Syriæ pars supra Ciliciam in ortum sita, trans Amanum montem excurrens usque in Mesopotamiam, à quâ Euphrate flu. dirimitur. Populi *Comageni* haruspicinæ olim peritiâ præ cæteris nobilitati. Juven. Sat. 6.

Spondet amatorem teneram vel divitis orbi
Testamentum ingens, calida pulmone columbæ
Tractato, Armenius, vel Comagenus Aruspex.

Comana, *orum*, civitas est in convallibus Antitauri montis, insigni Bellonæ fano celebris. Inde *Comani* dicuntur sacri servi Bellonæ, quorum Strabo suâ ætate supra sex millia fuisse tradit, qui omnes sacerdotis imperio parebant, & statis quibusdam Bellonæ festis sese mutuis vulneribus laniabant. Val. Flacc. lib. 7.

——— *Excellos laceras Bellona Comanos.*

Comana, civitas in Armen. min. Procop.

Comana, Taprobanæ insf. op. Ptol. Alia item in Phrygiâ, & Pisidiâ eidem.

Comania, Asiæ regio circa Hyrcaniam. Xenoph.

Comani, pop. à Ladislao Ungariæ rege apud lacum *Hood* victi, an. Dom. 1279.

Comari, Asiæ pop. super Scytharum deserta ad Caspium sinum. Mela. 1. 2. Vide sis illic Vossium.

Comarus, portus est ad sinum Ambracianum juxtà Nicopolim, Isthmum stadiorum 60 efficiens. Strabo lib. 17.

Comata Gallia, vide *Gallia.* Lucan. lib. 1.

Crinibus effusis toti prælate Comata.

Comazon, Consul cum Antonino Aug. an. U. C. 982.

Comba, urbs Lyciæ Mediterranea. Ptol. *Comba* adhuc.

Combana, Carmaniæ urbs. Ptol.

Combe, Asopi filia, quæ prima Æneam armaturam dicitur invenisse, unde & *Chalcis* est cognominata. De hâc nonnulli intelligunt hoc Ovid. lib. 7. Met.

Adjacet his Pleuron, in quâ trepidantibus alis
Ophias effugit natorum vulnera Combe.

Combi, *Ombi* Antonino, urbs Ægypti super. ad Nilum flu. pop. *Combita*, qui, ut Steph. scribit crocodilum adorabant, sicut Lycopolitæ lupum. Juven. Sat. 15.

Inter finitimos, vetus atque antiqua simultas,
Immortale odium, & nunquam sanabile vulnus;
Ardet adhuc Combos & Tentyra, summus utrinque
Inde furor vulgo, quòd numina vicinorum
Odit uterque locus, cum solos credit habendos
Esse Deos, quos ipse colit.

Combrea, urbs circa Pallenem. Herodot.

Combretonium, Angliæ urbs. Anton. *Bretenham* in agro Suffoleiensi Camdeno.

Combusta, urbs Gall. Narbon. circa Pyrenæos montes. Anton.

Comede, Sacarum gens. Ptol.

Comenii, Illyridis populi. Ptol.

Comenses, vide *Comam.*

Comerus Gallus, duxit colonias in Italiam, nomen regioni à suo nomine imposuit, legem ac justitiam docuit. Berosus lib. 3.

Comerus, Scytha, more Scythico, unde venerat, docuit Italos urbem curribus componere, hinc *Veii* appellati sunt, vocabulo Sago quo *Veias* Plaustrum vocant an. ante U. C. 1360.

Cometes, pater Asterionis, unus ex Argonautis Val. Flaccus lib. 1.

——— *Celer Asterion, quem matre carentem*
Cristatus gemino fovit pater amne Cometes,
Segnior Apidani vires abisentit Enipeas.

Ubi ad verbum fere ut solet, expressit Apollonium lib. 1. Sic enim ille.

Ἤλυθε δ' Ἀστερίων αὐτοσχεδὸν, ὅν ῥα Κομήτης
Γείνατο δινήεντος ἐφ' ὕδασιν Ἀπιδανοῖο.

Quod

Quod autem *cristatum* vocat *Cometem* Flaccus, adlusum est ad nomen *Cometa*. Nam (ut ait Plin.) *Cometas Graci vocant, nostri crinitas, hoc est horrentes crine sanguineo.* Haud abs re forsan fuerit hic notare, quæ de Cometarum præsagiis antiqui tradidere, adeo ut in Proverb. abierit Senarius iste.

Οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ κακὸν φέρει.

Nihil enim Poetis præcipue magis persuasum est, quam cometas denunciare magna mala. Virg. Georg. 1.

Non alias cælo ceciderunt plura sereno
Fulgura, nec diri toties arsere Cometæ.

Tibullus lib. 2.

Hæc fore dixerunt belli mala signa Cometæ.

Lucan. lib. 1. —— *Terris mutantem regna Cometen.*
Stat. 1 Theb. *Mutant quæ sceptra Cometæ.*
Silius lib. 1.

Crine ut flammifero terret fera regna Cometes
Sanguineum spargens ignem, vomit atra rubentes
Fax cælo radios, & sævâ luce coruscum
Scintillat sidus, terrisque extrema minatur.

Et lib. 8. ——— *Non unius crine corusco*
Regnorum eversor rubuit lethale Cometes.

Val. Flaccus lib. 6. ——— *Iratoque vocati*
Ab Jove fatales ad regna injusta Cometæ.

Claud. 1 de bello Getico.

Et nunquam cælo spectatum impune Cometem.

Et in Epigr. de Magnete

Non frustra visi ferali crine Cometæ.

Ac de Raptu Proserp. lib. 1.

——— *Augurium qualis laturus iniquum*
Præpes sanguineo dilabitur igne Cometes,
Prodigiale rubens, non illum navita tuto
Non impune vident populi, sed crine minaci
Nunciat aut ratibus ventos, aut urbibus hostes.

Comi, Bactrianæ pop. Ptol.

Comidava, Daciæ op. Ptol.

Comini, pop. ex Æquicolis, qui interiere. Plin.

Cominium, Samnitum urbs. Liv.

Cominsena, Parthiæ regio. Ptol.

Comisena, Armen. majoris provincia.

Comitia, orum pl. num. conventus populi ad creandos magistratus, leges ferendas, & alia cum populo agenda, à *comeundo* appellata, ita enim veteres loquebantur, vel à *coeundo*. Leguntur autem Comitia *Consularia*, *Prætoria*, *Quæstoria*, *Tribunitia*, *Ædilitia*; quibus sc. Consules, Prætores, Quæstores, Tribuni, Ædiles creabantur. Tria fuerunt Comitiorum genera; *curiata*, *centuriata*, *Tributa*, nam quæ *calata* Comitia legimus, ea sunt vel curiata, vel centuriata; ex eo quod primis temporibus *calandi* verbum pro *vocandi* usitatum erat. Curiata Comitia erant, quum curiatim *κατὰ φυλὰς* pop. Romanus suffragia ferebat. Centuriata quum centuriatim, sive per centurias; Tributa, quum tributim sive per Tribus. Dionys. lib. 7. scribit, in comitiis Curiatis omnem potestatem creandi magistratus fuisse penes populum; in Centuriatis autem penes divites. Inde *Comitium*, i. e. *locus comitiorum*. Cæterum de Comitiis plura vide apud Manutium lib. de Legg. Romanis.

Commani, pop. circa Margianam. Plin.

Commenases, Indiæ flu. in Indum fluens. Arrian.

Comminium, vulgo *Comino*, vide *Cominium*.

Commodus, cos. cum Prisco ao. U. C. 831. Item alius cos. cum Cereali an. U. C. 858.

Commodus, M. Antonini filius patri dissimillimus, cui etiam in Imperio successit. Vitam ejus vide apud Herodianum lib. 1. De hoc Ausonius.

Commodus insequitur pugnis maculosus arena
Threcidico princeps bella movens gladio.
Eliso tandem persolvens gutture pœnas
Criminibus fassus matris adulterium.

Commone, insula Epheso urbi adiacens. Plin. lib. 15.

Commoni. Galliæ Narbon. pop. Ptol.

Commosicus, Getarum rex & pontifex an. ab U.C.719.

Comopolis, Assyriæ op. Ptol.

Compendium, vulgo *Compiegne*, urbs Gall. Belg. in Picardiæ provinciâ, alias *Carolopolis*, quod ipsam Carolus Calvus Francorum rex repararit, auxerit, præsidiisque munierit. Annales Franciæ.

Compitalia, festa quæ in compitis Larium honori peragebantur, & *Compitalitius* dies in quo celebrabantur. Gellius. Nullum certum diem præfinitum fuisse his sacris ex loco Varronis ad Suetonium recte observavit Casaubonus, confirmatque Ausonius Edyll. 25. in his.

Et nunquam certis redeuntia festa diebus,
Cum sua per vicos compita quisque colit.

Non longè tamen à Saturnalibus celebrata persuadet Dionys. lib. 4. Institutio eorum à Servio Tullio est ut idem Dionys. itemque Plin. lib. 36. extremo docet, Augustum bis ea celebrare per annum, quæ semel antea tantum peragerentur, ejus vita significat apud Sueton. cap. 31.

Complutica, Ptol. olim op. nunc vicus Hisp. Tarracon. in finibus Callaicorum, hodie *Compludo* teste Mor.

Complutum, Carpetanorum urbs, & nobilis Academia in Hisp. Tarracon. vulgo *Alcala de Henares*.

Compostella, urbs Hisp. Vide *Iria Flavia*. De nomine sic Vossius ad Melam, *Postquam*, inquit, *Hispani sibi persuaserunt illa quæ de S. Jacobo narrantur, cœpit istud opidum appellari Ad Jacobum Apostolum. Posterioris ævi Hispani dixere Giacomo Postolo*, unde contractum *Compostella*.

Compsani, Hirpinorum pop. in Italiâ. Plin. 3. 11. Eorum op. *Compsa*; Ptolemæus, cui Græcè scribitur *Κώμψα* perperam Lucanis illud attribuit. Velleius libro altero, *Milo Compsam in Hirpinis oppugnans*, ubi Cluver. *Cossanum* legere maluit, Vide Authorem longe doctissimum, & laboriosissimum de Ital. Ant. lib. 4. cap. 8.

Compsatus, Thraciæ flu. in Bistonidem lacum influens. Herodot. lib. 7.

Compusa, Bithyniæ op. ad Thraciæ Bospori angustias situm, non procul à Chalcedone. Plin. 5. cap. ult.

Comum, Colonia & urbs Insubriæ ad lacum Larium, quod instauratum *Novocomum* dictum est, vulgò *Como*. Catullus carm. 36.

Poetæ tenero, meo sodali
Velim Cæcilio, papyre, dicas,
Veronam veniat, Novi relinquens
Comi mœnia, Lariumque littus.

Antiquitatem ejus ostendit Justinus lib. 20. *Gallis in Italiam causa veniendi, assidua domi dissensiones fuere, quarum tædio, cum in Italiam venissent, sedibus Tuscos expulere, & Mediolanum, Comum &c condiderunt.* Strabo lib. 5. *Κῶμον δὲ ἦν κατοικίαν μετρίαν. Πομπήϊος δὲ Στράβων ὁ Μάγνου πατὴρ κακωθεῖσαν ὑπὸ τῶν ὑπερκειμένων Ῥαιτῶν συνῴκισεν* &c. Deinde C. Scipio ad 3 colonorum millia adjecit, quibus iterum D. Cæsar 5000 addidit, de quibus 500 fuerunt Græcorum nobilissimi. His & jus civitatis dedit, & inter colonos eorum nomina retulit, qui tamen ibi sedes non tenuerunt, sed Coloniæ nomen reliquerunt. *Νεοκωμῖται γὰρ ἐκλήθησαν ἅπαντες· τοῦτο δὲ μεθερμηνευθὲν Νοβουμ Κωμουμ λέγεται.* Vide Cluver. Ital. Ant. p. 248.

Comus, Deus apud Ethnicos habitus commessationum, nocturnarum saltationumque præses: In cujus militiâ authorabantur juvenes, qui coronati noctu cum facibus, Musicisque instrumentis, ad amicarum fores saltandi, canendiq; gratia concurrebant, procaciterque lasciviebant, ut fores nonnunquam effringerent, quod optimè describit Philosophus *περὶ εἰκόνων*, Imagine tertia. Hinc *Crepalocomus*, vinolentorum hymnus apud Aristoph. in Ranis.

Conadipsas, Scythiæ intra Imaum regio. Ptol.

Conapseni, Sarmatiæ Asiaticæ gens. Ptol.

Conarus, Scotorum rex 20, & omnium primus qui à Scotis tributum, & vectigal exegit, ob id in carcerem trusus, miserrimè vitam cum morte commutavit. Hist. Scot.

Concana, Hisp. urbs in Asturiâ. Ptol. Pop. *Concani*. Horat. Carm. 3. Od. 4.

Et lætum equino sanguine Concanum

Silius lib. 3.

Nec qui Massagetem monstrans feritate parentem
Cornipedis fusâ satiaris, Concane, venâ.

Concangium, Britaniæ op. Lib. Notit, *The Barony of Kendal* Camdeno. Cujus verba sunt, *Concangios olim* (de Candaliâ

Candaliâ in Westmariâ loquens) *stationem fuisse opinatus sum*, sed jam rectius docuit. Alibi autem de *Haulton*, vel *Holton* op. in Confin. Cestrens. & Lancastrens. comitat. verba habens, ait, *Nec ego alibi quarere ausus sum, quam in hoc tractu stationem illam Congangios, ubi Numerus vigilum*, &c.

Concordia, Colonia, Fori Julii quondam urbs, cujus hodie nihil extat præter paucissima tuguria. Sabellicus.

Concordia, Germ. urbs inter Argentoratum & Bingium. Anton. *Kochesberg* Rhenano, & Simlero.

Concordia, Hisp. Bæt. civitas. Ptol. pop. *Concordienses*. Plin. 4. 22.

● *Concordia*, urbs inter flumina Liquentiam, & Tilaveptum propius mare accedens, eodem nomine & episcopatûs titulo, hodieque clara. Ptolemæus perperam Carnis eam attribuit, & Mela longe imperitius inter Tergeste, & Aquileiam, opida Carnorum, eandem posuit. Nomen ejus apud Strab. lib. 5. scribendum per Omega censet Cluverius in primâ syllabâ, non vero per omicron, ut est apud Ptol. & Zosimum. Vide eum de Ital. Ant. p. 567.

Concordia, dea apud Romanos, cui ædem Cn. Flavius consecravit in areâ Vulcani, summâ invidiâ nobilium, teste Livio lib. 9. Ovid. Fast. 6.

Te quoque magnificâ Concordia dedicat æde.

Juvenal. Sat. 1.

Quaque salutato crepitat Concordia nido.

Ubi vetus Commentator, *Templum Concordiæ vetus, in quo ciconia multa est.*

Concubienses, Umbriæ pop. Plin. 3. 14.

Condabora, Celtiberorum in Hispan. opidum.

Condalus, Mausoli Cariæ regis in Lyciâ præfectus, mirus pecuniæ emungendæ artifex, de quo tradit Aristot. in Politicis, quod cùm Lycios maximo comæ nutriendæ studio teneri animadverteret, occasionem sibi eam oblatam ratus, quâ auri plurimum & sibi posset congerere, & ad regem mittere, literas sibi à Mausolo allatas simulavit, quibus illi juberentur comam tondere & ad regem mittere; si tamen mallent aliquantulæ pecuniæ jacturam facere, se daturum operam, ut in Græciâ comæ coemerentur & pro Lyciis ad Regem mitterentur. Quam conditionem Lyciis avide accipientibus, mirum dictu, quantam eo commento pecuniæ vim extorserit.

Condata, Angliæ urbs. Anton. vulgò *Congleton*, op. in Lancastriâ, vel ut alii volunt, in comit. Eborac.

Condate, Belgii civitas in Hannoniâ ad Scaldim flu. hodie *Condet*. Item Rhedonum urbs in Galliâ. Ptol. vulgo *Rhenes en Bretaigne*.

Condercum, op. Albionis in Angliæ & Scotiæ confin. apud Vallum, sive potius apud Vedram flu. in Episcopatu Dunelmensi. *Chester upon the street*, teste Camdeno.

Condigrammus, Carmaniæ op. Plin. lib. 6. cap. 23.

Condivicnum, vulgò *Nantes. Ville capitale en Bretaigne*. Ptol. & Cæsar.

Condochates, Indiæ flu. in Gangem erumpens. Arrian.

Condeundus, Alemanorum rex, fines Gallorum cum Videmaro vastavit. Ammian. lib. 14.

Condrusi, pop. Belgii circa Mosam incolentes, quorum regio *Condrotz* dicitur, & urbs *Hoye*, *Huy* & *Hoey*.

Condyba, Lyciæ urbs. Ptol.

Condylea, Arcadiæ urbs. Pausan.

Cone, ins. exigua, non procul ab ostiis Istri flu. Lucan. lib. 3. ——— *Et barbara Cone*

Sarmaticas ubi perdit aquas. ———

Confluentia, urbs sita in eo loco ubi Mosella Rheno miscetur, vulgò *Coblentz*.

Conga, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Congavata, *Rose-castle*, teste Camdeno, op. vel castrum Albionis in finibus Brigantium apud *Candebec* juxta Carleolum, in Cumbriâ regione.

Congedus, aliquibus *Cogedus*, Hisp. flu. circa Bilbilim. Martial. 1. 50.

Tepidi natabis leue Congedi vadum.

Congustus, Galatiæ urbs. Ptol.

Coniaci, Hisp. pop. circa Cantabros.

Coniades, Græcus scriptor, cujus opus de vini apparatu citat Plinius 14. 19.

Conica, Paphlagoniæ urbs. Ptol.

Conii, Hisp. pop. ad Herculis columnas. Polyb. *Cunei* Appiano in Ibericis.

Conimbrica, urbs Lusitaniæ episcopalis & Academia insignis ad Mundam flu. inter Ulyssiponem ad Merid. & Bracaram ad Bor. 27 leuc. Est autem gemina, Vetus, & Nova.

Conisaltus, deus apud Athenienses, qui simili fere ritu colebatur, quo apud Lampsacenos Priapus. Strab. lib. 3.

Conisci, Hisp. pop. in Cantabria. Strabo.

Conisium, *Tetraniæ* op. non procul à Caico flu. Plin. 5. 30.

Conistorsis, urbs Hisp. citer. in tractu Celtico. Strabo lib. 3.

Conisum, Mysiæ Asiaticæ op. Plin.

Conna, Phrygiæ majoris urbs. Ptol.

Conon, historicus, ἐν Ἡρακλείᾳ citatur ab Apollonio Scholiaste in lib. 1. Etiam Josephus lib. 1. contra Apionem, Judæorum à Conone mentionem factam ait; *Cononis* quoque, qui Italiæ res literis persecutus est, meminit Servius in illud Maronis 7 *Æn. Sarrastes populos*, &c. Vide Voss. de Hist. Gr. 1. 24. Item lib. 3. p. 346.

Conon, insignis mathematicus, patria Samius, qui 7 de Astrologiâ libros edidit. Virg. Eclog. 3.

In medio duo signa; Conon, & quis fuit alter,
Descripsit radio totum qui gentibus orbem?

Propert. 4. 1.

Me creat Archyta soboles Babylonius Orops
Oron, & à proavo ducta Conone domus.

Item Atheniensium dux, quem Resp. sua omnibus insulis præfecit. Post prælio victus à Lysandro Lacedæmoniorum duce, sponte abiit in exilium ad Artaxerxem Persarum regem, cujus auxilio patriam, cui servitutem attulerat, restituit in libertatem. Plut. in Lysandro.

Cononienses, pop. provinciæ Narbonensis. Plin. 3. 4.

Cononis ara in Æthiopiâ ad sinum Arabicum. Steph.

Conopas, minimæ staturæ nanus 2 pedum & palmi altitudine, quem Julia Augusti neptis in deliciis habuit. Plin. 17. 14.

Conope, urbis nomen. Suidas. Stephano Acarnaniæ urbs est, civis *Conopaus*, *Conopites*, & *Conopeus*.

Conopium, locus in Mæotide palude, ubi aiunt lupos (nimirum pisces) cibo à piscatoribus accepto capturam iis custodire; si quam vero injuriam sibi fieri suspicentur, retia, & pisces populari. Gentile, *Conopius* & *Conopicus*. Antigonus in Mirabilibus.

Conopon, quod & *Diabasis*, ins. parva Mysiæ infer. ad ostium Istri Pseudostomum, apud Peucen insulam.

Conovium, Walliæ op. inter Asaphopolim, & Bangorium, cum flu. cognomine, *Conway*, & *Aber-Conway*.

Conradus, Imp. Frederici fil. qui veneno, à medicis Manfredi (qui in imperio ei successit) pecuniâ corruptis, dato periit.

Conradinus, Imp. Conradi fil. cujus vita tam impudica fuit, ut uxorem Comitis Casertani deperierit, quâ ut potiretur, virum honoris specie ablegavit.

Consabrum, op. inter Liminium, & Toletum. Anton.

Consaburenses, pop. Hispan. citer. Plin. 3. 3. eorum op. *Consabrum*, vel *Consaburum*, *Consuegra* Morali.

Consedie, vel *Cosedia*, Belgii opidum, *Cussy* Simlero. *Bovillon* Ortelio, in ducatu Lucemburgensi.

Consentes, dii dicti sunt, quasi in eo quod gerendum est, *Consentientes*. A Cicerone alio nomine *Dii majorum gentium* dicti. Cur autem Diis hisce à *Consentiendo* nomen inditum sit, docet hic locus Martiani Capellæ, lib. 1. *Ac mox Jovis scriba præcipitur pro suo ordine, ac ratis modis, cælicolas advocare, præcipueque senatores Deorum; quorumque nomina, quoniam publicari secretum cæleste non pertulit, ex eo quod omnia pariter repromittunt, nomen eis ex consensione perfecit.* Aliis magis placet, sic vocari, quasi *Consulentes*, quando eos Capella *Jovis senatores*, Arnobius vero lib. 3. *Consiliarios Jovis* vocat. Est & tertia Etymologia, Nam doctiss. Junius ab antiquo verbo *Conso*, *consis* deducit, quod idem est ac συμβουλεύειν. Inde igitur *Consentes*, ut & Deus *Consus*.

Consentia, sacra, quæ ex multorum consensu instituta. Festus. Ad quæ verba notat Scaliger *Consentia sacra* Gentilium inter se fuisse, uti & *deos Consentes* e. g. Corneliorum, Valeriorum, &c.

Consentia, Brutiorum civitas, imò & caput. Græcis Κωνσεντία & Κωσεντία, memoratur Livio, Straboni, Plinio Appiano, Ptolemæo, ac duobus Itinerariis, vulgò *Consenza*, opidani *Consentini*, præter alios, etiam Varroni & Ciceroni dicuntur.

Consilinum, Italiæ op. Tarento vicinum. Mela lib. 2. ubi libri fere omnes *Consentia* in uno tamen *Consentinum* se reperisse ait Vossius, in nullo vero *Consilinum*. Hoc postremum tamen verum esse apparet ex Plin. Meminere quoq; hujus opidi Auctores de Coloniis, & Cassiod. Var. 8. 33. qui aliquanto fusius de hoc loco agit.

Consoranni, pop. Gall. Aquitan. Plin. lib. 4.

Constans, Constantini, & Constantii frater, Collega Magnentii, qui comes ordinum Augustæ Germ. urbis erat, insidiis haud longè ab Hispanis in opido Helenæ occisus est. Tripart. Hist. lib. 4. cap. 17.

Constans, Cæsar ex monacho à patre factus à Gerontio Viennæ occisus est. Blond. lib. 1. Oros. 7. 40.

Constans, Græcorum Imperator, pater Constantini Pogonati, in Siciliâ interfectus.

Constans, Imperator, Constanti M. fil. cum fratribus Constantino & Constantio Imperium tenuit, iisque mortuis Magnentium Constantis interfectorem duobus ingentibus præliis victor ad necem compulit, cum Persis infeliciter pugnavit, quos eum iterum adoriri studeret, in itinere periit.

Constantia, civitas ad Rhenum, vide *Gannodurum*.

Constantia, Cypri urbs, prius *Salamis* dicta & alia Britaniæ, à *Constante* nominata. Gentile *Constantiates*. Alia item inter Helveticos & Rhenum.

Constantia, monialis, Northmanni regis filia, quam Pontifex Henrico 6 Frederici filio, Rom. Imperatori, in Monasterio Panormi agentem uxorem dedit. Blondus lib. 6.

Constantia Castra, Amm. Marcell. *Constance en Normandie* quibusdam.

Constantina, Numidiæ metropolis, prius *Certa*. Et Phœniciæ urbs. Euseb. Est & op. Hisp. Bæticæ. Vide etiam *Nicephorium*.

Constantinopolis, prius *Byzantium*, à Constantino M. instaurata, & Imperii sedes constituta, *Nova Roma* dicta. In finibus Thraciæ sita, tam commodo loco, ut nemo ultro, citroque trajectiones Asiæ Europæque facere possit, invita Constantinopoli, cum sit velut pons, & portus utriusque orbis. Turcæ *Stamboli* dicunt, i. e. amplam, & regiam civitatem. Hujus descriptionem integram habes apud Petrum Gyllium qui rerum Constantinopolitarum libros 4. conscripsit. Vide *Byzantium*, & Stephanum in Βυζάντιον.

Constantinus Magnus, Constantii Cæsaris & Helenæ filius, primus Romanorum Impp. Christi cultum sectatus; aliquot annis cum Licinio Christianorum hoste acerrimo imperavit, quem postea non ullâ magis de causâ sæpius victum interfici jussit. Multa alia præclara fecit, sed nihil memorabilius quam quod Romani Imperii sedem Byzantium transtulit, quam urbem à suo nomine *Constantinopolin* appellavit. Vitam ejus ac res gestas fuse tradit Euseb.

Constantinus Secundus, Constantini M. fil. cum fratri Collegæ bellum inferret juxta Aquileiam interfectus est. Cassiodor. Eutrop. Oros.

Constantinus Tertius, Rom. Imp. à Martinâ novercâ extinctus est. Blondus.

Constantinus Pogonatus, Rom. Imp. fratres pueros, ne ad imperium aspirarent, naribus mutilavit.

Constantinus Copronymus, Rom. Imp. non minus impietate quam crudelitate insignis.

Constantinus Sextus, Rom. Imp. cum Irene matre imperavit, an. 9.

Constantinus Septimus, Imp. Constantinopolitanus Imperavit, an. 39. Luitprandus 3. 7.

Constantinus Octavus, Græcorum Imp. regnavit cum fratre Basilio, an. 53.

Constantinus, Scotorum rex, An. Dom. 924.

Constantinus Monomachus, Imp. C. P. An. Dom. 1044.

Constantinus Manasses, scriptor non aspernandus, præsertim in rebus Byzantinis; scripsit versibus politicis σύνοψιν ἱστορικὴν quam Latinè vertit doctissimus Leunclavius. Vide Vossium de Histor. Græc. pag. 340.

Constantinus Porphyrogennetus, Leonis Imp. & Irenes fil. princeps studiorum amantissimus, quæ & non parum promovit, uti testantur Georgius Cedrenus, Zonaras Annal. lib. 3. Theodorus Metochita Hist. Rom. lib. 2. Michael Glycas, An. lib. 4. atque alii. Imperator hic, cum videret historicorum maximum numerum, & consiliariorum in iis legendis negligentiam, quo malo isti occurreret, jussit flores ex historicis omnibus excerpi, atque in politicorum usum digeri in corpus unum, quod in partes 53, quasi locos quosdam, digestum fuit. Dubium vero non est, quin hæc non minima fuerat causa, cur tot nobiles Græciæ historici perierint. Nam ut loci illi solum consuli ac legi cœpere; historici ex quibus illa descripta erant, describi desierunt. Ex istis a. 53. Pandectarum, seu florilegii politici partibus, una duntaxat hodiè superest; nempe illa, quæ Excerpta legationum continet. Vossius.

Constantius, cognomento *Chlorus*, Imp. Rom. Constantini M. pater, princeps moderatissimus in Galliâ & Hisp. imperavit, Maximino Italiam obtinente.

Constantius, apud Britannias tyrannus ad Gallias transiit. Diaconus lib. 3. Oros. 7. 4.

Consuanetes, pop. inter Alpinas gentes. Plin. 3. 20. *Consuantæ* Ptolemæo.

Consuarani, pop. in provinciâ Narbonensi. Plin. 3. 4.

Consul, tutor annuus erat Rom. Reip. publici consilii princeps. Summum vero apud Rom. dignitatis fastigium fuit post exactos reges à Junio Bruto primum introductum, an U.C. 244. Dicti autem sunt *Consules* à *consulendo*, h. e. *providendo* ac *judicando*, Quinctiliano auctore lib. 1. cap. 10. Hinc illud vetus apud Varronem; *Qui bene consulat Consul cluat*. Diu autem hoc nomen Romæ sanctum, ac summi magistratus proprium fuit: Tandem tamen & ad proconsules & municipiorum magistratus translatum est, quod Casaubonus Notis ad Apul. Apol. observat & plures Inscriptiones apud Gruterum confirmant. De Consulum officio vide plura apud Fenestellam lib. de Rom. Magistratibus.

Consus, *consiliorum* Deus putabatur, qui ideo templum sub tecto in Circo habebat, ut ostenderetur rectum esse debere consilium. Hinc *Consualia* festa quæ fiebant in honorem *Consi*. Livius lib. 1. *Ludos ex industriâ parat Neptuno equestri solemnes, Consualia vocant*. Vide Plut. in *Romulo*, ubi docet Consualia 18. die mensis Augusti celebrati solita. Errat itaq; Servius in Æn. 8. ubi sic scribit: *Raptæ autem Sabinæ in Consualibus, hoc est, mense Martio*. Quod falsum esse præter Plutarchum Dionysius testatur his verbis: Ἡ ἁρπαγὴ ... Vide Vossium in *Consualia*.

Consygne, Nicomedis Bithyniæ regis uxor, quæ ob lasciviorem cum viro jocum à cane lacerata est. Plin. 8 40. Ubi *Consingen* alii legunt.

Contadesdus, Thraciæ flu. Herodotus lib. 4. cap. 90.

Contestania, Hisp. citer. regio, in quâ sita est Carthago nova. Fortè hodiè *Cocentayna*. Plin. 7. 3.

Continusa, ins. Hispaniæ adiacens in freto Gaditano, aliis nominibus *Gadira* & *Tartessus* dicta. Plin. lib. 4. c. 22. Lege *Cotinusa*, idque authoritate Dionysii Perieg. vers. 455. de hâc insulâ loquentis.

Καὶ τὴν μὲν ναίουσιν ἐπὶ προθύροισιν ἀνθρώποι

Κλειζομένην Κοτινοῦσαν ὀνομάζουσι Γάδειρα.

Ubi Scholiastes sic dictam ait, ὡς πολλὰς ἔχουσα κοτίνους ὅ ἐστιν ἀγρίας ἐλαίας ... ut quæ agrestes oleas multas habuerit.

Contosolia, Hisp. urbs 12. m. p. ab Emeritâ. Anton.

Contributa Julia, Beturiæ op. in tractu Celtico inter Betum & Anam fluvios. Plin. 3. 1. *Contrebia* forsan Livio.

Convenæ, vulgo *Commingeois*, pop. & urbs Gall. Aquit. ad Pyren. mont. Plin 4. 19. long. 21 37. lat. 42. 58.

Convennos, Angliæ ins. Cantio adiacens apud Thamesis flu. ostia, Ptol. vulgò *Shepey*. Vide *Connos*.

Conventria, vide *Coventria*.

Coon, primogenitus filiorum Antenoris, qui cum Iphidamantis fratris mortem ab Agamemnone illatam vindicare vellet, mediam ejus manum subter cubitum lanceâ transfixit, atque ita ab eo interfectus est. Hom. Iliad.

Coos, sive *Cos*, vel *Cea*, vel *Ca*, inf. in mari Ægæo, seu, ut quidam aiunt, Icario, Rhodo proxima, & Cariæ opposita, quæ olim magna fuit, & optimè habitata, aspectuque jucundissimi eò navigantibus. Ambitus ejus 550. stadiis clauditur, tota fertilis ac optimo vino abundans. Solebant autem in hâc insulâ fieri vestes tenuissimæ ex bombyce ad fœminarum ornamentum, quæ *Coa* dicebantur. Propert. 1. 2.

Quid juvat ornato procedere, vita, capillo,
Et tenues Coâ veste movere sinus?

Ovidius lib. 2. de Art. Am.

Sive erit in Tyriis, Tyrios laudabis amictus,
Sive erit in Cois, Coa decere puta.

Propert. iterum 4. 2.

Indue me Cois, fiam non dura puella.

Horat. lib. 1. Sat. 2. —— *Cois tibi pene videre est,*
Ut nudam. ————

Tibullus alicubi.

Ille gerat vestes tenues, quas fœmina Coa
Texuit, auratas disposuitque vias.

Fuit in hâc inf. Æsculapii templum augustissimum. De Junonis autem æde nemo ignorat, adeo clara, ut de ejus insignibus librum scripserit Theodorus, authore Vitruvio in præfatione libri 7. Est inibi pectunculus piscis insigniter sapidus, Varroni celebratus, uti testatur Gellius 7. 16. Sed de Chio inf. ibi loquitur. Item *Coos* urbs in *Coo* ejusdem inf. caput. Hinc adject. *Cous*, unde Hippocrates medicus divinus & Apelles pictor egregius *Coi* dicti sunt.

Copa, vide *Mapeta*.

Copæ, locus in Græciâ juxta Cephisum amnem, qui facit lacum Copaidem, alias Leuconidem dictum. Plin. 4. 7. Stephanus à *Copeo* Apatelii filio dictum scribit. Apatelea autem Onchesti, hunc Neptuni filium esse.

Copar, Arab. Fel. vicus. Ptol.

Cophanta, Carmaniæ portus. Ptol.

Cophantus, mons Bactrianæ semper ardens. Plin. 2. 106.

Cophen, civitas eadem quæ Arachosia. Gentile *Cophenius*. Steph.

Cophes, Indiæ citer. flu. in Indum influens. Dionys. Perieg. vers. 1140.

Τοῖς δ' ἐπὶ καὶ Κώφης ξῖνος ἔασιν ἀργυροδίνης.
Tertius hos sequitur splendenti gurgite Cophes.

Ubi in errore procul dubio versatur, si Cophen ordine tertium, ortum versus, inter fluvios in Indum se exonerantes, post Hydaspen & Acesinen, hic statuat; nam Strabo, Mela, aliique Geographi inter primos ad Occidentem, ante Indum ipsum, eum numerant: statuendum igitur Dionysium non ad ordinem situs hic respicere, sed fluvios in Indum influentes confusè tantum enumerare.

Copia, Dea ubertatis ac abundantiæ apud antiquos, Fortunæ comes, de quâ Lactantius, vetus Statii Schol. in 4. Theb. Hæc fingebatur cornu genere plenum uvis, malis, ac spicis, unde *Cornu Copiæ* proverbialiter, quasi de abundantiâ celebratur, de quo vide Chiliadas. Horat. lib. 1. Od. 17. ——— *Hinc tibi Copia*

Manabit ad plenum benigno
Ruris honorum opulenta cornu.

Idem in Carmine Seculari.

——— *Apparetque beata pleno*
Copia cornu.

Alii tamen hoc cornu ipsi Fortunæ tribuunt. Vide Plut. de Fort. Rom. ac Heinsium ad Hesiod. cap. 11.

Copiæ, vide *Thurini*.

Copias, Bœotiæ lacus, & flu. quem Pausan. *Cephissidem* appellat, lib. 9. Item urbs in eodem tractu. Suidas.

Copon, civitas populosissima juxta Thebas in Ægypto, à Diocletiano capta & solo æquata, an. U. C. 1043.

Coppenhagen, urbs, regni Daniæ metropolis, Latinis *Hafnia* dicta.

Copres, Monachus, divinum habuit donum sanitatem conferendi, depulsis morbis, ac dæmones expellendi. Sozomen. 8. 1.

Coptos, vel *Coptus*, *Cana*, teste Rhamnusio, opidum Thebaidis, commune Ægyptiorum, & Arabum emporium, vergens ad mare Rubrum, ubi cautes sunt, ex quibus eruuntur smaragdi. Juvenal. Sat. 15.

Gesta super calida referemus mœnia Copti.

Meminit illius Statius lib. 1. Theb.

——— *Melius vobis Mareotica fumat*
Coptos, & arsoni lugentia flumina Nili.

ubi sic vetus Schol. *Coptos civitas Mareotica Ægypti, in quâ Jo versa in Isidem colitur, cujus sacris sistro celebratis, Nilus exæstuat.* Hujus urbis vetustatem ex eo cognoscimus, quod regina Isis istic nuncium acceperit de nece mariti sui Osiridis, præque dolore absciderit capillos, quo exemplo Isiaci erant calvi. Juvenal. Sat. 6.

Qui grege linigero circumdatus & grege calvo.

Hinc urbi Κόπτος vel Κοπτὼ nomen esse datum putarunt Græci, quia κόπτειν sign. διαλγεῖν καὶ τομὴν, ut ait Eustath. Sed alii ex eo hoc vocabulum urbi impositum existimant, quia, cum in eâ degeret Isis, privata sit Osiride, nam *Coptus* linguâ Ægyptiacâ *privationem* notat. De utróque sic Plut. lib. de Isid. & Osir. Τὴν δὲ Ἶσιν αἰσθομένην κείρασθαι μὲν ἐνταῦθα τῶν πλοκάμων ἕνα, καὶ πένθιμον στολὴν ἀναλαβεῖν, ὅπου τῇ πόλει μέχρι νῦν ὄνομα Κοπτώ. Ἕτεροι δὲ τοὔνομα σημαίνειν οἴονται στέρησιν. τὸ γὰρ ἀποστερεῖν, κόπτειν λέγουσι. Vossius autem plane iis assentit, quibus *Coptos* toti Ægypto creditur nomen dedisse, nempe ut Αἴγυπτος dicatur, quasi αἶα Γύπτου, sive Κόπτου, vel τῆς Κόπτου. Atque hanc opinionem admodum firmat Ignatius Patriarcha Antiochenus vir reconditæ eruditionis epistolâ eâ quam Arabicè scripsit ad summum virum Jos. Scaligerum. Est & Armeniæ Zephyricæ vicinum op. Cedrenus.

Cora, filia Ardonei & Persephones; vide plura de dictione *Corâ* apud Cælium. 7. 15.

Cora, op. Latii in finibus Volscorum antiquissimum, ante urbem Romam à Dardanis conditum, ac de *Cora* Catilli & Tiburti fratris nomine dictum. Pop. *Corani*. Lucan. lib. 7. —— *Gabios Veiosque Coramque*

Pulvere vix tectæ poterunt monstrare ruinæ.

Long. 36. 38. lat. 41. 37.

Coraca, Arab. Petrææ op. Ptol.

Coracesium, *Coracensium*. Ptol. *Scandeloro*, teste Nigro, urbs Pamphyliæ litoralis, quæ à Ptol. & Livio Ciliciæ asperæ tribuitur. Vide Strab. lib. 14.

Coracesius, pars Tauri montis. Plin.

Coracii, regio in Æthiopiâ sub Ægypto, ubi maxima Indicarum arundinum multitudo. Strabo.

Coracensii, Sardiniæ pop. Ptol.

Coracium, mons juxta Colophonem in Joniâ. Item locus circa Byzantium.

Coracodes, Corsicæ inf. portus. Ptol.

Coracos petra, id est, *Corvi saxum*, locus in Ithacâ. Steph.

Coraconnesus, insula Libyca. Steph.

Coralius, Phrygiæ flu. qui alio nomine *Sangarius* dicitur. Plin. 6. 1.

Coralli, Populi Pontici immanitate insignes. Ovidius Ponticorum lib. 4. Eleg. 2.

Hic mea cui recitem flavis nisi scripta Corallis?

Idem Eleg. 8.

Litora pellitis nimium subjecta Corallis.

Corancali, Indiæ extra Gangem pop. Ptol.

Corani, Italiæ pop. vide *Cora*.

Coranita, Arab. Fel. pop. Plin.

Coras, Catilli & Tyburti frater, unde urbs *Cora* dicta. Virgil. Æn. 8.

Tum gemini fratres Tyburtia mœnia linquunt
Fratris Tyburti dictam cognomine gentem
Catillusque acerque Coras, Argiva juventus.

Coraseni, pop. Asiatici. Herod. lib. 2.

Corasia, maris Ægæi inf. *Crussie*, teste Nigro.

Corasius, mons imminens Antiochiæ. Xiphilin. in Trajano.

Coraspbi, gens Scythiæ intra Imaum. Ptol.

Corax, antiquissimus Rhetor Siculus, primus artem dicendi, & præcepta conscripsit. Cic. in Bruto. Primus etiam extitit, qui artem dicendi mercede professus est, Tisiamque eâ lege instituendum suscepit, ut mercedis partem præsentem numeraret, reliquam tum demum persolveret, quum in judicio, causâ peroratâ, victoriam reportasset. Quum itaque Tisias non parum in arte profecisset, causam tamen nullam susciperet, idque fraude

facere

facere videretur, ne reliquum mercedis præceptori persolveret: Corax hominem in jus vocat, causamq; omnem in hoc dilemma confert. *Disce*, inquit, *stultissime adolescens, utroque modo futurum quod postulo, sive viceris, sive condemnatus fueris. Nam à victore merces mihi ex pacto debebitur, quum ita inter nos convenerit, ut quum primam ex judicio victoriam reportasses, reliquum mihi mercedis persolveretur. Sin ego vicero, nihilominus judicii laqueis teneberis, utpote sententiis judicum condemnatus.* Ad hæc Tisias, *Imo*, inquit, *tu potius disce, præceptor sapientissime neutro modo futurum quod postulas. Nam si tu viceris ex pacto nulla tibi debebitur merces, quandoquidem ita convenit, ut eam tum demum persolverim, quum causâ peroratâ victor discessissem. Sin ego vicero, quid quæso expectes à victore, judicum calculis absoluto?* Quibus auditis, Judices adolescentis ingenium admirati feruntur acclamasse Κακοῦ κόρακος κακὸν ὠόν, i. e. *mali corvi malum ovum*, alludentes nimirum ad Coracis nomen, quod Latinis *corvum* sig. Alii Protagoræ hoc adscribunt. Vide Aulum Gellium in Noct. Atticis.

Corax, mons in Sarmatiâ Europæâ, Item urbs Tauricæ Chersonesi, & fluvius in Caucaseis montibus originem habens. Ptol.

Corax, interfector Archilochi poetæ in bello quodam. Hic cum forte sciscitatum Apollinis oraculum venisset Delphos, ab eo tanquam impius ac sceleratus ejectus est. Verum cum ille multis verbis sese excusare conatus culpam omnem in fortunam & varios bellorum eventus rejecisset, veniamque à Deo implorasset, flexit numen, acceptoque ab Apolline responso, jussu ejus Tænarum profectus, manibus Archilochi parentavit, tanta erat eo tempore vatum, & poetarum majestas. Perottus.

Coraxas, mons, qui à Septentrione Colchidem claudit.

Coraxi, Colchidis reg. pop. Plin. 6. 5. Quorum lana à Strabone laudatur.

Coraxici, montes, Tauri pars.

Corbana, Persa à Christianis victus, fugatos, cæsusque ingenti prælio, in quo perieruot 50000 barbarorum. Blondus lib. 4. dec. an. Dom. 1099.

Corbasa, Pamphyliæ urbs. Ptol.

Corbeuntus, Tectosagum urbs in Galatiâ reg. *Corbaus* Antonino vocatur, ut credit Simlerus.

Corbiana, Elymæorum provincia. Strabo.

Corbilo, Galliæ emporium super Ligerim. Strabo lib.4. *Nantes* hodiè forsan.

Corbio, op. Æquanorum in Italia Κορβιών Stephano.

Corbrena, Mediæ pop. Polyb. 5.

Corbulo, Syriæ proconsul, sub Nerone Tiridatem Parthum fudit, fugavitque, Artaxata cepit, exussit, & solo adæquavit, Tigranem Armeniæ regem designavit. Tacitus lib. 13. *Corpore ingens, verbis magnificus, super experientiam, sapientiamque etiam specie inanium validus.* Juven. Sat. 3.

Corbulo vix ferret tot vasa ingentia, tot res
Impositas capiti. ———

Ubi quidam athletam quendam eo nomine tunc temporis fuisse volunt.

Corcagia, urbs Hiberniæ episc. in Momoniâ sub Arch. Cassiliensi, vulgò *Corck*.

Corce, Armeniæ min. urbs. Ptol. *Corne* videtur legendum.

Corcoba, Taprobanæ urbs. Ptol.

Corcoras, vulgò *Gurck*, flu. Japodum in Carniolæ, & Croatiæ conf. non longe ab Æmoniâ apud Nauportum oriens, & in Saum influens.

Corcyra, ins maris Jonii non procul ab Epiro, Ulyssis naufragio, & Alcinoi hortis nobilis, olim *Scheria* & *Phæacia* dicta, nunc est sub ditione Venetorum, ac vulgo *Corfu* vocatur. Meminit illius Lucan. lib. 2.

——— *Seu vela ferantur*
In portus Corcyra tuos, seu læva petatur
Illyris Ionias vergens Epidamnus in undas.

Unde dicitur non satis constat. Græci ab ejusdem nominis nymphâ Asopi filia, quam Neptunus ibi compressit, vocatam volunt. Bochartus ab Arabico קרקרה *carcara* deducit, quod *terram* sig. in quâ tutò, ac pacatè vivitur. Proinde Judic. 8. 10. pro eo quod in Ebræo est *Zeba, & Salmana erant* בקרקר *in Carcor*, Hieronymus habet *requiescebant*; Quod Corcyræ quomodò quadret, docet poeta Odyss. Z.

Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς, οὐδὲ γένηται
Ὅς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἵκηται
Δηϊοτῆτα φέρων. ———
Οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ
Ἔσχατοι, οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος.

Est & alia ins. ejusdem nominis *Melæna*, i. e. nigra dicta 20. p.m. à priori distans. Plin. 3. ult. *Curzola* Sophiano.

Corcyris, Ægypti urbs. Steph.

Corcyropolis, Corcyræ ins. op. Niger.

Corda, Albionis urbs Selgovarum. Ptol.

Cordes, flu. qui Daram Persarum urbem interfluit.

Cordilio, philosophus Stoicus Pergamenus, omnium principum ac regum amicitias spernebat. Hunc Cato Uticensis in Macedoniam cum exercitu missus precibus exoratum in castra secum duxit, magnam se putans adeptus palmam, quòd hominem severissimum è sententiâ dimovisset. Volater.

Corduba, Bæticæ Hisp. urbs clarissima, utriusque Senecæ & Lucani patria. Martialis ad Licinianum.

Duosque Senecas, unicumque Lucanum
Facunda loquitur Corduba.

Quanquam Tullius Cordubenses poetas irridet in oratione pro Archiâ. Fertilitas ejus, & dives cultus scriptoribus laudatur. Sil. lib. 3.

Nec decus aurifera cessavit Corduba terra.

Mart. *Quà dives placidum Corduba Bætin amat.*

Hodiè *Cordova*. Plinius tradit Coloniam Patriciam cognominatam, quod etiam Ambrosius Moralis ex ejus antiquis marmorum inscriptionibus ostendit. Sed & Augusti Imp. æreus nummus videtur cum literis COLONIA PATRICIA. *Corduba*, inquit Bochartus, Arabicè dicitur קרטבה *Corteba*, inserto R (de quo vide in *Sardiniâ*) *Coteba*, autem Syris est *trapetum*, seu *mola olearia*. Jam vero Cordubæ, & in vicinis locis magna vis fuit trapetorum. Statius in Lucani Genethliaco.

Quæ Tritonide fertiles Athenas
Unctis Bætica provocas trapetis.

Bætica, i. e. ea pars Bæticæ potissimum, quæ est circa Cordubam. Agitur enim de Lucani patria, quæ Cordubensis erat. Nec alio referenda hæc Martialis lib.7.ep.27.

Nec Tartessiacis Pallas tua, Fusce, trapetis
Cedat. ———

Idem enim de *Cordubâ* nominatim. 12. 64.

Uncto Corduba lætior Venafro.

Ubi Cordubam cum Venafro confert, Campaniæ opido, cujus ager est olei feracissimus, ut in *Venafro* postea videbimus. Item *Corduba* mons Lusitaniæ, qui *Corvan* vulgò dicitur, teste Andr. Resendio.

Corduens, *Carduchi* Xenophonti, Asiæ pop. inter Armeniam, Mesopotamiam, & Mediam, *Curdi* hodiè.

Cordula, portus Themiscyrenæ reg. ad mare Euxinum. Plin. 6. 4. Ibi templum S. Phocæ primi Pontici Episcopi fuisse, Chalcocondylas lib. 9. testatur. Sic autem forte hic portus appellatus est à cordylis piscibus, quorum ibi magna copia.

Cordus, inter præceptores Alexandri Mammeæ nominatur.

Cordus Cremutius, declamator nobilis. Sueton in Calig

Cordus, historicus, qui Imperatorum vitas conscripsit, cui vitio vertitur, quod eorum, qui obscuriores essent, minima etiam prosequeretur.

Cordylus, urbs Pamphyliæ. Steph.

Cordylusa, ins. circa Rhodum. Plin.

Core, Cereris filia, à κόρος, i. e. *satietas*, dicta; Festa ejus *Corea* dicebantur. Schol. Pindari Olymp. Od. 7. πολλοὶ δὲ ἀγονται ἀγῶνες ἐν Ἀρκαδίᾳ, Λύκαια, Κόρεια, Ἀλέαια. Hesychius Κόρεια, θεογάμια, καθαρὰ, ἡ θυσία τῇ Κόρῃ τελουμένη. Ejus quoque meminit Plut. in Dione. Ceres enim producit materiam, quâ nutrimur & satiamur.

Core, vel *Corah* fil. Izhar, filii Caath, ob seditionem contra Mosen excitatam, hiatu terræ cum tabernaculo absorptus est. Num. 16. Item fil. Hebron. 1 Paral. 2. Item filius Esau ex Oolibama uxore Gen. 36. Latinè *calvus*, *canities*, *glacies*, vel *gelu*.

Core, fil. Jemma. 1 Paral. 1. 9. Latinè *volans*, *legens*, aut *perdux*.

Coresa, Græciæ inſ. Plin. 4. 12.

Coresia, Minerva ab Arcadibus nominata. Cic. lib. 3. de Nat. Deorum.

Coretas, paſtor, qui omnium primus ex afflatu vaticinatus eſt. Rhodig. 8. 16.

Coretus, Mæotidis lacûs ſinus, in quem alveo naturali per Nomadas, & Hylæos influit Hypanis. Plin.

Corfinium, Pelignorum metropolis, vulgò *Pentinia*, *o campi di Santo Pelino*. Strabo lib. 5. Κορφίνιον τὴν τῶν Πελιγνῶν μητρόπολιν vocat. Ptol. Πελιγνῶν, Κορφίνιον, Συλμών. Lucan. lib. 2.

At te Corfini, validis circumdata muris
Tecta tenent pugnax Domiti. ——

Sil. lib. 8. *Corfini populos, magnumque Teate trahebat.*
Diodoro lib. 37. [illegible] dicitur, pop. *Corfinienſes*.

Coria, Albionis op. in Damniis. Ptol.

Coribantes, vide *Corybantes*.

Corica, inſ. duæ ante Peloponneſum. Plin. 4. 12.

Coricondame, prope Sinopem eſt, unde palus *Coricondamitis*. Steph.

Coriolla, vide *Corioli*.

Corinaum, Mnoautis montis promuntorium in Indiâ. Ptol.

Corindius, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Corinea, Armeniæ maj. regio. Ptol.

Corinium, *Caer-Cory* Britannicè, Anglicè *Ciceſtre* teſte Lhuydo, urbs Albionis in Angliâ. Sed Camdeno ſcribitur *Cirenceſter*, opidum inter Oxonium & Briſtoliam.

Corinium, op. Illyrici in Liburniâ, hodiè *Carino*. Nigro autem *Glinba* dicitur.

Corinna, Corinnæ tres fuere, prima Thebana ſeu Tanagræa, Archelodori filia, Myrtidis diſcipula, quæ Lyricorum principem Pindarum quinquies viciſſe, & epigrammatum 50 libros edidiſſe fertur. De quâ Prop. lib. 2.

Et ſua cum antiqua committit ſcripta Corinna.

Stat. 5 Sylv.

Sophronaque implicitum, tenuiſque arcana Corinnæ.

Secunda fuit Theſpia veterum monumentis plurimum quoque celebrata. Tertia floruit Ovidii temporibus, ipſi poetæ dilectiſſima. De quâ Martialis.

Norat Naſonem ſola Corinna ſuum.

Corinnus Ilienſis, ante Homerum Iliada ſcripſit, belli Trojani tempore, ex quo Homerus putatur omnem hauſiſſe ſui operis materiam. Suidas.

Corinthus, urbs Achaiæ fere medio Iſthmi Peloponneſiaci ſita, ab ortu Saronicum, ab occaſu Criſſæum ſinum habens, qui & *Corinthiacus* dicitur, duobus inclyta portubus, quorum Lechæus Jonio, Schœnus Ægæo imminet mari. Unde & *bimarem* Corinthum poetæ peculiari epitheto appellarunt. Horat. Carm. 2. 6.

Laudabunt alii clarum Rhodon, aut Mitylenen,
Aut Epheſum, bimariſve Corinthi Mœnia.

Inde *mari cincta* dicitur Anthol. lib. 3.

Ἀμφὶ ἔχω πολύπυργον ἁλίζωνον Κόρινθον.

Et Nonno ἀμφιθάλασσος, & ἰσθμιος. Dicta autem putatur Corinthus, à *Corintho* Marathonis, ſive (ut alii putant) Pelopis filio, qui illam everſam inſtauravit, cum antea Ephyre diceretur. Hæc Græcarum omnium urbium clariſſima fuit, atque ob ſitûs opportunitatem in tantam excrevit potentiam, ut ne Romæ quidem cederet, tantumque in faſtum evaſit, ut Corinthii pop. Rom. legatos injurioſius appellare, &, ſi Straboni credimus, etiam ſordibus perfundere non dubitarint. Quare commoti Patres, cum etiam antea creſcentem indies urbis potentiam ſuſpectam haberent, bellum illi inferendum cenſuerunt. Miſſus itaque in Græciam L. Mummius Corinthum obſedit, tandemque captam incendit, ſoloque æquavit, adeo ut vix ullum tantæ urbis reliquerit veſtigium. Quo incendio confuſis metallis, inventa eſt miſtura æris pretioſiſſimi, quod ab urbis hujus nomine *Corinthium* appellarunt. Arcem habuit editam, quæ *Acrocorinthus* veteri nomine dicta fuit, cujus erat mira altitudo. Strabo lib. 8. ὄρος ὑψηλὸν vocat. Ideo Livius ubi de Corintho · *Arx inter omnia in immanem altitudinem edita*. Papinius Thebaid. l. 7.

Jam pronis Gradivus equis Ephyræa premebat
Litora; quà ſummus caput Acrocorinthus in auras
Tollit, & alternâ geminum mare protegit umbrâ.

Hinc proverbium,

Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ᾽ ὁ πλοῦς.

De rebus arduis, & aditu periculoſis. Unde hoc natum docet Strabo lib. 13. Horatius ſic extulit in Epiſtolis,

Non cuivis homini contingit adire Corinthum.

Cicero totius *Græciæ lumen* vocat in Orat. pro Pompeio. & Florus *decus Græciæ* lib. 2. cap. 16. Strabo lib. 8. Ὁ δὲ Κόρινθος ἀφνειὸς μὲν λέγεται διὰ τὸ ἐμπόριον, ἐπὶ τῷ ἰσθμῷ κείμενος, καὶ δυεῖν λιμένων κύριος, ὧν ὁ μὲν τῆς Ἀσίας, ὁ δὲ τῆς Ἰταλίας ἐγγύς ἐστι. Homerus: Ἀφνειόν τε Κόρινθον. Thucidides ubi de Corinthus: χρήμασί τε δυνατοὶ ἦσαν, ὡς καὶ τοῖς παλαιοῖς ποιηταῖς δεδήλωται· ἀφνειὸν γὰρ ἐπωνόμασαν τὸ χωρίον. Thucydidis autem locum reſpiciebat Ariſtides hæc ſcribens: [illegible] Apollodorus author eſt fuiſſe & alias hujus nominis civitates, quarum una fuit in Theſſaliâ, altera Epiro, tertia in Elide. Stephano hæc quondam nuncupata fuit Epope, Pagos, Ephyra, Heliopolis & Acrocorinthus; hodiè adhuc *Corintho*, ut Sophianus, vel *Coranto*, ut Moletius tradit, appellatur. Hinc *Corinthius*, & *Corinthienſes* adjectiva, quæ id habent inter ſe diſcriminis, ut *Corinthii* ſint, qui Corinthum inhabitant, aut qui ex Corintho nati ſunt; *Corinthienſes* autem qui alibi nati ſunt, ſed Corinthi negotiantur. Inde etiam *Corinthiacus*. Ovid.

Illa Corinthiacis primum mihi cognita Cenchreis.

Denique *Corinthiarius* à Suetonio poſitus eſt pro amatorio nimio Corinthiorum vaſorum. Rhod. 21. 25.

Coriolanus, vir Illuſtris Romanus, quem Cicero multis in locis cum Themiſtocle confert. Siquidem uterque, cum civis egregius fuiſſet, populi ingrati pulſus injuriâ, ſe ad hoſtes contulit, conatumque iracundiæ ſuæ morte ſedavit. Vitam ejus habes in Plutarcho.

Corioli, vel *Coriolla* op. in Latio in finibus Volſcorum. pop. *Coriolani*. Plin. 3. 4.

Corios, circa Carmaniam flu. Mela. lege *Coros*, locus eſt lib. 3. cap. 8. *Sabis per Carmanos, ſub Paſargadis Coros effluunt.* Vide Voſſium ad locum. *Coriovallum*, op. Germ. infer. in Belgio inter Juliacum ac Trajectum. Anton. *Valckenburg* Simlero.

Coris, mons Theſſaliæ, ſerpentes producens, qui Dipſades dicuntur.

Coriſſia, & *Coriſſus*, op. ac navali Coi inſ. Steph. N. L.

Coriſſus, urbs Joniæ. Strabo lib. 14.

Coritani, Albionis inſulæ pop. Lincolnienſes Lhuydo.

Coritus, mons Hetruriæ à Corito rege Electræ viro, & Dardani patre, unà cum opido in eo exiſtente denominatus. Lege *Corithus*, ac vide Cluver. Ital. Ant. 2. 3.

Corium, locus Cretæ ἀπὸ κόρης τινός, i. e. à quâdam puellâ dictus. Civis *Coreſius*. Vide Steph.

Cormalos, flu. Troadis in conventu Adramytteno. Plin. 5.

Cormanum, Jazygum Metanaſtarum urbs. Ptol.

Cormaſa, urbs Pamphyliæ. Livius.

Corna, Cappadociæ urbs. Ptol.

Cornabui, pop. Albionis in Scotiâ, quorum regio *Cathnes*, & *Satherland*, teſte Lhuydo. Illorum veſtigium *Cernico*, vel *Gernico* arx eſt, teſte Buchanano. Camdeno autem ſunt *Strath-Navern*.

Cornacum, Pannoniæ infer. op. Anton. *Zara* Simlero, *Karoſca* Lazio, *Batba* Nigro, long. 43. 16 lat. 46. 03.

Cornavii, Angliæ pop. Ptol. quorum regio *Cornubia*, vulgò *Cornwall*.

Corne, collis ſuburbanus agri Tuſculani, qui olim lucum habuit faginum, antiquâ religione Dianæ conſecratum. Plin. lib. 3. cap. ult. Item Armeniæ min. urbs. Ptol.

Corneates, Pannoniæ populi. Plin. 3. 25.

Cornelia, matrona nobiliſſima, eademque eloquentiſſima, Sempronii Gracchi uxor & Tiberii & Caii Gracchorum mater, & majoris Africani filia. A Val. Maximo laudatur quòd matronæ cuidam Campanæ ornamenta ſua pulcherrima oſtentanti non aurum, non gemmas, non denique veſtes oppoſuerit, ſed liberos, qui maxima ſunt matronarum ornamenta. Juven. Sat. 6.

Malo

Malo Venusinam, quam te Cornelia mater
Gracchorum, si cum magnis virtutibus affers
Grande supercilium, & numeras in dote triumphos.
Tolle tuum precor Annibalem, victumque Syphacem
E castris & cum totâ Carthagine migra.

Fuit & *Cornelia* alia P. Sestii uxor. Cic. 5. Fam. Epist. Plura vide in Francisci Nannii libello peculiari de claris Corneliis Romæ.

Cornelianus, Consul, Collega Perpetui an. U. C. 989.

Cornelius, 20. Romanorum Episcopus A. D. 251.

Cornelius, 4. Antiochenæ Ecclesiæ Episcopus. A.D. 124.

Cornelius Asina, cum fundum emisset, sponsorque pretii ab eo expeteretur, postero die Asinam sacculis pecuniâ plenis onustam in forum adduxit pro sponsore, unde cognomentum accepit. Macrobius.

Cornelius Balbus genere Gaditanus C. Cæsaris familiaris, & præfectus fabrûm, quem cum de civitate in periculum vocaretur Cicero & Pompeius defenderunt.

Cornelius Centimalus Consul, Collega Sulpirii Galbæ.

Cornelius Cossus, Tribun. Mil. Volumnium Larrem Veientum regem occidit, secundaque opima spolia Jovi Feretrio retulit. *Cossos* autem eos qui rugosi sunt, & asperâ facie, à similitudine vermium, qui in ligno nutriuntur, Festus vocari tradit.

Cornelius Epitadius, L. Corn. Syllæ Dictatoris libertus, librum, quem Sylla de suis rebus gestis imperfectum reliquit, supplevit. Tranquillus.

Cornelius Gallus, poeta Elegiographus, Forojuliensis, primum summus Octavii amicus, sed postea suspicione conjurationis, cum in ejus odium impegisset, sibi ipsi mortem conscivit anno ætatis 44. Ovidius.

Sanguinis atque animæ prodige, Galle, tuæ.

Euphorionem Græcum transtulit in Latinum sermonem, & amotum suorum *de Cytheride* libros 4. conscripsit. Fuit autem amicus Virgilii, adeo ut quartus liber Georgicorum à medio usque ad finem ejus laudem teneret, quas postea, jubente Augusto, in Aristæi fabulam commutavit. Amavit, uti diximus, Cytheridem meretricem, libertam Volumnii, quæ, eo spreto, Antonium euntem in Gallias est secuta; propter quod amorem Galli videtur consolari Virgilius in Bucolicis Eclog. 10. Cytheridem autem quam deperibat, mutato nomine, Lycorim vocavit. Ovid. Amor. 1. 15.

Gallus & Hesperiis & Gallus notus Eois,
Et sua cum Gallo nota Lycoris erat.

Cornelius Lentulus Cethegus, Consul, Collega M. Bœbii Pamphili an. U. C. 573.

Cornelius Merula, Consul, contra Bojos in Galliam missus 22000 hostium cecidit. Livius.

Cornelius Merula, superioris nepos, Flamen Dialis partium Syllanarum, ingresso urbem Mario, Jovis æde, venis succisis, se necando mortis contumeliosæ damnationem effugit. Val. Max. de Morte.

Cornelius Nepos, vir disertus, Ciceronis tempore, vitas illustrium virorum scripsit, quarum tantum *Pomponius Atticus* extat. Libris illis non modo de excellentibus Imperatoribus, sed etiam de scriptoribus claris egit, Catone scilicet, Cicerone, Terentio, aliisque. Vide Vossium de Hist. Lat. lib. 1. cap. 14. *De Homero* locum ex primo Chronicorum ejus adferr Gellius 17. 21. *De Cicerone* quoque seorsim eum egisse innuit idem Gellius 15. 28. *Cornelius Nepos & rerum memoria non indiligens & M. Ciceronis, ut qui maximus amicus familiaris fuit, atque is tamen in primo librorum, quos de vita illius composuit, errasse videtur.* Ipse autem Cicero inter Philosophos numerari vult: Κινήσω ὁ ἀκίνητος τὸν πολλοῖσιν Τιτου ἀναγκάζειν, inquit Cicero ipse lib. 2. ad Att. ep. 8. Et Philosophus ab aliis accensetur. Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 24. *Tullius, qui non minus professus est philosophandi studium, quam loquendi.* Lactantius 1. 15. *M. Tullius, qui non tantum perfectus Orator, sed etiam Philosophus fuit.* Huic Valerius Catullus Veronensis opus suum dedicat, ut indicat epigramma totius operis Catulliani primum,

Cui dono lepidum novum libellum?
Corneli tibi. ——————

Vide Lambin. Præfat ad notas suas in Æmilium Probum.

Cornelius Secularis, Consul, collega Jun. Donati an. U. C. 1012.

Cornelius Severus, inter Poetas epicos ab antiquis authoribus relatus est. Ingenio fuit magno, & in scribendis versibus facili. Constat eundem fuisse in declamationibus versatum, quâ in re ingenium suum, atque eruditionem maxime probavit. Quinctiliano *versificator quam poeta melior* habitus est. Scripsit inter alia multa *de bello Siculo*, quod opus ab eo absolutum non est propter immaturam mortem. Quod si absolvere potuisset, merito sibi secundum locum vendicasset, ut ait Fabius. Extat ejus carmen quo eleganter deflevit Ciceronis mortem. Vide *Cicero*.

Cornelius Tacitus, historicus eximius. Vide *Tacitus*.

Cornelius, Centurio Romanus à D. Petro Apostolo sacro sancto lavacro Cæsareæ tinctus fuit. Act. 10. Et ibi primus Episcopus, omniumque gentium, qui crediderint merito extitit primitiæ, quòd primus Spiritu sancto repletus fuerit. Origen. super Numeros.

Cornensii, Sardiniæ pop. Ptol.

Cornetus, campus in agro Falisco viâ Campanâ. Vitruvius lib. 8. cap. 3.

Corni, Italiæ pop. Halicarnass.

Cornasa, Galatiæ urbs. Anton.

Cornicularius, ut Sigonius existimat, fuit minister Tribuni Mil. qui vigilias ejus loco circumibat, atque ejus imperia Corniculo edebat. Val. Max. cap. *de Pudicitiâ*. *M. Lætorio Tribuno Militum Cominius Tribunus plebis diem ad populum dixit, quod Cornicularium suum stupri causâ appellasset.* Frontinus Stratagem. lib. 3. *Tanquam tribuni Cornicularius vigilias excitavit.*

Corniculum, Latii op. Halicarnass. lib. 1. Stephanus: Κόρνικλος, πόλις Λατίνων. Et *Corniculi montes* inter Ficuleam & Tibur.

Cornificius, iisdem temporibus in poeticâ floruit, quibus in scribendâ historiâ Sallustius, Lucceius, & Corn. Nepos. Ingenio eleganti ac lepido fuit, atque in scribendis epigrammatis versatus. Sororem habuit *Cornificiam*, ut scribit Eusebius, cujus carmen in magno pretio habebatur. Fuit etiam *Cornificius* amicus Ciceronis paternus & collega, ad quem extant multæ Ciceronis ipsius Epp. lib. 1. Fam. Ep.

Cornificius ager Samnii reg. Lib. Coloniarum.

Corniger, Bacchus dictus est, quod nimio vini potu truces homines reddantur, & tunc, ut ait Ovidius lib. 1. Art. ——————— *Sumit cornua pauper.*

Eodem sensu Horat. in Odis.

Viresque & addis cornua pauperi.

Alii, quia Bacchus idem cum Sole esse censetur. Radii autem solares instar cornuum ab antiquitate expressi sunt. Vide & Macrob. in Saturnal. Imo & apud Ebræos radii cornua vocantur.

Cornu Byzantii, seu Byzantiorum, quod & *Chrysoceras* Plinio & Solino. *Pera* nostratibus, *Galata* Turcis, suburbium Constantinopoleos, ab eâ, portu, sive sinu maris angusto divisum. Gyllius vero in suo *Bosporo Sycas*, & *Sycodas* appellatum ait.

Cornubia, reg. Angliæ occidentalissima, vulgo *Cornwall*.

Cornus, Sardiniæ urbs Mediter. Ptol. quæ *Carnosa* dicitur Antonino, ut annotat Simlerus. *Cornero* hodiè Ortelio.

Cornutus, Leptites genere (est autem Leptis Africæ civitas) Stoicus Philosophus, quem à Nerone propter liberiorem de ejus carminibus vocem multatum exilio referunt Dio & Eusebius in Chronico. Multa de eo falsa & inepta Suidas, cui fidem habere caveant tirones. Persii præceptor fuit, ut non obscurè in penultima Sat. ipse testatur:

Cum primum pavido custos mihi purpura cessit,
Bullaque succinctis Laribus donata pependit,
Me tibi supposui, teneros tu suscipis annos
Socratico, Cornute, sinu.

Multa eum in philosophicis scripsisse, conjicimus ex Hieronymi ad Magnum oratorem epistolâ: putamus enim hunc esse Cornutum illum, de quo multa Origines in Stromateas suos transtulisse dicitur. Fuisse vero non solum philosophiæ cognitione clarum sed & aliis studiis,

historia arguit, quam Dio narrat de adhibito illo à Nerone in consilium super instituto carmine de rebus gestis Romanorum. Nam Neronem ab omni philosophiâ fuisse alienum constat, neque vero causæ quicquam erat, cur de pangendis versibus Stoicus consuleretur; nisi etiam eruditionis laude, & disciplinis humanioribus excultus fuisset Cornutus. Quare Dio illum ait ἐπὶ παιδείᾳ δεδοξασμένον τινί, (*eruditionis opinione claruisse*) non autem ἐπὶ φιλοσοφίᾳ. Cum igitur in utroque genere excelluerit Cornutus, quæstionis est, idemne hic an alius ab hoc diversus fuerit Annæus ille Cornutus Grammaticus, quem in Virgilium & alios poetas commentarios edidisse constat, & paulo ante Gellii memoriam Romæ grammaticam esse professum. De hoc igitur studioli quærant amplius: nobis quidem non videtur. Multa quoque Porphyrius in Εἰσαγωγῇ in Categorias de Cornuto quodam: ubi inter alia eum scripsisse τὰς Ῥητορικὰς τέχνας & γραφὰς πρὸς Ἀθηνόδωρον Stoicum, auctor est. De hoc quoque quis ille fuerit cogitemus. Casaubonus.

Cornutus, Prætor urbanus Romæ, Ciceronis temp. de quo sic ipse scribit Epist. lib. 10. *Placuit nobis, ut statim ad Cornutum Prætorem urbis literas deferremus, qui, quòd Consules aberant, Consulare munus sustinebat more majorum.*

Corocondame, Sarm. Asiaticæ op. ad Bosporum Cimmerium inter Phanagoriam & Hermonassam. *Colotacorca* Moletio.

Corolamum, Arab. Fel. promunt. Ptol. vulgò *Capo Rizalgate.*

Corœbus, Mygdonis fil. qui Cassandræ amore incensus, quam Priamus ei desponderat, postremis belli Trojani temporibus ad Trojam venit, socero & Phrygibus auxilium laturus, frustra ei suadente sponsâ, ut in patriam reverteretur, certissimoque exitio, quod toti urbi imminebat, sese eriperet, cujus verbis cum fidem non adhiberet, postremâ illâ nocte quâ Ilium cecidit à Peneleo Græco quodam fuit interfectus. Virg. Æn. 2.

——— Juvenisque Corœbus
Mygdonides, illis qui ad Trojam forte diebus
Venerat insano Cassandræ accensus amore.

Hinc proverbium: *Stultior Corœbo.* Item Corœbus cursor optimus Elidensis, qui à Neoptolemo interfectus est. Pausanias.

Corolamus, Boiorum regulus, Marcelli copias fudit, an. U. C. 558.

Corolia, Arab. Fel. op. in Rubro litore. Plin.

Coremane, vel *Coromanis*, urbs ad sinum Persicum. Steph. *Carmon*, vel *Carman* Moletio.

Corona, signum cœleste supra humerum Arctophylacis est, novem stellis constitutum in orbem dispositis, cum Scorpione exoriens, occidens autem exoriente Cancro. Virg. Georg. 1.

Ante tibi Eoæ Atlantides abscondantur,
Gnossiaque ardentis decedat stella Coronæ.

Manilius Astron. lib. 2.

At parte ex aliâ claro volat orbe Corona,
Luce micans variâ, nam stella vincitur una
Circulus in medio radians, quâ proxima frontem
Gnossia desertæ fulgent monumenta puellæ,
Candidaque ardenti distinguit lumina flammâ.

Vide *Ariadna.*

Corone, hodiè vocatur urbs Transylvaniæ, quæ olim *Samozagetusa.*

Corone, urbs Peloponnesi Messeniorum. Plin. 4. 55. op. Achaiæ, à quo *sinus Coroneus.* Strabo lib. 8. *Corone urbs est mari vicina, & hanc nonnulli Pedasum à Poetâ nominatam esse inquiunt.*

Corone, pars Salaminis in Cypro. Item urbs Bithyniæ. Steph.

Coronea, urbs Bœotiæ à *Corono* Thersandri filio. In hâc talpa nulla apparet, cum alioqui per totam Bœotiam talpæ sint. Et si quis aliunde in Coroneam reg. inferat, vivere non possunt. Altera civitas est Peloponnesi, Sicyonis & Corinthi, alia Phthiotidis; est etiam Ambraciæ castellum, & Cypri civitas.

Coronis, quæ & Arsinoe, Phlegyæ, vel, ut alii tradunt, Leucippi filia; quæ cum formâ esset non ineleganti, Apollini placuit, à quo & vitiata & gravida facta est. Verum cum postea Ischidi cuidam Thessalo, mutuo ejus amore capta, sui copiam faceret, à Corvo deprehensus est, ex quo cum Apollo amicæ perfidiam cognovisset, telis eam confodit, puerumque (qui postea Æsculapius dictus est) ex utero ejus exemptum Chironi Centauro tradidit educandum. Ovid. Met. lib. 2.

Pulchrior in totâ quam Larissæa Coronis
Non fuit Æmoniâ. ———

Coronis, Dea fuit, quæ in Sicyone colebatur, cujus tamen simulachrum peculiare templum nullum habuit, sed cum sacrificii tempus accessit, id in Palladis sacraria transferebant, honoreque prosequebantur.

Coronta, urbs Acarnaniæ. Thucyd. lib. 2.

Coronus, filius Lapithæ. Alius Thersandri filius. Item Asiæ mons. Ptol. *Basarasi* Castaldo.

Coropassus, Lycaoniæ pagus in Asiâ min. Strabo.

Corope, urbs Thessaliæ, ubi *Coropæi* Apollinis oraculum, cujus meminit Nicander, sed videtur legendum *Oropæum*. Orope enim Eubœæ civitas est Apollinis templo clarissima. Steph.

Corpicensii, Sardiniæ pop. Ptol.

Corpilli, pop. Thraciæ. Plin. 4. 11.

Corrha, Armen. majoris op. & urbs Persidis. Ptol.

Corrhagium, Macedoniæ urbs. Livius.

Corsa, locus Ciliciæ, unde *Corsacus hircus*. Hesychius.

Corsea, ins. Joniæ è regione Sami. Apud Herodianum *Corsia* scribitur. Steph.

Corsi, Sardiniæ pop. ex *Corsicâ* oriundi. Pausanias. *Corsii* Ptolemæo dicuntur.

Corsia, Bœotiæ op. Pausanias.

Corsica, ins. in mari Ligustico, inter Sardiniam & Italiam sita. A *Cyrno* Herculis filio dicta fuit Κύρνος, ut placet Fabio Pictori, cum antea *Therapne* vocaretur. A *Corsica* vero muliere, cujus taurus ex continenti in eam insulam tranaverat, nomen quod habet, retulit. Scribit Strabo captos à Romanis hujus insulæ homines in admiratione fuisse, quod diri, hispidi, inhumani, ferino aspectu viderentur. Idem scribit Corsicam malignè coli, asperam, & plurimis in partibus inaccessibilem, adeo ut, qui ejus montes habitant, ex latrociniis vitam degant, immanitateque feras superent. Athenæus tradit Corsicæ incolas ideo longævos esse, quod mellis cibo, quo plurimum abundant, assiduè utantur. Mart. 9. 26.

Hyblæis apibus Corsica mella dabit.

Quod tamen alicui mirum videri potest, cum eius insulæ mel ob taxi copiam, venenatum sit. Unde Ovidius 1. Amorum.

Melle sub infami Corsica misit apis.

Martialis lib 11. ep. 43.

Mella jubet Hyblæa tibi vel Hymettia nasci,
Et thyma Cecropiæ Corsica ponis api.

Quasi noxia thyma opponerentur api bonæ. Vide Commentatores in illud Virgilii Eclog. 9.

Sic tua Cyrnæas fugiant examina taxos.

Dicitur & *Corsis* Stephano. Utrumque vero nomen, *Cyrnus* & *Corsica*, inquit Bochartus, est Phœnicium. Primum Κύρνος ab Ebræo קרן *Keren*, *cornutum* sonat, quia *multis promuntoriis angulosa* sit hæc insula, teste Isidoro 14. 6. Posterius insulæ nomen *Corsica*, seu *Corsis* Punicè diceretur חורשי *Chorsi*, quasi *sylvestrem locum* dixeris, quia ex omnibus insulis non alia est eâ sylvosior, dicente Dionysio Τὴν δ' ἀμφιλαφέα ὕλῃσι ... Item Diodoro lib. 5. Ἡ δὲ ὅλη νῆσος δυσπρόσιτος οὖσα πολλὰ τῆς χώρας ὑψηλὰ ἔχει κατακεκαλυμμένα δρυμοῖς συνεχέσι. Et apud Polybium lib. 12. pastores pascentia sequi pecora nequeunt διὰ τὸ συνδενδρον, καὶ κρημνώδη, καὶ τραχεῖαν εἶναι τὴν νῆσον. Buxus utique nullibi crassior, quam in Corsicâ. Plin. 16. 6. *Buxus Pyrenæis ac Cytoriis montibus, & Berecynthio tractu, crassissima in Corsica.* Et apud Theophrastum Hist. Plant. 3. 15. Ἐν Κύρνῳ μέγισται καὶ κάλλισται buxi arbores dicuntur. Denique Diodor. lib. 5. Φύεται δὲ κατὰ τὴν νῆσον ταύτην καὶ πύξος πλείστη, καὶ διάφορος.

Corsote, urbs magna Armeniæ, à Mascâ flu. circumdata. Xenophon.

Corstopitum, Angliæ op. Anton. *Morpet* Camdeno; *Cordbridge*

bridge autem Talboto, super Tinam flu. in Northumbriâ.

Corsura, ins. in medio sinu Carthaginiensi. Strabo.

Corteriacum, urbs Belgii in Flandriâ ad Legiam flu. vulgò *Cortryck*. pop. *Corteriacenses*.

Cortibaca, vel *Corgatha*, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol. Est autem ad sinum magnum, ut Mercator habet, qui eam *Tartabo* vocat.

Corticata, Hisp. ins. circa Artabrum promunt. Plinius. Est etiam Turditanorum in Bæticâ urbs. Ptol.

Cortina, vel *Cortyna*, vide *Gortyna*. Aliàs *Cortina* est *lebes*, sive *vas*, in quo tingitur lana, aut decoquitur, sive recipitur aliquid. Cato de R. R. cap. 66. *Cortinam plumbeam in lacu ponito, quo oleum fluat.* Virgilius autem in 3. & 4. Æn. tripodem illum, in quo Phœbades sedentes oracula reddebant, *Cortinam* vocat. Val. Flac. lib. 1.

Phœbe move, si Cumaa mihi conscia vatis
Stat castâ cortina domo.

Namque & tripus vas rotundum erat. Vet. Glos. *Cortina*, ἀκλοειδὴς λέβης. Prudentius tamen Cortinam à tripode distinguit. Ita enim Apotheosi vers. 506. scribit.

Delphica damnatis tacuerunt sortibus antra,
Non tripodas Cortina tegit.

Vide Vossium in *Cortina*.

Corton, urbs Thessaliæ à Cranone 100. stadiis distans. Steph.

Cortona, urbs Hetruriæ antiquissima, olim *Corton*. Liv. lib. 6. *Itaque à Perusiâ & Cortone, & Aretio, quæ fermè capita Hetruriæ populorum erant, &c.* Silius lib. 8.

Lector Care virûm, lector Cortona superbi
Tarchontis domus, & veteres misere Gravisca.

Cortonenses, Hisp. Tarracon. pop. Plin.

Cortuosa, Tuscorum urbs. Livius.

Cortyra, parva regio Laconica. Steph.

Corula, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. *Coloran* Castaldo.

Corancala, Indiæ intra Gangem. Ptol.

Coruncanus, primus de plebe Pont. Max. factus, teste Livio. Cicero in Orat. *pro domo suâ* ad Pontifices, sapientissimum & peritissimum fuisse dicit. Is cum legatus ad Teucrum Illyricorum regem missus esset, in reditu contra jus Gentium interfectus est. *Coruncanus* alter adversus Amilcarem Barcham in Siciliam missus est. Polybius.

Corvorum insula, in Arcadiâ, quâ Ladon in Alpheum erumpit. Pausan.

Corvorum antrum, montis nomen in Ciliciâ. Nicetas.

Corus, Arabiæ flu. magnus in mare Rubrum influens. Herodot.

Corus, ventus spirans ab occasu solstitiali. Plin. Seneca in Thyeste:

Bruttium Coro feriente pontum.
—*Cæli fuscator Eos* Lucano dicitur lib. 1.

Idem lib. 7. —*Victur violento navita Coro*
Dat regimen ventis. ———

Stat. lib. 7.

Non aliter cæco nocturni turbine Cori
Stat peritura ratis, cum jam damnata sororis
Igne Therapnæi fugerunt carbasa fratres.

Silius lib. 1.

Qualis ubi Ægæo surgente ad sidera ponto
Per longum vasto Cori cum murmure fluctus
Suspensum in terras portat mare, frigida nautis
Corda tremunt, sonat ille procul, flatuque tumescens
Curvatis pavidas transmittit Cycladas undas.

Alias *Caurus* dicitur. Virg. Geor. 3.

Semper hyems, semper spirantes frigora Cauri.

Ideo Martinius sic dici putat ab Ebræo קר *car*, i. e. *frigus*. Certè Virgilio lib. 5. *Hyberni Cori* vocantur.

Corusia, Sarm. Asiaticæ urbs. Ptol.

Cory, maris Eoi insula in sinu Argarico. Ptol. *Nivocat* Mercatori. Item promuntorium. Ptol.

Corybantes, Cybeles sacerdotes, qui sacro furore correpti, cymbala pulsabant, capitaque inter saltandum jactantes alios in similem rabiem agebant. Homerus βωτιανείρας vocat. Hi primùm Idam Phrygiæ montem tenuisse dicuntur, postea autem in Cretam navigasse, & montem quendam incoluisse, quem à nomine relictæ sedis etiam Idam appellarunt; ubi & Jovem infantem aluerunt, tympana jugiter pulsantes, ne Saturnus (qui cum Titano fratre convenerat, ut sobolem omnem masculam interficeret) puerum vagientem audiret. Sunt qui *Curetas* & *Corybantas*, & *Cabiros*, ac *Idæos Dactylos* eosdem esse putent. Diodorus Sic. Corybantem scribit Jasonis & Cybeles filium fuisse, ac simul cum Dardano sacra Matris Deum in Phrygiam detulisse, eosque qui in sacrificia ejus Deæ incumbere voluerunt, de suo nomine *Corybantes* appellasse. Sing. numeri nominativus est *Corybas*, quo usus est Claudianus de Rapt. Prof. lib. 2.

Non te progenitum Cybeleius ære canoro
Lustravit Corybas. ———

Hesychius: Κορύβας, Ῥέας ἱερεύς.

Horat. Carm. 1. Od. 16. ——— *Non acuta*
Sic geminant Corybantes æra.

Virgil. Æn. 10. — *Corybantiaque æra.*

Hinc κορυβαντιᾷν est *insanire*, & *mente captum esse*. Hesych. Κορυβαντιῶντες, μαινόμενοι, ἢ ἐνθεαστικῶς κινούμενοι. Strabo lib. 10. sic dictos ait ἀπὸ τοῦ κορύπτοντας βαίνειν ὀρχηστικῶς, *quia cum saltatione incederent*. Ait idem Corybantes vocari τοὺς μανικῶς κινουμένους, *furiosè se moventes*; cum autem non sit ulla corporis motio μανικωτέρα, quam quæ ordine naturæ inverso capite incedit, putat Palmerius ab eo dictos Κορύβαντας, nam κόρυ vox antiqua *caput* significabat. Ergo ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τὸ κόρυ βαίνειν dicti Κορύβαντες.

Corybas, Nicomachi discipulus, pictor. Plin. 35. 11.

Corybissa, civitas in agro Scepsio ad flu. Eurientem. Strabo lib. 10.

Corybus, Cretæ promuntorium. Strabo lib. 8.

Corycia, nympha fuit, quæ filium habuit Lycorum. Rhod. 16. 19. Item promunt. Cretæ, & portus Æthiopiæ. Steph.

Corycus, luctator nobilis, qui cum neminem reperiret priorem, aut parem, cujusque viribus succumberet, proverbio fecit locum, *Luctari cum Coryco*, de his qui supra vires aliquid moliuntur.

Corycus, mons Ciliciæ altissimus cum opido ejusdem nominis, optimi croci ferax, quod ab eo *Corycium* dicebatur: Strabo lib. 14. Ὑπὲρ Κωρύκου ἄκρας ἐν σχοινοις ... ἐστὶ τὸ Κωρύκιον ἄντρον, ἐν ᾧ ἡ ἀρίστη κρόκος φύεται. Dioscorides: Κρόκος δὲ κράτιστος ἐν ἰατρικῇ χρήσει ὁ Κωρύκιος. Meminere quoque Plinius, Solinus, & poetæ passim. Horat. 2. Serm. Sat. 4.

Corycioque croco sparsum stetit.

Martialis lib. 11.

Ultima Corycio quæ cadit aura croco.

Ad montis hujus radices antrum erat Corycium Musis sacrum, unde etiam illæ passim à poetis *Corycides* nymphæ appellantur. Ovid. 1. Met.

Corycidas nymphas & numina montis adorant.

Corycus, mons Joniæ latrocinijs olim infestissimus fuit, unde locus proverbio *Corycæus auscultavit*; in eum qui rem dissimulat, & occultat deprehensam tamen. Lege Strabonem lib. 13. Cic. ad Att. lib. 10. ep. ult. *Posthac non scribam ad te quid facturus sim, sed quid fecerim. Omnes* Κωρυκαῖοι *videntur auscultare quæ loquor.* Hodie *Cambrussia* Nigro dicitur. Est etiam Æthiopiæ portus Stephano, & Lyciæ litus Straboni.

Corydalla, urbs Rhodiorum. Steph. Pagus etiam circa Athenas. Athenæus.

Corydallus, vicus Atticæ in tribu Hippothoontide. Steph. Est etiam Lyciæ op. Ptol.

Corydeus, Hesychius: Κορυδεύς, ὄνομα κύριον, ὅτε ἐκαλεῖτο ἐπὶ δυσμορφίᾳ καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ. Vide Diogen. p. 224. & Barth. Advers. p. 251.

Corydon, pastoris nomen à Theocrito & Virgilio celebrati. Vide de la Cerda ad Virg. Ecl. 2.

Coryla, vel *Coryleum* Paphlagoniæ pagus insignis. Xenophon.

Corylon, urbs Æcanorum in Italiâ. Steph.

Corymbifer, Bacchi epitheton à *corymbo* i. e. *hederâ*, quâ Deus iste ebrius delectabatur, quâque sacerdotes ejus in Orgiis coronabantur. Ovidius:

Festa corymbiferi celebrabat Græcia Bacchi.

Coryna, Joniæ urbs. Mela.

Coryae, Elidis urbs. Ptol. Niger *Antibodum* vocat.

Corynetа, vel *Corynetes*, latro famoſiſſimus, Vulcani filius, cum juxta Epidaurum hoſpites clavâ quâdam, quæ Græcis κορύνη dicitur, trucidaret (unde & hoc nominis ſibi ſumpſit, cum prius Periphatus vocaretur) à Theſeo fuit interfectus. Suid. Plut. Item *Areithoi* cognomen. Hom. Iliad. 9.

Τεύχε' ἔχων ὤμοισιν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος.
Δίου Ἀρηϊθόου, τὸν ἐπίκλησιν Κορυνήτην
Ἄνδρες κίκλησκον, καλλίζωνοί τε γυναῖκες.
Οὕνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο, δουρί τε μακρῷ,
Ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας.

Coryphaum, mons in Epidauro, ubi colitur Diana *Coryphæa*. Steph.

Coryphaatis, pagus in litore Adramytteno. Strabo.

Coryphas, Troadis op. Plin. 5. 29.

Coryphe, mons Gangi finitimus. Plut. Item alius Syriæ inter Antiochiam & Berrhœam. Theodoret.

Corypheaſeŭ, Tegeatarum curia in Arcadiâ. Pauſ.

Corythus, op. Tuſciæ. Vide *Corithus*.

Cos, inſula in mari Ægæo, una Cycladum, vide *Coos*. Item urbs Ægypti. Vide Steph.

Cos, i. e *ſpina*, aut *aſtus*, ſive *tædium*, pater Anab & Soboba. 1 Paral. 4.

Coſa, urbs Hetruriæ, quæ *Coſſa* Straboni, & Plinio, *Coſſa* vero Ptolemæo. Videtur tamen cum ſimplici c ſcribendum, poetæ enim primam corripiunt. Rutilius in Itinerario.

Cernimus antiquas nullo custode ruinas,
Et deſolata mœnia fœda Coſæ.

Virgilius *Coſas* dixit. Æn. 10.

Quique urbem liquere Coſas.

Coſſa cujus Stephanus meminit alia eſſe videtur.

Coſam, pater Addi, patris Melchi. Luc. 3.

Coſamba, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. *Satigaam* Caſtaldo.

Coſas, Latii flu. juxta Fruſinonem urbem præterlabens. Strabo lib. 5.

Coſcenus, op. Apamiæ in conventu Alebandico. Plin. lib. 3. cap. 29.

Coſcyathus, flu. Italiæ. Lycophron.

Coſentia, civitas Italiæ, Brutiorum metropolis. Græcis Κωνσεντία, & Κωσεντία, vulgò *Conſenza*. Opidani *Conſentini* Tullio & Varroni.

Coſeaus, Mauritaniæ flu. Plin. 5. 1.

Coſiana, caſtellum Palæſtinæ in maritimâ Syriæ parte. Steph.

Coſmanates, Liguriæ pop. Plin. 3 5.

Coſme, Κόσμη Ægyptiaca prodendo memoriam ſui extendit. Eorum ex primo Schol. Apollonii in lib. 4. variorum adfert ſententias de quæſtione eâ, Quænam gens ſit antiquiſſima?

Coſmeta, ornator, ſervus in familiâ, cui domini, dominæve exornandi cura incumbit. Juvenal. Sat. 6.

Ponunt Coſmetæ tunicas.

Id eſt, ancillæ, quæ mundum, & veſtes dominæ curant, & ornatum ejus cuſtodiunt & purgant, deponunt tunicas, & veſtes exuunt, ut nudæ virgis cædantur. Ita enim *ponere* ſumitur pro *deponere*, ut apud Catullum.

——— *Quis paſtor viderat olim*
Idam tunicam ponere verticibus.

Coſmos, Judææ op. Ptol.

Coſmus, unguentarius nobilis. Mart. 11. 9.

Quod Coſmi redolent alabaſtra focique Deorum.

Juvenal. Sat. 8.

——— *Cœnet licet oſtrea centum*
Gaurana, & toto Coſmi mergatur aheno.

Ubi vetus Schol. *Coſmus luxurioſus fuit, qui ſolium in quod deſcendebat, multis diverſorum unguentorum odoribus miſcebat.* Hinc *unguentum Coſmianum*. Matt. 12. 55.

Aut libram petit illa Coſmiani.

Petronius: *Affert vobis alabaſtrum Coſmiani.* Vide Rader. ad Mart. lib. 14. ep. 100.

Coſoagas, flu. navigabilis in Gangem influens. Plin. 6. 18.

Coſroes, Perſarum Rex, an. Dom. 534. Agathias lib. 4. Hic tyrannus nonaginta millia Chriſtianorum interfecit, ac partem crucis Dominicæ ſecum aſportavit. Æn. Sylv.

Coſſa, urbs Tuſciæ in ſublimi colle poſt Populoniam. Strabo. Item Umbriæ op. Plin. 3. 5. hodie *Orbitello*. Item urbs Oenotriorum. Steph. *Conſano* eſt hodiè, Calabriæ regionis, uti docet Barrius.

Coſſea, Thraciæ op. Steph. Item pars Perſidis; incolæ *Coſſæi*.

Coſſetavia, Hiſp. regio apud Plin.

Coſſini, vide *Hoſtiones*.

Coſſinitus, Thraciæ flu. Ælian. De Animal. 15. 25.

Coſſiam, Vaſariorum in Aquitaniâ op. Ptol. & Auſon *Bazas* Vineto eſt, inter Burdigalam, & Aquas Auguſtas.

Coſſoanus, Indiæ amnis in Gangem influens. Arrian.

Coſſus, Bithyniæ mons. Steph.

Coſſus, Corn. Lentulus, conſul cum M. Aſinio Agrippa an. U. C. 777. Alius collega L. Calphurnii Piſonis an. ab U. C. 753. Tertius conſul cum Claudio Cæſare Nerone an. ab U. C. 812. Denique *Coſſus* Trib. Mil. De quo Virg. Æn. 6.

Quis te magne Cato tacitum, aut te Coſſe relinquat?

Eſt & hoc nomine hæredipeta celebratus Juven. Sat. 10.

Ut captatori moveat faſtidia Coſſo.

Coſſutiorum familia apud Rom. ex quâ *Coſſutia* uxor Cæſaris. Sueton. Sic *Coſſutii*, & *Coſſutiani*.

Coſta, Roderici frater, Hiſp. Rex an. ab urbe condiſâ 1452.

Coſtaballene, Liguriæ locus. Anton.

Coſtoboci, Sarm. Europææ pop. Capitolinus.

Coſyra, inſula ſterilis in mari Libyco, non procul à Melite, cujus incolæ *Coſyrai* dicuntur. De quâ ſic Bochartus. *Non debet hic Coſyra omitti, inſ. cum op. media inter Siciliæ Lilybæum, & Clypeam Africæ, à Melite diſtans ſtadiis 500.* Nomen à *brevitate* ſumptum ſi Punicè fuerit קצרה *Koſera*, quomodo apud Arabes. Breve autem hic idem quod parvum, ut cum poeta dicit.

——— *Brevibus Gyaris, & carcere dignum.*

Verum hoc ſive de urbe acceperis, quam Polyb. lib. 3. Πολισμάτιον *opidulum* vocat, ſive etiam de totâ inſulâ, cujus ambitus, teſte Strabone, non patet ultra ſtadia 150, i. e. ſex aut ſeptem leucas noſtrates. Hinc Sil. lib. 4.

Et bellare Tabas docilis Coſyraque parva.

Aliter *Coſyra* nomen ab Ebræo חוסר *Choſer*, i. e. *inopiâ* deducatur, unde Ovid. 3. Faſtorum.

Fertilis eſt Melite ſterili vicina Coſyræ
Inſula, quam Libyci verberat unda freti.

Sen. de Conſol. ad Helviam cap. 6. *Deſerta loca, & aſperrimas inſulas, Sciatham, & Seriphum, Gyarum & Coſyram pete.* Ideo tamen habitatur, quia aquis eſt irrigua, & portum habet commodum, oliviſque ſcatet, & capris, ut Arabs Geographus teſtatur Clim. 4. part. 2.

Coſyri, Indiæ pop. Plin.

Coſyrus, inſ. juxta Selinuntem, Item Siciliæ flu. & urbs ejuſdem nominis. Steph. Tres ibi hodie ſunt inſulæ, *Treſontane* dictæ.

Coſyte, Umbriæ urbs. Steph.

Cotace, Ariæ opidum.

Cotaa, Armeniæ min. regio. Ptol.

Cotana, Armen. min. urbs. Ptol.

Cotamba, Perſiæ op. Ptol.

Coteaſii, Daciæ pop. Ptol.

Cotes, aliis *Cottes*, Africæ promuntorium in extremo freto ſitum, ut conſtat ex his Strabonis, poſtquam de freto actum. Ἐντεῦθεν δὲ πρόπους ἐκκεῖταί τις ὄρεινός πρὸς δύσιν τῆς Μαυρουσίας, αἱ Κώτεις λεγόμεναι, i. e. *Inde proceſſus quidam objacet, Mauritaniæ pars ad occaſum extrema, Cotes vocant.* Proinde Ptolemæus ibidem habet Κώτης ἄκρον, *Cotes promuntorium*. Putat Bochartus Pœnos ſcripſiſſe קוטף *Coteſ*, i. e. τοῦ τρυγῶντος, *vindemiantis*, quia Mela *Ampelaſiam* exponit. Verba ſunt; *Caput atque exordium (Africæ) eſt promuntorium quod Græci Ampeluſiam, Afri aliter, ſed idem ſignificante vocabulo appellant.* Plinio quoque id promuntorium *Ampeluſia* dicitur; ſed Cotes eſt vicinum opidum. *Promuntorium*, ait, *Oceani extimum Ampeluſia nominatur à Græcis. Opida fuere Lixa, Cotes ultra columnas Herculis*, &c. At in Scylace *Cotes* eſt ſinus in ipſo freto inter Columnas & Ἑρμαίαν ἄκραν.

Cothon,

Cothon, Carthaginis tres erant partes Κώθων, Μέγαρα, & Βύρσα. *Cothon* varie definitur. A Strab. lib. 17. νησίον ἀμφίρρυτον Εὐρίπῳ περικεχυμένον ἔχουσα νεωσοίκους ἑκατέρωθεν κύκλῳ. *Insula parva, rotunda, Euripo circumdata, utrinque habente in orbem navalia.* Portum fuisse muro cinctum, cujus pars una rotunda fuit, altera quadrangula, colligere est ex Appiano cujus verba sunt. Ἐνεχείρει τῷ λιμένι τῷ καλουμένῳ Κώθωνι, *portum Cothonem nomine est aggressus.* Item ὁ δὲ Ἀσδρούβας νυκτὸς ἐνεπίμπρη μέρος τοῦ Κώθωνος τὸ τετράγωνον. *Asdrubal noctu incendit partem Cothonis quadrangulam.* Item ἐπὶ θάτερα τοῦ Κώθωνος ἐς τὸ περιφερὲς αὐτοῦ μέρος ἀνελθών. *Ad alterum Cothonis latus nempe ad partem ejus rotundam ascendens.* Et rursus Λαβόντος δὲ τοῦ περὶ τὸν Κώθωνα τείχους, *occupato muro qui Cothonem cingebat.* Diod. lib. 3. De portu Charmuthâ in Arabum Thamudenis: Ἐμφερέστατος ἐστὶ τῷ κατὰ τὴν Καρχηδόνα λιμένι, προσαγορευομένῳ δὲ Κώθωνι. *Simillimus est portui Carthaginis Cothoni nomine.* In margine ex libris scrip tum Κώθωνι. Hirtii libro quinto nominatur aliquoties Cothon, non Carthaginis, sed Adrumeti urbis Africæ in hoc eodem litore notissima. *Varus* (inquit) *Adrumeto ex Cothone egressus.* Festus scribit *Cothones appellari portus in mari interiores arte, & manu factos.* Et Servius in illud Poetæ, *Hic portus alii effodiunt, id est, Cothona faciunt. Cothona sunt portus in mari non naturales, sed arte, & manufacti. Est autem & masculini, & neutrius generis.* Vocem Africanam, aut Punicam esse oportet, cum neque apud Græcos, neque apud Romanos scriptores uspiam pro portu occurrat, nisi quibus locis agitur de urbibus Africanis. Radix קטם *Katam*, vel Phœnicio more *Katham* apud Talmudicos est *incidere* unde קטום *Kathum incisum.* Græcis qui nullam habent desinentem in M. pro *Kathum* dictus est *Kathon* vel *Kothon* & leviculâ hâc mutatione factum, ut barbara vox Græcâ civitate donaretur. Bochartus.

Cotilia, insula, sive lacus apud Festum, vide *Cutilia*.

Cotina, locus circa Bætim, ex quo æs aurumque nascitur. Strabo.

Cotinusa, vide *Continusa*.

Cotiso, Dacorum rex, cujus exercitus, cum Pannonias invasisset, à Cornelio Lentulo, duce Augusti Cæsaris victus est. Horat. in Odis. *Occidit Daci Cotisonis agmen.* Abrahamus Mylius lib. de linguâ Belgicâ, cap. 26. *Cotison*, quasi *Gotes son*, i. e. linguâ Belg. *Dei filius.* Sic nempe Dux ille dictus est, quia optimates se, suosque liberos pro Deorum progenie ab aliis haberi volunt.

Cotomana, Armeniæ maj. op. Ptol.

Cotonis, ins. circa Echinadas. Plin.

Cotrades, Isauriæ urbs. Steph.

Cotriguri, Hunorum gens. Agathias.

Cotta, Orator, qui cum Sulpitio æquali differit apud Ciceronem in dialogis de oratore. Legem tulit, ut liceret Tribunis plebis alios recipere magistratus, quòd lege Syllæ iis erat ademptum. Singularem ejus dicendi facultatem ac dexteritatem multis nominibus laudat Tullius, lib. de Oratore ac in Bruto. Alter *Cotta* contra Mithridatem infeliciter pugnavit, Syllam Cæsari conciliavit. Tertius, Legatus Cæsaris in Galliâ, insidiis circumventus ab Ambiorigis Ducis exercitu interficitur. Ascon. Pædianus.

Cottaobriga, Vettonum in Lusitaniâ urbs.

Cotta, locus Gall. Cisalpinæ inter Ticinum, & Taurinos. Anton.

Cottia Alpes, *Moncenis* Leandro, *Mon Genebre* Jovio, montes excelsi inter Galliam & Italiam divortia facientes, ac Taurinos ab Allobrogibus, seu à Delphinatu potius separantes. Has P. Diaconus Dertonam, & Bobium usque extendit, partemque illas Apennini facit.

Cottiara, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. *Cochin* Castaldo, *Calecut* nonnullis.

Cottiaris, Sinarum flu. Ptol.

Cottis, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Cottium, Straboni Gall. Narbonensis locus, circa Alpes Cottias.

Cottobara, Gedrosiæ op. & Indiæ intra Gangem.

Cotton, urbs Asiæ Propriæ. Livius.

Cottona, portus Æthiopiæ, ad sinum Arabicum. Solin.

Cottona, Indiæ reg. unde piper monoxylis lintribus Becarem convehitur. Plin.

Cottus, Gigas centimanus, Hesiod. in Theogon.

> Ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο
> Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὄβριμοι, οὐκ ὀνομαστοί,
> Κόττος τε Βριάρεώς τε, Γύγης θ', ὑπερήφανα τέκνα,
> Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο
> Ἄπλαστοι, κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα
> Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσι.

Vide Palæphatum.

Cotula, urbs circa Ticinum. Strabo.

Cotuantii, Rhætorum gens. Strabo.

Cotyanum, Galatiæ op. Ptol. & Plin. *Cute* Bellonio.

Cotyaum, Phrygiæ urbs. Strabo.

Cotylæum, Eubœæ mons. Steph.

Cotylæus, Æsculapius apud Eurotam Laconiæ flu. cultus, cujus templum ab Hercule positum est cum ex vulnere in *cotyle*, i. e. in manus concavitate sanatus esset. Pausanias.

Cotylius, Arcadiæ mons. Pausan.

Cotylum, collis in Idâ monte 120 m. p. à Scepsi distans in quo Scamandri, Granici, & Æsepi flu. origo, ἀπὸ τῆς κοτύλης à *cavitate* vel *receptaculo* dictus.

Cotyora, vide *Cytorum*.

Cotyrga, Siciliæ Mediterraneæ urbs. Ptol.

Cotys, Latina terminatione *Cotus*, Thraciæ regum nomen. Nepos in Iphicrate, *Mnesthea filium reliquit ex Thressâ natum Coti regis filia.* Idem in Timotheo *Cotyn* Græcâ ratione vocat. Cotyn Thraciæ regem in Pompeianâ militiâ commemorat Cæsar lib. 3. De bello Civili, cap. 4. ubi vide Ciacconium. Pompeianas partes fovit. Lucan. l. 5.

> ——— *Fortemq; Cotya, fidumq; per arma*
> *Deiotarum.* ———

Hic, cum naturâ esset iracundior, & asper eorum qui in ministeriis deliquissent, castigator, vasa fictilia, tenuia quidem & fragilia, sed cælaturis quibusdam & sculpturis eleganter elaborata, sibi ab hospite allata, simul omnia confregit, ne in eos qui illa fregissent, asperius animadverteret. Plut. in Apophth. Alius regis Thraciæ hoc nomine mentio est apud Tacitum 2. Annal. cap. 64. &c. Hic ille Cotys est ad quem, Ovid. Eleg. 9. lib. 3. de Ponto scripsit, exul sc. in ejus regno.

> *Regia progenies, cui nobilitatis origo*
> *Nomen in Eumolpi pervenit usque Coty.*

Coti Odrysarum regis meminit Livius; Alius Coti Ædui Cæsar de bello Gallico.

Cotytto, ûs, Dea impudicitiæ, cui Athenis à Baptis (eo nomine vocabantur ejus sacerdotes) nocturna sacra fiebant, quæ ab illa vocantur *Cotytia*. Hanc Probus saltatricem fuisse existimat, unde etiam sacerdotes ejus lascivis saltationibus mores ejus referebant. Juvenal. Sat. 2.

> *Talia secretâ coluerunt orgia tædâ*
> *Cecropiam soliti Baptæ lassare Cotytto.*

Horat. Epod. ult.

> *Inultus ut tu riseris Cotyttia*
> *Vulgata, sacrum liberi Cupidinis.*

Vide Politian. Miscellan. cap. 10.

Cotzianum, Phrygiæ civitas. Jornandes.

Coventria, urbs Angliæ media inter Herefordiam, & Lincolniam ad 50. mill. à Vigornia 20. Londinum versus.

Cougium, Hisp. Tarracon. urbs in Vaccæis. Ptol.

Covinus, vehiculi genus, quo Britanni & Galli in prælijs utebantur. Lucan. lib. 1.

> *Et docilis rector rostrati Belga Covini.*

Silius lib. ult.

> *Cæruleus haud aliter cum dimicat incola Thules*
> *Agmina falcifero circumvenit arcta Covino.*

Inde *Covinarius eques* apud Tacitum in Agricola. Mela 3. 6. *Dimicant non equitatu modo, aut pedite, verum & bigis, & curribus, Gallicè armati: Covinos vocant, quorum falcatis axibus utuntur.* De Britannis.

Counos, Angliæ insula, *Canuey*, teste Camdeno, licet aliis *Shepey*.

Coymaseni, Corsicæ pop. Ptol.

Cozala, Armeniæ maj. op. Ptol.

Cozbi, Lat. *mendax*, aut *cessans*, sive *quasi fluens*, aut *quasi fluxus*, Madianitis filia Suri, quæ cum Zimbri deprehensa, à Phinees filio Eleazari Sacerdotis occisa est. Num. 25.

Cozistra, Ciliciæ præfecturæ in Cappadociâ urbs. Ptol.

C R.

Crabasia, urbs Iberorum. Ptol.

Cracea, Maga quædam apud Saxones, quæ appositas dapes in aliarum rerum formam commutabat, ludificatisque Idiotarum mentibus divinitatis fastigium sibi arrogavit.

Cracus, Deus Ægyptiorum, cui salsamentis sacra facere solitum erat. Rhodigin. lib. 12.

Cracovia, qu. *Gracchopolis*, urbs Germaniæ, Poloniæ regia, amplissima, ad Vistulam flu. tribus urbibus constans, vulgò *Cracow*.

Crade, Cariæ urbs. Steph.

Cragus, mons Ciliciæ, Tauri pars. Plin. 5. 27. ex opposito habens montem Anticragum. Aliis est mons Lyciæ. Sic dictus à *Crago* Tremiletis (aliàs Trenedeti) & Praxidicæ nymphæ filio. Ovid. lib. 9. Met.

Jam Cragon, & Lymiren, Xanthiq; reliquerat undas.

Horat. Carm. 1. ——— *Nigris aut Erymanthi*
Sylvis, aut viridis Cragi.

Dionysius vers. 849.

Ἔνθα βαθυκρήμνοιο φαείνεται ἔρεα Ταύρου
Παμφύλων ϰ̓ μέχρις. Κρῆγον δὲ ὀνομίζουσι.

Hic ferunt esse Deorum agrestium antra, & incolas Cragi immortales fieri. Gentile *Cragius*. Steph.

Crambusa, insula Ciliciæ apud Corycum promunt. & Calycadni flu. ostia. Steph. Item urbs Lyciæ. Strabo.

Crambutis, urbs Ægypti. Steph. Κραμβοῦτις Herodiano.

Cranae, ins. Laconica, quæ nunc *Helena*, ante *Gethæum*: sic etiam vocatur Attica à *Cranao* rege. Gentile, si de Insulâ Laconicâ accipiatur, est *Cranaates*, si de Atticâ, *Cranaus*, Steph. Sunt qui Cranaen insulam esse velint adjacentem Sunio Atticæ promuntorio.

Cranaus, Cariæ op. Plin.

Cranaus, Athenarum rex, qui Cecropi in regno successit, à quo inquilini *Cranai* dicti.

Cranda, Æthiopiæ sub Ægypto op. Plin.

Crane, Arcadiæ urbs, ubi abietes plurimùm nascuntur. Theophrastus.

Crane, teste Ovid. Fast. 6. nympha fuit Helerni luco oriunda, venationi addicta, quæ cum à multis procis nequicquam sæpe petita fuisset, omnesque delusisset, tandem à Jano occupata, & compressa fuit, cui pro virginitate ereptâ dedit, cardinibus præesse, & striges ab infantum cunis abigere. Unde postea *Carna* dicta est. Vide *Caraa*, & *Cardinea*.

Cranea, parva regio Ambraciotarum. Steph.

Craneum, gymnasium apud Corinthum. Cicero.

Cranaus, primus Macedonum rex, cujus successores usq; ad Alexandrum, annis fere quingentis regnarunt. Volat.

Crania, Tarsus Ciliciæ sic olim vocabatur. Steph.

Cranide, urbs à Thasiis habitata, quæ postea *Philippi* dicta est.

Cranides, vicus juxta Pontum. Steph.

Cranion, Cephalleniæ civitas. Thucyd. lib. 5. pluralis numeri eam facit.

Cranionias Crauxidas, eques insignis. Paus. in Eliac. prioribus.

Crannon, *Cranaon* Livio, *Ceres*, teste Bellonio, urbs Thessaliæ in Macedoniæ confin. Plin. Valer. & al. vide Steph.

Crantor, Solensis, Academicus Philosophus, Platonis auditor & Zenocratis condiscipulus ac Palæmonis, qui novis opinionibus Academiam Platonicam repleverunt. Hic scripsit librum de Consolatione, quem Cicero æmulatus est & de quo hoc reliquit elogium. *Est ille quidem non magnus, sed vere aureolus, & ad verbum ediscendus libellus.* Periit aquæ intercutis morbo. Taxavit Stoicorum indolentiam, quæ esse nullo modo potest, nisi plane hominem saxeum esse velimus, & omni sensu planè carentem. Cum Chrysippo eum conjungit Horatius, ubi de Homero ad Lollium.

Qui quid sit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Planius, ac melius Chrysippo, & Crantore dicit.

Item *Crantor* Pelei armiger, à Demoleonte Centauro interfectus. Ovid. Met. 12.

Craseriam, Siciliæ regio. Steph.

Craspedites, Phrygiæ sinus. Plin. 5. ult.

Crassitius, Surrentinus, aliàs Tarentinus, ordinis Libertini, cognomento *Pasides*, Romæ ludum Grammaticæ aperuit, docuitque inter alios Jul. Antonium, M. Antonii Triumviri filium. Sueton.

L. Crassus, Orator, qui cum Antonio à Cicerone introducitur in libris de Oratore, accusavit C. Carbonem eloquentissimum hominem admodum adolescens. Summam ingenii non laudem modo, sed etiam admirationem est consecutus; Defendit postea Liciniam virginem, cum annos 27 natus esset. In Bruto Ciceronis est elegantissima ipsius Crassi cum Antonio, & Scævolâ comparatio. Deploratur multis verbis ejus mors à Tullio in exordio, lib. 3. De Oratore.

P. Crassus, Oratoris frater, Juris peritissimus, in dominatione L. Cinnæ Marianarum partium, ne incideret in manus inimicorum, seipsum interemit. Cæterum de morte ejus, & patris sui variant authores. Lucan. lib. 2.

—— *Truncos laceravit Fimbria Crassos.*

Vide Appianum & Florum lib. 3. cap. 21. itemque Livii Epitomatorem.

M. Crassus, P. Crassi filius, Romanorum omnium ditissimus, Negavit quempiam divitem habendum, qui annuo reditu exercitum alere non posset. Hic ad bellum Servile missus, adversus Spartacum gladiatorem, qui fugitivorum ingenti contractâ manu, Varinium, Gellium, ac Lentulum Roman. Imperatores fugaverat, 12 millibus hostium unà cum eorum duce cæsis, apud Rhegium juxta Leucadis paludem victoriâ potitus est, urbemque ovans intravit, lauro, novo exemplo coronatus, cùm cæteri ante eum non nisi myrteam coronam accepissent. Postremo cum ei Syria forte obtigisset, profectus ad bellum Parthicum, ibi cum filio à Surenâ regis Præfecto captus, atque interfectus est. Et quoniam auri cupiditate expeditionem suscepisse credebatur, Barbari liquefactum aurum in os ejus infuderunt, jubentes, ut saltem mortuus sese auro satiaret, cujus famem vivus nunquam sedare potuisset. Lucan. lib. 1.

——— *Postquam crudeli fuaere Crassus*
Assyrios Latio maculavit sanguine Carras.

Crassus, Crassi divitis avus, nunquam risisse fertur: ob id *Agelastus* est vocatus. Plin. 7. 19.

Crassus, M. Crassi divitis fil. Cæsaris legatus fuit in bello Gallico: In Cæsarianis tandem partibus adolescens occubuit. Fuit autem discipulus Ciceronis, de quo ille in Oratore.

Crassus P. Licinius ante ætatem Pont. Max. factus, quod nunquam antea contigit. Consul profectus est contra Aristonicum Eumenis filium, in quo prælio profligato exercitu, ipse, ne in manus hostium veniret, baculo Barbarum quendam in acie oculo converberato, in sui necem provocavit. Val. Max.

Crastianus, Dux Rom. adversus Vandalos missus. Anno Dom. 424.

Crastus, urbs Sicanorum in Siciliâ, Epicharmi Comici patria & Laidis meretricis. Gentile *Crastinus*. Herodotus *Crastin* vocat.

Crataïs, mater Scyllæ, ut quidam volunt.

Crateis, flu. Brutiorum in Calabriâ ulteriore, *Fiumara de Moro* hodiè.

Crater, sinus Campaniæ inter Misenum, & promunt. Minervæ, qui & *sinus Puteolanus* dicitur. Strabo lib. 5. Hodiè *Golfo di Napoli*.

Craterus, Macedo è comitibus Alexandri, qui etiam ejus res gestas conscripsit. Plut.

Craterus, statuarius nobilis, quem probatissimis signis Palatinas domos Cæsarum replevisse, author est Plin. 35.

Craterus pictor, qui Comœdos Athenis in Pompeio pinxit. Plin. 35. 11.

Craterus,

Craterus, medicus insignis. Cic. lib. 12. ad Atticum. Hujus servum scribit Porphyrius Tyrius morbo inusitato affectum, quum medicamenta non prodessent, vipera piscis in formam figuratâ & ab eo devorata sanum factum. *Crateri* meminit etiam Horatius. 1 Serm. Sat. 3.

Non est Cardiacus (Craterum dixisse putato)

Itemque Persius.

Et quid opus Cratero magnos promittere montes?

Crates, Thebanus Philosophus, Cynicus, Diogenis discipulus, qui, Suidâ ac Diogene Laertio testibus, in pecuniam omnem substantiam redigens, apud Trapezitam deposuit, hâc lege, ut si filii philosophi essent, eam indigentibus civibus distribueret, nihilo philosophos indigere existimans, Si autem idiotæ, eis redderet, ut, vacuis virtute, saltem opes opitularentur. Philostratus autem in vitâ Apollonii, & Diocles eum substantiam suam aiunt in mare projecisse, uti liberius philosopharetur, atque dixisse, *Abite pessum malæ cupiditates, Ego vos mergam, ne ipse mergar à vobis.* Neque enim putavit se posse, & virtutes, & divitias simul possidere. Emicuit autem Demetrii Poliorcetæ temporibus, ad quem Thebas obsidentem missus legatus suâ authoritate eum ab obsidione patriæ removit. Plut.

Crates, Atheniensis, poeta Comicus, antiquæ Comœdiæ, auditor Polemonis philosophi. Suidas.

Crates, Grammaticus sub Ptol. Philometore, æqualis Aristophanis Grammatici, cognominabatur *Criticus*, sive *Homericus*, scripsit in Iliaden & Odysseam lib. 59. Comment. Suidas. Studium Grammaticæ Romam primus intulit, teste Suetonio: missus enim ad Senatum ab Attalo rege, sub ipsam Ennii mortem plurimas acroases fecit, assiduoque per omne tempus legationis dilleruit.

Crates, Pergamenus res mirandas de variis gentibus literis prodidit. De quo Plin. 7. 2. & Ælianus de Animalibus 17. 9.

Cratevas, medicus Plinio aliquoties memoratus, thapsi inventor apud Cæl. Rhod. lib. 18.

Crathis, pastor, qui capræ amore deprehensus, infantem sustulit, qui cruribus matrem, facie vero patrem referebat, deorum numero mox ascitus, & Hylæum numen Napeumque nominatus. Cæl. Rhod. 25. 32.

Crathis, nomen duorum fluviorum, quorum alter est in Achaiâ propriè dictâ, prope Ægas, in sinum Corinthiacum influens. Strabo lib. 8. Alter in Magnâ Græciâ juxta Sybarim op. cujus aqua barbis, comisque flavum colorem inducere traditur. Ovid. Met. 15.

Crathis & hinc Sybaris vestris conterminus oris,
Electro similes faciunt, auroque capillos.

Schol. Theocriti Idyl 5. ex Nymphodoro, & Theophrasto ait Κρᾶθις ὁ ξανθίζων. Euripides in Troadibus ὁ ξανθὰν χαίταν πυρσαίνων Κρᾶθις, non ut perperam legitur Κρᾶθις. Vibio Sequestri *auream comam facit.* Deinque Strab. lib. 6. ξανθοτριχεῖν, ἢ πολλὰ πάθη ἰᾶσθαι tradit.

Cratinus, Asiæ flu. à lacu Sicyone in Oceanum fluens, juxta quem nonnulli fabulati sunt electrum nasci. Plin.

Cratinus, poeta Comicus, clarus apud Athenienses, qui primus in Dionysiis Athenis Satyricam fabulam induxit. Horat. lib. 1. Serm. Sat. 4.

Eupolis atque Cratinus, Aristophanesque poetæ.

Persius Sat. 1.

——— *Audaci quicunque afflate Cratino.*

Scholiast. Aristoph Κρατῖνος ὁ τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας ποιητὴς αὐστηρὸς ταῖς λοιδορίαις ἦν. Οὐ γὰρ ὥσπερ Ἀριστοφάνης ἐπισύρειν τὴν χάριν τοῖς σκώμμασι ποιεῖ, τὸ φορτικὸν τῆς ἐπιτιμήσεως διὰ ταύτης ἀναιρῶν, ἀλλ᾽ ἁπλῶς κατὰ τὴν παροιμίαν γυμνῇ τῇ κεφαλῇ τίθησι τὰς βλασφημίας κατὰ τῶν ἁμαρτανόντων. Hic autem fuit supra modum gulæ ac omni voluptatum generi deditus, & præcipuè ebrietati, ad quod alludit Horatius in Epist.

Prisco si credis Mæcenas Docte Cratino,
Nulla placere diu nec vivere carmina possunt
Quæ scribuntur aquæ potoribus.

Cratinus, insignis luctator. Pausan. Item statuarius, omniumque formosissimus, cui postquam alios in luctâ superasset, exercendorum puerorum officium demandatum est. Pausan.

Cratippus, Mitylenæus, quem Athenis docentem audivir Marcus filius Ciceronis, ut est in prooemio librorum de officiis. Hic Pompeium post Pharsalicam pugnam fugientem apud Mitylenem conveniens ultro solatus est verbis philosophicis, ad spemque hortatus, cum quædam de Providentiâ disseruisset, resque Romanas tandem labi esse necesse affirmaret. Plut. in Pompeio.

Cratylus, philosophus, cui Plato librum de significatione nominum inscripsit.

Cravalida, vel *Cravagalida*, Phocidis regio prope Cirrham. Suidas.

Craugiæ, Peloponnesi insulæ duæ, Spiræo promuntorio objacentes. Plin.

Crausius, viri proprium, qui Britanniam annis octo obtinuit. Eutrop. Oros. Insidiis Allecti socii sui occisus est, an. U. C. 1046.

Crauxidas Cranonius, Olymp. 31. equo celete victoriam adeptus est, quanquam sint qui velint equos celetes Olymp. demum 85. introductos esse. Verum aliter censet Pausan. in Eliacis, & Arcadicis.

Crebenia, vide *Cebrenia*.

Cresennæ, Scandiæ pop. Jornandes. *Scritisinni* Procopio, hodiè *Scritsianer* Ortelio.

Creias, Argiæ mons. Schol. Callimachi.

Crema, urbs Ponti, Gentile *Cremesius*. Steph.

Cremera, flu. Tusciæ 300 Fabiorum clade nobilitatus, qui Veientum insidiis circumventi, ad flu. ejus ripas ad unum omnes trucidati sunt: unde & dies ille inter atros annumeratus est, & porta, quâ egressi sunt, scelerata dicta. Ovid. lib. 1. Fast.

Ut celeri passu Cremeram tenuere rapacem,
Turbidus hybernis ille fluebat aquis.

Juvenal. Sat. 2.

Quid Cremera legio, & Cannis consumpta juventus.

Vide sis Cluver. Ital. Antiq. lib. 2. cap. 3.

Cremma, Lyciæ urbs apud Strab. lib. 12. Pisidiæ vero colonia est Ptolemæo.

Cremmia, urbs Cretæ, *Gortyn* postea dicta. Steph.

Cremmyon, sive *Crommyon*, op. non procul à Corintho, juxta quod Theseus incredibilis magnitudinis suem occidit. Ovid. lib. 7. Met.

Quodque suis securus arat Cromyona colonus
Munus, opusque tuum est. Vide Strab. lib. 8. cui sus ista *Cromyonia* dicitur.

Cremni, vel *Cremnos*, emporium paludis Mæotidis circa Tanain flu. Herodot. Ptol.

Cremaiscus, oppidum circa Istrum in Sarmatiâ. Plin.

Cremona, urbs Galliæ Cisalpinæ, non procul à Mantuâ, quæ etiam hodiè nomen retinet: cujus cives cum contra Augustum cum Antonio consentissent, Cæsar victor veteranis suis eorum agros assignavit, qui cum non suffecissent, adjecit etiam Mantuanorum agros, nullam aliam ob culpam, nisi quod Cremonensibus vicini essent. Hinc Virgil. Ecl. 9.

Mantua væ miseræ nimium vicina Cremonæ.

Martialis de Virgilio:

Jugera perdiderat miseræ vicina Cremonæ.

Græcis autoribus ejus formatio variatur. Polybio siquidem Κρεμώνη dicitur, Ptolemæo Latinâ terminatione Κρεμῶνα. Reliquis, Appiano viz. & Dioni Cassio. Κρεμών. Πόλιν Κρεμωνῶν appellat Strabo lib. 5. long. 31. 50. lat. 44. 20.

Cremonis jugum, Alpium pars, quâ nonnulli putant transgressum Annibalem. Livius.

Creaides, urbs Siciliæ, quam Philippus postea *Philippos* nominavit. Steph. Item Bithyniæ locus ad Pont. Eux. Arrian. in Periplo, & locus circa Heracleam Ponti. Steph.

Crenis, nympha. Ovid. Met.

Creon, *onis*, mons Lesbi. Plin. 5. 31.

Creon, *ontis*, Corinthiorum rex, prædonis Sisyphi filius, qui Jasoni post Medeam repudiatam filiam suam natu minorem nomine *Creusam* uxorem despondit; quam rem iniquo animo ferens Medea coronam naphthâ illitam sponsæ dono misit, quæ sub noctem, luminibus accensis, concepto igne, non modo illam, verum etiam sponsum, & socerum cum totâ regiâ concremavit.

Creon, Thebanorum rex, Menœcii fil. & Jocastæ frater, qui Laio, ab Oedipo filio occiso, regni administrationem

nem arripuit. Verum cum Sphinx Typhonis & Echidnæ filia Thebanum agrum crudelissimè vastaret, neque aliud tantæ calamitatis remedium ostenderetur, quam si quis ænigma ab illo propositum dissolvisset, Creon, proposito per universam Græciam edicto, si quis id præstare posset Jocastam, Oedipi matrem viduam, illi se uxorem daturum pollicitus est, regnoque Thebanorum ultro cessurum. Quibus præmiis illecti non pauci cum propositum ænigma dissolvere non possent à Sphinge occisi, temeritatis suæ pœnas dederunt, donec ad rei famam excitus Oedipus, Laii & Jocastæ filius ænigma explanavit. Quam rem tam ægrè tulit fera, ut protinus sese ex prærupto monte dederit præcipitem. Hâc itaque viâ Thebanorum regnum adeptus Oedipus, matrem imprudens uxorem duxit, cum paulo ante etiam patrem occidisset. Quibus flagitiis postea cognitis, tantum ex iis animo dolorem concepit, ut lucis pertæsus, utrumque sibi oculum eruerit, Antigonesque filiæ ductu Athenis sese in exilium contulerit, regno Eteocli & Polynici filiis suis, eâ conditione, relicto, ut alternis annis imperarent. Cum autem Eteocles (cui, quòd major natu esset, priores vices Polynices concesserat) exacto jam anno fratrem non reciperet, gravissimum eâ occasione inter Argivos & Thebanos bellum est exortum: In quo cum fratres ambo mutuis vulneribus cecidissent, Creon denuo regni gubernacula recepit Verum cum præter alia complura inclementiæ suæ exempla, Antigonam & Agriam interficiendas curasset, quod illa fratres, hæc virum supremo sepulturæ honore essent prosequutæ, cumque occisorum Thebanorum propinquos funeris officio prohiberet, Theseus Thebanarum matrum querelis commotus, Creonti bellum indixit, prælioque victum vitâ exuit. Statius in Thebaide.

Creon, primus Archon annuus Atheniensium. Velleius lib. 1. *Ex annuis (archontibus) primus Creon.* Eusebius in Chron. Ἐδόξεν αἱρεῖσθαι ἄρχοντα κατ᾽ ἐνιαυτὸν, καὶ πρῶτος ἠγένετο ἐνιαύσιος ἄρχων Κρέων, ἐπὶ τῆς εἰκοστῆς τετάρτης Ὀλυμπιάδος.

Creontiades, Herculis fil. ex Megarâ Creontidis Thebanorum regis filiâ, quem pater cum Theriomacho fratre ab inferis rediens, & in furorem versus, à Junone, quod Lycum interfecisset, interemit.

Creophagi, Æthiopiæ sub Ægypto pop. Strabo.

Creophilus Samius, quem aliquando tradunt, suscepto hospite Homero, accepisse ab eo donum, inscriptionem poematis quod *Oechaliæ captivitatem* vocant. Sed Callimachus per epigramma quoddam contrarium statuit, quod quanquam Creophilus opus composuerit, Homeri tamen dicatur propter dictum hospitium. Quidam hunc Homeri magistrum tradunt, alii vero non hunc, sed Aristeam Proconnesium. Vide Voss. Hist. Gr. lib. 3. pag. 347.

Crephagenetus, corruptè pro *Knephagenetus*, illud etiam corruptè pro Κνὴφ ἀγένητος. Vide *Cneph*.

Crepi, Luperci dicti sunt à crepitu pellicularum, quem verberantes faciunt. Mos enim erat Romanis nudos discurrere in Lupercalibus, & obvias quasque fœminas flagris ex pellibus confectis ferire. Festus.

Cres, primus Cretensium rex. Item Cretæ incola.

Cresa, vel *Cressa* Plinio, Cariæ op. Ptol. *Porto Malfetan* Sophiano.

Crescens, patricius Romanus, qui cum Romæ principatum sibi vendicaret, ab Othone est interfectus. Euseb. Item viri nomen à D. Paulo memorati. 2 Tim. 4.

Crescentius Numentanus, Consulem Rom. titulo se præferens, urbis dominium cepit. Item Philosophus quidam Cynicus, Justino Martyri infensus. Tatianus contra Gentes.

Cresium, urbs Cypri. Steph.

Cresius, collis in Arcadiâ Pausanias.

Crespa, Liburniæ urbs. Ptol. *Crexa* Plinio.

Cresphontes, Messeniorum rex qui populari seditione interfectus est. Pausan.

Cressa, vide *Cresa*. Item urbs Paphlagoniæ quam condidit Meriones. Steph. Item mulier ex Cretâ.

Cressea, regio Pallenæ vicina. Herodot. lib. 7.

Creston, Thraciæ op. quod Stephanus *Crestonen* vocari putat ab Herodoto. Lycophron.

Ὀγκαμένησιν ἡ τε Κρηστώνης θεόν.

Cives *Crestonæos* vocat Pindarus, *Crestonios* Rhianus, *Crestones* vero Hecatæus. Possessivum *Crestonicus*. Steph. Item nomen regis Bithyniæ.

Crestones, populi sunt qui singuli plures habent uxores: cum autem vir aliquis moritur, tunc oritur magna disceptatio inter fœminas, quænam illum charius adamaret viventem. Id ubi compertum est, quæ benevolentiæ & amoris palmam meruit, ad mortui tumulum ducitur exornata, ibique à propinquis mactatur, & cum viro humatur.

Creta, ins. maris Cretici maxima, vulgò *Candie*. Hom. Odys. 9.

Κρήτη τις γαῖ᾽ ἔστι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
Καλὴ, καὶ πίειρα, περίρρυτος. ———

Virgil. *Creta Jovis magni medio jacet insula ponto,*
Mons Idæus ubi, & gentis cunabula nostræ,
Centum urbes habitant magnas uberrima regna.

Inde ἑκατόμπολις dicebatur. Seneca Tragædus.

Urbibus centum spaciosa Creta.

Has *urbes* Horatius *opida* vocat. Sic enim ille.

Quæ simul centum tetigit potentem
Opidis Cretam. ———

Ac proinde D. Paulus Titum monet ut Presbyteros in eâ constituat κατὰ πόλιν, id est, *per civitates*, vel, ut Erasmus, *oppidatim*. *Nobilem insulam* vocat Florus, quod ibi Jupiter natus credebatur. Fertilitatem ejus quod attinet, Virgilius *uberrima regna* vocat. Homero πίειρα dicitur. Dionysius vers. 500.

——— Ἐγγύθι δ᾽ αὐτῆς (Carparhi sc.)
Κρήτη τερμήεσσα Διὸς μεγάλοιο τιθήνη,
Πολλή τε λιπαρή τε καὶ εὔβοτος.

Solinus cap. 17. *Larga vitis, mira soli indulgentia.* Plin. 25. 8. ubi de dictamno: *Procedente persuasione illâ, quicquid in Cretâ nascitur, infinito præstare cæteris ejusdem generis alibi genitis.* Magnitudinem ejus innuit Hom. Il. N.

Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ. Idem alibi.

——— Κρήτηθεν γένος εὔχομαι εὐρειάων.

Seneca. *O magna vasti Creta dominatrix freti.*

De nomine Bochartus. Ut apud Phœnices, inquit, כרתי *crethi* vel *creti* dicebatur Sagittarius è Palæstinâ: ita ab iisdem כרתים *Crethim*, id est, *cretes*, dicti sunt ii Græcorum, qui eandem artem maxime calluerunt. Porro nemo est qui nesciat, hæc eadem fuisse Cretensium arma perpetua, h. e. arcum, & sagittas. Lucanus lib. 3.

Jam dilecta Jovi centenis venit in arma
Creta vetus populis, Gnossasque agitare sagittas
Docta, nec Eois pejor Gortyna sagittis.

Idem lib. 7. ——— *Creta Cydonos*
Misit, Ituræis cursus fuit inde sagittis.

Virgilius, sive Catullus in Ciri.

Attica Cretæâ sternebat rura sagittâ.

Max. Tyrius Serm. 7. Παιδεύματα Κρητικὰ θῆραι, ἰχθύβολαι, τοξεῖαι. Inde est quod Isacius in Lycophronem Herculem scribit didicisse τοξευτικὴν à Cretensi Rhadamantho. Quin & Pindarus Pyth. 4. Cretenses τοξοφόρους vocat, & in bellorum historiis nihil tam frequens quam τοξόται Κρῆτες. Hinc Proverbium apud antiquos: *Cretenses semper mendaces.* Epimenides, citante B. Paulo cap. 1. Ep. ad Titum Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, &c. Ovidius.

Cretes erunt testes, nec fingunt omnia Cretes.

Idem. ——— *Non hoc quæ centum sustinet urbes,*
Quamvis sit mendax Creta negare potest.

Lucan. *Tam mendax magni tumulo quam Creta Tonantis.*

Habuit ex Calimacho, cuius hæc sunt.

Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο, σὺ δ᾽ οὐ θάνες, ἐσσὶ γὰρ αἰεί.

Nec solum falsitate famosi Cretenses, sed etiam turpi amori dediti. Servius in illud Æn. 10.

Dum sequeris Clytium infelix nova gaudia Cydon.

De Cretensibus, inquit, accepimus, quod in amore puerorum intemperantes fuerunt. Quod postea in Laconas ac in totam Græciam translatum est. Athenæus 13. 27. Κρῆτες γοῦν, ὡς ἔφην, καὶ οἱ ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῖς περὶ τὰ παιδικὰ δαιμονίως ἐπτόηνται. Ἐχέμενος γοῦν ἐν τοῖς Κρητικοῖς, οὐ τὸν Δία φησὶν, ἁρπάσαι τὸν Γανυμήδην, ἀλλὰ Μίνωα.

Creta, nomen luci apud Pausan. Item op. Scythiæ, cujus mem. Val. Flaccus lib. 1.

——— - *Scythia metaens, Pontumque, Cretamque.*

Cretæ, insulæ quædam appellantur in Mœsia contra Liburnos populos. Plin. 4. ult.

Cretæus, poeta quidam apud Propertium, l.2. Eleg ult.

Aut quid Cretæi prosunt tibi carmina lecta?

Ubi alii *Tyrtæi*, alii *Lucretii*.

Cretea, reg. Arcadiæ circa Lyceum mont. in quâ incolæ Jovem educatum ferunt, non autem in Cretâ insulâ. Pausan.

Cretenia, locus Rhodi, ubi Althemenes habitabat, qui cum ex oraculo patrem se occisurum accepisset, dum fugit, ne hoc perpetret, noctu in navigium incidit, in quo piratas esse ratus patrem occidit. Steph.

Cretheus, Æoli filius qui ex Tyro Salmonei fratris filiâ Æsonem genuit. Inde *Cretheia virgo* apud Val. Flaccum lib. 1. pro Helle Crethei nepte.

Crethon, Dioclis fil. qui cum fratre Orsilocho ad bellum Trojanum profectus est, Græcis auxilium laturus. Verum cum duo hi fratres nimium suis viribus freti cum Æneâ congredi non dubitarent, ab eodem interfecti temeritatis suæ pœnas dederunt, vixque eorum cadavera à Menelao & Antilocho ex hostium manibus eripi potuerunt. Hom. Iliad. 5.

Creticus, Oratoris nomen, ponitur autem pro quovis judice. Juvenal. Sat. 2.

——— *Sed quid*

Non facient alii cum tu multitia sumis

Cretice? Idem ibidem.

Acer & indomitus, libertatisque magister

Cretice perluces. ———

Cretiacorum regio est juxta Ephesios. Parthen. Erotic. cap. 5.

Cretinas Magnesius, bello Mithridatico adversus ipsum Mithridatem delegit Imperatorem Hermiam, quocum tamen privatas gerebat inimicitias, professus se interim iturum in exilium, ne quis tumultus ob illam factionem suboriretur. Quod si patria mallet Cretinum Imp. quam Hermiam, oravit, ut interim exularet Hermias. Adversarii modestia permotus Hermias, sponte exulavit.

Cretopolis, Pamphyliæ urbs. Diodor. lib. 18.

Creuga, pugil insignis. Pausan.

Creusa, Creontis Corinthiorum regis filia, quam Jason, repudiatâ Medeâ, uxorem accepit, quamobrem Medea indignata, carminibus suis ignem inextinguibilem scriniolo inclusum per filios suos misit. Eos vero præmonuit, ut statim oblato munere discederent. Creusa igitur videndi cupida, nihilque mali suspicans, scriniolum aperuit, & continuo evolavit ignis, Creusamque & totam Creontis regiam exussit. Ovid. 1. de Art. Am.

Cui non defleta est Ephyræa nata Creuse.

Creusa, Erichthei filia. Alia Cecropis filia. De quibus vide Meursium de Reg. Athen. lib. 2. capp. 13. & 14.

Creusa, Priami & Hecubæ filia, Æneæ conjunx, cui Ascanium filium peperit. Hanc in excidio Ilii ab Ænea, qui fugiens patrem humeris gestabat, filiumque manu ducebat, perditam fuisse in itinere, dum vias notas excessisset, tradit Virgil. Æn. 2. Sed nonnulli eam ab ipso Æneâ ex pactione cum Græcis factâ occisam volunt, ne quis ex semine Priami superesset. Alii rursus non occisam, sed desertam tradunt, idque eo consilio, ne novas sedes, novaque fœdera (quæ fere nuptiis solent coalescere) longinquis in regionibus quæsituro uxor obesset.

Creusa, Bœotiæ op. Prol. Thespiensium navale, ut Strabo ait. *Creusia* Straboni, *Creusis* Stephano dicitur. *Livadia* hodiè, teste Nigro.

Crexa, vide *Crespa*.

Crimisa, Lucanorum urbs. Κρίμισα, Lycophroni. *Lo Ciro*, teste Gabr. Barrio. Ibi etiam *Crimissa* flu. juxta op. decurrens, vulgò *Flumica*.

Crinas, Massiliensis medicus, qui ad syderum motus ex ephemeride Mathematica cibos dabat, horasque observabat. Plinius scribit hunc 100. sestertia reliquisse, muris patriæ non minore summâ extruendis.

Crinis, Sacerdos Apollinis, qui cum sacra Dei neglexisset, atq; ob hoc nihil penitus fructuum eo anno collegisset, omnibus rebus à muribus corrosis, tanto detrimento commotus, sacra Deo peregit; quo facto Deus illico mures omnes sagittis suis perdidit, atque ex eâ re *Smintheus* Apollo dictus est. Cretenses enim mures *Sminthas* vocant.

Crinis, Philosophus quidam Stoicus, cujus mem. Diog. Laert. in Zenone, & Arrian. in Epictet. lib. 3. cap. 2.

Crinisus, Siciliæ flu. Segestæ urbi vicinus, de quo Servius fabulam hujusmodi refert. Cum Laomedon Neptuno & Apollini mercedem pro ædificatione murorum Ilii denegaret, Neptunus iratus, Trojæ cetum immisit, ut eam vastaret. Quâ de re consultus Apollo, hoc unum tantæ calamitatis remedium fore ostendit, si virgines Trojanæ belluæ objicerentur. Hippotes itaque nobilis Trojanus metuens ne & Hegesta filia sua in eandem calamitatem incideret, navi eam impositam ventis fluctibusque commisit, tolerabilius nimirum ratus, si illa se absente mergeretur, quam coram à teterrimâ belluâ crudelissimè dilaniaretur. Verum ita Diis visum est, ut illa salva in Siciliam deferretur, ubi amore ejus captus Crinisus, in canis, seu, ut alii malunt in ursi effigiem conversus eam compressit, suscepitque ex eo concubitu Acestem Siciliæ regem. Virg. Æn. 5. de Aceste.

Troja Criniso conceptum flumine mater

Quem genuit. ———

Cæterum sciendum variè à variis hoc flumen vocari. Apud Virg. nunc *Crimisus*, nunc *Crimnisus* dicitur, aliquando autem *Crinisus*. Servius. *Hesiona ad Siciliam delata à Crimiso fluvio, quem Crinisum Virgilius poeticâ licentiâ vocat, compressa, edidit Egestum.* Apud Vibium *Crinisos*, apud Probum in vitâ Timoleontis *Crinissus*, quod apud Plut. in eodem Timol. Κριμησὸς & apud Diod. Sic. Κριμισσὸς, apud Lycophronem denique Κριμισὸς dicitur. Videtor Cluver. de Sicil. Ant. lib. 2. cap. 2.

Crioa, vicus in tribu Antiochide. Steph.

Crios, Latinè *aries* dicitur, quo nomine dictus est Æginera quidam luctator decantatissimus apud Græcos.

Crisa, vide *Crissa*.

Crisæ, urbs Troadis.

Crison, Himeræus stadio vicit, Philisco Archonte an. 1. Olymp. 83. testibus Dionys. Halicarnassæn lib. 11. Diod. Siculo lib. 12. Pausaniâ Eliacis prioribus, itemque Eusebio, apud quem Κρίσων scribitur, quemadmodum etiam apud Platonem de Legg. lib.8. καὶ δὴ καὶ Κρίσωνα καὶ Ἀστύλλον καὶ ἄλλους παμπόλλους, ὁ αὐτὸς που λόγος ἔχει. Clemens Strom. 3. Φασὶ δὲ καὶ ἀθλητὰς οὐκ ὀλίγους ἀφροδισίων ἀπέχεσθαι δι᾽ ἄσκησιν σωματικὴν ἐγκρατευομένους, καθάπερ τοὺς Κροτωνιάτας Ἀστύλλον, καὶ Κρίσωνα τὸν Ἱμεραῖον. Apud Aristophanem in quãdam fabulâ corrupte Γρίσων scriptum fuerat, unde est Hesychii Glossis. Γρίσων ὁ ς. Ἀριστοφάνης ὄνομα δρομέως νενικηκότος ἐν Ὀλυμπίᾳ στάδιον.

Crispina, Pannoniæ urbs. Anton.

Crispinus, Præfectus Prætorii Domitiani Principis, celebratur a Statio in sylvis, qui patre illum Vectio Bolano, quem comitem habuit in Armenia Corbulo, prognatum scribit. At à Juvenale Sat. 1. proscinditur, tanquam

Pars Niliacæ plebis & verna Canopi.

Et rursum Sat. 4. ut adulter & incestus notatur.

Ecce iterum Crispinus, & est mihi sæpe vocandus

Ad partes, monstrum nullâ virtute redemptum

A vitiis, &c.

Item *Crispinus* Consul Coll. Juventii Celsi, an. U.C.865. Alius collega Æliani, an. U. C. 939. Tertius Cons. cum Juliano, an. U. C. 976.

Crispitia, Daciæ urbs. Lib. Notit.

Crispus Sallustius, historicus Latinus, Thucydidi ex Græcis opponitur à Quinctiliano, elegantiâ dicendi, Atticâ brevitate, sententiarum crebritate. Taxatur autem à Pollione, ut nimis antiquarius, & ex Catonis Originibus verba mutuatus; à Trogo autem quod orationibus nimis longis utatur, sicuti & Thucydides. Elogium ejus habes apud Martialem.

Hic erit, ut perhibent doctorum corda virorum,

Primus Romanâ Crispus in historiâ.

Ciceronis acerrimus inimicus fuit, ut ex utriusq; invecti-

vis orationibus (modo eorum sint) constat. M. autem Varro Crispum Sallustium in adulterio deprehensum ab Annio Milone loris benè cæsum dicit; & cum dedisset pecuniam, dimissum. Gellius lib. 18. Horatius de eo.

Tutior at multo merx est in classe secundâ
Libertinarum dico; Sallustius in quas
Non minus insanit, quam qui mœchatur.

Qui tamen Horatius alibi eum laudat tanquam liberalem. Carm. 2. Od. 2.

Nullus argento color est avaris
Abdita terris inimice lamnæ
Crispe Sallusti, nisi temperato
Splendeat usu.

E contra Asoriam ejus Lenæus Cn. Pompeii M. libertus perstrinxit, *Lastaurum, lurconem, nebulonem, popinonem* adpellans. Sueton. de Illustr. Gram. cap. 18. Et clamator ille quasi Tullius, Sallustio respondens, decoctorem eum depingit & *patrimonium* ei objectat *non comesum sed devoratum.* Notavit & Acro in Sat. 1. lib. 1. *Quod Cassii Nomentani coquum Damam centenis millibus æris conductum habuerit.* Blanditur tamen ei ob amicitiam Cæsaris, de quâ recte Acro & Porphyrio. Et L. Seneca lib. 1. de Clem. cap. 10. ponit Sallustium in Augusti *coborte primâ interioris admissionis.* Decessit ex hâc vitâ quadriennio ante bellum Actiacum, compluribus Historiæ Romanæ libris perfectis & absolutis, sed quorum præter *Conjurationem Catilinæ, & Bellum Jugurthinum,* atque fragmenta quædam, temporum injuriâ nihil ad nos pervenit. Vide *Sallustius.*

Crispus, Constantini Cæsaris fil. à patre interfectus.

Crispus Vibius, orator, ore composiros ac jucundus, privatis tamen causis quam publicis melior. Quinctil.

Crispus Passienus, quo nihil se cognovisse subtilius in omnibus rebus, maxime in distinguendis, curandisque vitiis Seneca scribit Præf. in lib. 4. Nat. Qu.

Crissa, vel *Crisa*, Phocidis op. maritimum, à *Crisso* Phoci filio conditum, ad sinum Corinthiacum, qui ex eo ibi *Crissæus* nominatur, *Claveos* ex tab. recent.

Crissa, op. Brutiorum in Calabriâ ult. *Rocha d' Angitola*, teste Barrio.

Cristonei, pop. Scythis vicini. Stobæus. Vide *Crestones.*

Critalis, Cappadociæ op. Herodot.

Critensi, Asiæ pop. à Memnonibus & Davellis dierum 20. intervallo discreti. Plin. 6. 30.

Crithea, ut ex Ephoro refert Plut. in vitâ Homeri, filia Atellis, quam moriens in Mæonis fratris tutela reliquit. Hic autem cum puellam vitiasset, gravidamque fecisset, atque ob id facti vereretur infamiam, Phemio eam Smyrnæo, Grammaticæ præceptori in matrimonium dedit. Illa vero non multo post Homerum peperit, qui *Melesigenes* prius dictus, & postea *cæcus* factus *Homeri* nomen cepit. Aristoteles autem lib. 3. de poeticâ longe aliter hæc narrat, ut & Pausanias ubi de Melete.

Crithote, urbs Hellesponti, 8. stad. à Cardiâ distans. Est & promunt. Acarnaniæ. Stephano Κριθώτη dicitur.

Critias, philosophus, dixit animam esse sanguinem.

Critias, unus è 30. Tyrannis Atheniensibus à Lacedæmoniis impositis. Cic. lib. 2. de Orat.

Critias, ἐν τῇ πολιτείᾳ citatur à Julio Polluce lib. 7. c. 13. Egit eo opere de variis rebusp. ac inter alias de rep. Lacedæmoniorum, cujus libri bis mem. Athen. lib. 11. Illustre hujus scriptoris testimonium adducit Clemens penè initio Sexti Stromateon. Putat Vossius eundem esse, cujus Plut. meminit in Lycurgo & Solone. Alius fuit *Critias*, Callæschri fil. poeta, cujus versus recitant Plut. in Alcibiade, & Athenæus, lib. 13.

Crito, Atheniensis, Socratis familiaris, quem ex opibus juvit, & cum quo usque ad extremum vitæ philosophatus est. Alius Pieriota, (Pieria autem est urbs Macedoniæ) historicus, scripsit res Persicas, Siculas, & Macedonicas. Alius genere Naxius, historicus quoque. Suidas.

Critobulus medicus. Plinius 7. 37. *Magna & Critobuli fama est, extracto Philippi regis oculo sagittâ, & citra deformitatem oris curatâ orbitate luminis.*

Critodemus, res veteres memoriæ prodidit. Plin lib. 5. cap. 76.

Critolaus, Atheniensis, nobilis Peripateticus, Romam ab Atheniensibus missus legatus cum Carneade ac Diogene Stoico, ut scribit Cic. 2. de Oratore; de quo idem Cicero in Tuscul. Qu. Quo loco, inquit, quæro quam vim habeat libra illa Critolai, qui cum in alteram lancem animi bona imponat, in alteram corporis, & externa, tantum propendere illam boni lancem putet, ut terram & maria deprimat.

Critolaus, historicus, se libris extolit rerum Epiroticarum, quorum tertium citat Plutarchus in Paral. cap. 4. Vulgavit & libros φαινομένων, ex quorum quarto quædam adducit eodem libro Plut. cap. 9. Vide Voss. de Hist. Græc. pag. 349.

Critolaus, Achæorum dux, qui Corinthum consiliis suis evertit. Cic. lib. 3. de Nat. Deor. Sororem interfecit, quòd sibi è victoriâ redeunti non gratularetur, quum tamen cæteri omnes ei applauderent. Postremo à Qu. Cæcilio Metello victus apud Thermopylas veneno sibi mortem conscivit. Livius.

Criton, historicus, vide *Crito*. Reliquit Pallenica, Syracusarum originem, Persica, Sicula, &c. Suidas. Messenia ejus celebrat Jul. Pollux 10. 17. Getica etiam consignasse ex Stephano discimus in Γετία.

Criu-metopon, id est, *Arietis frons*, promunt. geminum. Unum Cretæ in orâ Australi ad occident. *Capo S. Jani* Nigro. *Capo Leone* Pineto. Dionys. vers. 87.

——— Ἥν' εἰς ἅλα πολλὸν ἔτεινε
Πὰρ δ' ἱερὰν Γόρτυνα καὶ Ἱεράπυτιδα Φαιστὸν
Πεντηκονίς, κρειοῖο παραγυάζοντα κάρηνον,
Τοὔνεκά μιν καὶ κριοῦ ἐπωνυμίξαντο μέτωπον.

Alterum Tauricæ Chersonesi in ora meridionali Carambi Paphlagoniæ promuntorio oppositum, de quo idem Dionys. vers. 150.

Μέσσω δ' ἔνθα καὶ ἔνθα δύω ἀνίχουσι κολῶναι
Ἡ μὲν νοτίην, τὴν τε κλείουσι Κάραμβιν
Ἡ δὲ βορειοτέρη γαίης ὑπὲρ Εὐρωπείης.
Τὴν ῥα περικτίονες κριοῦ καλέουσι μέτωπον.

Crius, municipium Atticæ. Suidas. Item Achaiæ flu. Pausanias.

Crixa, Liguriæ pagus. Anton. *Crosetta*, & *Crosera.*

Croatia, vide *Liburnia.*

Crobialus, op. non longè à Sesamo in Paphlagoniâ, quod abluit Parthenius amnis, Dianæ virgini admodum gratus. Apollon. lib. 2. Val. Flac. lib. 5.

Crobylus, leno quidam omnium scelestissimus, qui duo scorta domi alebat, quorum lenociniis quamplurimos adolescentes in perniciem alliciebat, nec his contentus eosdem illectos furto compilabat, unde Provegb. *Crobyli jugum.* Item poeta Comicus.

Crobyzi, pop. juxta Istrum. Steph. Mysiæ infer. gens. Ptol. Thracum populi. Herodot.

Croca, pro *Cracovia*, à Polonis poetis poni solet.

Crocala, ins. arenosa circa Indi flum. ostia. Plin.

Crocea, urbs Laconicæ, una ex centum. Pausaniæ vicus esse dicitur & pl. num. *Crocea.*

Crociatonon, Venetorum in Gall. Lugd. urbs. Ptol.

Crocillus, nomen pastoris apud Theocritum.

Crocius, Thessaliæ campus prope Thebas Phthiotidis, per quem Amphrysus fluit.

Crocolana, *Crococalana*, vel *Corolana*, op. Angliæ in agro Lincolniensi, *Ancaster* Camdeno.

Crocodilopolis, urbs Thebaidis in Ægypto ad Nilum. Steph. Item op. Phœnices in Palæstinæ confiniis, apud Carmelum mont. Plin. 5. 15.

Crocodilus, mons Ciliciæ. Plin. 5. 27.

Croconus, flu. Brutiorum, in quem si quid conjiciatur lapideo cortice durescit.

Crocorus, campus juxta Thessaliam ad Amphrysum flu. Steph.

Crocus venator, precibusque Musarum in astra relatus *Sagittarii* nomen accepit. Sidonius.

Crocus, puer formosissimus, qui cum Smilacem puellam deperiret, amoris impatientiâ versus est in florem sui Nominis. Ovid. 4. Met.

Et Crocon in parvos versum cum Smilace flores.

Crocyleum, seu *Crocylium*, Æoliæ urbs. Stephanus Ithacæ insulæ

insulæ eam adscribit, auctoremque laudat Thucydidem lib. 3. apud quem tamen eâ de re nec vola, nec vestigium. Vocatur & *Demos*, vide Stephanum in Δῆμος.

Crocylus, vir Atheniensis. Plutarchus.

Crœsus, rex Lydorum Alyattæ fil. omnium, quos hominum memoria celebrat, ditissimus. Unde etiam hodie, cùm immensas opes significare volumus *Crœsi Divitias* dicimus. Ovid. 4. De Ponto.

Divitiis audita est cui non opulentia Crœsi?

Unde pauperi Iro opponitur à Propertio lib. 3.

Lydus Dulichio non distat Crœsus ab Iro.

Mart. *Ardua res hæc est opibus non tradere mores*
Et cum tot Crœsos viceris esse Numam.

Hic, cùm se omnium Mortalium felicissimum crederet, monitus est à Solone, Neminem ante cineres beatum dicendum, quòd quoad vivimus, periculum sit, ne instabilis hujus mundi felicitas dolore aliquo contaminetur. Juvenal. Sat. 10.

Festino ad nostros, & regem transeo Ponti
Et Crœsum, quem vox justi facunda Solonis
Respicere ad longæ jussit spatia ultima vitæ.

Quam Solonis sententiam verissimam esse Crœsi calamitas posteà declaravit. Victus enim à Cyro, pyræque impositus tandem salubre Solonis consilium agnovit, ejusque nomen sæpius inclamavit. Unde admiratus Cyrus quisnam esset Deorum, hominumve, quem ille in extremo periculo solum invocaret, remque totam edoctus, humanæ vicissitudinis memor, Crœsum ab incendio liberavit, summoque semper apud se in honore habuit. Herodotus lib. 1. Plut. in Solone. Horat. lib. 1. Ep.

Quid Crœsi regia Sardis?

Crois, Arabum urbs. Steph. in voce Κρῶϊς.

Cromitis, regio in Peloponneso supra Alpheum.

Crommyon, Cypri ins. promuntorium. Item Libyæ urbs. Steph. Locus in Atticâ, Xenophon. Est & Corinthii agri vicus, Pausan. & Thucyd. Strabo vero Megaridi non Corinthiacæ regioni attribuendum putat. *Cromyon* Ovid. Met. 7.

Quodque suum securus arat Cromyona colonus.

Crommyonesus, ins. ante Smyrnam. Plin.

Cromna, Paphlagoniæ op. Strabo lib. 12. Val. Flac. lib. 5.

Mox etiam Cromnam atque jugo pallente Cytorum.

Vide Steph. & Hesychium.

Cronciades, unus ex præstantioribus Herculis filiis ex Megara. Perottus.

Cronea, promunt. prope mare Caspium. Plin. 4. 5.

Cronia, *orum*, Saturni festa erant, quæ Romæ celebrabantur 14. Calend. Jan. Ita dicta ἀπὸ τοῦ Κρόνου, i. e. *à Saturno*, Latinè *Saturnalia* vocantur. Horum Macrobius latè meminit, citatâ etiam antiqui poetæ authoritate, apud quem legerat.

Maxima pars Graium Saturno, & maxima Athenæ
Conficiunt sacra, quæ Cronia appellantur ab illis.

Cronium, mons Peloponnesi. Ptol. Urbs Elidis, Diodor. 15. Siciliæ op. ab Amilcare captum. Polyænus.

Cronium mare, nonnullis *Concretum*, vel *Congelatum* appellatur. Plin. 4. 16. Dionysius.

Πόντον μιν καλέουσι πεπηγότα τε Κρόνιόν τε.

Apollonius tamen in Argonauticis *Cronium mare* pro Adriatico posuit (si Interpreti ejus credemus) quod Italiam alluat, quam olim Saturnum tenuisse volunt. Porro *Cronium* dicitur mare septentrionale, teste Eustathio à Κρόνος *Saturnus*, qui ab astrologis frigidum astrum, & frigidis præesse putatur, & cum tardi sit motûs, pigris etiam rebus & frigidis præesse judicatur. Orpheus in Argonauticis.

Ἔμπεσε δ' Ὠκεανῷ, Κρόνιον δέ ἑ κικλήσκουσι
Πόντον, ὑπερβόρεοι μέροπες νεκρήν τε θάλασσαν.

Tzetzes.

Ὁ πρὸς βορρᾶν δὲ Κρόνιος ἢ πεπηγὼς πεπηγός τε.

Cronius, unus ex Centauris.

Cropia, vicus in tribu Leontidis. Steph.

Cros, urbs Ægypti. Steph.

Crossa, urbs juxta Pontum. Steph.

Crossea, Græciæ regio. Herodotus.

Crotalus, Italiæ fluvius navigabilis. Plin. 3. 10.

Croton, civitas Italiæ in sinu Tarentino, Milone athletâ memorabilis, qui Pythagoræ discipulus fuit. Peritissimus rei bellicæ fuit, nec parvam operam exercendis athletis dedit. In uno enim Olympico certamine victores omnes Crotoniatæ fuerunt. Jure itaque dici visum est. *Qui Crotoniatarum postremus est, is reliquorum Græcorum primus est.* Vetus quoque adagium fuit *Crotone salubrius*, quod inde ortum esse aiunt, quod locus ipse ad salubritatem & bonam corporis habitudinem, propter athletarum multitudinem plurimum conferat. Πόλιν ἐπίσημον appellat Stephanus. Unde Theocriti Schol. in 4. Idyll. *Excellebat Croton*, inquit, *omnes Italiæ urbes fortitudine, & omnium rerum affluentiâ*, ὅθεν ἡ παροιμίαν ἐλθεῖν.

Μάταια τ' ἄλλα πρὸς Κρότωνα τ' ἄστεα.

Non longe fuisse à Metapontiis innuit Dionys. vers. 368.

Τοὺς δὲ μεθ' ἑξείης Μεταπόντιοι, ἐγγύθι δὲ σφῶν
Ἱμερτὸν πτολίεθρον ἐϋστεφάνου Κρότωνος
Ναιόμενον χαρίεντος ἐπ' Αἰσάρου προχοῆσι.

A *Crotone* quodam sic dicta. Ovid. Met. 15.

Invenit Æsarii fatalia fluminis ora,
Nec procul hinc tumulum, sub quo sacrata Crotonis
Ossa tegebat humus, jussâque ibi mœnia terrâ
Condidit, & nomen tumulati traxit in urbem.

Petronius in Satyrico: *Donec à villico quodam Crotona esse cognovimus, urbem antiquissimam, & aliquando Italiæ primam.* Silius lib. 11.

——— *Patefecit amicas*
Alta Croton portas. ———

Ab Achæis condita dicitur. Vide Strab. lib. 6. & Livium lib. 24.

Crotopus, rex Argivorum, pater Psamathes, quæ ab Apolline compressa, Linum peperit, quem cum inter vepres abscondisset, canes extractum dilacerarunt. Ovid. in Ibin:

Quique Crotopiaden diripuere Linum.

Crotus, sive *Croton*, Euphemes, Musarum nutricis, filius.

Crumerum, Asaum, quod & *Legio prima adjutrix*, Pannoniæ infer. op. *Comar* Simlero.

Crunos, Thraciæ portus, & urbs in Mysiæ inter. confin. Vide *Dionysiopolis*. Item op. Peloponnesi cum flu. cognomine inter Pylon & Chalcim. Vide Melam lib. 2. Sic dict. *ab aquis salientibus*, quæ Græcè Κρουνοὶ dicuntur.

Crusa, insula Asiæ adjacens in sinu Ceramico. Plin. 5. 31.

Crusis, pars Mygdonia. Steph.

Crustumerium, vel *Crustumeria*, op. Sabinorum, Albanorum colonia. Plin. 3. 5. Virgil. lib. 7. Æn. *Crustumeros* vocat:

Ardea, Crustumerique & turrigeræ Antemnæ.

Crustuminum, op. Thusciæ juxta Veios, à quo incolæ *Crustumini* dicti, & *Crustumina tribus*, & *Crustuminum vinum* laudatissimum. Item *Crustumina pyra*, quæ Virg. Georg. 2. *Crustumia* vocat.

——— *Nec surculus idem*
Crustumiis, Syriisque pyris, gravibusque volemis.

Plin. 15. 15. *Cunctis autem Crustumina gratissima.* Et lib. 23. cap. 7. *Decocta mire salubria, & grata præcipuè Crustumina.* Et Columella 5. 10. cum multa genera constituat, primo loco ponit *Crustumina*, adhuc ante regia.

Crustumium, flu. ex Apennino monte oriens, Ariminumque præterlabens. Lucan. lib. 2.

In lævum cecidere latus, veloxque Metaurus
Crustumiumque rapax, & junctus Isapis Isauro.

Crya, urbs Lyciæ. Vide Stephanum.

Cryassus, urbs Cariæ. Steph.

Crynis, Bithyniæ flu. Plin.

Cryon, Asiæ min. flu. per Lydiam in Hermum defluens. Plinius.

Crypta Neapolitana, via manu facta sub monte Pausilypi, quà itur Cumâ Neapolim, mille pass. in long. protenditur, 12. pedes lata, ac totidem alta, uti eam describit Leander. *Grotta di Napoli* vulgo dicitur.

Cryptus, Arab. Fel. portus. Ptol. Item portus Æginæ ins. Pausan.

Cryssa, Troadis fluvius. Plinius.

C T.

Cteatus, pater Amphimachi, unus ex 4. ducibus Eperorum, qui cum 40. navibus ad expeditionem Trojanam profecti sunt. Hom. in Catalogo.

Ctemeae, urbs Thessaliæ à Peleo Phœnici data, cujus cives Homerus *Dolopes* vocat.

Ctenos, Tauricæ Chersonesi portus. Strabo.

Ctesiæ, duo fuerunt: Unus Cnidius, alter Ephesius. Utriusque meminit Plut. lib. de Flum. Ac Cnidio quidem tribuit libros περὶ ὀρῶν, quorum è secundo testimonium promit in *Caico*, ut & Stobæus facit sermone περὶ νόσου. Estque hic nobilis ille Historicus, qui Artaxerxis tempore vixit, de quo Vossius de Hist. Gr. 1. 5. Ephesio autem, cujus ætas nescitur, idem Plutarchus adscribit libros de Perseo illo, qui Medusam interemit. καθὼς ἱστορεῖ Κτησίας Ἐφέσιος ἐν α΄ Περσηίδος. Meminit & eodem libello librorum Ctesiæ περὶ πολαμῶν, unde secundum citat, sed utrius sint, non addit. Vide Voss. de Hist Gr. pag. 349.

Ctesibius, Historicus, ex quo Hermippus Smyrnæus quædam de Demosthene citavit, ut cognoscimus ex Plut. in Demosthenis vitâ. Demosthene igitur junior fuit, grandior vero Hermippo, qui sub Ptol. Evergete vixit. Apollodorus in Chronicis narrat, eum annos vixisse 104. teste Phlegonte Tralliano περὶ μακροβίων, cap. 2. Sed Lucianus in *Longævis* vixisse ait an. 124. nisi locus corruptus, & ex Phlegonte emendandus, quod censet Meursius. At junior hoc *Ctesibius* Alexandrinus, qui pneumaticam rationem, & hydraulica organa reperit. Is enim vixit temp. Ptol. Evergetæ, secundi ejus cognominis, qui aliter Physcon. Vide de hoc Ctesibio Vitruvium 9. 9. Plin. 7. 37. & Voss. de Scientiis Mathematicis.

Ctesibius, Atheniensis parasitus, qui aliquando interrogatus, quid illi ex philosophiâ superesset, respondit ἀσύμβολος δειπνεῖν, *sine symbolo cœnare*; nam cum jocis scateret sæpius vocabatur. Rhod. 27. 24.

Ctesilochus, pictor nobilis, qui Jovem Bacchum parturientem, & ingemiscentem muliebriter inter obstetrices, Dearumque clamorem depinxit.

Ctesiphon, Atheniensis, decreto Atheniensibus persuasit coronari oportere Demosthenem aureâ coronâ in theatro, probitatis, & virtutis omnis generis ergô. Ob id ab Æschine, Demosthenis inimico, tanquam perniciosi decreti author accusatus, defenditur à Demosthene præclarâ illâ, atq; omnium optimâ oratione quæ περὶ Στεφάνου inscribitur. Cicero.

Ctesiphon, historicus, cujus librum 3. rerum Bœoticarum Plutarchus testem adducit Paral. Min. cap. 52. Fortassis idem est cujus de plantis & arboribus libros idem Plut. advocat lib. de Fluminibus.

Ctesiphon, Architectus, qui templum Dianæ Ephesiæ traditur extruxisse, opus mirabile, ac toto orbe celebratum; quod postea ab Herostrato quodam incensum fuit, & hâc tantum de causâ ut ob aliquod facinus nominaretur.

Ctesiphon, pagus Assyriæ amplissimus, in Tigridis alterâ ripâ, è regione Seleuciæ urbis, à Parthis extructus; Ibi Parthorum reges in hyeme propter aeris temperiem degere solebant, æstatem vero in Hyrcaniâ, & Ecbatanis agebant. Quin & Ctesiphontem Babylonici regni caput fuisse Plinius scribit 6. 26.

Ctesippus, Chabriæ fil. quem Phocion mortuo Chabriâ amico, diligentèr ac perhumanitèr collegit, quò impuros adolescentis mores componeret. Ejus tamen cùm duro, tum minimè liberali ingenio nusquam adduci potuit, ut curam, & laborem in illo instituendo dimitteret; cujus ineptias non modo pertulit patientèr, verum etiam studiose tegebat. Quanquam semel aiunt, Phocionis constantiam importunitate levissimi hominis fuisse superatam. Nam cùm ille Imperatorium quoddam munus studio accuratiore obiret, Ctesippus, ut erat futilis, delirusque, gravissimum, peritumque Imperatorem cœpit fatuis quibusdam interrogatiunculis obtundere. Tum Stomachatum Phocionem dixisse fama est, *O Chabria, Chabria, cumulatam tibi pro amore nostro gratiam nunc persolvo, qui nati tui deliramenta fastidio.* Plut. in Phoc.

Ctesippus, historicus, Res Scythicas composuit. Plut. de Flum.

Ctesius, Jupiter dictus apud Athenienses, in cujus dedicatione ambrosia ferebantur, i. e. omnis generis fruges cum oleo, & lacte. Rhodigin. 28. 25. Hujus statuam in ærario ponebant. Suidas.

Chthonia, Creta olim sic dicta. Steph.

Chthonophile, ex Baccho Phliuntem peperit. Steph.

Ctylindriae, Indiæ intra Gangem locus. Ptol.

Ctypansa, castellum. Strab. lib. 8. Stephanus docet nos legendum esse Τυπανία sic enim scribit: Τύπανεια, πόλις Τριφυλίας. Apud Polybium scribitur hodie Τυμπανεία, apud Ptol. Τυμπάνεια. Casaub.

C U.

Cuarius, flu. prope Coronæam, quem Alcæus *Coralium* vocat. Bochartus à Syro כורי *Cavari* deducit quod *piscosum* sonat.

Cuba, Dea apud antiquos, quæ præerat *cubantibus*.

Cuba, insula Novi Orbis Occidentalis. Item Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Cubi, Gall. Celt. pop. qui *Bituriges* vocantur, vulgò *Ceux de Berry*. Plin. 4. 19.

Cubulterini, Italiæ pop. Plin.

Cubus, vide *Cybus*.

Cucadma, Sarmatiæ Asiaticæ op. Ptol.

Cucathiri, Thraciæ urbs. Procop.

Cucci, Pannoniæ infer. urbs. Anton.

Cuculum, op. Marsorum in Latio, *Scatula*, teste Leandro.

Cuculus, Jupiter dictus est, quod Junonis desiderio in hanc avem fuerit transformatus.

Cudum, Indiæ promuntorium, sive op. Mela. 3. 7. pop. Κώδιοι Ptolemæo dicuntur, vicini Sinis, ultra Colum, vel Colicum promuntorium, Eoo adsiti litori.

Culcua, Numidiæ Colonia. Ptol. *Cuculiaa* teste Marmolio.

Cullu, quæ & *Collops magnas*. Ptol. urbs Africæ maritima, apud ostia Ampsagæ, purpura celebris, teste Solino. *Col* Marmolio, *Alcol* Castaldo, & *Collo* Nigro.

Cuma, urbs in Locrensi agro, qui est Joniæ minoris. Fuit autem hæc Æolicarum urbium maxima, & ferè metropolis cæterorum, quæ numero erant circiter 30. Ab eâ nominata est *Cumæa* Sibylla, quam aliqui à vicinitate loci *Erythræam* appellarunt, quæ profecta in Italiam multa de Romanis vaticinata est. Patria fuit Ephori, viri doctrinâ clari, Isocratis discipuli. Sed & ante ipsum Hesiodus quoque Cumæus fuit. *Cuma* Æolica ante Lesbum sita, nomen habet à *Cyme* Amazone, quare etiam *Amazonium* dicta; gentile Κυμαῖος (Κυμεὺς enim ab urbe Italiæ fit) Hæc & Lesbos stoliditatis notantur. Est & alia Phriconitis dicta. Quarta Elidis, Quinta Eubœæ, & Pamphyliæ. Item Insula prope Siciliam. Steph. Hujus op. incolæ *Cumæi* dicti sunt, qui stupiditatis nomine malè audierunt. Olim enim vulgatum erat in totâ Asiâ proverb. *Cumæi serò sapiunt.* ὀψὲ αἰσθάνονται Κυμαῖοι. De cujus origine duæ afferuntur sententiæ. Sunt enim qui dicant, Cumæos cum ad mare urbem opportunam haberent, & tamen nullum ex eâ reciperent proventum, vix demum trecentessimo ab U. C. anno intellexisse, ex portorio reditum non contemnendum posse confici. Alii, pecuniâ fœnori acceptâ, amplissimas eas porticus tradunt ædificasse: quam pecuniam cùm constituto die non exsolvissent, creditores in ipsarum porticuum possessionem fuisse missos, qui deinde cives à deambulatione arcebant. Verum cum ingens pluvia repente ingruisset, creditores statim edictum promulgasse, ut Cumæi se in porticus reciperent. Præcone itaque identidem acclamante: *Subite porticus viri Cumæi*, qui tunc aderant hospites, rem in jocum verterunt, tanquam non intelligerent Cumæi, nisi jussi, pluviæ tempore porticus esse subeundas. Hæc Strabo lib. 13. Vide Steph.

Cuma, *Cume* Ptol. *Cyma* Livio, *Cyme* Melæ, civitas Campaniæ ad mare juxta Puteolos, à Cumæis Asiæ populis & Chalcidensibus communiter condita. *Castri* hodiè Sophiano. *Foia nova* Nigro. Virgil. Æn. 3.

Huc ubi delatus Cumæam accesseris urbem.

Silius. *Liternum, & quondam fatorum conscia Cume.*

Vide Cluverium.

Cumanus,

Cumanus, Judææ procurator, anno Salutis 51.

Cumbria, regio Angliæ, vulgò *Cumberland*.

Cumerum, Piceni promuntorium, *Monte d' Ancona* Leandro, Aliis *Monte Sancto*, propter frequentes Eremitarum habitationes.

Cumi Æthiopiæ sub Ægypto op. in Nili ripâ. Plin.

Cumillum Magnum, Italiæ urbs, inter Parmam, & Dertonam. Anton. hodiè *Gigegnolo* Simlero. *Camillomagum* conjunctim legit Sigonius.

Cunaxa, locus Assyriæ, ubi inter Artaxerxem regem, & Cyrum ejus fratrem dimicatum est, à Babylone 500. stad. Plut.

Cuneris, op. Angliæ. Anton. *Marlborough* Camdeno & Lhuydo, vel *Kennet*.

Cunei, Hisp. pop. quorum urbs ampla Cunistorgis dicitur. Appianus.

Cuneus, sive *Sphen*, Straboni regio est. Plinius promontorium vocat. Mela 3. 1. agrum nominat, Lusitaniæ locus est inter Sacrum promuntorium, & Anam fluvium. *El Faro* hodiè Clusio. Rationem nominis reddit Mela dicto loco. *Quia latâ sede procurrens, paulatim se ac sua latera fastigat, Cuneus ager dicitur.* Verum in eo egregiè falli putat If. Vossius, quòd promunt. hoc à cunei formâ dictum putat. Quod à magis mirere, etiam Straboni persuasum hoc est à Romanis; ait enim ille: Καὶ δὲ ἡ προσεχὴς τούτῳ χώρα τῇ Λατίνῃ φωνῇ καλοῦσι Κούνεον, σφῆνα σημαίνειν βουλόμενοι. Idem habet Ælianus. Atqui vox corrupta est ex Græco Κύνες, cujus accolæ dicuntur Herodoto Κυνῆσιοι & Κύνητες. Vide *Cynesii*.

Cuni, Gedrosiæ op. Ptol.

Cunici, urbs Balearidis majoris. Plin.

Cunicularia, insulæ parvæ inter Corsicam & Sardiniam.

Cunina, Dea, quam prisci coluerunt, quæ cunis infantium præsidere putabatur. Rhod. 21. 34.

Cunisia Charion, Sardiniæ promunt. Ptol. *Cabo Ferraro*, teste Nigro.

Cunusitani, Sardiniæ pop. Ptol.

Cuphe, Libyæ inter. urbs. Plin. Apud Cedrenum vero flu. Sarmatiæ Europææ videtur.

Cupido, Amoris Deus, quem Hesiodus natum vult ex Chao & Terrâ, Simonides ex Marte & Venere, Acesilaus ex nocte & Æthere, Alcæus ex Lire, & Zephyro, Sappho ex Venere & Cœlo, Seneca ex Venere & Vulcano. Quidam ex solâ Venere prognatum tradunt, citantes illud Virgilii lib. 1. Æn.

Nate meæ vires, mea magna potentia solus.

Duplex autem est. Ovidius.

Alma fave, dixi, geminorum mater Amorum.

Seneca in Hippolyto.

Diva non miti generata ponto

Quam vocat matrem geminus Cupido.

Honestus videlicet & turpis; Illumque ex Venere & Jove patre natum volunt, hunc autem Noctis ac Erebi filium esse, quod ipsum refert Cic. lib. 3. de Nat. D. Fingitur à poetis flammis armatus, ac duobus diversissimæ naturæ spiculis, altero videlicet aureo, altero plumbeo, quorum illud vim habet amorem conciliandi, hoc pellendi fugandique. Ovid.Met.1. in Fab.Apol. ac Daphnes. Ejus potentiam supra vidimus in *Amore*, quam hic ulterius ex poetis Græcis ostendimus. Anacreon, εἰς Ἔρωτα.

Ὁ δὲ καὶ θεῶν δυνάστης,
Ὁ δὲ καὶ βροτοὺς δαμάζει.

Theocritus in Pharmaceutria.

——— Ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίω
Πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

Idem Idyll. 3.

Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα, βαρὺς θεός, ἦ ῥα λεαίνας
Μαζὸν ἐθήλαζε, δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ,
Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.

Idem Idyll. 11.

Αἰαῖ Ἔρως ἀνιηρὲ τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφὺς, ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας.

Hesiodus de Cupidine.

——— Ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι
Λυσιμελὴς πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων.
Δάμναται ἐν στήθεσσι νόον καὶ ἐπίφρονα βουλήν.

Tyrannum virorum vocat Euripides in Hippol. Ἔρωτα δὲ τὸν τύραννον ἀνδρῶν τὸν τᾶς Ἀφροδίτας φιλτάτων θαλάμων κληδοῦχον οὐ σεβίζομεν. Moschus.

Μίκκυλα μὲν τήνῳ τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει·
Βάλλει κεἰς Ἀχέροντα καὶ εἰς Ἀΐδεω βασιλῆα.

Oppianus Halieuticôn, lib. 4.

Σχέτλι' Ἔρως, δολόμητα, θεῶν κάλλιστε μὲν ὄσσοις
Εἰσιδέειν, ἄλγιστε δ' ὅτε κραδίην ὀρούσεις,
Ἐμπίπτεις ἀδόκητος, ὑπὸ φρένα δ' ἅτε θύελλα
Μίσγεαι, ἀσθμαίνεις δὲ πυρὸς δειμαντὸν ὅμιλον,
Παφλάζων ὀδύνῃσι καὶ ἀκλήτοισι μανίαις.
Δάκρυ δέ σοι προβαλεῖν λαρὸν χάρος, οὐδ' ἐσακοῦσαι
Ξυνέθει οἰμωγῆς, σπλάγχνοις δ' ὑπὸ θερμὸν ἔρευθος
Φοινίξαι, χρωτὸς δὲ φιλάτερπον ἄνθος ἀμέρσαι,
Ὄσσε τε κοιλῆναι, παρά τε φρένα πᾶσαν ἀεῖραι
Μαινομέναν, πολλοὺς δὲ καὶ ἐς μόρον ἐξεκύλισας
Ὅσσοις χειμέριός τε καὶ ἄγριος ἀντιβόλησας,
Λύσσαν ἄγων, τόσσαις γὰρ ἀγάλλεαι εἰλαπίνῃσιν.

Idem Cynegeticôn, lib. 2.

Ὄμβριμ' Ἔρως πόσος ἐσσὶ, πόσον σθένος ἄπλετος ἀλκή,
Πόσσα νοεῖς, πόσα κοιρανέεις, πόσα, δαῖμον, ἀθύρεις.
Γαῖα πέλει σε θέρα, βελέεσσι δὲ σοῖσι δονεῖται,
Ἄσπετος ἔμπλετο πόντος, ἀτὰρ σύγε καὶ τὸν ἔπηξας.
Ἤλυθες εἰς αἰθέρ', εἶδεν δέ σε μακρὸς Ὄλυμπος.
Δειμαίνει δέ σε πάντα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε,
Γαίης ὅσσα τ' ἔνερθε, καὶ ἔθνεα λυγρὰ καμόντων
Οἱ λήθης μὲν ἄφυσσαν ὑπὸ στόμα νηπιθὲς ὕδωρ
Καὶ φύγον ἄλγεα πάντα, σὺ δ' οἴοισιν παρέχεσι
Σῷ δὲ μένει καὶ πῦρ προπάροιθ' ὅσον ὄμμασι λεύσσει
Ἥλιος φαέθων, σῷ δ' αὖ πνεύματι καὶ φάος εἴκει
Δειμαίνων, καὶ Ζηνὸς ὁμῶς εἴκουσι κεραυνοί.
Τοῖος ἄγεις δαίμων ἔχεις πυρόεντας ὀϊστοὺς,
Πευκεδανοὺς, μαλεροὺς, φιλόφρονας, ὀξυθήκτους
Τυχάδρα τρεῖοντες, ἀναλθέας, οἷσι καὶ αὐτὸν
Θῆρας ἀνεπλήσθησαν ἐπ' ἀζυγέεσσι πόθοισι.

Cupra, op Piceni in Mediterraneis. Ptol. Κούπρα Μοντάνα, *Cupra Montana*, unde Plinio opidani *Cuprenses* vocantur cognomine *montani*; ad discrimen alterius quod in litore *Cupra maritima* dicebatur, de quo Sil. lib. 8.

Et queis littoreæ fumant altaria Cupræ.

Ubi Dausquejus, *Junonis*, inquit, *cui id cognomentum*. Strab. lib. 5. Ἐφεξῆς δ' ἐστὶ τὸ τῆς Κούπρας ἱερὸν Τυῤῥηνῶν ἵδρυμα καὶ κτίσμα τὴν δὲ Ἥραν ἐκεῖνοι Κύπραν καλοῦσι. Hæc *le Grotte*, altera *Ripa Transona* hodiè dicitur, urbs recens Episcopalis sub Archiepiscopo Firmano.

Cuqueni, vel *Cucueni*, Aquitan. Gall. pop. Ptol. *Biernenses*, Villanovano.

Curapsrina, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Curcum, Liburniæ op. Ptol. vulgò *Crack*.

Cucura, maris Adriatici insula.

Curena, Mediæ urbs. Ptol.

Curenses, pop. in 4. regione Italiæ. Plin. 3. 13.

Cures, pl. num. Sabinorum op. cui imperabat Tit. Tarius, cujus cives *Quirites* dicebantur; conveneruntque Romulus & Tatius in hanc sententiam, ut à duobus populis unus efficeretur, & Sabini Romam migrarent, Romaque nomen retineret sed *Romani* & *Sabini* Quirites appellarentur. Livius lib. 1. Hinc etiam populi *Cures*. Virgil. Æn. 8.

——— *Tatioque seni, Curibusque severis.*

Idem lib 6. parvi *Cures*, i. e. *pauperes*; sequitur enim *paupere terrâ*. Fuit olim urbs illustris, teste Strabone. Caput gentis vocat Halicarnasseus. Κύρις Stephano est. *Turre* hodiè dici scribit Leander. Populi *Curenses* Plinio.

Curetes, pop. Cretæ, qui & *Corybantes*, & *Idæi Dactyli* appellati sunt, ex Idâ Phrygiæ monte (ut quidam volunt) oriundi. Dicti Κουρῆτες Straboni lib. 10.

ἀπὸ τῆς κουρᾶς, h. e. *à tonsurâ*, anteriorem enim capitis partem detonsam gestabant, ne hostes eos cæsarie apprehenderent. Eust. in Iliad. 23. Κουρῆτες χλιδῶντα πλόκαμον ξύοντες, ὥσπερ παρθένοι ἁβροὶ, ὅτε ἐκλήθησαν κουρῆτες ἴσως. Alii sic dictos volunt ἀπὸ τῆς κουροτροφίας, eò quòd Jovem aluisse dicantur. Lucret. lib. 2.

Dictæos referunt Curetas, qui Jovis illum
Vagitum in Cretâ quondam occultasse feruntur.

Virg. Georg. 4.

Nunc age naturas apibus quas Jupiter ipse
Addidit, expediam, pro quâ mercede canoros
Curetum sonitus crepitantiaque æra secutæ
Dictæo cœli regem pavere sub antro.

Strabo ubi supra, Curetas quoque in Græciam commigrasse refert, tandemque consedisse trans Acheloum flu. ibique cum intonsa servarent capita, *Acarnanas* vocari cœpisse. Hos Ovidius ex imbre natos fabulatur. Met. 4.

——— *Largoque satos Curetas ab imbre.*

Horum meminit Lucianus in Nigrino. Τοσαῦτα χείρους τὸ βέλος, ἔτι ἰῷ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν, ἔτι ὑγρῷ καθάπερ τὰ Κουρήτων. Vbi Palmerius, Mirum est, inquit, Lucianum tribuere hoc loco Curetibus sagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam, scutum, & hastas tribuerunt, & ἐνόπλιον ὄρχησιν. Orpheus, seu Onomacritus Hym. 1. & 2. in *Curetas*, mille illis epitheta dedit, nullum tamen quod sagittandi peritiam significet. Imò contra eos ἀπλοφόρους φύλακας vocat, & χαλκοκρότους ἄρεια τεύχη ἔχοντας. Callimachus etiam Hymno in Jovem.

Οὖλα δὲ Κούρητές σε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο
Τεύχεα πεπλήγοντες. ———

Idem ait Apollodorus lib. 1. Οἱ δὲ Κουρῆτες ἔνοπλοι ἐν τῷ ἄντρῳ τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. Dionysius Halicarnasseus lib. 7. Ὑπὸ τὸν Δία τιθηνούμενοι θέλγειν ἐβούλοντο, κτύπῳ τε τῶν ὅπλων καὶ κινήσει μελῶν. Strabo lib. 10. ubi de Cretâ. Τούτους δὲ ὠνόμασαν Κουρῆτας νέους τινὰς ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἀποδιδόντας, προστησάμενοι μῦθον τὸν περὶ τῆς Διὸς γενέσεως. Plin. 7. 56. *Saltationem armatam Curetes docuere, Pyrrichen Pyrrhus, utramque in Creta.* Idem ait & Pindari Schol. ad Pyth. 2. &, ne te morer, lector, innumeris citationibus, quicumque de Curetibus scripserunt, iis tympana, & armorum strepitum & saltationem in armis tribuerunt, nullus sagittarum insectionem. Ætoli certè, qui prius Curetes, & à quibus ortos Cretenses Curetas volunt, fundâ, non sagittis gloriabantur, & eorum dux Pyræchmes Degmenum Elæum sagittarium fundâ prostravit. His ductus auctoritatibus apud Lucianum hoc loco pro Κουρήτων lego Κρητῶν minimâ mutatione. Nec mihi Diodori locus libri 5. ubi de novem illis Cretensibus Curetibus, scrupulum injicit, & ab eâ lectione inhibet, ubi inter plurium rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: Τὰ περὶ τοξείαν καὶ τὰς κυνηγίας ποιήσασθαι. Nam ultra quod Diodori auctoritas contra omnium antiquorū turbam & consensum mihi parum valere videtur, recantat ipse Diodorus, & contra seipsum pugnans ait ex Cretensium traditione Apollinem in Cretâ natum. εὑρετὴν τοῦ τόξου γενόμενον διδάξαι τοὺς ἐγχωρίους τὰ περὶ τὴν τοξείαν. At certe si Apollo primus fuit arcûs & sagittarum inventor, & ejus usum docuit Cretenses, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum, & ipso Jove antiquiores in Cretâ habitabant. Hæc ille.

Curia, Rhatiæ locus inter Mediolanum & Brigantium. *Chur* hodiè Tschudo.

Curia, vel *Coria*, op. Angliæ in Northumbriâ, *Corbridge* Camdeno.

• *Curiandra*, Bactrianæ op. Ptol.

Curianum, Gall. Aquitan. promunt. Ptol.

Curias, Cypri promuntorium. Plin. op. vero Ptol.

Curica, urbs vetus inter Bætim flu. & Emeritam. Anton.

Curicta, ins. Illyriæ objacens. Plin. *Vega* hodiè Hermolao dicitur. Κυρικτικὴ Straboni lib. 7 & Κυρικτικὴ, lib. 11. quod minus probat Casaubonus. Κούρικτα Ptolemæo.

Curifagia, nomen villæ Nicolai Perotti, quam in agro Sentinati habebat, inter 2. fluenta, Sentinum & Nevolam, ubi est saluberrima cæli temperies.

Qu. Curio, pater, Orator egregius, sed nullâ memoriâ fuit. Hic in quâdam oratione Cæsarem *omnium mulierum virum, & omnium virorum mulierem vocavit.*

C. Curio, filius. Trib. plebis, Cæsarianas partes secutus est, vir luxu & audaciâ singularis. Sexcentas enim H. S. debebat, uti Val. Max. *de luxu* scribit. Is itaque, ut se ære alieno liberaret, atque emergeret, Cæsarem ad bellum Civile impulit. Lucan. lib. 1.

Hos jam mota ducis, vicinâque signa petentes
Audax venali comitatur Curio linguâ:
Vox quondam populi: libertatemque tueri
Ausus, & armatos plebi miscere potentes.

Theatra duo juxta fecit amplissima è ligno cardinum singulorum versatili suspensa libramento: in quibus utrisque antemeridiano ludorum spectaculo edito inter sese aversis, ne invicem obstreperent scenæ, & repente circumactis ut starent, postremo jam die descendentibus tabulis & cornibus inter se coeuntibus, faciebat amphitheatrum, & gladiatorum spectacula edebat, ipsum magis autoratum populum Romanum circumferens. Quid enim miretur quisque in hoc primum? inventorem, an inventum? Artificem, an authorem? ausum aliquem hoc excogitare, an suscipere? parere, an jubere? super omnia erit populi furor, sederi ausi tam infidâ, instabilique sede. En hic est ille terrarum victor, & totius domitor orbis, qui gentes & regna diribet, jura externis mittit, Deorum quædam immortalium generi humano portio, in machinâ pendens, & ad periculum suum plaudens. Quæ vilitas animarum ista, aut quæ querela de Cannis quantum mali potuit accidere. Hauriri urbes terræ hiatibus, publicus mortalium dolor est. Ecce Pop. Rom. universus, velut duobus navigiis impositus, binis cardinibus sustinetur, & seipsum depugnantem spectat periturus momento aliquo, luxatis machinis, &c. Vide Plin. Nat. Hist. 36. 15.

Curiones, Germ. pop. Ptol.

Curiosolitæ, pop. inter Celtas ex maritimis civitatibus Oceanum attingentibus, qui *Armoricæ* appellantur, proximi Andegavensibus. Hos *Corisopitenses* esse plerisq; placet. *Cornavaille* civitas eorum dicitur, teste Marliano, in Britanniæ ducatu.

Cureotis, tertius dies Apaturiorū, sic dictus παρὰ τῆς κουρᾶς ἢ τῆς κούρου *à tonsurâ, aut à pueris.* Nam à parentibus pueri ad Tribules adducebantur, ibiq; tondebantur, ac Sodalitatibus, sive tribubus adscribebantur. Quod respondet, opinor Romanorum mori, quo virilem togam adolescentes sumebant, & primam barbam ponebant, de quo Suetonius in Caligula cap. 10. & Nerone cap. 12. Igitur & apud Græcos, adolescentes ad annos pubertatis, in honorem alicujus Dei, capillum alebant, quem propterea θρεπτήριον vocabant. Eum deinde, ubi tondebantur, in ejus Dei templo consecrabant, in cujus honorem se gestasse professi fuerant. Quod quia Apollini frequenter accidebat, illum ideo κουροτρόφον appellarunt. Demosthenes in provocat. contra Eubuliden, Παιδίον ὄντα μὲ εὐθέως ἦγον εἰς τοὺς φράτορας, εἰς Ἀπόλλωνος πατρῴου ἦγον, εἰς τ' ἄλλα ἱερά. Nulla tamen Religio certo numini eos astringebat; nam puellæ Atticæ, teste Pausaniâ, primitias comarum ad sepulcrum Iphinoæ deponebant. Elææ virgines Opi, & Hecaergæ dicabant. Atheniensium vulgus Herculi. Hesychius: Ἀθήνησι οἱ μέλλοντες ἐφηβεύειν, πρὶν ἀποκείρασθαι τὸν μαλλὸν, εἰσέφερον Ἡρακλεῖ μέτρον οἴνου, καὶ σπείσαντες τοῖς συνελθοῦσιν ἐπεδίδουν πίνειν, ἡ δὲ σπονδὴ ἐκαλεῖτο οἰνιστήρια. Nobiliores autem & qui supra vulgus existimari volebant, antiquo instituto, cujus mem. Plut. in Theseo, comam suam Apollini Pythio vovebant, ac Delphos proficiscebantur, cum deponendi tempus advenisset. At Κουρεώτιδι die consecrasse Dianæ comam expresse docet Hesychius. Κουρεῶτις, μηνὸς Πυανεψιῶνος ἡμέρα, ἐν ᾗ τὰς ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῶν παίδων ἀποκείροντες τρίχας Ἀρτέμιδι θύουσι. Vide Castellanum de Fest. Græc. in Ἀπατούρια.

Curitis, op. à terrâ absorptum. Plin. 2. 29.

Curium, urbs Cypri, à *Cureo* Cynaræ filio. Est etiam urbs Ætoliæ. Steph.

Curius, Romanus civis exactissimæ frugalitatis, & perspectæ fortitudinis. Hic cum in scamno sedens, rapas in foro torreret, & Samnitum legati magnum auri pondus publicè missum attulissent, invitarentque ut eo uti vellet, respondit, M. Curium malle imperare locupletibus, quam locupletem fieri, & qui acie vinci non potuisset, eum pecuniâ corrumpi non posse. Hunc omnium primum de Sabinis triumphasse, author est Livius. Idem etiam Pyrrhum, Epirotarum regem acie victum Italiâ expulit, populoque viritim quaterna agri jugera divisit, sibique nihilo plus servavit, docens, Neminem esse debere ducem, cui non tantum esset, quantum militi sufficeret. Postremò de Lucanis ovans urbem intravit. Hor. Carm. 1. Od. 12.

Hunc, & incomptis Curium capillis
Utilem bello tulit. ———

Juv. Sat. 11. — *Curius parvo quæ legerat horto*
Ipse focis brevibus ponebat olufcula, &c.

Claudianus.

Pauper erat Curius, reges quum vinceret armis.

Curius, Alexandriæ Presbyter fuit, tantæ doctrinæ famâ, ut *Origenes Junior* appellaretur. Hieron.

Curopolis, urbs Cariæ. Steph.

Curta, Pannoniæ infer. op. hodiè *Offen*, ad Danubium.

Curti, Asiæ pop. Cedren.

Curtius, prænomine Marcus, adolescens Romanus nobilis, qui se pro salute patriæ Diis manibus devovit. Nam cum terra in medio foro ingenti hiatu desedisset, responsumque esset, non coituram iterum, nisi quisquam ex primæ spei adolescentibus sese in hiatum dejecisset, Curtius acceptam à patriâ vitam eidem impendere non dubitavit, conscensoque equo, sinè morâ se in specum præcipitavit. Unde etiam *Curtius lacus* nomen creditur servasse. Aristides apud Plut. in Parallelis. Liv. lib 6.

Curtius, eques Rom. deliciis diffluens quum apud Augustam cœnaret, turdum macrum è patinâ attollens, cumque manu tenens, interrogavit Cæsarem, num mittere liceret? Quumque is respondisset, quidni liceat? Ille protinus avem per fenestram misit. Princeps ambiguitate verbi delusus, factum æquo animo tulit. Macrob. Sat. lib. 2.

Q. Curtius, temporibus Tiberii floruit, in quem est ejusdem Principis dictum, natalium ejus dedecus velantis. *Curtius mihi videtur ex se natus.* Ex sectatore Quæstoris in Africâ, consulare imperium, Provinciam Africam, & triumphi insignia meruit. Tac. t. lib. 11. De eodem Plin. Epist. lib. 7. ad Suram.

Q. Curtius Rufus, nobilis historicus, de rebus gestis Alexandri Magni scripsit historiam. Ætas ejus colligitur ex loco ipsius lib. 10. ubi de *novo sydere* loquitur. Quod alii de Augusto Cæsare intelligunt, Lipsius de Claudio, Non nemo de Trajano. Vossius autem optime ad Vespasiani tempora eum refert, quem vide de Hist. Lat. lib. 1. cap. 28.

Curtius fons, insigni aquæ ductu memorabilis, ut qui à quadragesimo lapide in urbem fuerit perductus opere arcuato tantæ altitudinis, ut in omnes urbis montes facilè distribueretur. Plin. 36. 15.

Cusa, Mauritaniæ Tingitanæ flu. Ptol. *Umarabea* Marmolio, *Omirabi* aliis.

Cusco, metropolis, & præcipua civitas in eâ novi orbis parte quæ meridiem magis respicit, quam Hispani terram firmam appellant, & quæ Brasiliam, Peruviamque comprehendit. Hæc civitas cum pulcherrimis Galliæ, & Hispaniæ urbibus, amplitudine, invicta arcis munitione, & hominum potissimum nobilium frequentiâ, ædificiorum serie, sitûsque amœnitate contendit. Delectantur incolæ rebus depictis; panno, plumbi, stannique fodinis abundant; Argenti apud eos vis magna non item. Vide Novi Orbis descriptores.

Cusculus, Thraciæ urbs. Procopius.

Cusi, Pannoniæ infer. urbs. Anton.

Cusis, filius Abdi, 1 Paral. 6. i. e. *durus*, aut *cucumerarium*.

Cusus, *Chrysius* Jornandi, Daciæ flu. *Kerez* teste Lazio.

Cusuetani, Italiæ pop. Plin.

Cuteletos, inf. circa Syrtim majorem. Mela.

Cutha, regio Persidis, à flu. *Cuthâ*, sicuti Josephus Antiq. 9. 15. scriptum reliquit, vocata. Inde *Cuthæi*, de quibus idem lib. 11. cap. 2. Vide Boch. Phaleg. 4. 12.

Cuthbertus, non à barba tonsa, sed à scientiâ clarâ nomen accepit; unde versus:

Quique gerit certum Cuthbert de luce vocamen.

Cuth est scientia: ut *uncuth* ignotus, *Cuthwin*, peritus victor; *Cuthred*, sciens dare consilium. Camdenus.

Cutiliæ, agri Reatini lacus est in quo sylvosa insula innatat, quæ nunquam die & nocte eodem loco permanet. Eius aquæ strumis medentur. Vitruvius 8. 3. *Est aqua frigida genus nitrosum, uti Pinnæ Vestinæ, Cutiliis, aliisque locis similibus, quod potionibus depurgat, per alvumque transeundo etiam strumarum minuit tumores.* Idem tradit Plin. 31. 3. Imò & Strab. lib. 5. Sed is aquas eas esse dicit ἐν Κοτισκολίαις, Verum certum est Κυτιλίαις rescribi oportere; Nam & sic Sotion vocat de mirandis aquarum, ac Dio lib. 66. E Latinis etiam *Cutilias* nominant Varro de L. L. lib. 4. Sen. Nat. Qu. 3. 25. Tranquillus in Vespasiano cap. 24. Macrob. 1 Sat. cap. 7. quanquam non contenderim si Κυτιλία malis, ut est apud Dion. Halicarn. lib. 1. Ant. uti & ibidem Κοτύλην legas, imo Cotyle quoque est apud Festum Pomp. Vossius.

Cutilium, op Sabinorum ad aquas Cutilias. Livius. hodiè *Contigliano* dici scribit Leander.

C Y.

Cyalus, urbs Lydiæ à Jove condita. Steph.

Cyamon, Cretæ promuntorium. Ptol. *Capo Spada* Sophiano. *Chesim* Mercatori.

Cyamosorus, Siciliæ flu. circa Centoripam urbem. Polyb.

Cyana, virgo Syracusana, violatam ab ebrio patre pudicitiam ægrè ferens, apprehensum capillis stupratorem ad aram traxit, mactavitque ac se super eum necandam injecit, ad sedandam pestem, quâ propter facinus istud laborabant. Plut. in Parall.

Cyana, nympha Sicula, quæ cum Proserpinæ adversus Plutonem opem ferre conaretur, ab illo commutata dicitur in fontem sui nominis, qui in agro Syracusano ostenditur, ubi Anapo mistus, non procul ab Ortygiâ inf. illabitur in mare, Ovid.

Quaque suis Cyanen miscet Anapus aquis.

Cyane, op. Lyciæ. Plin. 5. 27

Cyaneæ, insulæ, sive potius scopuli sub Thracio Bosporo, modico spatio inter se distantes. Unde factus est locus poetarum fabulis, qui Cyaneas inter se concurrere tradiderunt, quod ex adverso intrantibus geminæ cernebantur, nave vero paululum in alterum latus deflexâ, una tantum videbatur. Apollonius Argon. lib. 2.

Κυανέας ὄψεσθε δύω ἁλὸς ἐν ξυνοχῇσι
Τάων οὔτινα φημὶ διαμπερὲς ἐξαλέασθαι.
Οὐ γάρ τε ῥίζῃσιν ἐρήρεινται νεάτῃσιν
Ἀλλὰ θαμὰ ξυνίασιν ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν
Εἰς ἕν, ὕπερθε δὲ πολλὸν ἁλὸς κορθύεται ὕδωρ
Βρασσόμενον. Dionysius vers. 144.
Κυανέας ἴδε μόθῳ ἀναιδέας εἰν ἁλὶ πέτρας
Πλαζομένας, καταχεῦαν ἐπ' ἀλλήλῃσι φέρεσθαι.

Val. Flac. lib. 1. —— *Certus Scythico concurrere Ponto*
Cyaneas. ————

Idem lib. 6. — *Errantesque per altum*
Cyaneas. Ovid. Trist. 1. eleg. 10.
Hæc precor evincat, propulsaque fortibus austris
Transeat instabiles strenua Cyaneas.

Vide *Symplegades*.

Cyanee, vel *Cyanea*, nympha quædam, Mæandri flu. filia, quæ & Mileto Phœbi filio Byblidem & Caunum gemellos peperit. Ovid. Met. 9.

Hic tibi dum sequitur patriæ curvamina ripæ
Filia Mæandri toties redeuntis eodem
Cognita Cyanee præstanti corpore nympha
Byblida cum Cauno prolem est enixa gemellam.

Cyanippus, Syracusanus, qui cum Bacchi orgia contemneret, ab irato Deo tantâ perfusus est ebrietate, ut filiæ Cyanæ in tenebris, quamvis reluctanti vitium intulerit. Vide *Cyana*.

Cyanippus, Thessalus, cum frequentissimè venatum ire consue-

consuevisset, nova ejus sponsa, ob magnam viri in sylvis consuetudinem, alterius mulieris concubitum suspicata euntem Cyanippum pedetentim subsecuta est, cumque inter densa delituisset arbusta, rerum præstolatur eventum. At ramis forte commotis, feram adesse canes suspicantes, impetu facto, amantissimam viri puellam, tanquam brutum animal dilacerarunt. Id vero insperatum adeo facinus, cum Cyanippus inspexit, mortem sibi conscivit. Plut. in Paral.

Cyanus, Colchidis flu. qui juxta Acam op. in Phasim influit. Plin. 6. 4.

Cyaraxes, vel *Cyaxares*, Phraortis regis Persarum ac Medorum filius, Astyagis pater, primus Asiæ populos in provincias distinxit, primus in suum quosque ordinem distribuit, hastatos, sagittarios, equites, cum prius omnia promiscua essent, atque implicata. Cum Lydis prælium fecit, ac omnem trans Halym flu. Asiam sibi subjecit. Herod. lib. 1.

Cyarda, urbs Cariæ, à *Cyardo* rege Bargasi filio. Steph.

Cyathus, Ætoliæ fluvius. Cœl. Rhod. 28. 2.

Cybaiton. Mercurius apud Lacedæmonios. Hesychius. Κυβαίζεσα, Λάκωνες τὸν ἀνδραποδιστὰ, ὁ. τὸν Ἑρμῆν.

Cybale, ancilla pauperis cujusdam Symili, cujus paupertatem describit Virgilius in Moreto.

Cybassus, quæ & *Cabassus*, urbs Cariæ. Steph.

Cybebe, mater, quam dicebant Magnam, ita dicta, quod ageret homines in furorem, quod Græci κυβήβειν dicunt. Sic Festus. Nec est quod quis *Cybelen* legendum putet, nam continuo subdit, *Cybele vero eadem dicta est à loco qui est in Phrygiâ*. Etiam *Cybebe* agnoscit Eust. in Odyss. β. cui ἡ Ῥέα dicitur. Hesych. Κυβήβη, μήτηρ θεῶν, ubi perperam vulgò Κυβῆκα, uti & apud eum legas κυβηκᾶν, θεοφορεῖται, κορυβαντιᾷ, ubi malim κυβήβειν. Sane apud eundem est Κύβηβος Γάλλος, κίναιδος. Vide Voss. de Theol. Gent. l. 2. c. 52.

Cybele, Cœli ac Terræ filia, Saturni uxor, aliis nominibus *Ops*, *Rhea*, *Vesta*, *Magna mater*, *Dindymene*, & *Berecyathia* appellata. *Cybele* autem dicta putatur à *Cybelo* Phrygiæ monte, ubi ejus sacra primo creduntur instituta. Hesychius. Κύβελα, ὄρη Φρυγίας, Κυβέλη μήτηρ θεῶν. Quanquam Festus ἀπὸ τοῦ κυβιστᾷν ἢ κεφαλὴν dictam malit, quod Græcis sig. *in caput saltare*, quo genere saltationis Galli, Deæ hujus sacerdotes peculiariter in sacris utebantur. Aliquando 2. syllaba corripitur. Martialis.

Et Cybeles picto stat Corybante tholus.

Claud. lib. 1. de Rapt. Proserp.

Turrigeramque petit Cybelen. ———

Quandoque vero producitur. Propertius.

Vertice turrigero juxtà Dea Magna Cybele.

Lucan. *Et lotam parvo revocant Almone Cybelen.*

Buxus ei inter arbores sacra. Virg. in Ciri.

Sæpe velut gelidis Ciconum Bistonis in oris
Idæave barbaricâ Cybeles antistita buxo
Infelix virgo totâ bacchatur in urbe.

Claud. lib. 1. de Rapt. Pros.

Non buxus, non æra sonant, blandique leones
Submisere jubas: adytis gavisa Cybele
Exilit, & pronas intendit ad oscula turres.

Quanquam ea quoque Bacchi sacrificiis in usu. Papinius Theb. 9. ——— *Cum Bacchica mugit*

Buxus, & insana maculant trieterida matres.

Cybelea, urbs Joniæ. Alia Phœniciæ. Herodian.

Cybelus, mons Phrygiæ, in quo Cybele mater Deorum colebatur.

Cybernesia, festa à Theseo ex Cretâ redeunte instituta in honorem Nausithoi gubernatoris. Rhod. 18. 17.

Cybiosates, rex Ægypti. Cæl. Rhod. qui & *Cybiosactes* dicebatur. Vide Strab. lib. 17. qui Syrum facit. Dio vero lib. 59. *Seleucum* appellat. Vide Cas. ad Strab.

Cybira, op. Lycaoniæ, vide *Cibyra*. Hinc *Cybiraticus*. Hor. Ep. l. 1. *Ne Cybiratica, ne Bithyna negotia perdas.* Pro *Cybiraticis tauris* apud Jul. Capitol. in Gordiano, lege *Cypriaci*.

Cybistra, Armeniæ min. urbs. Ptol. vulgò *Arminacha*.

Cybus, urbs Jonum in Libya Phœnicum. Steph.

Cycesium, Peloponnesi urbs circa Pisam. Strabo.

Cychreus, Neptuni & Salamines fil. qui ob morum asperitatem ὄφις, id est, *serpens* dictus est. Hunc Eurylochus, cum ins. Salaminem vastaret, expulit; suscepit autem eum Ceres in Eleusine, suumque sacerdotem fecit. Ab hoc Salamis aliquando Cychrea dicta. Steph.

Cychri, Thraciæ pop. apud quos aquas esse lethales ex Theopompo refert Plinius lib. 31. cap. 2.

Cyclades, insulæ maris Ægæi circa Delum in orbem sitæ, unde & nomen acceperunt. Strabo lib. 10. Dionysius vers. 525.

Δῆλον ἐκυκλώσαντο, καὶ οὔνομα Κυκλάδες εἰσί.

Mela 2. 7. *Quia in orbem jacent, Cyclades dictæ.* Solinus cap. 17. *Cycladas autumant inde dictas, quia licet spatiis longioribus à Delo projectæ, in orbem tamen circa Delum sitæ sunt, & orbem Græci κύκλον vocant.* Idem habent Plinius & Ammianus. *Cyclas* (inquit Bochartus) Phœnicibus dicta est גיגלא *gigla* pro גלגלא *gilgla* ex Hebræo גלגל *gilgal*, quod *circulum* sonat. Callimachus.

Κυκλάδες, αἱ νήσων ἱερώταται εἰν ἁλὶ κεῖνται
Ἔννομοι. Idem non sine allusione ad nomen.
Κυκλάδας ἀμφίσιν ἀστέρας.

Virg. Æn. 3. ——— *Sparsasque per æquor*
Cycladas. Horatius.
——— *Interfusa nitentes*
Vites æquora Cycladas.

Idem alibi. ——— *Quæ Cnidon,*
Fulgentesque tenet Cycladas & Paphon.

Ovid. Met. 2.

Exurgunt montes & sparsas Cycladas augent.

Idem in Trist. *Cycladas Ægæas obstupuisse puto.*

Crebra Statio dicuntur. Sunt autem numero 53. Idem in Achilleide. ——— *Juvat ire per altas*
Cycladas. Et alibi. *Interque vadosas*
Cycladas Ægæa frangunt ubi saxa procellæ.

Vulgò *Isole del' Archipelago* Castaldo. Hinc *Cyclas*, vestis muliebris genus, quam tenuissimam & sic pellucidam, eoque parum honestam Torrentius ad Sueton. Calig. cap. 52. interpretatus. Male. Omnino enim matronarum vestis fuit seu tunica, eaque satis honesta per se. Juvenal. Sat. 6.

Hæ sunt quæ tenui sudant in Cyclade.

Ex eo sic appellata, quod limbum aureum aut purpureum ad oram extremam haberet adsutum. *Limbum* enim Græci κύκλον appellarunt. Imò κυκλάδα, si Glossatori veteri fides: apud quem legimus: κυκλὰς, ἡ ἀπὸ τῆς χλαίνης πορφυρᾶ κύκλω, *Limbus*. Propert. lib. 4.

Quæ nunc auratâ Cyclade verrit humum.

Porro *Cyclas* apud Silium sing. num. legitur. Sic n. ille lib. 4. *Ceu gelidus Boreas totum cum sustulit imo*
Icarium fundo victor mare, navita vasto
Jactatur sparsus, lacerata classe profundo,
Cunctaque canenti profunditur æquore Cyclas.

Cyclaminus, sinus Asiaticus Bospori Thracii. *Golfo di Soltania* Gyllio.

Cycloboros, amnis, sive torrens Atticæ. Steph. Adeo autem ob anfractus crebros strepitans est, ut *Cyclobori* vox in adagio contra clamosos & obstreperos esset.

Cyclopes, Neptuni & Amphitrites filii, ministri autem Vulcani, sic dicti, quòd unicum haberent oculum, eumque orbicularem mediâ in fronte situm. Hi, teste Hesiodo in Theog. —— Τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν
Μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐνέκειτο μετώπῳ.
Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων
Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ.

Ex his tres potissimum à poetis celebrantur, *Brontes*, à *tonitru* dictus; *Steropes à fulmine*; *Pyracmon* ab igneâ incude. Virgil. lib. 8.

Ferrum exercebant vasto Cyclopes in antro
Brontesque, Steropesque, & nudus membra Pyracmon.

Ovid. Fast. 4.

Hinc mare Trinacrium, candens ubi fingere ferrum
Brontes & Steropes, Acmonidesque solent

Stat. 1. Sylv. ——— *Siculis an conformata caminis*
Effigies lassum Steropen, Brontemque reliquit?

Claud. de 3. Honorii Consulatu.

— *Vobis jam Mulciber arma*
Præparat, & Siculâ Cyclops incude laborat.

Brontes

Brontes innumeris exasperat ugida signis :
Altum fulmineâ crispare in casside conum
Festinat Steropes, nectit thoraca Pyracmon
Ignifluisque gemit Lipare famosa cavernis.

Cyclopum Scopuli, tres sunt prope Siciliam, auctore Plinio, *Faraglioni*, teste Fazello. Cyclopes autem teste Diodoro Sic. primi Siciliæ habitatores fuere.

Cycnitis, regio in quâ *Cycnus* regnavit.

Cycnus, Martis fil. quem Hercules equestri prælio superatum occidit, equo adjutus Arione, quem Neptunus in equum conversus genuerat. Hujus necem tam iniquo animo Martem tulisse ferunt, ut ejus ulciscendæ causâ adversus Herculem arma sumeret. Verum antequam ad manus venirent, Jupiter jaculato fulmine eos diremit, ut refert Hyginus, Fab. Poet. cap. 31.

Cycnus, Neptuni fil. omni ex parte invulnerabilis, cum quo Achilles Trojani belli tempore congressus, cùm frustra eum jaculis appetiisset, tandem re intellectâ, humi cum prostravit, genibusque collo innixus, animam eripuit, cumque cadaver spoliare vellet, arma vacua invenit, Cycnumque in avem sui nominis vidit commutatum. Ovid. Met. 12.

——— *Impulsum resupino pectore Cycnum,*
Vi multâ vertit, terraque adflixit Achilles.
Tum clypeo genibusque premens præcordia duris
Vincla trahit galeæ, quæ presso subdita mento
Elidunt fauces, & respiramen, iterque
Eripiunt animæ ; victum spoliare parabat :
Arma relicta videt, corpus Deus æquoris albam
Contulit in volucrem ; cujus modo nomen habebat.

Cycnus, Hyries fil. in olorem commutatus Ovid. Met. 7.

Inde lacus Hyries videt & Cycneia Tempe,
Quæ subitus celebravit olor, nam Phyllius illic
Imperio pueri volucresque ferumque Leonem
Tradiderat domitos : taurum quoque vincere jussus
Vicerat ; & spreto toties iratus amore,
Præmia poscenti taurum suprema negabat.
Ille indignatus, Cupies dare, dixit : & alto
Desiluit saxo ; cuncti cecidisse putabant :
Factus olor niveis pendebat in aere pennis.

Cycnus, Ligurum rex, qui cum Phaethontis propinqui sui necem insolabiliter defleret, in avem sui nominis commutatus est. Virg. Æn. 10.

Non ego te Ligurum ductor fortissime, bello
Transierim Cycne & paucis comitate Cupavo,
Cujus olorinæ surgunt de vertice pennæ,
Crimen amor vestrum, formaque insigne paternæ.
Namque ferunt luctu Cycnum Phaethontis amati
Populeas inter frondes, umbramque sororum
Dum canit, & mœstum musâ solatur amorem,
Canentem molli plumâ duxisse senectam,
Linquentem terras & sydera voce sequentem.

Ovid. Met. 12.

Adfuit huic monstro proles Stheneleia Cycnus,
Qui tibi materno quamvis à sanguine junctus,
Mente tamen, Phaethon, propior fuit. Ille relicto
(Nam Ligurum populos, & magnas rexerat urbes)
Imperio ripas virides amnemque querelis
Eridanum impleverat, silvamque sororibus auctam.
Cum vox est tenuata viro ; canæque capillos
Dissimulant plumæ ; collumque à pectore longum
Porrigitur, digitosque ligat junctura rubentes :
Penna latus vestit : tenet os sine acumine rostrum :
Fit nova Cycnus avis, nec se Cœloque Jovique
Credit, ut injustè missi memor ignis ab illo ;
Stagna colit, patulosque lacus ; ignemque perosus
Quæ colat elegit contraria flumina flammis.

Cycnus, equi nomen apud Statium Thebaid. lib. 6.
Ascheton increpitat, meritumque vocabula Cycnum.

Cycone, Asiæ pop. in Indiâ aquilonari. Plin.

Cyda, vir Cretensis, quem Antonius Romæ inter judices legit cum esset vir perditissimus. Cic. Philip. 2.

Cydarus, flu. Taprobanæ. Plin. 6. 22.

Cydarus, flu. Thraciæ, vulgò *Mucblesun.*

Cydathenæum, vicus in Pandionide tribu, Patria Demochari Comici. Steph.

Cyddesis, Bithyniæ pop. Ptol.

Cydias, pictor, Argonautas pinxit, quam tabulam 164 talentis Hortensius Orator mercatus est, eique ædem in Tusculano suo fecit. Floruit Olymp. 114. Plin.

Cydippe, puella ab Acontio adamata. Ovidius,
Litteris Cydippen pomo perlatis fefellit,
Insciaque est verbis capta puella suis.
Vide *Acontius.*

Cydippus, Mantineus inter eos est, qui de rerum inventoribus tractarunt. Clem. Alex. 1 Stromat.

Cydna, urbs Macedoniæ, corrupto vocabulo *Pydna* dicta. Steph.

Cydnus, Ciliciæ flu. Tarsum urbem prætertfluens. Justin. lib. 11. *Cum Tarsum venisset, captus Cydni fluminis amoenitate, per mediam urbem influentis, projectis armis, plenus pulveris ac sudoris in præfrigidam undam se projecit.* Q. Curtius lib. 3. cap. 4. De Ciliciâ loquens. *Pyramus, & Cydnus, inclyti amnes fluunt. Cydnus non spatio aquarum, sed liquore memorabilis : quippe leni tractu è fontibus labens, puro solo excipitur ; nec torrentes incurrunt, qui placidè manantis alveum turbent. Itaque incorruptus, idemque frigidissimus, multâ riparum amoenitate inumbratus, ubique fontibus suis similis in mare evadit.* Strabo lib. 14. ubi de Tarso : Cydnus medium perfluit juxta Gymnasium Juniorum. Ejus ortus non procul est, alveus vero per profundam vallem illatus rectâ in urbem ingreditur. ψυχρὸς τε καὶ ταχὺ τὸ ῥεῦμά ἐστι, ὅθεν καὶ τοῖς παχυνευροῦσι, καὶ ποδαγρῶσι κτήνεσι καὶ ἀνθρώποις ἐπικουρεῖ. Ubi alii ταχὺ legunt. Eustathius in Dionys. ψυχρὸν δέ φασι καὶ ταχὺ τὸ ῥεῦμα τοῦ Κύδνου. Vitruvius 8. 3. Cydnum podagræ mederi docet, cruribus eo mersis. Plut. in Alex. Ἡ δὲ ἀρρωστία ... ἐκ πόνων, οἱ δὲ λουσαμένῳ ἐν τῷ τοῦ Κύδνου ῥεύματι καταπαγέντι ... λέγουσι. Arrian. lib. 2. Οἱ δὲ ἐς τὸν Κύδνον ποταμὸν λέγουσι ῥίψαντα νήξασθαι ἐπιθυμήσαντα τοῦ ὕδατος, ἱδρῶντα καὶ καύματι ἐχόμενον. Ὁ δὲ Κύδνος ῥεῖ διὰ μέσης τῆς πόλεως, ἅτε δὲ ἐκ τοῦ Ταύρου ὄρους, τῶν πηγῶν οἱ ἀνεχουσῶν, καὶ διὰ χώρου καθαροῦ ῥέων, ψυχρός τέ ἐστι, καὶ τὸ ὕδωρ καθαρός. Solinus scribit cum à *candore*, Syrorum linguâ nomen sortitum. *Quicquid candidum est* (inquit) *Cydnum gentili linguâ Syri dicunt.* Dionysius vers. 868.

Κύδνου τ' σκολιοῖο μέσην διὰ Ταρσὸν ἰόντος.

Tibullus lib. 1.
At te Cydne canam, tacitis qui leniter undis
Cæruleas placidis per vada serpis aquis.

Ovid. 3. de Arte Am.
Vel prope te nato, lucide Cydne, croco.

Cydon, vel *Cydonia* Straboni, Cretæ op. *Cydonis* Ptolemæo. Hinc *Cydonius.* Ovid. Met.
——— *Cydoneo fundebat spicula cornu.*

Virgil. Eclog. 10.
——— *Libet Partho torquere Cydonia cornu*
Spicula. Hinc *mala Cydonia.* Plin. 15. 11.

Matt. 13. 24.
Si tibi Cecropio saturata Cydonia melle
Ponentur, dicas hæc melimela, licet.

Item *Cydoneus.* Ovid. Met. 8.
Armaque, equosque, habitusque, Cydoneasque pharetras,
Noverat. ——— Virgilius.
Parthus sive Cydon telum immedicabile torsit.

Item *Cydon*, viri nomen. Virg. Æn. 10.
Dum sequeris Clytium infelix nova gaudia Cydon.

Cydonia, ins. ante Lesbum. Plin. 2. 103. Item Libyæ urbs. Steph.

Cydra, urbs Byrsorum. Steph. Κύδραι. Strab. lib. 17.

Cydrara, civitas juxta montes Phrygiæ. Steph. ex Herodot. 7.

Cydrine, urbs Armeniæ, non *Cydrus*, ut alii scribunt. Steph.

Cygnus, vide *Cycnus.*

Cylabaris, Gymnasium apud Argos, à Stheneli filio sic dict. ubi visebatur Palladis simulacrum. Cæl. Rhod. 9. 22. ex Pausan. in Corinth. Lege tu *Cyllabaris.*

Cylbiani, montes sunt in Phrygiâ mu). ex quibus profluit Cayster. Plin. 5. 28.

Cylandus, urbs Cariæ. Steph. ex Hecatæo.

Cylices, pop. inter Illyrios, apud quos Cadmi, Harmonæque

niæque monumentum conſpicitur. Athenæus.

Cyliſtarnus, flu. apud Lycophronem. *Pazanello* hodie nominari, & io Coſano agro Calabriæ fluere ſcribit Gab. Barrius.

Cyllabarus, Stheneli fil. cum quo Servius Ægialen Diomedis conjugem, vigente bello Trojano, concubuiſſe tradit.

Cyllarus, onus ex Centauris, qui amantem habuit Hylonomen Ceotauram, ambo formâ præſtantes eâdem horâ perierunt. Ovid. Met. 12.

Cyllarus, equus Pollucis. Virgil. Georg. 3.

Talis Amyclæi domitus Pollucis habenis
Cyllarus. ———

Ubi Servius Cyllarum non Pollucis, ſed Caſtoris equum fuiſſe tradit, poetamque fratrem pro fratre poſuiſſe. Papinius de equo Domitiani,

Et pavet aſpiciens Ledæus ab æde propinquâ
Cyllarus. Seneca in Hippolyto.
Frenis Caſtoreâ nobilius manu
Spartanum poteris flectere Cyllarum.

Val. Flac. lib. 1. Argon.

Victorem pavida Caſtor dum quæreret Hellen,
Paſſus Amyclæâ pinguescere Cyllaron herbâ.

Prop. 3. 21. *Potaque Pollucis lympha ſalubris equo.*

Claud. de 4. Conſ. Honor.

Serviretque tuis contemplo Caſtore frenis
Cyllarus, & flavum Xanthus ſprevisset Achillem.

Cyllene, Elidis reg. in Peloponneſo, urbs & navale. Steph.

Cyllene, mons Arcadiæ io quo Maia à Jove compreſſa Mercurium peperit. Virgil. Æn. 8.

Vobis Mercurius pater eſt, quem candida Maja
Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.

Inde *Cyllenius* à poetis ponitur pro Mercurio. Ovid. Met. 13.

Eſt quoque per matrem Cyllenius addita nobis
Altera nobilitas. ———

Lucao. lib. 1. —— *Motuque celer Cyllenius hæret.*

Cylon, Olympionices Athenienſis affectatæ tyrannidis compertus: ſed ab Athenienſibus in arce obſeſſus tandem ad Minervæ aram ſupplex confugit, ubi à Megacle Alcmæonide, & collegis Archontibus interſectus eſt. Plin.

Cyme, urbs Æolidis. Vide *Cuma*.

Cymiuus, Etruriæ lacus. Vide *Ciminus*.

Cymodoce, nympha marina, Nerei & Doridis filia. Heſiod. in Theog. Virgil. Georg. 4. Idem Virgilius *Cymodoceam* vocat Æn. 10. ubi numerat eam inter nymphas marinas, in quas Æneæ naves commutatæ ſunt.

Cymothoe, nympha marina, Nerei itidem & Doridis filia. Heſiod. in Theog. Virg. Æn. 1.

Cymothoe ſimul & Triton adnixus acuto
Detrudunt naves ſcopulo.

Item fons Achaiæ, authore Plinio.

Cynatha, urbs Thraciæ. Steph.

Cynathium, urbs Arcadiæ, ab Æneæ ſocio ibi defuncto. Dionyſ. Halicarn. pop. *Cynathenſes*, quos tamen alii à *Cynatho* Lycaonis filio putaot appellatos. Strabo. Plin. Stephanus.

Cynathus, poeta illuſtris, patriâ Chius, qui Syracuſis omnium primus Homeri carmen concinuit, illi quoque de ſuo inſertis pleriſque. Cæl. Rhod. 7. 29.

Cynægyrus, Athenienſis, bello Perſico magnâ pertinaciâ in inſectandis hoſtibus uſus eſt. Nam & navem onuſtam dextrâ manu tenuit, quâ amputatâ, ſiniſtram injecit, quam & ipſam cùm amiſiſſet, navem mordicus arripuit, morſuq; retinuit fureoti ſimilis. Herodot. Trogus. Valer. Max.

Cynamolgi, Æthiopiæ pop. monſtroſi. Strabo. Plin. Solinus.

Cynapes, flumen ſaxoſum in Euxinum mare ſe exonerans. Ovid. Pont. 4. Eleg. 10.

Partheniuſque rapax, & volvens ſaxa Cynapes.

Cynara, Ægæi maris inſula. Plin. *Zeaara* Nigro. Hinc *Cynareus*. Statius Sylv. 5. 1.

Coryciaque coma, Cynareaque germina. ——

Cyndon, flu. Helleſponti, vel Cherſoneſi. Malim *Peloponneſi*. Heſychius. Κύνδων, ποταμὸς ἐν Ἑλλησπόντῳ, οἱ δὲ ἐν Πελοποννήσῳ.

Cyne, urbs Libyæ. Steph.

Cyneas, Theſſalus, Pyrrhi regis legatus, longè diſertiſſimus eſt habitus: ut qui Demoſthenis auditor fuerit, adeo ut plures Pyrrho civitates facundâ oratione ſubegerit, quam ille armis expugnaverit. Eidem expeditionem in Italiam magnopere diſſuaſit. Præterea miſſus ad Romanos legatus de pace, uno die omnium Senatorum nomina edidicit, quorum conceſſum totidem regum ſibi videri Pyrrho retulit. Plut. in Pyrrho. Hujus memoriam commendat Cic. Tuſc. Qu. lib. 1.

Cynegius, Conſul cum Theodoſio Auguſto an. U.C. 1141.

Cyneſii, vel *Cyneta*, pop. omnium fere Europæ ultimi, verſus Oceanum. Herod. Quorum Stephanus meminit, in Κύνητες. Vide Voſſium ad Melam.

Cynethium, vide *Cynathium*.

Cynethon, Laeædæmonius poeta Telegoniam ſcripſit.

Cynethuſſa, maris Ægæi inſula. Plin.

Cynetia, urbs Argolica. Steph.

Cyneticum, leeus Iberiæ prope Oceanum, pop. *Cynetes*, & *Cyneſii*. Steph.

Cynia, lacus eſt Oeniadarum maximus. Strabo lib. 10. in deſcript. Acarnaniæ.

Cynici, Philoſophi quidam ſectatores Antiſthenis, qui primus oovum hoc Philoſophiæ genus introduxit: Ita dicti ſive à *Cynoſarge* gymnaſio, in quo Antiſthenes profitebatur; ſive à *caninâ mordacitate*, quâ in hominum vitas nullo diſcrimine invehebantur: aut (ut alii volunt) ab eo quòd canum more in propatulo coire noo dubitarent, quemadmodum de Cratete, & Hipparchiâ tradit Laertius. Juvenal. ——— *Et Stoica dogmata legit*

A Cynicis tunicis diſtantia. ———

Cynips, ſive *Cyniphis*, vel *Cyniphos*, vide *Ciuyps*.

Cynna, op. prope Heracleam, ab unâ Amazonum, vel à *Cynno* fratre Cæi. Steph.

Cynocephalæ, montes Theſſaliæ. Steph. Urbs Locridis Melæ. Thebanorum caſtellum, Xenophonti.

Cynocephali, pop. Indiæ in montibus degentes, quos capita canina habere fabulatur Plin. 7. 2. Vide Gel. 9. 4.

Cynocephalus, Deus apud Ægyptios alio nomine *Anubis* dictus. Plut.

Cynonneſus, i. e. *canum inſula*, Libyæ inſ. Steph.

Cynopolis, *canum civitas* in Ægypto, ubi Anubis colitur. Steph.

Cynos, civitas io Locride. Livius. Stephanus Opuntis navale eſſe ſcribit. Item Theſſaliæ civitas, Deucalionis ſedes, ubi Pyrrha uxor ejus ſepulta fuit. Strab. lib. 9.

Cynos cephale, collis Theſſaliæ, & parva regio Thebarum, Pindari patria. Steph.

Cynoſarges, gymnaſium in Atticâ, & vicus ſic dictus à *cane albo*, qui ſacrificante Diomo (à quo & tribus Diomea dicitur) & Herculi paratam victimam oſtendente, rapta femora in hunc locum detulit. Steph. de Diomo. Vide Eraſm. in Proverb. *Ad Cynoſarges*.

Cynoſſema, promunt. Cherſoneſi Thraciæ, Hecubæ ſepulchro nobilitatum. Latine *Canis tumulus*. Fabulantur enim poetæ, Hecubam cum in Græciam adduceretur captiva poſt exilium patriæ, ac ſuorum, ibi doloris impatientiâ in canem eſſe cooverſam, ac deinde ſepultam. Ovid. Met. 13. —— *Locus extat, & ex re*

Nomen habet. ———

Cynoſura, id eſt, *canis cauda*. Sidus ſeptentrionale, ex 7 conſtans ſtellis, quod & *urſam minorem* vocant. Hanc poetæ fabulantur Nympham fuiſſe Idæam, unam ex Jovis nutricibus, poſtea ab illo rerum potito in hoc ſidus tranſlatam, ut ex Aglaoſthenis ſententiâ refert Hyginus in Aſtron. Poet. Ovid.

Eſſe duas Arctos, quarum Cynoſura petatur
Sidoniis, Helicen Graia carina notat.

Val. Flac. lib. 1.

——— *Neque enim in Tyrias Cynoſura carinas*
Certior, aut Graiis Helice ſervanda magiſtris.

Cynoſura, promunt. Arcadiæ, Steph. Item alterum Achaiæ. Ptol. & Marathonis verſus Eubœam. Heſychius, & Arcadiæ op. Lactantius.

Cynoſurei, tribus una Megarenſium. Alex. ab. Alex. 1. 17.

Cynthia, formoſiſſima quædam fœmina, cujus formam com-

commendat Propertius, eamque propterea *Cynthiam* quasi *Dianam* vocat, quum prius *Hostilia* vocaretur.

Cynthus, Deli inf. mons, tantæ altitudinis, ut totam infulam dicatur inumbrare. Virg. Æn. 2.

Qualis in Eurotæ ripis, aut per juga Cynthi
Exercet Diana choros. ———

In hoc monte Latona Apollinem & Dianam peperisse dicitur, unde ille *Cynthius*, hæc *Cynthia* passim à poetis appellantur. Virgil. *Trojæ Cynthius anthor.* Item

Cynthius aurem
Vellit. ——— Luc. lib. 1.
Tertia jam gravido pluvialis Cynthia cornu.

Val. 2. Argon.

Puraque nec gravido surrexit Cynthia cornu.

Stat. 10 Theb.

Arcanæ moderatrix Cynthia noctis.

Cynura, urbs in Argo, vel Argolicâ. Steph.

Cynuræi, Arcadiæ pop. Pausan.

Cynus, Locrorum Epicnemidiorum op. sive, ut quibusdam placet Navale. Plin. 4. 7. Item Arab. Fel. flu. ad sinum Persicum in latere septentrionali.

Cynesus, Nili inf. non procul à majori Deltâ è regione op. quod *Cynopolis* dicitur. Ptol.

Cyon, urbs Cariæ, *Canebium* antè dictum, civis *Cantes.* Steph.

Cypera, Thessaliæ urbs. Ptol.

Cypatha, urbs Libyæ. Steph.

Cyparissea, urbs Triphyliæ, quæ vocabatur *Eranna.* Inde Minerva *Cyparissæa* Stephano qui *Cyparissum* quoq; Phocidis urbem vocat.

Cyparissi, *Cyparissia* Straboni, *Cyparissos* Homero, Peloponnesi urbs in orâ Messeniæ littorea ad ostia Cyparisseidis amnis, probe munita. *Arcadia* teste Sophiano, aliis est *Bicorna*, hinc *Cyparissius sinus* Melæ. *Golfo di Arcadiâ.*

Cyparissium, promunt. non longe ab urbe Cyparissiâ *Capo Conello* Sophiano, *Capo S. Elia* Nigro. *Cyparissi* meminit Statius Theb. 7.

——— *Veteremque revolvat*
Phocida? quis Panopen? quis ve Aulida? quis Cyparisson?

Cyparissus, Telephi fil. puer formosissimus ex Ceâ inf. ab Apolline in deliciis habitus, qui eum servum mansuetum, sibique in primis charum imprudens occidisset, doloris impatientiâ contabuit, Deique amatoris commiseratione in cupressum arborem commutatus est. Ovid. lib. 10. Met. Servius tamen author est puerum hunc à Sylvano potius adamatum fuisse, unde Virg. Georg. 1.

Et teneram ab radice ferens Sylvane cupressum.

Cyparissus, civitas circa Delphos, ab ejus arboris frequentiâ, Mela 2. Steph. Phocidis civitatem esse scribit, quæ postea *Apollonia* dicta est. Nonnullis *Cyparyssus*, unius.

Cypasis, urbs circa Hellespontum. Steph.

Cype, Siciliæ castellum. Steph.

Cyphanta, op. & portus Laconicæ. Ptol. Vide Jo. Meursium Miscell. Lacon. pag. 265.

Cyphata, castellum Thessaliæ. Livius.

Cyphus, urbs Perrhæbiæ. Alia Thessaliæ. Item flu. Steph.

Cypriæ, tres insulæ steriles juxta Cyprum. Plin.

Cyprianus, Carthaginensis Episcopus martyrio coronatus A. D. 250. *Inter Latinos ad Apostolici pectoris vigorem proprius accedit, ubique censeas loqui pastorem, ac Martyrio destinatum.* Erasmus Lib. 1. Ep. 186. Quanto in honore fuerit apud suos Carthaginenses docet Procopius Gothicorum libro 3. Κυπριανὸν ἅγιον ἀνδρα μάλιστα πάντων οἱ Καρχηδόνιοι σέβονται. Καὶ αὐτῷ νεὼν τινα λέγω πολλοῦ ἄξιον πρὸ τῆς πόλεως ἱδρυσάμενοι παρὰ τὴν τῆς θαλάσσης ἠϊόνα, τά τε ἄλλα ἐξοσιοῦνται, καὶ ἄγουσιν ἐπέτειον ἑορτὴν, ἣν δὴ Κυπριανὰ καλοῦσι. Καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸν χειμῶνα, οἱ ναῦται, ὅνπερ ἐγὼ ἀρτίως ἐμνήσθην, ἐπονομάζειν τῇ πανηγύρει φερωνυμοῦσιν εἰώθασιν, ἐπεὶ εἰς τὸν καιρὸν ξυμβαίνει γίνεσθαι, ἐν ᾧ ταύτην οἱ Λίβυες ἄγειν ἐώθασι τὴν ἑορτὴν νομίζουσι.

Cyprus, inf. maris Mediterranei notissima in sinu Issico inter Ciliciam & Syriam, fertilitatis tam eximiæ, ut *Macaria* olim h. e. *Beata* dicta sit. Unde Virgil. lib. Æn.

——— *Genitor tum Belus opimam*
Vastabat Cyprum. ———

Et propius ad etymon Horat. Carm. lib. 3.

O quæ beatam Diva tenes Cyprum.

Am. Marcellinus lib. 14. *Cyprum insulam procul à continente discretam & portuosam, inter municipia crebra urbes duæ faciunt claram, Salamis & Paphos, altera Jovis delubris, altera Veneris templo insignis. Tantâ autem tamque multiplici fertilitate abundat rerum omnium, ut nullius externi indigens adminiculi, indigenis viribus à fundamento ipsa carina ad supremos usq; carbasus ædificet onerariam navem, omnibusq; ornamentis instructam mari committat.* Multis nominibus olim appellabatur, teste Plinio, *Acamantis*, *Cerastis*, *Amathusa*, *Aspelia*, *Cryptas*, & *Colinia.* Item *Sphecia* ut Eust. docet ex Lycophrone. Festus *Ærosam* dici scribit, quod in eâ plurimum æris nascatur. In eâ Venus colebatur, unde *Cypria*, *Cypris*, & *Cyprigena* dicta. Horat. ad Venerem.

Sic te Diva potens Cypri. Vide Flor. 3. 9. A *Cypro* Cinyræ filiâ nominari volunt. Steph. Κύπρος νῆσος μεγάλη ἐν τῷ Παμφυλίῳ πελάγει ἀπὸ Κύπρου τῆς θυγατρὸς Κινύρου. Ita etiam Constantinus ex Philo-Stephano περὶ νήσων, & Ister ἐν ἀποικίαις Αἰγυπτίων. Melius quam Eust. in Dionys. cui Cyprus est filius Cinyræ. Nam muliebre nomen est Κύπρος, quod in usu fuit apud Phœnices uti docet Scal. ad Euseb. pag. 149. Lucan. lib. 8.

Quæstor ab Icario Cinyrææ litore Cypri.

Tamen quia Cyprus Cinyræ filia, neque in fabulis, neque in historiâ celebratur; quod sequitur apud Stephanum & Eustathium, arridet magis, dici Cyprum insulam ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ φυομένου ἄνθους κύπρου, *A Cypri flore* qui ibi nascitur. Cyprus est Arabum אלחנא *Alhenna*, non ligustrum, ut multi volunt. Ebræis dicitur כפר *copher.* Cant 1. 14. & 4. 13. Neque vero est absimile inde vocari *Cyprum* insulam, cum rara alioqui planta, & eximia, ibi plurima proveniat. Plin. 12. 24. ubi de Cypri generibus: *Optimum habetur è Canopicâ in ripis Nili nata: secundum Ascalone Judææ: tertium Cypro insulâ odoris suavitate. Inde fragrans* Homero in Hymnis:

Χαῖρ' ἑλικοβλέφαρε, γλυκυμείλιχε· δὸς δ' ἐν ἀγῶνι ... Κύπρον.

Cypsela, vel *Cypsella*, Thraciæ urbs prope Hebrum flu. Item castellum in Arcadiâ à Mantinensibus muris cinctum. Steph. *Chipsala* Sophiana, *Ipsala* Leunclavio, *Chapsilar* Bellonico.

Cypselus, tyrannus apud Corinthum, à *cistulâ* nomen accepit, quam Græci *Cypselon* vocant, in quâ delituit occultatus à matre, cum ad mortem quæreretur. Cic. Tusc. 5. & Lib. de Fato.

Cyptasia, Galatiæ urbs. Ptol. vulgò *Carosa.*

Cyra, sinus Persici Insula. Steph. & mons Cyrenes. Trogus.

Cyranis, Africæ inf. à Stephano Κύραυνις dicitur, νῆσος κατὰ Γύζαντας τοὺς ἐν Λιβύῃ, ubi alii Gygantas pro Gyzantas legunt. Κεραμὶς mavult Bochartus ab Ebræo כרמין *Ceramin*, i. e. *à vitibus*, quæ ibi copiosè proveniunt, ac proinde ἐλαιέων τε μεστὴν καὶ ἀμπέλων, *oleis refertam ac vitibus* eam describit Herodotus Musâ quartâ.

Cyrbiana, Elymæorum provincia est. Strab. lib. 16.

Cyre, Ceres apud Cnidios. Cæl. Rhod. lib. 17.

Cyre, fons in Cyrenaica. Steph. Κυρὴ Callimacho Hymn. in Apoll.

Οἱ δ' οὔπω πηγῆς Κύρης ἐδύναντο πελάσσαι.

Ubi Schol. Κύρη ἐν Κυρήνῃ. Nicodemus vero Frischlinus Κυρῆς legit & per synæresin pro Κυρήνης dici autumat.

Cyrechara, vide *Cyropolis.*

Cyrene, Penei flu. filia, cujus amore flagrans Apollo in Pelio Thessaliæ monte eam rapuit, & in eam Africæ partem transtulit, quæ ab eâ postea *Cyrenaica* dicta est, ubi & Aristæum ex eâ suscepit.

Cyrene, sive *Cyrena*, plur. num. insigne Libyæ op. inter Syrtim majorem, & Mareotidem situm, unum ex iis quæ Pentapolim efficiunt, à Batto Thereo (quem Callimachus progenitorem suum fuisse tradit) conditum, à *Cyrene* Penei amnis filiâ sic dicta. Hodie *Coreno* Villanovano; cujus incolæ olim equitatu plurimum valebant. Max. Tyr. Serm. 9. Τὰ Κυρηναϊκὰ (παιδεύματα) ἱππικά, *instituta Cyrenaica sunt aurigationes.* Dionysius Periegetes.

Κυρήνη τ' εὔιππος Ἀμυκλαίων γένος ἀνδρῶν.

Quod sumptum videtur ex his Pindari in Pythiis, Od. 4. statim initio,

Σάμερον

Σάμερον μὲν χρή σε παρ' ἀνδρὶ φίλῳ
Στᾶμεν εὐΐππου βασιλῆϊ Κυράνας.
Hodie quidem oportet te apud virum amicam
Sistere equestris Regem Cyrenes.

Idem Pindarus *Cyrenes* appellat εὐάρματον πόλιν. Hinc Ephorus, Κυρηναῖοι ἀεὶ τὴν ἁρματηλατικὴν ἐμπειρίαν ἠσκήκασι. *Cyrenei ad curulem artem se applicaat.* Strabo: Αἰγλῶν ἡ Κυρήνη κτίσμα Βάττου ἐπαινούμενος διὰ ἀρετήν. Hic laserpitium herba proveuit. Catullus epigr. 7.

Quam magnus aumerus Libyssæ arenæ
Laserpiciferis jacet Cyrenis.

(ubi corripuit primam syllabam, quæ aliis producitur, nec tameo id sine exemplo. Callimachus.

——— Τετράπολιν γε μὲν ἄστυ Κυρήνης.

Hermesianax: Ἄνδρα Κυρηναῖον.) Cur autem laserpiciferas Gyrenas dixerit Catullus iotelligi potest ex iis quæ scribit Suidas in voce Σίλφιον. Plin. 19. 3. *Ab his proximum dicetar authoritate clarissimum laserpitium, quod Græci σίλφιον vocant, in Cyrenaicâ provincia repertum.* Cæterum de Cyrenaicâ vide Voss. ad Melam. lib. 1. cap. 6.

Cyreanice, Philosophi ab Aristippo, omne bonum in voluptate posuerunt, virtutemque censuerunt ob eam rem esse laudandam, quod efficiens esset voluptatis. Vide omnino Voss. de Sect. Philos. p. 59.

Cyres, urbs. Steph.

Cyrenias, totius Syriæ præses ab Aug. Cæsare constitutus, per quem censum, universamque descriptionem Cæsar fieri jussit. Luc. cap. 2.

Cyrillas, Dalmatiæ Præsul.

Cyrillus, Alexandrinus Præsul, edidit variarum hypotheseôn tractatus, & commentaria in varios Veteris & Novi Testamenti libros, Homilias plurimas, &c. Scripsit etiam contra Julianum, cujus temporibus vixit.

Cyrillas, Diaconus Heliopolitanus (est autem Heliopolis civitas iosignis ad Libanum sita) imperante Constantino plurima Ethnicorum idola contrivit, cujus rei illi memores sub Juliano Imp. vivo ventrem execuerunt, jecurque inde exemptum degustarunt. Suidas.

Cyrillus, Præsul Hierosolymitanus, sæpe ab ecclesiâ pulsus, & receptus ad extremum sub Theodosio Imp. octo annos in suâ sede perseveravit; Saraceni eum Martyrio affecerunt. Extant ejus Catecheses. Hieron.

Cyrias Castra, Cappadociæ locus. Strab.

Cyrinus, Romanus, cum Basilide & Nabore sub Diocletiano passus, ac sepultus tertio ab urbe lapide. Volater.

Cyris, metropolis Sabinorum, Inde Juno *Cyretia*. Steph. vide *Cures*.

Cyrizaborca, Indiæ op. Plin. 6. 19.

Cyrmiana, Thraciæ gentes. Herodor.

Cyrnaba, Scythiæ flu. non procul à Chryse sinu. Plin. 6. 17.

Cyrnas, insula in mari Ligustico, à *Cyrno* Herculis filio sic dicta, cum prius Therapne diceretur. Pop. *Cyrnii* qui longissimo ævo utuntur, propter mellis usum, quod apud eos copiosum nascitur. Hinc *Cyrnæus*. Virg. Ecl. 9. *Sic tua Cyrnæos fugiant examina taxos.* Vide *Corsica*. *Cyrnum* etiam insulam Japygiæ versus Bor. habet Stephanus.

Cyropolis, Asiæ civitas, quæ etiam *Cyrechata* vocatur. Steph.

Cyrrha, urbs Phocidis, vide *Cirrha*.

Cyrrhadæ, Indiæ intra Gangem gentes agrestes, Arrian. in Periplo.

Cyrrhes, Macedoniæ pop. non procul à Pellâ. Plin. 4 10.

Cyrrhestica, Syriæ regio.

Cyrrhus, urbs Syriæ, in Cyrrhesticâ reg. Ptol. *Quars* hodie, & aliis *Carin*.

Cyrrhus, flu. vide *Cyrus*.

Cyrsilas, Atheniensis, lapidibus obrutus, quod inhonesta suaderet. Cic. 3. de Off. *Atheaienses cum Persarum impetam aullo modo possent sustinere, statuerentque ut urbe relictâ, conjugibus ac liberis Troezene depositis, naves conscenderent, libertatemque Græciæ classe defenderent, Cyrsilum quendam suadentem, ut in urbe manerent, Xerxemque reciperent, lapidibus obrueraat.*

Cyrta, vel *Cirta*, Syphacis sedes in Africâ.

Cyrtasis, Africæ Propriæ pop. Ptol.

Cyrtea, urbs ad Rubrum mare, in quam Artaxerxes Megabyzum relegavit. Steph.

Cyrtones, urbs Bæotiæ. Steph.

Cyrtus, urbs Ægypti in Mediterraneis, patria Dionysii medici. Steph.

Cyrus, Cambysis fil. ex Mandanâ Astyagis regis filiâ, Persarum ac Medorum rex, qui primus (ut Justinus lib. 1. scribit) devicto Astyage ultimo Medorum rege, Medorum imperium transtulit in Persas, & subactâ Asiâ totū orientem in potestatem redegit. *Dei servus* apud Esaiam prophetam vocatur. Postremò cum bellum Scythis intulisset, eosque clade magnâ affecisset, Tomyris eo tempore Scytharum regina, compositis insidiis, ducenta millia Persarum cum ipso rege trucidavit, itaut ne nuncius quidem tantæ cladis superfuerit; Caput Cyri amputatum, in utrem humano sangoine repletum conjectum fuit cum hâc exprobratione; *Satia te sanguine quem sitisti.* *Cyrum* Persico sermone *Solem* significare author est Ctesias, qui Parysatidem Dario præter Artaxerxem alium filium genuisse narrans, addit Καὶ τίθεται τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἡλίου Κῦρον. Plut. in Artax. Ὁ μὲν οὖν Κῦρος ἀπὸ Κύρου τοῦ παλαιοῦ τοὔνομα ἔσχεν, ἐκείνῳ δ' ἀπὸ τοῦ ἡλίου γενέσθαι φασί. Κῦρον γὰρ καλεῖν Πέρσας τὸν ἥλιον. Unde apparet, toto quod aiunt cœlo Suidam in vocis huius etymo errare; Sic enim ille. Κῦρος ὁ Περσῶν βασιλεὺς οὕτως ἐκλήθη διὰ τὸ ἐν τῇ βασιλικῇ λεγομένῃ παιδιᾷ κυριεῦσαι τῶν ἡλίκων.

Cyrus, minor, Artaxerxis frater, apud quem cùm falso delatus esset, ægreque matris præcibus servatus, bellum adversus eundem suscepit: in quo cum jam Græcorum operâ peuè victor evasisset, fortitèr quidem sed incautè dimicans, est interemptus. Xenoph.

Cyrus, Panopolita fuit poeta, ob ingenium nobile, beneficio Theodosii Imp. ad episcopatum evectus. Suidas apud Volater.

Cyrus, Syriæ civitas à Judæis extructa in memoriam Cyri, qui eos ex captivitate dimiserat. Procop. Chalcidensium item urbs in Eubœâ. Polyan. 3. Est & Mediæ flu. Ptol. Item alius ejusdem nominis Scythiæ flu. De quo Mela. 3. 5, *Cyrus & Cambyses ex radicibus Coraxici montis vicinis fontibus editi & in diversa abeunt, perque Iberos, & Hyrcanos diu & multum distantibus alveis defluaat; post non longè à mari eodem lacu accepti, in Hyrcanum sinum uno ore perveniunt.* Vide sis illic Vossium. *Corus* olim dicebatur, teste Strabone, *Cyrech* Pineto est, *Cori* Castaldo, *Cur* Nigro, Et *Elcur* Ramusio. Videtur eum Matthæus Michoviensis *Tirk* appellare. Thevetus scribit eum ab incolis *Lada* vocari. Perperam Κῦρος apud Plut. & Dion.

Cysa, Carmaniæ pagus. Arrian.

Cysenis, filia Diomedis Thraciæ regis, vivos homines dissecabat medios & parentibus comedendos liberos apponebat. Volater.

Cysten, Æthiopiæ sub Ægypto op. Plin.

Cyta, urbs Colchidis, Medeæ patria, Steph. Herbis veneficis imprimis famosa fuit. Hinc *terra Cytæa*, Val. Flac. lib. 6. vers. 693.

Tum juvenem terris Parca tenuere Cytæis.

Item *Cytæis*, idis pro Medea. Prop. 2. 4.

Non hic herba valet, non hic nocturna Cytæis.

Idem *Cyteina carmina* posuit pro *Magica*. Lib. 1. eleg. 1.

Tunc ego crediderim vobis, & sidera, & amnes
Posse Cyteinis ducere carminibus.

Ubi vide Scaligerum.

Cytaum, Cretæ ins. urbs. Ptol. *Candia* Jovio, Nigro & aliis, in ora boreali, optimè contra Turcas munita, sub Venetis. Item Tauricæ Chersonesi *eidem*.

Cytais, Carmaniæ regio. Arrian.

Cyteorum, Ptol. *Cotyorum* Plin. Cappadociæ op. hodiè *Cecino*.

Cyterium, urbs Oenotrorum Mediterranea. Steph.

Cythera, *orum*, insula contra Cretam, ut scribit Strabo quinque m. p. à Maleæ promuntorio distans, hodie *Cerigo* Sophiano, Veneri olim dedicata. Virg. 10.

Est Amathus, est celsa mihi Paphos, atque Cythera.

Ovid. Fast. 4.

Deserit, & Veneri sacra Cythera petit.

Inde

Inde Venus ipsa *Cytherea*. Virgil. Æn. 1.

Parce metu Cytherea, manent immota tuorum
Fata tibi. Sic dicta —— Ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις teste Hesiodo, id est, quia è mari emergens ad Cythera primum appulit. Hic Venus, ut in Cypro, *Armata* fuit. Pausan. in Laconicis Αὐτὴ δὲ ἡ θεὸς ξόανον ὡπλισμένον. *Cythera* dici vult Stephanus ἀπὸ Κυθήρου τοῦ Φοίνικος. Sed *Cytherus* ille Phœnix, cum aliundè non sit notus, tam Cythera insulam, quam Cithæronem Bœotiæ montem. Phœnices appellasse putat Bochartus ὁ μέγας à קתרי *cethera*, id est, à *petris*. Chaldæus Interpres, ubi *de cuniculis*, Prov.30.26. *Faciunt sibi domicilium* בקתרי *in petris*. Nam ut Bœotiæ Cithæron (de quo supra) ita Cythera insula scopulis scatet. Mercator in *Cytheris*. *Opidum habet ejusdem nominis ac multos portus, sed parum tutos, atque circa ipsam insulam sparsi sunt plures scopuli.* Proinde apud Eust. in 3. Iliad. *Cythera*, inquit, *quidam eandem esse insulam volunt cum Cranae*, quia Κραναὴ *asperum* sonat & *confragosam*. Quin & purpuræ, quæ petrosis & calculosis locis maximè gaudent, circa hanc insulam multæ fuerunt, unde & *Porphyris* & *Porphyrusa* dicta est. Plin. 14. 15. *Cythera cum opido antea Porphyris appellata.* Aristoteles apud Stephanum Ἐκαλεῖτο δὲ Πορφυροῦσσα διὰ τὸ κάλλος τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρῶν, id est, Eust. interprete διὰ τὸ καλλίστας ἔχειν πορφύρας; quas purpuras, quòd scopulis aut calculis plurimum gaudere diximus, Plinius idem testatur his verbis lib. 5. c. 1. *Ebori, citroque sylvæ exquiruntur, omnes scopuli Gætuli muricibus ac purpuris.* Et lib. 9. cap. 37. *Purpura calculosa appellantur à calculo maris mire apto conchyliis.* Oppianus lib. 1. Halieut. vers. 314.

Πολλαὶ μὲν ἐν πέτρῃσι, τὰ δ' ἐν ψαμάθοισι νέμονται.
Multa quidem in petris, quædam nascuntur arenis.

Cytheris, nobilissima meretrix, liberta cujusdam Volumnii, quam Corn. Gallus poeta supra modum adamavit, eamque *Lycoridem* vocat Virgilius. Vide *Corn. Gallus*.

Cytherus, Elidis flu. Heracleam alluens. Pausan. Item Atticæ urbs. Strabo. Et vicus in Pandionide tribu. Steph.

Cythina, urbs Thessaliæ. Steph.

Cythnos, ins. una ex Cycladibus, olim *Ophiusa*, ac *Dryopis* dicta. Ovid. Met. 5.

——— *Inde cavâ circundata nave Seriphon*
Deserit, à dextrâ Cythno, Gyaroque relictis.

Idem lib. 7.

Florentemque Syron, Cythnon, planamque Seriphon.

A *Cythno* primo habitatore dictam volunt. Bochartus autem, *Cythnus*, inquit, videri potest nomen fecisse קטנות *Katnuth*, id est, *parvitas*, nam exigua est insula. Tamen aliud succurrit, quod licet minus obvium, fortasse multo est verius. Κύθνιος τυρὸς *Cythnius caseus* fuit olim valdè celebris. Ita observant Steph. & Eust. ubi de Cythno. Et à Polluce 6. 10. Τυρὸς Κύθνιος ὁ καὶ Σικελικὸς *caseus Cythnius & Siculus* censentur inter τὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐδέσματα δόκιμα *cibos apud veteres maxime probatos*. Quin & *Cythnius* dicebatur à vicinâ *Ceâ*, vel *Cis* caseus, quam ex Æschylidis libris de R. R. multis describit Ælianus de Anim. 16.32. Itaque propter casei dotes *Cythnus*, ut suspicamur, dicta est insula גובנא *gubna*, vel *guphno*, quomodo Syri hanc vocem efferunt, id est, *insula casei*. Sed Græci pro Γύβνα Κύθνον scripserunt, id est, κ pro γ. ut Κάμηλος ex גמל *gamal*, & θ pro φ, ut θῦμα, & φῦμα, θῆρες & φῆρες, θλίβω & φλίβω, θλᾶν & φλᾶν. Hinc *inebriari* Græcè κυθίζειν dici volunt pro σκυθίζειν, συγκοπῇ τοῦ σ καὶ τὸ θ. Ita Hieronymus Rhodius apud Athen. lib. 11. Eodem exemplo *Cythnus* pro *Cyphnus* dicta. Insulam hanc olim fuisse cultam docet historia vetus de Cythniis ab Amphitryone male mulctatis, quod cessit in proverb. Hinc enim Κυθνιώδεις συμφοραὶ *Cythnia calamitates* dicuntur de gravissimis; cujus adagii Suidas ac Zenodotus, tanquam ex Aristotele meminerunt. Helladius vero apud Photium scribi vult per L. non per D. τὸ Κυθνάλας, inquit, διὰ τοῦ λ γράφουσιν, ἀλλ' οὐ διὰ τοῦ δ. Et in Hesychio Κυθνάλας est ἐξώλης, qui perditus est funditus, quomodo Cythnus ab Amphitryone plane excisa est ac devastata. Addit enim συντόμως ὁ λέξιν ἀπὸ Κύθνου τῆς νήσου, ἀπώλετο γὰρ αὐτὴ ὑπὸ Ἀμφιτρύωνος. Ita legendus est ille locus.

Cytinearum, una est ex tribus Noricis civitatibus. Steph.

Cyta, Ins. Arabiæ, ubi topazius lapis. Plin. 6. 27.

Cytni, Pannonica gens. Ptol.

Cytonium, urbs inter Mysiam & Lydiam. Steph.

Cytorum, urbs Paphlagoniæ ad Pont. Eux. Ptol. *Castelle* hodie Nigro.

Cytorus, mons Galatiæ, in quo buxus plurima nascebatur. Strabo lib. 12. Πλείστη δὲ καὶ ἀρίστη πύξος φύεται κατὰ τὴν Ἀμαστριανὴν, καὶ μάλιστα περὶ τὸ Κύτωρον. Catullus.

Amastri Pontica & Cytore buxifer.

Virg. Georg. 2.

Et juvat undantem buxo spectare Cytorum.

Ovid. *Sæpe Cytoriaco deducis pectine crines.*

Id est, *buxeo*. Eust. in Iliad. Hom. β.

Οἵ ῥα Κύτωρον ἔχον καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο:

Κύτωρος, inquit, πόλις Παφλαγονίας Σινωπέων ἐμπόριον, ὅπου ἡ πλείστη καὶ ἀρίστη πύξος φύεται. Plin. 6. 16. *Buxus Pyrenæis ac Cytoriis montibus plurima & Berecynthio tractu.* Interpres Apollonii in illud lib. 2.

——— Ὑλήεντα Κύτωρον
διὰ τὴν πύξον ἣ ἐκεῖ πολλὴ γίνεται. Huc pertinet forma adagii, quam Eust. aperit: Πύξον εἰς Κύτωρον ἄγεις; quod simile illi *Noctuas Athenas*. Sed ante has omnes Theophrastus 3. Hist. Pl. cap. 15. loquens de buxo: Καὶ γὰρ τὰ Κύτωρα τοιοῦτον, οὗ ἡ πλείστη γίνεται. Allusit huc Val. Flac. lib. 5. Argonaut.

——— *Atque jugo pallente Cytorum.*

Nam hic pallor à buxo est. Ovid. Met. 4.

——— *Oraque buxo pallidiora gerens.*

Credibile autem legendum in loco Plinii nuper adducto *Cyteaeis*, aut *Cyrenis*, non *Pyrenæis*. Nam statim Theophrastus, à quo ille reliqua sumpsit; μέγιστοι δὲ καὶ κάλλιστοι ἐν Κυρήνῃ. De la Cerda.

Cyzicus, urbs Mysiæ ad Propontidem, *Chizico* Sophiano, cui nomen indidit *Cyzicus* rex, quem Jason per imprudentiam interemit. Fuit hæc civitas & magnitudine, & pulchritudine cum primis Asiæ urbibus comparanda, paci & bello apta, tribus armamentariis inclyta, quorum aliud armorum, aliud instrumentorum, aliud frumenti erat receptaculum. Propert. 3. 22.

Frigida tam multos placuit tibi Cyzicus annos
Tulle, Propontiaca qua fluit Isthmos aqua.

Ovid. Trist. 1. Eleg. 9.

Inde Propontiacis hærentem Cyzicon oris,
Cyzicon Æmoniæ nobile gentis opus.

Ubi vir κριτικώτατος Nic. Heinsius *surgentem* legere mavult, nam in edito colle sita hæc urbs. Val. Flac. lib. 2.

Nec procul ad tenuis surgit confinia Ponti
Urbs placidis demissa jugis, rex divitis agri
Cyzicus. ———

Sed & Apollonius Rhodius in ejusdem descriptione.

Ἔστι δέ τις αἰπεῖα Προποντίδος ἔνδοθι νῆσος
Τυτθὸν ἀπὸ Φρυγίης πολυλήιου ἠπείροιο,
Εἰς ἅλα κεκλιμένη, &c.

Vide Casaub. ad lib. 12. Strabonis. *Cyziceni* apud veteres timiditatis ac mollitiei notantur, unde *tinctura Cyzicena*, proverb. apud Zenodotum & alios in eos qui aliquid indecorum metu faciunt. *Cyziceni* quoque *stateres* apud Suidam in proverb. sunt pro re sculpta diligenter, sicuti fuere *nummi Cyziceni*. long. 54. 50. lat. 42. 15.

D A.

D*Aa*, *Daba* Plinio, *Dai* Herodoto pop. Scythiæ ex genere Nomadum, apud Caspium mare incolentes. Virg. Æn. 8.

Indomitique Daæ, & pontem indignatus Araxes.

Lucan. 2. *O superi, motura Daas, ut clade Getasque.*

Silius 13. *Cui pervia Bactra, Daaque.*

Δάαι etiam Stephano dicuntur.

Dabanegoris, regio Arabiæ. Plin. 6. 28.

Dabai, vide *Naba*, nisi legendum est *Nabai*, ut alibi docuimus.

Dabereth, civitas quæ de tribu Issachar data fuit Levitis. Jos. 19. Lat. *verba*, sive *res*, vel *apes*, aut *subjectio*, & Syriacè *ductrix*.

Dabir, vel *Debir*, rex Eglon, Jos. 10. Nomen urbis in tribu Judæ, & Simeonis, Jos. 11. & 21. quæ & *Cariathsepher* dicitur, Jos 15. & *Cariathsenna*, Jos. 5. In quam confugiebant, qui homicidium perpetrarunt. 1 Par. 6. Est & altera in tribu Gad, Jos. 13. Lat. *oratorium*, sive *verbum*, &c. aut Syriacè *ductor*.

Dabrona, Ptol. flu. Hyberniæ in Momoniâ reg. per Lismorensem agrum non procul ab urbe fluens. Camdeno vero per Corcagiensem agrum fluit, per Lismorensem vero *Broadwater* nunc, olim *Aven-more*, id est, flumen magnum, dictus.

Dachareni, pop. Arabiæ, à Nabato *Nabatei* dicti. Vide Steph. Σημείωσ (inquit) τὸ Δαχαρηνοὶ ἀρσενικῶς, lege ἀρσενικῶς, ut in Eustathio habetur.

Dachinabades, regio Indiæ citerioris, ab ostio Indi flu. in austrum extensa. *Judostan*, teste Ortelio, seu *Malabar*, ut aliis videtur.

Daci, pop. erant *transchenani*, Danubio flu. & Anartibus, sylvaque Hercyniæ finitimi, quos olim Hungariæ partem habitasse pleriquue tradunt, & post in maritima loca Norvegiæ proximè cessisse. Lucan. 2.

Hinc Dacus, premat inde Getes.

Stat. 4. Sylv. Car. 2.

Cum modo Germanas acies, modo Daca sequentem
Prælia. ———

Virgil ——*Conjurato descendens Dacus ab Istro.*

Idem Statius.

Hac est quæ victis parcentia fœdera Cattis,
Quæque suum Dacis donat clementia montem.

Cur *montem* disertè nominat? sicut in eadem iste re.

Tu civile nefas, tu tardum in fœdera montem
Longo Marte domas.

Quiane montana Dacia? ita esse scio: tamen opinor in re occultius aliquid designari. ὄρος enim & unum montem duntaxat appellitat. Aspectum igitur à poetâ censeo ad ridendam & miri stuporis superstitionem Dacorum, quibus Sacerdos in monte quopiam Deus habebatur, & mons ipse sacer. Strab. lib. 7. Παρὰ δὲ τοῖς Γέταις ὠνομάζετο Θεὸς, καὶ τὸ ὄρος ὑπελήφθη ἱερὸν, καὶ προσαγορεύεται οὕτως. Disce. Getarum populum Dacos esse ex Dione ac Strabone. Etiam Appianus notat Getas ultra Danubium à Romanis Dacos appellari. Addo etiam Cappadocibus montem pro Deo fuisse. Tyrius Maximus: Ὄρος Καππαδόκαις καὶ Θεὸς καὶ ὅρκος καὶ ἄγαλμα. Lipsi ad Tac. Hist. lib. 1. Olim Straboni *Davi* appellati. Ex quo apud Athenienses *Daverum* nomina servilia. Hinc factum est ut in Comœdiis servi introducantur *Davi* & *Getæ* dicti. Eorum regio *Dacia*, quæ hodie divisa est in *Transylvaniam*, *Zypserlandiam*, *Rasciam*, *Serviam*, *Septemcastra*, & *Bulgariam*. Hinc *Dacicus* denominativum, quòd cognomen trophæi loco usurparunt Romanorum aliquot Imperatores, victoriâ aliquâ ex Daeis reportatâ. Juvenal

——— *Tunc lance beatâ*
Dacicus, & scripto radiat Germanicus auro.

Dactonium, Hisp. Tarracon. op. *Ribadeo* hodie, teste Henrico Coquo. long. 11. 50. lat. 42. 15.

Dactyli Idæi, iidem qui & *Curetes*, & *Corybantes*. De quibus suis locis.

Dactylus, sculptor insignis, cujus laudata opera in hortis Servilianis habet refert. Plin. 36. 5.

Dada, urbs Pisidiæ, *Adada* Ptol. *Adadata* Straboni.

Dadæ, montes Indiæ olim Cleopidis regiæ propinqui.

Dadan, vel *Dedan*, filius Jecsan. Gen. 25. & filius Regma. Gen. 10. id est, *mamilla*, *dilectio*, *patruus*, vel *judicans*.

Dadas, v. de *Themissa*.

Dadastana, Bithyniæ urbs. Ptol.

Dades, Cypri promuntorium. Ptol.

Dadica, pop. Scythiæ Asiaticæ. Herodot. lib. 4. Stephano sunt pop. Persiæ ex Herod. lib. 7.

Dadicer a, Castellum magnum Armeniæ. Steph.

Daducus, maximus Sacerdos Herculis apud Athenienses. Alex. ab Alex. 2. 8. Alii Δαδοῦχοι sunt qui in Eleusinis Cereri faces ferebant.

D[illegible]la, u[illegible] Ly[illegible], à *Dadalo* ibi sepulto, cum eum coluber [illegible] ex amne Nioo in paludem, in quam Dædalus commeabat, egressus momordisset. Plin. 5. 27. Quanquam Diod. lib. 5 eum in Siciliâ à Cocalo rege suffocatum tradit. Item Rhodi civitas, sive regio, alia Indiæ, & alia Cretæ. Ptol. Steph.

Dadalia, urbs Italiæ, à *Dadalo* condita. Steph.

Dadalide, tribûs Cecropidis in Atticâ vicus. Steph.

Dadalion, Luciferi fil. Ceycis frater, filiam Philonidem, seu Chionem habuit, cum quâ unâ nocte concubuerunt Apollo & Mercurius, & ex Apolline Philammonem, ex Mercurio Antolycum peperit. Hygnus.

Dadalus, faber Atheniensis, Micionis fil. artificum omnium suæ ætatis ingeniosissimus, ut qui primus serram, asciam, perpendiculum, terebram, glutinum, & ichthyocollam dicatur invenisse, primusque omnium vela, & antennas navi imposuisse: Unde forte fabula *alarum Dadali*, nam Virgilius *Velorum pandimus alas*. & alibi. *Remigio alarum*. Statuis quoque immobilibus oculos indidit, & additis quibusdam nervis effecit, ut huc atque illuc moverentur, adeò scitè, ut spectantibus vivere viderentur. In Cretâ item Labyrinthum construxit, multiplici, & intricata viarum perplexitate irremeabilem, in quâ ipse unà cum Icaro filio à Minoe fuit inclusus eo quod Vaccam ligneam fecisset cui inclusa Pasiphae taurus se commiscuerat. Quare cum terrâ marique effugium sibi negatum videret, fugam sibi per aerem tentandam duxit. Assimulans itaque se munus conficere velle, quo regis animum placare posset, pennas & ceram poposcit, quibus impetratis, sibi, & Icaro filio alas confecit, atq; è Cretâ evolavit. Deinde & Cumas delatus est, ubi Apollini templum erexit. Vide *Icarus*. Lucianus in lib. de Astrologiâ scribit Dædalum fuisse Mathematicum, & filium Icarum docuisse Astrologiam, sed eum juvenali ardore & persuasis Doctrinæ elatum aberrasse à vero, & decidisse in mare rerum immensæ profunditatis. Vide Diodorum lib. 5. Hinc adjectivum *Dadalus*, ut *Dadala tellus* apud Lucretium, pro terrâ floribus variegatâ. *Dadala tecta*, apud Virgil. pro domibus artificiosè elaboratis. Item *Dadaleus*, ut apud Horat.

Pindarum quisquis studet æmulari,
Jule, ceratis ope Dadaleâ
Nititur pennis vitreo daturus
Nomina ponto.

Idem *Jam Dædaleo ocyor Icaro.*

Item *Dædaleus*. Propert. 2. 15.

Dadaleum Lino cum duce rexit iter.

Damologorgon, Latinè dicitur *Deus terra* (nam Dæmon, *Deus*, ut ait Lactantius, gorgon, *terra*.) seu potius *sapientia terra*; quo nomine veteres intelligebant naturam, rerum omnium matrem & altricem.

Damon, à Græco Δαίμων, quasi δαήμων, i. e. *sciens*. Ita, Plato in Cratylo. Lactant. lib. 2. & Chalcidius in Timæum Platonis. *Damones* genii sunt, μυσταγωγοὶ τοῦ βίου, ut Menander inquit. *Domini Vita*; *Lares* Ciceroni, aliis etiam *Manes* ac *Lemures*. Genii boni, & mali, qui κακοδαίμονες sunt ac Diaboli. Cæterum de variâ hujus vocis significatione vide Dausqueium in Basilium Seleuc. pag. 62. & sqq. Porro Astrologis *Damon* appellatur undecimus ab Horoscopo locus, ἀγαθοδαίμων Græcè dictus. Julius Firmicus. lib. 2. cap. 19.

Dæra, Thyestis furor, cum quâ congressus Thyestes Enorchum Dæmonem sustulit. Rhod. 7. 13.

Daiat, pater Macherei sacerdotis illius Delphici, qui Pyrrhum Achillis filium interfecit. Vide Pindari Schol.

Daïtor, vir Trojanus apud Hom. Iliad. 8.

Dagalaiphus, Consul cum Severino An. U. C. 1214.

Dagalessus, Armeniæ min. urbs. Anton.

Dagasira, locus Carmaniæ ad mare. Arrian.

Dagobertus, Francorum rex An. D. 639.

Dagobertus, 2. Francorum rex sub tutelâ Plectrudis Pipini uxoris & Theudoaldi Præfecti Palatii, reg. an. 3. A. D. 715.

Dagon, idolum Philistinorum. *Dagonem* & *Atergatim* idem fuisse numen docti aliqui statuunt, adeoque *Atergatin* corruptè scribi pro אדיר דג *addir dag*, h. e. *magnifico pisce*, vel אדיר דגון *addir Dagon*, *magnifico Dagone*. Sed Bocharti judicio potior est veterum sententia, quâ

Dagon

Dagon & Atergatis vel Astarte planè diversa sunt numina. Quod planum ex Theologiâ Phœnicum apud Philonem Byblium, ubi Dagon frater est, & Astarte Saturni uxor. Ibidem Dagon redditur Σίτων *Frumentarius* quia דגן *Dagon* Ebræis est *frumentum*, & additur causa nominis ; Ἐπειδὴ εὗρε σῖτον καὶ ἄροτρον, ἐκλήθη Ζεὺς ἀρότριος.

Dagonia, Armen. min. op. Ptol.

Dagra, Tyanitidis reg. in Cappadociâ op. Ptol.

Dahippas, statuarius nobilis, cujus opera enumerat Plinius lib. 34. 8.

Dai, Persarum pop. omnes pastores. Herod. 2.

Daicles, Messenius, vixit regnante Athenis Charope. Solinus cap. 2.

Daimeaes, Achæorum dux. Pausan.

Daira, Oceani filia, ex Mercurio Eleusim, seu Eleusinum, qui postea urbi nomen dedit, peperit. Pausan. in Att.

Dalaada, Armeniæ min. urbs. Ptol.

Dalasarba, Thraciæ op. Procopius.

Dalasis, Ciliciæ regio. Ptol.

Dalacariza, urbs Ponti. Lib. Notit.

Daldis, Libyæ urbs. Suidas.

Dale, op in Teuthraniâ reg. Plin. 5. 30.

Dalila, seu *Delilah*, mulier quam amavit Sampson, cujusque operâ periit. Jud. 16. Lat. *paupertas*, aut *situla ejus*, aut *ramus ejus*, sive *exhauriens* aut *macilenta*. In Græcis est Δαλιδά. Josephus *Dalale* scribit. Fuit autem זונה *Zoneh*, i. e. *meretrix*, quod Targum & Kimchi pro *cauponâ* accipiunt. Lyra quærit, Judæane, an Palæstina fuerat ? Et existimat Palæstinam fuisse, quæ in valle Sorek habitarit. Uxorem Sampsonis fuisse, præter Sulpicium Severum, etiam Chrysostomus, Cassianus, S. Ephræm & Pererius affirmant. Contra meretricem, & quidem è paupericribus fuisse, Josephus, Ambrosius, Hieronymus, Abulensis, Serarius, & alii volunt. Quomodo enim ausi fuissent Philistæi principes tam fidenter & primo aggressu, solâ spe lucelli sollicitare uxorem ad prodendum maritum ? quomodo toties & tam diu latuissent tot armati in domo propriâ Sampsonis, nec ipso, nec ullo familiarum conscio ?

Dalion, sive *Dallon*, de gentibus prodidisse aliqua videtur. Plin. 6. 30. Sed ab eodem in Elencho auctorum libri 20. 21 22. & 23. inter medicos reponitur, & lib. 20. cap. 27. *herbarius* vocatur.

Dalisanda, vide *Lalisaada*.

Dallauatum, Dalmatiæ op. Anton.

Dalmana, Dalmatiæ urbs. Cassiodorus.

Dalmanutha, reg. Judææ. Lat. *pauperis hæreditas*, sive *portio*. Marc. 1.

Dalmatia, Illyrici pars, Liburniæ contermina versus occasum, cujus incolæ *Dalmatæ* vocantur, Augusti olim auspiciis Romano imperio subjecti. Dionys. vers. 26.

Δεξιτερὴν κατὰ χεῖρα φαείνεται Ἰλλυρὶς αἶα,
Δαλματίη δ' ἑξείησιν, ἐνυαλίου πέδον ἀνδρῶν.

Populi Græcis Δαλμάται, καὶ Δαλματεῖς, qui teste Floro plerumque sub sylvis agunt, & inde in latrocinia promptissimi, quique armis ac opibus potentes, confidentiores erant, sæpius Romanis rebelles, & eorum finibus graves. Strab. l. 7. Ἔστι δὲ τὸ πολλοὺς χρόνους πολεμῆσαι πρὸς Ῥωμαίους τὸ ἔθνος τοῦτο. Tertul. de Animâ *Tamen vulgata jam res est gentilium proprietatum. Comici Phrygas timidos illudunt, Sallustius feroces Dalmatas pulsat.* Aliqui pro *Dalmatis* apud Cæsarem *Delmatis* reponunt, & ita antiqui lapp. & Fasti Capitolini, in quibus est *Delmaticus*, non *Dalmaticus*. Velius item Longus ex authoritate Varronis ita præcipit scribendum, quoniam à Delminio maximâ civitate tractum nomen existimatur. Eustathius : Ἡ δὲ πόλις αὐτῶν Δάλμιον ἢ Δελμίνιον ἢ Δέλμιον. Idem fere habet Appianus. Genuit hæc regio Diocletianum, virum crudeli & exitiali in Christianos animo, quippe qui præter tormenta, quibus carnificinam exercuit, in libros etiam & scripturas sævit. Protulit & S. Hieronymum Stridone natum, quem Latinorum nemo lucubrando vicit. Hinc *Dalmatica vestis*, quæ est tunica sacerdotalis candida cum clavis ex purpura, quia hic primum texta. *Dalmaticus* dictus fuit L. Metellus à *Dalmatis subactis*, qui & Castoris ædem vetustate collapsam refecit, teste Cic. 3. in Verrem itemque pro M. Scauro.

Dalomena, Assyriæ regio. Strabo.

Dalterni, Galliæ Narb. pop. ad Rhodanum. Sext. Avienus.

Dama, Pythagoræ filia, & ipsa philosophiæ sectatrix, quæ ingenium ac doctrinam in exponendis paternis sententiarum involucris exercuit. Cæl. Rhod. 4. 1.

Dama, Arab. Fel. vicus. Ptol.

Damai, pop. juxta Ichthyophagos. Steph.

Damethus, Cariæ rex.

Damania, Hedetanorum in Hisp. urbs. Ptol.

Damaris, mulier quæ ad prædicationem Pauli Christo credidit. Act. 17.

Damas, historicus, vitam Eudemi Rhodii scripsit, ut ait Simplicius in Com. Phys. pro quo perperam *Menodemus* legitur apud Agellium 13. 5.

Damasceae, Syriæ pars, quæ & *Cœle* sive *Cava* dicitur circa Libanum, à *Damasco* civit. dicta.

Damascenus, Joannes, pater Ecclesiæ ac historicus, de quo vide Voss. de Hist. Gr. 2. 24. Floruit sub Leone Isaurico.

Damascenus, Nicolaus. Philosophus Peripateticus, Augusto Cæsari familiaris, vir plane summus & undecumq; doctissimus. Vide *Nicolaus*.

Damascius, Stoicus Philosophus, Simplicii familiaris, floruit sub Juliano. Scripsit comment. in Platonem, & alia quædam quæ enumerantur à Suidâ.

Damascus, Syriæ urbs antiquissima, palmulorum fertilissima, & prunorum, quæ inde *Damascena* vocantur. Lucan. lib. 3.

Et felix (sic fama) Ninos, ventosa Damascus.

Hanc veram Jovis urbem, totiusque orientis oculum vocat Julianus in Epp. Sic autem dicta est, uti volunt, ab *Asco* quodam gigante, qui Dionysium vinctum illic cum Lycurgo in fluvium injecit : vel quod *Damascus*, Mercurii & Halimedæ nymphæ filius, ex Arcadiâ in Syriam profectus urbem sui nominis condiderit, vel quod Dionysius ibi persecutus sit & excoriaverit *Damascam* quendam, qui vineta securi exciderat. *Syriæ nobilissima civitas* vocatur à Justino lib. 36. qui addit : *Nomen urbi à Damasco rege inditum.* Verum hic *Damascenus* ab aliis *Damas* vocatur. Etymologicum magnum : Δαμασκὸς, πόλις Συρίας ἀπὸ τοῦ Ἀσκοῦ γίγαντος. Ἢ ὅτι Δαμὰς στρατιώτης μετὰ Διονύσου, ἐκεῖσε σκηνὴν πηξάμενος, ἱδρύσατο ἐκεῖ Συρίας Θεοῦ ξόανον. Vide Voss. ad Just.

Damascus, filius procuratoris domus Abraham. Gen. 15. Egregium σόλοικισμα. Dispensator siquidem Abrahami Eliezer fuit ex Damasco.

Damasia, op. Rhætii in Vindelicorum finibus, *Dressen*, teste Lazio.

Damasias, Athenis annuum magistratum gessit. Dionys. Halic. lib. 3.

Damasippus, vir ignobilis apud Rom. qui nobilissimos cives, qui partibus Syllanis faverant, inter victimas tanquam belluas enecavit, nec non Arvinæ Tribuni Plebis truncum in sublime elatum per ora vulgi deferri jussit, tandem à Victore Syllâ obtruncatus.

Damasippus, histrio, cujus meminit. Juven Sat. 8.

Consumptis opibus vocem Damasippe locasti
Sipario, clamosum ageres at Phasma Catulli.

Damasippus, signorum & vasorum antiquorum mercator apud Serm. 2. Sat. 3.

Insanit veteres statuas Damasippus emendo.

Ubi Lambinus eundem esse suspicatur de quo Cic. epist. lib. 7. ad M. Fab. Gallum, qui mandato Ciceronis quædam ei signa emerat, haud illi grata, *Bacchas* nempe, & *Martis* signum. Verba ejus apponam. *Sed tamen si ista mihi sint habenda, certiorem velim me facias, ubi sint, quando arcessantur, quo genere vecturæ, si enim Damasippus in sententiâ non manebit, aliquem Pseudodamasippum, vel cum jacturâ reperiemus.*

Damasithymus, unus è ducibus Xerxis. Herod. 7.

Damastes, Sigeensis, Hellanici antiqui (erat enim & Hellanicus junior Grammaticus Ptolemæi Aristarchi Præceptor, teste Suidâ in Ἀθηναΐδης, & Πτολεμαῖος) discipulus tempore Herodoti paulo ante bellum Peloponnesiacum Olymp. 87,2. inchoatum floruit, juxta Dionys. Halicarn.

Halicarn. lib. de *Thucyd. charact.* & Suidam Δαμάστης. Ejus meminere Strabo lib. 14. Val. Max. 8. 13. Plut. in Camillo, & Steph. in Ὑπερβόρεοι; Nec non Rufus Avienus in orâ maritimâ. *Quin & Damastes nobili natus Sige.* Reliquit inter alia librum περὶ Ποιητῶν καὶ Σοφιστῶν teste Suidâ; nisi juniori cuidam potius hic liber tribuendus erit. Diversus ab hoc est Democriti Philosophi, & Herodoti frater apud Suid. in Δημόκριτος; qui *Damasus* dicitur Plinio. 18. 35. Laertio lib. 9. in *Democrito*, & Hesychio Milesio in *eodem.* In quo latens mendum alii jamdudum observarunt. Vossius.

Damasus, poeta Hispanus, qui floruit temp. Eutropii & Orosii: Hic creatus Pont. Rom. complures hymnos scripsit. Vide Suidam.

Damatris, vide *Damia.*

Dameas, nobilis statuarius. Plin. 34. 8.

Damia, cognomen Cybeles, & *Damatris* ejus sacerdos.

Damianus, Ephesius, sophista nobilis circa M. Antonini Imp. tempora, divitiis ac potentiâ inter suos præditus, viros doctos liberalitate prosecutus est. Philostratus in Sophistis.

D. *Damianus*, frater D.Cosmi Medici, & ipse Medicus.

Damium, sacrificium Damiæ Deæ minime publicum.

Damna, civitas in tribu Zabulon data Levitis.

Damna, Serica gens, & *Damna* apud eosdem urbs. Ptol.

Damnanitani, Hisp. Tarracon. pop. Plin.

Damnia, Arabiæ Fel. regio. Plin.

Damnii, Albionis inf. pop. versus boream. Ptol. quorum regio nunc *Westmorland* vocatur.

Damnonii, pop. Albionis in occid. vergentes. Ptol. quorum regio nunc *Devonshire*, & *Cornwall.* Inde *Damnonium* promuntorium. *S. Michael's mount*; Camdeno vero *The Lizards point.*

Damocles, unus ex assentatoribus Dionysii Siciliæ tyranni. De quo historiam sequentem narrat Cic. Tuscul. 5. *Cum quidam ex Dionysii assentatoribus Damocles commemoraret in sermone copias ejus, opes, majestatem dominatus, rerum abundantiam, magnificentiam ædium regiarum, negaretque unquam beatiorem quenquam fuisse. Visne igitur, inquit, ô Damocles, quoniam hæc te vita delectat, ipse eandem degustare, & fortunam experiri meam? cum se ille cupere dixisset, collocari jussit hominem in aureo lecto, strato pulcherrimo, textili stragulo, magnificis operibus picta: abacosque complures ornavit argento, auroque cælato. Tum ad mensam eximiâ formâ pueros delectos jussit consistere, eosque ad nutum illius intuentes diligenter ministrare. Aderant unguenta, coronæ; incendebantur odores, mensæ conquisitissimis epulis extruebantur. Fortunatus sibi Damocles videbatur. In hoc medio apparatu fulgentem gladium è lacunari setâ equinâ appensum demitti jussit, ut impenderet illius beati cervicibus. Itaque nec pulchros illos administratores adspiciebat, nec plenum artis argentum nec manum porrigebat in mensam: jam ipsæ defluebant coronæ; denique exoravit tyrannum, ut abire liceret, quod jam beatus nollet esse.* Horat. Carm. 3. Od. 1.

Districtus ensis cui super impiâ
Cervice pendet, non Siculæ dapes
Dulcem elaborabunt saporem,
Non avium citharæque cantus
Somnum reducent.

Damocrita, matrona Romana, Alcippi civis clarissimi uxor, quæ cum virum ab iis qui contrarias in Rep. partes favebant, in exilium actum sequi prohiberetur, filiæque jam viro maturæ edicto publico nubere prohiberentur, ne ex iis quispiam Alcippi ultor nasceretur; concepit animo facinus supra omnem muliebrum audaciam. Nam cum ex more fœminæ primariæ noctu sacratum causâ convenissent, Damocrita à filiabus adjuta, magnam vim lignorum, quæ ad sacrificia parata erant, ad fores congessit, ignemque injecit, ut intus omnes exureret. Accurrentibus deinde auxilio viris, illa filias primùm, deinde seipsam interfecit. Plut. in Paral.

Damocritus, historicus, geminum opus conscripsit, unum de instruendis aciebus, alterum de Judæis, in quo prodidit eos caput asini adorare solitos fuisse, etiam septimo quoque anno peregrinorum aliquem, quem cepissent, sacrificasse, carne ejus minutatim dissectâ. Suidas.

Damœtas, nomen Pastoris apud Virgil. in Bucol.

Damon, & *Pythias*, Pythagoræi, hoc animo (inquit Cicero) inter se fuerunt, ut cum eorum alteri Dyonysius tyrannus diem necis destinasset, & is qui morti addictus esset, paucos sibi dies commendandorum suorum causâ postulasset, vas factus sit alter sistendi ejus, ut si ille non revertisset, moriendum esset ipsi, qui cum ad diem se recepisset, admiratus eorum fidem tyrannus, petivit ut se ad amicitiam tertium adscriberent. Vide Val. Max. De Amicitiâ.

Damon, Cyrenæus de Philosophis monumentum ingenii sui consignavit, ut constat ex Laertio in Thalete. Vide Voss. Hist. Gr. 3. p. 351.

Damon, Atheniensis Psaltes, qui remissam harmoniam reperit. Cæl. Rhod. 9. 3.

Damophila, Græca mulier, uxor Pamphili, socia Sapphûs poetriæ, poemata multa conscripsit, partim amatoria partim in Dianæ laudes. Philostr. in vitâ Apollonii.

Damophilus, sophista, quem nutrivit Julianus Consul, sub M. Antonino, scripsit ad Lollium maximum de vitâ priscorum, & quædam alia. Suidas. Item plastes quidam ac pictor. Plin. 35. 12.

Damostratus, Philosophus, scripsit de piscibus libros 20. Suidas. Halieuticôn quoque ejus meminit Ælianus lib. 13. cap. 21. Item lib. 15. & 9. adhuc cap. 19. ejusdem libri, ubi & de eo sic scribit: καὶ λέγει Δαμόστρατος, ἀνὴρ ὢν καὶ τοῦτο λέγει τῶν ἐκ τῆς Ῥώμης τῆς βουλῆς γενόμενος, καὶ ὅτι τι διὰ τοῦτο ἰδεῖν τολμήσας ἱκανός. Δοκεῖ δέ μοι ὑπεσήμηνε τῆς ἀλκυόνος εἰς ἀκριβῆ ἰδέαν, καὶ ἴσον ἴχνοι, σιωπῶν κάλλιστα.

Damoxenus, Atheniensium Comicus, cujus fabulæ nonnullæ commemorantur ab Athenæo.

Dampetia, Brutiorum urbs. *Torano* Barrio.

Dampolis, Thraciæ castellum. Cedrenus.

Damyudas, vir Macedo. Plut.

Damyrias, flu. Siciliæ. Plut. in Timoleonte.

Damysus, Gigantum omnium suo tempore velocissimus, cujus effossi talum Chiron Centaurus Achillis pedi adaptavit, in locum tali illius, quem ignis absumpserat, cum mater Thetis illum in ignem pro more conjecisset, adeò scitè, ut irrevulsus perpetuo hæserit, donec ab Apolline Achilles fugeret, quo tempore vinculis laxatis & revulso talo, Achilles cecidit & interfectus est. Ptolemæus Hephæstio apud Photium.

Dan, i. e. *judicans*, vel *judicium*, fil. Judæ quinctus. Gen. 30. Item op. Palæstinæ in Cœlesyriâ ad fontem Jordanis flu. minorem, à Ptolemaide 14. m. p. à Paneade quartam milliarii parte distans. Hodie *Belenas* Bridenbachio. Terminus terræ Israel ab Aquilone fuit. 2 Reg. 3. Hic Jeroboam rex Israel vitulum aureum adorandum erexit. 3 Reg. 12. Jos. lib. 8. Ant. ubi de Jeroboami vitulis: τὸν ἕτερον ἐν Δάνῳ, ἥ δ' ἐστὶ πρὸς ταῖς πηγαῖς τοῦ μικροῦ Ἰορδάνου.

Dana, Taprobanæ op. Lunæ sacrum. Ptol. Item Cappadociæ urbs, quam Xenophon lib. 1. de Exped. Cyri μεγάλην, καὶ εὐδαίμονα vocat.

Danaba, Palmyrenæ urbs. Ptol. Phœniciæ eam ascribit Lib. Notitiarum.

Danabe, Persarum opidum. Zosimus.

Danae, filia Acrisii, regis Argivorum, qui cum oraculo monitus esset, fore, ut à nepote occideretur, filiam munitissimæ turri inclusit: cujus amore captus Jupiter in imbrem aureum se convertit, & per tegulas in puellæ gremium se dimisit. Quo ex coitu illa gravida effecta Perseum peperit. Quamobrem indignatus Acrisius, filiam unà cum recens nato nepotulo arcæ includi jussit, atque in mare projici. Verum id longe aliter cecidit. Nam arca ad Dauniæ litus delata à piscatore reperta est; in quâ cùm Danaen cum filio repetisset, utrumque Pilumno regi obtulit, qui cum genus ac patriam ejus didicisset, Danaen quidem in uxorem duxit, Perseum vero Polydectæ Seriphi inf. regi educandum tradidit, qui postea adultus, cùm Argos venisset, Acrisium avum, ostenso Medusæ capite in saxum convertit. Ovid. Met. 4.

——— *Neque enim Jovis esse putabat*
Persea, quem pluvio Danae conceperat auro.

Fabulam explicat Horatius lib. 3. Carminum.

Iac lusam

Inclusam Danaen turris ahenea,
Robustaque fores, & vigilum canum
Tristes excubiæ munierant satis
Nocturnis ab adulteris:
Si non Acrisium virginis abditæ
Custodem pavidum Jupiter & Venus
Risissent, fore enim tutum iter & patens
Converso in pretium Deo.
Aurum per medios ire satellites
Et perrumpere amat saxa potentius
Ictu fulmineo. ———

Lepidum etiam extat epigramma Pauli Silentiarii Antholog. lib. 7.

Χρύσεος ἀψαύστοιο διέτμαγεν ἅμμα κορείας
Ζεὺς διαδὺς Δανάας χαλκελάτους θαλάμους.
Φαμὶ λέγειν τὸν μῦθον ἐμοὶ τάδε, χάλκεα νικᾷ
Δανάϊδα καὶ δεσμὰ χρυσὸς ὁ πανδαμάτωρ.
Χρυσὸς ὅλας ῥυτῆρας, ὅλας κληῖδας ἐλέγχει,
Χρυσὸς ἐπιγνάμπτει τὰς σοβαροβλεφάρους.
Καὶ Δανάας ἐλύγωσεν ὁ δὲ φρένα, μήτις ἐραστὴς
Λισσέσθω Παφίαν ἀργύριον κατέχων.

Danala, unum ex tribus castellis Galatiæ. Strabo lib. 12.

Danaus, Ægypti frater, Argivorum rex, qui, Sthenelo rege expulso, Argos tenuit, ibique quinquaginta annos regnavit. Ab eo Græci *Danai* dicti, literas Græcas reperisse dicitur. Vide *Belides*.

Dandace, Tauricæ Chersonesi urbs. Ptol.

Dandacena, Cappadociæ op. Anton.

Dandagula, Indiæ op. intra Gangem. Plin.

Dandarii, pop. circa Caucasum. Steph.

Dandaxina, Armeniæ min. urbs. Anton.

Danduti, Germaniæ pop. Ptol.

Dandon, Illyricus, vixit annos 500. Plin. 7. 48.

Daneon, portus ad sinum Arabicum, ex quo navigabilem alveum perducere ad Nilum Sesostris rex cogitavit. Plin.

Dangula, pop. circa Arachosiam. Plin.

Dani, pop. Germ. ad Septentriones in Cimbricâ Chersoneso & propinquis insulis incolentes, qui & *Nortmanni* ab Eginartho vocantur: Horum regio *Dania*, vulgo *Denmark*, regnum in prædicta Chersoneso, & circumjacentibus insulis contentum nominatur. Cujus urbes, *Haffnia* regio, vulgo *Coppenhagen* Academ. & regia. *Roschildia* episc. in Sialandiâ, *Lundu* metropolis in Scandiâ, *Othonia* in Fionia, *Slesvicum*, Ripæ, *Vibergia & Arhusia* in Cimbricâ, primariæ continentur. Ferrarius.

Danica Sylva, nemus Angliæ inter Glocestriam & Bristolium urbes, *Andreswaldi* Anglicè. *Coad Andres* Britannicè. Aliis *The Forest of Dean* dicitur, antiquum nomen retinens.

Daniel, propheta, quem Præpositus Eunuchorum Nabuchodonosor, vocavit *Baltasar*. Dan. cap. 1. De vitâ rebusque gestis ejus scripserunt ex antiquis Josephus lib. 10. cap. 14. Epiphanius de vitâ & interitu Prophetarum cap. 10. Dorotheus in Synopsi cap. 17. Isidorus de vita & obitu Sanctorum cap. 40. aliique. Vide Sanctium Prolegom. in Danielem.

Daniel, Sacerdos in regem Francorum est electus, mutatoque nomine Childericus vocatus. Regn. an. 3.

Danna, i.e. *judicium*, vel *judicans*, civit. in tribu Ju. Jos. 15.

Dantes, poeta Florentinus, regum & principum amicitiâ clarus, cujus vitam scribit Volater. lib. 12.

Danthelitica, Thraciæ præfectura. Ptol. Hujus populos *Denselitas* vocat Plinius, teste Villanovano *Dantheletæ* sunt apud Stephanum.

Dantiscum, Poloniæ op. ad Vistulam flu. advectis mercibus clarum, & opulentum, vulgò *Dantzig*. Male, inquit Ferrarius, à Stephano in Poloniâ collocatur, cum sit urbs ac emporium Russiæ. Vocatur & *Cedanum*. long. 41. 30. lat. 54 20.

Danubium, apud Stephanum corruptè legas pro *Lanuvium*.

Danubius, fluvius, si quis alius, veterum atque recentiorum Græcorum, Latinorumque literis, monumentisque valdè celebratus, ita ut Eratosthenes & Apollodorus lib. 2. de navibus merito poetarum, philosophorumque principem Homerum reprehendisse videantur, quòd cum plurimos fluvios, qui Oceano immerguntur, commemoret, hunc silentio prætermiserit. Meminit vero illius Hesiodus in Theog.

Στρυμόνα, Μαίανδρόν τε καὶ Ἴστρον καλλιρέεθρον.

Duo illius præcipua sunt nomina, unde Ovid. lib. 1. Pont. *binominem* vocat.

Stat vetus urbs ripæ vicina binominis Istri.

Ea autem sunt *Danubius & Ister*, quæ licet ambo nomina universo fluvio à capite usque ad finem ab authoribus tribuantur, tamen quibusdam in locis magis versus fontes *Danubius*, in aliis magis versus ostia vergentibus *Ister* nominatur. Hinc Mela *Alio, quam desinit, nomine exoritur. Nam per immania* (loca sc.) *magnarum gentium diu Danubius est, deinde aliter appellantibus incolis, Ister fit.* Strabo etiam lib. 7. superiores illius partes versus fontes, usque ad præcipites ejus decursus, quos catarractas vocant, *Danubium* scribit vocari, quæ maximè per Dacorum agrum delabuntur; alias vero inferiores usque in Pontum per Getas, *Istrum*. Huic suffragatur Ptolemæus, qui ad Axium usque Mysiæ infer. civitatem ubi ejus sunt catarractæ, *Danubium*, inde vero ad illius usque ostia, *Istrum* scribit appellari. Plinius: *Primo Danubius, ubi primum Illyricum alluit, Ister dicitur.* Quin & Appianus in Illyricis, iis in locis, ubi Savus Istrum influit, Danubium, nec multis deinde inferius elapsum uberioribus aquis, pro Danubio *Istri* nomen assumere testatur. Antiquitus, teste Stephano, hunc fluvium *Matoam* Scythæ appellarunt, quæ vox Græcè reddita ἄνοσον, h. e. *innoxium* sig. propterea quod creberrimè illum licet trajicerent, nihil tamen quicquam damni acciperent. At vero cum semel in ejus trajectu, damnum quoddam fecissent, mutato nomine Δάνουβιν, sive Δάνουβον vocabant, quod nomen *calamitatis authorem* significat. Hæc Stephanus. Quæ opido quàm fabulosa, atque falsa. Cato in *Originibus* à *Danis* ejus accolis sic dictum fuisse testatur. Nonnulli, teste Francisco Irenico, illum à sonio hoc nomen (quasi dicas *Tonnaw*) sortitum esse volunt. Hinc forsan Mantuanus *sonantem*, & Bartholinus *undisonantem* appellant. Rhenanus ac Vadianus *Danubium* existimant dici quasi *Abnobium*, seu *Abnovium*, à monte *Abnoba*, unde eum nonnulli oriri contendunt. Hanc conjecturam probabiliorem facit priscum vocabulum vernaculum *Abnaw*, cui Germani D. literâ articuli loco additâ, *Danaw* vulgò, quod nomen hodiè obtinet, nominarunt, pro *die Abnaw*, collisione literarum Germanis usitatâ. Denique Isidorus Danubium vocari dicit à nivium copiâ, quibus maximè augetur, quasi dicas *Danivium*. Et certe Herodotus quoque lib. 4. crebriores apud Danubium nives quam pluvias esse dicit. Ortum ejus quod attinet, plurimæ de illo sunt authorum sententiæ. Eratosthenes ac Scymnus in desertis locis illius fontes esse tradiderunt, qui certè minimè à vero videntur aberrasse, quippe cum loca illa, in quibus fontes illius à plerisque recentiorum demonstrantur, olim inculta, horrida, atque deserta fuerint. Apollonius lib. 4. ex Riphæis & Hyperboreis montibus illum vult promanare.

——— Πηγαὶ γὰρ ὑπὲρ πνοιῆς Βορέαο
Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσιν ἀπόπροθι μορμύρουσιν.

Strabo lib. 7. illum ab extremis Germaniæ partibus ab occasu non procul à sinu Adriatico 1000. circiter stad. intervallo originem suam habere testatur. Hinc Mela illius fontes in Germaniâ aperiri, & Solinus illum Germanicis jugis oriri scripsit Sen. 4 Nat. Qu. falsò nonnullos philosophos tradidisse dicit Danubii ignotos fontes esse: Nam *caput ejus*, inquit, *in Germaniâ comperimus.* Idem tamen fluvius rectè & Germaniæ, ortûs nimirum sui ratione itemque Scythiæ, finis atque exitûs respectu, adscribitur. Hinc Lucanus.

——— *Massagetas Scythicus non alligat Ister.*

Herodotus lib. 4. eum ex Celtarum urbe Pyrrhenâ Πυρήνη, oriri scribit. Hos Celtas autem extra Columnas Herculis Cynesiis finitimos, omnem in Europâ ad occasum habitantium post Cynetas postremos esse dicit. Aristoteles illum ferè secutus lib. 1. Meteor. cap. 13 (ubi ostendit maximos fluvios & maximis oriri montibus) Istrum ἐκ τῆς Πυρήνης, i. e. Pyrenæo monte, originem suam

ſuam trahere teſtatur. Nicephorus Gregoras ex iiſdem Alpibus ex quibus Rhenus illum erumpere tradit. Ælianus de Animal. 14. 23. ſub radices Alpinorum montium verſus Boream, ſub Urſâ Europæorum Iſtrum fluvium maximum ortum ſuum habere teſtatur, ubi gens rei equeſtris perita habitet. Quorum ſententias expendentem vide Guil. Stukium ad Arriani Periplum. pag. 164. &c. Atque hactenus de Danubii fontibus in genere. Ad ſpecialiores jam deveniamus. Ariſtoteles in lib. Admirabilium, Iſtrum ἐκ τῶν Ἑρκυνίων καλουμένων δρυμῶν fluere teſtatur. Strabo lib. 4. Iſtri fontes juxta Suevos & Hercyniam ſylvam eſſe tradit. Idem habet lib. 7. Elegans extat Auſonii epigramma gratulatorium de fonte Danubii per Valentinianum & Gratianum reperto, occaſione victoriæ cujuſdam de Alemannis.

Danubius, penitus caput occultatus in oris
Totus ſub veſtrâ jam ditione fluo.
Quà gelidum fontem mediis effundo Suevis,
Imperiis gravidas quà ſeco Pannonias.
Et quà dives aquis Scythico ſolvo oſtia Ponto
Omnia ſub veſtram flumina mitto jugum.

Claudianus. —— -- *Sublimis in Arcton*
Prominet Hercynia confinis Rhætia ſilva,
Quæ ſe Danubii jactat, Rhenique parentem
Utraque Romuleo prætendens flumina regno.

Ammianus Marcellinus lib. 22. *Amnis vero Danubius oriens prope Rauracos montes, confines limitibus Rhæticis per latiorem orbem protenſus, ac ſexaginta navigabiles penè recipiens fluvios,* &c. Plin. 4. 12. *Ortus in Germaniæ jugis montis Abnobæ ex adverſo Raurici Galliæ oppidi multis ultra Alpes millibus;*&c. Tacitus quoq; *ex molli & clementer edito montis Arbonæ jugo* Danubium ortum ſuum habere teſtatur Hinc Dionyſius quoque Halicarn. *Arbonam* montem *Iſtri patrem* appellat ſecundum interpretes Latinos. In Græco enim nil tale legitur. Martianus Capella: *Hiſter,* inquit, *fluvius ortus in Germaniâ de cacumine montis ad novem ſexaginta amnes aſſumens etiam Danubius vocatur.* Ubi Rhenanus pro *ad novem, Abnovam* legendum eſſe acutè, recteque tradit. Progreſſum ejus quod ſpectat, incredibile dictu eſt quam longinquum per innumeras gentes, regioneſque curſum conficiat. Herodotus lib. 4. Poſt ortum ſuum, inquit, totam emenſus Europam, ex adverſo Scythiam ingreditur. Hinc Tacitus illum *plures populos adire,* Marcellinus *per latiorem orbem protendi,* Mela *per immunia gentium delabi* teſtantur, antequam in Euxinum perrumpat. Val. Flaccus lib. 8.

Torvus ubi & ripâ ſemper metuendus utrâque
In freta per ſævos Iſter deſcendit alumnos.

Arrianus lib. 1. de Geſtis Alexandri Magni: Ἀπὸ δὲ τῆς μάχης τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀφικνεῖται ἐπὶ τὸν ποταμὸν Ἴστρον, ποταμῶν τῶν κατὰ τὴν Εὐρώπην μέγιστον ὄντα, καὶ πλείστην γῆν ἐπερχόμενον, καὶ ἔθνη μαχιμώτατα ἀπείργοντα, τὰ μὲν πολλὰ Κελτικά, ὅθεν γε καὶ αἱ πηγαὶ αὐτῷ ἀνίσχουσι. Vide Euſt. in Dionyſ. ubi omnium diligentiſſimè nationes per quas Iſter labitur, commemorat. Fuit hic flu. ſecundum communem omnium ferè ſcriptorum ſententiam Imperii Romani limes atque terminus. Eius rei teſtes ſunt Appianus Alexandrinus, Dio Caſſius, Varro ac Salluſtius. Seneca lib. 4. Nat. Qu. *Medius inter pacata & hoſtilia fluit Danubius & Rhenus, alter Sarmaticos impetus cohibens, alter Germanos, avidam gentem belli repellens.* Idem teſtatur Gellius lib. 10. cap. 7. Quò alludit Ovidius lib. 2. Triſt.

Ne temeant gentes, quas non bene ſummovet Iſter,
Danubii mediis ne probibeatus aquis.

Idem ibidem.

Hactenus Euxini pars eſt Romana ſiniſtri,
Proxima Baſtarnæ Sauromatæque tenent.
Hac eſt Auſonio ſub jure noviſſima.

Sidonius Apollinaris Paneg. ad Majoranum Aug.

Illic aggrederis, quod nullus tempore noſtro
Auguſtus potuit, rigidum Septemplicis Iſtri
Agmen in arma rapis. ————

Egimus huc uſque de Danubii nomine, ortu ac progreſſu; proximo in loco de quantitate ejus agendum eſt: Ab initio ortûs ſui perquam eſt exiguus, ita, ut quemadmodum Cuſpinianus inquit, & Stuckius ipſe vidit, vix ſit annavigabilis. Hinc Arrianus quoque lib. 8. duobus in locis, nec non Ælianus veriſſimè *fontem* illius *parvum* dixerunt eſſe, & Auſonius hunc pariter atque Rhenum *fontes breves* appellat. At vero paulatim aliis, atque aliis allabentibus auctus fluminibus, mox in immenſam magnitudinem excreſcit. Herodotus lib. 4. Omnium quos ipſe quidem norit, maximum illum ſibi videri ait. Unde Arrianus ποταμῶν τῶν κατὰ τὴν Εὐρώπην μέγιστον vocat. Et Ælian. lib. 14. de Anim. Εὐρωπαίων ποταμῶν μέγιστος Ἴστρος. Idem plures alii teſtantur. Cum vero 3. ſint quantitatis dimenſiones, longitudo ſc. latitudo & profunditas, ſecundum illas omnes Danubium cæteris Europæ fluviis antecellere plerique ſcriptores tradunt. Quoad *latitudinem* εὐρὺς ab Apollonio, *latus* ab Ovidio, quaſi κατ' ἐξοχὴν appellatur. Sic enim ille Triſt. lib. 5.

Latus ubi æquoreis Iſter aditur aquis.

Quin & Oppianus Κυνηγ. γ.

Ἴστρῳ ἐπ' εὐρὺ ῥέοντι κυάνεον προχέοντες.

Illius præterea *longitudinem* à fontibus uſque ad oſtia Jornandes mille ducentorum millia paſſuum eſſe colligit. Denique eiuſdem *profunditatem* idem Jornandes pluribus in locis 200. pedum eſſe ait. Unde non immerito ab Apollonio κρυβαθὺς, & ab Horatio lib. 4. Carm. καθ' ὑπεροχὴν *profundus* dictus eſt.

Non qui profundum Danubium bibunt
Edicta rumpent Julia.

Hinc Pindarus in Olymp. Od 3. Ἴστρου ἀπὸ σκιερᾶν παγᾶν, ubi Smidtius commentator *fontes Iſtri umbroſos* à poetâ appellari putat propter profunditatem. Quamvis melius hoc dici poterit reſpectu olearum, vel oleaſtrorum copioſe ibi naſcentium, ut etiam ipſe ibidem recte annotavit, unde Lycophroni aiger dicitur: Τρὶς καλαισν Ἴστρον. Herodot. lib. 2. illum dicit Nilo comparari, & Mela ſoli Nilo Danubium cedere teſtatur. Idem ſenſerunt Jornandes & Claudianus, cui *ingens* vocatur. Quibus aſtipulatur Auſonius.

Illyricis regnator aquis, tibi, Nile, ſecundus
Danubius lætum profero fonte caput.

Alii tamen Iſtrum Nilo magnitudine haudquaquam cedere exiſtimarunt. Ovidius de Triſt.

Ipſe papyrifero qui non angustior amne
Miſcetur vaſto multa per ora freto.

Idem in Ponticis.

Innumerique alii, quos inter maximus, amnes
Cedere Danubius ſe tibi, Nile, negat.

Scaliger de re Poeticâ: *Lucanus vero,* inquit, *inſanit in alia collatione (Danubium ſc. comparans cum Pado.)*

Nec minor hic Iſtro, niſi quòd, dum permeat orbem
Iſter caſuros in quælibet æquora fontes
Accipit, & Scythicas ſolus non exit in undas.

Jam de *Qualitate* aquæ Danubii pauca dicemus. Eum vero lactis diluti ſive ſeri colore eſſe, etiam quâ parte Vindeliciam & Noricum à Germaniâ dividit, teſtis eſt Agricola lib. 1. de naturâ eorum quæ effluunt è terrâ. Virgilius Georg. 3. *turbidum* vocat.

Turbidus & torqueat flaventes Iſter arenas.

Seneca *torrentem.*

———— *Properatque torrens*
Iſter, & junctos vetat eſſe pontes.

Aquam illius ad potandum pariter, atque balneandum ſuavem, utilem ac ſalubrem eſſe inter omnes ferè conſtat. Piſces quoq; optimos ac plurimos alit. Ælian. de Anim. 14. 23. Γίνονται δ' ἐνταῦθα ἰχθύων γένη διάφορα: Eorum autem quoſdam eſſe mortiferos author eſt Plinius lib. 31. cap. 2. Præterea Danubius congelationibus vehementer obnoxius eſt, ac proinde Ovid. 1. Pont. *gelidum* vocat.

Accipe colloquium gelido Naſonis ab Iſtro.

Idem lib. 3.

Et coit aſtrictis Barbarus Iſter aquis.

Idem in Ibin.

Dum tepidus Ganges, frigidus Iſter erit.

Idem alibi.

Quaque aliæ gentes, ubi frigore conſtitit Iſter,
Dura meant celeri terga perenais equo.

Plinius in Panegyrico. *Cum Danubius ripas gelu jungit, duratuſque glacie ingentia tergo bella tranſportat.* Unde à

Nonno

Nonno in Bassaricis ὑγρογενής ex humido compactus dicitur. Martialis :

Et ungularum pulsibus calens Ister.

Jam postremo de Danubii exitu ac ostiis paucula sunt dicenda. Et hic, inquit Stuckius, duæ sunt opiniones. Alii enim illum in duo maria Ægæum & Ponticum, alii vero in Ponticum tantum exire voluerunt. Plures prioris sententiæ authores enumerat Stuckius. Duos tantum hic in medium proferam, Lucanum sc. & Val. Flaccum. Prior lib. 2.

——— *Scythicas exit non solus in undas.*

Atqui τὸ non *solus* ibi referri debet ad fluvios istos, quos secum in Pontum defert Ister, non ad Pontum ipsum. Posterior lib. 8. ——— *Inde sequemur*

Ipsius amnis iter, donec nos flumine certo
Perferat, atque aliud reddat mare.

Verum hanc sententiam Plinius ceu falsam rejicit lib. 3. cap. 23. *Nullas ex Danubio amnes in mare Adriaticum effunditur.* Plerique itaque Istrum in solum Ponticum mare sentiunt evolvi. De numero autem, nominibus, atque etiam situ ac ordine ostiorum non minus quam de illius fontibus variæ admodum sunt ac discrepantes authorum sententiæ. Nam quoad numerum alii quinque illius ostia tradunt. Arrian. lib. 1. Ἐς τὸ ἐκβολὰς ἴσα ἐκδιδοῖ καὶ πέντε στόμασιν εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Incertus author. Οὗτος Ἴστρος ποταμὸς ὁ καὶ Δανούβιος καλούμενος καθέρχεται ἀπὸ τῶν Ἑσπερίων τόπων τὰς ἐκβολὰς πέντε στόμασι ποιούμενος. Dionysius vers. 298.

Ῥῆνον δ' ἑξείης ἐπιλέκομαι ἄχρις Ἴστρος,
Ἴστρος ὃς ἀσπέσιον τετραμμένος ἄγχι θαλάσσης
Εὐξείνου, τόθι πάντων ὁμόζυγον ὕδατος ἄχνην
Πενταπόροις προχοῇσιν ἐλισσόμενος αἰεὶ Πεύκην.

Claudianus in Stilicone.

Thracia quinque vadis Istrum vocat.

Alii vero 6. verbi gratiâ Plinius, Tacitus ac Ptolemæus. Reliqui autem ac plerique septem, ut Strabo qui ἑπτάστομον vocat. Ovidius 2. Trist.

Solus ad ingressus missus septemplicis Istri,
Parrhasiæ gelido Virginis axe premor.

Val. Flac. lib. 4.

Non septemgemini memorem quot exitus Istri
Quot Tanais, flavusque Lyces, Hypanisque Melasque
Addat opes. Idem lib. 8.
Haud procul hinc ingens Scythi ruit exitus Istri
Fundere non uno tantum quem flumina cornu
Accipimus, septem exit aquis, septem ostia pandit.

Lucanus *multifidum* appellat lib. 2.

——— *Et barbara Cone,*
Sarmaticas ubi perdit aquas, sparsamque profundo
Multifidi Peucen unum caput alluit Istri,

Et hanc ob causam Nilo comparatur. Hinc Mela : *Danubius eorum fluminum, quæ in nostrum mare desinunt, tantum Nilo minor, totidem quot ille ostiis, sed tribus tenuibus, reliquis navigabilis effluit.* Hæc diversitas autem opinionum inde evenit, quod quintum & sextum ostiorum Danubii languidiora sint cæteris, septimum vero ut Solinus, Isidorus, & plerique alii tradunt, pigrum est ac palustre, non dignum, ut amni compareretur. Plinius tamen sex vastis fluminibus illum in Pontum fluere testatur. Verum de horum ostiorum situ ac nominibus vide Guil. Stuckium ad Arriani periplum pag. 185. &c.

Danum, Angliæ op. Anton. *Dancaster* Camdeno.

Daona, Indiæ intra Gangem urbs. Steph.

Daonum, Thraciæ op. maritimum. Nicetas.

Daorizi, Liburniæ pop. Plin. 3. 22.

Dapha, Arabiæ desertæ urbs. Ptol.

Daphitas, Grammaticus qui in Thorace monte cruci affixus est, quòd reges maledicis carminibus incesseret.

Daphne, Penei sive Ladonis flu. filia, quæ cùm Apollinis vim effugere non posset, implorato paterni numinis auxilio in laurum commutata est. Ovid. 1 Met. *Laurum* Daphne fig. ac fingitur Penei flu. filia, eò quod ripæ ejus lauro abundant : tum amata ab Apolline, quia hæc arbor præbet medicinæ magnum usum ; estque spectatissima apud Delphos, ubi Apollo colebatur. Ipsius vero Daphnes in arborem semper virentem commutatio, docet immortalem gloriam esse paratam virginibus pudicitiam conservantibus.

Daphne, Straboni nemus apud Antiochenses. Capitolinus in M. Antonino. *In deliciis apud Antiochiam & Daphnen vixit.* Quod autem in Italiâ Baiæ, ad Alexandriam Canopus, id erat in Syriâ suburbium Antiochiæ Daphne. Locus ita infamis voluptatibus, ut modestioribus ac frugi prope inaccessum scribat Chrysostomus Serm. in Babylam martyrem. Ἐκεῖνο, inquit, τὸ χωρίον ὑπὸ τῆς τῶν νέων ἀσελγείας τυραννούμενον καὶ κατακλυσθὲν ἄβατον εἶναι τοῖς σωφρονοῦσι, καὶ ἐπιεικῶς βουλομένοις βιοῦν. Quem locum imitans Sozomenus : Τῷ προαστείῳ τῷ Δάφνῃ ἐπιβαίνειν τοῖς ἐπιεικέσιν αἰσχρὸν ἐνομίζετο. Natum ex eo proverbium, *Daphnicis moribus vivere*, quod de luxuriâ diffluentibus usurpabant : ut Marcus Antoninus in Epistolâ, quam rescripsit Vulcatius, qui etiam narrat edictum aliquando à Cassio, *ut si quis cinctus apud Daphnen inveniretur, discinctus rediret.* Erant sane omnia ibi ad amœnitatem comparata : cœli aerisque temperamentum maximum ; solum & naturâ & arte deliciis hominum τρυφῶσιν accommodum. Sed duo fuere imprimis quæ in admirationem & amorem Daphnes cunctos raperent, arborum umbriferarum, & optimarum aquarum copia. Procopius Persicorum lib. secundo. Τότε μὲν οὖν εἰς Δάφνην ἀνέβη τὸ Ἀντιοχείας προάστειον, Ἔνθα δὴ τό τε ἄλσος ἐν θαύματι μεγάλῳ ἐποιήσατο, καὶ τὰς τῶν ὑδάτων πηγάς, ἄμφω γὰρ ἀξιοθέατα ἐπιεικῶς ἐστι.

Daphnidis insula apud Troglodytas. Plin. 6. 29.

Daphnis, juvenis Siculus, Mercurii fil. Bucolici carminis inventor. Hic cùm formosissimus esset, cum nympha quâdam, quæ mutuo ejus amore tenebatur, ita pepigit, ut qui prior fidem violasset, utroque lumine orbaretur. Cujus sponsionis immemor Daphnis, cum novis sese amoribus implicuisset, irati Dii, quos stipulationis suæ testes illi adhibuerant, Daphnin excæcarunt.

Daphnis, & Idæus filii Paridis ex Oenone.

Daphnis, Lyciæ regio & op. Ægypti ad Pelusium. Herodot. Fuit etiam suburbanum in orâ Ponti ad sinistram, quod *Sergiam* vocant, & in ipsis Ponti faucibus ad dextram navigantibus portus. Steph.

Daphnus, urbs Phocica. Item fluvius ac tribus Ceæ vicina. Steph.

Daphnusii, pop. prope Olympum Bithynum. Steph.

Daphnasium, prope Rhegium est, Thracibus vicinum. Est & Ægypti vicus. Steph.

Dapsa, sacrificii genus, quod fiebat hyeme sæviente.

Dara, fil. Zaræ. 1 Par. 2. Item civitas ab Arsace condita. Justin. lib. 41. Et Carmaniæ flu. Ptol.

Daraba, civitas Arab. non procul à Sabæis. Strabo.

Darabes, pop. Bactrianæ, Gangaridis vicini, quorum urbs *Darapsa*. Eorum mem. Val. Flac. lib. 6.

Misit in arma Darabs, acies quem Martia circum
Gangaridum, &c. ———

Daradus, Libyæ flu. Ptol. hodie *Darat*.

Daranissa, Armeniæ maj. op. Ptol.

Darapsa, urbs in Bactris. Steph.

Daras, Parthorum vicus. *Thara* corruptè apud Justinum lib. 11. Etymol. magnum Δάρας παρὰ τὸ ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ συλληφθῆναι, Δαρεῖον ὑπὸ Ἀλεξάνδρου. *Daricam* Plinio ac aliis appellatur.

Darcan, nomen viri. 1 Esdr. 2. Lat. *generationis vel habitationis possessio*, vel *emptio*, aut Syriacè *draco*.

Darda, Indiæ pop. qui sub Deriade contra Dionysium pugnarunt. Steph.

Dardanarii, qui omnia præmunt, ut carius vendant ; à *Dardano* quodam contaminatissimo, & profligatissimo mago dicti. Vide Turneb. Adversf. 2. 4. & 9. 17.

Dardania, vetus nomen Samothraciæ. Steph. Item op. Troadis. Plin.

Dardaniæ artes, apud Columellam pro magicis, lib. 10.

At si nulla valet medicina repellere pestem,
Dardaniæ veniant artes. ———

Dardanium, genus ornamenti, de quo Plinius lib. 33. cap. 3. *Cujus sceleris nos arguimus illum primum, qui auro dignitatem per annulos fecit, ut habeant in lacertis jam quidam & viri, quod è Dardanis venit, itaque & Dardanium vocabatur.*

Dardanium,

Dardanum, Indiæ promunt. Strabo.

Dardanus, Apuliæ urbs. Lycophron.

Dardanus, Jovis fil. ex Electrâ Atlantis filiâ. Ovid. Fast.

Dardanon Electrâ quis nescit Atlantide natum?
Scilicet Electram concubuisse Jovi.

Hic cum Jasium fratrem interemisset, in Samothracium fugit, postea vero ad Asiam venit, locaque renuit Hellesponto proxima, urbemque de nomine suo dictam condidit, regionemque totam *Dardaniam* nominavit, quam postea *Tros* Erichthonii filius *Trojam* appellavit. Ab hoc Dardano originem duxit Priamus. Virg. Æn. 3.

Dardanus Iliacæ primus pater urbis & autor.

Dardarii, gens quædam apud Mæotidem paludem. Plut.

Dardi, Apuliæ Dauniæ populi.

Darema, Troglodytica gens in Æthiopiâ. Plin.

Dares, Phrygius, historicus, scripsit bellum Trojanum Græcè, in quo & ipse militavit, ut ait Isidorus. Captâ Trojâ cum Antenoris factione mansit, ut scribit Corn. Nepos, qui opus ejus è Græco in Latinum sermonem convertit, Sallustioque dicavit. Ita quidem vulgo creditum. Atqui scriptor est, in quo neque eruditionem, nec judicium, neque ullam elocutionis elegantiam inveoias, ut nimis impudenter fecisse videatur, qui Corn. Nepotis nomen ementitus est, quasi inficetæ versionis authoris. In enarratione totius historiæ fere ubique abit ab antiquitate, pauca similia vero de suo adstruit, absurda & inconsequentia plurima; ut vel id quod de variis plurium annorum ac mensium induciis affingit, ut ad decennium perveniat. Nec quicquam in toto libello singulare, præter Theseidarum mentionem (quos unà cum Anio rem frumentariam curasse scribit) & ineptos illos Trojanorum, Græcorumque ducum ac mulierum formæ, morumque characteres, quibus similia deliramenta è Græcorum Neotericorum nugis ediderunt nuper viri docti. Item *Dares*, pugil apud Virgilium, ignavus quidem, sed ostentator maximus. Æn. 3.

Dareris, regio in Macedoniâ. Polybius. Altera in Mediâ. Ptol. cui Δαρῖτις dicitur.

Dargidus, Bactrianæ flu. Ptol.

Daria, Mesopotamiæ civitas, 98. stad. à Nisibi distans. Procop. lib. 5. de bello Persico. Dicta quoque *Anastasia* utpote ab *Anastasio* Imperatore constructa.

Daridaus, rex Persarum, Tiberii & Claudii Impp temporibus. Philostr. in vitâ Apoll. Tyanei.

Daridna, urbs Paphlagoniæ. Steph.

Dariorigum, Galliæ urbs. Ptol. *Vannes* Cænali & Villanovano.

Daristane, urbs Persica. Steph.

Darita, pop. Persiæ. Herodot.

Darium, Phrygiæ op. Steph.

Darius, Satrapas inter Persas nobilissimus, qui post mortem Cambysæ à nobilibus aliquot Persis adjutus, occiso Pseudosmerdi, Persarum regnum è Magorum manibus vindicavit, equique sui hinnitu declaratus, postquam 36. annos regnasset, Xerxem filium regni successorem reliquit. Latinè *coercitor*. Herod. lib. 6. Δύναται δὲ κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν Δαρεῖος Ἑρξίης. Atqui apud Barn. Brissonium *coercitor* perperam redditur. Cresiæ Δαρειαῖος dicitur, quæ forma propius accidit ad Persicam *Darjavez*. Origo nominis à *coercendo* vel *prohibendo*. Nam in linguâ Persarum דריוש est ἔρξις, ut Scaliger norat. Atqui Hesychius: Δαρεῖος ὑπὸ Περσῶν ὁ φρόνιμος, ὑπὸ δὲ Φρυγῶν Ἕκτωρ.

Darius, ultimus Persarum rex, qui Alexandri adolescentiam despectui habens, bello eum aggressus est, ab eoque, quamvis exiguis copiis tribus ingentibus prælus victus, eum se fugâ victori eripere conaretur, à suis comprehensus est, ac trucidatus. Claudianus.

Darium manibus famulum doluisse peremptum
Dicitur.

Templum Hierosolymitanum Judæis edicto suo restaurari permisit sumptibus propriis. Esdr. 1. 6.

Darmascus, ponitur pro *Damascus*. 1 Par. 18. Hebræis enim *Darmesek* dicitur.

Darna, Assyriæ urbs. Ptol.

Darnii, Hiberniæ pop. Ptol.

Darocana, Paropanisi urbs. Ptol.

Daron, op. Ægyptiorum in Arabico latere. Plin. 6.30.

Darrha, pop. juxta Rubrum mare. Steph.

Darsania, urbs Indica, ubi uno die mulieres vestem contexunt. Steph.

Darsii, Thraciæ pop. Steph.

Darvernum, seu *Durovernum*, *Darvenum* Ptolemæo, Angliæ portus, unde in Galliam trajicitur, vulgò *Dover*.

Darus, Pannoniæ sup. flu. per Stiriam fluens, qui vulgò *Muer* dici putatur. Sed *Darus* potius *Dravus* est.

Dasa, *Dai* dicuntur Stephano.

Dasca, Arcadiæ urbs. Steph.

Dascon, Siciliæ regio. Vide Cluver. de Sic. Ant. lib. 1. cap. 13. & Boch. de Phœn. col. pag. 556.

Dascyleum, *Dascylum*, & *Dascylos*, Bithyniæ urbs ad Propontidem; *Diasquillo* Villanovano; *Diaschilo* autem Nigro.

Dascylium, urbs Cariæ in finibus Ephesiæ à *Dascylo* filio Periandri. Est & alia post bellum Trojanum condita. Tertia Joniæ, quæ μεγάλη nominatur, utpote major aliis. Quarta Æolidis, & Phrygiæ. Est & *Dascylites*, sive *Dascylia* palus. Steph.

Dascylus, Gygis regis pater.

Dasis, unus è ducibus Darii, qui bello apud Marathonem victus est. Herod. lib. 6.

Dasius, medicus, cujus mem. Martialis.

Ostendunt digitum sed impudicum
Alconi, Dasioque Symmachoque.

Dassaretæ, *Dassaritæ*, *Dassareni*, ac *Dassaritii* Stephano; *Dassaretii* Ptolemæo, *Dassarenses* Livio, pop. Illyrici, sive Macedoniæ. Mela. lib. 2. Horum urbs *Lychnidus*, & lacus eodem nomine, vulgò *Lago de Lochrida*.

Dastrachus, mons Armen. min. ad quem Pompeius castra Mithridatis obsidione conclusit. Orosius lib. 6. cap. 4.

Data, Assyriæ urbs. Ptol.

Dathan, i. e. *ritus* aut *lux*, filius Eliab, qui cum insurrexisset in Mosen & Aaronem, hiatu terræ absorptus est. Num. 16.

Dathema, nomen urbis. 1 Mach. 5.

Daticha, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Datii, Gall. Aquitan. pop. Ptol.

Datismus, Datidis imitatio, dicitur de dictione pluribus verbis idem repetente & quidem συνώνυμως, proverbio sumpto à *Datide* quodam Persa, qui cum Satrapas esset in Græcia, Græceque loqui affectaret, dicebat: ἥδομαι, & τέρπομαι, ἢ χαίρομαι, *delector, gaudio, lætor*, pluribus super eadem re coacervatis synonymis, & Barbarè posito χαίρομαι pro χαίρω, fingraro simul sono τοῦ ὁμοιοκαταλήκτου. Hunc *Datismum* Aristoph. in Pace, Δάτιδος μέλος vocat.

Datinorum navale, Antisara est. Steph.

Datiba, Mediæ op. Ptol.

Datum, Thraciæ urbs, quæ aurifodinas habet. Suid.

Daylepti, pop. Thraciæ. Steph.

Daylus, vir Atheniensis, qui ad summos honores evectus est. Unde Proverb. *Dayli dies*.

Davares, Mauritaniæ pop. Amm. Marcell.

Dauchila, Libyæ inter. gens. } Ptol.
Dauchu, Æthiopiæ inter. mons. } Ptol.
Danciones, Scandiæ pop. } Ptol.
Daudiana, Armen. maj. op. } Ptol.

Dave, Arabiæ urbs. Steph.

Davelli, Æthiopiæ sub Ægypto pop. Plin.

David, i. e. *dilectus*, filius Isai, rex Judææ potentissimus, idemque propheta. 1 Reg. 17. De quo vide Joseph. Ant. 7. 12. & Suidam, qui sua hausit ex Josepho.

Daulis, nympha à quâ Daulidi urbi nomen, quæ *Daulia* Straboni ac Livio dicitur, & est urbs Phocidis in Achaiâ, olim sub ditione Terei regis Thracum, unde Philomela ab Ovidio *Daulias* dicitur, quod in hâc urbe in avem sui nominis fuerit conversa. Ovidius.

Deflet Threicium Daulias ales Ityn.

Dauni, Italiæ pop. à *Dauno* duce Diomedis socero victi. Horum op. est *Salapia*, Annibalis meretricio amore inclytum. Plin. 3. 11. Horum regio *Daunia*, provincia regni Neapolitani, *Daunium* Stephano.

Daunus,

Daunus, fil. Pilumni, & Danacs, Turni avus, qui in Apuliâ regnavit, à quo, ut quidam volunt, *Daunia* regio dicta. Alius ejusdem nominis, prioris fil. ex Veniliâ forore Amatæ Latini regis uxoris, qui Turnum fuscepit.

Daunus, flu. Apuliæ. Horat. 3. Od. 23.

Et quà pauper aqua Daunus agreſtium
Regnator populorum. ———

Daurifer, vel *Daurifes*, unus ex Darii ducibus fortiffimus, qui per infidias à Cariis cæfus eft. Herod. lib. 6.

Daufara, urbs circa Edeffam. Steph.

Dauſdava, Myfiæ infer. op. Ptol.

Dautona, Pannoniæ urbs. Anton. *Tifer* five *Rhain* vulgò dicitur.

Daxareni, Arabiæ gens. Steph.

Daxata, Serica urbs. Ptol.

D E.

Dea, vel *Dia*, urbs Gall. Narb. Anton. vulgò *Die*. Item Angliæ flu. vide *Deava*.

Deabolis, Macedoniæ caftellum. Cedrenus.

Deabus, tyrannus apud Celtiberos. Berofus. Aliàs *Geryon* dicebatur.

Deba, Commagenæ in Syria urbs Ptol. Alia Mefopotamiæ eidem.

Deba, Arab. Fel. pop. apud quos flu. aureæ arenæ. Diodor. Propertius *Debatas* vocat 4. 5.

Si te Eoa juvat, Debatarumque aurea ripa.

Debbafheth, civitas in tribu Zabulon. Jof. 19.

Debera, nomen loci. Jof. 15.

Deblathaim, civitas in terrâ Moab. Jerem. 48.

Deboma, Macedoniæ op. Ptol. *Dardaſſi* Moletio.

Debora, nutrix Rebeccæ. Gen. 35. Mulier item, quæ populo Judæorum aliquot annos præfuit. Jud.4. Latinè *apis*. Nec tantum judex erat, fed etiam prophetes. Uxor Lapidoth fuit. Eum Ebræi putant fuiffe Baracum, in quo fignificatio fulguris; nec alienum ab eo vox לפיר quæ fæpe de fulgure ufurpatur. Sed obftat huic opinioni, quòd Baracum aliunde advocavit; nam fi maritus ejus effet, fimul habitaffent. Ideo in Midrafh exponitur *mulier lychnaria*, quod lychnos, i. e. לפירים conficeret ad ufum fanctuarii. R. Salomo. R. David. Lyra.

Deborus, urbs Macedoniæ in Pæoniâ reg. Ptol.

Decamnichus, Archelai Aulicus, qui aliquando Euripidi fœtorem oris vitio dedit, ac ab eodem id permittente Archelao, plagis multis percuffus eft, quod indignè ferens, in Archelaum graffantibus ducem fe præbuit, ac necis illius extitit caufa graviffima. Rhod. 24. 10.

Decapolis, reg. Palæftinæ, fic dicta à *decem urbibus* quibus conftabat, ita vero ab Ebræis enumerantur. *Sephet*, *Tiberias*, *Nephthali*, *Azor*, *Cæfarea Philippi*, *Capernaum*, *Bethfaida*, *Chorazin*, *Bethfan*, & *Jotopata*.

Decaſtidium, Calabriæ urbs. Anton. hodiè S *Anna* Barrio.

Decatura, Dalmatiæ urbs. Cedrenus.

Deceates, pop. Gall. Narbon. quorum op. *Draguinien* in Provinciâ, tefte Cænall. Alii horum op. feu pag. *le Bourg de Duyfans* effe malunt.

Decelia, una ex 12. urbibus, quas Cecrops digeffit. Strabo. Item pars tribus Hippothoontidis. Steph.

Decelus, Caftori & Polluci Helenam fororem, quam Thefeus rapuerat inveftigantibus Aphidnis fervari indicavit, ut refert Herodotus, quanquam alii id ab Academo factum velint. Vide Plut. & Paufan.

Decempagi, Germ. urbs inter Argentoratum ac Divodurum. Anton. Hodiè *Dieuſe in Lotharingia*. Simlero.

Decentii, Pannoniæ pop. à *Decentio* fic dicti. Steph.

Decentius, Cæfar à Magnentio fratre factus, an. U. C. 1105. Apud Senonas laqueo vitam finivit. Pomponius.

Decetia, Gall. Lugd. op. Anton. vulgò *Decife*.

Declana, Endi-etorum in Hifp. Tarr. urbs. Ptol.

Deciani, Calabriæ pop. Plin.

Decianus, viri pro[illegible]ium ex Emeritâ Hifp. opido.

Deciatum, reg. Gall. Narbon. Plinius.

Decietum, urbs Italiæ. Steph.

Decii ara, locus paludinofus Mœfiæ prope Abrittum urb. ubi De[illegible] Impp. fe devovere, ut fcribit ex Jornande Pomponius Lætus. Hinc locum videtur Caffiodor. lib. 2. Var. *Decennonium paludes* vocare.

Decii, Romani fortiffimi, tanta patriam charitate complexi, ut pro ejus falute fe Diis manibus devovere non dubitarint. Pater quidem bello Latino; Filius autem bello Hetrufco; Nepos vero eo bello quod Pyrrhus pro Tarentinis geffit. Cic. 1. Divinat. Virg. Æn. 6. Juvenalis.

Plures enim Decii quam qui fervantur ab illis.

Decius, Conful cum Longino, an. U. C. 1139.

Decius, Conful folus, an. U. C. 1280.

Decius Aufonius Gallus, cof. cum Olybrio, an. U. C. 1134.

Decius Brutus Julianus, Cof. cum M. Æmilio Mamerco, an. U. C. 6[illegible].

Decius Romanorum Imperator, an. U. C. 1003.

Decius Haterius Agrippa, Conful cum C. Sulpitio Galba, an. U. C. 774.

Decius Junius Bubulcus, Magifter equitum. Samnites vicit, an. U. C. 445.

Decius Junius Brutus, Conful cum Pub. Scipione Nafica, an. U. C. 616. Lufitaniam domuit.

Decius Junius Brutus Scæva, Cof. cum L. Furio Camillo, an. U. C. 430.

Decius Junius Brutus Scæva, Cof. cum Q. Fabio Maximo, an. U. C. 641.

Decius Junius Pera, Cof. cum M. Fabio Pictore, an. U. C. 487.

Decius Junius Syllanus, Cof cum L. Muræna, an. U. C. 692

Decius Junius Syllanus, Cof. cum Q. Haterio Antonino, an. U. C. 805.

Decius Lælius Balbus, Cof. cum C. Anftiftio Vetere, an. U. C. 748.

Decius Aufonius, vide *Aufonius*.

Decliados, hiftoricus à Parthenio laudatus Eroticôn cap. 13. ubi de Harpalyce.

Deculani, pop. in 2 reg. Italiæ. Plin. 3. 11.

Decuma, Hifp. op. in conventu Cordubenfi.

Decumani, Galliæ pop. Plin. Mela.

Decumanus, fluctus ponitur pro ingenti, five ab obfervatione, quod *decimum* quodque magnitudine foleat fuperare, five potius à Pythagoræorum fuperftitione, qui magnificè admodum de hoc numero fenfere. Feftus: *Decumana ova dicuntur, & fluctus decumani, quia funt magna: Nam & ovum decimū majus nafcitur, & fluctus decimus fieri maximus dicitur.* Teftantur id paffim Poetæ Latini. Ovid. Met. 11. *Vaſtior infurgens decimæ ruit impetus undæ.*

Idem Trift. 1. Eleg. 2.

Qui venit hic fluctus fluctus fupereminet omnes,
Poſterior nono eſt, undecimoque prior.

Lucan. lib. 5. *Hæc fatum decimus, dictu mirabile, fluctus*
Invalidâ cum puppe levat.

Seneca in Agamemnone.

Hæc onere fidit, illa convulfum latus
Summittit undis, fluctus hanc decimus tegit.

Val. Flac. l. 2. *Incaſſum decima cecidit tumor arduus undæ.*

Sil. lib. 14. *Non aliter Rhodopes Boreas à vertice præceps*
Cum fefe immiſit decimoque volumine pontum
Expulit in terras. ———

Decumates, agri in Germ funt Tacito, ubi hodie Wirtembergenfis ducatus eft, Willichio tefte. Iidem *Caritini* funt Ptolemæo, ut Melanchthon & Peucerus exiftimant.

Decumi, Dalmatiæ populi.

Dedan, urbs, Jer. 25. Vide Boch. Phaleg. 4. 6.

Dedanim, filii Dedan.

Dedmafa, urbs Cariæ. Steph.

Deera, campus Sufianæ reg. Ptol.

Dees, Arab. Fel. op. Ptol.

Degia, Affyriæ urbs. Ptol.

Deianira, Oenei Ætoliæ regis filia, primum Acheloo mox Herculi defponfata; quâ de caufâ exorto inter rivales diffidio, Achelous fingulari certamine fuperatus Herculi concedere coactus eft. Porro cum Hercules tranfiturus effet Evenum, Ætoliæ fluvium, qui tunc temporis maxime excreverat, Neffus Centaurus feipfum ultro obtulit ad trafvehendam Deianiram, quam cum illi commififfet, ipfe primus intrepidè tranavit fluvium: Sed cum Neffus qui in alterâ permanferat ripâ novæ nuptæ vim inferre pararet, ægrè id ferens Hercules, fagittâ Hydræ fanguine infectâ Centaurum transfixit, qui fe moriturum

turum ſentiens, ut hoſtem ulciſceretur, Deianira veſtum proprio ſuo ſanguine perfuſam dono dedit, aſſerens ei vim amatoriam ineſſe, & ſi hâc maritus indueretur, ipſum ab aliarum mulierum amore avocatum iri. Mulier itaque nimis credula munus accepit, & cum audiſſet maritum ſuum in Eubœâ amore Ioles Euryti filiæ detineri, veſtem Neſſi ſanguine imbutam Lichæ famulo tradidit Domino perferendam. Hercules igitur nihil mali ſuſpicans cum ſacrificaturus eam induiſſet, tantis cruciatibus affectus eſt, ut in furorem verſus Licham in mare dejecerit, qui in ſcopulum mutatus eſt. Ipſe autem Philoctetæ arcu & ſagittis commiſſis ſe in ardentem pyram in Oetâ monte conſtructam conjecit. Quod audiens Deianira, dolore percita mariti clavâ ſe interfecit, ex cujus ſanguine poſtea nata eſt herba, quæ Nymphæa & Heracleon dicitur. Ovidius Metam. lib. 9. Vide Diodor. lib. 5. Et Sen. in Hercule Oetæo.

Deicoobus, Herculis fil. ex Megarâ Creontis Thebani regis filiâ. Hom. in Odyſſ.

Deidamia, filia Lycomedis regis Scyri inſulæ, quam Achilles cum inter regis hujus filias ſub muliebri habitu lateret, gravidam fecit, & ex eâ Pyrrhum genuit. Prop. lib. 2. *Scyria nec viduo Deidamia toro.*

Deilochus, ab Apollonii Scholiaſte lib. 2 ὁ τύραννος τῆς Κυζίκου citatur. Vide Stephanum in Δαμάσκος, ubi vulgò corruptè Δόλιχος legitur.

Deioces, 5. Medorum rex, regn. an. 54.

Deione, mater Mileti ex Apollinis concubitu, unde Miletum *Deionidem* vocat Ovidius Met. 9.

Deioneus, pater Cephali.

Deiopeia, una Junonis Nympharum, quam illa apud Virg. Æn. 1. Æolo uxorem pollicetur.

> *Sunt mihi bis ſeptem præſtanti corpore nymphæ,*
> *Quarum quæ formâ pulcherrima, Deiopeiam*
> *Connubio jungam ſtabili propriamque dicabo.*

Deiorates, Gallogræciæ tetrarcha, an. U. C. 680.

Deiotarus, Galatiæ rex à ſenatu Rom. juvante Pompeio factus in bello Civili, ejus poſtea partes ſecutus. Poſt pugnam Pharſalicam domum ſe recepit, deinde ad Cæſaris clementiam confugiens bella gerenti ſubſidia miniſtravit; quare ab eo dimiſſus eſt, parte tamen regni multatus. Tandem accuſatus à Philippo quodam, quòd Cæſari apud ſe diverrenti inſidias conſtruxiſſet, à Cicerone defenditur. Ejus mem. Lucanus lib. 5. verſ. 55.

> ——— *Fidumque per arma*
> *Deiotarum.* ———
> ——— *Jubet ire in devia mundi*
> *Deiotarum.* ———

Deiotarus Adramyttenus, Lodi litteratii Magiſter apud Gargara Troadis. Steph. ubi tamen Græcè Διότιμος dicitur. Item *Deiotarus* Caſtoris filius cognomento Φιλάδελφος. Strabo lib. 12.

Deiphobe, Sibylla Cumana, Glauci filia, quæ Æneam ad inferos duxit. Virg. Æn. 6.

> ——— *Phœbi Triviæque ſacerdos*
> *Deiphobe Glauci.* ———

Deiphobus, Priami ex Hecubâ fil. qui interempto Paride, Helenam uxorem duxit, cujus tamen dolo ac proditione interfectus eſt à Græcis, quos illa in cubiculum dormientis intromiſit.

Deipnias, Theſſaliæ vicus apud Lariſſam. Steph.

Deipyle, Adraſti filia, Tydei uxor, ex quo Diomeden ſuſcepit, qui in bello Troiano primus poſt Ajacem & Achillem ab Homero deſcribitur. Diod. lib. 4.

Deipylus, Sthenel fil. Capanei in bello Trojano amicus fidiſſimus. Hom. Il. 5.

Deipyrus, unus ex principibus juventutis Græcorum. Hom. Il. 8.

Deirades, tribûs Leontidis vicus. Steph. Item promuntorium & urbs Æthiopiæ.

Deitania, Hiſp. citer. regio circa Carthaginem novam. Plin. 3. 3.

Dela, Arab. Fel. urbs. Ptol.

Delas, & Tygris majores fluvii, qui Apameam Meſenorum civitatem circumdant. Steph.

Deldon, Myſorum ac Baſtetnarum rex, quos cum M. Craſſus prælìis frequentibus edomuiſſet, illorum tandem regem Deldona ſuâ manu interemiſſe fertur. Dio & Cæl. Rhod. 18. 23.

Delean, civitas in tribu Judæ. Joſ. 15.

Deleſſa, maris Ægæi inſula. Anton.

Delgovitia, Angliæ urbs. Anton. *Godmundingham* in ditione Eboracenſi. Camdenus.

Delia, urbs Cariæ. Steph.

Delioli, horti ſunt prope Neapolim. *Poggio Reale* Fabricio.

Delium, op. Bœotiæ in Tanagra. Steph. Item Apollinis templum. Strabo.

Delius, vide *Delos*.

Delius, unus ex ducibus Antonii miſſus ad accerſendam Cleopatram, mulieri perſuadet, monetque Homerico verſu ut ad judicium proficiſcatur quam maxime ornata. Plut. in Anton. Idem eum hiſtorias deſcripſiſſe tradit. Meſſala Corvinus hunc *deſertorem bellorum civilium* vocat, quia à Dolabellâ ad Caſſium tranſiit, à Caſſio ad Antonium, noviſſimè ab Antonio ad Cæſarem. Scripſit quoq; laſcivas Epiſtolas ad Cleopatram. Vide *Adelphius*.

Delli, lacus breviores non longe à Catanâ, miræ profunditatis, quos incolæ *crateras* vocant. Vide *Palici*.

Delmatia, vide *Dalmatia*.

Delminium, vide *Dalmatia*.

Delos, inſ. maris Ægæi, Cycladum omnium clariſſima, in quâ Latona Apollinem ac Dianam dicitur eniſa, unde Diis illis ſacrata putatur, tantumque religionis ei ſemper fuit, ut ne Perſæ quidem, quum bellum toti Græciæ, Diis hominibuſque indixiſſent, & mille numero navium claſſem ad Delum appuliſſent, quicquam conatentur aut violare, aut attingere. Virg. Æn. 3.

> *Sacra mari colitur medio gratiſſima tellus*
> *Nereidum matri & Neptuno Ægæo,*
> *Quam pius Arcitenens oras & litora circum*
> *Errantem Mycone celſâ Gyariſque revinxit.*

Dicta ἀπὸ τοῦ δήλου, quod cùm antea mari tecta eſſet, Latonæ locum ad pariendum quærenti, repente ſe oſtenderit, antea *Ortygia* dicebatur, *Aſteria*, *Cynthia*, *Lagia*, *Chlamydia*, *Cynthus* & *Pyrpile*, ab igne ibi primum reperto. Virg. Georg. 3. *Cui non dictus Hylas puer & Latonia Delos?* Hæc inſula olim per mare vagabatur. Ovid. Met. 6.

> ——— *Quam vix erratica Delos*
> *Errantem accepit, tunc cum levis inſula nabat.*

Statius. ——— *Nec inſtabili famâ ſuperabere Delo.*

Claudianus. ——— *Mutoque in flumine Delos*
> *Errat, & aurato trahitur circumflua Ponto.*

Hinc à Callimacho πλαγκτὰ dicitur, & à Virgilio *errans*. Ariſtides etiam oratione in Aſclepiadas Δῆλον ἀσεισμὸν dixit. Plin. 4. 12. *Ipſaque longè clariſſima Cycladum media, templo Apollinis, & mercatu celebrata Delos, quæ diu fluctuata, ut proditur, ſola motum terræ non ſenſit ad M. Varronis ætatem.* Adi Strabonem qui lib. 10. eadem narrat ex Pindaro. Poſtea vero immota facta eſt, & à Virg. ſic dicta. Hinc Herodotus in *Erato* tale oraculum narrat.

> Κινήσω καὶ Δῆλον ἀκίνητον περ ἐοῦσαν.

Proinde Callimachus in Hymno ad Delum, eam vocat ἀστεργέα *immutabilem*, i. e. ἀκίνητον καὶ ἀσάλευτον, inquit Scholiaſtes, qui addit: Καὶ Θουκυδίδης φησὶν γενόμενον μέγαν ... ἐξουσίαν, ... ὥστε Δῆλον ... Inea canem nullum alere, aut cadaver ſepelire licuit. Thucyd. lib. 3. Ibi fons eſt Inopus nomine, qui eodem quo Nilus modo, ac pariter cum eo creſcit. Plin. 2. 103. Inde *Delius*, & *Delia*, Apollinis ac Dianæ epitheta. Item *Deliacus*, ut *vaſa Deliaca*, de quibus Plin. 34. 2. & Cic. pro Roſcio Amerino. *Delus*, inquit Bochartus, factum ex דהל *daal*, quomodo *Belus* ex בעל *Baal*. Syris autem דהל *daal* eſt timor, unde Deus qui timetur, juxta illud Poetæ.

> *Primus in orbe Deos fecit timor.*

Et hoc ob Apollinem ac Dianam, quorum natalibus erat celebris.

Delphacia, Propontidis inſ. Plin.

Delphi, urbs Phocidis in Achaiâ ad Parnaſſum mont. oraculo Apollinis clariſſima. *Delfi* etiamnum, *Caſtri* Sophiano & *Sabellico* Nigro, qui eandem frumenti feracem eſſe

esse tradit. Mag[illegible] rup[illegible]us, ac loci natura, quàm humana arte munitur. *Um[illegible] terra* dicebatur à Græcis referente Plutarcho lib. de oracul. defectu. Strabo lib. 9. [illegible] Liv. lib. 38. *Etiam Delphos, quondam commune humani generis oraculum, umbilicum orbis terrarum, Galli spoliaverunt.* Hinc est illud Claudiani.

Jupiter, ut perhibent, spatium cum discere vellet
Naturæ, regni nescius ipse sui,
Armigeros utrinque duos æqualibus alis
Misit ab Eois, occiduisque plagis.
Parnassus geminos fertur junxisse volatus:
Contulit alternas Pythius [illegible] aves.

Ovid. Met. 10.

In medio positi caruerunt præside Delphi.

De *Delphica umbra*, adagium idem cum illo, *De Asini umbra*, i. e. de re nihili. Cum enim orante Demosthene judices dormitarent, is fabulam, de eo qui asinum Athenis Delphos onustum ducens, in maximo æstu, sub asini umbrâ æstum declinare volebat, agasone sibi obsistente, & dicente se illi asinum, non umbram asini locasse, recitavit. Cui fabulæ cùm se judices attentos ostendissent,& Demosthenem rogarent, ut fabellam totam referret, is, *De umbra Asini*, inquit, seu, *De umbra Delphicâ audire cupitis, non causam in quâ de vitâ hominis agitur. Delphicus* quoque *gladius* apud Eurip. & Aristot. Pol. lib. 1 in proverbio est, de re in diversos usus accomodabili, uti gladius apud Delphicos, quo victimas cædebant, ac noxios interficiebant. In hâc civitate, nato Christo, siluit oraculum. Hinc *Delphicus* Apollo dictus, licet Macrobius à priscâ Græcorum voce [illegible] derivare maluit, quæ *solum* sig. eo quod interdiu [illegible] omnibus obscuratis, solus luceat, quâ ratione *Sol* à Latinis est appellatus.

Delphini portus, pagus [illegible] Liguesticæ, à Genuâ 15. m. p. in ortum distans, *Portofin*, vel *Fino* Leandro.

Delphinium, qui & *Sacer portus*, in Bœotiâ est, è regione Eubœæ inf. Strabo.

Delphinius, Apollo, sic dictus quod delphinum amiserit, quem consecuti sunt Cretenses. Vide Cal. Rhod. 8. 6. [illegible] memorat Strab. lib. 4. Vide Plut. in Thes. Paus. Att. Pollucem, & alios.

Delphinum, locus Athenis ab Ægeo rege Apollini Delphinio, ac Dianæ Delphiniæ, teste Polluce, consecratus, in quo causam dicebant, qui cædem se fecisse, sed jure fecisse faterentur. Itaque Theseum narrat Pausanias, cum Pallanta ejusque filios res novas adversus se molientes intercemisset, ibi esse absolutum, cum ante Theseum interfector exili causâ solum verteret, aut taliqnis pœnam subiret.

Delphinum, castellum Chiorum.

Delphinus, sydus nomen. Varro de R R. 2. 5. Stellas ejus Aratus 4 tantum numerat, Ovidius vero novem. Atque hæ Romæ olim oriebantur heliacè 5 iduum Januarii teste Ovidio 1 Fast.

Interea [illegible] super æquora sidus
Tollitur & patrias [illegible] ora vadis.

Occidebant [illegible] idem 3 non. Feb eodem teste Fast. lib 2.

Quem [illegible] Delphina videbas,
Is [illegible] nocte sequente tuis.

Vide Cæsii Cœlum Astron. Poet. cap. 21.

Delphon, i. e *St[illegible]*, aut *paupertatem*, sive *exhaustam*, aut, [illegible], fil. Aman. Esth. 9.

Delphusa, to[illegible] Delphis. Steph.

Delphusia, ur[illegible] Arcadiæ. Steph.

Delta, pars Ægypti inter Nili fossas extremas, h. e. C[illegible], & [illegible]usiacam, mareque contenta. *Sahid* vu[illegible], teste G. Tyrio, dicitur. Item op. [illegible] Delta reg. *Menuti* teste Ortelio. Est etiam Indiæ [illegible] Ar[illegible]iano, apud [illegible] flu. eum urbe munitissimâ. [illegible] Lusitanis, Eadem cum Patalâ apud Pl[illegible] & [illegible]

Delthani, [illegible]ponnesi urbs, inter Lacedæmonios. & Messenios. St[illegible]

Deltoton, sidus a figurâ triquetrâ [illegible] Δ. Cicero in Arataïs.

Andromedæ [illegible] Deltoton dicere Graii
Quod [illegible] quia forma littera claret.

Vide Hygin. lib. 2. & 3. Commentatores quoque in Aratum.

Demades, orator Atheniensis, plurimùm potentiâ, & opibus valuit, quod nihil præter Macedonum & Antipatri gratiam in Rep quæreret. Ingentes divitias per luxum ac libidinem perdidit. [illegible]unque esset ætate confectus, & luxu simul ac avaritiâ perditus, in eum solebat Antipater cavillari, nihil ei, sicuti & cæsis victimis, præter linguam & ventrem superesse. Plut in Demost. ac Suid.

[illegible]manetus, Æsculapius dictus à *Demaneto* ejus templi conditore.

Demagoras, adulator, quem Athenienses 10. talentis mulctarunt, quod Alexandrum Deum appellasset. Item Historicus, qui laudatur Dion. Halicarn. lib. 1. Antiq. Rom. Ubi & ille, & Agathyllus de tempore conditæ Romæ consensisse dicitur cum Cephalone Gergithio. Vide Voss. de Hist. Gr pag. 351.

Demaratus, Lacedæmoniorum dux, cùm exularet apud Athenienses, belloque contra patriam cerneret apparatum, plus se debere patriæ, quam Athenis existimans, clam Lacedæmonios certiores fecit; vixit Philippi Maced. regis temporibus. Plut. in Alex. Item Corinthius quidam negotiator dives, qui ob seditiones domo profugus tyrannidem Cypselli fugiens, ut scribit Cic. 5. Tuscul. Quæst. in Hetruriam commigravit, comparatis opibus luculentis, & à Tarquiniensibus Hetruriæ populis acceptus, Tarquinium Priscum. Pop. Rom. Imperatorem ex illustri Hetruscâ uxore genuit, iisque ad quos confugerat literas dedisse fertur. *Demaratus* etiam quidam libros in publicum edidit, cum de Phrygiâ, tum de fluminibus, teste Plut. Vide Voss. de Hist. Gr. pag. 352.

Demarchus, athleta nobilis Parrhasius, quem ferunt gustatis pueri, qui immolabatur, extis, in lupum commutatum, decimoq; post anno formæ pristinæ restitutum.

Demas, viri nomen. Coloss. 4. 2 Tim. 4.

Demeta, Albionis Insf. pop. Ptol. *West-wales* Anglicè, *Dyfed* Britannicè vocatur eorum regio, Lhuydo teste.

Demeter, dicta est Ceres qu. *Gemeter*, i. e. *Terra mater*. [illegible] Græcè *panis* dicitur.

Demetrianus, Antiochiæ episcopus, An. Dom. 254.

Demetrias, Thessaliæ op. quod prius *Pagasa* dicebatur. A *Demetrio*, qui in eo regnavit, & urbes sub Pelio sitas evertit, sic dicta, inter Eubœam, & Phocidem sita. Secundum est Macedoniæ, Tertium Persidis juxta Arbelum. Item una Cycladum quæ & *Pares* dicitur. Steph.

Demetrium, locus juxta Thessaliam, circa campum Crocotum, & Amphrysum flu. Est etiam Æolidis civitas. Steph.

Demetrius, Antigoni Macedoniæ regis fil. cognomento *Poliorcetes*. Post Alexandrum, transmisso Euphrate, Babyloniam occupavit, Athenas Cassandri, Ptolemæique imperio liberavit, Cyprum, victo Ptolemæo navali bello recepit. Pyrrhum ab oppugnatione Thessaliæ repressit. Postremò cum bellum adversus Antiochum suscepisset, infeliciter pugnans, in ejus potestatem venit, Chersonesique ab eo custodiæ traditus est, promisso tamen ei regio sumptu, mollique victu, venationibus, omnibusque voluptatibus, quibus ille usus, minimum de salute anxius, in morbum ob incontinentiam incidit, ex quo periit. Cum M. Antonio à Plutarcho comparatur. Philam urbem in Macedoniâ à matris nomine condidit. Steph.

Demetrius Phalereus, Theophrasti auditor qui ob eximias virtutes Atheniensibus præfuit annis 10, ac 35 statuis æreis honoratus est. Hic teste Plut. monebat Ptolemæum regem, ut de regno imperioq; libros sibi compararet, atque perlegeret. Quæ enim amici non audent monere reges hæc in libris scripta esse. Hic Demetrius (ut quidam existimant, nonnulli alium Demetrium fuisse dicunt) Ptolem. Lago persuasit, ut sacra Biblia ex Hebræo in Græcum sermonem converterentur. Joseph. Ant. 12. 2. sic dictus à *Phaler*, Atticæ portu, cujus scripta lege apud Gesnerum in Biblioth. ac vitam apud Suid. & Volat. Apud Phædrum Fabulatorem fab. 8a. legitur.

Demetrius qui dictus est Phalereus
Athenas occupavit imperio improbo.

Confundit Demetrium Phalerea, cum Demetrio Rege, eumque vocat tyrannum, sed neuter potuit Tyrannus esse, Phalereus quidem, quod præfectus ubi fuit à Cassan-

dro, non autem Tyrannidem invasit. Alter autem quòd Athenas à Tyrannide Cassandri liberavit. Cæterum de variis Demetriis vide Vossium, ac Jonsium.

Demetrius, Seleuci fil. 1 Mach. . nomen etiam argentarii cujusdam, Act. 19. Plurimi præterea *Demetrii* fuere, de quibus doctissimus Menagius ad Laertium p.132. ad quem studiosum lectorem remitto.

Deminsi, Mysii inser. pop. Ptol.

Demiurgus, summus erat magistratus in quibusdam Græciæ civitatibus. Livius. Vide Martinii etymologicon.

Democedes, Crotoniata, medicus illustris, qui cum inter Darii captivos esset,& Darius ipse ob invetitum pedem graviter ægrotaret,ita ut jam nunc septem noctes insomnis exegisset, nec à medicis suis vel parum juvaretur, ductus in medium, ut erat vinctus Darium penitus liberavit, ac deinde maximo in honore apud regem, & Persas omnes habitus est. Herod. l.4. Vide Ælian.Var.8.18.

Demochares, orator Atheniensis, Demosthenis ex sorore nepos,missus cum aliis ad Philippum regem legatus, expositis mandatis, petenti regi, quid gratum Atheniensibus facere posset, respondit, *Suspendere*. Indignantibus ob eam rem cæteris, rex dimisit incolumem. *Vos* (inquit) *rogate ab Atheniensibus, quos censeant superiores qui talia dicant, an qui audiant patienter?* Sen. lib. 3. de Ira. Hic etiam historiam earum rerum, quæ gesta erant suâ ætate Athenis, non tam historico, quam oratorio genere scripsit. Cic. in Bruto. Vide plura de illo apud Ælian. Var. 3. 7 8. 12.

Democles, vide *Damocles*. Item puer quidam ingenuus ac formosus, qui cum à Demetrio Poliorceta ad stuprum traheretur, neque vim tyranni posset effugere, famæ, pudicitiæque studiosus in proximum aquæ ferventis lebetem seipsum conjecit, atque ibidem interiit. Plut. in Demetrio.

Democlides, medicus, qui Polycratem Samiorum tyrannum talentis 2 curavit, scripsitque librum de Medecinâ. Suidas.

Demecoon, Priami nothus, qui velocissimos patris equos apud Abydum custodiebat. Hunc Ulysses in bello interemit. Hom. Iliad. 4.

Democrates, architectus Alexandrinus. Item athletes qui facto in stadio circulo consistens à nullo dimoveri poterat. Ælian. Var. 4. 15. Tertius Medicus qui invenit herbam hyberidam. Plin. lib. 25.

Democritus Philosophus Abderites, qui accepta à fratribus natu majoribus paterna hæreditatis portione,cognoscendarum rerum cupiditate accensus, bonam orbis partem peragravit. Postea patriam reversus cum summâ inopiâ in hortulo juxta suæ urbis muros se ad solas rerum naturas contemplandas contulit, à quibus ne externis objectis avocaretur, aneæ pelvis fulgore seipsum occæcavit. Quod tamen Laberius Poeta idem factum ait,

Malis benè esse ne videret civibus

Ut ipse loquitur. Vide Gell. 10. 17. Sed dubitavit de eo Cic. 5. de Finibus.Plutarchus vero plene falsitatis arguit, lib. de Curiositate. Civibus suis ob secessionem ejus pro phrenetico habitus fuit. Ad quem curandi causâ missus cum esset Hippocrates & cum eo collocutus fuisset, reversus, sapientissimum ipsum, dementesque illos pronunciavit, qui eum stultitiæ accusaverint. Vide Epp. Hippocratis. Omnia fieri ex atomis dixit, ac plures esse mundos eosque corruptibiles. Fertur Theologiam, ac Astrologiam didicisse à Magis ac Chaldæis; cum Gymnosophistis quoq; congressus est. De instituto autem ejus præter Laertium. Cic. lib. 5. de Fin. Origenes 2 contra Celsum, .perstringit quoque Horatius lib. 1. Epist. 12. Idem Cic. 1. Tusc. & 1. de Nat. Deorum, *magnum virum* appellat. [illegible] *virum sagacem, & vita utilissimum* fuisse refert. In risum pronum fuisse vulgò dicitur. Juv.Sat.10.

Perpetuo risu pulmonem agitare solebat

Democritus.

Horat. ——— *Excludit sanos Helicone Poetas*

Democritus. ———

Patrem ejus opulentissimum fuisse ex eo paret, quod Xerxis exercitui epulum aliquando dederit. Agebat a. 99. annos cum mortuus est.

Democritus, Ephesius, libros edidit de templo Dianæ Ephesiæ, ex cujus operis lib. 1. quædam de Ephesiorum in vestitu mollitie ac luxuriâ narrat. Athenæus lib. 12.

Demodocus, citharœdus, quem Hom. Odys. 8. inducit in convivio Alcinoi regis [illegible]acum citharam pulsantem, & simul accinentem. Item Historicus, qui libro 1. de Heracleâ citatur à Plut. lib. de Flum. cæterum solutâ ne oratione, an carmine sit usus non satis liquet. Vossius.

Demogorgon, magus tam excellens, ut præesse larvis diceretur, ac illas pro nutu cogere, & si errarent acerrime plectere.

Demonax, Adriani temp. Philosophus,qui non, ut plerique solitudinem sectabatur, sed nihil potius habuit, aut putavit inter homines amicitiâ, omnemque hominem sibi familiarem existimabat. Nullum sibi unquam viaticum præparavit, sed cum esuriret, quam proximam domum apertam videbat,in eam ingrediebatur,& victum sibi quæritavit. Centenarius decessit, elatus publico sumptu. Lucianus.

Demonesus, insula Propontidis ante Nicomediam,*Chalcis* Gyllii, qui *Chalcitem* Stephani esse putat. Ibi cyanus lapis, Chrysocolla, & aurum reperiuntur, Steph.

Demonica, mulier quæ auri aviditate urbem Ephesum Breono duci prodidit. Plut. in Paral.

Demonidas, Pædotriba claudicans, qui cum crepidas amisisset, imprecabatur furi ut pedibus ejus convenirent. Rhod. 7. 3.

Demophilus, Sophista, qui scripsit ad Lollium Maximum de vitâ priscorum.

Demophoon, Thesei ex Phædrâ fil. rex Athenarum, qui ab expeditione Trojanâ rediens, adversis ventis pulsus est in Thraciam, ibique à Phyllide Lycurgi regis filiâ hospitio, ac lecto susceptus est. apud quam cùm aliquandiu deliruisset, Athenas abiit, ibique mortuo patre, imperium suscepit, oblitus Phyllidis,cui intra paucos menses se rediturum juraverat. Quapropter illa videns se derelictam, amoris impatientiâ de amygdalo se suspendit. Vide *Phyllis*. Item Vates qui periculum Alexandro imminens prædixit. Curtius.

Demopolis, & Neocles, Themistoclis filii cùm apud Athenienses mentionem fecissent legum, quæ adversus exules latæ erant à paternis inimicis lapidibus obruti sunt Rhod. 8. 12.

Demus, locus in Ithacâ. Stephanus quem quoque *Crocyleum* vocat Hujus mentio est apud Hom. in navium catalogo,& Thucyd. ad finem lib.3.

Demosthenes, civis Atheniensis, Græcorum omnium orator longè eloquentissimus, patre cultellario natus, qui ab eo relictus in hæreditate locupleti, tutorum fraude ac negligentiâ, direptis bonis vix habuit, unde præceptoribus mercedem solveret. Verùm cùm multo studio ac labore in clarissimum Oratorem evasisset, acerrimus extitit libertatis Græciæ defensor, gravibus concionibus Philippum, ut publicæ libertatis insidiatorem identidem insectans. Post cujus mortem patriâ pulsus, tandem revocatus est. sed jam mortuo Alexandro, & Antipatro rebus Græciæ præposito cum certam sibi necem imminentem videret, relictis Athenis, in Calanriam insulam,ubi (ut scribit Suidas) asylum erat,Neptuno sacrum, concessit. Quo cum venisset, Archias mimus tragædus, qui ab Antipatro missus erat, ut Demosthenem comprehenderet, primum el persuadere conatus est, ut unà secum ad Antipatrum se conferret, nihil molestiæ ab eo perpessurus. Cujus fraude intellecta, Demosthenes, *Nihil est*, inquit, *Archia quod* [illegible] *neque enim in scenâ mihi unquam placuisti mimus, nec me nunc persuadebis legatus*. Cum autem Archias ei per vim eum detracturum minaretur, *Tandem*, inquit, [illegible] *oracula aperuisti, nam prius, tanquam* [illegible] *Verum age paulumper expecta, dum pauca domesticis* [illegible] Hæc locutus sumptis codicillis tanquam scripturus, calamum ori admovit, haustoque quod eum in usum servabat, veneno, necem sibi conscivit. Plut. Hic cùm ætatis initio esset balbus, neque literam R pronunciare poterat, quibusdam calculis in os conjectis prope maris litus declamans, naturæ vitium emendabat, ut postea eloquentissimus evaserit. Plurimus

rimus passim Tul[illegible] est in laudando Demosthene. Tamen, usque adeo ([illegible] quit in Oratore) *difficiles & morosi sumus, ut nobis non satisfaciat ipse Demosthenes : qui quanquam unus eminet inter omnes in omni genere dicendi, tamen non semper implet aures meas.* Orare cœpit annos natus 17. Juvenalis. Sat. 10.

Eloquio sed uterque perit Orator, utrumque
Largus, & [illegible] lethò dedit ingenii fons.

Et postea de Demosthene. —— *Saevus & illum*
Exitus eripuit, quem mirabantur Athenæ
Torrentem & pleni [illegible] derantem frena theatri.
Diis ille adversis genitus, fatoque sinistro,
Quem pater ardentis massa fuligine lippus
A carbone & forcipibus, gladiosque parante
Incude & luteo Vulcano, ad Rhetora misit.

Athenienses statuam ei æteam posuerunt cum inscriptione hac.

[illegible]

Demosthenes, dux Atheniensium in bello Peloponnesia co apud Thucyd.

Demosthenes, genere Thrax, grammaticus, Iliada Homeri, & Hesiodi Theogoniam in prosam orationem convertit. Suid. Alius ab eo est *Demosthenes* Bithynos, qui rerum Bithynicarum l br s conscripsit, quorum 4. 9. [illegible] & 12. citat Stephanus. Scripsit quoque [illegible] h. e. urbium, & locorum orig nes, quarum idem Steph. meminit 10 [illegible].

Demostratus, sc[illegible]ptor. Plin. 37. 6.

Demoteles, unus erat ex 12 illis quos de pyramidibus Ægyptus scripsisse Plinius docet 36. 12.

Demus, de rebus Atticis commentatus est, si vera est lectio apud Athen. l b. 14. ubi Casaubonus jubet legere [illegible]. *Sane Clidemus* Atthidem scripsit, ut ex eodem Athenæo apparet. Fortasse tamen & *Demetrius* quispiam hanc materiam tractavit, eoque ex nomine hoc nomen fuerit corruptum, ut: factum apud Dion. Halic. in judicio de Dinarcho, ubi citatur [illegible], qui omnino est *Demetrius*. Vossius.

Denaba, urbs in Edom, in quâ regnavit Bela. lege *Dinhaba*

Dendo, municipium Rom. in Macedoniâ. Plin.3.23.

Denises, Saracenorum rex An. Dom. 777.

Denna, Æthiopiæ sub Ægypto op. Plin.

Dentatus, M. Curii cognomen, quòd cum *dentibus* natus est. Pl[illegible]

D[illegible], Ceres à Græcis sic dictus [illegible] *ab inventendo*, eò quòd [illegible] inventrix fuerit. Hinc *Deois* filia ejus Proserpina.

Deobriga, in [illegible] Vettonum urbs, & alia Autrigonum. Ptol.

Deobrigula, Murbogorum op. in H[illegible]. Tarrac. Ptol.

De[illegible], Carthaginensis Episcopus, sanctimoniâ, ac pietate [illegible], qui ur[illegible] summâ necessitate, ingruenteque pers[illegible], universa sacri ministerii vasa aurea, & argentea [illegible] captivorum redemptionem vendidit. Vide Victorem de Persecutione Vandalorum.

Deopale, Ind[illegible] [illegible] Gangem urbs. Ptol.

Deorum cur[illegible], Libyæ interioris mons. Plin. Mela. Ptol. Hodiè [illegible] Luna, ubi regis Lusitanici aurifodinæ sunt. A[illegible] *laguna di Lopez Gonzales.* Græcè [illegible]

[illegible] *de Baiona* Mor. Insulæ Hisp in Gallæc[illegible], haud pr[illegible] ab ostiis Minii fluvii

Deorum p[illegible], op. Mauritaniæ Cæsariensis, *Mazagran* teste Mariano.

D[illegible], Iberiæ urbs, sive regio. Steph.

Deradi[illegible] [illegible] d ctus à loco, ut ait Paulanias, cujus vat[illegible] tempestate dorare aiseit, eoque ritu fie[illegible] mulier secubaret. & singulis mensibus noctu, [illegible] rem sacram faceret, cujus agni sanguine [illegible] pollinet instinctu responsa daret.

Deradi[illegible] [illegible] angem pop. Ptol.

Dera[illegible] [illegible] m flu. accolentes, aliis *Dranga.*

De[illegible], Carmaniæ op. Ptol.

Derasida, insulæ juxta Magoeffam. Plin. 5. 29.

Derbe, Lycaoniæ civitas. Act. 14. *Dervase* teste Leunclavio.

Derbices, pop. juxta Caucasum. Hi supra Stoicam severitatem minimum quodque delictum pœnâ capitis puniunt, Terram venerantur, fœmininum animal neque edunt, neque sacrificant, eos qui [illegible] annos excesserunt, jugulant : cognatorum carnes vorant, aous strangulant, obeuntes non edunt sed humant. Strabo. Dicuntur *Derbies* item seu *Derbiæ*, & *Derbii. Derbicei* Dionysio, ubi *Dercebii* maluit Salmasius in Plinianis, quem vide.

Derce, fons frigidissimus æstate, inter Bilbilim, & Segobrigam in ripâ fere Salonis amnis, *Dercenna* Martiali lib.1. ad Licinianum.

Avidam frigent Dercenna placabis sitim.

Dercetio, vel *Dercetis*, fabulosa Dea, quæ apud Joppen, authore Plinio, aut, ut Diodoro lib. 1. placet, juxta Ascalonem colebatur, humanâ facie, reliquo corpore piscis. Hanc Syri *Atergatim* vocant. Ovid. Met. 4.

—— *De te Babylonia narrat*
Derceti, quam versâ squamis velantibus artus
Stagna Palæstini credunt celebrasse figurâ.

Fabulam narrat Diodorus Siculus. Filiam habuit Semiramidem, quam à columbis educatam ferunt. Syris autem aves illæ sacræ. Tibullus,

Alba Palæstino sancta columba Syro.

Dercil[illegible], 32 Assyriorum rex.

Dercylius, unus ex præfectis Pyrrhi. Plut.

Dercyllidas, Thimbroni Lacedemoniæ regi successit, vide Xenoph. lib. 3. Hist.

Der[illegible], historicus, de quo videndus Vossius de Hist. Gr. pag. 354.

Dere, *Dire* Straboni, Æthiopiæ emporium ad sinum Arabicum, *Zeila* Moletio.

Derea, urbs Arcadiæ. Steph.

Deremistæ, pop. Illyrici, quorum urbs *Drivaste* putatur.

Derentina, Mesopotamiæ op. Ptol.

Deretini, Dalmatiæ pop. Plin.

Derriades, vide [illegible].

Dermone, Libyæ interioris gens. Ptol.

Derra, Laconicæ locus. Steph. urbs Macedoniæ Plinio.

Derrhæ, Thraciæ pop. Steph. Herodotus *Dersæi* vocat. Item Arabiæ Fel gens. Ptol.

[illegible]errhima, Chalybonitidis in Syriâ urbs. Ptol.

Derrhu, Marmaricæ promontorium. Ptol. *Legeat Mercatori.*

Dersæi, sive *Dersæ*, vide *Derrhæ.*

Derton, vel *Dertona*, urbs Ligurum. Ptolemæus vocabulum ejus Romanâ formatione scripsit [illegible], at Strabo Græcè [illegible], cui [illegible] dicitur, atque situm esse memo[illegible] inter Genuam & Placentiam itinere stadiis ab utroque distantem 400. Tauriois eandem perperam tribuit Ptolemæus. Cluver. *Tortona* Leandro.

Dertosa, Hisp. Tarracon. op. Hodiè *Tortosa.*

[illegible]ventio, op. & flu. Angliæ, *Derwent*, Derbii civitatem perterfluit, teste Talboto. Camdeno autem *Derventio* est op. in orientali parte Eboracens. Comitat. nunc *Auldby*, ad flu. etiam Derventionem.

Derusici, pop. Persiæ : Stephanos. Oratores Persici Herodoto lib. 6.

Desarena, Indiæ intra Gangem regio.Arrian.in Periplo.

Desid[illegible], ultimus Longobardorum rex.

Des[illegible], Thraciæ pop. Steph.

Desiudiates, Liburniæ po[illegible] in conventu Narbonensi Plin. 3. 2[illegible]. [illegible] Straboni lib. 7. Ubi ait Batonem quendam Dæsitiadarum ducem fuisse. Forte vero Batonem eum intelligit de quo Dio lib. 55. multa narrat & appellat Dysidiarum, [illegible], ait, [illegible].

Desson, nomen Castelli 2 Mach. 14. Alii *Dessau.*

Dessobrica, urbs inter Asturicam & Tarraconem Anton.

Desticos, insf. exigua Thraciæ adjacens, non procul à Chersoneso. Plin. 4. 12.

Desudaba, Medi[illegible] reg. urbs. Liv.

Desuviarii, Gall. Narbon. pop. Plin.

Detunda, Turdulorum in Bæticâ op. Ptol.

 Devada,

Devada, inf. Arab. Fel. in Indico mari. Plin.

Devana, Ptol. urbs Angliæ, hodiè *Chester*.

Deucalion, fil. Promethei, cui adulto Epimetheus patruus Pyrrham filiam conjugio junxit. Hic, cum apud Thessalos regnaret, ingens diluvium universum terrarum orbem inundavit, genusque humanum ad internecionem delevit, Deucalione tantum & Pyrrhâ servatis, qui in Parnassum montem naviculâ delati, ubi primùm aquæ desedissent, Themidis oraculum consuluerunt, quanam ratione genus humanum posset reparari, acceptoque responso, ut magnæ matris ossa post terga projicerent, lectos humi lapides (eos enim magnæ matris h. e. terræ ossa interpretabantur) post terga jactabant: qui protinus naturali positâ duritie, in utriusque sexûs homines sunt commutati. Ovid. 1 Met. Virgil. 1 Georg.

——— *Quo tempore primùm*
Deucalion vacuum lapides jactavit in orbem,
Unde homines nati, durum genus,

Juvenal Sat. 1.

Ex quo Deucalion nimbis tollentibus æquor
Navigio montem ascendit sortesque poposcit,
Paulatimque animâ caluerunt mollia saxa
Et maribus nudas ostendit Pyrrha puellas.

Inde *Deucalionei imbres*, pro ingentibus. Lucan. 1.

Deucalioneos fudisset Aquarius imbres.

Porro reparatio hominum ascribitur Deucalioni, nempe quòd Gentes ab eo edoctæ retinuerint memoriam diluvii. At hæc fabula Poetica, sub verborum, & nominum involucris veram universalis diluvii à Mose dei servo descriptam historiam proposuit; & artibus Satanæ factum est, ut quæcunque in sacrâ historiâ occurrerent, Ethnicorum figmentis in fabellas verterentur. Apud Lucianum libello de deâ Syriâ extat locus ex quo manifestum est per Diluvium Deucalionis intelligi non inundationem illâ, quâ olim Græcia absorpta est, sed diluvium universale, quod fuit Noæ temporibus. Quinetiam Plut. lib. de Animalium Industriâ scribit columbam in arcâ Deucalionis emissam attulisse indicium recedentis Diluvii. Noë dictus Δευκαλίων quòd ante diluvium prophetabat hominibus dicens, Δεῦτε, καλεῖ ὑμᾶς ὁ Θεὸς εἰς μετάνοιαν. Theophilus lib. 3. ad Autolycum.

Deudorix, Bætoritis fil. magni apud Cheruscos nominis, ductus inter cæteros captivos Germanico juniori clarissimum triumphum præbuit. Strabo 7.

Develton, Ptolemæo Δεουελτὸς Κολωνία, op. Thraciæ Mediterraneum, lacum habens ejusdem nominis. Plin. 4. 11.

Deverra, Dea ab antiquis putata est, quàm venerabantur, ut scopis domum verrere possit.

Deunana, Amnis urbs in Cornaviis. Ptol. vulgò *Doncaster*, teste Villanovano.

Devona, Germ. urbs. *Newmark*. Pet. Apiano.

Devonia, reg. & Comitatus Angliæ, vulgo *Devonshire* inter Somersetensem agrum, & Cornubiam.

Deuriopus, vel *Deuriopum*, reg. & op. Macedoniæ. Strab. Steph.

Deusdedit, 66. Rom. Pontifex, An. Dom. 616.

Dexamene, pars Ambraciæ. Steph. Item una ex nymphis marinis à δέχομαι, *i. e. recipiendo* dicta.

Dexari, pop. Chaonum, Encheleis proximi. Steph.

Dexicreontis, Venus dicta, à *dexicreonte* circulatore, qui amias mulieres luxu, petulantiaque perditas, sacris quibusdam piaculis ibus expiavit, vel potius à *dexicreonte* nauclero, qui cùm Veneris jussu aquam tantam in navim imposuisset, ut ex eâ mercatoribus, nautisque sitientibus divendita, dives factus esset, Veneri statuam grati animi indicem posuit quam à suo nomine *Dexicreontem* appellavit. Plut. od 2. 18.

Deximontani, Carmaniæ pop. desertam ripam Granii amnis accolentes. Plin 6. 23.

Dexiphanes, pater Sostrati architecti. Steph.

Dexippus, Herennius appellatus, orator Atheniensis, sub Valeriano, usque ad Aurelianum. Item alius Medicus Coos, Hippocratis discipulus, scripsit de Medicinâ librum unum & de Prognosticis. Suid.

Dexter, Consul, collega Fusci, an. U. C. 977.

Dexter, Barcinonensis historicus, qui omnimodam historiam scripsit.

D I.

Dia, inf. maris Ægæi, una Cycladum à Delo 17. m. p. distans. Plin. 4. 12. In hâc Liber pater Ariadnem à Theseo destitutam uxorem duxit, quâ de causâ etiam Baccho sacram esse volunt. Ovid. Met.

Protinus Ægides raptâ Minoide, Diam
Vela dedit. ———

Idem de Trist.

Quà brevis æquoreis Dia feritur aquis.

Stephano quatuor sunt hujus nominis insulæ, quarum prima *Naxus* dicitur, a prope Miletum est, tertia vicina Sarmosso, 4 prope Gnossum Cretæ. Theocriti Interpres Diam insulam esse prodit circa Melum, & aliam circa Amorgum & Chersonesum in Co, & in Peloponneso similiter nominari.

Dia, urbs Thessaliæ ab Æaco condita. 2 Thraciæ juxta mont. Athon. 3 EubϾ. 4 Peloponnesi. 5 Lusitaniæ ad Oceanum. 6 Italiæ juxta Alpes. 7 Scythiæ juxta Phasin. 8 Cariæ. 9 Bithyniæ juxta Pontum.

Dia, Deæ nomen, qua apud Sicyonias & Phliasios colebatur, quæ eadem fonte creditur cum Hebé Juventutis Deâ.

Diabate, insula juxta Sardiniam. Ptol.

Diabatina, Sacrificia apud Græcos quæ in transitu fiebant. Plut. in Lucullo.

Diabetæ, insulæ circa Symen. Steph.

Diabete, insula occidentalior, quam Sardinia, & Corsica. Steph.

Diablintes, *Diablindi*, *Ilin. Diaulita* Ptol. pop. Gall. Celticæ in Armoricis seu in Britanniâ minori quorum tractus hodiè *Diablères* nominatur. Cæsar. lib. 3.

Diacopene, regio Cappadociæ ad Halym flu. Strab. 12.

Diacrea, tribus Atticæ, Pallantis sedes. Steph.

Diactor, quasi *internuncius*, Mercurii cognomen.

Diacusta, insignis urbs inter Placentiam, & Genuam. Strabo lib. 5.

Diacum, Mysiæ infer. op. Ptol.

Diadæ, Athenæ sic dictæ, à Cecrope conditore; hanc urbem Euboici *Orchomenon* appellarunt.

Diades, nomen dedit *Diadi* urbi in Lyciâ quam condidit. Steph.

Diadochum, Persiæ urbs non procul à Ctesiphonte. Steph.

Diadumenus, juvenis speciosus, fil. Macrini Imp. qui patre ab Heliogabalo victo, una cum eo est interfectus. Item nomen amasii Martialis,

Basia da nobis Diadumene, &c.

Diagoras, philosophus Atheniensis, qui *Atheos* cognominatus est, i. e. *negans Deos*; poeta Melicus post Pindarum, & Bacchylidem, quem Democritus, ob physiognomiam, cum servus esset, emit 1000. drachmis ut disciplinis erudiret. Sic mysteria contempsit, ut etiam ea sectantes averteret. Quare ab Atheniensibus pulsus est, qui talentum polliciti sunt, qui eum interfecissent. Suid.

Diagoras Rhodius, 3 filios adolescentes habuit, unum pugilem, alterum pancratiasten, tertium luctatorem, eosque omnes vidit vincere coronarique eodem Olympiæ die, cujus rei caussâ gaudio nimio effusus animam efflavit. Cic. 1. Tusc. Qu. Gell. 3. 15.

Diagon, vel *Diagum*, Peloponnesi flu. à meridie in Alpheum influens, & Pisam ab Arcadiâ terminans. Pausan.

Dialis, *diale* qui vel quod Jovis est. Unde flamen *Dialis* Jovis ministerio assignatus est à Numâ. Liv. lib. 1.

Diamastigosis, facti genus apud Lacedæmonios, in quo ante aram nobiles adolescentes sese mutuis verberibus afficiebant, adhærentibus pr[illegible] s. [illegible] in vitâ Apol.

Diamuna, Indiæ flu. in Gangem influens. Ptol.

Diana, Jovis filia ex Latonâ, eodem cum Apolline partu edita. Hæc ob virginitatis amorem fertur hominum consortia fugisse, & ut [illegible] hominis pruritum amoveret venando sylvas incoluisse, paucarum virginum comitatu contenta. Horat.

Montium custos nemorumque virgo.

Et alibi. *Phœbe sylvarumque potens Diana.*

Catullus. *Montium domina, ut fores*
Sylvarum que virentium.

Saltu

Saltuumque reconditorum
Amniumque sonantium.

Inde *turba Dianæ* apud Ovid. pro canibus, & *Arma Dianæ* pro instrumentis venatoriis Gratio dicuntur. *Integræ Tentator Orion Dianæ.* Id est, Castæ. Laudatissimum templum habuit apud Ephesios; aliud item in Tauricâ reg. ubi carne tantum humanâ litabatur. Lucan. lib. 1.

Et Tauris Scythiæ non mitior ara Dianæ.

Sic dictam volunt quasi *Jovianam* ἀπὸ τοῦ Διὸς à *Jove* sc. Producit primam syllabam. Virgil.

Exercet Diana Choros. Itemq; Horatius.
Dianam teneræ dicite virgines.

Vide *Lucina, Trivia, Dictynna, Hecata, Proserpina, Luna, Noctiluca.*

Diana, flu. Hisp. Tarraconensis. Ptol.

Dianæ fanum, Bithyniæ promuntorium. Ptol. *Scutari* Sophiano.

Dianæ fons, pagus Siciliæ ad Camarinam urbem. Hujus fontis aqua vino non miscetur. Solinus.

Dianæ oraculum, urbs Arab. Fel. Ptol. *Cariale*, teste Moletio.

Dianæ portus, locus Corsicæ in orâ orientali. Ptol.

Dianenses, Hisp. citer. pop. in conventu Carthaginensi. Plin.

Dianes, pop. Galatiæ. Steph.

Dianium, Hisp. Tarracon. op. in orâ maris Balearici Ptolemæus inter Edetanorum opida enumerat. *Denia* vulgò. Item ins. maris Tyrrheni juxta Corsicam. Plin. *Giannti*, teste Nigro. Item op. Lucaniæ, & alterum Liguriæ vino abundans.

Diaphanes, Ciliciæ flu. ab aquæ perspicuitate sic dictus. Plin. 5. 27.

Diapheuum, Arabiæ urbs. Lib. Notit.

Diapolitan, Ægyptiorum rex, cui & nomen *Amasis*, sub quo fuit fames magna. Oros. 3. 31.

Diarusa, ins. Chio finitima. Plin. 5. 31.

Diarrhœa, Cyrenaicæ reg. portus. Ptol. *Zanata* Marmolio.

Dias, urbs Lyciæ, quam Diades condidit. Steph.

Dias, Sophista Ephesius, Philippi Regis temp. Philost.

Diasia, Jovis festa apud Athemenses teste Suidâ, & Luciano in Charidemo, meminit eorum & Aristoph. Agebantur autem ut Hesychius scribit cum peculiari quâdam tristitia

Diaula, una ex 4 porticibus Romæ, quæ ad meridianas regiones spectabar.

Diaulus, de quo Martialis,

Nuper erat medicus, nunc est Vespillo Diaulus.

Dibon, locus Moabitarum, Jer. 48. Item urbs eorumdem, Jos. 15. *Dibon Gad*, locus in quo Israelitæ fixere tentoria profecti de Oboth. Num. 33.

Dibutades, Sicyonius, primus figulus Corinthi qui ex creta docuit pingere, primusque personas tegularum extremis imbricibus imposuit. Plin. 35. 12.

Dicæa, urbs Thraciæ.

Dicæa, quæ & *Dicæarchea*, nunc *Puteoli*, quod ea civitas quondam *justissimè regebatur.* Sil. lib. 12.

Forte Dicarchea juvenis consedit in urbe
Scipio. ———

Dicæarchus, Philosophus Messenius, qui opinatus est hominum exordium nullum extitisse. Composuit 3 libros, in quibus scripsit animam nihil aliud esse, quam vim quandam, atque potentiam æquabilitèr fusam, tam in corporibus brutorum, quàm hominum, quæ à corpore foret inseperabilis, ut à morte nullus sensus superesset, sed omnia cum animâ morerentur. Vide Vossium de Hist. G[illegible] l[illegible]. cap 9. Alius Lacedæmonius Grammaticus Aristarchi auditor. Suidas. Vide Jonsium de Script. Hist. Philos. lib. [illegible]. cap. 16.

Dicd[illegible]a, A[illegible]icæ propriæ urbs. Anton.

Dicelicta, apud Spartanos sic dicebantor, qui lusus comicos leves. & tenues obibant. Rhod. 6. 17.

Dicæogenes, poeta, scripsit Tragædias, & Dithyrambos. Suidas.

Dice, Dea & præses judiciorum apud antiquos credebatur, cujus ministri dicebantur Δικασαὶ, id est, *litium diremptores.* Virgo dicebatur, quia Judices puri, integrique esse debent. Jovis vero filia, quia Jupiter est Nomothetes, princeps ac Imp. universorum. Rhod. 23. 16.

Dicineus Boroista, vir doctissimus Gotthorum consiliarius, omnem eos edocuit philosophiam, & Theologiam, sacella fieri jussit, sacerdotes instituit. Jornandes.

Dictamnum, Cretæ op. Ptol. Inde *dictamnus* herba. Virgil. Æn. 12.

Dictamnum genetrix Cretæâ carpit ab Idâ.
Puberibus caulem foliis, & flore comantem
Purpureo; non illa feris incognita capris
Gramina, cum tergo volucres hæsere sagittæ.

Aristot. lib. de Mirabil. auscult. Αἱ ἐν Κρήτῃ αἶγες, ὅταν τοξευθῶσι, ζητοῦσι τὸ δίκταμνον, τὸ ἐκεῖ φυόμενον, ὅταν γὰρ φάγωσιν εὐθὺς ἐκβάλλουσι τὰ τοξεύματα. Tertul. de Pœnit. cap. 11. *Cervus sagittâ transfixus, ut ferrum & immedicabiles moras citus de vulnere expellat, scit sibi dictamno medendum.* Idem habent Cic. 2. de Nat. Deorum & Plinius lib. 8.

Stat. 1. Sylv. 4. —— *Idæâ profert quam Creta sub Idâ*
Dictamni florentis opem.

Dicte, sive *Dictæus mons.* Plin. mons Cretæ, hinc *dictæus* pro *Cretensis.* Virgil. 6. Eclog.

Dictææ nymphæ nemorum jam claudite saltus.

Ovid. Met. 3. *Se confessus erat, Dictæaq; rura tenebat.*

Dictidium, Græciæ op. Thucyd. 5.

Dictis, urbs Galatiæ. Ptol.

Dictum, Britanniæ op. Lib. Notit. *Diganway* Camdeno. In ora Walliæ litorali apud *Conovium* op. inter Asaphopolin, & Bangoriam.

Dictynna, nympha Cretensis, quæ casses venatorios prima creditur invenisse, unde *Dictynna* dicta, cum antea *Britomartis* appellaretur. Ferunt autem hanc in Cretâ Dianæ consuetudine familiarissimè usam fuisse, quæ ipsa ob id à Poetis nonnunquam *Dictynna* dicitur. Sunt qui Dictynnam à Minoe adamatam ferunt, ejusque vim cùm alioqui effugere non posset, ex editâ rupe se in mare præcipitasse, retibusque piscatoriis exceptam fuisse, indeque nomen accepisse. Item Cretæ urbs, à quâ mons *Dictynnæus* & promunt. *Dictynnæum.* Strabo.

Dictys Cretensis, historicus, qui cum Idomeneo Trojam profectus totum illud bellum Phœnicium literis descripsit. Vide Vossium. Item Centaurûm unus Pirithoi manu in Hippodamiæ nuptiis interfectus. Ovid. Met. 12. Denique piscator quidam, qui Perseum educavit. Statius.

Fluctivagus volucrem comebat Persea Dictys.

Dida, Pæoniæ præfectus, Demetrium Philippi filium veneno sustulit. Liv. lib. 40. Item pugil nobilis. Pausan.

Didascæ, Æthiopiæ sub Ægypto pop. Ptol.

Didattium, Sequanorum in Belgiâ urbs. *Tachsfelden* Rhenano. *Taleuberg* Lazio, *Hafenburg* Villanovano.

Didaucana, Bithyniæ op. Ptol.

Didia lex, à *Didio* lata, post Fanniam 18. annos secuta est, cujus ferendæ duplex ratio fuit. Primo, ut non solum urbs Romana, sed universa Italia lege sumptuariâ teneretur. Secunda ut non modo qui convivia majore sumptu fecisset, sed etiam qui ad ea vocati essent, atque omnino interfuissent, pœnâ legis tenerentur. Macrob. 3. 57.

Didius Julianus 20 Rom. Imp. an U. C. 945. Hic usque adeo parcus erat, ut porcellum, atque lepusculum ad se dono missum in triduanas partiretur cœnas; prandebatque interim paucis oleribus, ac herbulis contentus: cujus hic fuit vitæ exitus, ut à Septimio Severo successore suo in abditas Palatii balneas ductus, extentâ damnatorum more cervice ultimum diem objerit. Sext. Aurel.

Dido, sive *Elisa*, Beli Tyriorum regis filia, quæ primis nuptiis Sichæo Herculis sacerdoti juncta fuit; quem cum Pygmalion, Elizæ frater, thesauris ejus inhians ante aram obtruncasset, illa in somnis monita, cum iis quibus Pygmalionem invisum esse sciebat, effossis clam thesauris, navem conscendit, & in eam Africæ partem, quæ Zeugitana dicta est, delata tantum sibi soli emit, quantum taurino corio posset circumdare. Virg Æn. 1.

Mercatique solum facti de nomine Byrsam,
Taurino quantum potuit circumdare tergo.

Sil. lib. 1. *Tum pretio mercata solum nova mœnia ponit*
Cingere quà secto permissum litora tauro.

Appianus

Appianus in Libycis Ἐνδωτο δὲ χωρίον εἰς ... Dionysius.

Καρχηδὼν, ἣν μύθῳ εἶπαι βοὸς μέτρησαι.

Quo in loco cum corium in tenuissimas partes dissecuisset, locumque satis amplum complexa esset, urbem condidit, quam Carthaginem appellavit, arcemque in medio urbis, quam à Corio bubulo *Byrsam* vocavit. Deinde cum Jarbas Gætuliæ rex nuptias ejus ambiret, recusantemque vi, armisque cogeret, sibi ipsi ictum intulit, præferens nimirum morte occumbere, quam prioris lecti jura secundis nuptiis polluere. Virgilius l. 1. & 4 Æn. fabulatur Æneam, captâ Trojâ, à patriâ profugum, vi tempestatis Carthaginem fuisse delatum, Elizamq; amore ejus captam, & cum præter spem ab eo desereretur, mortem sibi consciviffe. Quod tamen gravissimorum historicorum fide facilè refellitur, qui Carthaginem tradunt septuagesimo demum anno post Romam Conditam, ab Elisâ condi cœpisse. Ab Æneæ vero in Italiam adventu usque ad U. C. numerantur anni amplius quam 330, quibus Albæ regnatum est. Hâc de re extat elegans apud Ausonium Epigramma. *Dido* Hebræis דידו *dilectulam* notat. Est enim diminutivum à דוד h. e. *dilectus*. De quo tamen aliter veteres suo more; Eustathius siquidem in Dion. Perieg. Δειδὼ exponit Ἀνδροφόνον. Servius in 1 Æn. ait linguâ Punicâ notare *viraginem*. At Etymologus & Varinus Δειδὼ interpretantur πλανῆτιν. h. e. *vagam*, seu *erraticam*, quomodo dictam arbitrantur, quia Tyro profuga variè esset vagata.

Didugua, Babyloniæ urbs. Ptol.

Diduri, pop. in confinio Albaniæ prope Labienos, quorum meminit Plin. 6. 10.

Didyma, locus Thebaidis in Ægypto. Anton.

Didyma, locus, & oraculum Mileti, Jovi & Apollini sacrum; sunt etiam fontes Thessaliæ, Item duæ parvæ insulæ juxta Scyrum. Et montes prope Laodiceam. Steph.

Didyme, insula Siculi maris, Æolidum una. Est & urbs Libyæ, Steph. Siciliæ item op. vide *Didyme*.

Didymaon, armorum artifex eximius. Virgil. 5 Æn.

Et clypeum efferri jussit, Didymaonis artes
Neptuni sacro Danaum de poste refixum.

Didymarchus, libro 3 Transformationum citatur ab Antonio Liberali narratione 23, quæ est de Batto. Sed ab interprete scriptores ex quibus ea hausta est narratio, prætereuntur. Vossius.

Didyme, una Cycladum. Ovid. Met. 7.

At non Oliaros, Didymeque & Tenos, & Andros.

Item urbs Siciliæ, vel insula, *Sabine* Leandro. Ovid. Fast. 4.

Himeraque & Didymen, Acragantaque Tauromenonq;.

Denique insf. Gaditanæ op. Strabo.

Didymeum, templum Apollini dicatum apud Miletum. Plin. Strab.

Didymæus, Apollo dictus est, quod geminam speciem sui numinis præferat, illuminando, formandoque Lunam. Ex uno enim fonte lucis gemino sidere spatia diei, ac noctis illustrat. Macrob.

Didymi, mons Asiæ min. Ptol. Strabo *Dindymum* vocat.

Didymoticos, Thraciæ op in promont. situm, sub quo lapidicinæ. Gregoras. Item Cariæ locus. Suid. Et in Asiâ minori circa Æoliam. [illegible] ius.

Didymus, Argiæ vicus. [illegible]ian.

Didymus, sic vocabatur Thomas Apostolus. Jo 11.

Didymus, vir Alexandrinus qui licet à puero oculis captus foret, divinas tamen literas optimè callebat, & inter Ecclesiasticos scriptores illustris fuit. Hieronymus.

*Did*ymus, Alexandrinus alius, falsamentarii filius, quo nemo, ut Quintilianus inquit, plura scripsit. Grammaticus fuit, & ad Augusti tempora pervenit, qui ob assiduam [illegible] libros moram Χαλκέντερος est appellatus nam ad [illegible] librorum, & quingentos scripsisse dicitur. *Didymus*, alius Monachus, maximus contemplatio[illegible] d[illegible] cognominatus. De quo v de H st. Tripart 8. cap. 1 *Didymus*, poeta, Georgica scripsit. Alius etiam [illegible] ophus Ara[illegible]us

[illegible] Macedon[illegible] pop. Plin. 4. 10

[illegible]na, D[illegible] l. *Tirenburum* Germanis. Niger [illegible] oiale interpretatur.

Diespiter, Jupiter, quasi *diei*, i. e. *lucis pater*, uti Macrobius interpretatur. Horat 1 Carm.

——— *Namque diespiter*
Igni corusco nubila dividens.

Et alibi. ——— *Sæpe Diespiter*
Neglectus incesto addidit integrum

Diethusa, insf. Thraciæ adjacens non procul à Chersoneso Plin. 4. 12.

Dieuches, Medici nomen. Plin. 2[illegible]. 5.

Dieuchidas, historiam Megaricam conscripsit, ut ex Harpocratione constat, apud quem corrupte interdum Διευχίδας legas. At fœdius etiam corruptum id nomen apud Schol. Apollonii 1 Argon. ubi Διηχίδας legitur.

Digena, Arab. Felicis urbs. Ptol.

Digentia, Italiæ flu. Horat. 1. 18.

Me quoties reficit gelidus Digentia rivus.

Rivo del Sole Leandro.

Digeri, Thraciæ pop. Steph.

Diglitto, appellatur Tigris flu ubi tardior fluit, h. e. usque ad Medorum fines.

Dii, Thraciæ pop. Rhodopen incolentes. Thucydides lib. 2. Παρεκάλει δὲ ... Tacit. An. 3. ubi inter Thraciæ gentes enumerantur Cœlaletæ, Odrysæque & alii; Lipsius legit *Asii* in Epistolic. Nam Strabo lib. 7. inter Thracas nominat *Asti*; Sed in commens. ad Tacitum mavult *Dii*. Αὐτονόμους eos vocat Thucyd. ubi supra.

Dilaiah, vel *Delaiah*, nomen viri. 1 Paral. 24.

Dila, portus Gall. Narbon. 12. m. p. à Fossis Mariánis. Anton.

Dimales, Illyriæ civitas ab Æmilio capta an. U. C. 535.

Dimas, cursor nobilis. Stat. 6 Theb.

——— *Alipedumq; fugam prægressus equorum*
Ante Dimas. ———

Dimastus, insf. circa Rhodum. Plin. Item mons in insulâ Mycono, cujus incolæ omnes calvescunt. Plin.

Dimona, civitas in tribu Judæ. Jos. 15.

Dimum, Mœsiæ infer. urbs. Anton.

Dimuri, Indiæ pop. circa Indum flu Plin.

Dinah, i. e. *judicium*, vel *judicans*. Jacobi ex Leâ uxore filia. Gen. 30 Hanc Sichem stupro subdidit, quod malum Jacobo immissum putant Rabbini, quòd in occursu Esavi fratris filiam occultaret, ne eam in uxorem peteret. Josephus Παρῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, ὀψομένη τὸν κόσμον, τῶν ἐγχωρίων γυναικῶν.

Dinarchus, Corinthius, jussu Polyperchontis jugulatus. Plut.

Dinarchus, Delius, Cretenses fabulas collegit, ut cognoscimus ex Dion. Halic. in Dinarcho oratore; ubi ex Demi, vel potius Demetrii libro de ejusdem nominis viris, quatuor *Dinarchos* enumerat. Videtur idem signari ab Euseb. lib. 1. Chron. ubi de Bacchi gestis loquens ait. *Ut Dinarchus loquitur, non ille orator sed poeta.* Vossius.

Dinaretum, Cypri promontorium maximè Orientale. Plin.

Dindari, Dalmatiæ pop. Plin.

Dindryme, urbs Macedoniæ Steph.

Dindyma, montes Troadis. Steph unde *Dindymene* Cybele dicitur. Emendandus Hesychius ... Rescribe ... vel ... &c. Horat.

Non Dindymene, non adytis quatit
Mentem sacerdotum incola Pythius, &c

Virgil. Æn. 9.

O vere Phrygiæ (neque enim Phryges) ite per alta
Dindyma, ubi assuetis biforem dat tibia cantum:
Tympana vos, buxusque vocat Berecynthia matris
Idæa. ——— Prop[illegible]

Dindymus, & sacra [illegible] inventa Cybele

Ovid. Fast. 4.

Dindymon & Cybelen & amœnam frondibus Idam.

Dine, Arcadiæ locus, aquæ dulcis, juxta mare. Pausan.

Dinia, Gall. Narbon. urbs. Plin. hodiè *Digne*.

Dinia, Phrygiæ locus Livius.

Dinias, historias res Argolicas conscripsit. Citatur ab

ab Apollonii Sholiaste lib. 2. ἐν πρώτῳ Ἀργολικῶν. Mentionem quoque Diniæ facit Plut. in Arato, & Eurip. Schol. in Oreste, & Sophoclis Interpres in Electrâ, qui septimum Argolicorum citat.

Dinocrates, Messenius, Romæ in convivio temulentus muliebri saltavit habitu, postero die cùm ab Achæorum imperio Messanam ad defectionem sollicitare vellet, peteretque propterea præsidium à Tito Flaminio, de his respondit Flaminius, Videbimus; Te vero miror vina tractare, ac saltare, & fœminam mentiri posse, quum res ejusmodi moliri audeas. Plut.

Dinocratus, Alex. magni architectus, Alexandriam op. Ægypti ædificavit. Plut. in Alex.

Dinogetia, Mœsiæ infer. urbs. Ptol. Nigro *Drimago* dicitur.

Dinolochus, cursor velocissimus. Pausan.

Dinomenes, Syracusanorum tyrannus. Pauf. Item Statuarius nobilis. Idem.

Dinosthenes, Olympionica Statuam sibi fecit. Pausan.

Dinus, portus & locus in Lyciâ. Plin 32. 2.

Dinus, Florentinus, medicus præstantissimus. Euseb. Chronici continuator.

Dinus, Mugillanus, Jurisconsultus Bononiensis An. Dom 1300.

Dio, consul Romanus Euseb. *Dio* Cassius, Historicus, & Consul Romanus, de quo vide Vossium. De Hist.Gr.2.15.

Diobesi, Thraciæ pop. quos Nestus amnis præterfluit. Plin. 4. 11.

Diobulium, op. prope Pontum. Steph.

Diocæsarea, Cappadociæ urbs. Plin. & Phrygiæ. Ptol.

Diochites, vicus Ægypti in quo sepultus est Osiris. Steph.

Diocles, primus rex Medorum. Euseb.

Diocles, Atheniensis comicus poeta antiquus, cuius fabulas nonnullas commemorat Athenæus. Item Medicus Carystius Darii Hiltaspis temp. Reliquit & ipse commentarios. Suidas. Cæterum de variis hujus nominis hominibus videatur Vossius. De Hist. Gr. pag. 355.

Diocletianopolis, urbs Thessaliæ inter Edissam & Thessalonicam. Polyb. Anton.

Diocletianus Jovius, 38 Rom. Imp. cum 22 annis, quibus imperio fuit, res magnas gessisset, deposito Imperio, ruri vitæ reliquum egit, non minori libertate, quam rei familiaris tenuitate.

Diocleus, Orsilochi fil. Hom.

Diochares, Cæsaris libertus. Meminit Cic. ad Atticum.

Diodori insula, *Babelmandel*, teste Rhamusio in ore sinus Arabici, *Primera* Bellofórestio. Ptol. Plin. Arr. in Periplo.

Diodorus, Philosophus Socraticus. Hieronymus. Quinque filias dialecticas insignis pudicitiæ habuisse narratur. De quibus & Philo Carneadis magister plenissimam scribit historiam.

Diodorus, cognomento *Chronus*, Dialecticus ex Jasso Asiæ civitate fuit Platonis temp. Euclidemque audivit. Dictus *Chronus* ab Apollonio *Chrono* ejus præceptore, cujus ut famam obscuravit, ita & cognomen usurpavit. *Dialecticus* autem, quia, teste Laertio, primus involutom differendi genus invenerit Apud Ptol. Soterem commorans, cum inter epulas à Stilpone sermones quosdam dialecticos propositos extemplo nequivisset exsolvere, ob id à rege per jurgium *Chronus* appellatur, convivium deseruit ac edito per otium super eâ propositione libro, ex animi moerore extinctus est. Plin. 7. 53.

Diodorus, Stoicus, Ciceronis Præceptor in Dialecticis, ut in Bruto scribit ipse. *Eram*, inquit, *cum Stoico Diodoro: qui cum habitavisset apud me, mecumque vixisset, nuper est domi meæ mortuus*: à quo eum in aliis rebus tum studiosissime in dialecticâ exercebatur.

Diodorus, Comicus poeta, cujus fabulas enumerat Athenæus.

Diodorus, Alexandrinus, fil. Pollionis philosophi ejus, qui composuit Dictionarium Atticum, floruit Adriani temp. Suid. *Diodoros* prætera duos è Lydiâ Tiberii temp. Strabo commemorat ambos oratores.

Diodorus Siculus. Res interim (inquit Vossius) aperitior est de ætate Diodori Sic. Antiquiorem paulo esse aliquis dicat, quia, tempore Jul. Cæsaris vixisse Euseb. in Chron. tradat: atque adeo ipse Diodorus non uno hoc loco de sese testetur. Sed non male propterea Suidas, qui sub Augusto vixisse dicit. Natale ei solum Argyrium, sive Angyrium, Siciliæ op. ut quidem vulgo legitur apud ipsum Diodorum, vel potius Agyrium, quod verum esse opidi nomen probat Cluverius. Scripsit βιβλιοθήκην ἱστορικὴν, in quâ agit de Ægyptiis, Assyriis, Medicis, Persicis, Græcis, Romanis, Punicis, atque aliis. Constabat vero opus hoc libris 40. quorum argumentum ipse in Præfatione recenset. Multa ejus sphalmata sunt in Olympiadum annis & Romanis magistratibus, ut plane verisimile sit corruptis ac mutilis fastis usum esse. Cætera si spectes, magna ejus φιλοπονία fuit ut qui 30 annorum operam in hanc se historiam impendisse scribat in Præfatione suâ. Ubi & quanto veritatis studio laborarit, ostendit peregrinatione suâ in Asiâ, atque Europâ; nempe periculis vel ærumnis nullis territus fuit, quo minus loca ipsa lustraret, de quibus scripturus esset. At egregium hoc Diodori opus non τοῖς ἔξωθεν modo, sed etiam Justino Martyri ac Eusebio laudatum, non caruit seculo nostro reprehensoribus suis, seu rem seu dictionem spectes; Rem ipsam culpat Lud. Vives, qui in quinto de tradendis disciplinis refert *nihil Diodoro esse nugacius*: Contra profecto quàm Plinius judicarat, qui in Præfatione sci ipserat, cùm Græcorum alii magnificis titulis superbiant, Diodorum, qui ἁπλῶς βιβλιοθήκην vocar, *primum Græcorum desiisse nugari*. Quemadmodum vero ipsam rem Vives, ita dictionem Diodori arrodit Bodinus in Methodo Historiæ: Quanto melius de eo censuit Photius patriarcha μυριοβίβλου suæ cap. 70. ubi ipsum ait σαφεῖ φράσει τε ἀκόμψῳ, ἢ ἱστορίᾳ μάλιστα πρεπούσῃ. Addit, non affectare nimis dictionem Atticam, sed neque devolvi ad vulgarem ac tritam dicendi formam verum mediocri genere gaudere. Quæ sane majoris, quam Bodini judicium fieri debere, nobiscum fatebitur, qui vel de stylo judicare per se possit; vel, quàm exquisito in talibus judicio Photius fuerit, intelligat. Vossius.

Diodorus, Periegetes, terras descripsit, ut ex cognomine colligi potest. Idem de monumentis tractavit. Plut. in Themistocle. Meminit & idem hujus scriptoris in Theseo, ac Cimone.

Diodorus, Tarsensis Præsul. Hieronym.

Diodotus, qui & Tryphon 14 Syriæ rex. Liv. lib. 55.

Diodorus, Episcopus sapientissimus, velut quidam fluvius perspicuus, atque torrens, oves quidem proprias irrigabat, laporum vero blasphemias penitus abluebat; ac generis sui nobilitatem spernens, libenter sustinebat quamlibet pro Fide calamitatem. Sozom. lib. 8. cap. 3. Trip. Hist.

Diogenes, philosophus Cynicus celeberrimus, Antisthenis Discipulus, ἐφήμερος, h. e. in *diem vivens*, vulgò appellatus, quod omni abjectâ sollicitudine, cibum suum in singulos dies emendicaret. Habitavit in portarum vestibulis, & porticibus civitatum, cumque se contorqueret in dolio, volubilem se habere domum jocabatur, & se cum temporibus immutantem. Hyeme enim os dolii vertebat in meridiem, æstate ad septentrionem, & ubicunque sol se inclinaret, Diogenis prætorium vertebatur. Obiit fermè nonagenarius, mortique vicinus jussit cadaver suum inhumatum abjici; quari ibusque amicis, volucribusne & feris corpus suum dilaniandum vellet relinqui? *Minime*, inquit *sed bacillum apud me, quo illas abigam ponitote*. Irridens nimirum amicorum præposteram curam, qui tantopere de humatione cadaveris, omnis sensûs expertis erant solliciti, quasi magnum quiddam interesset, à ferisne, an à vermibus absumeretur. Cùm in patria adhuc esset, Pythiam consuluit, quonam modo posset excellere, respondit. *Si nummos adulterares*. Quo ille facto patriâ pulsus, Athenas venit, iam senex à Scyralo piratâ captus, venundatusque Xeniadi Corinthio fuit, qui eum manu misit, eique liberos suos ad erudiendum tradidit; apud quem Diogenes vivere voluit, cùm posset ab amicis redimi. De eo scribitur, quod cùm Antisthenes nullum Discipulorum reciperet & perseverantem Diogenem

removere non posset, novissimè clavâ minatus est, nisi abiret; cui ille subjecisse dicitur caput, atque dixisse, *Nullus tam durus baculus erit, qui me à tuo posset obsequio separare.* Ferunt accedentem Alexandrum rogasse, ne sibi apricanti à Sole obstaret. Plut. in Apophth. Juven. Sat. 10.

Sensit Alexander, testâ cum vidit in illâ
Magnum habitatorem, quanto felicior hic qui
Nil cuperet, quam qui totum sibi posceret orbem.

Patriâ Sinopensis fuit, teste Suidâ. Ovid. De Ponto.

Non doluit patriâ Cynicus procul esse Sinopeus.

Diogenes, Cyzicenus, reliquit libros de patriæ suæ insulis, teste Stephano in Βέσβικος. Vide Vossium de Hist. Gr. Item alius Tragicus poeta.

Diogenes, Apolloniates, Anaximenis auditor.

Diogenes, Sicyonius, qui Peloponnesiaca scripsit. Vide Vossium de Hist. Gr. pag. 356.

Diogenes, Tarsensis, quæstionum poeticarum scriptor.

Diogenes, Babylonius, Stoicus Philosophus, præceptor Antipatri. Cicero in de Officiis.

Diogenes, Laertius, sive, ut Tzetzes vocat, *Diogenianus*, cujus decem libros habemus de vitis Philosophorum. Parum idoneè de eo judicat Bartholomæus Keckermannus, vir cæteroquin eruditus, sed novellorum scriptorum, quam antiquitatis studiosior uti notat Vossius. Ait ille libro suo de Historiâ, scripsisse Laertium *languidè & frigide, sæpe tamen non inutiliter.* Quæ profectò frigida laus est operis utilissimi, & auro contra non cari. Quippe ex quo discere sit, cum alia tam multa ad historiam temporum pertinentia, tum præclara tot veterum apophthegmata, quorum Keckermannus, malo sane exemplo, Erasmum laudare mavult authorem, quam Plutarchum, Laertium & similes. Quin quod caput est, discrepantes ex eodem Laertio sectarum sententias discimus. Multa ex hoc opere suis doctrinæ variæ eclogis inseruerat Sopater, teste Photio Tmem. 161. Atque hinc liquet vixisse Diogenem ante tempora Constantini M. à quo Sopater iste Apamensis, sive potius Alexandrinus, interfectus fuit, ut Suidas narrat in Ἀλέξανδρος. At junior omnino est Trajano. Siquidem in Speusippi, atque item Anaxagoræ vitâ, Plutarchi meminit, qui Trajani, atque etiam Hadriani tempore floruit. Præterea in Timone mentionem facit decem librorum Sexti Empirici, item Saturnini, qui Sextum audivit. Nempe vixit sub Antonino Pio, vel paulo post, quemadmodum ostendit Vossius de Nat. & Const. Rhetorices cap. 5. Hoc opus à Laertio scriptum fuisse ad fœminam, rectè tradit Lud. Vives lib. 5. de trad. disciplinis. Antiquissimus eorum, qui hujus scriptoris meminerunt, est Stephanus in Χολλίδαι, Ἐνετοί & Δρυΐδαι. Reliquit quoque epigrammata omni genere metrorum: Unde hoc opus παμμέτρον inscripsit; multaque de Philosophis epigrammata inde adducit, & Ἐπιγραμματογράφον ex eo vocat Tzetzes Chil. 3. cap. 61. Vossius.

Diogenianus, ex Heracleâ, grammaticus sub Adriano principe, scripsit Dictionarium per ordinem literarum, multaque alia in arte Grammatica.

Diogenis, Æthiopiæ promuntorium ad sinum Arabicum. Ptol.

Diognetus, 7 Atheniensium Judex. Alius unus itinerum Alexandri Regis mensor, quem Plin. lib. 6. se sequi testatur. Tertius, Pictor egregius Antonini Imp. temp. Julius Capitolinus. Quartus Clitomachi pater illius Pœni, qui successit Carneadi, vocatus ante Asdrubal.

Diolcos, Hesychius. Δίολκος ὁ ἐπὶ Αἰγαίοις ἕως Κεγχρεῶν τόπος. Vide Voss. ad Melam lib. 2. cap. 3.

Diomeda, Phorbantis filia, quam Lesbo abduxerat Achilles & cum quâ post raptam Briseida dormire consueverat. Hom. Iliad. 9.

Diomedea, urbs Dauniorum à *Diomede* condita. Est & *Diomedea* prope Argyripam. Steph.

Diomedeæ insulæ 2 Plinio, è regione Gargani, quarum altera habitatores habet, altera deserta est, ubi disparuisse aiunt Diomedem, & socios ejus ob dolorem in aves conversos, quæ ob id Diomedeæ vocitatæ sunt. Has aves Juba Cataractas vocat, Dentes eis esse dicuntur, oculi igneo colore, cætero corpore candidæ sunt, quæ in solâ Diomedeâ inf. visuntur. Ferrarius quinque ejus nominis insulas enumerat, quarum nomina sunt 1 *S. Maria de Tremiti*, 2 *S. Domino* 3 *Gatizzo*, 4 *Caprara*, 5 *Credazzi*. Vide Eustath. ad illud Dionysii vers. 483.

Ἀντία ἰαπυγίων Διομήδεος ἀντία νῆσοι.

Diomedei campi vocati sunt in Apuliâ, qui in divisione regni, quam cum Dauno fecisse dicitur, Diomedi cesserunt.

Diomedes, rex Ætoliæ, Tydei & Deipylæ filius, qui cum reliquis Græcis ad Trojam profectus adeo strenuè se gessit, ut post Achillem & Ajacem Telamonem fortissimus haberetur. Nam præter occisos à se reges, & singulares pugnas adversus Hectorem & Æneam aliosq; insignes Trojanorum Principes, & captos Rhesi equos, Palladiumque Trojanis subtractum, Martem quoque in bello vulneravit, Veneremque dextrâ manu, dum Æneam protegere vellet. Id quod ipse testatur 11 Æn.

—— Cum ferro cœlestia corpora demens
Appetii, & Veneris violavi vulnere dextram.

Quamobrem Dea indignata Ægialem uxorem ejus tantâ libidinum turpitudine involvit, ut ejus causâ patriam exosus Diomedes, domum reverti noluerit, sed in Apuliam profectus, regni partem à Dauno acceperit, ibique Arpos condiderit. Quidam ferunt Diomeden ab Æneâ dolo occisum, ejusque socios doloris impatientiâ in aves Diomedeas esse commutatos. Juv.

Aut reditum Diomedis ab interitu Meleagri.

Horat. 1 Serm. 5. ubi de Canusio.

Qui locus à forti Diomede est conditus olim.

Idem 1 Car. Od. 6. *Ope Palladis*
Tydidem superis parem.

Virg. Æn. 1. *—— O Danaum fortissime gentis*
Tydide. ——

Ovidio *Ætolius heros* dicitur, *Calydonius heros* Statio, item *Ætolus dux*

Diomedes, Thraciæ rex, qui cum equos suos humanâ carne aleret, ab Hercule victus, equis suis in pabulum est objectus. Ovidius in Ibin.

Ut qui terribiles pro gramen habentibus herbis
Impius humano viscere pavit equos.

Idem ibidem. *Ut qui Threicii quondam præsepia regis*
Fecerunt dapibus sanguinolenta suis.

Idem Met. 2.

Quid? quod Thracis equos humano sanguine pingues
Plenaque corporibus laceris præsepia vidi,
Visaque dejeci, dominumque ipsosque peremi.

Idem alibi. *Non tibi succurrit crudi Diomedis imago.*

Luc. lib. 2. *Non Thracia tantum*
Vidit Bistonii stabulis pendere tyranni.

Seneca. *Si quas Ismarios greges Thracis cruenti vindicat.*

Claud. *Diraque sanguinei vertit præsepia regis.*

Idem. *Et Diomedeos gramine pavit equos.*

Et alibi. *O mites Diomedis equi, Busiridos aræ*
Clementes ——

Diomedes, Grammaticus, multi ingenii vir.

Diomedis promuntorium, vide *Hyllus*.

Diomia, pars tribûs Ægeidis, vide Stephanum.

Dion, urbs Eubœæ ad Cynæum. Rhod. 15. 24.

Dion, Cretæ inf. promuntorium. Ptol. Urbs ibidem in mediterraneis. Plin. Epiri urbs, Strab. Thessaliæ op. Steph. Item Italiæ, Pisidiæ, Thraciæ, & Cœlesyriæ.

Dion, Alexandrinus Philosophus præstantissimus, qui cum à quodam probris ac conviciis gravissimè fuisset lacessitus, ne verbo quidem maledictis respondit, sed hoc tantum, Ne gry quidem. Unde Proverb. *Dionis gry*.

Dion, Syracusanus, apud cives suos potentiâ & facultatibus præditus, Platonem primo Syracusis audivit, dum illic apud Dionysium ageret, apud quem ipse quoque in honore fuit. Sed postea (quod esset ei propinquus & familiaris) cum eum sæpè ad liberandas Syracusas, tum per se tum Platonem hortaretur, in suspicionem tyranno venit; quare in exilium actus, Athenas navigavit: quo tempore Platoni ludorum præfecto, impensas de suo suppeditavit. Tandem à Platone, ut creditur, inductus, patriam tyrannide liberavit, exacto Dionysio. Plut.

Dion Cassius. Vide *Dio*.

Dion Prusiæus, Sophista, & Philosophus cognomento

Chrysostomus

Chrysostomus, ex suavi, vividaque ejus oratione. Prodibat in publicum amictus pelle leonis. Apud Trajanum plerumque vixit, cujus familiaris fuit, eodemque curru dignatus est. Plures Orationes conscripsit. Vide Suidam.

Dione, nympha Oceani ac Tethyos filia, Veneris autem mater ex Jove. Inde *Dionæa* Venus. Virg. 3. Æn.

Sacra Dionææ matri, divisque ferebam
Auspicibus cœptorum operum, &c.

Idem in Eclog.

Ecce Dionæi processit Cæsaris astrum.

Id est, Leonis signum, quod in Julio oritur, qui mensis à Cæsare nomen accepit, cum antea Quintilis diceretur; Cæsaris autem origo ad Venerem refertur. Ovid. Fast. 5.

Hippolyte infelix velles coluisse Dionen
Cum consternatis diriperere equis.

Dionia, urbs Cypri. Steph.

Dionysia, quæ & *Bacchanalia*, apud veteres varia fuere; *Antiquissima, Recentiora, Majora, Minora, Astica, Ruralia, Lenæa, Verna, Autumnalia, Omophagia, Nocturna, Brauronia, Theœnia.* *Antiquissima* die duodecimo mensis Anthesterionis acta, in Limnis, Atticæ loco, ubi templum Bacchi fuisse docet Aristophanis Scholiastes in *Ranis*: Λίμναι, χωρίον τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ Διονύσου ἱερόν. De hoc festo agit Thucydides lib. 2. Τὰ γὰρ ἱερὰ ἐν αὐτῇ τῇ Ἀκροπόλει, καὶ ἄλλων θεῶν ἐστι, καὶ τὰ ἔξω πρὸς τοῦτο τὸ μέρος τῆς πόλεως μᾶλλον ἵδρυται, τό τε τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου, καὶ τὸ Πύθιον, καὶ τὸ τῆς Γῆς, καὶ τὸ ἐν Λίμναις Διονύσου, ᾧ τὰ ἀρχαιότερα Διονύσια τῇ δωδεκάτῃ ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι. Hæc autem in Limnis sacra peragebant mulieres, quæ Γεραιραὶ vocabantur. Harpocration: Γεραιραί, αἱ τῷ Διονύσῳ ἱερώμεναι γυναῖκες. Hæ numero fuere quatuordecim. Hesychius: Γεραιραι, ἱέρειαι κοινῶς· ἰδίως δὲ αἱ τῷ Διονύσῳ τὰ ἐν Λίμναις τὰ ἱερὰ ἐπιτελοῦσαι, τὸν ἀριθμὸν δεκατέσσαρες. Quas à Rege designari Pollux author est, lib. 8. Αὗται ἄῤῥητα Διονύσῳ θύουσι μεθ᾽ ἄλλων θεωριῶν, καθίστησι δὲ αὐτὰς βασιλεὺς ἴσας τεσσαρεσκαίδεκα. Quippe Regi ceremoniarum cura, & sacrificiorum incumbebat, ejusq; uxor, quæ Regina dicebatur, occulta, & maribus non invisa solum, sed etiam inaudita procurabat. Demosth. Orat. contra Neæram: Τὰς δὲ θυσίας ἀπάσας ὁ Βασιλεὺς θύει, καὶ τὰς σεμνοτάτας καὶ ἀῤῥήτους ἡ γυνὴ αὐτοῦ ποιεῖ, εἰκότως βασίλισσα οὖσα. Hinc non nisi spectatæ probitatis virum sacræ dignitati præficiebant: uxoris etiam indubitata castitas requirebatur; nam quæ alterius viri thorum experta fuisset, à Regis connubio leges arcebant: Τὸν μὲν Βασιλέα ἔδει ὅσιον ὁ Δῆμος ᾑρεῖτο ἐκ προκρίτων καὶ ἀνδραγαθίᾳ χειροτονῶν. Τὴν δὲ γυναῖκα αὐτοῦ νόμον ἔθετο ἀστὴν εἶναι, καὶ μὴ ἐπιμεμιγμένην ἑτέρῳ ἀνδρί, ἀλλὰ παρθένον γαμεῖν, ἵνα κατὰ τὰ πάτρια θύηται τὰ ἄῤῥητα ἱερὰ ὑπὲρ τῆς πόλεως, καὶ τὰ νομιζόμενα γίγνηται τοῖς θεοῖς εὐσεβῶς, καὶ μηδὲν καταλύωσι, μηδὲ καινοτομῶσι. Legem vero columnæ lapideæ inscriptam in vetustissimo Bacchi templo ad Limnas collocarunt. Καὶ διὰ ταῦτα, inquit Demosthenes, ἐν τῷ ἀρχαιοτάτῳ ἱερῷ τοῦ Διονύσου ἐν Λίμναις ἔστησαν, ἵνα μὴ πολλοὶ εἰδῶσι τὰ γεγραμμένα. Ἅπαξ γὰρ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου ἀνοίγεται, τῇ δωδεκάτῃ τοῦ Ἀνθεστηριῶνος μηνός. Ipsi etiam Regis uxori, ante aram & canistra Γεραιραὶ jurejurando suam fidem adstringere debebant, antequam sacra attrectare possent. Cujus ritus administer erat, quem Ἱεροκήρυκα nuncupabant. Sacramenti vero formula hæc est apud Demosthenem. Ἁγιστεύω, καὶ εἰμὶ καθαρά, καὶ ἁγνὴ ἀπό τε τῶν ἄλλων οὐ καθαρευόντων, καὶ ἀπ᾽ ἀνδρὸς συνουσίας, καὶ τὰ Θεοίνια, καὶ Ἰοβάκχεια γεραρῶ τῷ Διονύσῳ, κατὰ τὰ πάτρια, καὶ ἐν τοῖς καθήκουσι χρόνοις. Bacchanalia *Recentiora* nobis indicant Scholia Thucydidis ad locum antea productum: Ἀρχαιότερα εἶπε, διότι ἐστὶ καὶ νεώτερα ἄλλα. Sed an ab aliis, de quibus mox dicturi sumus, hæc distinguantur, asserere nolim, nisi quando celebritatis variatæ tempora deprehenduntur. *Majora* sunt eadem cum Antiquissimis, nam Ulpian. in Orat. Demosthenis contra Leptinem eodem tempore celebrari notat: Τοῖς μεγάλοις Διονυσίοις Ἀνθεστηριῶνος μηνός; πλείστου γινομένου δαπάνης, ὡς χορηγὸς ἑκάστης φυλῆς καθίστατο. Veris autem initio celebrabantur. Interpres Aristoph. *in Aves*: Λήγοντος τοῦ χειμῶνος, ἀρχομένου δὲ τοῦ ἔαρος γίνεται τὰ Διονύσια. Nam quoties Attici scriptores *Dionysia* solum dicunt, sine alterius particulæ adjectione, de *Majoribus* & *Antiquioribus* accipiendi sunt. Per hæc festa focu tributum Atheniensibus ferebant.

Schol. Aristoph. *in Acharn.* Διονυσίων ἑορτὴ ἐν τῷ ἔαρι ἐπιτελεῖται, ἐν ᾗ ἐκόμιζον τοὺς φόρους οἱ σύμμαχοι. *Minora* sunt, tanquam præparatio ad altera Liberalia Majora; nec differunt à *Ruralibus*, & in mensem Poseideona incidunt. Theophrastus *in descriptione hominis garruli*: Ποσειδεῶνος τὰ κατ᾽ ἀγροὺς Διονύσια. Hesych. Τὰ μὲν κατ᾽ ἀγροὺς μηνὸς Ποσειδεῶνος. Eadem quoq; Λήναια sunt. Aristoph. *in Acharnan.*

Ἄξω τὰ κατ᾽ ἀγροὺς αὖθις Διονύσια.

Ubi Schol. Διονύσια, τὰ Λήναια λεγόμενα, ὅθεν τὰ Λήναια, καὶ ὁ Ἐπιλήναιος ἀγὼν τελεῖται, τῷ Διονύσῳ. Λήναιον γάρ ἐστιν ἐν ἀγροῖς ἱερὸν τοῦ Διονύσου, διὰ τὸ πλείστους ληνοὺς ἐνταῦθα γεγονέναι, ἢ διὰ τὸ πρῶτον ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ληνὸν τεθῆναι. Steph. Λήναιος ἀγὼν Διονύσου ἐν ἀγροῖς ἀπὸ τοῦ ληνοῦ. Sed alii mense Gamelione celebrari solita tradunt. Hesychius autem cum dixisset Ruralia Liberalia mense Poseideone agi, deinceps addidit: τὰ δὲ Λήναια μηνὸς Ληναιῶνος. At Proclus ad Hesiodum, à Bœotis ait Lenæona vocari, quando Sol Capricornum ingreditur, incipiente jam post vindemiam hyeme. Cæterum Lenæa in Autumno curabantur, atq; ab iis peregrini arcebantur. Scholia *in Acharn.* Τὰ δὲ Λήναια ἐν τῷ μετοπώρῳ ἤγετο, ἐν οἷς οὐ παρῆσαν οἱ ξένοι. Ideoq; Demosthenes in oratione contra Neæram graviter exaggerat, quod peregrina Regi nupta sacrorum arcana lustrasset, & obivisset. Καὶ αὕτη ἡ γυνὴ ὑμῖν ἔθυε τὰ ἄῤῥητα ἱερὰ ὑπὲρ τῆς πόλεως, καὶ εἶδεν ἃ οὐ προσῆκεν αὐτὴν ὁρᾶν ξένην οὖσαν. Καὶ τοιαύτη οὖσα εἰσῆλθεν οἷ οὐδεὶς ἄλλος Ἀθηναίων τοσούτων εἰσέρχεται, ἀλλ᾽ ἡ τοῦ Βασιλέως γυνή. Verum ab his diversa fuere Liberalia Ἀστικὰ sive *Urbana*, quæ vere quidem acta. Aristoph. Interp. *in Avibus*: τῷ ἔαρι ἐν ἄστει τελοῦνται Διονύσια. Sed mense Elaphebolione. Hesychius. Τὰ δὲ ἐν ἄστει Ἐλαφηβολιῶνος. Erantque non annua, sed trieterica. Virg. Æn. 4.

——— Qualis, commotis excita sacris
Thyas, ubi audito stimulant trieterica Baccho
Orgia. ———

Ubi Servius: *Liberi sacra tertio quoque anno innovabantur.* Lucanus. ——— *Referunt trieterica Bacchæ.*

Atque hæc Bacchus instituisse traditur ad Callirhoën, ut essent monumentum expeditionis Indicæ, in quâ triennii spatium absumpsit. Cic. lib. 3. de N. D. quinque Dionysios enumerat, quintumque Nyso natum, & Thyone, *à quo Trieterides constitutæ putantur.* Alii etiam fuere quinquennalia, de quibus Schol. Aristoph. *in Pacem.* Διὰ πενταετηρίδος χρόνου ἤγετο αἱ θεωρίαι τῶν Διονυσίων. *Brauronia*, à *Braurone*, op. Atticæ, in quo Liberalia libidinis scenam exhibebant. Schol. Aristoph. ubi supra. Βραυρών, πόλις τῆς Ἀττικῆς ἐν ᾗ τὰ Διονύσια ἤγετο, καὶ μεθύοντες πολλὰς πόρνας ἥρπαζον. Idem habet Suidas in Βραυρών. Liberalium arcana noctu peragebantur. Euripides in Bacchis:

Τὰ δ᾽ ἱερὰ νύκτωρ, ἢ μεθ᾽ ἡμέραν τελεῖς;
Νύκτωρ τὰ πολλά· σεμνότητ᾽ ἔχει σκότος.

Unde, ut notat Servius in Æn. 4. *Ipsa sacra Nyctelia dicebantur.* Ipsaque adeo maximâ silentii religione continebantur. Pausan. in Atticis, sacra Bacchi ad Alcyoniam paludem commemorans: Τὰ δὲ ἐς αὐτὴν Διονύσῳ δρώμενα, ἐν νυκτὶ κατὰ ἔτος ἕκαστον οὐχ ὅσιον ἐς ἅπαντας ἦν μοι γράψαι. Θεοίνια dicebantur à Bacchi nomine Θεοίνου. Hesychius: Θεοίνια, θυσία Διονύσου Ἀθήνησι, καὶ Θεὸς Θεοίνιος, Διόνυσος. Ea per vicos sive populos actitabantur, & cum Γεννήταις sacrificabantur. Τὰ κατὰ δήμους Διονύσια, Θεοίνια ἐλέγετο, ἐν οἷς οἱ Γεννῆται ἐπέθυον, τὸν γὰρ Διόνυσον Θεοίνιον ἔλεγον. Γεννῆται vero apud Athenienses vocabantur, οἱ τοῦ αὐτοῦ γένους κοινωνοῦντες. *Omophagia* Dionysia, Latine *crudivora*, sic appellabantur, quod Mystæ furentes, & pleni Deo; quoque præsentius Numen ostentarent, anguibus redimiri, crudas carnes ore dilaniarent. Catullus in [illegible]onaut.

Pars è divulso jactabant membra juvenco:
Pars sese tortis serpentibus incingebant.

Clem. Alex. in Προτρεπτ. Διόνυσον μαινόλην ὀργιάζουσι Βάκχοι, ὠμοφαγίᾳ τὴν ἱερομανίαν ἄγοντες, καὶ τελίσκουσι τὰς κρεονομίας τῶν φόνων, ἀνεστεμμένοι τοῖς ὄφεσιν, &c. Arnobius lib. 5. *Bacchanalia etiam prætermittimus immania, quibus nomen Omophagiis Græcum est. In quibus furore mentito, & sequestrata pectoris sanitate, circumplicatis vos anguibus, atque ut vos plenos Dei numine ac majestate doceatis, caprorum reclamantium viscera cruentatis oribus dissipatis.* Bacchanalia in

Ægypto nata Melampus in Græciam transtulit; teste Herodoto lib. 2. Porro Dionysia apud Athenienses in primis celebria fuerunt, ut sic eorum intervallis tempora distinguerent, quæ postea per Olympiadas numerari cœperunt. Suidas: Ἔθος ἦν Ἀθηναῖς λέγειν τὰ ἔτη, καὶ τὸν ὑποπίπτοντα ἀριθμὸν ἀπὸ τῶν Διονυσίων. Præterea Bacchi sacerdos in spectaculis principem locum obtinebat. Commentator Aristoph. in *Ranis*: Παρὰ ταῖς θέαις προεδρίαν ἐποιεῖτο ὁ ἱερεὺς τοῦ Διονύσου. His adde, quòd summus in Rep. magistratus illorum curator esset. Pollux l. 8. Ὁ Ἄρχων διατίθησι Διονύσια. Pompa Dionysiorum antiquitùs simplex, & sumptuum expers erat, donec opum affluentia sacris etiam, mores suos, luxumque immisit. Plut. lib. περὶ φιλοπλουτίας. Ἡ πάτριος τῶν Διονυσίων ἑορτὴ τὸ παλαιὸν ἐπέμπετο δημοτικῶς, καὶ ἱλαρῶς, ἀμφορεὺς οἴνου, καὶ κληματίς, εἶτα τράγον τις εἷλκεν, ἄλλος ἰσχάδων ἄῤῥιχον ἠκολούθει κομίζων, ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ φαλλός. Ἀλλὰ νῦν ταῦτα πάντα παρεώραται, καὶ ἠφάνισται, χρυσωμάτων περιφερομένων, καὶ ἱματίων πολυτελῶν, καὶ ζευγῶν ἐλαυνομένων καὶ προσωπείων. Et quantum prima rudis ævi simplicitas mutarit, ex Athenæi libro 5. manifestum est, ubi Choragium Bacchi describit, quod magnifico prorsus apparatu Antiochus instruxit. Apparatus pompæ constabat Mystis & ferculis. Mystæ autem sunt Bacchantes, & sacris initiati. Eorum ornatus Nebrides, Sindones, Mitræ, Thyrsi, Ferulæ, Pampini, Hedera, Tympana, Tibiæ, Fistulæ, Tintinnabula; de quibus passim Poetæ, eaque diligentissime tractarunt Lilius Gyraldus, Natalis Comes, & novissimè in unum non pauca congessit Dempsterus ad Rosinum lib. 2 cap. 11. Porro Bacchantum alii Silenorum, alii Satyrorum, atque Panum habitu procedebant. Sic Plutarchus Antonium Liberi patris æmulum nonnullas civitates obivisse prodidit, atque Ephesum accessisse Bacchicâ pompâ, Εἰς γοῦν Ἔφεσον εἰσιόντος αὐτοῦ γυναῖκες μὲν εἰς Βάκχας, ἄνδρες δὲ καὶ παῖδες εἰς Σατύρους καὶ Πᾶνας ἡγοῦντο διεσκευασμένοι, κιττοῦ δὲ καὶ θύρσων καὶ ψαλτηρίων, καὶ συρίγγων, καὶ αὐλῶν ἡ πόλις πλέα. Rursus alii asinis insidebant, alii hircos ducebant, quos immolarent, quorumque pellibus ad Ascolia uterentur. Hoc ornatu instructi utriusque sexus homines, lymphato cursu ferri, vario motu (ut videre est in Θεσμοφοριαζούσαις Aristophanis) Choreas sive Thiasos ductare, tremulis ululatibus æthera complere, caput jactare; quod huic sacro fuisse velut proprium animadvertas, unde Euripides bacchantis gestum ait κρᾶτα σείειν· & Pindarus tales ῥιψαύχενας vocat. In ista capitis jactatione crines effundebantur, quos Baccho alere solebant. Euripides.

> Ἱερὸς ὁ πλόκαμος, τῷ θεῷ δ' αὐτὸν τρέφω.

Virg Æn. 7 *Te lustrare choros, sacrum tibi pascere crinem.*

Et apud Val. Flaccum lib. 2. Hypsiphile patrem suum Bacchi cultu exornans, ut Lemniadum furori eripiat,

> *Serta patri, juvenisque comas, vestesque Lyæi*
> *Induit.* ———

Porro conciti furore, Deoque pleni acclamabant, Εὐοῖ, Σαβοῖ, Εὐοῖ Βάκχε, ut ex Demosthene, Plutarcho, & poetis eruditi possunt observare. Dionysius.

> Καὶ μετ' ἀοιδὴν ἱερὴν χθονὸς ἱεμένοιο
> Ζώματα καὶ νεβρίδας ἐπὶ στήθεσσι βάλοντες
> Εὐοῖ Βάκχε λέγοντες. ———

Atque hinc Εὐάζειν, & *Evare*. Fuit & illa acclamandi formula Ὦ Ἴακχε quam Athenæus lib. 5. ἱερὸν τοῦ Βάκχου φωνὴν appellat. Proclus in Chrestomathia: Ἰόβακχος ἐν ἑορταῖς, καὶ θυσίαις Διονύσου βεβακχευμένος φωνῇ ᾀσμάτων. Agmen Bacchantium fercula sequuntur. Vas aquarum primo locò ferebatur. Plut. lib. de Is. & Os. Καὶ τῶν ἱερῶν αεὶ προπομπεύει τὸ ὑδρεῖον ἐπὶ τιμῇ τοῦ θεοῦ. Deinde Virgines procedebant Κανηφόροι, i. e. *cistarum gestatrices*, in quibus omnium [illegible] fructuum primitiæ, Deo sacratæ, claudebantur Aristophanes *in Acharnanensibus*.

> Καὶ θέσθε τὸ κανοῦν ὡς θυμάτων ἀπαρξώμεθα.

Ubi Schol. Κατὰ τὴν Διονύσου ἑορτὴν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις αἱ εὐγενεῖς παρθένοι ἐκανηφόρουν, ἦν δὲ ἐκ χρυσοῦ πεποιημένα τὰ κανᾶ, ἐφ' ὧν τὰς ἀπαρχὰς ἁπάντων ἐτίθεσαν. Sed non solis fructuum primitiis cistas illas refertas fuisse putandum est, quas tanto horrore venerati sunt, ut his omnes Ceremoniæ contineri videantur. Catullus.

> *Pars* [illegible] *furia cavis celebrabant orgia cistis*
> *Orgia, quæ frustra cupiant audire profani.*

Valerius Flaccus.

> ——— *Tacitâ plenas formidine cistas.*

Non potuere tamen Orgiorum arcana latere SS. Patres, qui superstitionem, tenebrarum fide ac silentii se defendentem protulerunt in lucem, ut ejus partim vanitas, partim fœditas à pertinaciâ stolidi erroris animos hominum averteret. Clemens in Protreptico. Οἷαι δὲ καὶ αἱ κίσται αἱ μυστικαί; δεῖ γὰρ ἀπογυμνῶσαι τὰ ἅγια αὐτῶν, καὶ τὰ ἄῤῥητα ἐξειπεῖν. Οὐ σησαμαῖ ταῦτα, καὶ πυραμίδες, καὶ τολύπαι, καὶ πόπανα πολυόμφαλα, χόνδροι τε ἁλῶν, καὶ δράκων, ὄργιον Διονύσου Βασσάρου; οὐχὶ δὲ ῥοιαί; πρὸς ταῖς δὲ κραδίαι, νάρθηκές τε καὶ κιττοί; πρὸς δὲ καὶ φθοῖς, καὶ μήκωνες, ταῦτ' ἔστιν αὐτῶν τὰ ἅγια. Apud Plut. in Alex. Olympias Bacchi ὀργιασμοὺς repræsentans, Ὄφεις μεγάλους ἐκ τῶν κιττῶν καὶ τῶν μυστικῶν λίκνων παρανεδυομένους, ad augendam venerationem ostentabat. Post Κανηφόρους ibant Φαλλοφόροι. Aristophanes.

> Ὦ Ξανθία, σφῷν δ' ἐστὶν ὀρθὸς ἑκτέος
> Ὁ φαλλὸς ἐξόπισθε τῆς κανηφόρου.

Φαλλὸς autem est ξύλον ἐπίμηκες ἔχον ἐν τῷ ἄκρῳ σκύτινον αἰδοῖον. Unde ipsam solennitatem. Theodoretus lib 3. Græc. Affectionum φαλλαγωγίαν appellat. Vocarunt etiam Περιφαλλίαν. Hesychius: Περιφαλλία, πομπὴ Διονύσῳ τελουμένη τῶν φαλλῶν. Sequebatur deinde chorus cantantium φαλλικὰ ᾄσματα, i. e. ut notat Aristophanis enarrator τὰ ἐπὶ τῷ φαλλῷ ᾀδόμενα μέλη. Aristophanes *in Acharn.*

> Ἐγὼ δ' ἀκολουθῶν ᾄσομαι τὸ φαλλικόν.

Phallophororum ornatum describit Athenæus lib. 14. hoc modo. Οἱ δὲ φαλλοφόροι προσωπεῖον μὲν οὐ λαμβάνουσι, περιπόλιον δὲ ἐξ ἑρπύλλου περιτιθέμενοι, καὶ παιδέρωτας ἐπάνω τούτου ἐπιτιθέντες, στέφανόν τε δασὺν ἴων, καὶ κιττοῦ, καυνάκας τε περιβεβλημένοι παρέρχονται. Et paulo post: Ὁ δὲ φαλλοφόρος εὐθὺ βαδίζων, καταπλησθεὶς αἰθάλῳ. Phalli pompa, ut & aliæ Religionum, doctrinarumque perversitates ab Ægyptiis fluxerunt. Qui tamen in eo differunt à Græcis, quod vice pudendorum ex ligno dependentium homunciones circumducerent eximiè peculiatos, quorum muto tantum moveretur. Herodotus lib. 2. Ἀντὶ τῶν φαλλῶν ἄλλα σφί ἐστι ἐξευρημένα, ὅσον τε πηχυαῖα ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ περιφορέουσι κατὰ κώμας αἱ γυναῖκες, νεῦον τὸ αἰδοῖον οὐ πολλῷ τέῳ ἔλασσον ἐὸν τοῦ ἄλλου σώματος, προηγέεται δὲ αὐλός, αἱ δὲ ἕπονται ἀείδουσαι τὸν Διόνυσον. Διότι δὲ μέζον τε ἔχει τὸ αἰδοῖον, καὶ κινέει μοῦνον τοῦ σώματος, ἐστὶ λόγος περὶ αὐτοῦ ἱρὸς λεγόμενος. Eadem habet Lucianus de Deâ Syriâ, & Schol. Arist. in *Nebulis*. Igitur Melampus, qui Græcos Liberalia docuit, statuas omisit, & Phallos retinuit. Herodot. Ἕλλησι γὰρ Μελάμπους ἐστὶν ὁ ἐξηγησάμενος τοῦ Διονύσου τό τε οὔνομα, καὶ τὴν θυσίαν, καὶ τὴν πομπὴν τοῦ φαλλοῦ Causam φαλλοφορίας, ut ostendit Herodotus, arcanā Mystæ jactabant, cujus majestatē augere silentio volebant. Atque hinc plerumq; authores, cum ritus sacrorum enarrant, ipsa mysteriorum penetralia non aperiunt, à quibus se religionis metu prohiberi profitentur. Diodorus Siculus Osiridem eundem cum Baccho statuens hanc refert originem. Osiridem duce Typhone, conjurati fratres dilacerarunt, membra partiti, quo fidem inter se firmarent, & mors occultior foret. Virile membrum omnes aspernati in Nilum abjecerunt. Postea Isis mariti necem ulta, partes omnes recuperavit, excepto pudendo: quod ubi deesse vidit, imaginem ejus formavit, & in solatium doloris, tanto honore prosecuta est, ut illi sacra cæremoniasque instituerit in quibus Phallus appellaretur. Plutarchus hujus fabulæ turpitudinem quodam interpretationis velo tegere conatur, Osiridis aut Bacchi nomine rerum intelligi principium, quod vi generandi multiplicat ea, quæ ex illo producuntur. Atque eam ob causam, non modo Phallos, sed etiam Bacchi imaginem circumferri, cujus triplex est pudendum. Addit præterea: καὶ γὰρ ὁ προειρημένος τῷ μύθῳ λέγει. ὡς ὁ Ὄσιρις [illegible] τὸ αἰδοῖον ἐῤῥίφη εἰς τὸν ποταμὸν [illegible] εὗρεν, ἀλλ' ὁμοίωμα ἄγαλμα θεμένη, καὶ κατασκευάσασα, τιμᾶν καὶ φαλλοφορεῖν ἔταξε, διδάσκουσα [illegible] τὸ γόνιμον καὶ τὸ σπερματικὸν τοῦ θεοῦ πρῶτον ἔσχεν ὕλην τὴν ὑγρότητα, καὶ δι' ὑγρότητος συνέμιξε τοῖς πεφυκόσι μετίσχειν γενέσεως. Par est ratio cur in pompâ præferretur aqua & ficus folio Regem depingerent, quod illam videlicet omnium rerum materiam existimant, hujus autem forma partem generationi dicatam repræsentaret. Cæterum Diodori narrationem respexit Clemens Alexan-

Alexandrinus in Protreptico, & Arnobius lib. 5. cuius hæc sunt verba. *Sed & illa desistimus Bacchanalia altera prædicare, in quibus arcana ac tacenda res proditur, insinuaturque sacratis, ut occupatus puerilibus ludicris, distractus à Titanibus Liber sit, ut ab iisdem membratim sectus, atque in ollulas conjectus coqueretur, quemadmodum Jupiter suavitate odoris illectus, invocatus advolarit ad prandium, compertaque re gravi grassatores obruerit fulmine, atque in imas Tartari præcipitaverit sedes*, &c. Verùm Aristophanis Scholiastes aliam narrat φαλλοφορίας occasionem. Ἰστέον δὲ φαλλὸς τῷ Διονύσῳ κατά τι μυστήριον, καὶ δὲ αὐτοῦ τοῦ φαλλοῦ τοιαῦτα λέγεται. Πήγασος ἐκ τῶν Ἐλευθερῶν (Ἐλευθεραὶ δὲ πόλις εἰσὶ Βοιωτίας) λαβὼν τοῦ Διονύσου τὰ ἀγάλματα ἧκεν εἰς τὴν Ἀττικήν. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι οὐκ ἐδέξαντο μετὰ τιμῆς τὸν θεόν. Ἀλλ' οὐκ ἀμισθί γε αὐτοῖς ταῦτα βουλευσαμένοις ἀπέβη· μηνίσαντος γὰρ τοῦ θεοῦ νόσος κατέσκηψεν εἰς τὰ αἰδοῖα τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὸ δεινὸν ἀνήκεστον ἦν. Ὡς δὲ ἀπεῖπον πρὸς τὴν νόσον κρεῖττον γενομένην πάσης μαγγανείας καὶ τέχνης, ἀπεστάλησαν θεωροὶ μετὰ σπουδῆς. Οἱ δὲ ἐπανελθόντες ἔφασαν ἴασιν εἶναι μόνην ταύτην, εἰ διὰ πάσης τιμῆς ἄγοιεν τὸν θεόν. Πεισθέντες οὖν τοῖς ἠγγελμένοις οἱ Ἀθηναῖοι, φαλλοὺς ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ κατεσκεύασαν, καὶ τούτοις ἐγέραιρον τὸν θεόν, ὑπόμνημα ποιούμενοι τοῦ πάθους. Sed Christiani Doctores altius arcana rimati, propudiosam fœdissimi ritus originem invenerunt, utque detestandæ superstitionis fundamenta subruerent, ex occulto in aperta protulerunt. Theodor. lib. 7. Græcanicarum affectionum, sive Serm. de Martyribus. Ἀλλ' ὅμως καὶ οὗτος θείας ἔξωθεν τιμῆς, γόης ὢν καὶ ἀσελγέστατος. Καὶ γὰρ τοῖς ἐπικουροῦσι μισθὸν ὑπέσχετο δώσειν, οὐ χρυσὸν, οὐκ ἄργυρον, ἀλλὰ τὴν ὕβριν τοῦ σώματος, καὶ οὕτως ἀεὶ τὴν βδελυρὰν ἐκείνην ὑπόσχεσιν ἐγγύην φυλαχθεὶς, ὡς τὸν βεβιωκότα τετελευτηκότα παρ' ὃ ἐδέξατο τὸν πολυθρύλητον ἐκεῖνον μισθὸν, ὀρέγων ὑπισχνοῦσαι τὴν τῆς ἐπαγγελίας ἐξεπλήρωσε. Καὶ σύκινον τι συντεθὲν πέος, καὶ τὰ ἐπὶ τούτῳ τελέσματα αἰσχύνομαι λέγειν, ἐφ' οἷς ἐπανηγύριζον οἱ Ἕλληνες. Arnobius lib. 5. *Ithyphallorum illa, fascinorumque subrectio, quos ritibus annuis adorat & concelebrat Græcia, nonne illius facinoris similitudinem refert, quo se à debito Liberavit?* Phallorum pompa excipiebant Ithyphalli muliebrem vestem induti. Hesych. Ἰθύφαλλοι, θίασοι, καὶ ἀκολουθοῦντες τῷ φαλλῷ γυναικεῖαν ἔχοντες στολήν. Hos Athenæus describit lib. 14. Οἱ δὲ Ἰθύφαλλοι καλούμενοι προσωπεῖον μεθυόντων ἔχουσι, καὶ ἐστεφάνωνται, χειρῖδας ἀνθινὰς ἔχοντες. χιτῶσι δὲ χρῶνται μεσολεύκοις, καὶ περιέζωνται Ταραντῖνον καλύπτον αὐτοὺς μέχρι τῶν σφυρῶν. Quo ordine vannus gestaretur haud liquet; sed absque eâ Bacchi sacra non fuisse celebrata, constat, unde Virgilius Georg. lib. 1.

——— *Mystica vannus Iacchi.*

Ubi Servius: *Mystica Iacchi ideo ait, quòd Liberi patris sacra ad purgationem animæ pertinebant; & sic homines ejus mysteriis purgabantur, sicut vannis frumenta purgantur. Hinc est quod dicitur, Osiridis membra à Typhone dilaniata Isis cribro superposuisse: nam idem est Liber pater in cujus mysteriis vannus est, quia, ut diximus, animas purgat; unde* Liber, *ab eo quod liberet dictus, quem Orpheus à Gigantibus dicit esse discerptum. Nonnulli Liberum patrem* Λικνίτην *appellant. Vannus autem apud eos* λικνὸν *nuncupatur, ubi de more positus esse dicitur, postquam est utero matris editus.* Hactenus Servius. Et certe Bacchus à Plut. Λικνίτης nominatur lib. de If. & Of. Athenæus quoque lib. 5. in pompa Bacchi describendâ mentionem quoque facit τῶν λικνῶν. Hæc autem qui ferebant, λικνοφόροι dicebantur Harpocration: τὸ λικνὸν πρὸς πᾶσαν τελετὴν καὶ θυσίαν ἐπιτήδειον· ὁ δὴ ὁ τοῦτο ἂν φέρων λικνοφόρος λέγοιτ' ἄν. Multa dicta, visuque fœda ad animos populi diffundendos in pompâ Mystæ perpetrabant. Quos propterea D. Gregorius Naz. Orat. Εἰς τὰ ἅγια φῶτα, esse dicit αἰσχροὺς καὶ τοῖς ῥήμασι, καὶ τοῖς πράγμασι. Augustinus quoque de C. Dei lib. 6. cap. 21. turpitudinis licentiam, & exultantem in propatulo nequitiam gentibus exprobrat, matronam facere in publico, quod nec meretrix, si matronæ spectarent, permitti debuit in theatro. Et gravissime Theodoretus: Εἰ δὲ ταύτας τῶν ὑμνουμένων πᾶν εἶδος ἀκολασίας ἀδεῶς ἐτόλμα τε. Καὶ γὰρ αἱ τελεταὶ, καὶ τὰ ὄργια τὰ τούτων ἔχει αἰνίγματα. Τὸν κτεῖνα μὲν Ἐλευσὶς, ὁ φαλλαγωγία δὲ τὸν φαλλόν. Ἀτὰρ δὲ καὶ δίχα τῶν αἰνιγμάτων, τὰ παρὰ τῶν ὀργιαζόντων δρώμενα, εἰς πᾶν εἶδος ἀσελγείας τοὺς ὁρῶντας ἐρεθίζει. Τίς γὰρ ἄγαν λαγνιστάτων, ὅπου ἐν τῷ θαλάμῳ τετόλμηκε τοιαῦτα, ὁποῖα τῆς Σεμέλης ὁ χορὸς ὑπὸ ἀσελγείας δημοσίᾳ πομπεύων: Nam & Satyri arecto veretro in hanc pompam producebantur, quod tamen ipsi rei divinæ signum autumabant, ut author est Aretæus lib. 2. acutorum cap. 12. Quam fœda porro civitatis facies, ubi tanta lasciviæ irritamenta, quæ pravis religionibus captas hominum mentes, velut furialibus stimulis ad omne scelus, omnemque libidinem agerent. His adde ludos voluptatum illices, & nova comœdiarum spectacula, in quibus etiam flagitiosa jocorum libertas, plausum merebatur. Jam commessariones adeo insanæ, ut sobrius pro tetrico, nimiumque severo haberetur. Certe Plato lib. 1. de Legg. dicere non erubescit: Πᾶσαν ἐθεασάμην τὴν πόλιν ἀεὶ τὰ Διονύσια μεθύουσαν. Hic in publico furor: quid igitur corruptelæ defuisse putemus, ubi licentia tenebrarum accesserat. Facundissimè Livius lib. 9. Dec. 4. *Ex quo promiscua sacra sint, & permisti viri fœminis, & noctis licentia accesserit, nihil ibi facinoris, nihil flagitii prætermissum, plura virorum inter sese, quam fœminarum esse stupra. Si qui minus patientes dedecoris sint, & pigriores ad facinus, pro victimis immolari nihil nefas ducere: hanc summam inter eos religionem esse. Viros velut mente captos cum jactatione fanaticâ corporis vaticinari; Matronas Baccharum habitu, crinibus passis, cum ardentibus facibus decurrere ad Tiberim*, &c. Quamobrem jure merito Romana gravitas illam scelerum officinam S. C. sustulit, & curavit, ut omnia Bacchanalia Romæ primùm, deinde per totam Italiam diruerentur. Castell.

Dionysia, martyrio apud Alexandriam sub Decio coronata An. Dom. 251.

Dionysia, urbs Italiæ. Steph. Item Ægypti. Ptol.

Dionysiades, Insulæ a circa Cretam. Diodorus.

Dionysiades, Africæ urbs. D. Augustinus. *Josiana* aliis, & *Consiana* Victori Uticensi.

Dionysias, inf. quam aliter Napum vocant, à vinearum fertilitate sic dicta. Est & gemma quædam. Plin. 27. 10.

Dionysides, Poeta Tragicus ex Tarso civitate. Strabo. 14.

Dionysiodorus, geometra nobilis, in cujus mortui sepulcro affines reperisse dicuntur epistolam ejus nomine ad superos scriptam, pervenisse eum à sepulcro ad infimam terram, esseq; eò stadiorum 43 millia. Plin. Item tibicen nobilis; Idem Plinius.

Dionysiopolis, quæ & Nagara, & Nyssa Justino, urbs Indiæ citer. apud Indum flu. inter illum & Cophen. Ptol. & Arrian. *Nerus* hodiè ex tab. recent. Item alia urbs Mysiæ infer. Anton. vulgo *Varna*, *Cynnes* olim testibus Plinio, ac Stephano Pop. *Dionysiopolita*. Cic. 1. Ad Quintum fratrem.

Dionysius, qui & *Bacchus* dicitur, vites & vini usum, atque cæterarum arborum fructus invenisse fertur. Vide *Bacchus*, *Lenæus*, *Liber*, *Lyæus*, &c. Nomen quod attinet, Nonnus Panopolitanus à Νῦσος derivare videtur, quod est claudus, rationemque vocis istius reddit Bassaricôn lib. 8.

——— Λοχευομένῳ δὲ Λυαίῳ
Παίδα σὺν ἐπέθηκεν ἐπώνυμον τοκῆος
Κικλήσκων Διόνυσον, ἐπεὶ ποδὶ φόρτον ἀείρων
Ἤιε χωλαίνων Κρονίδης βεβριθότι μηρῷ.
Νῦσος ἔην γλώσσῃ Συρακουσίδι χωλὸς ἀκούειν.

Optima autem proculdubio Etymologia est *Du*, vel *Dy*, *Dominus*, & *Nysa* per Metathesin pro *Sina*, ut sit *Dominus Sinæ*. Δεῦνος certè apud Indos Regem significat. Δεῦνον δὲ τὸν βασιλέα λέγουσιν οἱ Ἰνδοί. inquit Juba apud Etymologum. Et Tzetzes Καὶ Ἰνδοῖς δὲ Δεῦνος. Δεῦνος ὁ ἄναξ Νυσαῖος. Cæterum de variis Dionysiis antiquis vide virum clariſſimum D. Langbainium Not. in Dionys. Longinum.

Dionysius, Siciliæ tyrannus, Carthaginiensibus pulsis, occupatoque totius insulæ imperio copias in Italiam trajecit adversus Græcos, qui proxima Italiæ litora tenebant. Itaque Locros prius expugnat, deinde Crotoniatas aggreditur, qui Locris auxilium tulerant. Is deinde Dionysius, quem paulo ante non Italia, non Sicilia capiebat, assiduis belli certaminibus à Carthaginiensibus victus insidiis suorum interficitur. Justinus ex Trogo.

Dionysius, superioris fil. natu maximus inter fratres, Patri militum favore successit; qui initio tyrannidis populum sibi libertate concilians, tria millia captivorum è vinculis exire permittit. Tributa insuper populo per

triennium remittit, sublatisque fratribus ac propinquis, quos metuebat, paulatim in cæteros grassatur. Itaque ob crudelitatem invisus Syracusanis, bello expugnari coeptus, in arcem se recepit. Legatos etiam Syracusanos de pace, contra jus gentium retinuit. Tandem vi pulsus ex arce profugus clam Italiam, Locros concessit, qui sub ejus erant potestate. A Locrensibus vero ignaris quod exul esset exceptus, solitam quoque in eos exercuit sævitiam sex annis, rapinis, stuprisque omnia complendo. Deinde Locrensium conspiratione civitate ejectus, in Siciliam redit, ibique Syracusas, secutis omnibus, post longum pacis intervallum per proditionem recepit. Cumque gravior esset, iteratâ conspiratione duce Dione Syracusano, cùm Corinthiorum auxilio obsideretur, deposito imperio, arcem Syracusanis tradidit, atque in exilium Corinthum profectus est, ibique ludimagistrum agens pueros in triviis docebat. Erat enim eruditus, utpote olim Platonis auditor. Interrogatus jam exul, quid ei Philosophia profuisset, Respondit, ut æquo animo ferrem talem Fortunæ mutabilitatem. Regnavit annis 38. Plutarchus regiam ejus pulverulentam fuisse ait propter eorum multitudinem, qui Geometricas in pulvere figuras describebant. Hujus Dionysii cum omnes Syracusani interitum optarent, quædam anus sola quotidiè Deū orabat, ut ipse diu incolumis ac superstes esset, quod quidem audiens tyrannus admirabatur, & causam quærit. Ait illa, cum Puella essem, & gravem tyrannum haberemus, carere eo cupiebam, ac successit illi gravior; & cùm illo item carere cupiebam, tertium Te importuniorem excepimus; Timens ergo deteriorem succedere tibi, caput meum pro tuâ salute devoveo. Tam facetam mulieris audaciam tyrannus erubuit. Hic Dionysius acceptâ Tragoediarum victoriâ, indeque nimio gaudio perfusus exspiravit. Plin. 6. 53.

Dionysius, philosophus Heracleotes, Zenonis Stoici auditor, qui cum renum morbo laboraret, cruciareturque dolore intolerabili, succumbens dolori clamabat, Falsa esse quæ à Zenone didicerat. Zeno enim & Stoici omnes hoc habent dogma, Dolorem non esse malum sed indifferens.

Dionysius, Dialecticus è Bithyniâ. Strabo lib. 12.

Dionysius, Alexandrinus Grammaticus, pervenit ad Trajani tempora, cujus bibliothecæ & epistolis præfuit. Suid.

Dionysius Milesius historicus, scripsit res Persicas, & ea quæ post Darium secuta sunt. Suidas. Philostratus eum scribit Adriano Principi ob ingenium acceptum fuisse, à quo satrapes factus sit, adscriptusque inter equites.

Dionysius Halicarnassensis, Augusti temporibus floruit, quod satis indicat Strabo, ejusdem temporis scriptor. Sic enim ille lib. 14. καὶ καθ' ἡμᾶς Διονύσιος ὁ συγγραφεύς. At ne alium hunc Dionysium putes, ipse in præfatione scribit, in Italiam se venisse, simul ac Cæsar Augustus finem imposuit bello civili, Ut omnino aliud egerit vir eruditus Barth. Keckermannus, cum in suo de historiâ opere tres esse scribit, qui acrius in Plutarchum censuram exerceant, eosque inter esse principem Dionysium Halicarnassæum. Subjungit postea Dionysius noster, ex eo tempore quo Romam venit, usque ad illud quo istud scriberet, exactos esse annos viginti duos, quibus Romæ egerit, Urbisque didicerit sermonem, ac partim eruditorum hominum consuetudine, partim lectione Porcii Catonis, Fabii, Maximi, Valerii Antiatis & aliorum historiam istam scripserit. Ac primum, ut, unde Romani gentis sumpserint, liqueat, ea refert, quæ de Aboriginum populo, & priscis Italiæ incolis, ferebantur. Pertexuisse vero se historiam dicit usque ad primum bellum Punicum, sive annum Urbis 488. vel, juxta alios 490. unde Polybium incipere ait. Opus hoc ipse vocat Ἀρχαιολογίαν Ῥωμαϊκὴν, nisi is titulus proprius sit priorum librorum, quos ante cæteros, ut totius operis gustum haberent Romani, editos fuisse, rectè observavit Hen. Stephanus. Hodiè ex [illegible] libris (quot à Dionysio scriptos fuisse etiam Photius di[illegible]it) tantum extant undecim: quibus pervenit usque ad sublatum Decemviratum, plebeios ad tribunatum militarem admissos, eamque potestatem abrogatam, & Consules ex ordine patritio iterum electos, quod factum est An. U. C. 312. Ex posterioribus libris qui perierunt, Stephanus ἐκ τῶν ἄλλων citat aliquos, ut decimum sextum in Ἀκιλον, & unde vigesimum in Καρυεντία. Quare ut tacuisset Dionysius, quousque historiam suam perduxisset: tamen ex Ἐθνικῶν scriptore satis constaret, Gelenium falli, qui putabat, Dionysium operi istâ immortuum esse, nec plura scripsisse, quàm hodie habemus. Euseb. Præp. Evang. 4. 16. vocat Διονύσιον τὸν Ἁλικαρνασέα, ἄνδρα τῆς Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας ἀκριβῆ τὴν γεγονυῖαν ἅπασαν ἐκθέμενον. Et sane Dionysio huic laudem eam tribuit Scaliger in Animadversionibus Eusebianis, quòd curatius ea tempora nemo observarit. Hac quoque parte Livio præfertur, quod & plura & accuratius, multa tradat, quæ ad Romanas Antiquitates pertinent. Quâ de re H. Stephanum vide operæ primæ in Dionysium capite 10. Stylus quoque, ut Photius loquitur, est καινοπρεπὴς, atque, ut idem ait, τὸ κομψὸν τοῦ λόγου, τοῦτο καὶ μάλιστα ἀσυνήθεσι, καὶ τῇ παρεκβάσει κεκομψευμένον, τὸ ἐπὶ τὸ τραχὺ τοῦ ῥυθμοῦ διαγωγῆς σώζεσθαι. Horum 20 librorum σύνοψιν scripsit ipse auctor, eodem Photio teste: addit autem in eâ solum necessaria exposuisse, eoque utilem magis fuisse operam quàm suavem. Nec bonus tantum Historicus fuit, sed etiam Rhetor & Criticus nobilissimus, quod ostendunt Rhetorica & Critica ejus opuscula quæ supersunt: præterque alia ejus generis elaborasse, cognoscimus inde, quod in istis multa è suis hujus argumenti citet, quæ hodiè non habemus. Vossius.

Dionysius, natione Pergamenus, cognomento Atticus, discipulus Apollodori Pergameni, Rhetoris ejus, qui Augusto Cæsari familiaris adeo fuit, & à quo condita est secta Apollodorea, quæ Theodoreæ opponitur, authore Strab. lib. 13. ubi & Dionysius hic vocatur ποιητὴς ἱκανὸς, συγγραφεὺς, καὶ λογογράφος. Meminit hujus Dionysii etiam Suidas. Vossius.

Dionysius Periegetes, temporibus Augusti, scripsit Geographiam versibus hexametris Græcis, quæ hodiè extat: quod opus ἱστορίας καλλίστην ἐν ἀρχαίοις: ut ait Eust. Schol. Idem vixisse eum ait οὐκ ἐπὶ τῶν ὑπάτων, ἀλλ' ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων, *non sub Consulibus sed sub Imperatoribus*, atque hoc ipsum de se scribere dicit, signat vero locum istum,

Ἐκ Διὸς Αὐσονίης αἰεὶ μέγα κοιρανέοντες,

Et imprimis versus istos.

Ῥώμην τιμήεσσαν ἐμῶν μέγαν οἶκον ἀνάκτων,
Μητέρα πασάων πολίων, ἀφνειὸν ἔδεθλον.

Ubi Eust. monet cum dicit ἐμῶν ἀνάκτων, satis ostendere, non sub consulibus se ista scribere, sed sub Imp. Quod verum est. Sed, quo sub Imperatore, minus liquet. Antoninorum temporibus vixisse, censet C. Barthius Advers. 58. 5. Atque eos per ἄνακτας intelligendos putat. Severi temporibus claruisse dicit Cl. Salmasius in Solinum p. 628. Imò & Scaliger Eusebianis Animadversionibus ad an. 2215: ubi per suos ἄνακτας intelligere ait Severum cum filiis Getâ & Caracallâ, quos ipsos per *triplicem imperii virtutem* signat Tertull: lib. de Pallio. Sed si, quia ἄνακτας dicit, plures designantur; quid prohibet ut Divos fratres M. Aurelium & L. Verum intelligamus? At multo ante vixisse putat Eust. nempe sub Nerone; imò Augusto, juxta quosdam: cujus etiam mentionem eidem facere videtur, cùm, postquam de Parthorum ferociâ dixisset, addit.

Αὐσονίου βασιλῆος ὑποπτήσσοντες ἀκωκήν.

Sane consules nunquam ἄνακτας vocasset. Quod vero Parthos Ausonii domini hastâ coactos ferociam deposuisse ait, id optimè convenire Augusto, ostendit Tranquillus in Augusto cap. 21. Quod siquis, quia Eustath. dubitare videtur, Num sub Nerone, an Augusto floruerit, eo & ipse ambigat, sub ut[illegible] vixe[illegible]it: at omnem scrupulum tollit illis temporibus proximus Plinius Secundus, ex quo etiam patriam dicimus fuisse Alexandriam, non illam Ægypti aut Syriæ, sed op. Sosianæ ad sinum Arab. inter Tigrim & Eulæum fin. quod ut sæpe nomen mutarit, idem Plinius refert. Adscribam ea solum verba, quibus sub Augusto claruisse, atque Alexandriæ Susianæ natum esse cognoscimus. Locus est Nat. Hist. 6. 27. ubi cum de eo Sosianæ opido egisset, subjungit ista. *Hoc in loco*

loco genitam esse Dionysium, terrarum orbis recentissimum auctorem, constat, quem ad commentanda omnia in Orientem præmisit Divus Augustus, ituro in Armeniam, ad Parthicas, Arabicasque res, majore filio. Quare omnino inanis est conjectura Suidæ, cum Dionysium, si vulgata lectio vera est, Byzantium fuisse arbitratur, propter ea quæ de flu. Rheba canit. Sunt vero hæc.

Ἀχὶ δὲ Βιθυνῶν λευκὴν χθόνα ναιετάουσι,
Ῥήβας ἔνθ' ἐρατεινὸν ἐπιπροχέων ῥέεθρον,
Ῥήβας, ὃς Πόντοιο παρὰ στομάτεσσιν ὁδεύει,
Ῥήβας, τὸ κάλλιστον ἐπὶ χθονὶ εὔρεται ὕδωρ.

Nimirum putavit Suidas, nisi Rhebas patrium solum interluisset, nunquam illustri adeo elogio fuisse dignaturum. Porro ex Eust. discimus, alia etiam huic Dionysio tribui solere, ut Λιθιακά, Ὀρνιθιακά, Βασσαρικά. Ac idem Λιθιακὰ quidem Dionysii hujus esse agnoscit, propter similem stylum. Ὀρνιθιακὰ vero à doctioribus tribui dicit Dionysio Philadelphensi. Βασσαρικὰ vero quia stylum habeant incultum, eò indigna esse visa sit, quæ Dionysii hujus crederentur; sed potius adscribenda esse Dionysio Samio. Cæterum præter hunc Dionysium περιηγητὴν, quem habemus, fuere etiam alii ejus nominis, qui similiter περιηγήσεις scripserint. Unus Milesius fuit, qui Herodoto ipso antiquior est, de quo Vossius de Hist. Gr. 1. 2. Alter, utrum Samius, an Rhodius fuerit, non satis constat. Rhodium vocat Tertull. lib. de animâ, cap. 46. At Samium diserte appellat Eustathius.

Dionysius Thrax, patriâ Alexandrinus; sed *Rhodius* vulgò dictus, quia Rhodi habitaret. Strabo lib. 14. Aristarchi discipulus fuit, variaque grammatica, & commentaria scripsit, teste Suidâ, Inter ea historicum opus erat περὶ Ῥόδου, cujus meminit Steph. in Ταρσός.

Dionysius, Glauci filius, discipulus Chæremonis philosophi, cui etiam Alexandriæ successit, præceptor vero Parthenii Grammatici. Vixit Neronis temporibus usque ad Trajanum: præfuit bibliothecis, fuit ab epistolis, & à responsis, & legationes varias obiit. Suidas.

Dionysius, Halicarnassensis historicus, laudatur à Strabone lib. 14. ubi de Halicarnasso Cariæ civitate sic scribit. Ἄνδρες δὲ γεγόνασιν ἐξ αὐτῆς, Ἡρόδοτος ὁ συγγραφεὺς, καὶ Ἡράκλειτος ὁ ποιητὴς, ὁ Καλλιμάχου ἑταῖρος, καὶ καθ' ἡμᾶς Διονύσιος ὁ συγγραφεύς.

Dionysius, Halicarnassensis junior sub Adriano claruit. Edidit Historiæ Musicæ libros 36. aliaque, de quibus Suidam sis adi.

Dionysius, Heracleonis filius, tyrannus apud Heracleam regnavit. Strabo lib. 16.

Dionysius Areopagita, præsul Atheniensis, D. Pauli discipulus, ut scribitur in actis App. Solus Paulo concionanti, è philosophis qui aderant, credidit. Hic cum esset in Ægypto, quo se disciplinæ causâ contulerat, videretque eclipsim nullâ ratione, cum Christus passus est, unà cum Apollophane Sophistâ præceptore suo dixisse fertur. *Aut Deus naturæ patitur, aut mundi machina dissolvetur.* Scripsit (ut quidam existimant) ad Timotheum Ephesi Præsulem, de Divinis nominibus libros 12. De Hierarchiâ cœlesti, de cœlestibus ordinibus, præterea alia complura opuscula, teste Suidâ. Vide Nicephorum 2. 20. & Metrodorum in ejus vitâ.

Dionysius, Præsul Alexandrinus, Origenis discipulus, cujus operum meminit Hieronymus.

Dionysius, Corinthiorum Præsul sub M. & L. Antoninis, vir doctrinâ & sanctitate clarus, scripsit epistolas quasdam valde laudatas. Hieron. Vixit A. D. 166.

Dionysius, Papa, A. D. 268. tam Presbyteris urbis Romæ quam aliarum gentium, templa, cœmeteria, ac parochias divisit. Præterea Episcopis Diœceses distribuit, mandavitque ut unusquisque suis finibus, limitibusque contentus esset. Platina.

Dionysius, Gorgyensis, in Gorgyâ Sami loco colitur. Steph.

Dionysius, Hammonis regis Libyæ & Amaltheæ filius. Berosus.

Dionysius, Phocensium dux An. U. C. 251.

Dionysius, 23. Rom. Pontifex. An. Dom.

Dionysius, Consul cum Florentio An. U. C. 1182.

Dionysius, Argivus, quid de Ilii capti tempore prodiderit, legere potes apud Clem. Alex. lib. 1. Strom.

Dionysius, Byzantius ἀνάπλῳ Βοσπόρου citatur à Stephano in *Chrysopolis*. Omnino alius est à Dionysio Periegetâ. Ejus mem. Suidas, ac dicti operis, prætereaque panxisse ait Threnos, poema epicediis refertum.

Dionysius, Chalcidensis Κτίσεις, sive *Origines civitatum* complexus est libris quinque, teste Marciano Heracleotâ in περιηγήσει, Benè antiquum esse authorem, illud indicio esse potest, quod eo teste utatur Dionys. Halicarn. lib. 1. Antiqu.

Dionysius, Mitylenæus, poeta epicus, qui σκυτοβραχίων & σκυτεὺς vocatus est, præter Bacchi & Minervæ expeditionem, etiam Argonautica 6. libris ad Parmenonem scripsit oratione solutâ. Diodorus Sic. lib. 2.

Dionysius, Musonii filius, sacerdos templi Solis, nonnullis Samius, aliis Rhodius fuisse existimatur, teste Suidâ, qui autor est composuisse historias τρωικὰς libris 6. orbis descriptionem, & historicæ institutionis libros decem.

Dionysius, Persica consignavit. Tull. 1 de Divin.

Dionysiapolis, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. Et Phrygiæ. Plin. Item Libyæ. Steph.

Diope, urbs Arcadiæ. Steph.

Diopoenus, nobilis sculptor Cretensis. Plin.

Diophanes, Mitylenæus Rhetor, Gracchi præceptor. Cic. in Bruto.

Diophanes, Bithynicus Uticensem *Dionysium* Pœni Magonis librorum de Agriculturâ interpretem per multa diffusum volumina sex epitomis circumscripsit.

Diophantus, Lacedæmonius, condidit libros Antiquitatum 14. teste Fulgentio Mythol. lib. 1. Agatharchides de Rubro mari cap. 31. auctor est descripsisse eum terras Septentrioni subjectas. Ast alius est *Diophantus* Syracusanus, Philosophus Pythagoricus, cujus de mundi ortu sententiam adfert Theodoretus Therapeut. lib. 4. qui est de Materiâ & Mundo, Alius est etiam *Diophantus* Alexandrinus, qui de Arethmeticâ scripsit. Vide Voss. de Scient. Mathemat. cap. 10.

Diopolis, Armeniæ min. urbs à Pompeio Magno sic nominata, cum prius *Cabira* vocaretur; postea vero Σεβαστὴ, sive *Augusta* dicta est. Strabo lib. 12.

Diores, vir quem Turnus interfecit. Virg. Æn. 12.

Diordali, Taprobanæ ins. pop. Ptol.

Diorycticas, nomen Insulæ, i. e. continenti abscissa.

Dioryctus, locus Acarnaniæ 3. stadiorum longitudine, ubi Leucadia insula olim opere accolarum, è continenti fuit abscissa, eidemque reddita, ventorum flatu congeriem arenæ accumulantium. Plin. 4. 1.

Dios hieron, i. e. *Jovis templum*, op. Joniæ inter Lebedum & Colophonem. Steph.

Dioscorides, historicus, de Rep. Lacedæmoniorum scripsit. Athen. lib. 4. Dubium vero idemne, an alius sit, cujus epigrammata in Anthologiâ habentur. Item is, cujus mem. Apollonii Schol. in lib. 1. Is denique cujus ὑπόμνημα citat Aristophanis Schol. ad Aves, nec non Suidas voce Σκολιά. *Dioscoridis* cujusdam Χειρομνημονεύματα advocat ad Solonis vitam tradendam Laertius lib. 1.

Dioscorides, Antigoni ex fratre nepos. Diodorus Siculus lib. 19.

Dioscorides, Atheniensis, filius Dionysii, curator testamenti Theophrasti. Laert. lib. 5.

Dioscorides Cyprius, unoculus, discipulus Timonis Pyrrhonii, vixit sub Ptol. Philadelpho. Laert. lib. 9.

Dioscorides, Isocratis discipulus, versus quosdam aliter legendos esse censet apud Athen. lib. 1. Idem forte, qui de Amphionis lyrâ egit, teste Apollonii Schol. lib. 1. Alius Astrologus, de quo Censorinus cap. 17. Alius cum Serapione Ægyptio ad Achillem missus interficitur, Cæsar lib. 3. de bello Civili. Alius sculptor Augusti coætaneus. Plin. 37. 1. Alius Apollonii Neapolitani pater, de quo Gruter. Inscrip. fol. 86.

Dioscorides, medicus Herophileus, cognomento *Phacas* dictus fuit, mem. Galenus præfat. Glossarum Hippocratis. Idem forte quam Alexandrinum appellat in Glossis ipsis λέξεσι. Vixit tempore Antonii & Cleopatræ, teste Suidâ.

Suidâ. Scripsit de nominibus medicinarum sicut & Mnesitheus, Andreas, Chrysaris, & Xenocrates, teste Galeno.

Dioscorides, Anazarbeus, ab Alexandrino distinctos, teste Galeno locis citt. Scripsit de materiâ medicâ, & Alexipharmacis, quæ etiamnum supersunt. Vixit ætate Neronis, quod ipse indicat dum præfatione librorum de re medicâ Licinii Bassi se æqualem esse dicit. Atqui Licinius ille Bassus consul fuit cum Crasso Frugi sub Nerone A. U. C. 816. teste Frontino de Aquæ-ductibus. Vide Jonsium de Script. Hist. Phil. p. 146.

Dioscoron, ins. in finibus Italiæ è regione Lacinii promuntorii. Plin.

Dioscorum, vicus in Libyâ, ubi Dioscuri Paridem consecuti sororem Helenam rapuerunt. Steph.

Dioscorus, Alexandrinus, à Synodo Chalcedonensi D C. Episcoporum damnatus, A. D. 453. Item alius consul, coll. Eudoxii an. U. C. 1195. Tertius martyr sub Decio apud Alexandriam A. D. 251. Denique nomen mensis. 3. Mach. 11.

Dioscuri, à Græcis dicuntur *Castor* & *Pollux*, quos antiquitas credidit salutares esse navigantibus, si Gemini apparerent (apparent autem ignis specie antennæ aut malo insidentes) contra tristes, si singuli. Dioscuri apud Græcos, inquit Cic. 3. de Nat. D. multis modis nominantur. Primi tres, qui appellantur Anaces, Athenis ex rege Jove antiquissimo & Proserpinâ nati, Tritopatreus, Eubuleus, Dionysius. Secundi Jove tertio nati ex Ledâ, Castor & Pollux. Tertii dicuntur à nonnullis Aleo, Melampus & Emolus, Arei filii, qui Pelope natus fuit.

Dioscurias, qui & Σεβαστόπολις Ptolemæo ac Arriano, Colchidis ad Pontum urbs, quondam *Æa* dicta. Steph. Plinio tamen hæ diversæ sunt. Habet & Stephanus quoque eodem tractu *Æam* aliam à Dioscuriade. *Savoropoli* Castaldo, *Sevastopoli* Jos. Barbaro. Item ona ex Leucis insulis in Africa. Est etiam insula in mari Robro. Steph. Et Italiæ promuntorium. Diodor. Sic.

Diospage, Mesopotamiæ op. in campestribus situm. Plin. 6. 26.

Diospolis, Ægypti civitas, quæ olim Hecatompylos. Sunt & aliæ quatuor in Ægypto prater hanc pusillæ civitates, item in Lydiâ & Palæstinâ. Apud Steph. Arabiæ civitas est postea *Berytus* dicta. Item Bithyniæ urbs ad Pontum. Ptol. *Chio* Nigro dicitur. *Port de Hassis* Theveto.

Diostecnosia, fons in Andro ins. qui quotannis nonis Jan. vini sapore fluit. Plin. 2. 103.

Diotime, mulier philosophiæ sectatrix cujus lectionibus interesse non erobescebat Socrates. Plato in Sympos.

Diotimus, Atheniensis, qui cognominabatur *Chone*. Cæl. Rhod. 29. 1.

Diotrephes, vir pessimus, φιλοπρωτεύων, uti testatur B. Joannes epistolâ tertiâ.

Dioxippus, poeta Comicus, cujus fabolas commemorat Suidas. Vide Voss. de Hist. Gr. p. 359. Item nobilis Athleta. Plin. Item Alex. Magni miles mira fortitudine provocatus à Corrago (quem Horratum vocat Curtius) milite item Macedonico, clavâ eum occidit. Ælianus & Curt. lib. 8.

Dipæa, urbs Arcadiæ. Steph.

Diphilus, Atheniensis Imp. An. U. C. 311. Item architectus in perducendis ad finem operibus tardissimus, adeo ut locum fecerit proverbio, *Diphilo tardior*. Cic. ad Qu. fratrem lib. 3.

Diphilus Sinopensis, Comicus paolo junior Menandro. Vide Voss. de Poet. Gr. cap. 8. nec non de historicis Græcis pag. 360.

Diphri, urbs Phœnicum. Steph.

Dipnias, urbs Thessaliæ circa Larissam, ubi aiunt Apollinem primom esse prasum, cum ex Tempe purgatus rediit. Steph.

Dipæna, Arcadiæ op. Pausan.

Dipœnus, & *Scyllis*, marmore sculpendo primi omnium inclaruerunt. Hi Sicyonem se contulere, quæ diu fuit officinarum omnium metallorum patria. Plin. 36. 4.

Dipolis, Lemnos vocatur, habet enim in se Hephæstiam & Myrinam. Item civitas Emporiensibus vicina, quam murus dividit, quosdam ex Indigetibus inquilinis prope se habens, qui etsi per se suam agerent Remp. communia tamen habere mœnia cum Græcis totelæ gratiâ voluerunt. Strabo lib. 3. cujus verba ab hujus Lexici compilatore malè sunt concepta. Nihil enim aliud sibi voluit Strabo, quum de Emporio dixit, δίπολις δὲ ἦν, quam quod Livius dicit, Emporias duo fuisse opida muro divisa. Vide Casaub. ad locum.

Dippo, Hisp. urbs inter Cordubam & Emeritam. Ant.

Dipsas, *adis*, lena, quam Ovidius insectatur, quod puellam suam meretriciâ arte instrueret. Locus est lib. 1. Amorum Eleg. 8.

> *Est quædam (quicunque velit cognoscere lenam,*
> *Audiat) est quædam nomine Dipsas anus.*
> *Ex re nomen habet; nigri non illa parentem*
> *Memnonis in roseis sobria vidit equis.*

Item *Dipsas* serpentis genus; Lucan. lib. 9.

> ——— *In mediis sitiebant Dipsades undis.*

Dipsas, *antis*, flu. Ciliciæ ex Tauro profluens. Lucan. lib. 8. ——— *Tauroque videt Dipsanta cadentem.*

Dipson, Arabiæ locus montibus asper, & aquarum inops, unde hoc nomen traxit. Plin. 6. 29

Dira, Æthiopiæ sub Ægypto urbs in Nili ripâ. Plin.

Dirades, pars tribûs Leontidis à *Dirade* quodam dicta. Steph.

Eiradiotes, Apollo dictus est à *Dirâ* loco ubi vaticinabatur. Dabat ibi mulier oraculum, sed prius eam viri concubitu abstinuisse oportuit. Singulis autem mensibus agnum noctu immolabat, cujus sanguinem cum epotaret, repente Dei numine afflari credebatur. Pausan.

Diræ, quasi *Deorum iræ*, Acherontis & Noctis filiæ, animorum sibi male consciorum exagitarrices. Virgilius.

> ——— *Ultricesque sedent in limine Diræ.*

Servius in illud Æn. 12.

> *Dicuntur geminæ pestes, cognomine Diræ,*
> *Quas & Tartaream Nox intempesta Megæram*
> *Uno eodemque tulit partu, paribusque revinxit*
> *Serpentum spiris.* ———

Diras easdem facit cum Furiis, & in cœlo Diras quidem vocari ait, in terris Furias, & Eumenides, apud inferos autem Stygias canes.

Dirbæ, locus Scythiæ, in quo Teos civitas est, si rectè legitur apud Stephanum Τέως.

Dirce, Lyci Thebarum regis uxor, quam ille, repudiata Antiope, duxerat, quæ cum Antiopen gravidam esse animadverteret (nam post repudium, à Jove compressa fuerat) suspicata virum suum clam cum illâ consuescere, in vincula eam conjecit. Verum instante jam partûs tempore, Jovis miseratione vinculis soluta in Cithæronem montem confugit, ubi Amphionem & Zethum gemellos peperit, qui postea Lycum interfecerunt, Dircen vero caudæ indomiti tauri alligarunt, quæ diu huc per terram raptata tandem Deorum commiseratione in sui nominis fontem conversa est, non procul à Thebis. Prop. lib. 3.

> *Tu reddis pueris matrem, puerique trahendam*
> *Vinxerunt Dircen sub trucis ora bovis.*

Cadmæa Dirce, Lucano dicitur lib. 3. Cujus nomen (inquit Bochartus) palam factum est ex Arabico זרקא *zirca* vel *zarca*, permutatione literarum z. & d. quod *cærulum* sonat, quod ipsissimû Dirces epitheton est apud Statium lib. 1. Theb. *Cærula cum rubuit Lernæo sanguine Dirce*. Hinc Ælianus Varro lib. 12. 57. Δίρκη καθαρῷ τῷ ὕδατι ῥέουσα, *Dirce purâ ac dulci aquâ fluens*; Et in Euripidis Phœnissis eidem tribuitur καλλιπόταμος ὕδωρ, id est, *pulcherrimus humor*. Hinc *Amphion Dircæus* pro Thebano apud Virg. & *Cygnus Dircæus* pro Pindaro apud Horat. Lucan. lib. 4. ——— *Sic semine Cadmi*

> *Emicuit Direaa cohors, ceciditque suorum*
> *Vulneribus, dirum Thebanis fratribus omen.*

Claudianus lib. 1. de Raptu Pros.

> ——— *Dircæis qualis in arvis*
> *Messis cum primo mox bellatura colono*
> *Cognatos stringit gladios, cum semine jacto*
> *Terrigena galeâ matrem nascente ferirent,*
> *Armiger & vix dum floreret milite sulcus.*

Direenna, fons Hispaniæ gelidissimus non procul à Bilbili. Mart. lib. 1.

A ... ns Dircenna plac... fon...
... promunt. & urbs ejusdem ... ominis ... Æ...
... h. ... civitas Atheniensium socia. Id...
Dirini, ... in 2 reg. Italiæ. Plin 3. 11.
Dirim, m... Mau...taniæ, quem propter altitudinem *cæli columnam* vocaverunt. Ex eventu ob Atla...te rege in eum ...urato *Atlas* nunc vocatur
Dirphys, mons Eubœæ, ubi *Dirphya* Juno colitur. Steph.
Dis, Jovis & Neptuni frater, Inferorum Deus, qui & Pluto, utroq; nomine à *divitiis* deducto, quæ ab *inferis*, hoc est, ex intimis terræ visceribus eruuntur. Item *Dis* qui & Samothes, Noe filius primus omnium Celticas colo...ias fundavit.
Disan, vel *Dishan*, fil. Seir Horræi, Gen. 36. i. e. *tritu... sive pinguedo*, vel *cinis*, *dens*, vel ...*bus abundans*.
Disphera, natio in Cyrene, quam Corn. Balbus cum ple...que al...s dux... in triumpho. Plin. 5. 5.
Disera, pop. ...aciæ. Steph.
Distla, A...æ r...g. op. Ptol.
Dithyrambus, Bacchi apud Græcos cognomen, quod ei datum volunt, vel quod in antro *δίθυρῳ* seu bifori nutritus fuerit, vel quod bis natus binas fores transierit, alvum matris videlicet, & femur Jovis, ut in fabulis est; cui originationi tamen quantitas syllabæ repugnat; nam vocula *δι*, binarum numerum, seu reiterationem denotans, primam semper corripit, quæ contrà in *Dithyrambus* producitur. Hinc *Dithyrambus*, hymni genus dicebatur, quod Baccho cani solebat. Nam quod à quodam Thebano, qui item Dithyrambus dictus fuerit, idque inventum dictum volunt nonnulli, approbari satis non potest. Nam si ita se habuisset res, Pindarus certè inter cæteras laudes patriæ suæ hoc inventum non tacuisset, quin vel magnificè exultasset. Nunc vero tantum abest, ut unquam meminerit, ut laudem & inventionem Dithyramborum potius Corinthiis disertè ascribat. Erat autem hoc carminis genus ita compositum, ut inventione, dictione, & numeris à castigatâ ratione abiret longius, & miram ...entiam, audaciamq; cum tumore quodam referret, ut ...on tam à sanis & sobriis, sed furore Bacchico concitatis ...iptum viderentur, naturamq; Dei, cujus honori dedicatum erat, imitaretur. Inde Horat. 4. 2.

Seu per audaces nova Dithyrambos
Verba devolvit. ———

Benè *audaces*, propter *τὸ ψόφος*. Galenus lib. 1. Therapeuticæ meth... ... *μιλητοῦν καλῶ Πινδάρε ... ψιλῶς ἐν διθυράμβοις ...* ... vero illud in licentiâ & aud...ciâ ...ionac verborum. Rerum, qui Dithyramb... ... ... *λέγοντες* ..., teste ... ... *Διθυραμβ...* ... Verborum autem quia ... ..., *junctu & contortuplicata verba*. ...lter ...es Ar... ...h. 1. Nebul. Quemadmodum & Deme...ius ...erens ... de ...terpr. juncturam verbi audacem voca... *...ραμβώδη ...* Et ille apud Suidam in ... ... *...ραμβώδης ...* ... H... & Cicer 3. de Orat. *Licentior, & divi... Dithyrambus* Hu... fa...ii Epicharmi versus in Philoctete apud At...æum l... 1...

O... *διθύραμβος ...*

Vide Scal. ... 1. 44. ...hottum ad Chrestomathiam ... ...ist. Erasmum Schmidium in peculiari diatribe de Dithyrambis, quam Pindari commenta... ...

...*es*, Dal...a... populi. Plin.
Ditani, p... p... Celtiberis à austro proximi. Strab.
...*va*, A'b... ...l. flu. in Scotiâ per oram ad ortum fluens, & in m... e ad Aberdoniam urbem desinens, vulgò *Dee*.
...*nd...rum*, ... 1... m. p. à Lutetiâ distan... ...on.
... ...na & metropolis Burgundiæ de... ...rris, ...dam volunt, i. e. *Div...um*, seu *Devram* ... Hedui, seu Sequani occupa...bant, vu... ...2 ... lat. 4... 5...
...orvi... ... & laudator Ciceronis & Co...æ, ...nniam esse profitebatur, & ... ...jecturâ, quæ essent futura ...at ...

Diodurum, ... quondam Austrasiæ, nunc Lotharingiæ metropolis, alio nomine *Metis*, vulgò *Mets en Lorrain*. Ptol. Alii Theonis villam vulgò *Theonville* esse putant.
Diur, Maurit. Tingit. flu. Ptol. vulgò *Teculet*.
Dius, historicus, de rebus Phœnicum conscripsit. Est ex historiâ fragmentum de Solomone & Hiramo conservavit nobis Flavius Josephus lib. 1. contra Ap. Item 27 Hierosolymorum Episcopus A. D. 2...5.
Dyllus, historicus Atheniensis, de quo vide sis Voss. de Hist. Gr. p. 360. Item statuarius, cujus opera commemorat Pausanias in Phocicis.
Dizerus, urbs Illyriæ, *διὰ τὸ δίζησ τὴν Μήδειαν*, quòd illic quæsita sit Medea. Steph.
Dizoatra, Armeniæ min. op. Ptol.

D O.

Doanus, Indiæ flu. extra Gangem. Ptol. *Doani* populi ibidem.
Dobera, Thraciæ pop. Herodotus.
Doberus, urbs Pæoniæ. Steph. quæ *Deborus* Ptolemæo dici videtur.
Dobuni, Angliæ pop. quorum urbs Ptolemæo *Corinium* dicitur. Regio eorum nunc est *Glocestershire* & *Oxfordshire*.
Dochi, Æthiopia sub Ægypto pop. Plin.
Docimeum, urbs Phrygiæ. Steph.
Docirava, Daciæ civitas. Ptol.
Doclea, Dalmatiæ urbs, hodiè *Antivari*. Pop. *Docleatæ*. Plin. 3. 22. *Medon* Nigro op. ejusdem tractus dicitur.
Dodan, i. e. *dilectio*, aut *mamilla* ejus, vel *patruus ejus*, nomen viri 1 Par. 20.
Dodanim, filius Javan. Gen. 10. Aliis *Rhodanim*, à quo *Rhodii*. Vide Bochart. Phaleg. 3. 6.
Dodona, civitas Chaoniæ, reg. Epiri, juxta quam propinquum erat nemus Jovi sacrum, querneum totum, ubi Jovis Dodonei templum fuisse dicitur. & in eo oraculum omnium quæ apud Græcos fuerunt, vetustissimum. Quod autem columbas in eâ sylvâ vaticinantes fingunt, hanc habet rationem, quod mulieres fatidicas, seu divinatrices linguâ suâ Thessali vocarunt *Πελείας*, h. e. columbas, ita Herodotus. Alii arbores ipsas vocales fuisse volunt, & consulentibus oracula edere solitas. Ovid. Tr. 4. 8.

Hac mihi si Delphos, Dodonaque diceret ipsa,
Esse videretur vanus uterque locus.

Prop. lib. 2.

Sed tibi jam videor Dodonâ verior augur.

Hinc *Dodonæum æs*, tintinnabuli quoddam genus, die noctuque continuò crepitans; unde & ad homines justo loquaciores proverbiali metaphorâ transferri solet. Virgil. Æn. 3. — *Dodonæsque lebetas*.
Ausonius. *Nec Dodonæi cessat tinnitus aheni*.
Hinc *Dodonius*. Claudianus.

Cesserit inventis Dodonia quercus aristis.

Item *Dodonis*. Val. Flaccus.

——— *Dodonida quercum*
Ingreditur. ———

Dodone, Jovis & Europæ filia. Item fons qui cum sit gelidus, immersas faces extinguit, si extinctæ admoveantur, accendit. Idem meridie semper deficit, quâ de causâ Anapauomenos dicitur.
Dodonides, nymphæ, Liberi patris nutrices, quæ & *Atlantides* dicuntur.
Doantes, campus & urbs Phrygiæ. Steph.
Doeg, i. e. *sollicitus*, sive *piscator*, unus ex pastoribus Saulis. 1 Reg. 21.
Doii, Arab. Fel. gens in Panchæâ reg. Diodotus.
Dolabella, familia Romanæ nomen. Lentulorum gentis fuisse dicuntur. Legimus namque apud Asconium Pædianum, & Macrobium, Pub. Lentulum generum Ciceronis fuisse, exiguæ staturæ hominem, quem longo accinctum gladio Cicero videns, jocosè, quis illum alligasset gladio, quæsivit. At hunc Dolabellam dictum, apud quem Tullia ex partu decessit, constat ex epp. Ciceronis. & Plutarcho in Ciceronis vitâ. Ex hâc familiâ *Dolabelliani* ...*ra*, de quibus Plin. 15. 15.

Dolates, Umbriæ pop. qui *Salentini* cognominantur. Plin.
Dolba, urbs Adiabenæ. Steph.
Dolensis, urbs quæ & *Dola*, vulgò *Doll*, urbs Gall. Celt. in Britanniâ minure, *Nealanum* veteribus, teste Cænali, dicta. long. 18. 30. lat. 49. 03. Est & *Dola* vulgò *Dole*, urbs Sequanorum conventus juridicus & Academia. long. 26. 40. lat. 45. 44.
Dolica, insulæ Arab. Felicis in Indico mari. Plinius.
Doliche, Ptol. Pelasgiorarum in Macedoniâ op. *Alcbria* hodie Villanovano, *Tochala* Mercatori. Quam cum Pithio, & Azoro, tria in orbem sita opida Livius lib. 42. *Tripolim* vocari scribit. Item insi. maris Ægæi, quæ & *Macris* & *Ichthyoessa* dicebatur. Item urbs Syriæ in Commagenâ reg. quæ Δολίχη Stephano dicitur. *Doliche* quoque Straboni *Dulichium* dicitur. Vide ibi.
Dolichiste, insula è regione Chimæræ Lycii montis. Plin. 5. 31.
Dolicnus, Hierosolymorum episcopus. An. Dom. 1‑4.
Doliolum, Romæ tumulus in reg. Aventinâ. P. Victor.
Doliones, incolæ Cyzici, aliàs *Dolici*, vel *Dolionii*. Steph.
Dolionia, Dolionum regio. Strabo.
Dolomena, Assyriæ regio. Strabo lib. 16.
Dolon, vir Trojanus, egregiâ pedum pernicitate præditus, qui cum in castra Græcorum speculator missus esset à Diomede & Ulysse deprehensus, consilia Trojanorum spe conservandæ vitæ illis aperuit: quem tamen ut proditorem falsâ spe delusum occiderunt. Ulysses ipse apud Ovid. Met. 13.

Ausum eadem quæ nos Phrygiâ de gente Dolonem
Interimo, non ante tamen quam cuncta coegi
Prodere, & edidici quid perfida Troja pararet.

Dolonci, pop. Thraciæ, à Dolonco fratre Bithyni. Steph.
Dolopes, Thessaliæ pop. in extremis finibus Phthiotidis, quibus Peleus (cujus imperio parebant) Trojani belli tempore Phœnicem præposuit, ut ex Hom. refert Strabo lib. 9. Plinius eos Ætoliæ annumerat, Epiro vero Ptolemæus. Regio eorum *Dolopia* Straboni & Thucydidi. Eorum meminit Virg. Æn. 2.

——— *Quis talia fando*
Myrmidonum, Dolopumve aut duri miles Ulissei
Temperet à lacrymis? Idem ib.
Non ego Myrmidonum sedes Dolopumve superbas
Aspiciam, &c. ———

Hinc *Dolopeius*. Val. Flac. lib. 2.

——— *Vidisse putant Dolopeia busta.*

Dolus Mendesius, Ægyptiæ gentis author memorabilis dicitur Columellæ lib. ‑. Citatur etiam ab eodem iterum lib. 11.
Domacia, Thessaliæ urbs. Laonicus.
Domada, ‑ Arabiæ. Plin. 6. 8.
Domana, Armeniæ m‑. urbs, Antonino. Et Arabiæ Fel‑ ‑rol.
Domanetica, Ponti æ provinciæ regio satis ferax, per quem Amnias flu. labitur Strabo lib. 12.
Domazanes, Arabiæ pop. Plin. 6. 29.
Dometiopolis, Isauriæ urbs. Steph.
Domiduca, Juno dicta est, quia veteri ritu sponsas ad sponsos ducere primâ nocte consuerunt, nuptiis a. Juno præesse credebatur.
Dominica, uxor Valentis Imp. quæ Gotthos ad evertendam Constan‑ polim ‑ ‑ucotes pacavit.
Dominicus Malatesta, Italus, vir clarus nullis relictis liberis obiit.
Dominicus Maurocenus Venetorum dux. An. Dom. 1149.
Dominicus Michael, Venet‑ um dux præclarissimus, de quo vide Blondum Dec. 2. Lib. 5.
Domitianus, Grammatici nomen apud Romanos, ita dictus, quod esset intractabilis, & valdè morosus.
Domitianus, Imperator Rom. Flavium Clementem patruelem suum, ‑ cujus filios etiam parvulos successores palam destinaverat) ‑ interfecit, Discipulum Pantomimi puberem occidit, nullam aliam ob causam, quam quod magistro f‑ ‑ ‑ similis esset. Metium Pomposianum quod habere imperatoriam genesin ferebatur, & alias quaidam ob ‑ ‑aulas leviculas necavit. Christianos passim crudeliter persecutus est. In exilium D. Joannem Evangelistam pepulit, ac Deus vocari voluit.

Domitius, Ulpianus Jurisperitus, Alexandro à Imp. consiliis, an. U. C. 976.
Domitius Marsus poeta, scriptor Epigrammatum. Idem composuit bellum Herculis contra Amazones, Et de urbanitate. Vide Vossium de Hist. Lat. lib. 1. cap. 16.
Domitius Nero Imp. Romanus, vide *Nero*.
Domitius Afer Nemausensis, Tiberio Cæsare regnante cœpit inclarescere. Sub Caio reus præter spem absolutus est, quod illi accusanti nihil respondisset, dicens se Caium oratorem magis quam Cæsarem expavescere. Unde non modo judicio liberatus, sed & Consul renunciatus est. Auctor Dio. Scripsit de Testibus libros 2. Fabius 4. Sunt & urbane dictorum ab eodem editi libri. Fabius 6. 4. Mortuus est in cœnâ ex cibi redundantiâ sub Nerone, teste Eusebio. Quintil. lib. 5. confitetur senem Domitium sibi adolescentulo cultum, sed priore authoritate multum imminutâ.
Domna, Severi Imp. uxor Martia sic dicta ab Oppiano Cyneg. 1. Vide illic Ritterhusium.
Domnus, Demetriani Episcopi filius; damnato, ejecto, & excommunicato Paulo Samosateno, Antiochiæ ecclesiæ præfectus est. Euseb. 7. 26.
Don, fluvius à quo *Dodonam* aliqui dictam volunt. Steph.
Donacesa, Phthiotidis mons. Plin.
Donatus, Grammaticus doctissimus D. Hieronymi præceptor. Dubitatur à nonnullis, utrum is Donatus Hieronymi Præceptor fuerit, qui in Terentium commentarios scripsit, Quod omnino tamen verisimile videtur, siquidem in Commentar. in Ecclesiasten Hieronymus testatur se audivisse Donatum Terentii fabulas exponentem. Scripsit de octo partibus Orationis, quem librum emendatum operi suo Grammatico Diomedes adjunxit.
Donatus, Episcopus in Berœâ, multa edidit miracula, inter quæ illud quod sequitur hujusmodi fuit. Draco circa pontem in viâ publicâ jacens, cibum habebat oves, capras, equos, boves, homines etiam abripiens devorabat. Ad quam bestiam Donatus, sive gladio, sive aliquo jaculo veniens, ‑ ‑n illa levasset caput, quasi vocatura virum, tunc ille vexillum crucis ante faciem ejus digito dedignans ‑ ac‑, in os ejus expuit. Bestia vero sputum mox ore suo suscipiens, expiravit quam 8 paria boum in v‑ ‑num campum traxerunt, ubi igne combusta est, ne aerem fœtore corrumperet. Euseb. Hist. Eccles. 9. 46.
Donatus, hæreticus, natione Afer, qui dicebat Filium esse minorem Patre, & Spiritum Sanctum filio.
Donettini, Gens Molossorum. Steph.
Donus, Molossiæ flu. Steph.
Donus, 66 Romanorum Episcopus An. Dom. 334. Item alius 134 Pontifex Rom. An. Dom. 634.
Donusa, ins. parva Rhodi, in quam Dionysius Ariadnen ex Naxo transtulit, cum Minos pater eam persequeretur. Unde corruptum vocabulum videtur pro *Dionysia*. Steph.
Donussa, Achaiæ castellum inter Ægyram & Pallenem. Steph.
Donysa, ins. in mari Ægæo, Cycladum una, in qua viridis marmor nascitur. Virg. 3 Æn.

Bacchatamque jugis Naxon, viridemque Donysam.

Do, i. e. *generatio*, vel *habitatio*, civitas Palæstinæ maritima, *Dora* Ptolemæo.
Dora, insula in sinu Persico. Steph. Item Fons Arabiæ. Plin. 6. 28.
Doracle, ins. in sinu Persico, cui Mazeia quidam præfuit, à quo Misthrapastes at ‑pa Dar‑um ‑ ens, hospitio acceptus est. navi‑ ‑ ons ‑ duce‑ p‑ ‑ ‑ illi præbens, quo ‑ ‑am qu‑ ‑ ‑ ‑ at ‑ Strabo 15.
Dorana, Galatia ‑
Doraib, Mau‑ ‑
Dorcadi, ‑ ‑ la mar‑ ‑ le *Gorgones*
Dorcas, i. e. ca‑ ‑ ‑ mul‑ e is quæ & *Tabitha* Syriacè d‑ ‑ ur ‑ D. Petro Apostolo à mortuis excitata, Joppe ‑
Dorcestria, vul‑ ‑ op. ‑ in Angliâ, unum apud oram ‑ tralem, inter ‑ ad ort. & Exon. am ad occ. ‑ tatus, qui *Dorf‑ ‑re* vocatur, caput. Alterum

Alterum *Dorcheſter* prope Oxonium, unde m. p. in ortum Londinum verſus ad Iſis & Tamæ amnium confluentiam, olim ſedes Epiſcopalis, quæ poſtea ad Lincolniam transferebatur.

Dorceus, inter canes Actæonis ab Ovidio numeratur. Met 3.

Dorda, i. e. *habitaculum* vel *generatio ſcientiæ*, filius Maol. 3 Reg. 4.

Dores, Herodoto lib. 1. populi in Aſiâ quos Crœſus ſubegit.

Dores, populi Doriæ juxta Ætoliam.

Doria, & *Dorica*, nomina partis Achaiæ, quæ propinqua eſt Athenis. Plato de Legg. lib. 3. *Achivi Trojâ redeuntes, ſuaſque domos, urbeſque repetentes, à popularibus malè excepti mulctatique fuere.* Οἱ πολλοὶ ἐν τοῖς νέοις κακῶς..., μεταβαλόντες ὄνομα, Δωριεῖς ἀντ' Ἀχαιῶν κληθέντες, διὰ τὸ τὸν συναγείραντα εἶναι τότε τοὺς φυγάδας Δωριέα. i. e. *unde patriâ profugi, mutato Achivorum nomine, Dores dicti ſunt, à Dore, qui maximam fugitivorum illorum partem collegerat.* Servius vero in 2 Æn. *Dorica*, inquit, *à Dore Neptuni filio dicitur.*

Dorias, Indiæ extra Gangem flu. Ptol.

Dorienſes, Cretæ inſulæ, & Cyrenaicæ reg. populi. Callimachus.

Doriëum, Phrygiæ civitas. Steph.

Dorion, op. Peloponneſi in tractu Meſſeniaco, juxta quod Thamyras citharoedus Muſas ad certamen provocavit. Plin. 4. 5. Lucan. lib. 6.

——— *Pteleos, & Dorion ira*
Flebile Pieridum. ———

Doris, nympha marina, Oceani & Tethyos filia, quæ Nereo fratri nupta immenſam vim nympharum marinarum peperit, quæ à nomine patris, *Nereides* appellatæ ſunt. Prop. 1. 17.

At vos æquoreæ formoſâ Doride natæ
Candida felici ſolvite vela Noto.

Ponitur nonnunquam pro ipſo mari. Virg. in Gallo.

Sic tibi cum fluctus ſubterlabere Sicanos
Doris amara ſuam non intermiſceat undam.

Doris, Locrenſis, Dionyſii Siciliæ Tyranni uxor. Cic. Tuſc. 5.

Doris, Græciæ regio juxta ſinum Maleacum, à tergo habens Oetam montem, à *Doro* Neptuni & Alopes filio dicta. Ex quâ regione qui originem traxerunt, quacunque terrarum in parte conſederint, *Dores* appellati ſunt. Hinc *Doricus*, quod pro Græcanico poetæ nonnunquam uſurpant. Virg. Æn. 2.

——— *Juvat ire & Dorica caſtra*
Desertoſque videre locos, littuſque relictum.

Dorica muſa Proverb. apud Ariſtoph. in Cleonem, qui non aliud genus harmoniæ didicerat præter Doricæ, alludens ad Δῶρον, quod *munus* ſignificat, eum munerum avidū denotans. Aliud adagium eſt *Doricè accinere* apud Plut. in Lachete, in eos qui aliud verbis, aliud factis faciunt. *Dores* etiam, præſertim virgines, diſcincti, & ſine tunica quandoque interdiu incedere ſolebant. Unde Proverb. *Doricè incedere*, in eos, qui depoſitis veſtibus magnâ ex parte nudi incedunt. Sic apud Pauſan. & Ælium Dionyſium. Neſcio an huc alludat Juvenalis quando ait. Sat. 3.

Uxorem Comœdus agit, vel Dorida nullo
Cultam palliolo. ———

Iidem *Dores* erant naturâ loquaces. Unde apud Theocr. *Doribus Doricè loqui*, adagium eſt in eos, quorum oratio moribus & ingenio reſpondet, vel in loquaces naturâ.

Dorſi, gens circa fontes Indi flu. Plin.

Doriſcum, *Doriſca*, Ptol. locus, vel Præfectura Thraciæ in orâ apud Hebrum flu. ubi Xerxes Perſarum Rex exercitum qui 17 myriadibus conſtabat, h. e. decies ſepties centenis millibus militum recenſuit. Eſt & promuntorium Atticæ à littore 42 m. p. recedens.

Doriſtus, 5 Lacedæmoniorum rex.

Dorium, Peloponneſo, Eubœâ, & Thraciâ opidum. Strabo. Meſſeniæ urbs Pauſaniæ, & mons circa Cnidum; Pyli etiam op. Heſychius.

Dorius, Luſitaniæ flu. Ptol. Et alius Indiæ extra Gangem. Idem.

Dorobitza, Illyris flu. & urbs. Laonicus.

Dorocottoros, urbs Galatarum Aquiloniarum. Steph.

Doron, Cariæ urbs. Plin.

Doros, Phœniciæ, & Cariæ urbs. Steph.

Dorothea, puella Alexandrina, nobili orta familiâ, ingentibus divitiis, & propinquis nobilibus pollens; ſed in eâ ingenii, atque induſtriæ bonum, cæterarumque honeſtarum artium ſtudia magis, quam hæc vigebant. Formæ vero ac decoris gloria tanta ei fuit, ut mirum ac ſpeciale in eâ Dei figmentum crederetur. Sed illa, quæ religione animi, & honeſtate vitæ pulchrior, quàm vultu corporis eſſe ſtuderet, æquiſſimo mentis judicio, quod pulchrum, ac decorum inter homines videbatur, id potius Deo conſecrare, quam uſui humano indulgere ſtatuit, ut virgo Deo ſacra perſiſteret. At Tyrannus ad contemerandam virginem, ac polluendam ejus caſtitatem animum intendit. Comperto vero quod Chriſtiana eſſet, quæ ſecundum ſua edicta poenæ magis, quam libidini ſubjicienda videretur, in ambiguo poſitus, æſtuare coepit, & in quam ſe partem verteret, ignorare; Sed ubi dubios animos libido, quæ ei latius dominabatur, obtinuit, & expectantem virginem pro martyrio ad ſupplicium rapi, per occultos nuncios de ſtupro interpellavit: Illa æquè ſibi nefas eſſe reſpondit templum ſui corporis, quod ſemel Deo conſecraverat, idolorum cultu, ac libidinis contagione polluere; Proinde ſe quidem ad mortem paratam eſſe. Ad quæ reſponſa Tyrannus libidine accenſus, cum acrius incaleſceret, & niſi verbis acquieviſſet, vi agere decerneret, omnibus, virgo pudiciſſima, facultatibus ſuis, domoque ac familiâ derelicta, noctu clam cum paucis fideliſſimis famulis, & cum amiciſſimâ comite caſtitate diſceſſit, atque illuſum tyrannum reliquit. Euſeb. Hiſt. Eccleſ. lib. 8. cap. 17.

Dorotheus, Armeniæ Prætor, An. Dom. 29.

Dorotheus, Tyrius, qui ſub Diocletiano vixit, & ſub Juliano multa perpeſſus fuit, creditur à multis author eſſe libelli de vitâ & morte Prophetarum, Apoſtolorum, & diſcipulorum Chriſti: Sed non pauca in eo ſunt tanto viro indigna. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. 2. 18.

Dorotheus, ſexto hiſtoriarum de rebus geſtis Alexandri citatur ab Athenæo initio lib. 7. Idem, ſeu alius in primo rerum Sicularum adducitur à Stobæo, loco de vituperio tyrannidis. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 361.

Dorpia, vide *Apaturia*.

Dorticum, Myſiæ ſup. civitas juxta Danubium. Ptol.

Dorſanes, Hercules apud Indos ſic dictus. Heſychius Δορσάνης ὁ Ἡρακλῆς παρ' Ἰνδοῖς. Difficile eſt Indicæ hujus appellationis cauſam adducere. Cæteroquin vicioum eſt Chaldaicum דרס *daras*, h. e. *calcare*, *premere*. Et in præcipuâ Herculis laude ponebatur, quod Tyrannos calcaret, & oppreſſerit.

Dorſennus Fabius, poeta Comicus, cujus teſtimonio ac verſibus utitur Plinius 14. 13.

Dorus, filius Epaphi, filium habuit Pygmæum, à quo *Pygmæi* dicti. Steph. Item Neptuni fil. qui regnavit in parte Græciæ, à quo *Dores* dicti. Servius in 2 Æn. Urbs etiam Phoeniciæ, incolæ *Doritæ* & *Dorienſes* Pauſaniæ. Eſt itidem Cariæ urbs. Steph.

Doryclus, fil. Priami nothus, ab Ajace in bello Trojano interfectus. Hom. Iliad 11.

Doryclus, frater Phinei regis Thraciæ. Virg. Æn. 5.

Fit Beroe Iſmarii conjux longæva Dorycli.

Doryclus, primus cœſtii victor in Olympicis. Cælius.

Dorylæus, magna Phrygiæ civitas Ptol. Plinius 5. 29. eandem *Dorylaum* vocat, juxta quam oritur Hermus amnis. Δορύλαιον Stephano dicitur.

Dorylleta, Aſiæ min. regio ad Ægæum pelagus. Diodor.

Dorylas, Naſamon quidam potentiſſimus, unus ex iis qui Perſeo in aulâ Cephei vim inferre conati ab illo ſunt interfecti. Ovid. 5 Faſt.

Et Naſamoniaci Dorylas ditiſſimus agri
Dives agri Dorylas, quo non poſſederat alter
Latius, aut totidem tollebat farris acervos.

Dorylas, Centaurus. Ovid. Met. 12. Sipont.

Dorylæus, fluvius in Phrygiâ.

Dorylaus, rei militaris peritiſſimus, magnâ familiaritate Mithridati Evergetæ devinctus. Strabo lib. 1.

Dorylius, legatus Deiotari regis ad Cæsarem.

Dosa, Assyriæ urbs, & Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Dosareni, Arabiæ Felicis gens. Ptol.

Dosaron, Indiæ intra Gangem flu. Ptol.

Doschi, Asiæ ad Pontum Euxinum pop. Strabo.

Dosiadas, condidit è versibus Βωμὸν, sive Aram, à figura sic dictam. Meminit ejus Lucianus in Lexiphane. Patria Rhodium fuisse, liquet ex Græcis Scholiis ad Ovum Simmiæ. Primus edidit Salmasius, ac eruditis Scholiis emendavit. At altera ara, quæ Theocrito solet subjungi, nec Theocriti, nec Dosiadæ est, ut eidem Salmasio ostensum.

Dosiades, de rebus Creticis libros edidit. Plin. 4. 12. Fortasse idem est ac *Dosidas*, ex quo à Clemente in Protrept. quiddam de Lesbiorum sacrificiis adfertur.

Dositheus historicus, quem testem sæpius adhibet Plut. in Paral. Min. Alius est *Dositheus* Astrologus, cujus meminit Plin. 18. 31. Item nomen Ducis. 2 Macch. 12.

Doso, cognomen populare Antigoni Demetrii nepotis, inde tractum quod benignè omnibus promitteret, nec promissa præstaret. Ille enim quidvis petentibus respondere solebat Δώσω, i. e. *Dabo* unde natum proverbium *Dosones*.

Dothan, i. e. *ritus*, aut *lex*, locus in Judæâ, ubi Joseph. reperit fratres suos pecora pascentes. Gen. 37. qui etiam Hieronymi temporibus supererat in duodecimo à Sebaste miliario contra Aquilonis plagam 4 Reg. 6.

Doxium, urbs Thessaliæ. Vide Steph.

Dovesna, Cadurcorum in Galliis urbs. Ptol. *Cahors* Vineto, *Drve*, vel *Douve* pagus Lipsio in Amphitheatro.

D R.

Drabescus, Thraciæ regiuncula. Steph.

Dracanus, mons ubi Jupiter Bacchum è femore natum edidit. Theocritus in Lenis, sive Bacchis Idyll. 26.

> Χαίροι μὲν Διόνυσος ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
> Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας.

Vide Nat. Com. p. 513. & Palmerium p. 813.

Draca, Asiæ op. circa Caucasum. Trogus.

Drachina, Ariæ gens. Ptol.

Drachonus, flu. Gall. Belg. per Austrasiam, sive Lotharingiam in Mosellam influens, Auson Idyll. 10.

> *Prætereo exilem Lesuram, tenuemque Drachonum.*

Hodiè *Draun*, *Draphonus* legit Scal.

Draco, antiquissimus Atheniensium legislator ante Solonem, cujus leges Solon ipse, præterquam quæ de cæde erant constitutæ, abrogandas curavit propter severitatem. Nam una omnibus pœna constituta erat, ut etiam qui desidiæ damnati essent, aut qui olera surripuissent, capite plecterentur Ob quam causam Demades dicere solebat, *Draconem non atramento, sed sanguine leges scripsisse* Gellius. 11. 18. cujus rei causam cum ab eo quidam quæsisset, respondisse fertur, parvas quidem se culpas eâ poenâ dignas existimasse, magnis vero quam majorem constitueret, non habuisse. Plut.

Draco, homo quidam sceleratissimus. Vide *Pythia*.

Draco, Asiæ minoris mons in Tmolo desinens. Plin.

Dracon, flu. ad radices Vesuvii montis. Procop. Juxta Nuceriam labitur. *Dragone* vulgò.

Draconigena, à poetis dicebatur urbs Bœotiæ à Cadmo cum quinque viris ex Dracone ab ipso interfecto natis, constructa, dicitur & *Theba*.

Draconis, insula in Libyâ. Steph.

Draconon, vel *Dracoaam*, op. & mons Icariæ, ins. Steph. Sed Plinio est insula maris Ægæi deserta.

Dracontius, incertæ ætatis Poeta, hexaemeron, sive de opere 6 Dierum, scripsit carmine heroico. Primi è Bibliothecâ S. Victoris edidere Parisienses, posteaque mendis aliquot sublatis Georgius Fabricius: hinc Bibliothecæ SS. Patrum à se editæ, editione secundâ, Tom. 8. inseruit Margarinus de La-Bigne. Notas in eum scripsit Joannes Weitzius.

Dracuina, Rhætiæ in Sueviâ Cisdanubiana, *Trauburg* Lazio.

Dracunteus, sive *Dracuntus* *Dracuntius* Ptolemæo, Africæ propriæ adjacens insula. *Chelbi* Nigro dicitur.

Dræus, Achæorum dux, à L. Mummio Romanorum duce victus. Liv. lib. 52.

Dragmus, urbs Cretæ. Steph.

Drangi, Asiæ pop. quos Arrianus lib. 3. de gestis Alexandri cum Drangis numerat.

Drances, unus ex Latini Regis proceribus, eloquens quidem, sed imbecillis, Turno Rutulorum regi infensissimus. Virg. Æn. 11.

Dranga, pop. Persici, unde fœmininu *Drangæa*, & regio *Drangiana*. Steph. Quam Ptolemæus ab occasu, & Septentrione Aria, & Bagoa monte terminari ait, ab oriente ab Arachosia. *Sigistan*, Mercatori, & Castaldo.

Draasi, Thraciæ pop. Herodot. lib. 5. ad editum puerorum sedentes plorant, & quæscunque necesse sit illi, qui vitam ingressus est perpeti humanas calamitates recensent. Fato functos magnâ lætitiâ sepeliunt. In Exemplaribus emendatioribus legitur Τραυσοὶ *Trausi*.

Drapsaca, Bactrianæ urbs. Arrian. Hist. lib. 3.

Drasoca, Paropanisi, & Indiæ intra Gangem op. Ptol.

• *Dratygeaia*, Asiæ regio. Polyb.

Drauca, Cretæ civitas. Isacius in Lycophr.

Draudacum, castellum Penestiæ regionis. Livius.

Dravus, Pannoniæ flu. quem Danubius excipit. *Darus* dicitur Ptolemæo. *Drabus* Straboni, vulgò *Dra*.

Draxum, Siciliæ locus sacer, ubi agricolæ dona efferebant Hesychius.

Drecanum, locus Coæ ins. versus occidentem, & pagus. Strabo.

Drepana, urbs Lyciæ

Drepana, pl. num. vel *Drepanum* promuntorium, & urbs Siciliæ, trans Lilybæum, non procul ab Eryce monte, ita dicta quod δρεπανοειδὴς sit, i. e. *in modum falcis incurvata*; vel ab eo quòd Saturnus, amputatis viri bus patris, illuc falcem projecerit. Ovid. Fast. 3.

> *Quique locus curva nomina falcis habet.*

At vero in portu Drepanitano terra non curvatur in falcis modum, sed in acumen desinit. Ac proinde *Drepano* videtur nomen fecisse Punicum דרבן *Darban*, i.e. *aculeus*, quod extat in Ebræo Scripturæ textu, 1 Sam. 13. 21. Bochartus.

Dreparum, urbs in Bithyniâ ad sinum Astacenum, postea *Helenopolis* in honorem Helenæ Constantini M. matris appellata, media fere inter Nicomediam ad bor. & Nicæam ad meridiem. Nicephorus Callistus.

Drepanum, promuntorium est geminum. Unum in Cyrenaicâ regione, in illius & Africæ confinio ad Syrtim magnam, apud Automalam op. *Punta Sabia*, teste Marmolio. Alterum Cretæ, in orâ Boreali, inter Cydonem & sinum Amphimalum. *Capo Melechia* Moletio. Tertium in orâ Cypri occiduâ apud Paphum urbem. *Capo di Baffo*.

Drepsa, Ptol. Sogdianæ regionis metropolis. *Darapsa* Strabonis esse vult Villanovanus, à Strab. tamen hæc Bactrianæ attribuitur.

Dresa vel *Dresda*, vulgò *Dresea*, vel *Dresdea* Misniæ in sup. Saxoniâ op. situ aspectuque amœnissimum, valido murorum circuitu, foveis, ac propugnaculis probè munitum; publicorum, privatorumque ædificiorum nitore cum præcipuis Misniæ urbibus decernit. Ab Albi flu. irrigatur, cujus margines pons, stupendâ ad longitudinem serie, ex saxo durissimo fornicatus conjungit, habens in citeriore latere Dresam antiquam, frequenti habitatione celebrem. Duces Electores Saxoniæ hic sedem & Armamentarium posuerunt.

Dresia, urbs Phrygiæ. Steph.

Dricca. Scythiæ flu. [illegible]andes.

Drilon, flu. Macedoniam ab Illyr[illegible] dividens, ex Scardo monte fluens, Dardanos attingens, [illegible] ate Adriaticum apud Lissum ur[illegible] [illegible] Sophiano. *Drinax* Nigro. Ejus me[illegible] N[illegible]ander.

— [illegible] Ναεν [illegible]

Vide Bochartum de [illegible] p[illegible]

Drilla, pop. Cappado[illegible] in o[illegible]s Euxini, inter Trapezuntios & C[illegible]os, Macronibus finitimi, teste Arriano in Periplo. Sed apud Xenophontem inter Cerasuntem, & Trapezuntem urbes.

Drilonius, urbs maxima Celticarum. Steph.

Drilophylitæ, Indiæ intra Gangem populi Ptol.

Drimæa, Græciæ regio juxta Parnassum montem, Plinio

la

Daula appellata. In eâ Daulis urbs est apud Ptolemæum.

Drimati, pop. Arabiæ Felicis. Plin.

Drinius, vel *Drinus*, flu. geminus, ut videtur; unus Macedoniæ, ex Lychnido lacu manans, & obliquè fluens in mare, ad Lissum urbem labens, *Boliana* Dalmatis dictus, teste Nigro, ac idem est cum Drilone, ut aliquibus placet. Alter ex monte Scardo inter Illyricum, & Mysiam superiorem in Saum flu. delatus, *Drino*, *la Drina*, & *Caradrina* dictus.

Driodones, Dii Lacedæmoniis sic dicti. Hesychius, Δριοδόνες, θεοὶ παρὰ Λακεδαιμονίοις.

Drios, Arcadiæ mons. Diodor.

Drobeta, Daciæ urbs. Lib. Notit.

Drogo, Apuliæ comes.

Dromæus, Apollo Cretensibus, & Lacedæmoniis dictus. Plut. Symp. 6. 4. Πυθῖον μὲν Ἀπόλλωνα Δελφοί, Δρομαῖον δὲ Κρῆτας ἱστοροῦσι, καὶ Λακεδαιμονίους.

Dromeus, Parasitus quidam, à quo, cum quæsitum esset, An apud Chalcidem lautum pararetur convivium; respondit, iucundius sibi videri Chalcidensis cœnæ procemium ostreorum nomero, & varietate.

Dromiscos, insula Mileto conjuncta. Plin. 2. 89.

Dromochetis, Getarum rex, qui Lysimachum hostem bello captum mirâ clementiâ illæsum remisit. Aliis *Dromocheres*.

Dromos Achillis, ins. maris Euxini, aut potius peninsula Sarmatiæ. *Fidonisi* Nigro, & Castaldo; sic dicta, quia Achilles illuc usque Iphigeniam à Dianâ raptam, ne immolaretur, est amanter persequutus. Cæl. Rhod. 14. 4. Vide *Achillea*.

Drongilum, regiuncula Thessaliæ. Steph.

Dropici, Persici populi. Herodot.

Drosache, Serica orbs. Ptol.

Drosica, Thraciæ præfectora. Ptol.

Druentius; *Druentia* Livio, Plinio ac aliis. Italis *Durance* ac *Durenza*, fluvius rapidos Gall. Narbon. ex Alpibus ex adverso Padi oriens, ac per Delphinatum & Provinciam in Rhodanum labens. Strabo lib. 4. Ejus meminit Sil. lib. 3.

Turbidus hic truncis, saxisque Druentia latum
Ductoris vastavit iter.

Drugeri, Thraciæ populi, Hebrum accolentes, ut vult Plin. 4. 11.

Druidæ, sive *Druides*, (sic enim vocantur à Cæsare, eodemque modo apud Ciceronem de Divinat. legit Nizolius) ii erant apud Gallos, qui Græcis Philosophi, Persis Magi, Indis Gymnosophistæ, Assyriis Chaldæi: uti scribit in Procemio Diogenes Laertiensis. Originem nominis, à Græcis petit Plinius 16. 44. ubi sic scribit. *Nihil habent Druidæ (ita suos appellant Magos) viso, & arbore in quâ gignatur (si modo sit robur) sacratius. Jam per se roborum eligunt lucos: nec ulla sacra sine eâ fronde conficiunt, ut inde appellati quoque interpretatione Græcâ possint Druidæ videri.* Nimirum sensit esse à Græco Δρῦς, i. e. *quercus*: quia, ut inquit, *roborum eligunt lucos*, quod ipsum confirmatur illo Lucani lib. 1.

——— *Nemora alta remotis*
Incolitis lucis. ———

Itemque hoc Cæsaris lib. 6. De bello Gallico *Ii certo anni tempore in finibus Carnutum, quæ regio totius Galliæ media habetur, considunt in luco consecrato.* Sic eum locum rectè corrigit Isaacus Casaubonus notis ad Laertium. In volgatis enim pro *luco*, est *loco*. Sed quod ad etymon hoc attinet, (quod Becmanus quoque sequitur, ac certissimum putat Jungerus) placet sapiens Strabonis consilium, qui negat in appellationibus gentium barbararum quærendas esse Etymologias Græcas. Mirum vero doctissimum Camdenum in Britanniâ suâ subscribere Plinio, cum idem auctor sit, Al[illegible]icum prodere, *Magum* Saxonibus *Dry* vocari. Nam verisimile magis ab hoc esse *Druida*, quam hoc à *Dryados*. Adde quod *Druidarum* nomen inde est, unde disciplina, ac Cæsar lib. 6. ac Tacitus 14. Annal. auctores sunt, Druidarum disciplinam esse è Britanniâ, ubi nullam unquam Græcorum coloniam deductam constat. Non igitur à Græcis ea vox, sed Britannis, quibus Germanica lingua in usu fuit, testibus Tacito ac Cæsare: Ille enim habitantibus Caledoniam, quæ Scotia hodiè vocatur, Germanicum originem tribuit: Hic in Britanniam colonos transisse ait ex Belgicâ, in quâ eodem auctore, Germani Cis Rhenani. Quare ingeniosè Gorop. Becanus lib. 1. Gallicorum, ubi *Druis* Germanicum esse putat, quasi *trowis*, & Britannicâ dialecto *truwis* Sonat ea vox *Veritatis ac fidei doctorem.* Nam posterior vocis pars *Wis*, seu *Wys*, si verbum est, notat *ostendere*, (id enim Belgis *Wysen*) sin nomen, significat *sapiens*, *intelligens*: Prior *tru*, sive *trou* signat *fidem*, unde & Deus antiqua Germanorum linguâ *Drutin*, vel *Trutin*, quasi *fidelis* vocatur. Vossius. *Druidas* ipsos quod attinet, extincti sunt sub Tiberio Cæsare. Plin. 30. 1. *Tiberii principatus Druidas Gallorum sustulit.* Humanis hostiis sacrificare Mercurio soliti fuerunt, quam religionis immanitatem sustulit Claudius, teste Suetonio in ejus vitâ. Cæterum non virorum solum hoc nomen, verum & fatidicarum fœminarum. Vopiscus in Aureliano. *Dicebat quodam tempore Aurelianum Gallicanas consuluisse Dryadas.* Vide Eliam Vinetum ad Professores Ausonii, & Cluverium lib. 1. de Germ. Ant. cap. 30. Et P. Merulam Cosmographiæ suæ parte 2. lib. 3. cap. 11. Lucan. lib. 1.

Et vos barbaricos ritus, moremque sinistrum
Sacrorum Druidæ positis repetistis ab armis.
Solis nosse Deos, & cæli numina vobis,
Aut Solis nescire datum: nemora alta remotis
Incolitis lucis, vobis auctoribus, umbræ
Non tacitas Erebi sedes, Ditisque profundi
Pallida regna petunt: regit idem spiritus artus
Orbe alio: longæ (canitis si cognita) vitæ
Mors media est. ———

Druna, Fluvius ex Alpibus erumpens, qui tribus à Valentiâ leucis Rhodanum ingreditur, & hodiè *Dronia* vocatur. Scaliger.

Druphegis, Daciæ urbs. Ptol.

Drusias, Judææ urbs. Ptol.

Drusilla, uxor Felicis præsidis Judææ. Act. 24. Sic etiam dicta est Livia uxor Augusti.

Drusillanus, nomine Rotundus, servus Claudii Imp. Dispensatorque Hispaniæ citerioris. Plin. 35. 12.

Drusipara, Thraciæ urbs. Ptol.

Drusomagus, urbs Rhætiæ. Ptol. hodiè Campidonæ: alii *Kempten*, alii *Memmingea* esse hodiè dicunt.

Drusus, vir Romanus, genere, & eloquentiâ magnus; sed ambitiosus, & superbus, Catonis avus. Cic. 4. de Fin. Interfectus est domi suæ. Idem pro Milone.

M. Livius Drusus Salinator, unà cum Claudio Nerone collegâ suo in consulatu Asdrubalem vicit. Virg. Æn. 6. Victoriam istam celebrat Horat. Carm. 4. Od. lib. 4.

Drusus, Liviæ Augustæ fil. in Germaniâ periit; de cujus morte extat Ovidii carmen consolatorium ad Liviam matrem.

Jul. Drusus Publicola, haud immerito claruit, quod domus ejus pluribus partibus vicinis conspicua cùm pateret, & quinque eam talentorum omnino sumptu faber quidam evertendam, atq; commodius dirigendam suscipere vellet; *Decem*, inquit, *dabo, si totam eam ita expositam conspicuam, ut universi cives, nedum vicini perspicere queant, quâ domi mea ratione vivatur.* Nempe vir erat modestus, ac frugi, nec ei forte ejusmodi domûs perspicuitate opus erat, qui virtutis egregiæ specimen, & præclaræ vitæ documenta creditissima quotidie foris dabat. Plut.

Druzon, Phrygiæ mai. op. Ptol.

Dryades, nymphæ silvarum præsides, ita dictæ à Græco nomine Δρῦς. Virg. Georg. 1.

Ferte simul Faunique pedem, Dryadesque puellæ.

Calpurnius Ecl. 2.

Adjuerant sicco Dryades pede, Naiades udo.

Claudianus. *Faunorum, Dryadumque dolor.*
Ovid. in Ep. *Semideæ Dryades, Faunique bicornes.*

Dryana, urbs Ciliciæ à *Dryano* condita, *Chrysopolis* postea dicta. Steph.

Dryantiades, Lycurgus Thraciæ Rex, sic dictus, Dryantis filius, qui cum vites excindere vellet, ne Baccho in posterum libaretur, tibias sibi succidit. Ovidius in Ibin.

Utque Dryantiadæ Rhodopeia regna tenenti,
In gemino dispar cui pede cultus erat.

Dryas, antis, fil. Hippolochi, & pater Lycurgi, qui in bello Thebano Eteoclis partes fecutus, quum in pugnâ Parthenopæum lethali ictu vulneraflet, à Dianâ fagittis occifus eft. Stat. Theb. 8.

Dryas, ădis, Fauni filia, afpectum virorum ufque adeo exofa, ut in publicum prodire nufquam vifa fit. Quo factum eft, ut fit vetitum, ne ejus facris intereffent mares. Plut.

Drybactæ, Sogdianæ gens. Ptol.

Dryle, vicus non procul à Ponticâ Trapezunte. Ptol.

Drymæ, urbs Lybiæ. Steph.

Drymia, urbs Phocidis. Steph.

Drymodu, prius dicebatur, quæ nunc *Arcadia*, fed deinde *Pelafgia*.

Drymus, urbs inter Atticam, & Bœotiam. Suidas. Δρυμὸς, ὡς τῷ παραπρεσβείας Δημοσθένης, πόλις ἐστὶ μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Ἀττικῆς, h. e. *Drymus in oratione Demofthenis de Falfa Legatione, urbs eft inter Bœotiam & Atticam.* Panacto vicinam fuiffe docent hæc Demofthenis. Περὶ Δρυμοῦ, καὶ τῆς πρὸς Πανάκτῳ χώρας μεθ' ἡμῶν ἐξηρχόμεθα. *Circa Drymum & Panacti regionem cum armis prodiimus.* Græcè δρυμὸς eft *Silva*; An ideo dicta eft *Drymus*, aut à Phœnicio דרום *darom*, quod *meridiem* fonat, quia *auftrale* erat oppidum Bochartus. Alia fuit urbs EubϾ infulæ. Strabo.

Drymufa, infula Joniæ. Steph.

Drynæmetum, Galatiæ locus. Strabo.

Dryope, urbs circa Hermionem. Steph.

Dryope, nomen cujufdam, qui Hylam rapuit.

Dryope, Oechaliæ virgo ab Apolline compreffa, poft Andræmonis uxor, tandem in lotum arborem converfa eft. Ovid. Met. 9. Nomen à *quercu* & *voce* factum eft. Fingitur a. in lotum mutata, hanc fortè ob caufam, quod inter quercum, & lotum aliqua fit convenientia, voluitque Ovidius varias naturæ, rerumque vices eleganti admodum veteris philofophiæ penicillo adumbrare, ut jucundior rerum ex elementis creatarum compofitio, & confideratio lectoribus appareret.

Dryopes, pop. Epirotici. Strab. lib. 8. & 15. Sunt etiam *Dryopes* pop. juxta Parnaffum, tefte Servio. Item pop. circa Oetam, à *Dryope* Eurypyli filiâ dicti. Steph. regio eorum *Dryopia*. Virg. Æn. 4.

Cretefque Dryopefque fremunt, pictique Agathyrfi.

Drys, urbs Thraciæ, & Oenotrorum & vicus Lyciæ circa Arum flu. Steph.

Dryfa, Samos olim fic dicta. Steph.

D U.

Duarus, finus Arabiæ Felicis. Plin.

Dubis, Gall. Belgi flu. Ptol. vulgò *Le Doux*. *Alduafdubis* Cæfari, & *Alduabis*. Hic Vefontionem Sequanorum oppidum penè totum cingit. Cæfar lib. 2. de bello Gallico.

Dubitaper, fictor egregius vafa ex tubra creta primus effinxit.

Dubium, Perfidis regio, tum cæteris, tum cœli, & aquarum falubritate præftans. Procop.

Duca, Mauritaniæ Cæfarienfis pop. Ptol.

Ducona, Cadurcorum in Gallia urbs, vulgò *Cabors en Querci*.

Dudia, nomen viri. 1 Paral. 27.

Dudini, pop. Illyrici, quorum oppidum *Nadin* Pineto videtur in Liburnia.

Dudna, Galatiæ urbs. Ptol.

Dudum, Lybyæ interioris op. Ptol.

Duel, pater Eliafaph, principis tribus Gad. Numb. 1. Lat. *agnitio Deum*, aut *fcientia Dei*.

Duellonam, antiqui *Bellonam* appellabant. Var. 4. de L. L.

Duillius, Romanus, qui primus Romæ ex navali victoria triumphavit. Is jam fenex & tremento corpore in quodam jurgio, audivit exprobrari fibi os fœtidum, triftifque fe domum contulit: Quumque apud uxorem queftus effet, quare nunquam fe monuiffet, ut huic vitio mederetur; *Feciffem* (inquit illa) *nifi putaffem omnibus viris fic os olere*. Idem de Hieronis uxore narrat Plutarch.

Dulcitius, Tribunus & Notarius Imperatoris, executor imperialium juffionum in Africa contra Donatiftas. Auguft. Retractationum lib. 2.

Dulgibini, Germ. pop. Tacito funt, quos Althamerus Ptolemæi *Dulgumnios* effe putat, quorum urbs *Gottingen* hodiè dici eidem videtur, in Haffiæ, & Saxoniæ confin.

Dulichium, inf. maris Jonii, una Echinadum, contra oftia Acheloi flu. non procul ab Ithacâ, una ex iis quibus Ulyffes imperabat. Ovid. 1. Tr. Eleg. 4.

Nec mihi Dulichium domus eft, Ithaceve Sameve.

Hinc adject. *Dulichius*. Virg. Ecl. 3.

Dulichias vexaffe rates, h. e. *Ithacenfes*, ita Servius.

Dulopolis, i. e. *fervorum civitas*, in Libya eft, in quam fi fervus, quamvis peregrinus lapidem intulerit, liber fit. Alia Hierodulorum eft, in qua unicus liber eft, cæteri omnes fervi. Aiunt & in Creta *Dulopolim* effe mille virorum. Eft etiam *Dulopolis* Afiæ min. op. prope Rhodum inf. Plin. Eft etiam parva regio in Ægypto hujus nominis. Steph.

Duma, Hebræis per aphærefin dicitur *Idumæa*, vel à *Duma* Ifmaelis filio, Gen. 25. Item civitas in tribu Juda. Jof. 15. ubi Interpres fcripfit *Ruma* fecutus LXX. qui Ῥουμὰ fcripferunt. Lat. *filentium*, vel *fimilitudo*.

Dumana, Afiæ op. ab Arabiæ latere. Plin. 6. 29.

Dumatha, urbs Arabiæ. Steph.

Dumbarum, (quafi *Caftrum Bara*, feu *Varæ*, quæ æftuarium eft) op. Scotiæ in orâ Orientali ad oftia Loxa flu. inter Bervicum ad merid. & Andræopolim ad bor.

Dumblanum, urbs Scotiæ epifc. fub Archiep. Andræopolitano, inde 25 mill. in occ. Glafquum verfus 15.

Dumna, infula Scotiæ adjacens, Norvegiam verfus, *Hoy* nonnullis. Camdeno potius *Fair Ifle* videtur.

Dumniffus, locus Auftrafiæ, five in Lorhatingiâ apud Mofellam, ab Aufonio in fuâ Mofellanâ memoratus.

Prætereo arentem fitientibus undique terris
Dumniffum. — Vulgo *Domniffa*.

Dumnonii, pop. Angliæ ad occid. Vide *Damnonii*, quorum regio *Devonia* Lelando dicitur. Ferrarius vero *Cornubiam* effe fufpicatur.

Dunax, Thraciæ mons. Strabo. *Donuca* Livio dicitur.

Duncheldinum, quafi *caftrum Caledonium*, vulgò *Dunkelden* urbs Scotiæ ab Andræapoli 22. m. p. plus minus diftans, ad Taum flu. Pertho finitima, ad 6. mill. diftans.

Dunelmum, urbs Angliæ epifcopalis fub Archiep. Eboracenfi, vulgò *Durham*, vel *Durefin*.

Dunga, Indiæ intra Gangem op. Ptol. *Dabul* Caftaldo fub Lufitanis.

Dunium, oppidum Angliæ in finibus Durotrigum apud oram Auftralem. Vulgò *Dorchefter*. Camdenus *Durnium* legit.

Dunum, Hiberniæ urbs epifcopalis. Ptol. vulgò *Down*. Plurima oppida hoc vocabulo terminantur ut *Noviodunum Camalodunum* &c. de quibus fuis locis. Vide tamen pro omnibus reliquis *Lugdunum*. *Dunum* item aliud op. Gall. Celt. in finibus Carnutum, *Chafteaudun*. Denique finus Angliæ in comitatu Eboracenfi, *The Creek at Dunefbay*, tefte Camdeno, juxta *Whitby*, & viculum *Dunefley*.

Dur, Hiberniæ flu. Ptol. *Ledunus* nonnullis. Aoonymum effe ait Camdenus.

Dura, vallis provinciæ Babylonis. Dan. 3. Lat. *generatio*, vel *habitatio*. Item urbs Mefopotamiæ. Gentile *Durenus*. Steph.

Duraba, Babyloniæ urbs. Ptol. *Der*, tefte Moletio.

Duranius, vel *Duranus*, flu Gall. Aquitanicæ, ex montibus Arvernorum oriens, & in Garumnam fe exonerans. *La Dordonne* Vineto. Aufon. Idyl. 1. Durateus equus ponitur pro equo Trojano.

Concedes gelido Duranide monte volutus Amnis.

Durbeta, urbs Mefopotamiæ juxta Tigrim. Ptol.

Durdum, Mauritaniæ mons. Ptol.

Durga, Africæ Propriæ urbs. Ptol.

Durta, *Doria* Ptol. flu. Gall. Subalpinæ in Pedemontana reg. geminus unus per Salaffos in Padum influens, alter per Segufium, & Taurinos decurrens in eundem Padum labitur. Uterque vulgò *Doria*, & *Doira* nominatur, prior ex Grajis, alter ex Cottiis Alpibus profluens.

Duria, [illegible] tatus, vulgò *Dorsetshire*.

Durias, *Tu*[illegible]ho, & Vi[illegible]io Sequestri. *Guadalaviar*, teste Clusio, fl. Hisp. Tarracon. per regnum V[illegible], in sinum Sucronensem fluens. *Turulis* Ptolemæo. Claud.

Floribus, & seu formosus Turia ripis.

Durion, seu *Durium*, pagus Gall. Narbon. apud Rhodanum flu. & Valentiam urbem in Delphinatu ubi Isara Rhodano miscetur. *Deyre*, teste Jo. Poldo. Alius *Donzere* castrum Episcopi Vivariensis.

Durius, Doria Ptolemæo, *Dorius* Appiano, vulgò *Duero*, flu. Hisp. maximus, in Pelendonibus apud Numantiam urbem excisam oriens, & Callaicos à Lusitanis disjungens in Oceanum occidentalem ad Portum urbem delatus. Sil. lib. 1. *Hic certant Pactole tibi Duriusque Tagusque.* *Duera* vulgò.

Durine, Susianæ op. Plin.

Duriopus, urbs, & regio Macedoniæ. Steph.

Durnomagum, Germ. infer. urbs ubi Legio VII. Anton. hodiè *Durnmagen*, infra Coloniam

Duron, mons Mauritaniæ Tingitanæ. Ptol.

Durobriva, & *Durocobrivæ*, vel *Durobrovæ*, *Hertford*, teste Camdeno op. Angliæ inter Durolipontem 35. & Lindum 56. m. p. vel, teste eodem Camdeno *Dornford*. Talboto vero est *Stanford* op. ejusdem tractus. Apud Scriptores hæc loca confunduntur *Durocobriva*, *Durobriva*, *Durobius*, & *Durobrova*. Sed *Durobrivæ*, vel *Durocobrivæ* idem sunt *Dornford*. *Durobrova*, *Doncester*, vel *Caster*, teste Lhuydo apud *Wandlesford*. *Durobrus* vero teste Camdeno, *Rochester*, h. e. *Roffa*. Licet Talbotus *Maydston* esse contendat. Camdeno *Durobrivæ Dornford*, & *Caster* duo viculi non procul à *Wandiesford*, vel *Wansford* in confin. comitat. Northampton. & Huntington. *Durocobrivæ* juxta *Flamstead*, & *Redburn* in comit. Hertfordiensi. *Durobrus* vero & *Durobrova*, *Rochester* urbs Cantii.

Durocasis, Gall. Lugdun. op Anton.

Durocotalaunum, Belgicæ urbs. Anton. cui legio XII. attribuitur.

Durocornovium, Angliæ op. Anton. vulgò *Cirencester*.

Durocottorum, Galliæ urbs in Belgico. Ptol. & Cæsar lib. 6. Gallicè *Rheims en Champaigne*

Duroleuum, Angliæ op. in agro Cantiano, *Lenham* teste Camdeno. *Charing* vero Talboto.

Durolipons, Angliæ op. vulgò *Huntington* Talboto. Camdeno vero *Gormancester*, pagus vicinus, qui & *Godmanchester* scribitur.

Durolitum, pagus Angliæ inter Londinum, & Cæsaromagum 15. m. p. *Leiton* Camdeno. Sed alius est *Oldford* op. Essexiæ reg.

Durolarum, Rhemorum in Gallia urbs. Anton.

Duronia, Samnitum op. Livius.

Duronum, Gall. Belg. urbs. Anton.

Durostadium, op. Germ. infer. in Geldriæ ducatu, vulgò *Duerstede*, vide *Batavodurum*.

Dorostena Jornandi, urbs Mysiæ infer. Ptol. vulgò *Dora*, teste Lazio.

Durostolum, *Dorostorus* Ammiano. *Dorostorum* Lib. Concord.

Durotriges, pop. Albionis in ora Angliæ australi inter Vintoniam, & Exoniam, vulgo *Dorsetshire-men*.

Durovernum, *Darvernum*, vel *Durobernium*, Angliæ urbs in agro Cantiano, vulgò *Caer-grant*, vel ut Camden. *Caer Kent*, & *Cantewarberi*, & *Canterbury*.

Dusare, scopulus, & vertex altissimus Arabiæ, sic dictus à *Dusaro* Deo, qui apud Arabas, & Dacharenos colitur Gentile *Dusarem*. Steph.

D Y.

Dymanes tribus Doriensium. Steph.

Dymas, nomen viri Virgil. 3 Æn.

——— *Pereunt Hypanisque Dymasque*

Dyme, [illegible] *Thymbra*

Dyme, Hesychius [illegible], ἐν Στάρτῃ φυλὴ ἢ τόπος.

Dyme, urbs Achaiæ ultima ad occasum. Vide Steph. Item Thraciæ urbs, *Dim*. Antonino.

Dymerbu, Syriæ mediterranea urbs. Ptol. hodiè *Ferre del Ouero*.

Dyminus, [illegible] flu. Ptol.

Dynamene, nympha marina, Nerei & Doridis filia, Ita dicta [illegible], quod in mari plurimum polleat. Hesiod. in Theog.

Dynamius, consul cum [illegible]fidio an U. C. 1241.

Dyndasum, urbs Cariæ. Steph.

Dyndima, vide *Dindyma*.

Dyos, Mauritaniæ Tingitanæ flu. Ptol.

Dyras, Trachiniæ flu. Strabo.

Dyraspes, Scythiæ flu. Ovid. Pont. 4. 1[illegible].

Cumque Borysthenio liquidissimus amne Dyraspes

Dyrbæi, pop. ad Bactros & Indiam pertinentes. Steph.

Dyrrodoris, amnis ad Caucaseas portas. Plin.

Dyrrhachium, urbs in ea parte Macedoniæ quæ mari Adriatico incumbit, distans à Brundusio 220. m. p. trajectu. Dictam ita volunt à nomine ejus, qui ibi portum adjecit: nam antea *Epidamnus* vocabatur Plin. 3. 23. vulgò *Durazzo*. Hanc urbem Cicero exilii sui tempore amicissimam expertus est, & officiosissimam, in qua & commoratus est donec à Senatusconsulto revocaretur. Lucan. lib. 6.

Dyrrachii praeceps rapiendas tendit ad arces.

Ἠπείρου μητρόπολιν vocat Eustath. qui addit, sic dictam esse ἀπὸ τῦ τόπυ τῦ τραχυτάτυ. δυσέμβολον γὰρ ἐστιν, [illegible] δυσείσοδον. Item *Dyrrhachium* Laconiæ urbs Stephano, una ex centum. Vide Voss. ad Melam pag. 158.

Dyrsela, Pamphyliæ op. Ptol.

Dyrta, *Assacanorum* urbs Indiæ. Arrian. in Indicis.

Dysares, Arabum Deus, idem cum Dionyso, sive Sole. Vox uti suspicatur Vossius ex דוש *dus* & ארץ *arets*, quorū prius *gaudium*, alterum notat *terram*. *Disares* Tertulliano dicitur Apolog. cap. 24. *Unicuique etiam provinciæ & civitati suus Deus est, ut Syria Astarte, Arabia Disares.* Ubi perperam in Aldina *Diasares*. Etiam apud Steph. est [illegible] ἀπὸ τῦ [illegible] ἐστι παρὰ Ἄραψι καὶ Δαχαρηνοῖς τιμώμενος. *Dacharenī* autem Arabiæ Felicis pop. qui aliter *Nabatæi*. Unde corruptus Hesychius, ubi vulgo legitur [illegible], τὸν Διόνυσον Ναβαταῖοι ὥς φησιν Ἰσίδωρος. Ubi Ναβαταῖοι legendum liquet. Aliud etymon hujus vocis petat, si velit lector ex Bocharti Phalege lib. 2. cap. 19.

Dysis, locus in Piceno, non procul ab Ancona. Procop.

Dysorum, Thraciæ mons in Pæonia reg. Herodot.

Dysponitum, urbs Pisææ, à *Dysponia* Pelopis filio. Steph.

Dystrachium, vide *Tyrrachium*.

Dystus, urbs EubϾæ. Stephanus ex Theopompo.

E A.

Eadmundus, Rex Anglorum, cujus caput amputatum, lupus alioqui sævissimus, intactum servavit & illæsum. Hist. Angl.

Eane, quem Patroclum interemisse ferunt, ob idque domo profugum ad Peleum in Thessalia venitrasse, a quo & sacellum *Eanium*, & *Eaniden* fontem ostendunt nominatum. Strabo lib. 9.

Eantes, historicus Cyzicenus, ætate qua Pygmalion in oriente regnabat.

Eanus, ab antiquis *Janus* dictus est, qui sæpe pro i usurpant, quod docet Quintil. 5. 6.

Eares, populi Indiæ, qui cum Deriade contra Dionysium pugnarunt Steph.

Earinus, nomen formosi pueri apud Mart. lib. 9. Epigr. 12. 13. 14. à Vere sic dictum. Fuit autem Eunuchus Domitiani, quem ideo Cæsareum puerum vocat Papinius Sylv. 3. eleg. 4. quæ est *De coma Earini*.

Easis, Gedrosiæ metropolis. Ptol.

Easium, Achaiæ in Peloponneso urbs. Pausan.

Easo, civitas Hisp. Tarraconensis Ptol. vulgò *S. Sebastian*.

E B.

Eba, Tuscorum urbs. Ptol.

Ebal, filius Sobal filii Seir. Gen. 36. Lat[illegible] a[illegible] *vetustatis*, vel *acervus defluens*.

Ebbas,

E...*llanum*, Hispan. ... Anton.

E...*an*, ... Aphr..., ten Ophri, Abrahæ filia ex Ketura. Joseph. Ant. Jud. 1. 1.

E...*onita*, hæretici, qui ... hominem ex communi nati vitate è viro & muliere Christum natum asserentes, le... m ... Mosaicam necessario observandam. Euseb. Hist. l... 3. A... Dom. 8...

E...sma, Arabiæ Fel. urbs. Ptol.

E..., Albaniæ urbs. Ptol.

E...*a*, Hiberniæ op. Pt... h... *Dublin*, Stanihurstus.

E... *ri* montes in Arabia Fe... ...

Ebode, ... Arab. ... Plin. Item Arabiæ Petrææ urbs. Ptol.

Ebodu..., Rhætiæ urbs. Ptol.

E...*ra*, Lusitaniæ urbs. *Ebura* Ptol. quæ & *Liberalitas Julia* P... nominatur. *Evora* hodie. Item Bæticæ urbs ad sinum Gaditanum. Strabo. Steph. Alia denique Turdulorum urbs in eâdem B...icâ, sed interius versus mediterranea. Ptol.

Ebrac...m, Angliæ civitas, caput Brigantium, *caerfrock*, vel *Caer-*... Camdeno Britannicè Vulgò *York*.

E..., vide *Ebu*...

Eb... us, Theodati gener, ad Belisarium defecit an. U. C. 1289.

Ebrodunti, Inalpini pop. à Galbâ Imp. Narbonensi Provinciæ adjuncti. Plin. 3. 4. hodie *Le pays d' ... d' Ambrun*.

E...durum, & *Eborodunum*, urbs Galliæ Narbonensis in Delphinatu in finibus Caturigum. Vulgo *Emb...* vel *Ambrun*. Item op. ... Helvetiorum in finibus Bernensium, vulgò *Yverdon*.

E...*inus*, vir quondam apud ... reges potentissimus, idemque nequissimus. Annal. Franciæ.

Ebron, vide *Hebron*.

E...*rut* vide *Hebrut*.

Ebud..., *Æbuda* Steph. *Hebud...* Plin. *Hebrides* & *Ebo*... al is in ... æ 5 Scotiæ ad oc... adjacentes quarum 2 *Ebuda* propriè nominantur. Orientalis scilicet *Skye* Camdeno, & occidentali ... *L*... 3 *Riciravulgo Racline* 4 *Epidium*, *Ila*, 5 *Mal*..., *Mula* eidem Camdeno.

Ebura, urbs Hisp. Tarraconensis ad Tagum flu. in Castella nova à Toleto 12 leuc. in occid. ... oppositum versus, teste Mariana, vulgò *Tala*...

E...*uracum*, vide *Eb*...*cum*.

E...*ur*... sive *Eburaica*, sive E..., vel *Ebroict* & *Ebr*... C... & Plin... Gal... urbs *Evreux* in Normanniâ, à Rothomago, & Lexov... leuc.

Eb...*rium*, ...Lus... E... *de Alc*...*aca*, teste Varrerio, & Vas...

E...*urones*, pop. Bel... ... olim, qui nunc *Leodien*... ...dię *Leodium* sive *Legia*, vulgò L... ..., & ... ad Mosam, inter ... & Bruxellas ad occ. ... leuc. Ita

Ebu...*nice*, sive *Eburov*... Celtas pop. A... Lexov... ...& Curiosol... proximi, ex maritimis civitat... O... vulgo *Ceux d' Eu*... *n N... ndie*.

E..., Pt... Ge...æ vulg. *Olmut* Ptyramio Morav... ... Laz... vero est op. Bohemiæ, B...

Ebusus, ... mari Balearico, nullum animal noxium gignens. ... *terr... fugat serpentes*. Habet hæc ... à Phœni... ut putatur, ... Phœnicibus originem ...

... *movet Attalrus arin*...

Sta... ...

E... *canna*.

D...

... Mel..., P... Phœn... P... *maria prim*...

... Helius, ... U. C. ...

Ecantus, Veterator quidam Romæ adversus quem Cicero pro Cæcinnâ peroravit.

E C

Ecalidus, scribunt Annius, & Leander fluvium Thusciæ ab antiquis vocatum, quem hodie vulgò *Caddano* appellant.

Ecameda, vide *Hecamede*.

Echasus, vide *Parrhasia*.

Ecbatana, plur. num. metropolis Mediæ, vel ut quidam existimant regia quædam magna à Dejoce rege Medorum. Strabo lib. 11. Cæterum *Ecbatana* Polybio l... videntur πάντων ... *urbes omnes alias ... operum magnificentia longo superasse intervallo*. Diod. l. 17. ambitum constare dicit stadiis 150, & in eâ haberi ... Ecbatanis sc. fuit ... ut author est Isidorus Characenus. Sed sepulcra regum, & templum Anaitidis eandem urbem non parum nobilitarunt. Muri ejus describuntur Judith. cap. 1. Tamen si Polybio credimus, urbs ipsa erat ἄτειχος, *sine mœnibus*. Sed arcem habuit manufactam ... *ad primitatem ad ... lum usque munitam*. Illam sc. ambibant muri 7 sic ... ut ... esset humillimus, & supra illum secundus, & supra secundum tertius totis pinnis prominerent, atque ita gradatim reliqui usque ad septimum. Adjuvante ipso loci situ, ut qui collis esset ... Horum murorum amplissimus, teste Herodoto, æquabat Athenarum ambitum, quem Thucydides definit 178. D... Chry... stadiis 200. Aristides dici itinere; Dion. Hal... cum Româ confert amplitudine, & Hur... cum Syracusis, quarum mœnia stadiis 180 ... testatur Strabo. Pinnæ murorum, quas descripsimus gradatim prominentes coloribus dist... ... In extimo se pinnarum color erat albus, in secundo niger, in tertio purpureus, in quarto cæsius, in quinto sandaracinus, qui rubor est intensissimus. Sandaracha enim ... maximè probatur quæ ... *rubra ad saturatem*, ... D... secundus l. 5. Sextus denique argenteus, & Sep... auro fulgebant. Ab hac colorum varietate putat Bochartus *Ecbatana* dicta, quia Arabibus hodieque אגבתא *agbatha* id ipsum significat. Hu... facit quod *Ecbatana* dicebantur ipsa mœnia tot coloribus interstincta. Herodotus ubi de conditore Dejoce, ... Quid quod Steph. ex Herod. pro *Ecbatana* legit *Agbatana*, voce quæ mere est Arabica, quomodo & multi veteres. Idem Steph. ... S... aliger co... tam vo... ... esse asserit ex ignoto אב ... vel אג & Chaldaico ביתן *bithan*, quod *palatium* exponit ... potius, ut pler... ... Esdr. 1. 5. Al... *E...atana* volunt à Chaldæis dici אחמתא *achmatha*, pro quo Hieronymus habet *Ecbatana* Esdr. 6. 2 E... l. 3. Esdræ. Taceo Furge... ... in Pyrin... tri... *Ecbatana* deduci ab בית ... & נגה ... Ecbat... regiæ conditor ... esse Daniel Propheta. Joseph. An... 10 ...

Tamen ædificii splendor & ampl... ... ta... opes privati ... ... rum ... stum ... ... est in tam insana ... ... ram pe... as ... temerè ... fuisse A... D... Susis non Ecbatanis fuisse sepultum, ut ex ... m... constat. ... de Da... ... quod ad suam usque ... ... phus, ut regiæ ... ... sacerdoti ... rede rerut. ... ... D...i Med... ... tecturâ crederetur ... ... grat... monime... ... hoc ... fidei regia de... ... exerceretur. Al...

tiora faciunt. Nam juxta Plinium *Ecbatana caput Mediæ, Seleucus rex condidit* lib. 6. cap. 14. Vicissim alii vetustiora. Sic in libro Judith Arphaxad Medorum rex Nabuchodonozori æqualis Ecbatana condidisse narratur. In Chronico Eusebii Δηιόκης ὁ Μῆδος βασιλεὺς ἔκτισεν Ἐκβάτανα τὴν μεγάλην καὶ ἀοίδιμον, quod habetur ex Herodoto. Quin si Diodoro credimus, qui Ctesiam se sequi profitetur, Ecbatana jam extabant ævo Semiramidis, quam Oronte monte perfosso, stadiis 12 ab urbe disito, aquas ex magno lacu eò derivasse tradit. Superest de situ dicamus. Plin. 6. 26. Ecbatana opidum translatum fuisse ait à Dario Rege ad montes. Alii tamen in planis locant. Ammianus *sub Jasonio monte* in terris Syromedorum. Polybius. ὑπὸ τὴν παρώρειαν τὴν παρὰ τὸν Ὀρόντην, *sub montanâ regione quæ est ad Orontem.* Pro Oro Orontem ibi habet Ptolemæus. Et Diodorus ex Ctesiâ, postquam descripsit Ἐκβάτανα πόλιν ἐν πεδίῳ κειμένην, subjungit aliquanto post. Τῶν γὰρ Ἐκβατάνων οὐδένα σταδίους ἀπέχον ἐστὶν ὄρος ὃ καλεῖται μὲν Ὀρόντης. Hæc sunt apud Strabonem τὰ ὑπερκείμενα τῶν Ἐκβατάνων ὄρη. Itaque Ecbatana erant in plano fere ad radices montium, non in ipsis montibus.

Eccetan, nomen viri. 2 Esdr. 8. id est, *parvus*, sive *minimus*.

Ecdamna, Galatiæ urbs. Ptol.

Ecdippa, urbs Phœniciæ, olim *Ace*. Plin. 5. 19.

Ecebolius, sophista Constantinopolitanus, propter frequentem apostasiam à fide Orthodoxâ infamis. Eccl. Hist.

Ecelesta, inquit Clusius, est in Inscriptionibus antiquis ma:moreis ubi hodiè *Medina Celi* urbs est. Hanc Medinam Mediolum Celtiberorum Ptolemæi esse nonnulli putant.

Ecelinus, Pontificis exercitum cepit; Ei Brixiani sese commiserunt.

Ecelinus, tyrannus fuit, qui post infinita prope flagitia, & crudelitatis exempla, tandem in bello (quod contra Martinum Turianum, Mediolani principem susceperat) vulneratus, more frendentis belluæ vulnus discerpsit, eoque miseram evomuit vitam. Hic cum viveret circa Tarnisum exercebat tyrannidem, pueros castrabat, stuprabat Virgines, matronis adimebat mammas, prægnantium secabat uteros, partus exertos in ignem mittebat. Volaterranus.

Ecestienses, Siciliæ pop. 3. 8.

Echaia, nomen viri. 2 Esdr. 10. i. e. *frater Domini*.

Echeda, Atticæ vicus. Steph.

Echedamia, Phocidis urbs. Pausan.

Echedorus, Macedoniæ flu. prope Thessalonicam in mare Ægæum influens. Ptol. Hujus aqua non suffecit Xerxis exercitui, Herodoto teste cui *Chidorus* dicitur. *Calico* Sophiano, *Granea* Nigro, *Veratasar* Castaldo.

Echelida, vicus in Atticâ ab *Echelo* heroe, cui hoc nomen fecit ὁ λόγος locus inter Piræum ac Tetracomum Heracleum, ubi Gymnici ludi in Panathenæis fiebant. Steph.

Echemenes, historicus, in Creticis adducitur ab Athenæo lib. 13. Forte idem nomen restituendum Fulgentio 1 Mytholog. ubi *Euxemenes* in primo Διηλογημένων testis adhibetur. Vossius.

Echemon, Priami fil. à Diomede occisus. Hom. Iliad. 5.

Echeneus, omnium Phæacum generosissimus, Hom. Odys. 7.

Echetia, urbs Italiæ. Steph.

Echetla, Siciliæ urbs olim munitissima circa fontes Achatis flu. quæ primi belli Punici tempore sita erat in confinio Syracusanorum & Carthaginiensium, hodiè *Ochula*, vel *Aquila* vocatur. De eâ præter Stephanum vide Polyb. lib. 1. *Echetla* autem literis trajectis factum videtur ex אתחילא *Etchela*, quasi *munitam* dixeris. Diodorus de Agrigentinorum duce Xenodocho: Τὴν δ' Ἐχέτλαν χωρίον ὀχυρὸν ἐκπολιορκήσας, τοῖς μὲν πολίταις τὴν δημοκρατίαν ἀποκατέστησε, τοὺς δὲ Συρακοσίους κατεφλόξε. Bochartus. Vide sis Cluver. Sicil. Ant. lib. 2. cap. 10.

Echetra, urbs Italiæ. Steph.

Echeverenses, Tegeatarum municipium in Arcadiâ. Pausan.

Echi, fil. Benjamin. Gen. 46. qui 1 Par. 8. *Rapha* dicitur. Lat. *frater meus*.

Echidne, Scytharum regina, ex quâ Hercules tres suscepit liberos uno partu editos, quos cum esset enixa, ex Hercule quæsivit, quid de iis fieri vellet? Qui respondens ait, Cum primum in id ætatis, quâ arma ferre possent, pervenissent, is, qui arcum, quem ei reliquisset, tendere possit, in regnum Scythiæ post eam succederet. Quorum liberorum unus nomine Scytha solus arcum intendere potuit, qui regnum hâc sorte consecutus Scythiæ nomen dedit, Herod. lib. 4.

Echinades, exiguæ insulæ Acarnaniæ adjacentes ex adverso ostii Acheloi flu. natæ ex arena & limo impetu Acheloi convecto. Plin. 2. 85. Stat. 2. Theb.

Turbidus objectas Achelous Echinadas exit.

Lucan. lib. 6. ——— *Et tuus Oeaeu*

Pene gener crassis oblimat Echinadas undis.

Senecæ *Echinæ* dictæ,

Quolibet vento faciles Echinæ.

Ovid. Met. 8. fingit Naiadas nymphas ab Acheloo & Neptuno in insulas Echinadas fuisse mutatas, quia vi aquarum vel interrumpente, vel aggerente terram insulæ nascantur. Insulæ hæ vulgò *Cozzulari* vocantur Sophiano.

Echinus, ni, vel *nuntu*, civitas vel insula in mari Ægæo. Cicero in Aratæis.

——— *Excelsis errant in collibus amens*

Quos tenet Ægæo defixa in gurgite Echinus.

Item Acarnaniæ op. Plin. & Phthiotidis urbs. Strabo. Etiam in Pentapoli Africæ regione civitas. Ptol.

Echinussa, ins. Eubœæ vicina, quæ postea *Cimolus* dicta est. Plin. 4. 12.

Echion, unus eorum quorum opera adjutus Cadmus Thebas ædificavit, unde & Thebani *Echionidæ*, & Thebæ *Echioniæ*. Ovid. Trist. 5. 3.

Victor Echionias si vir penetrasset ad arces.

Item cursor nobilis. Idem. Met. 8.

Impiger Eurytion, cursuque invictus Echion.

Echinent, 15 Sicyoniorum rex, regn. an. 55.

Echinon, Thraciæ urbs. Mela lib. 2.

Echo, nympha Cephissi amnis accola, quæ Narcissi amore capta, cum ab illo sperneretur, doloris impatientia contabuit, & corpore in saxum converso, nihil præter vocem retinuit. Ovid. Met. 3. Allegoricè sig. *jactantiam*, hæc spreta mutatur in sonum, h. e. in rem inanem, significat etiam Echo *vocis repercussionem*, inde *resonabilis* Ovidio & *reparabilis* Perseo dicitur. Fit præcipue in convallibus & locis concameratis, ubi scinditur resultans aer, & acceptæ voces numerosiore repercussu multiplicantur, nomenque *Echo* ejusmodi voci à Græcis datum est, ut scribit Plinius, quoniam non est vagandi liberrimus campus, sed objecta reflectitur. Quæ res etiam multas voces multis in locis reciprocas facit, sicut in urbe Cyzico turres septem acceptas voces multiplicant. Et Olympiæ porticus fuit quam *Heptaphonos* appellabant, quoniam septies eadem vox ibi reddebatur. Lucretius.

Sex etiam aut septem loca vidi reddere voces
Unam cum jaceres, ita colles collibus ipsi
Verba repulsantes iterabant verba referre.

Eadem à Latinis dicitur *Imago*. Horatius.

Quem Deum, cujus recinit jocosa
Nomen Imago.

Val. Flac. lib. 3.

Rursus Hylan, & rursus Hylan per longa reclamat
Avia; respondent silvæ & vaga certat Imago.

Ecnomus, propugnaculum in orâ Siciliæ in Aust. apud Gelam urb. ubi & Phalarium alterum propugnaculum. *Poggio Muciacca* Tho. Fazello.

Ecobrogis, Galatiæ urbs. Anton.

Econia, civitas Græciæ. Plin. 4. 7.

Ecphantus, Syracusanus, philosophiam professus, qui Deum mentem & animum esse existimavit, ut Origines scribit.

Ectenæ, vel *Ecteni*, Græciæ pop. qui primum Thebas incoluere in Bœotiâ. Pausan. Lycophr.

Ectini, Alpini pop. ab Augusto devicti. Plin.

Ecur, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

E. D.

• *Edo*, Messeniæ flu. Suidas.

Edana, urbs juxta Euphratem, quam Phœnices habitarunt, ab *Edano* duce dicta. Steph.

Eddara, Arab. Desertæ urbs. Ptol.

Eddo, nomen viri. 1 Esdr. 8. Lat. *vapor*, vel *nubes*, aut *interitus ejus*.

Edema, civitas in tribu Nephthali. Jos. 19. Lege *Adamah*.

Edea, orientalis regio. Isa. 37. Est & nomen viti. 2 Par. 29. Lat. *voluptas* vel *delicia*.

Edar, turris, ubi filii Jacob tabernaculum fixerunt. Gen. 35.

Eder, fil. Musi fil. Merari. 1 Par. 23. Lat. *grex*, *defectio*, vel *privatio*. Item urbs in tribu Juda. Jos. 15. & 19.

Edessa, *Edesa* Straboni, olim Antiochia Osrhoenorum, & Callirrhoe à fonte dicta, teste Procopio, & postea *Justinopolis*, urbs Archiepiscopalis Syriæ ad lævam Euphratis ripam (ex quo etiam Mesopotamiæ tribuitur) *Rhoas*, & *Rhoasse* ac etiam *Rhoa* Nigro, *Orfa* P. Gyllio, & pletisque aliis dicta (varie enim nominatur) proxima Samosatis, à quibus 12. m. p. recedit. Antiquissima urbs, utpote à Nembroth, teste Isidoro, condita.

Edetana, Hisp. Tar. regio. Plin.

Edgarus Etheling, regni Anglorum hæres legitimus, cernens res patriæ undique perturbari, ascensâ navi cum Agathâ matre suâ & sororibus Margaretâ & Christinâ, in Hungariam, ubi natus fuerat, reverti conabatur, sed ortâ tempestate compulsus est in Scotiam applicate. Hâc occasione factum est, ut Margareta regi Malcolmo nupta traderetur, ex quâ nati sunt 6 filii & 2 filiæ quorum tres sc. *Edgarus*, *Alexander*, ac *David* juxta generis sui nobilitatem reges fuere. Hæc ex Mat. Parisiensi. Est autem *Edgar* Saxonicè pro *Edig-ar*, i. e. *felix potestas*. *Eadig* legitur, Mat. 6. in Saxonico Testamento. *Ear*, sive *Ar* est *honor*; unde *Arlic* & *Earlic Honoratus*, atque hinc factum est ut Comites qui cum Danis in Angliam venerunt *Earles* vocarentur. Camdenus.

Edi, Scythiæ pop. Ἤδοι Steph. ex Hecatæo.

Edinburgum, Scotiæ urbium primaria est, & regia sedes, ubi Castellum est *Paellarum* cognominatum, multoties authorum testimoniis celebratum, vulgò *Edingburg*. long. 17. 12. lat. 57. 10.

Edissa, i. e. *myrtus*, aut Syriacè *lætitia*, nomen mulieris quæ & Esther. Lege *Hadassa*.

Edmundus, Angliæ rex, mortuâ matre à Londinensibus Rex salutatur. Pars Canutum regem elegerunt: quem sæpius victum victoremque demum singulari certamine Edmundus prostratum consortem imperii fecit. *Eadmundus* Saxonicè dicitur, i.e. *felix pax*, nam *Ead*, vel *Eadig* est *felix*: *Mund* a. *pacem* significasse ostendit leguleiorum vocabulum *Mundbrech*, i. e. *pacis violatio*. Sic *Ælmund tota pax*, *Ethelmund nobilis pax*, &c. Quidam vero *Mund* aiunt esse *Mouth*, ut *Pharamund*, *true mouth*. Camden.

Edna, i. e. *voluptas*, aut Syriacè *tempus*, nomen viri. 1 Esdr. 1. 10. Item uxor Raguelis. Tobit. 7. 16. Item princeps militum in Manasse. 1 Par. 12.

Edoia, Arabiæ Fel. urbs dicitur. Diodorus.

Edom, sic cognominatus fuit Esau ob coctionem rufæ lentis, cujus edulio primogenituram perdidit. Gen. 35. Josephus à collusoribus adolescentulis per ludibrium sic dictum tradit, lib. 2. Ἔσθεν διὰ τὴν ξανθότητα τοῦ βρώματος ὑπὸ τῶν ἡλικιωτῶν Ἄδωμος καλεῖται, κατὰ παιδιὰν ἐπικληθεὶς, Ἄδωμα γὰρ Ἑβραῖοι τὸ ἐρυθρὸν καλοῦσι.

• *Edom*, regio quæ & *Idumæa*, ab *Edom*, h. e. *Esau* dicta. Joseph. Ant. 2. Τὴν δὲ χώραν οὕτως προσηγόρευσεν. Ἕλληνες δ' ἐπὶ τὸ σεμνότερον Ἰδουμαίαν ὠνόμασαν. Hæc in Syriâ ad merid. Judææ sita habet Arabiam ad Aust. Phœniciam à Bor. Alias porro *Gabalene*, & *Amalechitis* vocabatur, teste Jos. Ant. 2. 1. qui tamen 5. 3. duplicem Idumæam ponit, Superiorem & Inferiorem. Superiorem elegit tribus Judæ, quæ in longum quidem extenditur usque ad Hierosolymam, latitudine vero usque ad paludem Sodomæ constituta est. In hâc autem sorte civitates erant Askalon & Gaza. Istam Palæstinam alias dicunt. Inferior Idumæa sorte cessit Simeonis tribui. Hæc circa Ægyptum est, & Arabiæ montem. Hæc ille.

Edon, Servio mons est Thraciæ, aut certe in eâ parte Macedoniæ, quæ Thraciæ proxima est, qui à Plinio 4. 11. appellatur *Edonum*. Virg. Æn. 12.

Ac velut Edoni Boreæ cum spiritus alto
Insonat Ægæo. ————

Statius. *Tristius Edonas hyemes, Hebrumque nivalem*, &c. Hinc *Edonides* dicuntur *Mænades*, sive *Bacchi sacerdotes*, quæ furore divino agitatæ mysteria Bacchi celebrabant, passis capillis more furentium huc illuc cursitantes. Prop. lib. 1.

Nec minus assiduis Edonis fessa choreis.

Ovid. Met. 11.

Protinus in sylvis matres Edonidas omnes
Quæ videre nefas torta radice ligavit.

Lucanus tamen corripuit lib. 1.

———— *Nam qualis vertice Pindi*
Edonis Ogygio decurrit plena Lyæo.

Ubi tamen aliqui *Odonis*. Sane Stephano Ὠδόνες ἔθνος Θρᾳκικὸν vocantur.

Edoan, civitas Phrygiæ, Cimmeriorum olim sedes, *Antandrus* postea dicta. Steph.

Edosa, urbs in sinu maris Troglodytici ex Africæ latere. Plin. 9. 29.

Edrei, urbs regis Og in reg. Amorrhæorum, ubi ipse contra Israel pugnavit, & cæsus est. Est & alia in tribu Nephthali. Jos. 19.

Edri, insula juxta orientalem plagam Hiberniæ. Ptol. Plinio *Andros* dicta lib. 4. cap. 16.

Edroa, portus ad Padum flu. Plin. 3. 16.

Edvardus, Ejus nominis Angliæ reges plures fuere. Ante Normannorum Imperium; Primus Alfredi fil. *Senior* cognominatus, Danos vicit, Orientalium Anglorum regnum suo adjecit; Edricio rege à suis interfecto Merciam quoque sibi comparavit. Secundus Edgari fil. *Martyr* nuncupatus, post quadriennium à matre crudelitèr necatus A. D. 979. Tertius *Confessor* dictus, Ethelredi fil. ob castitatem erga uxorem, & munificentiam erga Ecclesiam mirificè celebratus, A. D. 1042. Post Conquestorem vero.

1 *Edvardus*, Henrici Tertii Regis fil. quem pater Walliæ Principem fecit, Aquitaniæ præfecit. Hinc introducta consuetudo, ut Rex Angliæ filium natu majorem Principem Walliæ dicat.

2 *Edvardus* Secundus, Primi Edvardi fil. *Carnarvan* dictus, ob tyrannidem primo regnum amisit, deinde vitam perdidit. Vixit Anno Dom. 1308.

3 *Edvardus* Tertius, Edvardi Secundi fil. regnavit annis 50. Autea Periscelidis Equitum Author, & Fundator fuit, Regum reliquorum omnium fortissimus, Bonis tam animi quam corporis egregiè ornatus.

4 *Edvardus* Quartus, Comes de *Marsh* plenis omnium suffragiis Rex electus, Anno Dom. 1461. Vixit annis 50. regn. annis 23.

5 *Edvardus* Quintus, Edvardi Quarti fil. patri successit, An. Dom. 1483. A Richardo Tertio vitâ privatus postquam 2 menses, & 18 dies regnasset.

6 *Edvardus* Sextus, Henrici Octavi Regis fil. patri successit, An. Dom. 1547. Regnavit sexennio quinque mensibus, & novendecim diebus.

Edvinus, Edmundi fil. Anglorum rex, regn. an. 4.

Edulius, Hisp. Tarraconensis mons. Ptol. hodie *Moncayo*.

Edumæi, populi Arabici. Steph.

Edusa, ita ab *edendo* dixerunt veteres Deam quæ esui præerat, quemadmodum Potinam, quæ potui.

Edya, Nympha, Oceani & Tethyos filia. Hesiod. in Theog. Lege *Idyia*.

Edylius, mons à quo egreditur flu. Assus, quem occupavit Sylla, ut Chæronenses populos illi monti vicinos facilius invaderet. Plut. in Syllâ.

Edyme, urbs Cariæ. Steph.

E. E.

Eetion, pater Andromaches, & socer Hectoris, qui apud Thebas Ciliciæ imperabat. Hom. Il. 12. Hinc *Eetionæus* adject. Ovid. Met. 13.

Eetioneas implevit sanguine Thebas.

Eetionea, alterū Piræi promuntorium ab *Eetione*. Steph.

Eserem,

E F.

Eferem, vel *Efrem*, 13 Hierosolymorum Episcopus, an. Salutis 526.

Efflui, Germaniæ Septentrionalis pop. Tacito, Livones hodiè quibusdam. Vulgo *Liflandt*.

E G.

Egebertus, primus Anglorum Rex Wallos domuit, Bertulphum Merciorum, Ethelwolfum Cantianorum, Suthredum Saxonum reges, & Northumbros vicit, quorum regna suo Imperio adjecit. Primus omnium nomen Angliæ insulæ imposuit. Polyd. Verg. lib. 4.

Egelaste, op. Hisp. citer. pop. *Egelastani* Plinio & Straboni: hodiè *Taresta* Castellæ regni op. Clusio.

Egelidus, hunc Tusciæ amnem esse, & hodiè *Freddano* dici fabulatur Leander ex Annio. Hunc enim *Egelidum* uterque citat ex Virgilio Æn. 8.

Ut procul Egelido secretum flumine vidit.

Sed ibi legendum *egelido* appellativè alii jampridem observarunt.

Egemmon, 9 Corinthiorum rex.

Egemon, poeta, qui scripsit bellum Leuctricum Thebanorum & Lacedæmoniorum. Vide *Hegemon*.

Egeria, nympha, cui sacrificabant prægnantes, quod eam putabant facilè fœtum alvo *egerere*. Festus. Numa Pompilius, referente Plutarcho, quo majore in veneratione esset apud populum, simulabat sibi esse nocturnos congressus cum Egeriâ nymphâ, velut cum conjuge. Florus ubi de Numâ, *Hæc omnia quasi monitu deæ Egeriæ, quo magis barbari acciperent*. Juven. Sat. 3.

In vallem Egeriæ descendimus.
——— *Madidamque Capenam*
Hic ubi nocturna Numa constituebat amicæ.

Hinc fingit Ovid. Met. 15. Egeriam luctu ob Numæ discessum conversam esse in fontem. Erat autem Egeriæ fons Romæ extra portam Capênam.

Egesidemus, utrum historiam an aliud scripserit, incertum est; historicum quidem est illud, cujus causâ laudatur Plinio 9. 8. Et Solino cap. 58.

Egesinus, Philosophus, Evandri auditor. Cic. Acad. Qu. lib. 4.

Egesippus, vide *Hegesippus*.

Egesta, filia Hippotis Trojani, quam, ne marinæ belluæ ob perjuria Laomedontis secundum Apollinis responsa traderetur, pater impositam naviculæ misit quo fors tulisset; quæ tandem in Siciliam delata, à Crimiso fluviô in canem converso compressa, Acesten edidit. Vide *Crinisus*.

Egesta, civitas in Siciliâ, quam Æneas condidit, & ab Acestis matre *Egestam* nominavit, quæ postea *Segesta* dicta est. Stephanus ab *Egesto* Troe sic nominatam scribit, & calidas aquas ibi scaturire. Diodorus lib. 20. scribit hanc ab Agathocle excisam, & transfugis ad habitandam concessam, ac Dicæopolin, ab eo appellatam.

Egeus, vel *Hegai*, Eunuchus Persarum Regis. Est. 2. id est, *meditatio*, sive *loquela*, vel *gemitus*, aut *ablatio*.

Egica, Hisp. rex, qui Fasillam ducem Tudensem, (ut ejus uxore potiretur) necavit.

Egidius, Hispanus Cardinalis vir acerrimus, Anno Dom. 1457.

D. *Egidius*, natione Lemovicus, religionis ac pietatis fulgor, Noviodunensis Episcopus, Flandros, & Picardos ad Christi fidem convertit, martyrumque sanctorum plurima construxit monumenta. B. Rhen. lib. 1.

Egidus, Atheniensis solitudinis studio genus, patriam, & opes reliquit.

Egion, urbs inter Ætolos & Peloponnesum. Pomp. Mela.

Egipsa, Hisp. Rex. an. ab U. C. 1436.

Egirinus, flu. Aquitaniæ influens in Garumnam, *Gers* Vineto.

Egla, uxor David. 2 Reg. 3. id est, *vitula*, sive *currus*, vel *rotunda*.

Eglon, nomen urbis in tribu Judæ, cujus rex fuit Dabir. Jos. 10. Nomen Regis Moab. Jud. 3.

Egnatia. *Ignatia*, Straboni. Peuceriæ in Italiâ op. est, hodiè. collapsum quidem, sed ejus bustum *Nazzo* vocari testatur Niger.

Egonum, pagus agri Ferrariensis. Polyb. *Vicovenza* hodiè.

Egosa, op. olim Hisp. citer. in Catalauniâ, nunc pagus *Gandena*, teste Moletio.

Egra, urbs à fluvio, cui adjacet, dicta: olim Imperio Romano, hodie Bohemiæ regno subjecta. Ptol. *Menosgada* vocatur. Item urbs Arabiæ juxta sinum Ælanitem. Steph.

Egurri, *Evogarri* Plinio, Hisp. Tar. pop. Asturibus vicini, quorum op. *Forum Egurrorum*, *Medina de Rio secco*, teste Vasæo. Vide *Forum*.

E H.

Ehud, Israelitarum judex, filius Gera, liberavit Hebræos à tyrannide Eglonis regis Moabitarum. Jud. 3.

E I.

Eichstadium, urbs Bavariæ, vulgò Echstat quasi *Quercopolis*.

Eidomene, Macedoniæ urbs. Steph.

Eilesium, nomen loci. Steph. ex Homero.

Eileithyia, urbs Ægyptiaca. Steph.

Eiminatium, Dalmatiæ urbs. Ptol.

Einatus, Cretæ urbs, alii fluvium, & montem esse dicunt. Steph.

Eion, emporium ad ostia Strymonis fluvii. Thucyd. Chersonesi etiam urbs, & circa Pieriam. Steph.

Eione, Corocondæ promuntorium inter Pontum & Mæotim excurrens. Plin.

Eiones, Argiæ pagus fuit, postea navale Mycenarum. Strabo.

Eioneus, unus è Græcorum Principibus, qui ad Trojam profecti sunt, ab Hectore interfectus. Hom. Il. 8. Item alius Thrax, Rhesi Pater, qui noctu à Diomede, & Ulysse interfectus est. Hom. Il. 10.

Eira, mons in Messeniâ, in quo se Messenii 11. annis contra Lacedæmonios defenderunt. Pausan.

Eiteside, Tribus Acamantidis vicus. Steph.

Eiscadia, Lusitaniæ urbs sub Viriathi imperio à Serviliano capta. Appian.

Eizelos, Siciliæ castellum. Steph.

E L.

Ela, i. e. *ilex*, vel *quercus*, aut Syriacè *Deus*, civitas Idumæorum. Gen. 36. Item filius Caleb. 1 Par. 4. Pater Semi præfecti in Benjamin. 3 Reg. 4. Filius Ozi. 1 Par. 9. Filius Baasa regis Israel. 3 Reg. 16. Item quartus rex Israel. Denique Asiæ regio. Steph.

Elabacare, locus Indiæ intra Gangem ad maris litus. Arrian. in Periplo.

Elabontas, flu. per Antiochiæ campum, qui Pagris subjacet, fluens. Strab. lib. 16. Exemplaria emendata legunt ὁ Λαβώτας. *Labotas*.

Elacateum, mons Thessaliæ, in quo Jovis *Elacatæi* templum. Steph.

Elad, i. e. *Dei æternitas*, aut *testimonium*, vel *præda Dei* fil. Suthalæ. 1. Par. 7.

Elæa, urbs Asiæ in Æolicâ, Pergamenorum navale, quæ *cidanis* nominabatur, à Mnestheo condita. Steph. Item inf. Propontidis. Plin. Et Phœniciæ urbs inter Tyrum & Sidonem. Steph. Item promuntorium Cypri in orâ ad ort. *Riso Carpasso* Lusignano. Urbs etiam prope Mysiam, natale Bithyniæ. Steph. Denique urbs, & portus Æthiopiæ, & insulæ tres. Strabo.

Elæa, Thraciæ urbs. Procop.

Elæus, Epiri portus. Ptol. Item vicus in tribu Hippothoontide. Steph. Item urbs in Doridis sinu. Plin. Epiri item Ptol. & Calydoniæ. Polyb. & Hellesponti. Steph.

Elæussa, insula Ciliciæ. Vide Steph. in Ελαιοῦσσα.

Elaira, vide *Leucippides*.

Elais, vide *Anius*.

Elaites, nemus Ægypti ad dextram fossæ Canopicæ. Strabo.

Elamitæ, Persarum principes, ab *Elam* filio Sem. Josephus. Item Arabiæ pop. Plin. 6. 28.

Elana, Arabiæ Petrææ urbs, ad sinum Arabicum. Ptol. *Aila* Nigro.

Elancorum, Emporium Indiæ intra Gangem. Ptol.

Elaphebolia, festa apud Græcos, quæ fiebant mense Februario, in quibus cervi Dianæ *Elaphebolia* sacrificabantur, unde & mensis ille *Elaphebolion* dictus est.

Elaphiæa, Diana dicta est ab *Elaphiâ* nutrice.

Elaphites, Adriatici maris insula 12 m. p. à Melitâ. Plinius.

Elaphonnesos, una Sporadum insularum cum urbe ejusdem nominis. Steph.

Elaphus, mons Asiæ, & Arcadiæ. Pausan.

Elaphusa, insula in Adriatico mari. Plin.

Elasa, i. e. *Dei factura*, filius Saphan. Jer. 29. Item fil. Rapha, filii Baana. 1 Par. 8.

Elatas, Bithyniæ flu. in Pontum decurrens. Ptol.

Elatea, urbs maxima Phocidis ab *Elato* quodam, Item alia Thessaliæ, & alia Thesprotiæ, quam etiam vocant *Elatriam*. Steph.

Elath, civitas regni Edom, ad quam profecti sunt filii Israel de Hesiongeber. Deut. 2. Lat. *cerva*, sive *fortitudo*, aut *ilex*, vel *quercus*.

Elatus, Perræbus quidem pater Cænei. Ovid. Met. 11.

> ——— *Manet imperfossus ab omni*
> *Inque cruentatus Cæneus Elateius ictu.*

Elaver, Galliæ flu. apud Cæsarem. *Allier* hodiè.

Elavia, castellum Siciliæ. Steph.

Elbestii, Libyæ pop. Steph.

Elbo, insula quædam. Steph.

Elbonthis, urbs inter Ægyptum, & Cyrenen. Steph.

Elbora, urbs Hisp. Tar. ad Tagum flu. vulgò *Talavera*.

Elcana, filius Core. Exod. 6. Lat. *Deus zelotes*, aut *Dei professio*, vel *Dei calamus*, sive *Deus nidus ejus*. Item filius Jeroham, maritus Hannæ & Peninnæ. 1 Sam. 1. Item fil. Asir. 2 Par. 6.

Elcebus, urbs Germ. Super. in Alsatiâ apud Rhenum, vulgò *Schlestat*.

Elcethium, Siciliæ urbs. Ptol.

Elcoboris, Lusitaniæ op. Ptol.

Elcosh, viculus in Galilæâ, unde Nahum propheta. Lat. *Dei durities*, vel *serotinus*.

Eldaa, fil. Madian filii Abrahæ. Gen. 25. Lat. *Dei scientia*, aut *cognitio*.

Eldad, nomen viri, super quem requievit spiritus domini in castris. Num. 11.

Eldamarii, Arabes circa Mesopotamiam. Plin.

Eldana, Hisp. urbs. Ptol. *Duennas*, teste Goropio. Sunt quibus & Latinè *Donea* dicatur; Item Indiæ urbs extra Gangem.

Eldredus, Anglorum rex, Anno Dom. 940. Polyd. Verg lib. 6.

Elea, civitas Lucaniæ, quam quidam Helam à fonte nominaverunt. Alii à palude dictam opinantur, quæ Græcis τὸ ἕλος dicitur. Stephano Βελία. Item *Elea* Æolidis urbs. Mela lib. 2. In eâ natus est Zeno Philosophus, qui *Eleates* dicebatur.

Eleale, civitas Amorrhæorum in Galaitide reg. tribui Judæ ascripta. Isaiæ 15. quam ædificaverunt filii Reuben. Num. 32. Lat. *Dei ascensio*, vel *holocaustum*.

Eleazar, i. e. *Dei adjutorium*, sive *atrium*, filius Aaron. Exod. 16.

Eleazar Dinæi, princeps seditionis inter Judæos & Samaritas, ex quâ latrocinia oborta sunt. Quadratus seditionis principes cruci affixit. Jos. Ant. 20. 11.

Eleazarus fil. Mattathiæ. 1 Macchab. 2. Pater Phinees. 1 Paral. 9.

Eleazarus, Annæ fil. pontifex constitutus, An. Dom. 20.

Eleazarus, quidam de gente Judæâ, quonam pacto Romanorum exercitu præsente, dæmones fugabat, vide in dictione *Solomon*.

Electa, mulier, ad quam scribit Joannes Epistolam suam secundam. Alii tamen Interpretes *Electam* ibi non pro nomine proprio habent, sed adjectivo, nec mulieris nomen esse volunt, sed Ecclesiæ alicujus particularis, innominatæ tamen.

Electra, Messeniæ op. & flu. Pausan.

Electra, Nympha, Oceani & Tethyos filia, Atlantis uxor, cujus filia etiam *Electra* dicta fuit, quæ Jovi Dardanum peperit. Ovid. in Fastis.

> *Dardanum Electrâ quis nescit Atlantide natum?*

Electra, Orestis soror, filia Agamemnonis, quæ cælibem multum ætatis vitam egit, unde etiam ab Helenâ apud Eurip. πολυχρόνιος παρθένος, h. e. *annosa virgo* per contumeliam vocatur. Inde aliqui *Electram* dictam volunt, quasi ἄλεκτρον, h. e. *sine thalamo*; quanquam aliis magis placet à flavo colore, electrumque referente ita fuisse appellatam.

Electrides, insulæ, in quibus Dædali & Icari statuæ sunt. Aiunt has insulas juxta Eridani ostia esse. Est etiam stagnum prope fluvium aquæ calidæ, unde tam gravis odor redditur, ut nullum animal inde bibat, & aves supervolitantes mortuæ decidant. Ambitus est stadiorum 200. Fabulantur autem Phaethontem fulminatum ibi decidisse, & plurimos ibidem populos provenire, ex quibus electrum manat, gummi simile, lapidis instar durescens. Incolæ loci, *Electritæ*, vel *Electrini*. Steph. Dicuntur etiam *Glessariæ*, Plinio teste, insulæ quæ ex adverso Britanniæ & Hiberniæ in Germanico mari sparsæ sunt, quæ nunc fortasse *Hetland*, *Schetland*, & *Fare* dicuntur, teste Ortelio. Meminit & Mela *Electridum* insularum in Adriatico mari, prope Absyrtides insulas. Vide Luc. in Dialogo de Electro, seu Cycnis.

Electryon, Amphitryonis pater, fil. Alcæi. Hesiod. in Asp.

Elees, Italiæ flu. prope Eleam in Lucaniâ. Strabo. *Evoli* Nigro.

Elegarda, Armeniæ majoris urbs. Ptol.

Elegea, regiuncula trans Euphratem.

Elegia, Armeniæ civitas, quam præterfluit Euphrates, occurrente illi apud eam Tauro monte, nec resistente. Plin. 5. 24.

Elei, pop. in Peloponneso, clarissimi propter delubrum Jovis Olympii, ludosque Olympicos, quorum præfecturam Elei habuerunt unde *Elei equi*, & *Eleus carcer* sæpe leguntur. Virg 1 Geor.

> *Eleadum palmas Epiros equarum*

Horatius ubi de Pindaro.

> *Sive quos Elea domum reducit*
> *Palma.* ———

Prop. 3. 7. *Sunt quibus Elea concurrit palma quadriga.*
Lucanus. — *Quantum clamore juvatur*
> *Eleus sonipes.*

Eleleus, unum ex Bacchi cognominibus ab ἐλελίζω quod sig. *Vociferare*, quemadmodum prælio congressuri consueverunt. Ovid. Met. 4.

> *Nyctileusque Eleleusque parens.*

Hinc Bacchæ *Eleleides*. Ovid. 4. Ep.

> *Nunc feror ut Bacchi furiis Eleleides actæ.*

Item Sol dictus est *Eleleus* διὰ τὸ ἑλίσσεσθαι ἀεὶ περὶ τὴν γῆν, h. e. quod æterno circa terram meatu volvi videatur.

Eleph, urbs in tribu Benjamin. Jos. 18. Lat. *mille* sive *doctrina*, *author* vel *dux*.

Elephantina, urbs quæ distat à Thebis Ægyptiis viginti, & octingentis stadiis. Herod. Nili item insula. Ptol.

Elephantini, vel *Elephantiæ*, pop. Apuliæ.

Elephantis, Nili insula. Plin. 5. infra novissimum catarracten, navigationis Ægyptiæ finis. Ibi Æthiopiæ conveniunt naves: namque eas plicatiles humeris transferunt, quoties ad catarractas ventum est.

Elephantis, poetriæ nomen, quæ libellos scripsit, quibus varia genera concubitus, variosque coeundi modos complexa est. Martial. 12. 12.

> *Nec molles Elephantidis libelli.*

Memoratur in Priapeiis, nec non Tatiano Assyrio adversus Gentes. Spissus est a. error Jul. Cæsaris Capacii lib. 2. hist. Neapolitanæ, ubi non poetriam, sed poetam fuisse existimat.

Elephantophagi, Æthiopes sub Ægypto. Strabo.

Elephas, mons Æthiopiæ sub Ægypto apud sinum Avalio. Arrian. *Felles* Castaldo.

Elete, Cœlesyriæ urbs. Ptol.

Eleus, *untis*, Thraciæ urbs. Thucyd. 8. pop. *Eleuntii*.

Item

Item *Eleus* fluvius, qui Mediæ magnam partem irrigat.

Eleusa, Ciliciæ op. mediterraneum. Plin. Niger insulam facit, & dicit hodiè *Curcu* vocari. Item insula ex opposito Cypri.

Eleusin, Theræ ins. urbs. Ptol.

Eleusinia, Inter omnia Græcorum sacra, tanta semper fuit *Eleusiniorum* religio, ut commune mysteriorum nomen illis veluti proprium ab Authoribus tribuatur, ideoque de iis paulo fusius agendum. *Eleusinia* vero sic dicta sunt ab *Eleusi* Atticæ op. cujus appellationem ab *Eleusino* Mercurii filio deducunt. Harpocration: Ὠνομάσθη δὲ ἡ πόλις Ἐλευσὶς ἀπὸ Ἐλευσῖνος τοῦ Ἑρμοῦ. Eadem habet Suidas, idque totidem verbis. Pausan. in Att. memorat Ἐλευσῖνα ἥρωα, ἀφ' οὗ τὴν πόλιν ὀνομάζουσιν, οἱ μὲν Ἑρμοῦ παῖδα εἶναι, καὶ Δαείρας Ὠκεανοῦ θυγατρὸς λέγουσιν. Alii ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως, i. e. *ab adventu* dici voluerunt, quod Ceres post longos errores eo tandem allapsa filiam invenerit. Etymologicum. Ἐλευσὶν, δῆμος Ἀττικός, διὰ τὴν τῆς Δήμητρος ἔλευσιν, ὅτι ἐκεῖ ἐλθοῦσα, εὗρε τὴν κόρην. Aristides in *Eleusinio*: Ἃ δ' εἰς τὸ μέσον ποιηταί καὶ λογοποιοί, καὶ συγγραφεῖς πάντες ὑμνοῦσι, κόρης τῆς Δήμητρος ἀφανῆ γενέσθαι χρόνον τινά. Δήμητρα δ' ἐπελθεῖν γῆν πᾶσαν, καὶ θάλατταν ζητοῦσαν τὴν θυγατέρα, τέως μὲν οὐκ ἔχουσαν εὑρεῖν. Ἐλθοῦσαν δὲ εἰς Ἐλευσῖνα, τήν τε ἐπωνυμίαν ποιῆσαι τῷ τόπῳ, καὶ τὴν κόρην εὑροῦσαν ποιῆσαι τὰ μυστήρια. Diod. Sic. lib. 5. nomen loco positum ait, ut esset monumentum advecti aliunde frumenti. Τὸν γὰρ τόπον τὸν ἐξ ἀρχῆς δεξάμενον τὴν δωρεὰν ταύτην Ἐλευσῖνα προσαγορευθῆναι, ἀπὸ τοῦ παρ' ἑτέρων τοῦ σίτου κομισθέντος. Primum instituta volunt à Cerere, quæ ut benignitatem hospitii, quâ fuerat ab Atheniensibus excepta, pariaret, usum frumenti, & tacenda sacra demonstravit. Isocrates in Panegyrico: Δήμητρος ἀφικομένης εἰς τὴν χώραν ἡμῶν, ὅτ' ἐπλανήθη, τῆς κόρης ἁρπασθείσης, καὶ πρὸς τοὺς προγόνους τοὺς ἡμετέρους εὐμενῶς διατεθείσης, ἐκ τῶν εὐεργεσιῶν, ἃς οὐχ οἷόν τ' ἄλλοις, ἢ τοῖς μεμυημένοις ἀκούειν, καὶ δούσης δωρεὰς διττάς, αἵπερ μέγισται τυγχάνουσιν οὖσαι, τούς τε καρποὺς, οἳ τοῦ μὴ θηριωδῶς ζῆν ἡμᾶς αἴτιοι γεγόνασι, καὶ τὴν τελετήν. At contra Diod. Sic. lib. 6. Cererem hoc sacrorum honore ab Atheniensibus affectam fuisse tradit, ut acceptam ab ea cultioris vitæ rationem gratâ recordatione restarentur. Idem tamen lib. 1. narrat inopinâ siccitate ad injuriam sterilitatis sola terrarum exaruisse; Ægyptum autem proprio semper amne perfusam, nec alio genere aquarum solitum pinguescere, squallentis cœli non sensisse damna: sed tantis segetibus indutam stetisse, ut Atheniensibus ob cognationem messes suas ultrò communicaret. Sublevatam, duce Erechtheo, annonæ penuriam: hunc vero tanti beneficii causâ Regem creatum, ceremonias docuisse, & mysteria Cereris ritu quo apud Ægptyios agebantur. Idque non videtur alienum ab eo quod Herodotus lib. 2. & ex eo Pausanias asserit, Græcos ab Ægyptiis & Deos, & Deorum nomina sumpsisse: Græcorumque Apollinem, esse Ægyptiis Horum, Dianam, Bubastin, Isida, Cererem, quod etiam à Plutarcho demonstratur. Quocirca Lact. lib. 1. & Phornutus, sacra Cereris Eleusinæ non esse dissimilia sacris Isidos ostendunt. At Theodoretus lib. 1. *Gracanicarum Affectionum* ex Plut. ac Diod. Sic. non ab Erechtheo, sed ab Orpheo ceremonias Isidos in Cereris sacra commutatas refert: Ὀρφεὺς εἰς Αἴγυπτον ἀφικόμενος τὰ τῆς Ἴσιδος, καὶ τοῦ Ὀσίριδος εἰς τὰ τῆς Δηοῦς καὶ Διονύσου μετατέθεικεν ὄργια. Huc etiã facit Eurip. Schol. in Alcest. Πρῶτος Ὀρφεὺς μυστήρια θεῶν παραδέδωκεν, ὅθεν καὶ θρησκεία τὸ μυστήριον καλεῖται, ἀπὸ τοῦ Θρακὸς Ὀρφέως. Aliter etiam Servius ad Georg. l. 1. quem falli puto, dum Eleusinia cum Thesmophoriis conjungit. Primũ celebrari coepta ad puteum Callichorum. Pausanias: Φρέαρ καλούμενον Καλλίχορον, ἔνθα πρῶτον Ἐλευσινίων αἱ γυναῖκες χορὸν ἔστησαν, καὶ ᾖσαν ἐς τὴν θεόν. Callimachus.

Τρὶς δ' ἐπὶ Καλλιχόρῳ χαμάδις ἐκαθίσσαο φρητί.

Clemens: Καὶ φρέατι ἐπικαθίζει λυπουμένη. Eodem loco Deam excepitq; Metanira, ut author est Nicander in Theriacis.

> Καλλίχορον περὶ φρείαρ, ὅτ' ἐν Κελεοῖο θεράπναις
> Ἀρχαίη Μετάνειρα θεὴν δειδέξατο ἀοιδοῖς.

Ipsum vero saxum cui insidens quievit ἀγέλαστον appellarunt. Schol. Aristoph. *ad Equites*: Ἀγέλαστος πέτρα, ὅπου ἐκαθέσθη ἡ Δημήτηρ κλαίουσα, ὅταν ζητεῖ τὴν κόρην. Ἐπειδὴ γὰρ Περσεφόνην ὁ Πλούτων, ἥρπασεν αὐτὴν κρύφα. Δημήτηρ δὲ μετὰ λαμπάδων, νυκτός τε καὶ ἡμέρας, κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ζητοῦσα περιήρχετο, μαθοῦσα δὲ παρὰ Ἑρμιονέων, ὅτι Πλούτων αὐτὴν ἥρπασεν, ὀργιζομένη θεοῖς κατέλιπεν οὐρανόν, καὶ εἰκασθεῖσα γυναικὶ ἧκεν εἰς Ἐλευσῖνα, ἔνθα ἐπὶ πέτρας ἐκαθέσθη τὴν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν ἀγέλαστον. Hinc, ut author est Zenobius, adagium usurpatur de rebus quæ dolorem conciliant. Hinc igitur sedes mysteriorum Eleusis, quæ tanta fide coluit, ut ab Atheniensibus in summas angustias redacta, hostium arbitratu deditione fecerit, nisi quod sacra sibi retinuerit. Pausanias: Γενομένης δὲ Ἐλευσινίοις μάχης πρὸς Ἀθηναίους, ἀπέθανε μὲν Ἐρεχθεύς, ἀπέθανε δὲ Ἰμμάραδος ὁ Εὐμόλπου. Καταλύονται δὲ ἐπὶ τοῖσδε τὸν πόλεμον, ὡς Ἐλευσινίους ἐς τὰ ἄλλα Ἀθηναίων κατηκόους ὄντας, ἰδίᾳ τελεῖν τὴν τελετήν. Quamobrem meritò eam Aristophanes in *Nubibus* Μυστοδόκος δόμος appellat. Imò tanta Eleusiniorum dignitas, ut iis alia omnia posthabuerint. Idem Pausanias in Phocicis. Ὅσῳ γὰρ ἀρχαιοτέρα τῶν Ἑλλήνων τελετῶν ἡ Ἐλευσινίων πάντων ὁπόσα ἐς εὐσέβειαν ἥκει, τοσούτῳ ἔργον ἐνομίζετο, ὅσῳ καὶ θεοὶ εἰσὶν προέχοντες ἡρώων. Quippe non ceu privata illius civit. sed quasi communia omniũ gentium sacra observarunt. Arist. Κοινόν τι τῆς γῆς τέμενος, καὶ πάντων ὅσα θεῖα ἀνθρώποις, ταυτὸν φρικωδέστατον, καὶ φαιδρότατον. Et hanc ob causã ea templi magnitudo, ut ingentis turbæ capax esset. Strab. l. 9. Εἶτα Ἐλευσὶν πόλις, ἐν ᾗ τὸ τῆς Δήμητρος ἱερὸν Ἐλευσινίας, καὶ ὁ μυστικὸς σηκός, ὃν κατεσκεύασεν Ἰκτῖνος, ὄχλον θεάτρου δέξασθαι δυνάμενος. Ritus sacri consistebant in imitatione eorum quæ de Cereris erroribus fabulæ vulgarunt. Nam, ut inquit Lactantius, *refertur in sacris imago rei, quæ verè gesta est.* Quod antea præceptor ejus Arnobius speciatim de *Eleusiniis* dixerat. *Eleusinia*, inquit, *illa mysteria, & sacrorum reconditi ritus, cujus memoriam continent? nonne illius erroris, quo in filiæ conquisitione Ceres fessa, cum ut venit in Atticas, triticeas attulit fruges?* Ac ceremonias potissimum ad inventionem frugum fuisse relatas, author est etiam D. Augustinus lib. 7. de Civ. Dei cap. 20. *In Cereris autem sacris* (inquit) *prædicantur illa Eleusinia quæ apud Athenienses nobilissima fuerunt; de quibus nihil iste interpretatur, nisi quod attinet ad frumentum, quod Ceres invenit, & ad Proserpinam, quam rapiente Orco perdidit.* Eleusinia vero duplicia fuerunt, Magna, ac Parva; Magnorum origo est ea quam supra diximus. Parva hanc ob causam instituta. Cum Hercules initiari cuperet, ac lex obstaret, quæ peregrinis id concedi vetaret; nec tamen integrum Atheniensibus videretur, ejusmodi Heroem voto suo frustare, Parva Eleusinia instituerunt, ut & Herculi satisfacerent, & authoritatem tamen sacrificii, legisque vigorem conservarent. Aristophanis Enarrator *ad Plutum*: Μεγάλα καὶ μικρὰ μυστήρια ἐτελεῖτο ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς. Μὴ ἔστι δὲ πρότερον μικρῶν, ἐλθόντος Ἡρακλέους, καὶ θέλοντος μυηθῆναι, ἐπειδὴ νόμος ἦν Ἀθηναίοις, μηδένα ξένον μυεῖν, αἰδεσθέντες τὴν αὐτοῦ ἀρετήν. Καὶ ὅτι φίλος ἦν τῆς πόλεως, καὶ υἱὸς τοῦ Διός, ἐποίησαν μικρὰ μυστήρια, ἐν οἷς αὐτὸν ἐμύησαν. Ἦσαν δὲ τὰ μὲν μεγάλα τῆς Δήμητρος, τὰ δὲ μικρὰ Περσεφόνης τῆς αὐτῆς θυγατρός. Idem habet *ad Nebulas*, & Tzetzes ad Lycophronem pag. 155. Porro hæc minora Eleusinia in Ἄγραις agebantur. Stephanus: Ἄγρα, καὶ Ἄγραι, χωρίον ἐντὸς καὶ πλησίον τῆς πόλεως. Ἔστι καὶ τῆς Ἀττικῆς πρὸ τῆς πόλεως, ἐν ᾧ τὰ μικρὰ μυστήρια ἐπιτελεῖται μίμημα τῶν περὶ τὸν Διόνυσον, ἐν ᾧ λέγουσι καὶ τὸν Ἡρακλέα μεμυῆσθαι. Diversum quoque celebrandi tempus. Majora siquidem Boëdromione celebrantur. Plut. in Demetr. Ἐτελεῖτο τὰ μεγάλα μυστήρια Βοηδρομιῶνος. Minora vero Anthesterione. Plut. ubi supra: Τὰ μικρὰ μυστήρια τοῦ Ἀνθεστηριῶνος ἐτελεῖτο. Erant autem quasi quidam gradus in participatione mysteriorum observandi. Primum erat Purificatio; deinde sequebantur mysteria parva, quibus instituebantur, & ad majora præparabantur. Ultimæ majorum ceremoniæ erant Ἐποπτεία, ad quæ tandem per tot ambages admittebantur. Clemens 5. Stromat. Οὐκ ἀπεικότως ἄρα, καὶ τῶν μυστηρίων τῶν παρ' Ἕλλησιν, ἄρχει μὲν τὰ καθάρσια, καθάπερ καὶ τοῖς βαρβάροις τὸ λουτρόν. Μετὰ ταῦτα δ' ἐστὶ τὰ μικρὰ μυστήρια, διδασκαλίας τινὰ ὑπόθεσιν ἔχοντα, καὶ προπαρασκευῆς τῶν μελλόντων. Τὰ δὲ μεγάλα περὶ τῶν συμπάντων, οὗ μανθάνειν ἔτι ὑπολείπεται, ἐποπτεύειν δὲ καὶ περινοεῖν τήν τε φύσιν, καὶ τὰ πράγματα. Et qui parvis initiati erant, Mystæ: ad magna recepti *Epopta* nominabantur. Harpocration: Οἱ μυηθέντες ἐν ἐνιαυτῷ τὸ δεύτερον μυοῦνται.

ἐποπτεύειν λέγεσθαι. Suidas: Διαφέρει μύστης καὶ ἐπόπτης. Ac differentiam ex Symmacho, vetusto admodum Grammatico, assignat Schol. Aristoph. *ad Ranas*: Οἱ τὰ μυστήρια παραλαμβάνοντες μύσται καλοῦνται. Οἱ δὲ παραλαμβάνοντες αὐτὰ τῷ αὖθις ἐνιαυτῷ ἰσομένα τὰ μυστήρια, καὶ ἐποπτεύουσι. Igitur Epoptæ, aut Ephori erant inspectores, h. e. quibus anno postquam initiati primum fuerant, inspicere occultiores sacrorum ritus & ceremonias concedebatur. Neque enim à parvis initiis illico patebat aditus ad majora, sed annus experimenti causâ interponendus erat. Quamobrem in Demetrio notata exempli raritas, qui sine ullâ temporis intercapedine minora majoraque mysteria percipere voluit. Philochorus: Δημητρίῳ ἴδιόν τι ἐγένετο παρὰ τοὺς ἄλλους τὸ μόνον ἅμα μυηθῆναι, καὶ ἐποπτεῦσαι. Plutarchus de eodem: Τότε δ' ὢν ἀναζευγνύων εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔγραψεν ὅτι βούλεται παραγενόμενος εὐθὺς μυηθῆναι, καὶ τὴν τελετὴν ἅπασαν, ἀπὸ τῶν μικρῶν ἄχρι τῶν ἐποπτικῶν παραλαβεῖν. Τοῦτο δὲ οὐ θεμιτὸν ἦν οὐδὲ γεγονὸς πρότερον. Ἐπώπτευον δὲ τοὐλάχιστον ἀπὸ τῶν μεγάλων ἐνιαυτὸν διαλείποντες. Ubi non temerè τοὐλάχιστον ponitur, nam revera minimum spatium quod interponi solebat, annus erat: nam quinto anno post parva, ut plurimum illa majora suscipiebantur. Tertullianus initio libri adversus Valentinianos: *Nam & illa Eleusina hæresis, & ipsa Atticæ superstitionis, quod tacent, pudor est. Idcirco aditum prius cruciant; diutius initiant, quam consignant. Cum Epoptas non ante quinquennium instituunt, ut opinionem suspensio cognitionis ædificent, &c.* Initiati myrto coronabantur. Isac. Tzetzes: Οἱ μυούμενοι μυρσίνῃ ἐστέφοντο. Cumque initiarentur, vestem novam ac puram induebant, quam deinde nunquam exuebant, quoad tandem lacera gestare non amplius possent. Schol. Aristoph. *ad Plutum*. Ὁ δὲ μυούμενος τὸ ἱμάτιον ὃ ἐφόρει ἐν τῇ μυήσει, οὐκ ἀποδύεται μέχρις ἂν τελέως ἀχρειωθῇ διαρραγέν. Sed & à quibusdam ad fascias infantum fuisse reservatas ait: Ἔνιοι δὲ τὰς τοιαύτας στολὰς εἰς τέκνων σπάργανα φυλάττουσι. At Melanthius libro quem *de Mysteriis* conscripsit, memoriæ prodidit, in more positum fuisse, ut vestem, in quâ fuerant initiati, Cereri & Proserpinæ consecrarent. Πάτριόν ἐστι ταῖς θεαῖς ἀνιεροῦν καὶ τὰς στολὰς τοῖς μύσταις, ἐν αἷς τύχοιεν μυηθέντες. Quod vero tanti esset, participem fieri mysteriorum, persuasio faciebat, quâ existimabant initiatos, non tantum in summâ tranquillitate vitam ducere, sed & eam optato exitu esse terminaturos, ac post obitum quoque spem restare melioris. Isocrates in Panegyrico: Τελετῆς ἧς οἱ μετέχοντες, περί τε τῆς τοῦ βίου τελευτῆς, καὶ τοῦ σύμπαντος αἰῶνος, ἡδίους τὰς ἐλπίδας ἔχουσι. Aristides in Panathenaicâ: Ἀλλὰ μὴν τό γε κέρδος τῆς πανηγύρεως, οὐχ ὅσον ἡ παροῦσα εὐθυμία, οὐδ' αἱ τῶν πρόσθεν χρόνων δυσχερειῶν λύσεις, καὶ ἀπαλλαγαί, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς τελευτῆς ἡδίους ἔχειν τὰς ἐλπίδας, ὡς ἄμεινον διάξοντας, καὶ οὐκ ἐν σκότῳ τε καὶ βορβόρῳ κεισομένους, ἃ δὴ τοὺς ἀμυήτους ἀναμένειν. Procurabat mysteria Rex; author est Pollux, & Harpocration: Ἐπιμελητὴς τῶν μυστηρίων, παρ' Ἀθηναίοις ὁ λεγόμενος Βασιλεύς. Regi adjungebantur 4 alii, quorum duo ex universo populo Atheniensium, ex Eumolpidarum gente unus, & ex Cerycibus alter eligebatur. Aristoteles de Rep. Athen. Ὁ δὲ Βασιλεὺς πρῶτον μὲν τῶν μυστηρίων ἐπιμελεῖται μετὰ τῶν ἐπιμελητῶν, οὓς ὁ δῆμος χειροτονεῖ, τέσσαρας ὄντας, δύο μὲν ἐξ Ἀθηναίων ἁπάντων, ἕνα δὲ ἐξ Εὐμολπιδῶν, καὶ ἕνα ἐκ Κηρύκων. In his erant Hierophanta, Daduchus, Præco. Aristides: Εὐμολπίδαι δὲ καὶ Κήρυκες, οἱ Ποσειδῶνός τε καὶ Ἑρμοῦ ἀναφέροντες Ἱεροφάντας, οἱ δὲ Δᾳδούχους παρέχοντες. Clemens: Τὸ Εὐμολπιδῶν, καὶ Κηρύκων τὸ Ἱεροφαντικὸν τοῦτο γένος ἤνθησεν. Arnobius lib. 5. *Ex quibus & gens fluit Eumolpidarum, & ducitur clarum illud apud Cecropios nomen, & qui postea floruerunt Caduceatores, Hierophantæ, atque Præcones.* Una enim eademque gens erat Cerycum, & Eumolpidarum ut ex Androtione Sophoclis Interpres ostendit ad Oedipum Coloneum. Et Æschines in oratione contra Ctesiphontem Eumolpidas & Cerycas ubique conjungit. Atque hinc obtinuit, ut mysteria penes Eumolpidas esse dicerentur; Licet præter hos ipsamet Dea alios etiam sua initia docuisse crederetur. Homerus:

> Δεῖξε Τριπτολέμῳ τε Διοκλεῖ τε πληξίππῳ
> Εὐμόλπου τε βίῃ, Κελεῷ θ' ἡγήτορι λαῶν
> Δρησμοσύνην ἱερῶν, καὶ ἐπέφραδεν ὄργια πᾶσι.

Cæterum Hierophanta, *ab ostendendis sacris* dictus, & ipse sacrorum Antistes, atque ut ait Hesychius. Μυσταγωγός, Ἱερεύς, τὰ μυστήρια δεικνύων. Cujus erat munus initiare, & mysteria, quantum fas, etiam profanis enunciare. Hinc inter captiosas Chrysippi argutias exemplum ponitur.

> Ὁ λέγων τοῖς ἀμυήτοις τὰ μυστήρια ἀσεβεῖ,
> Ὁ Ἱεροφάντης τοῖς ἀμυήτοις λέγει.
> Ἀσεβεῖ ἄρ' ὁ Ἱεροφάντης.

Daduchus facem ferebat. Nam ut Lactant. ait lib. 1. quia Proserpinam, *facibus in Ætnæ vertice accensis, quæsisse in Siciliâ Ceres dicitur; idcirco sacra ejus ardentium tædarum jactatione celebrantur.* Atque in hujus rei memoriam non solum Daduchus, sed reliqui etiam mystæ faces inter currendum agitabant. Statius Silv. lib. 4.

> *Tuque Actæa Ceres, cursu cui semper anhelo*
> *Votivam taciti quassamus lampada Mystæ.*

Seneca in Hippolyto.

> *Jactare tacitis conscias sacris faces.*

Claud. ——— *Sanctasque faces attollit Eleusis.*

Daduchus utebatur pellibus hostiarum, quæ Jovi fuerant immolatæ, vocabanturque Διὸς κῴδια. Suidas: Διὸς κῴδιον, ὃ τῷ ἱερείῳ Διὶ τυθέντι, θύουσι τῷ Μειλιχίῳ, καὶ τῷ Κτησίῳ Διΐ. Τὰ δὲ κῴδια τούτων φυλάττουσι Διὸς προσαγορεύοντες, χρῶνται δ' αὐτοῖς, οἵ τε Σκιροφορίων τὴν πομπὴν στέλλοντες, καὶ ὁ Δᾳδοῦχος ἐν Ἐλευσῖνι, καὶ ἄλλοι τινὲς πρὸς τοὺς καθαρμοὺς, ὑποστρωννύντες αὐτὰ τοῖς ποσὶ τῶν ἐναγῶν. Ex quibus intelligimus profanos, & aliquo scelere contaminatos, non potuisse loca sacra calcare. Et cum nihilominus in sacro peragenda esset expiatio, ne profanorum vestigiis Religio templi violaretur, substratæ pelles, quibus insistebant sinistro pede, quoad purgati, lustratique piaculari nexu exsolverentur. Hesychius: Διὸς κῴδιον, ὅτε θύοιτο, ἐκ τοῦ ἱερείου ἐτίθετο, ἐφ' οὗ ἀνακαθαιρόμενοι ἐστήκεσαν ἀριστερῷ ποδί. Præco jubebat profanos absistere, proclamans.

> ——— Ἑκάς, ἑκὰς ἔστε ἀλιτροί.

Aut ——— Ἑκάς, ἑκὰς ἐστὲ βέβηλοι.

Quod causæ fuit cur ab iis sibi abstinendum Nero putavit. Sueton. cap. 4. *Peregrinationi quidem Græciæ, quorum initiatione impii & scelerati, voce præconis submoverentur, interesse non ausus.* Lysis Pythagoræus: Βεβήλοις τὰ ταῖν Ἐλευσινίαιν θεαῖν μυστήρια οὐ δεικνύντα. Et ad hunc morem respexit Orpheus.

> Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστί, θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι.

Cæteros, i. e. initiatos, jubebat Εὐφημεῖν, id est, *linguis favere*, uti interpretatur Horatius. Cæterum Hierophanta in speciem Creatoris; Facifer, Solis; Minister ad Aram, Lunæ; Præco sacrorum, Mercurii ornabatur. Eusebius lib. 3. de Præp. Evang. Ἐν δὲ τοῖς κατ' Ἐλευσῖνα μυστηρίοις, ὁ μὲν Ἱεροφάντης εἰς εἰκόνα τοῦ Δημιουργοῦ ἐνσκευάζεται, Δᾳδοῦχος εἰς τὴν Ἡλίου, καὶ ὁ μὲν ἐπὶ βωμῷ εἰς τὴν Σελήνης, ὁ δὲ Ἱεροκήρυξ Ἑρμοῦ. Festi solennitatem ad dies plures durasse certum est. Numerum tamen definire nondum queo: Duos hactenus inveni suis nominibus insignitos, quorum prior Ἴακχος appellabatur. Hesychius: Ἴακχον, τὸν Διόνυσον, καὶ μίαν ἡμέραν τῶν μυστηρίων, ἐν ᾗ τὸν Ἴακχον ἐξάγουσι. Qui vero pompam hanc comitabantur, Ἴακχον, Ἴακχον ingenti clamore personabant. Meminit Herodotus lib. 8. & ex eo verbum Ἰακχίζειν formavit Plutarchus in Themistocle. Via autem quâ pompa deducebatur, sacra vocabatur. Pausan. Ἰοῦσι δ' ἐς Ἐλευσῖνα ἐξ Ἀθηνῶν, ἣν Ἀθηναῖοι καλοῦσιν ὁδὸν ἱεράν. Dies ultimus mysteriorum Πλημοχόας, à quodam vasis genere vocabatur. Duas enim Plemochoas vino repletas eo situ collocabant, ut ortum altera spectaret, altera occasum, quas deinde recitato carmine precationum evertebant. Athenæus lib. 11. Πλημοχόη σκεῦος κεραμοῦν, βεμβικῶδες ἑδραῖον ἡσυχῆ, ὃ κοτυλίσκον ἔνιοι προσαγορεύουσι. Χρῶνται δὲ αὐτῷ ἐν Ἐλευσῖνι τῇ τελευταίᾳ τῶν μυστηρίων ἡμέρᾳ, ἣν καὶ ἀπ' αὐτοῦ προσαγορεύουσι Πλημοχόας, ἐν ᾗ δύο Πλημοχόας πληρώσαντες, τὴν μὲν πρὸς ἀνατολάς, τὴν δὲ πρὸς δύσιν ἀνιστάμενοι, ἀνατρέπουσι ἐπιλέγοντες ῥῆσιν μυστικήν. Ipsa vero pompa non uno tractu Eleusinem ducebatur, nam aliquoties in itinere subsistebat. In quibus pausis, & hymnos cantasse, & sacrificasse cognoscimus ex Plut. in Alcibiade. Nam cum impeditâ viâ per mare pompa deferretur, aliquas ceremonias in viâ curari non potuisse refert. Et quidem in ponte, qui Cephisso insternitur subsistere solebant. In quâ morâ, quoscunque passim contumeliis incessebant. Hinc à γεφύρα id est,

id est, *pons*, γεφυρίζειν *subsannare*, & γεφυρισταὶ *conviciatores*. Hesychius: Γεφυρισταὶ, οἱ σκῶπται ἐπεὶ ἐν Ἐλευσῖνι ἐπὶ τῆς γεφύρας τοῖς μυστηρίοις καθεζόμενοι ἔσκωπτον τοὺς παριόντας. Sed & cum sacra reducerentur Athenas, pari modo pausæ interponebantur. Ita subsistebant in suburbii loco, cui nomen ἱερὰ συκῆ *sacra ficus*. Hesychius: Ἱερὰ συκῆ, ἐν τῷ εἰς Ἐλευσῖνα ἀγομένῃ ὁδῷ. In his sacris mira silentii fides: nam in eum qui arcana divulgasset, poenâ capitis animadvertebatur, ut liquet ex Andocyde περὶ μυστηρίων. Pausanias non uno in loco de mysteriis agens, somnio se monitum ait, ne secreta proderet. Verba ejus sunt in Atticis: Τὰ δὲ ἐντὸς τοῦ τείχους τοῦ ἱεροῦ τό τε ὄνειρον ἀπεῖπε γράφειν· καὶ τοῖς οὐ τελεσθεῖσιν, ὅσων ἀποθέας εἴργονται, δῆλα δὴ που μηδὲ πυθέσθαι μετεῖναί σφισιν, Pausaniæ somnio respondet somnium Numenii Philosophi, qui Pyrrhonis Heliensis discipulus fuit, de quo Macrob. lib. 1. de Somn. Sc. cap. 2. *Numenio denique inter Philosophos occultiorum curiosiori, offensam numinum, quod Eleusinia sacra interpretando vulgaverit, somnia prodiderant. Viso sibi ipsas Eleusinias Deas habitu meretricio ante apertum lupanar videre prostantes: admirantique & causas non convenientis numinibus turpitudinis consulenti, respondisse iratas; ab ipso se adyto pudicitiæ suæ vi abstractas, & passim adeuntibus prostitutas.* Et proscriptus ab Atheniensibus Diagoras, quòd hâc in parte religionem violasset. Hinc etiam Horat. lib. 3. Od. 2.

Est & fideli tuta silentio
Merces; vetabo qui Cereris sacrum
Vulgarit arcanæ, sub iisdem
Sit trabibus, fragilem mecum
Solvat phaselum. ————

At Augustus, teste Suetonio cap. 93. *Athenis initiatus, cum postea Romæ pro tribunali de privilegio Sacerdotum Atticæ Cereris cognosceret, & quædam secretiora proponerentur, demisso concilio, & coronâ circumstantium, solus audiit disceptantes:* Ne sc. ad profanos quidquam emanaret. Excussit tamen adyta superstitionis sagacitas Christianorum, qui, qualia hæc secreta fuerint, verbis minimè ambiguis exposuerunt. Tertullianus lib. adversus Valentinianos, nihil aliud præter membrum virile fuisse tradit, quod tam anxie tegeretur, & ad quod videndum, nemo, nisi interpositis tot ceremoniarum observationibus admitteretur. *Sequitur jam*, inquit, *silentii officium; attentè custoditur, quod tardè invenitur. Cæterum tota in adytis divinitas, tot suspiria Epoptarum, totum signaculum linguæ, simulacrum membri virilis revelatur.* Theodoretus vero naturæ muliebris imaginem arcanis Orgiis celari prodidit, idque magis convenit fabulæ, quam Clemens refert, & ex eo Arnobius, quos qui velit consulat. Litabant foetâ sue. Rationem reddit Phurnutus: Θύουσι δὲ ὗς ἐγκύμονας Δημήτρᾳ, πάνυ οἰκείως, τὸ πολύγονον καὶ εὐσύλληπτον, καὶ τελεσφόρον παριστάντες. Immolatorum autem nefas erat quidquam efferri. Schol. Aristoph. *ad Equites* Οὐκ ἔξω τὰ θύματα Δημήτρος, καὶ Περσεφόνης ἔξω φέρειν. Postero Mysteriorum die, Senatus ex lege Solonis Eleusinem conveniebat. Andocydes: Ἡ γὰρ βουλὴ ἐκεῖ καθεδεῖσθαι ἔμελλε κατὰ τὸν Σόλωνος νόμον, ὃς κελεύει τῇ ὑστεραίᾳ τῶν μυστηρίων ἕδραν ποιεῖν ἐν τῷ Ἐλευσινίῳ. Forsitan ut cognosceret, an sacra rite peracta, num in ea commissum foret, nam quædam capitali supplicio sancita fuisse, idem Andocydes in Orat. περὶ μυστηρίων testatur, quod sæpius repetit, quia talis culpæ velut affinis apud Senatum accusaretur. Ex Castellano.

Eleusinus, nomen viri, quem Ceres docuit omnem agriculturam, à quo *Eleusis* civitas cognominata est. Item *Eleusius*, Cyzici Episcopus, qui à fide Catholicâ ad Macedoniam hæresin desciverit: qui tamen postquam resipuisset, & Episcopatu seipsum abdicasset, reliquo vitæ cursu solitarius vixit. Niceph. 11.5.

Eleuthera, civitas Cretæ mediterranea, Gortynæ proxima.

Eleuthera, urbs Bœotiæ. Alia in Ponto juxta Istrum flu. sic dicta quod Jason Æetam fugiens timore illic liberatus sit. Est etiam Lyciæ urbs à nymphâ quâdam sic dicta. Steph.

Eleutheria, festa quasi *liberatoria*, i. e. libertatis solennia. Plautus in Persa. *Basilicè agito Eleutheria*. In his certamen armatorum currentium quinto quoque anno celebrabatur; quæ festa nomen acceperunt à Jove *Eleutherio* qui templum habebat ad Plateas Bœotiæ civitatem.

Eleutherinæ, urbs Cretæ. Steph.

Eleutheris, urbs Bœotiæ. Steph.

Eleutheriscus, urbs Macedoniæ. Steph.

Eleutherium, op. Mysiæ. Steph.

Eleutherius, Jupiter dictus est qu. *liberator* quòd apud Asopum Platearum amnem Græcorum copiæ Mardonium cum trecentis Persarum millibus ad internecionem delevissent.

Eleutherius, consul cum Evagrio an. U. C. 1134.

Eleutherius, Exarchus, Italiæ regem se dixit, quem militiæ duces apud op. Luceolum interfecerunt: caput tyranni Constantinopolin miserunt. Blondus 9. 1.

Eleutherius, D. Dionysii Areopagitæ & vitæ, & mortis socius.

Eleutherocilices, Asiæ pop. Cic. 5. ad Atticum *Eleutherocilices populi in Amano, ne regibus quidem unquam paruerant.*

Eleutheropolis, urbs Palæstinæ, quæ & *Hebron*.

Eleutherus, flu. Phœniciæ, juxta Orthosiam urbem in radice montis Libani. *Valania* Postello, & Pineto. Item Siciliæ flu. *Admirati* Fazello. Panormi urbis mœnia lambens. *Ponterotte* Leandro.

Eleutherus, 12 Romanorum Episcopus. Euseb. 5. 1.

Eleutho, Dea parturientibus assistere solita, ut ex Pindaro patet in Olymp. ubi eam & Parcas Apollo jubet adesse Evadnæ parturienti.

Eleutii, Apuliæ gens, quam Parthenius *Elephantidem* vocat.

Elgos, opidum Lyciæ. Steph.

Eliab, urbs Phallu, filii Ruben. Num. 16. primogenitus filiorum Isai patris David. 1 Reg. 17. Filius etiam Helon, princeps tribus Zebulun. Num. 1. Lat, *Deus meus pater*, seu *Deus patris*.

Eliacim, fil. Helciæ 2 Reg. 18. præpositus domui regis Ezechiæ. Filius item Josiæ regis à Pharaone Necho *Joacim* appellatus. 4 Reg. 23. Pater Jona. Luc. 3. Lat. *Dei resurrectio*, vel *Deus resurrectionis*.

Eliada, pater Razon. 3 Reg 11. Filius David. 2 Reg. 3. Lat. *Dei scientia* vel *cognitio*.

Eliam, filius Achitophel. 2 Reg. 3. i. e. *Dei populus*.

Elias, propheta sanctissimus, & celebratissimus. 3 Reg. 17. Lat. *deus*, aut *fortis dominus*.

Elias Monachus, non procul ab Antinoo civitate degebat in eremo, agens annum ætatis circiter centesimum decimum, ad quam ætatem jejunando, & viriliter conversando pervenit. Sozomen. 8. 1.

Eliasaph, filius Duel, Princeps tribus Gad. Num. 1. Lat. *Deus augens*, vel *finiens*.

Eliasib, filius Elionai, filii Naariæ. 1 Paral. 3. Lat. *Deus conversionis*.

Eliatha, nomen viri. 1 Par. 25. Lat. *Deus meus tu*, vel *Deus meus venit*.

Eliberri, *Illiberis* Plinio. *Iliberis* Livio, Hisp. citer. op. in orâ litorali Catalauniæ, vulgò *Colibre*. Item Gall. Narbonensis vicus. Ptol.

Elibyrge, urbs Tartessi. Steph.

Elica, nomen viri. 2 Reg. 23. Lat. *Dei pelicanus*, aut *fortis vomitus*.

Elice, vide *Helice*.

Elicius, Jovis cognomentum, qui in Aventino colebatur, ab *eliciendis*, h. e. evocandis fulminibus impositum. Ovid. Fast. 3.

Eliciunt cœlo te Jupiter: unde minores
Nunc quoque te celebrant, Eliciumque vocant.

Elidad, fil. Chaselon, Princeps tribûs Benjamin. Num. 34. Lat. *Dei dilectus*, vel *Dei dilectio*.

Eliel, filius Thohu 1 Par. 6. & Hammachavim 1 Par. 11.

Eliefer, Ismaelis frater uterinus, & alter Abrahæ ex Agar Ægyptiâ filius. Comestor in cap. 16. Gen.

Eliezer, Damascenus, domûs Abrahami Procurator. Gen. 15. Et filius Mosis. Exod. 18. Et filius Bechor filii Benjamin. 1 Par. 7. Item filius Joram. Luc. 3.

Eligius, Noviomagensis episcopus, cum ante aurifex esset, quicquid in eâ arte lucri consequebatur, dabat pauperibus An. Dom. 650. Obiit Calend. Decemb. anno vitæ 80.

Eliboreph,

Eliboreph, i. e. *Dei hyems*, vel *forte opprobrium* filius Sisa, Princeps exercitûs Salomonis. 3 Reg. 4.

Elli, pop. sunt circa Astaboram & Astapam fluvios incolentes, qui etiam *Rhizophagi* dicuntur, propterea quod ex adjacente palude evulsis radicibus massulas conficiunt, quibus ad solem coctis vescuntur. Strab. lib. 16.

Elicoci, Gall. Narb. pop. Ptol.

Elieranum, Illyridis urbs. Polyb.

Elim, i. e. *arietes*, vel *fortes*, vel *cervi*, sive *valles*, civitas Moabitarum non procul à limite: ad quam pervenerunt filii Israel profecti de Mara. Ex. 16.

Elimelech, nomen Bethlehemitæ cujusdam, maritus Naomi. Ruth. 1. Lat. *Deus meus rex*.

Elimia, urbs Macedoniæ, pop. *Elimiota*. Steph.

Elini, Thesprotica gens, item *Elinia* regio. Est & Siciliæ urbs. Steph.

Eliocrota, Hisp Tarracon. urbs. Anton. à Carthagine novâ 25. m. p. *Lorca* Clusio, & Marianæ.

Elioenai, fil. Naariæ. 1 Par. 3. Filius item Bechot filii Benjamin. 1 Par. 7. Lat. *ad ipsum oculi mei*, vel *fontes mei*, aut *ad ipsum afflictio, vel paupertas*.

Eliones, Africæ propriæ gens. Ptol.

Elionora, Angliæ regis filia, Alphonsi, cognomento Boni, Hispaniæ regis uxor. An. Dom. 850.

Eliphalet, filius David. 2 Reg. 5. Filius Esec. 1 Par. 8.

Eliphala, Nomen sacerdotis. 1 Par. 15.

Eliphaz, filius Esau ex Adâ uxore. Gen. 36. Lat. *Dei visus*, vel *conatus*.

Elis, regio Peloponnesi, inter Arcadiam, & Achaiam, mareque Jonium ad occid. *Elea* Polybio, cum urbe ejusdem nominis *Belvedere* Nardo, & Pineto. Ovid. Met. 5.

Pisa mihi patria est, & ab Elide ducimus ortus.

Patria fuit Phædonis philosophi, Platonis amicissimi, teste Gellio 2. 18. Prop. 1. 8.

Et quas Elis opes ante pararat equis.

Vide Steph.

Elisa, filius Javan. Gen. 10. Chaldæis est אלס *Hellas*, Josepho *Æoles*, Villalpando *Elysii campi* in Fortunatis insulis, Arabi Interpreti *Almesisa*, i. e. *Mopsuestia* in Ciliciâ, Bocharto Peloponnesus, quem consule, Phaleg. 3. 4.

Elisphasii, Peloponnesi pop. Polyb. lib. 11.

Elissus, Arcadiæ urbs. Pausan. Item Sicyoniæ, & Elidis flu. Strabo. Pausan.

Elixoia, insula Hyperboreorum minor quam Sicilia, juxta flu. Cerambicum. Steph.

Elixus, fluvius Cei insulæ. Strabo.

Eliza, vel *Elisa*, vide *Dido*.

Elizabeth, uxor Aaron, filia Aminadab. Exod. 6. uxor item Zachariæ, mater S. Joannis Baptistæ, Luc. 1. Lat. *Dei juramenti*, vel *saturitatis*. Fuit etiam Ungariæ regina, mulier sanctissima inter divos relata.

Elizaphan, filius Oziel. Exod. 6. Filius item Pharnac Num. 34. Lat. *Deus Aquilonis*, sive *Deus absconditus*, vel *speculator*.

Elisama, fil. Ammihud, Princeps tribûs Ephraim. Num. 1. Filius item David 1 Par. 3. qui 2 Reg. 5. dicitur *Elisua*. Sic nominabatur filius Camia 1 Par. 2. Lat. *Deus exauditionis*, vel *Dei exauditio*.

Elisari, Arabiæ Felicis gens. Ptol.

Elizeus, propheta Eliæ discipulus, filii Saphat 1 Reg. 19. *Dei salus*, vel *Deus salvans* Jos. lib. 9. Ἀνὴρ ἐπὶ δικαιοσύνῃ περιβόητος, καὶ φανερῶς σπουδασθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, θαυμαστὰ γὰρ καὶ παράδοξα διὰ τῆς προφητείας ἐπεδείξατο ἔργα καὶ μνήμης λαμπρᾶς παρὰ τοῖς Ἑβραίοις ἀξιωθέντα. Ἔτυχε δὲ καὶ ταφῆς μεγαλοπρεποῦς καὶ οἵας εἰκὸς ἦν τὸν οὕτω θεοφιλῆ μεταλαβεῖν.

Elisua, vide *Elisama*.

Elisur, fil. Sedeur. Princeps tribûs Ruben. Num. 1. Lat. *Dei fortitudo*, sive *petra*, vel *plasmatio*, aut *colligatio*.

Eliu, filius Jeroham, patris Elcana 1 Reg. 1. Nomen Principis militiæ. 1 Par. 12. Lat. *Deus meus ipse*, aut *fortitudo ipsius*.

Eliud, Filius Achim. Mat. 1. Lat. *Deus laudis*, vel *confessionis*, aut *Dei laus*, vel *confessio*.

Ellel, pater Abdon judicis Israel. lege *Hillel*.

Elli, vide *Ellopia*, & *Selli*.

Ellopia, regio Eubœæ, & ipsa insula, ab *Ellope* Jovis filio. Sic etiam dicebatur regio juxta Dodonam, cujus incolæ *Elli*, & *Selli*. Sic etiam dicebatur regio juxta Dodonam, cujus incolæ *Elli*, & *Selli*. Est etiam urbs circa Dolopiam, & regio circa Thespias. Steph.

Ellopium, urbs Ætoliæ. Steph.

Ellus, 5 Consul, & solus anno U. C. 1231. Item fluvius omnium maximus qui se in Hermum exonerant. Herodot.

Elmantica, urbs Iberiæ, intra Iberum fluvium. Steph. Vide an sit Salmantica Ptolemæi.

Elmelech, civitas in tribu Aser, Lat. *Deus rex* vel *rex Dei*.

Elmodad, filius Jectan. Gen. 10. Lat. *Dei mensura*, vel *artium dilecti*.

Elnaem, pater Isaia, & Jeribai. 1 Par. 11. Lat. *Dei pulchritudo*, sive *Deus moniens eos*.

Elnathan, fil. Achbor. Jer. 26. i. e. *deus dedit*, vel *Dei donum*.

Elon, filius Zebulun. Gen. 46. Judex Israelis. Judic. 12. Civitas in tribu Nephthali Jos. 19. Tale fuit nomen Basemath & Adæ uxorum Esau. Gen. 26. Lat. *ilex*, vel *quercus*.

Elone, urbs Perrhœbiæ, quæ & *Limona* dicitur. Steph.

Elophal, filius Ur. 1 Par. 11. i. e. *dei miraculum*, vel *dei judicium*.

Elops, Centauri proprium.

Elorini, pop. Siciliæ. Cic. 5. Verr. *Eloronensium* civitatem habet Libellus Provinciarum in Novempopulana Provincia Aquitaniæ. *Iciro* Antonini est, & *Oloronensis* civitas Sidonio, & *Olorino* hodie Scaligero.

Elorum, *Elorus* Vib. Sequ. *Helorus* Silio. flu. Siciliæ per oram ad ort. inter Syracusas, & Pachynum promunt. fluens, qui intus *Atellari*, & circa ostium *Abyso*, teste Fazello, nominatur. Item op. ad ostium amnis nunc excisum. Sil. 14. *Undâ clamosus Helorus.*

Hinc *Elorius* adjectivum. Ovid. Fast. 4.

Hinc Camarinam adiit, Thapsonq; & Heloria Tempe.

Virgil. Æn. 3.

Exupero prepingue solum stagnantis Helori.

Elos, ancilla Athamantis. à cujus nomine dicta est urbs Achaiæ, *Elos*, vide *Helos*.

Elotæ, ita sua publica mancipia appellabant Lacedæmonii, i. e. ministros publicos, ut sunt apparitores, lictores, qui apud Thessalos dicuntur *Penestæ*.

Elpenor, unus ex comitibus Ulyssis, qui à Circe cum aliis sociis in porcum conversus fuit, & deinde pristinæ formæ restitutus: delapsus de scalis cervicem fregit. Hom. Od. 10. Ovid. Met. 14.

——— Sors me fidumque Politen
Eurylochumque simul, nimiique Elpenora vini
Bisque novem socios Circea ad moenia misit.

Juvenal. Sat. 15.

Et eum remigibus grunnisse Elpenora porcis.

Ovid. Trist. 3. 4.

At miser Elpenor tecto delapsus ab alto
Occurrit regi flebilis umbra suo.

Elphaal, fil. Metrusim. 1 Par. 8. Lat. *Dei opus*.

Elpia, urbs in Dauniis, à Rhodiis condita. Steph.

Elpidius Cappadox, solitudinis amator, qui annis 25 in speluncâ quâdam vixit, ibique bis tantum in hebdomade vescebatur.

Elpis, uxor Boetii, de quâ hoc extat Epitaphium.

Elpis dicta fui, Siculæ regionis alumna,
Quam procul à patriâ conjugis egit amor.
Quo sine moesta dies, nox anxia, flebilis hora,
Cumque viro, solum spiritus unus erat.
Lux mea non clausa est tali remanente marito,
Majorisque animæ parte superstes ero.
Porticibusque sacris jam nunc peregrina quiesco,
Judicis æterni testificata thronum.
Neve manus bustum violet, ne forte jugalis
Hæc iterum capiat jungere membra cinis.

Elthece, civitas in tribu Dan. Jos. 19.

Elthecon, civitas in tribu Juda. Jos. 15.

Eltholad, civitas in tribu Juda. Jos. 15. Et in tribu Simeon. Jos. 19. Lat. *Dei generatio*.

Elui, pop. Aquitaniæ inter Garumnam, & Ligerim. Strabo. 4.

Elaia, Paphlagoniæ urbs. Ptol.

Elvidius, Auxentii discipulus, fatebatur virginem peperisse, sed postea cum viro congressam alios suscepisse liberos fratres Domini. Insanam ejus opinionem confutat Hieronymus.

Eluina, dicta est Ceres ab *Elvia* op. vel ab *Elvide* flu. ubi colebatur. Juvenal. Sat. 3.

Me quoque ad Eluinam Cererem, vestramq; Dianam
Convelle à Cumis. ———

Elul, i. e. *ululatio*, seu *pervestatio*, nomen sextæ lunationis apud Ebræos, partim Augusto, partim Septembri respondentis. 1 Macchab. 24.

Eluri, populi Scythici. Steph.

Elusa, Gall. Narbon. urbs. Ammianus. Item urbs Palæstinæ, olim vero Arabiæ. Steph.

Elusaberris, civitas præcipua Auscorum. Mela. 3. 2. vulgò dicitur *Aux*.

Elusates, Aquitaniæ pop. Plin. 4. 19.

Elusii, Mauritaniæ Cæsariensis gens. Ptol.

Elut, sive *Elus*, cujus in sacris memoria est. *Elusa*, à Ptol. vocari docet Gerophus, Idumææ urbs est.

Eluzai, nomen viri. 1 Par. 12. Lat. *Dei fortitudo*.

Elydna, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol.

Elyma, Macedoniæ urbs. Ptol. Siciliæ item Thucydidi. Illa *Cautuna* hodiè Sophiano nuncupatur, ista ab Æneâ condita, ut Halicarnasseus tradit, hodiè *Alymite* Fazello.

Elymæ, regio Assyriorum juxta Persidem. Steph.

Elymais, regio Persidi vicina. Plin. 33. 6. Item civitas in Perside. 1 Macch. 6.

Elymas, nomen magi. Act. 13. Originis est Arabicæ, ut benè recentiores observarunt, & *Magum* significat.

Elymi, Poenorum socii de quibus Thucydides: Μοτύην καὶ Σολόεντα καὶ Πάνορμον ἐγγὺς τῶν Ἐλύμων συνοικίσαντες ἐνέμοντο, ξυμμαχίᾳ τε πίσυνοι τῇ τῶν Ἐλύμων. Hinc in Pausaniæ Phocicis, qui Pachynum pro Lilybæo jam semel usurpavit, Antiochus Syracusanus inter cætera de Cnidiis refert ὡς ἐπὶ Παχύνῳ τῇ ἄκρᾳ τῇ ἐν Σικελίᾳ κτίσαντες πόλιν αὐτοὶ μὲν ἐκπίπτουσιν ὑπὸ Ἐλύμων καὶ Φοινίκων πολεμηθέντες. Hos Elymos plerique volunt Trojanæ fuisse originis, & patrem habuisse Elymum Ægesti, vel Acestæ socium, de quo Poeta passim. Thucyd. Ἰλίου δὲ ἁλισκομένου τῶν Τρώων τινὲς διαφυγόντες Ἀχαιοὺς, πλοίοις ἀφικνοῦνται πρὸς τὴν Σικελίαν, καὶ ὅμοροι τοῖς Σικανοῖς οἰκήσαντες, ξύμπαντες μὲν Ἔλυμοι ἐκλήθησαν. Dionysius Halicarn. de Æneâ & sociis: Καὶ ἄγονται τὸ νέον τὰ καλούμενα Δρέπανα, ἔνθα συντυγχάνουσι τοῖς σὺν Ἐλύμῳ καὶ Αἰγέστῳ προεξελθοῦσι ἐκ τῆς Τροίας, οἱ ᾤκησαν περὶ ποταμὸν λεγόμενον Κριμισόν. Addit aliquanto post ab *Elymo* dictos *Elymos*, potius quam Ægestos ab Ægesto, quia propter regium genus Elymi major erat dignatio. Silius lib 14.

Miscuerunt Phrygiam prolem Trojanus Acestes,
Trojanusque Elymus. ———

De Elymo Trojano, quem Anchisæ nonnulli volunt nothum fuisse filium, plura vide apud Strabonem, Servium, Isacium & alios. Tamen Elymos in Siciliâ Scylax à Trojanis distinguit. Et apud Dionys. Halicarn. eosdem Elymos Hellanicus ex Italiâ deducit tertiâ ætate ante Trojanum bellum. Et Stephanus in Αἰνεία Elymi cujusdam regis Tyrrhenorum meminit cujus fil. Ænam urb. in Macedonia condidit. Summo denique poetæ Elymus, licet Trojani Acestæ comes & socius, Siculus tamen non Trojanus est.

Tum duo Trinacrii juvenes Elymus, Panopesque
Assueti sylvis, comites senioris Acestæ.

Elymos itaque putamus Sicanorum fuisse partem quæ cum Pœnis iniit fœdus. Et Elymorum nomen sumptum ex Phœnicio עלים *alim* vel *elim* ὑψηλοὶ, quo vel excelsa loca vel ii homines significentur qui in excelsis locis degunt. Ea enim est verbi vis. Et Elymi nullas urbes alibi habuerunt quam in montibus v. g. Erycem, Ægestam & Entellam. Bochartus.

Elymiotæ, Macedoniæ populi. Ptol. *Placani* hodiè eorum regio vocatur. Castaldo.

Elymmum, insula Eubœæ cum civitate. Steph.

Elymus, heros, *Elyma* Macedoniæ civitati nomen dedit Steph.

Elyrus, Cretæ urbs. Steph.

Elysii, Germaniæ pop. Tacitus.

Elysium, locus ubi piorum animæ habitant, ἀπὸ τῆς λύσεως à *solutione*. Nam animæ post solutionem vinculi corporei deveniunt ad Elysios campos. Quos fabulam esse Phœniciam patet ex ipso nomine, quod ex Phœnicum linguâ desumptum. Ebraicè n. עלז *alaz* ערץ *alats*, & עלס *alas* est *lætari*, & *exultari*. Et עליז *aliz*, *lætus*, & עליזות *alizuth*, *exultatio*. Inde *Elysium* ἀρχαϊκῶς A & E permutatis ut *Enakim* pro *Anakim*, &c. Itaque *campus Elysius* est lætitiæ locus, & voluptatis, quod divinasse dixeris vatem eximium, qui Elysios campos *læta arva*, & *locos lætos* interpretatur. Æn. 6.

——— *Exinde per amplum*
Mittimur Elysium, & pauci læta arva tenemus.

Item *Devenere locos lætos, & amæna vireta.*
Fortunatorum nemorum, sedesque beatas.

Vide Doctissimum D. Jacobum Windet de vitâ functorum statu. Sect. 7. Fuere etiam *Elysii campi* in Bœotiâ. Virgil. Geor. 1. *Quamvis Elysios miretur Græcia campos.*

Eos autem ita describit Tibullus 1. 4.

Sed me ———
Ipsa Venus campos ducet in Elysios.
Hic choreæ, cantusque vigent passimque vagantes
Dulce sonant tenui gutture carmen aves.
Fert casiam non culta seges, totosque per agros
Floret odoratis terra benigna rosis.

Cui succinit Prop. 4. 7.

Mulcet ubi Elysias aura beata rosas.

Sed hi & reliqui quicquid habent ex Homero habuere: Sic enim ille Odys. 4. Ἠλύσιον πεδίον describit.

Οὐ νιφετὸς, οὔτ' ἂρ χειμὼν πολὺς, οὔτε ποτ' ὄμβρος
Ἀλλ' αἰεὶ ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας
Ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους.

Vide Plut. in Sertorio, & in Consolatione ad Apollonium ex Pindaro, ubi rosarum, & florum mentio.

Elzabad, nomen Principis. 1 Paral. 26. Lat. *Dei dotatio*.

E M.

Emalchuel, nomen viri. 1 Mach. 11. Lat. *rex Deus*, aut *regnum Dei*, vel *nuncius Dei*.

Eman, filius Zara. 1 Par. 2. Lat. *multus* aut *tumultuans*, vel Syriacè *fidelis*.

Emanuel, Constantinopolitanus Imp. Blondus 2. 5.

Emanuel, Chrysoloras Byzantius Græcas literas in Italiam reduxit, An. Dom. 1378. Platina.

Emath, i. e. *ira*, vel *indignatio*, aut *calor*, sive *murus*, aut *uter*, sive *lagena*, urbs Syriæ Damasci. Jer. 49. ubi hostes Israelis remanserunt, Jud. 3. Hæc Eusebio *Epiphania*, aliis *Antiochia* dicitur. Civitas est munitissima tribûs Nephthali. Jos. 13.

Emathia, Europæ nobilis regio, Thraciæ finitima, postea *Macedonia* dicta: nomen habet (ut quidam existimant) ab *Emathione* rege, fratre Memnonis Titani & Auroræ filii. Plin. 4. 11. Poetæ aliquando Emathiam usurpant pro Thessaliâ, suo quodam jure vicinorum locorum appellationes confundentes. Virg. Georg. 1.

Nec fuit indignum superis bis sanguine nostro
Emathiam & latos Æmi pinguescere campos.

Lucan. lib. 1. *Bella per Emathios plusquam civilia campos.* Pharsalicos campos intelligit qui sunt in Thessaliâ.

Emathius, Noæ nepos *Emathiam* tenuit, ac de suo nomine vocavit. Berosus lib. 4.

Embarus, insanus ac delirus vir in Piræeo inf. qui solus in eâdem regione repertus est, qui filiam ad Numen placandum, ob famem ibi grassantem sacrificaret: unde natum proverbium *Embarus sum*; dictum de insano delirоque. Erasmus in Chil.

Embatum, locus Erythrææ in Asiâ non procul à Chio. Steph.

Emer, nomen loci. 1 Esdr. 2. i. e. *dicens*, aut *exaltatio*, vel Syriacè *agnus*.

Emericus, Ungariæ rex, An. Dom. 1193.

Emerita, Lucii Angliæ regis soror, quæ pro Christianâ pietate flammis extincta est.

Emerita Augusta, urbs Hisp. ad Lusitaniam spectans.

Strabo. Est hæc urbs cocco celebris, quod est rubrum granum cujus succo vellera tinguntur, Tyrio splendori neutiquam cedentia. Plin. 9. 41. long. 13. 31. lat. 39. 38.

Emeum, locus Æthiopiæ sub Ægypto. Plin.

Emisa, urbs Phœniciæ. Steph.

Emmaus, Judææ urbs. Ptol. quæ alio nomine *Nicopolis*, ubi cognitus est à discipulis suis Christus in fractione panis. Luc. 24. Josephus de B. Jud. 7. 26. Χωρίον ἔδωκεν εἰς κατοίκησιν, ὃ καλεῖται μὲν Ἀμμαοῦς, ἀπέχει δὲ τῶν Ἱεροσολύμων σταδίους ἑξήκοντα. Item locus prope Tiberiadem, in quo sunt thermæ. Joseph. Ant. 18. 3. ubi de Tiberiade prope lacum Genesareth ab Herode conditâ: Θερμὰ δὲ ἐκ ἀπωθεν ἐστιν ἐν κώμῃ, Ἀμμαοὺς ὄνομα αὐτῇ. *Ammaus*, i. e. חמאי nomen ex חמי deflexum, quod *aquas calidas* sonat. Jos. de B. Jud. 4. 1. Μεθερμηνευόμενον δὲ Ἀμμαοῦς, θερμὰ λέγοιτ' ἄν, ἔστι γὰρ ἐν αὐτῷ πηγὴ θερμῶν ὑδάτων πρὸς ἄκεσιν ἐπιτήδειος.

Emmer, vel *Immer*, pater Pashur sacerdotis. Jer. 20. Pater item Mosollamith. 1 Par. 6.

Emni, Taprobanæ gens. Ptol.

Emodus, *Hemodus* Ptolemæo, *Emodi* pl. num. Plinio, mons ingens Asiæ, Tauri pars, Indiam à Scythiâ disterminans. *Mogbali* Castaldo, *Jethra* Judæis, & *Berefeth* Mengreliis, teste Theveto.

Emonia, Scotiæ orientalis ins. Mercator. *Maid*, teste Ortelio.

Empanda, Paganorum Dea, quæ rebus patentibus præerat. Varro apud Nonium. *Hanc Deam Ælius putat esse Cererem: sed quòd in Asylum qui confugerent, panis daretur, esse nomen fictum à pane dando pandere, hoc est aperire.*

Empedocles, Philosophus & Poeta Agrigentinus, qui de rerum naturâ versibus scripsit, ut apud Romanos Lucretius, qui de eo lib. 1.

Quorum Agrigentinus cum primis Empedocles est.

Hic, teste Hieronymo, omne quod vivit & movetur non putavit edendum, sicut & Pythagoras; & ex lite ac amicitiâ inter se dissentientibus cuncta constare dixit. Animam non in capite, nec in pectore, sed in sanguine disseminatam esse; ac illis partibus homines magis sentire, quibus plus mentis inest, asseruit. Creditus est ab Aristotele Rhetoricam, Dominam rerum, primum novisse, quod etiam aliis ab aliis adscribitur, ut Parmenidi, Cadmo Milesio, Pherecydi Syro, & Hecatæo, qui primi solutâ oratione usi sunt. Ferunt hunc, cum lacum Ætnæ montis investigari contenderet, decidisse in foveam igneam, & incendio consumptum. Vel, ut alii, noctu à sociis clam discedentem in ardentem caminum montis Ætnæ se demisisse, ut pro Deo haberetur; Sed ferreas ejus crepidas ex camino per flammã rejectas rem patefecisse. Horatius ad Pisones.

——— *Deus immortalis haberi*
Dum putat Empedocles ardentem frigidus Ætnam
Insiluit. Ubi alii *fervidus*.

Claud. *Alter in Ætnæas, casurus sponte favillas*
Dispergit, revocatque Deum.

Empelathra, urbs Indiæ intra Gangem. Ptol.

Emplocia, festa apud Athenienses, in quibus mulieres plexis capillis procedere solebant. Hesychius. Vide Meurs. Græc. Fer. pag. 108.

Empoclus, historicus, ut videtur, Athen. lib. 9. Ubi Casaubonus malit *Posidonius*.

Emporia Punica, loca Syrtibus propinqua. Polyb. Liv.

Emporia, urbs Hisp. Tarracon. Ptol.

Emporium, urbs Celtica, à Massiliensibus condita; altera Macedoniæ, tertia Siciliæ, quarta Campaniæ. Steph. Item castellum prope Placentiam magno opere munitum. Liv. Denique op. juxta Tanais flu. ostia. Steph.

Empusa, genus larvæ ac terriculamenti, Hecatæ dicatum. Hesych. Ἔμπουσα, φάσμα δαιμονιῶδες ὑπὸ Ἑκάτης ἐπιπεμπόμενον, ἢ ὥς τινες, ἐπὶ ποδὶ χρώμενον. Ἀριστοφάνης δὲ τὴν Ἑκάτην εἶπεν Ἔμπουσαν. Eust. in Odyss. λ. Οἵτινες μὲν ὀνοκώλην λέγουσιν, οἱ δὲ ὀνοσκελῆ. Dionysius vers. 724.

Φῦλα δὲ χρυσάμπυκα ἰδ' ἱερῆες Ἰάκχου
Ἐχθρὸν Ἐμπούσης καὶ ἄλλοις ἰνδάλμασι. Ubi nos plura.

Empylus, Rhetor, M. Bruto familiaris. Plut.

E N.

Enacim, Gigantes quidam. Num. 13. quos expulerant Chananæi. Deut. 2. Lat. *torques*, vel *monilia*. Lege *Anakim*. Inde Græci suos Ἄνακας habuerunt.

En-agallim, nomen vici in principio maris mortui. Ezech. 47. Lat. *fons*, sive *oculus vitulorum*, vel *curruum*, aut *rotunditatum*.

Enagora, insula in Asiâ. Plin. 5. 31.

Enaim, villa in tribu Judâ. Jos. 15. Ebræis *Enam*, i. e. *fons*, sive *oculus eorum*.

Enam, nomen villæ. Num. 34. Ezech. 48. Item pater Achira principis tribûs Nephthali.

Encænia, festa erant dedicationis apud Græcos, de quibus Lil. Gyraldus lib. 17. Hist. Deorum.

Enceladus, Titanis ac Terræ filius, Gigantum omnium, qui adversus Jovem conjuraverunt, longè maximus; quem Jupiter fulmine ictum Ætnæ monti supposuit. Virg. Æn. 3.

Fama est Enceladi semiustum fulmine corpus
Urgeri mole hâc, ingentemque insuper Ætnam
Impositam ruptis flammam expirare caminis.

Quintus Smyrnæus lib. 5.

Οἷος πῦ ποταμοῖο Διὸς σθένεϊ κρατεροῖο
Ἐγκέλαδος δέδμητο κατ' ἀκαμάτοιο θαλάσσης
Τρινακρίης ὑπένερθεν, ὅλη δ' ὑποτύφεται αἶα.

Idem lib. ult.

Ἔνθα πρὸς μεγάλοιο κατ' Ἐγκελάδοιο δαφοινοῦ
Παλλὰς ἀνερριψεν Σικελὴν ὑπέκαββαλε νῆσον.
Ἥ ἔτι καίεται αἰὲν ὑπ' ἀκαμάτοιο γίγαντος
Αἰθαλέον πνείοντος ἔσω χθονός.

Corn. Severus in Ætnâ.

Gurgite Trinacrio morientem Jupiter Ætnâ
Obruit Enceladum, vasto qui pondere montis
Æstuat & patulis expirat faucibus ignes.

Stat. lib. 3. Theb. ——— *Aut ubi tentat*
Enceladus mutare latus, procul igneus antris
Mons tonat. ———

Claudianus 1. de Raptu.

In medio scopulis se porrigit Ætna perustis,
Enceladi bustum, qui saucia membra revinctus
Spirat inexhaustum flagranti pectore sulphur.

Enchelea, op. Illyridis, juxta quod Cadmus & Harmonia uxor ejus in serpentes versi dicuntur. Lucan. lib. 3.

——— *Nomine prisco*
Enchelea versi testantes funera Cadmi.

Encratita, Hæretici à Saturnino, & Marcione orti, vituperarunt conjugium & præceperunt suis continentiam ab uxoribus, & esum carnium, unde etiam nomen habent. Iren. 1. 30. Euseb. 4. 28.

Endera, Æthiopiæ sub Ægypto locus. Strabo lib. 16.

Enderum, Illyrici op. Ptol.

Endideium, Rhætiæ urbs. Anton.

Endigeti, Hisp. Tar. pop. Ptol.

Endor, urbs tribûs Manasse, juxta Naim urb. sita. Psal. 83. 1 Reg. 28. Lat. *fons*, sive *oculus generationis*, vel *habitationis*.

Endymion, pastor quidam, Athlii fil. quem Jupiter in cœlum assumptum, cum Junonem amaret, atque etiam cũ Nube pro Junone concumberet, iratus rursum dejecit, & perpetuo somno damnavit; unde proverb. *Endymionis somnum dormire*. Cic. 1. Tuscul. *Endymion vero, si fabulas audire volumus, nescio quando in Latmo obdormivit, qui mons est Cariæ, nondum opinor experrectus. Num igitur eum curare censes, cum Luna laboraret, à quâ consopitus putatur, ut eum dormientem oscularetur?* Idem ferè habes apud Lucianum in Dialogo Veneris, & Lunæ. Et Theocritus Idyllio 3. felicem existimare videtur Endymionem, quòd semper dormiret, nec ullas sentiret molestias.

Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων. ———

Hujus postea amore capta Luna eum in Latmi Cariæ montis specu occultavit, atque ibidem cum eo conversata est. Hic primus Lunæ cursum invenit, & Astronomiæ studiosus elegantèr à Poetis fingitur Lunæ amasius. Juvenalis pro pulchro posuit. Sat. 10.

Sed tuus Endymion dilecta fiet adulter
Matronæ. ———

Ovid. Trist. 2.

In Venerem Anchises, in Lunam Latmius heros.

Valerius

Val. Flac. lib. 8.
Latmint æstivâ residens venator in umbrâ.
Martialis.
Quid tibi dormitor proderit Endymion?
Propertius 2. 15.
Ipse Paris nudâ fertur periisse Lacanâ,
Cum Menelaeo surgeret è thalamo.
Nudus & Endymion Phœbi cepisse sororem
Dicitur & nudæ concubuisse Deæ.
Ovid. 3. de Art. Am.
Latmius Endymion non est tibi, Luna, pudori.
Idem in Ep. Leandri.
Non finit Endymion te pectoris esse severi,
Fac subeant animo Latmia saxa tuo.
Catullus in de Comâ Bereoices.
Ut Triviam furtim sub Latmia saxa relegans
Suavis amor gyro devocet aerio.

Eneti, populi qui olim juxta Paphlagoniam habitabant, unde Homerus silvestres mulos educi scribit, sic n. ille. Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων.

Dicuntur & equæ *Enetides*. *Enetus* etiam possessivum est, & civitas Myrmecis Dialectici patria. Steph. Vide *Heneti*.

Engaddi, i. e. *fons*, vel *oculus hœdi*, sive *felicitatis*, vicus prægrandis Judæorum juxta mare mortuum, unde opobalsamum venit. Vineas Engaddi memorat Solomon in Canticis. Ἐγγάδδα Stephano in fœm. vel neut. genere.

Engalim, Palæstinæ locus. Ezeck. 47.

Enganim, locus tribûs Judæ. Jos. 15. Item civitas sacerdotum in tribu Issachar. Jos. 19. Lat. *fons hortorum*, sive *oculus protectionum*.

Engelanes, pop. Illyrici, iidem qui *Enchelea*. Steph.

Engonasis, signum cœleste, quod Latinè *Ingeniculus* dicitur, & est Hercules, qui dextro genu nixus, sinistro pede capitis Draconis dextram partem opprimere nititur. Cic. 2. de Nat. Deorum.
——— *Id caput autem*
Attingens defessa velut mœrentis imago.
Quam quidam Græci
Engonasin vocitant, genibus quia nixa feratur.

Engyum, Siciliæ urbs. Steph. Ejus meminit Silius Italicus lib. 14. ——— *Romana petivit*
Fœdera Callipolis, Lapidesque Engyon artus.
Ubi alii *Engion*. *Gange* Aretio, *Lognina* Fazello. Vide Cluver. Sic. Ant. lib. 2. cap. 11.

En-hadda, civitas in tribu Issachar. Jos. 19. Lat. *oculus acutus*, sive *latus*, aut *fons acuminis*, vel *lætitia*.

En-hasor, civitas tribûs Nephthali. Jos. 19. Lat. *fons*, vel *oculus atrii*, aut *fontis fœnum*, vel *herba*.

Enhippus, sorte *Eahippus*, rex Argivorum miræ felicitatis, cujus clypeum, qui apud Græcos rem præclaram gessissent, per urbem incedentes ferebant honestamenti causâ.

Enienses, Græciæ pop. Herodotus.

Eningia, reg. Europæ septentrionalior. Plin. *Finland* Zeiglero.

Eniochides, Atheniensium Imp. an. U. C. 141.

Eniochi, vide *Heniochi*.

Eniopeus, Hectoris auriga à Diomede lanceâ confixus Hom. Iliad. 8.

Enipeus, flu. Thessaliæ, campos Pharsalicos irrigans, juxta quem Cæsar vicit Pompeium, lentus primò, sed mixtus Apidano velocissimus. Lucan. lib. 2.
Apidanus, nunquamque celer nisi mixtus Enipeus.
Idem lib. 7.
Sanguine Romano jam turbidus ibit Enipeus.
Val. Flac. lib. 1.
Segnior Apidani vires ubi sentit Enipeus.
Ovid. Met. 1. ——— *Et irrequietus Enipeus.*
Item Elidis flu. recentiore nomine *Barnichius* dictus. Hom. 7. Odys. narrat, ut Tyro, Salmonei filia Enipeum flu. amarit, utque ejus fluvii assumptâ formâ Neptunus amore puellæ potius sit, ex quâ suscepit liberos Peliam, & Neleum. Ovid. Amor. 3. 5.
Siccus ut amplecti Salmonida posset Enipeus,
Cedere jussit aquam, jussa recessit aqua.

Propert. 1. 13.
Non sic Æmonio Salmonida mistus Enipeo
Tænarius facili pressit amore Deus.
Idem 3. 19.
Testis Thessalico flagrans Salmonis Enipeo,
Quæ voluit liquido tota subire Deo.

Enisus, Siciliæ flu. Fazello, quem hodiè *Nisi* appellari scribit.

Enispe, urbs Arcadiæ, quæ non amplius extat. Stephanus, apud quem vetus Poeta.
——— Ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην.
Inde Statius lib. 4. Theb.
——— *Ventosaque donat Enispe.*

Enna, civitas insignis in ipso Siciliæ umbilico, augustissimo Cereris templo olim nobilitata (unde Ceres *Ennea* dicta) nemoreque sacro, ex quo Proserpinam raptam fuisse incolæ asserunt. Ovidius Fastorum lib. 4.
Grata domus Cereri, multas ea possidet urbes,
In quibus est culto fertilis Enna solo.
Nobis indicare sufficiet (inquit Bochartus) *Ennam* Punicè dici עין ען *En-aam* vel *Ennam*, h. e. *fontem amœnitatis*, idque jure meritissimo; cum fontibus irriguus fuerit locus, & insulæ totius cætera amœnissimus. Diod. lib. 5. *Raptam fabulantur Proserpinam*, ait, ἐν τοῖς λειμῶσι τοῖς κατὰ τὴν Ἔνναν. Et paulo post. Ἔστι δὲ ὁ περὶ τὴν Ἔνναν λειμὼν ἀνάπαυσιν ἔχων ... καὶ παντοδαπῷ ἄνθει ... Cicero etiam Verrina quartâ, *aquas* ei tribuit *perennes*. Quo & Claud. lib. 2. de R. Prof.
——— *Curvata tumore*
Parvo planities, & mollibus edita clivis
Creverat in collem, vivo de pumice fontes
Roscida mobilibus lambebant gramina rivis.

Enneacrunus, fons apud Athenas à Pisistrato conditus, à numero fistularum, quas Græci κρουνοὺς vocant, sic dictus. Qui etiam *Callirrhoe* à Papinio vocari videtur hoc versu.
——— *Callirhoe novies errantibus undis.*

Q. *Ennius*, poeta antiquissimus, Rudiis Calabriæ oppido natus, Qu. Valerio, & C. Manlio Conss. Ovidius.
Ennius emeruit Calabris in montibus ortus
Contiguus poni, Scipio magne, tibi.
A Catone Quæstore in urb. adductus in Aventino habitavit, ancillæ unius ministerio contentus. Scripsit Annalium libros, Satyras, Comœdias ac Tragœdias, ex quibus ad nos nihil pervenit, exceptis aliquot versibus à scriptoribus veteribus passim citatis. Scipionem Africanum maximè coluit, itaque vicissim ab eo est adamatus, ut alter ab altero ne sepulturâ quidem divelli voluerit. Cic. pro Archiâ poetâ. *In sepulcro Scipionum putatur esse constitutus è marmore*. Liv. lib. 38. *Romæ extra portam Capenam in Scipionum monumento tres statuæ sunt, quarum duæ P. & L. Scipionum dicuntur esse, tertia poetæ Q. Ennii*. Vide Val. Max. 8. 15. & Solin. cap. 7. Periit morbo articulari, quem immodico vini usu contraxerat. Unde Horatius lib. 2. Ep. obiter eum tangit, tanquam vino plus satis deditum.
Ennius ipse pater nunquam nisi potus ad arma
Prosiluit dicenda. ———
Ejus mem. Lucretius lib. 1.
Ennius ut noster cecinit, qui primus amœno
Detulit ex Helicone perenni fronde coronam.
Ennii perstudiosus fuit Virgilius, nam plura ex eo sumpsit, & in carmina sua transtulit, quorum partem notavit Macrob. lib. 6. Saturn. cap. 1. Idem quum aliquando deprehenderetur Ennii poesin legere, interrogatus quid ageret, respondit; *Aurum se ex Ennii stercore colligere*. De Ennio quoque Ovidius scripsit in Tristibus.
Ennius ingenio maximus, arte rudis.
Sicut & *rudem Ennii Musam* dixit Statius lib. 1. Sylv. ad nomen patriæ *Rudia* nimirum alludens uterque. Vide Voss. de Hist. Lat. lib. 1. cap. 2. Alius *Ennius* de augurandi disciplinâ scripsit. Vide Sueton. de Illustr. Grammat. cap. 1.

Ennon, corruptè pro *Hinnom*. Jer. 7.

Ennosigæus, Neptuni cognomen ab eo quod *terram concutiat*, impositum, unde etiam *Ennosichthon* dicitur. Juvenal. Sat. 10.
Ipsum compedibus qui vinxerat Ennosigæum.

Enoch, filius Cain. Gen. 4. Prima quoque mundi civitas ab ipso Cain ædificata, & filii nomine appellata. Fuit alius vir justissimus, qui cum Deo ambulavit, & sublatus evanuit. Hic quasdam invenit literas, quosdamque libros conscripsit, (Prophetiæ illius D. Judas meminit) sub quo Adam mortuus est. Comestor in cap. 3. Gen. Luculentum testimonium de illo profert Apostolus epistolæ ad Hebr. cap. 11. Πίστει Ἐνὼχ μετετέθη, τοῦ μὴ ἰδεῖν θάνατον, καὶ οὐχ εὑρίσκετο, διότι μετέθηκεν αὐτὸν ὁ Θεός. Πρὸ γὰρ τῆς μεταθέσεως αὐτοῦ μεμαρτύρηται εὐηρεστηκέναι τῷ Θεῷ. Sed & ante illum Siracides cum non uno elogio exornavit. Ecclesiastic. cap. 44. Ἐνὼχ εὐηρέστησε Κυρίῳ Θεῷ, καὶ μετετέθη ὑπόδειγμα μετανοίας ταῖς γενεαῖς. Item cap. 49. Οὐδὲ εἷς ἐκτίσθη τοιοῦτος ἐπὶ τῆς γῆς οἷος Ἐνώχ. καὶ γὰρ αὐτὸς ἀνελήφθη ἀπὸ τῆς γῆς. Vide Drusii *Hanochum*.

Enodia, Hecate, quod in viâ inventa sit ab Inacho. Steph. Hesychius: Ἐνοδία, Ἄρτεμις.

Enomides, scripsisse videtur de Deorum nominibus, naturâ & gestis, teste Etymologi Magni authore.

Enon, terminus Damasci. Ezech. 47. Item op. juxta Salim, haud longè à Jordane, ubi Joannes baptizabat. Joan. 3. Lege *Ænon*.

Enona, urbs Daciæ. Ptol.

Enope, urbs Peloponnesi juxta Pylum, sub ditione Agamemnonis. Hom. Iliad. 9.

Enos, Sethi filius. Gen. 4. ab אנוש *miser fuit*.

Enosis, inf. juxta Sardiniam. Plin. 3. 7. quæ Pineto *S. Pietre* dicitur.

Enotocetæ, pop. sunt qui aures ad talos usque dependentes habent, ut semper iis indormiant, adeo fortes, ut arbores evellant, & nervum frangant. Strabo lib. 15.

Ensemes, nomen loci. Jos. 18. i. e. *fons* sive *oculus Solis*.

Entella, urbs Siciliæ, quam Campani genere habitabant, socii Carthaginensibus. Steph. Silius lib. 14.

——— *Largoque virens Entella Lyæo.*

Vide Cluver. Ant. Sic. 2. 12. Populi *Entellini*. Plin. 38. Item *Entella* Liguriæ flu. Ptol. *Lavagna* Leandro.

Entribæ, pop. Thraciæ. Steph.

Enalus, à Delphino servatus. Vide Historiam apud Plut. circa finem libelli, *Utra animalia plus sapiant*, & in convivio 7. Sapientum.

Enyalius, Bellonæ fil. Ἐνυάλιος, Martis quoque est epitheton ac interdum pro bello ponitur.

Enydra, Casiotidis in Syriâ urbs, Strabo.

Enyo, soror Martis, Latinis *Bellona*. Ponitur etiam pro *bello*. Martialis.

Nec te decipiat ratibus navalis Enyo.

Id est, ναυμαχία· Hesychius Ἐνυὼ, πολεμικὴ θεὰ, ἢ μάχη.

E O.

Eoa, Africæ propriæ urbs. Ptol. Mela habet *Oea*.

Eodanda, inf. Arabiæ Felicis. Plin.

Eordææ, duæ regg. Mygdoniæ. Item aliæ duæ, una Iberiæ, altera Thraciæ, ab *Eordo* quodam. Gentilia *Eordæus*, *Eordus*, *Eordista*. Steph.

Eordi, pop. Thessaliæ. Steph. in *Amyro*.

Eorita, Arachosiæ gens. Ptol.

Eos, à Græcis dicitur, quam Latini *Auroram* vocant. Mons item Ægypti. Plin.

Eous, unus equorum Solis. Ovid. Met. 2.

Interea volucres Pyroeis, Eous, & Æthon
Solis equi, quartusque Phlegon.

E P.

Epacria, urbs Atticæ, quam cum aliis duodecim sic digessit Cecrops. Steph.

Epaa, civitas Græciæ. *Epai* cives, contra quos bella gessit Nestor.

Epænetus, amicus B. Pauli. Rom. 16.

Epagris, inf. una Cycladum, ab Aristotele propter aquarum abundantiam *Hydryssa* appellata.

Epamanduodorum, Gall. Belg. op. Anton.

Epaminondas Thebanus, honesto genere natus, Musicam & Philosophiam doctus, modestus, prudens, gravis, peritus belli, fortis manu, animo maximo, adeo veritatis amans, ut ne joco quidem mentiretur. Hic cum apud Leuctra Lacedæmonios plagâ pestiferâ adeo afflixisset, ut ex eo tempore Lacedæmoniorum opes corruerint, & principatum Græciæ amissum ultra reparare nequiverint, dicere solebat, Orbum se, non tamen sine liberis, & ex se natam relinquere pugnam Leuctricam. Hic post ingentia facinora edita extremo tempore apud Mantineam cum acie instructâ, & ducis optimi, & militis fortissimi officio fungitur, sparo percussus, relatusque in castra semianimis, requisivit à circumstantibus, Salvusne esset clypeus? cum salvum esse flentes sui respondissent, allatum, veluti socium laborum gloriæque osculatus est. Iterum quæsivit, essentne fusi hostes? cum id quoque ut cupiebat, audisset, evelli tum denique spiculum jussit; ita multo sanguine profuso in lætitiâ & victoriâ mortuus est. Ejus morte Thebanorum vires hebetatæ sunt, ut non tam illum amisisse, quam cum illo interiisse omnes viderentur. Nam ante Epaminondam Thebani alieno imperio paruerunt, & post interitum ejusdem in servitutem pristinam revoluti sunt, ut manifestum sit gloriam Thebanam cum illo natam & extinctam fuisse. Stesimbrotum filium suum, quòd contra mandatum cum Lacedæmoniis conflixisset, tametsi victor feliciter evasisset, interfecit. Plut. Paral. Huic Thebani statuam ferream dicarunt, ne erga tantum principem ingrati viderentur. Inter optimos Græcorum sed pauperrimos ab Æliano numeratur. Sic enim ille: Πτωχότατοι ἐγένοντο οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων, Ἀριστείδης, καὶ Φωκίων, καὶ Ἐπαμινώνδας, &c.

Epanteri, Italiæ pop. cum quibus bellum gessisse Ligures scribit Livius.

Epaphus, Jovis ac Iûs fil. qui Memphin in Ægypto condidit. Vide Ovid. Met. 1. Item historicus, qui de templo Delphico quædam tradidit, citatur à Servio in Æn. 3. & Macrobio Sat. 3. 6.

Epaphras, viri fidelis nomen. Coloss. 4.

Epaphroditus, à libellis Neroni Imp. à Domitiano capitis damnatus, quòd Neronem in consciscendâ sibi nece suâ manu adjuvisset. Item Grammaticus, patriâ Chæroneus, qui 30 millia optimorum librorum habuisse perhibetur. Vide Suidam. Item vir fidelis, de quo D. Paulus passim in Epistolis.

Epardus, flu. qui per Mardorum reg. fluit. Arrian.

Eparita, pop. Arcadiæ. Steph.

Epaunum, urbs Aquitaniæ ad montis Pyrenæi radices. Vulgo *Pau*.

Epei, pop. in occid. orâ Peloponnesi, alio nomine *Elei* dicti. Plin. 4. 1. Cujus sententiæ etiam Steph. subscribit. Hom. tamen in Catalogo Epeorum urbem diversam facit ab Elide, quam videtur Epeorum juri subjicere. Vide Strab. lib. 9.

Epetiai, Liburniæ pop. Plin. 3. 22.

Epetium, Illyridis op. Ptol. *Spezza* Sophiano.

Epeus, Endymionis fil. & Pæonis frater, qui primus in muralibus machinis equum reperit, qui & aries dicitur. Plin. 5. 56. quæ res locum fecit fabulæ, Epeum fabricatorem fuisse equi lignei, quo Troja prodita est. Virg. Æn. 2. ——— *Et ipse doli fabricator Epeus.*

Item *Epeus*, vir quidam timidissimus, de quo natum est proverb. *Epeo timidior*. Datum est hoc nomen Cratino Comico per allusionem fortassis, quòd cùm Oeneidis tribûs Princeps esset, in eo munere timidius se gereret. Erasmus in Chil.

Epha, fil. Madian. Gen. 25. Item nomen loci. Es. 60. Fuit & nomen concubinæ filii Caleb. 1 Par. 2. Lat. *lassus*, vel *volans*, aut Syriacè *complicatus*.

Epher, fil. Madian. Gen. 25. Filius Ezar. 1 Paral. 4.

Ephestiades, vide *Hephæstiades*.

Ephestria, Thebis festa fuerunt ob Tiresiam instituta, in quibus ipsius simulacrum, virilibus vestimentis exuebatur, & muliebribus induebatur, moxque illis ademptis, iterum virilia imponebantur, alludentes ad ipsius Tiresiæ fabulam.

Ephesus, urbs Joniæ, Emporium totius Asiæ citer. celeberrimum, Amazonum opus, quemadmodum & Justinus scribit lib. 2. & Plin. retulit. 5. 29. Hæc civitas loco cavo olim habitata diluvium passa est, quo cùm plurimi extincti essent, Lysimachus civitatem in eum locum, ubi

nunc est, transtulit, & ab uxoris nomine Arsinoen vocavit, eo mortuo, pristinum nomen receptum est. Porro *Ephesum* inde dictam, quod eam terram Amazonibus Hercules permiserit (Ἔφεσιν enim Græci permissionem dicunt) scribit Heraclides de Politiis. Dianæ templo imprimis nobilitata fuit hæc urbs. Dionys. Perieg.

——— Βορεαλίην ἐπὶ δὲ

Παρράλιον Ἔφεσον μεγάλην πόλιν Ἰοχεαίρης,
Ἔνθα θεῇ ποτὲ νηὸν Ἀμαζονίδες τετύχοντο
Πρέμνῳ ἐνὶ πτελέης περιώσιον ἀνδράσι θαῦμα.

Callimachus Hymno in Dianam.

Σοὶ γὰρ Ἀμαζονίδες πολέμου ἐπιθυμήτειραι
Ἔν ποτε παρραλίῃ Ἐφέσῳ βρέτας ἱδρύσαντο
Φηγῷ ὑπὸ πρέμνῳ. Et mox,

——— Τοῦ δ' οὔτι θεώτερον ὄψεται ἠώς,
Οὐδ' ἀφνειότερον. ———

Ac proinde Plin. *admirationem Græcæ magnificentiæ* vocat, ac inter mundi miracula numerat, lib. 36. Hinc Ἐφέσια γράμματα, notulæ quædam, & voces magicæ. De quibus vide Hesychium & Clementem Alexandrinum. Strom. 1. 18. *Ephesar* etiam Nili insula. Steph.

Epheta, magistratus apud Athenienses. Hi à Demophonte rege instituti, 50 ex Atheniensibus, totidemque ex Argivis, ut in Palladio foro de inconsultâ cæde cognoscerent, majore deinde auctoritate, jureque ampliore à Dracone instructi sunt, sic enim instituti, ut 51 ex optimis eligerentur, qui de causis capitalibus judicarent. Non nisi 50 annos nati, moribusque probatissimis eligebantur Pollux. Suidas.

Ephialtes, Neptuni fil. Gigas incredilili corporis robore, qui cum singulis mensibus novem digitos cresceret, in tantam altitudinem evasit, ut staturâ suâ fretus, unà cum fratre Ocho superis bellum inferret, quapropter à Jove fulmine ictus ad inferos est detrusus.

Ephialtiam, Carpathi ins. promuntorium. Ptol.

Ephippas Cumæus, auditor Isocratis, qui scripsit historiam ab excidio Trojæ usque ad sua tempora, libris 30.

Ephod, pater Hamiel. Num. 34. Lat. *superhumerale*, aut *ornamentum*.

Ephori, apud Lacedæmonios tales erant magistratus, quales apud Romanos Tribuni plebis, qui à Theopompo sic oppositi sunt Regibus, ut apud Rom. Consulibus Tribuni. Ut enim à Consulibus ad Tribunos, ita à Regibus ad Ephoros provocare quisque poterat. Olim pro ministris Regum fuerunt, tandem eò potentiæ pervenerunt, ut sensim à Rege proprium Magistrâtum constituerent, nomine *Ephoriam*. Dicti ἀπὸ τοῦ ἐφορᾷν, quod est *intueri*, quòd ad civitatis salutem intentos haberent oculos.

Ephorus, historicus Cumanus, Isocratis auditor, & condiscipulus Theopompi. Suidas. Item alius recentior. Voss. Hist. Gr. pag. 37.

Ephra, civitas Gideonis. Jud. 6.

Ephraem, poeta Historicus. Vide Vossium de Hist. Gr. lib. 2. cap.

Ephraim, fil. secundus Joseph. Gen. 41. à quo tribus *Ephraim* dicta. Vide Jos. Antiqu. 5. 3. Lat. *frugifer*, aut *crescens*. Item mons, qui inter Herichuntem & Hierosolyma extenditur. Dictæ sunt quoque decem tribus Israel sive regnum Israel *Ephraim*. Ose. 5.

Ephrata, i. e. *ubertas*, vel *incineratio*, uxor Caleb filii Hesron. 1 Par. 4. Ab hâc urbs nomenclaturam accepit quæ est in tribu Judæ. Gen. 33. Aliàs *Bethlehem* dicta.

Ephrem, civitas. Joan. 11. lege *Ephraim*.

Ephrem Syrus, vel *Ephram*. Vide Voss. De Hist. Gr. lib. 2. cap. 18.

Ephron, Zohari fil. Gen. 23. à quo civitas in tribu Juda 2 Paral. 13.

Ephyra, insula sinûs Argolici, cum opido cognomine. Steph. quem consule, plures enim hujus nominis urbes recenset.

Ephyra, alio nomine *Corinthus* dicta, ab *Ephyrâ* nymphâ sic dicta. Ovid. Met. 2.

———*Quærit Bœotia Dircen,*
Argos Amymonen, Ephyre Pirenidas undas.

Hinc *Ephyreus*, adjectivum 4 Syllabarum. Lucan. lib. 6.

Infedit castris, Ephyreaque mœnia servat.

Item *Ephyreius*, adjectivum 5 Syllabarum. Virg. Geor. 2.

Illusasque auro vestes, Ephyreiaque æra.

Hinc etiam *Ephyreias*. Claud. de bello Getico.

Scilicet Argolicas, Ephyreiadasque puellas
Cœperat, & pulchras jam fastidire Lacænas.

Ephyris, op. Laconiæ. Herod.

Epiacum, op. Angliæ in Cumbriâ reg. Ptol. *Papcastle* Camdeno.

Epibaterias, Apollinis cognomentum, cui templum in Trœzene dicavit Diomedes, quòd in reditu ab Ilio evasisset tempestatem, quâ Græcorum afflictæ sunt opes. Cal. Rhod. 11. 24.

Epicaria, Dalmatiæ urbs. Ptol. *Papadaros* Galesio.

Epicharmus, Tityri (ut Suidas scribit) vel Chimari filius, Siculus, poeta Comicus, & philosophus, cui nonnulli inventum Comœdiæ tribuunt, Pythagoræ auditor. Horat. ad Pisones,

Plautus ad exemplum Siculi properare Epicharmi.

Ὃς παισὶν χρήσιμα εἶπε, *qui pueris utilia præcepit*, quemadmodum de eo Theocritus dixit. Eum sæpe commemorat Marcus Tullius, ejusque versus non raro producit, ut lib. 1. Ad Attic. *Ut crebro mihi vafer ille Siculus insusurret Epicharmus cantilenam illam suam*, Νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν. Quæ verba sic Latine reddidit Qu. Frater de petit. Consul. ad Marcum. *Quamobrem* Ἐπιχάρμειον *illud teneto, nervos, atque artus esse sapientiæ non temere credere.* Et primo Tusculanarum. *Sed ita mihi videris Epicharmi, non insulsi hominis, ut Siculi, sententiam sequi. Quam? non enim novi. Dicam si potero Latinè, &c. Emori nolo, sed me esse mortuum nihili æstimo.*

Epicerdes, Cyrenensis ob singularem suam erga Athenienses liberalitatem amplissimis vicissim ab illis honoribus est affectus. Demosthenes adversus Leptinem.

Epicles, citharœdus nobilis Atheniensis.

Epicnemidii, pars Locrorum. Vide *Ozolæ*.

Epictetus, Philosophus Stoicus, ex Hierapoli Phrygiæ urbe Romæ Epaphrodito cuidam Neronis familiari servivit, atque ad Marci usque Antonini tempora pervenit, Domitiano autem imperante, ejus dominatu offensus Româ Hierapolin migravit, ratus verum esse quod est Tragicum, Patriam esse cujusque ubi quis rectè ageret. Tanta vero apud omnes homines ejus vitæ admiratio extitit, ut Lucianus Syrus lucernam ejus fictilem tribus drachmarum millibus, ob ejus authoritatem vænisse tradat. Enchiridion Græcè scripsit in quod commentati sunt Simplicius, & Arrianus. Hoc de illo extat distichon, tanquam à seipso factum.

Δοῦλος Ἐπίκτητος γενόμην, καὶ σώματι πηρός,
Καὶ πενίην Ἶρος, καὶ φίλος ἀθανάτοις.

Philosophiam totam duobus verbis complexus est. Ἀνέχου, καὶ Ἀπέχου. *Sustine, & Abstine.*

Epicurus, Atheniensis, ejus sectæ author, quæ ab eo *Epicurea* dicta est, Olympiadis 109. anno tertio, septennio post Platonis excessum. Obiit autem anno secundo 127. Olymp. cum vixisset an. 72. Nemini plus debuit quàm Democrito. Hinc Cic. 1. de N. Deorum: *Democritus vir magnus imprimis, cujus fontibus Epicurus hortulos suos irrigavit.* Antea quoque dixerat; *In Democritum ipsum, quem secutus est, fuit ingratus.* Rhetoricen contempsit, ut qui omnem sermonis laudem in solâ perspicuitate collocaret. Laertius in Epicuro. Κέχρηται λέξει κυρίᾳ κατὰ τῶν πραγμάτων, ἣν ὅτι ἰδιωτάτη ἐστίν, Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς αἰτιᾶται. Imo Epicurus *orationis ornamenta neglexit*, ut ait Cic. lib. 8. de Finibus. *Neque literas didicerat*, ut ait B. Hieronymus Epist. ad Magnum. Dictionem autem hauserat, ut Cleomedes ait lib. 1 Meteorolog. ἐκ χαμαιτυπείων, καὶ ἀπὸ μέσου τῆς προσευχῆς *ex prostibulis & mendicabulis*. Dialecticen etiam parvo habuisse loco dicitur. Laertius ubi supra. Τὴν διαλεκτικὴν, ὡς παρέλκουσαν, ἀποδοκιμάζουσιν, ἀρκεῖν γὰρ τοὺς φυσικοὺς χωρεῖν κατὰ τοὺς τῶν πραγμάτων φθόγγους: *Dialecticam, tanquam pervertentem repudiant. Aiunt enim sufficere Physicis simplicia vocabula*, Etiam B. Hieronymus adversus Rufinum ait: *Quoniam Stoici Logicam sibi vendicant, & tu hujus scientiæ deliramenta contemnis, in hâc parte Epicureus es.* Et hujus stuporis argumentum esto, quod negaret, contradictoriarum alter-

utram esse veram. Unde Cic. lib. 1. de N. D. *Totum hoc, aut etiam, aut non, negavit esse necessarium: quo quid dici potest obtusius?* In Physicis maximè amplectebatur dogmata Anaxagoræ; sic tamen, ut in quibusdam dissentiret. Atomos vero suos accepit à Leucippo ac Democrito, teste Lactantio lib. de Irâ Dei. Interim sic Dialecticam contemnebat, ut in ejus locum substitueret Canonicam; de hâc erat Epicuri liber, qui Κανὼν inscribebatur. Is fuit, ut Laertius ait, *περὶ κριτηρίου, καὶ ἀρχῆς, καὶ στοιχειωτικός. de judicii normâ, & principio, & opus prima tradens elementa.* Eo docebat normam omnis judicii non rationem esse sed sensum. Mathesin quoque insuper habuit, teste Plutarcho, lib. contra Epicurum. In Physicis vero & Ethicis magnus omnino suis visus est, præcipuè Lucretio, qui universam Epicuream Naturæ scientiam 6 libris complexus est, quam tradiderat Epicurus ipse libris triginta octo. Sic enim ille lib. 3.

Tu pater, & rerum inventor, tu patria nobis
Suppeditas præcepta, tuisque ex, inclyte, chartis
Floriferis ut apes in saltibus omnia libant
Omnia nos itidem depascimur aurea dicta,
Aurea perpetuâ semper dignissima vitâ.

Ejusdem sunt ista de Epicuro.

Qui genus humanum ingenio superavit, & omnes
Restinxit stellas, exortus uti æthereus Sol.

Quos versus cum attulisset Lactantius lib. 3. Instit. subjungit deinde: *Hos equidem versus nunquam sine risu legere possum. Non enim de Socrate & Platone hoc saltem dicebat, qui velut reges habentur philosophorum: sed de homine, quo sano & vigente, nullus æger ineptius deliravit. Itaque poeta inanissimus leonis laudibus murem non ornavit, sed obruit & obtrivit.* Imò sectatores admiratione illius, quolibet mense, natali ejus sacrificabant, idque die vigesimo: unde ferias hasce vocabant εἰκάδας. Tantus quoque Epicureis amor magistri fuit, ut ejus imaginem annulo insculptam, boni ominis causâ, quocunque circumferrent. Auctor Plinius lib. 35. cap. 2. Quod ad moralem philosophiam attinet, Epicurus summum bonum posuit in voluptate, non tamen in eâ quæ ad corpus pertinet, quemadmodum Aristippus, sed in voluptate animi, h. e. in absentiâ omnium dolorum. Continentissimæ siquidem vitæ fuisse dicitur. Cibi tenuitatem non uno loco indicat Juven. Sat. 13.

——— *Non Epicurum*
Suspicit exigui lætum plantaribus horti.

Et Sat. 14.

Quantum Epicure tibi parvis suffecit in hortis.

Horto siquidem delectabatur. Prop. lib. 3.

——— *Aut hortis, docte Epicure, tuis.*

Statius:

Mallet deserto senior Gargettius horto.

Martialis *Cecropium* vocat.

Cecropium superas qui bonitate senem.

Hoc pertinet quod de eo scripsit Ælianus lib. 4. ποικ. exclamare eum solitum: Ὦ ὀλίγον ἐν ἱκανόν, τούτῳ γ' οὐδὲν ἱκανόν. Ἕτοιμος δὲ ἑτοίμως ἔχειν καὶ τῷ Διὶ ὑπὲρ εὐδαιμονίας διαγωνίζεσθαι, μᾶζαν ἔχων καὶ ὕδωρ. Non desunt tamen qui alia ac diversa planè de Epicuro ac libidinibus ejus tradiderunt; sed falsò quod & Diogenes agnoscit. Atque quod ipse juxta & Philosophia eius male audiit, discipuli ejus degeneres & intemperantes, ac eorum imprimis Metrodorus, fecere, qui pravè detorserunt ejus dogmata, & quæ de purâ illâ, atque constante, & sanctâ animorum voluptate tradiderunt, ad istam impuram, fugitivam ac pecuinam transtulerunt. Itaque Seneca, *Non dico,* inquit, *quod plerique nostrorum sectam Epicuri flagitiorum magistram esse. Sed illud dico, malè audit, infamis est; & immeritò.* Significat nempe infamem esse Epicurum, & ejus sectam propter voluptatis nomen infame. Vide ipsum de beatâ vitâ cap. 13. Hinc *Sancta Epicuri, & rectè præcipere Epicurum* ibidem scribit homo Stoicus, & voluptatis hostis professus; ejusque dicta passim laudat, commendat, inculcat. Epicureæ doctrina, atque auctoris ipsius laudem habes apud Lucianum in Pseudomant. Nec repugnant quæ in Βίων πρᾶσις scribit, ea enim ad degeneres discipulos pertinent, ut sequens dialogus docet, quem *Piscatorem* inscripsit. Utcunque hoc est, fœdus ille & pestilens error est Epicuri, quod negaret Deum curare mortalia, animasque simul cum corporibus interire putaret. Plura qui scire velit Laertium adeat & Gassendum.

Epidamnus, vel *Epidamnum,* vulgò *Durazzo,* op. in eâ parte Macedoniæ, quæ Adriatico mari incumbit, tristissimo, è Graciâ in Italiam trajectu nulli non cognitum. Romani coloniam eo deducentes *Dyrrhachium* dicere maluerunt, propter inauspicatum nomen *Epidamni,* tanquam à *damno* deduceretur. Ad quod allulit Plautus in Menæchmis, cum ait.

Ne mihi damnum in Epidamno duas.

Tanquam nomen inditum sit *Epidamno,* quod illuc nemo sine *damno* divertat. Vide *Dyrrhachium.*

Epidaphne, urbs in Seleucide Syriæ, quæ & *Antiochia* dicta à *Daphne* vicino suburbano, quod locum habebat amœnissimum 89 stadiorum, & fanum Apollinis cum delubro Dianæ. Jul. Capitol.

Epidaurus, urbs Peloponnesi, Æsculapii templo celeberrima. Unde etiam Romani cum gravi pestilentiâ laborarent, consultoque oraculo juberentur Æsculapium Romam advehere, triremem cum legatis eâ de causâ Epidaurum misere. Verum cum Epidaurii Deum opiferum à se inviti dimitterent, ferunt illis cunctantibus ingentem anguem ad Romanorum triremem adnavigasse, seseque in puppi in gyrum complicuisse; quem illi Æsculapium arbitrati magnâ cum veneratione Romam advexerunt. Vide Ovid. Met. 15. Est etiam urbs Dalmatiæ maritima, vulgò *Ragusa,* vel *Ragusi.*

Epidelius, Apollo sic dictus ab *Epidelia* vico qui est juxta Maleam Laconiæ promuntorium, ubi templum habebat. Nam post Delum eversum, cum barbarus quidem Apollinis simulacrum per contumeliam in mare projecisset, posteaque ad Peloponnesi litus pervenisset, à Laconibus magnâ veneratione susceptum est, vocatusque Apollo *Epidelius,* quasi ex *Delo* advectus.

Epidium, promunt. Albionis in orâ Scotiæ occiduâ. Ptol. *Cantire* Mercatori.

Epidotæ, Hesychius. Ἐπιδῶται, Ζεὺς ἐν Λακεδαίμονι. Apud Paus. in Laconicis est Ἐπιδώτης, & *Genius quidam incertus* dicitur.

Epigenes, astrologus, & historicus, cum Beroso & Critodemo conjungitur Plinio 7. 56. Alius est *Epigenes* Sicyonius Poeta, non quidem Comicus, ut Suidas putavit, sed Tragicus, ut rectè est apud Michaelem Apostolium Chil. 15. prov. 13. Varia ejus citat Athenæus, & ex eo Suidas.

Epigoni, dicti sunt authores secundi belli Thebani, quasi foetus illorum, qui primum confecerant bellum. Græcè enim ὁ γόνος *fœtus* appellatur, & qui post gignitur Ἐπίγονος. Inde Euripides Tragœdiam hoc argumento compositam *Epigonos* scripsit. Sunt qui existimant Epigonos apud Strabonem esse populos à quibus fabulæ nomen inditum sit: cùm Epigoni dicti sint generali vocabulo omnes illi, qui ex diversis populis conflati secundum bellum Thebanum duce Alcmæone confecerunt. Nam ex Statii lectione notum est bellum Thebanum primum, & nomina Ducum qui in eo loco occubuerunt; quorum filii uti mortem parentum ulciscerentur, communi consilio contra Thebanos iterum arma moverunt, qui acceperunt responsum ab Apolline, eam se civitatem expugnaturos, si Alcmæonem Amphiarai filium Imperatorem fecissent. Igitur Alcmæon exercitu ex Græciâ collecto contra Thebas duxit copias, acerrimâque commissâ pugnâ victoria potitus est, & Thebæ captæ, ac dirutæ sunt. *Epigoni* etiam dicti sunt successores Macedonum veteranorum, qui sub Alexandro M. ex Asiaticis fœminis sobolem susceperunt.

Epigranea, fons in Bœotiâ non procul à Dirce. Plin. 4. 7.

Epii, Ætoliæ & Elidis pop. Plin. Halicarn.

Epilcidæ, vicus in tribu Cecropide. Steph.

Epileucadii, urbs post Acarnaniam. Steph.

Epimachus, sub Decio apud Alexandriam Martyr. An. Dom. 151.

Epimaranitæ, Arab. Fel. pop. Plin.

Epimenides, poeta Epicus, patriâ Cretensis, qui à patre Agiasarcho in agrum ad custodiendum pecus missus in

in quodam antro obdormiverit annos 75. Unde emanavit Proverbium *Epimenidis somnum dormire*. Tandem expergefactus, cùm videret omnia mutata, domum reversus, à fratre omnia didicit. Quamobrem pro Deo est habitus. Idem Atheniensibus pestilentiâ laborantibus dixit Civitatem purgari, expiarique oportere. Itaque cum rogatus eò venisset, jussit oves albas, atque nigras apud Areopagum immolari; Rediens deinde domum, oblatam ab iis pecuniam respuit, Plato in 1. & 2 De legg. Epiphanius Mithræ sacerdotem fuisse tradit ἀρχαῖος ὄντα φιλόσοφος, καὶ Μίθρα τοῦ παρὰ Κρησὶν εἰδώλου ἱερέα. Climas apud Plut. ἄνδρα θεῖον vocat. Diod. Sic. θεολόγον lib. 5. Strabo de eo lib. 10. καθαρμὸς διὰ τῶν ἐπῶν ἐποιήσατο, idem habet & Suidas. Plutarcho in Solone θεοφιλὴς καὶ σοφὸς περὶ τὰ θεῖα dicitur. Laertius γνωστικώτατον appellat. Apuleius Florid. 2. *Fatidicum*, Max Tyrius δεινὸς τὰ θεῖα. Denique Divus Paulus προφήτην Tit. 1. Præter hunc 3 fuerunt alii *Epimenides*, duo quidam qui Genealogias scripsere, tertius qui Doricè Rhodi historiam condidit, uti ex Laertio discimus. Denique *Epimenidis* Gnossii cujusdam meminit Plinius cujus anima ex ore, corvi effigie visa est evolare. Plin. 7. 52. Sed is idem est cum superiore.

Epimetheus, Japeti fil. frater Promethei, qui cum ingenio plurimum valeret, hominis statuam primus ex luto finxit. Quamobrem indignatus Jupiter, eum vertit in simiam, atque in insulas Pithecusas relegavit.

Epimethis, Pyrrha Epimethii filia, Deucalionis uxor.

Epiphanes, hoc est *Illustris*, cognomen Antiochi Regis Syriæ urbem condidit, quæ ab eo *Epiphania* dicebatur. Alius ejus nominis Rex Tacito memoratur. Hist. 2. 26.

Epiphania, urbs Syriæ ad Orontem flu. *Mapia* Cuspiniano. *Aman* vero Nigro. Altera Ciliciæ. Tertia Bithyniæ. Quarta juxta Tigrim. Steph.

Epiphanius, Salaminis in Cypro Episcopus, qui sub Valente, & Gratiano, imprimis vero sub Theodosio Magno floruit, opus de 80 hæresibus reliquit, quod non historicum minus, quam Theologicum est. Gesnerus meminit libri de vitâ Mariæ, qui temporibus ejus Epiphanio tribuebatur. Eum vero Epiphanii alterius esse putat Vossius. Vitam quoque S. Hilarionis exposuisse dicitur. Sed ea non extat. Eidem tribuitur vulgò historia de Prophetarum vitis. Attamen ejus libelli veteres non meminerunt, nec satis Epiphanio dignus videtur. Item *Epiphanius* Petreus Sophista, qui scripsit puer exercitationes, & declamationes in genere demonstrativo.

Epizephyrii, Locrenses populi, apud quos si quis salutis causâ vinum hausisset largius, medico non imperante, morte expiebatur libera illa compotatio, perinde ac grande aliquod scelus.

Epipolæ, regiuncula prærupta juxta Syracusas. Steph.

Epirus, regio Græciæ finitima ad ort. Acheloo flu. discreta: ad occasum Acrocerauniis montibus, quà mari Adriatico incumbunt: Ad septentrionem Macedoniæ parte terminata: Ad meridiem Jonio mari abluta. Primùm *Molossia* dicta, deinde *Chaonia* à *Chaone* Heleni fratre. Quondam urbibus, populisque fuit frequentissima, sed à Romanis subacta cùm sæpius deficeret, penè in solitudinem redacta est. Aluit hæc regio equas præstantissimas. Virg. Georg. 1.

Eliadum palmas Epirus equarum.

Et posteà lib. 3.

Et patriam Epirum referat ———

Tauros item. Ovid. Met. 8.

——— *Oeneus ultorem spreta per agros*
Misit aprum, quanto majores herbida tauros
Non habet Epirus. Item juvencos.

Hom. in Hymn. Ἠδ' ἂν Ἤπειρον πορτιτρόφον.

Frumenti quoque ferax fuit. Hom. Od. 1.

Κεῖθ' ἀλλ' πολλημένη ἐξεβόλλαχεν Ἤπειρον.

Idem Od. ξ. ——— Οὔτ' Ἠπείροιο μελαίνης
Οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης. ———

Hinc *Epirota* & *Epiroticus*. Insulas circa Epirum olim tenuisse Phœnices docet Bochartus. Ab iisdem fortasse dicta fuit *Epirus*, non quia ἤπειρος *terra continens*, nihil enim hic singulare, sed quia terra [ ]אבירים *abirim*, i.e. *equorum & boum*. De equis notum illud Poetæ Georg. 1.

——— *Eliadum palmas Epiros equarum.*

Et lib. 3. Georg.

Et patriam Epirum referat.

Et Gratius fere in fine Cynegetici:

——— *Quis Chaonias contendere contra*
Ausit, vix meritâ quam signat Achaia palmâ?

Chaonias (equas) id est, *Epiroticas*; Chaonia enim est pars Epiri. Vegetius lib. 3. *Epirotas ac Siculos* (equos) *non despexeris, si mores pulchritudo non deserit.* Jam de Epiri bobus quis non meminit? Ubi teste Pindaro.

Βοῦβοτα πρῶνες ἔξοχοι κατάκειται,
Δωδωναθεν ἀρχόμενοι πρὸς Ἰόνιον πόρον.

Sed observanda imprimis hæc Philosophi Hist. An. 3. 21. Αἱ δ' Ἠπειρωτικαὶ βόες αἱ μεγάλαι θαυμασταὶ ἑκάστη ἀμέλγεται, καὶ τούτων τὸ ἥμισυ κατὰ τοὺς δύο μαστούς. Ὁ δὲ βάλλων ὀρθὸς ἕστηκεν, ἢ μικρὸν ἐπικύπτων διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἂν ἱζηκὼς καθήμενος. Proinde Hecatæus apud Arrianum lib. 2. Anabaseos asserit circa Epiri Ambraciam, & Amphilocum regnasse Geryonem, & inde Herculem boves abegisse. Quò pertinet quòd in Epiro boves prægrandes Λαρινοὶ dicti, credebantur ex illorum esse genere, quos abegerat Hercules, & à bubulco *Larino*, Herculis abigeo, traxisse nomen. De his vide Athenæum lib. 9. & Suidam in Λαρινοὶ βόες, ubi citatur Poeta vetus Lycus Rheginus, Lycophronis pater. Vide item Aristophanis Scholiasten in *Aves*, Tzetzem. Chil. 8. Hist. 180. Apostolium, &c.

Epistrophus, Phocidis Rex unus ex Græcorum ducibus qui venerunt ad Trojam. Hom. Iliad.

Epitalium, urbs Triphyliæ. Steph. *Thryon* Homero & *Thryoessa* Straboni, hodiè *Zunchio*, teste Nigro.

Epitausa, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Epitem, Nelei fil. Apollonii Scholiastes.

Epitheria, civitas ad sinum Arabicum, aliàs *Arsinoe* dicta.

Epitragia, Venus dicta, quod in formam capræ seipsam commutaverit. Nam cum Theseus in Cretam ad Minotaurum interficiendum navigaturus, Veneri ac Apollini Delphico pro suâ suorumque salute sacra faceret, responsum à Deo accepit, ut Venerem sibi itineris ducem assumeret, tum autem ei apparuit Venus in capram mutata. Rhod. 29. 18.

Epitymbia, Venus dicta, ad cujus statuam, quæ Delphis erat, in parentationibus, & libationibus manes elicere, ac evocare moris erat. Rhod. ubi suprà.

Epium, Arcadiæ urbs. Plin.

Epoissum, *Eposium* Greg. Turonensi, *Epusum*. Lib Notit. op. Belgii in ducatu Lucemburgensi. *Juois*, teste Ortelio.

Epona, puella formosissima, ex homine & equâ concepta hoc modo. Fulvius Stellus genus muliebre perosus, cuidam se immiscuit equæ, quæ suo deinde tempore formosam admodum peperit puellam, quam tempestivè quidam *Eponam* appellarunt. Plut. Paral.

Epona, jumentorum, & mulionum Dea. Vide *Hippona*.

Epope, dicebatur Acrocorinthus, quòd Sisyphus illic Æginam à Jove rapi viderit. Steph.

Epopeus, 17 Sicyoniorum rex.

Epopeus, vel *Epopus*, mons in Arimis sub quo Typhoeus jacere fingitur, & flammas ore eructare. Pind. Schol. Συμβαίνειν δὲ αὐτόθι, &c. Πυρὸς κατακλύζεσθαι, καὶ μυθολογεῖται ὑποκεῖσθαι τὸν Τυφῶνα. *Ibi accidunt ignis deflagrationes, & Typhon subjectus esse fingitur.* Strabo scribit Eretrienses terræ motibus, ignisque & aquarum eruptione inde fuisse exturbatos: & id ipsum aliis accidisse, quos eò miserat Hiero tyrannus Syracusarum. Et apud Strab. Timæus paulo ante suam ætatem τὸν Ἐπωπέα λόφον ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ τιναχθέντα ὑπὸ σεισμῶν ἀναβαλεῖν πῦρ, καὶ τὸ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς θαλάττης ἐξῶσαι πάλιν ἐπὶ τὸ πέλαγος. *Mediâ in insulâ Epopeum collem motu terræ concussum ignes evomuisse, & quicquid erat medium inter ipsum & mare, rursus ad mare perpulisse.* Quod de ipso colle perperam accepit Plinius, qui sic habet *Montem Epopon* (ferunt) *cum repente flamma ex eo emicuisset, campestri aquatum planitie.* Docti videant utrum huic monti Græcum sit nomen ἀπὸ τοῦ ἐπόψεως, quia speculæ sunt in montibus, aut Phœnicium ab הבוב *hibhub* vel *ibub*, id est, *assatione & exustione* propter flammarum eructationes, quibus flagrat, atque exardescit. Bochartus.

Eporedia, Salassiorum urbs. Ptol. hæc olim ex Sibyllinorum

linorum librorum oraculo à Romanis condita, & ab *Eporedicis*, quos eo nomine Galli præstantes *equorum domitores* suâ linguâ appellabant, nominata; ut non obscurè innuit Plin. 3. 17. *Jurea* Leandro.

Epuia, urbs quæ nunc *Ambracia* dicitur, olim *Paralia*. Steph.

Epulo, viri proprium. Virg. Æn. 12.

Archetium Mnestheus, Epulonem obtruncat Achates.

Epytus, Albæ rex. Ovid. Fast. 4.

Proximus est titulis Epytus, Alba, tuis.

Lege *Epitus*.

E Q.

Equabona, Hisp. urbs. Anton. *Coruna* Varrerio.

Equestris, Venus ita à filio Æneâ sic dicta, qui longâ, diuturnâque navigatione fessus, tandem equum conscendit, matremque hujusmodi effigie coluit.

Equestris, Sequanorum civitas in Gall. vulgò *Neufchastel*. Multæ aliæ circa montem Juram civitates, ut Geneva, Lausanna, & aliæ, eodem nomine apud veteres scriptores appellantur. Ægidius Tschudus in descriptione Rhætiæ *Equestres Colonias* vocat totum illum tractum, qui hodiè dicitur *Le pays de Chablais*, q. d. *Castellorum* seu *Equitum habitatio*, & extenditur à capite lacus Lemani usque ad ejus angustias ad Orientem. Harum limites est Geneva, antiquissima civitas, quæ *Equestris* etiam dicta est Plinio, & aliarum caput fuisse videtur.

Equicolus, nomen proprium. Virg. Æn. 9.

Continuo Quercens, & pulcher Equicolus armis.

Equilium, Venetorum insula ad ostia Padi flu.

Equiria, Equitum erant festa, in quibus equorum cursu certabatur, de quibus Varro & Ovid. Aliàs *Ludi curules*, qui in campo Martio celebrabantur tertio Calend. Mart. Locus Ovidii est in Fastor. lib. 2.

Jamque duæ restant noctes de mense secundo
Marsque citos junctis curribus urget equos.
Ex vero positum permansit Equiria nomen.

Equitius, cognomen familiæ Romanæ ab *equo* deductum.

Equitius, Consul cum Gratiano Aug. an. U. C. 1127.

Equotutium, op. non obscurum Apuliæ Dauniæ, *Foggia* Celso Cittadino. Ejus meminit Horat. lib. 1. Serm. Sat. 5.

Mansuri oppidulo quod versu dicere non est.

E R.

Eraa, civitas Græciæ, quam jam suo tempore concidisse, aut vix ullum ipsius apparuisse vestigium scribit Strabo lib. 3.

Eranusa, insulâ in Locris Italiæ fronte. Plin. 4. 10.

Eraphiotes, vel *Eiraphiotes*, Bacchus dictus est ab inducendâ contentione, quoniam vinum iram, atque certamen inducit. Ἔρις enim *contentio* est, φαίνειν *ostendere* significat. Ita Ἐιρωφιώτης apud Dionysium Eustath. additq; postea sic dici propterea quod ἐῤῥάφθαι ἐν τῷ μηρῷ τῷ Διὸς. Utramque Etymologiam refutantem vide Doctiss. Tanaquillum Fabrum Epist. Crit. part. 1. pag 59. Probat enim Bacchum ab Hesychio Ἐῤῥαῖον vocari ab ἔῤῥαφος ὁ μηρὸς αἰξ. Vide sis Bochart. Col. Phœn. 1. 18.

Erasia, filia Phineæ regis Pæoniæ.

Erasinades, dux quidam fuit, qui, quia infeliciter pugnasset cum militibus suis omnibus ad internecionem extinctus, factus est proverbii locus *Militavit cum Erasinide*, de his quibus res undiquaque male procederent.

Erasinii, Thraciæ pop. Plin.

Erasinus, hodiè *Rasino*, flu. Peloponnesi à Poëtis memoratus in Argiâ reg. per quam ex Stymphalide palude in sinum Argolicum decurrens, alicubi sub terram conditus rursus, Plinio teste, emergit. Ovid. Met. 15.

Sic modo combibitur, tecto modo gurgite labens
Redditur Argolicis ingens Erasinus in agris.

Statius Theb. 4.

—— *Dryopumq; trabens Erasinus aristas.*

Est & alter hujus nominis flu. teste Strab. in Arcadiâ oriens, ac in sinum Corinthiacum apud Baram op. influens. Alius item in Euboea apud Eretriam fluens.

Erasistratus, medicus eximius ex Aristotelis familiâ, cujus multis in locis meminit Plinius. Floruit autem sub Ptol. Philadelpho, teste Eusebio in Chronicis.

Erasmus, Campanus Episcopus qui Diocletiano imperante floruit; huic inter vastas nemorum solitudines corvus pastum attulit.

Erastus, Oeconomus, seu Quæstor civitatis Romæ Rom. 16. Conversus à Paulo, aliquandiu comes fuit peregrinationum ejus, à quo ex urbe Epheso præmissus fuit in Macedoniam. Act. 19. Sed Paulo Romæ captivo Corinthi remansit. 2 Tim. 4.

Erate, nympha marina Oceani, ac Tethyos filia.

Erato, una Musarum, ab *amore* nomen sortita, quòd (ut nonnulli putant) præsit his qui Heroum inclyta gesta, aut amores canunt. Virg. Æn. 7.

Nunc age, qui reges, Erato, &c.

Eratosthenes, Cyrenæus, Aristonis Chii & Callimachi poetæ discipulus, *Plato minor* à quibusdam ob doctrinam vocatus, præfuit Bibliothecæ Regiæ, Cosmographus insignis. Primus universum totius Orbis circulum ducentorum quinquaginta duorum millium stadiorum esse prodidit, unde & *orbis terrarum mensor* appellatus est. Scripsit præter Philosophiam, poemata, historias, astronomica, de Sectis Dialogos. Suid. Vixit annos 81, qui annus octogesimus primus maximus climacter, & humanæ vitæ periculosissimus à veteribus est creditus. Est enim numerus quadratus constans ex novem novenariis. Eodem æraris anno decessit Plato, Diogenes Cynicus, & Xenocrates Platonicus. Hic Philologi nomen primus sumpsit variâ & multiplici disciplinâ præditus.

Erbessus, urbs Siciliæ. Steph.

Erbita, vide *Herbita*.

Erchia, municipium Atticæ tribûs. Suid. Hujusmodi municipia plurima in unâ Atticâ fuere, nempe 170. Quidam quatuor addunt, Strabone teste. Græci δῆμος vocant, Latini *municipium*, *curia*, *vicus*, &c. interpretantur, quod semel dicere placuit, quia sæpius horum in hoc opere fit mentio.

Ercinia, vide *Hercynia*.

Erdonia, Apuliæ Dauniæ urbs. Ptol.

Ercius, Jupiter, ab *arcendo* sic dictus, qui intra conseptum cujusque domus colebatur, quem etiam *Penetralem* vocabant.

Erchuei, pop. 1 Esdr. 4. Lat. *longi*, aut *fatuantes*, sive *maledictio combustionis*.

Erdfordia, memorabilis & magna Germaniæ urbs, Thuringiæ metropolis. Eam Gera flu. illabitur, & mediam ferme præterfluit, cujus commoditate rota purgatur. Agrum optimum, & feracissimum habet, pecorumque pascuis abundat. Academia etiam celebris existit. Munster.

Erdonia, vide *Herdonia*.

Erebida, pars Lotophagorum. Steph.

Erebinthus, Bacchus ab *erebintho* sic dictus, i. e. *cicere*. Nam Bacchus non modo vini, sed & fructuum propè omnium inventor creditur.

Erebus, inferorum Deus, & pater Noctis ex Chao & Caligine progenitus, ut refert Hyginus Fab. Poet. cap. 1. Cic. tamen de Nat. Deor. Noctem Erebi uxorem facit. Id quicquid est, Poetæ frequentèr *Erebum* pro ipsâ inferorum sede collocant. Virg. Æn. 4.

Pallentes umbras Erebi tranavimus amnem.

Et Proserpina *Regina Erebi* Ovidio dicitur Met. 5. Ac *Dux Erebi* Pluto est Claudiano 1. De Raptu Prof. Inde adject. *Erebeus*. Ovid. in Ibin.

Pectoraque unxerunt Erebea felle colubræ.

Erechtheus, rex Athenienfis, uxorem duxit Praxitheam Phrasimi, & Drogeniæ Cephisi filiæ filiam, ex quâ filios suscepit Cecropem, Pandorum, & Metionem, filias vero quatuor Procrin, Creusam, Chthoniam, Orithyiam, quæ cum virgines essent mortem pro patriâ contempsisse dicuntur. Cic. in Orat. pro Sextio. Aristides in Panathenaico. Lycurgus Κατὰ Λεωκράτους. Hygin. Fab. 46. & 238. Hinc *Erechthei coloni* pro populis Atheniensibus. Manilius lib. 1. ex emendatione Tan. Fabri.

Qualis Erechtheos olim populata colonos
Extulit antiquas per funera pestis Athenas.

Erechthia, vicus Atticæ in Ægeide tribu, ab *Erechtheo*, qui Cererem hospitio suscepit.

Erembi,

Erembi, Arabiæ pop. Dionysius de situ orbis.
Αὐτῶν ἐρεμβοὺς ...
Sic autem dicuntur, Non ... uti volunt Grammaticorum filii, sed ab Ebræo ערב *ereb*, i. e. *Arabia*. Strabo lib. 1. ... Quanquam nec desunt qui Arabas ab Homero ... dici volunt, quasi ... vel ..., id est, *nigros*. Non itaque de nihilo est quod ערבי *arabi*, *Arabs* ערב *ereb vespera*, & עורב *oreb*, *corvus* sint ab eâdem radice. Bochart.

Eremus, insula circa Lemnum, ubi Philoctetis Ara cum æneo serpente. Steph. Item regio Æthiopiæ ad lacum Arthiatam. Ælian. Hist. An. 17. 40.

Eremus Helvetiorum, in Germaniâ tractus. Ptol. & Tac. *Kleckgow* à Tschudo vocatur.

Erene, inf. ante Taprobanam. Ptol.

Erenia, Megarensium vicus. Pausan.

Eresii, pop. in Æolide. Plin. 5. 30.

Eressa, Æolidis urbs. Mela. 1. 18.

Eresus, vel *Eressus*, urbs in Lesbo, Theophrasti patria. Steph.

Eretria, Eubœæ urbs clarissima. Mela. 1. Hom. Il. 2. Ab *Eretrio* Phaethontis filio dicta, quem ex Titanum numero fuisse tradunt. Steph. Est etiam Thessaliæ urbs. Ptol. vulgò *Vatia*.

Eretum, op. Sabinorum non procul à Tyberi in colle situm. *Monte Ritondo* Volaterrano. Ejus meminit Virgil. Æn. 7. *Ereti manus omnis oliviferaque Mutusca*.
Dictum hoc op. ... à *Junone*, quæ ibi culta, Servius scribit. Et Solinus cap. 8. *Heretum à Græcis in honorem Hera, sic enim Græci Junonem vocant*. Strabo in Sabinis constituit: verba ejus ... Nunc vicus parvus. Græci jam ... vocant. Vicum hunc celebrem esse figlinis jam alii scripserunt, Inde *Eretinas mentes* pro stupidis, quasi argillaceas & cretaceas dictas Fulgentius observavit ex vetere scriptore, & ab illo Turneb. 10. 16. Verba antiqui scriptoris sunt *Averruncassit Diva tam Eretinas hominum mentes*.

Erevatus, urbs Lyciæ. Steph.

Ereuthalion, vir quem Nestor interfecit, cùm fortitudine corporis, tum excellentiâ armorum præcipuus in bello Pyliorum, & Arcadum. Hom. Iliad.
Τοῖσι δ' Ἐρευθαλίων πρόμος ἵστατο ἰσόθεος φώς.

Erga, Ilergetum in Hisp. op. Ptol.

Ergane, flu. cujus aqua inebriat homines ac si vinum bibissent. Athen.

Erganes, rex Æthiopiæ qui cùm in Meroe Jovis sacerdotes adeo superstitione implevissent animos hominum, ut nonnunquam misso nuncio, necem regi demandarent, nullo detrectante, aut mandatum jussionemve abnegante, re auditâ & nuncio, sacerdotes omnes occidit, & sacerdotium sustulit. Alex. ab Alex. 2. 8. Lege *Ergamenes* ex Diodoro Siculo.

Erganica, Hisp. urbs. Ptol. *Erganicum* hodiè.

Ergasteria, vicus insignis inter Pergamum & Cyzicum quadringentis, & quadraginta stadiis à Pergamo distans, metallorum fodinis nobilis, à quibus & nomen accepit. Celebratur hic vicus à Galeno lib. 9. Simpl.

Ergasyllus, viri proprium Tortellio.

Ergavica, Vasconum in Hisp. Tarracon. urbs. *Tgualada* Marineo Siculo.

Ergavica, Hisp. Tarracon. op. in tractu Vasconum. Ptol. pop *Ergavicenses* Plinio. *Alcaniz* Moletio. *Santaver* Morali.

Ergetium, urbs Siciliæ. Steph. Silio *Hergentum*. Diodoro autem ac Ptolemæo ..., opidani *Ergetini*. Plinio 3. 8. Silii locus est, lib. 14.
Hadranum, Hergentumque simul, teláque superba
Lanigerâ Melite. ———

Ergias, Rhodius, historicus, librum de Rhodo reliquit. Athen. lib. 8.

Erginus, rex Orchomeni, quem Hercules ex Minyis Orchomeni urbe extractum interfecit, eò quod tributa quotannis à Thebis exigeret, ipsamq; urbem incensâ regiâ evertit. Item Thraciæ flu. Plin. & Mela lib. 2.

Eribœa, dicta est ab Hom. Iliad. 5. Juno, quasi *bucula molestia*, quòd Io in bovem versa, multis affecit molestiis. Nam ... *contentionem*, & ... *bovem* significat. Item Macedoniæ urbs. Ptol. *Croia* Moletio, aliis *Presba*.

Eribotes, Thebani fil. fuit, medicinæ peritissimus, ut qui Oilei vulnus à Stymphalidibus illatum sanaverit. Testis Orpheus in Argonauticis.

Ericates, viri cujusdam Lycaonii nomen à Messapo Æneæ comite interfecti. Virg. Æn. 10.
Cæditur Alcathoum obtruncat, Sacrator Hydaspem
Messapus Cloniumque Lycaoniumque Ericaten.

Ericea, vicus Athenis in tribu Ægeide. Steph.

Erichtheus, vide *Erechtheus*.

Erichthonius, quartus Atheniensium rex, ex semine Vulcani in terram projecto editus, unde & nomen habet ... *ex certamine*, atque *humo*. Nam cum Vulcanus Diis arma fecisset, ejus Jupiter optionem præmii dedisset, quod vellet postulandi, jurassetq; per infernam paludem se nihil negaturum; tum ille Minervæ nuptias postulavit; quas cum Jupiter juramento astrictus ei negare non posset, Minervam tamen monuit, ut repugnaret, pudicitiamque defenderet. Tum in illâ collactatione Vulcanum in terram profudisse aiunt semen, atq; inde editum esse puerum, draconem pedibus, nomine *Erichthonium*, qui cum adolevisset ut pedum deformitatem tegeret, primus currûs usum adinvenit. Servius in illud Georg. 3. *Primus Erichthonius currus, & quatuor ausus*
Jungere equos, rapidisq; rotis insistere victor.
Idem fuit argenti inventor secundum Plinium. Alius fuit Dardani fil. ex Candaviâ conjuge, ut quibusdam placet.

Erichtho, mulier Thessala, multitudine veneficiorum famosa. Luc. lib. 6.
Hos scelerum ritus, hæc diræ carmina gentis
Effera damnarat nimiæ pietatis Erichtho.
Quo nomine etiam usus est Ovidius in Epist. Sapphûs, pro Furiæ cujusdam Infernalis nomine, his verbis.
——— *Ut quam furialis Erichtho*
Impulit. ———

Ericinum, Sardiniæ op. Ptol. Macedoniæ urbs. Liv.

Ericussa, una insularum Æoliarum. Steph. *Alicur* Leandro. Item insula parva maris Ionii apud Paxas, Corcyræ proxima. Plin.

Eridanus, Italiæ flu. in Vesulo monte nascens, & per agrum Gallicum in mare Adriaticum influens. Hodiè notiore nomine *Padus* appellatur. Non longè à Venetiis distare innuit Propertius. Sic enim ille.
Quantum Hypanis Veneto dissidet Eridano.
Itemque Lucanus lib. 4.
Sic Venetus stagnante Pado, &c.
Fluviorum regem vocat Virgil. Georg. 1.
Proluit insano contorquens vortice sylvas
Fluviorum rex Eridanus. Sidon. Paneg. ad Avitum.
——— *Tibi maxime fluctu*
Eridane. ———
Nulli animum claritate inferior. Ita de eo Plin. 3. 16. Lucan. lib. 2.
Quòque magis nullum tellus se solvit in amnem
Eridanus, fractasque evolvit in æquora sylvas.
Καλλίῤῥοον eum vocat Dionys. vers. 289. Hoc fluvio mersum esse è curru Solari decidentem poetæ ferunt Phaethontem. Ovid. Met. 2.
Quem procul à patriâ diverso maximus orbe
Excipit Eridanus.
Claud. *Et Phaethontea percussus damna ruina*
Eridanus. — — —
Vide *Phaethon*, & *Padus*. Item *Eridanus* cœleste signum Arieti proximum. Cicero in Arateis.
Namq; etiam Eridanum cernes in parte locatum
Cœli, funestum magnis cum viribus amnem, &c.
Claud. *Stellifer Eridanus sinuatis fluctibus errans*
Clara Noti convexa rigat, gladioque tremendum
Gurgite sydereo subterluit Oriona.

Erigone, Icarii filia. Hygino, quæ ex dolore paternæ necis, quem rustici temulenti occiderant, seipsam suspendit, deorumque miseratione in cœlum translata, *Virginis* nomen obtinuit. Virgil. Georg. 1.
Quà locus Erigonen inter Chelasque sequentes
Panditur. ———

Stat. lib. 11. —— *Qualis Marathonide sylvâ*

Flebilis Erigone casi prope funera patris

Quæstibus absumptis tristem jam solvere nodam

Cœperat & fortes ramos moritura legebat.

A Baccho compressam fuisse in uvam mutato docet Ovid. Met. 6. *Liber at Erigonea falsâ deceperit uvâ.*

Inde *Erigoneius* adject. Ovid. Fast. 5.

Nocte sequente diem canis Erigoneius exit.

Hoc est, oritur Canis, sydus coeleste.

Erigonus, vel *Erigon* Straboni, Thraciæ flu. *Vistrizza* Sophiano. Item Pictor insignis. Plin. 35. 11.

Ermanthus, vide *Erymanthus*.

Erimam, urbs Oenotrorum in mediterraneis. Steph. *Regina* Gabr. Barrio.

Erinai, Sarmatiæ Asiaticæ gens. Ptol.

Erindes, flu. Asiæ, circa Parthiam. Tacitus.

Erineos, locus asper fuit sub Ilii montibus à caprificorum (quos Græci appellant ἐρινεὺς) multitudine dictus. Meminit hujus loci Andromache apud Hom. Iliad. 6.

Erineses, Indiæ flu. cum Gange se conjungens. Arrian.

Erineus, urbs in Doride à caprifico dicta. Strabo. Est & alia Italiæ, & alia Achaiæ. Steph. Item Siciliæ flu. Thucyd. hodie *Nesi*, & ejus ostium *Miranda*, Fazello, & Aretio dicitur.

Erimater, Megaridis vicus. Steph.

Erinna, poetria, floruit Olymp. 106. an. 4. ut est in Chronicis Eusebii: sed perperam, Sapphûs enim fuit amica, uti constat ex Tatiano, & Suidâ.

Erynnys, una Furiarum infernalium. Virg. Æn. 2.

——*Quò tristis Erinnys*

Quò fremitas vocat.——

Ovid. Met. 1. *Quâ terra patet fera regnat Erinnys.*

Helena *Troja & patriæ communis Erynys* dicitur Virgilio Æn. 2. Itemque Cleopatra Lucano lib. 10.

Dedecus Ægypti, Latii feralis Erinnys.

Inde *Erinnyes* nom. pl. Ovid in Epist. Canac.

Ferte faces in me quas fertis Erinnyes atræ.

Propertius lib. 2.

Tuac me vel Tragica vexetis Erinnyes.

De quibus Græci poetæ passim, præsertim Tragici.

Erioch, rex Elymæorum. Judich. 1. lege *Arioch*.

Erionia, regio circa Sardes, quæ & *Asia*. Steph.

Eripia, venefica fuit, & fascinatrix, quæ si quod animal aspexisset, illi protinus aliquid mali accidebat. Erasm. in Chil.

Eriphrysa, insula una ex Æoliis. *Eriphysa*. Strab. lib. 6.

Eriphyle, uxor Amphiarai, Adrasti soror, quæ accepto à Polynice aureo monili, maritum latentem, ne ad bellum Thebanum, ubi se moriturum sciebat, proficisci cogeretur, Adrasto prodidit. Quam uxoris perfidiam ægrè ferens filio Alcmæoni in mandatis reliquit, ut accepto primo mortis suæ nuncio, matrem interficeret, quod & ille in patris ultionem adimplevit. Juvenal Sat. 6.

Occurrent multa tibi Belides, atque Eriphyle.

Virgil. Æneid. 6.

His Phædram, Procrinq; locis, mœstamq; Eriphylen.

Cic. contra Verrem. *Eriphylam accepimus in fabulis eâ fuisse cupiditate, ut cùm vidisset monile ex auro, ut opinor, & gemmis, pulcritudine ejus incensa, salutem viri prodidit.* Idem 1 de Jurent. *Malierum genus avarum est, nam Eriphyle auro viri vitam perdidit.* Prop. 3. 13.

Tu quoque ut auratos gereres Eriphyla lacertos,

Dilapsis nusquam est Amphiaraus equis.

Idem 2. 16.

Aspice quid donis Eriphyle invenit amaris.

Hinc *Eriphyleas* adject. Stat. Theb. 4.

Sic Eriphylæos aurum fatale penates

Irrupit scelerumq; ingentia semina movit.

Eris, fluvius. Strabo lib. 5.

Erisichthon, Thessalus, qui Cererem spernens, & ejus lucum succidens tam famelicus factus est, ut propria membra præ fame comedere coactus sit. Ovid. Met. 8. Vide *Metra*.

Eristhenes, à matre Mediâ interfectus est, quòd malè in bello pugnasset.

Eritbini, sive *Eritbyni* scopuli Pont. Eux. apud oram Bithyniæ, *Farnasu* Burdonio. Horum meminit Arrianus in Periplo, Apollonius etiam post Sesamum (quæ Plinio, ac aliis eadem quæ Amastris) subjungit ἐρυθίνους Αἰγιαλούς, quos Hom. itidem ἐρυθίνους vocat in Catalogo. Ptolemæus in situ Ponti, & Bithyniæ, Thyniada, & Erythynos scopulos dicit adjacere regioni Cyaneorum. Stephanus dicit urbem esse Paphlagoniæ sic à *rubedine* dictam.

Erizeli, Phrygiæ gens. Ptol.

Ermæa, ins. prope Sardiniam. Ptol.

Ermanaricus, Ostrogothorum rex ex vulnere mortem obiit, an. U. C. 1127. Jornandes.

Ermione, (lege *Hermione*) urbs ad Argolicum sinum. Ptol. *Castri* Sophiano.

Ernodurum, Gall. Lugdunensis op. Anton.

Ero, vide *Hero*.

Erocade, Hippothoontidis tribûs pars. Steph.

Erochus, urbs Phocidis. Pausan.

Eroga, Judææ mons, terræ motu scissus. Josephus Ant. 9. 11.

Eropæi, Africæ propriæ gens. Ptol.

Erophia, insula una ex Cycladibus, aliter *Acis*, postea vero *Siphnus* appellata.

Eropolistides, nomen fictitium apud Plaurum, quo significatur *ob amorem vendita*.

Eros, servus Antonii, à quo cùm Antonius ab Augusto superatus, rerum desperatione gladium petiisset ad inferendam sibi mortem, ille quidem gladium accepit, quasi dominum percussurus, ac converso gladio seipsum confodit. Plut. Item Comœdus quidam, cujus meminit Cic. in Orat. pro Roscio Comœdo.

Erostratus, nebulo quidam sceleratissimus, qui cùm nomen suum posteritati consecrare omnibus modis cuperet, atque hoc virtute consequi non posset, templum Dianæ Ephesiæ manu propriâ incendit, ratus propter hoc saltem facinus nomen suum ab historicis propagatum iri. Ephesii autem ne sperarum ex scelere fructum consequeretur, severissimis edictis caverunt, ne quis eum unquam nominaret; non tamen efficere potuerunt, ut nomen illius ad nos non perveniret, ut scribit Strabo lib. 14. Lege *Herostratus*.

Erpis, Mauritan. Tingitanæ urbs. Ptol.

Erranoboa, Indiæ flu. in Gangem deficiens. Plin.

Erruca, Volscorum in Italiâ urbs. Diodorus Sic.

Erscaius, nobilis gladiator. Lege *Escrnius*.

Eriba, urbs Parthiæ ad Euphratem. Steph.

Ertzica, Armeniorum regio. Laonicus.

Erubrus, fluvius se cum Mosellâ commiscens. Ausonius. *Rober* Ortelio.

Erupa, Arabiæ desertæ urbs.

Eratius Clarus, 2 Consul cum Cethego, an. U.C. 922.

Eryanaos, Troadis flu. ex Idâ monte manans. Plin.

Erybiam, Doriensium urbs sub Parnasso monte. Diod. Siculus.

Eryce, urbs Siciliæ. Steph. vide *Eryx*.

Erycina, Veneris cognomentum ab *Eryce* Siciliæ monte in quo colebatur. Hor. Car. 1. Od. 2.

Sive tu mavis Erycina ridens.

Hinc *templa Erycina*. Stat. 1. Sylv. 2.

Non secus alma Venus, quam si Paphoa æquore ab alto

Idaliasque domos, Erycinaque templa subiret.

Erymanthus, mons Arcadiæ, in quo aprum agrorum vastatorem Hercules domuit, vivumque super humeros ad Eurystheum retulit, quo conspecto Eurystheus in æreo vase se abscondit. Stat. Theb. 4.

Monstriferumq; Erymanthon, & erisonum Stymphalon.

Densa juga Erymanthi, apud Sen. in Herc. Fur.

Nigra sylva Erymanthi. Apud Hor. Carm. 1. Od. 21.

Ovid. Ep. 9. *Tegeæus aper cupressifero Erymantho.*

Hinc *Erymanthius*. Cic. in Ver. *Aiebant in labores Herculis non minus hunc immanissimum Verrem, quam illum aprum Erymanthium referri oportere.* Inde *pestis Erymanthia*, Silio lib. 3. i. e. Aper quem Hercules interemit. Hinc etiam *Erymanthis* Patronymicum, pro Arcadiâ. Ovid. Met. 2.

Nexilibusque plagis sylvas Erymanthidos ambit.

Etiam Callisto Lycaonis filia quæ versa fuit in ursam, dicebatur *Erymanthis*. Ovid. Trist. 1. 3.

Custos

——— *Custos Erymanthidos ursæ.*

Denique *Erimanthæus*. Val. Flac. 1. Argon.

Quique Erymanthæi sudantem pondere monstri
Amphitryoniadem, &c.

Est & flu. hoc nomine in Alpheum defluens. Plin. Item urbs Arcadiæ Pausan. de flu. Callim. Hymn. 1.

——— Οὐδ' Ἐρύμανθος
Λευκότατος ποταμῶν. ———

Cujus fontes Pausanias in Lampea monte ponit, qui facer Panos esse dicitur.

Erymnæ, urbs Lyciæ, *Trulles* postea dicta. Steph. Thessaliæ item op. Strab. Et Magnesiæ. Plin.

Erysice, urbs Acarnaniæ, quæ postea *Oeneada* nominata est. Aliqui totam Oeniadarum regionem *Erysicen* nominarunt ab *Erysice* Acheloi filiâ. Steph.

Erysthea, urbs Cypri, in quâ Apollo Hylates colitur. Steph.

Erythea, vel *Erythia*, insula inter Gades & Hispaniam, quam sic describit Plinius. *Ab eo latere quo Hispaniam spectat* (Gadis insula) *passibus fere centum, altera insula est longa 3. m. p. m. lata, in quâ prius opidum Gadium fuit. Vocatur ab Ephoro, & Philistide Erythia, à Timæo, & Sileno Aphrodisias, ab indigenis Junonis. Erythia dicta est, quoniam Tyrii ab origine eorum orti ab Erythræo mari ferebantur.* Acutè ut solet, corrigit Salmasius *Tyrii aborigines eorum*, id est, conditores Gadium & Erythiæ. Aborigines enim Halicarnasseus exponit γενάρχας ἢ πρωτογόνους. Phœnicia igitur fuit insula, non Punica, quæ conditores habuit è Tyro, non è Carthagine, ut perperam Avienus.

——— *Hinc Erythia est insula*
Diffusa glebam, & juris olim Punici;
Habuere primò quippe eam Carthaginis
Prisci coloni. ———

De eâdem Stephanus in Ἀφροδισιάς, quod nomen est, ad multa loca ambiguum: Τρίτη, νῆσος ἐν τῷ ὠκεανῷ Ἐρύθεια μεταξὺ Ἰβηρίας, καὶ Γαδείρων. Et Strabo. Ἐρύθειαν δὲ τὰ Γάδειρα ἔοικε λέγειν ὁ Φερεκύδης, &c. Ἄλλοι δὲ τὴν παραβεβλημένην ταύτῃ τῇ πόλει νῆσον, πορθμῷ σταδιαίῳ διειργομένην h. e. *Videtur Gadibus Erythiæ nomen tribuisse Pherecydes: Alii autem* hoc nomine intelligunt *insulam urbi adsitam, unius stadii freto divisam.* Ex his facilè colligitur quis Erythiæ fuerit situs, quæ hodiè nusquam comparet. Fuit nempe media inter Gades & continentem, urbi, quæ ad occasum erat insulæ ita vicina, ut fretum interjectum unius solum esset stadii ut refert Strabo, vel centum passuum, ut Plinius. Hæc est illa Erythia apud Poetas tam celebris in quâ regnasse volunt tricorporem illum Geryonem, cujus boves Hercules abegerit. Fabulæ princeps in Theogoniâ Hesiodus, poeta omnium qui extant, uno Homero excepto longe vetustissimus. Τρικέφαλον inquit Γηρυονῆα *tricipitem Geryonem* exanimavit Hercules

——— Περιρρύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ
Ἤματι τῷ, ὅτε περ βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους
Τίρυνθ' εἰς ἱερήν, διαβὰς πόρον Ὠκεανοῖο.

Dionysius de situ Orbis vers. 558.

Ἤτοι μὲν ναίουσι βοοτρόφον ἀμφ' Ἐρύθειαν
Ἀτλαντος περὶ χεῦμα θεουδέες Αἰθιοπῆες
Μακροβίων υἱῆες ἀμύμονες, οἵ ποτ' ἵκοντο
Γηρυόνος μετὰ πότμον ἀγήνορος.

Et in Poetarum gratiam Erythiæ boves fingit Marcianus Ægyptiis & Epiroticis non cedere. Verba sic habent ex Magni Salmasii emendatione.

Εἶτ' ἐχομένη ἐστὶ νῆσος ἡ καλουμένη
Ἐρύθεια, μεγέθει μὲν βραχεῖα παντελῶς,
Βοῶν ἀγέλας ἔχουσα καὶ βοσκημάτων,
Παρεμφερεῖς ταύρους τε τοῖς Αἰγυπτίοις,
Καὶ τοῖς κατὰ τὴν Ἤπειρον ἔτι Θεσπρωτίοις.

Propert. 4. 10.

Amphitryoniades quâ tempestate juvencos
Egerat à stabulis, ô Erythea, tuis.

Ovidius Fast. 1.

Ecce boves illuc Erytheidas applicat Heros,
Emensus longi claviger orbis iter.

Idem Fast. 5. *Victor abit, secumque boves Erytheida prædam*
Abstrahit. ———

Et Eurip. in Herc. Fur. vocat Geryonem τὸν τρισώματον βοτῆρ' Ἐρυθείας. Tamen in Iberiâ non regnavit Geryon, nec circa Gades, sed Ambraciâ in Epiro. Ita pronunciat Arrianus post Hecatæum Historicum antiquissimum lib. 2. Ἀναβάσ. Geryonem, ait, *adversus quem Hercules Argivus ab Eurystheo missus est, ut boves Geryonis abigeret, & Mycenas duceret,* οὐδέν τι προσήκειν τῇ γῇ τῇ Ἰβήρων Ἑκαταῖος ὁ λογοποιὸς λέγει. *Nihil ad Iberorum regionem pertinere dicit Hecatæus historicus, neque insulam ullam Erythiam in Oceano sitam missum fuisse: Sed continentis quæ circa Ambraciam & Amphilochum est, regem fuisse Geryonem, & ex illa continente Herculem boves abegisse.* Quod ipsum habet Eust. in Dionys. Atque eodem pertinet, quod in Epiro boves prægrandes Λαρινοὶ *Larini* credebantur ex illorum esse genere, quos abegerat Hercules, & nomen habere à *bubulco Larino* Herculis abigeo. Hæc partim ex Athenæi lib. 9. partim ex Aristoph. Schol in Aves, partim ex Suidâ qui veterem scriptorem citat Lycum Rheginum Lycophronis parentem. Et ex Herodoto colligere est Græcorum neminem navigasse Tartessum ante Colæum Samium, qui vi ventorum ingruentium invitus eo abreptus est, illo ipso anno quo Cyrenas condidit Battus, i. e. annis circiter 600 post Herculis apotheosin. Præterea in Erythiâ gramen erat siccius, quam ut bobus saginandis par esset. Itaque nullos boves in eâ memorat Strabo, sed oves solum quæ mirum in modum pinguescebant. Τῶν νεμομένων (inquit) αὐτόθι προβάτων τὸ γάλα ὀρὸν οὐ ποιεῖ, τυροποιοῦσί τε πολλῷ ὕδατι μίξαντες διὰ τὴν πιότητα. Ἐν τριάκοντά τε ἡμέραις πνίγεται τὸ ζῶον, εἰ μή τις ἀποσχάζοι τι τοῦ αἵματος: ξηρὰ δὲ ἐστὶν ἣν νέμονται βοτάνην, ἀλλὰ πιαντικὴ σφόδρα. *Ibi pascentium ovium lac sero caret, nec nisi aquâ multâ infusâ in caseum cogunt propter pinguedinem, ac trigesimo die pecus suffocatur, nisi aliquid mittatur sanguinis: nam quo pascuntur gramine, licet sicco, valdè pinguescunt.* Hæc Strabo de ovibus in Erythiâ, dicturus etiam de bobus illis præpinguibus si qui fuissent, maxime cum ad Poetarum illustrationem hoc pertineat in quâ ubique multus est. Proinde Mela in Bæticâ natus non putavit prope Gades esse Geryonis Erythiam, sed contra Lusitaniam in quâ eâdem sententiâ etiam alios fuisse ex Plinio, & Solino constat. Ac mihi persuasissimum est (inquit Bochartus) Hispaniam & Gades Græco Herculi ne famâ quidem fuisse notas, & poetas ideo suum Herculem in Oceanū deduxisse, ne Phœnicio Herculi videretur inferior, quem ex longinquis itineribus non vulgarem sibi gloriā comparasse noverant. Nomen ejus quod attinet, ab ovium frequentiâ Phœnices videntur *Erythiam* appellasse עשתרות *astaroth*, i. e. *ovium*, deinde etiam עשתורת *astoreth*, vel עשתרתא *astarta* propter allusionem, tanquam ab *Astarte* deâ; quod ab iis redditum Ἀφροδισιάς, seu *Veneria*, ab aliis Ἥρας νῆσος *Junonis insula*: Quia Astarte modo pro Junone sumitur. Et Græcorum antiquissimi, cùm quid essent *Astaroth*, vel *Astoreth* planè nescirent, videntur divulsis vocibus inde fecisse ἄστυ Ἐρύθης, quasi sic diceretur opidum in insula Ἐρύθη. Nam Ἔρυθος pro Ἐρύθεια occurrere docet Stephanus, quod dici putat κατὰ συναλοιφήν. Ut *Calliope*, *Penelope* pro Καλλιόπεια, & Πηνελόπεια. Vide Voss. ad Melam p. 250.

Erythini, urbs Paphlagoniæ. Steph.

Erythra, urbs Jonum, quæ & *Cnopupolis*, alia Libyæ, tertia Locridis, quarta Bœotiæ, quinta Cypri, quæ & *Paphos*. Steph.

Erythrabolos, promunt. Libyæ. Steph, quasi dicas *glebam rubram.*

Erythræ, civitas Asiæ non longè à Chio ex quâ Sibylla fuit, quam à patriâ *Erythream* vocant. Vide Servium in illud Æn. 6. *Deiphobe Glauci.* Item Joniæ op. maritimū. Ptol.

Erythræum mare, pars Oceani, Arabiam à Meridie alluens, ad occidentem Arabico, ad ortum Persico sinu terminata. Ratio nominis variè traditur à scriptoribus. Proxime tamen ad veritatem videntur accessisse, qui ab *Erythrâ* rege Persei, & Andromedes fil. dictam putant, cui etiam opinioni subscribit Arrianus Gestorum Alexandri lib. 8. Reliquas opiniones lector poterit videre apud Strab. lib. 16. A Latinis autem per errorem videtur appellatum *Mare rubrum.* Nam cum audirent à Græcis *Erythræum* vocari, existimantes à *rubedine aquarum* ita dictum, ipsi quoque *mare rubrum* appellarunt. Vide

Eust. in Dionys. Agatharchidem, Fullerum in Miscellaneis, ac præsertim Mart. Lipenium de Navig. Salomonis cap. 4. sect. 1. Item *Erythræum*, Cretæ promuntorium. Ptol. *Cabo Rosso* Pinero.

Erythras, fil. Persei, ac Andromedes qui in confinio Rubri maris regnum habuit, unde *mare Erythræum*.

Erythron, Cyrenaicorum locus in Pentapoleos regione Africæ. Ptol. *Furcelli*, teste Marmolio.

Eryx, Butæ & Veneris fil. qui cum viribus plurimum polleret, hospites ad cæstuum certamen solebat provocare: qua ratione cum non paucos trucidasset, ab Hercule ex Hispaniâ redeunte superatus occubuit: atque in monte, quo Veneri matri templum condiderat, sepultus est. Virg. Æn. 5.

——— *Quibus acer Eryx in prælia suetus*
Ferre manum, duroque intendere brachia tergo.

Eryx, mons Siciliæ, in orâ boreali, & occid. apud Drepanum urbem, ab eâ 2. m. p. distans introrsum. Ovid. Fast. 4.

——— *Zephyro semper apertus Eryx.*

Erat autem mons altissimus & solo Ætnâ minor. Polyb. lib. 1. Μέγιστον δὲ παρὰ πολὺ διαφέρει τῶν κατὰ τὴν Σικελίαν ὀρῶν, πλὴν τῆς Αἴτνης. Solinus. *Eminet Sicilia montibus Ætnâ, & Eryce*. Diod. lib. 4. ascensum ad Erycem tradit esse triginta stadiorum. Τὴν ἀνάβασιν ἔχοντα σταδίων λ. Inde Poeta lib. 12. Æn. *Quantus Athos, aut quantus Eryx.*

Et Æn. 5. *At procul excelso miratus vertice montis.*

De *Eryce* loquitur Theocr. Idyl. 15.

Αἰπεινόν τ' Ἔρυκα. ———

Ovid. Am. 2. *Colle sub umbroso quæ tenet altus Eryx.*

Et Sil. lib. 14. *Nec non altus Eryx.*

Lucanus lib. 2.

Ut maris Ægæi medias si celsus in undas.
Depellatur Eryx. ———

In summo vertice hujus montis templum fuit Veneris Erycinæ. Polyb. lib. 1. Τούτου δ' ἐπ' αὐτῆς τῆς κορυφῆς, οὔσης ἐπιπέδου, κεῖται τὸ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Ἐρυκίνης ἱερόν, ὅπερ ὁμολογουμένως ἐπιφανέστατόν ἐστι τῷ τε πλούτῳ καὶ τῇ λοιπῇ προστασίᾳ τῶν κατὰ τὴν Σικελίαν ἱερῶν. Mela. *Montium* (Siciliæ) *Eryx maximè memoratur ob delubrum Veneris ab Æneâ conditum.* Virg. Æn. 5.

Tum vicina astris Erycino in vertice sedes
Fundatur Veneri Idaliæ.

Hanc impensè coluisse Pœnos testatur Diodorus lib. 4. Καρχηδόνιοι μέρους τῆς Σικελίας κυριεύσαντες, διετέλουν τιμῶντες τὴν θεὸν διαφερόντως. Nempe Venus est Phœnicum Astarte cujus cultum ab illis Græci edidicerant. Notum enim est ex Pausaniâ nullum in Græciâ fuisse Veneris templum antiquius templo Cythereæ Veneris, quod in Cytheris Phœnices condiderant; proinde etiam ædes Erycinæ Veneris videtur eosdem habuisse conditores, quicquid Græci de Æneâ ac Trojanis garriant, aut verò de Dædalo, quem ferunt saxum Erycis antea confragosum complanasse, muro per præcipitia ducto, ut latior esset area. Vide Diodor. lib. 4. & Pomp. Sabinum in lib. Æn. 5. Sed & in Erycis vertice fuit urbs ejusdem cum monte nominis, de quâ Polyb. ubi supra. Ἡ δὲ πόλις ὑπ' αὐτὴν τὴν κορυφὴν τέτακται, πάνυ μακρὰν ἔχουσα καὶ προσάντη πανταχόθεν τὴν ἀνάβασιν. Fuit etiam *Eryces* fluvius nascens ex *Eryce* monte & urbe, de quâ Callias apud Macrob. 5. 18. Ἡ δὲ Ἐρύκη τῶν μὲν Γελώων ὅσον ἐνενήκοντα στάδια διέστηκεν. Ἐντεῦθεν δὲ χέρσος ἐστὶν ὅ τε ὄρος καὶ τὸ παλαιὸν γεγενημένον πόλις, ὑφ' ᾗ καὶ τοὺς Δέλλους καλουμένους εἶναι συμβέβηκε. *Eryce à Gelensium finibus 90 circiter stadia distat. Valdè autem deserta, atque inculta sunt cùm mons, tùm quod in eo quondam fuit Siculorum opidum, sub quo & Delli siti sunt.* Mons hodiè vocatur *Catalfano*, *ubi* (inquit Fazellus) *ingentis urbis vetustæ, diruta, ac magna quoque arcis mira spectantur ex quadratis lapidibus ruinæ.* Hæ sunt ruinæ opidi Eryces, cui, si Stephano credimus in voce Ἀκράγας, nomen dedit amnis *Eryces*. Sed utrique nomen à monte, qui Punicè dictus est חרוכם *Harucas* vel חרכם *Hareces* & Græcè Ἐρύκος vel Ἔρυξ, ut mons prior prope Drepanum, hic enim de quo jam agimus, non longe aberat à Palicis.

Eryxias, 20 Atheniensium princeps, regnavit annis 10. Olymp. 13. quâ vixisse Homerum nonnulli contendunt.

E S.

Esaan, civitas in tribu Judæ. Jos. 15.

Esacus, Priami fil. qui quòd causa fuisset necis Hesperiæ nymphæ, quam deperiebat, sese aquis obruit. Lege *Æsacus*.

Esaias, i. e. *salus Domini*, vide *Isaias*.

Esar, Ægyptiorum op. in Æthiopiâ, quod Bion *Sapis* vocat. Plin. 6. 30.

Esau, fil. Isaac, Gen. 25. qui & *Edom*. Gen. 36. Lat. *factus*, sive *perfectus*. Vide Sulp. Sever. pag. 42

Esbaal, filius Saul. 1 Par. 8. Lat. *ignis idoli*.

Esbon, fil. Bale fil. Benjamin. 1 Par. 7.

Esbonitæ, Arabiæ Petreæ gens. Plin.

Esbus, Judææ urbs. Ptol.

Escamus, Moesiæ flu. ex Rhodope oriens. Plin.

Eschol, frater Mamre. Gen. 14. Est & vallis, & torrens terræ Chanaan in viciniâ Hebronis. Lat. *botrus*, sive *orbatio*, aut *ignis omnis*.

Esdras, nomen sacerdotis, 1 Esdr. 7. de quo sic D. Hieronymus in Præfat. in libr. Reg. *Certumque est*, inquit, *Esdram scribam, legisque doctorem, post captam Hierosolymam, & instaurationem templi sub Zorobabel alias reperisse litteras, quibus nunc utimur, cum ad illud usque tempus, iidem Samaritanorum, & Hebræorum characteres fuerint*, &c. Totam ipse Bibliothecam à Babyloniis combustam, reparavit: Mosis totum opus ab ipso sine librorum distinctione scriptum, in quinque partitus est libros. Comest. in cap. 1. Levit. Lat. *adjutor*, sive *atrium*.

Esdrelon, campus Palæstinæ, Judith. 1. *Campo di faba* teste Brochardo.

Esdris, nomen viri. 2 Mach. 12.

Eseban, filius Dison. Gen. 36.

Esebon, filius Gad. Gen. 46. Item fil. Bela filii Benjamin. 1 Par. 7,

Esec, frater Aser, filii Elasa. 1. Par. 8. Lat. *violentia*, seu *calumnia*.

Eselias, pater Saphan. 1 Par. 14. qui. 4 Reg. 22. dicitur *Asalias* Lat. *liberans Dominus*.

Esem, civitas in tribu Juda. Jos. 15. Lat. *os*, sive *fortitudo*, aut *lignum eorum*, vel *consilium eorum*, aut *clausura*, sc. oculorum.

Eser, fil. Seir Horræi. Gen. 36. Lat. *cellarium*, sive *thesaurus*, aut *angustians*.

Esernia, vide *Æsernia*.

Esernius, gladiator nobilis, cui æqualis, & par alter gladiator extitit, nomine Pacidianus; de quibus natum proverbium: *Esernius cum Pacidiano*. Cic. lib. de opt. oratorum genere: *Ame*, inquit, *quo maximis minima conferam, gladiatorum par nobilissimum inducitur, Æschines tanquam Esernius, ut ait Lucilius.*

——— *Non spurcus homo, sed doctus & acer*
Cum Pacidiano hoc componitur, optumu' longè
Post homines natos. ———

Esia, vel *Æsia*, Galliæ flu. in Sequanam fluens. Vibius. Is est quem hodiè *Isaram* vocant, Gallicè *Orise*.

Esionenses, vel *Esionea*, pop. Asiæ. Strabo.

Esion-geber, & ἀρχαϊκῶς *Asion-gaber*, & *Gasiongaber*, Eusebio Ἀσία, & Hieronymo *Essia*, portus Idumææ prope Ælam ad mare Rubrum. 1 Reg. 9. 26. Vide Boch. de Ph. Colon. p. 764.

Esis, Italiæ flu. non procul à Ravenna. Plin. 3. 13.

Esmunus, Sadyci filius. Damascius apud Photium: *Æsculapius qui Beryti colitur non est Ægyptius, sed Phœnix aliquis indigena. Sadyco enim filii fuere, quos Dioscuros & Cabiros interpretantur:* Ὄγδοος δὲ ἐγένετο ἐπὶ τούτοις ὁ Ἔσμουνος: Ubi ad nominis rationem alludere videtur. Hebraice enim השמיני *octavus* dicitur.

Esua, nomen civitatis, Jos. 15. Lat. *mutatio*, *dormitatio*, aut *iteratio*, vel *secundatio*.

Esopis, civitas in Locris in quodam montis supercilio sita. Strabo lib. 6.

Esphata, filius Aman. Esther. 9. Lat. *congregatio*, sive *collectio*, aut *consummans* vel *finiens*.

Esquilia, & *Esquilinus* mons, unus ex 7 urbis Romæ collibus, *M. di S. Maria Maggiore* hodiè dictus. Item *porta*

porta Esquilina, quam Procopius *Praaestinam* vocat, ut scribit Marlianus, qui eam hodie *S. Lorenzo* dici ait. Scribitur & *Exqailia*.

Esras, vide *Esdras*.

Esriel, filius Galaad, filii Machir. Jos. 17. qui Num. 26. dicitur *Asriel*. Lat. *beatitudo Dei* aut *intuitus fortis*, vel *gressus Dei*.

Esron, filius Ruben. Gen. 46. Filius Juda. 1 Par. 7. qui Gen. 46. *Zara* dicitur. Filius Pharez filii Juda. Gen. 46. Nomen loci. Jos. 15. Lat. *sagitta exultationis*, sive *divisio cantici*, aut *atrium*, vel *fœnum*.

Essæi, vel *Esseni*, Judæorum secta, de quâ & institutis ejus Solinus cap. 28. Item Porphyrius lib. 4. Περὶ ἀποχῆς. Copiosè de iis Philo lib. περὶ τοῦ πάντα σπουδαῖον ἐλεύθερον. Item περὶ βίου θεωρητικοῦ. Vide Joseph. Ant. lib. 18. cap. 2. Unde dicti ex Epiphanio ostendere conatur Petitus l. 4. Var. Lect. cap. 9. Vide etiam de his Scaligeri trihæresii elenchum. Hos *Bathosæos* appellatos fuisse Fullerus observat Miscell. Sacr. lib. 2. cap. 3. Vide eum & lib. 1. c. 3.

Essedones, Asiæ pop. super Mæotim habitantes Plin. 4. 12. Quibus (teste Herodoto lib. 4.) mos est parentum funera cantu prosequi, & congregatis proximis cadavera ipsa, pecudum carnibus admistis comedere. Vide Stephanum.

Essui, Celtarum pop. Cæsar in Com. quos Marlianus *Retelois* vocat; Alii *La Comtè d' Eu*. Alii *Trierarche*, & *Teresse*, q. d. *terram Essuoram*. Bovillus eos in Belgicâ ponit.

Essus, urbs Locridis. Steph.

Eshtamo, nomen civitatis. 1 Sam. 30. Lat. *exauditio*, vel *mulieris uterus*.

Eshtaol, urbs tribûs Juda, sive Dan, inter Azotum & Ascalonem in Palæstinâ. Jos. 15. juxta quam sepultus erat Sampson Jud. 16. Lat. *postulans*, aut *mulier fortis*, vel *mulier stulta*, sive *ignis laboris*.

Eshtemo, sive *Eshtemoa*, civitas quæ Aaronis nepotibus è tribu Judæ est assignata Jos. 21.

Esther, quæ & *Hadassah*, Mardochæi neptis, Ahasueri uxor. Esth. 2. Lat. *occulta*, sive *abscondita*, vel *demoliens*: aut ex Ebræo & Syro, *medicina exploratio*, vel *contemplatio*, aut *medicina turturis*.

Estiones, Helvetii pop. Strabo lib. 4. quos Ægidius Tschudus *Estnerberger* vocat.

Estola, flu. Hisp. Tarrac. vulgò *Esla*.

Esubiani, pop. inter Alpinos. Plin. 3. 20.

Esubopes, rex Colchorum, qui terram virginem nactus plurimum auri & argenti eruisse dicitur. Plin. 33. 3.

Esurus, Hisp. op. Anton. vulgò *Xeres*.

Esas, Rhodi fons. Vibius Sequester.

E T.

Etaeis, Laconica urbs. Steph.

Etalas, Corinthiorum rex, regn. an. 30.

Etam, nomen viri. 1 Par. 4. Item petra munita in tribu Judæ. Jud. 15. Fuit quoque civitas Judæ à Roboam ædificiis munita. 2 Par. 11. Lat. *avis eorum*, sive *involutio eorum*, vel *calamus eorum*: aut Syriacè *consilium eorum*.

Etaxalos, ins. Arab. Fel. versus orient. Plin.

Etburga, filia Edvardi Senioris regis Angliæ, quæ relictâ paternâ domo sese in solitudinem contulit, in quâ reliquum vitæ peregit.

Etearchus, Oaxi, civitatis Creticæ rex, qui amissâ uxore filiæ suæ Phronimæ novercam superinduxit, quæ domum ingressa ut erat, ita se reipsâ novercam præstitit, cum lædendo, atque omne injuriarum genus excogitando, tum ad extremum impudicitiam ei impingendo. Etearchus criminationibus uxoris fidem habens, Themisonem quendam Thereum jurejurando astrinxit, ut acceptam Phronimam in mari demergeret. Qui cum neque Etearchi crudelitatis ministrum se præbere vellet, neque rursum jusjurandum violare, revinctam funibus puellam dimisit in pelagus, eâque subitò retractâ Theram pervenit, ubi Polymnestus vir inter Thereos spectatus, in concubinatum Phronimam accepit, qui ex eâ Battum genuit, Cyrenarum conditorem. Herod. lib. 4.

Etelesta, Carpitanorum in Hisp. urbs. Ptol.

Eteoclea, Andreidis tribus in Bœotiâ. Pausan.

Eteocles, Oedipi, Thebanorum regis fil. ex nefando Jocastæ matris concubitu editus, cum fratre Polynice ita convenerat, ut alternis annis regnarent. Exacto deinde primo anno, cum Eteocles, qui, quòd major natu esset, primo anno regnarat, renueret fratri regno cedere, Polynices adjutus à Tydeo & Adrasto socero fratri bellum intulit, in quo ambo mutuis vulneribus ceciderunt. Impositis deinde cadaveribus eidem rogo, flammam se divisisse tradunt, quasi odium illud, quod inter vivos fuerat, ne morte quidem finiri potuerit. Statius Theb. 12.

Ecce iterum fratrum primos ut contigit artus
Ignis edax, tremuere rogi, & novus advena bustis
Pellitur, exundans diviso vertice flamma
Alternosque apices abruptâ luce coruscant.
Pallidus Eumenidum veluti commiserit ignes
Orcus, uterque minax globus, & conatur uterq;
Longius, ipse etiam commoto pondere paulum
Secessere trabes.——

Ovidius. *Scinditur in partes atra favilla duas.*

Eteocreta, Cretæ pop. antiquissimi. Diodorus.

Eteones, urbs Eubœæ ab *Eteoneo* quodam, nunc *Scarphè* vocatur in colle sita. Steph.

Etesiæ, venti quotannis statis temporibus flantes, biduo incipientes post Caniculæ exortum, & ad dies ferè 40 continuantes. Plin. 2. 47. Sic dicti quasi *annui*. Ἔτος enim Græcis est *annus* —— *Etesia flabra Aquilonum* Lucretio dicuntur libb. 5. & 6. Seneca *veliferas* vocat in Thyeste *Æstas veliferis solvit Etesiis*. Unde Varro etiam *Navales* appellat. Stati enim sunt & constantes. Æstivos esse ventos constat ex Arist. lib. de mundo. Plut. in Dione, A. Gellio lib. 2. cap. 22.

Eteta, Mœsiæ superioris urbs. Ptol. *Recana* Nigro.

Etgarus, vel potius *Edgarus*, Angliæ rex, qui tot monasteria erexit, quot annos regnavit.

Ethagari, Sericæ reg. pop. Ptol.

Ethai, אִתַּי, nomen viri. 2 Reg. 15. qui & *Ithai*. 2 Reg. 23. Lat. *robustus* sive *signum meum*, aut *vomer*, sive *adventus*.

Ethai, עַתַּי, filius Roboam ex Maacha. 2 Par. 11. Lat. *hora*, *tempus*, vel *paratus*.

Ethalia, vel *Æthalia*, ins. Ligustici maris, Populoniæ urbi opposita, ab *Ethalio*, qui ei præfuit, sic dicta.

Ethalion, unus ex Tyrrhenis nautis, quos in Delphinos mutatos fingit Ovidius Met. 3.

Etham, locus ad quem venerunt filii Israel profecti de Socoth. Ex. 13. Lat. *fortitudo eorum*, aut *vomer*, vel *adventus eorum*, sive *signum eorum*.

Ethan, vir quidam sapiens, filius Maol. 3 Reg. 4. Filius Zaræ filii Judæ. 1 Par. 2. Filius Gazaiæ. 1 Par. 15. Filius Samma, filii Semei. 1 Par. 6. Filius Chusi, filii Abdi. 1 Par. 6. Item civitas deserta in capite solitudinis, tempore Mosis, Lycus Josepho, ubi Babylonem postea factam ait, dum Cambyses Ægyptum vastaret. Comest. in cap. 13. Exod. Lat. *fortitudo*, sive *vomer earum*, aut *iasala donum*.

Ethanim, nomen mensis 7. apud Ebræos, qui nostro Septembri respondet. 3 Reg. 8.

Ethbaal, i. e. *ad idolum*, sive *ad dominantem*, vel *ad subjicientem*, sive *ad possidentem*, aut *signum idoli*, vel *dominantis*, *subjicientis*, aut *possidentis*. Nomen regis Sidoniorum. 2 Reg. 16.

Ethecusa, ins. in orâ Cariæ. Plin. 5. 31. In aliis exemplaribus est *Hierassa*.

Etheel, nomen viri. 1 Esdr. 12. Lat. *mecum Deus*, sive *signum Dei*, aut *adventus* vel *vomer Dei*.

Etheg, Moesiæ op. Anton.

Ethelbaldus, 3. Anglorum rex, Significat *nobilitèr audax*.

Ethelbertus, quartus Anglorum rex. Significat *nobilitèr clarus*.

Ethelredus, 5 Anglorum rex. Itemque decimustertius, cujus temporibus Anglia Danis tributaria facta est. Polyd. lib. 7. Significat *nobile consilium*.

Ethelwolfus, undecimus Anglorum rex. Significat *nobilis adjutor*.

Ethemon, nomen viri Virgil. Æn. 10.

Et clarus Ethemon Lycia comitantur ab altâ

Sed leg. *Et Clarus atque Hæmon*, &c.

Ethemon, nomen viri. Ovid. Met. 5.

——— *Instabat parte sinistrâ*

Chaonius Molpeus, dextrâ Nabatæus Ethemon.

Ether, civitas in tribu Judæ. Jos. 15. Lat. *oratio*, sive *deprecatio*.

Ethi, nomen viri. 1 Par. 12. i.e. *Hora*, vel *tempus meum*.

Ethini, Africæ propriæ pop. Plin.

Ethnan. fil. Ashur ex uxore Halaa. 1 Par. 4. Lat. *donum*, *merces*, vel *signum filii*, aut *adventus filii*.

Ethnesta, pop. Thessaliæ, ab *Ethnesto* Neoptolemi filio. Steph.

Etia, vicus Laconiæ, aut Cretæ civitas.

Etini, Siciliæ populi. Plin.

Etocetum, Angliæ op. Anton. *Uttokcester* nonnullis. Camdeno autem locus est juxta Lichfeildiam, quem *the Wall* vulgariter vocant, à *murorum reliquiis* ibi repertis.

Etruria, vide *Hetruria*.

E U.

Eva, i.e. *viva*, seu *vivens*, omnium mulierum prima, quam Deus ex Adæ protoplasti costâ formavit: quam intuitus Adam, ait, *Hoc nunc est os ex ossibus meis, & caro de carne meâ. Hæc vocabitur virago, quoniam de viro sumpta est.* Gen. cap. 2.

Eva, urbs Arcadiæ, Gentile *Evaius*. Steph.

Evadne, Martis filia ex Thebe uxore Asopi, & conjux Capanei, quem incredibili amore dilexit. Itaque cum audivisset illum apud Thebas fulmine periisse, ferè in stuporem diriguit, deinde cum celebraretur funus se in rogum projecit. Ovid. de Evadne.

Ausa maritales viva subire rogos.

Claud. *Casta maritali successit Thessala busto.*

Mart. 4. 31. *Arserit Evadne flammis injecta mariti.*

Prop. 1. 15. *Conjugis Evadne miseros elata per ignes.*

Occidit Argivæ fama pudicitiæ.

Idem 3. 13. *Nec fida Evadne, nec pia Penelope.*

Stat. in fine Thebaidos.

Turbine quo sese caris instraverit audax

Ignibus Evadne, fulmenque in corpore magno

Quæsierit. Albinovanus ad Liviam.

Hoc fuit Evadne, tunc cum ferienda coruscis

Fulminibus Capaneus impavida ora dedit.

Ovid. Eleg. 3. lib. 4. Trist.

Cum cecidit Capaneus subito temerarius ictu

Non legis Evadnen erubuisse viro.

Iphidis filiam fuisse facit interpres Pindari. Hyginus Phylaci. Apollodorus lib. 3. Εὐάδνη ἡ Καπανέως, καιομένου ἀνδρός, θυγάτηρ δὲ Ἴφιδος, ἑαυτὴν βαλοῦσα, συγκατεκαίετο. Vide Eurip. in Supplic. ubi Iphis pater frustra dehortari conatur filiam Evadnen à præclaro illo facinore. Ovid. 3. de arte Amandi.

Fata, Pheretiade conjux Pagasæa redemit

Proque viri est uxor funere lata sui.

Accipe me Capaneu, cineres, miscebimus, inquit

Iphias, in medios desiluitque rogos.

Evai, pop. habitantes ad Meridiem, quos expulerunt Israelis filii, Jos. 13.

Evamon, pater Eurypyli, cum Græcis ad Trojam profectus 40 navibus præfuit. Hom. in Catal. Item urbs Orchomeniorum. Steph.

Evænetus, rex Lacedæmoniorum, qui ad custodiendum introitum Thessaliæ contra Xerxem, unà cum Themistocle Atheniensium duce à Græcis constitutus fuit

Evagoras, rex Cypriorum, ad quem Isocrates scripsit. Item *Evagoras* Lindius historicus, de quo Suidam adi. Diversus ab illo est *Evagoras* Thasius; qui inter eos fuit, ex quibus Plinius librum Hist. Nat. contexuit.

Evagrius, Presbyter, annis 14. mansit in solitudine, contentus pane, & oleo. Si quando Veneris titillaretur illecebris, demergebat se in puteum, ut aquæ frigiditas libidinis fervorem compesceret.

Evagrius, cognomento *Ponticus*, quia natus fuit circa Pont. Eux. unde & Hyperboritam Hieronymus, ad Ctesiphontem scribens, vocat. A S. Basilio Lector fuit ordinarus; A Gregorio Nazianzeno cooptatus est inter Constantinopolitanos Diaconos. Postilla Hierosolymam profectus fuit: atque ibi ex Clerico factus est Monachus, Inde venit in Ægyptum, ubi in Nitriæ monte vixit an. 16. Valde eum laudat Gennadius in scriptoribus Ecclesiasticis, Etiam commendat eum, utpote ei familiaris Palladius Galata in Lausiacis. Item Socrates Hist. Eccles. 4. 18. Sozomenus 6. 30. Sed ex Hieronymo constat, Pelagiani Dogmatis semina jecisse. Imo & inter hæreticos reponitur ab Antiocho Monacho, qui vixit sub Heraclio Imp.

Evagrius Scholiasticus, scriptor Eccles. Historiæ, quæ libris sex constat; Eam inchoat, ubi Socrates ac Theodoretus, desiere; perducit vero usque ad annum Mauricii duodecimum, ut quidem ipse testatur in fine operis, atque ex eo Photius Tmem. 29. Vide Vossium de Hist. Gr. 2. 23.

Evalces, Historicus, Ἑρμαϊκὰ prodidit, ut cognoscimus ex Athenæi libro 13.

Evaleni, populi, Glaucus lib. 2. de Arabia. Steph.

Evan, unus est ex Bacchi cognominibus, ab *Evantium* mulierum clamore impositum. Ovid. Met. 4. à quo etiam *Semeleius Evan* dicitur. Unde *Evantes* vocantur mulieres ejusdem sacra celebrantes. Propert.

Egit ut Evantes dux Ariadna choros.

Stat. in Sylvis. — *Bassaridum jactator Evan.*

Et Theb. 5. — *A summis auditus montibus Evan.*

Evander, Carmentis fil. Arcadiæ rex, ob eloquentiam Mercurii filius ex Nicostratâ habitus est. Hic relictâ Arcadiâ, cum patrem casu interfecisset, avito regno pulsus, suadente matre, quæ vates erat, conscensâ navi in Italiam venit, & pulsis Aboriginibus tenuit illa loca, ubi postea Roma condita est, parvumque opidum in Palatino monte extruxit, Pallanteum, à *Pallante* proavo dictum. Virg. Æneid. 8. *Romanæ conditorem arcis* appellat. Vide Just. lib. 43. & Liv. lib. 1. *Cum Evandri matre loqui* apud Gellium, est obsoletè loqui. Ita *catillum Evandri manibus tritum* pro antiquissimo, Hor. dixit lib. 1. Sat. 3. Ubi tamen Acron & Porphyrion vett. Scholiastes alium *Evandrum* intelligere videntur, nempe cœlatorem nobilem Atheniensem à M. Antonio Alexandriam perductum, eoque victo inter captivos Romam advectum. Hinc *Evandrius* possessivum, ut *Evandria regna*, & *Evandrius ensis*, apud Sil. & Virg.

Evandria, Lusitaniæ op. Ptol. *Evandriana* Antonino. Vulgò *Olivenza*. Aliis *Talaveruela*.

Evangelorum portus, ad sinum Arab. in Æthiopiâ. Ptol.

Evangelus, historicus Græcus, qui de re militari scripsit. Plut.

Evanoridas, Eleus, scripsit de iis qui Olympiis ludis vicerant. Pausan. lib. 6.

Evanthes, vetus author, quem *inter authores Græciæ non spretum* vocat Plinius 8. 21. *Evanthis* ἐγκώμιον hymnum in Glaucum citat Athen. lib. 7. Sed fuere 3 *Evanthes*, Unus Milesius, cujus meminit Diog. Laertius in Thalete. Alter Samius, de quo Plut. in Solone, Tertius è Cyzico, quem celebrat D. Hieronymus 2. contra Jovinianum. Vossius.

Evarchus, flu. Asiæ in Pont. Eux. fluens, Cappadociam à Paphlagoniâ dirimens; Stephanus Scythiæ flu. vocat. Ejus meminit Val. Flac, lib. 6.

Niveumque ferax Evarchus olorum.

Evaristus, 4. Romanorum Episcopus, An. Dom. 192.

Evarix, rex Gotthorum, qui templorum aditus spinis obserabat, & sepiebat, ut intercundi raritas oblivionem religionis induceret; clericos vero carceribus includebat, nullum omittebat tormenti genus in quo suam severitatem non exerceret.

Evax, rex Indiæ, qui de virtutibus gemmarum scripsit ad Neronem.

Evazæ, Sarmatarum populi, à Medis orti, ac Tanaim flu. incolentes. Plin. 6. 7.

Eubius, scriptor quidam fuit, cujus mem. Ovid. Trist. 2.

Nec qui descripsit corrumpi semina matrum

Eubius impuræ conditor historiæ.

Eubœa, maxima Ægæi maris insula, inter Sunium Atticæ

ricæ promuntorium, & Thessaliam in longitudine extensa, et à Boeotiâ Euripo admodum angusto dirempta. Ita dicta ab *Euboeâ* Heroicæ indolis matronâ, cùm antea *Macris*, & *Abantis*, *Chalcis*, & *Asopis* nuncuparetur, ut Plin. tradit. *Ochc* etiam & *Ellopia*, quondam dicta, Strabone teste. Ælian. De An. 12. 36. prodit eam à poetis ἀργιβοῖον appellati, hodiè Europæis *Negro ponte* dicitur. Incolæ ejus, ubique *Abantes* & nusquam *Euboeenses* nominantur ab Homero. Hinc tamen *Euboicus*. Virg. Æn. 9.

Qualis in Euboico Baiarum litore quondam
Saxea pila cadit. Idem alibi.
Et tandem Euboicis Cumarum allabimur oris.

Ovid. *Quicunque Argolicâ de classe Caphatea fugit,*
Semper ab Euboicis vela retorquet aquis.

Euboicum mare, à Plauto *Persicum portum* vocari testatur Festus, quod in eo classis Persarum fuisse dicitur. *Euboicum sinum* vocat Livius. Item *Euboea*, Siciliæ urbs, & urbis nomen in Euboeâ insulâ à mari absorptæ. Strabo. Item Arcadiæ mons. Pausan. locus etiam in Corcyrâ & Lemno insulis. Strabo.

Eubule, filia fuit cujusdam Orphei filii, quam cum Pasitheâ & Theope sororibus, civitati immolandas exhibuit, ut ingens annonæ caritas, quæ Atticam vehementer premebat, finem, secundum oracula caperet. Æl. Hist. Var. 12. 8. Suidas in Voce Λεωκόριον, Cic. 3 de Nat. D.

Eubulides, historicus, librum de Diogene reliquit, ex quo de philosopho hoc quædam refert Laertius in ejus vitâ.

Eubulus, Atheniensis civis, Demostheni sæpè adversatus, ut ex ipsius in Midiam oratione notum est. Item *Eubulus* mediæ Comoediæ poeta. Suid. Et alius historicus, qui historiam Mithræ multis voluminibus explicuit. B. Hieron. lib. 2. adu. Jovin. Hoc ex opere sunt ea, quæ de Mithrâ commemorat Porphyrius lo Com. de Nympharum antro. Item Viri sancti nomen, cujus meminit D. Paulus 2. ad Tim. cap. 4.

Euburiates, Ligustici pop. à Fulvio expugnati. Plin.

Eucarpia, vicus in min. Phrygiâ, in quâ, Metrophane teste, tacemus tantus provenit, ut currus medius præ pondere aliquando rumpatur. Steph. Hanc regionem barbari Jovem Cereri, & Baccho foecunditatis gratiâ donasse fabulantur. Est etiam *Eucarpia*, castellum Siciliæ inter Tmazos. Vide Stephanum.

Euchania, urbs juxta Constantinopolim, postea *Theodoropolis* dicta. Cedren.

Eucherius, ordinis senatorii dignitate conspicuus, speluncam dumis horridam ac tutam nigro lacu habitavit 10 agro Lugdunensi.

Eucherius, nomen duorum episcoporum Lugdunensium, de quibus vide Vossium de Hist. Lat. lib. 2 cap. 17.

Euclides, geometra insignis temp. primi Ptolemæi, antiquior Archimede, & Eratosthene. Multa scripsit quæ ad Geometriam, & Musicam pertinent. Inter opera vero ejus facile palmam obtinent libri 13 elementorum, magno Reip. literariæ bono ad nostra usque tempora conservati. Henr Saulius Lect. 1. in Euclid.

Euclides, Megarensis Socraticus, belli inter Athenienses & Megarenses tempore, muliebri veste, noctu ad Socratem venire solitus. Ab hoc Philosophi *Megarici* dicti. Suid. & Diog. Laert. Vide Voss. de Sectis Philosophorum p. 62. Porro duo inveniuntur *Euclidæ* inter Archontas quorum nomina supersunt. Primus an. 2. Olymp. 88, quinto anno belli Peloponnesiaci. Alter an. 2. Olymp. 94. de quo Lucianus in Hermotimo. Καὶ λίθοι τίς ἴσω αὐτῶν ὑπὲρ τῆς περὶ τῶ Εὐκλείδου ἀρχοῦ. Eo enim Præturam obtinente facta est amnestia, teste Xenoph. lib. 2. Hellenicorum. Ideo sæpe apud auctores historiæ & rhetoras fit mentio τῆς περὶ Εὐκλείδου, quorum non licebat meminisse, nec ea exprobrare, & eo anno Atheniensium resp. instaurata fuit, facta inter cives pace.

Eucrates, fuit versutus quispiam, qui aliquo prætextu suffugiebat semper, si quando fides esset præstanda. Hinc natum Proverb. *Vias novit quibus effugit Eucrates*.

Eucratida, urbs Bactrorum. Steph. ex Strabone.

Euctresii, pop. Peloponnesiaci. Xen.

Eudæ, Palæstinæ gens. Jos. Ant. 1. 7.

Eudæmon, Arabia Felix dicitur Pomponio lib. 2.

Eudæmon, Pelusiota poeta Græcus, Libanii Rhetoris æqualis, præter ea quæ ad artem Grammaticam, ac Rhetoricam pertinerent, varia poemata condidisse, ex Suidâ cognoscitur.

Eudæmonidas, nomen viri proprium Tortellio.

Eudamidas, Archidami fil. & frater Agidis. Plut.

Eudemia, maris Ægæi insula. Plin.

Eudemus, historicus, Naxius, quem eundem esse cum Eudemo Pario nonnulli putant. Vide Vossium de Hist. Gr. p. 365.

Eudemus, orator Megalopolitanus, Philopoemenis ducis Præceptor. Plut. in Philop. Item 7. Cortothiotum rex.

Eudipus, Ponti Polemoniaci in Cappadociâ urbs. Ptol.

Eudipne, insula Libyæ Phoenicum. Steph.

Eudixata, Armeniæ maj. op. Ptol.

Eudo amnis Cariæ. Plin.

Eudo, Roberti Andegavensis ducis fil. Francorum rex, regn. anno 9. Hic Caroli simplicis tutor fuit. Anno Dom. 891.

Eudo, Vasconiæ dux, pacis foedere rupto, quod cum Carolo icerat, in subjectas ei regiones multa tentavit. Blond. lib. 10. Dec. 1.

Eudocia, cum filiis Græcis imperavit mensibus 7. An. Dom. 1070.

Eudocia, Theodosii filia, Valentiniani uxor. Trip. Hist. 12. 13.

Eudora, nympha marina, Oceani ac Tethyos filia. Hesiod. in Theog. Item una ex Atlantidibus, quæ 7. numero esse perhibentur.

Eudorus, Mercurii fil. ex Polymela, qui Achillem ad bellum Trojanum secutus est. Hom Iliad. 8.

Eudoses, Germaniæ pop. Tacito, *Misnienses* Althamero.

Eudoxi specula, locus in Ægypto. Strabo.

Eudoxia, Theodosii Jun. uxor, Leontii Sophistæ Athen. filia, scripsit Centones Homericos de Christo, ut quidam putant, Vide Voss. de Poetis Gr. p. 78. ubi dicitur *Eudocia*.

Eudoxius, consul cum Dioscoro an U. C. 1195.

Eudoxius, primus Episcopus Germaniciæ, quæ est urbs sita in finibus Syriæ, Ciliciæ, & Cappadociæ, mortuo Leontio sedem Antiochenam invasit, deinde remoto Macedonio, Constantinopolitanam. Favens Arianis simulatè subscripsit sententiæ Synodi, quumque apud Valentem Imp. in magnâ auctoritate esset, effecit, ut Gothis, qui pacem cum Valente certis conditionibus fecerant, Ariani doctores mitterentur. Trip. Hist. 7. 29.

Eudoxus, Cnidius, celebris astrologus, ac geometra. Primus apud Græcos annum constituit, unde Cæsar apud Lucanum lib. 10.

Nec meus Eudoxi vincetur fastibus annus.

Vitam eius habes apud Diog. Laert. Fuit autem præter hunc alius ejusdem nominis Rhodius, historicus, cujus meminit Apollonius Hist. Commentitiæ cap. 24. Item Etymologus in Ἄβριας, ubi eum citat ἐν ὀγδόῳ τῆς ἱστορίας; Sed iste quando vixerit, ignoratur. Celebratur quoque *Eudoxus* Cyzicenus, qui Ptol. Lathyrum fugiens, è sinu Arabico usque ad Gades navigavit, ut ex Posidonio narrat Strabo lib. 2. ex Corn. Nepote, item refert Plin. 2. 67.

Eudrapa, Mesopotamiæ op. Ptol.

Euelgia, urbs quædam. Steph.

Euelpis, Carystius, historicus, memoratur Porphyrio lib. 2. de Abstinentiâ.

Euemeridas, Cnidius, historica aliqua videtur divulgasse, Plut. lib. de Flum.

Euemerus, vel *Euhemerus*, historicus antiquus, è civitate Messanâ, teste Plut. lib. de Iside & Osiride. (Atqui Arnobius lib. 4. Agragantinum vocat) Lactantius lib. 1. cap. 9. *Antiquus author Euhemerus, qui fuit ex civitate Messanâ res gestas Jovis, & cæterorum, qui Dii putantur, collegit, historiamque contexuit ex titulis & inscriptionibus sacris, quæ in antiquissimis templis habebantur; maximeque in fano Jovis Triphylii, ubi auream columnam positam esse ab ipso Jove titulus indicabat, in quâ columnâ gesta sua perscripsit ut monumentum posteris esset rerum suarum. Hanc historiam & interpretatus est Ennius, & secutus.* Cicero idem

paucis

paucis dicit lib. 1. De Nat. Deorum, ubi cum egisset de iis, qui in Deorum numerum relati essent, *Quæ ratio*, inquit, *maximè tractata est ab Euhemero, quem noster & interpretatus, & secutus est, præter cæteros Ennius* Item Varro lib. 1. De R. R. cap. 48. *Id apud Ennium solum scriptum scio esse in Euhemeri libris versis.* Inter illos numeratus *Euhemerus* fuit, qui ἄθεοι dicebantur; teste, cùm Sexto Empirico, tum etiam Plutarcho lib. De Placitis Philosophorum, ubi & Callimachi versiculos citat, quibus eum propterea perstrinxit. Ex nostris quoque Theophilus Antiochenus lib. 3. Τὰ περὶ Εὐημέρου τοῦ ἀθεωτάτου περισσὸν ἡμῖν ἐστι λέγειν. Πολλὰ γὰρ περὶ θεῶν τολμήσας φθέγξασθαι, ἔσχατον καὶ τὸ ἐξόλου μὴ εἶναι θεοὺς, ἀλλὰ τὰ πάντα αὐτοματισμῷ διοικεῖσθαι βούλεται. Etiam meminere *Euhemeri*, Columella semel, iterumque lib. 9. de R. R. cap. 2. & Minucius Felix in Octavio. Vide & Politianum in Miscellaneis cap. 34. Ad hæc Hyginus in Poet. Astronomico. Plin. quoque 35. 22. inter eos numerat, qui scripserunt de Pyramidibus Ægypti. E Græcis itidem mentionem faciunt, Strabo lib. 1. ubi eum cum Antiphane Bergæo conjungit, ac utrumque ut futilem, traducit. Flavius Jos. lib. 1. contra Ap. ubi & Judæorum ait meminisse. Ælian. Var. Hist. 2. 31. ubi eum cum Dionysio Phryge, & ejus farinæ aliis, inter ἀθέοις, divinamq; negantes providentiam, reponit. Vossius.

Euenum, Troadis flu. Plin.

Euenus, Martis, & Steropæ fil. qui cum stupratorem filiæ Marpessæ Apharetum nomine, comprehendere non posset ad supplicium, se conjecit in Lycormam flu. animi dolore. Plut.

Euenus, flu. Ætoliæ in Callidromo monte nascens, & juxta Calydonem in mare Jonium influens, ita dictus ab *Eueno* Martis filio, de quo supra. Hodiè *Fidari* Nigro. Ejus meminit Ovid. Met. 9.

> *Namque novâ repetens patrios cum conjuge muros,*
> *Venerat Eueni rapidas Jove natus ad undas.*

Lucan. *Et Meleagream maculatus sanguine Nessi*
> *Euenus Calydona secat.*

Euenus, Parius Poeta Elegiacus; Ætatem ejus inde cognoscimus, quòd fuerit præceptor Philisti Historici, qui floruit Olymp. 93. an. 3. Item Philosophus quidam, qui ignem optimum ciborum condimentum esse dicere solebat. Plut.

Euergetæ, pop. Scythici, qui & *Arimaspi*, quòd benefici fuerint in Argonautas, tempestate maris ad terram ipsorum appulsos. Steph.

Euergetes, cognomen Ptolemæi, Ægyptiorum regis, qui Philadelpho successit, à maximis ejus in Græcas civitates meritis impositum.

Euesperis, vel *Euesperides*, urbs Libyæ. Steph.

Euexippe, & Theano filiæ Scedasi fuere, qui fortunâ pauper Leuctra (qui vicus erat prope Thespias in Bœotiâ) habitabat. Hæ cum à juvenibus quibusdam Spartanis constupratæ essent, moxque interemptæ, in puteum quendam dejectæ sunt. Quâ re per patrem intellectâ, cum Lacedæmone, quo se contulerat, conatu, judicatuque excidisset, Furiis advocatis, ad filiarum tumulos seipsum confecit. Cæl. Rhod. 5. 8. ex Plut.

Eugamon, Cyrenæus, historicus, librum de Thesprotis edidit. Clem. Strom. 6. Qui tamen Eusebio to Præp. Evang. *Eugrammon* dicitur.

Euganei, pop. ad intimum maris Adriatici sinum, Alpes versus, qui deinde à Trojanis, & Henetis, qui Antenore duce, in eam Italiæ partem venerunt, sedibus suis pulsi, Alpes Graias tenuerunt. Dicti autem sunt *Euganei* ἀπὸ τῆς εὐγενείας. h. e. *à generis nobilitate*, ut quidam volunt. Plin. 5. 20. Silius lib. 8.

> *Tum Trojana manus tellure antiquitus orti*
> *Euganeâ, profugique sacris Antenoris oris.*

Sidon. Apollinaris, in Carm. 2. de Livii Patavini historiis loquens. ——— *Vel quicquid in ævum*
> *Mittunt Euganeis Patavina volumina chartis.*

Mart. 4 25.
> *Quaque Antenoreo Dryadum pulcherrima Fauno*
> *Nupsit ad Euganeos sola puella lacus.*

Silius iterum lib. 12. de Pediano.

> ——— *Antenoreâ sese de stirpe ferebat*
> *Haud levior generis famâ, sacroque Timavo*
> *Gloria, & Euganeis dilectum nomen in oris.*
> *Huic pater Eridanus, Venetaque ex ordine gentes*
> *Atque Apono gaudens populus, seu bella cieret,*
> *Seu Musas placidus doctaque silentia vitæ*
> *Mallet, & Aonio plectro mulcere labores,*
> *Non ullum dixere parem.* Lucan. lib. 7.
> *Euganeo, si vera fides memorantibus, augur*
> *Colle sedens, Aponus terris ubi fumifer exit,*
> *Atque Antenorei dispergitur unda Timavi.*

Juvenal. Sat. 8.
> ——— *Euganeâ quantumvis mollior agnâ.*

Hodiè eorum regio *Marca Trevisana* dicitur. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 1. cap. 15..

Eugenia, filia Philippi nobilis Romani, & Alexandriæ, sub Commodo, & Severo Impp. Primum relictis parentibus fidem Christi amplexa est, ac pro viro se gerens, monasterio virorum in Ægypto præfecta est, deinde à parentibus agnita, Romam cum matre, ac fratribus rediit, & multis ad religionem Christi conversis, tandem die 25 Decemb. interfecta est. Historia ejus prolixè exponitur in vitis Patrum, ubi & hoc *Eugeniæ* dictum celebratur.

> *Affatim dives est, qui cum Christo pauper est.*

Eugenium, Illyriorum urbs. Livius.

Eugenius, nomen proprium quorundam Romanorum Pontificum.

Eugeon, vel *Eugaon*, ut est apud Suidam, antiquus historicus ante bellum Peloponnesiacum. Dion. Halic.

Eugia, regiuncula Arcadiæ. Steph.

Eugoa, Æthiopiæ sub Ægypto opidum. Plin.

Euhydra, Phœniciæ urbs. Plin.

Euhydrum, Thessaliæ urbs. Liv.

Euhyas, sive *Evius*, unum ex Bacchi cognominibus à Jove illi inditum eo in bello, quod Gigantes cum diis gesserunt. Fabulantur enim Poetæ, cæteris diis perterritis, Liberum Patrem se in Leonem convertisse, unumque ex gigantibus interfecisse, & ob rem tam strenuè gestam, *Euhyon*, h. e. *bonum filium*, à Jove fuisse salutatum. Sed nugas agunt qui tale etymon comminiscuntur. *Evius* enim qui poetis *Bacchus* sic dictus est quasi Εὖ υἱ, vel εὖ υἱ. Unde apud Dionys. vers. 704. Εὐοῖ Βάκχε λέγοντες. *Evoe* autem quid sit, non latebit legentes hæc Solomonis Prov. 23. 29. 30. *Cui væ, cui* אבוי *Evoe? Iis qui vino immorantur.* Cui sententiæ subscribit etiam D. Heinsius in Exerc. Crit. *Quid autem Bacchus*, inquit, *idem qui Osiris, nisi verè lacrymosus Deus? Bacchus* enim non est dubitandum quin à בכה *bacha* quod est *ululare* aut *lamentari* dictus sit. Confirmant id antiquissima quæ extant, Hebræorum scripta, sacræ literæ nimirum. Apud Ezechielem sanè fœminæ, quæ Thammuz sive Adonim (quem eundem cum Baccho volunt esse Græci) celebrant מבכות *Mebacoth*, i. e. Βακχεύουσαι, dicuntur. Aliam vero nominis originem nobis non ita pridem exhibuit Edm. Dickinsonus M. D. Oxon. Delph. Phœnic. cap. 10. Unde Εὔιος, inquit nisi ab Ἰευώ? Græcos enim sic appellasse Hebræorum Deum, liquet ex Porphyrio, qui affirmat Sanchoniathonem, de Judæorum gente verissima tradidisse, ut qui rerum omnium summas accepisset παρὰ Ἱερομβάλου τοῦ ἱερέως τοῦ θεοῦ Ἰευώ. Quomodo autem factum sit Ἰευὼ ex *Jehova*, ostendit vir doctiss. Nic. Fullerus lib. 2. cap. 6. Ideoque solenne illud Bacchantium Epiphonema Εὐοῖ Σαβοῖ nihil aliud esse decernas, quam *Jehova Sabbaoth*. Est autem usitatissima ista vociferatio. Virgil.

> *Evohe Bacche fremens.* Q. Ennius in Athamante.
> *His erat in ore Bromius, his Bacchus Pater,*
> *Illis Lyæus vitis inventor sacra,*
> *Tum pariter Evan, Evoe, Evoe, Evius*
> *Ignotus juvenum cœtus, alternâ vice*
> *Inibat alacris Bacchico insultans pede.*

Catul. *Evoe bacchantes, Evoe capita inflectentes.*
Inde apud Plautum Menæchmus assimulans se furere, ita ait, *Evoe, Evie Bromie, quo me in sylvam venatum vocas?* Hor. Carm. 1. Od. 19.

Evoe

Evoe recenti mens trepidat metu,
Plenoque Bacchi pectore turbidum
Lætatur Evoe, parce Liber,
Parce gravi metuende thyrso.

Apud Euripidem, Sophoclem, & Apollonium Βάκχαι Bacchico furore correpti dicuntur. Pausanias etiam in Messen. Εὐοῖ definit βακχικὸν ἐπίφθεγμα: ac Eustathius ὑμνητικὸν λόγιον τοῦ Διονύσου ἐπιφωνούμενον. Callistratus autem in Statuis ait esse ἀναγραφῆς μανίας σύμβολον.

Evia, Dassaretiorum civitas in Macedon. Ptol.

Evii, Liguriæ pop. Steph.

Evila, vide *Havilah*.

Evilmerodach, rex Babylonis. 4 Reg. 25.

Euippe, vicus Cariæ. Steph.

Eulæus, Susianæ reg. flu. Ptol. & Plin. *Ulai* dicitur. Dan. cap. 8. *Tiritiri* hodiè, Ortelio teste.

Eulepa, Cappadociæ urbs. Anton.

Eulogius, presbyter, fertur præscientiam habuisse cogitationum quorumlibet ad se venientium, eorumq; delicta redarguere, & quæcunq; latentèr cogitassent, sibi revelata manifestare. Cum vero aliquid mali gessissent, vel pravum consilium adhibuissent, ab altari suspendebat, manifestans iis peccatum, quod egerant, ac diligenter purgatos rursus suscipiebat. Zozomen lib. 8. c. 1. Hist. Trip.

Eumachius, Neapolitanus historicus, rerum Annibalicarum historias conscripsit, teste Athenæo.

Eumacoius, orbis descriptionem consignavit, citatur à Phlegonte Tralliano de rebus Mirabil. cap. 18.

Eumæus, subulcus Ulyssis, qui dominum post longos errores domum redeuntem, quamvis incognitum hospitio excepit & in urbem deduxit, eique in ulciscendis uxoris procis fidelem operam navavit. Hom. Od. 22.

Eumelus, augur nobilis. Stat. Sylv. 4. 8.

Tu ductor populi longè emigrantis Apollo,
Cujus adhuc volucrem levâ cervice sedentem
Respiciens blande felix Eumelis adorat.

Eumelus, Admeti regis Thessaliæ ex Alcestâ uxore fil. Boccat. 5. 43.

Eumelus, vir Trojanus. Virg. Æn. 5. Item Historicus Corinthius, de quo vide Voss. de Hist. Gr. 4. 1.

Nuncius Anchisæ ad tumulum, cuneosque theatri
Incensas prefert naves Eumelus.

Eumenes Cardianus, ex scribâ nobilissimus dux, de quo Nepotem vide in ejus vitâ. Alius *Eumenes* fuit Pergami rex, *amicissimus Romanis*, ut eum Nepos in Annibale vocat. Quem Φιλορωμαῖον Plut. dixit in Catone.

Eusthenes, Bithyniæ rex, Asiam invasit, an. U. C. 516.

Eumenes, 6. Alexandriæ Episcopus, Anno Dom. 134. Euseb. lib. 4. cap. 5.

Eumenes lucus, ad sinum Arabicum in Æthiopiâ sub Ægypto. Strabo.

Eumenia, Phrygiæ urbs, quam Attalus ab *Eumene* Philadelpho sic vocavit, quòd benè in eâ mansisset. Alia est Thraciæ, circa Moesiam inferiorem, Plin. alia item Cariæ, tertia in Hyrcaniâ.

Eumenides, vir quidam cujus meminit Ovid. 3. Trist. 4.

Non foret Eumenides orbus, si filius ejus
Stultus Achilleos non adamasset equos.

Lege *Eumedes*.

Eumenides, Furiæ infernales κατ' ἀντίφρασιν ἢ εὐφημισμόν, cum minime εὐμενεῖς, h. e. benevolæ sint. Servius in Æn. 6. *Dictæ quod minimè, benè velint per antiphrasin, ut Parcæ, Bellum.* Εὐμενίδες αἱ σεμναὶ θεαί dicuntur Plut. in Theseo, & Pausaniæ in Atticis. De illis multa Æschylus, & Orpheus hymno in *Eumenidas*. Has a. tres ferunt fuisse Acherontis, & Noctis filias, uno partu editas, & apud inferos *Canes Stygias* vocari, apud mortales *Furias*, apud superos vero *Diras*. Virg. Æn. 4.

Eumenidum veluti demens videt agmina Pentheus.

Idem lib. 6. *Tu Stygias inhumatus aquas, amnemq; severum*
Eumenidum aspicies. ———

Propert. *Eumenidum intento turba severa foro.*

Stat. Theb. 4. ——— *Stygias lustrare severis*
Eumenidas perhibetur aquis.

Est etiam *Eumenis* sing. num. Idem Stat. Theb. 11.

——— *Scidit orsu novo terrore cruenta*
Eumenis.

Sil. lib. 3. *Eumenis, in medios irrumpit turbida cœtus.*

Idem　　*Dea concita sævam.*
Eumenidem incussit. Porro Eumenides à Poetis pinguntur vipereo crine incinctæ. Catullus in Argonaut.

Eumenides, quibus anguineo redimita capillo Frons.

Inde Ὀφιοπλόκαμοι Orpheo dicuntur.

Eumolpus, Atheniensis, quem Suidas Musæi poetæ filium fuisse scribit, versificator ante Homerum fuisse traditur. Ovid. Pont. 2. 9.

Regia progenies, cui nobilitatis origo
Nomen in Eumolpi pervenit usque Coty.

Ab hoc *Eumolpidas* sacrorum quorundam præsides dictos volunt. Æschines contra Ctesiphontē. Fuit & Pythionices quidam, h. e. *victor in Pythiis ludis* Græciæ. Hic vitium, aliarumq; arborum culturas docuisse fertur, teste Plinio.

Eumonides, nomen proprium viri Thebani. Plut.

Euna, urbs Cariæ, in quâ fluvius est *Eunæus*. Est etiam urbs Argorum. Vide Steph.

Eunæus, Jasonis fil. ex Hypsipyle filiâ Thoantis regis Lemni. Hom. Il. 7.

Eunapius Sardianus, sophista, medicus, ac historicus insignis, Proæresii discipulus, ac affinis Chrysanthii, quippe qui Eunapius impulsu hujus Chrysanthii scripsit de vitis Sophistarum, opus elegans ac venustum, sed in quo passim prodat, quam Christiano nomini fuerit infestus. Idem res gestas Cæsarum, exinde orsus, ubi desierat Herodianus, ad sua usque tempora perduxit. Vide Voss. de Hist. Gr. lib. 2. cap. 18.

Eunice, nympha, una ex his quæ Hylam Herculis puerum rapuerunt. Item Timothei mater. 2 Tim. 1.

Eunicus, statuarius fuit. Plin. 34. 8.

Eunoensium regionis Græciæ meminit Pausan. 10 Ach.

Eunomius, discipulus & notarius Ætii. Trip. Hist. 5 13. Ordinatus est episcopus Cyzici, tanquam qui posset populum calliditate verborum ad suum circumvenire consensum, cap. 35. & lib. 7. cap. 18. Propugnavit hæresin Arianam, contendens per omnia, Filium dissimilem esse Patri, quia nullo modo creatura possit similis esse Creatori. Primum a. callidè dissimulavit virus, tandem se prodens Cyzico pulsus est. Cumque Samosatensibus à factione Ariana obtruderetur, & se in omnium odio esse animadverteret, illinc quoq; discessit. Tandem à Valente Imp. Cyzicum deductus est. Inde à populo rursus conjectus, ad Eudoxium Constantinopolin venit, à quo ipse se tandem sejunxit. Ab hoc dicti *Eunomiani*. Extant contra Eunomium libri Basilii & Nazianzeni.

Eunosti, portus Ægypti circa Pharum. Strabo.

Eunostus, Tanagræorum Deus, cujus templum adeo mulieribus interdictum fuit, ut si quo infortunio, aut vastitate Tanagræi opprimerentur, diligentèr inquirerent, ne qua mulier consultò, aut casu templo appropinquasset, Alex. ab Alex. Gen. Dier. 6. 2.

Euodias, mulieris nomen. Philip. 4.

Euodius, primus post D. Petrum Antiochenæ Ecclesiæ Episcopus, An. Salutis 68. Item alius Consul cum Honorio, an. U. C 1139.

Euonium, castellum firmissimum in litore Scotiæ Occid. *Dunstaphag* hodiè Hectori Boetio.

Euonymia, Cariæ urbs, & Atheniensium vicus, tribûs Erechtheidis. Steph.

Euonymitæ, Ægypti gens juxta Æthiopiam.

Euonymos, insula parva ex Æoliis. Plin. 5. 19. Ita dicta, quòd è Liparâ in Siciliam navigantibus sinistra offeratur, nam εὐώνυμα Græci καὶ ἀριστερὰ vocant *sinistra*, author Strab. lib. 6. *Stromboli* Nigro, *Vulcanetto* Ferrario.

Euoras, Laconiæ saltus. Pausan.

Eupagium, Peloponnesi op. Diodorus.

Eupales, 32 Assyriorum rex.

Eupalia, urbs in Locride. Steph. Alii *Eupalion*, alii *Eupolion* vocant.

Eupator, fil. Antiochi. 1 Macchab. 6.

Eupatoria, urbs Paphlagoniæ, & Mithridatis regia, ab eo condita, posteà eo victo à Pompeio Magno *Pompeiopolis* dicta, teste Plinio.

Eupatria, urbs Lydorum. Steph.

Eupheme, mulieris nomen, nutricis Musarum, Croci mater.

Euphemius, incertum an Aphrodisius, auctor libri fuit, de patriâ suâ. Docent hoc verba illa Stephani in Ἀφροδισιάς: Ἀφροδίσιος ἦν Εὐφήμιος, ἐν τῇ περὶ πατρίδος. Fortasse est idem Εὐφήμιος, quem ἐν τοῖς στρατηγικοῖς citat Pollux 10. 27. ac ejus meminit Ammonius lib. de vocum differ. in Ἰδία. Vossius.

Euphorbeni, Phrygiæ majoris populi. Plin.

Euphorbus, nobilis Trojanus Iliaco in bello à Menelao occisus, cujus animum Pythagoras in se immigrasse affirmabat. Ovid. Met. 15.

Ipse ego (nam memini) Trojani tempore belli
Panthoides Euphorbus eram, cui pectore quondam
Hæsit in adverso gravis hasta minoris Atridæ,
Cognovi clypeum nostra gestamina lævæ. &c.

Euphorion, poeta Chalcidensis, quem transtulit Gallus. Habebat hic quosdam ita deditos sibi amatores, ut eum præferrent Ennio, & reliquis poetis, ejusque poemata studiosè cantarent, posthabitis aliorum poematibus. *Obscurum* eum vocat Tullius de N. D. lib. 2. Elegos eum scripsisse, Diomedes lib. 3. testis est, & ostendit quoque Casaubonus ad Suetonii Tiberium. Suidas etiam poematis cujusdam meminit quod *Hesiodum* inscripserat. In quo procul dubio de agriculturâ præcepit. Quam forte ob causam Varro & Columella eum inter scriptores rusticos celebrant. Vide Servium in illud Virg. Eclog. 10.

Ibo, & Chalcidico quæ sunt mihi condita versu
Carmina. ————

Vide etiam sis Quinctilianum lib. 10. cap. 1.

Euphorus, ἐν τοῖς ἱστορήμασι citatur ab Athenæo lib. 4. Nec lectio ea in Ἔφορος mutanda, nam omnino diversus est ab nobili illo historico. Meminit ejus Clem. 1 Strom. & Laertius in Thalete.

Euphranor, statuarius laudatissimus, Isthmius, qui de symmetriâ, & coloribus aliquot volumina conscripsit. Floruit Olymp. 104. plurimaque signa nobilissima ex ære confecit, quæ numerantur à Plinio 34. 8. Idem & pictor, & marmorarius fuit, in unoquoq; genere excellens, sibique æqualis. Juvenal. Sat. 3.

Hic aliquid præclarum Euphranoris ——

Euphranta, urbs Libyca. Steph.

Euphrates, philosophus gravissimus temporibus Adriani Imp. voluntariâ morte è vivis excessit, veniam ei dante Adriano, ut citra ignominiam & infamiam, cùm propter senectutem, tum etiam propter gravem morbum, cicutam bibere posset. Dio.

Euphrates, Mesopotamiæ fluvius celeberrimus. Magnitudinem ejus innuit Callimachus Hymn. 2.

Ἀσσυρίου ποταμοῖο μέγας ῥόος ——

Itemque Dionysius.

Φαιδρὸν ἀπειρεσίοιο ποταμοῦ ῥόος Εὐφρήταο.

Major siquidem est Tigride, sicut refert Strabo lib. 2. Ἐστὶ δὲ μείζων ὁ Εὐφράτης καὶ πλείω διεξιὼν χώραν σκολιῷ τῷ ῥεύθρῳ. Inde *vagus Euphrates* Statio Sylv. 2. & *flexuosus* Marc. Capellæ, dicitur. De eodem Lucanus lib. 3.

Quaque caput rapido tollit cum Tigride magnus
Euphrates, &c. ————

Sic appellatur in lib. Jos 1. 4. הנהר הגדול נהר פרת ubi Sept. Ἕως τοῦ ποταμοῦ τοῦ μεγάλου ποταμοῦ Εὐφράτου. Similitèr in Apocalypsi 9. 14. ἐπὶ τῷ ποταμῷ τῷ μεγάλῳ Εὐφράτῃ. Ob fertilitatem eum celebrat M. Tullius de N. D. 2. *Mesopotamiam fertilem efficit Euphrates, in quam quotannis quasi novos agros invehit.* Itemque Lucanus lib. 3.

———— *Sparsus in agros*
Fertilis Euphrates Pharia vice fungitur undæ.

Strabo lib. 16. Πλημμυρεῖ γὰρ ὁ Εὐφράτης κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ θέρους, ἀπὸ τοῦ ἔαρος ἀρξάμενος. Plinius de Euphrate: *Increscit autem & ipse Nili modo statis diebus, paulum differens, ac Mesopotamiam inundat Sole obtinente vicesimam partem Cancri. Minui incipit in Virgine & Leone transgresso. In totum vero remeat in vigesimâ novâ parte Virginis.* Originem nominis sui haud dubiè debet linguæ Arabum, quibus *Pharata inundare* denotat, unde *Iphraton inundatio*, ex quo postea corruptè *Euphraten* suum Græci finxerunt. Alii dictum volunt ab eo quod legitur, Gen. 11. 14. הוא פרת *Ha perath*, unde Εὐφράτης. Utrumque verum. Græci enim suo more ludunt dum ἀπὸ τοῦ εὐφραίνειν petant. Vide Boch. Phaleg. 1. cap. 8. pag. 38. & 39. Strabo ex Niphate Armeniæ monte nasci tradit. Si Boetio credimus, *Tigris & Euphrates uno se fonte resolvunt.*

Lucan. lib. 3. ———— *Quas non diversis fontibus edit*
Persis, & incertum, tellus si misceat amnes.

Oppian. Κυνηγ. δ.

Αὐτὰρ ἐϋῤῥείταο παρ' ὄχθαις Εὐφρήταο.

Orpheus in Lithiacis. Συρηγενέος κελαδεινοῦ
Ὕδασιν Εὐφρήταο. ————

Euphrosyne, una Gratiarum, soror Aglaiæ, & Thaliæ, ab *hilaritate* sic dicta.

Eupilis, lacus Cisalpinæ Galliæ, in quem progreditur Lambrus, in Padum defluens. *Lago di Pussiano* Leandro.

Euplæa, ins. Tyrrheni maris juxta Neapolin. Stat. Syl. 3.

Et placidus Limon, numenq; Euplæa carinis.

Idem Sylv. 2. Car. 2.

Inde vagis omen felix Euplæa carinis. *Gaiola* vulgò.

Eupolemus, legatus Judæ Macchabæi ad pop. Rom. 1 Mach. 8. Hujus pater Joannes adjuverat Jasonem in gentium ritibus Hierosolymæ instituendis. 2 Macch. 4.

Eupolemus, historicus, citatur à Josepho, Clem. Alex. nec non Eusebio. *Eupolemi* tactica celebrat Ælianus lib. περὶ τάξεων, cap. 1.

Eupolis, priscæ comœdiæ scriptor, qui vitia populi magna cum libertate reprehendebat. Horat. Serm. 1. Sat. 4.

Eupolis atque Cratinus, Aristophanesq; poetæ, &c.

Persius. *Iratum Eupolidem prægrandi cum sene palles.*

Scripsit comœdias 17. ex quibus 9. victoriam meruere. Periit in prælio navali inter Lacedæmonios, & Athenienses juxta Hellespontum commisso, cujus mors usq; adeo luctuosa civitati fuit, ut posteà edicto publico cautum fuerit, ne poetæ in posterum militare liceret.

Eupompus, Macedo, Arithmeticæ, & Geometriæ peritissimus, sine quibus negabat artem posse perfici. Item præclarus pictor, qui docuit Pamphilum Apellis præceptorem. Plin. 35. 10.

Euporia, urbs Macedoniæ ab Alexandro victore condita, & à *fertilitate* sic dicta. Steph.

Euporus, servus Gracchi, qui dominũ ex Aventino fugientem, quà potuit ratione tutatus est, ac super occisum, animã, evulsis proprio vulnere visceribus, effudit. Macrob.

Euprosopon, Promuntorium Phœnicæ. Nomen habet ab *insigni aspectu*. Vadianus.

Eupyridæ, vicus de tribu Leontide. Vide Steph.

Euranium, Cariæ opidum. Plin.

Eurianassa, urbs Chio finitima. Plin. Lege *Euryanassa*.

Euricus, Visigothorum rex, an. U. C. 1220.

Euripides, insignis poeta Tragicus, natus Salamine eo die quo numerosus ille Xerxis exercitus ab Atheniensibus fusus est. Floruit tempore Archelai Macedonum regis, à quo etiam summo in honore est habitus. Scripsit fabulas 75 ex quibus 5 tantum victoriam reportarunt. Et 19 tantum extant: Auditor fuit Anaxagoræ ac Socratis. Cum Platone, discendi causâ, in Ægyptum ad sapientes, & Sacerdotes profectus aliquando est, teste Laertio. Vidisse se speluncam terream ac horridam in Salamine, in quâ scriptitarit Euripides, Gellius affirmat, 15. 20. Μισογύνης à quibusdam ab *odio mulierum* dicitur, φιλογύνης vero ab aliis. Mortuus est anno ætatis suæ 75. à canibus discerptus, veluti Gellius, & Val. Max. prodidere. Ossa ejus Archelai regis jussu, Pellam sunt translata, repulsis Atheniensium precibus, qui sæpe per legatos tentaverant, ut civis sui reliquias sibi in patriam referre liceat. Τραγικώτατον eum vocat Aristoteles. Et quanti versus ejus fecerit Cicero, non obscurè testatus est sic ad Tyronem scribens lib. 16. Fam. Epist. *Euripidis, cui quantum tu credas, nescio, ego certe singulos ejus versus singula testimonia puto.*

Euripidium, numerus in talis quadragenarius ab Euripide inventus, eo tempore quo exactis 30 tyrannis, 40 principes Atheniensium Remp. administrabant. Vide Cæl. Rhod. 20. 27.

Euripylus, inter Græcorum veteranos, qui ad Ilium depugnabant, fortissimus. Lege *Eurypylus*.

Euripus, *Euripi* propriè dicuntur alvei magnifico opere, aquas in morem fluviorum deducentes, unde Hesychius interpretatur ὀχὰς ὁ αὐλών. Differunt à *nilis*, quod hi majusculi;

jusculi essent, *Euripi* exiliores. Sic *nili* voce utitur Tullius Epist. ad Qu. fratrem. *De arcano, Cæsaris opus est: vel mehercule etiam elegantioris alicujus: imagines enim istæ, & palæstra, & piscina, & nilus multorum philotimorum est, non diphilorum.* Nilum autem & euripum eâ, quâ diximus significatione, conjungit idem principio secundi de Legg. *Ductus vero aquarum quos isti nilos & euripos vocant, quis non cum hæc videat, non irriserit?* *Euripos* quoque vocabant lacunas aquarum inertium in Circo, vel arenâ. De iis sic Plin. lib. 8. cap. 7. *Universi* (elephanti) *eruptionem tentavere, non sine vexatione populi, circundati clathris ferreis. Quâ de causâ Cæsar Dictator, postea simile spectaculum editurus, euripis arenam circumdedit.* Auctor est Spartianus Heliogabalum *euripis* vino plenis navales Circenses exhibuisse. Dicti autem *euripi*, à Græco Εὔριπος significante *fretum*. Nam Suidas exponit πέλαγος στενὸν, ac τόπος ὁ διατείνων μεταξὺ δύο γαιῶν. Variis verò fretis hanc vocem tribuunt Græci, Latinique scriptores, maximè tamen nobilis *Euripus*, inter Eubœam, & Bœotiam, qui *Chalcidicus*, & *Euboicus*, & simpliciter *Euripus* dicitur. Is, ut Pomp. Mela 2. 7. auctor est, *septies die, ac septies nocte, fluctibus invicem versis, adeo immodicè fluit, ut ventos etiam, ac plenis velis navigia frustretur.* Seneca in Herc. Oetæo.

Euripus undas flectit instabilis vagas,
Septemque cursus flectit: & totidem refert
Dum lassum Titan mergit Oceano jubar.

Ubi septies tantum viginti quatuor horarum spatio reciprocare scribit. Idem tradunt Strabo, Plinius, Etymologus, aliique. Imò Antiphilus Byzantius lib. 1. Anthol. sexies solum cursum mutare ait. Livius denique lib. 38. sic scribit, *Fretum ipsum Euripi, non septies die, sicut fama fert, temporibus statis reciprocat, sed temerè in modum venti, nunc huc, nunc illuc verso mari, velut monte præcipiti devolutus torrens rapitur.*

Claudianus. ——— *Euripi reflucus incertibus undis.*
Qui Statii illa cogitabat. ——*Refluumque meatu*
Euripum. ———
Hinc castigandus idem Statius Sylv. lib. 1. de Euripo.

——— *Sic Chalcida fluctus*
Dispescunt resliu, sic dissociata profundo
Brutia Sicanium circumspicit ora Pelorum.

Ubi perperam nunc scribitur *Expellunt fluvii.*
Sen. in Hercule Insano. ——*Vicibus alternis fugax*
Euripus. *Exæstuantem Euripum* dixit Boetius de Consol. Phil. lib. 2. Met. 1.

Euromus, urbs Cariæ. Steph.

Euronotus, alio nomine *Vulturnus*, ventus ab Oriente hyberno spirans, quòd inter notum & Eurum sit.

Europa, filia Agenoris regis Phœnicum, quam Jupiter in bovis speciem transformatus rapuit. Ovid. Met. 2. Item nympha marina, Oceani ac Tethyos filia. Hesiod. in Theog.

Europa, tertia pars orbis, ab Asiâ in occid. & ab Africâ in sept. recedens; Ab illa Tanai fluvio, Euxino mari, & Ægeo pelago divisa; Ab hâc mari mediterraneo, Africo Sardoo, & Iberico. Populi *Europæi*, qui *Giaurr* à Turcis, *Alfrangues* ab Æthiopibus nominantur. Videtur Phœnicibus debere nomen suum; de quâ re fatetur Herodotus Musâ quartâ, neque scire ὁκόθεν τὸ οὔνομα ἔλαβε τοῦτο, οὔτε ὅστις οἱ ὁ θέμενος. Nempe nesciebat à Pœnis *Europam* dici הור אפא *Ur-appa*, quasi terram λευκοπρόσωπον dixeris, qui Europæi Africanos candore faciei multum superant. Unde & *Europa* dicta est Cadmi soror, quasi albâ facie virgo. Bochartus. Ejus laudes apud Strab. videre licet, qui eam libro 3. & 7 seqq. elegantissimè describit.

Europs, Sicyoniorum rex. Alius Macedoniæ.

Europum, *Europus*, Ptol. urbs Syriæ ad Euphratem, quæ & *Amphipolis*, & *Thapsacum*, teste Plinio, dicta fuit. Fuit & op. Macedoniæ ad Axium flu. Item urbs Mediæ præclara, *Rhages* in lib. Tobiæ appellata, vulgò *Cassan*, teste Castaldo. Alia denique Cretæ. Steph.

Eurotas, fluvius Laconiæ, Spartam præterlabens. *Ripas habens frequentibus lauris consitas*; uti loquitur Livius de bello Macedonico. Unde Virgil. Eclog. 6.

Omnia quæ Phœbo quondam meditante beatus
Audiit Eurotas, jussitque ediscere lauros.

Olivis etiam abundare innuit Papinius Theb. 4.

Taygetiq; Phalanx, & oliviferi Eurotæ.

Et myrtis Catullus.

Quales Eurotæ progignunt flumina myrtos.

Frigiditatem ei tribuit Ovid.

Frigidus Eurotas, populiferq; Padus.

Asperitatem Statius Theb. 1.

Audiit & medius cæli Parnassus, & asper
Eurotas. ———

Fœcunditatem Coluthus Thebanus.

Μηδ' ἱερῶν γονόεντος ἐπ' Εὐρώταο ῥεέθρων.

Fuit hoc flumen Dianæ gratissimum. Unde Virg. Æn. 1.

Qualis in Eurotæ ripis, aut per juga Cynthi
Exercet Diana choros.

Juxta flumen hoc sese exercere solebant Dioscuri. Propertius 3. 14.

Qualis & Eurotæ Pollux & Castor arenis, &c.

Nec non soror eorum Helena. (iste enim virginibus Lacænis mos) Idem Prop. ibid.

Inter quos Helene nudis capere arma papillis
Fertur, nec fratres erubuisse Deos.

Papinius Silv. lib. 4.

Qualis maternis Helene jam digna palæstris
Inter Amyclæos reptabat candida fratres.

Unde abhinc rapta fertur. Ovid. Amor. 1. 10.

Qualis ab Eurotâ Phrygiis avecta carinis
Conjugibus belli causa duobus erat.

Denique Chorus virginum Spartanarum ita canit apud. Theocr. in Helenæ Epithalamio.

Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, αἷς δρόμος ωὑτὸς
Χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς.

Eurotas, Thessaliæ flu. quem Peneus accipit, nec recipit, sed olei modo supernatantem brevi spatio portatum abdicat. Plin. 4. 8.

Eurus, ventus spirans ab ortu brumali. Plin. 2. 47. *Ab oriente æquinoctiali subsolanus, ab oriente brumali Vulturnus: illum Apelioten, hunc Græci Eurum appellant.* Ovid. Met. 1. *Eurus ad Auroram Nabathæaque regna recessit*

Persidaque & radiis juga subdita matutinis.

Euryale, Minois filia, quæ Neptuno Orionem peperit. Alia fuit Prœti Argivorum regis filia. Tertia ex Gorgonibus una. Vide Servium in illud Virg. 6.

Gorgones, Harpyiæque & forma tricorporis umbra.

Euryalus, unus ex principibus Peloponnesiacis, qui Argos & propinquas urbes incolebant, & ad Trojam cum 80 navibus venerunt. Hom. Catal. Fuit etiam hoc nomine Trojanus quidam arctissimo amicitiæ vinculo cum Niso conjunctus, qui noctu Rutulorum castra unà ingressi magnam hostium stragem ediderunt. Verum cum instante jam die sese recipere conarentur, in hostium equitatum inciderunt, à quo circumventum Euryalum cum Nisus eripere non posset, certissimæ sese morti maluit objicere, quam amicum deserere. Virgil. Æn. 2. Item *Euryalus* alius, qui cum fratre Hyperbio primus lateritias domos Athenis constituit. Est etiam histrionis cujusdam nomen de quo Juvenalis.

Nobilis Euryalum, aut Mirmillonem exprimat.

Denique locus Siciliæ Livio prope Syracusas, quem & *Macropolim* dici tradit Stephanus.

Euryampus, urbs Magnesiæ. Steph.

Euryanassa, maris Ægæi insula ex regione Joniæ non procul ab Arginussâ. Plin. 5. 31.

Eurybates, præco Ithacensis ex Ulyssis comitatu ab Agamemnone missus, ut ab Achille auferret Briseidem. Hom. Iliad. Ovid. Ep.

Eurybati data sum Talthybioque comes.

Item latro quidam astutiâ singulari, quem deprehensum cum custodes vellent cogere, ut ostenderet quibusnam modis consuevisset domos conscendere: Ille aptatis spongiis & stimulis ferreisque retinaculis irrepsit in parietem, & spectantibus illis, artificiique novitatem admirantibus prehenso laqueari per tegulas effugit, eoque modo periculum evasit.

Eurybia, nympha quæ stellas & Luciferum genuit, Hesiod.

Eurybiades, unus ex ducibus Xerxis. Herod. 7. Item

Lacedæmonius quidam nobilis, Euryclidæ fil. universæ Græcorum classis dux adversus Xerxem. Herod. lib. 8.

Euryclea, Opis Pisenoridæ filia pulcherrima, quam Laertes in primâ existens pubertate viginti boum pretio emit, nec minore, quam uxorem, honore domi habuit, Ulyssemque nutriendum ei dedit quæ & eum primò in patriam redeuntem agnovit. Hom. Odyss. 19.

Eurycles, vates, qui de se, suisque incommodis aliquid semper divinabat. Cæl. Rhod. 5. 10. De Euryclco Engastrimytho vide Palmerium p. 464.

Eurycratidas, vir Lacedæmonius. Plut.

Eurydamas, vir Trojanus. Item Hectoris epitheton, quia cuncta domabat. Item pugil nobilis Cyrenæus, cui cum inter certandum forte adversarius, quem validum nactus fuerat, plagarum vi & frequentiâ dentes excussisset, ne tali spectaculo illi animum addeteret, proindeque insuperabilis redderetur, omnes devorabat, quâ ratione ad illum ne minima quidem facti suspicio pervenit. Rhod. 21. 41.

Eurydame, Diactoridis filia, & Menii soror, quam Leosychides Spartiatarum rex duxit in uxorem. Herod. lib. 6.

Eurydice, uxor Orphei vatis, cujus amore captus Aristæus, cum vim illi inferre pararet, illa per avia fugiens incidit in colubrum io herbâ delitescentem, cujus morsu interiit. Virg. Geor. 4.

Illa quidem dum te fugeret per flumina praeceps,
Immanem ante pedes hydrum moritura puella
Servantem ripas altâ non vidit in herbâ.

Orpheus vero uxoris mortem ægerrimè ferens, acceptâ citharâ, inferos adiit, ubi Plutonem Proserpinamque tam suavi carmine demulsit, ut ei uxorem ab inferis reducere permitterent, eâ tamen conditione, ne prius eam quam ad superos rediisset, intueretur. Quam legem cum ille amoris impatientiâ esset prævaricatus, Eurydice denuo ad inferos est retracta: Virgilius ubi supra.

Jamque pedem referens casus evaserat omnes,
Redditaque Eurydice superas veniebat ad auras,
Pone sequens (namque hanc dederat Proserpina legem)
Cum subita incautum dementia cepit amantem,
Ignoscenda quidem, scirent si ignoscere manes,
Restitit, Eurydicenque suam jam luce sub ipsâ
Immemor heu victusque animi respexit, ibi omnis
Effusus labor, atque immitis rupta tyranni
Fœdera. ———

Ovid. Met. 10.

Hanc simul & legem Rhodopeius accipit heros
Ne flectat retro sua lumina, donec Avernas
Exierit valles; aut irrita dona futura.
Carpitur acclivus per muta silentia trames,
Arduus, obscurus, caligine densus opacâ,
Nec procul abfuerant telluris margine summæ.
Hic, ne deficeret, metuens, avidusque videndi,
Flexit amans oculos: & protinus illa relapsa est.

Seneca in Hercule Oetæo.

Consumptas iterum Dea
Supplent Eurydices colos.
Sed dum respicit immemor,
Nec redientem sibi redditam
Orpheus Eurydicen sequi,
Cantûs præmia perdidit.

Ita quoque cæteri poetæ. Aliter tamen visum Platoni, qui in Convivio suo sic habet: Ὀρφέα δὲ τὸν Οἰάγρου ἀτελῆ ἀπέπεμψαν ἐξ ᾅδου, φάσμα δείξαντες τῆς γυναικὸς ἐφ' ἣν ἧκεν, αὐτὴν δ' οὐ δόντες. Item *Eurydice* Clymeni filia, uxor Nestoris, ex quâ 7 filios, & unam filiam suscepit. Hom. Odyss. 3.

Euryelus, op. Syracusarum. Vide *Euryalus*.

Euryleon, Latinorum rex, qui & Ascanius. Dion. Halic. lib. 1. Dicebatur & *Julus* & *Ilus*. Auctor Etymologici Magni ait, Æneam ab Ascalo Ascalionis rege humaniter exceptum, ibi uxorem duxisse, & filium sustulisse, cui in hospitis sui honorem Ascalio nomen fecit, quod Romani in Ascanium immutarunt. Vide *Ascanius*.

Eurylochus, unus sociorum Ulyssis, qui solus Circes pocula non gustavit, ideoque nec in suis figuram est transmutatus. Ovid. Met. 14.

——— *Solumque suis caruisse figurâ*
Vidimus Eurylochum, solus data pocula fugit.

Item Phlegyarum rex, qui Pherecydi struxit Thebas, antequam Cadmus adveniret, qui eas postea rezdificabat.

Eurymachus, Thebanorum potentissimus, qui cum Platæas noctu per proditionem cepisset, rebellantibus deinde omnibus vivus in hostium potestatem venit, unaque cum suis omnibus supplicio affectus est. Thucydides. Item unus procorum Penelopes. Ovid. 1. Ep. lib. 2.

Eurymachique avidæ, Antinoique manus.

Eurymedon, pater Peribœæ, ex quâ Neptunus Nausithoum suscepit, regem Phæacum, Alcinoi patrem. Hom. Odyss. lib. 7. Item filius Fauni. Stat. Theb.

Proximus Eurymedon, cui pastoralia Fauni
Arma patris. ———

Item Atheniensium dux cum Demosthene.

Eurymedon, Pamphyliæ flu. qui ex Tauri jugis ortus mediam Pamphyliam secat. Mela. Juxta hunc flu. Athenienses, Cimone duce, Medos profligarunt. Thucyd. lib. 1. Ejus mem. Dionysius.

Ἀσπένδου πίλαμοῖο παρὰ ῥόον Εὐρυμέδοντος.

Plin. 5. 27. *Amnis Eurymedon juxta Aspendum fluens.* Unde cortigendos Ptolemæus, & qui ejus tabulas conjecerunt, qui Aspendum ad Catarracten flu. longe ab Eurymedonte statuunt. Est etiam locus juxta Tarsum. Steph.

Eurymedusa, Gratiarum mater.

Eurymena, urbs Thessaliæ. Steph.

Eurymnus, vir quidam, qui cum per calumniam conaretur Castorem, & Pollucem fidissimos amicos inter se committere, alterum apud alterum insimulans, post deprehensus utrique dedit gravissimas pœnas. Inde abiit in Proverb. *Eurymnus*, de iis qui per calumniam conantur fidos amicos inter sese committere.

Eurynome, nympha Oceani ac Tethyos filia, mater Leucothoes. Item Apollinis filia, quæ Adrastum Argivorum regem, & Eriphylen Amphiarai conjugem peperit.

Euryone, Amyntæ Macedonum regis filia, quæ patrem à matris insidiis liberavit.

Eurypylus, Telephi fil. bello Trojano, cui propter Cassandræ amorem interemtat, extinctus est. Item Herculis fil. qui regnavit in Co insulâ, & omnium Græcorum augur peritissimus fuit. Virg. Æn. 2.

Suspensi Eurypylum scitatum oracula Phœbi
Mittimus ———

Eurystheus, Stheneli filius, Mycenarum rex, qui Junonis odio obsequens, Herculem ad difficillima quæque pericula obeunda adegit, sperans futurum, ut ponderis magnitudine opprimeretur. Quâ in re mirum in modum deceptus est. Nam ille rebus ex sententiâ confectis semper victor rediit, clariorque ex periculis & major emersit. Virgil. Georg. 3.

——— *Quis aut Eurysthea durum*
Aut illaudati nescit Busiridis aras.

Cruentus Eurystheus dicitur Senecæ in Herc. Oetæo. Hesiod. in Scuto Herculis.

Ὀχλὸν τιμήσων ἀέθλευσεν Εὐρυσθῆι.

Eurytanes, pop. Italiæ. Steph. vel potius Ætoliæ, ut emendat Casaubonus ex Strabone lib. 10. Αἰτωλικὸς pro Ἰταλικός.

Eurytheus, Italiæ Exarchus, an. U. C. 1479.

Eurytion, unus Argonautarum. Ovid. Met. 8. Alter Lycaonis fil. Pandari frater. Virg. Æn. 5. Tertius, faber argentarius. Virg. Æn. 10.

Quæ bonus Eurytion multo cælaverat auro.

Eurytus, Oechaliæ rex, pater Joles, qui cum ab Hercule victus, pactam ei certaminis lege filiam tradere recusaret, ab eo irato occisus est, & Jole abducta, hinc *Eurytis*. Ovid. Met. 9.

Eurytidos lacrymas admoto pollice siccat Alcmene.

Item unus ex Centauris, qui cum Theseo Hippodamiam vi eripere vellet, ab eo est occisus.

Eusebia, civitas Cappadociæ, *Cæsarea* posteà dicta.

Eusebius, cognomento Pamphili (quomodo vocabatur ob amicitiam cum Pamphilo martyre, teste Hieronymo) Cæsareæ Palæstinæ episcopus, quem πολυμαθῆ πολυΐστορα meritò appellat Geo. Cedrano. Vide Voss. de Hist. Gr. lib. 2.

lib. 2. cap. 17. Item *Eusebias* Scholasticus, de quo vide Voss. de Hist. Gr. 3. 18.

Eusemata, Armeniæ min. urbs. Ptol.

Eustathius, consul cum Agricolâ, an. U. C. 1174.

Eustathius, martyr, inter aulicos Trajani Principis, Placidus antea vocatus. Volaterr. Item *Eustathius* Epiphaneus, scripsit temporum epitomen ab Æneâ usque ad Anastasium principem sub quo fuit. Vide Suidam.

Eustathius, Præsul Antiochenus, adversus Arianorum dogma multa composuit sub Constaotino Principe, pulsus demum est in exilium Tripolim, Thraciæ civitatem, ubi & sepultus est. Sunt quoque ipsius volumina de animâ, epistolæque plurimæ. Hieronymus,

Eustathius, Archiepiscopus Thessalonicensis, in Homerum, & Dionysium commentarios edidit. Auctor quoque creditur 6 librorum de Ismeniæ & Ismenes amoribus, verum in libris nonnullis *Eumathius* dicitur. Vixit Manuelis Comneni temporibus circa, An. Dom. 750. Item sub Alexio Comneno, & improbo illo Andronico, ut constat ex Niceta Choniate, cui Eustathius hic vocatur nunc ὁ πολὺς ϗ μέγας ἐν λόγοις, nunc autem ἀρετῇ διαβεβοημένος ἀναστάχῃ, ac à prudentiâ item singulari, & doctrinâ multijugâ celebratur. Item alius fuit *Eustathius* Syrus, orator insignis, qui à Nicephoro Call. in procemio inter eos refertur historicos, ex quibus suam consarcinarit historiam Euagrius Scholasticus.

Eustephius, Aprodisieus sophista, scripsit declamationes. Suidas.

Eustochium, Paulæ mulieris Romanæ filia, Latinarum Græcarum, & Hebraicarum literarum perita, unde & suo tempore *novum orbis prodigium* vocata est: Ingenium sacris literis maximè devovit, atque adeo, ut Psalmos Hebraicè legeret cursim & mirâ celeritate. Quâ io re amorem B. Hieronymi sibi maximè conciliavit.

Eustochius, Cappadox Sophista, scripsit ad Constantem Principem, de Cappadociæ, aliarumque gentium antiquitate. Volaterr.

Eustratius, philosophus qui in ethica Aristotelis scripsit. In Bethleem civitate sepultus est.

Eutæa, urbs Arcadiæ. Steph.

Eutane, Cariæ opidum. Plin. 5. 29.

Eutasum, Arcadiæ urbs. Pausan.

Euterpe, una Musarum, quæ mathemata, vel, ut aliis placet, tibias invenit; à *concentus suavitate* nomen trahens. Est enim Εὖ *bene*, τέρπειν *delectare*. Virgil.

Dulciloquis calamos Euterpe flatibus implet.

Euthena, urbs Asiæ. Steph.

Euthericus, consul cum Boethio, an. U. C. 1264. Item alius consul cum Justino Aug. an. U. C. 1272.

Euthycles, poeta Comicus.

Euthycrates, Lysippi fil. & discipulus, in picturâ excellens. Plin. 34. 8.

Euthydemus, Rhetor, & Orator, qui quum ingentes opes à majoribus suis accepisset, ipse & dicendi facultatem, & gloriam addidit, & non solum in patriâ magnus fuit, sed etiam in Asiâ primos honores adeptus est. Strab. lib. 14. Item alius Massilicus Philosophus Apollonii Tyanæi præceptor.

Euthymanes, Massiliensis, Geographica conscripsit, uti constat ex epitome Artemidori Ephesii. Nisi fortè *Euthymenes* legendum. Sanè *Euthymenes* Chronographus, qui Homerum unà cum Hesiodo floruisse scripsit, à Clem. Alex. citatur.

Euthymedon, nomen cujusdam philosophi.

Euthymenes, Chronica condidit, Clem. Alex. Strom.

Euthymius, Archimandrita in Palæstinâ, cujus vitam scripsit discipulus ejus Cyrillus Monachus.

Euthymius, Zygabenus historicus Græcus. Saracenica scripsit, ubi non satis semper veritati litat, eo quod usus sit pravâ Alcorani tralatione. Noo parum tamen laudis invenit commentando io Psalmos, & 4 Evangelia; eo quòd sit *in verborum proprietatibus observandis diligentissimus*, ut optimè censet Maldonatus in Matt. 17. 18.

Euthymus, pugil in Locris Italiæ, qui *Epizephyrii* cognominantur. Hunc semel à Thasio Theagene victum tradit Pausanias, noo justo quidem certamine, sed circumventum dolo, unde nec Theageni decretus honor, insuper damnatus, ut mulctæ nomine talentum Euthymo solveret. Vide Æl. Var. Hist. lib. 8. & Plin. 7. 4. 7.

Eutocius, Ascalonita, commentaria fecit io Conica Apollonii: nec non in Archimedem de sphærâ, & cylindro, deque circuli dimensione, item æquiponderantibus. Theone, & Pappo, esse recentiorem, inde cognoscimus, quod ab utroque celebretur.

Eutocus, Apollinis, & Cyrenes filius, Boccat. lib. 5.

Eutrapelus, homo quidam calidissimus. Horatius.

— Eutrapelus cuicunq; nocere volebat
Vestimenta dabat pretiosa. —

Item tonsor Mart. lib. 7.

Eutrapelus tonsor dum circuit ora Luperci.

Ubi à quibusdam interpretatur, comis, facetus, dicax.

Eutresis, pagus inter Thespias & Plateas, quem Zethis & Amphion muris cinxerunt. Dictus quod multis viis, seu vicis prius usus, & quasi *perforatus* fuerit. Hinc Apollo *Eutresites*, cujus templum ibi, & oraculum celeberrimum fuit. Steph.

Eutresium, urbs Arcadiæ. Steph.

Eutropius, sophista Italus, ut eum vocat Suidas, cùm alia quædam, eodem teste, tum breviatium scripsit Rerum Romanarum, ab U. C. usque ad Flavium Valentem Aug. cui opus suum dicavit, Opus illud Græcè versum postea fuisse à Capitone Lycio, testatur Suidas. Militasse se ait sub Juliano, atque expeditioni ejus in Persas interfuisse. Quò & pertinent verba Georgii Codioi in Selectis de originibus Constantinopolitanis, ubi sic scribit, Ἐυτρόπιος ὁ σοφιστής, ὁ τῷ παραβάτῃ Ἰουλιανῷ συστρατεύσας ἐν τῇ Περσίδι. Laudat vero eum testem in rebus Constantini M. quæ oculis suis vidisse eum ait. Vide Voss. de Hist. Lat. 2. 8. Item *Eutropius* consul cum Valentiniano Augusto, an. U. C. 1140. Et cum Theodoro an. 1152.

Eutyche, mulier Tralliana 30 partus enixa, & à 20 liberis rogo illata. Plin. 7. 3.

Eutyches, Constantinopolitanus Abbas, tertius post Manetem & Apollinarem, alium affirmabat esse Christum, aliud verbum Dei; Negabatque Christi carnem nostræ similem, nec duas in eodem supposito naturas esse, sed de cælo corpus descendisse dictitabat, ac in Virginis uterum tanquam solis radios penetrasse, ut visum sit sane ex muliere generatum, quamvis vero generatum non sit. In hunc celebrata est quarta Synodus. Volater.

Eutychia, insula Thessaliæ adjacens, ante sinum Pagasicum. Plin. 4. 12

Eutychianus, 25 Romanorum Episcopus, mensibus 10. Anno Dom. 282.

Eutychides, statuarius. Floruit Olymp. 120. Plin. 34. 8. Hic ut idem author est, fecit Eurotam, in quo artem ipso amne liquidiorem plurimi dixere.

Eutychus, nomen adolescentis, quem à morte suscitavit Paulus. Act. 20.

Euxenidus, Pictor suâ ætate celeberrimas, Aristidis præclari artificis præceptor. Plin. 35.

Euxenus, prisca ac fabulosa Italorum tempora carmioe persequutus est. Dion. Halic. lib. 1.

Euxinthus, Lebenius Leucocomæ amator, de quo vide Strab. lib. 10. Et Plut. in Erotico.

Euxinus Pontus, sinus maris latissimus, Thracio & Cimmerio Bosporis interceptus, *Axenus* dictus, h. e. *inhospitalis*, propter immanitatem eorum, qui ejus maris litora incolebant: ibi enim hospites immolare solebant, & carnibus peresis, ex calvis eorum sibi pocula conficere. Strabo lib. 7. Postea vero cum in locis maritimis Iones aliquot opida condidissent, cohibito Scytharum assueto latrocinio, receptoq; Græcorum commercio, pro *Axeno Euxinus*, h. e. *hospitalis* appellatus est. Ovid. Trist. 3. 13.

Dum me terrarum pars penè novissima mundi
Euxinus falso nomine dictus habet.

Idem 4. 4.

Frigida me cohibent Euxini litora Ponti,
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

Et lib. 5. Eleg. 2.

Quem tenet Euxini mendax cognomine litus
Et Scythici verè terra sinistra freti.

Oooo 3 Strabo

Strabo lib. 7. *ἄπλουν γὰρ εἶναί φασι τὴν θάλασσαν ταύτην, καὶ καλεῖσθαι Ἄξενον, διὰ τὸ δυσχείμερον, καὶ τὴν ἀγριότητα τῶν περιοικούντων ἐθνῶν.* Luc in Tox. Sol. cap. 27. Mela 1. 19. Schol. Apoll. lib. 2. Diod. Sic. lib. 4. Doctissimus Bochartus ab Ebræo *Askenaz* deduci putat in Phaleg. lib. 3. cap. 9.

E X.

Exagonus, legatus Ophiogenum, qui sunt populi in Cypro. Is cum Romam venisset, ibique de herbarum viribus multa dissereret, volens, conjectus est à consulibus in dolium plenum serpentibus, experimenti causâ, ubi serpentes ipsi non solum eum non mordebant, sed etiam linguis demulcebant. Plin. lib. 28. cap. 3.

Exagrius, urbs Siciliæ, vide *Hexagrius*.

Exampeus, vel *Exampus*, Scythiæ fons in Borysthenem, & Hypanim. Herodot lib. 4.

Excetra, dicta est Hydra serpens. Plaut in Persa.

Nam cum leone, & cum Excetrâ, cum cervo, cum apro Ætolico
Cum avibus Stymphalicis, cum Antæo deluctari mavelim.

Vide *Hydra*.

Excisum, Gall. Logd. urbs. Anton.

Execestus, Phocensium tyrannus duos gestabat incantatos annulos, & sonitu, quem invicem inter se edebant, rerum gerendarum tempus sciebat, mortuus tamen est dolo interfectus, etiamsi id ei prius significasset sonitus. Arist. ubi de Rep. Phocensium. & Clem. Alex. Strom. 1.

Exilissa, Africæ urbs ad fretum Herculeum. Ptol. *Septa* hodiè. Hispani *Aceuta* vocant.

Exitani, Hisp. Bæticæ pop. Strab. *Salobrena* Clusio,

Exitiria, festa apud Græcos, in quibus primitiæ frugum diis offerrebantur, ut tradunt Grammatici.

Exobygitæ, Sarm. Europææ gens. Ptol.

Exomatæ, *Jaxamatæ* Melæ, *Ixomatæ* Polyæno, pop. Sarm. Asiaticæ. Val. Flac. Argon. 6.

Exomatæ, Torinsque & flavo crine Satharchæ.

Exonia, olim *Isca*, urbs Angliæ Episcopalis, in agro Devon. vulgò *Excester*.

Exopolis, Sarm. Asiaticæ urbs ad Tanaim flu. Ptol.

Exoucomii, hæretici Ariani, qui conabantur docere filium Dei ex nullis substantiis factum esse i. e. *ἐκ τῶν οὐκ ὄντων*.

Exquiliæ, vel *Esquiliæ*, mons Romæ, dictus ab *excubiis* regis Tullii Hostilii, qui hunc collem urbi adjecit, teste Livio, & in eum ut frequentiùs habitaretur, domicilium suum transtulit. Sunt qui ab *excolendo* sic dictas volunt quòd ea pars orbis, cum antea neglecta jacuisset, à Tullo rege fuerit exculta. Horat.

Nunc licet Exquiliis habitare salubribus.

Vide Passeratii solennes lectiones in Propertium lib. 3. eleg. 23.

Extricatus, consul cum Præsente, an. U. C. 969.

E Z.

Ezechias, rex Judæ, filius Ahaz. 4 Reg. 18. Lat. *fortitudo Domini*.

Ezechiel, nomen prophetæ. Ezech. cap. 1. Item Poeta Judæus, Tragœdiam de Mose conscripsit. Antiquitatem ejus arguit, quòd meminere Clem. Alex. Strom. 1. & Euseb. lib. 9. Præp. Evang.

Ezel, nomen lapidis viatorii in agro urbis Saul. sub quo latoit David in supremo digressu à Jonathane. 1 Reg. 20. Lat. *ambulatio*, *vivificatio*, aut *stillatio*.

Ezer, fil. Hur primogeniti Ephrata. 1 Par. 4. fil. item Suthalæ filii Zabad. 1 Par. 7. Lat. *adjutorium* sive *atrium*.

Eziel, i. e. *fortitudo Dei*, sive *hircus Dei*, fil. Haraia. 2 Esdr. 3.

Ezra, Lat. *adjutorium*, sive *atrium*, nomen viri. 1 Par. 4.

Ezrel, nomen viri. 1 Esdr. 10.

Ezri, nomen viri. 1 Par. 27.

Ezricam, dux domûs Achaz. 2 Par. 28. Filius Naariæ. 1 Par. 3. Filius Hasel. 1 Par. 8.

Ezriel, pater Saraiæ. Jerem. 36. Lat. *auxilium* sive *atrium Dei*.

F A.

F*Abaria*, insula Frisiæ Plin. 4. 14. à frugis similitudine sponte provenientis, aliàs *Burchana* dicta.

Fabaris, flu. Sabinorum, alio nomine *Farfarus* appellatus. Virg. Æn. 7.

Qui Tyberim Fabarimque bibunt.

Fabia, mulier Romana, quæ Fabium Fabricianum interfecit ut liberiùs posset lascivire cum Petronio Valentiano liberali formâ adolescentulo, quo cum adulterii consuetudinem habebat. Plut. In Paralel.

Fabianus Papyrius, naturæ rerum peritissimus fuit. Plin. 36. 15. Hujus quoque meminit Seneca in Epistolis. Item 19 Romanorum Episcopus martyrio coronatus. Euseb. 6. 21. An. Dom. 151.

Fabii, Romani nobilissimi, simul ac potentissimi (quibus à *fabâ* cognomen erat, utpote quorum primus fabam optimè serebat; sic Cicerones, Lentuli, Pisones.) qui bellum adversus Veientes soli cum suis clientibus & servis in se receperunt, cumque ex levibus aliquot præliis sæpius victoriam reportassent, tandem ad Cremeram flu. insidiis circumventi, ad unum omnes cæsi sunt. Ovid. Fast. 2.

Una dies Fabios ad bellum miserat omnes
Ad bellum missos perdidit una dies.

Ex tantâ Fabiorum clade unus tantum superfuit, qui nondum armis per ætatem idoneus, in urbe relictus erat; ex cujus sanguine per longam nepotum seriem natus fuit Fabius ille Maximus, qui Dictator adversus Annibalem creatus, cunctabundâ quâdam prudentiâ rem Romanam, aliorum Imp. temeritate labefactam, primus restituit, adeo, ut verissimè de eo Ennius dixisse videatur.

Unus homo nobis cunctando restituit rem.

Ovid. *Scilicet ut posses olim tu Maxime nasci,*
Cui res cunctando restituenda foret.

Manil. l. 1. *Invictusque morâ Fabius.* ———

Claud. de bello Getico. ——*Lento lustramine Poenum*
Compressit Fabius. Silius lib. 7.
——— *Lento Poenum moderamine lusit.*

Idem lib. 16. ——— *Peperitque sedendo*
Omnia cunctator nobis. Idem alibi.
Solers cunctandi Fabius. ——

Val. Max. *Fabius maximus, cujus non dimicare, vincere fuit.*

Liv. lib. *Matura res erat, tergiversatur tamen Fabius.*

Fabiola, Romana mulier, quæ cum magno studio sacras literas amplecteretur, Evangelia, & psalmos frequentissimè revolvebat, ut iterata plerumque lectio amorem divinæ religionis (quâ deflagrabat) augeret magis, unde & D. Hieronymus librum de veste sacerdotali eidem nuncupavit.

Fabius Maximus, consul cum C. Jul. Cæsare, an. U.C. 709. Hic in Hispaniâ Pompeianos vicit, Hispanias per deditionem accepit.

Fabius Max, Romani exercitus Imp. adversos Poenos creatus, collatis manibus, cunctos ad unum amisit commilitones, ac ipse accepto mortifero vulnere in Annibalem cursu vehementi concitatus, juxta eum oppetiit. Plut. Paral.

Fabius Africanus, consul cum Julio Antonio, an. U. C. 744.

Fabius Chilo, consul cum Libone, an. U. C. 965.

Fabius Fabricianus, captâ Tuscio (ea est primaria inter Samnites civitas) victoriosam Venerem, quæ in summo apud illos habebatur honore, Romam misit; Hujus uxor cum adolescentulo specioso adulterium committebat: quocirca redeuntem virum dolosè obtruncavit. Fabricianum vero adhuc infantem, ex urgenti liberatum periculo, clam emisit alendum. At ille cum ad ætatis vigorem pervenit, matrem & adulterum interfecit. Senatus autem ne res illa Fabriciano esset fraudi decrevit. Plut. Paral.

Fabius, homo loquax apud Horat. Serm. 1 Sat. 1.

Cætera de genere hoc (adeo sunt multa) loquacem ut
Delassare valent Fabium. ———

Vide

Vide Veterem Schol. & Lævin. Torrentium in loc.

Fabius Tatianus, vel Titianus, Consul cum Neratio Cereali. An. U. C. MCXI.

Fabius Pictor, primus Romanorum solutâ oratione historiam scripsit. Ideoque *Scriptorum antiquissimus* à Livio dictur, lib. 1. & *longè antiquissimus auctor* lib. 2. Vide Voss. de Hist. Lat. lib. 1. cap. 3. qui & alterius Fabii Maximi Serviliani ibidem meminit.

Fabius Rusticus, historicus Latinus, floruit sub Claudio ac Nerone. Vide Voss. de Hist. Lat. lib. 1. pag. 129.

Fabius Cerilianus, (ut Vopiscus in Caro ait) *tempora Cari. Carini, & Numeriani, solertissimè perscriptus est.* Vide Voss. de Hist. Lat. lib. 2. cap. 4.

Fabius Marcellinus, Historicus, de quo Voss. de Hist. Lat. lib. 3. pag. 703.

Fabienses, Italiæ pop. Plin. 3. 5.

Fabrateria, Colonia, & op. nunc pagus Latii, inter Aquinum, & Fregellas. Populi *Fabraterni* Plinio. Juvenal. Sat. 3.

Si potes avelli Circensibus, optima Sora
Aut Fabrateria domus, aut Frusinone paratur.

Silius lib. 8.

Hinc Fabrateria vulgus: nec monte nivoso
Descendens Atina aberat.

Fabricius, Rom. cives frugalissimus, qui in tenuissimo censu Samnitum munera forti animo sprevit. Patellam, & salinum ex argento tantum, colendorum deorum causâ, domi habuit, ita tamen ut patella corneo pediculo sustineretur. Cujus filiæ ob paupertatem de publico dotibus ornatæ ad maritos ierant, portantes gloriam domesticam, pecuniam publicam. Hunc Pyrrhus Epirota nullo auro, nullis pollicitationibus expugnare potuit, ut secum esse vellet, ac proximum à se locum obtineret. Itaque dixit Pyrrho ; Non hoc illi conducibile esse, *nam si Epirota*, inquit, *ambo nos norint, à me regi, quam abs te mallent.* Cicero lib. 3. off. Virgil. Æn. 6.

——— *Parvoque potentem*
Fabricium. ———

Vide Val. Max. 4. 3. Claud. Paneg. In 4 Conf. Hon.

Pauper erat Curius, Reges cum vinceret armis,
Pauper Fabricius, Pyrrhi cum sperneret aurum.

Idem de bello Gildonico.

Noxia pollicitum domino miscere venena
Fabricius regi nudatâ fraude remisit.

Vide Florum. 1. 18. Gellius 3. 9.

Fabricius pons, unus ex pontibus urbis Romæ, à Fabricio consule extructus. Horat. lib. 2. Sat 3.

Atque à Fabricio non tristem ponte reverti.

Hodiè *ponte di quatro Capi*, teste Andr. Fulvio, & Marliano.

Fabulinus, putabatur Deus, qui pueris primò fari incipientibus præesset. Huic Romani sacrificabant, cum primùm eorum liberi fari incipiebant. Varro.

Facundus, Consul, Nepotiani collega, an. U. C. 1088.

Fæsula, urbs olim Hetruriæ, non procul à Florentiâ, nunc vicus modicus, licet episcopalem sedem retineat. Plerisque Græcis Φαισύλαι, *Fæsula*, à nonnullis Φαισύλα *Fæsula* dicitur. Dipthongum in primâ Græci semper habent, & inde ea syllaba producitur à Silio lib. 8.

Adfuit & sacris interpres fulminis alis
Fæsula. ——— ——

Apud Procopium tamen Rerum Gothicarum lib. 2. in vulgatis exemplaribus est Φισύλα, utrum auctoris, scriptione, an librarii corruptione, incertum. Secunda vero syllaba, cum foret brevis Polybius lib. 2. rectè scripsit Græco more Φαίσολαι. Hodiè vulgò *Fiesole*.

Falacrium, Promunt. Siciliæ. Ptol. *Rasocolmo*, teste Fazello.

Falerii, op. Faliscorum in Tusciæ mediterraneis. Ptol. Vide Cluverium.

Falerina, tribus Romana. Liv. lib. 9. dec. 1.

Falernus, mons & ager Campaniæ, inter Calenum, & Sinuessam, maximæ fertilitatis ; ager enim frumenti, mons vini generosissimi ferax est. Virg. Georg. 2.

——— *Nec cellis ideo contende Falernis.*

Mart. 13. 105.

Attica Nectareum turbatis mella Falernum.

Horat. in Odis. — *Mea nec Falernæ*
Temperant vites, neque Formiani
Pocula colles.

Tibul. *Nunc mihi fumosos veteris proferte Falernos*
Consulis, & Chio solvite vincla cado.

Indomitum Falernum Persio dicitur, & *Forte Falernum.* Horat.

Falisci populi quondam Hetruriæ, uberrima pascua incolentes, unde *gramen Faliscum* à scriptoribus passim celebratur. Hi cum à Camillo obsiderentur, Magister ludi cum nobilioribus discipulis, deambulandi prætextu urbe egressus, ad hostem eos deduxit. Quam perfidiam detestatus Camillus, hominem nudari jussit, & à pueris cæsum in urbem remitti. Quâ ex re id consecutus est Camillus ut quos armis subigere non potuerat, justitiæ administratione ad deditionem compulerit. Apud Faliscos farciminis præstantissimi genus fiebat, Lucanicis non dissimile, quod *ventrem Faliscum* appellabant. Martialis.

Et Lucanica ventre cum Falisco.

Horum urbes *Falisca*, *Faleria*, *Fescennia*, & *Horta*. Quos memorat Virg. Æn. 7.

Hi Fescenninas acies, æquosque Faliscos.

In Faliscis flu. est, cujus aqua potata boves candidos efficit. Plin. 2. 103.

Famagusta, Cypri civitas, turribus, & propugnaculis benè munita, quæ Anno Dom. 1750. obsessa, & vi expugnata, cum totâ insulâ in truculentissimi Turcarum Imperatoris potestatem devenit.

Fana, virgo Gallica, clarissimis parentibus orta, Heraclio imperante, quæ cum ad nuptias cogeretur in tantas prorupit lacrymas, ut inde cæcitatem contraxerit.

Fanens, flu. juxta Beneventum, qui & *Siris* dicitur Vib. Sequ.

Fannia lex lata est an. U. C. 508. quæ ludis Romanis, item ludis plebeis, Saturnalibus, & aliis quibusdam diebus, in singulos dies centenos æris insumi concessit, decemque aliis diebus in singulis mensibus tricenos: cæteris autem omnibus denos. Gell. 2. 24. Vide Macrob. Sat. 3. 17.

Fannii, oratores duo fuere, quorum Caius Fannius, qui consul cum Domitio fuit, unam orationem de sociis, & nomine Latino contra Gracchum reliquit. Alter autem Caius Fannius M. F. C. Lælii gener, & moribus & ipso dicendi genere clarior, de his plura apud Cic. in Bruto.

Fannius, Poeta fuisse dicitur non admodum bonus, cuius tamen poemata in ædem Apollinis & Musarum, aliamve bibliothecam cum imagine fuerunt delata Horat. lib. 1. Sat. 4. — *Beatus Fannius, ultro*

Delatis capsis, & imagine : cum mea nemo
Scripta legat vulgo recitare timentis.

Eundem Sat. 10. *ineptum* vocat.

Fannius Cepio, deprehensus in conjuratione adversus Augustum, mortem sibi conscivit. Martialis.

Hostem cum peteret, se Fannius ipse peremit,
Hic, rogo, non furor est, ne moriare, mori ?

Fanum, urbs Umbriæ amœnissima in Adriatico litore, inter Pisaurum, & Senogalliam, haud longe à Metauro flumine, sic dicta, quòd in eâ pulcherrimum Fortunæ Fanum, *i. e.* templum, fuerit. Hinc *Fanenses*, seu *Fanestres* ejus incolæ. Φανα Stephano urbs est Italiæ.

Fanum Martis, op. olim, nunc pagus Belgii in Lucemburg. Dicatu. Anton. vulgò *Mars* vel *Marche en Famine.*

Fanum Saturni, Cronium, locus inf. Gaditanæ. Strab. qui *Punta di S. Sebastiano*, teste Ortelio, dicitur.

Fanum Vacunæ, vulgo *Vacone*, pagus Sabinorum inter Cures, & Mandelam. Horat. Epist. ad Fusc. Arist.

Hæc tibi dictabam post Fanum putre Vacunæ.

Faramundus, vel *Pharamundus*, primus Francorum rex, An. Dom. 421.

Farsar, vide *Pharpar*.

Farfarus, flu. Sabinorum. Ovid. Met. 15.

——— *Et amœna Farfarus unda.*

Farnus, vel *Pharnus* Medorum rex. Diodorus.

Fas, illud dignum notâ, & observatione, priscos Romanos Justitiam *Fas* appellitasse. Auson. Idyll. de Diis.

Sunt & cœlicolum monosyllaba, prima Deum Fas,
Quæ Themis est Graiis. ———

Prima deum, inquit, i. e. antiquissima, à quâ secundam facit Rheam, quæ alio & Latino nomine appellatur *Ops*. Festus. *Themin deam esse putabant, quæ præciperet hominibus id petere, quod fas esset, eamque id esse existimabant quod & Fas est.* Cui astipulatur vetus Glossarium, Θέμις, *Fas, Justitia*.

Fascelis, Dianæ cognomentum, quæ apud Ariciam colebatur à *fasce* lignorum impositum, in quo Orestes & Iphigenia ejus simulacrum absconderunt, cum ex Tauricâ regione in Italiam illud adferrent.

Fascellina, Siciliæ op. in orâ occid. apud Panormum, de quo Silius lib. 14.

Mille Thoantææ sedes Fascellina Divæ.

Fascinus, Deus apud veteres. Plin. 28. 4.

Fatua, vide *Fauna*.

Faucia, tribus una Romanorum, quam pluribus cladibus insignem fuisse constat. Alex. ab Alex. 1. 7.

Faucula Clunia, meretrix, quæ Annibale Capuam tenente, alimenta captivis egentibus furtim suppeditavit. Liv. lib. 26.

Faventia, Hisp. opidum. Plin. 3. 3 Item civitas Italiæ in octavâ reg. hodiè *Faenza*. Silius lib. 8.

——— *Undique solers*

Arva coronantem nutrire Faventia pinum.

Strabo lib. 5. Φαυεντία, ἡ Καισήνα ὁδῷ συνάπτει τῇ Αἰμιλίᾳ. Pop. *Faventini*, Plin. 3. 15.

Faveria, Istriæ urbs. Livius.

Faviani, Juvenes, qui ex Romuli, Remique instituto, nudi, pellibus tantum incincti, per ludum, & lasciviam currebant, cum Fauno sacra facerent. Alex. ab Alex. 4. 12.

Faula, Herculis scortum, Vetrius apud Lactantium.

Fauna, deæ cujusdam nomen erat, cui à Romanis matronis in operto sacra fiebant nocturno tempore, viri autem tantâ curâ ab ejus sacris arcebantur ut vel in ædem ejus inspexisse capitale haberetur. Rationem hujus affert Macrobius Sat. 1. 12. Faunam, dum inter homines ageret, Fauni uxorem fuisse tantâ pudicitiâ, ut perpetuo gynæceo, hoc est mulierum conclavi inclusa, nullum unquam virum præter maritum aspexerit. Varro eandem esse existimat, quæ & Telluris, & Terræ nomine à Romanis colebatur. Eadem & *Fatua* dicebatur, quod nomen à *fando* deductum volunt, quòd infantes non prius vocem edant, quam terram attigerint: Eadem & *Bona Dea* vocata est, quòd omnia, quæ ad victum pertinent, bona suppeditet.

Faunalia, feriæ nonis Decemb. in honorem Fauni celebrantur, quarum meminit Alex. ab Alex. 3. 18.

Fauni, agrorum, & sylvarum putati sunt dii, qui post longum tempus moriuntur, quòd è terrâ geniti sint. Græci *Satyros* vocant. Virg. 1 Geo.

Et vos agrestum præsentia numina Fauni.

Ovid. Met. 1.

Sunt mihi semidei, sunt rustica numina Fauni.

Idem Met. 6.

——— *Ruricolæ sylvarum numina Fauni.*

Vide Plin. 12. 1.

Faunus, antiquissimus Aboriginum rex, filius Pici, pater Latini, à quo rustica prædicta numina genita putantur, quos *Faunos*, vel *Sylvanos* poetæ appellant, cornutis capitibus, & caprinis pedibus insignes. Cæterum de *Fauno*, & *Faunis* vide N. Comitem Mytholog. 5. 9.

Favonius, ventus ab occasu æquinoctiali spirans contra Subsolanum. Plin. 2. 47. à *fovendo* dictus, quòd cuncta *foveat*. Lucret. lib. 1. *Genitabilis aura Favoni*. Græci *Zephyrum* vocant. Item *Favonius*, Catonis æmulus, Sueton. in Octav.

Favor, vel *Favo*, archimimus Rom. qui in funere Vespasiani Imp. personam ejus tulit, vivique, ut moris erat dicta & gesta imitatus est. Sueton. in Vespas.

Favorinus, philosophus, Arelate oriundus, Dionis auditor, præterea Eunuchus, & Adriano principi infensus. Ideo tria de se mira narrare solebat, *se Gallum Græcisse, Eunuchum mœchum putari, & inimicum Imperatori vivere.* Ob quam causam statua eius disjecta Athenis, ubi vivebat. Hunc Herodes Atticus patrem solebat appellare, hæresque librorum ab eo factus est Philostratus; Gellius hujus sæpè meminit. Ælian. de Var. Hist. dicit hunc quandoque in disputatione quâdam Adriano cessisse, admirantibusque proximis, *Nonne eedam*, inquit, *ei qui habet 30 legiones?*

Fausta, Constantini uxor, ab eodem interfecta, an. U. C. 1082.

Faustianum, vinum dicitur, quod in mediis collibus Falerni montis gignitur.

Faustina, puellæ alimentariæ ab Antonino Cæsare in honorem *Faustinæ* matris suæ institutæ.

Faustinopolis, Capppadociæ urbs, in Ciliciæ confinibus. Anton.

Faustinus, nomen a Romanorum Consulum.

Faustulus, pastor, qui Romulum, & Remum ad Tyberim expositos invenit, Laurentiæque uxori suæ educandos tradidit. Livius lib. 1.

Faustus Sylla, Cos. Sylvii Othonis collega, an. U. C. 804. Vide *Sylla*. Item *Faustus* Syllæ Dictatoris filius. Alius consul cum Theodosio Aug. an. U. C. 1191.

Faustus Quintilianus, Senator tempore Juliani Principis.

Faustus, Afer, hæreticus Manichæus, qui scripsit libros contra Orthodoxam fidem, quibus abundè respondit Augustinus.

F E.

Febris, dea culta est à veteribus nè noceret. Val. Max.

Februa, dea, apud antiquos, quæ mulierum menstruis præerat, dicta à *Februis*, i. e. *purgationibus*, quod fœminas post partum secundis excuntibus purgare putaretur.

Februa, sacra erant, quæ Diis manibus placandis bant mense Februario. Ovidius 2 Fast. libro secundo Fastorum.

Februata Juno, quæ & *Februalis*, & *Februa*, seu *Februla* nuncupatur: dicta est quod illi mense Februario sacra fiebant, cuius feriæ Lupercalia sunt. Alex. ab Alex. 4. 12.

Federicus, 2. Imp. Rom. filium suum Henricum peremit in carcere, quòd suspicaretur eum favere Gregorio Pontifici, quocum bellum ipse susceperat.

Felicitas, Romana mulier, quæ filios pro religione Christianâ sub Antonino mori læta conspexit. Item dea, quam Romani venerabantur. Aug. de Civitate Dei.

Felicula, virgo ingenua, quæ cum nullis tormentis aut pollicitationibus à Christianâ religione diverti posset, jussu Flacci Comitis in latrinas detrusa est, & ibidem moti coacta.

Feliginates, Umbriæ pop. Plin.

Felix, nomen 3 episcoporum Romanorum. Item duorum Consulum. Unus consul cum Tauro an. U.C. 1181. Alter cum Secundino, an. U.C. 1265.

Felix, Judææ præfectus, Claudii Cæsaris libertus, Pallantis frater, uxorem duxit Drusillam, Antonii Triumviri neptem, quâ mortuâ duxit filiam regis Agrippæ, quæ & ipsa Drusilla vocabatur, cujus mentionem facit B. Lucas Act. 24. Denique aliam quandam Heroinam duxit, ut indicat Suetonius. *Trium reginarum maritum* illum appellans. Joseph. Ant. 20. 14. Tacito lib. 12. vocatur *M. Antonius Felix*.

Felleninus, Deus Aquileiensium tutelaris, ac præses.

Felsina, urbs Italiæ, posteà *Bononia* appellata. Plin. 3. 15. Et Galliæ Togatæ urbs, quæ nunc *Bologna* dicitur, & nobili Academiâ celebris est.

Felsinus, Tuscorum rex, regn. an. 33.

Feltrina, Rhætiæ urbs. Anton.

Femella Amatriciana, mulier constantissima, quæ quum intellexisset filium demisso minus animo ad supplicium trahi, eidem occurrens jussit, ut exuto periculi metu, cœlum & Solem suspiceret, quod cum fecisset, *An*, inquit, *ignoras fili, te confestim in arces illas emigraturum?*

Fenestella, historicus Rom. sæpe citatur à Plinio. Mortuus est Cumis, Augusti tempore. Eusebius. *Fenestella* alter, cujus de sacerdotiis & Magg. Rom. scriptum extat eo multò est recentior. Est & Porta Romanæ nomen. Ovid. Fast. 6.

Nocte domum parvâ solita est intrare fenestrâ,

Unde Fenestella nomina porta tenet.

Perperam

Perperam apud Basilium Fabrum, *Poeta Romani nomen.*

Feuni, Phiuni, Ptol. *Finni* Jornandi, pop. Scandinaviæ, quorum regio *Finlaudia* in ortum vergens, in Suecorum, Moschorumque confinio. Vide Tacitum.

Feralia, festæ apud Romanos diis Manibus sacratæ. Ovid. Fast. 2.

Hanc quia justa ferant, dixere Feralia, lucem.

Ferdinandus, nomen quorundam regum Hispaniæ, & Imperatorum Germanorum.

Ferentanum, quod & *Frentanum*, op. Ferentanorum in Apulorum confin. quod pleriq; Francam Villam oppidum Aprutii esse putant, cum hoc in Matuccinorum orâ sit, inter Aternum & Ottonem fere 6. m. p. longe à finibus Frentanorum. Strabo.

Ferentia, Ferentium Plinio, *Ferentinum* Tacito, ac Straboni urbs Hetruriæ, vulgò *Ferento*, pop. *Ferentini*. Suetonio.

Ferentinum, urbs Latii in finibus Hernicorum in colle inter Anagniam, & Frusinonem. Pop. *Ferentinates* Plinio. Aliis *Ferentini*. Silius lib. 8.

Sylla Ferentinos, Privernatamque manipios
Ducebat. ———

Ferentum, op. Apuliæ in Lucaniæ confin. inter Venusiam, & Acherontiam, hodiè *Forenzo*. Horat. Carm. 3. Od. 4. ——— *Et arvum*
Pingue tenent humilis Ferenti.

Feretrius, dictus est Jupiter, non *à pace ferendâ*, (ut quibusdam placet) sed *à ferendis spoliis*. Nam Romulus devictis Ceninensibus, hostium spolio, ferculo ad id facto, in Capitolium detulit, ibique ex quercu suspensa Jovi consecravit, eodemque in loco Jovi Feretrio templum condidit: authorque fuit posteris, ut eò capta ex hostibus spolia deferrent. Quanquam alii à *feriendo* sic appellatum malint. Vide Livium & Dionysium in Romuli historiâ. Itemque Plut. in Romulo & Marcello. Et ante omnes Propertium lib. 4. Eleg. penult. cujus initium.

Nunc Jovis incipiam causas aperire Feretri.

Feronia, nemorum dea, à *ferendis arboribus* dicta. Hæc lucum habuisse fertur sub monte Soracte, qui cum fortuitò aliquando arsisset incendio, & ob id transferre inde simulacrum accolæ vellent, subitò aiunt nemus revirescere; unde Virgil. Æn. 7.

——— *Et viridi gaudens Feronia luco.*

Strabo author est, eos qui Feroniæ numine afflabantur, nudis pedibus ardentes prunas sine ullâ læsione perambulare solitos. Item *Feronia* civitas in radicibus Soractis montis. Horat. Sat. 5, lib. 1.

Ora manusque tuâ lavimus Feronia lymphâ.

Vide Cerdam in Virgilii locum supra productum.

Ferraria, Hispaniæ promont. in Sucronensi sinu Carthaginem versus, sic ab accolis cognominatum, quòd Ferrarias effusiones plenum minerali feraces habeat. Mela l. 2.

Fescennia, vel *Fescennium*, op. Hetruriæ. Plin. 3. 5. Virg. Æn. 5. *Hi Fescenninas acies, æquosque Faliscos,*
Hi Soractis habent arces.

In hoc opido carminis quoddam genus, omni obscœnitate opprobrioque plenum inventum putatur, quod à loco dictum est *Fescenninum*. Macrob. Sat. 24. *Pollio, cum Fescenninos in eum Augustus scripsisset, ait, At ego taceo. Non est enim facile in eum scribere, qui potest proscribere.* Hinc *Fescennina locutio* apud Catullum. Horat. lib. 2. Ep. 1.

Fescennina per hunc inventa licentia morem.

Seneca in Medeâ.

Festa dicax fundat convicia Fescenninus.

Festus, Domitiani amicus, qui dum mentagrâ usque ad desperationem laboraret, gladio se trajecit, prius tamen amicos consolatus. Ejus mortem describit Martialis.

Festus, Consul, Collega Theodosii Aug. an. U. C. 1192. Item alius consul, Martiani collega, an. U. C. 1225.

Fesula, vide *Fæsula*.

F I.

Fiarasum, Cappadociæ urbs. Auton.

Fibrenus, flu Italiæ. Sil. 8.

Atque Fibreno miscentem flumina Lirim.

Ficana, Latii urbs. Plin. Liv.

Ficaria, ins. juxta Sardiniam. Plut. Liv. *Serpentaria.* Leandro.

Ficelia, quæ & *Vofavia* priscis, nomen urbis ad Rhenum. *Obern Wesel* Althamero, & Peucheim ero, qui addunt ibi Mammeam. Alex. Severi Imp. matrem sepultam.

Ficbola, vel *Phicola* vicus Palæstinæ. Joseph. Ant. 12. 4.

Ficolenses, Italiæ pop. circa Samnitium. Plin.

Ficulnea, vetus Latii urbs.

Ficus, Mauritaniæ Cæsar. opidum. Auton.

Fidena, & *Fidenæ*, urbs Latinorum mediterranea. Virgil. Æneid. 6.

Hi tibi Nomentum, Gabios, urbemq; Fidenam.

Juv. Sat. 6. ——— *Vivat Gabiis, ut vixit in agro,*
Vivat Fidenis.— Et ante eum Horat. lib. 1. ep. 11.
Scis Lebedus quam sit Gabiis desertior, atque
Fidenis vicus. pop. *Fidenates.*

Fidentia, op. Italiæ in octavâ regione, à quâ incolæ *Fidentini*. Plin 5. 15.

Fidentia, Hisp. Bæticæ urbs, inter Bætim & Oceanum sita, alio nomine *Julia* appellata. Plin 3. 1.

Fidentiola, vicus inter Placentiam, & Parmam, Italiæ urbes. Anton. hodiè *Fiorenzola.*

Fides, Dea à Romanis culta, testibus Cicerone, Lactantio, & Augustino.

Fidicula, Italiæ locus. Val. Max. 7. 6.

Fidiculanus Falcula, Senator Rom. vir levissimus, & sordidissimus. Cic. pro Cecinnâ, & Cluentio.

Fidius Deus, Jovis fil. à *fide* dictus cui præest, ut nonnullis placet. Plautus. *Per deum Fidium credis jurato mihi.* Fuit apud veteres Romanos in honore maximo, adeo, ut templa cum sacrificiis meruerit. Cultus est in Quirinali jugo Nonis Junii. Ovid. Fast. 6.

Fidon, Argivus, mensuras & pondera reperit, cùm apud Hebræos Azarias in Judæâ, & Hierusalem regnaret. Eutrop. lib. 1. Lege *Phidon.*

Fila, Thebaidis in Ægypto locus. Anton.

Fimbria, Romanus, homo longè audacissimus, & insanissimus. Diem Sævolæ dixit, quod non totum telum corpore accepisset. Cic. pro Roscio Amerino. Item eferus Marii miles, Crassorum percussor. Lucan. lib. 2.

Truncos Laceravit Fimbria Crassos.

Firmilianus, Cappadocum gentis, urbis Cæsareæ Episcopus, An. Dom. 251.

Firmius, Ægypti Præses, an. U. C. 1025.

Firmanorum Castellum, Firmiano, teste Franc. Pamphilo, castrum Piceni Firmo urbi vicinum. Plin.

Firmanum, op. Umbriæ apud Metaurum flu. vulgò *Formiano*, vel *Formiguano.*

Firmium, Firmum Cic. ac Strab. Colonia & urbs Archiepiscopalis Piceni, apud oram maris Adriatici. *Fermo* vulgò dicitur.

Firmus, Imperator (quem Aurelius *Latronem Ægyptiacum* vocabat) staturâ fuit ingenti, oculis prominentibus, crispo capillo, fronte caperatâ, fusco vultu, piloso corpore, & hispido, ita ut *Cyclops* vulgò diceretur. Robore autem adeo insignis, ut Triarium vinceret. Nam & incudem pectori superpositam tundentibus fabris constanter perferebat. Crinitus.

Fiscellus, montis Apennini ramentum in Umbriâ, juxta Piceni, & Sabinorum confinia, unde Nar fluvius oritur. Sil. lib. 8. *Quæ Fiscelle tuas arces, Pinnamq; virentem.*

Fis.ra, Corsicæ urbs. Ptol.

Fisida, vicus Africæ, circa Tripolitanam regionem. Anton.

Fissenia, op. ad Regium amnem, circa Babyloniam.

F L.

Flaccus, Cônsul cum Gallo, an. U. C. 916.

Flamen, Sacerdotem significat. Tres autem erant *Flamines* apud Rom. qui cognomina ab eo Deo cui sacra faciebant, sumebant. Dialis à Jove, Quirinalis à Quirino, Martialis à Marte. Dicti quasi *Filamines* à *filo* quo eingebant caput. Ita Festus, & Priscianus. Varro etiam Lib. 4 de L. L. *Flamines*, inquit, *quòd caput velatum habebant filo.* Plutarchus à *Pileo*, quasi *Pileamines* dictos arbitratur. Mihi nec à filo, nec à pileo id nomen accepisse videntur, inquit Vossius. Longius enim vocabula hæc abeunt. Sed est *Flamen*, à *Flameo*, hoc est, *albo galero*, seu *velamento*

capitis quo utebantur. Id autem flammeum vocatum à *flameo colore*, hujus vero coloris erat, quia erant sacerdotes Jovis Tonantis, cui is color convenit. Ita Festus. *Flameo vestimento Flaminica utebatur*, id est, *Dialis uxor, & Jovis Sacerdos, cui telum fulminis eodem erat colore.*

Flamingi, pop. Gall. Belg. qui à Saxonibus originem duxerunt. Æmil. lib. 3. qui & *Flandrenses*.

Flaminia, Italiæ regio, hodiè *Romagna* Leandro.ro.

Flaminia Via, ab urbe Româ Ariminum usque perducta per Ocriculum, Narniam, Spoletium, Forum Flaminii, Helvillum, Callem, Forum Sempronii, Fanum Fortunæ, & Pisaurum, Anton. in Itin. A Flaminio consule qui ad lacum Thrasymenum ab Annibale *cæsus est, strata. Ovid. Pont. 1. 9.

Spectat Flaminiæ Claudia juncta viæ.

Juvenal. Sat. 1.

——— Experiar quid concedatur in illos
Quorum Flaminiâ tegitur cinis atque Latinâ.

Flaminii prata, nunc *Circum Flaminium* vocant, locus urbis Romæ. Liv. lib. 3.

Flaminius, civis Rom. à quo *via Flaminia, arcus Flaminius*, & *forum Flaminium*, consul cum Annibale pugnans ad Thrasymenum lacum interfectus est: cujus cadaver inter mortuos ab Annibale quæsitum, nec inventum. Livius.

Flaminius, prænomine Quintus Superioris filius, qui Philippum Macedoniæ regem vicit, filiumque Demetrium obsidem dare coegit. Plutarchus in Flaminio.

L. Flaminius, quem Cato Censorius ignominiosè à senatu expulit, quòd Gallum quendam, in gratiam pueri quem deperiisset, tum cum Galliæ præerat, interfecisset. Livius.

Flamonienses, cognomine Vannienses, & Culici circa Venetos populi. Plin.

Flanaticus sinus, Flanonicus Stephano, *Polaticus* Melæ, *Liburnicus* Orosio, sinus maris Adriatici, inter Istriam & Liburnicam, hodiè *Il Quarnero*, populi *Flanates* Plinio dicuntur.

Flandrenses, vide *Flamingi*.*

Flandria, Gall. Belg. regio ad litora Oceani Septentrionalis. Tractum siquidem Europæ extremum. Britannicæ insulæ oppositum, inter Galliam, Germaniam, & Oceanum, incolæ *Germaniam inferiorem* appellant, Galli, exterique fere omnes, uno nomine *Flandriam* vocant. Verum Flandria non tam latè patet, nam quæ nunc Flandria est ea Brabantiâ, Hannoniâ, Artesiâ, & Oceano terminatur. Hanc in tres partes dividunt, in Teutonicam Gallicam & Imperatoriam, quam & Proprietariam (quod nunquam Superiorem, aut Dominum, præter Flandriæ Principem agnorit) nominant. Teutonica Flandria 18. habet urbes celebres, quarum præcipuæ sunt Gandavum, Brugæ, Ypra, &c. Gallica tres, Insulas videlicet, Duacum & Orchianum. Imperatoria quatuor, Alostum, Teneramundum, Gerardimontium, & Ninivam. Flumina ejus celebriora sunt, Scaldis, Liza, & Tenera. Regio maximè compascua, imprimis occidentem versus. Boves, equosque præstantissimos, belloque aptos gignit. Caseo, butyroque abundat. Tritici admodum fœcunda, & nobilis. Populus ferè mercaturam exercet, atque ex lino (cujus hic maxima fertilitas, & excellentia est) lanâque pannos lineos, laneosque magnâ copiâ conficit, latissimèque distrahit. Habet 1145 pagos præter Arces, Castella, & Nobilium ædes. Lud. Guicciardinus, & Jac. Marchantius Flandriam descripserunt.

Flavia, Palæstinæ urbs, primum ab Herode condita, & in gratiam Tiberii *Cæsarea* appellata, postea deductâ eò à Flavio Vespasiano Coloniâ, *Flavia* dicta. Plin.5.3. Item Æduorum Sequanorum urbs, hodiè *Flavigny*, ut quidam existimant. Item *Flavia* Lambris, Hisp. Tarrac. urbs. Ptol.

Flaviana, Scythiæ urbs. Lib. Notit. Mœsiæ prima alio in loco eidem.

Flavianum, quod & *Flavinianum* legitur, hodiè *Foiano*. opidum Hetruriæ ad Tiberim in finibus Faliscorum. *Flavinium*. Virgilio lib. 7.

Hi Fescenninas acies, aquosque Faliscos
Hi Soractis habent arces, Flaviniaque arva,
Et Cimini cum monte lacum, lucosque Capenos.

Silius lib. 8. *Flavinam* vocat.

* *Hos juxta Nepesina cohors, aequique Falisci,*
Quique tuos Flavina, focos, Sabatia quique
Stagna tenent, Ciminique lacum, qui Sutria tecta
Haud procul, & sacrum Phœbo Soracte frequentant.

Flavii, à *flavo* deduci dicuntur, ob crinium candorem. Erat autem apud Romanos familia amplissima ex quâ erant Vespasianus, & filii ejus Titus ac Domitianus.

Flaviobriga, op. Autrigonum in Hisp. citeriori. Plin. 4. 20.

Flavionavia, Pesicorum in Hisp. Tarrac. op. quod hodiè *Bilbano* appellatur, ut nonnulli sentiunt.

Flaviopolis, Bithyniæ civitas. Ptol. Item urbs mediterranea Ciliciæ eidem. Fuit & Thraciæ op. eo loco conditum, ubi antea Zelia fuerat. Plin. 4. 21.

Flavium Brigantium, Ptol. Callaicorum urbs in Portu magno, hodie *Compostella*. Item *Flavium* Norici op. Plinio. hodiè *S. Andres*, reste Lazio.

Flavius Avienus, Consul cum Pompeio, an. U. C. 1254.

Flavius Antiochianus, Consul cum L. Orphito, anno U. C. 1022.

Flavius Basilicus, Consul cum Herminericho, anno U. C. 1218.

Flavius Claudius, 32 Romanorum Imp. an. U.C.1021. hic Aureolum vicit, ac imperio exuit, Gothos fudit ceciditque ad trecenta viginti millia.

Flavius Clemens, Consul cum Domitiano Cæsare, an. U. C. 847.

Flavius Promotus, Consul cum Flavio Timasio. anno U. C. 1141.

Flavius Stilico, Consul cum Aureliano Cæsare, anno U. C. 1151.

Flavius Val. Valentinianus, 42. Rom. Imp. cum Valente, an. U. C. 1118.

Flavius Varro, Consul cum Terrullo, an. U. C.1163.

Flavona, op. Illyrici, Ptol. & Plin. 3. 21. ubi tamen quidam *Flammona* legunt.

Flevum, *Flevi lacus* Tacito, sinus maris Germanici inter Batavos, & Frisios, in quem Rheni alveus orientalis cum Isala apud Campenam urbem influit; vulgò *Suyderzee*. Sed *Flevum* Plinio est, ipsius Rheni ostium Orientale. *Yssel* Ortelio, *Vlie* autem Verrutio.

Flevum, Castellum Tacito, op. Frisiæ occidentalis ad lacum Flevum. *Vollenhove*, teste Cyro Spangebergio. Sed Becano est Fledorp op. ejusdem Frisiæ in orâ litoreâ ad Bor. apud Groningam urbem.

Flexum, Pannoniæ urbs Anton. *Wien* Spiegelio. Lazius autem *Altenburg*, aut *Presburg* putat Hungariæ urbem.

Flora, Dea Romanorum, quam floribus præesse volebant. Hanc meretricem fuisse aiunt, quæ cum magnas opes corporis quæstu quæsivisset, pop. Rom. scripsit hæredem, certamque pecuniam reliquit, cujus ex annuo fœnore suus natalis dies celebraretur editione ludorum, quos appellant *Floralia*, sive ludos *Florales*. Quod quia Senatui flagitiosum tractu temporis videbatur, ab ipso nomine argumentum sumi placuit, ut pudendæ rei quædam dignitas adderetur, Deam finxerunt esse, quæ floribus præsit, eamque oportere placari, ut fruges cum arboribus & vitibus bene prospereque florescerent. Celebrabantur illi ludi omni cum lascivià, convenientèr in memoriam meretricis, nam præter verborum licentiam nudabantur flagitante populo, meretrices, quæ spectatores impudicis moribus detinerent. Hæc à Græcis Χλωρὶς dicebatur. Ovid. Fast. 4.

Chloris eram quæ Flora vocor.

Florentia, urbs in Etruriâ hodiè clarissima, aliquando *Fluentia*, quòd ad Arni *fluenta* exstructa sit, dicta; unde pop. *Fluentini* Catoni & Plinio, qui nunc *Florentini*

nomine

qui nunc *Florentini* nomine magis auspicato vocantur, olim libera, ac maximæ partis Etruriæ Domina, nunc vero Reip. formam adhuc, sub magno tamen Duce ex Medicæâ familiâ servans, vulgò *Fiorenza*. Vide Leandrum in Descript. Italiæ.

Florentiola, op. geminum, unum in Thusciâ apud Varrenum flu. Alterùm in Gall. Togatâ inter Parmam, & Placentiam.

Florentinus, Jurisperitus, Alexandro Cæsari à consiliis.

Florentinus, consul cum Anthemio, an. U. C. 1270. Alius consul cum Dionysio, an. U. C. 1182. Tertius, cum Tauro, an. U. C. 1114.

Florianus, Imperator, qui Tacito successit, dolens Probum, militiæ peritum, à magnâ exercitus parte esse electum, sibiipsi venas incidit, effusoq; sanguine consumptus est. Aurelius.

Florius, flu. Hisp. in Callaicis apud Nerium Promunt. in Oceanum labens; qui *Vir* Ptolemæo dicitur. *Ars* hodiè Moletio.

Fluentia, vide *Florentia*.

Flumentana, porta Romæ, quam Tyberis urbem intrans in sinistrâ ripæ parte reliquit; dicta quod Tyberis quandoque in eam influxerit, hodiè *Porto del populo*.

Flustates, Gall. Belg. pop. apud Cæsarem, quos Cænalis in comitatu *de Foix* apud Aquitanos locat. Ursinus autem ex Plin. & Claudiano legit *Elusates*: Ac sanè hoc tractu Elusatium civitatis fit mentio in Provinciarum libello.

Fluonia, Juno, quam mulieres colebant, quòd sanguinis fluorem, in conceptu retinere putabatur. Boccat. vel quòd menstrua fœminarum singulis mensibus sistere crederetur. Vide Vossium de Idololatriâ, lib. 2. cap. 26.

F O.

Focaria, mons, & promuntorium Umbriæ, hodiè *M. di Pesaro* Blondo dicitur.

Foce, Ægæi maris insula. Anton.

Focunates, pop. in Alpibus. Plin. 3. 30. *Fossigni* hodiè Pingonio. Sed Simlero est vallis *Suls*, inter Tridentinos & Venetos.

Folia, mulier Ariminensis, veneficiis & masculâ libidine insignis. Horat. Epod. 5.

Non defuisse masculæ libidinis
Ariminensem Foliam.

Fons Solis, in Cyrenaicâ, sic dictus, quòd solis per cardines motu, calore & algore variatur. Ejus meminere Herodotus, Diodorus & Arrianus. Ovid. Met. 15.

——— *Medio tua corniger Ammon,*
Unda die gelida est, ortuque obitaque calescit.

Silius lib. 3.

Stat fano vicina, novum, & memorabile, lympha,
Quæ nascente die, quæ deficiente tepescit,
Quæque riget medium cum sol ascendit Olympum,
Atque eadem rursus nocturnis fervet in umbris.

Fontania, sacra fontium, quæ fiebant coronatis puteis, & fontibus. Varro & Festus.

Fonteia, Virgo Vestalis, M. Fonteii soror. Cic. pro Fonteio.

Fonteius Capito. Horat. in Hodœporico.

——— *Capitoq; simul Fonteius, ad unguem*
Factus homo, Antoni non ut magis alter amicus.

Fontes Aponi, Thermæ sunt à veteribus celebratæ in agro Patavino, Venetorum ditionis; hodiè *Bagni d' Abano*, ut Leander scribit.

Fontinalis, Porta urbis Romæ ob propinquitatem scaturientium fontium, eadem *Capena* vocatur.

Foretani, & *Foretii*, Italiæ Transpadani populi. Plin.

Fordicidia, ut inquit Varro, festa erant apud Romanos, dicta à *fordis*, i. e. bobus, cædendis, quæ celebrabantur ad 17. Calend. Mart.

Forculus, Deus putabatur, qui Foribus præerat, sicut Cardinea Dea, quæ Cardinibus, & Limentinus Deus, qui Limini, ridiculâ Ethnicorum superstitione.

Formiæ, urbs Campaniæ maritima, juxta Caietam, Læstrygonum olim sedes, à Lamo quodam Lacone ut creditur, condita. Horat. lib. 3. Carm. Od. 17.

Æli, vetusto nobilis ab Lamo, &c.
Autore ab illo ducis originem
Qui Formiarum mœnia dicitur
Princeps, & innantem Maricæ
Litoribus tenuisse Lirim.

Hæ primum *Hormiæ* dictæ sunt, sive à frequentiâ, bonitateque τῶν ὁρμῶν, h. e. *stationum*, ut Festo placet, sive ἀπὸ τῆς ὁρμῆς, h. e. ab *impetu* Læstrygonum, qui *Anthropophagi* fuisse dicuntur. Martialis *Formiam* dixisse videtur. 10. 30.

O temperatæ dulce Formiæ litus.

Horat. 1. Od. 20. ——— *Mea nec Falernæ*
Temperant vites, neque Formiani
Pocula colles.

Diodoro, Straboni, ac Æliano Φορμίαι, unde mendosè apud Ptol. Φόρμιαι videtur, quod tamen antiquum puto fuisse mendum, cum apud Steph. legitur Φορμιανοὶ πόλις Ἰταλίας, ἐθνικὸν, τὸ αὐτό. Strabo lib. 5. Φορμίαι, Λακωνικὸν κτίσμα ἐστὶν Ὁρμίαι λεγόμενον πρότερον διὰ τὸ εὔορμον.

Formio, Istriæ flu. Ptol. hodiè *Risano*.

Formosus, 109. Romanorum Episcopus. An. Dom. 892.

Fornicalia, feriæ à Romanis farris torrendi gratiâ institutæ, quibus ad fornacem in pistrinis sacrificium fieri solebat; dicta à *Fornace* Deâ, in cujus honorem hæc erant instituta, & celebrabantur 12. Cal. Mart. Miratur vir doctissimus in Lex. Philologico, in lexico veteri Fornacem statui Deam; nempe non veniebat ei in mentem Ovidii illud in erudito de Fastis opere lib. 6.

Et Fornicali sunt sua sacra Deæ.

Item hoc ejusdem in lib. 2.

Facta Dea est Fornax, læti Fornace coloni
Orant, ut vires temperet ipsa suas.

Foroappii, Italiæ pop. in Falerno agro. Plin. 3. 3. Opidum eorum *Forum Appii* Horatio dicitur. Serm. 1. 5.

——— *Inde forum Appi*
Differtum nautis, cauponibus atque malignis.

Tullius ad Atticum lib. 2. ep. 10. *Ab Appii foro horâ quartâ, dederam aliam paulo ante à Tribus Tabernis*: ubi Leander tradit, hodiè hospitium tantum *Maruti* dictum extare.

Foroaugustana, Hisp. citer. civitas, alio nomine *Libisosonna* dicta. Plin. 3. 3.

Forobremitani, Umbriæ pop. Plin.

Fortia Castra, in Tirolensi comitatu habet Lazius ex Lib. Notit. quod *Stertzengen* interpreratur.

Fortuna, dea antiquis credita. Juvenal.

Te facimus Fortuna Deam, cœloque locamus.

De Fortunâ prolixe differit N. Comes Mythol. 4. 9.

Fortunatæ insulæ, à *fructuum ubertate*, vel *aeris bonitate* dictæ, contra Mauritaniæ finem ad occidentem sitæ sunt. Strab. lib. 3. & Plin. lib. 4. Fuerunt autem sex numero, nunc omnes *Canariæ* dictæ. Has insulas Horatius innuere videtur. Od. 8. lib. 4.

——— *Divitibus consecrat insulis.*

Nec non Epod. 16.

Nos manet Oceanus circumvagus, arva, beata
Petamus arva, divites & insulas, &c.

Fortunatus, Præsul Pictaviensis, qui gesta Sanctorum patrum partim pedestri, partim solutâ oratione conscripsit. Item sanctus quidam, cujus adventu se lætum fuisse scribit Apostolus Paulus.

Foruli, op. Sabinorum, saxoso in loco situm, unde fit, ut Strabo lib. 5. petram vocet ad rebellandum, quam ad habitandum aptiorem Virg. Æn. 7.

Casperiasque colunt, Forulosque & flumen Himellæ.

Forum Allieni, Galliæ Cisalpinæ urbs. Tacit.

Forum Appii, vide *Foroappii*.

Forum Aurelii, in viâ Aureliâ, inter Urbem & Cosas. Anton.

Forum Bibalorum, Hisp. urbs. Ptol.

Forum Cassii, inter Vulsinium, & Sutrium. Anton. Tusciæ mediterranea urbs est, hodiè *Vetralla* Leandro.

Forum Cella, Tusciæ op. ad mare mediterraneum *Forcelle* hodiè Leandro dictum.

Forum Claudii, Centronum civitas in Alpibus. Ptol. hodiè *Farentofa*, Ducis Sabaudiæ.
Forum Claudii, Tuscorum urbs. Prol. & Plin. *Tolfa nuova* Leandro.
Forum Cornelii, Gall. Togatæ urbs. Ptol. hodiè *Imola*.
Forum Cornelium, civitas in Flaminiâ, quæ & *Forum Syllæ*. Forocorneliensis agri meminit Plin. 3. 16.
Forum Decii, op. Sabinorum. Plin.
Forum Diuguntorum, vel *Jatantorum*, Cenomannorum op. Ptol. *Crema* Leandro, in Lombardiâ Transpadanâ.
Forum Egurrorum, urbs Hisp. Tarracon. Ptol. hodiè *Medina del Rio seco*.
Forum Flaminii, in Umbriâ est, teste Plinio. Vide Cluv. Ital. Ant. lib. 2. p. 631.
Forum Fulvii, quod *Valentinum* quoque dicitur Plinio, Longobardiæ Cispadanæ op. hodiè *Valenza*.
Forum Gallorum, op. in viâ Flaminiâ, *Castel Franco* Leandro.
Forum Gallorum, Hisp. urbs, inter Cæsaraugustam, & Pyrenaos. Anton.
Forum Julium, & *Julii*, colonia Octavianorum, & urbs Galliæ Narbonensis. Gallicè *Freius*. *Forum* item *Julium* Tac. & Ptol. colonia, & urbs Carnorum, quod & *Castrum Juliense* Diacono dicitur. Vulgò *Cividad d' Austria*. *Forum* præterea *Julium* Plinio, qui populos *Foro julienses* memorat, *Friuli*, & *Patria* hodiè, regio est Italiæ, Venetiæ pars, inter Marchiam Tarvisinam, & Histriam, ac Noricum contenta; cujus Utinum caput est, & conventus juridicus. Vide Leandrum in descr. Italiæ, Blondum, & J. Candidum in Aquilegiensium historiâ.
Forum Licini, Insubrum op. Plin. *Prieve d' Iacino* Leandro, Niger autem *Lignano* appellat.
Forum Limicorum, Hisp. Tarracon. urbs. Ptol. *Puente de Lima*, teste Floriano, Portugalliæ opidum.
Forum Livii, vulgò *Forli*, urbs Gall. Togatæ, in viâ Æmiliâ, media inter Faventiam, & Cæsenam urb. Romandiolæ. Pop. *Forolivienses*.
Forum Narbasorum, op. Hisp. Tarracon. in finibus Asturum excisum: locus *Arvas* hodiè, teste Mor. nominatur, inter Legionem, & Oretum.
Forum Neronis, Gall. Narbon. urbs. Ptol. populi *Forojulienses*, & *Luteuani*, vide *Luteva*.
Forum novum, Sabinorum urbs. Plin.
Forum Popilii, Flaminiæ in Italiâ urbs. Plin. *Forlimpopoli*. Leandro.
Forum Segusianorum, op. Gall. Lugd. Ptol. *Feurs* Dalechampio, aliis *Bourg en Bresse*.
Forum Sempronii, Umbrorum civitas. Ptol.
Forum Tiberii, Helvetiorum civitas in Galliâ juxta Rhenum. Ptol. *Keyserstall*, teste Rhenano. *Zurzach* Tschudo, *Zurich* aliis dicitur.
Forum Trajani, in Sardiniâ urbs. Anton.
Forum Traentinorum, Plin. Italiæ urbs in Galliâ Cisalpinâ. *Brentonore* Leandro.
Forum Vibii, Galliæ Transpadanæ urbs, hodiè *Bibiena*.
Forum Voconii, vel *Voconii*, Gall. Narbon. op. *Chambery* Pineto, aliis *Freius*.
Forum Vulcani, *Campi Phlegræi* Plin. & Solino hodiè *La Solfatara*, locus Campaniæ apud Puteolos, inde 2. m. p. Neapolim versus distans, in morem ingentis Theatri ignes perpetuos emittens, & sulfur gignens.
Fosi, pop. Germaniæ, Cheruscis finitimi. *Diemerscher* teste Althamero. Sed aliis *Fossewerde*, tractus Frisiæ occidentalis, ubi non longe Fosete insula, vulgo *Amelandt* teste Hier. Verrutio.
Fossa Canopica, quâ navigatur Alexandria Canopum. Strabo, & Stephanus.
Fossa Cimbrica, quam nullam volucrem supervolare posse scribit Antigonus in Mirabilibus.
Fossa Clælia, Dionysius Κλοιλίας τάφρος vocat. Livius etiam pl. num. *Fossas* habet lib. 2. ubi de C. Martio Coriolano. *Postremum ad urbem à Pedo ducit, & ad Fossas Cluilias 5 ab urbe m. p. castris positis populatur inde agrum Romanum*. Plut. de eâdem re in vitâ Marcii. Περὶ τὰς λεγομένας Κλοιλίας τάφρους πέντε σταδίους τῆς πόλεως ἀπεχούσας.

Fossa Corbuloin. *Leck*, teste Ortelio, flu. Batavorum in Hollandiâ, à *Corbuloae* ex Rheno derivatus, spatio 23. m. p. Mosæ congrediens ad Crimpam pagum.
Fossa Drusiana, flu. Germ. infer. in ducatu Geldriæ, à *Druso* ex Rheno derivatus, vulgò *Ysel*, vel *Yssel* Ortelio.
Fossæ Marianæ, Ptol. Gall. Narbon. urbs, ad alterum ex Rhodani ostiis sita, ita dicta à *fossa propinquâ*, quam Marius ex Rhodano duxit in viciniam. Strabo lib. 4. Gallicè *Aigues mortes*.
Fossa Neronis, *Licola*, teste Sanfelicio, fossa, quam Nero ex sinu Baiano Hostiam usque perducere tentavit.
Fossæ Papyrianæ, Tuscorum civitas. Ptol.

F R.

Francfordia, vide *Francofurtum*.
Franci, pop. Germ. quorum reg. *Franconia*, ampla, quæ & Francia Orientalis, ad Galliæ Franciæ discrimen, nominatur; qui in Galliam trajicientes, illi nomen Franciæ indiderunt, fueruntq; propterea Galli deinceps *Francesi* dicti apud Italos, & alios. Fuerunt & *Franci* in Germ. inferiori, prius Sicambri, Orosio teste; quorum opidum adhuc *Fraackea* in ducatu Bergensi durat, seu io comitatu Marchensi, teste H. Junio. In Frisiâ quoq; habitasse Francos testatur Procopius, ubi *Franeker* urbs. Horum meminit Claud. de Laud. Stil. lib. 2.

Qui mihi Germanos solus Francosque subegit.

Francia occidentalis (orientalis enim est Provincia Germaniæ, & *Franconia* dicitur) pars Galliæ inter Ligerim, & Sequanam, quæ propriè *La France* à Gallis nominatur, licèt apud Italos, nomen Franciæ toti Galliæ, exceptâ magnâ Belgicæ parte, tribuatur. Claud. de laude Stilic. lib. 1. —— *Provincia missos*

Expellet citius fasces, quam Francia reges
Quos dederis. ——

Lib. in Basilico ἔστι γάρ Κελτικὸν γένος Ῥήνου ποταμοῦ ἐπ' αὐτῷ. Οἰκοῦσι καθ' ἅπαν, ὅπου οὐ ... τὰ τοῦ ... ἔργα, ... Φράγκοι. Οἱ δὲ ... : ubi MS. οἱ Φάραγγοι.
Franciscus Accursius, Jurisconsultus, Forentiæ natus, Jus civile Bononiæ, An. Dom. 1225. cum ingenii, atque industriæ laude professus est. Vide plura de eo apud Hotomannum.
Franciscus, Gallorum rex, An. Dom. 1515.
Franciscus Petrarcha, Poeta nobilis, Romæ, circa An. Dom. 1339.
Franciscus Catellusius, vir fortissimus, cujus opera Carolus Joannes Constantinop. Imp. io patriam rediit, cujus Impetator ipse Lesbum insulam dono dedit. Blond.
Franciscus de Vico, urbis Præfectus, Viterbium Pontifici proditione abstulit, An. Dom. 1392. Blond. Platina.
Franciscus Sfortia, Mediolani regulus, Venetos vicit, cepitque, quibus mox reconciliatus est.
Franciscus, Franciscanorum familiæ author, à Gregorio Pontifice Rom. in numero Sanctorum inscriptus est, An. Dom. 1228. Ex Assisiâ Italiæ civitate oriundus fuit.
Francofurtum, & *Francfordia*, Helenopolis olim ex vet. inscriptione, quasi *Francorum trajectus*, urbs Germ. magnæ clarissima, ad Moenum flu. libera, & Emporium celeberrimum. Est & *Francfurtum* ad Oderam urbs Germ. in March. Brandenburgensi, gymnasio celebris. Duabus prior urbs in anno nundinis, & Imperatorum electionibus nobilem se reddit.
Franconia, orientalis Germ. sup. regio, partim plana, & partim montosa, mootes ipsi haud difficiles, ager non admodum pinguis, nam plerumque arenosus est. Multis in locis consiti colles vineis, gratum producunt vinum, maximè vero apud Herbipolim, vulgò *Wirtzburg*, multæ sylvæ, & multa venatio est. Terra in multas partita domos, quamvis Episcopum Herbipolensem ducem Franconiæ dicant. Moguntina Ecclesia, & Bambergensis plurima obtinent loca. Palatinus quoque Comes haud parvam sibi partem vendicat. Marchiones, & Comites in eâ sunt. Multæ præterea civitates Imperiales apud Franconas florent. Vulgo *Fraakenlandt*.
Francus, Hectoris fil. Celtis imperavit post dirutam Trojam. · *Fraterna*,

Frateria, vel *Phrateria*, Daciæ urbs. Ptol. *Broſſa* teſte Lazio, & Hungaricè *Zarznara*.

Fratuertium, op. Apuliæ Peucetiæ, vulgò *Terza*.

Fraxinetum, op. Liguriæ ad Padum flu. vulgò *Fraſſinel*.

Fraxinum, vulgò *Freſno*, op. Hiſp. geminum. Unum in Bæticâ, & Vandaliâ, alterum in Tarracon. apud Bilbilim. Eſt & op. Hiſp. in Caſtella vet. & alterum in eadem Caſtella apud Carpium. *Faxinum* prærerea apud Anton. op. olim, nunc pagus Luſitaniæ in regno Portugallico, *Alpalbano*, ſeu *Gaviano*, teſte Vaſcone.

Fredericus Ænobarbus, Imp. qui ad expeditionem Hieroſolymitanam profectus, quum aliquot Armeniæ opida jam eepiſſet, io amnis tranſitu periit.

Fregella, urbs Italiæ. Steph. quæ olim Opicorum erat, deinde Volſcorum facta eſt, olim clariſſima, inter Formias, & Sinueſſam ſita, non procul à Liri amne; Cujus etiam hodiè non obſcura extant veſtigia, ex quibus facilè poteſt æſtimari quanta olim fuerit ejus amplitudo. Hæc cum à Romanis defeciſſet, diruta fuit, & ad vicum jam uſque à Strabonis tempore reducta. Eadem dicitur & *Fregellæ* multitudinis numero. Silius lib. 5.

——— *Hunc triſtes luxere Fregellæ.*

Et lib. 8. *Obſeſſæ campo ſqualente Fregellæ.*

Ubi tamen Cluverius *Fregena* legit. Populi *Fregellani*. Plin. 3. 5. & *Fregellana vitis* apud Columellam 3. 2.

Fregena, op. Herruriæ, inter Alſium, & oſtia Tiberina. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. cap. 2.

Freginates, Italiæ pop. Plin. 3. 5.

Frentani, & *Ferentani*, Italiæ pop. inter Marrucinos ad occid. & Apulos ad ort. Eorum meminit Sil. lib. 8.

Marrucina ſimul Frentanis æmula pubes.

Friburgum, urbs gemina, una io Helvetiis, Bernæ finitima, altera in Germaniâ magnâ in Briſgoiâ reg. academia, & ſedes epiſcopi Baſilienſis.

Fridericus, 1. Suevus, dictus Ænobarbus, Roman. Imp. circa An. Dom. 1153.

Fridericus, 2 Rom. Imp. An. Dom. 1212.

Fridericus, 3 Auſtriæ dux. Rom. Imp. An. Dom. 1440.

Fridericus Arrago, Siciliæ rex, Calabriam ſubegit. Blondus lib. 9. Æmil. lib. 9.

Fridigernus, Gothorum rex, an. U. C. 1128.

Frigidus, flu. Japodum, inter Aquileam & Æmoniam, ubi Theodoſius Imp. Eugenium tyrannum vicit. Item Tuſciæ flu. in agro Aretino, hodiè *Freddo*. Tibul. 4. 8.

Atque Aretino Frigidus amnis agro.

Quidam *Eretino* legunt, & *frigidus* adjectivè ſumunt.

Friſiabones, Plin. 4. 15. pop. Germ. inter Helium, & Flevum Rheni oſtia, Hollandos Septentrionales quidam, alii Zelandos eſſe putant.

Friſii, pop. Germ. ad Oceanum, inter oſtia Rheni & Viſurgis flu. incolentes; quorum alii *majores*, alii *minores* appellantur. Illorum regio *Ooſtfrieſen*, id eſt, *Friſia Orientalis*, horum *Weſtfrieſen*, i. e. *Friſia Occidentalis*, dicitur. *Friſiones* Sigiſberto, & aliis poſterioribus dicuntur.

Friſinga, urbs Vindeliciæ in Bavariâ ad Moſacum fluvium. Vide *Fruxinum*.

Fro, & *Thor* nomina Deorum in hiſtoriâ Saxonis Grammatici.

Frons Africa, vulgò *Capo de bona Speranza*, incolis *Zanguebar*, teſte Marmolio. Verum eum à Plinio & Melâ poſt Cornu Heſperium in orâ occident. maris Atlantici deſcribitur, ab aliis *Capo Verde*, incolis *Tagazza* eſſe putatur.

Frons Aſia, ora Aſiæ Orientalis, quæ Oceano Eoo alluitur.

Frons Galliæ, quæ Oceano ad occid. expoſita eſt.

Frons Germaniæ, ea pars quæ Danubio objacet.

Frons Hiſpaniæ, quæ Oceano occiduo adjacit.

Frons Italiæ, ea pars, quæ inter 2 promuntoria Leucopetram, & Lacinium in mare porrigitur.

Frontinus, cognomento Julius, ſcripſit de ſcientiâ militar. Prætor Urbanus fuit, Veſpaſiano 2. ac Tito Coſſ. ut ait Tacitus lib. 4. Hiſtor. quod fuit an. U. C. 823. Eo ejurante hanc dignitatem cepit Domitianus, *Conſularem virum* eum appellat Ælianus lib. De inſtruendâ acie præfat. ad Adrianum Cæſarem cap. 1. In conſulum tamen ſerie nulla ejus mentio, ut fuiſſe videatur ex conſulibus in demortui locum ſuffectis. In pretio erat temp. Nervæ, & Trajani. Unde Ælian. præfat. Tactic. ait Frontinum idem argumentum tractaſſe, atque eum ſuæ ætatis ſcriptorem vocat. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 3. 737. 738.

Fronto, philoſophiæ ſimul & dicendi præceptor M. Antonini Imp. adeo ab illo dilectus ut ſtatuam ei à Senatu erigi peteret. Jul. Capitolinus. Alterius *Frontonis* meminit Tacitus. Itemque Juvenalis Sat. primâ.

Frontonis Platani convulſaque marmora clamant.

Et Martialis.

Clarum militia Fronto togaque decus.

Frumentius, in Indiâ interiori Evangelium prædicavit, qui ab Athanaſio ob id inſtitutus fuit Epiſcopus. Totam hanc hiſtoriam lege apud Sozom. 2. 25. & Socratem. 1. 15.

Fruſino, civitas Campaniæ, Falerno agro vicina, cujus incolæ *Fruſinates* dicuntur Plin. 3. 5. Inde *Fruſinona colonia* Frontino. Juvenal. Sat. 3.

——— *Optima Sora*

Aut Fabrateria domus, aut Fruſinone paratur.

Silius lib. 8.

Sueſſa, atque à duro Fruſino haud imbellis aratro.

Ptolemæo *Fruſinum* dicitur.

Fruxinum, *Fryſingen*, teſte Rhenano, urbs Vindeliciæ ad Iſaram flu. in Bavariâ, inter Auguſtam ad Occid. 8. & Landſhutam ad ort. 6. Ac inter Monachium ad auſtr. 8. & Ratiſbonam ad bor. 11. leuc. in colle apud Moſaci flu. cum Hiſarâ confluentiam. Dicitur & *Friſinga*.

F U.

Fucinus, lacus Italiæ in Marſorum regione. Niger ſcribit hodiè *Lago di Mario* ab opido illi vicino ſic appellato vocari. Virg. Æn. 7.

Te nemus Angitiæ, vitreâ te Fucinus undâ.

Sil. lib. 4. ——— *Vitreo quem Fucinus antro*

Nutrierat. ———

Fufidius, fœnerator imbrobiſſimus. Horat. Ser. 1. Sat. 2.

Fufidius vappa famam timet, ac nebulonis.

Fugalia, feſta fuerunt Romæ in memoriam exactorum regum, vulgò *Regifugia* dicta; ſolita celebrari menſe Februario poſt Terminalia. Auguſt. De Civit. Dei.

Fulco, Aude gravenſium princeps, quintus Rex Hieroſolymorum, equo in caput everſo, occubuit. Volat.

Fulda, metropolis ejus in Germania regionis, quam olim Bucconiam appellarunt, quæ inter Thuringiam, Franconiam, Wederangiam, & Haſſiam ſita eſt. A flu. *Fuldâ* præterlabente nomen accepit. Vulgò *Fulden*.

Fulginates, pop. Umbriæ in Italiâ. Plin. 3. 14. *Fulgine* hodiè Leandro.

Fulſinates, pop. Illyrici. Plin. 4. 21.

Fulſinium Catoni, *Fulcinium* Appiano, Umbriæ urbs, quam Leander *Fuligno* vocari tradit.

Fulvius Flaccus Cenſor, tectum marmoreum Junonis Laciniæ ſpoliavit, ut ædem, quam dedicaverat Equeſtri Fortunæ, tegeret. Liv. lib. 24.

Fulvius, Senator Rom. Octavii Imp. intimus amicus, ac familiaris, qui cùm Imperatoris arcanum ſuæ aperuiſſet uxori, ac illa cæteris pateſeciſſet matronis, Imperator eum tam acritèr reprehendit, & culpavit, ut ipſe, & uxor violentas ſibi attulerint manus. Plutarch. lege *Fabius*.

Fundi, op. Italiæ prope Caietam, ad viam Appiam. Strabo lib. 5. Φοῦνδοι, πόλις ἐν τῇ ὁδῷ τῇ Ἀππίᾳ κειμένη. Silius lib. 8

Fundique & regnata Lamo Caieta, domuſque

Antiphata compreſſa freto.

Horat. Serm. 1 Sat 5.

Fundos Aufidio Luſco Prætore libenter

Linquimus. ———

Inde generoſa vina, ſcriptoribus commendata. Mart. 13. 15. *Cæcuba Fundanis generoſa coquuntur Amyclis.*

Furiæ, Noctis, & Acherontis filiæ tres, *Alecto*, *Tiſiphone* & *Megæra*. Fictum eſt à poetis inſera loca Furias habitare, ſed tormenta ſceleſtæ mentis eſſe veterès voluerunt. Cic pro Roſcio Amer. Tres etiam hæ Furiæ ſignificant 3 animi affectus, qui homines in omnia facinora

præcipites agunt, quorum Ira ultionem deſiderat, Cupiditas opes, Libido voluptates. Eurip. in Oreſte. Vide *Dira*, & *Eumenides*.

Furius Camillus Aruntius Scribonius, conſul cum Cn. Domitio Ænobarbo an. U. C. 784.

Furina, Dea furium, ſecundum Etruſcos verò dea Sortium ad lites dirimendas. Sacra ejus *Furnalia*, vel *Furinalia*.

Furinæ lucus, ubi C. Gracchus interfectus eſt. Plut.

Furnius, Horatii amicus. Serm. 1 Sat. ult.

——— *Simul his te candide Furni.*

Furnius, conſul cum Domitiano Aug. an. U. C. 873.

Fuſcianus, coſ. cum Syllano, an. U. C 940

Fuſcus, conſul cum Dextro. an. U. C. 977.

Fafidius, orator. Cic. in Bruto.

Fuſius, orator. Cic. lib. 2. de Oratore.

Fut, *Phthut* Ptol. Mauritaniæ flu. non longè ab Atlante monte. Plin. 5. 1.

F Y

Fyternus, Frentanorum flu. Ptol. *Tifernus* aliis.

G A.

GAal, filius Ebed. Jud. 9. Lat. *abjectio*, ſive *abominatio*.

Gaana, Cavæ Syriæ urbs. Ptol. *Sinna* Straboni, ut Simlero placet.

Gaas, mons juxta Thamnathſare, in cujus ſeptentrionali parte ſepultus eſt Joſue. Joſ. 24. Lat. *tempeſtas*, vel *commotio*.

Gaba, civitas, quæ & *Gabaa* videtur. Iſ. 10. Lat. *collis*, vel *calix*.

Gabaa, civitas tribûs Judæ. Joſ. 15. 1 Reg. 11. quam ædificavit Aſa rex Judæ. 3 Reg. 15. Eadem quæ *Gaba*.

Gabael, Gabriæ frater. Tobit. 1. 14.

Gabala, Syriæ Cavæ op. Ptol. *Gibel* Volaterrano, *Margad* Nigro dicitur. Item Phœniciæ, & Arabiæ urbs. Steph. Scribitur & *Gabal*.

Gabaleca, Vardulorum in Hiſp. urbs. Ptol.

Gabale, Mediæ urbs. Ptol.

Gabales, Gall. Aquitanicæ pop. Plin. 4. 19. Velaunis & Arvernis finitimi, quorum regio *Gevaudan*, teſte Poldo. Sidon. Apollin. Carm. 24.

Tam terram Gabalum ſatis nivoſam.

Cæſari *Gabali* dicuntur. Eorum op. *Gabalum*, *Le Gavauldam* nonnullis.

Gabalus, Rom. Imp. qui ſe Solem dici voluit, quare *Heliogabalus* dictus eſt.

Gabaon, Metropolis Hevæorum, ab Hieroſolymis 50. ſtadiis diſtans. Joſ. 18. Hæc è tribu Benjamin filiis Aaron eſt aſcripta, nunc (ut ait Hieronymus) oſtenditur villa eodem nomine in quarto milliario à Bethele contra occidentalem plagam, juxta Rama, ubi Salomon, oblatis victimis, divinum meruit oraculum. Lat. *collis*, vel *calix*, aut *dorſum*, vel *elevatio iniquitatis*, pop. *Gabaonita*.

Gabbatha, Græcè dicitur Λιθόστρωτος, i. e. *lapidibus ſtratus*. Erat autem locus editior, vel Stratum lapideum eminens Hieroſolymis judicio accomodatum. Joan. 19. 13.

Gabathoa, civitas in tribu Dan. Joſ. 21. quæ & *Gebbethon*.

Gabaopolis, op. Galilææ. Steph. Joſeph. Antiqu. libr. 6.

Gabba, urbs Syriæ, gentile *Gabbenus*. Steph.

Gabee, civitas in tribu Benjamin. Joſ. 18. quæ & *Gabae*.

Gabellus, Lombardiæ Ciſpadanæ flu. Plin.

Gaber, filius Uri. 3 Reg. 4. Lat. *vir*, ſeu *fortis*.

Gaberius, eques Romanus proventu caprarum ditari volens, grave damnum ſenſit. Varro de R. R. 2. 3.

Gabienus, fortiſſimus Aug. Cæſaris claſſiarius à Sext. Pompeio captus, cujus juſſu inciſâ cervice jacuit in litore toto die, deinde cum adveſperaſſet, petiit ut Pompeius ad ſe veniret, aut aliquem ex charis mitteret, ſe enim ab inferis remiſſum habere quod nunciaret. Miſit plures Pompeius ex amicis, quibus Gabienus dixit, *Diis Inferis placere Pompeii cauſam, & partes pias*; proinde eventum futurum quem optaret, hoc ſe nunciare juſſum, argumentum fore veritatis, quod peractis mandatis, protinus expiraturus eſſet, idque ita evenit. Plin. 7. 1.

Gabii, Volſcorum urbs, 70. m. p. ab urbe diſtans, à Galacto, & Bio fratribus Siculis condita. Solinus cap. 8. Fraude autem Sexti Tarqu. Suberbi filii in Romanorum ditionem redacta. Livius lib. 1. Virgil. lib. 6. Urbis hujus originem refert ad Reges Albanorum, quibus enumeratis, ſic ſubdit.

Hi tibi Nomentum & Gabios, urbemque Fidenam
Hi Collatinas imponent montibus arces.

Sub Auguſti Imperio deſertam fuiſſe plurimâ ſui parte teſtantur authores. Hor. lib. 1. Ep. 11.

Scis Lebedus quàm ſit Gabiis deſertior, atque
Fidenis vicus. Prop. lib. 4. Eleg. 1.

Quippe ſuburbana parvâ minus urbe Bovillæ,
Et qui nunc nulli, maxima turba Gabii.

Dionyſius Halic. lib. 4. in hiſtoriâ Tarquinii Νῦν μὲν ὀκ ἔτι συνοικουμένη πᾶσα, πλὴν ὅσα μέρη πανδοχεύεται κατὰ τὴν ὁδόν. Τότε δὲ πολυάνθρωπος, ἢ εἴ τις ἄλλη μεγάλη. Cauſam Lucanus bellis Civilibus attribuit. Lib. 7.

——— *Gabios, Veioſque Coramque*
Pulvere vix tecta poterant monſtrare ruinæ.

Gabim, nomen civitatis Iſ. 10.

Gabina, Juno à Gabinis religioſiſſimè culta. Virg. Æn. 7.

——— *Quique arva Gabinæ*
Junonis, gelidumque Anienem & roſcida rivis
Hernica ſaxa colunt. ———

A. Gabinius Romanus vir Conſularis, qui cum Syriæ præeſſet, Ptolemæum Ægypti regem in regnum reduxit, quo nomine damnatus eſt.

Gabinius, hiſtoricus Romanus, citatur à Strabone lib. 17. In hæc verba, *Sed nec Gabinius Romanarum rerum ſcriptor in deſcribendâ Mauritaniâ, fabulis prodigioſis abſtinet.* Scribit enim apud Lingen Antæi ſepulturam eſſe, & compagem oſſium cadaveris abſumpti cubitorum ſexaginta, namque à Sertorio detectam, & iterum humatam. Addit etiam de Elephantis fabuloſa quædam, &c.

Gabinus cinctus. Virgil.

Ipſe Quirinali trabeâ cinctuque Gabino
Inſignis reſerat ſtridentia limina conſul.

Ubi Servius, *Gabinus cinctus eſt togâ ſic in tergum rejectâ, ut una ejus lacinia à tergo revocata hominem cingat. Hoc autem veſtimenti genere utebatur Conſul bella indicturus, ideo quia cum Gabiis Campania civitas ſacris operaretur, bellum ſubito venit, tum cives accincti togis ſuis ab agris ad bella profecti ſunt, & adepti victoriam.* Lucan. lib. 1.

Turba minor ſequitur ritu ſuccincta Gabino.

Liv. lib. 8. De Conſule Decio qui ſe devovebat. *Ipſe incinctus cinctu Gabino armatus in equum inſiluit.* Denique interpres Perſii ita ſcribit, *Habitu Gabino Dii penates formabantur involuti togâ ſupra humerum ſiniſtrum & ſub dextro.*

Gabinus Preſbyter, civis Rom. juſſu Diocletiani Imp. in carcerem conjectus eſt, ibique extinctus. Volater.

Gabrantonicorum portus, vulgò *Saerby*, teſte Camdeno, op. Albionis in orâ Angliæ orientali apud Ocellum promuntorium, in oſtia Abi, & Vedræ flum. Ptol. ſed in Codice Græco *Gabrantuicorum* legitur.

Gabri, Sarmatiæ Aſiaticæ gens. Plin.

Gabreta, Ptol. pars Sylvæ Bohemicæ ad occ. inter ipſam Bohemiam & Norrgoiam divortia faciens.

Gabriel, nomen Angeli, Luc. 1. i. e. *vir Deus*, vel *Dei*.

Gabriel, Brixienſis Cardinalis Preſbyter, qui mirari ſolebat ſe annos 30 nulli mortalium ſuccenſuiſſe.

Gabris, Mediæ duo diverſa opida. Ptol.

Gad, Palæſtinæ urbs, ut habet Benjamin, quam ſuo tempore *Niphus* dici ſcribit. Item filius Jacobi ſeptimus ex Zelpha ancilla Leæ uxoris ejus. Gen. 10. Nomen etiam Prophetæ. 1 Reg. 22. A verbo גדד *gadad turmatim convenire*. *Gad* primum ante alia Numina apud Syros culta, memoratus Gen. 30. com. 11. *Peperit itaque Zilpah ancilla Lea ipſi Jacobo filium, & ait Leah* בגד *Bagad, & vocavit nomen ejus Gad.* Ebræorum aliqui *Fortunam bonam* hic intelligunt, Leamque loquutam, quaſi partui benè eſſet ominata; unde vulgata editio, quæ D. Hieronymi dicta, *Feliciter* pro *Bagad* habet. Rabbini ſiquidem reſolvunt בגד in בא גד i. e. *venit Gad*, quod interpretatur

tur per בא מזל טוב *Ba Mazal tob*, i. e. *venit Fortuna Bona*, sive *sidus bonum*, *bonus Dæmon*. Et Mazorethis est hæc una ex quindecim dictionibus, quæ scribuntur ut una, & leguntur ut duæ. Certe גאד Arabibus *bonus*, seu *beneficus* est, adeoque *Jovis stellam* denotat. Ut Ebræi autem, ita Chaldæi locum illum Geneseos, de verbis Leæ interpretantur. Onkelos enim habet אתא גד *Atha Gad*, i. e. *venit Fortuna*, seu *Gad*. Arabs quoque editionis Erpenianæ idem habet. Sed Paraphrastes ille Pentateuchi qui sub Jonathanis Ben-Uziel s oomine circumfertur, אתא מזלא טבא *atha Mazala taba*, i. e. *venit Mazala* sive *Fortuna Bona*. Atque Targū Hierosolymitanum גדא טבא אתא i. e. *venit Geda*, seu *Gad felix*, sive *bonus*. Verum heic septuaginta καὶ εἶπε Λεία, ἐν τύχῃ, vertunt, quasi *Beth* servilis esset loco præpositionis. Atque ita habet exemplar vetustissimum Geneseos in Bibliotheca Cottoniana: Sed & in Græcorum versionibus nonnullis legebatur τετύχηκα, uti videre est apud B. Chrysostomum in Gen. sermone 56. Id interpretatur ille per ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ. Inde etiam Latinis olim, *Beata facta*, vel *Felix sum* ibi substitutum, uti advertit ibidem D. Augustinus. Vide Seld. de Diis Syris Synt. 1. cap. 1.

Gadalaiphus, aliàs *Dagalaiphus*, cos. cum Gratiano an. U. C. 1119.

Gadanus, vir austerus, qui apud Jordanem magnâ consenuit abstinentiâ, sub Dio degens.

Gadara, urbs Palæstinæ in Cœle Syriâ. Steph.

Gadareus Sophista, qui prius more mendicorum peregrinabatur, tandem vero Maximiani beneficio consulatum adeptus est.

Gaddel, nomen viri. 1 Esdr. 2.

Gadder, civitas in tribu Judæ. Jos. 22. quæ & *Gedera* dicitur, & à Stephano *Antiochia*.

Gaddi, filius Susi, princeps tribûs Joseph. Num. 13. Et nomen loci. 1 Par. 12.

Gaddu, fil Mattathiæ. 1 Macchab. 2.

Gaderes, civitas Syriæ, non longè ab Ascalone, ex quâ Theo Rhetoricæ præceptor, qui Strabonis ætate floruit.

Gaderoth, urbs in tribu Judâ. 2 Par. 28. Lat. *muri*, *maceria*, aut *sepes*.

Gades, *Gadira* Græcis. Insula Hisp. Bæticæ proxima continenti contra Cæsarianam, & portum Mnesthei, cum urbe episc. sub Archiepisc. Hispalensi, inde 19. leuc. à Tyriis condita, col. Rom. inter ostia Bætis, & Calpen. Inde *Gaditanus*, ut *mare Gaditanum*, & *Gaditanæ puellæ*, quæ agilitatis, lasciviæque nomine olim pretio fuerunt. Mart. 6. 71. *Et Gaditanis ludere docta modis.*

Juvenal. ——— *Ut Gaditana canoro*
Incipiat prurire choro.

Græcis, uti dixi, *Gadira*. Suidas. Γάδειρα, τόπος κατὰ τὴν Ἑσπερίαν [illegible] τῆς θαλάσσης. καὶ ἔστιν ἱερὸν ἀπὸ τῆς [illegible] εἰς τὴν Ἀτλαντίδα θάλασσαν καὶ τὸν Ὠκεανὸν [illegible] ἐκ [illegible] καὶ [illegible] τυγχάνουσι. Deinde rationem nominis profert Γάδειρα παρὰ τὴν γῆν, καὶ τὸ δεῖρον [illegible] τράχηλος. Solinus vero aliud etymon longe verisimilius reddit, cap. 6. *In capite Bætica, ubi extremus est noti orbis terminus, insula à continenti septingentis passibus separatur, quam Tyrii à Rubro mari profecti Erythraam, Pæni linguâ suâ Gadir, id est, sepem, nominarunt.* Unde Hesychio Γάδειρα τὰ περιφράγματα, & Rufus Avienus in Descriptione Orbis.

Pœnus quippe locum Gadir vocat undique septum.

Hebræis certè גדר *gadar* est *sepire*, unde גדר *geder*, *maceria*, *sepimentum*.

Gador, vel *Gedor*, locus. 1 Paral. 4.

Gadullius Gallicanus citatur Nonio in voce *canalis*.

Gæa, civitas Arabiæ Felicis, & insula in Syrti majori. Ptol.

Gæon, à Josepho dicitur *Nilus*, rectius scripseris *Gion*.

Gæsatæ. pop. ad Rhodanum habitantes, qui unà cum Senonibus Romam ceperunt. Plut. & Strabo. Hos Polybius ait profectos à locis Rhodano vicinis ad ea quæ sunt circa Padum. Idem eos ait sic esse dictos διὰ τὸ μισθοῦ στρατεύειν, Ἡ γὰρ λέξις, inquit, αὕτη τοῦτο σημαίνει κυρίως.

Gætulia, regio Libyæ interioris, Garamantibus finitima, cujus incolæ *Gætuli*. Lucan. 4.

Autololes, Numidæque vagi, semperque paratus
Inculto Gætulus equo. Sil. lib. 3.

Vos quoque desertis in castra mapalibus itis
Misceri gregibus Gætulis assueta ferarum,
Indomitisque loqui, & sedare leonibus iras:
Nulla domus, plaustris habitant, migrare per arva
Mos, atque errantes circumvectare penates.

Virgil. Æn. 4.
Hinc Gætulæ urbes, genus insuperabile bello.

Sallustius in bello Jug. *Africam initio habuere Gætuli & Libyes, asperi, incultique, quis cibus erat caro ferina atque humi pabulum, uti pecoribus. Hi neque moribus, neque lege, aut imperio cujusquam regebantur: vagi, palantes, quas nox coegerat, sedes habebant.* Leonibus abundabat hæc regio. Virg. Æn. 5. ——— *Gætuli terga leonis.*

Horat. *Non vides quanto moveas periclo*
Pyrrhe Gætula catulos leana.

Gætulicus, historicus, de quo Vossius de Hist. Lat. 1. 25.

Cn. Lentulus Gætulicus, Tiberii & C. Caligulæ temporibus vixit. Pater ejus fuit Cn. Lentulus Cossus Gætulicus, qui cum L. Calpurnio Pisone consulatum gessit an. U. C. 752. Hujus mortem Tacitus refert lib. 4. Annalium. Ibidem & filii meminit, quem consulatum gessisse ait cum C. Calvisio Sabino an. U. C. 778. Eo anno Tiberius Imp Româ cum modico comitatu in Campaniam abiit: nec Romam postea reversus fuit, ut præter Tacitum auctor est Sueton. in Tiberio cap. 39. & Dio lib. 48. Anno autem proximo hic ipse Gætulicus in Germania superiori cum proconsulari fuit imperio. quinto imperii ejus anno occisus est Romæ Sejanus. Tum accusatus quoque Gætulicus, quod Sejani filium sibi generum destinasset. Sed animosâ satis epistolâ se defendit, ac tantum effecit, ut delator urbe exigeretur: quâ de re vide Tacitum lib. 6. Annalium. Dum superioris Germaniæ legiones curat, ut ibidem legere est, *mirum amorem adsecutus est, effusæ clementiæ, modicus severitate, & proximo quoque exercitui per Luc. Apronium socerum non ingratus.* Sed benevolentia ista militaris eum post Tiberii obitum Caio suspectum reddidit. Nec aliâ de causâ ab eo occisus fuit. Docet hoc nos unus Dio Cassius lib. 59. Γαιτουλικὸν Λέντουλον, τά τε ἄλλα εὐδόκιμον ὄντα, καὶ τῆς Γερμανίας δέκα ἔτεσιν ἄρξαντα, ἀπέκτεινεν, ὅτι τοῖς στρατιώταις ᾠκείωτο. Historiam scripsit, cujus meminit Tranquillus in Caligulâ cap 8. *Cn. Lentulus Gætulicus* (Caligulam) *Tibure genitum scribit*. Poematis etiam claruit. Hinc Martialis præfat. lib. 1. *Sic scribit Catullus sic Marsus, sic Pedo, sic Gætulicus.* Meminit & Probus Grammaticus in Virgil. Georg. 3. ubi tres ejus hexametros adfert. Adhæc Sidonius lib. 2. epist. 10. ubi nomen amicæ ejus Cæsenniæ fuisse ait. Et Carm. 9.

Non Gætulicus hic tibi legetur.

Imò & ejus esse epigrammata videntur, quæ libb. 3. & 6. Antholog. leguntur sub nomine Γετουλίου, vel, quod malim, Γετουλικοῦ.

Gagasmira, Indiæ intra Gangem urbs.

Gagates, flu. Siciliæ, in quo lapides ejus nominis primùm reperti.

Gage, Lyciæ op. ab amne Gage, ubi & Gagates lapis. Dioscorides.

Gaham, fil. Nachor ex Rumâ concubinâ. Gen. 22.

Gaher, nomen viri. Esdr. 2.

Gaia, fluviolus Hisp. Tarracon Liv.

Gainas, Scytha, tyrannus, Arianâ labe fœdatus; vide Sozomen. lib. 10. cap. 6. Et Euseb. Eccles. Hist. 5. 32.

Gaius, Sextus Hierosolymorum episcopus, An. Dom. 155. Item 26 Rom. Episcopus, an. Sal. 215.

Galaad, fil. Machir. filii Manasse. Num. 26. Item pater Jaræ, patris Hari. 1 Par. 5. Lat. *acervus testimonii*. Item regio Galilææ ad orientem ultra Jordanem, ubi dimidia tribûs Manassis accepit possessionem, cum Rubenitis, & Gaditis. Num. 32.

Galabrii, Dardanica gens circa Thraciam. Strabo.

Galactophagi, Scythiæ Asiaticæ pop. à *lacte* denominati. Γαλακτοφάγοι Hom. Il. 3. quos justissimos appellat, quòd tenui victu contenti ab omni injuriâ se continerent.

Galactopotæ. Nomadum Getarumque populi, quòd frumenti expertes lacte vescantur.

Galada, vel *Galadene*, vel *Galaditis*, regio Arabiæ. Steph.

Galadra, urbs Macedonū in Pieriâ. Steph.

Galadrus,

Galadrus, mons quidam à *Galadro* Emathii filio dictus. Steph.

Galal, viri nomen. 1 Par. 9.

Galapha, Mauritaniæ Tingitanæ urbs. Ptol.

Galanthis, Alcmenæ ancilla, quæ cum domina sua partûs doloribus laborans, à Junone ne pareret impediretur, mirâ astutiâ dicitur deam elusisse: venisse quippe ad eam risu, ac lætitiâ gestientem, & solutam jam partu reginam mentiendo confinxisse: quâ re intellectâ admiratione simul ac dolore concitam Deam solutis manibus surrexisse. Tunc subito Alcmenam sine ullo cruciatu Herculem enixam: Lucinam vero indignatam, mox Galanthidem in animal sui nominis *galen*, i. e. *mustelam* mutasse, hâc additâ pœnâ, ut ore quo præcipuè peccaverat, pareret. Ovid. Met. 9.

Galarina, urbs Siciliæ à Morgo Siculo condita. Steph. vide Cluver. Sicil. Ant. lib. 2. cap. 8.

Galata, insula non procul à Melitâ. Mela. Syriæ urbs, Polybio, Siciliæ insula Plinio, Phocidis mons Plutarcho.

Galatæ, populi qui Galatiam habitant. Steph

Galathea, nympha marina, Nerei & Doridis filia, à Polyphemo adamata, quem cum illa sperneret, Acimque ei præferret, indignatus Cyclops, rivalem saxo de rupe avulso interfecit, cujus casum miserati dii marini in fluvium sui nominis eum commutarunt. Ovid. Met. 13.

Candidior nivei folio Galathea ligustri.

Item Celtarum cujusdam regis filia, à quâ *Gallia*, & *Galli* literâ L. geminatâ. Diod. Sicul. Est & nomen rusticæ puellæ Virgil. in Bucolic.

Malo me Galatea petit lasciva puella.

Galatia, regio min. Asiæ, Phrygiæ conterimina, ita dicta à *Gallis*, qui relictâ patriâ ibi sedes fixerunt. Hujus incolæ *Galatæ* vocantur, & *Gallograci*, quòd ex *Gallis* simul ac *Græcis* coaluerint. Ab Oriente Cappadociam, & Halym flu. ab Occidente Bithyniam, & Asiam, à Meridie Pamphyliam, à Septentr. Pontum Euxinum, *Græcogalliam* & *Bucellariorum regionem* appellat Suidas.

Galatus, Polyphemi ex Galatheâ filius. N.Comes. 9. 8.

Galava, Angliæ op. Anton. *Kellenton* vulgò. Camdeno autem *Walwick* in Northumbriâ.

Galba, quidam à Plinio nominatur inter eos authores, quibus in conscribendo libro 36. usus est.

Galba Sergius, vir consularis temporum suorum eloquentissimus, quem Tranquillus scribit ex præturâ Hispaniam obtinentem 30 millibus Lysitanorum perfidiâ trucidatis Viriarathini belli causam extitisse. Valerius autem ait eum trium Lusitaniæ civitatum convocato populo, tanquam de commodis ejus acturum, 9 millia hominum trucidasse. Pædianus dicit eum pro direptis Lusitanis accusatum à Catone, duosque amplexum filios prætextatos, absolutum propterea misericordiâ fuisse. Cic. in Bruto.

Galba, Sulpitiorum primus ab exilitate ita dictus. Est enim *galba* vermiculus miræ exilitatis qui in esculentis nascitur. Alii è contrario, quòd præpinguis fuerit, nominatum scribunt. Talem enim Galli vocant *galbam*. Alii quòd opidum Hispaniæ frustra diu oppugnatum, illitis demum *galbano* fascibus succenderit. Nonnulli quòd in diuturnâ valetudine *galbâ*, h. e. remediis lanâ involutis, uteretur. Vitam ejus lege sis apud Sueton & Plut.

Galba Castra, vicus seu pagus Veragrorum, inter Agnunum, & Vicum S. Joannis in Sabaudiæ, & Valesiæ confin. *La motte des Sarasins* Gabr. Simeoni.

Galeagra, Turris est prope Trogillorum portum in Siciliâ, Liv. lib. 25. *Scala Græca* vulgò dicitur.

Galeatius, historicus, qui scripsit de bello Mediolanensi & rebus in Italiâ gestis, libros octo. Item Mantuanus quidam, qui Papiæ cum hybernaret, puellâ (quam unicè amabat) per jocum impetrare, se in fluvium dejecit. Autore Pontano.

Galenus, medicus excellentissimus, ex Pergamo Asiæ urbe; Clarus esse cœpit temporibus Traian. Natus patre architecto civitatis eruditissimo, adolescens in Dialecticis, & elementis philosophiæ, quòd ingenio valeret, felicissimè profecit, & mox ad medicinæ studium animum adjecit. Præceptores audivit medicos eâ ætate præstantes, Satyronem & Pelopem. Profectus deinde Alexandriam est, ubi tum hominum erat doctorum frequentia, quorum judicia & studia exploravit. Romam quoque venit, ibique multa scripsit, annos natus quatuor & triginta. Inde enim discedens anno 37. in Asiam rediit. Sed non multò post in Italiam literis Impp. Veri, & Antonini, revocatus est. Inde post interitum Antonini, qui in bello Marcomannico periit, in patriam rediit, ibiq; consenuit, ac cum corpore & valetudine esset imbecilliori, quemadmodum de se ipse scripsit, diligentiâ tamen in victu, & temperantiâ, tatur scilicet nunquam de mensâ surgens, vitam in extremam usque senectutem produxit

Galeota, vates quidam in Siciliâ. Cic. 1. de Divin. *Huic interpretes portentorum, qui Galeotæ tum in Siciliâ nominabantur, responderunt*, &c. Vide Ælian. lib. 12. cap. 46. Γαλεοὶ Hesychio. Γαλεοὶ, μάντεις ἦσαν κτ' τ' Σικελίας ᾤκουν. De quibus ita Archippus apud Athenæum.

Γαλεοὶ γὰρ πάντων μάντεων σοφώτατοι.

Mythologi apud Stephanum à *Galeote* deducunt filio Apollinis & Themistûs; nempe ad fabulas confugerunt, cum nescirent Phœnicium גלה; *gala*, unde *Galei* & *Galeota* dicti propheticum esse vocabulum. Bochartus.

Galeotha, Attica gens. Steph.

Galeotus, Forolivii princeps, qui Adami Beutivoli filiã duxit in uxorem. A quo dum sperneretur puella, simulatâ ægritudine sicarios subornavit medicos, qui eum adorti in cubiculo confoderunt. Volater.

Galepsus, urbs Thraciæ, & Pæonum. Steph.

Galerius, Tuscorum rex.

Galerius, à Narse victus, ad Diocletianum fugit, principi occurrens in itinere, ad quem antea belli fama pervenerat, purpurâ indutus (Cæsar enim erat) mille passus ante carpentum indignati Principis, pedes cucurrit. Posteà in Armeniâ maj. Persas vicit, Ctesiphontem expugnavit, totam Assyriam cepit. Pomp. Lætus. Oros. Eutropius.

Galerius, Imperator cum Christianos omnibus modis cruciasset, tandem in morbum incidit, cujus impatientiâ gladio sibi latus aperuit. Bapt. Egnatius.

Galesus, Calabriæ flu. in sinum Tarentinum desinens, vide Liv. lib. 25. Ejus meminit Virg. 4 Georg.

Qua piger humectat flaventia culta Galesus.

Ubi alii *niger*, unde Sidonius Apollin.

Fuscabat picei latex Galesi.

Hor. Car. 2. 6. *Dulce pellitis ovibus Galesi Flumen.*

Prop. lib. 2. *Tu canis umbrosi subter pineta Galesi.*

Eundem Eurotam nonnulli vocant, teste Polybio lib. 8.

Mart. 8. 28. *Quâ saturat Calabris culta Galesus aquis.*

Idem 2. 42. *Te Lacedæmonio velat toga lota Galeso.*

Et 12. 46. *Albi qua superat oves Galesi.*

Galesus, ditissimus in agro Latino agricola, qui in eo tumultu, qui inter Ascanii comites & Tyrrhei armentarii regii liberos exortus est, cùm pacis componendæ studio medium sese inter pugnantes inferret, in medio ardore pugnæ est interfectus. Virg. Æn. 7.

Galetes, adolescens fuit formosissimus, ob formam regi Ptolemæo ita gratus, ut ipse Ptolemæus quibusdam qui ad supplicium trahebantur, ejusdem patrocinio pepercerit. Cæl. Rhod. 7. 35.

Galgal, vel *Gilgal*, civitas ultra Jordanem, non procul ab Hierichunte, ubi parvulos suos circumciderunt Israelitæ. Jos. 4. &. 5. & 15.

Galilæa, Syriæ regio ad Septentrionem Judææ sita. Eam Geographi duplicem esse statuunt, Superiorem sc. & Inferiorem. Superior juxta Tyrum, Sidonem, & Cæsaream Philippi sita est, & vocatur *Galilæa gentium* Is. 9. Mat. 4. vel quia illic gentes usque ad Solomonis tempora habitarint, vel quòd Hiramo regi Tyriorum oblata sit. 3 Reg. 9. Hæc in tribu Nephthali sita fuit. Inferior Galilæa circa Tiberiadem, & stagnum Genesareth in tribu Zabulon posita est, in quâ Christus frequentèr versatus est. Joan. 4. Unde etiam *Galilæus* vocatus est. Mat. 26. Et Julianus ὁ παραβάτης Christianos per contemptum *Galilæos* nuncupare solitus est Euseb. 10. 35. Eccles. Hist.

Gallaci, & *Gallæcia*, vide *Callaicus*.

Gallesium, urbs Ephesi. Steph.

Gallinda,

Gallinda, Sarm. Europæ pop. Ptol. *Salinde* forsan in Prussiâ hodie.

Gallia, maxima Europæ pars, quicquid enim terrarum à Rheno per Oceanum, Pyrenæos montes, mare mediterraneum, & Appenninum montem, usque ad Anconam clauditur, communi appellatione *Gallia* Latinis appellatur. A *candore* populi sic dicta, Γάλα n.Græcis idem quod *lac* Latinis. Montes enim,& rigor cœli ab eâ parte Solis ardorem excludunt, ut eorum corpora non colorentur. Regionem hanc olim in Cisalpinam, & Transalpinam divisere. Cisalpinam dixerunt, quam hodiè fere communi vocabulo Lombardiam vocamus, quæ Italiæ pars est. Transalpinam quæ his 5 metis, Rheno nempe, Oceano, Pyrenæis montibus, Mediterraneo mari, & Alpibus finitur. Hanc Transalpinam iterum, Cæsare teste, triplicem fecere. Belgicam, Celticam, & Aquitanicam. Belgicam, quæ Oceano, Rheno, Marronâ & Sequanâ fluminibus includitur, hodieque majori ex parte linguâ Teutonicâ utitur, & *Germania inferior* (cui Picardia conjuncta est) vocatur. Celticam vero seu Lugdunensem,quæ Garumnâ, Sequanâ & Rhodano fluminibus comprehenditur. Hæc nunc *Francia* dicitur. Aquitanicam denique quæ à Garumnâ ad Oceanum & Pyrenæos montes extenditur. Septentrionem versus Oceanum habet, qui & sinus Aquitanicus, ab Occasu Hispaniam, à meridie Narbonensem provinciam. Corporibus hominum & linguâ à cæteris differt, hodieque major ejus pars Gasconia, vel Vasconia dicitur. Hic Gallorum antiquus terminus. Sed Gallorum regio, quæ hodie regni nomine gaudet, atque vernaculo vocabulo *Franciæ regnum* vocatur, non tam late patet, sed tantum versus septentrionem angustior est, quantum illi linea ab Argentorato ad Rhenum sito, Iccium portum (hodie Caletum) usq; deducta adimit; comprehenditq; omnem eum terrarum tractum, qui hâc lineâ, Oceano, Pyrenæis montibus, mari mediterraneo, Alpibusque montibus continetur. Triplex etiam nomen habuit Gallia, *Togata* enim,*Comata*, & *Braccata* dicta est. *Togata* dicitur Cisalpina, quæ sc. inter Alpes est, & Rubiconem fluvium, antiquum Italiæ limitem: Ita dicta, quòd populi illi Romanorum more *togâ* uterentur. *Braccata* a. Gallia dicta est Narbonensis provinciæ; à *braccis* villosæ vestis genere appellata, quibus peculiaritèr ejus provinciæ homines utebantur. *Comata* denique cognominabatur omnis Transalpina Gallia, à *coma* nutriendæ studio. A Juvenale *facunda* dicitur Gallia. Sat. 15.

Gallia causidicos docuit facunda Britannos.

Idem Sat. 7. ——— *Accipiat te*

Gallia, vel potius nutricula causidicorum

Africa. ———

Hinc Adjectiva. *Gallicanus*, ut *res Gallicanæ*, apud Cic. in orat. pro Quinctio. Item *Gallicus*, ut *Gallica terebra*, Columel. lib. 5. Item *Gallius*, ut *Gallia mulieres* apud Sallust. Hist lib.4. Deniq; *Gallus*, unde *Galli* dicti sunt, qui ex Galliâ originem habent. Illi a. villores, & crassiores vestes,vel pannos texebant,quippe quibus,teste Strabone, lana, unde saga conficiebantur, crassior, & asperior fuit. Juv.Sat.9. ——— *Pingues aliquando lacernas,*

Et malè percussas textoris pectine Galli.

Matt.lib.4. *Accipe Sequanica pinguem textricis alumnam.*

Idem alibi. ——— *Me pinguis Gallia vestit.*

Galli, sacerdotes Cybeles in Phrygiâ, dicti à *Gallo* flumine,cujus aquas cum bibissent,statim furere incipiebant, adeo ut seipsos castrarent, quod aliter citra perniciem facere non poterant, nisi Samiâ testâ. Hi sacra facientes furentium mòre capita rotabant. Lucan. lib. 1.

——— *Crinemque rotantes*

Sanguineum populis ulularunt tristia Galli.

Gallica Flavia, Hisp. urbs Ilergerum. Ptol. *Fraga* Varrer.

Gallica palus, intimus maris Adriatici recessus, in quà urbs Venetia sita est. Mar. Niger.

Gallicanus, Consul cum Atilio Titiano, an. U.C. 879. & cū Venustio,an.U.C.902. & cum Symmacho,an.U.C.1082

Gallienus, unà cum Licinio Valeriano, Romanorum Imperator, an. U. C. 1018. apud Mediolanum est interfectus. Eutrop. Oros.

Gallienus, Imp. Rom. cui tanta fuit in acceptis cladibus patientia,ut in his etiam jocari non dubitaverit. Nam cum accepisset Ægyptum à Rom Imperio descivisse, *Quid enim*, inquit, *sine lino Ægyptio esse non possumus?* Perditâ Galliâ, ridens. *Et non est*, inquit, *tuta Resp. sine trabeatis sagis?* Asiâ Alemannorum, & Scytharum incursationibus vastatâ. *Quid*, inquit, *sine Aphronitro esse non possumus?* Cælius Rhod. lib. 18. cap. 21.

Gallim, vicus Accaronis, unde dicitur fuisse Phalti,qui Michol duxerat uxorem post fugam David. Civitas item non procul à limite Moabitarum. If. 15.

Gallinaria, insula in mari Tusco, contra montes Ligusticos, ut inquit Varro lib. 3. de R. R. à *gallinis* rusticis appellata. Vide Colum.8.2. hodiè *Isola d Albenga.* Sozomenus lib. 3. cap. 13. de B. Martino: Καὶ ἔτι τινα χρόνον ῥίζαις βοτανῶν ἀρκούμενος, νῆσον ᾤκησεν ἣν Γαλλινάριαν καλοῦσι. Μόνος δὲ αὐτὸ ἦν ἀοίκητος ἐν τῷ Τυῤῥηνικῷ πελάγει κειμένη.

Gallinaria sylva, Cumis vicina. Juven. Sat. 3.

Et Pomptina palus & Gallinaria pinus.

Gallinicus, 3 Italiæ exarchus, An. Dom. 604. Blondus.

Gallio, proconsul Achaiæ. Act. 18.

Gallita, Alpina gens ab Augusto devicta. Plin.

Gallitaluta, Indiæ pop. juxta Indum flu. Plin.

Gallius Vibius, vir eloquentissimus, insaniam mentiens reverà insanus factus. Cæl. Rhod. 4. 13.

Gallogracia, regio Asiæ, Bithyniæ, Cappadociæ, & Pamphyliæ contermina, alio nomine *Galatia* dicta,quemadmodum & incolæ ipsi indifferentèr *Galatæ* dicuntur, & *Gallograci*. Nam cum Galli multitudine domi abundantes sedes suas reliquissent, Italiamque ferro flammàque crudelissimè vexassent: Inde Camilli virtute depulsi, non parvà manu in Græciam,Macedoniamq; irruperunt. Indeq; Leonorio duce, Græcis quibusdam permisti, in Asiam trajecerunt, acceptisq; à rege Bithyniæ agris, sedes ibi fixerunt. Quo factum est, ut uno nomine *Gallogræci* dicerentur. Strabo lib. 12.

Gallonius, vir luxu perditissimus, quem Lucilius ait, nunquam benè cœnasse,quòd nunquam esuriens cœnaret. Cic. de Fin.

Gallubri, populi, qui nunc *Romandioli* vocantur.

Gallus Hostilianus, cum Volusiano filio 30 Roman. Imperator, an. U. C. 1004.

Gallus, Consul cum Flacco, an. U. C. 926. Item alius Consul cum Antonio Fausto, an U. C. 1050.

Gallus Cornelius poeta, Ægypti Præses: anno ætatis suæ quadragesimo propriâ manu se interfecit,unde illud:

Sanguinis, atque animæ prodige Galle tuæ.

Vide Voss. de Poetis Lat. pag. 25.

Gallus, Phrygiæ flu. imò & Bithyniæ ex Celænis montibus oriens, ac in Sangarium influens. Cujus tam admiranda est natura, ut parcè potus, & cerebrum purget, & insaniam tollat, contrà,largius haustus lymphaticos reddat. Plin. 32. 2. Ovid. Fast. 4.

Inter, ait, viridem Cybelen, altasque Celænas,

Amnis it insanâ, nomine Gallus, aquâ.

Gallus, adolescens, Marti dilectus,quum à Marte deduceretur, ut custos esset ostii, quoties Mars ad Venerem, absente Vulcano ingrederetur, & advenientes nunciaret, observaretque Solem præcipuè, quem maximè omnium Mars metuebat, ne rem Vulcano deferret,propter singularem in illos amicitiam, fertur adolescens in somnum corruisse: quâ re nemine præsciente, Sol rem conspexit superveniens, Vulcanoq; indicavit. Quocirca tali supplicio à Marte affectus est, ut in avem nominis sui verteretur, quare nunc etiam Solis exortum insigni vociferatione indicat,quasi Marti significaturum, ut Solem caveat. Ovid. Met. Fabula hæc vim planetarum, Syzygiam Veneris & Martis ostendit; tum efficaciam Solis,antipathiam autem eorundem planetarū, & sympathiam Galli avis domesticæ cum Sole adventante, ut experientia locuples testis est.

Gallus Sulpitius, Romanorum primus, qui Solis & Lunæ defectus deprehendit. Vide *Sulpitius.*

Galmodroesi, Asiatica gens, ultra Gangem. Ptol.

Galopes, Arabiæ Felicis pop. Plin.

Galoram, Galatiæ urbs. Ptol.

Galyba, Africæ Propriæ urbs. Ptol.

Gamaliba, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Gamaliel, filius Phadassur, princeps tribûs Manassis. Num. 1. Item Pharisæus quidam, Præceptor D. Pauli Act. 22. Lat. *retributio Dei*.

Gamarias, fil. Helciæ. Jerem. 29. Filius item Saphao scribæ. Jerem. 36.

Gamanodurum, Norici urbs. Ptol.

Gamarga, Mediæ regiuncula. Diodorus.

Gambreiam, Joniæ urbs. Steph.

Gambreves, Æthiopiæ sub Ægypto op. Plin.

Gambrivii, Germaniæ pop. Tacito, *Hamburgers* Peucero.

Gambua, Phrygiæ maj. urbs. Ptol.

Gamelia Juno, & *Gamelius* Jupiter, quòd nuptiis præessent. Plut.

Gamelia, festa nuptiarum apud Græcos in mense Gamelione, in quo Juno *Gamelia* culta est.

Gammace, Arachosiæ regionis op. Ptol.

Gamphasantes, Æthiopiæ pop. Mela lib. 1. nudi sunt, armorumque omnium ignari, nec vitare sciunt tela, nec jacere, ideoque obvios fugiunt: neque aliorum quam quibus idem ingenium est, aut congressus, aut colloquia patiuntur.

Gamul, nomen viri. 1 Par. 24. id est, *retributio*, sive *ablactatio*.

Gamzo, nomen urbis. 2 Par. 28. Lat. *iste scirpus*, vel *juncus iste*.

Gandara, gens Indorum, pop. *Gandarii* dicuntur & regio *Gandarica*. Steph. A *fortitudine* sic dicti videntur, Hesychius Γάνδαροι ὁ Ταυροκεράτης παρ' Ἰνδοῖς. Nescio quare Gandaros cornutos faciat Salmasius, legendo Ταυροκέρατος. Gandaros an taurum olim Indis significaverit, viderint alii; nostro seculo *Ganda* illis est Rhinoceros. Et hoc vero similius, si ab animali ipsis nomen accesserit, à *Rhinocerotum multitudine* sic dictos. If. Voss. Vide *Candari*.

Gandavum, vulgò *Gand*, Flandriæ metropolis, ac totius pene orbis inter urbes miraculum, in immensam magnitudinem suis viribus paulatim excrevit. Coluere eam primùm *Gouduni*, sive *Gunduni*, veteres Nerviorum clientes; deinde Romani, quos Jul. Cæsarem hic primùm collocasse, constanti Annalium fide traditur. His postremo accessere Germani, quorum pars maxima Saxones, quos ad 60 millia Carolus Magnus in hanc Belgicæ partem traduxit. Urbs est non amplitudine solum & dignitate, sed amœnitate quâdam loci, conspicua. Tria milliaria, Germanica in ambitu continet. Sunt in hâc urbe 20 pontes quorum multi 3 fulciuntur fornicibus, plurimi duobus, navesq; maximas submittunt. Molæ ventis agitatæ plures, templa parœciarum habet 7. abbatias 5. Canonicorum Collegiata Sodalitia 2. Monasteria 25. Publica peregrinorum xenodochia 7. Nosocomium unum amplissimum & ditissimum. Gerontotrophia utriusq; sexûs 10. Pædotrophia, ubi etiam expositi infantes aluntur 2. Furiosorum ergastula 2. Xenodochium leprosorum unũ. A Scaldi, Lisâ & Livâ flu. alluitur, Eras. Epist. Guicciard.

Gandericus, rex Vandalorum, dum captâ Hispali Bæticæ urbe, templum vellet profanare, mortuus repentè concidit. Volater.

Gaudri, pop. Interioris Asiæ, quos Plinius trans Margianam in ortum ponit.

Ganga, & *Gangita*, Thraciæ amniculus App. 4. Civilium.

Gange, urbs Lyciæ. Scholiastes Nicandri in illud Θηρ.

——— Ἄβαλλος καίων ἐγγήγεδνα πέτρην.

Τὰς δὲ Γάγγας πόλιν οὖσαν τῆς Λυκίας καὶ Γαγγίδα φασίν.

Gangama, circa Mæotidem locus. Strab. 7. ubi pisces ex glacie effodiuntur, ad Bosporum Cimmerium, ut volunt Xylander, & Bonacciolus. Casaubonus non loci, sed retis genus esse mavult.

Ganganorum, promuntorium Albionis in orâ Walliæ occid. inter Meneviam urbem & *Abercouwey* op. Ptol.

Gargara, Albaniæ op. Ptol.

Gangarida, pop. inter Assyrios & Indos. Virg. 3. Geor.

In foribus pugnam. ——

Gangaridum faciam, victorisque arma Quirini.

Val. Flac. lib. 6. —— *Acies quem Martia circum*

Gangaridum, peràque Gerue quos efferat undâ.

Gange, urbs Indiæ regia, *Bengala* Castaldo.

Ganges, fluvius maximus Indiæ ulterioris, illam à citeriori disterminans, ex Emodis montibus profluens, ac in meridiem in Oceanum Indicum exiens. Plin. 33. 4. auriferum facit & cum Tago, Pado, Hebro, ac Pactolo conjungit, omnes auriferos. Eundem gemmiferum facit lib. ult. Virgil. Georg. 2.

Nec pulcher Ganges atq; auro turbidus Hermus.

Nonno χρυσαυγὴς dicitur. Dionysio μελανδινὴς *nigros habens vortices*, & εὐῤῥείτης *pulchrifluus*. Ovid. Trist. 5.

——— *Late spatiantem flumine Gangem.*

Claud. *Gurgitis immensum deducit in ostia Gangem.*

Ostia illa septem facit Virgilius Æn. 9.

Ceu septem surgens sedatis amnibus altus
Per tacitum Ganges, aut pingui flumine Nilus.

Negat hoc Strabo lib. 15. ubi de Gange: Μίαν ἐκβολὴν ποιεῖται μέγιστος ὢν τῶν μετὰ τὸν Ἰνδικὸν ποταμῶν. Neque ab Strabone dissentit Plinius 2. 108. *A Gange amne, ostioque ejus, quo se in Eoam Oceanum effundit*, dicturus *ostiis* si plura essent. Virgilio tamen assentiri videtur Propertius.

Et quà septenas temperat unda vias.

Ubi verbum *temperat* respondet illis verbis Virgilii *sedatis amnibus*. *Tumidum gurgitem* dat ei Lucanus lib. 2. vers. 496. *rapiditatem* lib. 8. vers. 227. Idem lib. 3.

Movet & Eoos bellorum fama recessus,
Quà colitur Ganges, toto qui Solus in orbe
Ostia nascenti contraria solvere Phœbo
Audet, & adversum fluctus impellit in Eurum.

Oppian. Κυνηγ. δ. Οὐ τοῖος Γάγγης ῥέει πρόσθ' ἐῤῥώσω
Ἰνδὸν ὑπὲρ δάπεδον Μαρμάρδια λαὸν ἀμείβων
Μυκᾶται βρύχημα πελώριον, ὁππότε πρῶτον
Ἐπταπόδων ἐκάλυψε μελὰς δέμας αἰγιαλοῖο.

Item *Ganges* Taprobanæ fluvius. Ptol. Berosus lib. 5. fabulatur *Gangem* Gomeri filium extitisse, atque tantæ corporis staturæ fuisse, ut 10 haberet altitudinis cubitos, quique pulchritudine animi, atque ingenii bonitate, ac morum integritate eòm præstaret, simulatque juris & æqui amantissimus esset, Indorum rex constitutus fuit. Nihilominus tamen à subditis iniquissimè peremptus est, ac non multo post impii parricidæ horrendo spectro indies singulos usque adeo divexabantur, ut ipsos in terram vivos oportuerit infodi, unde tota hæc regio miserrimâ clade protinus liberata fuit. Flumini Gangi hic nomenclaturam dedit. Hinc *Gangeticus sinus*, *Golfo di Bengala* & *Gangetica tellus* Lucano.

Gangra, urbs Paphlagoniæ. Dicunt veteres τὰ Γάγγρα & ἡ Γάγγρα, ut Stephanus annotat. Volunt quidam dictam sic fuisse à caprâ quâdam quæ *Gangra* vocaretur. Alii linguâ Henetorum & Paphlagonum γάγγραν tradunt quamvis capram appellari: unde putat Casaub. γάγγραιναν morbum proxima quæque subito depascentem esse dictum. Vide 2 Tim. 2. Gangram si nihil aliud Synodus Gangrensis hodiéque nobilitat. Alia in Arabiâ Fel. Steph. alia item Ponti. Nicetas.

Ganodurum, Helvetiorum civitas ad Rhenum. Ptol. vulgò hodiè *Constantia*. *Constance*.

Ganyctor, nomen viri Tortellio.

Ganymedes, Trois fil. puer formosissimus, quem cum Jupiter deperiret, in Idæ monte venantem ab aquila rapi jussit, & in cœlum afferri, eumque poculis præfici, repudiato ministerio Hebes, filiæ Junonis, quæ ante illius raptum miscendo nectari præerat. Hyginus in Astron. Poetico tradit Ganymeden inter sidera translatum conficere signum illud quod *Aquarium* vocamus, quòd ejus stellæ suo situ aquam fundentis imaginem referre videantur. Nihil aliud autem per hanc fabulam demonstrare voluerunt sapientes ethnici, teste Cicerone, lib. 1. Tusc. quàm prudentem virum à Deo amari, & illum solum proxime accedere ad divinam mentem. Est enim Ganymedes anima hominum quam ob eximiam virtutem Deus ad se rapit. Pocula autem Jovi ministrare, nihil aliud est quam Deum mirificè delectari officiis sapientiæ, quæ ab animâ virorum sapientum procedunt. Porro Ganymedi insignem corporis pulchritudinem tribuerunt, non solum quia vir sapiens caret sordibus animi, verum etiam quia sapientiæ tanta est pulchritudo, ut si oculis cerni posset, mirificos sibi amores in animis hominum excitaret. Dicitur etiam ab aquilâ raptus in cœlum

fuisse

fuisse propter perspicacitatem, atque ab ipso Jove in aquilam versum, quòd adiutor sit Deus ad Sapientiam. Obscœna autem & turpia quæ ab Impuris quibusdam poetis & pictoribus de Ganymede ficta sunt, procul amovenda ab adolescentum oculis, & auribus boni omnes necessarium esse indicant. Horat.

Qualem ministrum fulminis alitem,
Cui rex Deorum regnum in aves vagas
Permisit, expertus fidelem
Jupiter in Ganymede flavo.

Idem. *Qualis aut Nireus fuit, aut aquosâ*
Raptus ab Idâ.

Ab Homero ἀντίθεος dicitur, h. e. *par Deo.* Item ξανθὸς, *flavus.* Ἀγακλυτὸς cum vocat Qu. Calaber lib. 8. Χαρίεντος *gratum aspectu*, vel *fulvum* Theocritus Idyl. 12. & Οἰνοχόον, h. e. *pincernam.* Idyll. 15. Nonno in Bassaricis Τρώϊος βουκόλος, ὀρχηστὴς, ὑβριστὴς, ἁρπαστὴρ Διὸς κυνηγέτης, & ἱμερόεις dicitur. *Regius puer* vocatur Virgilio Æn. 5. *Puer Idæus* Ovidio Fast. 2. *Phryx puer* eidem Fast. 4. ac *Iliacus puer* Trist. 2. *Sangaricus puer* autem Statio Sylv. 3. Hinc pro pincerna quovis usurpatur, ut *Catulus Ganymedes* apud Juvenalem pro Afro pocillatore. Et Martialis.

Atque mihi servit pro Ganymede manus.

Hoc est, ipse mihimet potum præbeo. Vide *Aquila.*

Garamantes, pop. interioris Libyæ, Psyllis finitimi, à *Garamante* Apollinis filio sic dicti. Hi matrimoniorum expertes passim cum fœminis degunt, nullas certas sedes habentes. Virgil. ——— *Ultra Garamantas & Indos*
Proferet imperium. Idem Eclog. 8.
Ismarus, aut Rhodope, aut extremi Garamantes.

Ad quos est *iter inexplicabile*, ut ait Plin. 5. 5. Tacit. 4. Hist. *Garamantes exciverat, gentem indomitam, & inter accolas latrociniis fœcundam.* Lucano *nudi* lib. 4. ac *inculti* lib. 9. dicuntur. *Velox Garamas*, Claudiano, & *atrox*, Silio, *inops* autem Senecæ in Hippolyto. Hinc *Garamanticus.* Sil. lib. 1. *Dum fert Herculeis Garamantica signa columnis.*

Garamas, Libyæ rex, cuius filiam Jupiter Ammon ad Bagradam fluvium compressit, ac Jarbam ex eo genuit. Virg. Æn. 4. *Hic Ammone satus raptâ Garamantide nymphâ.*

Garamas, Asiæ mons ex quo Phasis oritur. Vibius.

Garapha, portus Africæ propriæ. Ptol.

Garaphi, montes Mauritaniæ Cæsariensis. Ptol.

Garas, mons ibidem.

Garates, Peloponnesi amnis in Arcadiâ. Pausan.

Garbata, Æthiopiæ sub Ægypto mons. Ptol.

Gareus, insula ante Taprobanem. Ptol.

Gardei, Sarmatiæ Asiatica gens. Plin.

Gareata, Arcadiæ pop. Pausan.

Gareathyra, Cappadociæ op. Strabo.

Gareb, nomen collis, Jerem. 3. Nomen viri. 2 Reg. 23. Lat. *scabies*, aut Syriacè *hydria.*

Garganus, promuntorium Apuliæ, 300 stadiis in mare Adriaticum procurrens, hodiè vocatur *mons S. Angeli.* Lucan. lib. 5. *Apulus Adriacas exit Garganus in undas.* Horatius ad August.

Garganum mugire putes nemus, aut mare Tuscum.

Gargaphia, vallis & fons, ubi Actæon à canibus laceratus est. Ovid. Met. 3.

Vallis erat piceis, & acutâ densa cupressu
Nomine Gargaphie. ———

Obitèr emendabis Vibium *Garga Eubœæ, ubi Actæon laceratus est à canibus*, repone, *Gargaphia Bœotia.* A Phœnicio גרף *garaph*, per primæ geminationem deducit vir magnus, illud autem de torrente dicitur, qui præceps lapsus omnia avehit.

Gargareases, gens mixta Amazonibus.

Gargara, mons & op. Troadis in summitate montis Idæ apud Ilii urbem, frugum copiâ maximè affluens. Virgil. Georg. 1. ——— *Nullo tantum se Mæsia cultu*
Jactat, & ipsa suas mirantur Gargara messes.

Ovid. 1. de Arte Am.

Gargara quot segetes, quot habet Methymna racemos.

Claudianus ——— *Jam flavescentia centum*
Messibus æstivæ detondent Gargara falces.

גרגר *gargar* Ebræis *granum* significat. Dicta igitur hic mons à *copiâ frugum.* Vide Servium in Georg. 1. Item *Gargarus* lacus Phrygiæ juxta Idam montem, ex quo Scamander, & Simois decurrunt.

Gargaris, Curetum rex, mellis colligendi usum primus invenit. Huic cum ex filiæ stupro nepos provenisset, omnibus modis eum perdere conatus est, sed frustra; tandem vero tot casuum periculorumque, quæ evaserat, admiratione, successorem illum in regnum designavit, nomenque illi Habidis impositum est. Justin. lib. 44.

Gargarum, Lampsaci op. & aliud Epiri, & aliud Italiæ à *Gargaro* Jovis filio. Steph.

Garge, urbs Lybiæ. Steph.

Gargettius, op. & pars tribûs Ægeidis. Plut. Item canis cujusdam generosi nomen, qui Geryonis boves custodiebat, & leonibus insultabat, quem tunc Hercules interfecit, cum illius armenta abduxit, fuitque Cerberi Epirotici frater. Pollux lib. 5.

Gargilianus, cinædus quidam de quo Martialis lib. 3.

Gargilius, historicus, qui vitam Alexandri M. est diligentèr persecutus. Item venator nobilis, de quo Horatius.

——— *Venator ut olim*
Gargilius, qui mane plagas, venabula, servos
Differtum transire forum populumq; jubebat, &c.

Gargus, unus ex collibus Tauri montis.

Garrianonum, op. Angliæ ad ortum, ad Garieni flu. ostium, emporium Norvico urbi propinquũ, olim *Burghcastle* Camdeno, ex cujus ruinis hodiè *Yarmouth* emersit.

Garites, Gall. Aquitanicæ pop. circa Garumnam incolentes, quorum urbs *Aginum*, & regio *Agenois*, teste Orontio, & Marliano.

Garizim vel *Gerizim*, mons in finibus tribûs Ephraim & Manasse, in quo sita fuit urbs Sichem, prope quam habitavit, & altare condidit patriarcha Abraham, Gen. 12. & Jacob. Gen. 33. In hoc monte Pontifex Manasses, frater Gaddi, quum duxisset filiam Satrapæ Samaritani, ideoq; à Judæis dignitate sacerdotli privaretur, confugiens ad socerum, templum simile Hierosolymitano ædificavit, & sacra similia Leviticis instituit eo tempore quo Alexander Magnus Monarchiam Persicam occupavit. Josephus 11. 7. Id templum annis 200 post unà cum Samariâ evertit Joannes Hyrcanus fil. Simonis fratris Judæ Maccabæi. Joseph. 13. 16. Sed tamen nihilominus in ejusdem montis vertice Samaritani adorabant & acerrimè Christianos oderant, usq; ad Justiniani Imp. tempora, qui plerosq; ad fidem Christi perduxit, ac templum paulo ante jussu Zenonis Imp. in eo monte in honorem Christi extructum, instauravit, & munitionem addidit, unde seditiosos Samaritanos posset compescere, ut Procopius l. 5. de ædificiis Justiniani narrat. Cyrillus putat hunc eundem montem esse supra quem Josue ædificavit altare, & populus Israel audivit à sacerdotibus recitari benedictiones, legi obtemperantibus propositas. Scribunt enim montem hunc, Parnassi instar bicipitem fuisse, cujus alterum caput *Gerizim*, alterum *Ebal* nominatum sit.

Garmaa, Thraciæ op. Procop.

Garoceli, Alpium populi, Cæsar, *Mencenis*, aut *Val de Morienne* hodiè.

Garodes, insula Nili. Plin.

Garpheti, Arabiæ pop. Plin.

Garrha, Mauritaniæ Cæsariensis op. Ptol.

Garsia, Navarræ rex. An. Dom. 1035.

Garsias, Alphonsi fil. Hisp. rex. An. Dom. 878.

Garumna, flu. Galliæ, in Pyrenæis montibus nascens, Celtasq; dividens ab Aquitanis, & per Santonũ fines occiduum influens Oceanum. *La Garonne* hodiè. Eius meminit Tibul. 1. 7. *Testis Arar, Rhodanusq; celer, magnusq; Garumna.* Itemque Claudianus 2. in Ruffinum.

Quosque rigat retro pernicior unda Garumnæ.

Quod ait *retro*, revocat mihi in mentem Sidonii illud.

Oceanus refluum spargit per culta Garumnam.

Mela 3. 2. *Garumna ex Pyrenæo monte delapsus, nisi cum hyberno imbre aut solutis nivibus intumuit, diu vadosus, & vix navigabilis fertur. At ubi obvius Oceani exæstuantis accessibus adauctus est, iisdemque retro remeantibus suas illius que aquas agit, aliquantum plenior, & quantò magis procedit, eò latior fit: ad postremum magni freti similis: nec majora tantum navigia tolerat, verum etiam more pelagi sævientis exurgens,*

urgens, jactat navigantes atrociter, utique si alio ventus, alio unda præcipitat.

Gasandæ, Arabiæ populi quos cum Alilæis conjungit Diodorus Siculus, lib. 3.

Gaspha, nomen loci. 2 Esdr. 11. Lat. *appropinquatio oris*, sive *accedens huc*.

Gastronia, regio Macedoniæ. Steph.

Gatham, filius Eliphaz filii Esau ex Adâ uxore. Genesis 36. Lat. *tactus*, vel *mugitus eorum*, aut *mugitus perfecti* vel *simplicis*.

Gathea, urbs Arcadiæ. Steph.

Gathn, regina Syriæ, quæ edicto cavit, nequis piscem comederet, quin ipsa adesset, at hæc piscibus data, & devorata dicitur. Volater.

Gathynia, urbs à Laeone rege condita juxta mare, ut Cedeenus nobis tradit. Ὁ τούτου Λάκων τῆς ἡμίσεως χώρας λαχὼν, Λακωνικὸς ἐκαλεῖτο, ὃς τριάκοντα τρεῖς χρόνους βασιλεύσας, ἔκτισε πόλιν παράλιον τὴν Γαθυνίαν.

Gandara, vicus Macedoniæ. Steph.

Gaudentius, episcopus Ariminensis pius & orthodoxus, tempore Constantini Imp. quum impiæ synodo Arianorum episcoporum, qui Arimini convenerant, nollet assentiri, crudelitèr interfectus est.

Gangamela, locus Persidis, de quo Arrianus, Πόλις δὲ οὐκ ἦν Γαυγάμηλα, ἀλλὰ κώμη οὐ μεγάλη, οὐδὲ ὀνομαστὸς ὁ χῶρος, οὐδὲ ἐς ἀκοὴν ἡδὺ τὸ ὄνομα. Jos. Scaliger ait *Gangamela* linguâ Assyriacâ *cameli intestina* significare, rationem subdit, quod ibidem essent inhumata. Optimè omnium vero Strabo, qui ait vocem hanc *Domum cameli* significare.

Gauleon, ora Libyæ objacens, in quâ serpens neque nascitur, neque invectus vivit, pulvisque eius ubivis gentium jactus angues & Scorpiones perimit. Solinus.

Gaulon, civitas refugii in Basan. Jos. 20.

Gaurus, insula prope Carthaginem. Steph.

Gaurus, mons Campaniæ, Massicis, & Surrentinis propinquus, in quo nascitur vinum præcipuæ bonitatis. Plin. 3. 5. & 14. 6. Ejus meminit Lucanus lib. 2.

——— Vel si convulso vertice Gaurus
Decidat in fundum penitus stagnantis Averni.

Et Stat. Sylv. 3. Carm. 1.

Spectat ab Icario nemorosus palmite Gaurus.

Idem. Carm. 5. *Bacchei vineta madentia Gauri.*

Inde *Gauranus mons*, & *Gauranus sinus* eidem Statio.

Juven. Sat. 8. *——— Cænet licet ostrea centum*
Gaurana. ———

Idem Sat. 2. *Te Trifolinus ager fœcundis vitibus implet*
Suspectamq; jugam Cumis, & Gaurus inanis.

Gaza, insignis Palæstinæ civitas, quæ olim Judæ in sortem cecidit, sic dicta à regiâ *gaza*, *i. e.* pecuniâ, quam illuc olim Cambyses Persarum rex vehi curarat, quondam munitissima, ut Alexander bimestri obsidione obsessam ægrè ceperit. Diodor. lib. 17. Apud veteres terminus erat Chananæorum juxta Ægyptum. Inde *Gazæus*, & *Gazeticus*, Lat. *fortis*, aut *capra*. Gazam nemo melius Arriano oculis subiicit: Ἀπέχει δὲ ἡ Γάζα τῆς μὲν θαλάσσης εἴκοσι μάλιστα σταδίους, καὶ ἔστι ψαμμώδης καὶ βαθεῖα ἐς αὐτὴν ἡ ἄνοδος, καὶ ἡ θάλασσα ἡ κατὰ τὴν πόλιν τεναγώδης πᾶσα. Μεγάλη δὲ πόλις ἡ Γάζα ἦν, καὶ ἐπὶ χώματος ὑψηλοῦ ᾤκιστο, καὶ τεῖχος περιεβέβλητο αὐτῇ ὀχυρόν. Ἐσχάτη δὲ ᾠκεῖτο ὡς ἐπ᾽ Αἴγυπτον ἐκ Φοινίκης ἰόντι ἐπὶ τῇ ἀρχῇ τῆς ἐρήμου. Polyb. lib. 4. Ἕως μὲν οὖν ὑπὸ τὴν ἀνάβασιν ἐξαγαγεῖν τὸ σύμπαν μέρος τῆς δυνάμεως διεσῴζετο πρὸς Γάζαν. Ex quo loco non mediocris difficultas exurgit, si conferatur cum eo, quod dixit supra; Παραγενόμενος δὲ εἰς Γάζαν καὶ προσαναλαβὼν αὐτοῦ τὴν δύναμιν αὖθις προῆγε βάδην. Διανύσας δὲ ἐπὶ τὸ προκείμενον πορευόμενος κατεστρατοπέδευσε πεντήκοντα σταδίους ἀπέχων Ῥαφίας, ἣ κεῖται μετὰ Ῥινοκόλουρα πρώτη τῶν κατὰ κοίλην Συρίαν πόλεων ὡς πρὸς τὴν Αἴγυπτον. Quæ verba Latinè sic sonant. *Cum autem venisset Gazam, & ibi copias refecisset, rursus procedebat lentè in anteriora, & quinque dierum spatio castrametatus est prope Raphiam ad 50 stadia, ea sita est post Rhinocorura, prima ex Cava Syria urbibus versus Ægypti partes.* Nam si Gaza occurrit prima venientibus Ægypto Raphiam, quomodo Antiochus prælio ad Raphiam victus Gazam se recipit, & non potius recedit versus suas partes. Sed inter Ptolemæum victorem & Ægyptum, tanquam in casses se injecit prope desertum, ubi nullus commeatus, nulla commodi recessûs spes? Certe hæc videntur ἀσύστατα. Tum Gaza erat in partibus & sub jure Ptolemæi, per quam iter fecerat, & ibi copias suas refecerat: quomodo igitur victus exercitus eo se recipere potuisset? At solvit dubium locus N. Testamenti Act. Apost. cap. 8. ubi Angelus Philippum sic alloquitur: Ἀνάστηθι καὶ πορεύου κατὰ μεσημβρίαν ἐπὶ τὴν ὁδὸν τὴν καταβαίνουσαν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Γάζαν, αὕτη ἐστὶν ἔρημος. Ubi Angelus in dubio Philippum esse noluit, ad quem locum mitteretur, ideoque addit, *quæ deserta est*, quod sic intelligi debere videtur, *quæ est in deserto*, aut *juxta desertum*. Duæ igitur erant Gazæ, una in ditione Ptolemæi prope desertum, ubi copias suas refecit Ptolemæus, ex labore, quem in deserto transmittendo habuerant. Alia Syriæ in Antiochi ditione, ubi post prælium se recepit; & primam illam Ptolemæi Gazam fuisse in deserti finibus patet ex ipsius Polybii verbis: dixerat enim paulo ante, Ptolemæum, dum versus Gazam tenderet, fecisse iter διὰ τῆς ἀνύδρου *per terram carentem aquâ*, quod est per desertum. Sane D. Hieronymus duas fuisse Gazas notaverat, uti citat Casaub. ad Strabonem. Sed & Diodorus lib. 19. duas fuisse Gazas manifestè innuit. Sic enim de Ptolemæo Lagi contra Demetrium movente: Ἀπὸ δὲ Πηλουσίου διὰ τῆς ἐρήμου διελθὼν κατεστρατοπέδευσε πλησίον τῶν πολεμίων περὶ τὴν παλαιὰν Γάζαν τῆς Συρίας. Et rursus eodem libro: Μετὰ τὴν γενομένην ἧτταν Δημήτριον περὶ Γάζαν τῆς Συρίας: Unde colligitur alteram fuisse Gazam, quæ non fuit Syriæ, quando semper ita distinxit Diodorus, & ea est de quâ Polybius ubi supra.

Gazaca, urbs aut vicus maxima in Mediâ. Steph.

Gazæorum portus, in Palæstinâ 30 stadiis à Gaza distans, Ptol. quæ & *Maiuma* dicebatur & postea *Constantia* à *Constantino* M. Huic postea Julianus Imp. civitatis jura ademit, nomineque Constantiæ privavit. Vide Niceph. 8. 33. & 10. 3. Item Sozom. 5. 3.

Gazam, nomen viri Esdr. 2. i. e. *vellus eorum*, sive *tondens eos*.

Gazar, civitas à Solomone ædificata 3 Reg. 9. Alia, quæ ex tribu Ephraim data fuit Levitis. Jos. 21.

Gazeta, pop. Galatiæ, aurum gerentes. Steph.

Gazi, Turcarum rex à Balduino rege Hierosymorum captus. An. Dom. 1121.

Gazorus, urbs Macedoniæ. Steph.

Gazus. urbs Indica, longe maxima. Steph.

G E.

Gea, op. prope Petras in Arabiâ. Steph.

Geba, civitas de tribu Benjamin, posteris Aaronis data, 2 Esdr. 7. & 11. quæ & *Gaba* & *Gabaa*, Lat. *collis*, *calix*, sive *vas*.

Gebal, civitas Syriæ. Psal. 83. *Gabel* nunc Volaterrano. Lat. *limes*, vel *terminus*.

Gebale, Arabiæ regio. Steph.

Gebalena regio in finibus Eleutheropoleos.

Gebbai, nomen viri, 2 Esdr. 11. Lat. *dorsum* vel *elevatio* aut *cisterna*, sive *locusta*, aut Syriacè *exactor*.

Gebbanita, sive *Gelbanita*, pop. maris Rubri accolæ in Arabiâ deserta, quorum caput Thona est: unde genus *Gebbaniticum*.

Gebbar, nomen viri. 1 Esdr. 2.

Gebbethon, civitas Levitis data in tribu Dan. Jos. 19. quæ & *Gabbathon*.

Gebeleizes, dæmon, idem cum Zamolxide putatur. Herodot. lib. 4.

Gebenna, Galliæ op. & mons inter Arvernos & Helvios, numero multitudinis extulit Lucanus lib. 1.

——— Qua montibus ardua summis
Gens habitat canâ pendentes rupe Gebennas.

Montes *Gebennici* à Strabone definiuntur ῥάχις ὀρεινὴ πρὸς ὀρθὰς τῷ Πυρήνῃ. Sic גביגא *gebina* Syris est *supercilium montis*. Luc. 4. 29. Vulgò *les Cevenes*, & *Sumene*.

Gebenia, pop. prope Hierosolymam. Steph.

Gedanum, Germ. urbs in Vistulæ flu. ostio, vulgò *Dantziek*.

Geddel, nomen viri. 1 Esdr. 2.

Goddiel, filius Sodi. Num. 13.

Gedelias, filius Phassur. Jer. 38.

Gedeon, pater Abidan, principis tribûs Benjamin Num. 1. & fil. Joash, Judex in Israel. Jud. 6. Hebr. *Gidhon* à radice גדע *gada, excidit.*

Gedera, civitas in tribu Judâ. Jos. 15. quæ à Stephano *Antiochia*, & *Seleucia* dicitur.

Gederothaim, civitas in tribu Judæ. Jos. 15.

Gedeti, nomen viri. 1 Par. 25.

Gedor, vel *Gadur*, civitas in tribu Judæ Jos. 15. Item vir filius Phanuel. 1 Par. 4. & Filius Abigabaon. 1 Par. 8.

Gedrosia, Asiæ reg. inter Carmaniam ad occ. & Indiam ad ort. Arachosiæ ad Sept. finitima, ad meridiem Oceano terminata. *Tarse* Haytono & Sabellico. *Circan* Castaldo, *Gest* Mercatori. Populi *Gedrosii* Straboni, *Gedrosi* Plinio & Melæ, de quibus vide Qu. Curtium lib. 9. c. 10. Dionysius vers. 1086.

Τὰς δὲ πρὸς ἀντολίην Γεδρωσῶν ἔλλαχεν αἶα
Γείτων Ὠκεανῷ μεγακήτεος.

Gebenna, nomen loci apud Evangelistas; ponitur autem pro inferno, hâc occasione, teste Hieronymo. Erat idolum Baal juxta Jerusalem, ad radicem montis Moriæ, unde Siloa fluit. Hæc vallis est parva campi planities irrigua & nemorosa, plenaque deliciis & lucus in eo idolo consecratus. In tantam autem populus Israel venerat dementiam, ut relicto Templo, hostias ibi mactarent, filiosque suos incenderent Dæmonibus, vel initiarent. Appellabatur autem locus ipse *Gebinnom*, id est, *vallis Hinnom.* Et comminatur Deus se locum illum impleturum cadaveribus mortuorum, ut nequaquam *Tophet*, & *Baal* sed *Polyandrium* vocetur. Futura ergo supplicia, & pœnæ perpetuæ quibus impii cruciandi sunt, hujus loci vocabulo denotantur. Vide Fungerum in *Gebenna.* & Seld. de D. Syris Synt. 1. cap. 6.

Gebon, flu. qui è Paradiso terrestri labitur. Gen. 1. Josephus *Nilum* vocat. Lat. *vallis Gratia* vel *mansionis.*

Geisa, Ungariæ rex. An. Dom. 1075.

Geisa, 2 Ungariæ rex, Belæ fil. cum Germanis in Pannoniam irruentibus grave prælium commisit, primo victus, deinde victor. Ludovicum Franciæ regem, & Cunradum Imp. copias ad recuperandam terram sanctam ducentes, hospitio suscepit, circa An. Dom. 1143.

Gela, celebris urbs Siciliæ ad amnem cognominem. Eam Rhodii, Antiphemo, & Cretenses, Entimo duce, communi operâ condiderunt annis 45. post Syracusas. De origine nominis Grammatici multa nugantur Hebraismi ignoratione, ut statim apparebit. Stephanus & Suidas, qui de *gela* ut Romana voce aliquid inaudiverant, Siculum amnem ad Austrum obversum *Gelan* appellari volunt, ὅτι πολλὴν παχνὴν γεννᾷ: Ταύτην γὰρ τῇ Ὀπικῶν φωνῇ καὶ Σικελῶν γέλαν λέγεσθαι. Aliis *Gela* dicitur ἀπὸ Γέλωνος τοῦ Αἴτνης καὶ Ὑμάρου à fabuloso *Gelone Ætnæ & Hymari filio.* In eâ sententiâ fuere Proxenus, qui περὶ νόμων Σικελικῶν, *de Siciliæ itineribus* scripsit (non περὶ πόλεων *de urbibus*, ut legi voluit vir doctus) & Hellanicus credo Lesbius, quem Suidas scripsisse refert κτίσεις ἐθνῶν καὶ πόλεων. Alii denique *Gelan* dici putant ἀπὸ τοῦ γελᾶν *à ridendo*, errore perridiculo. Tradit enim Aristænetus, qui de Phaselide scripsit, Lacium, & Antiphemum fratres, cum Delphos profecti essent, ad consulendum oraculum, Pythiam nihil ad ea dicentem de quibus consulta fuerat, solum jussisse Lacium, ut ad ort. navigaret, τὸ δ' Ἀντίφημον γελάσαντος, τὴν Πυθίαν κελεύειν πάλιν, ἀφ' ἧς ἀνεμνήσθη καὶ ὅπου ἂν (lege καὶ Γέλαν) πόλιν οἰκίσαι. Hæc hactenus apud Stephanum. Rem paulo aliter refert Etymologus, quem consule si tanti est. Nos enim jam tædet nugarum. Itaque ut seriò agamus, Gelam urbem Græcos huc appellantes nuncupasse dicimus de nomine fluminis ad cujus ostium erat condita. Ita referunt præter Durim, multi bonæ notæ scriptores. Thucydides l. 6. τῇ μὲν πόλει ἀπὸ τοῦ Γέλα ποταμοῦ τοὔνομα ἐγένετο. Virgilius.

Immanisque Gela fluvii cognomine dicta.

Silius lib. 14.

Venit ab amne trahens nomen Gela.

Claud. 2. de Raptu.

Pantagiam, nomenque Gelan qui præbuit urbi.

Vibius in catalogo fluminum: *Gela Siciliæ, à quo opidum.* Servius. *Gela civitas à fluvio* nominata. Stephanus, Suidas, Etymologus: Γέλα πόλις Σικελίας, καλεῖται δὲ ἀπὸ ποταμοῦ Γέλα. *Gela* porro vorticosus est amnis. Ovid. Fast. 4.

Præterit & Cyanen, & fontes lenis Anapi,
Et te vorticibus non adeunde Gela.

Inde *Gela* Punicè dictus est amnis בלע *Bela*, i.e. *vorticis* seu *vorticosus.* Gelæ a. urbis conditores, Cretenses & Rhodii, quorum dialectus erat Dorica, aut Æolica B. & G. suo more promutatis pro *Bela Gelam* dixerunt. Tale pro βάλανος γάλανος, unde *glans*, φλίγω pro θλίβω, unde *affligo.* Itaque *Gelas* idem quod Græcè βαράθρον, vel βυθοδίνης. Vide Suidam. Alius Gelam deducet ab Ebræo verbo גלל *galal*, h. e. *volvere, volutare*, unde גל *gal, fluctus*, tanquam à volutatione. Alius item per aphæresin ab עקל *akkel, torquere*, unde Talmudicis עיקול *ikul vortex aquarum.* Sed verum est quod diximus Bochartus.

Gelanor, princeps quidam qui cum Danao de Argivorum imperio contendit.

Gelasius, Pontifex Romanus. An. Dom. 1118.

Gelbis, flu. in Mosellam se exonerans, teste Ausonio. *Kil* hodiè, teste Marliano.

Gelboe, vel *Gilboa*, mons in tribu Manasse prope Sichem, in quo tres filii Saulis unà cum exercitu à Philistinis cæsi sunt, & Saul sibi ipsi mortem conscivit. 1 Reg. 28. A Scythopoli 6. m.p. distans.

Geldria, infer. Germ. provincia ac ducatus antiquorum Sicambrorum (uti fere omnes scriptores consentiunt) sedes. Habet à Sept. Frisiam, & sinum maris Germanici, ab oriente Cliviæ ducatum, à Merid. Juliacum attingit, Brabantia & Hollandia eam ab occ. respiciunt. Regio est campestris, montibus omnino carens, sed passim silvis ac nemoribus ornata. Omnium rerum fertilis est, præcipuè frumenti fœcunda, & supra modum pascendis pecoribus ob pratorum ubique viridantium luxuriem apta, adeo ut ex ultimâ Daniâ emacerata armenta hic saginanda mittantur. Tribus celeberrimis flu. Rheno, Mosa, & Vahali irrigatur. Noviomagum in eâ metropolis est. Habet 22 urbes muris & fossis munitas, & supra 300 pagos. An. Dom. 1339. *Comes* Geldriæ Francofurti in publicis Comitiis Dux coronatus est à Ludovico Imp. De etymo Geldriæ varia extant apud Henr. Aquilium, F. Irenicum, & Lud. Guicciardianum. Vulgò *Gueldres.*

Gelenor, vide *Gelanor.*

Gellias, vir Agrigentinus, mortalium omnium munificentissimus, de cujus φιλοξενίᾳ, & in omnes hospitalitate multa Diodorus Siculus lib. 13. nec pauciora Val. Max. lib. 4. cap. ult. Male Τελλίας vulgò apud Athenæum lib. 1.

A. Gellius, quem nonnulli *Agellium* vocant, Grammaticus, Noctium Atticarum scriptor. Antonini Pii temporibus vixit, non diu post mortem Plutarchi. Coætaneos habuit Phavorinum Epicteti auditorem, Corn. Frontonem, & Herodem Atticum, quorum secundum adolescens Romæ docentem audivit, teste ipso lib. 19. cap. 8.

Gello, virgo quædam, quæ puella adhuc vitâ discessit, cujus spectrum oberrare Lesbiis creditum est, ac pueros impetere, unde puerorum mortem, qui prmaturo fato perirent, huic imputabant.

Gelo, sive *Gelon*, Siculorum tyrannus. Dionys. lib. 7.

Gelo, puer quidam, qui à lupo feliciter & fortuito casu servatus fuit. Hunc enim ferunt, cum ipse aliquando in ludi literarii vestibulo libellum manu retinens sederet, accedentem lupum, libellumque de manibus raptum auferentem, cum clamore insecutum, magnum tumultum excitasse, quo ludi magistrum, omnesque pueros commotos, ut illi suppetias ferrent, arma, fustesque tumultuariè rapuisse: quo strepitu concussam domum latam ruinam dedisse, contignationibus solutis, puerosque omnes cum præceptore elisisse, qui circiter centum fuisse dicuntur, eoque modo Gelonem à lupo servatum fuisse perhibent. Leonic. Thom. 4. 104.

Geloi, vide *Gela.*

Gelon, Pyrrhum veneno necare aggressus est. Plut. in Pyrrho.

Gelon, Ætnæ & Hymari filius. Steph.

Gelones, vel *Geloni*, populi Scythiæ, Agathyrsis proximi, qui faciem depingunt, ut terribiliores in prælio videantur. Patientissimi sunt inediæ, fameque urgente, equo,

equo, quo vehuntur, sanguinis nonnihil detrahunt, eoque cum lacte commixto, inediam levant. Dicti sunt à *Gelono* Herculis filio, Agafyrthi fratre. Virgilius.

——— *Pictosque Gelonos.*

Lucanus eis fortitudinem tribuit, lib. 3.

Massagetes quo fugit equo, fortesque Geloni:

Ubi tamen, *velacresque* legendum. Virgilius.

Bisalta quo more solent, acerque Gelonus.

Vide Melam. 1. 21. & Solin. cap. 20. de pictura vero Gelonorum vide Salmas. in Plinian. Exerc. p. 188. Multas singuli habebant uxores, contenti suis finibus vivebant. Horat. lib. 1. Carm. Ita hic Stephanus. Cæterùm an contenti nescio, nec enim id asserit Poeta. Locus est lib. 2. Carm. Od. 9. ubi de Augusti tropæis loquens, ait.

Intraque præscriptum Gelonos
Exiguu habitare campis.

Arcubus & sagittis olim polluisse testantur Virgilius ac Horatius. Hic Æn. 8.

——— *Carasq; sagittiferosque Gelonos.*

Ille in Odis. *Visam pharetratos Gelonos.*

Quibus adde Statium, sic enim ille.

——— *Falcemque Getes, arcumq; Gelonus*
Tenderet. ———

Gelonium, stagnum Siciliæ tetro odore abigens appropinquantes. Aliis *Geloum* dicitur. Vide Solinum.

Gelonum, urbs Sarm. Europææ lignea in Budinis sita, maximam gentem complexa. Ibi Taraodus animal invenitur.

Gelos, Cariæ portus. Pomp. lib. 1.

Gemalli, pater Amiel. Num. 13. Lat. *retributio* vel *merces*, aut *ablactatus*, vel *camelus*,

Gemelli, Hebraicè גיא מלח, i e. *vallis salinarum*, sic interpretatur D. Hieronymus. 2 Sam. 8. nomen vallis.

Gemellus, Tribunitius Romanus, qui lupanar domi suæ instituit, in quo Mutiam & Fulviam fœminas illustres, nobilemque puerum Saturninum prostituit.

Geminus Rhodius, Ciceronis ac Pompeii temp. de Geometriâ scripsit. Proclus Γεμῖνον vocat, vix autem dubito, quin sit nomen Romanum. Sane *Gemini Geminii* & *Geminiani* celebrantur in antiquis scriptoribus, & inscriptionibus. Vide Voss. de Scient. Math. pag. 160. & 329.

Gemoniæ, scalæ dicebantur Romæ ad quas corpora damnatorum, impacto unco trahebantur. Suetonius: *Nemo punitorum non in Gemonias abjectus, uncoque tractus.* Tacitus de Sabino: *Tunc confossum, collaceratumque, & abscissâ capite truncum corpus Sabini in Gemonias trahunt.* Et Plin. 8. 40. scribit canem à corpore servi non recessisse abjecto in gradibus Gemoniis. Nonnulli à *Gemonio* auctore sic dictos putant. Beroaldo autem à *gemitu* sic appellati videntur.

Genabum, Galliæ op. ad Ligerim flu. situm, Cæsar. Roberto Cænali *Orleans* est, Paradino, & Vigenereo potius *Gyen* videtur op. ad eundem fluvium situm; idque verum esse ex distantiâ quam Cæsar inter hoc opidum & Agendicum ponit, ostendit. Luc. lib. 1.

Inclyta Cæsareis Genabus dissolvitur alis.

Genauni, pop. Vindeliciæ. Horat. Carm. 4. Od. 14.

——— *Milite nam tuo*
Drusus Genaunos, implacidum genus,
Dejecit acer. ———

Genea, vicus Corinthi, lege, & vide *Tenea*.

Genebria, mulier Veronensis peritissima, tempore Pii Secundi Rom. Pontificis. Hæc doctissimas scripsit Epistolas, quas recitabat decoro gestu, voce virili, permistâ suavitate.

Genesareth, Galilææ lacus, circumseptus urbibus plurimis & celebribus. Solinus cap. 38. Hic Christus Apostolos vocavit. Idem dicitur *mare Tiberiadis*.

Genese, urbs Laconiæ. Steph.

Genesius Gallus, scriba militum, jussus scribere edicta in quibus Christiani ad supplicia poscebantur, calamum & chartam abjecit, & aufugit. Tandem propter Christi confessionem interfectus est. Item mimus nobilis apud Domitianum, qui Christianos turpissimis gestibus irridebat. Tandem & ipse sub Imperatore passus est.

Genetes, portus & flu. unde *Genetaum* promuntorium, in quo templum fuit Hospitalis Jovis, quem *Xenion* vocant. Steph. Val. Flac. lib. 5.

Inde Genetai rupes Jovis.

Apoll. Τοὺς δὲ μετ' αὐτίκ' ἔπειτα Γενηταίου Διὸς ἄκρην
γνάμψαντες, &c. ———

Genethlius, Jupiter sic dictus, quod ei incumbat cura gignendorum liberorum. Item doctissimus sophista Palæstinus, discipulus Minutiani, & Agapeti, scripsit autem multas λαλιὰς, seu διαλέξεις, & μελέτας, & multa alia. Suidas.

Genetyllis, Venus dicta, ut Aristophanis Interpres ait, quòd genituræ præsit. Vide Aristoph. in Nubibus.

Geneva, urbs Allobrogum in Sabaudiâ ad egressum Rhodani flu. ex lacu Lemanno, urbs libera, & Imperialis. Ejus meminit Cæsar lib. 1. Urbs olim Episcopalis, sed cum novam Calvini religionem susceperit, ejus episcopus Annessiaci commoratur.

Genius, dicebatur Naturæ deus apud veteres, & qui omnium rerum gignendarum vim haberet, unde cujusq; rei dicebatur suus genius. Accipitur aliquando pro ipsâ naturâ. Quidam ipsam animam, vel deum, vel spiritum esse volunt, qui mortales ad voluptatem incitet, unde *Geniales* apud priscos vocabantur, qui ad curandam cuticulam erant promptiores. Inde Proverbium *Genio indulgere*. Fuerunt etiam, qui aquam, terram, ignem, aerem, item 12 signa, & Solem, & Lunam Deos genios facerent, & *à gerendo*, quod multa gerere possent, primùm *Gerulos*, deinde *Genios* appellatos esse putarent. *Loci genius* apud Virgilium ponitur pro deo topico. Orare solebant antiqui per Genium. Prop. 4. 9.

Exuitur, Geniumque meum prostratus adorat.

Tibull. 4. 4. *Perque tuos oculos, per Geniumque rogo.*

Horat. Ep. 7. lib. 1.

Quod te per Genium, dextramque, piosque Penates,
Obsecro, & obtestor. ———

Stat. 2 Sylv. ——— *Dum cunctis supplex advolveris aris,*
Et mitem Genium Domini præsentis adorat

Vide Censorinum de die Natali cap. 3. & ad eum Lindenbrogium. Genius, inquit Fongerus, inter Deos selectos unus, ut quidam volunt, à *generando* nomen suum obtinere videtur. Sed non omnes idem de eo. Sunt enim qui cuique loco suum adscribunt, sunt qui cuique homini suum asserunt. Augustinus Deum esse dicit qui omnium rerum gignendarum vim habeat, juxta profanam veterum opinionem, quanquam Varronem affirmare dicat, genium esse uniuscuiusque rationalem animum. Festus Pompeius cum Augustino facit, uterque vero à *gignendo* derivat. Quare & Censorinus, qui hunc nobis assiduum velut observatorem appositum dixit (ut & Plutarchus Menandrum dixisse refert ἅπαντι ἀνδρὶ δαίμονα συμπαραστατεῖν εὐθὺς γενομένῳ, μυσταγωγὸν τοῦ βίου) appellatum ait, sive quòd, ut generemur curet, sive quòd unà gignatur nobiscum, sive quòd genitos suscipiat ac tueatur. Quin veteres unicuique homini duos tribuebant genios, sicut Angelos nonnulli ex nostris Theologi, Basilius imprimis adversus Eunomium. Unum ex his bonum, alterum affirmabant malum, quem Empedoclem Terrestrem appellasse crediderim apud Plut. his verbis: Διτταί τινες ἡμῶν ἕκαστον παραλαμβάνουσι καὶ κατάρχονται μοῖραι καὶ δαίμονες, ὄνεια, χθονίη τε. Idem vult Servius ad illud Virgilii.

——— *Quisque suos patimur manes:*

Quando ait: *Cum nascimur duos Genios sortimur, unum qui hortatur ad bona, alterum qui depravat ad mala, nec incongruè dicuntur Genii, quod cùm unusquisque genitus fuerit, ei statim observatores deputantur.* Celebratur & illud Menandri.

Δαίμων ἀνδρὶ συμπαρίσταται εὐθὺς γενομένῳ.

Arrianus in Epictetum etsi non statuit duos, unum tamen cuique proprium Dæmonem pervigilem & incorruptum assignatum docet hoc modo: Καὶ ἐπίτροπον ἑκάστῳ παρέστησε τὸν ἑκάστου δαίμονα, καὶ παρέδωκε φυλάττειν αὐτὸν αὐτῷ, καὶ τοῦτον ἀκοίμητον, καὶ ἀπαραλόγιστον. Simulachrum Genii (ne illud omittam) interdum serpentis imagine effingebatur, interdum puerili, juvenili, senili formâ. Coronabatur Platani foliis, resque illi sacra fiebat floribus & mero. Unde Persius. ——— *Funde merum Genio.*

Cujus

Cujus rei causam explicant Censorinus & Varro. *Geniales lectuli*, qui puellis nubentibus sterni solebant, vel à liberis *generandis* traxerunt nomen. Ab eadem origine *genitalia* corporis, partes verendæ, & *genitores* vocabulum deducunt.

Gennadius, Massiliensis, qui de viris illustribus Theodosii tempore scripsit.

Gennaus, nomen viri. 2 Maccab. 12.

Genoæ, populi Molossiæ. Steph.

Genseritus, Princeps Vandalorum, quum Carthaginem cepisset, omnesque opes, interfectis civibus in jus suum vertisset, animum ad Ecclesiarum spoliationem adjecit, quas sacris vasis exinanitas, & sacerdotum administratione privatas, equorum suorum stabula fecit.

Genta, urbs Indiæ extra Gangem. Steph.

Genthon, nomen viri. 2 Esdr. 20.

Gentianus, consul cum Basso, an. U. C. 963.

Gentinus, urbs Troadis, ab uno filiorum Æneæ condita. Steph.

Gentius, rex Illyriorum. Liv. in bello Macedon.

Genua, urbs Liguriæ clarissima, sic dicta à *genu*, quia se habet tanquam genu recurvum à latere maris. Vel à *Genuo* Saturni filio, qui fertur eam condidisse, vel, ut quidam volunt à *Genuino*, Phaethontis socio, Alii etiam à *Jano* Italorum rege. Hanc Annibal penitus delevit, sed Corn. Servilius consul instauravit, sicut Livius refert. Hæc urbs aliquando ad Tanain usque imperii sui fines produxit. Theodosiam enim suæ ditionis effecit, Cyprum, Lesbum, Chium insulas, & Peram Thraciæ urbem in potestatem redegit. Hodiè toti Liguriæ, & Corsicæ imperat. Emporium celebre est, cujus cives potentissimi mercaturâ, & negotiationibus, per omnes fere orbis partes maximum sibi nomen atque divitias compararunt. *Genua* altera Hisp. Bæticæ, vide *Urso*.

Genusus, flu. Macedoniæ, in mare Jonium influens, inter Apolloniam, & Dyrrhacium. Luc lib. 5.

> *Tellus, quam volucer Genusus, quam mollior Apsus*
> *Circumeunt ripis.* ———

Geon, vide *Gihon*.

Georgi, pop. Asiæ in Iberiâ, ab *agricolatione* sic dicti, eorum regio *Georgiana* dicitur. .

Georgius Merula, Angelo Politiano, Philippo Beroaldo, multisque aliis viris doctis æqualis.

Georgius Trapezuntius, nobilis Philosophus, qui in extremâ senectute, omnium literarum, quas antea, noverat, nominisque sui oblitus est.

Georgius Cappadox, Trib. Mil. sub Diocletiano, qui maximum serpentem peremit, liberatâ puellâ, quæ eidem in prædam devota fuerat. Theologi nonnulli existimant fictitium esse nomen, sub quo veteres Christi Ecclesiam à Satanæ tyrannide liberantis imaginem & passionis meritum proposuerunt. Cæterùm veram hanc fuisse historiam multis argumentis probatum it vir doctus Petrus Heylinius libro cui Titulus. *The History of Saint George.*

Gephyra, urbs Bœotiæ. Steph.

Gephyræi, Phœnices, qui cum Cadmo in Græciam venerunt; de quibus vide Lipenium de Navigatione Salomonis Ophiriticâ pag. 367.

Gephyrœte, urbs Libyæ. Steph.

Gera, fil. Benjamin, Gen. 46. Pater Ehud. Jud. 3. Pater item Shimei viri de cognatione Saul. 2 Reg. 16. Item *Gera* arx à Philippo Macedonum rege expugnata.

Geræa, Lusitaniæ urbs. Ptol.

Geræstus, vicus Eubœæ, in quo Neptuni templum erat. Steph.

Gerania, urbs Phrygiæ, item mons inter Megaram, & Corinthum, à quo se præcipitem dedit Ino, cum fugeret Athamantem. Steph.

Geranthæ, urbs Laconicæ. Steph.

Gerar, metropolis terræ Palæstinæ, in quâ natus est Isaac, quæ olim terminus Chananæorum fuit ad australem plagam. Ejus rex fuit Abimelech temporibus Abrahami.

Gerara, Græcis Γεραιραί, teste Polluce, quatuordecim erant mulieres à rege Atheniensium constitutæ, quæ sacra secreta Dionysio faciebant. De quibus Demosthene in Orat. contra Neæram, ubi & tale jusjurandum earum producit. ——— Ὅρκος Γεραιρῶν.

Ἁγιστεύω, καὶ εἰμὶ καθαρὰ, καὶ ἁγνὴ ἀπό τε τῶν ἄλλων τῶν οὐ καθαρευόντων, καὶ ἀπ᾽ ἀνδρὸς συνουσίας, καὶ τὰ θεοίνια, καὶ ἰοβακχεῖα γεραίρω τῷ Διονύσῳ κατὰ τὰ πάτρια, καὶ ἐν τοῖς καθήκουσι χρόνοις.

Gerasa, urbs Cœlesyriæ, Stephanus. quem vide.

Gerastus, fil. Mygdonis, à cujus filiabus Parthenopolis in Syriâ dictus est. Steph.

Gerea, urbs Indica. Steph.

Geren, urbs Lesbi, vel vicus à *Gerene* Neptuni filio. Steph.

Gerenia, urbs Messeniæ, ubi Nestor Pylius educatus est. Unde apud Hom. Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.

Gergesæi, populi terræ Chananiticæ. Gen. 15. à *Gergesæo* filio Chanaan. Gen. 10. vide Boch. p. 345.

Gergina, Mysiæ urbs Athenæo, ad Idam montem, quam suo tempore, *Gergitham* appellatam addit.

Gergis, vel *Gergithus*, urbs Troadis. Steph. Hine *Gergithes* & Apollo *Gergithius*.

Gergobia, Cæsari, sed Γεργοβία Straboni, Galliæ op. in Arvernis, *Gergoie*, Gab. Simeonio. *Gergobia* altera vel *Gergobina*, Boiorum in Galliâ metropolis, Cæsar. *Molins* Paradino. Vigineteus mallet *Monlucon*, vel *Nery*, ubi sunt Thermæ, & multa antiquorum Romanorum vestigia.

Germania, regio Europæ latissima, quæ à Gallis Rhætis, ac Pannoniis, Rheno, & Danubio fluminibus, à Sarmatis, Dacisque metu mutuo, ac montibus separatur: cætera ambit Oceanus, latos sinus, & insularum immensa spatia complectens. Germaniæ autem termini ab auctoribus, ut quisque sui temporis rationem secutus est, adeo variè describuntur, ut triplicem quasi Germaniam facere videantur, Veterem, nempe, mediam, & recentem. Veterem vocant Berosianam, quam Rheno, Oceano, Tanai, Ponto Euxino, Danubio ejusque accolis circumscribunt: Media erit, quam Tacitus, Ptolemæus & Plinius, coætanei fere cognoverunt, quæ cum ex ipsis autoribus satis nota sit, non opus videtur hic denuo eam describere. Denique recens Germania, quæ nostrâ est memoriâ usitatior, ultra Rhenum eatenus est extensa, ut omnes ferme Belgas, usque ad Alpes Tridentinas contineat. Ita quoque ultra Vistulam ortum versus, usque ad Scythas Alanos, quos hodie Lithuanos appellamus, pertinet. Erit ejus longitudo ab Iccio portu, vulgò Caletum, usque ad Lithuaniæ fines, habebitque latitudinem à mari Germanico & Venetico ad Alpes usque. Hujus reg. incolæ *Germani* dicuntur, cujus nominis rationem ad Romanos authores, nonnulli referunt, qui cum primùm Rhenum devictis Gallis transgressi fuissent, videntes eos & feritate animorum, & proceritate corporum, colore flavo, formâ, præterea & moribus, rituque vivendi Gallis simillimos, *Germanos* eos, tanquam fratres Gallorum appellarunt. Alii inde dictos putant, peculiari ejus regionis ritu, se mutuâ, suâ linguâ Germanos, i. e. fratres consalutarent. Eruditi tamen inter Germanos vocabuli hujus etymologiam ex suâ potius linguâ petendam existimant. Illi enim *gar*, sive *ger*, *totum* dicunt, & *man*, *virum*, ut *Germanos* dictos intelligas, quasi *totos viros*. Alii deducunt à *Ger* quod pro *bello* usurpatur apud Gallos veteres, ut *War* Anglis, & *Guerre* Gallis, unde *Germani*, i. e. *homines belli*, Gallice *gens d' armes*. Nonnulli à *germinando* derivant propter fœcunditatem gentis populosissimæ, ut Sylvius: quo & P. Diaconus respicere videtur lib. 1. rerum Longobardicarum, cap. 1. Porro Germani ipsi indigenæ existimantur, quoniam non est verisimile, aliquos Asiâ, aut Africâ, aut Italiâ relictâ, Germaniam petiisse, informem terris, asperam cœlo, tristem cultu, aspectuque, nisi patria sit. De Germanis Dionysius.

> Λευκαίνει φῦλα νέμονται ἀρειμανίων Γερμανῶν.

Ubi MS. Bodleianum legit [illegible], utrumvis epitheton fortitudinem Germanorum satis indicat. Quam etiam abundè testantur authores. Mela. *Immanes sunt animis, atque corporibus.* Cæsar. *Ingenti magnitudine corporum Germanos, incredibilique virtute, atque exercitatione in armis esse prædicat.* Columella. Lib. 7. de R. R. *Germaniam decoravit natura altissimorum hominum exercitibus.* Solinus.

Frequens

Frequens Germania populis numerosis, & immanibus. Tacitus. *Germanos flaminibus suetos levitas armorum, & proceritas corporum attollit.* Cicero contra Pisonem *acerrimas* dicit *Germanorum nationes.* Seneca de Ira. 1. 11. *Germanis quid est animosius, quid cursu acrius, quid armorum cupidius?* Et lib. de Brevit. Vitæ, vocat *ferocissimam gentem*, & alibi *Avidam gentem belli.* Hinc Horat. Germaniam *horridam* dixit. Carm. 4. Od. 5.

Quis, Germania quos horrida parturit
Fœtus? ——— Quis fera.
Bellum curet Iberia. Idem in Epodit.
Nec fera cærulea domuit Germania pube.

Plura de Germanorum fortitudine vide apud Eliam Schedium aureo illo, quem *de diu Germanis*, inscripsit libello Syntagm. 1. cap. 1. De moribus Germanorum libellum singularem scripsit Corn. Tacitus. Sed præ omnibus videndus Cluverius de Germaniâ Antiquâ.

Germania inferior, quam omnes ferè exteri (partem pro toto accipientes) uno nomine *Flandriam* vocant, incolasque ejus *Flandros* indigitant, non modo Comitatum Flandriæ, verum etiam tot alias ditiones continet, viz. Ducatum Brabantiæ, Limburgi, Lutzenburgi & Geldriæ, Comitatum Artesiæ, Hannoniæ, Hollandiæ, Zelandiæ Namurci, & Zutphaniæ: Marchionatum sacri Imperii, Dominia Frisiæ, Mechliniæ, Ultrajectensis, & Groningæ. De quibus singulis suo loco.

Germanica, legio septima. Ptol. Hisp. Tarrac. urbs.

Germanicia, seu *Germanicea.* Euphratesiæ urbs. Steph. juxta Amanum montem. *Adata* vulgò, teste Manasse. Item urbs Galatiæ Paulo Diacono, qui eam *Mirangulos* vocat.

Germaniciana. Africæ Propriæ urbs. Anton.

Germanicopolis, Asiæ minoris urbs circa Hellespontum. Plin. Ejus meminit Ammianus lib. 27. sed dicit esse in Ciliciâ.

Germanicum mare, quod Germaniam alluit inter ostia Rheni & Albis flu. Ptol. In quo Glessariæ insulæ, & Thule. Plin.

Germanicus Cæsar, consul, collega C. Fonteii Capitonis an. U. C. 764. *Germanicus Cæsar* filius fuit Drusi, à Tiberio adoptatus, atque ab eodem anno ætatis 34 veneno per Pisonem sublatus. Hunc, ut poetam, celebrat Ovidius in Fastis, quos ei dicavit, item carmine ad Suillum. Et fortasse ejus, non Domitiani Germanici carmen est, quod in veteribus epigrammatis legas, de puero Thrace, cui glacie caput abscissum. Suet. in Calig. *Omnes Germanico corporis, animique virtutes, ut quantas nemini cuiquam contigisse, satis constat.* Magnum & rarum elogium, in quo tamen consentiunt Historici. Tac. lib. 2. pluribus persequitur illius laudes, etiam cum Alex. M. comparatione factâ. Dio paucis verbis non pauciora dicit lib. 57. Κάλλιστος μὲν τὸ σῶμα, ἄριστος δὲ καὶ τὴν ψυχὴν ἔφυ, παιδείᾳ τε ἅμα καὶ ῥώμῃ διέπρεψε, πρᾳότατός τε καὶ φιλοστοργότατος ὤν. Dilaudat eundem & Josephus Originum lib. 18. cap. 8. Unus Velleius per adulationem principis turpissimam ausus laudato ab omnibus juveni ignaviæ maculam aspergere.

Germanii, Persiæ gens. Herod. lib. 1.

Germanion 28 Jerusalem Episcopus, An. Dom. 209.

Germanopolis, Paphlagoniæ urbs. Ptol. *Giaopoli* teste Moletio.

Germanus, Capuæ episcopus, An. Dom. 521.

Germanus, Altissiodorensis Episcopus à Pelagiano errore Britannos ad veram fidem revocavit, an. Salutis 431.

Germara, Celtica gens, quæ interdiu nihil videt. Steph. ex Arist. Mirabil. & Apollonius ex Eudoxo.

Geronia, insula ante sinum Pagasicum. Plin. 4. 11.

Gerra, pop. Septentr. apud Dionys. Perieg. v. 131.

Πρὸς δὲ νότον Γέῤῥαι, καὶ Ναρβοὶ ἄγχι ῥυμοί.

Ita enim vulgò legebamus, donec Tanaquillus Faber aliam lectionem nobis suppeditavit, Epist. Crit. 27. Sic enim ille. *Et tamen aliquis*, inquit, *quantumvis leviter in his rebus eruditus facile conjicere poterat non Γέῤῥαι, sed Ῥαῖοι legendum esse.*

Gerrha, urbs Ægypti maritima, apud Palæstinæ confinia, *Maseli*, teste Molet. cum Ortelio. Stephano est urbs Chaldæorum. *Gerrhum* dicitur Ptolemæo.

Gerrheni, populi. 2 Maccab. 13.

Gerrhi, Sarmatiæ Asiaticæ gens. Ptol. Et Arabiæ Felicis populi.

Gersham, filius Mosis. Exod. 2. Lat. *advena ibi.*

Gershom, filius Phinees. 1 Esd. 8.

Gershon, filius Levi. Gen. 46.

Gerunda, vulgò *Girona*, Hisp. urbs in Catalauniâ apud oram litoream, De quâ Prudentius in Peristeph.

Artibus sacris locuples Gerunda.

Gerundensis ager à Saracenis vastatus. Blondus lib. 2. Decad. 2.

Gerunium, vulgò *Cirigaola*, op. Apuliæ Dauniæ inter Asculum, & Canusium, quam Quadratus *Gerenam* appellat. Steph. Καὶ ἐθνικὸς δὲ Γερωνίας αὐτὸν καλεῖ.

Gerus, vel *Gerrhus* flu. Scythiæ, septimus ab Istro memoriâ dignus. Herod. lib. 4. Stephano locus est & fluvius proximus Borystheni. Val. Flac. lib. 6.

——— *Potâque Geras quos efferat undâ.*

Gerusa, urbs Sarmatiæ Asiaticæ. Ptol. *S. Georgio* hodiè dici putatur.

Geryon, sive *Geryoner*, Chrysaoris fil. Hesiod. Trium Hispanicarum insularum rex, Balearidum viz. duarum, & Ebusi, quæ res locum fecit poetarum fabulis, ut Geryonem tricorporem fuisse dicerent. Hunc Hercules interfecit, bovesque ejus in Græciam abegit. Sunt etiam qui ideirco Geryonem tricorporem creditum velint, quòd 3 fuerint eodem nomine fratres, tantâ inter se animi concordiâ viventes, ut animâ unâ regi putarentur. Hesiod. in Theog.

Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τρικέφαλον Γηρυονῆα.

Euripides in Herc. Furente vocat eum Τρισώματον βοτῆρα Ἐρυθείας. Nonnus Bassaricorum lib. 25.

Κάλλεϊ καὶ τριλόφοιο καρήνα Γηρυονῆος.

Lucret. lib. 5.

Quidve tripectora tergemini vis Geryonai.

Horat. lib. 2. Od. 14. ——*Qui ter amplum*
Geryonem, Tityonque tristi Compescit undâ.

Virg. Æn. 8.

Tergemini nece Geryonis spoliisque superbus.

Ovid. Met. 9. —— *Nec me pastoris Iberi*
Forma triplex, nec forma triplex tua, Cerbere, movit!

Silius lib. 13.

Qualis Atlantiaco memoratur litore quondam
Monstrum Geryonæ immane tricorporis ira.
Cui tres in pugnâ dextra varia arma gerebant,
Una ignes sævos, ast altera pone sagittas
Fundebat, validam torquebat tertia conam,
Atq; uno diversa dabat tria vulnera nisu.

Palæphatus: Γηρυόνην φασὶν ὅτι τρικέφαλος ἦν, ἀδύνατον δὲ σῶμα τρεῖς κεφαλὰς ἔχειν, ἦν δὲ τοιόνδε τοῦτο. Πόλις ἐστὶν ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ Τρικαρηνία καλουμένη, ἦν δὲ Γηρυόνης ἐν τοῖς τότε ἀνθρώποις ὀνομαστὸς, πλούτῳ τε καὶ ἄλλως διαφέρων. Εἶχε δὲ καὶ βοῶν ἀγέλην θαυμαστὴν, ἐφ' ἣν ἐλθὼν Ἡρακλῆς ἀντιποιούμενον Γηρυόνην ἀπέκτεινεν. Οἱ δὲ θεώμενοι ἀπελαυνομένας τὰς βόας, ἐθαύμαζον, ὅσαι γὰρ τὸ μὲν μέγεθος, μικραί, ἐπὶ δὲ κεφαλῆς ἐπὶ τῷ ὄρρῳ μικραὶ καὶ σιμαί, κέρατα οὐκ ἔχουσαι, ὄψει δὲ μακραὶ καὶ πλατεῖαι. Πρὸς τοὺς πυνθανομένους ἔλεγον οὕτως: Ἡρακλῆς ταύτας ἀπήλασεν, οὔσας Γηρυόνου τοῦ Τρικαρήνου, τινὲς δὲ ἐκ τοῦ λεγομένου ὑπέλαβον αὐτὸν τρεῖς ἔχειν κεφαλάς. In Theologiâ Poeticâ & fulmen & tonitru designat Geryon. Nomen à sono, nam γηρύειν, φωνεῖν, λέγειν dicitur Hesychio, illud autem ab Ebræo גרון *garon, guttur*, Doricè enim γαρύμεν pro γηρύειν Pindaro. Fingitur vero Geryon triplex, quia triplex vis fulminis, nam est & terebrans, materiâ subtili, & discutiens, materiâ ventosâ, & urens materiâ viscosâ. Hinc & *telum Jovis trisulcum* dicitur. Boves tribuuntur ei ob tonitrua, quæ bubus comparantur ob boatum, sive horrendum strepitum quem edunt. Abigit Hercules eas boves, quando ignea illa vis, nube ruptâ in terras vibratur. Vide Voss. De Idololatr. 3. 8.

Gerzi, nomen pagi. 1 Reg. 27.

Gesan, filius Jehaddai. 1 Par. 2.

Gesclitibrea, specus unde spirare Aquilonem dicit Plinius, Græcè Γῆς κλεῖθρον, i. e. *terra claustrum.* Vide Turneb. Advers. 24. 42.

Gesodunum,

Gesodanum, urbs Norici in Austriâ, vulgo *Salzburg*. *Gastenal* vero Lazio dicitur.

Gessoriacum, op. Morinorum navale. Ptol. Volunt nonnulli esse illud opidum, unde brevissimus est in Angliam trajectus, quod vulgò *Caletum* vocant. Lelandus in Bononiâ collocat, nec alitèr Camdenus. Ejus meminere Plin. 4. 16. Mela. 3. 2. Sueton. in Claudio cap. 17. vide sis Burtonum in Antonini Itinerarium pag. 18.

Gessaces, mons Pannoniæ superioris in Stiriâ, in Ungariæ confinio. Trebel Poll. *Schekel* teste Lazio.

Gessen, vide *Gosben*. Est autem regio Ægypti.

Gessur, regio Syriæ, quæ & *Gessuri*. 2 Reg. 3. 1 Reg. 27.

Gessius, Joniæ fluvius Plinio, & Straboni.

Geta, Cæsar, Consul, Collega Plautiani, an. U. C. 955.

Getæ, pop. in Scythiâ Europæâ, quos Appianus *Dacos* vocat. Strabo vero lib. 7. Getas à Dacis ita distinguit, ut Getæ sint, qui ad Pontum in orientem vergunt: Daci vero qui in oppositum latus spectant versus Germaniam, & ad Istri fontes, quos olim Davos vocatos nonnulli volunt, ex quo apud Athenienses Davorum, & Getarum servilia nomina. Ælius Spartianus scribit Getas dictos fuisse, qui postea *Gothi* appellati sunt. De moribus eorum & barbarie sic Ovidius.

In quibus est nemo, qui non corytou & arcum,
Telaque vipereo lurida felle gerat.
Vox fera, trux vultus, verissima mortis imago,
Non coma, non ullâ barba resecta manu.

Idem eos *rigidos*, *crudos*, *duros*, *inhumanos*, *hirsutos*, *truces*, *feroces*, *diros*, *sævos*, & *feros* vocat. Et uno versiculo hæc omnia.

Nulla Getis toto gens est truculentior orbe.

Inde *Geticus*, ut *plectrum Geticum* pro Orpheo. Stat. Syl. 3.

——— Et Getici cedat tibi gloria plectri,
Et tu Saxa moves, & te nemora alta sequuntur.

Item *Getica Lyra*. Idem Sylv. 3.

———Tyrione hac mœnia plectro,
An Geticâ venere lyrâ?

Geth, civitas Palæstinæ. Lat. *torcular*.

Gethaim, civitas, ad quam fugerunt Berothitæ interfectores Isboseth. 3 Reg. 3.

Geth-hepher, civitas in tribu Zabulon. Jos. 19.

Gether, filius Aram. Gen. 10. qui locumne aut populum aliquem de suo nomine appellaverit, haud quoquam scio. Mihi saltem nullus occurrit. Nam in vulgatâ *Gether*, 1 Reg. 30. 27. est pro Ebræo יתיר *Jathir*. Et ubi *Getara* pingitur in Ptolemæi tabulis ad mare Caspium in Albaniâ, Græcus codex habet Γάγαρα. Denique in Peloponnesi descriptione apud Geographum Arabem *Gethuria* videtur esse Laconiæ Gerenia. Ex *Gethere* descendisse scribit Mercerus *Acarnanes*, *Cares*, & *Bactrianos vicinos inter se populos*. Quod viro alioquin impensè docto excidisse mirum est. Cum nemo sit, qui nesciat, quantis locorum intervallis à se invicem dissiti sint Acarnanes in Græciâ prope Epirum, Cares in Asiâ minore, è regione Rhodi insulæ, & Bactriani in intimâ Asiâ ultra mare Caspium. Sed errori ansam dedere Josephus, & Hieronymus, quorum ille Bactrianos, hic Cares & Acarnanes deducit ex Gethere. Fallor, aut Syrus author aliquis scripserat Gether habitasse בגתרא, *Begethera*, i. e. in Getherâ urbe, vel regione, ubicunq; tandem fuerit. Pro quo Josephus legit *Bagtra*, vel *Bactra*, quasi de Bactris ageretur. Pari errore בספרד *Bisphara*d, id est, *in Sepharad*, Abd. vers. 20. Hieronymus *Bosphorum* reddit ac si B. præpositum pars esset vocabuli. Boch.

Gethrimmon, nomen civitatis. Duæ autem fuerunt, una data tribui Dan. Josue 19. altera tribui Manasse. Ambæ autem Levitis postea assignatæ. Jos. 21.

Gethsemani, nomen vallis, quæ est ad radices montis Oliveti. Mat. 26. Lat. *vallis pinguedinis*.

Gethussa, urbs Libyæ. Steph.

Gezer, civitas 2 Reg. 5. eadem quæ & *Gazer*. Item fil. Caleb. 1 Par. 2.

Gezeron, civitas. 1 Mac. 4.

G I.

Giah, nomen loci. 2 Reg. 2. in tribu Benjamen, pro quo Interpres Latinus vertit *Vallis*.

Gibel, vide *Gabala*.

Gibelini, & *Guelphi*, duæ fuere quondam per Italiam factiones, An. Dom. 1240. quæ odio exitiali inter se digladiabantur. Earum autem origo talis fuisse dicitur. Cum Fredericus 2. Imp. in Italiam proficisceretur, excommunicatus est à Summo Pontifice. Lustrans vero singulas civitates, facilè deprehendit, qui propensum erga se haberent animum. Qui igitur ei favebant, illos vocabat Germanico nomine *Gibelinos*: eos autem qui aversum à se habuerunt animum, appellavit *Guelphos*. Horum vocabulorum ratio est incerta. Hinc tandem varia & multiplicia scelerum genera in plurima subsecuta sunt secula. Hanc historiam Munst. lib. 2. cap. 3. fusè lateq; scripsit.

Gibraltar, mons Hispaniæ notissimus ad fretum Gaditanum, olim *Calpe* dictus, Arabicè *Gibel-tarif*, i. e. *mons Tarif*, inquit Ortelius; quasi vero *Tarif* nomen proprium sit, ac non potius appellativum, אלטרף *extremitatem* Latinè declarans: planè idem quod scribit Plinius lib. 3. cap. 1. *Calpe Hispaniæ extimus mons est*. *Gibraltar* enim nihil aliud est quam *mons extremitatis*. Fullerus.

Gigthis, Africæ propriæ urbs. Ptol. *Gita* Antonini est, judice Simlero. Fortè hodiè *Galfanacar*, ut Molerius ait.

Giderath, civitas in tribu Judæ. Jud. 15.

Gidica, uxor Comminii Laurentii, quæ dum privignum Comminium maximè deperiret, neque tamen ad concubitum posset inducere, se suspendit. Dositheus apud Plut. in Paral. Min.

Giezi, famulus Elisæi. Lege *Gehazi*.

Giganeum, Colchidis urbs. Ptol *Garbenda* Moletio. *Sanastopoli*. Nigro.

Gigantes, Telluris filii excelsissimæ staturæ, & draconum pedibus in deorum perniciem procreati, ut superis scilicet bellum inferrent, Jovemque de cœli possessione dejicerent. Macrobius Sat. 1. 20. *Gigantes* nihil aliud fuisse credit, *quam hominum quandam impiam gentem, Deos negantem, & ideo existimatam Deos pellere de cœlesti sede voluisse*. Et Cic. de Senectute. *More Gigantum bellare cum Diis quid est aliud, nisi naturæ repugnare?* Horum pedes in Draconum volumina desinebant, quod significat, nihil eos correctum cogitasse, totius vitæ eorum gressu, atq; processu in inferna vergente. Physici vero interpretantur Gigantes spiritus esse terræ inclusos, qui dum exitum non inveniunt, factis interdum altissimis montibus vi erumpunt, & fragmina ipsa quasi in cœlum ejaculantur. Hos Poetæ in campis Phlegræis cum Diis congressos fabulantur; sed partim Jovis fulmine, partim Apollinis, & Dianæ telis confixos cecidisse, aliosque sub Ætnâ monte, alios sub Mycone, & Liparâ insulis sepultos esse: nonnullos etiam in Tartara detrusos impietatis suæ pœnas luere.

De Gigantum autem origine variæ sunt priscorum opiniones. Alii namque illos Titanis & Terræ filios fuisse scribunt. Alii ex sanguine Titanorum à Jove interfectorum è terra esse natos aiunt. Hesiodus ex sanguine Cœli, amputatis illius à Saturno virilibus, genitos esse dixit. Josephus vero in Antiq. Jud. contendit eos ex dæmonum coitu cum mulieribus fuisse procreatos: cui quidem opinioni & Lactantius ex Sacrâ Historiâ argumento sumpto, astipulari videtur. Sed D. Augustinus, cæterique recentiores Theologi rectè istam rejiciunt opinionem, quòd Dæmones cum mulieribus verè coire posse, prolemque aliquam suscipere, impossibile sit.

Gigantum autem urbs maxima fuit Enos circa Libanum montem, qui universo dominabantur orbi, ab occasu Solis ad ortum. Isti vastitate corporis ac roboris confisi, inventis armis opprimebant, libidinique inservientes invenerunt papiliones, & instrumenta Musica, omnesque delicias. Manducabant homines, & procurabant abortus, in edulium que præparabant, & commiscebantur matribus, filiabus, sororibus, & masculis, atque brutis: ac denique nihil erat sceleris, quod non admitterent, Dei ac Religionis contemptores. Berosus lib. 1.

Gigantum esse Libyæ gentem quandam Eudoxus Cnidius refert, qui ex floribus, quos plurimos & odoratissimos apud eos sponte sua tellus producere solet, arte quadam optimum adeo mel conficere dicuntur, ut non multum ab apum melle distare videatur. Leonic. Thom. lib. 5. cap. 77. Sic dictos volunt qu. γηγενεῖς, id est, *terrâ nati*. Approbat hoc etymon Orpheus his versibus:

Οὓς καλέουσι Γίγαντας ἐπώνυμον ἐν μακάρεσσι,
Οὕνεκα γῆς ἐγένοντο ἐξ αἵματος οὐρανίου.

Ovid. Fast. 4.

Terra feros partus, immania monstra, Gigantes
Edidit ausuros in Jovem ire domum.

Gigantis, vetus nomen Arcadiæ. Steph.

Gigarrum, Strab. *Gigarta* Plinio, op. Phœnices ad Libanum montem.

Gigonus, urbs Thraciæ. Vide Steph.

Gihon, fons in occidentali Davidicæ civitatis parte. 3 Reg. 12.

Gilda, urbs Libyæ. Steph.

Gildo, rex Africæ, Mascezelis fratris sui filios necuit. Is in Italiam fugiens ab Honorio copias accepit, & cum 5. mil. pugnatorum fraternas copias delevit. Oros. 7.36. Diaconus lib. 13. Claud. de bello Gildonico.

Giligamba, pop. Libyæ. Steph.

Gilimerus, Vandalorum rex an. U. C. 1287.

Gilippus, dux à Lacedæmoniis ad Syracusanos cum auxiliaribus copiis missus, vide *Gylippus*

Gillus, exul Tarentinus. Hic cum Persarum exploratores à piratis captos pecuniâ suâ redemisset, & ad Darium reduxisset, jussus eo nomine petere quicquid vellet, hoc unum petiit, ut regis operâ in patriam reduceretur. Herodotus.

Gilon, civitas in tribu Juda. Jos. 15. pop. *Gilonitæ*.

Gindanes, Libyæ pop. qui solo Loti arboris fructu victitant. Steph. Vide Herodot. lib. 4.

Gindara, vicus juxta Antiochiam: incolæ *Gindarenses*, vel *Gindari*. Steph.

Gindes, fluvius Albaniæ in Cyrum influens. Alter in Mesopotamiâ, qui ex Armeniæ montibus oriens in Tigrim exeurrit, teste Orosio, qui illum secundæ magnitudinis facit post Euphratem; scribitur & *Gyndes*. Tibullus lib. 4.

———*Aut rapidus Cyri dementia Gyndes.*

Ginath, pater Thebni. 3 Reg. 17.

Gingla, op. Commagenes non procul ab Euphrate. Plin. 5. 24.

Ginglymote, urbs Phœniciæ. Steph.

Gingras, Adonis Phœnicibus dictus. Pollux. 4. 10. Ἡ Φοίνικες γλῶττα Γίγγρας τὸν Ἄδωνιν καλεῖ. ἡ τύτῳ ὁ αὐλὸς ἐπώνυμος. Vide Hesychium in Γίγγρας, & Boch. Phœn. Col. pag. 807.

Girgumam, Umbriæ mons Straboni, *Cerugnone* Leandro.

Gion, vel *Geon*, flu. qui apud Ægyptios *Nilus* vocatur. Quo nomine etiam vocatus est mons Judææ, apud quem Solomon in regem unctus fuit.

Grippius, Rom. vir, qui simulabat se dormire, & stertere, quò facilius uxor eius mœcharetur, unde natum adagium videtur Ciceroni in quadam epistola ad Fabium Gallum, *Non omnibus dormio*. Lucilius apud Beroaldum.

Gir, Libyæ fluvius, Ptol. *Niger* Mercatori. Claudianus *ditissimum* vocat de Laud. Stilic.

Hesperidum Triton, & Gir ditissimus amnis.

Alii *Ger*, *Gil*, *Gir notissimus amnis*. Γεὶρ est Ptolemæo, & Γεῖρα civitas ad hunc flu. sita.

Girim, mons apud Garamantas, gemmas producens.

Gisira, Africæ Propriæ urbs. Ptol. *One* Castaldo.

Gissa, insula maris Illyrici, Liburniæ adjacens. *Pago* dicitur Volaterrano. Alii hodiè *Gisse* dicitur.

Gitta, urbs Palæstinæ. Steph.

G L.

Glabrio, Consul cum Ulpio Trajano, an. U. C. 845. Alius Consul cum Hamullo, an. U. C. 904. Alius cum Antonino Commodo, an. U. C. 938. Alius denique cum Val. Maximo, an. U. C. 1008.

Glandomirum, Hisp. Tarrac. urbs. Ptol. *Mondonnedo* hodiè, testibus H. Coquo. & Villanovano.

Glafira, Archelai Cappadocum regis filia, Archelai Judæorum principis uxor.

Glanicus, amnis Italiæ. Vide *Clanis*.

Glanis, fluvius Cumæ. Est & Iberiæ flu. Et tertius Italiæ juxta Tiberim. Steph. Sil. lib. 8.

Et Glanis, & Rubico, & Senonum de nomine Sena.

Sed legendum *Clanis*.

Glannibanta, *Clanoventa* Antonino, op. Albionis in Anglia, nunc pagus in Com. Eboracensi vulgo *Bainbrig*. Camdenus vero putat esse locum aliquem ad flu. *Wentsbeck* in Northumbriâ.

Glanum, op. Gall. Narbon. Ptol.

Glaphyra, urbs Thessaliæ. Et vicus Ciliciæ à Tarso versus occidentem 30 stadiis distans. Steph.

Glaphyrus, notissimus adulter. Juvenal. Sat. 6.

Accipis uxorem, de quâ citharœdus Echion,
Aut Glaphyrus fiet pater. Vide Mart. 4. 5.

Glarona, Helvetiæ civitas, vulgò *Glaris*. Confœderavit se reliquis Helvetiis An. Dom. 1352.

Glauci tribus, in Lycia est, à *Glauco* heroe dicitur. Gentile *Glaucodemus*.

Glaucia, op. Joniæ. Steph.

Glaucias Melioris libertus, cujus Epitaphium vide apud Mart. 6. 28.

Glaucias, anatomicus peritissimus. Rhod. 16. 19.

Glaucippus, De sacris Atheniensium scripsit, teste Macrobio, Saturn. 1. 13. *Glaucippum* Hyperidis filium auctorem laudat Plutarchus in Phocione.

Glaucopis, habens oculos cæsios, Quo nomine dicta est Pallas, quæ Latinis cæsia, idque ut nonnullis placet, quasi Cœlia. Diodorus autem scribit aerem nominatam esse Pallada, & ideo Glaucopin dici, quoniam aer glauci, h. e. viridis sit aspectûs.

Glaucus, Hippolochi fil. qui Trojano bello Priamo suppetias tulit, homo tam stupidus, ut cum Diomede, armorum permutatione factâ, ænea acceperit pro aureis. Hom. Iliad. 6.

Ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεύς,
Ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε,
Χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων.

Inde Proverbium *Glauci & Diomedis permutatio*, quoties permutatarum rerum inæqualitatem volumus denotare. Utitur hoc proverbio Plato in Symposio, & Aristot. lib. 5. Eth. ad Nicomachum. Mart. 9. 95.

Tam stupidus nunquam nec tu puto Glauce fuisti,
Chalcea donanti Chrysea qui dederas.

Ferunt hunc ab Ajace occisum; cum pro corpore interfecti Achillis pugnaret; & postea in Lycium ventis delatum in fluvium mutatum esse. Palæphatus. pag. 32.

Glaucus piscator, cum pisces captos in ripâ explicuisset, ii subito contactâ quâdam herbâ se colligentes in fluvium prosiluerunt, admiratus itaque Glaucus herbæ illius vim, cum & ipse degustasset, pisces secutus in aquas insiluit, marisque Deus factus creditur. Alii aliter referunt hanc fabulam, Glaucum scilicet insignem urinatorem fuisse, qui cum sæpius inspectantibus suis municipibus in fluvium se dejecisset, diutiusque sub aquis moratus semper emersisset, tandem cum illis frustra expectantibus non rediret, creditus est factus esse maris Deus. Heraclides Glaucum ex Polybo Mercurii filio, & Eubœâ Larymni filiâ genitum fuisse tradidit, Mnaseas vero lib. 3. Europæorum, Anthedonem, & Halcyonem parentes eius fuisse affirmat, natandi vero urinandique apprimè peritum, ideoque Pontium, i. e. marinum vocatum fuisse, raptamque Symen, Jalemi ac Doridis filiâ in Asiam trajecisse, ac prope Cariam, desertam quandam insulam habitasse, quam Symen ab uxoris nomine appellavit. Euanthes heroicorum versuum poeta in suo de Glauco hymno, Neptuni filium, Naidisque nymphæ illum fuisse tradit, & cum Ariadne à Theseo derelictâ, quam deperibat in insulâ Diâ concubuisse. Possis Magnesius lib. 3. Amazonidis, navis Argi Glaucum architectum, gubernatoremque fuisse tradit, & in Jasonis cum Tyrrhenis navali pugnâ solum

lum eum nullo vulnere fauciatum fuisse, sed ut Jovi placuerat, in fundo maris apparuisse, Deumque maris ita factum, à Jasone solum visum, &c. Vide Athenæum lib. 7. ubi multa alia de hoc Glauco referuntur. Vide sis etiam Palæphatum.

Glaucus, ex Potniâ Bœotiæ vico, Sisyphi filius, qui cum equas suas à coitu cohiberet, quo essent velociores, Venus indignata furorem eis tantum immisit, ut dominum dilacerarint. Virg. Georg. 3.

Scilicet ante omnes furor est insignis equarum,
Et mentem Venus ipsa dedit, quo tempore Glauci
Potniades malis membra absumpsere quadrigæ.

Strabo lib. 9. Ἔστι δὲ καὶ ἡ Δίρκη κρήνη καὶ Ποτνίαι, ἐφ' ὧν μυθεύεται τὰ περὶ τὸν Ποτνιέα Γλαῦκον τὸν διασπασθέντα ὑπὸ τῶν Ποτνιάδων ἵππων τῶν πλησίον πόλεως. Fabulæ occasionem narrat Palæphatus his verbis. Φασὶν ὅτι καὶ οὗτος κατεβρώθη ὑπὸ τῶν ἵππων, ἀγνοοῦντες, ὅτι ἱπποτροφῶν, καὶ τῶν οἰκείων ἀμελῶν ἐρρυπωμένος, καὶ μεγάλας δαπάνας ποιούμενος, ἀπώλεσε, καὶ ἐπιλείπετο αὐτὸν ὁ βίος.

Glaucus, Hippolyti fil. à quo Jones nati sunt reges, multique hoc nomine sunt vocati, inter quos fuit Minois fil. in mellis dolio necatus, qui Æsculapii ope revixit. Palæphatus: Καὶ οὗτος ὁ μῦθος παγγέλοιος, ὡς δὴ τοῦ Γλαύκου ἀποθανόντος ἐπὶ τῷ μέλιτι, ὁ Μίνως ἐν τῷ τύμβῳ κατώρυξε τὸν τοῦ Κοιράνου Πολύειδον, ὃς ἂν ἐκ τοῦ Ἄργους ἐλθὼν ἐξιάσατο, ὅτι ἐφ' ἑτέρου ἐξιάσατο οὕτως δράκοντα τεθνεῶτα, καὶ ἀναστήσαντα αὐτόν, καὶ οὗτος τὸ αὐτὸ ποιήσας εἰς τὸν Γλαῦκον, ἀνέστησεν. Τοῦτο δὲ ἀδύνατον. Ἐγένετο δὲ τοιόνδε τι. Γλαῦκος πιὼν μέλι ἐταράχθη, χολῆς δὲ αὐτῷ πλείονος κινηθείσης, ὀλιγοψυχήσας. Ἀφίκετο δ' ἐν ὃ ἦν ἰατρὸς καὶ ὁ Πολύειδος. Ὃς ἰδὼν τὴν νόσον, ἣν ἔμαθε παρά τινος ἰατροῦ. οὗ ὄνομα ἦν Δράκων, καὶ ταύτῃ τῇ βοτάνῃ χρησάμενος, ὑγιῆ ἐποίησε τὸν Γλαῦκον.

Glaucus Carystius, pugil ex Eubœâ, qui ex aratro in Olympia productus sæpe vicit.

Glaucus, Antenoris Trojani fil. ab Agamemnone interfectus. Dictys Cretensis.

Glaucus, inter ministros Vulcani numeratur ab Herod.

Glaucus, Rheginus Italus, antiquorum poetarum & Musicorum historiam scripsit, teste Plut. lib. de Musicâ. Vide Voss. de Hist.Gr.lib.3. pag.369. & lib.4. cap.2. Joonsium quoque de script. Hist. Phil. lib. 1. cap. 4. Glaucus etiam antiquitates Arabiæ prodidit. Id opus Stephanus nunc vocat Ἀραβικὴν ἀρχαιολογίαν, ut in Γία, & Σαλμανοί, nunc Ἀραβικά, ut in Ἀλλαῖοι, ubi tertium ejus operis adducit. Fuit & *Glaucus* Locrus, qui ab Athenæo lib. 12. refertur, inter ὀψαρτυτικὰ συνθέντας. Ac meminit quoque ejus lib.9. Item Julius Pollux lib.6. c.10. Est præterea *Glaucus* Atheniensis, cujus epigramma in Bacchi iconā habes in quarto Ἀνθολογίας. Nec dubium quin ejusdem sint epigrammata, quæ alibi eodem in opere Glauco tribuuntur.

Glaucus, Lemnius statuarius. Steph.

Glaucus, Chius, primus ferri glutinum invenit. Eutropius. Euseb.

Glaucus, Libyæ sinus, & amnis. Plin. Strabo.

Glaucias, Illyrici rex, Pyrrhum regem Epiri educavit. Plut.

Glessaria, ins. in Oceano Germanico, Plin. 37. 3. quæ, teste Solino, crystallum dat & succinum, *Sudau* vulgò appellata. Dicitur autem *Glessaria* à *glesso*, quod *succinum* sig. Corn. Tacitus de Effluis: *Soli omnium succinum, quod ipsi glessam vocant, inter vada, atque in ipso litore legunt.*

Glessas, urbs Bœotiæ. Steph. *Glisas* dicitur Straboni lib. 9.

Gletes, gens Iberica post Cynetas. Steph.

Glotildis, vel *Clotildis* uxor Clodovei regis, quæ relictis opibus & regno, cœnobio se inclusit.

Glycera, virgo formosissima. Horat.lib.1. Carm.Od.11.

Urit me Glyceræ nitor
Splendentis Pario marmore pulchrius;
Urit grata protervitas,
Et vultus nimium lubricus aspici.

Glycerium, Thespiensis meretrix, quæ tabulam Cupidinis, quam à Praxitele gratis acceperat Thespiensibus dono dedit.

Glycon, vir robustissimus. Horatius.

Nec quia desperes invicti membra Glyconis,
Nodosâ corpus noli prohibere chiragra.

Item Pansæ Consulis medicus, qui in carcerem conjectus est ob suspicionem veneni, quod ferebatur indidisse volneribus domini sui. Sueton. in Aug. Et Cic. ad Brutum.

Glympes, op. in fin. Lacedæmoniorum, & Argivorum; Mentionem ejus facit Polybius lib. 4.

G N.

Gnatho, Siculus, homo voracissimus, qui conviviis adhibitus sese in paropsides emungebat, ut, cæteris abstinentibus solus vesceretur.

Gnes, Stephanus: Γνῆς, ἔθνος ὑπὲρ τὸν Πόντον, ἔθνος καὶ Γνῆτες, οἱ Ἰδαγενεῖς. Λέγεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ ο Ἴγνητες.

Gneus, prænomen viri apud Romanos. Vide *Cneus*.

Gnidus, vide *Cnidus*.

Gnosidicus, Nebri clarissimi Asclepiadarum in Co insulâ filius. Steph. Magni Hippocratis medici proavus.

Gnosippus, eâ voracitatis infamiâ laboravit, ut Athenienses liberis suis interdixerint, ne cum eo vescerentur.

Gnosus, sive *Cnosus*, & *Cnossus*, urbs Cretæ clarissima, Minois regia. Hodiè *Ginosa*. Hinc *Cnosius* ex eâ urbe civis, & *Gnosia regna* apud Virgil. Æn. 3. & *Gnosia stella* eidem Georg. 1.

Gnosiaque ardentis decedat stella coronæ.

Et *Gnosia litora* apud Catullum.

Gnosia Cecropiæ tetigissent litora puppes.

Hinc etiam *Gnosiacus*. Stat. Sylv. 1. 6.

Vincens Gnosiacæ facem coronæ.

Et *Gnosiacum regnum* apud Ovid. Met. 9. Item *Gnosius*, aliud adjectivum. Lucan. lib. 3

Jam dilecta Jovi centenis venit in arma
Creta vetus populis, Gnosasque agitare sagittas
Docta. ————

Propert. 2. 12.

Et pharetra ex humero Gnosia utroque jacet.

Denique *Gnosis* pro Ariadnâ. Ovid. Ep.

Et Phœbus Daphnen & Gnosida Bacchus amavit.

G O.

Goarene, regio Arabiæ, quæ & *Goarea*. Steph.

Goatha, locus non procul ab Hierosolymis. Jer.13. quem Lyranus *Golgotha* esse putat.

Gob, nomen loci. 2 Reg. 21. Lat. *cisterna*, *locusta*, vel *altitudo*.

Gobar, Mesopotamiæ præfectus, qui Euphratem. flu. opere deduxit, ne præcipiti cursu Babyloniam infestaret. Plin. 6. 26.

Gobæum, promunt. Gall. Celt. in orâ Britanniæ occid. contra Senam insulam. *Cap. S. Mahe* vulgo.

Gobazes, Lazorum, qui quondam *Colchi* dicebantur, rex. A. U. C. 1307. Agathias lib. 2.

Gobrias, vir Persa nobilis, unus ex iis qui cum Dario adversus magos conjurarunt. Herod. lib. 7.

Godefridus, Danorum rex An. U. C. 1543. Item Normannorum rex. A. D. 884. Vide *Gothfredus*.

Godolias, vel *Gedaliah*, fil. Ahikam. 4 Reg. 25. Filius item Amariæ. Zephan. 1. Lat *magnitudo* vel *fimbria Domini*.

Gog, Lat. *tectum*, vel *solarium*, sive *tegulatum*. Nomen gentis Ezech. 38. Apocal. 20. Vide Bochartum Geogr. Sacr. lib. 3. cap. 13. Item fil. Joel, 1 Par. 5.

Gogarene, regio inter Colchos & Iberos. Steph.

Golan, i. e. *transmigratio*, sive *revolutio*, aut ex Syro & & Ebræo, *tatus manens*, civitas in Basan.

Golgi, *gorum*, locus Cypri Veneri & Cupidini sacer. de quo Catullus in Nuptiis Pelei & Thetidis.

Sancte puer, curis hominum qui gaudia misces,
Quæque regis Golgos, quæque Idalium frondosum.

Scholiastes in illud Theocriti.

Δέσποιν' ἃ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας.

Γολγοί, inquit, πόλις Κύπρου, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ Γολγοῦ τινὸς Ἀδώνιδος καὶ Ἀφροδίτης. Bocharto tamen *Golgos* deflexum nomen est à Phœnicio גלגל *golgol*, Hebræi *Galgal*, *Gilgal*, & *Gilgal*, dixerint. Græci Γολγός, & Γολγοὶ dicunt finali L abjecto ut in Ἀνιβας & Ἀσδρύβας.

Golgotha, i. e. *calvaria*, locus in quo crucifixus fuit Christus dominus noster.

Goliah, nomen Gigantis, quem expugnavit David. 1 Reg. 17. Prudentius.

Vidimus horrendum membris animisque Goliam
Invalidâ cecidisse manu: puerilis in illum
Dextera fundali torsit stridore lapillum.
Ille minax, rigidus, jactans, truculentus amarus,
Dum sesquistentat clypeu, dum territat auras,
Expertus pueri quid possint ludicra parvi,
Succubuit teneris bellator turbidus armis.

Vide sis ibi Jo: Weirzium.

Gomer, fil. Japhet. Gen. 13. de quo vide Boch. Geogr. Sacr. lib. 3. cap. 8. Item filia Diblaim, uxor Osee. Ose. 1. Lat. *consummans*, vel *consumens*, vel *deficiens*.

Gomerus Gallus, omnium primus suas posuit colonias in regno, quod pòst Italia dicta est, & regionem de suo nomine cognominavit, illosque docuit leges & instituta. Berosus lib. 3.

Gomolitæ, pop. Idumææ. Steph.

Gomphi, urbs Thessaliæ. Steph. Hujus, inquit Ferrarius, meminit Statius 4. Syl.

Et crebeus iter alligare Gomphis.

Sed quid, quæso, urbi Thraciæ in Viâ Domitianâ? Quodnam epitheton civitatis *creber*? Quomodo iter urbe alligatur? Apage has nugas, Et *gomphis* apud Papinium habe pro nomine appellativo, i. e. *paxillis*, *palis*, vel *cuneis*.

Gondamiris, Hisp. rex an. U. C. 1355.

Goudræ, Thraciæ pop. Herod. Vide Steph.

Goneu, urbs Thraciæ. Steph. Ejus incolas aliqui vocant *Adrianopolitas*.

Goniades, nymphæ juxta Cytherium flu. facellum habentes, de quibus opinio est, earum aquas ægros sanitati restituere. Strabo lib. 8.

Gonni, urbs Perrhæbiæ. Steph. *Gonnus* Ptolemæo, *Gonocondylos*, fur videtur, Livio. *Gonos*, & *Gonussa* Lycophroni.

Gonoessa, Ætoliæ civitas. Seneca in Troadibus.

An carens nunquam Gonoessa ventis?

Habuit ex Homero Iliad. 2. qui Γονόεσσαν αἰπεινὴν vocat.

Gorama, reg. Arabum Scenitarum. Steph.

Gordiæa, reg. Persica, Stephanus; qui populos ejus Gordos, & Gorgyas, & Gordochos nominat & montes *Gordyæos*.

Gordianus, Tres *Gordianos* separatim describit Capitolinus, totidemque agnoscunt Herodianus, & Aurelius Victor, non ille Schotti, sed alter: nam is auctor, quem ille edidit, duos solum prodit, & in totâ historiâ à Capitolino dissentit. Sed jure Capitolinus imperitos scriptores paulò post nominat eos, qui duos fuisse Gordianos scriberent, quo tamen in errore plerique veterum sunt versati, ut Eutropius, Eusebius, Zonaras, aliique. Cedrenus vero quas nugas blaterat in historiâ Gordianorum? Omittit eos qui in Africâ perierunt: eum nominat, qui cum Maximo & Balbino factus Imperator. Sed Maximus Albinus illi unius Augusti sunt nomina: cui successisse ait Publianum, qui sine dubio Pupienus est intelligendus, & putarem ita corrigendum, nisi ex eodem fonte Publium invenissem in Græcis fastis nominatum. Simili errore eundem vocat Zonaras Πουπιανὸν ac diversum facit à Maximo. Sed reliqua Cedreni spectemus: Huic, ait, successit Ἰούνιορ. Quis iste? haud dubie monstrum in historiâ, confictum loco Gordiani secundi. Hic Latinis cognominatur à re *Junior*, inde ille fictitius Ἰούνιορ. Nam & in Fastis Græcis scriptum offendimus Γορδιανὸς Ἰούνιορ, non absimili culpâ. Post hunc, inquit, regnavit fil. ejus Gordianus an. 4. Hic nempe est tertius Gordianus, quem non defuere, qui Junioris filium dicerent. At quid dicemus de sequentibus verbis? Μετὰ Γορδιανὸν ἐβασίλευσεν Οὐνίωρος υἱὸς αὐτοῦ, ἔτη δύο. Quis, malum, iste *Uniorus*? profecto *Junior* est Gordianus, quem immani errore refert hic in scenam Cedrenus. Quare videant tirones, quantum in Romanis rebus recentioribus Græcis sit fidendum. Casaub.

Gordieum, urbs magnæ Phrygiæ juxta Cappadociam, à *Gordio* patre Midæ, nunc *Sardis* vocatur. Steph.

Gordieus, mons Armeniæ, ubi primum Arca Noë constitit. Vide Boch. Geogr. Sacr. lib. 1. cap. 3.

Gordii murus, urbs Midæ, à *Gordio* filio condita. Steph.

Gorditanum, Sardiniæ promunt. Ptol. *Capo Lugudori*, Pinero; *Argentar* vero Nigro dicitur.

Gordium, urbs Phrygiæ ad Sangarium flu. Xenophon. Vide *Gordieum*. Hanc *Gordiam* vocat Justinus lib. 11. c. 7. *Gordien urbem petit, quæ posita est inter Phrygiam majorem & minorem.* Falsum, inquit Vossius. Non enim inter Phrygiam major. & min. sita urbs Gordium, sed inter Phrygiam min. & Cappadociam. Stephanus. Γορδίειον, πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας, πρὸς τῇ Καππαδοκίᾳ, ἀπὸ Γορδίου τοῦ πατρὸς Μίδου. Alii tamen similiter in Phrygiâ min. ad Sangarium ponunt. Sed ineptè. Ineptiunt quoque illi, qui eundem ac Sardes faciunt. Celænas enim Alexander jam ceperat, neque quisquam prodidit, eum regressum in Phrygiam Hellespontiacam.

Gordius, rex Phrygiæ, rusticus alioquin & ignobilis, ideo tamen rex designatus & consalutatus ab omnibus, quòd ex oraculo Apollinis primus templum ingressus fuisset, in cujus rei memoriam, lora in templo suspendit, in quibus nodus visebatur propemodum indissolubilis; unde Proverb. *Nodus Gordianus*; Quem nodum Alex. M. cum dissolvere non posset, discidit, oraculo eluso.

Gorduni, Gall. Belg. pop. sub Nerviorum imperio. Cæsar. hodiè *Gandavenses*, Marliano.

Gordynia, urbs Macedoniæ. Steph.

Gorgias, rhetor celeberrimus, qui pulcherrimum librum de concordiâ, Græcis tunc inter se dissidentibus, recitavit Olympiæ.

Gorgias Leontinus Philosophus, Empedoclis discipulus, Isocratis autem & aliorum philosophorum, & rhetorum præceptor. Cic. in Bruto. & lib. de Oratore. Hic arte suâ tantum pecuniæ corrasit, ut auream statuam primus omnium poneret in templo Apollinis Delphici. Ausus est primus in conventu poscere, quâ de re quisque vellet audire: ac de omni re, quæcunque in disputationem, quæstionemque vocaretur, se copiosissimè dicturum esse profitebatur. Is instituit orationem extemporalem, & declamationes exercitationis causâ. Philostratus.

Gorgias Atheniensis de scortis Atticis scripsit. Athenæo teste lib. 13.

Gorgippia, urbs Indiæ. Steph.

Gorgo, navis, in quâ Perseus, ubi Medusam Gorgonem superasset, vectus est ad suos, ita dicta à *Gorgonis*, id est, Medusæ capite, quod in eâ repositum fuit, & unà cum Perseo avectum.

Gorgon, *Urgo* Plinio, & Melæ, insula maris Tyrrheni, Capraria proxima. Mem. ejus Rutilius lib. 1.

Assurgit ponti medio circumflua Gorgon.

Gorgones, Phorci filiæ, Medusa, Stheno & Euryale quæ Dorcadas insulas in Oceano Æthiopico sitas, habitasse dicuntur, contra Hesperidum hortos. Nomen habent à *truculentiâ*, quam Græci Γοργότητα appellant. Scribit Diodorus, fœminas fuisse in Africâ bellicosas, adversus quas Perseus bellum gessit, & earum reginam Medusam debellavit, ac interfecit.

Gorgones, *Gorgades* Plinio, Insulæ maris Atlantici. *Satyrides* à Pausaniâ in Atticis vocari nonnulli opinantur. Hanno *Gorgyllas* vocat in Periplo. *Isole di Capo Verde* hodiè vocantur, teste Ferrario.

Gorgonia, Pallas dicta est, quòd Medusam, unam ex 3 Gorgonibus, quæ concubitu suo templum Deæ profanaverat, Perseus, Minervæ scuto armatus amputato capite occidisset. Fabulantur autem Gorgonis caput tale fuisse, ut homines hoc conspecto statim in lapides verterentur.

Gorgonius, vir nobilis, Diocletiano Imperatore, pro Christianâ religione vitam suspendio finivit, cujus corpus mortuum famelicis canibus objectum est, quod tamen remansit intactum. Item viri proprium malè olentis Horat. *Pastillos Rufillus olet, Gorgonius hircum.*

Gorgopas, vir qui Eunomum apud Zostera vicit, naves 4 cepit, à Chabriâ superatus occubuit Xen. lib. 3.

Gorgophoros, Pallas dicta, quòd in ejus clypeo Medusæ *Gorgonis* caput esset insculptum. Cic. orat. antequam iret in exilium.

Gorgus, rerum metallicarum vir callentissimus, cujus operâ in multis usus est Alexander. Strabo lib. 15. Καὶ χρυσεῖα καὶ ἀργυρεῖα ὑπὸ πολὺ ἄνωθεν ἐν ἄλλοις ὄρεσιν ἱστορεῖται καλὰ, ὡς ἱστόρησε Γόργος ὁ μεταλλευτής.

Gorgyia, locus in Samo, unde Bacchus *Gorgyiensis*.

Gorgythion, Priami & Castianiræ Thressæ fil. qui in bello Trojano à Teucro, Telamonis filio, confossus occubuit. Hom. Iliad. 8.

Goricum, Hollandiæ civitas eleganti castro insignis, Vahalim flu. ex tribus alterum, quibus Rhenus in Oceanum effunditur, præterlabentem habet. Hic ex altissima turri, duæ supra viginti urbes muris septæ conspici possunt, cum rusticorum villis, & non paucis nobilium habitationibus. Lætissimis pascuis abundat, unde in butyro, lacte, caseo, fere tota incolarum negotiatio consistit, quæ Antuerpiam & ad alia loca non sine maximo emolumento exportantur. Lud. Guicciardinus.

Goritia, Palatinus Archiducum Austriacorum. Nomen habet ab ejus urbe primaria *Goritia* dictâ. *Julium Carnicum* Ptolemæus vocat. Dravum flu pro limite ad Sept. habet, & Forum Julii meridiem versus.

Gortyn, *Gortys*, & *Gortyna*, op. mediter. Cretæ ad Lethæum flu. Plin. 4. 12. Hinc *Gortynius*, ut *spicula Gortynia* apud Statium, quibus *Gortynenses* celebres fuere. Luc. l. 3.

——*Nec Eois pejor Gortyna sagittis.*

Idem lib. 6.

Dictæâ procul ecce manu Gortynis arundo
Tenditur in Scævam.

Ovid. Met. 7.

Nec Gortyniaco calamus levis exit ab arcu.

Gortynia, op. Arcadiæ in Peloponneso ad Gortynium flu. teste Pausaniâ, qui in Corinthiacis Æsculapium *Gortynium* vocat.

Goshen, id est, *appropinquatio*, vel *approximatio*, civitas in tribu Judæ. Jos. 10. Item Ægypti regio, in quâ Israelitæ olim habitabant, antequam in Terram promissionis pervenerunt.

Gotha, urbs Thuringiæ, à *Gothis* condita, An. Dom. 923. celebri murorum ambitu ac propugnaculis decorata. Admirandæ fortitudinis castrum habuit *Grimmenstein*, quod solo æquatum est, an. 1567. Imperatoris & Ordinum Imperii mandato, capitali supplicio affectis Nobilibus illud vi retinentibus.

Gothfredus, Apuliæ Comes, An. Dom. 1049. Germanicè sig. *Gods peace*. Apud Danos quoque *Gathfriahed* est *Godlinesse*. Plures hujus nominis in recentioribus historiis occurrunt, inter quos *Gothfridus* Bullionius ab exercitu Rex Hierosolymorum constitutus. An. Dom. 1000.

Gothi, vel *Gotthi*, hodiè *Polonci*, teste Matth. Michoviensi, pop. Sarm. Europææ, Boreale latus maris Euxini accolentes, prius *Getæ*, teste Isidoro. Regio eorum *Gothia*, inter Tyram & Borysthenem.

Gothia, regio, pars Scandinaviæ, Daniæ & Suediæ finitima.

Gothini, pop. Germ. Tacito, qui Marcomannorum terga claudunt, & ferrum effodiunt. Hos hodiè esse, qui *Kuttenberg* Bohemiæ urbem incolunt, ubi argentifodinæ sunt, vult Lazius in suâ Austriæ tabulâ, quam suâ manu æneis laminis calavit.

Gothoniel, i. e. *hora*, sive *tempus meum Deus*. Nomen viri. 1 Par. 27.

Gothunni, pop. Sarm. Europ. ex *Gothis* & *Hunnis*, permixtis nominati. Claud. lib. 2. in Eutrop.

——— *Ostrogothis colitur, mixtisque Gothunnis.*

Ubi tamen vir doctiss. Nic. Heinsius *Greuthungis* reponit, quem sis vide.

Gozan, i. e. *tonsio*, *vellus*, sive *transitus*, vel *corpus nutriens*: aut ex Syro & Ebræo, *latus nutriens*, fluvius in Mesopotamiâ. 2 Reg. 19.

G R.

Gracchus Sempronius, Caii ac Tiberii pater, in Hisp. Proconsul missus, Celtiberos in deditionem accepit, Iliurcimque eorum opidum splendidius à se restitutum, ut gestarum à se rerum memoria superesset, de suo nomine *Gracchurim* appellavit. Huic uxor fuit Cornelia ex Scipionum familiâ, insigni pudicitiâ & eruditione, mulier, ex quâ Tiberium & Caium Gracchos suscepit, generosissimæ quidem indolis juvenes, eloquentiâque imprimis admirabiles, cæterum popularis auræ plus satis avidos, quæ res fecit, ut relictis optimatibus ad plebem se contulerint, legesque agrarias, perpetuos seditionum fomites in lucem reduxerint, neque antea quieverint, donec senatum in suam necem armarent. Tiberius prior occisus est in concione à Pub. Nasicâ; Caius autem biennio post, cum mont. Capitolinum accupasset, jussu Opimii consulis est interfectus. Cic. Orat. 1. in Catil. *P. Scipio Pontifex Max. Tib. Gracchum mediocriter labefactantem statum Reip. privatus interfecit.* Juvenalis Sat. 10.

Quis tulerit Gracchos de seditione querentes?

Lucan. ——— *Ausosque ingentia Gracchos.*

Gradivus, Martis cognomentum à *gradiendo*, ut Festo placet, impositum, eò quòd *gradatim* & per ordines in bellum eatur, aut certe à *vibratione* hastæ, quòd Græci κραδαίνειν vocant. Homerus utrumque conjungit de Marte loquens.

Ἤϊε μακρὰ βιβὰς κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.

Hujus sedem apud Thracas & Getas poetæ collocarunt; quod eæ nationes sint bellicosissimæ & à pacis otiis alienissimæ. Hom. Il. ν.

Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισι
Τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς
Ἕσπετο, ὅστ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστὴν,
Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρῄκης Ἐφύρους μέτα θωρήσσεσθον
Ἠὲ μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας.

Virgil. Æn. 12.

Qualis apud gelidi cum flumina concitus Hebri
Sanguineus Mavors clypeo increpat, atque furentes
Bella movens immittit equos, illi æquore aperto
Ante Notos Zephyrumque volant, gemit ultima pulsu
Thraca pedum. ————

Val. Flac lib. 7. ——*Qualis Getico de pulvere Mavors*
Intrat equis, uritque gravem sudoribus Hebrum.

Graa, urbs Eretriæ Stephano per aphæresin pro *Tanagraa*.

Grææ, tres fuere sorores Phorci filiæ, unicum tantum oculum habentes, & dentem, quibus vicissim inter se tres utebantur. Vide Proverb. apud Erasmum *Orci galea*; & Palæphatum Περὶ τῶν τοῦ Φόρκυνος θυγατέρων.

Græcia, Europæ regio, olim omni disciplinarum genere excultissima (semper tamen levitatis, vanitatisque nomine malè audiens, de quo postea) Cic. pro Flacco. *Hæc cuncta Græcia, quæ fama, quæ gloria, quæ doctrina, quæ plurimis artibus, quæ etiam imperii & bellicâ laude floruit, parvum quendam locum Europæ tenet, semperque tenuit, Asiæ maritimam oram bello superatam cinxit urbibus.*. Hæc à Ptolemæo *Achaia* nominatur. Principium sumit ad meridiem ab Isthmi Corinthiaci angustiis, indeque ad septentrionem in Thessaliam usque & partem Ægæi maris extenditur. Ad occasum Acheloo flu. ab Epiro dirimitur. Ab ortu Solis habet mare Ægæum, quâ parte Sunium eo abluitur. Scinditur in multas regiones, quas olim optimè descripsit Pausanias. Vide Ubbonis Emmii Græciæ veteris descriptionem. Utinam vero Doctissimi Palmerii *Græciam antiquam* videremus. Faxit Deus misericors & omnipotens, ut opus illud expectatissimum ac utilissimum in lucem dare & publicare possit vir doctissimus, & in auctoribus antiquis emendandis planè divinus. Græci pessimè apud veteres audierunt, quasi perfidiæ rei. Euripides in Iphigeniâ Tauricâ: Πιστὸν Ἑλλὰς οἶδεν οὐδέν. *Nihil fidi novit Græcia.* Græcorum quoque vanitatem miris modis exagitat Sat. 3. Juvenalis. Idem Sat. 10.

——— *Quicquid Græcia mendax*
Audet in historiâ. ————

Val. Flaccus lib. 8.

——— *Te Græcia fallax*
Persequar. ————

Cic. ad Quintum Fratrem Ep. 1. *Græci fallaces, & leves; & diuturnâ servitute ad nimiam assentationem eruditi.* Virg. Æn. 2. vers. 106.

Ignari scelerum tantorum, artisque Pelasgæ.

Et infra verf. 152.

——— Ille dolis instructus & arte Pelasgâ.

Græcæ lubricitatis suggillatio etiam in illis est apud Plautum, Asin. 1.3.

——— Quæque volumus uti,
Græcâ mercamur fide. ———

Hoc est, præsenti pecuniâ opus est, nemo fidem nostram sequitur non magis quàm si Græci essemus. Apud Ausonium tamen *Græca fides* in adagio est pro certâ & indubitatâ, cum ait Epist. 10.

Non Pœnâ sed Græcâ fide.

Græcia magna, reg. Italiæ od oram finûs Scylacei ac Tarentini, inter Brutios ad meridiem, & Salentinos ad Bor. in longum extensa: cujus pars nunc in Calabriâ ulteriore, pars vero major in citeriore continetur. Ejus mem. Ovid. Fast. 4.

Itala nam tellus Græcia major erat.

Subcisivam Græcium vocat Apuleius io Apologiâ. Cæterùm Magnæ, sive Majoris Græciæ nomine quid intellexerint veteres, non convenit inter authores. Strabo ait Italiæ partem quâ de tractat lib. 6. & Siciliam eo nomine comprehendi. Plinius Italiæ tantum partem, eamque multesimam: Ita enim scribit Italiam dilaudans. *Ipsi de eâ judicavere Græci, genus in gloriam suam effusissimam, quotum partem ex eâ appellando Magnam Græciam. Italia*, inquit, Servius, *μεγάλη Ἑλλὰς est appellata, quia à Tarento usque ad Cumas omnes civitates Græci condiderunt.* Seneca de Consolatione ad Alb. *Totum Italiæ latus quod infero mari alluitur, major Græcia fuit.* Athenæus lib. 12. Οὕτω δ' ὀλίγου δὲ πρὸς τὸ τρυφᾶν, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ σύμπαντος τότε κλίματος καὶ τὸ πλῆθος ἐγένετο τῶν ἀνθρώπων, διὸ καὶ μεγάλη Ἑλλὰς ἐκλήθη πᾶσα σχεδὸν ἡ κατὰ τὴν Ἰταλίαν κατοίκησις. De Ptolemæo non est obscurum quid ille Magnæ Græciæ nomine complectatur. Vide & Festum.

Græcostasis, qu. *Græcorum statio*, locus Romæ ante Curiam Hostiliam, & rostra substructus, ubi nationum subsisterent legati, qui ad Senatum essent missi.

Græcus, nomen viri, unde *Græcia* dicta, & pop. *Græci*. Græcè Γραικὸς. Aristoteles lib. 1. Meteor. Οἱ καλούμενοι τότε Γραικοὶ, νῦν δὲ Ἕλληνες. Porro Γραικῶν appellationem, etsi vulgus Græcorum respuit, poetæ tamen non sunt aspernati. Lycophron.

Γραικῶν ἄριστος ἢ πάλαι τεύχη τάφον.

Vide Stephanum. Quis vero non miretur Hesychio parum ista fuisse cognita? Is enim putat à Romaois Græcos esse appellatos, qui Ῥωμαοὶ appellarentur sine r.

Graees, Æoliensium pop. qui in Pario habitant. Steph.

Grajugenæ, Græci sic dicti sunt. Virg. Æn. 3.

Grajugenumque domos, suspectaque linquimus arva.

Graius, adjectivum, idem quod *Græcus*. Apud Lucret. lib. 1. *Graius homo* ponitur pro Epicuro Græco. Ovid. Met. 13. *Est aliquid de tot Graiorum millibus unum*
A Diomede legi. ———

Grammium, Cretæ urbs, cives *Grammitæ*, & *Grammitii*. Sunt & *Grammitæ* pop. juxta Celticam. Steph.

Grampius, Scotiæ mons ingens, illam in citeriorem & ulteriorem dividens, vulgò *Granzebain* dictus.

Granata, & *Granatum*, quam vulgus *Granadam* vocant, quæ *nova Illiberis* dici potest, urbs Hisp. Bæticæ amplissima, apud Illiberim urb. excisam, regni Granatensis caput. A. D. 1492. ab Hispanis, victis Mauris, recepta. Ab Alex. 6. Pontifice Max. metropolis creata. Plura de eo vide apud L. Mar. Siculum. long. 17. 10. lat. 37. 30.

Graniacum, Corsicæ promunt. Ptol. *Amanza* Pineto.

Granicus, Bithyniæ flu. pugnâ, quæ inter Persas & Alexandrum fuit, nobilis: in quâ sexcenta millia hominum Persarum cæsa, fugataque sunt ab Alexandri exercitu non majori 30 millibus peditum, & equitum millibus quatuor & quingentis. Non procul est à Cyzico. Vide Diodorum lib. 17. Plutarchum, Curtium, Arrianum, & Justinum.

Granionarium, Germ. urbs. Ptol. *Bamberg* Petro Apiano. Sita est ad Mœnum flu. *Gravionarium* habet Græcus codex.

Granta, Angliæ op. à Bedâ & Felice celebratum, ut Lelandus perhibet, qui addit illud à Britannis *Caergrant* à flu. vicino dici. *Grantbridge* vero ab Anglis & Saxonibus à ponte ibidem constructo, nunc vulgò *Cambridge*.

Grastillus, urbs Macedoniæ, aliàs *Prastillus*. Steph.

Gratiæ, vocatæ sunt à Latinis, quæ à Græcis *Charites*, aliorum parentum filiæ ab aliis scriptoribus creditæ sunt. Hesiodus io Theogoniâ illas ex Eurynome Oceani filiâ, & è Jove natas esse tradidit in his versibus.

Τρεῖς δέ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρήους,
Ὠκεανοῦ κούρη πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,
Ἀγλαΐην, καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίαν τ' ἐρατεινήν.

Orpheus vero in Hymno quodam *in laudem Charitum* composito, non Eurynomes, sed Eunomiæ & Jovis filias esse ait in his.

Κλῦτέ μοι ὦ Χάριτες μεγαλώνυμοι, ἀγλαότιμοι,
Θυγατέρες Ζηνός τε καὶ Εὐνομίης βαθυκόλπου,
Ἀγλαΐη τε, Θάλεια, καὶ Εὐφροσύνη πολύολβε,
Χαρμοσύνης γενέτειραι.

Alii Jovis & Autonoes illas filias esse tradiderunt, nominaruntque *Pasithéam*, *Euphrosynen* & *Ægialea*. Antimachus, antiquissimus poeta, illas Ægles & Solis filias esse censuit. Alii duas tantum putarunt, *Clitan* & *Phaenam*. Alii *Auxo* & *Hegemonem*, ut ait Paus. in Bœoticis. *Suadela* etiam à nonnullis inter Gratias numeratur. Communior tamen sententia est, quòd tres fuerint, ut in hoc versu testatur Meleager.

Τέσσαραι μὲν Χάριτες, τρεῖς δὲ γλυκυπάρθενοι Ὧραι.

Junguntur unà fere semper à poetis. Horatius.

Gratia cum nymphis geminisque sororibus audet
Ducere nuda choros.

Musæus. ——— Οἱ δὲ παλαιοὶ
Τρεῖς Χάριτας φώνησαν παρθενικάς ——

Pulchricomas vocat Homerus Hymno in Apollinem:

Αὐτὰρ ἐϋπλόκαμοι Χάριτες καὶ ἐΰφρονες Ὧραι.

Horatius illas solvisse zonas inquit, zonâ autem vestitas eas fuisse innuit.

Fervidus tecum puer & solutis
Gratiæ zonis, properentque Nymphæ.

Hæ igitur eùm vestibus operirentur antiquitus, vel quia turpe esset aspectu nudas mulieres sine vestibus conspici, vel quia brumæ frigora formidarent, inciderunt in recentiores tanquam in latrones, à quibus spoliatæ sunt, & aufugere ex orbe terrarum coactæ, testante poetâ.

Ὤχετο μὲν Πίστις μεγάλη θεὸς, ὤχετο δ' ἀνδρῶν
Σωφροσύνη, Χάριτές τ', ὦ φίλε, γῆν ἔλιπον.

Gratianopolis, urbs Gall. Narbon. in Delphinatu, quam *Acusium* vocat Ptolemæus. Vulgò *Grenoble*.

Gratianus, Valentiniani Cæsaris fil. qui patri simul & Valenti patruo io imp. successit, à Maximo quodam suo belli duce per insidias in Gallis interfectus. Præceptorem habuit in literis Ausonium Burdigalensem, quem tandem ad Consularem dignitatem Romæ perduxit.

Gratianus, monachus Bononiensis, Petri Lombardi Sententiarum magistri frater, decreta Pontificum Rom. io unum volumen primus congessit circa An. Dom. 1189.

Gratidia, mulier Neopolitana unguentaria, & venefica, quam Horatius *Canidiam* vocat.

Gravii, pop. Hisp. Tarracon. in Callaicis. Silius Italicus lib. 8.

Et quos nunc Gravios violato nomine Graium
Oenei misere domus. ———

Vide *Grovii*.

Gravisca, Tusciæ pop. Ptol. *M. Alto* Nigro. Ita autem dictus est hic locus ab aeris *gravitate*. Sic n. Virg. lib. 10.

Et Pyrgi veteres, intempestaque Gravisca.

Sil. lib. 8. —— *Veteres misere Gravisca.*

Rutilius in Itinerario.

Inde Graviscarum fastigia rara videmus,
Quas premit æstivæ sæpe paludis odor.

Strabo lib. 5. Ἀπὸ δὲ τῶν Κοσῶν εἰς Ὠστίαν παραπλέουσι πολίχνιά ἐστι Γραουίσκοι, καὶ Πύργοι, καὶ Ἄλσιον καὶ Φρεγηνία.

Gregorius, cognomento *Magnus*, erat natione Romanus, ex patre Gordiano, genus à proavis non solum nobile, sed & religiosum ducens. Librum Jobi, quomodo juxta literam intelligendus, qualiter ad Christi & Ecclesiæ sacramenta referendus, quo sensu unicuique fidelium sit aptandus, per 35 libros expositionis mirandâ ratione perdocuit

ratione perdoculr. Alii quidem Pontifices, inquir Beda, construendis, ornandisque vel auro vel argento Ecclesiis operam dabant, hic autem totus ad animarum lucra vacabat. Luculentum quoq; testimonium de Gregorio perhibet Trithemius Abbas lib. de Scrip. Eccles. *Gregorius*, inquit, *Papa, vir in divinis scripturis eruditissimus, Theologorum princeps, splendor Philosophorum, & Rhetorum lumen, vitâ & conversatione integer atque sanctissimus*, Egregium quoque de eo hoc est Platinæ Encomium. *Is*, inquit, *non sibi, sed utilitati hominum, ac honori divino consulens, quem certe ob religionem & pietatem rebus omnibus semper ante tulerat, spretis opibus, postbabitis voluptatibus, atque omni ambitione & potentiâ, gubernacula Reip. Christianæ suscipiens ita vixit, ut usque ad tempora nostra neminem ex successoribus parem habuerit, nedum superiorem vel sanctitate vitæ, vel diligentiâ in rebus agendis, vel doctrinâ & scriptis.*

Gregorius Nazianzenus, floruit sub Valente Imp. & anno 11. Theodosii obiit, teste Hieronymo. *Pietas ejus*, inquit Erasmus, *propemodum ex æquo certat cum facundiâ.* Sed amat significantes argutias, quas eo difficilius est Latinè reddere, quod pleræque sint in verbis sitæ. Tota vero phrasis nonnihil accedit ad structuram Isocraticam. Adde quod de rebus divinis, quæ vix ullis verbis humanis explicari possunt, libenter ac frequenter philosophatur. Hic Basilio Magno arctissimâ fuit necessitudine conjunctus, ac D. Hieronymum in Divinarum Scripturarum studiis auditorem ac discipulum habuit.

Gregorius Nyssenus Episcopus, quem Græci honoris causâ *Patrem patrum* appellant, Divi Basilii Magni frater, Academicis, ac Peripateticis disciplinis excultus, vir eloquentiæ nervosæ ac pressæ. Floruit A. D. 380.

Grestonia, reg. Thraciæ juxta Macedoniam. Steph.

Gronia, urbs Phocidis. Steph.

Grouii, Hisp. pop ad Durium amnem. Mela. 3. 1. lege *Grovii*.

Groninga, vel *Grœninga*, & *Gruninga*, urbs Germ. inclyta, Frisiæ metropolis, à fundatore *Gruno* sic appellata, ao. U. C. 374. Eum alii Trojanum, alii Francum Antenoris regis Franciæ fratrem fuisse existimant, qui domestici dissidii causâ fratrem relinquens in occidentalem Frisiam devenit, & ibidem civitatem hanc suo nomine insignem ædificavit annis 377 ante Christi nativitatem. Nullis tunc muris cincta, sed propugnaculis ligneis, immissis in terram palis, fistucarionibus quasi consepta fuit. Mœnibus autem fossis, ac turribus contra hostiles insultus valide munita est An. Dom. 1110. Civitas nunc est opulenta, & frequenti populo instructissima, multis abundans aquis, arte in civitatem per canales deductis. Habet status, leges, dominium, & jurisdictionem peculiarem, cum multorum pagorum confœderatione. Præcelsis templorum turribus, & magnificis privatorum hominum ædificiis inclarescit. Sub dominio hæreditario ducum Burgundiæ.

Grovii, Hisp. populi Mela lib. 3. cap. 1. ubi perperam *Grouii* vulgò dicuntur. *Gravii* Ptolemæo. Remanet hoc nomen etiam hodie, in insulâ & promunt. ad ostium Ullæ flu. sito, *Grove* enim vocatur. Confirmant hanc lectionem meliores Silii codices.

Quique super Grovios lucentes volvit arenas
Infernæ populis referens oblivia Lethes

Sed & alibi.

Et quos nunc Grovios, violato nomine Graium,
Oena misere domus, Ætolaque Tyde.

Grudii, pop. Belgii quorum urbs est Lovanium, teste Divæo, Leodio & aliis. Aliis autem ut Martiano, est *Brugge*, urbs Flandriæ.

Grumentum, urbs Lucaniæ mediter. excisa, teste Barrio, Lagariæ urbi etiam excisæ propinqua, à Saponariâ op. haud valdè distans: ex quo errant qui *Groppoli* Grumentum indigitant, cum *Groppoli* opidulum sit in orâ sinûs Pæstani, Grumentum verò ad sinum Tarentinum situm sit.

Grunduli, vel *Grundiles*, Lares, quos Romulus constituisse dicitur in honorem Scrofæ, quæ 30 pepererat porcos. Cassius Hemina Hist. lib. 2. *Pastorum vulgus* (inquit) *sine contentione consentiendo præfecerunt æqualiter imperio Remum & Romulum, ita, ut de regno pares inter se essent. Monstrum fit, sus parit porcos triginta, cujus rei fanum fecerunt Laribus Grundulibus.* Diomedes lib. 1.

Gruno, dux Frisiæ, Sicambrorum regis frater, an. U. C. 375.

Gryllus Xenophontis filius, qui pro patriâ fortitèr pugnans, occubuit. Hujus laudes & Epitaphia multi scripsere. Aristot.

Grynea, urbs Troadis. Steph.

Grynea, urbs Ætoliæ in confinibus Joniæ.

Gryneum, seu *Grynium* op. Myrinæorum juxta Clazomenas, Strab. 13. in quo templum Apollinis, & lucus vaticinandi pervetustus. Templum autem candido marmore sumptuosum erat, in quo ipse Apollo colebatur, unde Apollo *Grynæus*. Virgil. Ecl. 6.

Hi tibi Grynæi nemoris dicatur origo,
Ne quis sit lucus, quo se plus jactet Apollo.

Gryneus, nomen unius ex Centauris.

G U.

Gualterus, Athenarum dux appellatus, 10 mensibus Florentiæ tyrannidem obtinuit, An. Dom. 1345. Blondus.

Guarimarus, Salerni princeps Northmannus, à suis interfectus An. Dom. 1049.

Guel, fil. Machi princes tribûs Gad. Num. 13.

Guelphi, vide *Gibelini*.

Guido Lusignanus, Hierosolymorum rex A. D. 1184.

Guido Lusignanus, Cypri rex, A. D. 1191.

Guido Novellus, Florentinorum Dux, A. D. 1260.

Guido Petramala, Præsul Mediolanensis Ludovico Bavaro Imp. ferream coronam imposuit, An. Dom. 1327.

Guido Cremensis, Octaviano defuncto, Imperatoris jussu in papatu est suffectus, A. D. 1164. Blondus. Ptol.

Guilielmus Conquæstor, Primus Normannorum Angliæ rex.

Guilielmus Rufus, prioris Guilielmi filius, patri successit in regno. An. Dom. 1089.

Guilielmus, Henrici primi Anglorum regis fil. à patre Northmanniæ dux designatus, An. Dom. 1115. Polyd.

Guilielmus, Siciliæ rex, Beneventana suburbia quædam occupavit, quem anathemate Papa percussit. A. D. 1153.

Gunas, locus Syriæ, uberis & fœcundi soli, unde nomen. Steph.

Guni, fil. Nephthali. Gen. 46. Lat. *hortus*, sive *protegens*.

Guntia, urbs Rhætiæ ad Danubium. *Guntzburg* Rhenano.

Gur, clivus montium Ibleam. Lat. *catulus*, *habitatio*, aut *collectio*, vel *timor*.

Gurbaal, nomen loci. 2 Par. 26. in quo Arabes habitaverunt; eadem quæ *Gerara*.

Gurges, cognomen Qu. Fabii Rulliani filii, à devorato patrimonio illi impositum. Macrobius.

Guta, pop. Ptolemæus. Videntur iidem qui hodie Gothiam, vulgò *Goatland* inhabitant, regis Suecorum clientes. *Guttones* forte Pytheæ apud Plinium.

Guttalus, Germ. flu. in Oceanum Germanicum exiens; *Oder* Althamero est, per Slesiam, Marchiam, & Pomeraniam in Balticum influens Hadr. Junio est *Al*, flu. Prussiæ ad Montem Regium urb. in mare labens. Sed cum Guttalus in Oceanum, non in mediterraneum mare, quale Balticum est, deferatur, in errore manifesto versantur. Potius est qui *Jadua* Ptolemæo dicitur, vulgò *Die Jade*, is enim in Oceanum inter Amasiam & Visurgim flu. exiit.

G Y.

Gyarus, ins. maris Ægæi, una ex Sporadibus, in quam Romani noxios suos deportabant. Item *Gyara* pl. num. Juvenalis.

Aude aliquid brevibus Gyaris, & carcere dignum,
Si vis esse aliquis. ———

Hanc insulam Philo in Flaccum vocat λυπροτάτην τῶν ἐν Αἰγαίῳ, *sterilissimam omnium quæ sunt in Ægæo mari.* Virgilius ubi de Delo.

Quam pius Arcitenens oras & litora circum
Errantem Mycone celsâ, Gyaroque revinxit.

Ubi, ut Poeta *revinxit*, sic verbo contrario usus est Papinius lib. 3. *revelli*.

Ipsa

——— *Ipsa tuâ Myrene Gyaroque revelli*
Dele times, magnique fidem testaris alumni.

Unde dicatur (loquit Bochartus) colligere est ex historiâ veteri, quam ita attingit Plin. 8. 29. *M. Varro author est*, &c. *ex Gyaro, Cycladum insulâ, incolas à muribus fugatos.* Et cap. 57. *Theophrastus author est in Gyaro insulâ, cum incolas fugassent, ferram quoque rosisse eos.* Et Stephanus Byzantius: Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος φησὶν ὅτι ἐν ταύτῃ οἱ μύες διατρώγουσι σίδηρον. Quæ & apud Suidam legas in Γύαρος. Phœnices igitur credibile est Γύαρον appellasse insulam עכבר *acuar*, vel כבר Phœniciâ aphæresi, i. e. *insulam muris*.

Gyas, vir Trojanus, Æneæ comes. Virg. Æn. 1.

Gyas, magna & bona pars Syracusani agri, qui fuit Dionysii tyranni. Plut. in Dione. Hodiè *la cava di Georgia* vocari scribit Aretius. Græcè Γύας Γυαρος. Post Anapum describit Cluverius ex Plutarchi Dione τῆς Συρακουσίας τὸν καλούμενον Γύαλα, πολλὴν καὶ ἀγαθὴν χώραν, ἀνήκουσαν ἀπὸ θαλάττης εἰς τὸ μεσόγειον. Punice גותא *gavata*, *medium* sonat. Itaque non nisi τὰ μεσόγεια videntur hâc voce designasse.

Gygæus, Lydiæ lacus, stadiis 40 Sardibus distans, qui postea *Colonus* dictus est. Prop. lib. 3.
Lydia Gygæo tincta puella lacu.
Plin. lib. 5. cap. 29. *Stagnum Gygæum vocat.*

Gyge, ancilla Parysatidis reginæ Persarum, & matris Cyri. Plut.

Gygemorus, monticulus non longè à Thessaliâ.

Gyges, gigas centimanus, Cœli & Terræ filius, frater Briarei. Ovid. Trist. 4.
Centimanumque Gygen, semibovemque virum.

Gyges, fuit quidam Lydus, cui cum Candaules, Lydiæ rex uxorem suam nudam ostendisset, illa id ægrè ferens, Gygen ad necem ejus impulit, sesque cum regno illi tradidit. Herod. lib. 1.

Gyges, quidam, de quo Cic. lib. 3. Offic. hæc scribit. Hinc ille Gyges inducitur à Platone, qui cum terra discessisset magnis quibusdam imbribus, in illum hiatum descendit, æneumque equum (ut ferunt fabulæ) animadvertit, cujus in lateribus fores essent, quibus apertis, hominis mortui corpus vidit magnitudine inusitatâ, annulumque aureum in digito; quem ut detraxit, atque ipse induit, (erat enim pastor) tum in concilium pastorum se recepit. Ibi cum palam ejus annuli ad palmam converterat, à nullo videbatur, ipse autem omnia videbat. Itaque hâc opportunitate annuli usus, Reginæ stuprum intulit, eâque adjutrice regem Dominum interemit, regnoque ejus potitus est.

Gyges, viri nomen. Virg. Æn. 9.
Priacipio Phalarim & succiso poplite Gygea.

Gyges, formosi pueri nomen. Horatius:
Ut pura nocturno renidet
Luna mari, Candidusque Gyges.

Gylacea, Illyriæ civitas, à *Gylace* Corintho, aliàs *Apollonia*.

Gylippus, vir Lacedæmonius, bello strenuus, qui Athenienses multis bellis, cladibusque affecit. Tibullus lib. 4.
——— *Non magni potior sit fama Gylippi.*

Gymnesia, duæ inf. maris Iberici. Vide *Baleares*.

Gymnetes, pop. Æthiopiæ semper nudi, Nigretibus & Phaurusiis proximi. Plin. 5. 8. *Gymnetas* quoque Indos vocat Crates Pergamenus, qui 100 annos excedant, *Macrobios* vocat Plinius lib. 7. cap. 2.

Gymnosophista, philosophi Indorum, sic dicti quod nudi incederent, Solem immobilibus oculis toto die intuentes. Frigora & flammas citra dolorem perferunt. Ferunt Alexandrum M. ad eos accessisse, dixisseque; *Petite quodcunque vultis.* Qui responderunt: *Da nobis immortalitatem, quam præ cæteris optamus.* Quibus ille air: *Cum ego ipse sim mortalis, immortalitatem nemini præstare possum. Si ergo*, inquiunt, *mortalem te esse cognoscis, cur non contentus patriis sedibus, omnibus infestus totum orbem subjicere conaris?* Cic. Tusc. Qu. lib. 5. Saturi vitæ in rogum ardentem se conjiciebant, ut finirentur. Lucanus lib. 3.
Quique suas struxere pyras, vivique calentes
Conscendere rogos. ———

Vide Strab. lib. 15. Philostr. lib. 3. Porph. lib. 4. περὶ ἀποχῆς, Clem. Alex. 1. Strom. Tertull. Apolog. cap. 41. & alios.

Gynæconomi, Viri quidam Athenienses convivia inspiciebant, & numerus vocatorum, an esset secundum legem, inquirebant. *Gynæconomi* autem numero viginti præfecti fuerunt mulieribus, qui in parum pudicas ac modestas animadverterunt, & mulctas earum inscribentes exposuerunt in platano & ceramico. Jul. Pollux.

Gynæcopolis, civitas Phœnicum, & alia Ægypti. Steph. Plin.

Gynæcon limen, i. e. *mulierum portus*, circa Phidaliam est, inter Anaplum & Leosthenium. Steph.

Gyndes, Assyriorum flu. maximus post Euphratem. Is eum Cyri impetum venientis contra Babylonios interciperet, & quidam ex militibus summè dilectus regi, ejus moliens transitum, rapacitate fluvii absorptus esset, rex iratus amicum ulcisci statuit, jurans eum, qui tam præclarum equitem voravisset, mox vix rincturum genua mulieris. Bellum itaque cum fluvio gessit, ac totis copiis per magnas deductum fossas in 46 alveos dispertivit. Sen. lib. 3. de Irâ. Tibullus lib. 4.
——— *Rapidus Cyri dementia Gyndes.*

Gypseis, insula Æthiopiæ. Steph.

Gyrtoa, urbs Thessaliæ & Perrhæbiæ, quam Homerus *Gyrtonam* vocat. Steph.

Gytheum, op. Laconicæ, quod Hercules & Apollo, depositis eo loci simultatibus, communi operâ condiderunt. Cic. lib. 3. de Officiis: *Classem Lacedæmoniorum, quæ subducta esset ad Gytheum.* Quem locum Herm. Barbarus emendavit, cum antea *Ægypteum* lectum fuit. Apud Ptol. Γύθειον, apud Strab. Γύθειον vocatur. Polybius lib. 5. de Philippo loquens: Μεταβαλλόμενος δ' αὖθις, ἐποιεῖτο τὴν πορείαν παρὰ τὸ ναύσταθμον τῶν Λακεδαιμονίων, ὃ καλεῖται μὲν Γύθιον, ἔχει δὲ ἀσφαλῆ λιμένα, τῆς δὲ πόλεως ἀπέχει τριάκοντα στάδια. Strabo secus. Γύθειον τὸ τῆς Σπάρτης ἐπίνειον ἐν διακοσίοις καὶ τεσσαράκοντα σταδίοις ἱδρυμένον· ἔχει δὲ ὥς φασι ναύσταθμον ὀρυκτόν. Apud Livium lib. 4. Dec. 4. opidum omnium maritimarum rerum Lacedæmoniis receptaculum esse legitur. Vocatur & *Gythium*. *Paleopoli* hodie Nigro.

Gythites, Inf. juxta Æthiopiam sub Ægypto, *Genamani* hodie, teste Ortelio.

Gyzantes, pop. Africæ, qui & *Zygantes* dicuntur. Nomen videtur à *mellificio* factum: Talmudicis saltem גזא *gazia* sunt *apes*, & in Gyzantum regione μέλι μὲν πολλὸν μέλισσαι κατεργάζονται, πολλῷ δ' ἔτι πλεῖον λέγεται δημιουργοὺς ἄνδρας ποιέειν. Ita Herodotus de iis Musâ quartâ.

H A.

Haba, filius Gomer, filii Heber. 1 Par. 7. Lat. *absconsio*, vel *dilectio*, aut Syriacè *peccatum* sive *obligatio*.

Habacuc, i. e. *luctator*, vel *amplexans*. Nomen prophetæ Hab. 1. Græci Ἀμβακοὺμ vocant.

Haber, filius Bariæ filii Aser. 1 Par. 7. Lat. *socius*, *particeps*, *incantator*, aut *livor*.

Habessus, Lyciæ civitas, posteà *Antiphellus* dicta. Plin. 5. 27.

Habia, nomen viri. 1 Esdr. 2. Lat. *absconsio*, vel *dilectio Domini*, vel ex Syro & Ebræo, *debitum*, vel *obligatio Domini*.

Habis, Hisp. rex, qui barbarum populum primitus docuisse boves aratro domare fertur, teste Trogo Pompeio.

Habor, fluvius, & nomen urbis Assyriorum. 2 Reg. 17. Idem sig. quod *Haber*.

Habsanias, pater Jeremiæ. Jer. 35 Lat. *Debitum clypei Domini*, sive *dilectio*, vel *obl*[illegible] *ypei Domini*.

Haceldama, i. e. *ager sanguinis*, nomen agri pecuniis illis, quibus Christum vendiderat Judas proditor, empti in sepulturam peregrinorum.

Hacamoni, Lat. *sapiens*, aut *bamas aamerationis*, sive *expectatio muneris*, pater Lesbaam. 1 Par. 11. Pater Jahiel. 1 Par. 27.

Hachelai, Lat. *expectans Dominum*, sive *bamas Domini*. Pater Athersatha. Neh. 10. *Hachila*,

Hachila, collis in sorte tribus Judæ, ad desertum Ziph, in quo latuit David. 1 Sam. 23. Lat. *spes*, *hamus*, sive *palatum*, vel *dul edo in ipsâ*.

Hacoc, civitas. Jos. 19. Lat. *sculptor*, *scriba*, sive *legislator*.

Hacupha, nomen viri. 1 Esdr. 2. Lat. *præceptum*, vel *sculptura oris*.

Hacus. nomen viri. Neh. 3. Lat. *spina*, *æstus*, vel *tædium*.

Hadad, fil. Ismaelis. Gen. 25. Lat. *acutus*, vel *gaudens*, aut Syriacè *novus*, vel *unitas*.

Hadali, pater Amasa. 2 Par. 28. Lat. *cessatio*, *vetatio*, vel *defectus*.

Hadassa, eadem quæ *Hesther*. Lat. *novitas*, aut *mensis*, vel ex Syro & Ebræo, *unus aries*. Item civitas in tribu Judâ. Jos. 15.

Hadid, civitas. Neh. 11. Lat. *acutus*, sive *gaudens*, aut Syriacè *novitas*, vel ex Syro & Ebræo, *una manus*.

Hadriel, id est, *grex Dei*, aut *ablatio*, vel *privatio Dei*. Gener Saulis, maritus Merob. 1 Sam. 18.

Hadsi, Lat. *novitas*, aut *mensis*, aut ex Syro & Ebræo, *unius manus*, aut *novum munus*. Nomen loci. 2 Sam. 24.

Hæbudes, insulæ, vide *Ebudes*.

Hæmochares, cognomen, seu potius epitheton Martis, quasi *sanguine gaudens*, uti notat Servius in illud Æn. 12.

Sanguineus Mavors clypeo increpat.

Hæmodes, Lyciæ mons. Mela.

Hæmon, juvenis Thebanus, qui Antigonen, Oedipi & Jocastæ filiam tanto amore prosecutus est, ut cum eam Creontis jussu occisam intelligeret, propter sepulturæ honorem quem fratribus impertiverat, doloris impatientiâ ad tumulum ejus sese jugularit. Propert. lib. 2.

——— *Antigones tumulo Bœotius Hæmon*
Corruit ipse suo saucius ense latus.

Ovid. Trist. *Quid Danaen, Danaesq; nurum, matremq; Lyæi*
Hæmonaq; & noctes quæ coiere duas.

Item *Hæmon* Bœotiæ rivus in Cephisum defluens, quem olim *Thermodonta* vocatũ putat Plutarchus in Demosthene.

Hæmonia, vide *Æmonia*.

Hæmus, mons Thessaliam & Thraciam dividens, dictus ab *Hæmo*, Boreæ & Orithyiæ filio. Hujus vertice erat Martis domicilium. Claudianus.

Procubat horrendus Getico Gradivus in Hæmo.

Illa Statii proculdubio respexit:

——— *Qualis Getico procumbit in Hæmo*
Cælo mixta comis quercus.

Idem Theb. lib. 6.

——— *Adverso risit Gradivus in Hæmo.*

Et lib. 5. Martis hospitium describens.

——— *Adverso domus immansueta sub Hæmo.*

Claud. 1. in Rufinum.

Mavors nubifero seu tu procumbis in Hæmo.

Callimachus Hymn. in Delon.

Ἧμος ὁ φολλῆς κορυφῆς ἔπι Θρήϊκος Αἵμου
Θοῦρος Ἄρης ἐφεδρήσσει σὺν ἔντεσιν.

Alii tamen apud Claudianum:

——— *Getico Gradivus in agro.*

Pro quâ lectione facit illud Maronis:

Gradivusq; Pater Geticis qui præsidet arvis.

Poetis ob frigiditatem celebris est. Virg. Geo. 2.

——— *O quis me gelidis in vallibus Æmi*
Sistet, in ingenti ramorum protegat umbra!

Horat. lib. 1. Carm. Od. 12.

Aut super Pindo gelidove in Æmo.

Hæres, Dea, cui veteres post acceptam hæreditatem rem divinam faciebant. Festus.

Hafnia, Daniæ urbs Regia, & Academia vulgò *Copenhagen*.

Haga, Batavorum op. nobilissimum. Vulgò *The Hague*.

Hagab, vel *Hagaba*, i. e. *locusta*, viri nomen. Vir Esd. 2. 46.

Hagenoia, urbs Germ. sup. libera in Alsatia, vulgò *Hagenaw*.

Hages, unus ex adulatoribus Alexandri, qui primus unà cum Cleone Siculo viventi Alexandro divinos honores tribuit. Cæl. Rhod.

Haggia, fil. Merari. 1 Par. 6. Lat. *festivitas*, vel *solennitas*, aut *gyrus Domini*.

Hagion, locus Scythiæ, ubi Æsculapius colebatur.

Hai, id est, *acervus*, civitas Amorrhæorum trans Jordanem, non longè à Bethel. Jos. 7. Esaiæ *Aiath* dicitur.

Hala, nomen loci. 2 Reg. 17. id est, *dolor*, sive *infirmitas maxillæ*, sive *principium humilitatis*, vel *teneritudinis*.

Halaa, i. e. *infirmitas*, vel *rubigo*. Altera uxor Ashur. 1 Par. 4.

Halcuth, civitas in tribu Aser. Jos 19. Lat. *portio*, *divisio*, *lenitas*, *lubricatio*.

Halæ, Æxonides, pars tribus Cecropiæ. Steph.

Halæ, Araphenides, pop. tribus Ægeidis. Idem.

Halæ, op. Bœotiæ, est & alterum regionis Mastetis. Ciliciæ quoque civitas. Vide Steph.

Halea, Minerva ab *Haleo* quodam Tegeate sic dicta, qui Minervæ templum extruxit, quo igne consumpto, Tegeatæ sumptuosius postea construxerunt, quos cum devicisset Augustus prælio Actiaco, dentes apri Calydonii, qui in eo templo erant, quique ulnæ longitudinem vincebant, Romam transtulit.

Halæsus, vel *Halesus*, Agamemnonis ex Briseide, aut, ut alii volunt, ex Clytæmnestrâ, filius, quem aiunt cum illâ sensisse contra patrem, & postea patriâ pulsum in Italiam venisse, atque apud Massicum Campaniæ montem consedisse. Virg. Æn. 10.

Halæus, Apollo dictus est à Philoctete, qui cum finem erroribus suis vellet statuere, Apollini Halæo templum construxit.

Halarodii, pop. circa Pontum. Steph.

Halcyone, vide *Alcyone* & *Ceyx*.

Halesina, Siciliæ civitas. Cic. Ver. 5.

Halesium, ager in Epiro, ubi sal copiosus fit. Steph.

Halesus, flu. & mons non longè ab Ætnâ, ubi Proserpina flores legebat. Columella.

Et quos Sicanii flores legistis Halesi.

Halesus, Faliscorum conditor. Ovid. Fast. 4.

Venerat Atride fatis agitatus Halesus,
A quo se dictam terra Falisca putat.

Idem Amor. lib. 3.

Argiva est pompæ facies, Agamemnone cæso,
Et scelus, & patrias fugit Halesus opes.
Jamque pererratis profugus terraque, marique,
Mœnia felici condidit alta manu.
Ille suos docuit Junonia sacra Faliscos,
Sint mihi, sint populo semper amica suo

Halhul, Lat. *dolor*, seu *principium doloris*, vel *immunditias* aut *expectatio doloris*, vel *prophanationis*, sive *obstreticatio doloris*. Civitas in tribu Judæ. Jos. 15.

Halia, Festum Solis à Rhodiis observatum. Athenæus lib. 13. Ῥόδιοι τὰ Ἅλια τιμῶντι. Existimarunt aliqui nomen esse deductum ab ἅλς, & notari θαλαττοκρατίας monumentum, quâ Rhodii olim floruerunt. Sed verisimilior est, à voce Doricâ ἅλιος pro Ἥλιος originatio, quia Rhodii Solem, tanquam apud se natum præcipuâ veneratione prosequebantur. Huc insana referenda est Colossi substructio, quem fecit Chares Lyndius, Lysippi discipulus; quodque Strabo narrat lib. 14. Ἡλιάδας, i. e. Ἡλίου, sive *Solis* filios aliquando Rhodum tenuisse, cujus mem. Cic. lib. 3. de N. D. Eust. ad Odys. Z. Ἅλιον ὅτι ἦν ἅλιν ἱερὸν κατὰ Ῥόδον. Aristides etiam cum Rhodon vocasset urbem Solis, & ὅτι τοῦτο τὴν νῆσον φασιν ἀπὸ τῆς θαλάττης, καὶ κεχρημμένον Ἡλίῳ δῶρον ἀνεῖναι θεοῖς, addit; καὶ τὰ μὲν τὰ Ἅλια ἀγῶνα τιθεῖσιν. Castell.

Halie, nympha marina, Nerei & Doridis filia, ἀπὸ τῆς ἁλὸς, h. e. *à mari* dicta. Item *Halla* eadem quæ *Thessalonica*.

Haliacmon, flu. Macedoniæ. Plin. 35. 2. Vide *Aliacmon*.

Haliartus, urbs Bœotiæ. Strabo lib. 9. ab *Haliarto* Therlandri filio condita. Steph. Statius 7 Thebaidos.

Gargaphie, quorumque novis Haliartus aristis
Invidet. — Est & Peloponnesi opidum.

Halica, nomen mulieris.

Halicarna, vide *Chalcis*.

Halicarnassus, Cariæ civitas, Argivorum colonia, in quâ Mausolei quondam nobilissimum opus extabat. Patria Herodoti, & Heracliti poetæ, Callimachi socii, ac Dionysii historici, qui res Romanas conscripsit. Regia olim Cariæ fuit. *Isthmus* aliàs dicta. Diod. lib. 17. Strabo lib. 14.

Halycia, urbs Siciliæ. Steph. Opidani Ἀλικυαῖοι Diodoro Siculo. Ciceroni ac Plinio *Halicyenses*. Vide sis Cluverium.

Halicyrna, urbs Acarnaniæ. Steph.

Halidi, maritima urbs Laconicæ. Steph. Vide illum, ubi origo nominis, quòd nimirum ad mare sita sit. Schol. Thucydidis *Peloponnesi urbem* vocat, ad Trœzenem in Argolicâ reg. lib. 5. Ἁλιάς, πόλις Πελοποννήσου περὶ Τροιζῆνα τῆς Ἀργολικῆς μοίρας. Postea *Tirynthis* dicta. Vide Steph. in Τίρυνθι.

Halimede, nympha. Vide *Damascus*.

Halizon, fluvius.

Halizones, pop. Paphlagoniæ, sic dicti, quòd undique mari circumdentur. Stephanus hos populos inter Mysiam, Cariam, ac Lydiam habitasse scribit ex Ephoro; & ita dictos videri, tanquã Ἀλάζονας, quòd divitiis suis superbirent.

Halmus, Sisyphi fil. frater Porphyrionis, filiam habuit Chrysogonen, ex quâ & Neptuno natus est Minyas Orchomeniorum rex. Alii tamen volunt ex Jove & Hesione filiâ Danai natum esse Orchomeoum, qui Orchomeno Bœotiæ urbi nomen imposuit, & ex Hermippe Bœoti filiâ Minyam genuit, quem tamen multi Neptuni filium esse volunt, quamvis Orchomeni fil. vulgò haberetur.

Halmydessus, urbs Thraciæ. Pomponius 2. 2. *Almydessus* Ptolemæo, *Salmydissus* Xenophonti, *Stagnara* hodiè Moletio.

Halmyris, lacus Mysiæ infer, quem Danubius efficit. Plin. 4. 12.

Halsa, Hesychius: Ἀλῶα ἑορτὴ Ἀθήνησι. Cujus vero Dei fuerit haudquaquam exprimit, ut neque Harpocration & Suidas, qui tamen ex Philochoro nominis originem exponunt: Ἀλῶα ἑορτή ἐστιν Ἀττική, Φιλόχορος δέ φησιν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἅλως ποιεῖσθαι. Ubi indicare videntur hoc festum ab agricolis observatum, cum ad messem accingerentur. Eust. ad Iliad. 5. Cereris & Bacchi sacrum esse ait, quod comportatis in horrea frugibus agitatur. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐπὶ συγκομιδῇ καρπῶν, ἐφ' ᾗ καὶ τὰ Θαλύσια ἐθύετο, ἑορτὴ ἤγετο Δήμητρος καὶ Διονύσου κατὰ Παυσανίαν, Ἀλῶα καλουμένη, διὰ τὸ ταῖς ἀπαρχαῖς, καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ τῆς ἅλω τότε καταχρῆσθαι ὀχοῦντας εἰς Ἐλευσῖνα. Castellanus.

Halone, inf. Propontidis ante Cyzicum, op. habens ejusdem nominis. Plin. 5. ult.

Halonnesus, inf. maris Ægæi prope Thraciam, quam aliquando, omnibus qui mares erant, cæsis, tantum fœminæ tenuisse dicuntur. Mela lib. 2. Ob hanc insulam Philippus & Athenienses inter se contenderunt. Est & alia Joniæ. Steph.

Halsius campus, vide *Tragasa*.

Halus, civitas Achaiæ, & Phthiotidis. Parmeniscus aliam facit Malliacam Achilli subditam, aliam Protesilao. Vide Steph.

Halyæus, proprium viri, qui mutatus fuit in avem sui nominis. Lege *Halyaetus*. Fuit autem Nisi nomen. Ovid. Met. 8. ——— *Nam jam pendebat in auras,*

Et modo factus erat fulvis Halyaetos alis.

Halyattes, Lydiæ rex, Crœsi pater, qui ab eo *Halyatticus* cognominatur. Horat. Carm. lib. 3.

Quam si Mygdoniis regnum Halyattici

Campis continuem.

Halys, flu. in Tauri montis radicibus nascens, Cappadociaque, Syriæ ac Paphlagoniæ agros irrigans, ac tandem contra Aquilonem in Euxinum mare se evolvens. Ovid. 4. Pont. Eleg. 10.

——— *Crebro vortice tortus Halys.*

Crœsi fato nobilis erat olim hic fluvius. Oraculum notum est. Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν διαλύσει. Recitat aliquoties tum Suidas, tum alii. *Sed quo oraculo Crœsus deceptus, quum regnorum opes expectaret, suas profligavit.* Cic. de Divinat. Lucanus.

Quà Crœso fatalis Halys. ———

Hamadryades, nymphæ. Virgil. Eclog. 10.

Jam neque Hamadryades rursus, nec carmina nobis

Ipsa placent. ———

Ubi Servius: *Nymphæ*, inquit, *sunt, quæ cum arboribus nascuntur & intereunt*; ἀπὸ τοῦ ἅμα, καὶ τῆς δρυός, qualis fuit illa, quam Erisichthon occidit. Ovid. Met. 8 quæ moriens ait: *Nympha sub hoc ego sum Cereri gratissima ligno.* Catullus *Hamadryades Deas* vocat, & posuit pro Naiadibus, vel Napæis, ut vice versâ Naias pro Hamadryade apud Ovid. *Naiada vulneribus succidit in arbore factis,*

Illa perit: fatum Naiados arbor erat.

Et Propertius in fabulâ Hylæ Hamadryadas posuit pro Naiadibus.

Ah dolor ibat Hylas, ibat Hamadryasin.

Sic alibi. *Hoc & Hamadryadum spectavit turba sororum.*

Idem lib. 2. el. 34.

Quamvis ille suâ lassus requiescit avenâ,

Laudatur faciles inter Hamadryadas.

Apollonius lib. 2. Argonauticôn:

——— Ὁ γάρ οἱ ἐν οὔρεσι δένδρεα τέμνων
Δή ποθ' Ἁμαδρυάδος νύμφης ἀθέριξε λιτάων,
Ἥ μιν ὀδυρομένη ἀδινῷ μειλίσσετο μύθῳ,
Μὴ ταμέειν πρέμνον δρυὸς ἥλικος, ᾗ ἔπι πουλὺν
Αἰῶνα τρίβεσκε διηνεκές· αὐτὰρ ὁ τήν γε
Ἀφραδέως ἔτμηξεν ἀγηνορίῃ νεότητος.

Ubi Scholiastes: Ἁμαδρυάδας νύμφας Μνησίμαχός φησι διὰ τὸ ἅμα ταῖς δρυσὶ γενέσθαι· οἱ δὲ δοκοῦσιν ἅμα ταῖς δρυσὶ φθείρεσθαι Ἁμαδρυάδες λέγονται. Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς ἱστορεῖ, ὅτι ἄρα Ῥοῖκος θεασάμενος δρῦν ὅσον ἤδη μέλλουσαν ἐπὶ γῆς καταφέρεσθαι, προσέταξε τοῖς παισὶν ὑποστηρίξαι ταύτην· ἡ δὲ μέλλουσα συμφθείρεσθαι τῇ δρυὶ νύμφη, ἐπιστᾶσα τῷ Ῥοίκῳ, χάριν μὲν ἔφασκεν εἰδέναι ὑπὲρ τῆς σωτηρίας, ἐπιτρέπειν δὲ αἰτήσασθαι ὅ, τι βούλοιτο. Ὡς δὲ ἐκεῖνος ἠξίου συγγενέσθαι αὐτῇ, ὑπέσχετο δώσειν τοῦτο, φυλάξασθαι μέντοιγε ἑτέρας γυναικὸς ὁμιλίαν παρήγγειλεν, ἔσεσθαι δὲ μεταξὺ αὐτῶν ἄγγελον μέλισσαν, καὶ πεττεύοντος αὐτοῦ παρέπτη ἡ μέλισσα. Πικρότερον δὲ ἀποφθεγξάμενος, εἰς ὀργὴν ἔτρεψε τὴν νύμφην, ὥστε πηρωθῆναι αὐτόν. Καὶ Πίνδαρος δέ φησι περὶ νυμφῶν ποιούμενος τὸν λόγον. Ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσαι.

Haman, vide *Aman*.

Hamathæus, filius Chanaan. Gen. 10. Inde *Hamathæi* terræ *Hamath* incolæ, quorum metropolis Hamath est Antiochia, si Olympioduro credimus, & Paraphrastis Jonathani & Jerusalem, & Rabbino Solomuni. Sed obstat quod in scripturis toties *ad introitum Hamath* Septentrionalis figitur Terræ sanctæ terminus, quam nemo locorum peritus Antiochiam attigisse dixerit. Huic dubio facile est occurrere ex Hieronymo, qui *Hamath*, vel *Hemath* duplicem fuisse statuit, quarum una sit Græcorum *Antiochia*, altera *Epiphania*. Illam addit vocari *magnam*. Amos 6. 2. ad distinctionem minoris, Epiphaniæ scilicet.

Hamaxa, regio Bithyniæ. Steph. Item sidus quod nos Septentriones dicimus, à figurâ, quia plaustri simile videtur. Gellius 2. 21. Homer. Odys. ε.

Ἄρκτον θ' ἣν καὶ Ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Leander apud Musæum.

Καὶ μὴν ἑπταπόρον ἐς ὄψομαι ἄστρα Βοώτου,
Οὐ δ' ὄψιον Ὠρίωνα καὶ ἄβροχον ὁλκὸν Ἀμάξης.

Hamaxantina, pars tribûs Hippothoontidis. Steph.

Hamaxia, civitas asperæ Ciliciæ. Steph. ex Strabone.

Hamaxobitæ, vel *Hamaxobii*, pop. Sarm. Europææ.

Quorum plaustra vagas rite trahunt domos.

Uti loquitur Horatius. Sic etiam Africæ populi quidam vocari possunt, de quibus Silius Italicus.

Nulla domus, plaustris habitant, migrare per arva

Mos, atque errantes circumvectare penates.

Hamburga, maxima infer. Saxoniæ urbs, nomen habet ab *Hammone*, qui eam instauravit, unde Latinè *Hammonisburgum* F. Irenico dicitur. At Alb. Crantzius ab *Hamâ* insigni pugile nomen accepisse existimat, qui à Starcathero Dano gigante hoc loci, ante urbis ædificationem occisus perhibetur. Aquis est instructissima, & ad mercaturam situ admodum opportuno, & Anglorum frequentiâ hodie celeberrima. Mœnibus, fossis, vallo, divitiis & incolis, nihil Hamborgâ cultius, nihil munitius videri potest.

Hamdan, filius Dison. Gen. 36 qui 1 Par 1. *Hamran* dicitur.

Hamilcar, binominis fuit. Æmil. Probus, sive Corn. Nepos in ejus vitâ quæ sic incipit *Hamilcar, Annibalis filius, cognomento Barca.* Polyb. lib. 1. Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι μετὰ ταῦτα στρατηγὸν καταστήσαντες αὑτῶν Ἀμίλκαν τὸν Βάρκαν ἐπικαλούμενον. Diod. Sic in Fragm. Ἦν γὰρ υἱὸς Ἀμίλκου τοῦ Βάρκα ἐπικαλουμένου.

Hammanienses, pop. Africæ inter Nasamones ac Troglodytas: ubi domus ex sale fiunt, teste Solino, cap. 3. qui etiam ibi carbunculum gemmam reperiri tradit.

Hamm-

Hammodara, op. inter Ægyptiam & Æthiopiam. Plin. 6. 29.

Hammon, Tritonis Noe nepotis filius rex Asiæ, qui Rheam accepit in uxorem. Berosus lib. 4.

Hammonis Jovis fons, interdum frigidus, noctibus fervet. Vide *Ammon*.

Hamon, Jovis cognomen, qui in arenâ putatur inventus, quæ Græcè hoc nomine ἄμμος appellatur: cui cornua affiguntur arietis, à genere pecoris inter quod inventus est. Mela de Cyrenaicâ. lib. 1. cap. 8. *In eâ Ammonis oraculum.* Mirum autem est Ammonis oraculum poni ab omnibus ferè Græcis Latinisque in Cyrenaicâ, & vicinum ipsis Cyrenis, cum tot intersint gentes, & quadringentis, ut ipsi fatentur, distet ab eâ millibus. Sed vatiè accipitur Cyrene, vel Cyrenaica. Sæpissimè enim ponitur pro Pentapolitanâ provinciâ. Modo vero multo latius id vocabulum patet, accipiturque pro eâ regione, quam sub hoc nomine Ptol. describit. Cùm vero quàm latissimè sumitur Cyrenaica, tum comprehendit omne id quod à Syrti Majore usque ad Ægyptum extenditur. Itaque sub hoc nomine veniunt tota Marmarica, & Libya exterior. His contrarii sunt illi, qui totum hunc tractum Marmaricam vocant, ipsamque etiam in eâ collocant Cyrenaicam. In situ Ammoniaci templi non minor est auctorum discrepantiâ. Nonnulli enim proximè Syrtibus, quidam in Garamantum regione, alii alibi esse inquiunt. Mirus verò Geographus est Lucanus, qui modo in Marmaricâ, modo ad Syrtin majorem inter Leptin & Berenicen, modo verò apud Garamantas templum hoc collocat, uti lib. 9.

Ventum erat ad templum Libycis quod gentibus unum
Inculti Garamantes habent: stat certior illic
Jupiter, ut memorant, sed non aut fulmina vibrans,
Aut similis nostro, sed tortis cornibus Hammon.

Ita Vossius emendat hos versus ex antiquissimis membranis ubi vulgò, *Stat corniger illic*, quod ineptum isto loco, cum sequatur statim, *sed tortis cornibus Ammon. Certior* autem Jupiter vocatur *Ammon*, quia ut inquit Arrianus lib. 3. Ἀτρεκὲς ἐλέγετο εἶναι τὸ μαντεῖον Ἄμμωνος. Plures vero, uti diximus, Oraculum illud in ipsâ putarunt esse Cyrenaicâ, cum tamen neque imperium, neque nomen Cyrenensium unquam eo pertigerit. Sed nisi fallor, quia Cyrenenses hunc præcipue Deum colerent, ac sibi solis cultum ejus attribuerent, factum est ut in Cyrenaicâ templum ejus esse multi existimarint. Pindari eruditus Scholiastes idem ferè sensisse videtur ad Odam 4. Pyth. ubi Cyrene collocatur Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις. Hæc enim annotavit ad istum locum. [illegible] Hinc est quod in multis Cyrenæorum nummis imago Ammonis compareat.

Hamon, civitas Nephthali. 1 Par 6.

Hamoth-dor, civitas tribûs Nepthali. Jos. 21. Levitis, & profugis homicidæ assignata.

Hamram, vide *Hamdan*.

Hamuel, filius Masma. 1 Par. 4.

Hamul, filius Pharez. Gen. 46.

Hanan, fil. Maacha. 1 Par. 11. Filius Sirac. 1 Par. 8. Filius Asel. 1 Par. 8. Filius Igdaliæ. Jerem. 35.

Hanameel, filius Sellum. Jerem. 31.

Hananeel, nomen turris Jerusalem. 2 Esdr. 3.

Hanani, pater Jehu prophetæ. 3 Reg. 16.

Hananias, pater Selemiæ, Jerem. 27. Pater Zedechiæ principis, Jerem. 6. Filius Zorobabel, 1 Par. 3. Nomen prophetæ, Jer. 28. Item comes Azariæ, & Misael.

Hanapus, flu. Scythiæ. Herodot.

Hanathon, civitas in terrâ Zabulon. Jos. 19.

Hanes, civitas Ægypti. Isa. 30.

Haniel, filius Olla 1 Par. 7. Filius Ephod, princeps tribûs Manasse. Num. 34.

Hanni, nomen viri. 2 Esdr. 12.

Hannibal, vide *Annibal*.

Hanno, vide *Anno*.

Hannovia, regio Germaniæ. Est autem Comitatus, & pars Veteraviæ, cujus op. præcipuum *Hannovia* scholâ illustri, arte Typographicâ dives, ac nobilis, à Francofurto 10. mill. Germ.

Hanones, Belgicæ populi.

Hanum, nomen viri 2 Esdr. 3.

Hanun, filius Naash, regis Ammonitarum. 2 Reg. 10.

Hapham, filius Hir. 1 Par. 7.

Haphra, qui & *Apries*, Ægypti rex

Haphrataim, civitas in tribu Zabulon. Jos. 19.

Haphsiba, mater Manasse regis. 4 Reg. 21. Lat. *voluntas mea in eâ.*

Happhim, filius Machir. 1 Par. 7.

Harad, sive *Harada*, fons, sive locus in quo castrametati sunt Israelitæ profecti de Sepher. Num. 33.

Haraia, pater Eziel. 2 Esdr. 3.

Haraldus, Anglorum rex, Godwini filius Tosto fratri regnum invidens, Haraldum Norvegiæ regem, spe regni prædæque, in fratrem commovit.

Haran, civitas Mesopotamiæ, quæ & *Charran*.

Harbon, Celtarum rex ante Romam conditam.

Harbona, Eunuchus. Esther. 1.

Harcalo, veneficus, qui leones impunè attrectabat. Silius. *Harcalo non pavidus fœtas tractare leænas.*

Hareph, nomen viri. 2 Esdr. 7.

Hares, nomen montis. 3 Esdr. 8.

Hareth, nomen villæ. 1 Reg. 22.

Harhur, nomen viri. 1 Esdr. 2.

Harim, nomen sacerdotis. 1 Par. 24.

Hariph, filius Hur. 1 Par. 2.

Harma, civitas in tribu Judâ & Simeon. Jos. 15. dicitur & *Sephath*.

Harma, urbs Beotiæ Tanagricæ, Vide Steph. Erat autem locus columnis septus, propter vatem Amphiaraum hiatu terræ ibi absorptum, ita execrandus, ut fama sit neque aves illis columnis insedisse, neque feras herbam attigisse in intercolumnio illo crescentem. Sic dictus non à curru, ut volunt, sed ab execratione dictus. Id enim est Phœnicium חרמה *Harma*.

Harmata, urbs Indica. Steph.

Harmatus, op. Troadis in Æolidis confin. in orâ contra Methymnam urb. Lesbi. Populi *Harmatopolita*. Straboni *Hermatus*, ut quidam volunt.

Harmodius, & *Aristogiton* Tyrannicidæ, à Leænâ insigni meretrice, tam fideliter & unicè adamati sunt, ut illa, ne illorum conjurationem retegeret, torta, linguam dentibus prærosam in tyranni os expuerit. Plin. lib. 7. cap. 23.

Harmodius, Lepreates libro *de Legibus* in Phigaleâ citatur ab Athenæo lib. 9. & 11.

Harmonia, Martis & Veneris filia, Cadmi uxor, cui Vulcanus pulchrum [illegible] exitiale monile dedit, eò quòd ex conjugis adulterio fuisset propagata. Vide *Cadmus*.

Harmonides, Trojanus, quem præcipuo quodam amore Minerva dilexit, ideoque nihil eum fugit, quod fabrili arte effici posset. Is inter alia naves Alexandro ædificavit, malorum omnium, quæ Trojanis contigerunt, caput. Hom. Iliad. 5.

Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, τέκτονος υἱὸν
Ἁρμονίδεω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα
Τεύχειν, ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
Ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἐΐσας
Ἀρχεκάκους, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο.

Harmosyni, Hesychius: Ἁρμόσυνοι, ἀρχή τις ἐν Λακεδαίμονι, ἐπὶ τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν.

Harnapher, fil. Suphæ. 1 Par. 7. Lat. *ira tauri*, vel *ira crescens*.

Harodi, nomen civitatis. 2 Sam. 23. Lat. *tremefactus*, vel *stupefactus*, vel *caloris*, aut *iræ abundantia*.

Haromaph, fil. Jedaiah. 2 Esdr. 3. Lat. *destructio*, seu *anathema oris*.

Harosetb, nomen civitatis. Judic. 4. Lat. *artificium*, vel *aratura*, sive *testa*, aut *silentium*, vel *surditas*, aut Syriacè *sylva*.

Harpagium, op. juxta Parium, unde raptus Ganymedes. *Harpagia* pl. num. Stephano.

Harpagus, dux Cyri, interiorem Asiam subegit.

Harpalus, nomen prædonis. Cic. lib. 3. de Nat. D. Hic Diis illudebat, quòd in tantâ fortunâ tam diu viveret. Alius ab Alexandro fugitivus. Plut. in Phoc.

Harpalyce, Lycurgi filia, venationibus dedita, quæ cum patrem senem à Getis captum sensisset, collectâ confestim multitudine, celeriùs quam de fœminâ sperari potuerit, illum armis & robore liberavit. Virgil.

——— *Vel qualis equos Threissa fatigat*
Harpalyce, volucremque fugâ prævertitur Hebrum.

Item virgo quædam, quæ cum Iphiclum ardentissimo amore deperiret, spreta, dolore animi confecta, interiit, à quâ & canticum quoddam *Harpalyce* dicebatur. Turneb. Advers. 10. 15.

Harpalycea, civitas Phrygiæ. Steph.

Harpasa, Asiæ op. ubi cautes ingens digito mobilis: eadem, si toto corpore impellatur, resistet. Plin. 2. 96.

Harpasus, Cariæ flu. Plin. Liv. Steph. *Daphnus* Apollonio, teste Rhodigino lib. 29. cap. 27. Ejus mem. Qu. Smyrnæus lib. 10.

Ἁρπάσου ἀμφὶ ῥέεθρα ...

Harpe, ensis falcatus, quo Mercurius usus fertur in occidendo Argo illo centoculo, & Perseus in amputando Medusæ capite. Lucan. lib. 9.

Et subitus prapes Cyllenida sustulit Harpen,
Harpen alterius monstri jam cæde rubentem,
A Jove dilectæ fuso custode juvencæ.

Ovid. Met. 5.

Vertit in hanc Harpen madefactam cæde Medusæ.

Harpis, Mysiæ infer. urbs ad Lycostoma, Istri ostium. Ptol.

Harpocrates, simulacrum in sacris Isidis & Serapidis erat, quod digito labiis impresso admonere videbatur, ut silentium fieret. Hunc Ægyptii silentii Deum esse volebant. Revera autem Græcus Philosophus fuit Harpocrates, cujus eruditio ac præcepta eò maximè rendebant, ut silentium præciperet, & omnibus rebus anteponeret. Hinc *reddere Harpocratem* (ut monet Erasmus in adagiis) proverbialitèr dictum pro *mutum facere*. Catullus Epigr. 75.

———*Et patruum reddidit Harpocratem.*

Hujus meminit Ovidius, nomine prætermisso, cum Deos Isidis comites dinumeret.

Sanctaque Bubastis, variisque coloribus Apis,
Quique premit vocem, digitoque silentia suadet,
Sistraque erant, nunquamque satis quæsitus Osiris.

Harpocration, qui *Ælius* vocabatur, professione Sophista fuit, præter alia commentatus est de iis, quæ à Rhetoribus ignorantur; ad hæc de agminum ordinibus, qui apud Xenophontem; item librum, quòd emenrita sit Herodoti historia, sive, ut Græcè retineam, περὶ τοῦ κατεψεῦσθαι τὴν Ἡροδότου ἱστορίαν. Auctor Suidas: qui quatuor Harpocrationes ponit: unum Argivum, Philosophum Platonicum è quo Stobæum eclogas suas congessisse, Photius testatur in Bibliothecâ: alterum prænomine Caium: Tertium Ælium, de quo dictum: quartum Valerium, rhetorem Alexandrinum, auctorem Lexici in decem oratores. Vide Maussacum in Harpocrationem.

Harpyia, urbs Illyriæ juxta Encheleas. Steph.

Harpyiæ, Ponti ac Terræ filiæ, teste Servio, unde in insulis habitant, partem terrarum, partem maris tenentes. Sic dictæ sunt ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν, i. e. *à rapiendo*. Quam etymologiam confirmat Virgilius Æn. 3.

At subitæ horrifico lapsu de montibus adsunt
Harpyiæ, & magnis quatiunt clangoribus alas,
Diripiuntque dapes. ———

Itemque Horatius.

Vellem, ait, Harpyis gula digna rapacibus.

Hesiod. in Theog. —— Ἡ δ' ἠϋκόμους τέκεν Ἅρπυιας,
Ἀελλώ τ' Ὠκυπέτην τε.

Et alibi alludens ad etymon.

Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρέψαντο.

Etymologus: Αἱ ἁρπακτικαὶ θεαί, παρὰ τὸ ἅρπω τὸ ἁρπάζω ἅρπυια, ὡς αἴθω αἴθυια, καὶ ἄγω ἄγυια. Volatiles autem fingebantur, auribus ursinis, corpore vulturino, vultu virgineo, manibus uncis. Mythologiam earum habes apud Cæl. Rhod. 29. 27. Sidonius Apollinaris ep. 7. Harpyias vocat sanguinarios pecuniæ raptores & exactores. Plutarchus earum nomine fœneratores intelligit in Lucullo. Apuleius mulieres malas &c. Vide *Phineus*, & Voss. de Theol. Gent. 3. 99.

Harsa, nomen viri. 1 Esdr. 2. Lat. *artificium*, vel *aratura*, sive *testa*, aut *silentium*, vel *surditas*: aut Syriacè *silva*.

Harudes, pop. Transrhenani, in Gall. Celticâ, circa fines Sequanorum, ac Heduorum, ab Ariovisto, Germanorum rege, transportati.

Harus, i. e. *incisus*, sive *aureus*, aut *sollicitus*, sive *trituratus*. Pater Messalemeth matris Amon regis Judæ. 2 Reg. 21.

Hasuba, fil. Zorobabel, fil. Phadaiah. 2 Par. 3. Lat. *numeratio*, sive *æstimatio*, vel *cogitatio*, aut *artificium*, vel *festinatio*, aut *silentium in eâ*.

Hasabia, fil. Amasiæ. 1 Par. 6. Princeps Levitarum. 2 Par. 35.

Hasael, vel *Hazael*, rex Syriæ. 2 Reg. 8. Lat. *videns Deum*.

Hasar-moth, fil. Jectan. Gen. 10. Vide omnino Boch. Phaleg. 2. 17. Lat. *atrium mortis*.

Hasar-suhal, civitas. 1 Par. 4. i. e. *atrium*, vel *fœnum vulpis*, aut *fœnum semita*.

Hasar susim, i. e. *atrium*, vel *fœnum equorum*, nomen civitatis. 1 Par. 4.

Hasason-thamar, Lat. *glarea*, sive *lapillus commutationis*, vel *divisio*, sive *sagitta palmæ*, i. e. *dactyli*, nomen opidi quod & *Engaddi* 2 Par. 20.

Hasbadana, i. e. *festinans*, aut *cogitans judicium suum*, sive *silens*, aut *computans judicium suum*, nomen viri. Neh. 8.

Hasdrubal, vide *Asdrubal*.

Hasebiah, fil. Merari. 1 Par. 9.

Hasebna, nomen viri. Neh. 10.

Hasebnia, nomen viri. Neh. 9.

Hasebonias, nomen viri. Neh. 3.

Hasem, i. e. *silentium*, vel *festinatio eorum*, nomen viri. Neh. 7.

Hasergadda, civitas in tribu Judæ. Jos. 15. Lat. *atrium hœdi ejus*, vel *felicitatis ejus*; aut ex Ebræo & Syro, *atrium incisionis*, vel *scissuræ*.

Haser-susa, civitas in tribu Simeon. Jos. 19. quæ & *Haser-susim*.

Haserim, i. e. *atria*, sive *vestibula*, aut *sagitta excelsa*, civitas in dorso montis Seir, inter Ægyptum & Chananæam. Deut. 2. Aliàs *Haseroth*.

Haseroth, nomen eremi per quam transierunt Israelitæ ascendentes in terram Chanaan ex Ægypto. Deut. 1.

Hasim, i. e. *tacentes*, sive *festinantes*, aut *silentium*, vel *festinatio maris*, nomen viri 1 Par. 7.

Hasom, i. e *silentium*, vel *festinatio eorum*, nomen viri. Esdr. 10.

Hasor, civitas regni Jabin Chananæorum regis, quæ & *Hesron* dicitur. Jos. 11.

Hasra, pater Thecuæ, patris Sellum, mariti Oldæ prophetidis. 2 Par. 34. Lat. *defectus*, sive *deficiens*.

Hassemon, civitas tribûs Judæ. Jos. 15.

Hassub, filius Ezricam. 1 Par. 9. i. e. *æstimatus*, aut *numeratus*, sive *cogitatio*, vel *artificium*.

Hasta, vel *Asta*, op. in extremis Italiæ finibus circa Japygium promuntorium. Claud. De 6. Honorii consul.

——— *Nec plus Pollentia rebus*
Contulit Ausoniis, aut mœnia vindicis Hastæ.

Hasub, nomen viri. 2 Esdr. 13.

Hasum, nomen viri. 1 Esdr. 2. Vide *Hasom*.

Hasupha, nomen viri. 1 Esdr. 2. i. e. *exhausta*, vel *nudata*.

Hathath, filius Othoniel. 1 Par. 4. Lat. *contritio*, vel *timor*.

Hatil, nomen viri. 1 Esdr. 2. Lat. *peccati ululatio*.

Hatipha, nomen viri. 1 Esdr. 2. Lat. *rapina*, sive *peccati coma*, aut *reliquiæ*.

Hatita, nomen viri. 1 Esdr. 2. Lat. *peccati declinatio*.

Hatto, Moguntiæ olim Episcopus fuit, cujus tempore maxima grassabatur in terris fames. Videns igitur ille pauperes inediâ & fame premi, convocavit in horreum plurimos, & concremavit eos. Hæc enim crebrò usurpabat verba; *Non differunt*, inquit, *hi à muribus, qui frumentum comedunt, ad nihilum utiles*. At Deus tantam tyrannidem inultam non dimisit. Præcepit namque muribus, ut catervatim illum invaderent, ac diu noctuque affligerent, atque vivum devorare festinarent. At ille in

turrim

turrim se recepit, putans se totum fore à morsibus murium, quod tamen ei minimè profuit. Nam venerunt mures innumeri per Rhenum flumen natantes, executuri judicium Dei justum, quod miser agnoscens, tandem inter mures interiit, cujus quoque nomen parietibus ac tapetis prorsus abraserunt. Vide doctissimum Wendelinum historiam hancce latè confirmantem in Admir. Nili cap. 21.

Hatus, filius Semeiæ. 2 Par. 3. Lat. *peccatum derelinquens.*

Havoth-jair, villæ Jaer sexaginta in Hermon monte & Galaad. Num. 13. Lat. *oppida illuminationis*, vel *annunciationes luminis.*

Hazael, vide *Hasael.*

Hazia, nomen viri. 2 Esdr. 11. i. e. *videns Dominum.*

Hazir, nomen viri. 2 Esdr. 10. Lat. *porcus*, aut Syriacè *conversus*, vel *reversus.*

H E.

Hebal, vel *Ebal*, filius Jectan. Gen. 10. Est & mons ultra Jordanem in terrâ Canaan non longe ab Hierichunte, in quo altari constructo posuit Moses maledictiones, Joseph. Ant. 4. 6,

Hebe, filia Junonis, absque patre, Dea Juventutis. De cujus ortu hujusmodi refertur fabula. Apollinem, cum Junoni novercæ convivium in patris sui domo parasset, inter alia lactucas agrestes ei apposuisse, quas cum Juno avidè comedisset, cum antea sterilis esset, prægnans effecta est, peperitque Heben, quam postea Jupiter ob formæ elegantiam poculis suis præfecit; Verum cum Jove apud Æthiopas cœnante, Hebe pocula illi administrans, perque lubricum minus cautè incedens, cecidisset, revolutisque vestibus obscœna superis nudasset, ab officio est amota; ejusque loco Ganymedes subrogatus. Hæc Servius. Homerum autem ex Jove eam conceptam esse tradit, neque omnino ab officio remotam, sed cæterorum Deorum pincernam fuisse, Ganymeden vero solius Jovis. Hæc postremo Herculi nupsit in Deorum numerum relato, cujus etiam precibus adducta Jolaum Iphicli filium florenti ætati restituit. Ovid. Met. 9.

Hoc illi dederat Junonia muneris Hebe.

Val. Flac. lib. 8. v. 231.

Seu cum cœlestes Alcida visere mensas
Jam vacat, & fessum Junonia sustinet Hebe.

Juv. *Nec puer Iliacus, formosa nec Herculis uxor.*

Cic. lib. 1. Tuscul. Qu. *Quo pacto*, inquit, *Hebe Junonis filia dicitur? quoniam è felicissimâ aeris temperie omnia herbarum, arborumque genera pullulant, & pubescunt.* Prop. 1. 13.

Nec sic cœlestem flagrans amor Herculis Heben
Sensit in Oetæis gaudia prima jugis.

Juventa Latinis dicta. Ovid lib. 1. De Ponto.

Nectar & Ambrosia latices; epulasque Deorum
Det mihi formosâ gnava Juventa manu.

Ganymeda etiam priscis dicta, ut scribit Pausan. in Corinthiacis. Catullus ad Manlium.

Pluribus ut cæli tereretur Janua Divis:
Hebe, nec longâ virginitate foret.

Apollodorus lib. 1. Jovem ait ex Junone 3 filias suscepisse, Heben, Ilithyiam, & Argen. Homerus.

——— Καλλίσφυρον Ἥβην,
Παῖδα Διὸς μεγάλοιο, καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου.

Plura de eâ passim apud Poetas Græcos.

Heber, filius Briæ. Gen. 46. Item filius Sale Gen. 10. Filius item Elphaal. 1 Par. 8.

Hebræi, dicti sunt Judæi ab *Heber*, qui fuit abnepos Sem filii Noë. Et quia in ejus familiâ remansit lingua, quæ prius humano generi creditur fuisse communis, quum gentes linguarum diversitate sunt divisæ, deinceps Hebræa est nuncupata, sic quidem, ut alii observant, posteros Heber Hebræos appellatos non fuisse usque ad Abrahamum, qui primus *Hebræus* appellatus est, idque à Cananæis, qui hoc nominis illi indiderunt, quod à regione trans Euphratem in terram Canaan venisset. Et sic etiam Ethnici scriptores Ebræorum nomen ab Abrahamo deducunt. Ita enim apud Eusebium asserit Artapanus. Καλεῖσθαι αὐτοὺς Ἑβραίους ἀπὸ Ἀβραάμου. Et Charax apud Steph. Ἑβραῖοι, οὕτως Ἰουδαῖοι ἀπὸ Ἀβράμωνος. (sic legendum, non Ἀβραβῶνος) in quam sententiam videtur propendisse Augustinus, qui de Civit. D. 16. 3. postquam Ebræos ex Ebere deduxit, aliam addit posse esse opinionem, ut ex *Abraham* tanquam *Abrahæi* dicti esse videantur. Sed idem lib. 2. Retractationum cap. 16. hunc locum etiam retractavit, atque id quidem meritò; Ebræos enim Abrahamo antiquiores fuisse, vel ex eo constat, quòd ipse Abrahamus *Ebræus* vocetur Gen. 14. 13. In Eusebianis, ubi de tempore transitus: Ἐνθεν ἀρχὴ τῆς Ἑβραίων προπατορίας. Ἑβραῖοι γὰρ οἱ περάται ἑρμηνεύονται, διαπεράσαντος Εὐφράτην Ἀβραάμ, καὶ οὐχ ὡς οἴονταί τινες, ἀπὸ Ἕβερ. Inde Hesychius: Ἀβραμ, περάτης, ὁ πατὴρ μετέωρος. Melius autem alibi. Ἑβρεὶ, Ἑβραῖος, καὶ ὁ Ἑβραῖος, περάτης.

Hebrides, insulæ Albionis, oræ Scotiæ occiduæ adjacentes. Vide *Ebudæ.*

Hebron, civitas Amorrhæorum, quondam Philistinorum metropolis, dicta etiam est & vallis Mambre.

Hebrona, locus, in quo castrametati sunt Israelitæ. Num. 13.

Hebrus, Thraciæ flu. aureas volvens arenas, in Rhodope monte nascens, supra Philippopolim, & è regione Samothraciæ insulæ in mare Ægæum sese exonerans. Fabulantur poetæ Orphei caput in hunc fluvium projectum fuisse, cum à Ciconum mulieribus fuisset discerptus. Virg. Georg. 4.

Tum quoque marmoreâ caput à cervice revulsum
Gurgite cum medio portans Oeagrius Hebrus
Volveret. ———

Ovid. Met. 11. ——— *Caput Hebre, lyramque*
Excipis, & mirum, medio dum labitur amne,
Flebile nescio quid queritur lyra, flebile lingua
Murmurat exanimis, respondent flebile ripæ.

Sil. lib. 11. —— *Talis ora revulsa*
In pontum ripis utrinque sequentibus Hebrus.
Tum quoque cum ripis caput à cervice recisum
Portarent fluctus, subito emicuere per undas
Ad murmur cete toto exultantia ponto.

Stat. Sylv. 2. *Sic ripis ego murmurantis Hebri*
Non mutum caput Orpheus sequebar.

Hodiè *Mariza* dicitur.

Hebrus, nomen civitatis. Lucianus in Fugitivis: Ἕβρος μὲν ὅδε, ἡ δὲ πόλις ἔργον Φιλίππου ... Vocabatur etiam *Philippopolis*, quæ & *Poneropolis*, & *Pulpudeva*, & *Eumolpias*; sita erat ad Hebrum flu. inter Æmum & Rhodopen. Dicta quoque *Trimontium* ex eo, quòd tres montes suorum murorum ambitu complectebatur.

Hebrus, adolescens Liparæus, quem Neobule amavit. Horat. Car. lib. 3. Od. 12.

Hecaerge, nympha. Claudianus.

——— *Metuenda feris Hecaerga,*
Et soror, optatum numen venantibus, Opis.

Callimachus. Οὖπίς τε Λοξώ τε καὶ εὐαίων Ἑκαέργη.

Hecale, Leontidis tribus municipium. Steph.

Hecale, anus paupercula, quæ Theseum adhuc adolescentulum hospitio suscepit. Hujus paupertate Callimachus justo volumine celebravit. *Nunquam Hecale fies*, i. e. nunquam te inopia opprimet. Crinagoras Anthol. lib. 1. de Callimacho.

Ἀείδει δ' Ἑκάλης τε φιλοξείνοιο καλιήν.

Ubi Scholiastes ὅτι Ἑκάλη ἐξένισε τὸν Θησέα. Et Apuleius: *Theseus non est aspernatus Hecales anûs hospitium.* Quod Plut. in Theseo somnium putat Ἡ δὲ Ἑκάλη καὶ τὸ περὶ αὐτὴν μυθολόγημα. Ovid de Rem. Am.

Cur nemo est Hecalen, nemo est qui ceperit Irum?
Nempe quod alter egeas, altera pauper erat.

Hecalius, Jupiter ab *Hecale* sic dictus, quæ cum Theseum quodam tempore comiter excepisset, promisissetq; ei se suam ipsius animam Jovi immolaturam, si salvus ex prælio domum rediret; cumque ante Thesei reditum obiisset, occasionem Theseo dedit, ut in honorem ipsius sacrum Jovi institueret eumque *Hecalium* vocaret.

Hecamede, Arsinoi filia, quæ direptâ Tenedo Nestori in prædam cecidit. Hom. Iliad. 11.

Hecate, Jovis & Latonæ filia, soror Apollinis; quæ & *Diana* dicitur. Huic triplex nomen attribuitur. Nam in cœlo creditur esse *Luna*; in terrâ *Diana*, & apud inferos

feros *Proserpina*. *Hecate* vero Servio dicta, quòd centum victimis placetur, aut quòd centum annos errare faciat insepultos. Alii ab ἕκας quod eminus radios suos mittat Luna, & ejaculetur. Hæc & τρικέφαλος cognominabatur, *quia* (ut inquit Orpheus in Argon.) *tria habuit capita, dextrum equinum, sinistrum caninum, medium sus agrestis*. Ovid. Met. 9. *Tuque triceps Hecate.* ——
Virgil. *Tergeminamq; Hecatem, tria virginis ora Dianæ.*
Item *Hecate* herbarum, veneficiorumque peritissima, quæ in Tauricâ Chersonneso regnavit, filia Persæ, fil. Solis, à quo & *Perses*, & *Perseis* dicta. Tibullus.

Sola tenere malas Medea dicitur artes,
Sola feros Hecate perdomuisse canes.

Hecatæus, Historicus Milesius, Protagoræ auditor, qui primus solutâ oratione historiam condidit. Item alius Abderita, de quibus, & reliquis Hecatæis vide Voss. Hist. Gr. lib. 4. cap 3.

Hecates, ins. ante Delum, quæ & *Psammite*. Suidas. Est etiam alia circa Lesbum. Hesychius.

Hecatesia, sic Idrias urbs Cariæ nominatur.

Hecatis nemus, promunt. Sarm. Europææ. Ptol.

Hecatombe, sacrificii genus, in quo ritus sic servabantur, ut centenæ sui generis mactarentur victimæ; ut centum sues, centum hoedi &c. Ovid. Met. 8.

Vota Jovi Minos taurorum corpora centum
Solvit. ——

Hecatombæum, locus circa Dymum in Achaiâ. Polybius.

Hecatompolis, Cretæ Epitheton à *centum urbibus*. Item Laconica regio sic dicta. Strabo lib. 8.

* *Hecatompylos*, Thebes Ægyptiacæ epitheton à *portarum numero centenario*. Juvenalis.

Atque vetus Thebe centum jacet obruta portis.

Ubi duo Thebes occurrunt epitheta, unum quod *vetus* sit, alterum, quod *centum portas* habeat, quæ etiam conjugit Dionysius.

Θήβην ὠγυγίην, ἑκατόμπυλον.

Est etiam ejusdem nominis urbs in Parthiâ, teste Stephano, & in Hyrcaniâ. Diodor. item in Libyâ, ab Hercule constructa.

Hecatonchiros, i. e. *Centimanus*, Briarei, sive Ægæonis epitheton. Vide Plut. περὶ πολυπραγίας.

Hecatonnesi, parvæ insulæ viginti circa Lesbum, ab *Hecato* Apolline dictæ, qui in illis locis plurimum colitur.

Hecatontachiria, civitas, quæ nunc *Orestiades* dicitur.

Hechelius, pater Nehemiæ. 2 Esdr. 1.

Hectodurum, Rhætiæ op. Ptol. *Echtal* Lazio.

Hector, Priami & Hecubæ filius, Trojanorum omnium fortissimus, ab Achille interfectus. Dictus, teste Platone, ἀπὸ τοῦ ἔχειν τὴν πόλιν, quòd urbem contra hostium impetum tenuerit, patriamque servarit. Eo namque sospite Troja nunquam potuit expugnari. Unde Hor. car. 3. Od. 4.

——— *Ademptus Hector*
Tradidit fessis leviora tolli Pergama Graiis.

Quod sumpsit ex Hom. Iliad. 24

——— Ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὔμμες
Ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε
Κείνου τεθνηῶτος ἐναιρέμεν, &c.

Virgil. Æn. 9.

Haud sibi cum Danais rem faxo, & pube Pelasgâ
Esse putent, decimum quos distulit Hector in annum.

Inde Chorus apud Sen. in Troadibus.

O lumen patriæ, mora fatorum,
Tu præsidium Phrygibus fessis,
Tu murus eras; humerisque tuis
Stetit illa decem fulta per annos,
Tecum cecidit, summusque dies
Hectoris idem patriæque fuit.

Vide *Achillem*.

Hecuba, Priami uxor, filia Dymantis Homero, aut, (ut Virgilius Euripidem secutus sensit) Cissei, captâ Trojâ in canem versa. Ovid. lib. 13. Met. Quam fabulam inde ortam putat Servius, quòd cum à Græcis captiva abduceretur, & filii sui Polydori corpus in mare abjectum agnovisset, quoniam aliter injuriam ulcisci non posset, Græcos inanibus conviciis lacessiverit. Juven. Sat. 10.

——— *Torva canino*
Latravit rictu. ———

Hecubæ sepulcrum, Thraciæ promuntorium. Κυνὸς σῆμα dictum. Ovidius ubi supra.

Heddai, nomen viri. 2 Reg. 22. qui *Hurai*. 1 Par. 11. dicitur.

Heder, filius Beriæ. 1 Par. 8.

Hedetani, Hisp. Tarracon. pop. Ptol.

Hedonacum, Bœotiæ vicus. Pausan.

Hedones, & *Hedoni*, Thraciæ pop. Steph. & Suid.

Hedrus, Hiberniæ insul. Ptol. *Berdsey* Camdeno.

Hedui, Gall. pop. Arvernis finitimi, post Helvetios & Sequanos in occasum vergentes, juxta quos ex Alpibus fluit Araris, olim Romanorum fratres dicti, quorum hodie loca Burgundiones tenent. Illorum caput Augustodunum vulgò, *Autun*.

Hedylium, mons Bœotiæ. Suidas.

Hedymeles, citharoedus, ab ἡδὺ *dulce*, & μέλος *cantus*. Juv. Sat. 6. —— *Crispo numerantur pectine chordæ,*

Quo tener Hedymeles operam dedit.

Hedyphon, Babyloniæ reg. fluvius. Strabo.

Hedypnus, Susianæ fluvius, in Eulæum labens. Plin. 6. 27.

Hegaleos, vide *Ægaleos*.

Hegemon, Characenus (est autem Charax Phrygiæ urbs) versificator, scripsit libellum Leuctricôn, Thebanorum, & Lacedæmoniorum. Vide Voss. Hist. Gr. pag. 370.

Hegesagoras, in Megaticis ab Apollonii Scholiaste in lib. 1. citatur.

Hegesander, Delphicus Historicus, de quo vide Voss.

Hegesianax, Alexandrinus historicus, Troica scripsit; teste Athenæo, lib. 9. vide Vossium.

Hegesias, Cyrenaicus philosophus, qui tantâ eloquentiâ mala vitæ repræsentabat, ut eorum miserandâ imagine audientium pectoribus insertâ, multis voluntariæ mortis oppetendæ cupiditatem ingeneraret: Ideoque à rege Ptolemæo ulterius hâc de re dicere prohibitus. Cic lib. 1. Tusc. Qu. Alter Magnesius, orator quoque egregius, cujus meminit Strabo.

Hegesigonus, aliqua consignavit de mirificis hominum in Indiâ formis, quemadmodum cognoscimus ex Tzetze. Chil. 1. Hist. 18. & Chil. 7. Hist. 144.

Hegesinous, de rebus terræ Atticæ poema condidit, teste Pausaniâ in Bœoticis.

Hegesippus, historicus, quem 5 actuum Ecclesiasticorum libros elucubrasse auctores sunt Hieronymus, ac Honorius, & quintum eorum citat Eusebius Hist. Eccles. lib. 2. cap. 22. ac Græcè 23. ubi de Jacobi fratris Domini martyrio, verba facit. Itemque Photius Bibl. cod. 232 ubi vocatur ἀρχαῖός τε ἀνὴρ καὶ ἀποστολικός. Ex illustribus vero fragmentis, quæ apud Eusebium habemus, omnes vident, quanto cum damno libri ejus interciderint. At Hegesippus ille vulgaris, quem B. Ambrosius Latinè vertisse diu creditus fuit, scriptor est omnino ψευδεπίγραφος teste Vossio de Hist. Gr. 2. 14. *Hegesippus* alius historicus, reliquit volumen de Pallene, auctor sane vetus, quippe qui etiam Dionysio Halicarn. *antiquus* vocetur lib. 1. ubi eum cum Cephalone Gergithio conjungit, quos ἄνδρας ἀρχαίους, καὶ λόγου ἀξίους vocat. Palleniaca ejus citat Steph. in Μηκύβερνα; Item Parthenius Eroticôn cap. 6. Qui & cap. 16. advocat librum primum Hegesippi de rebus Milesiorum. Idem ne an alius sit, haud temerè dixeris. Sed alius saltem ab eo est Hegesippus Tarentinus Poeta Comicus, de quo Suidas. Fuit & alius *Hegesippus*, Demosthenis æqualis, & ejus in legatione collega: cujus esse creditur oratio de Halonesso, quæ vocatur Philippica Demosthenis septima. Vide Etymologum in Ἡγήσιππος. Fuit præterea denique *Hegesippus* ὀψαρτυτικῶν τεχνῶν μαθητὴς etc. cujus meminit Jul. Pollux. 6. 8. Erant Ὀψαρτυτικὰ *Hegesippi* memorat Athenæus lib. 12. quod idem opus. Vossius.

Hegesistratus Ephesius, ob [illegible] exul, Delphos perveniens, quemnam locum [illegible] consuluit Deum, cui Phœbus, ubi saltantes videres rusticos [illegible] coronis oleagineis. Ille profectus in Asiam, rusticos eo modo cernens, urbem condidit [illegible], Pythocles Samius apud Plutarchum.

Hegetmatia, Germaniæ urbs Ptol. vulgo *Lignitz*.

Hegla, vel *Heglah*, filia Salphaad, vel Zelophehad. Num. 26.

Heidelberga, Comitum Palatinorum Rheni sedes, ad Neccarum flu. sita, Ptolemæo, uti putatur, *Budoris*. Nomeo opido datum existimant à Gentium colonià, quæ ante multos annos hic habitasse, multis indiciis convincuntur. Vocant enim Germani gentilem hominem *Heiden*, vel à nigrorum vacciniorum, Teutonicè *Heidelbeer*, multitudine. Olim Vangionum imperio subdita fuit. Solum haber rerum omnium ferax. Est & florentissimum gymnasium à Ruperto Palatino multis privilegiis donarum, An Dom. 1346. F. Irenicus. Vulgò *Heydelberg*.

Hela, regiuncula Asiæ, Artali regis emporium. Steph.

Helam, civitas haud procul à Jordane. 2 Reg. 10.

Helba, civitas tribûs Aser. Lat. *lac*, sive *adeps*, aut *mansit in eâ*, sive *principium*, vel *dolor in eâ*.

Helcath, vel *Halcath*, civitas tribûs Aser, data Levitis. Jos. 21. i. e. *portio*, *pars*, aut *lenitas*.

Helci, nomen viri. 2 Esdr. 12.

Helcia, pater Eliacim. 4 Reg. 38. Nomen Sacerdotis. 4 Regum. 22. Pater Jeremiæ, Jerem. 1.

Helec, filius Galaad, fil. Machir, fil. Manasse Num. 26.

Heled, filius Baana. 2 Reg. 33. i. e. *orbis*, *mustela*, aut Syriacè *rubigo*.

Helem, nomen viri. 1 Par. 7. Lat. *somnians*, aut *sanans*, sive *expectatio*, vel *dolor eorum*.

Helemaida, urbs. Jos. 12.

Helena, filia Jovis ex Ledâ Tyndari Laconiæ regis uxore, quæ à Jove in Cycni formam transmutato compressa, duo peperit ova, ex quorum altero Helena & Pollux, ex altero Castor & Clytæmnestra exclusi fuerunt. Ex his Helena, cùm cæteris suæ ætatis fœminis formæ elegantiâ præstaret, à Theseo rapta est adhuc virguncula, non multo tamen post Castori & Polluci fratribus eam repetentibus citra injuriam restituta est, & Menelao uxor tradita, cui & Hermionem filiam peperit. Posthæc famâ pulchritudinis ejus illectus Paris, contractis aliquot navibus, in Græciam sese contulit; ubi à Menelao hospitio exceptus clam se in amorem Helenæ insinuavit, tandemque absente conjuge, eam rapuit, & in patriam abduxit. Quâ tam insigni injuriâ commoti Græcorum principes, de bello Trojanis inferendo in Aulide Bœotiæ conjurarunt. Nec multo post mille contractis navibus in Asiam trajecerunt, multisque expugnatis opidis, tandem Ilium obsederunt. Quo in bello cum Paris occubuisset, Helena Deiphobo fratri ejus nupsit. Verum cum eò jam res rediisset, ut Græci armis diffidentes, ad dolum se converterent, Helena quoque proditionis particeps fuisse putatur, & facem (quod signum aggrediundi negotii inter ipsam, & Græcos convenerat) ex arce sustulit, captâque jam urbe Menelaum in Deiphobi cubiculum introduxit: eoque interfecto cum priore viro in gratiam rediit.

Helena, vel *Helene*, insula Atticæ, ad quam appulit Helena post captam Trojam, quæ & *Macris* ob longitudinem dicebatur. Hodie *Macronisi* Sophiano. Est autem una Sporadum Sunio promunrorio adjacens. Est etiam fons in Chio, quo se Helena lavit. Steph. Item Pyrenæis montibus vicinum opidum, *Elna* hodie, Vasæo. Est etiam urbs Bithyniæ Procopio, & in Palæstinâ. Utraque ab Helenâ Constantini matre ædificata. Vicus denique Atrebatum, apud Sidonium, quem nonnulli hodie *Hesdin* vocari existimant.

Helenius, locus juxta Canopium. Steph.

Helenopolis, vide *Francofurtum*.

Helenus, filius Priami ex Hecubâ, vaticinio clarus, quem quidam ob id à Græcis servatum dicunt, quòd loca opportuna ad capiendam patriam ipsis indicasset. Quin etiam everso Ilio Pyrrhum à navigatione prohibuit, cæteris abeuntibus naufragium prædixit. Quamobrem non solum à Pyrrho servatus, verum etiam liberaliter habitus est: Quumque ille Oresti Hermionem eripuisset, Andromachen, quam antea justæ uxoris loco habuerat, Heleno concessit, adjectâ etiam regni parte, quam Helenus de fratris sui nomine Chaoniam appellavit, ubi & urbem ad similitudinem Trojæ condidit, in quâ profugum Æneam hospitio suscepit. Virg. Æn. 3. Item *Helenus* filius Dioclis Sicambrorum rex, qui ob inertiam regno se abdicare coactus est.

Heleph, nomen civitatis, Jos. 19. terminus Nephthali.

Helerni lucus, circa urbem Romam & Tiberim flu. erat. Ovid.. Fast. 6.

Adjacet antiquus Tiberino lucus Helerni.

Helez, nomen viri. 2 Reg. 23.

Helcateri, pop. Celtarum, Cadurcis proximi, Cæsar. quorum op. *Orillac* urbi S. Flori propinquum.

Heli, nomen sacerdotis, qui Samuelem unxit in prophetam. 1 Reg. 1. Pater item Josephi mariti B. Mariæ Virginis, Luc. 3.

Helia, Ins. parva Siciliæ apud Drepanum in orâ occiduâ. Plin. *Helia* item Bedæ, & *Elia*, vulgò *Ely*, urbs Angliæ episcopalis, sic ab *anguillis* (quas Angli *Eeles* vocant) dicta, quarum ibi ingens copia, ob multas aquas, quibus, uti insula, continetur. Cantabrigiæ proxima.

Heliades, filiæ Solis, & Clymenes, sorores Phaethontis, quarum duæ *Lampetie* & *Phaethusa* Ovidio dicuntur. A Patre *Sole* sic dictæ. Ἥλιος enim *sol* Græcis dicitur. Hæ cum juxta Padum mortem fratris insolabiliter deflerent, in alnos versæ sunt, electrum lacrymantes. Vocantur & *Phaetontiades*. Virgil.

Tum Phaetontiadas musco circumdat amaræ
Corticis, atque solo proceras erigit alnos.

Alii in populos mutatas fuisse volunt. Martialis 4. 59.

Flentibus Heliadum ramis dum vipera serpit,
Fluxit in obstantem succina gemma feram.

Inde ponitur pro Electro. Idem Mart. 4. 32.

Et latet & lucet Phaetontide condita guttâ.

Et lib. 9 14.

Gemma quod Heliadum pollice trita notet.

Juvenal. Sat. 5. ——— *Ipse capaces*
Heliadum crustas, &c.

Id est, phialas ex electro factas.

Helice, Græcè dicitur, quæ nobis *Ursa major*, ἀπὸ τῶ ἑλίσσειν, i. e. à *circumvolutione*, quod diei noctisque spatio circum polum arcticum vertatur. Lucan. lib. 2.

Parrhasis obliquos Helice quum verteret axes.

Vide *Cynosura*. Item op. Achaiæ ad sinum Crissæum, maris impetu haustum. Ovid. 15 Met.

Si quæras Helicen, & Buran Achaidas urbes,
Invenies sub aquis. Vide Steph. in Ἑλίκη.

Helicon, mons Bœotiæ à poetis decantatissimus Musis sacer, Parnasso vicinus; Nomen ei, si magno Casaubono credimus, fecit הליכה *halica*, i. e. *ambulatio*, quia certos ibi conventus habuere veteres, in quibus de rebus seriis agerent. Sed cum hujusmodi conventibus, si qui fuere, Heliconis nomen videatur antiquius, Bochartus ὁ μέγας potius deductum putat ab Arabico *halic*, vel *halica*, quod, teste Giggeio *montem sublimem* sonat, unde eo nomine *altus* ab Arato dicitur hic mons, vers. 216.

——— καθ' ὑψηλὸῦ Ἑλικῶνος.

Helicon item flu. Macedoniæ, Dium urbem præterlabens qui Ptol. *Pharybus*, Livio *Baphyrus*, & Lycophroni *Bephyrus* dici videtur. Item fluvius Siciliæ, *Olivieri*, teste Fazello, inter Mylen, & Tyndarium fluens.

Heligastus, Sicambrorum vates, & sacerdos admirabilis, an. U. C. 486. Trithemius.

Helinges, Hisp. Tarracon. civitas. Polybius.

Helini, pop. Thesprotiæ. Steph.

Heliocepis, nomen Nymphæ.

Heliodora, Nymphæ nomen.

Heliodorus, Sophista clarus, cujus etiam extat Historia Æthiopica. At vero Dramatis prædicti author Triccæ opidi Thessalici Episcopus fuit; ut Ecclesiasticæ historiæ scriptores perhibent, de quo certi fere nihil est, nisi quod certissimum est, eum ipsum esse, ad quem D. Hieronymi epistolæ. Heliodorus enim ille, de quo Philostratus ἐν σοφισ. is est Sophista, qui Imp. Adriano familiaris fuit. Fuere olim duo Heliodori, quorum unus Geographus, alter Tragicus, ut sæpissime paret apud Græcos enarratores. Fuit & unus Medicus, de quo in Bibliothecâ Medicâ. Fuit præterea Heliodorus Rhetor Horatii comes, quem *Græcorum longè doctissimum* vocat Serm. 1. Sat. 5. Alii quoq; *Heliodori* fuere, de quibus Vossium sis adi.

Heliogabalus,

Heliogabalus, Anton. Caracallæ filius, qui ad imperium assumptus fuit matris operâ apud Antiochiam. Hujus mores impurissimos Lampridius describit. Patria Emissenus fuit, & in Emissâ urbe Sacerdos Dei Alagabali, qui Deus peculiaris fuit illius urbis. Vide Salmasium ad Lampridium.

Helionora, sive *Leonora*, Lusitaniæ regis filia, Romæ cum Friderico Austriæ duce coronata, An. Dom. 1455.

Heliopolis, Hebr. *On. Bethsemes* Arabibus, id est, *Civitas*, sive *domus Solis*, civitas Ægypti inter Alexandriam, & Coptum, quæ à Græcis, teste Diodoro Siculo, *Thebe* dicitur. Altera est ejusdem nominis in Ciliciâ, patria Chrysippi Stoici. Solinus. *Corinthus* etiam olim Heliopolis dicta est. Steph. qui *Heliopolin* in Phœniciâ, Thraciâ, & Arabiâ describit. Item *Heliopolis*, Ptol. & Plin. Cœlesyriæ urbs, quæ hodiè *Balbec* Postello, vel *Marbech* Nigro.

Heliotropium, Thessaliæ urbs. Polyb.

Helisos, flu. Atticæ. Stat. Theb. 4.

Anfractu riparum incurvat Helisos.

Helisyci, pop. Ligurum. Steph.

Helius, Neronis adulator potentissimus. De quo Dio Cassius in Nerone.

Helias, proprium nomen viri, à *Sole* qui Græcè ἥλιος dicitur. Plin. 33. 1.

Helixœa, insula Hyperboreorum, non minor Siciliâ, sub fluvio Cerambyca. Insulani *Cerambycæ* Dicuntur, Hecatæus. Non aspiratur apud Steph.

Helixus, Cei insulæ flu. juxta Coressum. Strabo.

Helladius, S. Basilii discipulus & in Pontificatu successor, de Præceptoris sui Basilii vitâ librum reliquit; ex quo locum adducit Damascenus Orat. 1. De imaginibus.

Hellanicus, nomen duorum historicorum, quorum unus Mitylenæus, alter Milesius. De priore Voss. Hist. Gr. l. 1. de posteriore idem ibid. lib. 4. cap. 5.

Hellas, alio nomine *Græcia* dicta est, ab *Hellene* Deucalionis filio. Thucyd. lib. 1. Item urbs Thessaliæ condita ab Hellene Phthii filio, & Chrysippes Iri filiæ. Phthius autem Achæi filius erat. Est & alia *Hellas* Cœlesyriæ. Gentile *Hellanicus*, & *Helladius*. Steph.

Helle, Athamantis regis Thebarum, & Nepheles filia, quæ unà cum Phryxo fratre, novercales insidias metuens, cum accepto à patre ariete aureo Pontum vellet trajicere, magnitudine periculi perterrita, in mare decidit, eique nomen fecit, quod Helespontum hodie vocant.

Hellen, à parvulo in ministerio nutritus, & educatus, plurima insolitè edebat miracula, ita, ut etiam ignem in sinu portaret, & nequaquam ejus vestis arderet. Sozomen. 8. 1.

Hellenes, Græci, vide *Panellenes*. Item urbs Callaicorum in Hisp. Tarracon. *Pontevedra*, teste Marianâ.

Hellenicum, & *Caricum*, loci in Memphitide. Steph.

Hellenopolis, vide *Helenopolis*.

Helles, filius Azariæ. 1 Paral. 2.

Hellespontus, fretum augustum inter Propontidem, & mare Ægæum, Asiam ab Europâ septem non amplius stadiorum intervallo disterminans. *Stretto di Gallipoli*, Castaldo, *Braccio di S. Georgio* Volater. Ovid. in Epist. Leandri.

Fluctibus immodicis Athamantidis aquora canens,
Vixque manet porta tata carina suo.
Hoc mare cum primum de virgine nomina mersâ
Quæ tenet, est nactum, tale fuisse pute.
Est satis amissâ locus hic infamis ab Helle,
Utque mihi parcat, crimine nomen habet.
Invideo Phryxo, quem per freta tristia tutum
Aurea lanigeravellere vexit ovis.

Ovis illa Aries fuit, qui postea inter sidera collocatus est, teste eodem Ovidio Trist. 3. Eleg. 12.

Impositamq; sibi qui non bene pertulit Hellen
Tempora nocturnis aqua diurna facit.

Vide Diodorum Siculum lib. 4. Solinus cap. 15. *magnum* vocat. Sic enim ait, *Omnis autem magnus Hellespontus stringitur in stadia septem. Latitudinem* dat ei Hom. Iliad. a.

Χώμὰ τι οἱ χεύαντες ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ.

Ita etiam Q. Calaber lib. 9.

Μεσσηγὺς τε πλατεος ἰδ' ἄγριος Ἑλλησπόντου.

Longitudinem Ovidius Met. 13.

Longus in angustam quà clauditur Hellespontus.

Idem Fast. 4.

Perque urbes Asiæ longum petit Hellespontum.

Rapiditatem denique Catullus in Epithal.

Quà passim rapido diffunditur Hellesponto.

Unde Musæus. Νῆξομαι Ἑλλησπόντον ἀγάρροον.

Et ante eum Homerus.

Ὅσσος Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἐέργει.

Vide Voss. ad Melam pag. 7.

Hellevionee, *Heluaones* Ptolemæo, *Hellusii* Tacito, *Helli* Ammiano, pop. Germ. quorum locus *Heil* in orâ ad sinum Venedicum, apud Dantiscum urb. teste Willichio.

Helmechildus, Albionum regem, victus Rosimundæ impudicissimæ mulieris promissis, interfecit.

Helmon-deblathaim, duo nomina sunt, quorum prius interpretatur *occultatio*, sive *adolescentia* aut *seculum*, vel *contemptus*, posterius autem *massa de ficubus compacta*, nomen loci in quo castrametati sunt filii Israel, profecti de Dibon Gad. Num. 33.

Helon, civitas in terrâ Moab. Num. 2. Pater Eliab principis tribûs Zabulon. Num. 1. & 10. Item urbs. 1 Par. 6. quæ *Helon* dicitur Jos. 21. Lat. *fenestra*, vel *profanatio*, sive *dolor*, aut *infirmitas*.

Helorum, sive *Heloras* flu. & op. Siciliæ. Vibius in Catalogo flu. *Elorus Syracusarum, à quo civitas.* Stephanus Ἕλωρος, πόλις Σικελίας ἀπὸ Ἑλώρε ποταμοῦ, τοῦ κατὰ Πάχυνον, addit δὲ Λέγεται τεθνάναι ἐκεῖ ἔχειν, καὶ χαίρειν ἰδιῶτας. Sil. lib. 14. *Atque unda clamosus Helorus.*

Vide Cluver. Sic. Ant. lib. cap. 13.

Helorus, *Elorus* Athenæo, *Elesporus* Polybio, *Elleporus* Æliano, flu. parvus Magnæ Græciæ, inter Cauloniam, & Scyllacium fluens, ubi Græci à Dionysio victi. Item *Helorus* Istri fil. qui ab Ajace occisus est in eâ pugnâ, quam Græci cum Telepho rege Mysorum habuerunt.

Helos, urbs Laconica, vel potius opidulum. Stat. l. 4. Theb. *Quos Helos, & Ptelean, Getico quos flebile vati*

Dorion. Pop. *Helota*. Est etiam *Helos* Ægypti. Steph.

Helvecones, Germ. pop. Tacito.

Helvetii, pop. Germ. super. quorum regio ampla *Helvetia* vulgò *Schwitzerlandt*, Rheno flu. circumfluente ad austrum & ort. ac Jura mont. à Sequanis disseparante, continetur; in 13 conventus juridicos divisa; qui sunt Tigurum *Zurick*, Basilea *Basel*, Schaphusia *Scafhausen*, *Tugium Zug*. Luceria *Lucern*, Salodorum *Solotura*. Friburgum *Friburg*, Berna *Bern*, Suitia *Switz*, Uria *Uri*, Transylvania *Underwald*, Glarona *Glaritz*, & Abbatiscella *Appenzeel*, ex quibus 4 postremi potius sunt pagi quam urbes. His omnibus æqua libertas est, nec ullum caput habent, ut falsò credidit Sabellicus, Bello, & rebus gestis insignes.

Helvetum, urbs Germ. Super. libera in Alsatiâ. Anton. *Schlestadt* Simlero.

Helvii, pop. inter Celtas, monte Gebennâ ab Arvernis divisi, proximi Cadurcis, hodiè *Albigenses* dicti.

Helvina, vel *Helvinus*, fons Latii in agro Aquinate. Unde *Ceres Helvina* Juvenali Sat. 3.

Helvinum, flu. Piceni, qui *Matrinus* Straboni & Ptolemæo dici videtur. *Piomba* hodie Nigro, & Leandro.

Helymus & Panopes, Acestæ regis Siciliæ comites, venatores fuerunt. Virg. Æn. 5.

Heman, filius Lotan, filii Horræi. Gen. 36. qui 1 Par. 1. dicitur *Homam*. Item Filius Maol. 3 Reg. 4. & Filius Joel. 1 Par. 6.

Hemasini, Dalmatiæ gens. Plin.

Hemath, vide *Emath*.

Hemeroscopium, urbs Celtiberorum, Phocensium colonia. Steph.

Hemichara, op. Siciliæ mediterr. *Nicosia* Nigro, Ferrario *Macari*.

Hemicynes, pop. non procul à Massagetis & Hyperboreis quasi *semicanes*, quos Apollonius in Argonauticis canum instar latrare scribit. Steph.

Hemingus, Danorum rex, fœdus cum Carolo M. Imp. icit, an. Salutis 812.

Hemodes, insulæ 7 sinus Codani Cimbricæ Chersoneso ad

ad ortum adjacentes, quarum nomina sunt *Seelandt*, *Fynen*, *Langlandt*, *Muen*, *Falster*, *Layland*, & *Femeren*.

Hemodus, mons Indiæ, vide *Emodus*.

Hemona, civitas in tribu Benjamin. Jos. 18.

Hemona, nomen urbis apud Græcos, Latinosque scriptores variè corruptum. Sed recta scriptura est *Emon*, vel *Emona*, ut *Narbo*, & *Narbona*. Græcè Ἥμων Zosimo lib. 5. ubi habes de conditu hujus urbis digressiunculam. Ptolemæo Ἥμωνα. In tabulâ autem itinerariâ, quam Marco Velsero debemus, & antiquis Inscriptionibus nonnullis *Emona* rectè scribitur. Corruptè autem in Herodiano: Ἐπιστήσας πρώτῃ Ἰταλίας πόλει, ἣν καλοῦσιν Ἡμᾶν οἱ ἐπιχώριοι. Ubi (ut & Capitolinus ex eo) Emonam Italiæ urbibus accenset: quomodo videlicet urbes finitimæ modo huic, modo illi earum provinciarum, quas contingunt, attribui solent à scriptoribus, talium sæpe incuriosis, ut & Strabo observat. Nam revera *Emona* Pannoniæ superioris urbs erat, in finibus ejus sita, quà in Noricum ibatur & Italiam. Ideo Ptolemæus inter Italiam, & Pannoniam superiorem esse scribit, ὑπὸ τὸ Νώρικον. Zosimus autem inter Pannoniam, & Noricum. Vide Casaub. ad Capitolinum pag. 185.

Hemor, Pater Sichem. Gen. 33.

Hemus, vide *Æmus*, & *Hæmus*. Est & *Hæmus* Græculi histrionis nomen. Juven. Sat. 6.

——— Dicas hac mollius Hæmo
Quanquam & Carpophoro. Idem Sat. 3.
Aut Stratocles, aut cum molli Demetrius Hæmo.

Hen, Zephaniæ fil. Zech. 6.

Henedab, nomen viri. 2 Esdr. 3.

Henefiotis, regio Sarm. Asiaticæ. Ptol.

Heneti, Paphlagoniæ pop. quorum equi in pretio. Phædra in Euripidis Hippolyto, vers. 230.

Εἴθε γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις
Πώλους Ἐνέτας δαμαζομένα.

Et Chorus vers. 1131. de Hippolyto jam fato functo:

Οὐκ ἔτι συζυγίαν
Πώλων Ἐνετᾶν ἐπιβάσῃ.

Ubi Scholiastes: Ἐνετᾶν, Παφλαγονικῶν. Ἐνετοὶ γὰρ ἔθνος Παφλαγονίας. At Hesychius aliter: Ἐνετίδας, πώλους στεφανηφόρους, ἀπὸ τῆς περὶ τὸν Ἀδρίαν Ἐνετίδος, διαφέρουσι γὰρ ἐκεῖ. Quibus consentiunt hæc Strabonis lib. 5. ubi de Italiæ Venetis. Διονύσιος ὁ τῆς Σικελίας τύραννος, ἐντεῦθεν τὸ ἱπποτροφεῖον συνεστήσατο τῶν ἀθλητῶν ἵππων· ὥστε καὶ ὄνομα ἐν τοῖς Ἕλλησι γενέσθαι τῆς Ἐνετικῆς πωλείας, καὶ πολὺν χρόνον εὐδοκιμῆσαι τὸ γένος. Proinde etiam Euripidis Schol. docet Πώλους Ἐνέτας equas esse eorum Henetorum, οἱ Παφλαγονίαν πρότερον ᾤκουν, ὕστερον δὲ ἐπὶ τὸν Ἀδρίαν διέβησαν.

Henetia, olim dicta quæ nunc *Venetia*.

Heniochi, pop. Sarm. Asiaticæ circa Coracem montem, Caucasi partem, & oram maris Euxini, post Colchos in occid. incolentes, à Lacedæmoniis oriundi, apud quos montes *Heniochii* qui & *Coraxici*, teste Plinio, dicuntur; ex quibus Cyrus ingens flu. per Albanos fluit. Val. Flac. lib. 6. *Miserat ardentes (mox ipse secutus) Alanos,*
Heniochosque truces. ———

Non longè ab Achais ponuntur à Plinio 5. 6. Strabo vero lib. 11. tradit Laconas habitasse Henochiam, quorum duces Rhecas, & Amphistratus fuerunt Castoris & Pollucis aurigæ, unde Ἡνίοχοι ab iis sic dicti.

Henoch, filius Cain Gen. 4. Item filius Jared, vir justus à Deo vivus sublatus. Gen. 5. Filius etiam Madian filii Abrahæ, Gen. 23. Filius etiam Ruben. Gen. 36. Item civitas, quam Cain extruxit, illique filii sui nomen indidit, Gen. 4. Lat. *dedicatus*, vel *disciplinatus*, vel *morigeratus*.

Henotiktonti, genus hominum monstrosorum Tzetzæ.

Henricus, Forojulianorum dux, Itingum Avarorum ducem superavit, expoliavit, inæstimabilem prædæ thesaurum Carolo regi Francorum misit, an. U. C. 1147.

Henricus 1. Saxo, Germaniæ rex, An. Dom. 920. Hungaros variis præliis vicit, ceciditque, Slavos subegit, Brenaburgum cepit, hinc Dalmatas, captâ Grono civitate, tributarios fecit, vicit & Bohemos. Witrichius lib. 1. An. Dom. 928. Danos, navali incursione Frisones deprædantes, vicit, tributa iis imposuit, & Nubam eorum regem Baptismum suscipere coegit, Luithprandus lib. 3. cap. 3. *Henricus* autem si Germanicè sit *Einric*, sonat *Ever rich*, aut *semper potens*. Sin origo sit *Erric*, sig. *rich Lord*. Fr. Philelphus & Camdenus putant contractum ab *Honoricus*: cujus nominis fuisse Vandalorum Principem, Honorii tempore narrat Procopius.

Henricus 2. Rom. Imp. anno salutis 1003. Principes defectores vicit, atque subegit, Capuæ Saracenos vicit, ac Italiâ cedere compulit, Bubaganum Constantinopolitani Imp. ducem, qui Saracenis favebat, bello acerrimo insecutus est. Trojam in Apuliæ finibus, ubi olim Hannibalis castra fuere, à Græcis ædificatam obsedit & per deditionem accepit. Blond. lib. 3. Decad. 2. Hunc Henricum, cum uxore Kunebundâ virginitatem perpetuam observasse quidam scribunt, & post mortem miraculis claruisse.

Henricus, Henrici 2. filius, Cæsar Aquisgrani electus est, An. Sal. 1025. Blondus lib. 3. Decad. 2.

Henricus 3. Rom. Imp. An. Dom. 1040. adversus Oldericum Bohemorum regem infeliciter pugnavit, tandem Oldericum superavit, Bohemos tributarios fecit, copias exercitumq; validum Romam duxit, congregatâ synodo tres pontifices, tanquam tria teterrima monstra Benedictum, Sylvestrem, & Gregorium damnavit: Suitgerum Bambergensem episcopum, qui Clemens 2 dictus est, Pontificem in Synodo fecit, à quo & Imperiale diadema accepit, Romanosque à Pontificum electione prohibuit, An. Dom. 1054. Blondus lib. 3. Decad. 2.

Henricus 4. Henrici 3. filius, Rom. Imp. regnavit annis quinquaginta variâ fortunâ. Nam & Saxones Bavarosque & Rodulphum Imperii æmulum sæpius vicit. Pontificem Romanorum, à quo per injuriam è Christianorum numero exemptus fuerat, urbe expulit, aliumque Pontificem fecit. Postremo à filio bello petitus, dum se compararet, morbo periit, An. Christi 1105.

Henricus 5. Imp. Rom. prioris filius, Romam venit, cepit Pontificem, & aliquot Cardinales, servavitque in vinculis, donec pace factâ, Pontifex observatam authoritatem Cæsari confirmasset, nempe beneficiorum, & Episcopatuum per baculum, & annulorum investiturâ, quam decreto abrogaverat Urbanus 2. Blondus lib. 4. Decad. 4.

Henricus 6. Friderici fil. Rom. Imp. an. Salutis 1190. Siciliæ regnum obtinuit: ducibus Archiepiscopo Moguntino, & Othone Saxoniæ duce, subsidiarium exercitum in Asiam misit, qui anno sequenti auditâ Imperatoris morte in Germaniam rediere. Blond. Plat. Æmil.

Henricus 7. Lucemburgensis Rom. Imp. anno Salutis 1309. singulis Longobardiæ civitatibus præsides dedit, Florentiam obsedit. Cum Frederico Siculo rege fœdus icit, exercitum in Calabriam adversus Robertum Neopolitanum duxit, apud Bonconventum morbo laborans, non sine suspicione veneni, diem clausit extremum. Blond. lib. 9. Æmil. lib. 8. an. Salut. 1313.

Henricus 1. Hisp. rex, ludens cum pueris, tegulæ casu apud Palantiam periit, an. Salut. 1243.

Henricus 2. Hisp. rex, an. Salut. 1306.

Henricus 3. Hisp. rex. an. Salut. 1388.

Henricus 4. Hisp. rex, an. Sal. 1463.

Henricus, Roberti fil. Francorum rex, an. Sal. 1023.

Henricus, Carinthiæ dux, rex Bohemiæ, anno Salutis 1307.

Henricus 1. Angliæ rex, an. Sal. 1101. fratrem Robertum Normannorum ducem instructâ acie vicit, & Normanniam obtinuit. Polyd. Virg. lib. 2. Wallos vicit, cecidit, & in sua verba jurare coegit, Imperatori filiam sponsam cum dote uxorem dedit.

Henricus 2. Andegavensis, Angliæ rex, an. Sal. 1155. Cumbriam, Northumbriamque recepit, ac Wallos ad defectionem declinantes domuit, Hiberniam subegit, ac Pontificis Romani consensu suo adjecit regno.

Henricus 3. Angliæ rex, an. Salut. 1156.

Henricus 4. Angliæ rex, an. Salut 1399. Principes adversus hunc regem conspirarunt, & manus conseruerunt. Triumphavit Henricus victis hostibus. Variis seditionibus, conjurationibus, intestinis bellis laboravit. Polyd. Virg. lib. 1.

Henricus 5. Angliæ rex, an. sal. 1414. Ad Trecas cum Carolo, & Philippo Burgundo pactus est Franciæ regnum, & Catharinam Caroli 6. Francorum regis filiam uxorem accepit. Polyd. Virg. lib. 21.

Henricus 6. Angliæ rex, 1424. regnum Galliæ aliquot annis obtinuit; tandem domesticis insidiis regno Angliæ pulsus in carcere trucidatus est.

Henricus 7. Angliæ rex, an. sal. 1485.

Henricus 8. Angliæ rex, an. sal. 1509.

Henricus 2. Galliæ rex, ubi an. 12. regnasset, maximo cum suorum luctu violento fato è vitâ sublatus est, eo ferme tempore, quo pro pace cum Philippo Hispanorum rege initâ Lutetiæ solennes feriæ celebrabantur, An. Dom. 1559. tertio Idus Julii.

Heoria, op. Pannoniæ inferioris in Scordiscis. *Hardeberg* Lazio.

Hephæstia, urbs in Lemno. Steph. nunc *Cochio*, plane deserta, & destructa. Est etiam vicus in tribu Acamantide, ubi Vulcani templum erat: Tribuli *Hephæstiades*. Steph. juxta hunc vicum collis est, Vulcani, ut creditur, casu nobilitatus. Ferunt enim Vulcanum à Junone ob insignem deformitatem è cœlo præcipitatum in collem illum decidisse. Cujus fabulæ occasio inde sumpta est, quod totus hic collis combusto simillimus videatur, neque planta ulla in eo gignatur. Ex hoc colle effodiebatur terra Lemnia, Dioscoridis & Galeni scriptis maxime celebrata.

Hephæstii, montes in Lyciâ, qui tæda flammante tacti adeo flagrant, ut lapides in ipsis aquis ardeant, aliturque ignis ille pluviis. Baculo si quis, ex iis accenso traxerit sulcos, rivos ignium sequi narrant. Plin. 2. 106.

Hephæstion, unus ex Alexandri M. ducibus, multum ab eo amatus, quem ille ita cum Cratero conferebat, ut hunc quidem φιλοβασιλέα, Hephæstionem vero φιλαλέξανδρον appellaret. Hunc vita functum tam magnifico funere prosecutus est, ut facilè omnes pompas superaret. In funus enim hoc supra 12 talentorum millia impensa feruntur. Plut. in Alexandro. Vide Voss. Theolog. Gent. lib. 1. cap. 15. Mortem ejus prædixit Pythagoras vates apud App. Arrian. Civil. lib. 2. & Arrian. lib. 7. & Plutarch. cap. 124. Mortuus autem est ad Ecbatana Ælian. Var. Hist. 7. 8. Item *Hephæstion* Alexandrinus Grammaticus, de quo Suidam adi. Extat unà cum Scholiaste Parisiis 1553. apud Adrian. Turnebum Typographum regium.

Hephæstium, Lyciæ op. Plin.

Hephæstos, proprium viri, & nomen Vulcani, Doricè Ἄφαιστος, id est, אב אשתא *af-esto*, *pater*, seu *inventor ignis*, quia ut Græci fabulantur ἀνεῦρε πῦρ, καὶ τέχνας δὲ τὰς ἐν πυρὶ ἁπάσας, uti loquitur Tzetzes Chil. 10. 335. Bochartus.

Hephæstunesi, id est, *Vulcani insulæ*, regioni Adiabenæ numerantur. Steph.

Hepher, fil. Ashur ex Naarâ uxore. 1 Par. 4. Portio regni, terræque Chanaan, quam Josue expugnavit. 4 Reg. 14.

Hepitalium, urbs Triphyliæ. Steph.

Heptacometæ, barbari in Cyzico monte habitantes, quorum nonnulli *Byzeres* vocabantur. Steph. Sic autem dicti sunt à *septem vicis*. *Mossynæci* à Strab. & *Mosynes* à Diodoro cognominantur.

Heptagonia, nomen loci. Livius.

Heptanesia, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Heptaphonos, nomen porticûs, quòd in eo septies vox reddatur in Olympiâ. Plin. 36. 15. Ejus meminit Plut. lib. περὶ ἀδολεσχίας. Et quid ni putem eo respexisse Lucretium lib. 4. cum ait.

Sex etiam aut septem loca vidi reddere voces,
Unum cum jaceret, ita colles collibus ipsis
Verba repulsantes iterabant dicta referre.

Heptapolis, regio Ægypti, quæ & *Heptanomos*, sic dicta, quia ex septem urbibus vel nomis constabat.

Heptaporos, flu. Troadis ex Idâ monte profluens, qui septem foris vadari potest eâdem viâ, propter quod & *Polyporos* Straboni appellatus est.

Heptapylos, Thebarum Bœoticarum epitheton, à septem portarum numero dictum, idque ad discrimen Thebarum Ægyptiarum, quæ à numero 100 portarum ἑκατόμπυλοι dicebantur.

Her, vel *Er*, filius Judæ ex Sue uxore suâ, Gen. 38. Item pater Elmodad. Luc. 3.

Hera, Juno Græcis sic dicta. Item Cereris cognomen apud Pausan. in Arcadicis. Item urbs Siciliæ, quæ aliàs Hybla minima. Steph. Item Æolidis op. & Arcadiæ. Pausan.

Heraclea, urbs Syriæ ad Tauri montis radices, & Ciliciæ confinia, *Heraclia*, teste Belsonio.

Heraclea, urbs excisa Magnæ Græciæ, apud sinum Tarentinum, *Pelicore*, teste Pyrrho Ligorio. Hujus navale etiam *Heraclea* Straboni dicitur, ab ipsa urbe 24 stadiis distans, quod hodie *Amendolara* opidum, teste Barrio, dicitur.

Heraclea Ponti, urbs Bithyniæ reg. Mariandynorum metropolis, ab Hercule, teste Melâ, condita in orâ maris Euxini. *Penderachi* hodie dicta.

Heraclea Thraciæ, quæ & *Perinthus* Ptolemæo, urbs amplissima in ore Propontidis, inter Byzantium & Callipolim. *Pantiro* Leunclavio.

Heraclea Macedoniæ, inter Lychnidum, & Ædessam, *Xevosna* Moletio & Nardo, est & in Macedoniâ *Heraclea* altera *Sintica* cognomine. Ptol. quæ *Chesfesia*, seu *Chesia* Nigro nominatur.

Heraclea Phthiotidis, quæ & *Trachinia*, Plin. *Cimaro* teste Pineto, urbs Trachiniæ reg. in Phthiotidis & Thessaliæ confin. ubi transitus in Thessaliam ex Græcia difficilis.

Heraclea, urbs Cariæ, quæ & *Lathmus* Straboni à vicino monte. *Palatia* Castaldo, & Moletio, *Ergel* Turcis dicitur, teste Leunclavio.

Heraclea Cretæ, *Heraclium* Straboni, & Ptol. op. & navale Gnossiorum, *Mirabello* Pineto.

Heraclea, quæ & *Minoa* Livio, op. Siciliæ in orâ australi, locus nunc *Capo Bianco*, teste Fazello, dicitur.

Heraclea, op. Gall. Narbon. *S. Gilles*, Poldo teste.

Heraclea, Tauricæ Chersonesi, *Heracleum* Strab. & Ptol. urbs in orâ boreali ad Mœoticam paludem, quæ adhuc *Heraclia*,* teste Bonacciolo, nominatur. Μιλήσιον ἀκρώτηριον dicitur Straboni lib. 12. Μεγαρέων ἀποικος vocatur ab Arriano, itemque Xenophonte Anabas. lib. 6. Τῆτον δὲ παραπλεύσαντες, inquit, ὁρμίσθησαν εἰς Ἡράκλειαν, πόλιν Ἑλληνίδα, Μεγαρέων ἄποικον, οὖσαν δ' ἐν τῇ Μαριανδυνῶν χώρᾳ. Scholiastes Apollonii in lib. 2. ait Μεγαρέων καὶ Βοιωτῶν. Vide Palmerium pag. 333.

Heraclea Syriæ, *Italica* Bonacciolo, urbs in Cyrresticâ regione. *Heraclium* Straboni.

Heraclea, urbs 3x in Ægypto, una magna cognomine ad Nilum, quæ Herculis urbs magna Ptolemæo. Altera Herculis urbs parva, apud Bubasticum flu. & Bubastum urbem. Tertia in orâ apud Heracleoticum ostium Nili, ab ea sic appellatum, Canopo finitima.

Heraclea, Italiæ urbs olim episcopalis in orâ Venetiæ à D. Magno Episcopo Opitergino extructa, & ipsa excisa, cui Urbs Nova, etiam eversa, successit. Vide sis Stephanum in Ἡράκλεια.

Heracleobucoli, vicus in Ægypto.

Heracleon, Grammaticus Ægyptus, scripsit commentarios in Homerum, & Lyricos. Steph.

Heracleopolis, nomen trium civitatũ, una est in Ægypto, ex quâ Theophanes Physicus; altera non longè à Perusio: tertia secundum Nili ostium, quod Canopicum est. Volaterr. ex Stephano.

Heraclestes, dictus est Dionysius philosophus, Zenonis discipulus. Item locus sic dictus à Cic. 2. Tuscul. ubi fuit amphitheatrum unum è septem spectaculis. Vide & 4. Tuscul. & 5 de Fin. Item insula inter Italiam, & Siciliam. Anton.

Heracleum, promont. Cappadociæ apud Themiscyram urbem, inter illam & ostia Thermodootis, *Capo di Limon* Moletio.

Heracleum, promont. cum flu. & op. cognomine, in orâ Colchorum, *Cacari* Mercatori.

Heraclides,

Heraclides, Sophista Lycius, Smyrnæ docuit, ubi in honore maximo fuit. Dicunt eum olim apud Severum Principem extemporali facultate dicentem, aulicis præsentibus externium, sermone excidisse. Solus Sophistarum ad hanc artem industriâ, & labore, naturâ minime juvante contendit. Philostratus.

Heraclides, è Mopso civitate Ciliciæ, Grammaticus nobilis. Steph. Item pictor nobilis Macedo, qui initio naves pinxit, captoque Perseo à Paulo Æmilio Athenas commigravit, eodem tempore, quo & Metrodorus Philosophos & pictor. Plin.

Heraclides Ponticus Philosophus, Athenas concessit, Platonem, deinde Aristotelem audivit. Reliquit ingenii monumenta quæ non extant, Vir fuit molliоris habitus, ut pro *Pontico Pompicus* vocaretur. Diog. Laert. Cic. 5. Tuscul. Scripsit mulierem quandam 7 diebus exanimem ad vitam fuisse revocatam. Plin. 7. 52. Cæterum de hoc, uti & de Heraclide Cumano, Lembo, ac Magnesio, Vide Voss. Hist. Gr. 1. 9.

Heraclitus, philosophus Ephesius Σκοτεινὸς cognominatus, hoc est, *tenebricosus*, propterea quod de industriâ adeo stylum obscuraret, ut ejus scripta philosophi sudantes vix intelligerent. De hoc memoriæ proditum, quoties domo egrederetur, flere solitum, cum Democritus contra soleret ridere, propterea quod alteri omnia quæ agimus, miseria, alteri ineptiæ viderentur. Vergente in senium ætate in hydropem incidisse ferunt; cumque spretis medicis fimo bubulo se oblevisset, & ad solem se siccaret, dormientem à canibus esse dilaceratum. Nullum invenitur habuisse præceptorem, tantum natura, & diligentia sola profecit, quidam tamen audisse Xenocratem, & Hippasum Pythagoricum volunt. Floruit temporibus ultimi Darii, scripsit poeticè multa, ab Aristotele sæpè testis citatur. Fuerunt quatuor alii *Heracliti*, primus poeta Lyricus, secundus Halicarnassæus, summæ elegantiæ, tertius Lesbius, qui Macedonum scripsit historiam, quartus vir ridiculus.

Heraclius, flu. Græciæ circa Bulidem, Phocidis urbem. Pausan. Item Imperatoris proprium ab Hercule deductum formatione Græcâ.

Heræa, promunt. è regione Chalcedonis, descriptionem ejus carmine Demosthenis Bithyni Stephanus recitat, cujus hoc initium.

Ἐστὶ δέ τις τετράεσσα κλυτῆς Χαλκηδόνος ἄκρη
Ἡραίη, τρηχεῖα, πολυκαμπής. ———

Item orbs Arcadiæ. Vide Steph.

Heræum, urbs Thraciæ. Steph. Item Sardiniæ op. Ptol. Item templum Junonis sic dictum, ab ejus Græco nomine Ἥρα.

Heræus, portus Bithyniæ ad Bosporum Thracium. *Molo di S. Giovanni Calamolo* Petro Gyllio.

Heraldus, Angliæ rex 1038. lege *Haraldus*.

Heran, fil. Suthala, filii Ephraim. Num. 26.

Heros, & *Helii*, id est, Junonis vel Solis insula, quæ quoque *Asolala* dicitur. Ptolemæus eam describit in mari Atlantico è regione Libyæ, *Madera* posset interpretari.

Heratia, ins. in mari Ægæo, una Sporadum.

Herbanum, Tusciæ op. hodie *Orvieto*.

Herbessus, *Erbessus*, Ptol. *Erbessum* Polybio, op. olim Siciliæ, nunc pagus, 8. m. p. distans ab Agrigento. *Grotte* hodie, teste Fazello, Nigro *Bicari* dicitur. Item Herbessus altera urbs Siciliæ, & ipsa eversa, inter Syracusas, & Leontinos, *Pantalica* Fazello, populi *Herbessenses* Plinio. Silio *Herbesos* lib. 14.

Non Herbesos iners, non Naulocha pigra pericli
Sederunt. ———

De nomine Bochartus: Supra Agrigentum, inquit, in mediterraneis Sicanorum urbs fuit Herbesus, de quâ Polybius lib. 1. ac Diodorus lib. 20. & 23. Hodie *le Grotte*, seu *Cryptæ* dicta propter cryptas subterraneas. Itaque *Herbessus* Pœnis erat הרבצא *Harbessa*, mons foveæ, seu cryptæ, quod etiam dici potest de alterâ Erbesso ad fontes Anapi fluminis. Proinde neglectâ compositione hæc Sicanorum *Herbessus* etiam בצא *Bessa*, vel *Vessa* dicta est. Quippe in his Polyæni verbis, quæ Cluverii diligentiam fugisse rectè observat Palmerius, Φάλαρις πρὸς Τοῖς τον ἀρχαῖα Οὐέσσας, ἥτις ἦν ἀμαχωτάτη καὶ μεγίστη Σικανῶν πόλις, ἐπολέμει. Omnino *Vessa* est *Herbessus*, Sicanorum urbs inclyta non procul ab Agrigento, in quâ regnabat Phalaris. Alioqui enim *Vessæ* nulla mentio apud veteres. Nec Ortelii conjectura, qui pro *Vessa Inessam* legit, ullo modo est probabilis. Quia sita erat Inessa circa Ætnam in tractu plane diverso, neque unquam fuit magna urbs, fed πολίχνιον hoc est, *oppidulum*. Ita testantur Thucyd. lib. 4. & 6. ac Strabo lib. 6.

Herbipolis, Francorum orientalium caput, Germanicè *Wirtzburg*, à dulci musto, quod Herbipolensis ager suppeditat, nomen obtinere videtur. Urbs est in plano sita, collibus vitiferis, amœnis hortis & pratis ornata. Fossis, vallis, mœnibus & propugnaculis bene munita, & populosa. Ad occasum Mœnus eam præterlabitur, Utramque ripam ingens pons jungit lapideus, fortibus nitens pilis. Ultra Mœnum proximus mons pulchram & loci naturâ benè munitam arcem Episcopi (qui & dux Francorum appellatur) sedem continet.

Herbita, Siciliæ urbs. Ptol. Vide Cluverium. Ejus mem. Diodorus lib. 12. & 14. Cicero Verr. 4 quinctâ: *Herbitensis civitas, honesta antea & copiosa.* Bochartus הר בטה *har-beta* dici Punicè videtur, i.e. *mons securitatis, mont tutus & securus.* Situm ita describit Ar... in Siciliâ suâ: *Necesse vetus nomen incertum esset, ubi cor... ura, quam Herbitam antiquitus appellabant, honestam & ... am civitatem esse doceret. Alii à proximo loci Cassienis nomine, illuc eam translatam esse aiunt. A quâ haud procul Sperlinga arx in rupe ex anâ parte in excelsâ altitudine excisa. Oppidum ibi antiquitus fuisse, quod ruinæ atque antiquitatis dire vis... fantur vestigia, vicini populi testantur.* Proinde Dionysius Ætnâ & Leontinis & Ennâ occupatis, Herbitam ... attentavit, & cum res non succederet, pacem cum Herbitensibus inire coactus est. Diod. lib. 14.

Herbulenses, Siciliæ pop. Plin.

Hercalaneum, *Hercalanum* Cic. lib. 7. ep. ad Atticum, Straboni *Herculeum*, *Torre del Greco*, teste Sanfelicio, op. Campaniæ in orâ litorali inter Neapolim & Stabias; *urbs Herculea* dicitur Ovidio Met. 15.

Herculeamque urbem, Stabiasque, & in otia natam
Parthenopen. ———

Herculanus, Consul, Collega Asporatii. An. U. C. 1205.

Hercules, ita veteres pro more solito fortes fere appellarunt. Tres hujus nominis numerat Diodorus lib. 4. Sex Arnobius itidem in 4. uti & Cic. de Nat. Deor. Imò Varroni erant *Hercules* quadraginta tres, In quibus tamen quosdam fuisse totos Symbolicos, non ad gestorum historiam, sed ad rerum naturam prorsus spectantes verisimile est, qualis *Ogmius*, sive *Hercules celticus* apud Lucianum, qui eloquentiæ symbolum erat. Item *Hercules Romanus* S. Aurelio Victori ex L. Cassii Heminæ Annal. lib. 1. *Recaranus*, & Verrio Flacco apud Servium ad 8 Æn. *Caranus*, vel *Garanus*, Poetis *Gradivus* dictus.

Omnium vero antiquissimus erat ille *Hercules Ægyptius*, qui Diodoro lib. 1. teste, Mizraimo, Osiridi illi antiquissimo, filio Chami, genere propinquus, ac dux fuit exercitûs, secundum aliquos, *Gigenn*, vel *Gigon* dictus, Unde Hesychius Γίγων, ὁ δὲ Γιγὼν Παλαιμὼν, Ἐπιχαταιδὲς πατρίζεται, ὁ δὲ Αἰγύπτιος Ἡρακλῆς. Et ab hoc diversus, quippe qui longè Junior, est alter *Ægyptius*, el potius *Ægyptiocananæus*, à devictâ Canaanæâ sic dictus, quem nullum alium quam *Josuam* esse, maximus ille Vossius lib. 1. Idol. cap. 26. luculentissime demonstravit. Atque sic ad minimum duo sunt Hercules Ægyptii.

Præter hos alius fuit *Hercules Phœnicius*, sive *Tyrius*, Athamantis, sive, ut traditum Sanchoniathoni, ... Chiloni Byblienst, Jovis Demaroontis regis Phœnicum filius, & Cadmi Phœnicis ex filiâ Ino nepos. Hic *Palæmon* dictus, posteà vocatur *Melicarthus*, sive *Meli certa*, hoc est, *rex civitatis*. ὁ μελ πολιοῦχος, ex Ebræo מלך *melech* rex, & קרתא *carta*, civitas, Amathusiis vero, teste Hesychio *Malica*, quod ex priori formatum videtur, literis ultimis abjectis: Et Eusebio in Chron ad Num. 497. *Desanaus*, sive *Desanes*, Indis, teste Hesychio, *Dorsanes*,

 denique

denique Georgio Syncello Διωδὰς, *Diodas*. Atque hic ortus est ex posteris *Esaui*, sive *Edomi*, quem gentiles interpretatione regem *Erythram* memorant.

Cæterum alter ille *Tyrius Hercules*, sive *Asiaticus* Justinn dictus, qui florentibus demum Tyriorum rebus, iisque maris imperium præ aliis obtinentibus, in Gades Hispaniæ insulam coloniam duxit, ac Geryonem, teste Just. lib. 44. cum duobus fratribus regno excussit, hic, inquam, multo junior est quam *Idumæus* ille, cui nomen *Melicartho*. Hic enim Tyri natus; sed in insulâ Gaditanâ (cui denique nomen datum *Erythia* ab Ἐρυθρὸς, h. e. *ruber*, quasi *Phœniciam*, sive *Idumæam* dixeris) denatus ac sepultus est: quod prodidit Mela 3. 6.

Rursus alius fuit *Hercules Libycus*, cognomento *Maceris*, pater Sardi, qui coloniam in insulam maris Tyrrheni, sive Inferi, tunc *Ichnusam*, sed postea *Sardiniam* dictam, ex Lybiâ duxit: ubi & unà cum patre cultus est, teste Pausaniâ in Phocicis, Silio Italico lib. 12. Solino cap. 10. & Isidoro lib. 14. Origin. cap. 6.

Alius *Hercules Creticus*, sive *Telchinius*, unus ex Idæis Dactylis, sive Curetibus, præstigiator, ac imperator celebris. à quo, teste Diodoro, institutum certamen Olympicum.

Alius *Hercules Romanus*, quem *Sangum*, vel *Sancum*, vel *Sanctum*, item *Sancum Semonem Fidium* dixere. De hoc Varro lib. 4. de L. L. *Putabant Fidium esse Sanctum à Sabinâ linguâ, & Herculem à Græcâ.* Et Festus. *Propter viam fit sacrificium, quod est proficiscendi gratiâ,* Herculi, *aut* Sanco, *qui scilicet idem est Deus.*

Alius item *Hercules Germanus*, quem & *Celticum* plerisque dictum memorat Elias Schedius de Diis Germanis, pag. 476. De hoc sic Tacitus de moribus Germanorum. *Fuisse apud eos & Herculem memorant, primumque omnium virorum fortium ituri in prælia canunt.* Aventinus lib. 1. Annal. Boi. scribit hunc *Alemannum* cognomento *Herculem*, cujus insigne fuerit Leo, causa nominis, postremum extitisse regum Germaniæ, quos Berosus enumerat, & primum Bojorum conditorem. Cæterum de hoc vide plura apud Casium in Cœlo Astron. Poet. pag 561. 562.

Nunc sequitur omnium horum licet novissimus, tamen longè celeberrimus, ac famigeratissimus Heros *Hercules Thebanus*, patronymicè *Amphitryoniades* dictus; Quippe filius erat Amphitryonis ex Alcmenâ, Thebis Bœoticis natus. Sed communis opinio est, prodente Euripide in Hercule Furioso, quod Jupiter quidam tralatitius, dum Amphitryo unà cum rege Creonte adversus consanguineos suos Teleboas, Ætoliæ populos, bellum gerebat, ut patris ac fratrum Alcmenæ cædem ulcisceretur, nequiter apud Alcmenam res egerit mariti, unde Hercules sit natus. Atque huic Herculi omnia quæ à superioribus prius enumeratis gesta sunt, pro more solito tribuerunt Græculi, quasi ipse ea solus perpetrasset, ut eo magnificentior, ac illustrior fieret. Adolescentes legant, quæ de Virtute, & Voluptate cum Hercule colloquentibus, elegantissimo commento ex Prodico recitantur à Xenophonte lib. 2. de dictis, & factis Socratis. Quæ elegantibus versibus Silius expressit, lib. 5. Cæterum triplici modo *Herculem* suum consideraru nt, ac venerati sunt gentes; nempe ἡρωϊκῶς, ut Heroa, sive Deum animalem; ἠθικῶς, sive φιλοσοφικῶς, ut Deum ethicum, & moralem, h. e. ut exemplum fictitium prudentiæ ac fortitudinis, & φυσικῶς, sive θεολογικῶς, ut Deum mere naturalem, sub quo intellexerunt, ac venerarunt Solem. Ejusmodi erat Persarum & Medorum *Hercules Sandes*; ut auctores sunt apud Agathiam lib. 2. Symmachus & Athenocles. Atque hinc est, cum sc. Sol quotannis permeet duodecim signa cœlestia, quod pro istis 12 signis *duodecim* præcipuos statuerint *Herculis labores*, imò totidem illi attribuerint annos, quibus Eurystheo, id imperante Oraculo, ministerium suum exhibuerit.

Illos vero 12 labores enumerat Lucretius lib. 5. in principio; & alii passim Græci Latiniq; scriptores. Ovid. Met. 9. vers. 182. Sen. Agam. 806. Herc. Fur. 224. & 526. Herc. Oet. 15. Silius 3. 333. Sidonius Carm. 9. Boetius lib. 4. Met. 7 Claudianus præf. in lib. 2. de Raptu Proserpinæ. Nos Martialem tantum impræsentiarum, & Ausonium in medium producemus, quorum hic lib. 9. Ep. 103.

Si cupis Alcidæ cognoscere facta prioris,
Disce. Libyn domuit: Aurea mala tulit.
Peltatam Scythico discinxit Amazona nodo:
Addidit Arcadio terga leonis apro.
Æripedem sylvis cervam, Stymphalidas astris
Abstulit: à Stygiâ cum cane venit aquâ.
Fœcundam vetuit reparari mortibus Hydram:
Hesperias Tusco lavit in amne boves.

Ubi novem tantum enumerantur. Ille Idyll. 19.

Prima Cleonæi tolerata ærumna leonis.
Proxima Lernæam ferro & face contudit Hydram.
Mox Erymanthæum vis tertia perculit aprum.
Æripedis quarto tulit aurea cornua cervi.
Stymphalidas pepulit volucres discrimine quinto.
Threiciam sexto spoliavit Amazona baltheo.
Septima in Augeæ stabulis impensa laboris.
Octava expulso numeratur adorea Tauro.
In Diomedeis victoria nona quadrigis.
Geryone extincto decimam dat Iberia palmam.
Undecimo mala Hesperidum districta triumpho.
Cerberus extremi suprema est meta laboris.

Quintus Calaber octodecim Herculis labores describit in Euripyli clypeo, lib. 6. quem sis consule. Idem, citante Eliâ Schedio, tredecim alibi recenset. Sunt a. sequentes.

Πρῶτα μὲν ἐν Νεμέῃ βριαρὸν κατέπεφνε λέοντα,
Δεύτερον, ἐν Λέρνῃ πολυαύχενον ὤλεσεν Ὕδρην,
Τὸ τρίτον αὖτ' ἐπὶ τοῖς Ἐρυμάνθιον ἔκτανε κάπρον,
Χρυσόκερων δ' ἔλαφον μετὰ ταῦτ' ἤγρευσε τέταρτον,
Πέμπτον δ' ὄρνιθας Στυμφαλίδας ἐξεδίωξεν,
Ἕκτον, Ἀμαζονίδος κόμισε ζωστῆρα φαεινόν,
Ἕβδομον Αὐγείου πολλὴν κόπρον ἐξεκάθηρεν,
Ὄγδοον ἐκ Κρήτης Διομήδεος ἤγαγεν ἵππους,
Γηρυόνου δεκάτου βόας ἤγαγεν [illegible],
Ἑνδέκατον δ' ἀνάειρεν ἐς Ἑλλάδα χρύσεα μῆλα,
Τὸ τρὶς [illegible] τοῦτον λυγρὸν ἔσχεν ἄεθλον,
Μουνοχὶ πεντήκοντα ξυνελέξατο κούρας.

Paulo brevius hos labores enumerat Philippus Byzantius, uti videre est in his.

Ὤλεσε τὸν Νεμέας θῆρ' ἄπλετον, ὤλεσε δ' Ὕδρην,
Καὶ ταῦρον, κάπρου δ' ἀμφελίαξε γένυν.
Ζωστῆρ' εἰλκύσατο, πώλους Διομήδεος εἷλεν,
Χρύσεα μῆλα κλάσας, Γηρυόνην ἔλαβεν.
Αὐγείαν [illegible], ὄρνιθας ἔρρεν,
Κέρβερον ἀγαγὼν αὐτὸς Ὄλυμπον ἔχει.

Nominis rationem quod attinet, sunt qui *Herculem* ab Ebræo האיר כל *Heir col*, h. e. *illuminavit omnia* deducunt. Cui confine est Etymon Græcum. *Hercules* enim Græcis quid aliud est, quam Ἥρας κλέος. i. e. *aeris gloria?* quæ porro est aeris gloria, nisi Solis illuminatio? Macrob. Sat. 1. 20. Porro de Hercule, & ejus gestis vide Lilium Gyraldum peculiari Syntagmate, & N. Comitem lib. 7. cap. 2.

Herculeum, promunrorium Brutiorum in Calabriâ ulter. *Capo di Spartivento*, teste Barrio

Herculeum, promunt. Albionis in orâ Cornubiæ boreali, vulgò *Hertland*. Vide *Herculis promuntorium*.

Herculeus lacus, hodiè *Lago di Leontini*, teste Fazello, lacus Siciliæ apud Leontinos.

Herculia, op. Pannoniæ infer. *Altofen*, teste Lazio.

Herculis castra, op. Germ. infer. in ducatu Geldriæ; vulgò *Ertkeleus*.

Herculis Columna, locus Frisiæ citer. inter G[illegible]ingam, & Covordiam ad occid. *Duvels catz*, teste Ortelio. Item *Herculis columna* in freto Gaditano, de quibus Dionysius vers. 64.

Ἔνθα δὲ καὶ στῆλαι [illegible] τ[illegible]μασιν Ἡρακλῆος
Ἑστᾶσιν (μέγα [illegible]) παρ' ἐσχατόωντα Γάδειρα,
Μακρὸν ὑπὸ πρηῶνα πολυσπερέων Ἀτλάντων.

Silius Italicus.

Dum fert Herc[illegible]is Garamantica signa columnis.

De columnis hisce plurima passim ab au[illegible]ribus vul[illegible]ntur, de quibus Tzetzem in Chil. pag. 2[illegible]5. consulas, & Hannonem in Periplo. Apollodoru[illegible] li[illegible] 2 de Her[illegible]ule. Καὶ παρελθὼν Ταρτησσὸν, ἔστησε σημεῖα τῆς πορείας ἐπὶ τῶν ὅρων Εὐρώπης

ωνι ᾗ ἡ Λιβύης ἀντιστοιχῶν δύο στήλας. Vide Bocharcum Geogr. Sacr. p. 675. & Vossium ad Scylacem pag. 1.

Herculis fanum, pagus Hetruriæ inter ostia Arni flu. & Feroniæ lucum, *Libiafatta* Molerio. Item locus Gadium inf. Hisp. Bæticæ, vulgò *Castillo*, teste Ortelio. Denique portus Melitæ ins. *Marza sirocco*, teste Q. Heduo.

Herculis insula, hodiè *Asinara*, teste Ortelio, insula Sardiniæ in orâ occid. ubi duas Herculis insulas Plinius habet. Ea *Linario*, teste Fran. Fara, cui magis habenda fides tanquam indigenæ.

Herculis portus, geminus: unus in Hetruriâ, op. cum arce & portu, *Porto Hercole*. Alter pagus Bruriorum in orâ Calabriæ ulter. Plin. *le Formicole*, teste Barrio.

Herculis Monœci portus, op. cum arce firmissimâ in orâ Liguriæ, Nicææ finitimum, *Monaco* vulgò.

Herculis promontorium, geminum: unum in Maurit. Tingitanâ, *Capo Cantin*, teste Mercatore, in Oceanum Atlanticum excurrens: Alterum Albionis in Cornubiæ orâ boreali, *Hertland* vulgo & *Hurtland point*.

Herculis Pyrgos, sive *Turris*, op. Cyrenaicæ marit. *Camera Torre*, teste Marmolio.

Hercyna, virgo fuit, Proserpinæ comes, à quo & fluvius *Hercyna* nomen consecutus est. In templo consecratum Virginis illius simulachrum anserem manibus gerebat. Hujus meminit Livius, & ex illo Turnebus Advers. 11. 18.

Hercynia, maxima Germaniæ sylva, quæ pro regionum, & locorum ratione varia obtinet hodie cognomina, de quâ Cæsar Comment. lib. 6. *Hujus*, inquit, *Hercyniæ sylvæ latitudo novem dierum iter expedito patet, non enim aliter fieri potest, neque mensuras itinerum noverunt. Oritur ab Helvetiorum & Nemetum, & Rauracorum finibus, rectaque fluminis Danubii regione pertinet ad fines Dacorum, & Anartium. Hinc se flectit sinistrorsum, diversis à flumine regionibus, multarumque gentium fines, propter magnitudinem attingit, neque quisquam est hujus Germaniæ, qui se audivisse, aut adiisse ad initium ejus sylvæ dicat, cum dierum iter 60 processerit, aut quo ex loco oriatur, acceperit.* Hactenus Cæsar. Stephano Ἑρκύνιος mons Italiæ, à quo *Hercynia* regio. Claud. ——— *Sublimis in Arcton*

Prominet Hercyniæ confinis Rhætia sylvæ.

Ἑρκύνιος δρυμὸς dicitur Dionysio Periegetæ. Seneca *lucum* appellat in Medeâ.

Lucis Suevi nobiles Hercyniis.

Dictam *Hercyniam* putant ab ἕρκος. i. e. *septum*, seu *circuitus*, ideo quod hæc Sylva Germaniam fere totam valli instar circundet. Germanica vero appellatio est à *piciferis arboribus*, unde, & Latinum vocabulum proculdubio derivatum. Vide Cluver. Germ. Ant. lib. 3. cap. 47.

Hercynii, populi, vetus Pelasgorum colonia.

Herdonia, op. Apuliæ excisum. Sil. lib. 8.

Obscura incultis Herdonia misit ab agris.

Hered, filius Balæ, filii Benjamin, Num 25. Item civitas Josue. 2.

Herem, nomen viri. 1 Esdr. 10. Lat. *anathema* sive *reticulum*, vel *dedicatum* sc. Deo.

Heren, mons in Mauritaniâ Cæsariensi. Ptol.

Herenatium, Germ. infer. op. Anton.

Herennianus, consul cum Severo, an. U. C. 923.

Herennius Senecio historicus Rom. sub Domitiano; A Metrio Caro accusatus, & Cæsaris jussu interfectus fuit, quod libros scripsisset de vitâ Helvidii Prisci. Vide Voss. Hist. Lat. p. 154.

Hereus, mons Siciliæ, ex quo Chrysas flu. Vibius.

Heri, filius Gad, filii Jacob. Gen. 46.

Herillus, Chalcedonius philosophus, Zenonis discipulus, qui cum audisset scientiam laudatam esse ab Aristotele, & Theophrasto, summum bonum in eâ posuit. Cic. lib. 4. Acad. Qu. & lib. 2. De Fin.

Herius, Gall. Lugdunensis fluvius. Ptol.

Herma, civitas Hispaniæ. Avienus. Item urbs in tribu Judæ. Jos. 12.

Hermæa, promont. Africæ propriæ in orâ inter Carthaginem, & Hadrumetum, *Capo Bon* Mercatori, & *Capo di Nubia* Olivario.

Hermæum, promont. Thraciæ ad Bosporum ultra Byzantium, *Neocastre*. P. Gyllio. Est & promont. Sardiniæ. Ptol. in orâ occidentali, quod *Marasso* vulgò dicitur. Item locus Mysiæ ad Hellespontum Polyæno.

Hermagoras Æolides, Carion cognominatus, rhetor egregius, scripsit artem Rhetoricam libris 6. De diligentiâ orationis, de decoro, de elocutione, & de figuris. Docuit Romæ Augusti tempore, decessitque senex. Item Amphipolitanus philosophus, discipulus Persei, plures scripsit Dialogos. Suidas. Alius philosophus & orator. Cic. in lib. De claris Oratoribus.

Hermanduri, Plinio *Hermunduri*, Germ. pop. Cheruscis finitimi, in eo tractu quem hodie *Misniam* vocant.

Hermandus, Arachosiæ flu. Plin. *Erymanthus* à Polybio vocatur lib. 2.

Hermannus, Suevorum dux, Luitpr. 6. 4.

Hermaphroditus, Mercurii & Veneris filius, ut ex ipsâ statim vocis compositione apparet. Nam Mercurius Ἑρμῆς, Venus Ἀφροδίτη Græcis dicitur. Hic cum vagabundus in Cariâ ad limpidissimum fontem, quem Salmacis nympha incolebat, pervenisset, illa subito ejus amore correpta (erat enim adolescens formosissimus) cum neque blanditiis neque precibus ad concubitum flectere eum posset, simulato recessu post vepres latuit. Is autem nympham abiisse ratus, fontem nudus intravit: quod videns Salmacis subito accurrit, & abjectis vestibus arctissimè eum complexa est. Sed cum ne sic quidem obstinatum juvenis animum exorare posset, à diis petiit, ut ex duobus corporibus in unum redigerentur. Quibus precibus à superis exauditis, ambo in unum corpus coaluerunt, ita tamen, ut sexus uterque integer remaneret; Quod cum vidisset Hermaphroditus, à superis petiisse dicitur, ut ea fonti natura maneret, ut qui vir eum intraret, ἀνδρόγυνος, i. e. utrumque sexum habens, exiret. Ovid. Met. 4. Fingitur autem *Hermaphroditus* Mercurii & Veneris fil. eò quod stella Mercurii, ob qualitates, quibus præest, mediæ naturæ putatur. Nam cum aliæ stellæ ab astrologis dicantur *masculinæ* propter majus robur quo calorem excitant: aliæ vero propter debiliores vires, & naturam humidi, cui dominantur, *fœmininæ*, Mercurii stella nunc humidum, nunc calidum abundè excitat, pro situ & motu suo. Porro Salmacidis nymphæ fabula, non tam ad vitium aquæ, quam ad inertiam, & otium, quo vires hominum enervantur, referenda est. Erant n. Cares, qui eo loco habitabant, homines desidiæ, & luxuriæ pleni, ac fœdis dediti libidinibus, unde & *Hermaphroditi* vulgò appellabantur, nam sic etiam dicuntur, qui molles sunt, & utramque Venerem exercent. In eam ferè sententiam & Strabo exponit hanc fabulam lib. 14. cui consentit Ovidius, Salmacidem nympham otio & libidini deditam, describens. Cæterum de Hermaphrodito lubet elegantissimos antiqui Poetæ versiculos hic apponere.

Quum mea me genetrix gravidâ gestaret in alvo,
Quid pareret fertur consuluisse Deos.
Mas est, Phœbus ait, Mars fœmina, Junoq; neutrum,
Quumque forem natus, Hermaphroditus eram.
Quærenti Lethum, Dea sic ait, Occidet armis,
Mars cruce, Phœbus aquis; Sors rata quæq; fuit.
Arbor obumbrat aquas, ascendo, decidit ensis
Quem tuleram, casu labor & ipse super.
Pes hæsit ramis, caput incidit amne, tulique
Fœmina, vir, neutrum, flumina, tela, crucem.

Hermatotymbi, circa Margianam populi. Plin.

Hermathena, Mercurii & Minervæ statua conjuncta.

Hermeas, è Cariâ dux inclytus Antiochi magni, qui cum eo & Taurum pertransiit, & res magnas gessit. Ad extremum ab eo ob suspicionem interfectus unà cum conjuge, & liberis qui erant Apameæ. Polyb.

Hermeias Methymnæus, historicus, res Siculas conscripsit, quarum lib. 3. citat Athen. lib. 10. Ἑρμείας dicitur Diodoro lib. 15. vide Vossium.

Hermes, cognomen Mercurii, ἀπὸ τῆς ἑρμηνείας, i. e. *ab interpretatione*, quòd nuncius & interpres Deorum sit habitus; vide *Mercurius*.

Hermes Trismegistus, philosophus Ægyptius, post Mosen fuit, cujus tempore in Ægypto studia philosophiæ clarere cœperunt, cum antea tantum circa Astronomiam,

& hujus generis disciplinas versarentur, quæ ad exercendum ingenium magis, quam ad illustrandum animum valent. Scripsit patriâ linguâ Dialogum, ubi Asclepius introducitur. Deum omnino unum opinatur, omnium conditorem, errotemque fatetur parentum suorum, qui superstitiones Idolorum invenerunt. Suidas, & August. de civit. Dei. Hic cum in Ægypto sacrum quoddam animal Serapi dicatum, in totâ die duodecies urinam facere, pari semper temporis intervallo observasset, per 12 horas diem dividi debere conjecit. Exinde hic horarum numerus longo tempore est custoditus, & posteà per horas divisus est dies. Polyd. Verg. de Rerum Invent. 2. 5. Item alius *Hermes* Ægyptius fuit, auditor Syriani Sophistæ, condiscipulus Procli sub Adriano Imp. Vide Suidam.

Hermesianax, vetus author, ex quo quintam, & vigesimam secundam historiam sumpsit Parthenius in Eroticis. Ex Eliacis Pausaniæ discere est, Colophonium hunc poetam filium Agonei fuisse, ac publicis Colophoniorum sumptibus statuam ei positam fuisse. Sed vide quæ de hoc, & altero ejus nominis Colophonio, Nicandri in Theriaca Interpres, & ex eo Lilius Gyraldus tradit in libris de Poetis. Præterea fuit alius *Hermesianax* Cyprius, qui rerum Phrygiarum historiam dedit. Plut. de Fluminibus.

Hermias, Eunuchus, trapezitæ cujusdam famulus, Athenas profectus, Platonem, Aristotelemque audivit, ac domum reversus, cum Domino suo, Atarnenses, & Assenses aggressus, eos subegit, & illis simul cum domino imperavit.

Hermias, puer quem Delphinus in mare portabat.

Hermenericus, consul cum Flavio Basilico, an. U.C. 1218.

Herminius, mons in Lusitaniâ, hodiè *monte Arminns*.

Herminius, Hermannorum dux fuit, qui Varum Augusti legatum cum tribus legionibus ad internecionem deduxit. Sueton. & Tacitus. Vide *Arminius*. Item Romanus quidam, unus ex his qui unà cum Coclite Hetruscis in ponte Sublicio restiterunt, donec à tergo solveretur. Livius lib. 1. Item Hetrusci nobilis nomen apud Virgil. Æn. 9. ——— *Ingentem corpore & armis*

Dejicit Herminium. ———

Hermiona, Græciæ op. Junonis fano inclytum, ut notat apud Pomponium Vadianus. Item civitas in conspectu maris Ægæi. Virgilius, sive Catullus in Ciri.

Hinc sinus, hinc statio contra patet Hermiona.

Hermione, filia Menelai ex Helenâ, quam Tyndarus avus maternus Oresti despondit, ignaro patre, qui id temporis pro Helenâ uxore bellum ad Trojam gerebat. Quo in bello cum Achilles Paridis fraude occisus esset, Pyrrhusque filius ejus in patris locum successisset, Menelaus ignarus eorum quæ à socero gesta erant, Hermionem Pyrrho despondit, & in patriam reversus uxorem ei tradidit; quam rem ægre ferens Orestes Pyrrhum in Apollinis templo trucidavit, sponsamque suam recepit. Virg. 3 Æn. Extat apud Ovidium Epistola Hermiones ad Orestem.

Hermione, civitas quæ etiam *Laceria* dicebatur. Steph. Item templum in Peloponeso, Cereri ac Proserpinæ sacrum, ad quod qui confugerent, tuti erant propter loci religionem. Unde natum Proverbium, *Hermiones vice* apud Zenobium, pro *asylo*.

Hermiones, pop. Germaniæ, Mela 3. Horum regio Pomerania putatur à Vadiano, sed id Taciti verbis repugnat.

Hermionia, urbs circa Riphæos montes, Orph. in Argon.

Hermionicus sinus, circa Hermionem Peloponnesi. Strab.

Hermippus, Atheniensis, poeta antiquæ comœdiæ, altero captus oculo, frater Myrtili Comici, scripsit fabulas 40.

Hermippus, Berytius, Philonis Byblii discipulus, qui multa composuit sub Adriano Principe.

Hermocrates, Phocensis, Sophisticâ facultate clarus, Antipatri magistri Epistolarum Severi Principis filiam haud formâ bonâ invitus, Imperatore, cogente duxit, quam posteà repudiavit. Philostratus.

Hermodorus, Siculus, Platonis auditor, cui vitio datum, quòd quæstu Philosophiam habuerit, dicta, quæ sub Præceptore audiverat, colligendo, ac deinde in Siciliâ venditando; unde adagium, *Verba importat Hermodorus*. Item Philosophus Ephesius, quem in Italiâ exulantem, Pomponius. J. C. tradit authorem fuisse duodecim Tabularum ferendarum Decemviris. Plin. 34. 5. dicit hunc fuisse interpretem Legum Decemviralium, eique ob id statuam, publicè dicatam. Strabo lib. 14. In Epheso fuere viri memoratu digni, ex antiquis Heraclitus & Hermodorus; de quo hic idem inquit, Dignos esse omnes Ephesios strangulari, qui Hermodorum virum inter eos frugi ejecerunt, dicentes, Nemo nostrum frugi esto, alioqui cum aliis egeatur. Item alius *Hermodorus* Salaminius, qui cum Philone Architecto Athenis contendit de armamentario faciendo, quâ in contentione, ut minus eloquens, victus fuit. Cic. 1. de Orat. *Hermodorus* etiam quidam fuit, qui Νόμιμα tradidit. Athen. lib. 2. Iis retulit leges variarum gentium. Denique *Hermodorus* Poeta, Plutarch. in Apophtheg.

Hermogenes Tarsensis, annos natus 15, Sophista adeo probatus est, ut fama ejus ad auditorium M. Antoninum Principem exiverit, ab eoque munera egregia tulerit, deinde tempore procedente, cum facultatis habitum deperdidit, nulla morbi causa. Proinde Antiochus Sophista dicebat, *Hermogenes in pueritiâ senex, & in senectute puer*. Alium oportet fuisse Hermogenem Tarsensem, de quo Sueton. in Domitiano cap. 10. *Occidit item Hermogenem Tarsensem, propter quasdam in historiâ figuras; librariis etiam, qui eam descripserant, crucifixis.* Quin & Flavius Josephus *Hermogenis* cujusdam meminit, lib. 1. contra Apionem; ubi eum & Judæorum ait non obiter fecisse mentionem. Scripsit περὶ Φρυγίας, uti testatur Apollonii Scholiastes in lib. 2.

Hermoglyphus, marmorarius, & statuarius.

Hermolaus, Constantinopolitanus Grammaticus, scripsit ad Justinianum Cæsarem Epitomen in librum Stephani de Urbibus. Suidas. Memoratur & ante hunc alius qui contra Alexandrum M conjuravit. Item Statuarius quidam inter eos, qui ædes Principum signis nobilibus ornarunt. Plin. 36. 5.

Hermon, Pelasgiorum Princeps, qui, quia unà cum suâ gente Pelasgâ coactus, nimirum Darii Atheniensium Ducis metu, reliquisset Lemnum, quam occupaverat, simulabat tamen se volentem cedere, quò gratum faceret Atheniensibus; ideo factus est proverbio locus, *Hermoninum officium*: de eo qui vult videri aliquid officii gratiâ facere, quod alioqui coactus facit. Vide totam historiam apud Erasm. in Chiliadibus.

Hermon, *Hippos* Ptolemæo, mons Palestinæ geminus: major, qui pars est Libani orientalis apud ortum Jordanis flu. Alter minor apud montem Gelboe, & Chisonium torrentem, teste Masio. Item piscatorium in Peloponneso.

Hermonassa, urbs Mysiæ infer. ad ostium Istri boreale, *Moncastro* Nigro, *Beligrad* Turcis. Altera apud Ptol. urbs est Sarm. Asianæ apud Cimmerium promont. & Bosporum, *Madaque* Moletio, *Matriga* Nigro dicta. Tertia apud Strab. in orâ Cappadociæ, inter Polemonium ad occid. & Cerasuntem ad ort. *Lavens* hodiè, teste Nigro.

Hermonthis, urbs Ægypti. Steph. ubi Jupiter Apollo, & Isis coluntur.

Hermopolis, urbs Ægypti in Sebenniticâ præfecturâ, ubi Pan colitur, & Hircus, ut ait Pindarus. *Herodianus*, duas esse scribit, magnam, & parvam. Vide Steph.

Hermos, vicus in tribu Acamantide. Steph.

Hermotimus, Clazomenius, cujus anima, relicto corpore, errare solebat. Vide Plin. 7. 52.

Hermotymbici, pars bellicosorum in Ægypto, dicuntur & *Labarai*. Steph.

Hermunduri, pop. Germ. Eutrop. l. 8.

Hermupedium, locus apud Cumanos Steph.

Hermus, flu. minoris Asiæ. Oritur juxta Dorylaum, Phrygiæ civitatem, auctusque Pactolo, Smyrnæ campos irrigat, tandemque in Phocaicum sinum illabitur. Solin. cap. 42. *Hunc quoque Hermum fluctibus aureis æstuasse antiquitas credidit.* Virgil. 2 Georg.

Nec pul her Ganges, atque auro turbidus Hermus.

Mart. lib. 8. *Non illi satis est turbato fordidus auro*

Hermus. ———

Stat.

Stat. Sylv. 1. *Flavis Hermus trasfcurrere ripis,*
Et limo splendente Tagus.

Claud. 1. in Rufinum.
Non Tarteffiacis illum fatiaret arcais
Tempfstas pretiosa Tagi, aon ftagna rubeatis
Aurea Pattoli, totumque exhauferit Hermum,
Ardebit majore fiti. ———

Idem de Raptu. 2.
Aut quales referuat, Baccho foleania Nympha
Maonia, quas Hermus alit, ripafque paternas
Percurrant auro madidæ. Lætatur ia antro
Amnis, & undantem declinat prodigus urnam.

Heraici, pop. Campaniæ loca faxofa incolentes; unde & nomen acceperunt, nam *herna* Sabini *faxa* vocant. Feftus. *Hernici dicti funt è faxu, qua Marsi heraa dicunt.* Ideo Virgil. lib. 7.
——— *Rofcida rivis*
Hernica faxa colunt. ———

Ubi Servius. *Sabinorum linguâ faxa herna vocantur.* Silius Virgilii imitator lib. 8.
Hernicaq; impreffo raduntur vomere faxa.

Straboni Ἑρνικοί, Dionyfio Ἑρνικοὶ dicuntur.

Hero, puella formofiffima, ex Sefto Thraciæ urbe ad Hellefpontum fita, Veneris facerdos, cujus mutuo amore correptus Leander Abydenus adolefcens, noctu ejus causâ Hellefpontum volebat trajicere. Verùm cum aliquando nimio amaræ defiderio, mari tempeftatibus agitato fe commififfet, viribus deftitutus, fubmerfus eft. Cujus cadaver, cum fluctuum impulfu Seftum effet delatum, Hero doloris impatientiâ, ex editiffimâ fefe speculâ in mare præcipitavit; five ut Mufæus habet,
Ῥοιζηδὸν προκάρηνος ἀπ' ἠλιβάτου πέσε πύργου.

Item urbs Ægyptiaca, *Hamus* etiam dicta, eo quod Typhon ibi fulminatus fanguinem fuum fuderit. Strabo Heroum civitatem vocat. Stephanus.

Herodes, Tres hoc nomine Judææ reges fuere. *Herodes* cognomento *Magnus*: *Herodes Antipas*, ejus filius, & *Herodes Agrippa*, Magni nepos. De quibus verficuli.
Afcalonita necat pueros; Antipa Joannem;
Agrippas Jacobum, clauditque in carcere Petrum.

Ad magnum pertinet Augufti locus, Macrobio lib. 2. Saturn. cap. 4. relatus. Nam cum audiiffet inter pueros, quos in Syriâ Herodes rex Judæorum, intra bimatum juffit interfici, filium quoque ejus occifum, ait, *Melius eft Herodis porcum effe, quam filium.* Nempe illic vivebat,
Obfervant ubi fefta mero pede Sabbata reges,
Et vetus indulget fenibus clementia porcis.

Ubi loquitur Juvenalis, Ab eo nomen acceperunt *Herodiani*, fecta apud Judæos, quæ Herodem Meffiam credidit. Vide Scalig. ad Eufeb. pag. 150. Cafaub. com. in Perf. Sat. 5. verf. 180. Item Exercit. 1. in Baronium Sect. 5. & Grotium Annot. in Matt. 16. 6. Et Marc. 3. 6. Denique Samuelem Petitum lib. 5. Var. Lect. 2. 1. & 4. 9. qui tamen à cæteris diverfus abit.

Herodes Atticus, vir Confularis, amœno ingenio, Græcaque facundia ita excellens, ut gravitate, copiâ, & elegantiâ omnes alios longe præftiterit. Vide Gellium 1. 2. 9. 2. 19. 12. Vitam ejus habes apud Philoftratum. Item *Herodes*, rex Parthorum, qui M. Craffum occidit. lege *Horodes*, vel *Orodes*.

Herodianus, condidit hiftoriarum libros 8. Eos exorfus ab exceffu M. Aurelii Antonini Philofophi; definit in morte Balbini, & Maximi, ac imperio Gordiani nepotis. Stylus, Photio tefte, eft elegans, perfpicuus, ac talis plane, ut vix hiftoricorum ulli ullâ virtute cedat. Veritati etiam ftuduit, nifi quod fides ejus nutet in Alexandro, & Maximino, quod obfervatum Julio Capitolino in Maximinis duobus, ubi ait, *Herodianus, Græcus fcriptor, ei, quantum videmus, in odium Alexandri plurimum favit.* Voffius.

Herodias, Herodis primi neptis, ex filio Ariftobulo, nupta fuit primùm Philippo. Ab hoc eam abduxit frater ejus Herodes Antipas: Quod fcelus cum accufaret Jo: Baptifta, fraude & violentiâ Herodis interfectus eft. Matth. 14.

Herodion, cognatus Pauli, Rom. 16.

Herodium, caftellum non procul ab Hierofolymis. Zonat. Jofeph.

Herodorus, commentarium reliquit de Macronibus, gente Ponticâ, de quo vide Voff. Hift. Gr. lib. 3. p. 374.

Herodorus, Megarenfis, corpore brevi, fed valido, & vegeto, homuncio, ac tibicen, tantæ fuiffe voracitatis dicitur, ut filiginei quidem panis caniftros 6. carnium vero 20 librarum pondo folus facile devoraret, ac vini congios 2. biberet. Cæterùm tubis fimul duabus adeo violentèr uti folitum tradunt, ut quam latiffimè illarum fonus exaudiretur. Feruntque aliquando eum Demetrii milites, ejus fcilicet, qui *Urbium Expugnator* eft cognominatus, maximam illius machinam, quam Helepolim vocabant, in Argivæ urbis oppugnatione, ob immenfam ponderis gravitatem, muris applicare non poffe, violento, terribilique hujus duarum tubarum fono excitatos, ac velut adjutos præter omnem fpem, machinam illam, quam prius admovere non poterant, urbi haud magnâ cum re admoviffe, illamque vi expugnaffe. Leon. Tho. lib. 3. cap. 2.

Herodotus Halicarnaffæus, fcripfit hiftoriam libris novem; quorum quilibet Mufæ nomine infcribitur. Cœpit à Cyro Perfarum rege. Seceffit in Samum, Lygdami tyrannide offenfus, qui tunc in patriâ regnabat, eo expulfo, rediit. Poftremo invidiæ civium obnoxius, fponte Thurium conceffit, Athenienfium coloniam, ubi extinctus eft, & fepultus; licet aliqui Pellæ dicant. Suid. Cic. in lib. de LL. *Patrem hiftoriæ* appellat. Alius ab hoc eft *Herodotus*, qui de pubertate Epicuri fcripfit, tefte Laertio de quo, uti & de priori, Voffium adi.

Heroes, dicti funt à veteribus viri nobiles, & illuftres, qui mortales cum effent, rerum tamen ab fe geftarum magnitudine, quam proximè ad deos immortales accefferunt, eamque apud vulgus opinionem emeruerunt, ut poft mortem in Deorum numerum credantur relati, quales fuerunt femidei illi, de quibus fabulatur antiquitas, quos altero parente Deo, altero mortali, prognatos credebant. Hefiodus.
Ἀνδρῶν Ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
Ἡμίθεοι.

Ubi Proclus: Ἡμιθέους δὲ ὡς τὸ μὲν ἥμισυ ἔχοντας θείου, τὸ δὲ ἀνθρωπικόν, ... [illegible] ... Lycophron in Alexandrâ ἡμιθέους nuncupat.
Τοὺς ἡμιθνῆτας δισσὰ χεύας Λατροῖδος.

Ubi Tzetzes: Ἡμιθέους, ... [illegible] ... Vide Hieroclem ad Aurea carmina Pythagoræ. Lucianus 3 Dialog. Mortuorum definit Heroa hunc in modum Ἥρως ... [illegible] ... *Neque homo eft neque Deus, fed utrumque fimul.* Sed Ἥρως, unde fit, non convenit. *Heroas*, inquit Servius ad Eclog. 4. *quidam à terrâ dictos volunt, quod terra ἔρα dicta fit, unde initio nati creduntur homines, qui nomen à matre traxerunt.* Ubi pro ἔρα legendum ἔρα nam ἤρα eft Juno, h. e. *aer.* Mart. Capella lib. 2. *A medietate aeris, ufque in montium, terræque confinia, hemithei heroefque verfantur, qui ex eo quod Heram (lege Eran) terram veteres dixerunt, heroes nuncupati.* Sed Platoni in Cratylo placet id nomen effe ἀπὸ τοῦ ἔρωτος, i. e. ab *amore*, quòd videlicet Heroes vel ex amore eorum erga mulieres humanas, vel amore virorum erga Deas funt geniti. Sic enim ille. SOCR. Οὐκ οἶσθα ὅτι ἡμίθεοι οἱ ἥρωες; HER. Τί οὖν; SOCR. Πάντες δήπου γεγόνασιν, ἐρασθέντος ἢ θεοῦ θνητῆς, ἢ θνητοῦ θεᾶς. Vide & Dionyf. Halicarn. 1 Antiqu. cap. 78. Et hanc ob caufam Cicero *Heroica tempora* vocavit, quibus Hercules, Caftor, Orpheus, & alii hujus generis, ex Diis, ut credebantur, geniti floruerant. Unde Catullus de Argon.
Heroes, falvete ! eûm genus.

Vel fecundum eundem Platonem *Heroes* nomen habent ἀπὸ τοῦ εἴρειν, i. e. *dicere*; Antiquâ enim, ut ait, Atticorum linguâ ἔρειν ii, qui dicendi, feu interrogandi facultate valerent, appellati funt. Itaque Oratorum, quod addit, & Sophiftarum genus, eft Heroica natio. Hierocles.
ΗΡΩΕΣ

ἩΡΩΕΣ δὲ οἱ ἀρετῆς τινος ὄντες καὶ εἰρήνης, οἷοι ἱερώτατοι, καὶ διακονοῦντες ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ.

Alii denique sic dici arbitrantur ἀπὸ τῆς ἥρας, i. e. à *Junone*, uti tradit August. lib. 10. de Civ. Dei. cap. 21. & ex eo Isidorus 8. 9. nempe quia aer est dicatus Junoni, ac *heroes* putantur post obitum in aere cum dæmonibus habitare; quod & superior Capellæ locus Indicat, ac hic Hesiodi versus confirmat.

Ἡμίθεοι καλέονται πρότεροι ἐπ' αἶαν.

Quin & Philo lib. de mundo ἥρωας καὶ δαίμονας Græcis dictos scribit, quos Moses ἀγγέλους appellavit, qui inter Deum & Homines medium locum obtinent, sc. inter Cœlum & Terram. Atque huc pertinent quæ & Jamblichus de differentià Dæmonum, Heroum, & humanorum animorum in de Mysteriis disputat. Thales vero hominum animas jam separatas corporibus, *heroes* appellavit, quemadmodum Athenagoras Legatione pro Christianis observat. Quò fortasse Virgilius respexit Æn. 6.

Atque huic responsum paucis ita reddidit heros.

Ubi *heroem* de animâ Musæi dixit.

Atque hæc ostendunt, ut se torserint Græci in hujus vocis etymo. Sed verisimile est id vocabulum originem potius Chaldæis debere. Nam his חורין dicuntur *nobiles, liberi candidati* ἥρωες, uti docet Fabricius in Dictionario Syro-Chaldaico. Hinc *Heroæ* fœmina nobilis. Stat. Sylv. 3. *Quæ veteres Latiæ, Graiæque, Heroidas æquas.*
Prop 1. 12. *Illi sit Inachiis & blandior Heroinis.*

Heron, Atheniensis orator, scripsit commentarios in *Herodotum*, Xenophontem, & Thucydidem. Suid.

Heron, martyr sub Decio Imp. An. Dom. 251.

Herona, Dalmatiæ urbs. Ptol.

Herone, promunt. Indiæ intra Gangem. Arrianus.

Herophila, nomen proprium Sibyllæ Erythrææ, quæ Tarquinii tempore Romam venit, tresque secum libros attulit heroico carmine conscriptos: quorum nomine quum magnam pecuniæ summam à Rege petiisset, nec obtinuisset, duos exussit: uniusque, qui reliquus erat, nomine tantundem obtinuit, quantum paulo ante pro tribus poposcerat. Suidas.

Heropolis, heroum civitas in Ægypto ad sinum Arabicum. Ptol. Melæ *Heropoliticum*.

Heropolites, Ægypti nomus. Plin.

Heros, vir sanctus Arelatensis Episcopus à populo innocens pulsus est, & Patroclus ordinatus, eaque res inter Episcopos magnarum discordiarum causa fuit. A. D. 414.

Herostratus, vide *Erostratus*.

Herpa, op. in Sagarauseoâ Cappadociæ reg. ad Carmalium flu. Strabo

Herpeditani, Maurit. Tingitanæ pop. Ptol.

Herphe, Armeniæ urbs.

Herse, Cecropis filia, formæ præstantissimæ, à Mercurio adamata, cui soror Aglauro invidens, & Mercurium à quo aurum pacta erat, ut illum sorori conciliaret, introitu prohibens, in lapidem versa est. Ovid. Met. 2. Cæterum ex Herse & Mercurio natus est Cephalus. Apollod. lib. 3.

Hersephoria, vide Castellanum in Ἀρρηφορία.

Hersilia, uxor Romuli, quam rapuerat Sabinis inter alias virgines, cùm ex invidiâ filias suas Romani collocare recusarent. Hæc postea in Oram Deam mutata est, Ovid. Met. 14 Nam mortuis honore Deorum consecratis nomina immutabantur, ne crederentur mortales fuisse. Sic Romulus mutato nomine dictus est Quirinus. Quin & Hersilia *Horta* etiam dicta, ut Plut. refert in libro Problematum, eo quod iuvenes ad virtutem & res gerendas *hortatur*. Hanc Romani suo Quirino, perinde ut uxorem consecrarunt, significantes imperium non desidiâ & otio, sed virtute, & fortitudine parari, atque conservari. Virtutem vero bellicam niti flore juventutis, Hersilia enim apud Romanos erat, qualis Hebe apud Græcos.

Heruli, pop. à Francis ad Parmam cæsi, an. C. U. 1312. dicuntur etiam *Longobardi* ab insulâ Scandinaviâ egressi, inquit Aimonius monachus.

Herus, 5 Antiochiæ ecclesiæ Episcopus, An. Dom. 143.

Hesa, vel *Hæsa*, urbs Siciliæ. Sil. 14.

Venit ab amne trahens nomen Gela, venit & Hesa.

Hesanus, mons qui Pæoniam & Mediam distinguit. Aristot. initio Mirabilium narrationum, alibi tamen Hist. Anim. 9. 45. *Messapius* dicitur.

Hesaias, vide *Isaias*.

Hesebon, civitas, in quâ habitavit Sehon rex Amorrhæorum, Num. 21. quam ædificaverunt filii Ruben, Num. 32.

Heser, civitas à Solomone ædificata. 3 Reg. 9.

Hesidrum, Indiæ flu. Plin.

Hesiodus, poeta natus in Ascrâ Bœotiæ vico, unde & *Ascræus* dictus. Hic missus à patre ad ovium custodiam, dormiens somniavit, se repente poetam factum. Scribit Pausanias ejus carmen adhuc suo tempore in plumbeis tabulis in Musarum templo (cujus sacerdos Hesiodus fuit) servatum fuisse. Scripsit Poemata. *Theogoniam*, unde eum *fabularum authorem* Quinctilianus dixit, Ἔργα καὶ Ἡμέρας, *Opera & Dies*, librum παραινετικὸν, & *moralem*, quem ediscere Græci pueri solebant, quemadmodum & Lepidæ Cicero præcepit, lib. 6. Famil. *Lepta suavissimus ediscat Hesiodum, & habeat in ore.*

Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν.
Sudorem posuere dii Virtutis ad arcem.

Item Γεωργικά, nam qui illud unum & idem opus esse cum Ἔργοις putant, valdè falluntur, ut eruditè ostendit Heinsius in Introductione ad Hesiodi libros. Fuit Hesiodus posterior Homero annis 120 circiter, ut Velleius auctor est lib. 1. cap. 7. Alii vero majorem Homero; nonnulli æqualem prodiderunt. Vide Gellium. 3. 11. & 17. 19. Jul. Scaliger. lib. 1. Poetic. cap. 5. iis accedit, qui majorem statuerunt: *quod major simplicitas, & quasi rudior antiquitas in Hesiodo appareat.* Porro quo casu in Locris interfectus sit Hesiodus, & in mare projectus, ex quo cadaver recens in litus exportarit grex Delphinorum, interfectores vero ejus inventi, atque in mare demersi sint, ædibus ipsorum succensis prius, optimè narrat Plut. in convivio 7. sapientum, & lib. de industriâ animalium, ubi autores cædis à cane proditos narrat.

Hesione, Laomedontis Trojæ regis filia: quam Hercules ceto expositam liberavit. Verum cum Laomedon, accepti beneficii immemor, pactam ei mercedem denegaret, Hercules hominis perfidiam ægre ferens, Trojam diripuit, Hesionemque Telamoni, qui primus murum conscenderat, uxorem dedit. Ovid. Met. 11. Virg. Æn. 8.

Hessi, pater Nahum, patris Amos. Luc. 3.

Hesmona, locus in quo castrametati sunt filii Israel profecti de Methca, dividens Ægyptum, & sortem tribûs Judæ ad mare usque tendentem. Num. 33.

Hespera, insula valde magna, olim Amazonum sedes. Diodorus lib. 3.

Hesperia, nomen tam Italiæ, quam Hispaniæ commune, Italiæ quidem ab *Hespero* Atlantis fratre impositum, qui à fratre pulsus regionem eam tenuit. Hispaniæ vero ab *hespero* stella, quæ vesperi ad occidentem apparet, propterea quod hæc regio omnium extrema sit ad occidentem, unde & *Hesperiam ultimam*, à poetis fere videmus appellari, ut eo, veluti peculiari epitheto ab Italiâ distinguatur. Horat. car. 1. Od. 36.

Qui nunc Hesperiâ sospes ab ultimâ, &c.

Quoties vero *Hesperiam*, sine adjectione dicimus, *Italiam* fere intelligimus. Horat.

Dii multi neglecti dederunt
Hesperiæ mala luctuosa. Idem.
Longas ô utinam Dux bone ferias
Reddas Hesperiæ. ———

Item *Hesperia* urbs Cyrenaicæ apud Pompon. quam Olivarius dicit nunc vocari *Bernio*.

Hesperides, Hesperi, fratris Atlantis, filiæ, *Ægle, Arethusa*, & *Hesperethusa*, quas poetæ fabulantur habuisse hortos, nemore aurifero pretiosos, à dracone pervigili servatos, quem Hercules dicitur interfecisse, pomaque aurea ad vitricum Eurystheum retulisse. Plinius & Solinus interpretantur fuisse æstuarium maris, meatu flexuoso instar draconis quod hortos Hesperidum amplectebatur, ubi præter oleastrum, nihil aliud ex narrato illo aurifero nemore extare prodiderunt. Varro per mala aurea, oves intelligit, quas Hercules ex Africâ in Græciam exportaverit. Nam μῆλον apud Græcos significat *ovem* & *pomum*. Vide Nat. Com. 7. 7.

Hespe-

Hesperides, quæ & *Gargones*, insulæ maris Atlantici contra Hesperium cornu promuntorium, à Lusitanis detectæ, & coli cœptæ, hodie *Isole di capo Verde*. Vide *Cassiterides*.

Hesperidum horti, describuntur à Virgilio & Solino in Mauritaniâ Tingitanâ prope Lixum urbem. Item à Plinio ad Syrtim magnam, sed idem eos quoque ponit in Pentapoleos regione, ubi etiam à Ptolemæo statuuntur. Hoc loco à Strabone Hesperidum lacus designari videtur.

Hesperii Æthiopes, pop. in Africâ. Ptol. quos Joan. Barrosus *Pangelungos*, regi *Manicongia* subditos appellat.

Hesperion cornu, Ptol. Plin. & Melæ, Africæ aut potius Libyæ promuntorium, quod Mercator *Capo bianco*, interpretatur, Hispanis vero *Cabo Verde* in orâ maris Atlantici contra Hesperidas insulas. Græce Ἑσπέριον κέρας.

Hesperius, mons in Æthiopiâ, juxta quem campi Stellarum modo noctu nitent. Plin. 2. 106.

Hesperus, filius Japeti, & frater Atlantis, qui à fratre regno pulsus, in Italiam sese contulit, regionemque eam *Hesperiam*, de suo nomine appellavit. Diodorus lib. 2. ait Hesperum hunc Atlantis montis cacumen ascendisse, ut ex loco eminentiore astrorum cursum commodius observaret, nunquam autem deinde comparuisse. Quo factum est, ut vulgus in astrum illud lucidissimum versum putarit quod mane solum præcedens *Luciferum*, vesperi subsequens, de nomine ejus *Hesperum* appellamus. Vide Nat. Com. 4. 7.

Hesrai, nomen viri. 2 Reg. 23. qui *Heston* 3. Par. 11. dicitur.

Heston, civitas quæ est Azor in tribu Judâ, Jos. 15. Filius Ruben. Gen. 46. filius Pharez filii Judæ, Gen. 46.

Hesconita, pop. Num. 16.

Hesseni, vide *Esseni*.

Hestiæa, Thessaliæ pars. Strabo 13. Homero opidum est Eubœæ, & alia Acarnaniæ. Steph.

Hestiaa, Alexandrina dissertationem edidit, Utrum, quæ Homerus de bello circa Trojam gestu cecinit, historia, an fabula, sint. Quam rem plenius docet Strabo lib. 13. Aliqui *Histiaam* vocant.

Hesus, Gallorum Deus. Lucan. lib. 1.

Teutates, horrensque feris altaribus Hesus.

Bochartus Martem fuisse putat; *Hesus*, inquit, *proprie fortem sonat*, ut Ebræis *Hizzuz*. Inde Marti factum nomen apud Phœnices, Quod ex Jamblicho docet Julianus ὁ παραβάτης. Orat in Solem. Ἄγει Ἄζιζον λεγόμενον ὑπὸ τῶν οἰκούντων τὰς Ἔδεσσαν Σύρων.

Hesychius, Milesius cognomento *Illustris*, qui tempore Anastasii Principis floruit. Scripsit universalem historiam; quam *Romanam*, & *Omnigenam* inscripsit. Vide Vossium de Hist. Gr. 2. 22. Alius autem ab hoc est *Hesychius* ὁ ταχυγέρος, h. e. *Natarius*; cujus meminit Georgius Codinus libro de Originibus Constantinopolitanis. Item *Hesychius* Grammaticus, quem *Glossographorum longe principem* Casaubonus in Athen. vocat. Idem Epist. 49. *Omnium veterum Criticorum, quos habemus hodie, longè si quid judico, doctissimus, & seria Graecantibus apprime utilis.* Ex nuda indicis percursione, structorem vocabularii illius (rem nondum omnibus creditam) patebit Christianum fuisse. Quis enim (ut novi Fœderis tot *phrases* mittam) Evangelistas, Apostolos, Prophetas, Prophetarum expositores, à verâ fide alienus suo operi inseruisset? Pricæus præfat. ad Ind. Alphab. Scriptorum qui in *Hesych.* Græc. vocab. laudantur. Gregorii Nazianzeni auditorem, ac discipulum vocat Flac. Illyr. Catal. Test. cui etiam Vir in divinis Scripturis multùm versatus, & Hierusolymitanæ Ecclesiæ Presbyter dicitur.

Heth, nomen populi. Gen. 23.

Hethalon, urbs, terminus Judææ ad Septentrionem. Ezech. 47.

Hethæum, filius Canaan. Gen. 10. à quo *Hethai* pop. Gen. 15. dicuntur & *Hitthai*. Vide Boch. Phaleg. 4. c. 36.

Hetriculum, Brutiorum op. Livio, quod hodiè *Laterico* vulgus vocat, teste G. Barrio.

Hetraria, regio Italiæ, Tyrrheno mari incumbens, ad primam usque Tyberis ripam protensa, Macrâ fluvio à Liguriâ discreta, auguriorum olim & haruspicinæ peritissima. Inde forsan *solers Hetruria* Claudiano. Porro *Hetruria* dicta est, teste Servio, quod ejus fines tenebantur olim usque ad ripam Tyberis, & quasi ἑτερουρία, & per Syncopen ἑτρουρία. Nam ἕτερος alter, & ὅρος finis vocatur. pop. *Tusci* & *Tyrrheni* qui Lydis originem suam debebant. Vide omnino Cluver. Ital. Ant. lib. 2. cap. 1.

Heva, prima mulier creata à De . Gen. 3. Lat. *viva*, vel *vivens*.

Hevæus, filius Chanaan. Gen. 10. à quo populi *Hevæi*, habitantes ad meridiem, de quibus vide Bochart. Geogr. pag. 345.

Hevila, filius Chus, Gen. 10. qui & *Havilah*, & *Chavilah*, de quo vide Boch. Geogr. 2. 28.

Hexagon, legatus Ophiogenum (qui populi sunt in Cypro) à consulibus Romæ in dolium serpentium conjectus, experimenti causâ, circummulcentibus linguis miraculum præbuit. Plin. 28. 3.

Hexapylum, locus eminens Syracusarum. Liv. lib. 24. Eundem esse cum eo quem Thucydides Labdalum vocat, & in crepidine Epipolarum erectum putat Ortelius, hodie *Mongibellisi* nominari tradit Fazellus.

Hezeci, filius Elphaal. 1 Par. 8.

Hesiongebar, in Sacris Bibliis, portus maris Rubri in sinu Elanitico, quo Hebræi reges utebantur ad navigationes, teste D. Hieronymo, *Essia* Zeiglero.

Hezion, pater Tabremon, patris Benhadad regis Syriæ. 3 Reg. 15.

Hezir, nomen viri. 1 Par. 24. Lat. *porcus*, aut Syriacè *reversus*.

H I.

Hiarbas, vide *Jarbas*.

Hibernia, vel *Hybernia*, post Britanniam insularum maxima, collateralem habet magnam Britaniam ab oriente, Oceanum ab occidente. Ab Aquilonari parte trium dierum velifico cursu Borealium insularum maxima Islandia, jacet. Inæqualis, aquosa, paludosa, & sylvestris Hibernia est. Glebâ præpingui, uberiq; frugum proventu terra felix est. Pecore montes, nemora feris abundant: pascuis tamen quàm frugibus, gramine quam grano fœcundior est. Melle, & lacte dives. Fluminibus egregiis scinditur, & rigatur, quorum præcipuus tam cursus spatio, tum piscium copiâ, Sinnenus appellatur. Lacus quoque plurimos habet. Falcones, accipitres, & nisus præ aliis regionibus copiosè producit. Venenosis omnibus caret. Terræ motus hic nunquam. Vix semel in anno tonitru auditur. De moribus incolarum, & stupendis naturæ in hâc insulâ operibus nonnulla descripsit ex Sylv. Gyraldo Abrahamus Ortelius in Theatr. orb. terr. *Jerne* Stephano dicitur. Juv. Sat. 2. & Mela lib. 3. *Juvernam* vocant; *Ireland* hodie appellatur.

Hibrildes, Atheniensium Imp. an. U. C. 262. Dionys. Halic. lib. 7. lege *Hybrilides*.

Hicesius, historicus, opus reliquit de mysteriis. Clem. in Protrept. Plinius 27. 4. *Hicesii* cujusdam meminit, quem *non parvæ autoritatis medicum* vocat. De vino eum scripsisse innuit idem Plinius lib. 14. cap. 19.

Hiel, nomen viri illius, qui re-ædificavit Jericho. 3 Reg. 16.

Hiera, Lat. *sacra*, ins. Siciliæ, una ex septem Æoliis, *Vulcano*, teste Fazello, ignes emittens, Liparæ vicina, prius *Therasia*, teste Plinio, dicta.

Hiera altera, quæ ab Anton. *Maritima* dicitur, ins. Siciliæ contra Drepanum, thymo abundans, hodie *Maretamo*. Item insula maris Cretici, seu Myrtoi, *Giera* vulgò. Item promunt. Lyciæ, *Capo delle Chelidonie* hodie dicitur. Est & flu. Bithyniæ, illam à Galatiâ separans. *Tarsus* etiam olim teste Stephano, *Hiera* dicebatur.

Hiera, uxor Telephi regis Mysorum, cui tanta fuit formæ præstantia, ut ipsam etiam Helenam dicitur superare, Hyginus *Laodicea* vocat eam, Priami filiam.

Irem Pandari. & Bitiæ mater. Virgil. Æneid. 9.

Quos Jovis eduxit luco sylvestris Hiera.

Hieracita, à quodam *Hierace*, in Ægypto, orti, negant resurrectionem corporum, improbant conjugia, negant infantes esse hæredes vitæ æternæ. Epiphanius.

Hieraa, exigua regio Libyæ in Cyrene. Sreph.

Hierama, Cariæ urbs. Sreph.

Hieramesus, in mari Crerieo est, & alia Ægypti. Steph.

Hieraphe, insula Libyæ. Steph.

Hierapolis, quæ & *Bambyca*, urbs Syriæ archiep. sub archiep. Antiocheno, in Cyrresticâ reg. quæ *Haleppo* teste Bellonio, cum aliis dicitur. *Hierapolis* altera, Phrygiæ magnæ urbs archiep. sub Patriarchâ Constantinopolitano, proxima Laodiceæ, Ibi puteus amplus nebulas noxias exhalans. Vide Strabonem, & Steph..

Hiera Pytna, urbs Cretæ in orâ australi, quæ prius *Cyrba*, postea *Camiros* dicta est.

Hierasus, Daciæ fluvius. Ptol. *Pruth* Cromero, *Seret* vero Lazio.

Hieratis, op. Persidis, ad sinum Persicum. Arrianus.

Hierax, Mareotis Nomi op. Ptol. Irem adolescens, qui, cum Io vaccam rapere vellet Mercurius, Argo custode excitato, à Mercurio in accipitrem, avem sui nominis mutatus est.

Hieremias, vide *Jeremia*.

Hieri, pop. ultra Sauromatas, calvi & simi à nativitate omnes, qui ideo ἱεροὶ, i. e. *sacri* dicuntur, quia nihil injustè agunt, nec bella norunt.

Hieria, Lombardiæ flu. Diacono, ubi Majoranum occisum scribit. *Scrivia* hodiè nominatur.

Hierichus, vel *Hierichus chuntis*, op. Judææ, inter Hierosolymam, & Jordanem situm, palmetis consitum, & fontibus irriguum. Plin. 5. 14.

Hierius, Consul, Collega Ardabutii, an. U. C. 1118.

Hiero, Syracusanus, cum esset ex duce rex factus, populi Rom. perpetuus amicus fuit, & cum omnis expers disciplinæ in morbum incidisset, erudiri cœpit, ac sese ultro sermonibus Physicis accomodare, donec paulatim, dum per valetudinem licuit, poetis Pindaro, & Simonide accersitis usus est. Ælian. Var. Hist. Hic corporis pulchritudine, & viribus adeo præstitit, ut omnibus penè miraculum esset. Justin. lib. 23. Irem Atheniensis quidam, familiaris Niciæ Ducis Atheniensium, unàque cum eo disciplinis eruditus, poemata nonnulla conscripsit, quæ Plutarchus in Niciâ ad ætatem suam pervenisse testatur.

Hieroboam, vide *Jeroboam*.

Hierocæsarea, Mœoniæ in Asiâ min. urbs. Ptol.

Hierocepia, insula in Cypro prope Paphum. Strabo.

Hierocles, libros edidit nomine Φιλίστορας, quasi *historiæ amantes* dicas. Steph. & Tzetzes. Alius videtur is esse, de quo Steph. in Τηλέσμα, cujus fuerit commentarius qui extat in Aurea Pythagoræ carmina. Item Φιλαλήθης, liber sic dictus, in quo Apollonium Tyanæum Servatori nostro Christo impiè comparat, cui sacro ejus, ac horribili libro respondit Eusebius Pamphili. Alius etiam videtur fuisse *Hierocles*, de quo Athen. lib. 14. Etiam *Hieroclis* Excerpta habemus in Mulomedicinæ scriptoribus. Fuit & *Hierocles* orator Alabandensis. Strabo lib. 14. Ceterum de variis hujusce nominis hominibus videndus Vir Doctissimus Jo. Pearsonus in Prolegom. ad Hieroclem de Provid. & Fato.

Hierocomitæ, pop. ab *Hierocome* civitate Cariæ. Polyb.

Hierodulum, urbs Libyæ. Steph.

Hieromiace, Syriæ fluvius. Plin.

Hieron, Hiberniæ promunt. & aliud in Sarm. Europ. Ptol.

Hieron, sive Alexandrinus, sive Ephesius, commemoratur Phlegonti Tralliano, de Mirab. cap. 2.

Hieron oros, Cretæ maritimum op. Ptol. Item lacus Asiæ min. ad Pontum Euxinum. Arrianus.

Hieronymus, Siciliæ tyrannus, Hieroni patri successit, admodum puer; cui pater metuens, relictis tutoribus duodecim, moriens injunxit, ut fidem erga pop. Rom. annos 50. à se cultam, inviolatam servaret. Hic posteà abjectâ tutelâ, contemptâ patris disciplinâ, ac moderatione, luxuriosius, & arrogantius agendo, à Romanis descivit, Annibalique adhæsit. Cumque superbè nimis in cives sese haberet, ab eis interfectus est. Item historicus Rhodius familiaris Demetrii Poliorcetis, relictusque ab eo præfectus in regione Bœotiæ, scripsit res ipsius Demetrii gestas. Plutarch. In Demetrio. Irem Rhodius philosophus, qui finem summi Boni ponebat in indolentiâ.

Hieronymus, scriptor Ecclesiasticus, vir doctissimus, ac eloquentissimus. Natus est Stridone opido sito in finibus Dalmatiæ & Pannoniæ, postea everso à Gothis. Patris nomen erat Eusebius, adolescens à parentibus discendi causâ, Romam missus est, ubi Donatum ac Victorinum rhetorem audivit, & aliquandiu Damasi Papæ scriba fuit. Postea, ut linguas, & doctrinam Ecclesiæ cognosceret, & cum præcipuis Ecclesiæ Doctoribus colloqui, & vivas audire, & reddere voces posset, magnam partem Europæ, & Asiæ peragravit. Gregorium Nazianzenum in Cappadociâ, Epiphanium in Insulâ Cypro, Didymum Alexandriæ in Ægypto audivit. Linguæ Hebrææ cognitionem tantâ aviditate, & ardore expetiit, ut noctu Judæum Barrabanum discendi causâ conveniret. Tandem bonam vitæ suæ partem in Bethleem transegit, quo ut liberius orationibus vacaret, Bibliaque Latina faceret, se receperat, ubi vitam cum morte commutavit, an. 91. agens. A. D. 422. *Linguarum, historiarum, & locorum situs peritissimus vir* dicitur Fullero Miscell. 2. 8.

Hieros colpos, id est, *sacer sinus*, prope Aradum civitatem est. Steph.

Hierosolyma, plur. num. & *Hierosolyma* sing. & *Hierusalem* indeclinab. urbs Palæstinæ clarissima, & florentissima urbium orientis, quemadmodum Plinius scripsit, lib. 5. cap. 14. Dicta primum fuit *Solyma*. Sed cum rex Cananææ, Justus nomine templum addidisset, *Hierosolyma* appellari cœpta est. Græci enim ἱερὸν, *templum* vocant. Eusebius quasi ἱερὸν Σολομῶντος, id est, *ædem Salomonis*, dictam putavit, lib. 9. Præp. Evang. B. Hieronymus in Epist. ad Eustachium de vitâ Paulæ. *Ingressa est Hierosolymam urbem trinominem, Jebus Salem, Hierusalem: quæ ab Ælio postea Adriano, de ruinis & cineribus civitatis in Æliam suscitata est.* Nempe significat Hadrianum de reliquiis & ruinis, novam extruxisse urbem, quam ab re *Æliam* appellavit, quod & ad caput 1. Joelis docet. Malè, ut Scal. ostendit Animadversionibus Eusebianis, pag. 194. Sed nomen *Hierusalem* contractum & leviter immutatum ex *Jebus*, & *Salem*, quæ vera originatio est. Nugæ enim sunt, quæ de *Solymis* gente Homero celebratâ & *Hierosolymo* duce apud Tacitum, initio 5 Hist. & apud Plut. legimus. Capta, direpta, & secundum Christi vaticinium eversa, post obsidionem semestrem à Tito, Anno Dom. 73. Hinc *Hierosolymitanus*, & *Hierosolymarius*, quo nomine dictus est Cn. Pompeius ab Hierosolymis expugnatis. Cic. 2. ad Att. *Si vero quæ de me pacta sunt, ea non servantur, in cœlo sum, ut sciat hic noster Hierosolymarius traductor ad plebem quam bonam meis putissimis orationibus gratiam retulerit.*

Hilarion, Eremita clarus, in Syriâ pium monachorum institutum adauxit, qui cum signis & miraculis jam clarescerer, in Gaza urbe tres cujusdam matronæ filios, simul repentè morbo correptos, invocato nomine Jesu, extemplo curavit: quod postquam auditum est, certatim ad eum de Syriâ & Ægypto confluebant ita, ut multi crederent in Christum, & se monachos profiterentur. Nondum enim tunc monasteria erant in Palæstinâ, nec quisquam monachos ante S. Hilarionem in Syriâ noverat. Ille fundator & eruditor hujus conversationis, ac studii in hâc provinciâ fuit. Hieronymus.

D. *Hilarius*, Pictaviensis Episcopus, hæreticorum flagellum, & malleus, rectæ fidei dogmata tam Italis, quam Gallicanis Episcopis præseminavit, ac tanquam disertus, suis libris satisfactionem de Trinitatis consubstantialitate conscripsit & Arianorum dogmata destruxit. Sozom. 6. 24. Item *Hilarius* Phrygius quidam vates, sub Joviniano Principe, literarum quidem imperitus cæterùm tantâ divinandi peritiâ præditus, ut Deus cum illo futu-

rorum cognitionem communicasse videretur. Item Senator quidam Antiochenus, de quo multa apud Suidam. Denique Romanorum 45. Episcopus A. D. 464.

Hildegardis, virgo monialis, & prophetissa, An. Dom. 1250. in opido Bingio in Germaniâ, quæ rapta frequenter in somnis, didicit non solum, quod verbis effunderet, sed quod scribendo Latinè dictaret. Multa fertur prædixisse de futuris: ad quam etiam D. Bernardus scripsit literas. Item Conjux Caroli M. filia Hildebrandi Suevorum regis, condidit monasterium Campoducense in Suevià, An. Dom. 777.

Hillus, vide *Hyllus*.

Himantopodes, pop. Æthiopiæ loripedes, quibus serpendo ingredi natura est, h. e. quod Solinus interpretatur, flexis crurum nexibus ingredi, ἱμάντα enim Græci *lorum* dicunt. Plin. 5. 8.

Himella, flu. Italiæ. Virg. Æn. 7.

——Qui flumen Himellæ,
Et Tiberim, Fabarimque bibunt.

Himera, Siciliæ Græca urbs, sita ad occasum Himeræ fluvii, quem veteres per summum errorem putaverunt eundem esse, & ex eodem fonte oriri cum altero Himerâ, qui in meridiem fluit inter Gelam, & Agrigentum. Vide Antigonum in mirandis & Melam, & Solinum, & Vibium, & Vitruvium. Quin licet utriusque fontes ex Nebrode monte ebulliant, distant tamen ab invicem fere quadraginta millibus.

Himerenses, autem soli Græcorum ætate Thucydidis ad mare Tyrrhenum habitabant. Urbem à Zanclæis conditam ad occasum Himeræ amnis, cum floruisset per annos 140. Poeni, duce Annibale solo æquarunt, annis ante Christum minime quadringentis. Sed in alterâ parte fluminis iidem biennio post, ut habet Diodorus lib. 13. καταλέξαντες τῶν πολιτῶν τινάς, καὶ τῶν ἄλλων Λιβύων τοὺς βουλομένους, ἔκτισαν πρὸς αὐτοῖς τοῖς θερμοῖς ὕδασι πόλιν, ὀνομάσαντες Θερμά, h. e. *Volonum ex civibus, aliisque Afris delectu habito, novam ad ipsas calidas aquas urbem condiderunt, quam Thermas appellarunt.* Has porro aquas fabuloso heroum ævo jam innotuisse Græcis patet ex Diodoro, qui lib. 4. narrat Herculem, cum Siciliæ litora peragraret, & à Peloro iret ad Erycem, τὰς νύμφας ἀνεῖναι θερμὰ λουτρὰ πρὸς τὴν ἀνάπαυσιν τῆς κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν γενομένης αὐτῷ κακοπαθείας. Τούτων δ' ὄντων δισσῶν, τὰ μὲν Ἱμεραῖα, τὰ δὲ Ἐγεσταῖα προσαγορευθῆναι, τὴν ὀνομασίαν ἔχοντα ταύτην ἀπὸ τῶν τόπων. *Nymphas calida illa balnea excitasse, quibus contractam ex itinere lassitudinem allevaret. Quæ bina cum sint, illa Himerensia, hæc Egestana dici, nomine facto à locis.* Inde Pindarus Olymp. 12. Ergoteli Himerensi.

θερμὰ νυμφᾶν λουτρὰ βαστάζεις
ὁμιλέων παρ' οἰκείαις ἀρούραις.
Calida nympharum balnea extollis
Versans apud domestica arva.

Ubi Scholiastes: Τὰ ἐν τῇ Σικελίᾳ θερμὰ λουτρὰ τῆς Ἱμέρας πόλεως λέγεται Ἀθηνᾶν ἀναδοῦναι εἰς ἀνάπαυσιν Ἡρακλεῖ, ὅτε ἐκεῖ ἐφάνη: τινὲς δὲ νύμφας, ὡς καὶ Πίνδαρος. *Calida Himera urbis in Siciliâ balnea Minervam aiunt aperuisse Herculi in laborum recreationem, cum illuc pervenisset; Alii autem nymphas, ut & Pindarus.* Ab his aquis Himeræ nomen. Res manifesta, cum Syris חמר *hamar* sit incalescere.

Himera, amnis Siciliæ, unus ex maximis, à quo Siciliam dividi fere mediam tradunt Polybius in Excerptis Legat. cap. 1. Liv. lib. 24. & Strabo lib. 6. Ejusdem nominis alter est flu. ad Himeram urbem, & Thermas Himerenses, influens in mare Thuscum, de quo supra. Hi cum diversos fontes habeant, & ab invicem valde dissitos, quadraginta sc. millibus, tamen quia sunt ejusdem nominis, & ex eodem monte oriuntur, à veteribus crediti sunt non nisi unum habere fontem. Sil. lib. 14.

——Quà mergitur Himera ponto
Æolio, nam dividuas se scindit in oras,
Nec minus occasus petit incita, quam petit ortus,
Nebrodes gemini nutrit divortia fontis.

Mela 2. 7. *De amnibus Himera referendus, quia in mediâ admodum insulâ ortus, in diversa decurrit, scindensque eam utrinque alio ore in Libycum, alio in Tuscum mare devenit.* Vibius: *Himera op. Thermitanorum dedit nomen Himera. Hoc flumen in duas scindi partes ait Stesichorus, unâ in Tyrrhenum mare, alterâ in Libycum decurrere.* Proinde cum Himera Tuscus, & Himera Libycus (sic enim liceat distinguere) diversi sint saporis, ille dulcis, hic salsi, subamaris; id inter miracula referunt, quod unus, idemque fluvius pro diversitate regionum aliter atque aliter sapiat. Antigonus in mirandis: Περὶ δὲ ποταμῶν καὶ κρηνῶν, Λύκον μὲν φησι λέγειν τὸν Ἱμέραν ἐκ μιᾶς πηγῆς σχιζόμενον, τὸ μὲν ἁλυκὸν τῶν ῥείθρων ἔχειν, τὸ δὲ πότιμον. *De fluminibus & fontibus Lycum ait perhibere, Himeram ex uno fonte in duos scindi alveos, alterumque fluvium esse salsum, alterum potabilem.* Vitruvius 8. 3. *Uti in Siciliâ flumen est Himera, quod à fonte cum est progressum, dividitur in duas partes. Quæ pars profluit contra Ætnam, quod per terræ dulcem succum percurrit, est infinita dulcedine; altera pars quæ per eam terram currit unde sal foditur, salsum habet saporem.* Quæ pars profluit contra Ætnam, id est, Himera Tuscus, qui revera est dulcissimus, cum alter nullo modo sit potabilis, hodieque *Salsi* dicatur ab insigni salsugine. Itaque, inverso rerum ordine, Solinus Tusco tribuens, quod Libyci erat proprium, *Himeram*, inquit, *cælestes mutant plagæ: Amarus denique est dum in Aquilonem fluit, dulcis ubi ad meridiem flectitur.* Jam de nomine dicendum. Tusco, à *Calore*, ut supra diximus: At Libyco nomen est ab *amaritudine* aquarum. Hebræis quippe verbum המר *hemar* est πικραίνειν *amarum reddere*, vel *amaricare*, quo verbo utuntur Theologi post vulgatum interpretem Apocal. 10. 9.

Himilco, Panus, à Senatu Carthaginensi missus est, ut occidua Europæ litora exploraret, quo officio functus iter suum in commentaria retulit. Festus Avienus.

Hippadis pelagus, Ptol. pars Rubri maris juxta Æthiopiam, post Aromata promuntorium. *Azanium* Plinio.

Hippagoras, famam sibi peperit, opere de Carthaginensi Rep. Athen. lib. 14.

Hipparchia, mulier quædam Græca doctissima, quæ philosophicis disciplinis valdè excelluit. Laertius.

Hipparchus, Nicæus astrologus, scripsit de Arati Phænomenis, de stellis fixis, de Lunæ motu contra Platonem. Primus instrumenta Mathematica invenit, unde hæc sensibus deprehendi possent, Plinio maxime laudatus. Item Poeta Comicus, cujus fabula quædam ἀνασῳζόμενοι inscribitur. Suidas. Alius propinquus Aristotelis, alius Eretriæ tyrannus. Hipparchus quoque filius Pisistrati tyranni, qui ob libidinem in Harmodium Aristogitonis conjurationem in se excitavit. Thucyd. Idem ut invidiam tyrannidis sapientiæ opinione extingueret, literas coluit, virisque doctis maximè favit. Ælian. Var. Hist.

Hipparis, flu. in Camarinâ, cujus aquarum pars dulcis est, pars salsa. Schol. Pind. in illud Olymp. Od. 5.

Καὶ σεμνοὺς ὀχετοὺς Ἵππαρις οἷσιν ἄρδει στρατόν.

Ejus meminit Nonnus Bassaricorum, lib. 13.

Οἳ τ' ἔχον Καμάριναν, ὅπῃ κελάδοντι ῥεέθρῳ
Ἵππαρις ἀγκύλος ἐρεύγεται ἀγκύλον ὕδωρ.

Vide Cluverium.

Hippasus, Metapontinus, auditor Pythagoræ, vir doctissimus, nihil scripsit. Omnia ex igne creari dixit. Laertius. Item unus ex Centauris.

Hippe, Chironis Centauri filia, quæ cum in monte Pelio sese venando exerceret, gravida facta est, & ob id patris indignationem timens, deorum miseratione in equam conversa est, & in cœlum translata. Sunt qui mulierem fatidicam fuisse asserant.

Hippia, Minerva Arcadibus, quòd usum quadrigarum invenisse crederetur. Item urbs Perrhæbiæ, quæ & *Phalanna*. Steph.

Hippias, Eleus philosophus, discipulus Hegesidemi, ita se comparavit, ne cujusquam ope egeret. Summum Bonum Αὐτάρκειαν posuit, h. e. eo contentum esse, quod simplici victui sat esset. Is Olympiam cùm venisset maxima illa quinquennali celebritate ludorum gloriatus est, Nihil esse ulla in arte rerum omnium, quod ipse nesciret; nec solum has artes, quibus liberales doctrinæ, atque ingenuæ continerentur, Geometriam, Musicam, literarum cognitionem, & poetarum, atque illa quæ de naturis

 rerum,

præcipitarunt, exterriti equi, frustra obluctante Hippolyto, currum per scopulos, & saxa traxerunt, juvenemque infelicem loris implicitum, varias in partes discerpserunt: In nemore autem Aricino Dianæ sacro sepultus est. Ovid. Fast. 3.

Hic jacet Hippolytus loris distractus equorum,
Unde nemus nullis illud aditur equis.

Ubi alii *direptus* leguot. Sic Fast. 6.

Hippolyte infelix velles coluisse Dionen,
Cum consternatis diriperere equis.

Idem de Art. Aman.

Hippolytum pavidi diripuistis equi.

Porro castitatem ejus innuit Prop. 4. 5.

Docta vel Hippolytum Veneri mollire negantem.

Ovid. Amor. 2. 4.

Illic Hippolytum pone, Priapus erit.

Mart. lib. 14. Lemmate *Puella Gaditana.*

Tam tremulum crissat, tam blandum prurit, ut ipsum
Masturbatorem fecerit Hippolytum.

Et in Priapeis. *Crissabit tibi fluctuante lumbo,*
Sic ut non modo te, Priape, posset,
Privignum quoq; sed movere Phadra.

Horat. lib. 4. Carm.

Infernis neque enim tenebris Diana pudicum
Liberat Hippolytum. Vide *Virbius.*

Hippomachus, tibicen, qui cum videret à plebe laudari discipulum, quem tamen in arte peccare cognoscebat, baculo tactum desistere jussit, dicens, maximum erroris argumentum, quòd ab ignarâ turbâ laudaretur. Ælian. Var. Hist. 2. 6

Hippomedon, Nisimachi & Mythidices Talai filiæ, sororis Adrasti (ut vult Hyginus fab. 70. vel Nisimachi, & Nasicæ filius (ut vult Lactantius in lib. 1. Theb.) unus ex 7 ducibus, qui ad Thebas profecti sunt, dum in Ismeno flu. pedestri certamine decertaret, extinctus est. Stat. l. 9.

En meus Hippomedon, cui gentis origo Mycenæ,
Argolicique lares, numenq; ante omnia Juno.

Hippomenes, Macarei, vel Megarei & Meropes fil. Neptuni pronepos, vel, ut alii, Martis: cum Atalantam Schœnei filiam adamaret, Veneris beneficio voti sui compos factus est. Nam cum illa virginitatem illibatam cuperet servare, procis suis cursûs certamen eâ lege proposuit, ut illi inermes currerent, ipsa cum telo insequeretur, & quem cursu assequi posset, venabulo confoderet. Cum itaque non paucos spe nuptiarum ejus illectos, neci tradidisset, Hippomenes, qui & ipse amore ejus tenebatur, neque tamen pedibus satis valebat, Veneris opem imploravit, quæ tria illi aurea mala tradidit, & quisusus esset in illis, edocuit. Hisce itaque fretus Hippomenes, cursu cum Atalantâ certare non dubitavit, cumque parum abesse videret, quin illa præcurrentem assequeretur, mala aurea à Venere accepta, quàm longissimè extra viam diversa in latera abjecit, quorum pulchritudine capta Atalanta, dum ea colligit, aurumque admiratur, Hippomeni victoriam tradidit. Hâc itaque ratione voti sui compos effectus, cùm Veneri, cui victoriam debebat, gratias agere neglexisset, illa indignata, tam effrænatam illi cupiditatem injecit, ut in ipso matris Deum delubro, nullâ habitâ Numinis reverentiâ, cum uxore concubueret. Quod flagitium ægrè ferens Cybele, Hippomenem in leonem, Atalantam in leænam commutavit. Ovid. Met. 10.

Hippomenes, 27 Atheniensium Archon. Is filiam Limonē in adulterio deprehensam equo feroci vorandam præbuit. Unde Proverb. *magis impius Hippomene.* Ovid in Ibin.

Solaque Limone pœnam ne senserit illam,
Et tua dente ferox viscera carpat equus.

Hippomolgi, pop. ab *equis mulgendis* sic dicti. Dionys. Perieg. vers. 309.

Ἔνθα Μελαγχλαινοί τε ἠδ' ἀνέρες ἱππημολγοί.

Populi sunt Scythiæ. Epitheton hocce Homerus Mysis attribuit, inquit Nicodemus Frischlinus. Sed fallitur, nam Poeta gentem aliquam peculiarem designat Il. N.

Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν.

Callimachus quidem Hymn. 3. Cimmeriis accomodavit.

——— Ἐπὶ δὲ σφισὶν Ἱππημολγῶν
Ἤγαγε Κιμμερίων. ———

Hippona, dea equorum, quam stabularii colebant. Juven. Sat. 8. ——— *Jurat*

Hipponem, & facies olida ad præsepia pictas.

Sed hæc codicum corruptorum lectio, in melioribus tam editis, quam Manuscriptis ita legitur.

Solam Eponam, & facies, &c.

Atque hanc lectionem etiam vetus Scholiastes agnoscit. Nam ad illa verba *Solam Eponam*, hæc notat. *Quia mulio est qui consulitur, Epona Dea mulionum.* Meminit hujus Deæ Apul. lib. 3. Miles. & Tertull. in Apol. Item Min. Felix. Vetus Inscriptio DEÆ EPONÆ MANLIUS RESTIO. Prudent. contra Symmachum:

Nemo Cloacina, aut Epona super astra deabus.

Plut. in Paral. Ἐπὶ δὲ θεᾶς Ἐπώνα προσηγορίας τετυχηκυῖα τῶν ἵππων. Vide Turneb. Advers. 24. 4. & 25. 10. Valeat igitur commentitia *Hippona*, & in ejus locum succedat *Epona.*

Hipponax, poeta Ephesius, à quo Jambicum *Hipponacticum*, seu *Hipponacteum* carmen, quod & Scazon dictum est, nomen sortitum videtur. Plin. 36. 5. Hic tam deformi, & fœdâ facie fuit, ut ejus effigies à pictoribus quibusdam publicè exposita fuerit deridenda: quamobrem indignatus Hipponax, in illos invectus est, ut aliquot ex illis ad suspendium adegerit. Unde natum Proverb. *Hipponacteum præconium.*

Hipponesus, urbs Cariæ, & alia Lydiæ. Steph.

Hipponiates, sinus Tyrrheni maris in Brutiis. Ptol. *Napitinus* vocatur ab Antiocho apud Strab. *Terinæus* Plinio dicitur, teste Hermolao, & *Vibonensis*. *Lameticum* ab Arist. nominari tradit Barrius. Hodiè *Golfo di S. Eufemia.*

Hipponium, urbs Brutiorum in Calabriâ ulter. *Bivona* Nigro. Item promunt. ibidem Lycophroni memoratum, hodiè *Salobron*, teste Barrio.

Hipponicus, Calliæ fil. Atheniensis, cum patriæ statuam dedicare decrevisset, nonnullis eam à Polycleto confici suadentibus, illi nequaquam visum est, quòd ob operis pulchritudinem ab aspicientibus, non dedicantis, sed potius artificis virtus laudaretur. Ælian. Var. Hist. 14. 16.

Hippophagi, Scythiæ in Asiâ populi.

Hippopodes, pop. in Oceano Scythico, qui teste Solino, humanam usque ad vestigium formam tenent, sed in equinos pedes desinunt. Dionys. Perieg. vers. 310.

Νευροί θ' Ἱπποπόδες τε, Γελωνοί τ' ἠδ' Ἀγάθυρσοι.

Avienus legit hunc versum, teste Morellio, hunc in modū.

Νευροί θ' Ἱπποπόδες τε Γελωνοί, &c.

Qui etiam ita vertit.

Celeresque Geloni. ———

Priscianus proprium nomen agnoscit. Sic enim hos versus Latinè reddidit.

Post Hippemolgi, Hippopodesque potentes,
Atque Geloni cum Neuris, pictique Agathyrsi.

Et sic omnes alii interpretes. Mela lib. 3. *Equinis pedibus Hippopodes.* A celeri cursu forte hæc fabula. Meminit horum Plin. 4. 13.

Hipporum, Calabriæ op. Anton. hodie *Felum* dici scribit Barrius.

Hippostratus, genealogias Siculas exposuit, teste Pindari Scholiaste. Minois quoque res gestas consignavit, authore Phlegonte Tralliano. Mirabil. cap. 30. Etiam *Hippostratus* inter eos, qui de mirificis hominum formis in Indiâ scripserunt à Tzerze refertur Chil. 7. Hist. 144.

Hippotades, patronymicum ab *Hippotâ* deductum: quo poetæ fere utuntur pro Æolo, ventorum rege, Hippotæ Trojani ex Segestâ filia nepote. Ovid. Met. 11.

Quod socer Hippotades tibi sit, qui carcere fortes
Contineat ventos, & cum velit æquora placet.

Hippotamada, vicus in tribu Oeneide. Steph.

Hippotoxota, dicti sunt equestres sagittarii, quâ voce utitur Hirtius lib. 5. belli Africi.

Hippuacra, (id est, *equi promuntorium*) urbs Libyæ.

Hippucome, Lyciæ vicus. Steph.

Hippuris, insula quædam maris mediterranei.

Hippuriscus, insula quædam Cariæ. Steph.

Hippus, flu. Moscorum in Phasim defluens. Strab. l. 11.

 Item

Item insula Eretriæ, & urbs Siciliæ, ac alia Palæstinæ. Steph. Gent. *Hippenos* & *Hippinus*.

Hipsa, vide *Selinus*.

Hir, filius Caleb filii Jephone. 1 Par. 4.

Hira, filius Acces. 2 Reg. 23.

Hira, maritima urbs in agro propinquo Pylo, sub Agamemnonis dominio. Hom. Il. ιι. Ἱρὴ Stephano, urbs Messeniæ, & alia Melienſium.

Hiram, rex Tyri 2 Reg. 5. qui. 2 Par. 2. *Haram* dicitur. Item civitas Idumæorum. Gen. 36.

Hiram, nomen viri Odolamitis. Gen 39.

Hirasa, locus Libyæ, in quem Afri Battum transtulerunt. Steph.

Himinium, Siciliæ flu. Plin. *Mauli* & *Raguse* Fazello.

Hirpiæ familiæ, Plin. 7. 2. Haud procul ab urbe Romà in Faliſcorum agro *familiæ* sunt paucæ, quæ vocantur *Hirpiæ*, quæ ſacrificio annuo, quod fit ad montem Soractem Apollini, ſuper ambuſtam ligni ſtruem, ambulantes non aduruntur, & ob id perpetuo ſenatuſconſulto militiæ, omniumque aliorum munerum vacationem habent. Sed Strabo lib. 5. non Apollini, ſed Feroniæ hæc ſacra fieri ſolita tradit. Servius præterea in Æn. ιι. hos *Soranos* vocatos ſcribit, ſed *Hirpinos* pro *Hirpis* malè legit. Hirpini enim longè à Faliſcis abſunt. Solino *Hirpi* vocantur.

Hirpini, montes ex quibus Aufidus flu. Apuliæ oritur.

Hirpini, pop Samnitum, non tantum contermini ab ortu Solis Hiberni, ſed & conſanguinei, adeoque pars fuere. Strabo lib. 5. Ἑξῆς δ' εἰσὶν Ἱρπῖνοι καὶ οὗτοι Σαμνῖται. Τοὔνομα δ' ἔσχον ἀπὸ τοῦ ἡγησαμένου λύκου τῆς ἀποικίας, ἵρπον γὰρ καλοῦσιν οἱ Σαμνῖται τὸν λύκον. op. eorum *Hirpinum*, hodie *Harpaia* Leandro, qui hoc quoq; *Harpadium* antiquis nominatum addit.

Hirpinus, generoſus equus. Juvenal. Sat. 8.

Sed venale pecus Corithæ posteritas, &
Hirpini, ſi rara jugo victoria ſedit.

Mart. 3. 63.

Hirpini veteres qui benè novit avos.

Hirſemeſh, i.e. *civitas Solis*, civitas in tribu Dan. Joſ. 19.

Hirtius, conſul Rom. unà cum C. Panſâ, quo tempore Brutus ab Antonio obſeſſus fuit Mutinæ, ad quem liberandum profectus, unà cum collegâ interfectus eſt. Item *A. Hirtius*, ſive *Hircius* hiſtoricus, author libri 8. de Cæſaris bello Gallico, ut Sueton. in Julio teſtatur. Ejuſdem ſunt libri de bello Alexandrino, & Africano. Dictionem ejus meritò commendat Juſt. Lipſius. *Hirtius*, inquit, *terſiſſimo belli Africi commentariolo*. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. pag 06.

Hiſmaelitæ, pop. qui nunc *Saraceni*, ab *Hiſmaele* ſic dicti Lege *Iſmaelitæ*.

Hiſpalis, Bæticæ provinciæ urbs clariſſima, Romanorum colonia cognomine *Romulenſis*, à quâ unus ex 4 Bæticæ conventibus Hiſpalenſis dicitur. Plin. 3. 3. Hodiè *Sivilia* dicitur. *Hiſpali*, Herculis filio, nomen, atque primordium; Jul. Cæſari reſtaurationem; Raymiro regi, ac longo deinde tempore Ferdinando 2. à Mauris liberationem defert. Urbs ad mare Gaditanum ſita eſt, forma rotunda, ædium pulcherrimarum frequentiâ nitidiſſimè culta, totiuſque Hiſpaniæ emporium florentiſſimum, quod ex variis mundi partibus, maximè vero ex Indiâ Occidentali quæſtus incredibiles facit. Situ omnes Hiſp. urbes excedit. Agrum habet pinguem & peramœnum, omnis generis frugum, olei, olivarum, dactylorum, & citriorum feracem Eam nobiliſſimus flu. Bætis præterlabitur. *Hiſpal* Silio dicitur lib. 3.

Et celebre Oceano, atque alternis æſtibus Hiſpal.

Hiſpalus, Celtiberorum rex. Diodor. lib. 6.

Hiſpania, & *Hiſpaniæ* plur. num. & apud poetas *Heſperia ultima*, ac *Iberia*, Provincia Europæ ampliſſima, Galliæ contigua, ab eâ Pyrenæis montibus ſeparata, & in auſtrum recedens, à 3 lateribus Oceano & mari mediterraneo inſtar peninſulæ circumflua. Nam Oceanus ad bor. ad occ. & ad meridiem; Mediterraneum etiam ad merid. & ad ort. eam adluunt. Cujus peninſulæ Iſthmus eſt Pyrene mons 89 leuc. Hiſpanicis inter 2 maria, Inter occid. & ort. excurrens: Ea apud veteres primùm in duas Hiſpanias, citeriorem, & ulteriorem, Ibero flu. diviſas: poſtea in tres, Tarraconenſem, Bæticam, & Luſitaniam partita; quarum quælibet plures continet regiones; ſed maxima Tarraconenſis, quæ reliquas ſimul acceptas magnitudine ſuperat Hodie quoque regnis diſtincta eſt, *Portugallia*, *Caſtella*, *Legionis*, *Arragonia*, & *Navarra*, ut Mariana enumerat lib. 1. de rebus Hiſpaniæ cap. 4. Ubertatem & fertilitatem Hiſpaniæ multis modis celebrant veteres. Polybius apud Athenæum, Strabo, Diodorus Siculus, Mela, Juſtinus: uſque adeo, ut Pacatus Latinus *terris omnibus terram feliciorem* pronunciet, Paneg. Theodoſii cap. 4. Sed iſtis laudibus hodie miſerrimè reſpondet. Et Plinius vero hanc ubertatem ad loca maritima tantum, in fine operis videtur adſtringere: & lib. 3. cap. 1. ad Bæticam imprimis. Quibus de cauſis à veteri ingenio mutata in tantum, inquiſivere viri eruditi jam olim. Chriſtoph. Foſterus, hoc non ad ſoli vitium, ſed incolarum & agricultorum infrequentiam refert: Quam ex aſſiduis bellis, deinde Maurorum & Judæorum expulſione, denique quod Hiſpanorum bellicoſa natio tanto ſtudio externa arma ſequi ſolet, invectam putat. Vide & Lud. Nonium in ſuâ Hiſpania, cap. 5. qui hoc fuſius explicat. Plures ejus rei cauſas afferre licet, ſed illud ingredi, hujus loci non eſt. Juvabit tamen ex Latini Pacati Panegyrico, quem ſupra laudavimus, aſcribere nonnulla, quæ ad alias Hiſpaniæ laudes pertinent. *Hiſpaniæ*, Inquit, *quicquid ubique laudatur aſſurgat. Hæc duriſſimos milites, hæc experientiſſimos duces, hæc facundiſſimos Oratores, hæc clariſſimos vates parit, hæc judicum mater, hæc principum eſt. Hæc Trajanum illum, hæc deinceps Hadrianum miſit imperio, huic te debet imperium, &c.* Hinc adjectiva *Hiſpanus*, qui eſt ex Hiſpania; & *Hiſpanienſis* qui in Hiſpaniâ tantum verſatur, ut *Hiſpanienſis exercitus*, h.e. Romanorum, qui in Hiſpaniâ erant cum Prætoribus Ita *Hiſpanienſem victoriam* Suetonius Cæſare, cap. 37 & ſeq. dixit, non de Hiſpanis, ſed de Pompeii in Hiſpaniâ copiis quæ parta eſſet. Porro viros quondam Hiſpania celebres ac doctos nobis genuit, *Quinctilianum*, *Senecam*, *Martialem*, *Lucanum*, *Silium*, *&c.* quo reſpexit Latinus ubi ſupra. Figura ejus, ἴσοις τῇ βύρσῃ, teſte Strabone lib. 3. Dionyſius Periegetes

Ἤπειρος κείνη ἐϊκυῖα μέτωπον βοείη.

Mela τὸ σχῆμα Hiſpaniæ ſic explicat. *Ipſa Hiſpania, niſi quà Gallias tangit, pelago undique cincta eſt: ubi illis adhæret, maximè anguſta, paulatim ſe in noſtrum mare & Oceanum extendit magis, magiſque latior ad occidentem abit, ac fit ibi latiſſima.* Bellicoſam nationem, καὶ πολέμῳ συνεχεῖ πρὸς τὸ ἀμύνεσθαι, καὶ πρὸς τὰς ὁμόρους olim fuiſſe teſtatur Strabo ubi ſupra. Hinc Horatius.

Quid bellicoſus Cantaber & Scytha.

Et, *Cantabrum indoctum juga ferre noſtra.*

Juſtinus penè ad verbum Strabonis: *Corpora hominum ad inediam, laboremque: animi ad mortem parati. Bellum quàm otium malunt: ſi extraneus deeſt, domi hoſtem quærunt.* Silius Italicus.

Prodiga gens animæ, & properare facillima mortem,
Namque ubi tranſcendit florentes viribus annos,
Impatiens ævi ſpernit noviſſe ſenectam

Græci Σπανίαν vocant. Vulgò autem dictam volunt à *Pane* Bacchi ſocio, qu. *Pania*. Abſit tamen, ut putemus *Spaniæ* nomen dediſſe Panem Arcadem. Quin potius Phœnicium eſt. שפן *Saphan*, cuniculus eſt, inde שפניה *Sphaniiam* vel *Spaniam* nominarunt Phœnices hanc regionem, i. e. *cunicularium*, vel *cuniculoſam*; Quomodo Catullus ad Contubernales ſuos.

Tu præter omnes une de capillatis
Cuniculoſæ Celtiberiæ fili. ———

Varro de R. R. 3. 12. *In Hiſpaniâ annis fuiſti ita multis, ut inde te cuniculos perſecutos credam.* Plin. 8. 55. *In Ebuſo cuniculi non ſunt, ſcatent in Hiſpaniâ*. Ælian. de Anim. 13. 15. Τίκτουσι δὲ λαγῶς Ἴβηρες μικρὸς ἡ φύσις, οὐδὲ αὔξεται πολύ. Κόνικλος ὄνομα αὐτῷ, παρ' Ἴβηρσι γίνεται τε καὶ ἔστι παμπολύ. Vide Boch. Geogr. p. 700.

Hiſpellum, Umbriæ op. hodiè *Spello* Fabricio & Leandro. Ptol. Ἴσπελλον. Strab. Ἴσπελλον, unde Sil. ac Plin. Juniori *Hiſpellates* opidani. Juv. fœm. gen. *Hiſpella* dicitur. Sat. 12.

Pinguior

Pinguior Hispellâ traheretur taurus.

Ita Cluverius. Alii autem non *Hispella* eo loco legunt, sed *Hispulla*, ubi Lubinus obiter mulierem notat Satyricè sui temporis crassissimam, & maximè obæsam, de quâ Sat. 6.

Hispulla tragædo Gaudet.

Histiæa, civitas in Eubœâ. Hom. Iliad 2.

Histiæus, Milesiorum tyrannus. Herodot. lib. 6. Item *Histiæus* Milesius historicus, qui res Phœnicum consignavit, Josepho teste, Ant. 1. 3. Aliis *Hestiæus*, vel *Estiæus*, nec non *Estius* Ruffino Josephi interpreti.

Histionium, Italiæ op. non procul à monte Gargano Mela lib. 2.

H O.

Hoba, regio Syriæ ad dexteram Damasci, id est, Euphratem versus, dicta etiam *Saba*, & *Sophene*.

Hobab, fil. Raguel, soceri Mosis. Jud. 4. i. e. *dilectus*.

Hod, filius Supha, filii Helem. 1 Par. 7. i. e. *laus*, sive *confessio*.

Hodes, id est, *mensis*, aut *novitas*, uxor Saharaim. 1 Par. 2.

Hodius, unus ex Græcorum præconibus in bello Trojano. Hom. Iliad. 9.

Hodædocus, vide *Calliarus*.

Hodomanti, pop. Thraciæ, Steph. ex Thucydid. lib. 2.

Holcades, pop. intra Iberum flu. Steph.

Holda, vel *Haldah*, nomen viri. 1 Par. 27. Item Prophetis, uxor Sellum. 4. Reg. 2.

Holmi, urbs Ciliciæ Asperæ, ubi prius habitabant, qui nunc *Selentai*. Steph.

Holmia, Suediæ regni metropolis. *Stockholm.*

Holmium, urbs Bœotiæ. Ejus meminit Hesiodus initio Theogoniæ, sed ut fluvii, non civitatis.

Ἠ' Ἱππουκρήνης, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο.

Permessum autem & Holmium, seu fontes, seu fluviolos ex Helicone ortos, & statim confluentes in Copaidem lacum prope Haliartum incidere, Strabo lib. 9. author est. *Holmium* autem dici volunt ἀπὸ Ὀλμειοῦ τοῦ Σισύφου παιδός. Bochartus autem deducit ex Phœnicio חיל מיא *hol-maja*, quasi *dulcem aquam* dixerit, quippe tam חול *hul*, quam הלי *hali* Syris est *dulcescere*. Stat. 7.

Et felix Holmia vadis.

Holo, Hisp. urbs. Liv.

Holocron, Macedoniæ mons. Plut. in Æmilio.

Holofernes, princeps militiæ regis Nabuchodonosor. Judith. cap. 2. &c.

Holon, civitas quæ de tribu Judæ, vel Simeonis data fuit Levitis. Jos. 15. quæ & *Helon*. 1 Par. 6. dicitur.

Holopyxos, Cretæ urbs. Plin.

Homan, fil. Lotan, filii Seir. 1 Par. 1. qui Gen. 36. *Heman* dicitur.

Homeritæ, pop. Æthiopum. Steph. Item Arabiæ Fel. pop. Ptol. & Plin.

Homeromastix, vide *Zoilus*.

Homerus, nomen Poetæ Græci excellentissimi, qui floruit ante Romam conditam annis circiter centum sexaginta, ut Cornel. Nepos tradit in libris Chronicorum. Cæcum fuisse volunt, & ob id *Homeri* nomen sortitum fuisse, quum prius *Melesigenes* diceretur, quod ad *Meletem* flu. natus esset. Cumæi namque & Jones captos oculis ὁμήρους vocant. Hinc excutiens Mæonius nuncupatur à Marciano Capellâ lib. 1. De patriâ ejus nihil certi traditur. Peculiarem libellum de eâ scripsit vir Doctissimus Leo Allatius. Eius carmen, quod Iliados, & Odysseæ nomen habet, ostendit Principum familias ejus ætatis, & pingit imagines variarum personarum, consiliorum, & mirabilium eventuum in hâc vitâ. Basilius Magnus universam Homeri poesin *laudem* dixit *esse virtutis*. Et ante eum Horatius.

Qui quid sit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Plenius, ac melius Chrysippo, & Crantore dicit.

Ælianus scribit Agathonem pictorem quendam Homerum pinxisse vomentem, reliquos vero poetas, ea quæ ipse evomuisset, exhaurientes, ad quod & Ovid. respexit.

Aspice Mæoniden, à quo ceu fonte perenni
Vatum Pieriis ora rigantur aquis.

Et Manil. lib. 2. ——— *Cujusq; ex ore profusos*
Omnis posteritas latices in carmina duxit.

Mortuum esse Homerum senem, dolore victum, quod quæstionem stultam de pediculis solvere, non potuerit, fabula est à quodam osore Homeri conficta. Sotades apud Stobæum fame extinctum prodidit. Τὸν θεῖον Ὅμηρον λιμὸς κατεδαπάνησεν. Peculiarem de vitâ Homeri librum Herodotus scripsit, Plutarchus item, & Porphyrius, qui hodie extant & conjunguntur ab Hen. Stephano Editione Homeri, An. Dom. 1566. Sed de Homero nos alibi. Fuit alter *Homerus* Chius, medicinâ clarus, teste Archilocho. Tertius Chius magicâ arte clarus, Idem. Quartus institoriâ arte Salaminensis civis perdives. Idem. Quintus Colophonius pictor, & statuarius præclarus habitus. Idem. Sextus, civis Atheniensibus leges dedit. Idem. Septimus, arte Musicâ & Geometriâ clarus. Idem. Octavus, patriâ Mæon, certamine Olympico vicit, cui postea jus literarum, & linguæ Græcæ emendendarum soli tributum est, cujus quoque emendatione, & literæ, & lingua Græca usque in hanc diem contenta fuit. Idem.

Homilia, Thessaliæ urbs. Ptol.

Homole, mons Thessaliæ, Centaurorum olim sedes quemadmodum & Othrys. Virg. Æn. 7.

Ceu duo nubigenæ, cum vertice montis ab alto
Descendunt Centauri, Homolen, Othrymq; nivalem
Linquentes. ————

Lege *Omole*. De quo rara mentio. *Omolium* in Magnesiâ opidum Plin. constituit lib. 4. cap 9. Vide Suidam.

Homolea, mons Magnesiæ. Strabo lib. 11. & *Homolium* op. Magnesiæ, & Macedoniæ. Steph.

Homona, opidum, & *Homonades* gens Isauricâ. Plin.

Homonæa, locus Palæstinæ. In vitâ Josephi.

Homopatoria, festa Atheniensium, ita dicta, quòd patres liberorum Curiæ ascribendorum gratiâ cum convenirent. Vide Suidam.

Hon, filius Pheleth. Num. 16.

Honoria, Valentiniani Imp. soror. P. Diaconus.

Honorichus, Vandalorum rex, an. U. C. 1231.

Honorius, 46. Rom. Imp. cum fratre Arcadio an. U. C. 1149.

Honorius, 68. Rom. Pontifex An. Dom. 625. sacras ædes novas ædificavit, veteres instauravit. Alius Rom. Pont. 163. An. Dom. 1216. Plures alii ejusdem nominis Papæ fuerunt.

Honosca, Hisp. Tarracon. maritima urbs inter Iberum flu. & Carthaginem novam. Livius.

Hoplites, flu. Bœotiæ juxta Coroneam urb. in Philorum flu. influens. *Isomantus* Plutarcho in vitâ Lysandri.

Hoppha, nomen viri. 1 Par. 24. Lat. *thalamus*, sive *coopertoriam*, aut *litus*, vel *ripa ejus*.

Hor, mons in finibus terræ Idumææ prope Petram civitatem, in quo Aaron primus Israelitarum summus Pontifex mortuus est & sepultus. Num. 33. Lat. *mons*, sive *concipiens*, vel *demonstrans*.

Hora, Dea quædam apud Romanos, ita dicta ἀπὸ τῆς ὥρας, i. e. à *venustate*, & *pulchritudine*, cui præesse putabatur. Hanc Romani putarunt esse Hersiliam, Romuli uxorem, quæ post mariti apotheosin in cœlum translata, Hersilia vocata est. Qu. Ennius.

Teque Quirine pater veneror, Horamq; Quirinam.

Apud Ovid. tamen in fine lib. 14. legitur *Ora*, sine aspiratione, & priore correptâ.

——— *Priscum pariter cum corpore nomen*
Mutat, Oramq; vocat, quæ nunc Dea juncta Quirino est.

Horacitæ, pop. Illyriis finitimi. Polyb.

Hora, Calabriæ urbs. Curopalates.

Horæ, Jovis ac Themidis filiæ. Hesiod. in Theogoniâ.

Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὥρας,
Εὐνομίην τε, Δίκην τε, καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν,
Αἳ ἔργ' ὠρεύουσι καταθνητοῖσι βροτοῖσι.

Orpheus non solum ex prædictis parentibus, sed etiam verno tempore natas esse dixit in his carminibus:

Ὧραι θυγατέρες Θέμιδος καὶ Ζηνὸς ἄνακτος,
Εὐνομίη τε Δίκη τε καὶ Εἰρήνη πολύολβε
Εἰαριναί, λειμωνιάδες.

Pausanias in Bœoticis non hæc sed alia Horarum nomina

attulit longè diversa; vocavitque aliam *Carpo*, aliam *Thalloten*, alterius nomen non dixit. Καρπὸς autem *fructum* sig. θάλλειν vero *pullulare*. Quas iccirco ἐγκάρπους sive *fructiferas* vocavit Aratus, uti videre est in his:

Ἐν ταῖς ἥλιος εἴχετο δυωδεκάδα πᾶσαν
Πάντ' ἐνιαυτὸν ἄγων, καὶ ἐπὶ τοῦτον ἔασι
Κύκλον, ἀέξονται πᾶσαι ἔγκαρποι Ὧραι.

Has portas cœli servare dixit Ovidius Fastorum 1.

Præsidio foribus cœli cum mitibus Horis.

Idem Met. 2. ministras Phœbi, sive Solis facit.

Jungere equos Titan velocibus imperat Horis,
Jussa Dea celeres peragunt.

Has & molles habere pedes, & omnium Deorum tardissimas esse, & novi semper aliquid adferre testatur Theocritus in Syracusiis:

Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι,
Βάρδισται μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖς ἀεί τι φέροισαι.

Homerus Iliad. 5. non solum portas Cœli servare, sed etiam nubes inducere, & serenum facere cum libuerit, inquit.

Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι
Τῇς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς, Οὔλυμπός τε,
Ἠ μὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι.

Horata, Indiæ pop. Plin.

Horam, rex Gazer. Jos. 10. Lat. *mons eorum*, sive *manifestans*, vel *comitiens eos*.

Horatii villa, vulgo *S. Giovanni in campo Oratio*, teste Blondo: locus erat prope urb. Romam.

Horatius Cocles, nobilis Romanus, qui in eo bello quod Porsena Hetruriæ rex pro restitutione Tarquiniorum cum Romanis gessit, cùm Janiculum jam captum videret, hostesque inde in urb. irruere, reliquis omnibus attonitis, & in fugam conversis, duobus tantum comitatus, hostium impetum tantisper remoratus est, donec pons à tergo solveretur; quem cum jam intercisum videret, ut erat armatus in Tyberim insiluit, & incolumis ad suos tranavit. Vide *Cocles*. Fuere præterea 3. *Horatii* qui cum Curiatiis singulare certamen inierunt. Vide Liv.

Horatius Flaccus, poeta Venusinus, Lyricorum, & Satyrarum scriptor, qui anno Imperii Augusti 33. ætatis vero suæ 63 moriens Augustum reliquit hæredem, maximâ pompâ juxta Mecœnatem in Exquiliis consepultus. Ovidius.

Pervenit ad nostras numerosus Horatius aures,
Dum ferit Ausoniâ carmina culta lyrâ.

Vide L. Gyraldum & Crinitum.

Horbatii, pop. Illyrii in confinio Norici, quorum reg. *Crabaten* Lazio hodiè dicitur.

Horchia, Etruriæ urbis Dea in quâ fanum habebat. Ab eâ vicus *Horchianus* sumpsit nomen.

Hordonienses, Apuliæ pop. Plin.

Horeb, mons in reg. Madianitarum. Exod. 3. Est & nomen petræ. Ex. 17. Lat. *desertum*, *solitudo*, *destructio*, *siccitas*, vel *gladius*.

Horem, civitas in tribu Nephthali. Jos. 19. Lat. *destructio*, vel *anathema*, sive *rete*, vel *dedicatum* sc. *Deo*.

Horesti, Scotiæ pop. quorum regiones hodie *Mernia*, & *Angusia*, H. Boethio; Camdeno vero *Eskedale*.

Hori, filius Lotan, filii Seir. Gen. 36. Lat. *princeps*, *liber*, vel *ingenuus*, aut *irascens*.

Horici, pop. Italiæ. Steph.

Horma, op. Macedoniæ. Ptol. *Coria* Moletio. Item civitas in tribu tam Judæ quam Simeonis, inter Hasmonem & Cades barne. Num. 21. quæ Judic. 1. dicitur *Zephath*, & Jos. 15. *Harma*.

Hormas, civitas in tribu Aser. Jos. 19.

Hormasdes, apud Chaldæos bonus erat Dæmon, qui *Jupiter* putabatur.

Hormia, vide *Formia*.

Horminias, Bithyniæ mons. Ptol. *Hippius* Plinio; videtur ab Appiano *Scorobas* vocari in lib. de bello Mithridatico.

Horodes, vel *Orodes*, rex Parthorum, qui M. Crassum occidit.

Horrhai, gigantes, quos expulerunt filii Edom à monte Seir. Deut. 2.

Hortanum, Tusciæ urbs. Plin. *Horti* Leandro.

Hortensia, Hortensii filia eloquentissima, quæ, cum matronarum ordo gravi tributo à Triumviris, Octavio, Antonio, & Lepido premeretur, nec virorum quisquam ipsi adesse auderet, causam constantèr egit, repræsentatâque patris facundiâ, impetravit, ut major pecuniæ pars ei remitteretur. Appianus.

Hortensius, Romanus rhetor, qui in foro Romanó *Causarum rex* ob eloquentiam dictus est, licet ejus scripta infra famam fuerint. De quo Cicero in Bruto sic refert. *Primùm memoria tanta quantam in viro cognovisse me arbitror, ut quæ secum commentatus esset, ea sine scripto verbis iisdem redderet, quibus cogitasset*. De quo etiam fertur, quòd sedens olim totum diem in auctione, omnes res venales, ut pretia & emptores ordine suo recensuerit, argentariis recognoscentibus, ita ut à nullo falleretur.

Hortona, op. Italiæ in confin. Æquorum. *Hortana* Livio, Ὄρτοι Dionysio, forte pro Ὀρτώνα. Vide Cluver. Ital. Ant. pag 969.

Horus, Isidis fil. quem cum Isis amisisset, verita est ne illi obveniret, quod Osiridi patri acciderat: sed eo invento, mœrorem in lætitiam convertit. Idem Assyriorum rex. Plin. 30. 15.

Hosa, janitor quidam. 1 Par. 26. Hebr. חוסה. Lat. *confidens*, vel *protegens*.

Hosa, nomen civitatis. 1 Par. 4. Heb. חושא. Lat. *festinans*, *tacens*, aut *sensualis*.

Hosa, Tuscorum flu. Ptol. *Martha* hodiè.

Hospitius, vir quidam Nicensis, qui tam austeræ vitæ fuisse traditur, ut antro inclusus perpetuo cilicio carnem maceraret, & corpus catenis ferreis vinctum contineret. Volater.

Hostanus, unus ex comitibus Alexandri, magus præstantissimus.

Hostasius, Ravennatum princeps fuit, qui à suis civibus relegatus est, quòd in otio, & ignaviâ torpesceret, publicæque administrationi esset ineptus.

Hostia, urbs Italiæ. Vide *Ostia*. Item puella, quam à se amatam Propertius *Cynthiam* vocavit.

Hostiai, vel *Hostimes*, pop. juxta Ocean. Occidentalem, quos Artemidorus *Cossinos* vocat. Steph.

Hosticus, nomen poetæ. Lege *Hostius*.

Hostilia, op. amplum Venetiæ ad Padum in agro Mantuano. Tacitus. *Hostia* Leandro.

Hostius Hostilius, vir bello strenuus, qui ob virtutem à Romulo frondeâ coronâ donatus est. Dionysius lib. 3.

Hostius Lucretius Tricipitinus, Consul unà cum L. Sergio, an. U. C. 327.

Hotham, filius Heber. Lat. *sigillum*, *signaculum*, sive *clausura*.

Hozai, nomen prophetæ. 2 Par. 33. Lat. *videns*.

Hoziel, i. e. *videns Deum*, fil. Semei. 1 Par. 23.

H U.

Hucuca, civitas in tribu Nephthali. Jos. 19. Lat. *sculptura*, vel *præceptum*, aut *legislatio*.

Hucumbra, vici nomen apud Marcellinum, *Zumbra* Zosimo, qui cum inter duo opida collocat, quorum nomina sunt *Nisbara* & *Mischanabe*, quas Tigris dividit.

Hugo, cognomento *Capetus*, ex Parisiensium Comitum familiâ, Francorum regnum occupavit. An. Dom. 988.

Hugo, Lusignanus, Cypri rex. Blondus. 10. 2. Item rex Italiæ. Luitpr. 3. 14.

Hugones, qui regem Angliæ malis imbuerunt moribus, à Principibus pulsi sunt, quos rex ab exilio revocavit, regnoque præfecit, An. Dom. 1321.

Huguitio Fagiolanus, Pisanorum dux. A. D. 1314.

Hul, Lat. *dolor*, vel *infirmitas*, sive *arena*, vel *præstolatio*, aut *obstetricatio*. Filius Aram Gen. 10.

Huldericus, dux Wirtemburgensis, ex avito ducatu pulsus est. A. D. 1519.

Humana, nomen civitatis. Blondus. 10. 1.

Humfredus, Northmannus, Drogoni fratri in Apuliæ comitatu successit. A. D. 1041. Blondus.

Humfredus, Glocestriæ dux, vir militiâ clarus, Angliæ Regens, noctu à conjuratis in Buriensi cœnobio laqueo strangulatus est. A. D. 1447.

Hungaria,

Hungaria, provincia Europæ, Pannoniam cis Danubium, & Jazyges trans Danubium complectens, regnum amplum inter Austriam, Stiriam, & Moraviam ad occid. Serviam ad Ort. Illyricum ad Merid. Poloniamque ad Sept. contentum, cujus maxima pars à Turcis occupatur. Vide plura apud Bonfinium in Decadibus rerum Hungaricarum.

Hunni, qui & *Abares*, sive *Avares*, teste P. Diacono, dicuntur, pop. Sarmatiæ juxta Mæoticam paludem incolentes, unde egressi in Pannonias primum (quibus Hungariæ nomen ab his inditum traditur) deinde in Galliam migrarunt, qui, duce Atilâ, eam ac Italiam fœdissimis cladibus affecit, donec Leonis Pontificis precibus victi, rursus se in Pannoniam receperunt.

Hunnum, op. Angliæ in Northumbria, *Seavensbale*, teste Camdeno.

Hunoldus, Aquitaniæ nobilissimus dux. Æmil. lib. 3.

Hupham, filius Beniamin. Num. 26. Lar. *thalamus*, aut *operimentum*, sive *litus*, vel *ripa eorum*.

Hur, filius Judæ. 1 Par. 4. qui Gen. 46. dicitur *Onan*. Filius Caleb ex Ephratâ uxore. 1 Par. 2. Item rex Madianatarum. Num. 3. Lat. *albedo*, aut *foramen*.

Hurai, nomen viri, 1 Par. 11. qui 2 Sam. 23. *Heddai* dicitur.

Huram, fil. Belæ, filii Benjamin. 1 Par. 8.

Huri, pater Saphat. Num. 13. Pater Abihail. 1 Par. 5.

Hus, fil. Aram. Gen. 10. qui principatum tenuit, inter Palæstinam, & Cœlesyriam. Hujus regio Αὐσῖτις ab Interpp. 70. in Jobo dicitur, cap. 1. Primogenitus item Nachor. Gen. 22. Filius quoque Dison. Gen. 36. Lar. *consilium*, aut *lignum*, vel Syriacè *fixus*.

Husam, rex tertius qui regnavit in Edom. Gen. 36.

Husathi, nomen civitatis. 2 Sam. 21.

Husi, pater Baanah. 3 Reg. 4.

Husim, altera uxor Saharaim. 1 Par. 8. Item filius Dan. Gen. 46.

H Y.

Hyacintha, pl. num. sacra nocturna à Lacedæmoniis instituta in honorem Hyacinthi pueri, ab Apolline disci jactu interfecti. Ovid. Met. 10.

Hyacinthides, quænam sint non convenit inter authores. Harpocration tradit Hyacinthi Lacedæmonii filias esse. In eâdem sententiâ est Apollodorus, qui quatuor eas memorat, *Antheidem*, *Ægleidem*, *Eutheniden*, & *Lytæam*, mactatasq; ab Atheniensibus ex vetere Oraculo pro Salute publicâ ad tumulum Geræsti Cyclopis. Bibliothecæ lib. 3. Alii Erechthei filias fuisse tradunt, in quibus est Demosthenes Orat. Fun. Alii 6 commemorant *Protogeniam*, *Pandoram*, *Procridem*, *Creusam*, *Orithyiam*, & *Chthoniam*; atque ex his duas priores mactandas sese præbuisse in colle Hyacinthio, unde *Hyacinthides* dictæ. Hyginus unam tantum memorat, Spartianridem, fab. 238. Meminit earum Hesychius.

Hyacinthus, Amyclæ regis fil. Euroræ nepos, eodem tempore à Zephyro & Apolline adamatus. Verum cum in Apollinis amorem propensior esset, ægre id ferens Zephyrus, amorem in odium convertit. Cum Hyacintho deliciis suis disci jactu, dum sese exerceret Apollo, Zephyrus nocendi occasionem nactus, discum ab Apolline emissum flatu suo in caput Hyacinthi convertit, puerumq; interemit. Cujus mortem cum ægerrimè ferret Apollo, Tellus in amatoris Dei solatium, cruorem ejus commutavit in florem sui nominis. Palæphatus paulo aliter. Ovid. Met. 10. Nicander in Theriacis.

——— Καρπὸν τε πολυθρήνου Ὑακίνθου,
Ὃν Φοῖβος θρήνησεν, ἐπεὶ ῥ᾽ ἀεκόντος ἔπεφνε
Παῖδα, λαβὼν προπάροιθεν Ἀμυκλαίου ποταμοῖο
Πρωθήβην Ὑάκινθον, ἐπεὶ σόλος ἔμπεσε κόρσης
Πέτρης ἀφαλλόμενος, νέαιρα δ᾽ ἤρειξε κάλυμμα.

Coluthus Thebanus in Helenæ Raptu:

Ἔνθα δὲ Καρνείοιο ταφὴν γυάμψας Ὑακίνθου,
Ὃν ποτε χαριζομένα σὺν Ἀπόλλωνι νοήσας
Δῆμος Ἀμυκλαίων ἠγάσσατο, μὴ διὰ Λητοῦ
Σκυζομένη καὶ τοῦτον ἀνάγαγεν· Αὐτὰρ Ἀπόλλων
Οὐκ ἰδὼν Ζεφύρῳ ζηλήμονι παῖδα φυλάσσειν,
Γαῖα δὲ δακρυόεσσα χαρισσαμένη βασιλῆϊ,

Αὐθὸς ἀνακτίζουσα παραίφασιν Ἀπόλλωνι,
Ἄνθος ἀερζόλοιο ἐπώνυμον ἐβλάστησε.

Alius Lacedæmonius prioris ex Cynortâ patre nepos, Oebali filius, pater Hyacinthidum. Item pagus supra Sphendonios, ubi Erechthei filias immolatas esse tradit Suidas in Παρθένοι.

Hyades, stellæ 7. in capite Tauri, quæ quoties nascuntur, vel occidunt, pluvias creant, unde & nomen acceperunt, ἀπὸ τοῦ ὕειν, quod est *pluere*. Ovid. Fast.

Ore micant tauri septem radiantia flammis
Sydera, quas Hyadas Graius ab imbre vocat.

Vide Gell. 13. 9. Fabulantur poetæ has Bacchi nutrices fuisse, quæ & *Dodonides* nymphæ vocatæ sunt, à *Dodonâ* Epiri civitate: quæ cùm Junonis iram vererentur, sugerentque Lycurgi regis sævitiam, à Jove in cœlum sunt translatæ. Alii tradunt Atlantem ex Æthra uxore Hyan filium suscepisse, septemque puellas, quarum hæc sunt nomina, Ambrosia, Eudoxa, Pasithoe, Corone, Plexauris, Pyrho & Tyche, quæ cum fratrem à leone devoratum implacabili luctu prosequerentur, dolorisq; magnitudine extabescerent, Jovis miseratione in 7 stellas sunt conversæ, &, ut in perpetuum maneret tantæ pietatis testimonium, à fratris nomine *Hyades* appellatæ. A Latinis *Suculæ* dicuntur, quòd propter maximas, quas ex ortu suo afferunt, pluvias, luto gaudere videantur, tanquam sues.

Hyæa, urbs Locrorum Ozolorum. Steph.

Hyala, urbs ad Indi flu. ostium. Diodorus.

Hyale, nympha una ex comitibus Dianæ. Ovid. Met. 2.

Hyamaa, urbs Messeniæ, una ex quinque. Steph.

Hyamion, urbs Trojana. Steph.

Hyampolis, urbs Phocidis ad Parnassum montem. Steph. Strabo lib. 8. Plin. 4. 7. Statius Theb. 7.

Et valles Lebadea tuas, & Hyampolin acri
Subnixam scopulo. Est & altera in Bœotiâ, non procul ab Orchomeno. Ptol. lib. 4. cap. 15.

Hyanthes, ab antiquis vocabantur Græciæ pop. posteà *Bœoti* dicti. Plin. 4. 7. quod nomen ab *Hyante* rege traxisse putantur. Strabo lib. 7. Hinc *Hyantius*, idem quod *Bœotius*, Cadmi epitheton. Ovid. Met. 3.

Hyantia, urbs Locrorum. Steph.

Hyapea, urbs Phocidis. Steph.

Hyas, vide *Hyades*, & *Hyanthes*.

Hyasis, urbs Libyæ, quæ & *Oasis*. Steph.

Hyba, vel *Hybada*, vicus in tribu Leonridis. Steph.

Hybanda, Joniæ olim insula, postea maris recessu continenti annexa. Plin. 2. 89.

Hybele, urbs juxta Carthaginem. Steph.

Hyberia, vide *Iberia*.

Hybernia, vide *Hibernia*.

Hybla, mons Siciliæ, thymi copiâ, salicum, & apibus abundans, unà cum op. ejusdem nominis ab *Hyblo* rege dicto. Strabo à Doriensibus conditâ scribit. Mart. 13. 105.

Quum dederis Siculos mediis de collibus Hyblæ
Cecropios dicas tu licet esse favos.

Silius lib. 14.

Tum quæ nectareis vocat ad certamen Hymettum
Audax Hybla favis.

Hinc *Hyblæus*. Eclog. 1.

Hyblæis apibus florem depasta salicti.

Mart. 11. 43.

Mella jubes Hyblæa tibi vel Hymettia nasci.

Porro tres *Hyblas* in Siciliâ ponit Stephanus, de quibus vide Boch. Geograph. pag. 584. 593. 604.

Hyblon, Siciliæ regulus, qui Hyblæ civitati nomen fecit, quæ postea *Megara* dicta est. Steph.

Hybreas, insignis Orator ex Mylassis Cariæ urbe, qui, cum pater nihil præter mulum lignarium, & mulionem reliquisset, illorum operâ aliquandiu nutritus Diotrephi sophistæ operam dedit, tandemque ad Reip. gubernacula pervenit. Vide Strab. lib. 14.

Hybrianes, pop. circa Thraciam, à Scordiscis infestati. Strabo.

Hyccara, op. Siciliæ, ubi Laidem meretricem natam aiunt. Ὕκκαρα βαρβαρικὸν χωρίον. Ita Plut. in Niciâ. Et Thucyd. lib. 6. πόλισμα Σικανικόν μέν. Ἐγεσταίοις δὲ πολέμιον. Itaque non placet quod apud Athenæum lib. 7. Timæus

Dominis originem ex Græcâ linguâ arcessens, *Hyccara* dici vult παρὰ τὸ τοὺς πρώτους τῶν ἀνθρώπων ἐνθεῖσθαι ἐπὶ τὸν τόπον ἰχθῦς εὑρεῖν τοὺς καλουμένους ὕκκας. Hycca pro Erythrino pisce Cyrenæorum est vox, alibi raro in usu, præterquam apud poetas. Et ut ab *Hycca* fiat *Hyccara*, non patitur analogia. Denique barbari opidi vocabulum è Græco sermone petere non licet. Proinde consultius ex Punicâ linguâ deducas, quâ חוק כורא *Hek-caura* est *sinus piscis*, i.e. *piscosus*, qualem esse sinum Hyccaræ ex Fazello patet. Dec. 1. lib. 7.

Hyda, vel *Hyde*, op. Lydiæ sub Tmolo monte. Hom. Il. 2. Sunt qui idem esse putant cum Sardibus. Strab. 13.

Hydara, Armeniæ maj. urbs. Strabo.

Hydaroe, pop. Indici, qui contra Bacchum pugnaverunt. Steph.

Hydarnes, nobilis Persa, qui Herodoto lib. 3. cum Dario in Magos conjuravit. Strabo lib. 11.

Hydaspes, fluvius Asiæ geminus [...]nus per Susianam apud Susam urbem fluens. Virg. Georg. 4.

Lydia, nec populi Parthorum, aut Medus Hydaspes.

Alter Indiæ, terminus itineris Alexandri M. cùm Asiam subjugaret, in Indum influens apud Nysam urbem, cujus incolæ *Hydaspii* Trogo dicuntur. Lucan. lib. 8.

Quà rapidus Ganges, & quà Nysæus Hydaspes.

Horat. Carm. 1. ——— *Quæ loca fabulosus*
Lambit Hydaspes.

Gemmiferum facit Seneca Tragœdus.

Tepidus Hydaspes gemmifer currens aquis.

Inde Claudiano *Hydaspea gemma*. Idem Claud.

——— *Auriferum veniam poturus Hydaspen.*

Seneca alibi. ——— *Rutaque dives erugat Hydaspes.*

Χρύσειος etiam Nonno in Bassaricis dicitur.

Hyda, Lydiæ urbs, vide *Hyda*.

Hydia, Siciliæ op. Ptol. *Fontana murata* Nigro.

Hydissus, urbs Cariæ. Steph.

Hydra Lernæa, serpens erat 50 capita, unicumq; duntaxat corpus habens, ex quibus uno occiso, duo alia statim repullulabant. Ovidius Met. 9.

——— *Nec profuit Hydra*
Crescere per damnum, geminasque resumere vires.

Horat. *Non Hydra secto corpore firmior*
Vinci dolentem crevit in Herculem.

Item insula Libyæ juxta Carthaginem. Steph. Alia Hadriatici maris. Pompon. Æolidis promunt. Straboni. Dolopum insula Phavorino. Vide *Lysimachia*.

Hydralis, fluviolus prope Constantinopolim in Barbyssim influens. Nicetas; *Belgrado* Gyllio.

Hydramia, urbs Cretæ. Steph.

Hydrax, Africæ op. in reg. Pentapoleos. Ptol.

Hydrea, insula juxta Troezenem. Steph.

Hydrela, urbs Cariæ. Steph.

Hydreuma, nomen variorum locorum, Æthiopiæ sub Ægypto, & alibi. Plin.

Hydriacus, Carmaniæ flu. Ptol.

Hydrios, Asiæ min. regio. Herodotus.

Hydrochous, signum Cœleste, quod *Aquarium* vocamus.

Hydruntum, *Hydrus* Straboni ac Ptolemæo, totius Apuliæ metropolis, vetustate, ac civium fide atque animi magnitudine nobilis. Lucan. lib. 5.

Et cunctas revocare rates, quas avius Hydrus
Antiquusque Taras, &c.

Item *Hydrus* mons urbi imminens, ac fluvius. Civitas *Otranto* dicitur.

Hydrusa, urbs Atticæ, Strabo; Est & una Cycladum insularum, quæ *Andros* dicitur.

Hyela, op. Brutiorum in Calabriæ citer. orâ inter Blandam & Lampetiam, *Bonfatti* Barrio. Item Straboni urbs Lucaniæ excisa; vide *Velia*, & Casaub. in Strab. pag. 99.

Hyettus, Bœotiæ urbs. Vide Steph.

Hyetussa, insula in Cariæ orâ. Plin.

Hygassus, urbs Cariæ. Steph.

Hygennenses, Asiæ min populi. Herodotus.

Hygeia, quæ & *Salus*, Æsculapii filia.

Ulcus habet quod habere suam vult quisq; puellam,
Quod sanare Criton, non quod Hygeia potest.

Hygiaa, Minerva à medendi arte sic dicta.

Hygiana, Triphyliæ in Peloponneso urbs. Polyb.

C. Julius *Hyginus*, Augusti libertus, natione Hispanus, etsi nonnulli Alexandrinum putent, & à Cæsare Romam advectum, Alexandriâ captâ. Studiosè imitatus est Cornelium Alexandrum, Grammaticum Græcum, quem propter antiquitatis notitiam Polyhistorem multi vocarunt. Præfuit Palatinæ Bibliothecæ, fuitque familiarissimus Ovidio Poetæ, & C. Asinio consulari historico, qui eum pauperem decessisse tradit, & liberalitate suâ quoad vixit sustentatum. Scripsit de vitâ rebusque gestis illustrium virorum, præterea Exemplorum volumen, Gell. 1. 7. & 10. Item de urbibus Italicis, Servio, & Macrobio testibus. Genealogiarum quoq; libros reliquit, ut ait ipse in poetic. astronomico, quo loco de Perseo tractat. Commentarios quoq; in Virgilium, Προπεμπτικὸν Cinnæ, de Agricultura, de Penatibus, de Proprietatibus Deorum, &c Hodie nihil Hygini habemus præter poeticon, & fabularem librum. Nam Gromatica, sivè de limitibus constituendis, non hujus sunt Hygini, sed alterius, qui Trajani ætate vixit: ut ex ipsis Gromaticis videre est.

Hygris, civit. Sarmatiæ Europ. Ptol. *Sabardi* Villanov.

Hyi, Susianæ populi. Plin.

Hylami, urbs Lyciæ. Steph.

Hylactor, nomen unius ex canibus Actæonis ἀπὸ τοῦ ὑλακτεῖν, i. e. à *latrando* impositum. Ovid. Met. 3.

——— *Acutæ vocis Hylactor.*

Hyla, Phocensium colonia, postea *Elea* dicta. Suidas.

Hylea, sive *Hylæa*, regio parva Sarmatiæ Asiat. ad oram maris Euxini. Val. Flac. lib. 6.

Movit & Hyleâ supplex cum gente Syenen.

Hylæus, Centauri nomen à *sylva* deductum, qui à Pirithoo invitatus ad nuptias, visâ puellâ permotus est, & cum violentus ei esse conaretur, à Lapithis prohibitus est. Virgil. Georg. 2.

Et magno Hylæum Lapithis cratere minantem.

Hor. 2. 12. *Nec sævos Lapithas & nimium mero*
Hylæum. Item canis Actæonis.

Ovid. Met. 3. *Hylæusque ferox nuper percussus ab apro.*

Hylas, filius Theodamantis, quem Hercules rapuit. Cùm enim ex Calydonia, occiso Oenei pincernâ fugeret, venissetque cum Deianirâ & Hyllo filio ad Dryopes, & esurienti puero, cùm Lichas pædagogus abesset, à Theodamante aliquid cibi postulasset, ille autem denegasset, arreptum unum ex bobus Theodamantis mactavit, atq; coxit. Quamobrem Theodamas, convocatis popularibus, arma adversus Herculem movit: & quamvis in ea pugna pene oppressus fuerit Hercules, tamen victoriam obtinuit, & occiso Theodamante Hylam filium ejus secum abduxit, quem posteà unice dilexit, secumque cum reliquis Argonautis Colchos navigans duxit. Verum cum inter remigandum Hercules remum suum fregisset, unà cum Hyla navi egressus est, ut alium in Mysiæ sylvis quæreret; Invalescente autem æstu, cùm siti premeretur, Hylam cum urna ad Ascanium flu. misit, ut inde sibi aquam afferret; Verum cùm ripa altior esset, quàm ut stans haurire possit, procumbens in pectus Hylas urnam è manibus amisit: quam cum subito recipere conaretur, pondere ejus demersus est; Quæ res poetis occasionem dedit fabulandi, Hylam à nymphis fuisse raptum. Hercules a. cùm Hylas nusquam compareret, casum ejus tam ægrè tulit, ut relictis Argonautis, Mysiam totam oberrans, Hylam quæreret. Dionys. Perieg. vers. 807. De Cio flu. loquens

Τοῦ πότ' ἐπὶ προχοῇσιν Ὕλαν ἥρπαξαν νύμφαι
Ὀρφνῇσιν θηρητῆρα πολύσπερου Ἡρακλῆος.

Juv. Sat. 1. *Et multum quæsitus Hylas, urnamq; secutus.*

Stat. Sylv. 1. *Quantum non clamatus Hylas.*

Theocritus de *Hylâ*. ——τρὶς μὲν Ὕλαν ἄϋσεν.

Virg. Ecl. 6. *His adjungit Hylam, nautæ quo fonte relictum*
Clamassent, ut litus Hyla, Hyla omne sonaret.

Val. Flac. *Rursus Hylan, & rursus Hylan per longa reclamant*
Avia, respondent sylvæ, & vaga certat imago.

Sed *Cui non dictus Hylas puer?* *Hylas* etiam histrio, cujus meminit Macrobius lib. 2. Saturnal.

Hylata, Syriæ Cœles populi. Plin. 5. 23.

Hylates, Apollo colitur in Erysthea urbe Cypria. Steph.

Hylax,

Hylax, canis nomen apud Virgilium.

——— *Hylax in limine latrat.*

Hyle, urbs Cypri ubi Apollo *Hylates* colitur, Item urbs Locrorum Ozolorum; & regiuncula inter Sabinorum, & Romanorum urbem. Steph.

Hyle, urbecula Bœotiæ, non longè à Thebis, de quâ, Strab. lib. 9. & Plin. 4. 7. Etiam Homerus ejus meminit Iliad. ε. Ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε μέγα πλούτοιο μεμηλώς, Λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι, πὰρ δέ οἱ ἄλλοι Ναῖον Βοιωτοί. ———

Ubi Schol. Ὕλη πόλις Βοιωτίας. Unde apud Moschum, Idyll. 3. vers. 89.

Οὐδ' Ὕλας ὁ ποθεστὶ τόσον Βοιωτὶς Ὕλας.

Ita enim locum istum legit Palmerius.

Hyleessa, Patos, una Cycladum sic olim dicta. Est & Zacynthi epitheton apud Homerum. Steph.

Hyleates, Adiabenorum imperator, an. U. C. 805.

Hyllarima, Cariæ op. patria Hieroclis ex athletâ philosophi. Steph.

Hyllienses, Ὑλλεῖς Stephano, gens Illyrica.

Hyllis, peninsula, vel promontorium Liburniæ ad mare Adriaticum. Plin. *Capo cista*, teste Nigro. Vide Steph.

Hyllusa, vicus Cariæ, ubi Hyllus interiit, & Cares quidam templum Apollini ædificavit. Vide Steph.

Hyllus, fil. Herculis ex Deianira, qui Iolem, patre mortuo, uxorem duxit. Ovid. Met. 9. Hic postea cum cæteris fratribus, qui ex Hercule superstites fuere, ab Eurystheo pulsus, Athenas confugit, ibique Misericordiæ templum condidit, quod & accepti ab Atheniensibus beneficii testimonium, & miseris in posterum asylum esset, & profugium. Item alius Herculis fil. ex Melita Ægæi flu. filia, à quo populi *Hyllienses*. Est & fluvius Lydiæ in Hermum influens Straboni & Livio Phrygius dictus.

Hylonome, mulier ex genere Centaurorum, Cyllari uxor quæ mortuo marito, gladio suo incubuit. Ovid. 12. Metam.

Hymani, Liburnorum populi. Plin.

Hymenæus, Deus nuptiarum præses, qui & *Hymen* dicitur, & conjunctis dictionibus *Hymen Hymenæus*. Hic Liberi patris, & Veneris, aut ut alii malunt Uraniæ fil. fuisse putatur, & primus certas nuptias instituisse. Nomen autem accepisse creditur ἀπὸ τοῦ Ὑμένος, h. e. *à membrana*, quæ claustrum virginitatis esse, & primo coitu rumpi putabatur. Quanquam anatomicæ rei periti negant in virginum dissectionibus pelliculam ejusmodi ullam inveniri. Alii virum Atticum fuisse volunt qui raptas à latronibus virgines parentibus intactas restituit: Ideoq; nuptiis ejus nomen invocari, tanquam defensoris virginitatis, vocemque hanc nuptialem factam apud Græcos, quemadmodum Romani in nuptiis Virginalibus *Thalassii* nomen invocant. Alii dicunt eum fuisse juvenem, qui die nuptiarum ruina oppressus, interiit, unde posteà institutum est, ut expiationis gratia nominaretur in nuptiis. Non raro quoque Poetæ *Hymenæos* ponunt pro nuptiis. Virgil. *Pergama cum peteret inconcessosque Hymenæos.*

Obitèr emendabis Claudianum de Raptu Proserp.

——— *Nimbu Hymenæum binkis*

. *Intonat.*

Mirum enim est Hymenæum intonare, & Jovis τὸ βροντᾶν officio fungi, quare *Hymenæon* legendum putat Nicol. Heinsius, ut ad Jovem referatur. Apul. Met. 4. *Tota domus lauris obsita, tædis lucida abstrepebat Hymenæum*. Hesych. Ὑμέναιος, γάμος, ἢ ᾠδὴ γαμική. Nihil frequentius poetis hac locutione, Statius genethliaco Lucani.

Et vestros Hymenæos ante postes

Festis cantibus ipse personabo.

Ovid. Met. 12.

Ecce canunt Hymenæon, & ignibus atria fumant.

Seneca in Troad. *Tritonum ab alto cecinit Hymenæum chorus.* Musæus. Οὐχ Ὑμέναιον ἀεισε πατὴρ, &c.

Item nomen viri, qui à Christiana fide excidit. 2 Tim. 2.

Hymettus, mons Atticæ opibus, & optimi mellis copiâ abundans. Martial. lib. 7.

Pascat & Hybla meas pascat Hymettos apes.

Juv. Sat. 13. ——— *Dulcique senex vicinus Hymetto.*

Stat. lib. 12. ——— *Et denis arator Hymetti,*

Strabo lib. 9. Ὁ δ' Ὑμηττὸς ἡ μέλι κάλλιστον ποιεῖ. Pausanias. Καὶ Ὑμηττὸς ἐν ᾧ φυτὰ νομὰς μελίσσαις ἐπιτηδείους παρέχει. Dioscorides. Μέλι πρωτεύει τὸ Ἀττικὸν, ἡ τούτῳ τὸ Ὑμήττιον καλούμενον. Silius lib. 2.

Aut ubi Cecropiæ formidine nubis aquosæ

Sparsa super flores examina tollit Hymettos.

Val. Flac. lib. 5.

Florea per verni qualis juga uxit Hymetti

Aut Siculâ sub rupe cohors.

Ex hoc monte marmora pulcherrima effodiebantur. Plinius, *L. Crassus orator primus peregrini marmoris columnas habuit Hymettias.*

Hymnus, Nicæam amavit. Nonnus Bassaricôn, lib. 15.

Οὔρεσιν ἦν τις ἄναξ Ὕμνος, ὃς ἀγραύλων μέλεν ἦεν
Ὑμετράς ὠίεσιν βίας περὶ γείτονι νηῷ.

Hynidus, Asiæ min. in Mœonia op. Plin.

Hyope, urbs Marienorum. Steph.

Hyops, urbs in Iberiâ Chersonesi, non procul à Lesyro fluvio. Steph.

Hypacyris, flu. Scythiæ Europ. qui cum Gerrho in Carciniten sinum Mæotidis influit, *Desna*, Peucero teste.

Hypæa, Massiliensium insula, una Stoechadum. Plin. 3. 5.

Hypalochi, gens Molossica. Steph.

Hypæpa, Stephano & Straboni, Lydiæ op. Veneri sacrum, inter Tmolum mont. & Caystrum flu. sed Pausaniæ & Ovidio plu. num. Ovid. Met. 11.

Tmolus in ascensu; clivoque extensus utroque

Sardibus hinc, illinc parvis finitur Hypæpis.

Hypasia, Peloponnesi regio circa Arenen. Strabo.

Hypana, op. Peloponnesi, *Epina* Straboni, vel *Hypana* eidem.

Hypanis, flu. Scythiæ ex magnâ palude profluens, sapore dulcissimo, donec ad quadragesimum milliare miscetur ei exiguus fonticulus (*Exampæum* nominat Herodot. lib. 4.) qui suâ amaritudine totum corrumpit Hypanim. Ovid. Met. 15.

Quid? non & Scythicis Hypanis de montibus ortus,

Qui fuerat dulcis salibus vitiatur amaris.

Virgil. Georg. 4.

Saxosumque sonans Hypanis, Mysusque Caicus.

Hyparinus, Dionis fil. Siciliæ Imperator duobus annis paternum regnum obtinuit.

Hypasis, Indiæ flu. Alexandri M. terminus. Plin.

Hypata, Thessaliæ civitas. Steph.

Hypates, flu. Siciliæ prope Camerinam. Silius. *Pauperis alvei Hypates*: quod corruptum pro *Hipparin* putat Cluver.

Hypatia, mulier Alexandrina, Theonis geometræ filia, uxor Isidori philosophi, sub Arcadio Imp. Professa est Alexandriæ varia disciplinarum genera, magno & frequenti auditorio, convolantibus undique discipulis. Suidas, & Socrates 7. 12.

Hypatius, per seditionem Imperator factus, cum cæteris seditionis principibus, morte punitus est. Procop. l. 1. Item Consul cum Eusebio, an. U. C. 1112. Alius Consul cum Patricio, an. U. C. 1253.

Hyperborei, populi, & montes qui & *Riphæi*, ultra Scythiam, teste Aristotele. Veteres hos citra Tanais flu. fontes describunt, cum ibi maxima sit planities. Argumenti ratio postulat (inquit H. Jacobius) ut in Hyperboreorum sedes inquiratur, quarum certitudo celebritati gentis haud respondet. In quorum nomine præpositio Ὑπὲρ veteres vexavit. Pletique exponunt *ultra Boream sitos*. Herodotus ὑπὲρ εἶτ' ὁ Βορέας ἐστί. Orpheus Argonaut. paulo incommodius *positos omni vento carentes*, de Riphæis vel Hyperboreis. Herodotus admittit dubitantèr, quia tum essent etiam pati jure Ὑπερνότιοι, qui nulli dantur. Sed hanc dubitationem Eratosthenes apud Strabonem lib. 1. eludit facetè. Strabo ipse aliam viam secat, cui ὑπὲρ adornat superlativum gradum, unde Ὑπερβόρεος exponit βορειότατος, ut in his apud Æschylum, Sophoclemque ὑπέρπικρος, *amarissimus*, ὑπέρξηρος *aridissimus*, Casaubono rectè adnotante, præterquam quod illi apud Æschylum in Supplic, Ὑπερβορέῳ τύχῃ exponitur *Fortuna quæ flat admodum secunda*. Cum sit *Fortuna Hyperborealis*, vel *Hyperboreorum*. Nempe doctissimo viro non succurrebant, quæ de summâ pace ac opulentiâ eorum prædi-

prædicantur. Hecatæo apud Diodorum regio Hyperboreorum dicitur νῆσος *insula* libro secundo. Ἐν τοῖς ἀντιπέρας τῆς Κελτικῆς τόποις κατὰ τὸν Ὠκεανὸν εἶναι νῆσον οὐκ ἐλάττω τῆς Σικελίας, ταύτην ὑπάρχειν μὲν κατὰ τὰς ἄρκτους, κατοικεῖσθαι δὲ ὑπὸ τῶν ὀνομαζομένων Ὑπερβορέων, ἀπὸ τοῦ πορρωτέρω κεῖσθαι τῆς βορείου πνοῆς, οὖσαν δ᾽ αὐτὴν εὔγειόν τε καὶ παμφόρον, ἔτι δ᾽ εὐκρασίᾳ διαφέρουσαν, διττοὺς κατ᾽ ἔτος ἐκφέρειν καρπούς. Μυθολογοῦσι δ᾽ ἐν αὐτῇ τὴν Λητὼ γεγονέναι, διὸ καὶ τὸν Ἀπόλλωνα μάλιστα τῶν ἄλλων θεῶν παρ᾽ αὐτοῖς τιμᾶσθαι. At communiter est regio Riphæis montibus inclusa & intersepta. Inde Sophocles appellavit *Apollinis hortum* elegantissimè, apud Strab. lib. 7. de Boreâ Orithyjam raptam auferente.

Ὑπέρ τε πόντον πάντ᾽ ἐπ᾽ ἔσχατα χθονὸς,
Νυκτός τε πηγὰς, οὐρανοῦ τ᾽ ἀναπτυχὰς,
Φοίβου τε παλαιὸν κῆπον.

Stephanus de Urbibus: Ῥιπαία, ὄρος Ὑπερβορέων. Mela 3. 5. *In Asiatica litore primi Hyperborei super Aquilonem Riphæosque montes sub ipso siderum cardine jacent: Ubi Sol non quotidie*, &c. Totum non exscribimus, quia breviter in omnibus cum Plinio convenit, quem sis vide lib. 4. cap. 12. & lib. 6. cap. 17. Scriptor Argonauticus (qui sub Orphei nomine ambulat, quem Onomacritum sortilegum docet fuisse Tatianus, familiarem & Xerxi Persarum regi, teste Herodoto, & Theognidi Poetæ, ut probabilitèr affirmat Scaliger) de situ Hyperboreorum vel Riphæorum inter veteres exactissimè scribit. Ille Periplum Argonauticum non ἐν τῇ ἔσω θαλάσσῃ *mari interiori, vel mediterraneo* (ut Apollonius facit, quem sequitur Val. Flaccus) verum ἐν τῇ ἔξω θαλάσσῃ *mari exteriori*, vel Oceano longè doctius perducit. Unde facit Argonautas à Mæotide palude rectà in Aquilonem (nempe qu. per Tanain flu.) vers. 1075. ferri ad Ὑπερβορέους & Ῥιπαίους αὐλῶνας, ac inde διὰ στεινοῖο ῥέεθρα *per angustam fluvium* (Riphæum scilicet) Oceano potitos, quem mortales vocant Κρόνιον πόντον, νεκρήν τε θάλασσαν. Tum

Νῆα μολόντ᾽ ἴθυνε ἐπὶ δεξιὸν αἰγιαλοῖο
Ἀγκαῖος. ——————

Argo navem in dextra litorum Ancæus gubernabat, delatam ad Μακροβίους, quorum longævitas & mitis affluentia, tum Justitia & Sapientia Δίκαιά τε ῥέζειν, πινυμένα τ᾽ ἐξαγορεύειν verbosius ibi celebrantur, ut non alios ab Hyperboreis aliorum authorum esse suspicemur: Hinc ad Κιμμερίους æternâ nocte insignes ex montibus Solarem lucem impedientibus, ab Ortu Meridie & Occasu, quos ominat.

Ἐν μὲν γὰρ Ῥιπαῖον ὄρος, καὶ Κάλπιος αὐχὴν
Ἀνθολίας εἴργει. ὑπερκύπτει δὲ πελώρη
Ἄντην ὑπερκύπτουσα μεσημβρινὸν ἴσχει φλόγα.
Δείελον αὖ κρύπτει φάος τανυήκης Ἄλπις.

In quâ frigidâ reg. est χιονορρόας Ἀχέρων, fluvius, in cujus ripâ sunt arbores. —— Οἷσι γὰρ καρποῖς,

Βέβριθεν νύκτας τε καὶ ἤματα συνεχὲς αἰεί.

Item urbs Ἑρμιονία, unde ad Ἄιδου πύλας navigatur. Hinc per πέλαγος Ἀτλαντικὸν ad νῆσον Ἰερνίδα, & νῆσον Πευκήεσσαν Cereri sacram, perpetuâ nube cinctam, ex solidâ & celsâ rupe constantem, ideoque importuosam navibus. Inde ad Circes insulam.

———— Αὐτὰρ ἔπειτα χέρσου.

Unde mox. ———— Ἀφάσομεν Τυρσηνὸν
Ἱκόμεθα, φίλαισι δ᾽ ἐπέλσομεν Ἡρακλῆος.

Per fretum Gaditanum mari mediterraneo restituuntur Argonautæ. Periplum hunc explicantem vide Hen. Jacobium in *Philologia* ἀνακαλυπτηρίῳ pag. 83. Porro apud Pindarum Pyth. 10. insignis est Hyperboreorum tum religio tum conditio. Apollini suo sacrificant κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας. *illustres asinorum victimas*, ubi Deus γελᾷ θ᾽ ὁρῶν ὕβριν ὀρθίαν κνωδάλων ridet videns procacitatem arrectarum bestiarum. Quam Asininam salacitatem capere non potuit omnium cum Scholiaste Græco reliquorum interpretum insulsitas. Conditio talis. Perpetuæ Virginum choreæ, Lyrarum, Tibiarumque sonitus, ex auratâ lauro coronæ, Epulationes, Morborum & Senectutis Laborum & belli vacuitas: Quæ felicitas Ὑπερβορέων fingi creditur, qualis aurei seculi, & insularum Fortunarum. Unde Æschylus *Coeph*: adagialiter usurpat de prosperrimo rerum statu.

Ταῦτα μὲν ὦ παῖ, κρείσσονα χρυσοῦ,
Καὶ Ὑπερβορέου μείζονα τύχης.

Hyberboreos hosce è Titanibus oriundos tradit Pherecydes, quod illis in locis habitare perlubentur, quò Titanes cum Saturno profligati fugisse credidit antiquitas. Romani tandem de Palatii sui, vel montis Palatini nomine inquirentes, Hyperboreorum cognationem sibi vendicant. Festi Abbreviator: *Alii quod ibi Hyperborei cujusdam filia Palanto habitaverit, quæ ex Hercule Latinum peperit.* Nec aliter Solinus cap. 5. Dionys. Halicarn. lib. 1. de Hercule: Λέγουσι δὲ ἐκ τινὸς Ὑπερβορέου κόρης, ἣν (πατρὸς ἐς ὁμηρείαν δόντος) ἐπήγετο. Puellæ nomen Græcè concipitur ἡ Φαλαντὼ Salmasio, verius autem ἡ Παλλαντὼ Scaligero, quia constanter est in Virgilio.

Pallantis proavi de nomine Pallanteum.

Ad summum: Quando hæc sunt ἀοίκητα, situs quidem sub vertice Borealissimus, ac beata cœli, solique temperies; Hyperboreorum sedes adhuc penitus ignorantur, nec ulla vetus Geographia, vel nova verè definit. Unde adagialitèr *In montibus Hyperboreis* est idem quod *extra mundum*, vel *in solâ mentis imaginatione*.

Hyperdexion, regio Lesbi, ubi Jupiter *Hyperdexios* & Minerva *Hyperdexia* coluntur. Steph.

Hyperea, fons Meseidis, & urbs Siciliæ. Steph.

Hyperechius, Alexandrinus Grammaticus sub Principe Marciano; scripsit artem Grammaticam, de nominibus, de verbo, & Orthographiâ. Suidas.

Hyperesia, urbs Achajæ, ab *Hyperete* Lycaonis filio. Steph.

Hyperia, Thessaliæ fons. Strabo. Urbs in Thessaliâ. Homer. Phœacum opidum, Hesych. Siciliæ urbs. Eust.

Hyperides, Atheniensis, unus ex decem oratoribus clarissimis, æmulus quandoque Demosthenis, accusatusque ab eo super rapinâ pecuniæ; deinde cum eo damnatus jussu Antipatri, aufugit in Æginam. Plut. in Demosth.

Hyperion, aliis Solis pater, aliis Sol ipse, quod *eat super terras*; Diodorus Saturni fratrem facit Cœli filium, qui Solis ac Lunæ aliorumque astrorum motus, horasq; primus observavit. Frequens est Solis Epitheton apud Hom. Inde *Hyperionii currus* Val. Flacco.

Hyperis, Persiæ fluvius. Plin.

Hypermnestra, una ex 50 Danai filiabus, quæ cum totidem Ægypti filiis nupsissent, jussæque essent à patre primâ nocte maritos interficere, sola ex omnibus maritum suum Lynceum nomine ab insidiis liberavit, qui postea Danaum occidit. Extat inter epistolas Ovidii una Hypermnestræ ad Lynceum virum suum.

Hyperochus, plerisq; auctor creditur historiæ Cumanæ carmine contextæ. Athen. lib. 13. Pausan. in Phoc.

Hyphæus, Campaniæ mons. Plut. in Syllâ.

Hyphormus, Achaiæ portus. Ptol.

Hypobarus, Indiæ flu. juxta quem arbores electrum ferunt. Plin.

Hypochalcis, urbs Ætoliæ, sub Chalcide monte. Steph.

Hypodromus, urbs Æthiopiæ. Ptol.

Hypothecæ, vocatæ sunt Potniæ in Bœotia. Steph.

Hyppius, urbs & flu. sub Ponticâ Heracleâ, vide Stuckium ad Arrian. pag. 126. Ibidem *Hyppii montes*. Steph.

Hypsa, flu. Siciliæ. Sil. lib. 14.

Nec non qui potant Hypsamque Alabinque sonoras.

Aliis *Hyspa*.

Hypsea, mulier quædam infamis notæque cæcitatis, de quâ Horat. ———— *Nec corporis optima Lyncei*
Contemplans oculis, Hypseâ cæcior, illa
Quæ mala sunt spectes.

Hypselis, vicus Ægypti, unde *Hypselitæ*. Sunt etiam *Hypselitæ* in vico quodam Thraciæ. Steph.

Hypsenor, filius Dolopionis, qui erat Sacerdos Scamandri, in tanto honore habitus, ac si Deus quidem esset, Illum Eurypylus in bello Trojano interemit. Hom. Il. 5.

Hypseus, filiam habuit *Cyren* quæ *Cyrenæ* in Africâ nomen dedisse existimatur. Steph.

Hypsicratea, uxor Mithridatis regis, quæ Persico habitu induta, & in habitum virilem reformata tonsis capillis, victum à Cn. Pompeio Mithridatem per efferas gentes fugientem, animo pariter & corpore indefesso sequuta est. Volater.

Hypsicrates, Phœnicum res eorum linguâ perscripsit,

Auctor

Auctor Tatianus Orat. ad Gentes, & ex eo Eusebius lib. 10. Præp. Evangel. Alius sine dubio *Hypsicrates* est Grammaticus, cujus meminit Varro lib. 4. de L. L. & Steph. in Ἀσβύσται & Gellius 16. 12. ubi eum composuisse ait, *libros sane nobiles super his qua à Græcis accepta sunt*.

Hypsile, Ægypti urbs. Ptol. *Hysopus* Antonini est, ut Simlerus scribit.

Hypsipyle, Lemni regina, Thoantis filia, quæ cum reliquæ mulieres ejus insulæ viros, cognatosque omnes ex communi sententiâ occidissent, sola patrem servavit. Ob quam pietatem à Lemno ejecta, capta fuit à piratis, & Lycurgo Nemeæ regi vendita: à quo liberaliter habita fuit, & nutriendo filio ejus præposita. Nam paulo ante fugam gemellos pepererat, quos conceperat ex Jasone, quem in Colchos navigantem hospitio finnul & lecto exceperat. Postea cum Argivis ad Thebanam expeditionem proficiscentibus, Laogiam fontem ostendisset, & Archemorum alumnum humi deposuisset, eâ absente adrepens serpens puerum interemit: quo nomine cùm à Lycurgo ad supplicium quæreretur, ab Adrasto, cæterisque Argivis servata est. Statius lib. 4. & 5. Thebaidos. Inde *Hypsipylæum*, ut *tellus Hypsipylea* pro Lemno; apud Ovidium.

Hypsizorus, mons circa Pallenem. Plin.

Hypsus unus, Lycaonis filius, condidit Thyræum Arcadiæ civitatem. Steph. in Θυραῖον. Item Arcadiæ urbs. Steph. ex Pausaniâ.

Hyrcania, regio Asiæ, variis nominibus hodie nominata, magna ex parte plana, & præclarissimis urbibus adornata, quarum celeberrimæ sunt *Talebtera*, *Samaria*, *Carta* & *Tape*: adeo fertilis & opulenta, ut vitis vini metretam ferat, & ficus sexaginta modios ficuum, frumentum ex semine nascatur quod cadit ex culmo, in arboribus mellificetur, profluat mel ex oleis. Habet ab Oriente mare Caspium, à merid. Armeniam, à Sept. Albaniam, ab occ. Iberiam. In eâ regione pantheræ, pardi & tigres abundant, cum sylvis aspera sit. Virgil. Æn. 4.

Hyrcanaque admorant ubera tigres.

Inde *mare Hyrcanum*, quod & *Caspium* dicitur. Prop. 2. 13.

Nam jam, dura, paras Phrygias nunc ire per undas
Et petere Hyrcani litora nota maris?

Hyrcanus, Josephi filius, sibi mortem conscivit. Jos. Anc. 11. 5. Item alius, qui & *Joannes*, dux Judæorum 4. An. U. C. 621. Hebræorum primus peregrinos alere incœpit, Idumæam subegit. Jos. Ant. 13. 13. Samariam funditus delevit. Idem 16. 17.

Hyreus, rusticus quidam Bœotius, qui cum Jovem, Mercurium, ac Neptunum hospitio suscepisset, jussus petere quicquid vellet, mox voti compos futurus, respondit quidem, se nihil æquè cupere ac filium, uxorem tamen ducere nolle. Quo intellecto tres Dii in bubulum tergus, quod Ille juvenco detraxerat, quem Jovi recens immolaverat, lotium reddidere. Ex quo decimo mense natus est puer, quem illi ἀπὸ τῦ οὐρῶ, *ab urinâ*, *Urionem* vocavere; qui deinde primâ literâ immutatâ, dictus est *Orion*. Hyginus vero Fab. 195. vult *Hyreum* regem fuisse, non rusticum.

Hyrgis, flu. Scythiæ Europææ in Tanaim influens, qui incolis *Scosna* dicitur, teste Mercatore.

Hyria, op. Isauriæ, ad Calycadnum flu. Seleuciæ urbi vicinum; pop. *Hyriensef*. Plin. & Liv. Item eadem quæ *Paros*. Steph.

Hyria, Bœotiæ reg. circa Aulidem cum op. cognomine apud Hom. Strab. Plin. & alios. Ovid. Met. lib. 7.

Inde lacus Hyries videt & Cycneïa Tempe.

Hyris, promont. Bithyniæ ad Bosp. Thracium circa Chalcedonem urb. quod & *Euron* vocatur. Steph.

Hyrium, op. Apuliæ Dauniæ maritimum ad Gargani montis radices, *Hyria* Herodoto, *Rhode*, teste Nigro.

Hyrmine, op. Peloponnesi in Elide. Steph.

Hyrnithium, parva reg. in Epidauro, cui nomen dedit *Hyrnitho* filia Temeni. Steph.

Hyrtacus, urbs Cretæ. Steph. Item *Hyrtacus*, à quo *Hyrtacides*. Virgil. Æn. 9. vir Trojanus ex Idâ monte, qui filium habuit Nisum Æneæ comitem.

Hysaeis, ins. parva ac magna Æthiopum. Steph.

Hysbe, urbs Lydiæ. Steph.

Hyscana, urbs Illyrica. Steph.

Hysia, urbs Bœotiæ, colonia Hyreorum. Thucyd. lib. 3. à Nycteo, Antiopes patre, condita. Est & alia regia sedes Parthorum. Item vicus Argivus Thucydidi, Characi vero civitas. Item Arcadiæ urbs. Steph.

Hystaspa, populi Persici. Steph.

Hystaspes, Darii Persarum regis fil. ex Atossâ Cyri filiâ. Herod. lib. 7. Fuit & ante hunc alter eodem nomine Arsamenis filius, & jam dicti Darii pater, de quo Herod. lib. 2.

Hyssus, portus & flu. Cappadociæ circa Cerasuntem urb. fluens. Ejus mem. Arrianus in Periplo. Ptolemæus & Sophronius in vitâ Marthiæ his verbis: Ἐν τῷ Ἀσσύρῳ Ἀδιαλῳ (lege Καππαδοκίᾳ) ὅπε ἡ ἀμφιβολὰ Ἀλάρο ἡ Ὑσσυ λιμήν.

Hytenna, urbs Lyciæ. Steph.

Hythmita, pop. juxta Liburnos. Steph.

I A.

JA, nomen min. filiæ Atlantis. Arnobius lib. 5. *Nonne illarum repetitio lanarum est, quibus Ja deficientem contexit*, &c. Ita Meursius. *Ja* enim Attidem expirantem lanâ contexit, non Mater magna. Arnobius ante. *Virgo sponsa qua fuerat quam Valerius Pontifex Jam nomine fuisse conscribit, exanimati pectus lanis mollioribus velât.*

Jabadius, Eoi Oceani ins. Ptol. lib. 7. cap. 2. Ἰαβαδίου, ὃ σημαίνει κριθῆς νῆσος. Εὐφορωτάτη δὲ λέγεται ἡ νῆσος εἶναι, καὶ ἔτι πλεῖστον χρυσὸν ποιεῖν, ἔχειν τε μητρόπολιν ὄνομα Ἀργυρῆν ἐπὶ τοῖς δυσμικοῖς πέρασιν. *Jabadia*, i. e. *Jaba diu* sive insula *Juva*. Persis enim ac Indis *diu* insulam sonare, nemo est qui nesciat; Et inde dici insulas *Maldivas*, *Anchedivas*, *Serindivam*, &c. Sed quia *hordei insula* explicatur, putat Bochartus verum nomen olim fuisse *Jabaddiu*, & alterum D. excidisse ad vitandam κακοφωνίαν. Quæ conjectura nititur Arabicâ voce יבר *Jabat*, vel איבר *aibad*, quâ significatur herba, aut seges hordeo similis jumentis saginandis destinata.

Jabel, fil. Lamech ex Ada uxore. Gen. 4. Lat. *deflaens*, sive *apportans*, vel *inveterascens*, aut *germinans*, sive *jubilans*, aut *buccina*.

Jabes, pater Sellum. 4 Reg. 15. Hebraicè יבש, i. e. *siccitas*, vel *confusio*.

Jabes, nomen loci. 1 Par. 2. Hebraicè יעבץ, i. e. *tristitia*, sive *dolor*. Est & nomen viri. 1 Par. 4.

Jabes Galaad, civitas in tribu Benjamin. Jud. 21. Lat. *siccitas*, vel *confusio acervi testimonii*.

Jabin, rex Hazor. Jud. 4. Lat. *intelligens*, vel *ædificans*.

Jabis, vel *Jabissus*, nomen urbis apud Stephanum ex Josepho.

Jabnia, civitas Philistæorum. 2 Par. 35.

Jaboc, i. e. *evacuatio*, vel *dissipatio*, aut *lucta*, nomen vadi in Jordanem profluentis Gen. 32.

Jacar, i. e. *tribulatio*, aut *labor*, vel *ablatio possessionis*, aut *nidi*, filius Eser filii Seir. 1 Par. 1. qui Gen. 36. dicitur *Acan*.

Jacanam, i. e. *possidens populum*, sive *ædificatio populi*. Locus in Carmelo. Jos. 12.

Jacca, urbs Hisp. Tarrac. ad montium Pyrenæorum radices. Populi *Jaccetani*. Ptol.

Jacchus, unus ex Bacchi nominibus ἀπὸ τῦ ἰάχειν, i. e. *à vociferando* Eustathius ad finem Iliados δ: Ἴακχον (inquit) τὸ ἰαχεῖν, καὶ ἰάχειν λέγεται κατὰ ὀνοματοποιίαν, ἀφ' οὗ καὶ Ἴακχος οὐ μόνος ὁ ἐπὶ Διονύσῳ ἦχος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς Διόνυσος. Solent enim Bacchæ Liberi patris Orgia celebrantes omnia inconditis clamoribus implere. Et quoniam Bacchus vini præses esse creditur, non raro *Jacchum* poetæ pro vino usurpant. Virgil. Ecl. 6.

Inflatum hesterno venas, ut semper Jaccho.

Jachan, nomen viri. 1 Par. 5. Hebr. יעכן i. e. *conterens*, vel *comprimens*, sive *ablatio basis*.

Jachin, Hebr. יכין i. e. *præparans*, sive *præparatio*, vel *firmitas*. Fil. Simeonis filii Jacob. Gen. 46. Item columnæ in

in porticu Solomonis. 1 Reg. 7. Nomen item sacerdotis 1 Par. 9.

Jachim, fil. Semei. 1 Par. 9.

Jacob, fil. Isaac, Lat. *supplantator*, quòd ex utero exiens fratrem Esau plantâ pedis arreptum teneret, quem postea etiam non sine Dei providentiâ supplantavit. Deinde *Israel* dictus est, i. e. *Dei princeps*, in celebri illâ cum angelo luctâ, quam describit Moses Gen. 36.

Jacoba, nomen principis. 1 Par. 4. Item muliercula quædam apud Rhodiginos, ex cujus ventre immundi spiritus interroganti futura prædicebant. Cæl. Rhod.

Jacobus, Apostolus, frater Joannis Evangelistæ, quorum pater Zebedæus dicebatur. Matth. 4.

Jacobus Stuartius, rex Scotiæ, cujus nominis plures fuere, quorum sextus & ultimus rex Britanniarum, An. Dom. 1603.

Jada, i. e. *scieas*, vel *cognoscens*, filius Onan. 1 Par. 2.

Jadaia, nomen viri. 1 Esdr. 2.

Jadan, propheta. Joseph. Ant. lib. 8. cap. 8.

Jaddus, fil. Joannis, summus sacerdos apud Judæos.

Jaddo, i. e. *manus*, *potestas*, vel *confessio ejus*, nomen viri. Esdr. 2.

Jadder, fln. Dalmatiæ in Adriaticum mare se exonerans, juxta quem est op. *Jadera* Apolloniæ, & Salonæ vicinum, hodie *Zara*, Venetis subditum. Lucan. lib. 4.

Et tepidum in molles Zephyros excurrit Jadder.

Jadias, i. e. *simul*, vel *solus dominus*, aut *gaudium*, sive *acumen domini*, vel ex Syro & Hebræo, *unus Dominus*. Nomen viri. 1 Par. 27.

Jadihel, fil. Benjamin. 1 Par. 7. qui Gen. 46. dicitur *Asbel*. Lat. *scientia*, vel *cognitio Dei*.

Jadin, i. e. *judicans*, *litigans*, vel *manus ejus*, nomen viri. Nehem. 3.

Jætia urbs Siciliæ. Steph.

Jagath, Maurit. Ting. urbs. Ptol. *Terga* Castaldo.

Jagur, civitas in tribu Judæ. Jos. 15. Lat. *colonus*, vel *advena*, sive *timens*, vel *congregans*.

Jahaddai, nomen viri. 1 Par. 2. Lat. *simul*, aut *solus ego*, sive *acutus*, vel *gaudens*.

Jahala, nomen viri. 1 Esdr. 2. Lat. *ascendens*, aut *damula*, vel *caprea*.

Jahath, i. e. *confractus*, aut *formidans*, vel *stupens*, fil. Lobni. 1 Par. 6. Filius Raia. 1 Par. 4. Præpositus instaurantibus templum de filiis Merari. 1 Par. 34.

Jahazia, i. e. *visio Domini*. Nomen viri. Esd. 10.

Jahaziel, Sacerdos. 1 Par. 16. Filius Hebron. 1 Par. 23. Filius Jahath. 1 Par. 24.

Jahel, uxor Heber Cinæi. Jud. 4.

Jahelel, i. e. *expectans*, aut vel *orans Deum*, sive *incipit Deus*. Filius Zabulon. Gen. 46.

Jahiel, nomen viri. 1 Par. 15. Lat. *vivit Deus*.

Jair, i. e. *illuminans*, vel *illuminatus*, fil. Segub. 1 Par. 2. Item Judex Israelis. Jud. 10. Idem loci nomen. Jos. 13.

Jairus, nomen viri. Marc. 5.

Jalemus, Calliopæ fil. infelix, nulliusque pretii homo, præsertim in cantu supra modum frigidus, unde pro cantilenâ lugubri poni solet. Apollon. Arg. lib. 4.

Παννύχιοι ἰάλεμοι ... ἀείδοντο.

Athen. lib. 14. Ἐν γάμοις Ὑμέναιος ... Ἰάλεμος. Vide Henricum Stephanum in Ἰάλεμος.

Jalaleel, nomen viri. 1 Par. 4. Lat. *laudans Deum*, vel *illuminatio Dei*.

Jalmenus, vide *Ascalaphus*.

Jalon, i. e. *manens*, vel *murmurans*, fil. Esra. 1 Par. 4.

Jalysus, Rhodi urbs. Mela lib. 2. Hæc Telchinas olim aluit, maleficum genus hominum, & præstigiis infame. Ovid. Met. 7. Plin. 5. 31. Cic. 3. de N. D. Quid Jalysus fuerat, sunt qui dubitant. Mosellanus venatorem fuisse suspicatur, quòd cum cane pingatur. Sunt qui Satyrum hoc cognomine fuisse putent, alii Bacchum, qui à Rhodiis ita vocaretur. Erat autem Cercaphi fil. qui urbi cognomen dedit, quæ Ἰαλυσὸς Stephano dicitur. Porro hæc urbs olim *Achaia* dicebatur. Ergias Rhodius apud Athen. lib. 8. Οἱ δὲ Φοίνικες ἐν τῇ Ἰαλυσῷ ... ἔχοντες ἐχυρώτατον τὴν Ἀχαΐαν καλουμένην. Diodorus lib. 5. de Heliadis: Κατέκτισαν ἐν τῇ Ἰαλυσίᾳ ... Ἀχαΐαν. Sensus est, Achæam urbem, quam condiderant Heliadæ, primi Rhodi incolæ, eandem esse quam Jalysum, à quâ insulæ pars *Jalysia* dicta est. Nempe qui Heliadis successerunt Phœnices priscum Achææ nomen mutaverunt in Jalysum, ad vitandam δυσφημίαν. *Achaa* enim *tristitiam*, atque *animi mærorem* sonat. Hesychius: Ἀχαία, Δήμητρ. Item Ἀχαία. ... Vult *Achæam* dici Cererem à mœrore quo confecta est, filiam Proserpinam quærens. Quod ipsum asserit Scholiastes Aristophanis in Acharnan. Act. 2. Scen. 6. Es qui scripsit in Nicandri Theriaca vers. 484. Contra Phœnicum *Jalysum* (i. e. עליץ *jaalits*, vel עלִיץ *jaalis*) est à *lætitiâ* factum. Itaque eodem animo Achææ vocabulum mutatum à Phœnicibus in *Jalysum*, quo à Græcis Ἄξενος in Εὔξεινος, à Romanis *Maleventum* in *Beneventum*, & à nautis vulgari linguâ *malacia* in *bonaciam*. Bochartus.

Jama, pop. Scythiæ. Steph.

Jambe, muliercula quædam Meraniræ ancilla, uti tradit Philochorus, Panos & Echûs filia, quæ cum Cererem mœstam videret, ridiculas narratiunculas, & sales Jambico metro, ad commovendam Deam ad risum, & ad sedandum dolorem interponebat. Nicander in Alexipharmacis.

Ἐμφαλέον χευάνα ... ἐν κύμβαι ...
Ναρεῖραι Δηοῦς ...
... Ἰαμβίδος ...
Θρῆνον ... Ἰάμβας.

Jamblichus, Pythagoricus philosophus è Chalcide Syriæ, Porphyrii discipulus, Constantini M. tempore, qui adeo profecit, ut secundas post præceptorem Romæ obtineret. Vide plura de eo ac variis *Jamblichis* apud Jonsium de Script. Hist. Phil. pag. 174. 292. &c. Critici *Jamblicham* scribi volunt, accentu penultimam longam denotante. Sane Syrophœniceum istud nomen servatur adhuc in sacris Ebræorum literis ימלך *Jamlech* pro ימליך *Jamlich*. 1 Par. 4. 34. Ubi tertia futuri persona singularis migrat in proprium nomen, & quòd sit in conjugatione *Hiphil*, habet vocalem longâ accentu dotatam, i. e. *Hhirek* magnum, quod optimè per ει diphthongum exprimitur, ut אלהים Ἐλωείμ in Philone Byblio apud Eusebium. Ita si scriberetur Ἰάμβλειχος, omne dubium evanesceret. Græcè autem M. & Λ concurrere non possunt nisi B interveniente. Sic M. & P. ut נמרד *Nimrod*, Græcè Νεμβρώδης, ab ἡμέρα μεσημβρία.

Jamboli, Insula, vide *Taprobane*.

Jambolus, de mirificis hominum in Indiâ formis quædam tradidit. Tzetzes Chil. 7. Hist. 144.

Jami, pop. Scythiæ. Steph.

Jamin, fil. Simeonis Patriarchæ. Filius Ram primogenisi Jerameel. 1 Par. 12.

Jamna, urbs Balearis insulæ. Ptol. *Civitadella* Episcopo Gerundinensi.

Jamnia, op. Phœniciæ. Strabo vicum esse scribit. Vide Stephanum.

Jamnor, nomen viri. Judith. 8.

Jamra, filius Supha, filii Helem. 1 Par. 7.

Jamuel, filius Simeonis Patriarchæ. Gen. 46. qui 1 Par. 4. dicitur *Namuel*.

Janus, vide *Janus*.

Jana prius, & deinde *Diana*, D. literæ appositione ut ait Nigidius.

Janai, filius Gad. 1 Par. 5.

Janassa, nympha, dicta à suavitèr regendo. *ἰαίνω* dulcoro, & *ἀνάσσω* impero.

Janasum, opido Celtarum. Mela 2.

Janicula, vetus Tusciæ nomen Leandro.

Janiculensis pons, urbis Romæ, *Ponte Xysto* Marliano.

Janiculum, opidulum in Janiculo monte trans Tyberim, ita dictum à *Jano* conditore, vel quòd tanquam *Janua* esset Romanis in Hetruriam proficiscentibus.

Janinea columna, à *Jano* patre in Arabia Felici positæ.

Janira, nympha, Oceani & Tethyos filia παρὰ τὸ ἰαίνειν τὰς ψυχὰς, h. e. *à viris demulcendis*. Hesiod. in Theog.

Janna, pater Melchi, pat is Levi. Luc. 3.

Jannes, nomen incantatoris, ex eorum numero qui Mosi restiterunt, cum signa faceret coram Pharaone. 1 Tim. 3.

Jannius,

Jannens, qui & Alexander 6. Judæorum dux, ob crudelitatem famosus. Jos. Ant. 13. 20.

Jame, civitas in tribu Ephraim. Jos. 16.

Janthe, puella Cretensis, uxor Iphidis, quæ ipso nuptiarum die ex fœmina mutata est in marem. Ovid. Met. 9.

Janualis porta, vide *Janus*.

Januarius, Consul, collega Justi, an. U.C. 1080. Item *Januarius* mensis, à *Jano* dictus. Censorinus lib. de Die Nat. cap. 22. *Januarius à Jano, cui attributus est, nomen traxit.* Suaves autem sunt Græci, qui sic dictum volunt quasi Αἰωνάριον. Suidas. Αἰωνάριος, ὁ Ἰαννουάριος μὴν ὅτι Αὐγούστου αὐτὸν ἑρμηνεύεσθαι βιάζεται, αἰωνεὶ αἰῶνος πάλιν. Vel à *Janua*. Porphyrius lib. de antro Musarum: Διὸ Ἰανίαν οἰκεῖον τὰς θύρας, καὶ Ἰαννουάριον μῆνα τὸν θυραῖον προσεῖπον. Quamvis hoc Latinis etiam nonnullis placuit.

Janum, civitas in tribu Judæ. Jos. 15.

Janus, antiquissimus Italiæ rex, qui Saturnum à Jove filio Cretâ fugatum, navique in Latium appulsum, hospitio suscepit, agrique colendi rationem ab eo edoctus in regni portionem eum recepit. Amboque unanimi consensu imperantes, duo condiderunt opida, quorum alterum *Janiculum*, alterum *Saturnium* vocarunt. Monetam quoque æream primi cuderunt, in cujus altero latere rostrum navis, in altero Jani imago erat impressa. Plut. in Ῥωμαϊκαῖς ad Quæstionem, (ut nummi veteres ab unâ parte haberent Ἰανοῦ διπρόσωπον εἰκόνα *Jani bifrontem imaginem*, ab alterâ πλοίου πρύμναν ἢ πρῶραν ἐγκεχαραγμένην, *navigii puppim, aut proram insculptam*) à plerisque asseri dicit id fieri. Ἐπὶ τιμῇ Κρόνου πλοίῳ διαπεράσαντος εἰς Ἰταλίαν. *In Saturni honorem, qui navi in Italiam trajecerit.* Janum autem regum omnium suæ ætatis prudentissimum fuisse volunt, & præterita scientem, & futura prævidentem; unde & Bifrons fuisse fingitur. Mortuus, inter Deos relatus est, templumque habuit Romæ ad infimum Argiletum à Numâ Pompilio positum, quod tempore belli patebat, pacis tempore claudebatur. Unde *Patulejus* & *Clusius* dictus est. Constat autem templum hoc ter fuisse clausum, primùm regnante Numâ, iterum post bellum Punicum secundum, tertio post bellum Actiacum. Hujus autem claudendi, vel aperiendi ratio varia est. Alii dicunt Romulo contra Sabinos pugnante, cùm jam prope vinceretur, calidam aquam ex hoc loco erupisse, quæ fugavit exercitum Sabinorum. Hinc ergo tractum morem, ut pugnaturi aperirent templum, quod in eo loco fuerat constitutum, quasi ad spem pristini auxilii. Alii dicunt Tatium, & Romulum facto fœdere hoc templum ædificasse. Unde & Janus ipse duas facies habet, ut ostendat duorum regum coitionem: vel quòd ad bellum ituri debeant de pace cogitare: vel quòd ad prælium exituri locum sibi apertum debeant relinquere, quo tutò possint reverti. Hunc nonnulli eundem esse putarunt cum Sole, ideoque & Quadrifrontem fecerunt ob 4. quos ambit orbes cardines. Eundem hunc cum Gyge ac Noe fuisse volunt. Versus Ovidii de Jani monetâ Lib. 1. Fast. hi sunt.

Multa quidem didici. Sed cur navalis in ære,
Altera signata est, altera forma biceps?
At bona posteritas puppim formavit in ære
Hospitis adventum testificata Dei.

Ostendimus antea ex Plutarcho veterum de hâc re opinionem, quam tamen ipse non probat, quia cum multis aliis Saturno commune id fuit. Καὶ γὰρ Ἰανὸς καὶ Εὔανδρος, καὶ Αἰνείας ἐκ θαλάττης προσκομισθέντες. Itaque videntur veteres Symbolo navis aliud signasse, nempe arcam Noæ, quâ cum suis servatus est ab universali diluvio. Cæterum *Janus* ab Ebræo יין *Jain* derivari videtur, quia vini repertor fuit, quâ significatione *Oenotrius* dicitur Halicarnasseo. Hujus nominis usus vel nullus, vel rarus semper fuit apud Græcos. Ovid. lib. 1. Fast.

Quem tamen esse deum te dicam Jane biformis?
Nam tibi par nullum Græcia numen habet.

Janus, locus Romæ, ubi fœneratores consistebant, ubi Jani simulachra fuere. Ovidius.

Qui puteal Janumque timet, celeresque calendas.

Horat. Epist. 1. 1. —— *Hæc Janus summus ab imo*
Perdocet. ——

Vide Torrentium ad locum.

Janxuatis, urbs Libyæ. Steph.

Jaô, ita Ethnici Jehovam vocavere, teste Diodoro lib. 1. ubi postquam ostendit veteres Nomothetas leges suas à Diis acceptas fuisse, populo persuadere solitos, subdit. Παρὰ δὲ τοῖς Ἰουδαίοις Μωσῆν τὸν Ἰαὼ ἐπικαλούμενον θεόν. Vide *Jehova*.

Jaonitæ, pop. Lydiæ, alias *Iberi* dicti. Steph.

Japetus, Cœli, sive Titanis & Terræ fil. (ut inquit Hesiodus) vir quidam potens apud Thessalos, sed protervi ingenii, magisque filiorum, quam suâ virtute clarus. Ferunt hunc Asiam Nympham uxorem duxisse, & ex eâ Hesperum, Atlantem, Epimetheum & Prometheum suscepisse. Hic Gigas erat procerissimæ staturæ. De quo passim poetæ. *Japetum* autem, i. e. *Japhetum* Græci generis sui authorem esse agnoscunt, nec putant Japeto quicquam esse antiquius. Unde est quod decrepiti & deliri senes per convitium *Japeti* vocabantur. Hesychius Ἰάπετος ἐπὶ διασυρμῷ πρεσβύτερος, ἀρχαῖος, ita lege, non ἄρχοντες) idque ex Suidâ, apud quem Japetus ὄνομα κύριον, λῆρος, μωρός, ἀρχαῖος.

Japhet, i. e. *dilatatus*, aut *pulcher*, sive *persuadens*, filius Noe. Gen. 5.

Japhia, filius David. 2 Reg. 5.

Japhie, op. in tribu Zebulun. Josue. 19.

Japis, nobilis Ætolus, qui patriâ pulsus, cùm ad intimum maris Adriatici sinum venisset, opidum de suo nomine condidit, à quo ea pars Italiæ, quæ Timavo flu. irrigatur, *Japidia* dicta est. Quinetiam Timavum ipsum ab hujus nomine *Japidum* cognominat Virg. Georg. 3.

Castella in tumulis, & Japidis arva Timavi.

Japodes, pop. Celtici versus Illyriam. Steph. hodiè *Craner*, Austriæ Principibus subditi. Lazius.

Japygia, reg. in finibus Italiæ, in Cherronesi formam coacta, cujus Isthmus Tarento Brundusium usque extenditur, alio nomine *Messapia* dicitur. Strabo lib. 6. Servius, *Japygia*, inquit, *pars est Apuliæ in quâ mons est Garganus qui ad mare Adriaticum extenditur.* Quod si verum est, longe majores sunt Japygiæ fines, quam quos modo ex sententiâ Strabonis descripsimus. Nam Garganus mons multis p. m. extra jam dictam peninsulam situs est. Hanc regionem *Calabriam*, & *Salentinam* multi nominant.

Japygia, urbs Italiæ. Steph. & alia Illyriæ.

Japygium, promuntorium. Ptol. vel, ut Plin. *Acra Japygia.* Hodie *Capo di S. Maria.*

Japys, nomen auguris, ac citharœdi, lege *Japis*. Virgil. lib. 12.

Jamque aderat Phœbo ante alios dilectus Japis,
Jasides acri quondam cui captus amore
Ipse suas artes, sua munera lætus Apollo,
Augurium, citharamque dabat, celeresq; sagittas.

Japyx, Dædali filius, à quo *Japyges* pop. Solin. cap. 8. Item ventus ex Apuliæ orâ proficiscens. Horat.

—— *Ego quid sit ater*
Adriæ novi sinus, & quid albus
Peccat Japyx.

Idem Car. l. 1. —— *Obstrictis aliis præter Japyga.*

Virg. Æn. 8.

Illam inter cædes pallentem morte futurâ
Fecerat Ignipotens undis & Japyge ferri.

Hoc est, vento ex Apulia spirante.

Jar, filius Ahaz. 1 Par. 6.

Jara, pater Huri. 1 Par. 5.

Jarbas, Jovis & Garamantidis Nymphæ filius, Gætulorum rex, qui cùm Didûs ambiret nuptias, ab eâ repulsus nascenti adhuc Carthagini bellum intulit: quod cùm Pœni propulsare non possent, reginam suam eò adegerunt ut nuptiis suis pacem redimeret. Quod cùm illa aliâ ratione effugere non posset, simulat se ante Sichæi, prioris mariti manes placare velle. Eam itaque ad rem impetrato spatio, pyram ingentem extruxit, cui superincumbens suis sibi manibus necem conscivit. Ita enim habet veritas historiæ, etiamsi Virg. lib. 4. Æn. de Jarbâ rege, & exitu Didûs alia quædam comminiscatur.

Jarchas, vel *Jarcas*, Indorum philosophorum princeps. Philostr. io vitâ Apoll. Tyanei.

Jardanes, Lydiæ rex, pater Omphales.

Jardanus, flu. Cretæ, & Lydiæ. Pausan. Steph. Fluvii *Jardani* meminit Hom. Iliad. 8.

Φειᾶς παρ' τείχεσιν Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Jare, filius Jectan. Gen. 10.

Jared, filius Malaleel. Gen. 5.

Jarephel, civitas in tribu Manasse. Jos. 18.

Jarganum, Phrygiæ magnæ promontorium. Ptol. hodie *Capo di S. Maria* Leunclavio & Sophiano.

Jarib, filius Simeonis Patriarchæ. 1 Par. 4. qui Gen. 46. dicitur *Abed*.

Jarmuth, civitas in tribu Issachar data Levitis. Jos. 21.

Jarsath, Mauritaniæ Cæsariensis urbs. Ptol. *Teledez* Castaldo.

Jas, pars Illyriæ, quæ dicitur Jonica. Pop. *Jata*. Steph.

Jasa, civitas quæ ex tribu Ruben Merari nepotibus data est. 1 Par. 6. quæ Jos. 13. *Jassa* dicitur.

Jaser, filius Caleb. ex Azuba prima uxore. 1 Par. 2.

Jasiel, filius Nephthali. Gen. 46. Item vir de Masobiâ. 1 Par. 11.

Jasion, quem Diodorus lib. 6. etiam *Jasium* appellat, Jovis & Electræ fil. adeo à Cerere adamatus, ut in ejus gratiam ad nuptias Hermiones sororis ipsius maximam & frumenti & panis copiam attulerit. Quin & Plutum ex eâ fertur genuisse, qui cultum vitæ instituere, pecuniasque coacervare, ac in usus custodire omnium primus docuit. Quidam eum à Jove ex invidiâ fulminatum ferunt: quamvis non desint qui aliam mortis causam afferant, nempe quod simulachrum ejus contumeliâ affecisset.

Jasis, dicta est Atalanta ab *Jasio* patre.

Jasius, fil. Abantis Argivorum regis, frater Dardani. Servius.

Jason, Pontifex Max. Judæorum, primus ex Sacerdotum numero gymnasium Hierosolymis instituit, in quo juventus more Græcorum exerceretur in disciplinis Ethnicis. 2 Mac. 4. Quanquam Josephus hujus fratri Oniæ, qui & Menelaus, hoc facinus adscribit.

Jason, fil. Æsonis ex Alcimede quem pater moriens Peliæ fratri in tutelam commendavit, tradito ei regno, ita tamen ut illud adulto Jasoni restitueret. Alcimede vero suspectum habens Peliam, Jasonem Chironi alendum dedit. Itaque Jason adultus cum ad repetendum paternum regnum venisset, Pelias juvenem laudis avidum ad Colchicam expeditionem excitavit, sperans futurum ut periculi magnitudine succumberet. Fabricatâ itaque navi, quæ ab Architecti nomine dicta est Argo, Jason cum Græciæ juventutis flore mari se commisit, primumque ad Lemnum ins. appulit, ubi ab Hypsipyle, & hospitio, & thalamo susceptus est. Deinde ad Phineum regem, à quo muneris loco edoctus est, quomodo per Cyaneas petras inter se concurrentes, ad Colchos usque tutò navigare posset. Quò cum pervenisset, Medea Colchorum regis filia, formâ ejus capta, à certissimo eum eripuit exitio, ostensâ ratione, quâ & æripedes tauros perdomare, & draconem pervigilem sopire posset; Ejus itaque consilia secutus Jason, aureum vellus sustulit, & inde clam cum sociis & Medeâ fugam arripiens ad Istri ostium pervenit, adversoque fluvio subiens, cum eum tandem in locum pervenisset, ubi Danubius Liburniæ montibus proximus est, navim, quâ vectus erat, suis, sociorumque humeris superatis montibus in mare Adriaticum deportavit, tandemque sospes in patriam reversus, duos ex Medeâ filios suscepit. Sed postea cùm Creusæ Corinthiorum regis filiæ amore flagrans, eam uxorem duxisset, Medea ægrè ferens divortium, Creusam cum regiâ exussit. Sunt qui tradunt Medeæ postea reconciliatum Jasonem, multaque præclara gessisse, adeo ut divinos in Asiâ honores fuerit promeritus. Orpheus. Apoll. Rhod. Val. Flaccus.

Jason, nomen viri. 1 Mach. 8. Act 17. & 21. & Rom. 16.

Jason, Byzantinus opere de Tragicis innotuit. Plut. de fluminibus. Vir eruditus in notis ad cum locum eundem esse suspicatur, de quo Stephanus in Ἀλεξανδρεία & Τύλος; sed fallitur, nam *Jason* iste Argivus Grammaticus fuit.

Jasonium, promuntorium Cappadociæ, hodiè *S. Thomas*. Item magnus mons supra Caspias portas ad Lævam. Strabo. Est item Margianæ urbs. Ptol. Item locus juxta Constantinopolim.

Jassen, nomeo viri. 2 Reg. 23. qui. 1 Par. 11. *Assem* dicitur.

Jassii, Pannoniæ populi. Ptol.

Jassus, vel *Jasus*, urbs Caræ maritima apud Halicarnassum urb. ad sinum, qui ex eâ *Jassius* dicitur. Incolæ *Jassii*. Plin. 5. 29. vide Steph.

Jasub, filius Esaiæ prophetæ. Is. 7. Filius item Issachar. 1 Par. 7. qui Gen. 46. dicitur *Job*.

Jateba, nomen loci. 4 Reg. 21.

Jathaneel, nomen viri. 1 Par. 26.

Jathrippa, urbs Arabiæ. Steph.

Jatii, circa Margianam gens. Plin.

Jatina, Balearidis maj. opidum. Plinius.

Jatinum, urbs Gall. Belgicæ ad Matronam flu. Prol. *Meaulx* Villanovano.

Java, Hisp. civitas. Ptol. vulgò *Loca*.

Javan, filius Japhet. Gen. 10. Vide Boch. Phaleg. pag. 175.

Jaus, nomen viri. 1 Par. 23.

Jaxamata, pop. circa Mæotim paludem. Melæ *Examata*, ut quidam volunt lib. 1. cap. 19. Stephano Ἰαξάβαται, quos Ephorus appellat *Sauromatas*.

Jaxartæ, Sogdianæ pop. Ptol. Seu Scythiæ intra Imaum in Sogdianæ confin. unde Turcæ profecti feruntur. Unde sedem eorum hodiè *Turcbestan* appellat Niger.

Jaxartes, flu. ingens Sogdianorum, qui in occid. fluens in mare Caspium se exonerat, *Chesel* Nigro, qui & *Organz* Barbaris, & à Scythis *Schittim*, teste Bonfinio.

Jaxtes, fluvius, quem eodem cum superiore tractu quidam locant, cujus meminit Claudianus, de Prob. & Olyb. consulatu.

Sic nobis Scythicus famulatur Jaxtes.

Jazabata, vide *Jaxamata*.

Jazel, fil. Azmoth. 1 Par. 12.

Jazer, urbs Amorrhæorum. Is. 16. quam construxerunt filii Gad. Jos. 13.

Jaziel, nomen Sacerdotis. 1 Par. 15.

Jazyges, pop. Sarm. Europææ, quos Marrin. Cromerus *Jasungos* vocat, pop. Prussiæ in regno Polonico. Ovid. Poot. 1. 3.

Aut quid Sauromatæ faciant, & Jazyges acres.

Val. Flac. lib. 6.

Neutus, & expertes canentis Jazyges ævi.

Jazyges Metanastæ pop. & regio Europæ inter Moraviam ad occ. & Transylvaniam ad ort. ac inter Pannoniam ad merid. & regnum Polonicum ad bor. hodie *Ongaria di la dal Danubio*.

Jazys, nomen proprium viri. 1 Par. 27.

I B.

Ibai, & *Ibeni*, populi Celticæ. Sunt etiam *Ibeni* Lydiæ, aliàs *Jaonita* dicti. Steph.

Ibellinum præsidium, à Fulcone Andegavensium comite, Hierosolymorum rege conditum, An. Dom. 1122.

Ibera, op. Hisp. Tarracon. ad Iberum flu. apud Carthaginem veterem, medium fere inter Cæsaraugustam, & Dertusam. *Flix*, teste Antonio Augustino.

Iberia, reg. Asiæ inter Colchidem ad occid. & Albaniam ad ort. Armeniæ maj. ad merid. contermina, ad boream montibus Caucaseis definita. Populi *Iberes* Straboni, aliis *Iberi*, *Giorgiani* vulgo: quamvis Giorgiana reg. magnam Armeniæ partem complectatur.

Iberia, primùm appellata fuit Hisp. regio Ibero flu. proxima, quam postea Celtæ Gallorum pop. relictis sedibus suis habitavere, unde composito ex nomine gentis utriusque vocabulo, *Celtiberi* dicti sunt. Lucan. lib. 4.

——— *Profugique à gente vetustâ*

Gallorum Celtæ miscentes nomen Iberis.

Porro Ar. Montanus Iberiam Asiaticam in sacris literis sub nomine *Tubal* describit, atque hinc profectos Hispanos qui Europæ ultimam partem versus occid. occupant, restatur. Hoc ipsum etiam voluit Josephus. Plinius quoque

quoque Varronem secutus Iberes sive Iberos primo loco collocat inter nationes quæ ante Romanos in Hisp. sedes fixerunt. Sic enim scribit 3. 1. *In universam Hispaniam M. Varro pervenisse Iberos, & Persas, & Phœnices, Celtasque & Pœnos tradit.* Longè tamen alitèr Megasthenes, qui Seleuci Nicanoris tempore rerum Chaldaicarum, & Assyriarum historiam condidit, ex quâ sic Abydenus apud Euseb. De Præp. Evang. lib. 9. cap. 41. Μεγασθένης δὲ φησι Ναβουκοδρόσορον Ἡρακλέους ἀλκιμώτερον γεγονότα, ἐπί τε Λιβύην, καὶ Ἰβηρίην στρατεῦσαι. Ταύτας δὲ χειρωσάμενον, ἀποδάσμον αὐτέων εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ πόντου κατοικίσαι. Strabo etiam in primo tradit, Iberos occidentales in loca ultra Pontum, & Colchidem commigrasse. Imò & similiter Dionysius in Periegesi scribit.

Τῷ δ' ἐπὶ ναιετάουσιν ἑωθινοὶ Ἴβηρες Ἰβῆρες,
Οἵ ποτε Πυρρήνηθεν ἐπ' ἀντολίην ἀφίκοντο.

Sequitur hanc opinionem etiam Socrates. Hist. Eccl. 1. 16. Non pauci tamen ab hâc sententiâ recesserunt. Nam Appianus in Ibericis tradit, eum aliqui putarent, Iberos Europæ esse προγόνους Iberum Asiæ; alios contra existimasse, eos istorum esse ἀποίκους, fuisse etiam, qui neutros vel progenitores, vel colonos, arbitrarentur. Quomodo Ἴβηρ ratione gentis utriusque erit ὁμώνυμον ἀπὸ τύχης. Atqui si diligentiùs perpendamus, multo verisimilius videtur, Hispanos esse colonos Iberum in Asiâ: quam ut contra Hispani per immensa terrarum spatia ultra Colchidem commigrarint. Quòd eo minus arridet, quia ab oriente propagatum est genus humanum. Quanquam vero facilius in animum induxero, Iberes Asiaticos coloniam duxisse in Hispaniam, quam è contra, Hispanos in loca Asiæ Septentrionalia: imprimis tamen eo propendeo, ut putem, neutros alteris originem suæ gentis debere: præsertim quando, ut Appianus ait ἔθεσιν οὐδὲν ὅμοιοι, οὐ γλῶσσαν. *Nec moribus ullâ ex parte, nec linguâ convenirent.* De nomine sic Bochartus. Iberiæ vox, inquit, (i. e. Hispaniæ) ex Phœnicum linguâ petenda est. Nam Caucaseos Iberos in Hisp. venisse, & regioni dedisse nomen meræ nugæ sunt. Quid igitur? Ebræis עבר *eber*, Chaldæis עברא *ebra*, vel *ibra* est *transitus*, & quicquid est ulterius. Inde plurale *ebrin*, vel *ibria*, *terminos*, & *fines* significat. In Evangelio Syro, & in versione Syrâ Psalmorum passim usurpatur hæc vox, ubi Græca habent πέρατα τῆς γῆς, אפסי ארץ *Aphse aretz*, i. e. *fines terræ*. Meritò igitur *Iberi* dicti, qui ex Phœnicum sententiâ terrarum fines ultimos habitarunt, Hispani nempe, quorum urbem, Calpeo Tyrii putaverunt, esse τέρμονας τῆς οἰκουμένης, ut in Strabone habetur. Tale est quod Gaditanum templum Posidonius scribit esse τῆς γῆς καὶ θαλάττης πέρας. Et quod in Homero Proteus Menelaum ita compellat.

Ἀλλά σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον, καὶ πείρατα γαίης
Ἀθάνατοι πέμψουσιν. ———

Id est, in Hispaniam, ut interpretatur Strabo. Eodem sensu apud Dionysium τήλιστοι, i. e. *remotissimi* dicuntur.

Ὅστ' ἄκρη τηλίστων μετανάσται Ἴβηρες Ἰβήρων.

Ita legendum, non πολλῶν, ut vulgò legitur. Unde Claud. lib. 3. Paneg. De Stilic. ait.

In extremos aciem mittebat Iberos.

Notandum hic Galliam olim etiam *Iberiam* nominatam, ut constat ex Strabone lib. 3. ubi antiquitùs Iberiam ait dictam quicquid foret inter Pyrenæos montes & flu. Rhodanum, ut verisimile etiam sit eam veteribus extensam usque ad Rhenum, eamque credo causam esse cur Nonno lib. 23. Dionys. dicatur Ῥῆνος Ἴβηρ *Rhenus Iberus*. Sed quanto aliter Gorop. Becanus senserit lib. Hispanicorum 2. ubi suspicatur Ἴβηρ Germanicam esse vocem, quia Germanis *Iver* idem sit ac *Zelotypus*, quomodo Rhenus in vet. epigram. ζηλήμων vocatur. Sed ejus sententiæ eo minus ratio habenda est quia apud veteres omnes de hoc Rheni cognomine silentium sit, nec Nonnus homo Ægyptiacus sciverit Germanicè. Vossius.

Iberus, flu. Hisp. nobilissimus, navigabili commercio dives, ex montibus Asturum, & Cantabrorum gemino fonte oriens, ac per Castellam veterem, Arragoniamque Navarram quoque [illegible]gens, inter Catalauniam, & Valentiæ regnum delatus, apud Dertusam urb. pelago excipitur. *Dives Iberus* Claudiano dicitur, *rapidus* Lucano lib. 4. *Ebro* hodiè vocatur. Est & fluviolus in Bæticâ, quem hodie *Rio Tinto* & *Azech* vocant. Item flu. Iberiæ Asiaticæ Plinio ex Caucaso in Cyrum flu. maj. defluens.

Ibi, Indiæ gentes, quas credunt ab Hercule originem habere, ibidemque ab eo relictas, cùm Aornum petram expugnare frustra tentasset. Diodor. lib. 17. *Sybi* Orosio sunt. 3. 19.

Ibnalach, Saracenorum rex, Hispaniam obtinuit, An. Dom. 777.

Ibycus, Rheginus poeta, quem maximè omnium amore flagravisse, ex ipsius scriptis constare, scribit Cic. Tusc. Qu. lib. 4. Inde proverb. *Ibyci grues*, quoties sceleribus novo quodam & improviso casu proditis scelesti pœnas dant iis quos læserunt. Id ex hujusmodi quodam eventu natum memorant. Ibycus cùm in latrones incidisset jam occidendus, grues forte supervolantes obtestatus est. Aliquanto post tempore cum iidem latrones in foro sederent, rursumque grues supervolarent, per jocum inter se susurrabant in aurem Αἱ Ἰβύκου ἔκδικοι πάρεισιν. Eum sermonem assidentes in suspicionem rapuerunt, maximè desiderato jam pridem Ibyco. Rogati quidnam sibi vellet ea oratio, hæsitantèr & inconstanter responderunt, subjecti tormentis facinus confessi sunt. Atque ita velut gruum indicio pœnas Ibyco dederunt. Cujusmodi ferme Plut. in De futuli loquacitate. Auson. in Monosyllabis.

Ibycus ut periit, vindex fuit altivolans grus.

Ibylla, urbs Tartessia, cives *Ibyllini*, apud quos auri & argenti metalla sunt. Steph.

Ibzan, Bethlechemites, judicavit Israelem annis 7. Judic. 12. Hunc quidam Hebræorum putant esse Boaz patrem Obed, patris Isai, patris David.

I C.

Icadistæ, Epicurei sic dicti quod τὰς εἰκάδας, h. e. vicessimum quemque Lunæ diem, quo natus est Epicurus, celebrarent, imagines ejus per cubicula circumferentes. Athen. lib. 7.

Icadius, prædo, de cujus fato sic scribit Cicero in lib. de Fato. *Ne hercule quidem Icadii prædonis video fatum ullum, nihil enim scribit ei prædictum. Quid mirum igitur ex speluncâ, saxum in crura ejus incidisse?*

Icamia, filius Sellum. 1 Par. 2.

Icaria, vide *Icarus*. Item vicus in tribu Ægeide ab *Icario* Erigones patre. Steph.

Icasium, insula sinûs Persici, ostio Euphratis objecta. Ptol. Strabo. 16. Arrian. 7. *Carel* hodiè vel *Carge*.

Icarium mare, pars maris Ægæi ab *Icaro* Dædali filio. *Mare di Nicaria*, teste Castaldo.

Icarius, Atticæ mons. Plin

Icarius, Oebali fil pater Erigones, qui cùm à Libero patre utrem vini accepisset, ut ejus usum mortalibus communicaret, in Atticum agrum sese contulit, ibique pastoribus, qui æstu Solis sitim, contraxerant, vinum propinavit, qui cum novo potûs genere delectati, largiùs hausissent, altissimoque primum somno, deinde & crapulâ correpti essent, toxicum sibi datum rati, Icarium interfecerunt, occisumque in puteum projecerunt. Aderat forte Icario canicula nomine Mæra, quæ ad Erigonen reversa, vestem ejus mordicus arripuit, illamque sequentem ad patris cadaver perduxit. quæ tantum ex patris nece dolorem concepit, ut mala multa ejus percussoribus imprecata, laqueo vitam finierit, Mæram quoque tam heri quam filiæ herilis desiderio ferunt contabuisse, Jovisque miseratione in cœlum translatum, in Caniculæ stellam conversam esse, Icarium autem in Booten, Erigonem vero in Zodiaci signum, quam Virginem appellamus. Hyginus lib. 1. Fab. 130. Hic *Icarus* Tibullo dicitur lib. 4. Ad Messalam.

——— *Etiam Phœbo gratissima dona*
Cres tulit, & cunctis Baccho jucundior hospes
Icarus, ut puro testantur sidera cœlo
Erigoneque Canisque.

Icarius, patriâ lacedæmonius, pater Penelopes; Hinc illud.

Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια.

Passim apud Hom. in Odyssea. Ovid. 1 Ep.

Me pater Icarius viduo di e dere lecto

Cogit. Inde Penelope vocatur *Icaris*. Ovid. in Ibin.

Et velut Icarid s famula petiere pudique.

Item *Icariotis*. Prop. 3. 13.

Hae etiam clausis expugnant arma pudicas,

Quæque terunt fastus Icariotis tuos.

Ovid. Pont. 3. 1.

Nil opus est lethe, nihil Icariotide telâ.

Icarus, Dædali filius, qui unà cum patre è Creta fugiens fretus alarum fiduciâ, quum ultra patris jussa altiùs evolasset, Solisque ardore cera, quâ pennæ continebantur, liquefacta esset, ita ut ab alis deslueret, decidit in mare, quod est inter Myconem & Gyarum, à quo postea *Icarium mare* appellatum fuit. Ovid. Fast. 4.

Transf. & Icarium, lapsis ubi perdidit alas

Icarus. ———

Icarus, Asiæ flu. Solinus. Et insula juxta mare Rubrum. Steph.

Icarus, vel *Icaria*, insula, una Cycladum, quæ prius *Macris* vocabatur, ac *Doliche*. De nomine Bochartus, *Icarus*, inquit, est איכר *Icar*, ad verbum, *insula pascui*. Quæ Etymologia quam quadret, docebunt verba Strabonis lib. 10. Ἡ δὲ Ἰκαρία ἔρημός ἐστι, νομὰς δ' ἔχει, ᾗ χρῶνται αὐτῶν οἱ Σάμιοι. Tamen aliud etymon occurrit, quod huic merito præferendum. Insula hæc olim *Ichthyoesa*, vel *Ichthyoessa* dicta est. Athenæus. 1. ... Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Ἰκαρος ... ἰχθυόεσσα, διὰ τὸ ... τῶν ἰχθύων πλῆθος. Inde Phœnicie dicta est אי כורי *I-caure*, i. e. *insula piscium*.

Icatalæ, Sarm. Asiaticæ pop. Plin.

Iccius portus, Cæsari Morinorum in Galliâ navale, Straboni *Itius*. Ptolemæo *Itiam*, vulgò *Calais*.

Icelos, unus filiorum Somni, cui ab *assimulando* nomen factum. Ovid. Met. 11. ——— *At alter*

Fit fera, fit volucris, fit longo tempore serpens.

Hunc Icelon superi, mortale Phobetora vulgus

Nominat. ———

Iceni, pop. Albionis, quorum regio *Essexia* in Angliâ, teste Lhuydo. Sed Camdeno est *Suffolcia*, *Norfolcia*, tractus *Cantabrigiensis*, & *Huntingdonensis*. Quem vide.

Icesia, insula juxta Siciliam, *Panaria* Faz. lo

Ichabod, filius Phinees filii Heli sacerdotis. 1 Reg. 4. Lat. *ubi gloria?*

Ichana, op. Siciliæ, obsessione Syracusiorum nobile. Steph.

Ichara, ins. sinûs Persici ante Euphratis ostia. Plin. vide *Icarium*.

Ichnæ, urbs Macedoniæ, unde Themis *Ichnæa*, quam persequens Jupiter κατ᾽ ... apud *Ichnæas* deprehendit. Item civitas in Oriente. Steph

Ichnæa, Themidis epitheton, vel cognomentum. Hom. in Hymno Apollinis.

——— Θεαὶ δ' ἔσαν ὅσσαι ἄρισται,

Ὀρσαι ἀγέρει ... Διώνη τε Ῥείητε,

Ἰχναίη τε Θέμις, ἢ ἀγάστονος Ἀμφιτρίτη.

Lycophron de Themide, Solis filiâ.

Τῆς θ' ἡλίου ... ἰχναίας ...

Vide Stephanum. Dicitur & Nemesis *Ichnæa*. Diodorus poeta Epigrammatarius.

Ἀδρήστεια ... ἢ Ἰχναίη τε ...

... Νέμεσις.

Item regio Macedoniæ Hesychius Ἰχναίη, χώρα ἡ Μακεδονίας, ἔνθα τὸ μαντεῖον ... Ἀπόλλωνος ... τιμᾶται.

Ichnusa, dicta est ins. Sardinia, quòd ad similitudinem vestigii facta sit. ... lib. 12. de Sardiniâ.

———*Terras*.

Fraenmes cobit... nada sub imagine plantæ,

Inde Ichnusa prius Graiis memorata colonis.

Claud. *Humanæ speciem plantæ sinuosa figurat.*

Vide *Sardinia*.

Ichobalus, Astartæ Sacerdos, Phelletem peremit, & regnavit apud Tyrum annis 32.

Ichthyusa, vide *Icarus*.

Ichthyophagi, populi Sinarum. Ptol. Et ... Agatharchidem populi oræ inter Carmaniam ad occid. & Gedrosiam ad ort. Apud Plin. vero insulæ Arabiæ Fel. in orâ orientali, sic *ab esu piscium* dicti. Horum regio magnâ ex parte arboribus caret. Raritas in eâ aquarum, & domestici cibi maxima est. Vestiuntur piscibus, tum ipsi, tum eorum pecora, & aquas fluviales ac fossiles potant. Pecorum carnes piscibus præbent, domicilia ex ossibus cetorum, & ostreorum conchis faciunt. Trabium & fulcrorum usum costæ præbent, portas maxillæ: è vertebris fiunt mortaria, in quibus pisces subiguntur, & ad solem assantur; postea ex his panem conficiunt, frumenti paululum admiscentes. Nam & molas habent, quanquam ferrum non habeant, quod nequaquam mirandum est, id enim aliunde afferri non potest. Concidunt eas, cum atterit frant lapidibus iis, quibus & sagittas & missilia præusta exacuunt. Pisces partim in cuppis panariis assant, partim (quod frequentèr fit) crudos edunt. Capiunt autem eos retibus ex cortice palmarum factis.

Ichthys, Elidis in Achaiâ promontorium. Thucy lides.

Iconium, urbs Lycaoniæ archiep. & caput inter Cappadociam & Ciliciam, *Cogni* hodiè, quo nomine & regio ipsa vocatur. Πολίχνιον εὖ ... vocat Strabo lib. 12.

Icos, insula, una Cycladum, Eubœæ proxima, Insularis *Icius*, & *Iciaeus*. Ejus præter Strabonem meminere Scylax, & Phanodemus apud Steph. & Liv. lib. 31. Item Appianus lib. 5. Ἴκμοs. Sed & Antipater Sidonius Epitaphio in Homerum, Antholog. 3. 25. ubi βραχύβωλον appellat, id est, *brevis glebæ* insulam, angustam scilicet & perpusillam. Nomen ab *angustiis* factum (ait Vir magnus) Id enim Syris est עיקא *Ico*, à verbo עיק *ak*, id est, *coarctare*.

Icosium, Mauritaniæ Cæsariensis op. *Acor*, teste Castaldo, ab Herculis comitibus conditum. Hercule enim illac transeunte, viginti, qui à comitatu ejus desciverant, locum diligunt, jaciunt mœnia, ac ne quis posito à se nomine gloriaretur, de condentium numero, urbi nomen datum. Solinus.

Iccus Tarentinus, nobilis palæstrita, toto vitæ tempore Veneris expers fuit, ut arti accommodatior esset, tanta illi gloriæ libido. Ælianus Var. Hist. Lege autem *Icchus*, locus est lib. 11. cap. 3. Vide eundem de Anim. 6. 1. vide & etiam Pausan. in Eliacis, nec non Platonem de Legg. lib. 8.

Ictimulorum vicus, apud quem aurifodinæ erant, haud dubiè supra Vercellas, non procul in Alpium radicibus sita, ex Strabonis verbis claret, lib. 5. Καὶ ἐν Οὐερκέλλοις χρυσωρυχεῖον ἦν, κώμη δ' ἐστὶ πλησίον Ἰκτουμούλων, ἡ ταύτης ... Plin. 33. 4. *Extat lex Censoria Ictimulorum auri fodina, quæ in Vercellensi agro cavebatur, ne plus 5 millibus hominum in opere publicani haberent.* Ex duabus vocibus conflari videtur τὶ τῶν ... i. e. *Icti muli*, quia *Ibi* cujusdam viri nobilis *muli* hic stabulati fuerint, unde vicus dictus *Ad Icti mulos*.

Icutiel, sive *Jecutiel*, nomen viri. 2 Par. 4.

I D.

Ida, mons altissimus qui ad Troadem spectat, cujus cacumen Gargarus Straboni dicitur. In hoc monte Paris sententiam tulit pro Venere, de pomo aureo adversus Palladem & Junonem. Ovid. Fast. 4.

Nec quas Priamides in aquosæ vallibus Idæ

Contulit.

Altitudinem ei tribuit Hom. Il. ξ.

——— ... ὑψηλὴν ...

Ἴδης ὑψηλῆς. Ovid. in Epist. Helen.

At Venus hoc passa est & in alta vallibus Idæ.

Idem Fastorum 4.

Ardua jamdudum resonat tinnitibus Ida.

Longitudinem Calaber lib. 3.

———Ὅσσῃ μακεδνῇς

Ἴδης ... & lib. 14.

——— Μακρῇ δ' ἀμφίστενε Ἴδη

Καὶ Σιμόεις. ———

Humiditatem Homerus Il. θ.

Ἴδης δ' ἱκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν.

Idem Iliad. λ.

Ἴδης ἐν κνημοῖσι ... πιδάκεσσι.

Horat.

Horat. *Qualis aut Nireus fuit, aut aquosâ*
Raptus ab Idâ.

Ovid. Met. 10. ——— *Quos humida sustinet Ida.*

Umbram Tryphiodorus.
Ἐβρίμε συμμαίγοντ' ἅμα δρυσὶ διζυγ@ Ἴδη.

Ovid. Met. 11.
Æsacon umbrosâ furtim peperisse sub Idâ.

Idem Fastorum 6.
Dii temerè errarunt in opaca vallibus Ida.

Val. Flac. lib. 2.
Pars & frondosa raptus expresserat Ida.

Idque ob arbores quibus abundabat, Theocr. Idyl. 17.
Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλατόμος ἐλθών.

Dionys. Ἴδη καλλικόμοισιν ὑπαὶ δρυσὶ τηλεθόωσα.

Ida, mons Cretæ. *Psiloritis* hodie Bellonio, inde *Idæa* Creta dicta, item Troja. Steph.

Idæa, Deorum mater. Lucret. lib. 2.
Hunc variæ gentes antiquo more sacrorum
Idæam vocitant matrem.

Veram etymologiam esse arbitratur Tan. Faber, non quam Lucretius, & alii omnes attulere, sed hanc. Ἴδαι (inquit) sunt montes, & loca saltuosa Hesychio, & Eustathio, unde & Ἴδη pro ligno seu materiâ tectonicâ. At primi homines glande vescebantur, & in quercu penuarium iis erat. Hinc itaque mater Deum *Idæa*. Sed post inductum tritici usum Φρυγία dicta fuit, nam triticum φρύγειν seu *torrere* solebant, quod hodieque fit circa farinam, ubi major alendi pueri cura est.

Idæi Dactyli, filii Minervæ & Solis, vel, ut alii volunt, Saturni & Alciopes, dicuntur & *Corybantes*. Ferrum ii primùm adinvenerunt. Herod. lib. 7.

Idæus, Rhodius versificator, scripsit Rhodiorum res gestas versibus ter mille. Suidas.

Idæus sinus, quem alii, teste Strabone, *Adramyttenum* vocant, pars maris Ægæi est inter Mysiam, & Lesbum.

Idai, nomen viri. Nehem. 6.

Idaia, pater Allon. 1 Par. 4.

Idalus, mons Cypri, olim Veneri sacer, ad cujus radices situm est *Idalium*, Cypri op. quod ab eventu nomen accepit. Nam cum oraculum Chalcenori datum esset, ut illic urbem conderet, ubi primum orientem solem conspicaretur, unus è comitibus, qui forte astabat, ad eum conversus ἴδαλ' ἥλιον, inquit, i. e. *vidi solem*. Quo audito, Chalcenor arripuit omen, civitatemque ibi statuit, & ab eâ vocavit. Ita Stephanus. At, ut cætera taceam, in *Idalium* a breve est, quod in ἥλιον non potest non esse longum, quia est loco τοῦ η. Proinde videtur Idalium Phœnicium esse יִדְאֲלָה *Iidala*, vel *Idala*, cujus nominis op. in tribu Zabulon memoratur Jos. 19. 15. Hieronymus in locis Hebr. scribit *Jadela*, tanquam conflatâ voce ex duabus יד *Jad*, & אלה *ela Dea*, quod ad verbum est *locus Deæ*, i. e. *locus Veneri sacer*. Boch. Virg. 10 Æn.
Est Paphos, Idaliumque tibi sunt alta Cythera.

Idanthyrsus, Scytharum rex, bello res magnas gessit, bonam partem Asiæ subjugavit, usque in Ægyptum excurrit. Strabo lib. 14.

Idas, Apharei filius nomine, re autem ipsâ Neptuni, qui acceptis à patre velocissimis equis, Marpessam filiam formosissimam Eveni regis Ætoliæ, Martis filii in Dianæ luco saltantem rapuit (qui nulli procorum filiam suam nuptum dare voluerat, nisi certamine cursûs fuisset victus: à se autem victos decollare, eorumque capita in aliorum terrorem de muris ædium suarum suspendere solebat) dolore commotus, interemptis, quos habebat, equis, se in fluvium Lycormam, qui postea ab ipso Evenus dictus est, præcipitavit. Cæterum fugienti cum puella, Apollo in itinere obvius ei factus est, qui cùm Marpessam & ipse præripere Idæ vellet, ventum utrinque ad certamen est. Sed à Jove missus Mercurius arbitrium Marpessæ commisit, ut ipsa, utrum vellet, eligeret: illa autem Idam elegit, verita ne se ætate provectam Apollo relinqueret. Vide *Marpessa*.

Ideonni regnum, Ἰδεόννου γῆ. Strab. lib. 4. Cottii regno jungebatur in Alpibus versus Sept. Vide Cluv. It. Ant. pag. 93.

Idessa, urbs in confinio Colchidis & Iberiæ, quæ olim *Phryxium* vocabatur. Strabo.

Ideres, pop. Iberici. Steph.

Idæus, & *Idæus* possessivum ab *Idâ* monte.

Idia, mater Josiæ. 4 Reg. 22.

Idithon, pater Galal. 1 Par. 9.

Idmon, vates inter Argonautas, Apollinis & Asteriæ fil. Apollonio vero & Herodoto Abantis filius. Orph. in Argonaut.
Δὴ τότ' Ἀβαντος παῖς νόθος ἤλυθε κάρτιστος Ἴδμων.
Ἀμπυκίδης eidem dicitur.

Idomene, urbs Macedoniæ, *Idomenæ* Steph.

Idomeneus, Deucalionis fil. nepos Minois, rex Cretensium, populos suos ad Trojam duxit, & cum post eversam Trojam reverteretur, in tempestate devovit, Diis sacrificaturum se rem quæ ei primum occurrisset; contigit autem ut ei filius primùm occurreret: quem cum ut alii dicunt, immolasset, vel, ut alii, immolare voluisset, à civibus pulsus regno, Salentinum Calabriæ promuntorium tenuit, juxta quod civitatem condidit.

Idothea, filia Prœti Argivorum regis, quam unà cum sororibus furiis agitatam Melampus sanitati restituit. Hom. Od. 11.

Idothea, Oceani, vel, ut alii, Melissi filia, Jovis nutrix.

Idothea, Protei senis marini filia, cujus monitu Menelaus Proteum adegit, ut sibi ab illo diceretur, quando domum repetere posset. Hom. Οδ. 4.
Πρωτέος ἰφθίμου θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος
Εἰδοθέη. Vide Eust in illud Dionysii ἔχιτερ ἄκρα
Φαίνονται σκοπιαὶ Παλληνίδος Εἰδοθεοίης.

Idrias, urbs Cariæ, quæ prius *Chrysaoris* dicebatur. Steph.

Idubeda, mons Hisp. Ptol. Hunc hodiè saltum Aucensem ab Aucâ urbe antiquissimâ, cujus vestigia cum nomine adhuc visuntur, nominari scribit Nebrissensis. Olivarius dicit eum à Pyrenæis mont. ad Portugal. promitti.

Idume, & *Idumæa*, regio Syriæ ab *Edom* filio Esau sic dicta. Lucan. lib. 3.
Gazaque & arbustis palmarum dives Idume.
Inde *Idumæus*. Mart. 2, 2.
Frater Idumæos meruit cum patre triumphos.

Idumania, Angliæ flu. per Essexiam fluens, *Blackwater* teste Camdeno.

Idyia, mater Medeæ Ciceroni, quam Ovidius *Ipseam* vocat.

Idyma, urbs Cariæ, ubi *Idymus* flu. est. Steph.

Idyrus, urbs & fluvius Pamphyliæ. Steph.

I E.

Jeabarim, 38 Israelitarum mansio in Moabitarum finibus, Num. 21. & 33. Lat. *acervus Hebræorum*, vel *transeuntium*, sive *irascentium*, aut *prægnantium*.

Jebahar, filius David. 2 Reg. 5. Lat. *electio*, sive *electus*.

Jebanias, pater Rahuel. 1 Par. 9. Lat. *ædificatio*, sive *filiatio*, vel *intellectus Domini*.

Jeblaam, i. e. *inveteratio populi*, vel *defluens populus*, aut *germinatio populi*, sive *deglutiens eos*. Nomen urbis in tribu Manasse. Jos. 17.

Jebnael, civitas, terminus tribûs Nephthali. Jos. 19. Lat. *ædificatio*, vel *intellectus Dei*.

Jebneel, idem. Civitas in tribu Judâ. Jos. 15.

Jeboc, vel *Jaboc*, nomen torrentis. Num. 21. Lat. *evacuatio*, *dissipatio*, aut *lucta*.

Jabsem, fil. Tholæ, filii Issachar. 1 Par. 7. Lat. *aromatizans*, aut *siccitas*, *confusio*, vel *erubescentia coram*.

Jebus, nomen civitatis quæ & *Jerusalem*. Jud. 19. Lat. *conculcatio*, *volutatio*, vel *præsepium*.

Jebusæus, fil. Canaan. Gen. 10. à quo *Jebusæi*, de quibus vide Bochartum in Phal. pag. 344.

Jecemia, fil. Jeconiæ, filii Joacim. 1 Par. 3. Lat. *resurrectio*, sive *confirmatio*, aut *vindicta Domini*.

Jechelia, mater Azariæ regis Judæ. 4 Reg. 15. Lat. *consummatio*, vel *potestas Domini*.

Jechonias, fil. Joacim, filii Josiæ, rex Judæ, qui Jer. 22. *Conias* dicitur. Lat. *præparatio*, aut *firmitas Domini*.

Jecman, civitas in tribu Ephraim. 3 Reg. 4. Item filius Hebron. 1 Par. 22. Lat. *resurrectio*, sive *confirmatio*, aut *vindicta Domini*,

Jecaam, civitas in tribu Zabulon. Jof. 11. quæ & *Jeconam*, Jof. 19. Lat. *possessio, emptio*, aut *ædificatio populi*.

Jecsan, fil. Abrahæ ex Keturah. Gen. 25. Lat. *durities*, aut *scandalum*, sive Syriacè *collisio*.

Jectan, filius Eber. Gen. 10. Lat. *parvulus, tadium*, vel *contentio*.

Jectbel, civitas tribûs Judæ. Jof. 15. Lat. *congregatio Dei*.

Jedaiah, Hebr. ידעיה sacerdos. 1 Par. 9. Lat. *scientia*, vel *cognitio Domini*.

Jedaiah, Hebr. ידיה, filius Haromaph. Nehem. 3. 10. Lat. *manus*, sive *confessio Domini*.

Jedala, civitas in tribu Zabulon. Jof. 19. Lat. *manus juramenti*, aut *maledictionis*; aut ex Ebræo & Syro, *manus Dei*.

Jedda, nomen viri. Neh. 12. Lat. *scitus*, aut *cognitus*.

Jeddo, fil. Buz. 1 Par. 5. Lat. *solus*, vel *unus ipse*, aut *latitia ejus*, sive *acumen ejus*, vel Syriacè, *novitas ejus*.

Jeddu, nomen viri. 1 Esdr. 10. Lat. *manus*, vel *confessiones meæ*.

Jeddua, nomen viri. Neh. 10. Lat. *scitus*, vel *cognitus*.

Jedebos, fil. Etam. 1 Par. 4. Lat. *mellifluus*, aut *manus confusionis*, vel *erubescentia*.

Jediel, nomen principis. 1 Par. 5. Lat. *unitas, latitia*, vel *acumen Dei*; vel ex Syro & Ebræo, *renovatio Dei*.

Jedibel, fil. Samri. 1 Par. 11. Princeps militum. 1 Par. 12. Lat. *scientia*, vel *cognitio Dei*.

Jedlaph, fil. Nachor & Melcha. Gen. 22. Lat. *distillatio, stillicidium*: aut ex Ebræo & Syro, *manus juncta*.

Jegaal, fil. Semeiæ. 1 Par. 3. Lat. *redemptor*, vel *redemptus*, aut *inquinatus*.

Jegbaa, civitas, quam ædificarunt filii Gad, Jud. 8. Lat. *exaltatio*, vel *altitudo*.

Jegedelia, pater Hanan. Jer. 35. Lat. *magnitudo Domini*.

Jehedia, nomen viri. 1 Par. 24. Idem sig. quod *Jedbiel*.

Jeheth, nomen viri. 1 Par. 23. Lat. *constrictus, formidans*, aut *stupens*, vel Syriacè *descendens*.

Jeheziel, nomen viri. 1 Par. 12. Lat. *videns Deum*, vel *visio Dei*.

Jehiaz, sacerdos quidam. 1 Par. 15. Lat. *vivit Dominus*.

Jehiel, Scriba. 2 Par. 26. Cantor. 1 Par. 9. Princeps. 1 Par. 5. Lat. *abstulit Deus*, aut *coacervans Deus*.

Jehieli, nomen viri. 1 Par. 26. Lat. *Vivit Deus*.

Jehoachas, Jehoiada, Jehoiachim, Jehoiachin, Jehoiarib, Jehora, Jehoram, Jehosaphat, Jehosue, vide in *Joachas, Joiada, Joachim, Joachin, Jora, Joram Josaphat, Josue*.

Jehova, יהוה quod nomen recentiores Judæi, crescante inter eos superstitione, ἀνεκφώνητον judicarunt, cum à Magistris eorum denunciatum jam esset; *Partem non habiturum in futuro seculo, quisquis nomen illud pronunciare præsumeret*. Quod tamen per ætates retro ab orbe condito antegressas proferre non licitum tantummodo, sed & pium, ac laude dignum habebatur. Etymon quod attinet, descendit à verbo היה *fuit*, ut יהוה sit ὁ ὤν, i. e. *existens, qui est*, vel *qui existit*; Deus sc. æternus, nulli mutationi obnoxius. Itaque docuit & Rabbi Moses Ægyptius in libro *More* cætera Creatoris nomina ab effectibus esse derivata, solum vero nomen hoc τετραγράμματον, quod etiam *Schem hammephoras* nominant, peculiare esse & proprium soli ejus substantiæ. Imo Rabbi Haccadosh in *Arcanorum revelatore* probare nititur, comprehendi in eo divæ Trinitatis mysterium; ut haud absque ratione asserat Philo Judæus merito & justè tribui Deo: maxime cum Mosi sciscitanti ipsius nomen responderit אהיה אשר אהיה. Ubi quanquam futuri temporis sit אהיה *Ehie*, h. e. *ero*, tamen cum in linguâ Hebræâ pro præsentibus sæpe usurpentur futura, non existimandum est male reddidisse Hieronymum cum Septuaginta Ἐγώ εἰμι ὁ ὤν. Ut ita efficaciùs & evidentiùs subsistentem per se essentiam divinam exprimerent, inque eo vivere, & ab eo proficisci omnia & pendere significarent. Hebræi יהוה legunt *Adonai*, & Septuaginta Κύριος semper interpretantur, quod nomen non legitur in primo capite Geneseos, sed Elohim ὁ Θεὸς. At in secundo יהוה Κύριος. Hinc argutati sunt Tertullianus & quidam veterum Deum non prius Dominum fuisse, quam Adam factus esset. Phœnices Ἰευὼ dixerunt pro *Jehova*, Samaritæ Ἰαβαί, Alii Ἰαώ, ut Orpheus ac Diodorus Siculus. Vide doctiss. Gatakerum in tractatu cui titulus *De nomine Tetragrammato dissertatio*, in quâ vocis *Jehova* apud Nostros receptæ usus defenditur, & à quorundam cavillationibus iniquis pariter atque inanibus vindicatur.

Jehu, 10 rex Israelitarum, ab Helisèo unctus, omnem domum Achab delevit, Joram interemit, Jezabelem è domo præcipitavit, sacerdotes Baal occidit, Idoli templum succendit. 4 Reg. 9. Jos. Aot. 5. 6. Lat. *ipse*, sive *existens*.

Jehuel, fil. Zara. 1 Par. 9. Lat. *abstulit Deus*, aut *coacervans Deus*.

Jehus, fil. Esau ex Oolibama. Gen. 36. Filius Balan. 1 Par. 3. Secundus filius Esec. 1 Par. 8. Filius Saharaim ex Hodes uxore suâ. 1 Par. 8. Lat. *tineâ corrosus*, aut *compressus*, vel *congregatus*.

Jelleia, urbs inter Genuam & Placentiam. Strabo. *Stradella* Mario Nigro.

Jemai, fil. Thola filii Issachar. 1 Par. 7. Lat. *calefaciens*, aut *calidus*.

Jemini, pater Aphia. 1 Reg. 9. Pater Chusi, Ps. 7. Lat. *dextera*, vel *dexter*.

Jemla, pater Michææ prophetæ. 1 Reg. 22. Lat. *repletio*, aut *circumcisio*.

Jemlech, nomen principis cujusdam. 1 Par. 4. Lat. *regnans*, aut Syriacè *consuleas*.

Jemna, Hebr. ימנה fil. Asser Patriarchæ. Gen. 46. Pater Core. 1 Par. 7. Lat. *dextera*, aut *numerans*, sive *præparans*, vel Syriacè *constituens*.

Jemna, Hebr. ימנע, filius Helem. 1 Par. 7. Lat. *prohibitio*, aut *impedimentum*, sive *mare commotum*.

Jena, Thuringiæ urbs, imâ jacens valle, muris ac turribus firma, ponte lapideo utramque Salæ ripam conjungens, circumcirca apricis montibus ac vinetis cincta. Item æstuarium Albionis in Angliæ, Scotiæque confin. in orâ Cumbriæ occident. Ptol. *Cray* Ortelio.

Jenysus, op. in orâ Syriæ tridui itinere à Casio monte distans. Herod. lib. 3.

Jephdaia, fil. Sesac. 1 Par. 8. Lat. *redemptio Domini*.

Jephlat, fil. Heber. 1 Par. 7. Lat. *liberatus*, aut *expulsus*.

Jephleti, idem. Terminus filiorum Joseph. Jos. 16.

Jephone, pater Caleb. Num. 13. Lat. *aspiciens*, sive *intuens*.

Jeptha, civitas quæ in sortem tribui Judæ cessit. Jos. 15. Lat. *aperiens*.

Jephtabel, nomen vallis, terminus tribûs Zabulonis. Jos. 19. Lat. *aperiens Deus*.

Jephte, fil. Galaad ex meretrice. Judex in Israel. Judic. 11.

Jeraa, i. e. *Luna*, aut *mensis*, sive *odoratio*. Servus Ægyptius Sesan filii Jesi, filii Apphaim. 1 Par. 2.

Jerabrica, Hisp. urbs inter Olyssiponem, & Scalabim; Ant. Nonnulli *Gerabrica* scribunt.

Jerameel, fil. Esrom. 1 Par. 2. Est & reg. ultra Judæam ac Arabiam. 1 Reg. 27. Lat. *misericordia Dei*, aut ex Hebræo & Syro, *dilectio Dei*.

Jercaam, civitas quæ in sortem tribui Dan cessit. Lat. *extensio eorum*, sive *viriditas populi*, aut *sputum populi*, vel *armatura*, aut *evacuatio populi*.

Jercon, civitas in tribu Dan. Jos. 19. Lat. *ærugo, viriditas*, aut *sputum*, vel *armatura*, aut *evacuatio*.

Jeremia, nomen Principis. 1 Par. 5. Item propheta, fil. Hilkiæ. Jerem. 1. Lat. *celsitudo Domini*, aut *exaltans Dominum*.

Jeremiel, fil. Amelech. Jer. 36. Idem sig. quod *Jeramiel*.

Jeria, fil. Selemiæ. Jer. 37. Lat. *timor, visio*, vel *projectio Domini*.

Jerias, idem. Filius Hebron. 1 Par. 23.

Jeribai, fil. Elnaem. 1 Par. 11. Lat. *pugnans, objurgans*, aut *multiplicans*.

Jericho, i. e. *Luna, mensis*, aut *odor ejus*. Civitas opulentissima in tribu Benjamin, ab Hierosolymis 150, & à Jordane 60 stadiis distans. Num. 22. Hanc à Josue dirutam ædificavit Hiel de Bethel. Nobilis fuit palmetis, & Balsami viridariis, unde etiam *civitas palmarum* appellatur, Deut. 34.

Jeriel,

Jeriel, fil. Thou filii Issachar. 1 Par. 7. Lat. *timor*, *visio*, vel *projectio Dei*.

Jerimoth, i. e. *altitudines*, sive *timens*, aut *videns mortem*, seu *projectio mortis*. Fil. Bela filii Benjamin. 1 Par. 7. Fil. Beziæ. 1 Par. 8. Item civitas. Josue 10. Alia in tribu Judæ. Jos. 15. Alia in tribu Issachar, data Levitis, quæ & *Jaramoth*. Jos. 21.

Jerimuth, idem. Nomen viri. 1 Par. 12.

Jerioth, fil. Caleb ex Azubâ uxore. 1 Par. 2. Lat. *Cortinæ*, sive *linteamina*, aut *ululationes*, sive *confractiones*.

Jermai, nomen viri. 1 Esdr. 10.

Jerna, Hisp. flu. Mela lib. 3. Strabo *Jernam* his locis commemorat montem, à quo amnis forte sic dictus.

Jerne, & *Jernia*, vel (quod inde detortum) *Hibernia*, insula in occid. Oceano non procul à Britanniâ, quæ ob situm depressiorem cœlo soloque utitur humecto, cui agilitas incolarum assignatur, & nervi flexiliter molles. Lacubus abundat; præsertim ibi passim occurrunt cœnosæ voragines, Anglosaxonicè *Bogges*: ubi terra uliginosa & levi graminis cespite obducta, supergradientium pedibus inopinis absorptim cedit. Hæ dici quoque possunt ἄορνα *averna*, non tantum quòd ab iis absorbeantur animalia, & velut ad Orcum demittantur, sed quòd sint etiam ἄορνα *infragifera*, nullum ἔρνος *plantam* sc. vel *fruges producentia*. Inde enim ἄορνα dicta, non quòd sint infesta avium supervolantibus. Igitur, H. Jacobio est Ἴερνα vel Ἰέρνις pro ἄορνα, vel ἄορνις *Insula avernosa*, h. e. *The Boggy Island*. Camdenus quidem non prorsus incommodè ducit à vernaculo *Erin*, quod *Occasum* sonat. Νῆσος Ἰερνίδα vocat Orpheus in Argon. Claudiano *Glacialis Jerne* dicitur.

Jerobaal, Judex Israelis, qui & *Gideon* dicebatur. Jud. 9. Lat. *impugnans Idolum*.

Jerobeseth, nomen viri. 2 Sam. 11. Lat. *impugnans confusionem*, vel *ignominiam*.

Jeroboam, fil. Joash regis Israel. 4 Reg. 14. Fuit alius ejusdem & nominis & regni rex impius. 3 Reg. 11. Josephus ubi de eo: Γενναῖος καὶ τολμηρὸς, φύσει θερμὸς ὤν, καὶ μεγάλων ἐπιθυμητὴς πραγμάτων. Lat. *Impugnans*, *objurgans*, vel *multiplicans populum*.

Jeroham, fil. Elcana filii Caath. 1 Par. 6. Lat. *misericors*, aut Syriacè *dilectus*. Item fil. Phasor. 1 Par. 9. Filius Eliu. 2 Par. 23.

Jeron, civitas in tribu Nephthali. Jos. 19. Lat. *timor*, vel *visio*, aut *projiciens dolorem*, vel *fortitudinem*.

Jersia, fil. Jeroham. 1 Par. 8. Lat. *lectulus*, sive *stratum Domini*, aut *abstulit paupertatem Dominus*.

Jeruel, nomen solitudinis. 2 Par. 20. Lat. *timor*, aut *visio Dei*.

Jerusa, Pater Joathan. 2 Par. 27. Lat. *hæreditas*, sive *exilium*.

Jerusalem, Judææ metropolis, à Melchisedec, teste Josepho, condita: aliàs *Salem*, & *Jebus*, à *Jebusæo* Chananæi filio. Jos. 18. Postremo *Ælia*, ab *Ælio* Adriano Imp. Romano, teste Volaterrano. Lat. *visio pacis*, aut *visio perfecta*, sive *consummata*, sive *timor perfectus*, aut *consummatus*, vel *timete Salem*; quasi adventantibus hostibus timorem incutere voluerint. Vide *Hierosolyma*.

Jes, *jetis*, civit. Achaiæ in promunt. ejusdem nominis, juxta quod Alpheus amnis præterfluens 6. m. p. navigatur. Torrellius.

Jesaar, fil. Caath filii Gersom. Num. 3. Lat. *claritas*, *oleum*, aut *meridianus*.

Jesaia, vide *Isaias*.

Jesamari, fil. Elphaal. 1 Par. 8. Lat. *custos*, vel *custodia*.

Jesana, nomen urbis. 2 Par. 13. Lat. *dormiens*, aut *antiqua*, vel *annosa*, sive *mutatio*.

Jesba, fil. Esra. 1 Par. 4. Lat. *laus*, vel *tranquillitas*.

Jesbaam, fil. Hachamoni. 1 Par. 11. Lat. *sedens populus*, aut *conversio populi*, sive *insufflatio*, aut *captivitas populi*.

Jesbacassa, nomen viri. 1 Par. 25. Lat. *est requirens*, vel *deprecans*, aut *sessio dura*, vel *insufflatio*, sive *conversio dura*.

Jesbibenob, Gigas quidam. 2 Reg. 21. Lat. *sedens in prophetiâ*, vel *in locutione*, vel *in germinatione*: aut *conversio*, sive *insufflatio in prophetiâ*, vel *in locutione*, sive *in germinatione*, aut *captivans in prophetiâ*, vel *in locutione*, sive *in germinatione*, lege *Isbibenob*.

Jesboam, id est, *conversio*, sive *sessio*, aut *insufflatio*, vel *captivitas populi*, nomen principis. 1 Par. 27.

Jesboc, fil. Abrahæ ex Ketura. Gen. 25. Lat. *est vacuus*, vel *evacuatus*, aut Syriacè *derelictus*, vel *derelinquens*.

Jescha, filia Haran, quæ & Sarai. Gen. 11. Lat. *ungens*, sive *cooperiens*, aut *protegens*, vel *obumbrans*; vel Syriacè *speculans*.

Jeseias, fil. Phaltiæ. 1 Par. 3. Lat. *salus Domini*.

Jesema, fil. Etam. 1 Par. 4. Lat. *appositus*, *nominatus*, aut *admiratio*, sive *desolatio*.

Jeser, fil. Nephthali. Gen. 46. Lat. *figmentum*, *plasmatio*, sive *tribulatio*, aut *angustians*.

Jesesi, fil. Jeddo. 1 Par. 5. Lat. *antiquus*, vel *sexagenarius*, aut *exaltans*, vel *est munus*.

Jesi, fil. Aphaim. 1 Par. 2. Lat. *salus*, aut *respiciens*.

Jesia, fil. Izrahia. 1 Par. 7. Lat. *est Dominus*.

Jesiel, fil. Nephthali. Num. 29. Lat. *dividens*, vel *dimidians Deus*, aut *festinatio Dei*.

Jesimon, nomen deserti. 1 Reg. 2. Lat. *desolatio*, aut *solitudo*.

Jesmachias, nomen viri. 2 Par. 3. Lat. *adhærens*, vel *innitens*, aut *junctus Domino*.

Jesmaias, nomen viri. 1 Par. 27. Lat. *audiens Dominum*, vel *obediens Domino*.

Jespha, fil. Beriæ. 1 Par. 8. Lat. *Jaspis*, aut *est hic*, hoc est, *in hoc loco*, aut *labium*, sive *conterens*.

Jesphaa, fil. Sesac. Lat. *absconditus*, sive *confractus*, aut *cuniculus*.

Jesrael, urbs olim, nunc pagus Galilææ, in tribu Juda. *Zerecin* hodie Postello.

Jessui, fil. Aser. Gen. 46. Lat. *planus*, *æqualis*, *ponens*, aut *positus*.

Jesse, pater David qui & *Isai* dicitur. Isa. 11.

Jesuitæ, ordo Religiosorum in Eccles. Romanâ ab Ignatio Loyolâ fundatus, circa An. Christi 1540. *Novo*, *atque ut plerisque visum est*, *superbo nomine appellati sunt*, inquit Thuanus Hist. Tom. 1. lib. 15.

JESUS, Hebræum nomen, quod Latinè *Servator* dicitur. Mat. 1. 21. Τέξεται δὲ υἱὸν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ ΙΗΣΟΥΝ, αὐτὸς γὰρ ΣΩΣΕΙ τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν. Act. 4. 12. Καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία. Οὔτε γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ ΣΩΘΗΝΑΙ ἡμᾶς. In tres sententias eunt, qui SS. hujus nominis Etymon investigarunt.

Primo, Alii à radice ישע originem ejus ducunt. Hique adeo יהושע, aut ישוע Hebraicè scribi volunt. Sententia ipsa canitie sua ex longo ævi decursu veneranda.

Secundo, Reliquæ duo multò videntur juniores. Et quidem hæc (Reuchlini, Andreæ Osiandri & aliorum sententia) à יהוה nomen hoc deducit ש licentiâ nescio quâ utcunque interpositâ, in hunc videlicet finem, ut Tetragrammaton illud Dei nomen prius ineffabile, deinceps pronunciari possit. Sententia parum solida, & vacillans. Nam ut libentèr concedamus, cùm cætera Dei nomina, tum maximè augustissimum illud Jehovæ nomen, nisi gravissimâ de causâ, prorsus ineffandum esse, ne libertas in licentiam exeat, & contemptus nominis in contemptum numinis redundet, nemo admittet illud in Hebraicæ saltem linguæ idiomate ineffabile habendum. Græcè quidem ἀνεκφώνητον esse in confesso est, Inde enim Græci Ἰαὼ pro Jehova corruptè enunciarunt, ut auctor est Diod. Sic. lib. 1. Inde etiam 70 illi Sacri codicis Interpretes nunquam nomen hoc κατὰ πόδας reddidere, cùm ne possit quidem, sed tantùm κατ' ἐκφώνησιν, nimirum in locum ejus, quoties occasio tulit, Κύριον substituentes. At verò Hebraicè ineffabile esse nunquam evinci potest. Certè testantur Talmudici Doctores vel ipsos Judæos nomen illud ad mortem usque Simeonis effari solitos. Sed ut hoc demus, quid causæ fuerit, quòd ש sola omnium Alphabeti literarum admiscenda esset, ut ineffabile illud nomen tandem linguæ potens evaderet? Atqui hisce diluendis immorari operæ pretium haud fuerit. Neque enim profecto opus est, cùm jam viderim Osiandrum à Flac. Illyrico, & aliis, eo nomine merito enervatum. Verum, ut per omnia cum illo sentire integrum non sit, summo tamen viro debitus honos minimè denegandus est, quod

 Reuchlini

Reuchlini auspiciis veritati jam diu obrutæ indagandæ aditum nobis utcunque aperuerit.

Tertiò, Cæterum corona unico Castellioni reservanda, utpote qui in tertiâ suâ, quæ jam superest, sententiâ, opus ab Osiandro feliciter inchoatum ad culmen usque perduxit. Ille enim pulcherrimam interpositionis ש, quam Osiander non potuit, rationem exhibet. Quâ de re verba ipsius hic apponam. Cum diu, multumque (inquit) considerarem, neque cur hæc litera ש interposita foret, viderem, quippe cum non sit servilis, h. e. ejus literarum generis, quæ solent in deductis aliunde verbis ad primigenia adhiberi: cœpi cogitare, verbum hoc compositum esse oportere, Tandemque Dei beneficio comperisse videor. Quemadmodum enim *Jesus*, & Deus est & Homo, ita nomen ejus ex Dei & Hominis nomine esse conflatum.

Id autem didici ex Exod. 15. 3. ubi dicitur מלחמה יהוה איש, i. e. *Jehova vir belli.* Ubi vir bellicosus dicitur, quoniam de Christo sermo est, qui vir futurus erat. Est igitur JESUS nomen compositum ex יהוה איש, interpositâ literâ ש ex nomine איש, reliquis autem duabus rejectis, quippe quæ serviles sint, & addi, adimique sæpe soleant, ut sit יהשׁוה *Jesus*, idem quod *Jehova Vir*, ut intelligamus *Jesum* non esse *Jehovam* (nam hoc de ejus patre dicitur) sed *Jehovam hominem*, i. e. corporatum, &c. Sic ille super Mat. cap. 1. v. 21. ut extat in elegantissimâ suâ Bibliorum versione An. 1573. Basileæ editâ. Vide libellum, cujus titulus est, Exercitatio de Verâ SS. Nominis Jesu Etymologia Lond. 1652.

Jesus, Nave fil. qui & *Josue* vocatur, Israelitarum post Mosem dux sapientissimus. Item Sirachi fil. libri Ecclesiastici auctor. Fuerunt & alii ejusdem nominis in Vet. & Nov. Testamento.

Jeta, civitas, quæ Levitis è tribu Judæ vel Simeonis est data. Jos. 21. Eadem videtur quæ & *Jota.* Jos. 15.

Jeta, castellum Siciliæ. Steph. Alii urbem esse volunt, incolæ *Jetenses* Plinio. At in Legationum excerptis ex Diodori libro 23. sunt Ἰέτινοι. Atque idem vocabulum usurpare videtur Cic. Verrinâ tertiâ, ubi nunc mendosè *Letini* legitur. Silius, nescio an metri causâ masculino genere, & sing. num. formavit, lib. 14.

——— *Arbela ferox, & celsus Jetas.*

Jete, civitas quæ Levitis data est è tribu Judæ, vel Simeonis. Lat. *declinans*, vel *divertens.*

Jetebatha, locus in quo castrametati sunt filii Israel profecti de Gadgad. Num. 3. Lat. *bonitas sua*, sive *declinans filia ejus*, aut *declinans desertum.*

Jeterus, Mœsiæ flu. ex Rhodope profluens. Plin. 4. 26.

Jeth, fil. Gershom. 1 Par. 6. Lat. *confringens*, *formidans*, vel *stupens*, aut Syriacè *descendens.*

Jethela, civitas in tribu Dan. Jos. 10. Lat. *pendens*, *suspensio*, sive *coacervatio.*

Jether, civitas Levitis data de tribu Judâ Jos. 15. Primogenitus Gideonis. Jud. 8. Nomen civitatis. 1 Reg. 2. Nomen viri. 1 Par. 7. Filius Jada. 1 Par. 2. Lat. *excellens*, *residuus*, sive *remanens*, aut *explorans*, vel *funiculus.*

Jetheth, civitas Idumæorum. Gen. 36. Lat. *donans.*

Jethma, vir Moabites. 1 Par. 11. Lat. *orphanus*, *admiratio*, aut *consummatio*, sive *profectio.*

Jethnan, civitas tribûs Judæ. Jos. 15.

Jethra, pater Amasæ filii Abigail sororis David. 2 Reg. 17. Idem sig. quod *Jether.*

Jethraus, fil. Sobal. 1 Par. 2. Idem.

Jethraham, fil. David ex Egla. 2 Reg. 3.

Jethran, fil. Supha. 1 Par. 1. Filius Dison filii Seir Horræi. Gen. 36.

Jethro, socer Moysis. Ex. 3. qui & *Raguel* Exod. 2.

Jethson, nomen civitatis. Jos. 21.

Jetur, fil. Ismaelis. Gen. 15,

Jeus, fil. Roboam ex Abihel. 2 Par. 11. Lat. *custodiens*, aut *ordo*, vel *series*, sive Syriacè *montanus.*

Jesabad, vir Gaderothites. 1 Par. 12. Lat. *dotatus.*

Jezabel, filia Ethbaal regis Sidoniorum, uxor regis Ahab. 1 Reg. 16. Lat. *insula habitaculi*, vel *va habitaculo*, aut ex Hebræo & Syro, *insula sterquilinii*, vel *va sterquilinio.* τὸ γύναιον δραστήριόν τε καὶ τολμηρὸν eam vocat Josephus, ubi de eâ.

Jezatha, fil. Aman. Esth. 9. Lat. *aspergens thalamum*, aut ex Syro & Ebræo, *va oliva.*

Jezer, fil. Galaad. Num. 26. qui *Abiezer* Jos. 17. dicitur. Hebr. איעזר i. e. *insula adjutorii*, sive *atrii*, aut *va adjutorio*, vel *atrio.*

Jezer, civitas Amorrhæorum, quæ Levitis & homicidis pro asylo è tribu Gad est attributa. Hebr. יעזר i. e. *auxiliator*, sive *adjutor.*

Jezia, nomen viri. 1 Esdr. 10. Lat. *distillatio*, vel *aspersio Domini.*

Jezlia, fil. Elphaal. 1 Par. 8. Lat. *distillatio laboriosa.*

Jezonias, יאזניהו i. e. *auscultatio*, aut *statera*, vel *arma Domini*, fil. Maachati. 4 Reg. 25.

Jezonias, יזניהו i. e. *nutrimentum Domini.* Nomen viri. Jer. 35.

Jezra, fil. Mosollam. 1 Par. 9. Lat. *porcinus*, aut Syriacè *conversus.*

Jezraiah, nomen viri. 2 Esdr. 12. Lat. *oriens Dominus*, aut *claritas Domini.*

Jezrabel, civitas tribûs Judæ. Jos. 15. Filius Osee ex Gomer. Os. 1. Lat. *semen*, sive *distillatio amicitiæ Dei*, vel *aspersio pastoris Dei*, aut *distillans consitionem*, aut *malum Deus.*

I G.

Igaal, fil. Nathan de Sobâ. 2 Reg. 23. Lat. *redemptus*, sive *inquinatus.*

Igal, idem, filius Joseph. Num. 13.

Igadita, Lusitaniæ urbs olim fuit, ut inquit Vasæus, qui addit hodiè vicum obscurum esse, nomine *Edania.* *Idannas* dicitur Varrerio.

Igilium, Etrusci litoris insula *contra Cosanum*, ut Plinius ait, *litus*, sive ante Argentarium promunt. hodieque vulgò vocatur *Giglio.* De quo Rutilius in Itinerario.

Eminus Igilii sylvosa cacumina miror,
Quam fraudare nefas laudis honore suæ.

Vitiosè *Ægilium* apud Plin. & *Iginium* apud Melam in quibusdam codd. legitur.

Igmanus, Gall. Aquitanicæ flu. vide *Sigmanus.*

Ignatius, Antiochenæ Ecclesiæ Præses, An. Dom. 91. Is Romam productus, ac bestiis objectus est. Euseb. 3. 35.

Ignetes, pop. Rhodii, quos Telchinibus successisse tradit Hesychius. Ἰγνῆτες, inquit, οὕτως ὠνομάζοντο οἱ μετὰ τοὺς Τελχῖνας κατοικήσαντες τὴν Ῥόδον. Tamen *Ignetes*, sive *Gnetes* iidem qui γηγενεῖς seu ἰθαγενεῖς, i. e *indigenæ.* Steph. Γνῆτες, ἔθνος οἰκῆσαν τὴν Ῥόδον. Ἐλέγοντο καὶ Γνῆτες, οἱ ἰθαγενεῖς. Λέγονται δὲ καὶ μετὰ τοῦ ι, Ἰγνῆτες. Itaque ante Ignetes nullos habuit incolas Rhodus. Vide Boch. Geogr. pag. 400.

Iguvium, Umbriæ op. Cæsar Cum. lib. 1. *Intereà certior factus Iguvium Thermum Prætorem cohortibus 5 tenere.* Cic. ad. Att. 7. 13. *Quid agat Domitius in Marsis, Iguvii Thermus.* Verum nescio quo fato clarissimi hujus municipii nomen apud omnes ferè antiquos scriptores sit vitiatum. Nam apud Ptol. vulgò est Ἰούιον & apud Strab. lib. 5. Ἰτούιον pro Ἰγούιον. Item apud Plin. 3. 14. variis in exemplaribus, *Iguini*, *Inguini*, *Ingini*, pro *Iguvini.* Sed & apud Silium lib. 3. ubi Umbriæ urbes recenset pro vulgatis *Inginum* & *Inginium*, reponendum erat *Iguvium*, In his.

——— *Infestum nebulis humentibus olim*
Iguvium, patuloque jacens sine mœnibus arvo
Fulginia. Vulgò *Eugubio.*

I H.

Ihelon, filius Esau ex Oholibamâ uxore. Gen. 36. Lat. *occultus*, sive *adolescens*, aut *caprea eorum*, vel *seculum.* Hebraicè enim יעלם dicitur.

I I.

Iim, civitas tribûs Judæ. Jos. 15. Lat. *acervi.*

I L.

Ila, locus prope sinum Persicum. Est & Albionis fluvius. Ptol. in orâ Scotiæ ad ort. *Wisle* Camdeno.

Ilapinastes, cognomen Jovis apud Cyprios inde dictum, quòd magnifico apparatu, splendidisque epulis, quas Εἰλαπίνας Græci vocant, coleretur.

Ilarcuris, Hisp. Tar. op. Ptol.

Ilaris,

Ilaris, urbs ... Steph.
Ilatria, urbs ... Steph. vul... dicta *Elle*.
Ilba, vel *Ilva*, ... mar. Tyrrheni, distans à continenti 10. m. p. Plin. 14. 34. *Ferri metalla ubique ... pe... modum reperiuntur, quippe insula etiam Italiæ Ilva ... gignente*. Virg. Æn. 10. —— *Ast Ilva trecentas*
Insula in exhaustis Chalybum genei sa metallis.
Silius lib. 8.
Non totidem Ilva virot, sed lectos cingere ferrum
Armarat patrio, quo nutrit bella, metallo
Rutilius. *Occurrit Chalybum memorabilis Ilva metallis*.
Ildericus, Vandalorum rex, An. Dom. 525.
Ildico, Attilæ uxor, an. U. C. 2036. Blond.
Ildovadus, Gothorum rex, omnes Transpadanos, omnesque Venetæ regionis urbes in potestatem suam recepit, an. U. C. 1295 Blond. lib. 5.
Ilerda, op. citer. Hispan. in conventu Tarraconensi, non procul à Sicori fluvio, *Lerida* hodiè. Lucan. lib. 4.
———— *Super hunc fundata vetusta*
Surgit Ilerda manu, placidis prolabitur undis.
Ilergetes, Hisp. pop. in tractu Tarraconensi non procul ab Ibero amne. Plin. 3. 3.
Ilesium, nomen loci Steph.
Ilia, quæ & *Rhea* Numitoris Albanorum regis filia, quam Amulius, pulso jam Numitore fratre, & interfecto ejus filio Lauso, Virginem Vestalem fecit, ut sub specie honoris spem partûs ei adimeret. Verum cum illa aquam è Tyberi ad obeunda facta peteret, in ripâ fluminis obdormivit, & in somnis sibi visa est à Marte comprimi, & sic gemellos concepit: quos cum peperisset, exponi jussit, matremque Iliam vivam apud Tyberim fluv. infodi, unde Poetæ eam Tyberi nupsisse fingunt, qui ob id quoque *Uxorius amnis* ab Horat. lib. 1. Od. 2. dicitur.
Ilias, Homeri opus clarissimum, ab eo dicta, quòd bellum contineat apud *Iliam* inter Græcos ac Trojanos ob raptum Helenæ gestum. Quoniam vero hoc in opere nullum mali genus non recensetur, factum est, ut *Ilias malorum* pro omni genere calamitatis accipiatur. Hanc *Iliadem* in nuce inclusâ tradidit Cic. Plin. 7. 21. Item mulier Trojana. Unde *Iliades*. Virg.
———— *Ad templum non æquæ Palladis ibant*
Iliades.
Ponitur & pro Æneide Virgilianâ de qua Prop.
Cedite Romani scriptores, cedite Graii,
Nescio quid majus nascitur Iliade.
Illiberis, vide *Illiberis*.
Iliensis, pop. Sardiniæ antiquissimi, Pompon. quorum tractus *Ileaa*, teste Pineto.
Ilingæ, Germ. pop. Ptol. Horum urbs *Leignitz*, teste Ortelio in Slesiâ.
Ilione, Priami filia natu maxima, Polymnestoris Thraciæ regis uxor. Virg. Æn. 1.
Præterea sceptrum Ilione quod gesserat olim,
Maxima natarum Priami.
Ilioneus, nomen Trojani, Phorbantis filius, qui duleio Ilio Æneam in Italiam secutus est, & quoniam eloquenciâ plurimùm pollebat, legationibus aliquot ab eo præfectus est. Servius in Æn. 1.
Ilissus, amnis in Atticâ regione, Musis dicatus, quas ab eo *Ilissidas* vocant. Papin. lib. 4. Theb. videtur hunc fluvium Furiis consecrare, cum ait.
———— *Anfracta riparum incurvus Ilissos,*
Sævus binos fluvio, Stygiis lustrare severis
Eumenides perhibentur aquas. Idem lib. 12.
Celavit Geticos ripa Ilissos amores.
Item urbs Atticæ. Steph.
Ilithyia, Dea parturientium, quæ & Juno Lucina. Horat. in Carm. Secular.
Lenis Ilithyia tuere matres.
Ovid. Met. 4.
Præpositam timidis parientibus Ilithyiam.
Itaque & Græci pro partu ipso dixere *Ilithyiam*, ut Oppian. Halieut. 4. ubi non modo mulieribus sed etiam piscium sexui fœmineo partus ait esse difficiles.
——Οὐδ' ... ἐπιχθονίοισι γυναιξὶν
Ἄλγεα, πάντῃ δ' ... Εἰλείθυια.

Etymo... ex ... peter ... est. Est autem ab ... *ilel*, h. e. *partus*, ... vel ... a, ... quod tum de viris ... qui ... um de mulieribus qui pariunt. Item ... Steph.
I...um, civitas propter Trojana, nam ... regio est. *Ilios* fœm. gen. poetis dicitur. Q. 1.
Sed mihi quid prod sit ... Illa lacertis
Ilios? Horat.
——— *Non semel Ili...s*
Vexata. —— ———
Hinc *Ilius*. ut *Ilia tellus*. Item *Iliacus*. Horat. 1. Ep. 2.
Iliacos intra muros peccatur & extra,
Hinc Apollo *Iliacus*. Steph.
Illiberis, urbs Hisp. Bæticæ, hodiè *Elvi* e locus dirutus, à Granato, quæ illi successit, & nova Illibetis dici potest. a leuc. distans. Pop. *Illiberini*. Plin.
Illice, Melæ; *Ilicias* Ptol. op. Hisp. Tarrac. ad Sa... im flu. in regn. Valentiæ. *Elche* hod è, aliis *alicante*. Unde *Sinus Illicitanus*. Mela 2. 6. Vide Vossium ad Melam. pag. 191.
Illipula (op. Hisp. Bæt. geminum) maior, & minor. Major Ἰλλίπουλα μεγάλη Ptol. *Ilipa* Plinio, *Penaflor* hodiè, teste Mor. vel *Palma* aliis. Minor in Turdulianis est apud Lusitan. confin. *Ilipa* itidem Livio.
Illiturgis, vel *Illiturgi*, *Ilurgia* Polybio, urbs Hisp. Bæticæ excisa ad Bætim flu. a Scipione unà cum Castulone, quòd ad Pœnos defecisset, eversa. *Lietor* Marianæ. Aliis *Jaen*, & aliis *Aldea el Rio* ... putant.
Illurcum, Iberiæ urbs, Hisp. Tarr. scilicet, postea à Sempronio Graccho, *Gracchuris* dicta. Steph.
Illuro, *Alaro*, teste Mor. op. olim nunc pagus Hisp. Tarr. in Catalauniâ, qui *Diluron* Ptol. dici videtur, inter Blandam, & Betullonem, Barcinonem versus in occasum.
Illyberis, Gall. Narbon. flu. Eundem esse cum *Tecti* Melæ, & hodiè *Tec* dici docet Varrerius. *Illeris* Ptol. *Illeberais* Athenæo dicitur.
Illyricum, *Illyris* Ptol. & Lucano, *Illyria* Steph. regio est in orâ maris Adriatici, Italiæ opposita, hujus termini non ab omnibus iisdem limitibus circumscribuntur. Plinius enim hanc inter Arsiam & Titium fluvios constringit. Ptol. vero eam ab Histriâ ad Macedoniæ usque confinia secundum maris litora producit mediterranea ejus ad Pannones & Mœsiam usq. extendit. Multo ampliorem eam describit Mela; & Dionys... us totam maris Hadriatici oram à Tergesto usque ad Ceraunios montes Illyriis ascribit. Danu...ium etiam inter ejus amnes numerat Pomponius. Strabo lib. 7. eam Macedoniæ ac Thraciæ propinquam facit. Sed omnium latissimè Illyrici fines extendit Appianus Alexandrinus, quem vide sis initio lib. de bell. Illyr. Populos ab *Illyrio* Cadmi filio dictos perhibet Eustathius. In duas regiones fere dividi solet, Liburniam ad occ. & Dalmatiam ad ortum. Vulgò *Schiavonia* in ... versum hodie appellatur. Pix Illyrica commendatur. Ovid. 2. De ... e Am.
N... Illyrico ... sanguis erat.
Ilus, fil. Trois regis Trojanorum, pater Laomedontis, quem maturâ ætate moriens, regni hæredem reliquit. Ab hoc celeberrimum illud Mysiæ mun. sive Troadis caput *Ilii* nomen accepit: sive quòd ab *Ilo* primùm fuerit conditum, cum Dardanus antea in montibus Dardaniam condidisset, ut placet Hom. Il. 23. sive quòd à Dardano exstructum instauravit Ilus, & auctiùs reddiderit. Author est Strabo lib. 13. primum omnium Ilum ausum fuisse in campis habitare, proindeque in mediis campis fuisse sepultum: cujus sepulcri meminit Hom. Il. 3. Ilus cum in Ilii Minervæ templum arderet, cursu concitus, demissum cœlo Palladium eripuit, statimque oculis captus est (haud enim ulli mortalium oculis illud cerni licebat) postmodum placatâ Deâ pristinum visum recuperavit. Fuit & alter *Ilus* Æneæ fil. Ascanii nomine appellatus. Virg. Æn. 1.

At puer Ascanius, cui nunc cognomen Julo
Additur, Ilus erat, dum res stetit Ilia regno.

Imachara,

I M.

Imachara, op. Siciliæ Ἰμαχάρα πόλις Ptolemæo opidani *Imacharenses* Tullio; & Plinio *Imacarenses*; vulgò *Citadella di Machari*.

Imaus, mons Scythiæ maximus, Tauri pars, qui Scythiam apud. Ptol. dividit. in citer. & ulter. *Imaus* tamen Ptolemæi ab *Imao* Strab. & Plinii diversus esse videtur, nam ex Ptol. is à Tauro monte decisus in bor. ad mare glaciale usque porrigitur, apud Plin. vero & Strab. in ort. usque ad mare Eoum extenditur. Hic varia hodie apud incolas nomina habet. *Altai*, teste Cast. *Inisa* Mercatori. Ille, h. e. apud Ptol. *Dalanguer* & *Navagrat*, eodem Cast. teste.

Imbarus, portio mont. Tauri in Arm. maj. apud Strab. sed apud Plin. in Cilicia.

Imbrasus, Sami flu. Plin. 5. 2. ex quo illa *Imbrasia* dicta est. Pater Imbrasidarum. Virg. lib. 12.

Imbrasidas Glaucum atque Laden, quos Imbrasus ipse
Nutrierat Lyciâ. ———

Imbros, inf. & op. prope Samothracem Cabiris & Mercurio sacer. Steph. Hæc insula leporibus mirè scatet. Geographus Anonymus sub Constantio *Imbros leporinam vestem multam ejicit*, id est, emittit. Addit horum animalium ibi esse multitudinem. Lepus Ebræis est ארנבת *arnebeth*; Arabibus *araeb*, vel *arnib*, unde literis trajectis factum *Inbros*, & *Imbros*; atque ita eadem fuerit cum *Lagusa* Græcis, cujus nominis aliquot insulas habuit Ægæum mare circa Troadem. Plin. 5. 31. *Lembro* hodiè Sophiano. Hinc *Imbrius*. Ovid. Trist. 1. 9.

Veminus in portus, Imbria terra, tuos.

Imola, urbs in Æmiliâ, quæ olim *Forum Cornelii* dicebatur.

Imphes, pop. vicini Perrhæbis.

Importunus, Consul, an. U. C. 1263.

Imyra, urbs Phœniciæ. Steph.

I N.

Inachia, Peloponnesus ab *Inacho* flu. Steph.

Inachium, Peloponnesi op. inter Scylleum promunt. & Isthmum situm, aliàs *Argos Hippium*. Plin. 4. 5.

Inachus, vulgò *Planizza*, flu. Peloponnesi in sinum Argolicum exiens. Item flu. Acarnaniæ in Acheloum influens. Virg. Æn. 7.

Cælatâque amnem fundens pater Inachus urnâ.

Inachus, primus Argivorum rex, qui Inacho fluvio nomen dedit. Hujus filiam nomine Io cum Jupiter corrupisset, & in Cretam advexisset, Juno pellicis impatiens odiis eam exagitavit. Quæ res poetis occasionem fabulandi dedit eam fuisse Junonis metu à Jove in vaccam mutatam. Vide *Is*. Horat.

Divesne prisco natus ab Inacho
Nil interest, &c.

Inarime, inf. in sinu Puteolano. non procul à Neapoli, in quâ mons fuit, qui terræ motum passus, alteram fudit insulam, quæ Prochyte ab effusione dicta. Sub hac inf. Typhœa gigantem à Jove detrusum esse, author est Virg. lib. 9 Æn.

Tum sonitu Prochyta alta tremit, durumque cubile
Inarime, Jovis imperiis imposta Typhoeo.

Vide sis illic Lud. de la Cerda. Plin. 3. 6. *Ænaria à statione navium Æneæ, Homero Inarime dicta, Græcis Pithecusa*, non à simiarum multitudine, ut aliqui existimavere, sed à figlinis doliariorum. Quæ omnia (inquit Vir Magnus) sunt perabsurda, Neque enim Homerus *Inarimen* dixit (licet id sequantur Virgilius, Ovidius, Lucanus, Statius, Silius, alii) sed distinctus vocibus Ἐν Ἀρίμοις. *In Arimis*. Et ab Ænea, non diceretur *Ænaria*, sed *Ænearia*, aut *Æneia* potius, & à doliis *Pithusa*. At à simiis est Pithecusa. Vide Boch. Geogr. p. 655.

Inatus, urbs Cretæ, ubi colitur *Ilythyia Jatina*. Steph.

Incibilis, op. Hisp. Tarr. *Chelua* Floriano.

Indacus, Leonis Imp. cursor velocissimus, vide Leonis c... lib. 2. cap. 29.

Indara, ...anorum civitas. Steph.

India, regio Asiæ amplissima, inter Indum flu. ad occ. à quo nomen habet, & Serum ad ort. à Sinis seperantem, in longum extensa, Oceano Indico ad Merid. & Emmodis, aliisque mont. ad bor. à Scythiâ secernentibus, terminata; à Gange flu. in duas divisa, citer. & ulter. Citerior *intra Gangem* à Ptol nominatur. *Indostan* incolis, cujus pars australis *Malabar* dicitur. Ulterior *extra Gangem*, non unico hodie nomine dicta. Indiæ ora 60 diebus ac noctibus, teste Mela navigatur. Divitiis olim abundavit hodieque abundat. Serpentes prodigiosæ magnitudinis habet. Strabo lib. 2. Ὄφεις τε καὶ βοῦς καὶ ἐλέφαντας αὐτὴν κατατρέφειν. Plin. 8. 14. Megasthenes scribit in Indiâ serpentes in tantam magnitudinem adolescere, ut solidos hauriant cervos taurosque. Inde Horat.

Thesauris Arabum & divitis Indiæ.

Vide laudes Indiæ pulcherrimè describentem Dionysium perieg. vers. 1027.

Πρὸς δ᾽ αὐγὰς Ἰνδῶν ἐρατεινὴ πέπταται αἶα, &c.

Pop. *Indi*, ob nigrorem quondam noti. Ovid. 1. de Art. Am.

Andromedea Perseus nigris portavit ab Indis.

Sen. in Oedip.

Phœbus hic flammâ propriore nudos
Inficit Indos.

Inde *colorati* forsan. Virg. Georg. 4. Ovid. Met. 4.

Decolor extremo quà cingitur India Gange.

Dionys. de Indis ὑπὸ χροιὰ κυάνεοι,

Virg. Georg. 2. ——— *Sola India nigrum*
Fert ebenum. ———

Theophr. 4 Hist. cap. 5. ubi de Indiâ, ἴδιον δὲ καὶ ἡ ἔβενος τῆς χώρας ταύτης. Strabo lib. 15. in narratione rerum Indicarum loquens de Pasyis ποιᾶς δὲ καὶ ἔβενος. vide Plin. 12. 4. & Solin. cap. 65. Sed an solius Indiæ hæc sit merx, dubium est. Nam Herod. lib. 3. αὕτη δὲ χρυσόν τε φέρει πολλὸν, καὶ δένδρεα πάντα ἄγρια καὶ ἔβενον, de Æthiopiâ loquitur. Plin. 6. 30. *Sita est Æthiopia ab oriente hyberno ad occidentem hybernum. Meridiano cardine sylva ebeno maximè virens.* Lucan. lib. 10. de regiâ Ægyptiorum.

——— *Ebenus Mareotica vastos*
Non operit postes, sed stat pro robore vili.

Servius, ut poetam suum defendat, ita ait. *Atqui & in Ægypto nascitur, sed Indiam, omnem plagam Æthiopiæ accipimus.* Sed qui potest ita defendere? Nam Dioscorides 1. 3. apertè discriminat, & principatum dat Æthiopicæ ebeno. Ἔβενος κρατίστη ἡ Αἰθιοπικὴ καὶ μέλαινα. &c. ἔστι δέ τις καὶ Ἰνδική. Sed in magnis Scriptoribus dissidia talia occurrere nihil mirandum.

Indica, urbs Iberiæ prope Pyrenæum. Steph.

Indigetes, Dei antiquis vocati, quod nullius rei *indegeant*, vel Dei ex hominibus facti. Alii *Indigetes* fuisse volunt, quos *indigetari*, id est, vocare, & nuncupare fas esset, atque hos Deos fuisse, in quorum custodiâ essent orbes, & invocati faciles, præstoque aderant. Alii sunt, qui putant sic dictos quasi *in loco geniti*, vel *degentes*. Virgil. Georg. 1.

Dii patrii Indigetes, & Romule, Vestaque mater.

Vide sis illic Lud. de la Cerda. Hinc & Æneas *Indiges* dictus fuit. Ovid. Met. 14.

Lustratam genetrix divinas corpus odore
Unxit, & ambrosiâ cum dulci nectare mixtâ
Contigit os, fecitque Deum, quem turba Quirini
Nuncupat Indigetem, temploque arisque recepit.

Virgil. Æneid. 12.

Indigetem Æneam scis ipse, & scire fateris.

Indus, flu. Orientis secundum Gangem longè maximus, Indiam ab occasu alluens. Hunc in jugo Caucasi montis, quod vocatur Paropamisus, adversus Solis ortum effusum aiunt, ac in se 19 amnes recipere. Arrian. de Gest. Alex. lib. 5. Septem ostiis in Oceanum erumpit, quem *Sandum* ab incolis vocari scribit Plin.

Industria, Liguriæ op. quod & *Bodincomagum*. Plin. 3. 16.

Ingævon, Tuisconum Imp. publica literarum studia, ad comprimendam hominum audaciam instituit. Tacitus de mor. Germ.

Ingævones, latissimi Germ populi, in Sicambros, Teutonas, & Cauchos divisi. Plin. 4. 14.

Ingauni,

Ingauni, Liguriæ pop. quorum urbs Albingaunum.

Ingeniculus, signum cœleste, quod Græci Ἐγγόνασιν vocant. Vide *Engonasis*.

Inginum, vide *Iguvium*.

Innocentius, nomen quondam Paparum, numero 10.

Ino, Cadmi & Harmoniæ filia, Liberi patris nutrix, cum quâ Athamas Thebanorum rex secundas contraxit nuptias, postquam Nephele (ex quâ ille jam Phryxum & Hellen susceperat), Liberi patris furore agitata in sylvas se contulerat. Hæc, ut erat, ita revera se novercam gessit, privignosque identidem apud patrem accusans, eo compulit, ut conscenso aureo ariete fugam sibi consulerent. Quam rem ægrè ferens Juno, Athamanti Furias immisit, quæ in tantam eum adegerunt rabiem, ut cum Ino ad se accedentem aspiceret, hanc quidem leænam, filios suos autem catulos ejus esse arbitraretur, atq; raptum Learchum alterum ex filiis saxo illiserit, idem in uxorem exemplum editurus, nisi illa, arrepto Melicerte filio altero, unà cum illo in mare se abjecisset, ubi Deorum miseratione in Deam marinam est transmutata, quam Græci *Leucotheam*, Latini vero *Matutam* vocant. Melicertes autem in Palæmonem, quem nos *Portunum* nominamus. Ovid. Met. 4.

Flebilis Ino. Horat. in art. Poet.

Insubria, Galliæ Cisalpinæ regio. Populi Polybio Ἴσομβρες & Ἴσομβροι. Apud Plut. in Marcello corruptè Ἴβορες, quod genuinum paulo post sequitur Ἰνσόμβρες & Ἰνσόμβροι. Apud Strab. vero lib. 5. sunt Ἴνσουβροι & Σύμβροι. Latini *Insubres* vocant. De quibus vide omnino Cluv. Ital. An. 1.23.

Intemelium, & *Intimelium*, urbs Liguriæ maritima. Vide *Albintemelium*.

Interamna, urbs Umbriæ ad Narem flu. inter Spoletium & Narniam, in viâ quà Romam ducit, occurrens. Pop. *Interamnates* Cic. & *Nartes* Plinio.

Interamna, altera Lat. colonia in confin. Samnii ad Lirim flu. Liv. *Isola*, teste Blondo.

Interamnia, urbs Prægutiorum in Aprutio, hodiè *Teramo*.

Interamnium, op. Hisp. Tarracon. *Ponferrada* Coquo.

Intercisa, urbs Pannoniæ infer. Anton. *Rachzkesti* Simlero.

Interduca, Juno dicta est, quòd veteri ritu sponsas ad sponsos ducere primâ nocte consueverat. Dea enim illa nubentibus olim præerat.

Interocrea, Sabinorum op. *Interocreum* Strab. lib. 5. qui κώμην, i. e. *vicum* vocat: hodie *Interdoio*, & *Interdoco*.

Intuergi, Germ. pop. Ptol. Pencerus in Palatinatu eos constituit circa Heydelbergam.

Inui castrum, vide *Castrum Inui*.

Inutrium, op. olim Vindeliciæ, nunc pagus Bavariæ. *Mittenwald*, teste Aventino, Oenipontem versus.

Inussus, urbs Ægypti prope Casium montem. Steph.

Inycus, Siciliæ urbs. Pausan. *Longobardo*, teste Fazello. De nomine Bochartus. Ad Hypsæ ostium erat *Inycus*, ubi ante Trojana tempora fertur Cocalus rex Sicanorum regni sedem habuisse, vide Stephanum in Κάμικος. A vini præstantiâ multum commendatur *Inycum*, vel ut alii, Ἴνυκον. Steph. Ἴνυκον, πόλις Σικελίας, &c. ἀπὸ τοῦ Ἰνυκίνου οἴνου. Hesychius: Ἰνυκῖνος οἶνος, ἀπὸ Ἴνυκα τῆς Σικελίας, ἔστι δὲ πολύχρονος οἶνος. Proinde *Inyco* nomen à præstantiâ יניקות *jenicoth*, vel quod idem est יונקות *jonicoth*, h. e. *propaginum*.

Inyala, Hesychius: Ἰνυάλα, ἱερὰ ἐν Λήμνῳ.

I O.

Io, filia Inachi fluvii, à Jove adamata, quam ob interventum Junonis, ne agnosceretur, Jupiter in juvencam transformavit: Juno tamen suspicata id quod res erat, vaccam eam à Jove sibi dono dari postulavit: quam cum accepisset, apposuit ei custodem Argum centoculum, à quo cùm molestissimâ custodiâ premeretur, ægrè id ferens Jupiter, per Mercurium eum interficiendum curavit. Quamobrem indignata Juno, œstrum pellici immisit, cujus aculeis exagitata in Ægyptum usque fugit; ubi implorato Jovis auxilio, pristinam formam recuperavit, regique Osiridi nupsit, Ægyptiisque omnibus adeo chara fuit, ut post mortem pro Deâ habita sit, quam illi *Isidem* vocarunt. Val. Flaccus Argonaut. lib. 7.

Qualis ubi extremas Io vaga sentit arenas,
Fertq; refertq; pedem, tumido quam cogit Erinnys
Ire mari, Phariaque vocant trans æquora matres.

Dionysius ubi de Bosporo Thracio.

——— Ἣν πάρος Ἰὼ
Ἥρης ἐννεσίῃσιν ἐδέξατο πόρτις ἰδοῦσα.

Nonnus Dionys. lib. 1.

Ζεῦ ἄνα, πόρτις ἔην κερασφόρος ἔμβρυον Ἰώ.

Idem pleniùs lib. 3.

Ταυρογόνος ὅτε πόρτις ἀμειβομένοιο προσώπου
Εἰς ἀγέλην ἀγεραυλὸς ἐλαύνετο σύννομος Ἰὼ,
Καὶ δαμάλης ἄγρυπνον ἐθήκατο βουκόλον Ἥρη,
Ποικίλον ἀπλανέεσσι κεκασμένον Ἄργον ὀπωπαῖς,
Γειοβόρῳ δὲ μύωπι χαρασσομένη δέμας Ἰὼ,
Ἰονίης ἁλὸς οἶδμα κατέγραφε ποσσὶ χηλῆς.
Ἤλυθε δ' εἰς Αἴγυπτον, ὅπη βοέην πάρος μορφὴν
Δαιμονίης ἴνδαλμα μεταλλάξασα κεραίης
Ἔσκε θεὰ φιλόκαρπος. ———

Lycophron in Cassandra.

Οἱ τῆς βοώπιδος ταυροπαρθένου κόρης.

Sophocles in Electra.

Τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης.

Euripides in Phœnissis.

——— Κοινὰ τέκνα τᾶς κερασφόρου
Πρόγονον Ἰοῦς. ———

Æschylus in Prometheo Vincto.

Κλύεις φθέγμα τᾶς βούκερω παρθένου.

Idem eam οἰστροδίνητον κόρην, & alibi δυσπλάνου παρθένου, τῆς πολυπλάγκτου vocat.

Joab, Zarviæ fil. 2 Reg. 2. Pater Abisai. 1 Sam. 26. Fil. Saraiæ. 1 Par. 3. Lat. *paternitas*, vel *habens patrem*, aut *voluntarius*.

Joachaz, i. e. *Domini apprehensio*, seu *possessio*, aut *Dominus videns*, fil. Josiæ regis Judæ. 2 Reg. 23. Filius item Jehu regis Israel. 2 Reg. 10.

Joachaz, pater Joha, qui à commentariis erat Josiæ regi. Lat. *apprehendens*. *possidens*, aut *videns*.

Joachin, filius Eliacim. 4 Reg. 24. Lat. *præparatio*, vel *firmitas Domini*.

Joacim, filius Josiæ regis. 1 Reg. 23. Lat. *Domini resurrectio*, vel *confirmatio*.

Joacim, nomen viri. Neh. 12. Lat. *resurgens*, *confirmans*, vel *vindicans*.

Joada, fil. Achaz. 1 Par. 8. Lat. *cœtus* vel *congregatio*, *transitus*, vel *testimonium*, *ornatus* vel *præda Domini*.

Joadan, mater Amasiæ regis Judæ. 2 Reg. 14. Lat. *voluptas*, aut *tempus Domini*.

Joah, fil. Gerson. 1 Par. 6. Filius Zemma ibidem. Item fil. Joachaz. 2 Par. 34. Lat. *fraternitas*, vel *habens fratrem*.

Joahe, filius Asaph. 4 Reg. 18.

Joarim, nomen viri. 1 Mach. 2. Lat. *Domini exaltatio*.

Joas, יואש Pater Gedeonis. Jud. 6. Filius Joachaz filii Jehu rex Israel. 2 Reg. 13. Pater Jeroboam regis Israel. 2 Reg. 14. Lat. *diffidens*, vel *desperans*, aut *ignitus*, vel *urens*.

Joas, יהואש Rex Judæ fil. Ochoziæ. 2 Reg. 11. Lat. *ignis*, vel *ablatio Domini*.

Joas, Hebr. יעש filius Bechor filii Benjamin. 1 Par. 7. Lat. *consummatus*, vel *perfectus*.

Joatham, i. e. *consummatus*, vel *perfectus*. Filius Oziæ, sive Azariæ regis Judæ. 2 Reg. 15. Filius item Jerobaal, sive Gedeonis. Jud. 9. Filius Jahaddai. 1 Par. 2. Filius Azariæ. 1 Par. 3. Admodum sanctus fuisse traditur (inquit Sulp. Severus) prosperèque imperium administravit. Josephus ubi de eo: Οὗτος βασιλεὺς οὐδὲ μιᾶς ἀρετῆς ἀπολείπετο, ἀλλ' εὐσεβὴς μὲν τὰ πρὸς τὸν Θεὸν, δίκαιος δὲ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ὑπῆρχεν, ἐπιμελὴς δὲ τῆς πόλεως.

Job, nomen viri. Lat. *dolens*, *gemens*, vel *ululans*, aut *exosus* vel *patiens inimicitiam*. Vide Suidam in Ἰώβ. Sulpitius Severus Historiæ Sacræ lib. 1. *Hoc tractu temporum Job fuit, legem Naturæ, & agnitionem Dei, & omnem justitiam complexus, prædives opibus, atque eo illustrior, quod his neque integris corruptus, neque amissis depravatus est.*

Nam cum per Diabolum exutus bonis, liberisque etiam esset orbatus, ad extremum diris ulceribus affectus non potuit vinci, ut præ doloris impatientiâ aliquâ in parte peccaret. Mercedem denique Divini testimonii consecutus, sanitati redditus est, ac omnia quæ amiserat in duplum recepit. Vide plura de *Jobo* apud Casp. Sanctium Prolegom. in Jobum. Item *Job*, filius Issachar. Gen. 46.

Jobab, fil. Jectao. Gen. 10. Filius Zaræ rex Edom. Gen. 36.

Jobacchus, Bacchi cognomen.

Jobania, fil. Jeroham. 1 Par. 9. Lat. *ædificatio, filiatio*, aut *intellectus Domini*.

Jocasta, Oedipi mater, filia Creontis Thebanorum regis, uxor Laii, quæ post mariti necem Oedipo filio imprudens nupsit, ex quo Eteoclem & Polynicen genuit, qui cùm se mutuis vulneribus confecissent, ipsa quoque sibi manus intulit. Vide Stat. 2 Theb. & Sen. in Oedipo.

Jochabed, i. e. *gloriosa, gravis*, vel *ponderosa*, filia Levi, uxor Amram. Exod. 6.

Jothabela, mater Mosis, ut ex Josepho tradit B. Hieronymus.

Jocritus, Lycurgi filius.

Joed, nomen viri. 2 Esdr. 11. Lat. *testificans*, vel *ornans*, sive *prædans*, vel *transiens*.

Joel, i. e. *volens, incipiens*, vel *jurans*, nomen principis. 1 Par. 4. Nomen Prophetæ. Joel. 1. Pater Sammua. 1 Par. 5. Filius Gersom, & Azariæ. 2 Par. 20. Primogenitus Samuelis. 1 Sam. 8. Filius Gad. 1 Par. 5.

Joela, filius Jeroham. 1 Par. 12. Lat. *elevatio*, sive *proficiens*, aut *auferens maledictionem*.

Joezer, nomen viri. 1 Par. 12. Lat. *adjuvans*.

Jogli, pater Bocci, principis tribûs Dan. Num. 34. Lat. *revelatio*, sive *transmigratio*, aut *revolatio*, vel *exultatio*.

Joha, fil. Bariæ. 1 Par. 7. Lat. *vivificans*.

Johanan, i. e. *Domini gratia, donum*, vel *misericordia*, nomen viri. 1 Par. 26.

Johanna, mulier quæ sequebatur Christum, uxor Chusæ. Luc. 8. Item *Johanna* Ben Resa, Judæorum dux, regn. an. 53. Alius Sacerdos Judæorum, qui fratrem suum Jesum in templo occidit, ob quod facinus Vagoses dux Artaxerxis templum violavit, ac Judæos 7. annis tributa dare coegit. Joseph. Ant. 11. 7.

Johannan, Lat. *gratiosus*, sive *donans*, aut *pius*, vel *misericors*, filius Caree. 2 Reg. 25. Primogenitus Josiæ regis Judæ. 1 Par. 3. Filius Azariæ. 1 Par. 6. Principis nomen. 1 Par. 12.

Johannes, Apostolus & Evangelista, In ins. Pathmon relegatus est. Euseb. 3. 18. Unde revocatus postea Ephesum rediit. Fuit & nomen præcursoris Christi, cognomento Baptistæ. Luc. 1.

Johannes, Chrysostomus vel Chrysorrhemon, Ep. Constantinopolitanus, à Theophilo Alexandrino Episcopo oppressus, Pontum in exilium pergere coactus est, ubi obiit An. Dom. 403. Hist. Tripart. lib. 10. cap. 18. *Quo nemo*, inquit Boisius noster, *ex antiquis aut majore dexteritate scripturas tractavit, aut populum docuit salubriùs, aut hæreticos oppugnavit acriùs, quo nemo aut ad virtutis studia inflammavit vehementiùs, aut vitia sui temporis insectatus est liberiùs.* Idem. *Post sacra Biblia & Paulinas imprimis Epistolas, nullum novi scriptum, in quo, qui concionatores sunt & græcè non nesciunt, majore cum fructu versentur, quam in B. Chrysostomi homiliis, quas ita numerosas reliquit, ut nemo plures, ita bonas, ut nemo meliores, ita disertas ac dilucidas, ut nihil excogitari quidem possit disertum aut dilucidum magis.* Montacutius; *Disertissimus Patrum, & in Scripturis enarrandis Græcorum Princeps.* Erasmus lib. 26. Ep. 33. *Hos Triumviros Gregorium Nazianzenum, Basilium, Chrysostomum una tulit ætas apud Græcos, pietate pares, nec dispares eruditione, sed dictionis charactere dissimiles: quos si cum nostris conferre velis, Chrysostomus non dissimilis est Augustino, Gregorius Ambrosio. Quem Basilio conferam, nondum invenio, nisi si quis Scripturarum cognitionem quam habuit Hieronymus, cum Lactantii felici facilitate copulet.* Jos. Scaliger lib. 4. Ep. 389. *Ego studiosissimus istius Patris sum, tum quia nullus melior Novi Testamenti Interpres, tum & propter miram dulcedinem & amœnitatem dictionis, quam post illum nullus Ecclesiasticus scriptor consequi potuit.*

Johannes Anachorita Monachus, propheta sub Theodosio Imp. an. U. C. 1147. Vide Sozom. lib. 8. cap. 1.

Johannes Cassianus, monachus, Massiliæ floruit, ao. Sal. 1186.

Johannes Vitelescus Patriarcha, Romam, omnemque Ecclesiæ terram recepit, An. Dom. 1434.

Johannes Palæologus, Constantinopol. Imperator, An. Dom. 1341.

Johannes Haucuth. Anglus, qui Vicecomitibus Mediolani militaverat, copiis Urbani 5 Pontificis præfectus est, ut Ecclesiæ ditionem ab hoste tueretur. Platin. Blond.

Johannes primus, Hisp. Rex. An. Dom. 1374.

Johannes Britanniæ dux, totam Britanniam, ejectis Francis, recuperavit, An. Dom. 1376.

Johannes Hus, in Concilio Constantiensi contra datam fidem exustus, An. Sal. 1416.

Johannes Sirmiensis Abbas. An. Dom 1166.

Johannes de Monte regio, astronomus insignis. Anno Dom. 1476.

Johannes Zimisceus 14 Constantinop. Imp. A.D. 871.

Johannes, cognomento Marcus, D. Barnabæ cognatus fuit, & natione Cyprius. 2 Tim. 4.

Johannes de Brema, magno consensu Christianorum, Hierosolymorum rex est designatus, ductâque Cunradi Montis Ferrati filiâ in uxorem, Tyri regium diadema suscepit. An. Sal. 1210. Blond.

Johannes Philippi Valesii fil. Francorum rex, magnâ ex parte apud Anglos captivus, infeliciter regnavit, an. 15

Johannes Cuthembergus, natione Teutonicus, equestris dignitatis vir, primus omnium in urbe Moguntia, Imprimendarum literarum excogitavit artem, primumque ibi eam exercere cœpit. Polyd. Verg. 2. 7. De rerum invent.

Johannes Huniades Vaivoda, tutor regni Ungariæ factus, An. Dom. 1445. Ritius.

Johannes, Richardi frater, Normanniæ dux, rex Angliæ, An. Sal. 1201. Proventus Ecclesiæ 6 annos occupavit, unde ab Innocentio excommunicatus est, ac postremo à Monacho quodam veneno sublatus.

Johannes, Scotiæ rex, An. Dom. 1292.

Johannes Balliolus, Scotiæ rex designatus est. Anno Dom. 1292.

Johannes, Henrici Imp. fil. Bohemorum rex. Anno Dom. 1312.

Johannes Hyrcanus, filius Simonis, Judæorum dux. Vide Joseph. Ant. lib. 13. cap. 8.

Johannes Zisca, Hussitarum dux. An. Dom. 1420.

Johannes, nomen quorundam Consulum ac 23. Paparum Romanorum, ac aliorum, quibus impræsentiarum supersedemus.

Οἱ γὰρ [illegible]

Joiada, nomen Sacerdotis. 4 Reg. 12.

Joiarib, nomen Sacerdotis. 1 Par. 7.

Jol, Numidiæ urbs, quæ posteà *Colonia Cæsarea*, teste Plinio, dicta est. Vulgò *Alger*, & incolis *Geizeir*, teste Lud. Marmolio.

Jolaus, Iphicli fil. qui Herculi Hydram interficienti adfuit, ferroque candenti cruorem cohibuit, ne alia ex eo capita suppullularent. Hic cum ad decrepitam ætatem pervenisset, Herculis precibus juventuti restitutus est. Ovid. Met. 9.

Jolcos, op. Thessaliæ ad sinum Pagasicum in finibus Pelasgiotarum, *Jaco* hodie. Lucanus lib. 3.

Thessalus Æmoniam vomer proscindit Jolcon.

Horat. Epod. 5.

Herbasque quas Jolcos atque Iberia
Mittit venenorum ferax.

Ejus mem. Mela 2. 3. *In Thessaliâ Larissa, aliquando Jolcos.* Postrema verba erasit Pintianus, quia nempe Jolcon dicit esse ad mare sitam, hic vero Melam mediterraneas tantum recensere civitates. Licèt hoc verum esset, non tamen video, cur existimemus Melam errare non potuisse. Verum ipse errat Pintianus, cum ex Strabone ostendere conatur Jolcon fuisse ad mare sitam. Verba Strabonis hæc sunt: Τῆς δὲ [illegible]

λιμένι Ἰωλκός. Ipse interpretatus est *jacet ad mare*. Sed quis nescit ὑπερκειμένη semper accipi de locis remotis à mari? Rectè itaque Eust. hunc locum sic interpretatur ἡ Ἰωλκὸς ὑπερκειμένη φησὶ τῆς Δημητριάδος θαλάσσης ἑπτὰ σταδίοις. Vides quantillo spatio à mari absuerit Jolcos, ut non mirum sit ab aliis inter maritimas urbes recenseri. Porro cum poetæ Argonem Jolco solvisse aiunt, id de Aphetis, vel de litore, quod & ipsum Jolcon vocari docet Strabo accipiendum est. Sed & cum Scholiastes Apollonii Sepiadem dicit esse ἀκρωτήριον ἐν Ἰωλκῷ, manifestè Jolcum pro litore accepit. Inde *Jolciacus*. Ovid. Met. 7.

Victor Jolciacos tetigit cum conjuge portus.

Jole, Euryti Oechaliæ regis filia, ab Hercule adamata, quam cum Eurytus jam victus ei tradere recusasset, licèt certaminis lege debitam, irâ accensus Hercules Eurytum interfecit, urbeque direptâ Jolem abduxit, posteaque Hyllo filio suo uxorem tradidit. Ovid. Met. 9.

Jolum, mons Perrhæbiæ, pop. *Joli*. Steph.

Joa, Xuthi filius, vel Apollinis & Creusæ Erechthei filiæ, è quo *Jonia* dicta est Attica. Steph.

Jon, Chius, poeta Tragicus, fabulas docere cœpit. Olymp. 72. Suidâ teste. Aristophanes in Pace Ἠοῖον, h. e. *Matutinum*, vel *Orientalem* vocat. Ἴων ὁ Φιλόσοφος ὁ Χῖος memoratur Athenæo lib. 10. ubi ait Batonem Sinopensem vitam ejus scripsisse, eumque temulentiæ arguisse. φιλοπότην enim καὶ ἐρωτικώτατον eum vocat. Ejus non pauca citant Pauf. Eliac. 1. Et Sextus Empiricus contra Mathematicos, fol. 69. Epigramma ejus de Pherecyde in Philosophi hujus vitâ citat Laertius. Meminit ejusdem *Jonis* Strabo lib. 1. Jul. Pollux 11. 4. 21. & alibi passim. Nec alium *Ionem* intelligit Vossius apud Plin. 18. 31. ubi ex eo refert tempus quo Capella, quo item Hædi oriuntur.

Ion, Ephesius, cujus nomine Dialogum scripsit Plato, eumque Rhapsodum facit cum Socrate colloquentem. Quid si idem sit cum Ione prædicto, patriâ nempe Ephesius, habitatione Chius? Atqui tempora repugnant, cum Ion Chius, Olymp. 72. jam floruerit, Socrates autem qui cum coævo Ione Ephesio colloquitur, demum Olymp. 77. natus sit. Certum quidem est alibi rationem hanc valere, in Platone non item, quippe qui nullo temporis respectu habito, personas facit colloquentes ἀσυγχρόνους, cujus culpæ dudum eum arguit Athen. lib. 7. cap. 13. Malè igitur Jul. Scal. Poet. 1. 46. *Multum operæ in hoc genere poematis (Dithyrambici) posuit Ion Chius, cujus nomine scripsit Dialogum Plato.* Ob quem facilem lapsum miserè vapulat à Leone Allatio lib. de patriâ Homeri, fol. 273.

Joas, sive *Jonas* propheta, filius Amathi. 4 Reg. 14. Pater Joseph, patris Judæ, patris Simeon. Luc. 3. Pater item Petri Apostoli. Johan. 21.

Jonadab, fil. Sammaa fratris David. 2 Reg. 15. Filius item Rechab, Jer. 35. Amicus Jehu. 4 Reg. 10.

Jonathan, filius Gerson, filii Mosis. Jud. 18. Nomen scribæ cujusdam. Jer. 37. Filius Saolis regis. 1 Reg. 13. Filius Abiathar Sacerdotis. 2 Reg. 15. Filius Jada, 1 Par. 2. Filius Sage. 1 Par. 11. Filius Asahel. Nehem. 12. Filius Caree. Jerem. 40.

Jonathan, dux Judæorum, Bacchidem apud Jordanem vicit. 1 Macch. 9. Item Annæ filius suffectus in locum Caiphæ à Vitellio Imp.

Jone, civitas Palæstinæ, quæ & *Gaza*. Item Antiochia sic dicta. Steph.

Jonia, Asiæ min. regio, media inter Cariam & Æoliden, tum cœli bonitate, tum sitûs commoditate nulli regionum posthabenda. Hinc *dives* Ovid. dicitur Fast. lib. 6. ——— *Quem præbet Jonia dives.* *Sarchiom* hodiè, teste Leunclavio, *Quiscum* vel *Quiscon* Turcis dicitur. Martialis lib. 13. ep. 5. attagenas Jonicas commendat.

Inter sapores fertur alitum primus
Jonicarum gustus attagenarum.

Et ante eum Horatius Epod. 2.

Non Afra avis descendat in ventrem meum,
Non attagen Jonicus
Jucundior, quam &c.

Unde Hieronymus ad Salvinam. *Procul sunt à conviviis tuis Phasidis aves, crassi turtures, attagen Jonicus.* *Jonia* Propertio lib. 1. el. 6. *mollis* dicitur. Vide Proverb. Γέλως Ἰωνικός, & Athenæum lib. 12. Unde Ἰωνικῶς αὐτὶ τοῦ ἁβρῶς, i. e. *molliter*. Plautus in Sticho.

Quis Jonicus, aut cinædicus, qui talia facere posset?

Horat. 3. 6. *Motus doceri gaudet Jonicos*
Matura virgo. ———

Et Plato lib. 3. de Rep. *Jonicam harmoniam*, ut nimis mollem expellit suâ civitate. Plin. 29. 5.

Jonium, mare dicitur non quòd Joniam alluit, sed quòd inter Siciliam & Græciam intersusum, Macedoniam, Epirum, Achaiam & Peloponnesum ad occid. attingit. Dionysius idem facit cum Adriano mari vers. 92.

Κεῖθεν δ' ἀμφοτέρων τετάνυσται Ἀδρίας οἶδμα
Πρὸς βορέην, αὖθις δὲ πρὸς ἑσπέριον μυχὸν ἕρπει,
Ἣν δὴ καὶ Ἰόνιον κικλήσκουσιν ἐνδυκέως.

Ubi Schol. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ μόνος Ἰόνιος κόλπος καλεῖται, ἀλλὰ καὶ Ἀδρίας ὁ αὐτὸς λέγεται, καὶ Ἀδριατικὴ Ἀδριανὴ θάλασσα. Οἱ δὲ ἀκριβέστεροι τὸ Ἰόνιον μέρος τοῦ Ἀδρίου φασί. Apud Thucyd. lib. 1. legas: Ἐπίδαμνος ἐστὶ πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον. (Unde Lucanus.

——— *Joniae vergens Epidamnus in undas.*)

Ubi Palmerius, *Hic locus*, inquit, *aliquando me torsit non benè intelligentem differentiam inter* Ἰόνιον πέλαγος & Ἰόνιον κόλπον, *licèt aliquando unum pro altero ponatur.* Intelligit igitur Thucydides per *Ionium sinum*, id mare quod aliis *Adriaticum* dicitur, quod etiam sæpe *Jonium* appellatur, & est pars Jonii magni. Ideo plures Jonium nomen ultra Acroceraunia Dalmatiam versus extendunt, licèt alii Acroceraunia fecerint terminum Jonii maris & principium Adriatici. Sic Theophrastus Apolloniam vocat τὴν πρὸς τὸ Ἰόνιον *quæ est ad Joniam*, Hist. pl. lib. 8. cap. 6. quod repetit lib. de Causis plant. 3. cap. 2. Sic & Conon apud Photium de eâdem urbe: Καὶ ποταμὸς Ἀῶος διαμείβων αὐτῆς ῥέει καὶ ἔξω ἐμβάλλει εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος. Sic Appianus Civilium quinto de divisione imperii inter Octavium & Antonium; Ὅρον μὲν εἶναι σφισὶ Σκόδραν πόλιν τῆς Ἰλλυρίδος ἐν μέσῳ τοῦ Ἰονίου μυχοῦ μάλιστα δοκοῦσαν εἶναι. Ita Dio lib. 40. de Octavio, qui bellum in Dalmatiâ gesserat (de quo Cæsar Civilium tertio) Ὡς γὰρ κατὰ τὸν Ἰόνιον περιέπλευσε, καὶ τὸν Ἀντώνιον τὸν Γάϊον συνέλαβε, ἄλλα τε μὲν τινῶν χωρίων ἐκράτησεν, τὰ δὲ δὲ Σάλωνα οὐκ εἷλε. Ubi Dalmatiam manifestè ad Jonium ponit. Ergo ut Appianus vocavit Adriaticum mare *Joniam recessum*, sic Thucydides de eodem Adriatico dixit *Jonium sinum*: nam κόλπος *sinus* maris propriè est pars, quæ in terras se *insinuat*. At *Jonium magnum* (quod vocat Virgilius lib. 3.) multum extendebatur inter Peloponnesum & Italiam, & plures comprehendebat sinus, ut Corinthiacum, Adriaticum. *Jonium* vero angustè sumptum Acrocerauniorum montium promuntorio finiebatur. Hæc ille. Quod autem ad nominis rationem attinet, non satis convenit inter scriptores. Didymus enim dictum existimat ab *Jonio* quodam Dyrrhachii filio, quem Hercules, cum imprudentèr occidisset, in mare projecit, ut memoriam ejus propagaret. Solinus ab *Jonâ*, extremâ Italiæ regiunculâ, Æschylus ac Lycophron ab errore *Jûs*, Inachi filiæ. Alii ab *Jonam* naufragio, nonnulli ab *Jone* quodam Adriæ patre, qui deinde mari Adriatico nomen fecit.

Jopas, rex Afrorum, unus ex procis Didûs, ut Punica testatur historia. Virg. Æn. 1.

——— *Citharâ crinitus Jopas*
Personat auratâ. ———

Hic Musicus fuit præstantissimus, qui apud eundem Virg.

——— *Canit errantem Lunam Solisq; labores.*

Jope, orbs Phœniciæ prope Jamniam. Steph. Ab *Jope* Æoli filiâ, uxore Cephei sic dicta. Vocabatur & *Joppe*. Italis *Jaffo*, A *Japhet* Noachi filio conditore quidam appellatam volunt, vel à יפה *formosus fuit*. Strabo vocat τὸ λῃστῶν λῃστήριον *latronum receptaculum*, locumque adeò editum tradit, ut inde conspici posset Hierosolyma Judæorum metropolis. Andromedam hic balænæ expositam fabulantur Poetæ. Est & *Jope* Thessaliæ. Quærant autem eruditi quænam sit *Jope* illa apud Propertium l. 2.

Vobiscum est Jope, vobiscum est candida Tyro.

Jopis, regio Laconiæ. Steph.

Jora, nomen viri. 1 Esdr. 2. *temporaneus*, aut *ostendens*, sive *projiciens*: aut Syriacè *lebes*.

Jorai, idem, nomen viri. 1 Par. 8.

Joram, Lat. *excelsus*, vel *projectus*. Filius Thou regis. 2 Reg. 8. Filius Josaphat. 1 Par. 3. Filius Achab regis Israel. 2 Par. 21. Item nomen sacerdotis. 2 Par. 17.

Jordanes, Consul cum Severo, an. U. C. 1223.

Jordanes, flu. Judææ aquas habens suavissimas. Plin. 5. 14. *Flumen validissimam* vocat Sulp. Severus lib. 1. Hebræis *Jarden* dicitur. A Jonathâ *Jordena*, Græcis Ἰορδάνης, & Ἰορδάνος. Oritur ex radicibus montis Libani, aut ut alii volunt, è speluncâ Phaneas, quod scribunt פמייס. Forte autem spelunca Phaneas in radicibus erat illius montis, & in tribu Dan, quod sonat *Jordan*, quasi *descendens ex Dan*. Alii dicunt nomen habere à duobus fontibus *Jor* & *Dan*. Falsam autem esse opinionem, ab his duobus fontibus fluvium hunc & oriri, & nominari, quod Hieronymus & Suidas volunt, multis ostendi posset. Sane Josephus ex uno fonte fluere tradit. Δοκεῖ μὲν Ἰορδάνου πηγὴ τὸ Πάνειον· φέρεται δὲ ὑπὸ γῆς εἰς τοῦτο κρυφαίως αὐτὰς καλουμένης Φιάλης. Vide eum 3 Ἁλώσ. cap. 18.

Jornandes, historicus, Getica consignavit. Vide Voss. de Hist. Lat. lib. 2. cap. 20.

Jos, insula in mari Myrtoo. Plin. 4. 12. una Sporadum, Homeri sepulcro veneranda, & matris Homeri natalibus, dicta putatur ἀπὸ Ἰώνων οἰκησάντων, ut & à Lydis *Lydia*, & *Phœnice* à Phœnicibus. Quippe etiam his nominibus insignitur apud Steph. At cum linguæ Græcæ ratio non ferat, ut *Jos* dicatur ab *Jonibus*; *Ion* putat Bochartus Phœnices עיון *Iion* expressisse, cujus nominis urbs fuit Judæorum in tribu Nephthali, ab agro lapidoso, nisi fallor, sic appellata. Hebræis enim עיין *Ijin*, est *acervus lapidum*. *Ion* igitur insulam ex ipso nomine lapidosam fuisse colligimus. Saxosam sanè describunt multi eorum, qui Homeri meminerunt ibi sepulti. Paulus Silentiarius Anthol. 3. 25.

——— Θεῖον Ὅμηρον
Κλειτὰς ἐπ' αἰγιαλῷ τύμβος ἔχει σκοπέλων.
——— *Vatis Homeri*
Ossa sub æquoreâ rupe sepulta jacent,

De eodem Antipater Sidonius.

Ἀλλ' ἔλαχεν ναίειν Ἴος ἄκταις.
Saxa hic condit Io circumflua.

Et Alcæus Messenius.

Καὶ νέκυν αἰγιαλοὶ θῆκαν ὑπὸ σπιλάδι.
Ossa quæ litoreâ composuere petrâ.

Homerus nimirum è Samo Athenas profecturus ad hanc insulam appulit, & in saxoso litore morbo correptus interiit, & sepultus est. In vertice rupis erat opidum è quo καταβαίνοντές τινες τῶν ἐκ τῆς πόλιος, ἀνεχώρησαν παρὰ τῷ Ὁμήρῳ, *opidanorum aliqui subinde descendentes ægrotanti Homero operam dabant*. Herod. in vitâ Homeri.

Josa, nomen principis. 1 Par. 4. Lat. *existens*, aut *obliviscens*, vel *debens*.

Josaba, filia Regis Joram, soror Ochoziæ. 4 Reg. 11. uxor Joiadæ sacerdotis. 2 Par. 22. Lat. *Domini saturitas*, *juramentum*, vel *septenarium*.

Josabhesed, fil. Zorobabel filii Phadaiæ. 1 Par. 3. Lat. *sedes*, *insufflatio*, vel *conversio misericordiæ*.

Josabeth, nomen mulieris. 2 Par. 22. quæ *Josaba* dicitur. 4 Reg. 11. Idem sig. quod *Josaba*.

Josaphat, filius Asæ regis. 3 Reg. 15. Josephus lib. 8. cap. 9. Οὗτος εἶχεν ἄμεμπτόν τι καὶ συγγενὲς τὸ θεῖον, δίκαιος ὢν καὶ ἀνδρεῖος, καί τι καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἡδὺ ποιῆσαι καὶ προσηνὲς τῷ θεῷ ζητῶν. Filius Ahilud. 3 Reg. 8. Filius Pharuæ. 3 Reg. 4. *Vallis Josaphat* Joel. 3. Item vir Mathanites.

Josedec, fil. Azariæ. 1 Par. 6. Pater Jesu sacerdotis Zach. 1. Lat. *Dominus justus*, vel *Domini justitia*.

Josedum, inter Celtas opidum, flu. Sequanæ ripas citeriores attingens, vulgò *Corbiel*. Vide Glarean. in lib. 7. Com. Cæs.

Joseph, fil. Jacob ex Rachele uxore. Gen. 30. Pater item Igal. 1 Par. 25.

Joseph, primus dux Judæorum, reg. an. 6.

Joseph, junior Arses, Judæorum dux, reg. an. 60.

Joseph, 14 Hierosolymorum Episcopus, an. sal. 129.

Joseph, Cani filius, summus sacerdos, an. sal. 47.

Joseph ab Arimathæâ, ἀνὴρ ἄρχων uti vocatur in Evangelio, occultus Jesu Christi discipulus, qui ejusdem corpus summo studio honorificè, ac piè sepelivit; ac deinde in Angliam Jesu Christi fidem intulit, ibique sacrum primus disseminavit Evangelium. Beda Hist. Eccles.

Josephus, Thobiæ fil. Oniæ ex sorore nepos, Judæos ab irâ Ptolemæi liberavit. Josephus 4. 4.

Josephus, qui & Caiphas, Simoni in Pontificatu successit. Joseph. Ant. 18. 7.

Josephus, cognomento Flavius, Matthiæ filius, vir apud Judæos, nec non & Romanos nobilissimus, & sacerdos, de Christi veritate testis dignissimus; cujus testimonium enervare nititur Vir doctissimus Tan. Faber Epist. Crit. p. 126. Confirmat autem Is. Vossius, quem vide. Vide etiam Suidam in Ἰώσηπος, ac Voss. Hist. Gr. lib. 2. cap. 8.

Josia, filius Elnaem. 1 Par. 11.

Josias, rex Judæ, filius Amon filii Manasse. 4 Reg. 22.

Josippus, Gorionis filius, Historicus, de quo vide Voss. Hist. Gr. lib. 2. cap. 8.

Jospica, op. in orâ Liburniæ. Plin. 3. 21. *Lopsica* Ptolemæo, & sic quoque scribitur in Codicibus Plinii emendatis.

Josua, filius Nun, fuit minister & successor Mosis, qui populum Israel per siccatum Jordanis alveum in terram Canaan introduxit. ὁμώνυμος & typus Servatoris nostri Jesu Christi, qui filios promissionis Abrahæ per Jordanem ærumnarum hujus vitæ & mortis in requiem vitæ æternæ introduxit. Historia ejus è sacrâ scripturâ petenda est. Jos. Ant. 5. 9. Ἀνὴρ μήτε συνέσεως ὢν ἐνδεής, μήτε τοῦ τὰ νοηθέντα πρὸς τοὺς πολλοὺς σαφῶς ἐξενεγκεῖν ἄπειρος, ἀλλ' ἐν ἀμφοτέροις ἄκρος. Πρός τε τὰ ἔργα καὶ τοὺς κινδύνους εὔψυχος καὶ μεγαλότολμος, πρυτανεῦσαί τε τὰ κατὰ τὴν εἰρήνην δεξιώτατος, καὶ πρὸς ἅπαντα καιρὸν τὴν ἀρετὴν ἡρμοσμένος.

Jota, civitas in tribu Judâ, vide *Jeta*.

Jotabis, insula sinûs Arabici. Procop.

Jota, Scythiæ intra Imaum pop. Ptol.

Jotapata, urbs Syriæ. Steph.

Jotape, Ciliciæ op. Ptol. *Lombardo* Nigro.

Joviacum, Norici opidum. Anton. *Salizburg* Lazio.

Jovianus Pontanus, Philosophus & Poeta, multa scripsit tum prosâ oratione, tum carmine, quæ extant.

Jovinianus, Maximianus Cæsar sic voluit vocari, quòd se fortitèr in Illyrico gessisset.

Jovinianus, nuptias virginitati præferebat, secutus opinionem Stoicorum de virtutum æqualitate. Ejus scriptis respondit Hieronymus.

Jovinus, consul cum Lupicino an. U. C. 1120.

Jovis fanum, Lydiæ urbs. Ptol.

Jovis fons, in Dodone, qui meridie semper deficit. Plin. 2. 103. Vide *Anapauomenos*.

Jovis Indigetis lucus, in Latio inter Ardeam & Antium.

Jovis mons, mons Hisp. Tarr. in orâ apud Barcinonem urb. Ptol. *Monjui* Varrerio.

Jovis promuntorium, in Taprobanâ insula. Ptol.

Jovis Servatoris portus, ad Argolicum sinum. Ptol.

Jovis urii fanum, Arriano ad Bosp. Thracium describitur. Hodiè arx est, quam Græci *Hierea* appellant, teste Gyllio.

Jozabad, nomen servi Joas regis, à quo occisus est ipse Joas. 4. Reg. 12.

Jozabad, vel *Jozabeth*, princeps militiæ. 1 Par. 12.

Jozachar, fil. Semaar. 4 Reg. 12.

Jozarus, summus sacerdos, an. sal. 11.

I P.

Ipa, urbs à Roboamo ædificata. Joseph. Antiqu. lib. 8. cap. 3.

Ipana, urbs circa Carthaginem. Steph.

Ipasturgi, op. Hisp. Plin. 3. 1.

Iphianassa, Iphinoe, & Lysippe, filiæ Proeti Argivorum regis, quæ cum ad Junonis templum venissent, Deam contumeliis affecerunt, patris sui domum, divitiis templi Junonis, vel ut alii ferunt, formam suam Deæ pulchritudini præferentes, à Junone in furorem versæ sunt. Vide *Prœtides*. Item *Iphianassa* ponitur pro *Iphigeniâ* Lucret. l. 1.

Aulide

Aulide quo pacto Triviai Virginis aram
Iphianassai turparant sanguine fœdè
Ductores Danaum delecti, prima virorum.

Iphiastæ, gens Acamantidis tribûs. Hesych.

Iphicius, vel *Iphicles*, fil. Amphitryonis, ex Alcmenâ eodem cum Hercule partu editus, quamvis diverso ex patre. Hic, cum Juno novercali odio concitata Herculi angues duos immisisset, tanto perculsus est timore, ut de cunis decidens vagitu suo parentes excitarit: qui cum repente surrexissent, viderunt Herculem duos miræ magnitudinis angues manibus elidentem. Vide Theocr. in Heraclisco.

Iphicrates, Vir Atheniensis, non tam magnitudine rerum gestarum, quam disciplinâ militari nobilitatus. Æmilius Probus, & Plut. Item sculptor nobilis apud Athenienses.

Iphidamus, Antenoris filius, ab Agamemnone in bello Trojano interemptus. Hom. Il. 11.

Iphigenia, Agamemnonis & Clytæmnestræ filia, de quâ fabulam hujusmodi comminiscuntur Poetæ. Cum Agamemnon in Aulide cervum Dianæ imprudens occidisset, Dea indignata, contrariis flatibus Græcorum navigationem est remorata. Quâ de re cum vates consulerentur, responsum est, Agamemnonio sanguine Deam esse placandam; missus igitur Ulysses, Iphigeniam astu à matre abduxit, Achilli eam nupturam simulans, cumque jam immolanda esset, Dea ejus miserta, cervum pro eâ supposuit, virginem autem in Tauricam regionem transtulit, ubi à Thoante rege ejus Deæ sacris præfecta est, quæ humano sanguine fieri solebant. Quo cum postea Orestes furiis agitatus venisset, jamque esset immolandus, à sorore agnitus & liberatus est: cum quâ non multo post, occiso Thoante rege, aufugit, ablato secum Dianæ simulachro, in lignorum fasce abscondito (propter quod illam *Fascelidem* vocarunt) quod cum in Italiam venissent in Aricino nemore collocarunt. Ovid. Met. 12.

Flentibus ante aram stetit Iphigenia ministris.

Prop. lib. 3. el. 7.

Hoc juveae admisso classem non solvit Atrides,
Pro quâ mactata est Iphigenia morâ.

Sequitur eorum opinionem qui mactatam volunt Iphigeniam. Ut Virgilius Æn. 2.

Sanguine placastis ventos & virgine cæsâ.

Idem lib. 4. el. 1.

Idem Agamemnoniæ ferrum cervice puellæ
Tinxit, & Atrides vela cruenta dedit.

Alii cervam ejus loco mactatam asserunt. Ovid. Met. 12.

Suppositâ fertur mutasse Mycenida cervâ.

Idem Trist. 4. 4.

Hic pro suppositâ virgo Pelopëia cervâ.

Juven. Sat. 12. — *Et si qua est nubilis illi*
Iphigenia domi, dabit hanc altaribus, etsi
Non speret Tragicæ furtiva piacula cervæ.

Mart. 3. 49.

Suppositam fama est quondam pro Virgine cervam.

Iphimedia, uxor Aloei, quæ compressa à Neptuno filios geminos peperit. Vide *Aloidæ*.

Iphianoe, vide *Iphianassa*.

Iphinoas, unus ex Centauris. Ovid. Met. 12.

Iphis, puer formæ venustate conspicuus, qui cum Anaxareten puellam impotentèr adamaret, neque illa ejus amori respondisset, impatientiâ repulsæ vitam laqueo finivit; cumque jam ad sepulturam efferetur, Anaxarete è fenestrâ prospiciens, immotisque oculis funus aspiciens in saxum mutata est. Ovid. Met. 14.

Iphis, puella quædam Cretensis ex Phæsto op. Lygdi & Thelethusæ filia, ipso nuptiarum die in marem mutata. Nam cum Lygdus uxorem gravidam esse animadverteret, peregrè proficiscens, in mandatis ei reliquit, ut si filiam pareret, exponi eam curaret. Idque cum ita evenisset, anxia Telethusa, quòd neque naturæ legem, quæ liberis nobis nihil charius esse voluit, neque mariti jussa auderet prævaricari, mediam viam delegit, quâ & pietatis fines non prætergrederetur, & viri indignationem evitaret. Simulat itaque marem se peperisse, habituque virilem mentitur sexum, nomenque Iphidis imponit, mari fœminæque commune. Verùm cum jam adolevisset, paterque puellam Janthen ei despondisset, Telethusa animadvertens rem diutiùs celari non posse, Isidis opem imploravit, quæ precibus ejus exauditis, Iphidem in marem commutavit. Ovid. Met. 9.

Iphistiadæ, Atheniensium gens. Hesychius.

Iphitus, Euryti Oechaliæ regis filius, quem Hercules, occiso patre, è turri præcipitavit. Item Vir Trojanus. Virg. Æn. 2. ——— *Divellimur inde*
Iphitus, & Pelias mecum.

Ipnus, quam aliqui *Ipneam* vocant, urbs Locrorum Ozolorum. Steph. Item parva regio in Samo, ubi Junonis *Ipnuntidis* templum erat. Steph.

Ippa, Mauritaniæ Cæsariensis op. Ptol.

Ipsicari, Liguriæ pop. qui & *Arbazani*. Steph.

I R.

Ira, nomen sacerdotis. 2 Reg. 20. Filius Acces Thecuites. 1 Par. 11.

Irad, filius Enoch. Gen. 4.

Irai, filius Bela, filii Benjamin. 1 Par. 7.

Irath, Cæsariensis Mauritaniæ op. Ptol.

Irecor Hisp. urbs, Herculi grata. Vib. Sequ.

Ireda, vicus in tribu Acamantide. Steph.

Irene, insula, vide *Calauria*.

Irene, Constantini 7 Imp. mater, imperavit cum filio annis 9. An. Dom. 783. Irene & Constantinus Synodum in Nicæâ urbe 305 episcoporum celebrarunt, in quâ Sanctorum imagines sunt restitutæ. Blond. Constantinus jam adultus, matrem haud amplius passus, imperio dejecit, in ordinem redegit, & solus regnavit annis 7. Irene autem hanc repulsam ægrè ferens, filium dolo captum, effossis oculis conjecit in carcerem, in quâ & exhalavit animam, An. Dom. 798. Tum Imperavit sola an. 4.

Irenopolis, Ciliciæ urbs. Ptol.

Iria, fluvius Italiæ. Jornandes. Lombardiæ item Cispadanæ op. *Vegera* Leandro.

Iria Flavia, Hisp. Tarracon. urbs, Ptol. *El Padorn* teste Mor. *Iria* etiam Taurinorum urbs. Ptol. *Tria* Plinio, hodiè *Sartyrana*.

Irineus, Lugdunensis episcopus, vir doctissimus, cujus extant opera, an. sal. 179. Euseb. 5. 5.

Iringas, Avarorum dux, ab Henrico Forojulianorum duce superatus, & expoliatus inæstimabili præda.

Iris, Thaumantis filia, quam poetæ Junonis nunciam faciunt, h. e. aeris. Est autem revera arcus cœlestis, pluviæ plerumque prænuncia. Unde Poetis ὑετόμαντις dicitur, ut ait Olympiodorus Meteor. 3. Plautus in Curcul.

——— *Ecce autem bibit arcus, pluet*
Credo hercle hodiè. ———

Virg. Georg. 1. — *Et bibit ingens*
Arcus. ———

Quo de loco Sen. Nat. Qu. 1. 6. Prop. 3. 4.

Purpureas pluvias cur bibit arcus aquas.

Tib. 1. 4. *Venturam admittat imbrifer arcus aquam.*

Mart. 12. 29. *Casuras altè sic rapit Iris aquas.*

Ac ne poetis insistam, Vitruvius 9. 4. *Per calorem videmus non minus aquæ vapores à fontibus ad nubes per arcus excitari.* Vide Voss. de Theologiâ Gent. 3. 14. Nobis autem Christianis, ut & olim Judæis, aliud Iris significat, de quo Moses. Gen. 9. 13. *Arcum meum posui in nubibus, qui erit in signum fœderis*, &c. Quod etiam obscurè innuit Hom. Il. λ.

——— Ἴρισσιν ἐοικότες ἅς τε Κρονίων
Ἐν νέφεϊ στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων.

Et Iliad. ρ.

Ἠΰτε πορφυρέην Ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ
Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν τέρας ἔμμεναι ἀνθρώποισι.

Eruditè de *Iride* disserit Ammianus lib. 20. sub finem.

Iris, flu. min. Asiæ in Euxinum Pontum se exonerans, Val. Flac. lib. 5.

Transit Halys, longisq; fluens anfractibus Iris.

L' *Irio* Nigro. Cum Thermodonte eum conjungit Strabo lib. 12. In quem locum si quis commentarium petat, legat quæ scribit doctissimus Apollonii Scholiastes, ista interpretans lib. 2.

Λεῖπον Ἄλυν ποταμὸν, λεῖπον δ' ἀγχίῤῥοον Ἶριν.

Irlandia, vide *Hibernia*, & *Jerne*.

Iromus, Rex Tyri. Tertull. in Apol. *Iromus Phœnix Tyri rex*. In Menandri Ephesii fragmentis à Scaligero editis, ubi de regibus Tyri. Τελευτήσαντος δὲ Ἀβιβάλου διεδέξατο τὴν βασιλείαν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Εἴρωμος.

Irpini, pop. ad Soractem montem, dicti ab *Irpo*, quo nomine Samnites lupum appellant, sive quòd lupum ducem sequuti, sedes suas ibi delegerunt, ut Fest. tradit, sive quòd modo luporum ex rapto viverent. *Hirpini*. Servio.

Irrhesia, Ægei maris Insula. Plin.

Irus, Indiæ mons, circa Indi flu. ostium. Ptol. Item urbs Thessaliæ, civis *Irotes*. Steph.

Irus, mendicus Ithacensis, assecla procorum Penelopes, vero nomine *Arnæus* dictus. Quem Ulysses domum revertens, pugno interfecit. Hom. Odyss. 18. Hujus paupertas abiit in proverbium, secundum illud Ovidianum.

Irus & est subitò qui modo Crœsus erat.

Filiam habuit Chrysippen, quæ ex Phthio Hellenem peperit. Steph. in Ἑλλάς.

I S.

Is, fluvius Susianæ in Euphratem influens. Est & urbis nomen. Steph.

Isaac, filius Abraham ex Sarâ. Gen. 17. Josephus Ant. lib. 1. cap. 22. Γεννᾶται δὲ Ἀβραάμῳ μετ' ἐνιαυτὸν ὁ παῖς ἐκ Σάῤῥας, ὃν Ἴσακον ὠνόμασαν, τοῦτο γέλωτα σημαίνει, διαμένοντα τῇ Σάῤῥας μειδιᾶσαι, τέξεσθαι φήσαντος αὐτὴν τοῦ Θεοῦ, μὴ προσδοκῶσαν ἤδη τοκετοῦ πρεσβυτέραν οὖσαν, ἡ μὲν ἔτος ἑκατόν.

Isaac, cognomento Angelus morti adjudicatus, Imp. Constantinopol. fuit proclamatus, unctus, & consecratus, ac deinde ab Alexi de fratre suo imperio pulsus, occæcatus, in carcerem detrusus, dehinc liberatus obiit.

Isaar, filius Caath filii Levi. Ex. 6. qui Num. 3. dicitur *Jesar*.

Isaari, nomen viri. 1 Par. 26.

Isabella, Henrici Anglorum regis soror, Friderico Imp. nuptui data est. Polyd. Verg. lib. 1. Item Portugalliæ regis soror, Caroli Hisp. regis uxor, A. D. 1526.

Isaca, vide *Isca*.

Isachai, vide *Asachai*.

Isacias Angelus, Constant. Imp. ex Peloponnesiaco bello vocatus, Andronicum bello vicit, ac interfecit, An. Dom. 1185.

Isacius, Comnenus, Græcorum Imp. Hic usque adeo continens fertur, ut uxorem nunquam inire voluerit, post prolem semel ex eâ susceptam, quamvis ad morbi remedium medici consulerent, ut frequentiore Venere uteretur.

Isacius, Patricius Constantinopolitanus, Italiæ 8 Exarchus. Blond. lib. 9. Dec. 1.

Isaus, Assyrius Rhetor, adolescentiam variis corporis voluptatibus tradidit, deinde vir factus, frugalissimus omnium fuit; Eloquentiam ejus innuit Juvenalis.

Ingenium velox, audacia perdita, sermo
Promptus, & Isæo torrentior.

Isagrus, Atheniensium Imp. an. U. C. 245.

Isagurus, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Isai, pater Davidis, qui & *Jesse*.

Isaias, *Jesaias*, sive *Esaias*, nomen prophetæ, qui nobili genere ortus, nihil rusticitatis in sermone habuit, nec tam propheta, quam Evangelista videtur, *Universa Christi Ecclesiaque mysteria prosequitur, ut non putes eam de futuro vaticinari, sed de præteritis historiam texere*, ut loquitur Hieronymus. Tandem sub Manasse rege sectus in duas partes, occubuit, uti perhibet Epiphanius.

Isalecus, Lusitaniæ urbs. Ptol.

Isamnium, Hiberniæ promuntorium. Ptol. *S. Johns Foreland* Camdeno, *Portmuk* Mercatori.

Isamus, fluvius Indiæ. Strab. Collis Asiæ min. Cedren.

Isana, palæstinæ villa, Joseph. Ant. 8. 14.

Isander, fil. Bellerophontis, in eo bello, quod Lycii Solymis intulerunt, interfectus. Hom. Il. 6.

Isapis, flu. Italiæ. Luc. lib. 2.

Crustuminumque rapax, & junctus Isapis Isauro.

Ubi quidam *Sapis*. Leandro *Savis* dicitur, & circa Ariminum est.

Isar, Ptol. vel *Isara* flu. Gall. Narbon. in Rhodanum influens. Luc. lib. 1.

Hi vada liquerunt Isara, qui gurgite ductus
Per tam multa suo, famæ majoris in amnem
Lapsus, ad æquoreas nomen non pertulit undas.

Hodiè l' *Isere*.

Isar, Vindeliciæ flu. Strabo.

Isarci, Alpinæ gentes, ab Augusto Imp. devictæ. Plin.

Isari, Indiæ pop. Plin. Item nomen viri. 1 Par. 25.

Isaria, vide *Iscia*.

Isaticha, Carmaniæ desertæ gens. Ptol.

Isauria, reg. Asiæ min. ad Taurum mont. Ciliciæ proxima, quam P. Servilius cognomento *Isauricus*, in ditionem Romanorum redegit. Strab. lib. 12. Claud. 1. in Eutrop. *Indomitos curru Servilius egit Isauros.*

Ubi *Isaura* urbs, vel *Isaurum*, quæ & Claudiopolis, teste Ammiano lib. 14. Ovid. Fast. 1.

Africa victorem de se vocat, alter Isauram.

Isaurus, flu. Umbriæ Transappenninæ ex Apenn. mont. descendens, mari Hadriatico exceptus; hodiè *La Foglia*. Alter hujus nominis flu. Magnæ Græciæ Neetho vicinus per agrum Crotoniatem in mare delatus, cui *Donato*, teste Barrio, nomen est.

Isbaab, nomen viri. 1 Chron. 24.

Isboseth, filius Saulis regis Israel.

Isburgis, fœmina pudicissima, Philippi Theodati Francorum regis uxor, à marito repudiata, quòd is eam sibi sanguine propinquam existimaret. Hæc posteà in perpetuâ continentiâ vixit. Cujus corpus in Ecclesiâ D. Joannis de Insula jacet sepultum. Epitaphium a. est ejusmodi.

Hic jacet Isburgis regum generosa propago,
Regia, quod regis fuit uxor, signat imago.
Flore nitens morum vixit patre rege Dacorum,
Inclyta Francorum regis adepta thorum.
Nobilis hujus erat (quod in orbis sanguine claro
Invenies raro) mens pia, casta caro.
Annus millenus aderat, deciesque vicenus,
Ter duo, terque decem, cum subiit ista necem.

Isburus, Siciliæ flu. Ptol. *Maybasoli* Fazello.

Isbus, Isauriæ civitas. Gent. *Isbotes*. Steph.

Isca, Dammoniorum urbs in Angliâ. Ptol. hodiè *Excester*. Hinc Josephus *Iscanus* nobilis poeta floruit temp. Henr. 2. de quo vide Voss. Hist. Lat. lib. 2. cap. 56.

Ischalis, op. Angliæ, in agro Sommerset. Ptol. hodiè *Ilchester*.

Ischera, Libyæ interioris urbs. Ptol.

Ischomache, uxor Pirithoi, ex Atraciâ Thessaliæ reg. quæ & *Hippodamia*, quam cum Centauri Pirithoo præripere conarentur, ingenti clade ab Hercule & Theseo profligati sunt. Vide *Hippodame*.

Ischomachus, Crotoniates nobilis Athleta, qui in stadio victor extitit. M. Valerio, & P. Posthumio consulibus.

Ischopolis, Ponti Cappadocici urbs, vulgò *Tripoli*. Ptol.

Iscia, ins. è reg. Veliæ, alio nomine *Oenotris* dicta. Plin. 3. 7.

Iscina, Africæ propriæ urbs. Anton.

Isdicaa, Thraciæ urbs. Ptol.

Isdigertes, Persarum rex, an. sal. 400.

Isepus, gens Scythica. Steph.

Iseum, urbs Ægypti ab *Iside* dicta, vide Steph.

Isidorus, sub Decio Imp. martyrio apud Alexandriam coronatus est, An. Dom. 251.

Isidorus Characenus, *In descriptione Parthiæ* citatur ab Athen. lib. 3. Ejus scriptoris Σταθμοὺς Παρθικοὺς primus in lucem protraxit David Hoeschelius, citatur pluribus in locis à Plinio. Malè autem Schottus eum confundit cum C. Cæcilio Claudio Isidoro, de quo idem Plin. 33. 10. Alius quoque *Isidorus* fuit Physiologus, ex quo Germ. Cæsar de corvo quædam refert. Diversi quoque ab his *Isidorus* Pelusiota, cujus epistolæ hodiè extant; & *Isidorus* Hispalensis cujus originum libri manibus omnium teruntur.

Isigonus, Cittiensis memoratur à Cyrillo adversus Julianum lib. 3. *Isigonus* Nicæensis à Gellio lib. 9. cap. 4.

inter

inter scriptores veteres reponitur. Quædam ex eo refert. Plin. 7. 2.

Isis, Colchidis flu. Arrian. in Periplo.

Isis, vide *Io*. Fuit autem uxor Osiridis, & pro Deâ ab Ægyptiis culta. Lucan. lib. 8.

Nos in templa tuam Romana recepimus Isim.

Sacerdotes ejus *Isiaci* dicti, qui vestibus tantum lineis, quas illi λινοστολίας appellabant, amiciebantur. De quibus vide Diod. Sic. & Plut. pecul. lib. De Iside & Osiride. De habitu vero eorum adi Torrentium ad Domitianum Suetonii cap. 1.

Isidis Insula, *Isidis Portus* Plinio. *Isidis Templum* Straboni, insula sinûs Arabici. Item urbs Ægypti ad Nilum prope Copton urb.

Ismael, fil. Abrahæ ex Agar ancillâ, Gen. 29. Filius item Nethaniæ. 4 Reg. 23. Filius Asel. 1 Par. 8. & 9.

Ismaela, Arabiæ parva regio. Steph. pop. *Ismaelita*.

Ismara, Armeniæ maj. urbs juxta Euphratem. Ptol.

Ismaras, mons Thraciæ apud Hebrum flu. plu. num. *Ismara*. Virg. Georg. 2.

——— *Juvat Ismara Baccho*

Conserere. ———

Ismarici vini mentio est in Archilocho cui οἶνος Ἰσμαρικὸς, dicitur & in Hom. Odys. 9. ubi postquam Ulysses commendavit à suavitate vinum, quod sibi Maron dono præbuisset, subdit de eodem Marone.

——— Ὃς Ἴσμαρον ἀμφιβεβήκει.

Prop. 2. 33. *Nec non Ismario, tu Polypheme, mero.*

Ismene, Oedipi, Cyrrhei cujusdam juvenis sponsa, qui ante nuptias à Tydeo occisus est. Stat. Theb. 3. Item Bœotiæ vicus. Steph.

Ismenias, nomen Thebani tibicinis. De quo Plut. in Pericle. *Cum audisset Antisthenes Ismeniam optimum esse tibicinem, respondit, malus igitur. Nam si probus esset, tibicen non esset.*

Ismenus, flu. Bœotiæ, non procul ab Aulide in Euripum Euboicum influens. Ab *Ismeno*, Pelasgi filio. Inde *Ismenius* pro *Thebanus* & Apollo *Ismenius*. Steph. Nomen habet ac *impingendo* (verbo detur venia) id enim Ebræis est השמין *Hismin*. Ovid. Met. 2.

Et celer Ismenos cum Phocaico Erymantho.

Seneca in Theb.

Ubi torva rapidus ducat Ismenos vada.

Callimachus ——— Μελαμψηφῖδος ὄχευσι

Ἰσμηνοῦ χλοερὰ παῖδες. ———

Ismiel, nomen principis. 1 Par. 4.

Isocrates, Orator Atheniensis, unus è decem, dulcis & numerosus in dicendo fuit. Ad Remp. non accessit, neq; in concionem ascendit, deficiente pronunciatione: tum etiam ad evitandam invidiam eorum qui libenter iis, qui eloquentiæ honore præstant, se opponunt. Civitatem tamen juvit, Philippumque in his quæ ad illum scripsit Atheniensibus conciliavit. Item *Isocrates* prioris auditor, ex Apolloniâ Ponti, Orator & ipse nobilis: Scripsit orationes quinque, qui & unà cum claris oratoribus certavit in funere Mausoli Artemisiæ viri. Suid. Item *Isocrates* ac Machaon Præfecti classis Corinthiorum in bello Peloponnesiaco contra Athenienses à Thucydide commemoratur.

Isonoe, Sarmatiæ Asiat. gens. Ptol.

Isonoe, Assyriæ op. Ptol.

Isota Nuarola, mulier quædam Veronensis, quæ per totam vitam Philosophiam verbo & opere, professa est. Scripsit Dialogum, in quo disputatur, uter gravius peccaverit, Adam an Eva. Quibus literarum laudibus adjecit perpetuum virginitatis florem.

Ispa, Armeniæ min. urbs. Ptol.

Ispalis, vide *Hispalis*.

Ispellum, vide *Hispellam*.

Ispinum, Carpitanorum in Hisp. opidum. Ptol.

Ispalu, vicus Syrtis magnæ, *Ilbacha* Moletio. *Naim* aliis. Aliis *Usporis*, & *Oesporis*.

Israel, nomen Jacob, inditum ei ab angelo. Gen. 32. vers. 28. Inde pop. *Israelita*.

Isreel, nomen viri. 1 Par. 25.

Issa, insula maris Illyrici Liburniæ adjacens. *Lissa* Sophiano. Item ins. parva Lacii apud Marruvium. Dion. Halicarn. Item urbs in Lesbo. Steph. Est & catellæ nomen apud Mart. lib. 1. 154.

Issachar, nonus fil. Jacob ex Leâ uxore suâ. Gen. 30.

Issatis, Parthorum urbs. Plin.

Issedon, *Essedon*, Steph. urbs gemina, una Scythiæ extra Imaum, quæ *Succuir*, teste Castaldo, nunc appellatur. Altera Sericæ, quæ *Cambala* hodie, magni Chanis (uti vocant) Tartarorum regis sedes, dicitur.

Issorium, mons Laconiæ, unde Diana *Issoria*. Steph.

Issus, urbs inter Syriam, & Ciliciam, ubi Alexander Darium vicit, ideoq; *Nicopolis* ab eo dicta est. Ptolemæus tamen Nicopolin diversam facit ab Isso, uti revera est. Xenoph. lib. 1. Ἀναβάσ. Diod. Sic. lib. 17. Et Mela lib. 1. cap. 13. Isson *ingentem urbem*; Strabo vero lib. 14. πολίχνιον opidulum cum statione vocat. Stephanus autem Ἰσσὸς, πόλις μεταξὺ Συρίας καὶ Κιλικίας, ἐν ᾗ Ἀλέξανδρος Δαρεῖον ἐνίκησεν. Hic Cicero postea castra habuit, se teste. Ep. ad Attic. 5. 20. *Castra paucos post dies habuimus ea ipsa, quæ contra Darium habuerat apud Issum Alexander*, quem & aras ibidem collocasse discimus ex eodem Cic. Epist. Fam. 15. Hinc *Issicus sinus*, civis *Issæus*. Steph.

Ister, vide *Danubius*.

Ister, sive *Istrus*, historicus, Callimachi discipulus, unde *Callimachius* dictus est, varia scripsit, quorum meminerunt Athenæus, Harpocration, Plut. Laert. Eustath. Steph. & alii. Duo autem fuere *Istri*, alter Alexandrinus, ut videre est apud Plut. in Qu. Græc. Alter Calatinus, Steph. in *Calatis*.

Isthemo, civitas in tribu Judâ. Jos. 15.

Isthmia, inter quatuor sacra certamina numerantur, quæ quinto quoque anno in Græciâ celebrabantur in honorem Neptuni, instituta à Theseo (ut Plutarcho videtur) aut Palæmonis, ut ex Archiæ Poetæ Græco epigrammate colligitur, quod etiam hodie extat in Anthologiâ. Hujus certaminis victores pinu coronabantur. Vide Plut. in Theseo.

Isthmus multiplex. 1 Peloponnesi, qui & Corinthiacus, quo Peloponnesus reliquæ Græciæ connectitur, 40 stad. inter sinum Corinth. ad occ. & Saronicum ad ort. patens, quem Nero perfodere frustra tentavit, unde Proverb. *Isthmum fodere*. Non primus autem Nero hanc insaniam insanivit. Clara res ex Herodoto, Strabone, Philostrato, Luciano, & Pausaniâ, cujus vere pia vox de hâc re, quam adscripsisse pretium sit operæ: Οὕτω χαλεπὸν ἀνθρώπῳ τὰ θεῖα βιάσασθαι. Vide Paulum Æmilium in Carolo Magno sub finem lib. 2. Hujus *Isthmi* meminit Lucan. lib. 1. ——— *Qualiter undas*

Qui secat, & geminum gracilis mare separat Isthmos,
Nec patitur conferre fretum; si terra recedat,
Ionium Ægæo frangat mare.

Silius Italicus lib. 15.

Ut cum sæva fretis immisit prælia Corus
Isthmon curvatâ sublime subegerit undâ,
Et spumante ruens per saxa gementia fluctu
Ionium Ægæo miscet mare.

Vide Fungerum in *Isthmus*. 2 Chersonesi Thraciæ, uterque *Hexamili* Nigro, & Volat. 3 Ægypti inter mare mediterr. ubi Pelusium, & sin. Arabicum, ubi urbs Heroum. *Dorsum Arabiæ* Ptol. dictus. *Sar* vulgò, teste Goropio, quo Ægyptus Palæstinæ & Arabiæ Petrææ jungitur. 4 Tauricæ Chersonesi de quo Xen. & Ptol. *Zucala*, teste Josepho Barbaro, quo Taurica Sarmatiæ continenti copulatur. 5 Acanthæus, in Macedoniâ, qui Athon mont. continenti jungit, à Xerxe, teste Æliano, perfossus. 6 Italiæ, inter sinum Scylletium, & Hipponiatem. 7 Asiæ, inter Tarsum & Amisum. 8 Græciæ inter sinus Crissæum & Oetæum, ubi Thermopylæ.

Istiæa, Jonicè pro *Estiæa*, urbs Eubœæ, quæ nunc *Oreopas*. Gent. *Estiæus*, nam *Istiotes* ab op. Thessaliæ descendit. Steph.

Istiæotis, Græciæ reg. quæ ad Ossam, & Olympum jacet. Herodot.

Istob, nomen viri. 2 Reg. 10.

Istomachus, laudatur Sorano in Vit. Hippocratis, ubi eum fuisse natum primo octagesimæ Olymp. anno refert.

Istone,

Iſtone, mons Corcyræ proximus. Steph.

Iſtonium, Celtiberorum in Hiſp. opidum.

Iſtria, Italiæ reg. poſt flexum Adriatici ſinus Illyrico contermina, quæ in latitudine ſexaginta m.p. in circuitu centum viginti quinque millia complectitur. Incolæ *Iſtri*, hos fama eſt originem à Colchis duxiſſe. Item *Iſtria*, op. ad Danubii oſtia ſitum, ut ex Arriano docet Pintianus.

Iſtriana, civitas ad mare Perſicum. Steph. Arabiæ Fel. urbs. Ptol.

Iſtrianas, Tauricæ Cherſoneſi flu. Ptol. *Calamita*, Nigro teſte.

Iſtrici, pop. ad pontum Euxinum. Pompon.

Iſtrinus, Gentile ex *Iſtriâ*.

Iſtropolis, urbs Thraciæ non procul ab oſtiis Iſtri, Mileſiorum colonia. Plin. 4. 11.

Iſtrus, urbs Cretæ, quam Artemidorus *Iſtronem* vocat. Altera eſt in Ponto. Tertia inſ. cum opido ejuſdem nominis juxta Triopium Coidiæ. Quarta urbs Japygiæ.

Iſtula, vide *Viſtula*.

Iſtus, inſula Atticæ. Steph. Vide Boch. Geogr. p. 824.

Iſuels, Æthiopiæ pop. Plin.

Iſubaja, nomen principis. 1 Par. 4.

Iſura, inſ. ſinûs Arabici. Plin. 6. 28.

Iſurium, op. Angliæ in Comit. Eboracenſi, *Aldburg* Camdeno.

Iſus, & Antiphus, Priami filii; verum Antiphus ex Hecubâ ſuſceptus eſt, cùm naturalis eſſet Iſus. Hom. in Iliad. Item Bœotiæ urbs. Strabo.

I T.

Italia, regio Europæ nobiliſſima, in formam cruris inter Adriaticum, & Tuſcum mare, à jugis Alpium, dorſoque Apennini porrecta, paulatim ſe attollens uſque ad fretum Siculum. Αἶα πολυθρόνε Dionyſio dicitur, Rubicone flu. à Galliâ ſeparata. Regiones maximè inſignes plures habet; quarum nomina antiqua & recentia ſunt hæc. 1 Liguria, nunc *Riviera di Genua*. 2 Hetruria, nunc *Toſcana*. 3 Umbria, nunc *Ducato di Spoleto*. 4 Latium, nunc *Campagna di Roma*. 5 Campania, nunc *Terra di Lavoro*. 6 Lucania, nunc *Baſilicata*. 7 Bruttia, nunc *Calabria inferior*, Magna Græcia, nunc *Calabria ſuperior*. 8 Salentinorum terra, nunc *terra d' Otranto*. 9 Apulia Peucetia, nunc *Terra di Barri*. 10 Apulia Daunia, nunc *Puglia Piana*. 11 Samnium, nunc *Abruzzo*. 12 Picenum, nunc *Marca Anconitana*. 13 Flaminia, nunc *Romagna*. 14 Æmilia, nunc *Lombardia di qua dal Po*. 15 Gallia Tranſpadana, nunc *Lombardia di la dal Po*. 16 Venetorum terra, nunc *Marca Trevigiana*. 17 Forum Julii, nunc *Friuli*. 18 Hiſtria, nunc *Iſtria*. Umbilicum totius Italiæ in agro Reatino, Velinum lacum conſtituit Plinius ex Varronis ſententiâ. Italiam fuſiſſimè deſcripſit Vir doctiſſimus Phil. Cluverius libris quatuor. De laudibus ejus vide Dionyſ. Hal. lib. 1. Plin. lib. ult. cap. ult. Solinum cap. 8. Varron. 1. cap. 2. Columellam 3. 8. Vitruvium 1. 6. Strabonem libb. 5. & 6. Polyb. lib. 2. Florum 1. 16. Ælian. Var. Hiſt. 9. 16. Sidonium Paneg. Avit. Prop. 3. 21. Gabr. Barrium in opuſculo integro de laudibus Italiæ. Optimè autem omnium laudes ejus canit Virgilius Georgicon lib. 2. uti videre eſt in his.

Sed neque Medorum ſilva, ditiſſima terra,
Nec pulcher Ganges, atque auro turbidus Hermus
Laudibus Italia certent, non Bactra, neq; Indi,
Totaque thuriferis Panchaia pinguis arenis.
Hæc loca non tauri ſpirantes naribus ignem
Invertere, ſatis immanis dentibus Hydri:
Nec galeis denſiſque virûm ſeges horruit haſtis:
Sed gravidæ fruges, & Bacchi Maſſicus humor
Implevere: tenent oleaque, armentaq; læta.
Hinc bellator equus campo ſeſe arduus infert;
Hinc albi, Clitumne, greges, & maxima taurus
Victima, ſæpe tuo perfuſi flumine ſacro
Romanos ad templa Deûm duxere triumphos.
Hic ver aſſiduum, atq; alienis menſibus æſtas;
Bis gravidæ pecudes, bis pomis utilis arbos.
At rabidæ tigres abſunt, & ſæva leonum
Semina; nec miſeros fallunt aconita legentes.
Nec rapit immenſos orbes per humum, neq; tanto
Squameus in ſpiram tractu ſe colligit anguis.
Adde tot egregias urbes, operumque laborem,
Tot congeſta manu præruptis opida ſaxis,
Fluminaq; antiquos ſubter labentia muros.
An mare quod ſupra, memorem, quodq; alluit infra?
Anne lacus tantos? te Lari maxime, teq;
Fluctibus & fremitu aſſurgens Benace marino?
An memorem portus, Lucrinoq; addita clauſtra?
Atque indignatum magnis ſtridoribus æquor,
Julia quà ponto longè ſonat unda refuſo,
Tyrrhenuſque fretis immittitur æſtus Avernis?
Hæc eadem argenti rivos, æriſq; metalla
Oſtendit venis, atq; auro plurima fluxit.
Hæc genus acre virûm, Marſos, pubemq; Sabellam,
Aſſuetumq; malo Ligurem, Volſcoſq; verutos
Extulit: hæc Decios, Marios, magnoſq; Camillos,
Scipiadas duros bello, & te, maxime Cæſar,
Qui nunc extremis Aſiæ jam victor in oris,
Imbellem avertis Romanis arcibus Indum.
Salve magna parens frugum Saturnia tellus,
Magna virum, &c.

Unicum præterea Plinii locum afferam, lib. 3. Nat. Hiſt. cap. 5. *Italia*, inquit, *terrarum omnium alumna, eadem & parens, numine Deûm electa, quæ cœlum ipſum clarius faceret, ſparſa congregaret imperia, ritusque molliret, ac tot populorum diſcordes ferasque linguas, ſermonis commercio contraheret ad colloquia, & humanitati hominem daret, breviterq; cunctarum gentium in toto orbe patria fieret.* Vide quæ ſequuntur. Formam ejus τρίγωνον plurimi aiunt. Servius: *Conſtat tria habere latera Italiam, ſuperi maris, inferi, Alpium.* Polybius quoque lib. 2. τὸ σχῆμα τῆς Ἰταλίας dicens eſſe τριγωνοειδὲς, ejus latera ita prorſus deſcribit, uti Strabo lib. 5. Plinius vero non γεωμετρικῶς, ſed ἀπλούστερον, & magis γεωγραφικῶς Italiæ figuram expreſſit, quum dixit eſſe ſimilem folio querno. Rutilius Itiner. lib. 2.

Italiam rerum dominam qui cingere viſu,
Et totam pariter cernere mente velit;
Inveniet quernæ ſimilem procedere frondi,
Arctatam laterum conveniente ſinu.

Nomen habet vel ab *Italo* rege Siculorum, vel à *bobus*, qui veteri linguâ Græcâ *Itali* dicti fuere, authoribus Varrone & Columellâ, præfat. lib. 5. de R. R. vide Gellium 11. 1. Heſychius: Ἰταλὸς, Ῥωμαῖος, ταῦρος. vel ab *Atte* Lydo, quaſi *Attalia*, ut eſt apud Feſtum, ubi conſulendus Scaliger. Bocharto vero *Italia* eſt עיטריא *Itaria*, ab עיטר *itar*, quod pro *pice* occurrit in tractatu Talmudico *Gittin*, fol. 69. quaſi piceariam regionem diceris, literis D. & R. maximè mutabilibus, ut *Aldeſcus* & *Ardeſcus*, &c. Res aperta fiet, ſi prius conſtet priſcam Italiam nihil fuiſſe quam Brutiorum agrum, & partem Lucaniæ, quod ipſum voluit Stephanus, in quo legendum Ἀντίοχος δὲ τὴν Βρεττίαν μόνην καλεῖσθαι Ἰταλίαν. Jam vero Brutiam à pice dictam ſupra probavimus.

Italica, urbs in Italiâ, quæ & *Corfinium* dicitur. Strabo. Alia in Hiſp. patria Silii Italici, ac Trajani Cæſaris.

Italus, & *Atlas* dictus eſt Kittim, Janigenarum rex, hic filiam ſuam Electram Janigenarum principi Camboboſconi dedit conjugem, & Romam filiam ſuam Aboriginibus ſacravit. Beroſus. Hæc Romæ fundamenta poſuit, quæ poſtea à Romulo ita ſunt exornata, ut meritò urbs diceretur. Fab. Pictor. Item Cheruſcorum rex, an. U. C. 799. Item Telegoni filius, qui Italiam ex ſuo nomine vocavit. Hygin. fab. 127.

Itamus, Arabiæ Felicis portus. Ptol.

Itani, Hiſp. Tarracon. pop. Plin.

Itanus, urbs Cretæ, hodiè *Paleocaſtro*. Eſt & promontorium. Steph.

Itargis, Germ. flu. *Viſurgis*. Ptol. Ovid. Conſol. ad Liviam. *Decolor infectâ teſtis Itargis aquâ.*

Itaa, vicus in tribu Acamantide. Steph.

Itea, Danai filia, Antiochum maritum occidit. Hyginus fab. 170.

Itemales, ſenex, qui Oedipum expoſuerat, ex pedum cicatricibus, & talorum agnovit Laii filium eſſe. Hygin. Fab. 65.

Itesui,

Itesui, Gall. Lugd. populi. Plin.

Ithabalus, rex Tyri.

Ithaca, vulgò *Val du Compere*, insula in mari Ionio, ante Epirum, Ulyssis patria. In eâ est urbs ejusdem nominis. Item mons Neritos, à quo tota ins. interdum *Neritos* dicta est. Phœnicis איתקא *Ithaca*, *durum* sonat & *asperam*, ut & Ebræis עתק *athac*. Talem certe veteres Ithacam describunt. Hom. Od. 1.

Ἤτοι μὲν τρηχεῖα, καὶ οὐκ ἱππήλατός ἐστι.

Et Cic. 1. De Orat. *Ithacam in asperrimis scopulis, tanquam nidum affixam.* Unde Horat. Ep. 1. 7.

Non est aptus equis Ithaca locus, ut neq; planis
Porrectus spatiis, neq; multæ prodigus herbæ.

Quod sine dubio ex Homero desumpsit. Sic n. ille Od. 4.

Ἐν δ᾽ Ἰθάκῃ οὔτ᾽ ἂρ δρόμοι εὐρέες, οὔτε τι λειμών·
Αἰγίβοτος, καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο,
Οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος, οὐδ᾽ εὐλείμων,
Αἵ θ᾽ ἁλὶ κεκλίαται, Ἰθάκη δέ τε καὶ περὶ πασέων.

Ithacesia, parvæ insulæ contra Vibonem Calabriæ urbem. Plin.

Ithai, filius Rubai. 2 Reg. 23. qui & *Ethai*. 1 Par. 11.

Ithamar, filius Aaronis. Ex. 9.

Ithobalus, Astartes sacerdos, occiso rege Phelo, regnum Tyrium occupavit. Vide Joseph. 1. contra Apionem.

Ithome, op. Phthiotidis. Hom. in Catal. Item urbs in agro Messeniaco, quam Lacedæmonii post 10 annorum obsidionem in deditionem acceperunt. Thuc. lib. 1. Stat. Theb. 4.

Planaque Messene, montanaq; nutrit Ithome.

Ithon, Thessaliæ urbs. Hesych. Vide Steph. in Ἴτων.

Ithyphallus, Priapus est. Colum. lib. 10.

——— *Sed truncum forte dolatum*
Arboris antiquæ numen venerare Ithyphalli.

Inde carmen *Ithyphallicum*, cujus exemplum Casaubonus produxit Animadverf. in Athenæum lib. 6. cap. 15.

Itius portus, vide *Iccius*.

Itome, civitas Epiri, Italiæ item, & Bœotiæ, & Lydiæ. Item regio sub Hæmo. Steph.

Itonus, Thessaliæ rex, Deucalionis filius, invenit rationem conflandi æris, argenti & auri, signandæque monetæ. Lucan. lib. 6.

Primus Thessalicæ rector telluris Itonus
In formam calidæ percussit pondera massæ;
Fudit & argentum flammis, aurumq; monetâ
Fregit, & immensis coxit fornacibus æra.

Ituræa, quæ & *Trachonitis*. *Bacar*, teste Guil. Tyrio, reg. Palæstinæ, Cœlesyriæ finitima, seu pars illius. Pop. *Iturai*, qui arcu potissimum in bello utebantur. Tullius in 2. Phil. *Cur homines omnium gentium maximè barbaros Ituræos cum sagittis deducis in forum?* Virg. Geo. 2.

——— *Bona bello*
Cornus, Ituræos taxi curvantur in arcus.

Luc. lib. 7. ——— *Creta Cydonas*
Misit, Ituræis cursus fuit inde sagittis.

Vopiscus in Aureliano. *Sagittarios Ituræos trecentos.*

Ituricenses, Hisp. Tarrac. populi. Plin.

Iturissa, Vasconum urbs in Hisp. Pomp. & Ptol. *Tolosa* quibusdam, Aliis *Sanguessa* in Navarræ regno.

Ituram, Umbriæ op. non procul ab Hispello. Strab. l. 5.

Ityca, vide *Utica*.

Itylus, filius Zethi ex Aëdone conjuge, quem mater noctu per errorem interfecit, putans eum esse Amalea Amphionis filium, cujus fœcunditati invidebat, quòd jam sex filios mares peperisset. Quo errore mane cognito, doloris impatientiâ contabuit, & Deorum miseratione in lusciniam commutata est. Catullus epigr. ad Ortalum.

Qualia sub densis ramorum concinit umbris
Daulias absumpti fata gemens Ityli.

Itymoneus, Hyperochi filius, vir strenuus qui in bello Pyliorum cũ Elidensibus à Nestore jaculo est interfectus.

Itys, fluvius Scotiæ in orâ occid. Ptol. *Affin* Camdeno.

Itys, Terei Thracum regis fil. ex Progne Pandionis Atheniensium regis filiâ, quem mater interemit, Tereoque viro suo, quòd Philomelæ sorori suæ vim intulisset, epulandum apposuit. Quam uxoris impietatem, cum Tereus, agnito filii capite, deprehendisset, strictoque ense Prognem ac Philomelam insequeretur, in upupam dicitur esse commutatus, Progne vero in hirundinem, Philomela autem in lusciniam, *Itys* denique in Phasianum. Ovid. Met. 6.

I U.

Juba, rex Mauritaniæ Pompejanarum partium constantissimus assertor, qui Curionem a Cæsare in Africam missum cum omnibus copiis delevit. Victo vero Pompeio, cum Scipione copias conjunxit, commissoque prælio superatus, cum nulla jam spes reliqua esset, magnificè epulatus, cum Petreio mutuis vulneribus concurrens cecidit. Plut. in Cæs. Item *Juba* superioris fil. vir multijugæ eruditionis, paternæ dignitatis plane exsors non remansit. Nam Augustus studiis eum jam egregiè excultum, suasque secutum partes adversus Antonium, pro paterno regno, quibusdam Gætuliæ partibus, & Bocchi, & Bogudis ditionibus donavit, præterea uxorem ei dedit Cleopatram Selenen, juniorem Antonii Triumviri ex Cleopatrâ filiam. Edidit inter alia Commentarios de Libyâ, & alia. Vide Voss. Hist. Gr. 2. 4. Alius est *Juba*, ex quo Priscianus, initio libri de versibus Comicis, aliqua refert de Jambicis cacometris. Grammaticus is fuit, ac Latinè scripsit.

Jubal, fil. Lamech ex Adâ uxore. Gen. 4. Item *Jubal* Celtarum rex primus, qui eò à Jano, h. e. Noe patre suo missus est. Berosus lib. 3.

Jubaldal, fil. Heberi, Celtiberorum rex.

Jubilias, Hermunduorum rex, an. U. C. 802.

Jucadum, civitas in tribu Judæ. Jos. 15.

Juchal, fil. Selemiæ. Jer. 37.

Jud, civitas in tribu Dan. Jos. 19.

Juda, quartus fil. Jacob ex Leâ uxore. Gen. 29.

Judæa, quæ & *Chananæa*, & *Promissionis terra*, Syriæ regio, de situ ejus post sacras literas Strabo lib. 16. & Dio Cassius lib. 36. Tacitus Hist. lib. 5. ubi de Judæâ, cujus hæc sunt verba. *Terra, finesque, quà ad Orientem vergunt, Arabiâ terminantur, à meridie Ægyptus objacet: ab occasu Phœnices, & mare: Septentrionem à latere Syriæ longè prospectant.* Solum, si Straboni credimus infœcundum, præsertim circa Hierosolyma. Sic enim ille. Ἔστι γὰρ πετρῶδες, αὐτὸ μὲν εὔυδρον, ἡ δὲ κύκλῳ χώρα λυπρὰ καὶ ἄνυδρος, ἡ δ᾽ ἐντὸς ἑξήκοντα σταδίων, καὶ ὑπόπετρος. E contrà, Tacitus, ubi supra. *Rari imbres, uber solum. Exuberant fruges nostrum ad morem*, &c. Pop. *Judæi*. Multa autem de origine gentis & religione confinxerunt profani scriptores, qui Judæum, & Hierosolymum fratres, Typhonis filios, fabulati sunt, unde & nomen genti, & urbi principi manavit, de quo Plut. lib. de Iside & Osiride. Alii à monte *Idâ* nomen deduxerunt. Quidam volunt Bacchum, aut ejus loco vitem auream coluisse; nonnulli asinum, & porcum. Vidè Florum. 3. 5. Plut. Symp 4. 5. Petron. in Catalectis, & ibi Interpretes, nec non Orig. lib. 5. contra Celsum. Minimè omnium corruptè de religione eorum Strabo, qui & *justos, & verè religiosos* appellat. Itemque Dio loco superius prolato. Iidem Pagani scriptores Judæorum, & Christianorum nomen non raro confundentes, illos pro his posuerunt, quod Lipsius ad 15 Ann. Tac. itemque Pithæus lib. 2. Adverf. cap. 2. & Barthius ad Rutilium Numatianum lib. 1. verf. 159. observant. Hinc *Judæus*. Ovid.

Cultaque Judæo septima sacra viro.

Item *Judaicus* ut *Superstitio Judaica* Quinctiliano. Juven.

Judaicum ediscunt & servant, ac metuunt jus.

Judaia, uxor Ezræ. 1 Par. 4.

Judas, fil. Mattathiæ 1 Macch. 2. *Judas* Iscariotes unus ex 12 Apostolis. Item frater Iacobi. Jud. 1.

Judas Galilæus, seditionis author. Vide Jos. Ant. lib. 17. cap. 15. Item *Judas* Gaulanites, qui seditionem movit contra Romanos. Jos. Ant. 12. 3. De bello Jud. 2. 2.

Judas, summus sacerdos, Jesum fratrem Germanum in templo Hierosolymitano interfecit.

Judas, ultimus ex Ebræis Hierosolymorum Episcopus, an. sal. 131.

Judas, scriptor quidam Ecclesiasticus, qui de septimanis, quæ à Daniele recesentur, disseruit, & Antichristum jamjam imminere existimans, multorum fidelium animos perturbavit. Euseb. 6. 3.

Judi, filius Nathaniæ. Jer. 36.

Judith, nomen viduæ cujusdam nobilis, quæ Holophernem ducem exercitûs regis Assyriorum patriam suam obsidentem dolo peremit. Judith. cap.8.

Judæus, Britonum regis fil. qui relicto principatu, cujus hæres fuit, byssum & purpuram in pannosas & viles commutavit tunicas. Volat.

Juernia, vide *Hibernia*.

Jugantes, Britanniæ pop. Tac.

Jugatinus, Deus, qui *jugis* præesse putabatur.

Jugarium, vicus Romæ dictus, qui Junonis Jugæ ara erat, quam putabant matrimonia conjungere.

Jugula, hoc nomine Plautus dixit sydus Orionis in Amphitryone: *Neque Jugula, neque Vesperugo, neque Vergiliæ occidunt*. Festo ab eo videtur dici, quòd ea stella amplior cæteris, quasi nux Juglandis. Sed aliter Varro lib. 6. de L. L. aliter Isidorus lib. 3. Orig. & eum secutus vetus Germ. Cæsaris Scholiastes, quos vide, & infra in *Orion*.

Jugurtha, fil. Mastanabalis, fratris Micipsæ, regis Numidarum, quem patruus moriens hæredem regni sui constituit, unà cum 2 filiis suis adhuc impuberibus, Adherbale, & Hyempsale: quos ille posteà beneficiorum immemor, insidiis adortus interfecit, uti solus regnaret. Id ægrè ferentes Romani, bellum adversus eum moverunt; quod ducum inertiâ, perfidiâque præter omnium expectationem, multos 10 annos est protractum: quo temporis intervallo, vario sæpe eventu pugnatum est, donec misso in Numidiam Mario, Jugurtha, fractis opibus suis, ad Bocchum Mauritaniæ regem confugit: à quo proditus, Syllæque traditus, ad Marium perductus est, & ab eo Romæ triumpho ductus, tandemque in carcerem conjectus animi dolore periit. Sallust. de bello Jugurthino. Lucan. lib. 2.

Nuda triumphati jacuit per regna Jugurtha.

Et lib. 9. —— *Quàm ter Capitolia curru*

Scandere Pompeii, quàm frangere colla Jugurtha.

Claud. *Traximus immanem Marii sub vincla Jugurtham.*

Inde *Jugurthinus*. Unde est illud in Sallustium apud Quint. lib. 8. cap. 5.

Et verba antiqui multum furate Catonis

Crispe, Jugurthinæ conditor Historia.

Jubonum civitas, cujus mem. Tacitus Ann. 13. ad Mosam flu. sita, vulgò *Hoye*.

Julia, urbs Italiæ à Dædalo condita. Steph.

Julia, Norici opidum. Plin. 4. 34.

Julia Fidentia, Hisp. op. inter Bætim amnem & Oceanum situm. Plin 3. 1.

Julia Charitas, Bæticæ op. in conventu Astigitano. Plin. *Julia fama*, *Julia vicus*, *Julia contributa*, *Julia restituta*, *Julia felicitas* ejusdem Bæticæ opida apud Plin. eodem loco. Plures aliæ *Juliæ* apud Geographos frequentèr occurrunt.

Julia, Augusti filia, parum secundæ famæ, adeo ut ob frequentia adulteria à patre sit in insulam relegata.

Julia gens, dicta est ab *Julo* Ascanio, sive ab *Julo* filio ejus, Festus. Vide Steph. in Ἰουλεῖς.

Julia unda, quænam fuerat, vide Lud. de la Cerda in illud Virg. Geo. 2.

Quid memorem portus, Lucrinoq; addita claustra,
Atq; indignatum magnis stridoribus æquor,
Julia quà ponto longè sonat unda refuso,
Tyrrhenusq; fretis immittitur æstus Avernis.

Juliacum, Germ. infer. urbs, inter Coloniam Agrippinam, & Traiectum ad Mosam. Vulgò *Gulich*.

Julianus, 7 Hierosolymorum ex Gentibus episcopus, An. Dom. 160.

Julianus, Alexandriæ episcopus, an. sal. 181. Euseb. 5. 9.

Julianus, martyr apud Alexandriam sub Decio Imp. An Dom. 251.

Julianus, Rom Imp. cognomento Ὁ παραβάτης sive Apostata, quòd à Christianismo ad Ethnicismum impiè desciverat. De cujus parentibus, ac scriptis vide Voss. Hist. Gr. p. 250. Puer bonæ indolis apparuit ab initio, & institutus Christianismo, tunc cœpit esse fidei desertor, cùm contra Christianos edidit librum, quem argutissimè Cyrillus, Alexandriæ episcopus, confutavit. Galliis primum fuit præpositus, unde & in campis Argentoratensibus cum parvâ manu infinitas hostium copias delevit, ob id assensu militum concordi, Augustus factus est. Hinc Constantinopolim profectus est & in Persas bellum gesturus Christianis Scholas prohibuit, ne doctores artium liberalium essent, unde materia deesset, & paulatim ingenium fidei defendendæ deficeret. Ornamenta divino cultui dicata, & sacras Ecclesiæ pecunias auferebat. Sacerdotes, & Clericos, populumque Christianum crudelitèr vexabat, templaque diruebat. Prælio tandem cum Persis commisso, acceptoque lethali vulnere, & manu cruore repletâ, ut in Deum nostrum blasphemaret, in aerem sanguinem projiciens, dixit *Vicisti tandem, Galilæe, vicisti*. Sic enim Christum vocare solebat, ejusque cultores Galilæos, Sozom. 6. 7. & 10.

Julianus Saba, Eremita, cum aliquanto intentius Deum deprecaretur, eo ipso die, quo cæsus fuit Julianus Apostata, rescivit, quamvis pluribus quam 20 stadiis exercitus abesset, ab eo loco, in quo precibus vacabat. Vide Theodor. Hist. 3. 24.

Julianus, consul cum Torquato, an. U. C. 900.

Julianus, consul cum Pisone an. U. C. 927. Secundò consul cum Crispino, an. U C. 976.

Julianus, hæreticus Pelagianus, contra gratiam Christi dogma effudit, an. sal. 415.

Julianus, Cardinalis, occidit ad Varnam in bello Ungarorum, An. Dom. 1445.

Julienses, Carnorum pop. Alii in Asiâ min. Plin.

Juliobona, Galliæ Celticæ urbs. Ptol. *Honfleur* P. Divæo.

Juliobona altera, urbs Pannoniæ super. ad Danubium, Austriæ caput, & adversus Turcas optimè munita, vulgò *Vienna*.

Juliobrica, Hisp. Tar. urbs in finibus Cantabrorum. Ptol. *Logronno* Clusio ac Turaphæ. *Olivia* Floriano, Navarræ opidum, *Aquilar del campo* H. Coquo. *Fuente d' Juero* Ferrario.

Juliodunum, op. Gall. Celt. haud obscurum in finibus Pictavorum. *Lodun* Paradino.

Juliosa, opidulum Sardiniæ in orâ Boreali, *Longosardo* Nigro.

Juliomagus, *Andes* Cæsari, *Andegavi* Plinio & aliis, urbs Gall. Celt. vulgò *Angiers*.

Juliomagus altera, urbs Germ. in Sueviâ Cisdanubianâ, *Pfullendorff* Rhenano.

Juliopolis, urbs Bithyniæ. Ptol. Strab.

Julis, op. insulæ Ciæ, vel Co, Simonidis patria, & Bacchylidis, & Erasistrati medici, & Aristonis Peripatetici. Apud eos lex erat senes majores sexagenariis occidi, ut victus cæteris sufficeret.

Julium Carnicum, urbs inter Italiam & Noricum, *Zuglio* hodiè.

Julium præsidium, quod & *Scalabis* Plin. & *Scalabis*.*us* Ptol. Lusitaniæ civitas. Vulgò *Santaren*.

Julius, nomen quorundam Romanorum Pontificum.

Julius, 5. Hierosolymorum episcopus. an. sal. 151.

Julius Paulus, I. C. vir doctissimus Alexandro Severo Imp. Rom à consiliis, an. U. C. 976.

Julius Africanus, consul cum Trajano Imp. an. U. C. 864.

Julius Africanus, consul cum Maximo an. U. C. 988.

Julius Africanus, Christianus Chronologus, de quo vide Voss. Hist. Gr. p. 236. & 287.

Julius Antonius, consul cum Fabio Africano, an. U. C. 744.

Julius Rufus, consul cum Fonteio Capitone an. U. C. 819.

Julius Pollux, vide *Pollux*.

Julius Rusticus, Consul cum Aquilino, an. U. C. 914.

Julius Messala, Consul cum Grato, An. Dom. 231.

Julius Severus, Consul cum M. Rufino Sabiniano. An. Dom. 155.

Julius

Julius Maximus, cum filio Maximino 26 Rom. Imp. Germanos vicit, crudelis in Romanos fuit, Alexandri Severi amicos undique interfecit. Capitolinus. Herod. l. 7.

Julius Cæsar, Rom. Imp. vide *Cæsar*. Eius res gestas breviter perstrinxit Plin. 7. 25. *Juliorum* autem nomen ab *Julo* Ascanio Æneæ filio tractum putatur. Virg. Æn. 1. Hujus honori tributum est, ut septimus anni mensis (eo enim natus est) *Julius* fuerit appellatus, cùm antea Quintilis diceretur, quòd quintus esset à Martio, à quo Romani suum olim auspicabantur annum.

Julius Cordus, historicus, qui vitas Imperatorū scripsit.

Julius Montanus, poeta quidam Elegiographus, cujus meminit Crinitus.

Julus, Æneæ fil. qui & *Ascanius*. Virgilius.

At puer Ascanius, cui nunc cognomen Iulo
Additur (Ilus erat, dum res stetit Ilia.)

Julus Antonius, fil. M. Antonii Triumviri & Fulviæ. Dio lib. 51. Ἰοῦλος τοῦ Ἀντωνίου τῆς τε Φουλβίας υἱὸς, &c. Ubi rectè *Julus*. At eidem malè *Julius* est lib 54. & 55. ut & Suetonio in Claudio c. 2. & de Inlustribus Grammaticis, cap. 21. Consul fuit cum Paulo Maximo, an. U. C. 743. Huic Horatii Oda secunda libri quarti inscripta est.

Junganni, corruptissimè pro *Inganni*.

Jungaria, vel *Juncaria*, Hisp. Tar. urbs mediter. Ptol.

Junia, nomen viri concaptivi Pauli. Rom. 16.

Junius, sextus est in ordine mensium à *junioribus* dictus. Ovid. Fast. 6.

Junius Brutus, vide *Brutus*.

Junius Blæsus, Africæ Proconsul Tacfarinam fudit, fugavitque, an. U. C. 774. Tacit. lib. 3.

Junius Donatus, Consul, collega Corn. Secularis, an. U. C. 1012.

Junius Maximus, 2 Consul cum Aquilino, an. U. C. 1038.

Junius Tyberianus, Consul cum Aurel. Probo Imp. an. U. C. 1033. Secundo Consul cum Cassio Dione, anno U. C. 1043.

Juno, Saturni & Opis filia. *Jovisque Et soror & conjux*, uti seipsam vocat apud Virg. Æn. 1. Dea regnorum fuit & divitiarum, quæ & nubentibus præesse creditur, unde *Pronuba* vocatur, & parturientibus obstetricari, unde *Lucina* nomen sumpsit. Filiam habuit Heben, quam ex sylvestribus lactucis concepisse fertur, quas ab Apolline invitata avidiùs comederat. Jovi Vulcanum, & Martem peperit, quamvis Ovidius Martem sine viro eam malit concepisse, Olenii tantum floris contactu. Physici *Junonem*, *aera* interpretantur, ideoque *Jovi* & *sororem*, & *conjugem* dictam volunt, quòd summa sit aeris cum æthere cognatio, & similitudo. Inde *Junonias* Ovid.

Laudatas ostentat avis Junonia pennas.

Pavonem intelligit. Avis enim illa Deæ illi sacra. Juven.

——— *Didicit jam dives avaras*
Tantum admirari, tantum laudare disertos,
Ut pueri Junonis avem.

De Junone Moneta vide Ovid. Fast. 6. vers. 183.

Juno Ægyptia, Rheæ & Camesenni filia, nata anno primi regni Semiramidis, cognominata Isis maxima, frugifera, legifera, soror & uxor Osiridis. Berosus lib. 4.

Junonia, major, & minor, insulæ duæ ex Fortunatis. Plin. 6. 32.

Junonis ara, promunt. & locus Gadium insulæ, *Trafalgar* Taraphæ. *Junonis fanum* Ptolemæo dicitur.

Junonis Lacinia templum, vide *Lacinium*.

Junonis promontorium. *Capo Giallo*, teste Nardo, promunt. Peloponnesi in orâ sin. Corinthiaci, contra Sicyonem urb.

Junonis sacrum, seu *templum*, ins. Melitæ promunt. in cujus vertice sitam esse hodie aiunt ædiculam *D. Virginis* in Coria denominatam.

Jupiter, Opis & Saturni filius in Cretâ insulâ, eodem cum Junone partu editus, & in Idâ monte à Curetibus educatus, idque clam patre, qui ex pactione cum Titano fratre initâ, filios suos omnes devorabat. Cum autem in virum adolevisset, cognovissetq; etiam tunc patrem vitæ suæ insidiari, regno eum pepulit, mundique imperium cum fratribus Neptuno & Plutone sorte divisit: ac Jovi quidem cœli, & terræ, Neptuno maris, Plutoni inferorum imperium obtigit. Eum in Cretâ natum certum est, ideoque Creta dicta ejus insula, & ipse *Creticus* Minucio Felici, *Mars Thracius, vel Jupiter Creticus, vel Juno Argiva*, & *Cretensis* Lactant. lib. 1. Sed sciendum hanc rem incertam esse, & planè fabulosam. Nam Demetrius Scepsius, ut est apud Schol. Apollonii lib. 3. tradit Phrygas Jovem apud se natum & educatum contendere cum Cretensibus, & Arcadibus, ex quâ fabula Delrius in Troad. Sen. lucem dat Propertio 3. 1.

Idæum Simoeata, Jovis cunabula parvi.

Lege Pausan. in Arcad. & Messen. apud quem utraque hæc gens sibi vendicat natales Jovis. Cæterum de variis (ut ita dicam) *Jovibus* vide omnino clarissimum Voss. de Theolog. Gentili. lib. 2. cap. 14. De nominis etymo Lactantius lib. 1. Ζεὺς vel Ζὴν *appellatus est, non à fervore cælestis ignis, vel quod vita dator, sed quòd primus ex liberis Saturni maribus vixerit*. Etymologus autem: Ζεὺς (inquit) παρὰ τὸ ζέειν, θερμότατος γὰρ ὁ ἀὴρ, quod etiam tanto magis probabile videtur, eò quòd & hic Jupiter *Hammon* seu *Ammon* vocatur, quæ vox (inquit Bochartus) à vocabulo Ægyptiaco Ἀμοῦν descendit, quod ab Ebræo חמם derivatur, i. e. *fervere, incalescere*. Idem Lactant. dicto loco, *Jupiter, quasi juvans pater dicitur*. Sic Agellius 5. 12. *Jovem Latini veteres à juvando appellavere, eundemque alio vocabulo juncto, patrem dixerunt*. Hoc etiam voluere Cicero, & Cato de R. R. cap. 141. Alii autem ab Ἰαὼ πατὴρ seu Ἰαὼ πατὴρ, i. e. *Jehova pater*, Latini autem veteres *Joupater* dicebant pro *Jovis pater*, ut & *Juglans*, pro *Jovis glans*. Physici Jovem interpretantur esse elementum ignis, dictumque eum putant à *juvando*, eo quod nulla sit res, quæ sic omnia foveat, quemadmodum calor. Aliquando pro *aere* ponitur. Horat. 1. Car. 1.

——— *Manet sub Jove frigido*
Venator. ———

Hoc est, sub *Dio*. Aliquando pro *pluviâ*. Virg. Georg. 2.

Et jam maturis metuendus Jupiter uvis.

Et quamvis trecentos *Joves* à M. Varrone enumeratos Tertullianus testetur, tamen huic uni Jovi omnia tribuuntur, ne multitudo memoriam fallat. Metamorphoses autem varias Jovis demonstrant tyrannos, & sceleratos homines libidini deditos in omnes brutorum formas mutari, & ad turpissima quæque dilabi. Inter aves Aquilam Jovi Poetæ dederunt. Horat.

Qualem ministrum fulminis alitem,
Cui rex Deorum regnum in aves vagas
Permisit, expertus fidelem
Jupiter in Ganymede flavo.

Et proinde *Jovis armigerum* Silius; *Jovis volucrem* vocat Lucanus. Hic lib. 10.

Armiger haud aliter magni Jovis, anxia nido
Cum dignos natris gestanda ad fulmina fœtus,
Obversam spectans ora ad Phaethontia prolem
Explorat dubios Phœbeâ lampade natos.

Ille lib. 9. *Utque Jovis volucer calido cum protulit ovo*
Implumes natos, solis convertit ad ortus.
Qui potuere pati radios, & lumine recto
Sustinuere diem, cœli servantur in usus,
Qui Phœbo cessere, jacent.

Vide Claud. præfat ad lib. de 3. conf. Honorii.

Jupiter Belus, vide *Belus*.

Jovis civitas, vide *Diospolis*.

Jura, mons Galliæ Belg. Sequanos ab Helvetiis discludens. Pro ratione locorum & regionum varia sortitur cognomina.

Justiniana, quæ & *Achridus*, Lychnidus Ptol. urbs Macedoniæ, *Prisrien* Jacobo Luccato Epidaurio.

Justiniana secunda, *Ulpianum* Ptol. urbs Mysiæ, *Villa Procopiana* Lazio.

Justiniana tertia, urbs Bithyniæ in orâ contra Byzantium, teste Curopolate, quæ & *Chalcedon* dicta est.

Justinianus, Rom. Imp. multa bella per legatos suos confecit, Jus civile in eum ordinem redigendum curavit, quo nunc utimur. Suidas literarum rudem fuisse scribit. Zonaras tom. 3. ait immodico ædificandi studio flagrasse, ut & stipendia artium liberalium magistris jam olim constituta sustulerit, ut haberet sumptus, quos in ædificationes profunderet.

Justinianus 2. Rom. Imp. Constantino patri successit. Is per ætatem & imperitiam malè Remp. gerebat, & violatâ pace, quam ejus pater cum Saracenis fecerat; & Bulgaris, eò demum redactus est, ut pacem ab utrisque cogeretur ipse petere. Tandem ob crudelitatem ejectus, & præcisis naribus relegatus, Leontium reliquit successorem. Vide Diac. lib. 19.

Justinopolis, urbs Istriæ primaria, à Justino Cæsare condita, seu potius instaurata. Vide Volater.

Justinus, 1. Imp. Rom. Anastasio successit, obscuro genere natus,& è subulco factus miles, uti scribitur.

Justinus, 2 Imp. Rom. Justiniani Primi ex filiâ nepos.

Justinus, Historicus, Trogi epitomator, Antonini Imp. ætate vixit, si Vossio credimus, quem vide de Hist. Lat. 1. 32.

Justinus, natione Samaritanus, Philosophus, Apologeticum pro Christi fide conscripsit, & Antonino Pio Rom. Imp. tradidit, tandem martyrio coronatus. Euseb. 3. 8.

Justus, historiographus quidam Tiberiensis, qui de rebus Judaicis historiam scripsit. Volat.

Justus, Hierosolymorum episcopus, Simeoni cruci affixo successit, an. sal. 97. Alius Hierosolymorum episcopus,an.sal.118. Alius Alexandriæ episcopus an.sal.122.

Justus, consul cum Januario, an. U. C. 1080.

D. Justus, vir sanctissimus, ob Christianæ fidei confessionem in exilio martyrium constantissimè passus est. Ado archiep. Vien.

Juturna, Dauni filia, Turni Rutulorum regis soror, quam Jupiter pro ereptâ virginitate, immortalitate donavit, Numicique flu. nympham fecit. Hæc in bello fratrem adversus Æneam multum juvit, sed videns fratri necem instare,in Numicum flu.se occultavit.Virg.Æn.12. Alii dicunt eam rem habuisse cum Latino rege, eoque palam facto, suâ sponte se in Numicum præcipitasse. Reverà autem *Juturna* fons est in agro Latino in Numicum amnem influens, quæ res poetis occasionem fabulandi dedit.

Juvenalis, poeta Satyricus ex Aquino oriundus; Is ferè ad mediam ætatem declamavit, postea viriis offensus Satyras scripsit, sed cum schemate notasset Paridem Pantomimum, jam octogenarius specie honoris præfectus est cohortis in extimâ Ægypto, inde *Irati histrionis exul* vocatur à Sidonio Apollinari. Verum de eo nos alibi.

Juvavia, Bavariæ urbs, hodiè *Saltzburg*.

Juvavius, flu. Saltzburgum prærerfluens, hodiè *Saltz* Aventino.

Juvencus, Presbyter Hispanus, Evangelia heroicis versibus explicuit, an. sal. 332.

Juventas, vide *Hebe*.

Juventius Celsus, consul cum Netario Marcello, an. U.C.881.Item alius JC.consul cum Crispino,an.U.C.865.

Juverna, vulgò *Ireland*, vide *Hibernia*. Juvenal. Sat. 2.

——— *Arma quidem ultra*
Litora Juvernæ promovimus, & modo captas
Orchadas, & minimâ contentos nocte Britannos.

I X.

Ixia, regiuncula Rhodi, ab *Ixo* portu, hinc Apollo *Ixius*. Steph.

Ixias, urbs Oenotrorum mediterranea.

Ixibata, pop. intra Pontum prope Indicam. Steph.

Ixion, Phlegyæ, sive ut Hyginus mavult, Leontei filius, qui socerum suum Deioneum, vel Erioneum fraude peremit. A quâ cæde eum neque homines, neque dii eum lustrare vellent, diuque incertus vagaretur, Jupiter illius misertus in cœlum assumptum expiavit. Cumque jam purgatus apud superos degeret, Junonem amare cœpit, eamque de stupro appellavit, quod cum Jupiter intellexisset, nubem illi sub Junonis effigie opposuit, ex quâ ille Centauros genuit. Dejectus deinde in terram, cum passim gloriaretur cum deorum reginâ se rem habuisse, Jupiter indignatus, fulmine ad inferos eum detrusit, curavitque ut ibi rotæ illigatus perpetuo circumageretur, Virgil. Georg. 4.

Atque Ixionei vento rota constitit orbis.
Ovid. Met. 10. ——— *Stupuitque Ixionis orbis.*
Idem. *Volvitur Ixion,& se sequiturque fugitque.*
Tib. 3. 1. *Illic Junonem tentare Ixionis ausi*
Versantur celeri noxia membra rotâ.
Claud. 2. De Raptu Prof.
Non rota suspensum præceps Ixiona torquet.

Ixion, 3 Corinthiorum rex.

Ixionides, Pirithous, Ixionis filius. Prop. 2. 1.
Theseus infernis, superis testatur Achilles,
Hic Ixioniden, ille Menoetiadem.

Ixius portus, vide *Ixia*.

I Z.

Izachi, Maurit. Cæsariens. op. Ptol.

Izala, mons circa Persidem. Amm.

Izelus, castellum Siciliæ. Steph.

Izgli, Indiæ populi. Plin.

Izizam, Ægypti urbs. Anton.

Izrahia, filius Ozi, filii Thola, filii Issachar. 1 Par.7.

Izralla, Thraciæ opidum. Anton.

K A.

K*Ailla*, Pannoniæ regina, quæ maritum suum Vazulem excæcavit. Volaterr.

Kalne, urbs terræ Sinaar, quæ & *Chalne*, & *Chalane*.

Kase, dux Hunnorum, sub quo Hunoi Pannoniam ingressi ad Tulmam Austriæ locum, contra Romanos victores fuere. Occubuit dux, cui successit Attila. Volat.

K I.

Kiriathsepher, Palæstinæ urbs, olim *Debir*, Jos. 15. Lat. *civitas literarum*.

Kittim, regnavit apud Janigenas, relicto in Celriberis rege filio Sicoro, quem *Kittim* Janigenæ suâ linguâ ob meritis excellentiâ vocaverunt *Italum Atlanta*. Hic filiam suam Electram Camboblasconi, Janigenarum principi dedit conjugem, & Romam filiam suam primo subregina Aboriginibus sacravit. Berosus.

K N.

Knuphis, vide *Cneph*.

K U.

Kunigunda, Henrici Imp. uxor, virginitatem perpetuam observasse fertur cum marito, & post mortem miraculis claruisse. Munsterus lib. 3. Cosmograph. de illa sic scribit. Quanquam continentissimè cum ea vixerit Imp. seminator tamen zizaniæ injecit illi scrupulum zelotypiæ, cùm ei suggereretur quod ipsa militem quendam amicius esset intuita, quàm par esset. Quod ubi illa resciverit, jussit secreto sex igniti vomeres, eosque in Imperatoris aliud agentis, afferri conspectum. Miratus ille quid ageretur, vidit deinde charissimam conjugem nudis pedibus conscendere ferrum ignitum intrepidum. Vides, inquit illa, ô Imp. illæsam à ferro, illæsam ab omni immunditiâ. Ille autem in se conversus cœpit cogitare, quid esset suspicatus, qui mox procidens ad uxoris genua provolvitur. Illa procumbentem amicissimè levat, & ex illâ die omnis sinistra cessavit suspicio. Cohabitantes itaque in pudicitiâ virginali ad finem vitæ usque perseverarunt; unaq; sepulti in Cathedrali, quam construxerant, Ecclesiâ.

L A.

LA, urbs Laconica, quam Hom. *Laan* vocat, sic dicta quòd in excelso saxo sita fit. Quam postquam Dioscuri oppugnassent *Lapersas* nominarunt. Steph. Livio *Las* vicus est lib. 38. *Valbi* hodiè Nigro. Vide Meursium in Miscell. Lacon. p. 269.

Laabim, filius Mesraim, Gen. 10. Ab hoc Libya, quæ prius (ut Hieronymus refert in Quæst. Heb.) Phutensis regio appellata est, nomen habet.

Laad, filius Jahæ, filii Subal, filii Judæ. 1 Par. 4.

Laada, filius Selæ, filii Judæ. 1 Par. 4.

Laadan, filius Thaan, filii Thale. 1 Par. 7.

Laatha, Arabiæ Fel. urbs. Ptol.

Laba, Arabiæ Fel. op. versus Elaniticum sinum. Ptol.

Labaca, Indiæ intra Gangem civitas. Ptol.

Laba, urbs Chatteniæ regionis Gethræotum. Steph.

Laban, frater Rebeccæ fil. Bethuelis filii Nachor ex Melchâ. Est & locus in deserto, ubi Moses Deuteronomium perlegit filiis Israel. Deut. 1.

Labana, civitas sacerdotum in tribu Judà Jos. 15. quæ & *Lebna* Jos. 10.

Labanath, civitas quæ tribûs Aser terminus fuit. Jos. 19.

Labanis, ins. In sinu Arabico. Plin. 6. 28.

Labara, urbs Cariæ. Steph.

Labarsadach, 22. Babyloniorum rex.

Labasa, Indiæ extra Gangem pop. Ptol.

Labatus, viri proprium, cujus crebra mentio fit apud Plutarchum.

Labda, Amphionis cujusdam ex Bacchidarum genere filia fuit, quæ quòd clauda esset, & ob id à cæteris sperneretur, Ætioni nupsit, eique puerum peperit, quem ab eventu Cypselum appellavit. Nam cum duo Corinthiis reddita essent oracula, ut Labdæ fil. Corinthi aliquando tyranniden invaderet, missi sunt publico decreto decem viri, qui puerum interfecerent. Verum cùm forte puer ei, qui primus eum à matre acceperat, arrisisset, ille misericordiâ motus adduci non potuit ut eum occideret: quapropter ille alteri tradidit, & ille rursus alii, atque ita infans per manus traditus, à decimo matri redditus est, nemine eum interficere volente. Post hæc illi egressi & pro foribus stantes sese mutuò, præcipue vero qui primus puerum acceperat, increpabant, qui eum ex convento non occidisset. Quod cum audisset Labda, quæ intus ad fores stabat, puerum in mensurâ frumentariâ quam *Cypselum* vocant Græci, occultavit. Vide latiùs hanc historiam apud Herod Musâ quintâ.

Labdacus, Phœnicis filius, qui ætate jam in senium vergente, Thebas evocatus, aliquandiu ibi regnavit, filiumque habuit Laium, Oedipi patrem, qui illi in regno successit, unde & *Labdacides* dictus est. Stat. lib. 6. Etiam *Labdacide* Thebani dicuntur à *Labdaco*.

Labdalon, promuntorium Epipoleorum prope Syracusanos. Steph.

Labdas, Hierosolymorum episcopus 33, an. sal. 297.

Labeatis, lacus Dalmatiæ apud Scodram urb. quam Livius lib. 44. describit. *Lago di Scatari* hodiè dicitur.

Labecia, Arabiæ op. ab Ælio Gallo dirutum. Plin. 6. 2.

Labeo Antistius, Jurisconsultus, de quo Gellius 13. 10. & 12. Horat. Lib. 1. Sat. 3.

——— *Labeone insanior, inter*
Sanos dicatur. ———

Ubi Labeonem Antistium carpens, Augusto assentatur. Nam hic Labeo usque adeo fuit liber, & contumax, ut etiam Augusto sæpe restitit.

Laberius, poeta mimographus, eques Rom. Macrob. Sat. lib. 2. Gellius. 2. 9. Sen. 7. Declam. Laberium mimum Divus Julius ludis suis produxit, deinde Equestri ordini reddidit: quem eum jussisset ire sessum, omnes equites ita se coarctaverant, ut venientē non reciperent. Horat. ——— *Nam sic*
Et Laberi mimos, ut pulchra poemata, mirer.

Labertis, Asturiæ in Hisp. urbs. Ptol.

Laberus, Hiberniæ op. Ptol. *Kil-Lair* Camdeno. *Cassil* Nigro. *Limerick* Ferrario.

Labicum, Italiæ opidum, nomen ejus quod attinet, cum Græcorum β utramque Latinorum literam b & u valeat, promiscuè per has scriptum id reperias apud diversos, vel interdum etiam in iisdem auctoribus. Singulari num. juxta cum Strabone habet Silius lib. 12.

——— *Campos ingressus & arva Labici.*

Idem lib. 5. — *Veterem bellare Labicum.*

Sic vocat, quod hoc temporis eversum, minimeque quod olim florens. Strabo lib. 5. τῷ παλαιῷ Λαβικῷ, κτίσματι κατεσκαμμένῳ. At eidem Silio, & reliquis Latinis auctoribus pl. num. adpellatur. *Habiles ad aratra Labici.* Virgil. lib. 7.

Et Sacranæ acies, & picti scuta Labici.

Opidani *Labicani*. Mart.

Labicana levi cespite velat humus.

Leander *Valmontonem* appellat, Cluverius vero *Zagarollum*.

Labieni Castra, quæ Cæsar in Comment. describit, ubi nunc *Lobiense monasterium*, teste Leodio, pagus Belgii in Hannoniâ.

T. Labienus, historicus ac declamator, Augusti temporibus floruit, à *rabie Rabienus*, teste Seneca lib. 5. Contr. appellatus. *Labienus* alius qui à Cæsare ad Pompeium defecit. Lucan. lib. 5.

——— *Dux fortis in armis*
Cæsareis Labienus erat, nunc transfuga vilis.

Item alius, qui Parthorum adversus Romanos dux fuit De omnibus vide Voss. Hist. Lat. lib. 1. cap. 23.

Labinius, Gall. Tog. flu. inter Bononiam & Mutinam occurrens, apud quem Triumviratus inter Octavianum, M. Antonium, & Lepidum firmatus est. Hodiè *Lavino*.

Labisco, Gall. Narb. urbs. Anton.

Labiatum, vide *Scissa*.

Lobocia, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Laboria, campi fertilissimi circa Capuam, Cales, Calenum, & Suuessam. Vulgò *Terra di Lavoro*. Vide Plin. 9. 11. & 17. 4.

Laboras, flu. circa Antiochiam Syriæ. Strabo.

Labores, 4 Lacedæmoniorum rex.

Labradeus, sic Jupiter dictus est, qui in Cariâ colebatur. Vide Plin. 32. 2. & Cæl Rhod. 6. 11.

Labrandus, vicus Cariæ. Steph. *Labrada* Plinio.

Labris, Arabiæ Fel. op. Ptol.

Labro, portus Hetruriæ, alius *Liburnus*. hodiè *Livorno*.

Labyrinthus, locus multis viarum ambagibus inflexus. Quatuor autem præcipuos fuisse Labyrinthos docet Plin. 36. 12. Creticum à Dædalo factum. Ægyptium Psammetichi opus. Lemnium columnarum nitore insignem, ac Italicum à Porsenâ Hetruscorum rege, sepulchri causâ extructum. Ægyptium Labyrinthum sic Mela describit. 1. 9. *Psammetichi opus Labyrinthus, domos ter mille, & regias duodecim perpetuo parietis ambitu amplexus, marmore extructus, ac tectus, unum in se descensum habet, intus pene innumerabiles vias, multis ambagibus, huc & illuc remeantibus, sed continuo anfractu, & sæpè revocatis porticibus ancipites. Quibus subinde, alium super alios orbem agentibus, & subinde tantum redeunte flexu, quantum processerat, magno & inexplicabili errore perplexus est.* Multi quidem de hoc Ægyptio Labyrintho agunt, nemo tamen diligentiùs Plinio, qui illum *portentissimum humani impendii opus* appellat. Vide Voss. ad Melam pag. 56. *Labyrinthum Creticum* sic exprimit Virg. lib. 5. Æn.

Ut quondam Cretâ fertur Labyrinthus in altâ
Parietibus textum cæcis iter, ancipitemque
Mille viis habuisse dolum, quò signa sequendi
Falleret indeprensus, & irremeabilis error.

Ubi Servius. *Labyrinthus locus apud Cretam factus à Dædalo, perplexus parietibus, ubi Minotaurus inclusus est, ex Pasiphae, & tauro genitus.* Eustathius Λαβύρινθος, σπήλαιον Κρητικὸν ὑπόγειόν τε καὶ πολυέλικτον. Suidæ, & Hesychio Κοχλιοειδὴς τόπος dicitur. Hinc *Labyrintheus*. Catul. in Argon. *Nec Labyrintheis è flexibus egredientem*
Tecti frustraretur & inobservabilis error.

Lacanitis, regio Ciliciæ. Ptol.

Lacci, Marmaricæ palus. Ptol.

Laccini, Octavæ regionis in Italiâ pop. Plin.

Laccobardi, Germaniæ pop. Ptol.

Laccobrica, Hisp. urbs. Ptol. *Lagos* Vaſæo. Est autem in Lusitaniâ, quæ & *Lacobriga*.

Laccoplati, cognominati sunt posteri Calliæ Atheniensis qui *Laccoplatus* dictus fuit, quòd is repente ditatus esset thesauro in campis Marathonis subter terram invento. Λακκοι enim Græci *loca subterranea* vocant. Vide Suidam.

Lacedæmon, Semeles fil. Moysis tempore Lacedæmoniorum civitatem condidit. Comestor in cap. 10. Exod.

Lacedæmon, hodiè *Misitra*, clarissima Peloponnesi totius urbs, alio nomine *Sparta* dicta, Lycurgi olim legibus optimè instituta. Vide Nicol. Cragium de Reb. Lacedæmoniorum. Populi *Lacedæmonii*, apud quos furtum non modo permissum, sed & commendatum scribit Gellius 11. 18. Notandum hoc loco quòd pleræque gentes furtum probarunt, & gloriæ locum duxerunt, quod alioquin ignominiæ est. Plut. in Mario de Hispanis ait fuisse apud illos ληστείαν καλλίστην. Idem in vitâ Pompeii de ipsis Romanis, qui χρήμασι δυνάμει, καὶ γένει λαμπροὶ, sese piratis adjunxisse ὡς καὶ δόξαν τινὰ καὶ φιλοτιμίαν τῷ ἔργῳ φέροντος. Herod. de Scythis lib. 4. Ζώειν δ' ἀπὸ λείας καὶ πολέμου. Ubi sicut bellum gloriosum, ita & raptus. Ovid. de Getis.

Qui nisi de rapta vivere turpe putaat.

Thucyd. lib. 1. de in continente degentibus, marique vicinis, nec non insularibus. Πρὸς λῃστείαν ἐτράποντο, καὶ οὐκ ἔχοντός πω αἰσχύνην τούτου τοῦ ἔργου, φέροντος δέ τι καὶ δόξης μᾶλλον. Dicuntur etiam *Lacedæmones*, qui juventutem laboribus ac duritiâ optimè erudiebant. Horat.

Me nec tam patiens Lacedæmon.

Inde *Severa Lacedæmon* Cic. 2. de LL. vide Lambinum ad Horat. loc. prædictum. Item *Lacedæmon* Cypri urbs mediterranea. Steph.

Laceria, urbs Magnesiæ & Italiæ. Steph. vide *Luceria*.

Lachares, Mithridatis fil. Bosporí rex, à Lucullo in amicitiam receptus, an. U. C. 685.

Lachesis, una Parcarum, *Sors* Latinis, ἀπὸ τοῦ λαγχάνειν. Juvenal. Sat. 3.

Dum superest Lachesi quod torqueat.

Lachis, civitas tribûs Judæ. Jos. 10. *Bellena* Brochardo.

Lacia, vel *Laciada*, vicus in Oeneide tribu. Steph. Pop. *Laciadæ*. Hi abundabant raphanis, quibus utebantur in deprehensos in adulterio, ludibrii causâ. Suidas, & Erasm. in Chil.

Laciba, Hisp. Bæticæ op. Ptol.

Laciburgium, op. Germ. in Pomeraniâ apud ostium Oderæ flu. *Lazeartz* Willichio.

Lacinienses, Liburnorum pop. Plin.

Lacinium, promunt. Magnæ Græciæ Crotoni urbi finitimum, à *Lacinio* latrone, quem Hercules interfecit. Ibi templum erat Laciniæ Junonis. Ovid. Met. 15.

Italiam veait, praterque Lacinia templa
Nobilitata Deâ. ———

Dionysius de situ Orbis vers. 371.

Ἠδ' ἐπὶ τοῖσιν ἴδοιο Λακινιάδος δόμον Ἥρης.

Virg. lib. 3. Æn.

Hinc sinus Herculei, si vera est fama, Tarenti
Cernitur, attollit se diva Lacinia contra.

Strab. lib. 6. Λακίνιον Ἥρας ἱερὸν πλούσιον ποτὲ ὑπάρξαν, καὶ πολλῶν ἀναθημάτων μεστόν. Liv. lib. 22. *Nobile templum Lacinium Junonis sanctum omnibus circa populis.*

Lacipea, urbs Hisp. 20. m. p. ab Emeritâ versus Cæsaraugustam. Anton.

Lacipo, Hisp. Bæticæ civitas. Ptol.

Laciar, & Antiphemus fratres. Stephanus in Γέλα.

Lacmon, promunt. Pindi montis, ex quo Inachus flu. manat. Steph.

Lacobriga, vide *Laccobrica*.

Laconica, quæ & *Lacedæmon*, reg. Peloponnesi in orâ Australi. Pop. *Lacones*. Hinc *Lacænæ*. Virg. Georg. 2.

——— *Virginibus bacchata Lacanis.*

Taygeta. ———

Et Λακαινα κόρη apud Theogn. Hinc *Laconicus sinus*, *Golfo di Colochina* Castaldo.

Laconimargi, Plin. *Laconimurgum* Ptol. Vettonum op. in Hispaniâ. *Lamego* Moletio.

Lacriassus, Armen. min. urbs. Ptol.

Lacriaes, vir Lacedæmonius missus ad Cyprum. Herod. lib. 1.

Laster, promunt. Coæ ins. versus Meridiem, Strabo. *Isacreterem* in Co ins. habet Plut. in Qu. Græcis.

Lactiphagi, Scythiæ pop. qui & Γαλακτοφάγοι.

Lactodurum, Angliæ opidum, *Bedford* nonnullis, aliis *Stonie-Stratford*.

Lactoracium, urbs Aquitaniæ, *Lectour* Scaligero. Antonino *Lactura*.

Lactucinii, cognomina Rom. procerum à *lactuca* deducta. Plin. 19. 3.

Lacurus, Oretanorum in Hisp. op. Ptol.

Lacus regius, Numidiæ locus apud Anton.

Lacydes, philosophus, Arcesilæ auditor. Hujus meminit Cic. lib. 4. Acad. Qu. ut & Suidas.

Lacydus, Rex Argivorum, molli incessu, comâq; perpetuò unguentis delibutâ. Plut. in opusculo eo, quo docet; Quo pacto utilitatem ex inimicis capere possimus.

Ladas, Alexandri M. cursor, tantâ pedum velocitate, ut vestigia ejus in arenâ non apparerent. Quo nomine statuam meruit apud Argos in templo Veneris, quam σταδιεὺς cognominabant.

Lade, insula maris Ægæi, ante Miletum. Steph. Hanc in duas parvulas insulas scindi scribit Pausanias, & earum alteram Asterii insulam dici. Pausanias in Atticis: Ἐπὶ δὲ Μιλησίοις πρὸ τῆς πόλεως Λάδη νῆσος. Strabo lib. 14. Πρόκειται δὲ ἡ Λάδη νῆσος πλησίον.

Ladepsi, populi Bithynorum. Steph.

Ladesta, vel *Ladestam*, una Liburnidum insularum. Steph.

Ladicus, mons Hisp. Tarr. In territorio Legionensi, Pyrenæi mont. ramentum. *Los colos de Ladoco* hodie.

Ladii, pop. apud Capitolinum in Aot. Pio. *Lazi* putat legendum Egnatius.

Ladisacites, sinus in Persico mari. Steph.

Ladislaus, Ungarorum rex, an. Sal. 1078. Hic vir sanctus, summè modestus ad suscipiendum regnum à proceribus coactus est, per mortem Zoloveri regis, cui nupta Ladislai soror erat. Dalmatiam, Croatiamq; Pannoniæ finibus adjecit, Hunnos prælio superavit; Ruthenos, qui olim Roxolani, in proprios fines (Hungariam enim invaserant) compulit. Polonos coercuit, Cracoviâ captâ. Plures præterea hujus nominis variarum regionum reges fuere.

Ladon, flu. Arcadiæ, juxta quem poetæ fabulantur Syringa nympham in arundinem fuisse commutatam. Hujus meminit Dionysius vers. 417.

Ἠχι καὶ αἰγλήεντος ἀμείβεται ὕδατι Λάδων.

Callimachus *magnitudinem* huic fluvio tribuit, uti *longitudinem* Dionysius. Sic enim ille Hymn. 1.

Λάδων ἀλλ' ἦεν μέγας ἔρρεε.

Vide Strabo libb. 1. & 8. Hujus *pulchritudinem* commendat Pausanias in Arcadicis. *Rapacitatem* Ovid. Fast. 2.

Quique citus Ladon in mare currit aquis.

Et alibi. *Arcades hanc Ladonque rapax* ———

Vide Palæphatum in *Ladone*.

Ladocea, vicus Arcadiæ. Pausan.

Laa, ins. maris Africi Marmaricæ oræ adjacens, Ptolemæo vero Cyrenaicæ adjacet. *Isola del Patriarcha*, Bordonio.

Laana, urbs Arab. Petrææ ad fin. Arabicum. Vide *Elana*. Scribitur & *Lana*.

Laedenata, Mœsiæ primæ urbs. Lib. Not.

Laeni, Arabiæ Fel. gens. Ptol.

Laia, urbs Cariæ. Steph.

Lael, filius Eliaph principis. Num. 3.

Lalaps, nomen canis Actæonis. Ovid. Met. 3.

Nebrophonusque valens, & trux cum Lelape Theron.

Lalia, Turditanorum in Bæticâ op. Ptol.

Lalia castra, in sinu Carthaginensi. Mela.

C. Lalius, Scipionis Africani summus amicus. De hoc multa Cicero. Horat. Serm. 2. Sat. 1.

——— *Mitis sapientia Leli.*

Lamocopia, op. Chersonesi Thraciæ apud Sestum. *Bogazasar* Leunclavio.

Lana,

Lena, five *Leæna*, meretrix, amica Harmodii, & Aristogitonis, qui Hipparchum tyrannum interfecerant, cùm tormentis cogeretur, ut socios proderet, linguam suam mordicus amputavit.

Leneus, flu. Cretæ, Gortynam præterfluens, ad quem Europam à Jove raptam ferunt. Strabo.

Lepa magna, Hisp. Bæticæ in Turdetanis op. Ptol.

Laertes, Arcesii filius, pater Ulyssis, qui ab eo *Laertiades* dicitur. Hinc *Laertius* Virg. Æn. 3.

Effugimus scopulos Ithacæ, Laertia regna.

Laertes, parva regio Ciliciæ. Steph.

Laertius Diogenes, historicus, qui de Philosophorum vitâ scripsit. Vide *Diogenes*.

Læstrygones, pop. immanissimi, Formias Campaniæ urbem incolentes, quos Plin. lib. 7. tradit humanâ carne victitasse. Tibullus ad Messalam de Ulysse.

Incultos adiit Læstrygonas ———

Hom. 10. Odyss. Ἰφθίμοι Λαιστρυγόνες. mox:

Οὐκ ἄνδρεσσιν ἐοικότες ἀλλὰ γίγασιν.

Gell. 15.21. *Ferocissimos & immanes Neptuni filios aiunt, ut Læstrygonas & Cyclopas.* Inde apud Horat. *Læstrygonia amphora*, pro Formiana.

Laius, libro de rebus Phœniciis citatur à Clemente Alex. lib. 1. Strom. ubi ex eo quædam refert de Menelai in Phœnicen adventu.

Levi, Liguriæ pop. *Levi* Plinio.

Lagaria, urbs Siciliæ prope Thurios. Steph.

Lagaria, urbs Lucaniæ excisa, hodiè *Lagara*. Inde *vinum Lagarianum* Plinio commendatum.

Lagecium, Angliæ np. Anton. *Castleford*. Camdeno.

Lagia, unum ex nominibus Deli insulæ. Plin. 4. 12.

Laginia, np. Cariæ, & Bithyniæ urbs. Steph. *Lagiva* Straboni.

Laguus, sinus maris Baltici, *Beltz* vulgò.

Lagnutum, op. Maurit. Cæsariensis. Ptol. *Tenes* Castaldo.

Lagous, flu. Asiat. Sarmatiæ. Plin.

Lagus, pater Ptolemæi successoris Alexandri, cui Philadelphus successit in regno. Hinc *Lageus* Sil. lib. 1.

Terminus huic roseos amnis Lageus ad ortus.

Id est, Nilus. Lucan. lib. 1.

Quà mare Lagei mutatur gurgite Nili.

Lagusa, inf. circa Cretam. Steph. *Christiana* Nigro.

Lagyra, urbs Tauricæ Chersonesi. Ptol. *Soldaia* Nigro.

Laini, populi Pæoniæ. Steph. ex Thucydide.

Lais, meretrix nobilissima, quæ quæstûs gratiâ ex Siciliâ, ubi nata fuit, Corinthum sese contulit. Ad hanc propter insignem pulchritudinem potentissimi quicunque ex omni Græciâ conveniebant, nec quispiam admittebatur, nisi qui dabat quod poposcerat. Unde Proverbium

Non cuivis homini contingit adire Corinthum.

Tam carè enim Lais suas locabat noctes, ut vel potentissimi pretii magnitudine deterrerentur. Inter quos etiam Demosthenes fuisse fertur, qui cum scorti tam nobilis famâ accensus, aliquando Corinthum navigasset, illaque noctis unius operam decem millibus drachmarum indicasset, expavefactus pretii immensitate, Græcè respondit.

Οὐκ ὠνοῦμαι μυρίων δραχμῶν μεταμέλειαν.

Non emam decem millibus drachmarum pœnitentiam.

Propert. lib. 2. 6.

Non ita complebant Ephyrææ Laidos ædes,
Ad cujus jacuit Græcia tota fores.

Ovid. lib. 1. Amor. eleg. 5.

Dicitur & multis Lais amata procis.

Hæc aliquando in Thessaliam profecta, cùm ab adolescentibus Thessalis sic adamaretur, ut ejus vestibulum etiam vino aspergerent, Thessalæ mulieres invidiâ motæ; eam in Veneris templo, dum sacra fierent, quæ viris nequaquam adire fas erat, confoderunt, propter quod facinus Thessaliam pestis invasit, nec prius cessavit, quàm Veneris ἀνοσίας templum condidissent. Pausanias in Corinthiacis. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο ἐν Θετταλίᾳ Λαΐδος ὄνομα μνῆμα, παρεγένετο γὰρ ἐς Θετταλίαν ἐρασθεῖσα Ἱπποστράτου. Ubi Palmerius. Videtur, inquit, Pausanias duas ignorasse Laidas, matrem & filiam sive naturalem, sive adoptivam, ob pulchritudinem & meretricias artes celebratas. Nihil tamen est certius. Prima Lais è Sicilia advecta est septennis à Niciâ, Chabriâ Archonte, teste Aristophanis Scholiaste ad Plutum. Hoc fuit anno secundo Olympiadis 91. Anno igitur 4 Olympiadis 98 Dexithen Archonte, quo anno natus est Demosthenes, nata erat illa Lais annos 37. At Gellius lib. 1. cap. 8. ex Sotione Peripatetico narrat Demosthenem adiisse clam Laidem, & ab eâ noctem poposcisse; quæ cum illum drachmas decem mille postulasset, eum deterritum magnitudine summæ abiisse ac dixisse: Non emo drachmis decem mille pœnitentiam: Unde colligitur, Demosthenem à secundâ Laide noctem poposcisse; nam prima illa Lais sexagenaria erat eo tempore, quæ ætas non amplius est apta meretriciis artibus; & pretium tam immensum innuit Laidem illam fuisse in flore juventæ. Id etiam firmatur ex loco Pausaniæ prædicto, ubi duo sepulchra Laidis duas fuisse arguit. Sed apertius ex Athenæo lib. 13. ubi ait amicam Alcibiadis Damasandram, quam Plutarchus Timandram, Scholiastes Aristophanis Epimandram vocat, fuisse matrem junioris Laidis: Δαμασάνδρας τῆς Λαΐδος τῆς νεωτέρας μητρός. quæ verba supponunt alteram Laidem antiquiorem.

Laish, regionis quidem Aser tribûs, possessionis autem Dan. Jud. 16. & 18. Pater Phaltiel mariti Michol filiæ regis Saul. 2 Reg. 3.

Laisa, civitas, quæ & Dan. Is. 10.

Laius, fil. Labdaci regis Thebarum, pater Oedipi qui Jocastam Creontis Thebani filiam uxorem duxit: quam cum concepisse audisset de futurâ prole oraculum consuluit, cui responsum est, eum nasciturі manu periturum. Quo responso perterritus, puerum recens natum uni ex satellibus necandum tradidit, qui cum neque herilis impietatis se ministrum præbere vellet, neque rursus domini mandata auderet negligere, viam mediam delegit; trajectisque vimine pueri pedibus ex arbore eum suspendit, futurum ratus ut inediâ moreretur. Verum cum Phorbas, Polybi Corinthiorum regis pastor, illac iter faceret, audito vagitu, eò occurrit, puerumque servavit, quem & reginæ, quæ liberis carebat, magni muneris loco obtulit: à quâ veluti puer cœlitus missus, filii loco est educatus, & à *pedibus* ex vulnere *tumentibus* Οἰδίπους dictus est. Vide *Oedipus*.

Lala, Armeniæ majoris urbs. Ptol.

Laletania, vide *Laletani*.

Lalage, nomen puellæ. Horatius.

Dulce ridentem Lalagen amabo,
Dulce loquentem.

Propert. lib. 4.

Cæditur & Lalage tortis suspensa capillis.

Lalassis, Isauriæ fluvius. Plin. 5. 27. *Calendo* Nigro.

Lalenesis, Armeniæ min. op. Ptol.

Laletini, Hisp. pop. *Leatani* Ptol. *Letani* Strab. Hi postea *Gothalani* dicti fuere, nunc corruptè *Catalani*, Tarapha teste. Horum reg. *Laletania*: Mart. 1. 15. indè *Laletanum vinum* à Plin. 14. 6. magis copia, quam bonitate commendatur. Mart. 7. 52.

Et Laletana nigra lagena sape. Idem 1. 27.
A Caupone tibi fæx Laletana petatur.

Lalisanda, vel *Dalisanda*, urbs Isaurica. Steph.

Lallus, Deus fuisse videtur, qui præesset næniis illis balbis, quas nutrices pueris occinunt, & pueros reddere cogunt. Nulla enim litera est, quam facilius sonant pueri, quam *Lambda*: Quin etiam ejus frequentia somnum inducebant. Ausonius de filio Probino: *Nutricis inter lemmata, Lallique somniferos modos.* Turn. Advers. 18. 34.

Lama, Lusitaniæ urbs, in Vettonibus. Ptol.

Lamacha, urbs circa Armeniam. Lannic.

Lamachus, Athen. dux Thucyd. lib. 6.

Lamasba, Numidiæ civitas. Antoni

Lambana, Mesopotamiæ urbs. Ptol.

Lambe, inf. sinus Arabici. Plin.

Lambese, Africæ urbs mediter. hodie *Lambesta*.

Lambrani, pop. Insubriæ circa Lambrum flu. Suet.

Lambriaca, op. Hisp. in orâ Gallæciæ occid. *Flavia Lambris* Ptolemæo.

Lambrus, flu. Gall. Cisalp. quem Padus defert in mare Adriaticum Plin. hodiè *Lambro*.

Lamera,

Lameca, Portugalliæ urbs ad Durium flu. hodie *Lamego* dicta.

Lamech, Methusaelis fil. Bigamiam primus introduxit: & sic adulterium contra legem naturæ, ac Dei decretum commisit. Fuit autem vir sagittarius, qui diu vivendo oculorum caliginem contraxit, & habens adolescentem, dum exercet venationem, ob usum tantum pellium (quia non erat usus carnium ante diluvium) dirigente juvene sagittam, casu inter fruteta interemit Cain. Comestor in cap. 4. Gen.

Lamellum, inf. parva maris Tyrrheni ante Liburnum portum, vulgò *Malara*.

Lametia, op. Brutiorum, *S. Eufemia*, teste Barrio. pop. *Lametini*. Steph.

Lamfolicense, op. in Mauritaniâ. Ammianus.

Lamia, urbs Thessaliæ mediterranea. *Demochi*. Est & alia Siciliæ. Item Arcadiæ mons. Steph.

Lamia, inf. parvæ seu veriùs scopuli maris Ægæi ante Troadem.

Lamia, meretrix quædam insignis fuit, Demetrii regis amica, cui blandientes Thebani *Veneris Lamiæ* delubrum consecrarunt.

Lamiæ, ab antiquis mulieres esse putabantur, sive verius, dæmonum quædam phantasmata, quæ formosarum mulierum specie assumptâ, pueros, præsertim invenes, blanditiis allectos devorabant. Hæ cùm foris essent egregiè oculati, domi prorsus cæcutiebant. De nomine Bochartus. Ut *Lamus* rex ἀνδροφαγος, ita *Lamia* fingitur esse monstrum libidinis ac humanæ carnis avidum. Sic affirmat Apollonius apud Philostratum lib. 4. Lamias σαρκῶν, ἢ μάλιστα ἀνθρωπείων ἐρᾶν. Hinc Horat. in Arte.

Nec pransæ Lamiæ vivum puerum extrahat alvo.

Itaque *Lamus* & *Lamia* sunt voces ejusdem originis. *Lamia* porro nomen esse Punicum suadet, quòd Libyca est tota fabula. *Lamia* enim mulier Africana fuisse fertur (Ita tradunt Hesychius & Doris vel Duris potius apud Suidam) Βήλου ἢ Λιβύης θυγάτηρ, ut legere est in Schol. Aristoph. in Pace. Sed & his longè antiquior Euripides de *Lamiâ* sic habet.

Τις τοὔνομα τὸ ἐπονείδιστον βροτοῖς
Οὐκ οἶδε Λαμίας τῆς Λιβυστικῆς γένος;
Quis Africanæ nesciat Lamiæ genus,
Infame nomen & tetrum mortalibus?

Et Diodori libro 20. Ophellas rex Cyrenarum ad Agathoclem se conferens, qui Carthaginensibus bellum in Africâ moverat, reperisse legitur circa Automolas in profundâ valle ἄντρον ὑψηλὸν, κισσῷ καὶ σμίλακι συνηρεφὲς, ἐν ᾧ μυθεύουσι γεγονέναι βασίλισσαν Λαμίαν, *vastum antrum hederâ, & taxo consitum, in quo reginam Lamiam natam esse fabulantur*. Unde colligas etiam barbaris in infimâ Africâ Lamiæ nomen non fuisse ignotum, tactum id, ut videtur, à Punico verbo להם *Laham*, vel *Lahama*, quod *vorare* significat hodieque in usu est apud Arabas. Vide Cæl. Rhod. 29. cap. 3.

Lamiarum, nobilis Romæ familia fuit à *Lamo* orta, Antiphatis patre. Juvenal. Sat. 4.

——— *Hoc nocuit Lamiarum cæde madenti.*

Id est, *nobilium sanguine*. Vide *Lamus*.

Lamida, Mauritan. Cæsariens. urbs. Ptol.

Laminium, op. Hisp. Tar. ad fontes Anæ fluvil, hodiè *Alambra* Pineto. Pop. *Laminitani*.

* *Lamirus*, Herculis fil. ex Jole Euryti regis filiâ.

Lamiscus, Samius, historiarum scriptor, conjungitur cum Melisso à Palæphato, initio eorum quæ de incredibilibus prodidit.

Lamissus, 2 Longobardorum rex, an. U. C. 1177.

Lamotis, Ciliciæ regio. Ptol.

Lampadius, consul cum Oreste, anno ab urbe conditâ 1283.

Lampaga, Indiæ intra Gangem pop. Ptol.

Lampares, 24 Assyriorum rex.

Lampe, *Argyrippa* postea dicta, Dauniæ sive Apuliæ civitas. Alia est *Lampe*, vel *Lappe* Cretæ urbs, ab Agamemnone condita, à *Lampo* Tarrhæo dicta. Alia est Acarnaniæ, alia Argolidis. Steph.

Lampedo, mulier Lacedæmoniæ raræ felicitatis, ut quæ & regis filia erat, & regis uxor, & regis mater. Plin. 7. 41.

Lampetia, filia Solis ex Neærâ, soror Phaethusæ, quas pater gregibus suis in Siciliâ pascendis præfecit. Ad has cum Ulysses venisset, tempestate in Siciliam ejectus, socii, qui summâ cibi penuriâ premebantur, ipso dormiente, boves aliquot mactarunt. Quam rem cum ex Lampetiâ filiâ suâ Apollo didicisset, querelam ad Jovem detulit, qui nati precibus obsequens, Ulyssis socios ad unum omnes fulmine, & tempestatibus perdidit. Hom. Odyss. 2.

Lampetia, op. Brutiorum marit. in orâ Calabriæ citer. *La cettaro* Gabr. Barrio, *Clampetia* vel *Dampetia* Plinio. Vide omnino Voss. ad Melam p. 168.

Lampetium, sepulchrum in Lesbo à *Lampeta* Iri filio. Steph.

Lampeta, Amazonum regina. Jornandes.

Lampetus, soror Phaethontis in arborem mutata. Servius.

Lampeus, mons Arcadiæ. Plin. 4. 1. *Lampia* Straboni, & Pausaniæ, item Statio lib. 4. Theb.

——— *Candensque jugis Lampia nivosis.*

Item *Lampia* flu. ex eo monte nascens, & op. Arcadiæ.

Lampsus, urbs circa Mæandrum flu. Nicetas.

Lampon, miræ velocitatis equus, de quo S lius lib. 9.

Evolat ante omnes, rapidoque per aera cursu
Callaicus Lampon fugit, atq; ingentia tranat,
Exultans spatia, & ventos post terga relinquit

Fuit & *Lampon* sacrificus, vates, per anserem, velut avem auguralem, jurare solitus. Erasm. in Proverb.

Lamponea, Troadis urbs, *Lamponium* Herodoto. Est etiam Thraciæ insula circa Chersonesum. Strabo.

Lampræ, duo sunt municipia Erechtheidis tribûs. Suidas.

Lampsacus, *Lampsacum* Ciceroni. Sic enim ille Act. 3. in Ver. *Oppidum*, inquit, *in Hellesponto est Lampsacum imprimis Asiæ provinciæ clarum, & nobile: homines autem & ipsi Lampsaceni, tum summè in omnes cives Romanos officiosi, tum præterea maximè sedati, & quieti, prope præter cæteras, ad summum Græcorum otium potius, quam ad allum vim aut tumultum accomodati*. *Lampsicho* Sophiano & *Lepseck* Turcis, teste Leunclavio, olim Pityusa, teste Plinio. Hic Priapus colebatur. Ovid. Trist. 1. 9.

Et te ruricolâ, Lampsace, tuta Deo.

Dicta est à *Lampsace* quâdam ejus loci puellâ. A Phocensibus condita, ut quidam volunt, vel, ut alii, à Priapo. Strabo lib. 3. urbem clarissimam nobili portu esse ait, & templo matris Deûm insignê. Generoso vino abundavit, quo nomine Themistocli à Persarum rege per benevolentiam donata est. Hinc *Lampsacius*. Mart. lib. 10.

Nam mea Lampsacio lascivit pagina versu.

Idem 10. 52. *Quantam Lampsacia colunt puellæ.*

Lampsus, pars reg. Clazomeniorum. Steph.

Lamptrenses, Atticæ regionis curia. Strabo.

Lamuel, nomen Salomonis. Pro. 31.

Lamum, Latii op. Fabricio in suis itinerariis, quod *Marina* appellari ait.

Lamus, fil. Herculis ex Omphale reginâ. Ovid. in Epist.

Lamus, Læstrygonum rex, à quo nobilis Lamiarum familia nomen accepit apud Romanos. Hor. 3. 17. Ad Ælium Lamiam.

Æli vetusto nobilis ab Lamo, &c.
Auctore ab illo ducis originem,
Qui Formiarum mœnia dicitur
Princeps, & innantem Marica
Littoribus tenuisse Lirim
Late tyrannus.

Etiam Hom. Odyss. 10. videtur Lamum Formiarum, quem Λαιστρυγόνα vocat, conditorem fuisse significare in his:

Ἑβδομάτῃ δ' ἱκόμεσθα Λάμου αἰπὺ πτολίεθρον
Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην. ———

Fuit autem hic *Lamus* Neptuni filius, quemadmodum ad eum locum notat Eustathius.

Lamus, equus generosus apud Silium.

Tam Lamus & Sicoris proles bellacis Ilerdæ.

Lamus, flu. Ciliciæ, & regio circumjacens *Lamusia*. Steph.

Lamyra, urbs Lyciæ, & fluvius. Steph.

Lanarium, flu. Siciliæ. Anton.

Lance,

Lance, Hisp. urbs circa Lacobricam. Anton.

Lanciatt, Asturiæ in Hisp. urbs. Ptol.

Lancobriga, op. Lusitaniæ. Ptol.

Landavia, urbs Wall. episcop. vulgò *Llandaffe*.

Landi, Germ. pop. Germ. à Cæsare devicti. Strabo.

Landosia, Galatiæ op. Ptol.

Langia, flu. Peloponnesi ex Nemæâ sylvâ in sinum Corinthiacum fluens. Statius Theb. 4.

Hæc quoque secretâ nutrit Langia sub umbrâ.

Lango, Eleorum urbs in Peloponneso. Plut. in Cleomene.

Lanigara, Maurit. Cæsariens. op.

Lanise, Ægæi maris ins. Plin.

Lanivium, vide *Lanuvium*.

Lanos, flu. & promunt. apud Seras. Plin.

Lanuvium, urbs olim nunc pagus Latii in viâ Appiâ ab urb. Româ 16. m. p. distans, in agro Laurente. Hinc *Lanuvinus*. Horat. 3. 27. —— *Ab agro*

Rava decurrens lupa Lanuvino.

Ovid. Fast. 6.

Et populus Laurens Lanuviumque meum.

Vide Propertii Commentatores in illud lib. 4. eleg. 8.

Lanuvium annosi vetus est tutela Draconis.

Et eleg. sequent.

Lanuvii ad portas hei mihi solus eram.

De *Lanuvii* & *Lavinii* differentiâ, vide Sigon. in Liv. lib. 8.

Laocoon, fil. Priami ex Hecubâ, Apollinis Thymbræi sacerdos, qui primus omnium equum ligneum, quo Troja prodita est, intra urbem recipiendum dissuasit, hastamque in eum tanto impetu contorsit, ut sonantia intus arma audirentur. Quo facto deorum indignationem in se creditur concitasse, tanquam doni Minervæ violator. Protinus enim è mari duo immensæ magnitudinis serpentes emerserunt, qui primum duos ejus filios, deinde & ipsum auxilio accurrentem occiderunt. Virg. Æn. 2.

Laodamantia, Libyæ ins. Steph.

Laodamas, Alcinoi filius. Hom.

Laodamia, Bellerophontis filia, cujus amore correptus Jupiter cum eâ concubuit, suscepitque Sarpedonem Lyciæ regem. Huic Diana infensa suis eam telis confixit. Hom. 6. Iliad. Item *Laodamia* Acasti filia, Protesilai uxor, quæ virum suum tanto amore adamavit, ut cum ab Hectore occisum cognovisset, superstes ei esse noluerit. Priusquam tamen interiret in solatium moeroris optavit, ut mortui umbram videre posset: quâ visâ in illius amplexibus expiravit. Ovid. Ep. 13.

Laodice, Priami & Hecubæ filia Helicaoni Antenoris Thraciæ regis filio nupsit. Item Agamemnonis filia, quam pater Achilli obtulit, ut ei uxor esset.

Laodicea, urbs Cœlesyriæ, Dionysius vers. 915.

Λαοδίκην δ' ἡ κεῖται ἐπ' ἠϊόνεσσι θαλάσσης.

Alia est Lydiæ, ab Antiocho Stratonices filio condita, cujus uxoris nomen erat Laodice. Vide Steph.

Laodocus, Antenoris Trojani fil. Juvenis in primis strenuus, cujus formam assumpsit Pallas, cùm se in acies Trojanorum ferret, Pandaro suasura, ut sagittâ in Menelaum emissâ fœdus violaret. Hom. Iliad. 4.

Laomedon, Ili filius, Trojanorum rex, qui cum de ædificandis Trojæ mœnibus cogitaret, Apollini & Neptuno id negotii dedit, pactus mercedem, quam mox extructis mœnibus se illis soluturum juravit. Verum cum postea juramenti immemor, mercede eos fraudaret, illi indignati novam urbem duplici affecerunt calamitate, Neptuno inundationem, Apolline vero pestem eo immittente. Quâ de re cum Laomedon oraculum consuleret, responsum est, aliâ ratione Deos placari non posse, quam si quotannis virgo Trojana, quam sors declarasset, ceto dilaceranda exponeretur. Verum cùm sors post aliquot annos Hesionē ejus filiā prodidisset, & jam scopulo alligata, monstrum expectaret, Hercules illâc forte iter faciens, liberandam Hesionem eâ conditione recipit, si equos divino semine procreatos, quos habere eum constabat, in præmium sibi traderet. Hunc igitur in modum pactione factâ, Hercules interfectâ bellua, virginem liberavit. Sed cum Laomedon promissis non staret, indignatus Hercules, collecto undiquaque exercitu, Ilium expugnavit, Laomedontem occidit, Hesionem Telamoni uxorem dedit, quòd primus murum conscendisset. Priamum quoque ejus filium captivum abduxit, qui postea auro à vicinis redemptus fuit, ideoque Πρίαμος ἀπὸ τοῦ πρίασθαι, h. e. à redimendo nomen obtinuit. Horat.

—— *Ex quo destituit Deos*

Mercede pactâ Laomedon. —— Virg. Geo. 1.

Laomedonteæ luimus perjuria Trojæ.

Laomedontia, urbs quæ *Lampsacus* posteà dicta. Steph.

Laomim, filius Dadan filii Jecsan. Gen. 25.

Laonome, Gallarum ex Odoedoco filium peperit, qui Locrorum urbi nomen dedit. Steph.

Laoripa, vicus in Libyæ nomo. Ptol.

Laos, Italiæ op. Herodot.

Laosthenes, 33 Assyriorum rex, regn. an. 45.

Lapathus, castellum erat ad Ascuridem paludem in confin. Epiri & Thessaliæ. Liv. 44.

Lapatia Cori, Hisp. Tar. promunt. Ptol. quod & *Trileucum* idem vocat.

Lapersa, mons Laconiæ. Steph.

Lapethus, urbs Cypri. Steph.

Laphyria, Minerva dicta, quasi *Laphyria*, quòd victores ex bello ferant λάφυρα, i. e *exuvias*.

Laphystium, mons Bœotiæ. Pausan. inde Jupiter *Laphystius*, & Bacchæ *Laphystiæ*.

Lapides atri, locus Hisp. Tarracon. Inter Mentesam & Illiturgim. *Pennas negras* Mor.

Lapidoth, maritus Deboræ prophetidis. Jud. 4. Eum Hebræi putant esse Barak, in quo significatio fulguris. Nec alienum ab eo vox לפיד, quæ sæpe de fulgure usurpatur. Sed obstat huic opinioni, quod Barac aliunde advocavit, nam si maritus ejus esset, simul habitarent, ideo in Midrash exponitur *mulier lychnaria*, quod lychnos, id est, לפידים conficeret ad usum sanctuarii.

Lapis, Cretensium rex.

Lapithæ, populi Thessaliæ, Pindum & Othryn montes incolentes, Pirithoi olim imperio parentes. Hi primi omnium frænos, & strata equorum creduntur invenisse. Virg. Georg. 3.

Fræna Pelethronii Lapithæ, gyrosque dedere

Impositi dorso. ——————

A Lapithâ Apollinis & Stilbes nymphæ filio sic dicti.

Lapithe, urbs Thessaliæ. Steph. Item Λαπίθαι, mons Laconiæ. Idem.

Lapithæum, in Taygeto mont. urbs. Pausan.

Lapithus, urbs in Cypro ins. Stephano Λάπηθος.

Lappa, Cretæ mediterr. urbs. Ptol.

Lapsias, Bithyniæ flu. Plin.

Lapurdum, urbs Novempopulanæ reg. in Gall. Aquitan. *Londa* Scaligero in lection. Ausonianis. Lapurdensium locustarum meminit Sidon. lib. 8. ad Tigretium.

Lasyges, pop. Sarmatiæ.

Lar, castellum Mauritan. Cæsar. Anton. Item Arabiæ Fel. flu. in sinum Arabicum erumpens. *Om* eum vocant recentiores tabulæ.

Lar, vel *Lars*, vide *Tolumnius*.

Lara, sive *Laranda*, una Naiadum, Almonis fluvii filia, ex quâ Mercurius Lares dicitur genuisse; Ferunt enim Jovem cum Juturnam Turni sororem adamaret, neque illâ potiri posset, quod protinus illa in fluvium insiliens sui copiam illi eriperet, Latii totius nymphas convocasse, & ab iis petiisse, ut Juturnæ ad Tiberis ripam obstarent, ne eo in fluvio sese posset occultare. Quâ in re cum cæteræ nymphæ Jovi operam suam essent pollicitæ, Lara illius consilium primum Juturnæ, deinde & Junoni enunciavit. Quam rem tam ægrè tulit Jupiter, ut usu linguæ eam privarit, Mercurioque statim tradiderit, ad inferos ducendam. Verum Mercurius cum jussa patris exequitur, Laræ formâ captus in itinere eam compressit, gemellosque legitimo tempore ex eâ suscepit, quos ex nomine matris *Lares* appellavit. Ovid. Fast. 2.

Fitque gravis, geminosque parit qui compita servant,

Et vigilant nostrâ semper in æde Lares.

Alii a. *Lares* Privati, alii Publici erant, qui & *Compitales* & *Viales* appellati, quòd compitis, viisque publicis præessent. Privati, qui suum cujusque focum ac domum ser-

vare credebantur. *Præſtites* iidem appellati ſunt.

Quod præſtent oculis omnia tuta ſuis.

Ut Ovidius auctor eſt, quem vide Faſt. 5. verſ. 129. &c. Cur canis iis additus, ibidem etiam habes. Lares nonnullos malos, nocenteſque Genios dixiſſe Plut. auctor eſt Qu. Rom. His porci in ſacrificiis immolabantur. Horat. 3. 23. *Si thure placaris & hornâ*

Fruge Lares, avidâque porcâ.

Et lib. 2. Sat. 3. *Immolet aquis*

Hic porcum Laribus.

Tibul. lib. 1. de Laribus.

Hoſtiaque è plenâ myſtica porcus harâ.

Propert. lib. 4.

Parva ſaginati luſtrabant compita porci.

Et in Menæchmis Plauti porci Lares piare dicuntur inſanos. Vide N. Com: lib. 4. Myth. cap. 4. De Laribus.

Laranda, civitas Lycaoniæ. Ptol. lib. 5. cap. 6.

Lararium, ſacrarium domeſticum, in quo Lares & Dii peculiares adorabantur. Scribit Lampridius Alex. Severum in Larario rem divinam matutinis horis factitaſſe ad effigies Deorum, in quibus habebat Apollonium, Orpheum, Abrahamum & Chriſtum, in ſecundo Larario ſimulachrum habuit Virgilii & Ciceronis.

Laraſſa, Mediæ urbs. Ptol.

Larendani, Arabiæ Fel. gens. Plin.

Larentia, nobiliſſima meretrix. Vide *Acca*.

Lares, vide *Lara*. Item Africæ propr. urbs. Ptol.

T. Largius, Romæ primus Dictator creatus.

Largus, Conſul cum Meſſalino, an. U. C. 899.

Lariagara, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol.

Larices, Indiæ intra Gangem pop. Ptol. Norici urbs apud Anton.

Larignum, opidum. Vitruvius lib. 2. cap. 9.

Larina, virgo quædam Italica, una ex Camillæ comitatu, quæ Turno adverſus Æneam ſuppetias tulit. Virg. Æn. 11. ——— *Comites Larinaque virgo*.

Tullaque, &c. ———

Larina, fons Atticæ reg. Plin. 4. 7.

Larinum, urbs Frentanorum ad Tifernum flu. in Aprutio apud Apuliæ fines, pop. *Larinates*. Sil. lib. 15.

Quaque jacet ſuperi Larinas accola ponti.

Lariſe, urbs Æoliæ. Herod.

Lariſſa, nomen multarum civitatum. Stephanus duas Cretæ *Lariſſas* facere videtur, item duas Theſſaliæ, unam ad Peneum, alteram in confinio Macedoniæ. Alia eſt cujus Hom. meminit, quam Λάρισαν ἐριβώλακα vocat. Sed quænam ſit Homerica illa Lariſſa ambigitur, teſte Geographo lib. 8. Qui vero de Theſſaliæ Lariſſâ accipiunt, Horatii locum inferius producendum, eo refelli videntur, quòd ſuperius dixerit *Theſſala Tempe*. Alia Æolidis juxta Cumam, alia Syriæ, alia Lydiæ. Eſt & parva reg. in Oſſâ. Strabo vicum Epheſi eſſe ſcribit, ubi Apollo *Lariſſenus* colebatur. Alioqui à *Lariſſa* fit *Lariſſæus*. Ut *Lariſſæus Ulyſſes* apud Virg. Æn. 2. Horat. Car. 1. 7.

——— *Me nec tam patiens Lacedæmon,*

Nec tam Lariſſæ percuſſit campus opimæ.

Lariſſa potens Lucano lib. 6. Apud eundem lib. 7. Pompeio omne auxilium profugo offert, verſ. 712. *Mœnia Lariſſæa* Catullo in Argon.

Larius lacus, totius Italiæ ampliſſimus, quem à Como vicino op. nonnulli appellant Comenſem. Sic dictus à fulicarum multitudine, quos Græci λάρους vocant. Hodie *Lago di Como* Italis. Quem elegantiſſimè deſcripſit integro libello P. Jovius. Virg. Georg. 2.

Anne lacus tantos, Te Lari maxime. ———

Lege Plinium lib. 2. cap. 103. qui etiam lib. 3. cap. 19. *Inclytum* vocat. Hujus lacûs effuſæ laudes in Epiſt. alterius Plinii lib. 2.

Laro, Tuſciæ amnis, *Larono* Leandro.

Larta, urbs Epiri, olim *Ambracia*.

Larthenianum, Etruriæ op. Vejis urb. exciſæ propinquum.

Larunda, pro *Laranda*, vide *Lara*.

Lartolatani, Hiſp. Tarracon. pop. Strabo.

Larunefia, maris Africi inſ. Ptol.

Larus, mons, & flu. Italiæ. Phavorinus.

Larymna, op. Bœotiæ ad Cephiſum flu. Plin. Strab. Mela lib. 2.

Laryſius, Laconiæ mons. Pauſan.

Las, Laconum urbs. Lycophron in Caſſandrâ. Καὶ Λᾶν τραχεῖαν, ubi Schol. Λᾶς, πόλις Λακεδαιμονίας, ἣν Ὅμηρος Λάαν φησί. Pauſan. inter Eleutherolaconum urbes ponit, poſteaque 10 ſtad. abfuiſſe à mari dicit. Vide *La*.

Laſa, civitas, quæ Hieronymo in Hebr. Qu. *Callirhoe* dicitur.

Laſæa, urbis nomen. Act. 27.

Laſcaris, vir Græcus, apprimè doctus, curâ Franciſci 1. Francorum regis literas Græcas attulit Pariſios.

Laſcoria, Galatiæ urbs. Ptol. *Elice* apud Anton. uti credit Ger. Mercator.

Laſos, Cretæ mediterranea urbs. Plin.

Laſſia, inſ. quæ & *Andros* in mari Ægæo. Plin.

Laſthenes, vir, qui Olynthum prodidit Philippo Macedoni.

Laſthenia, mulieris nomen, quam Platone præceptore uſam, teſtatur Plutarchus, ornatuque virili auditorium ingreſſam ſcribit Laertius.

Laſthenis, nomen viri. 1 Macchab. 11.

Laſtigi, Hiſp. Bæticæ op. Plin.

Laſippa, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol.

Laſus, primus de Muſicâ ſcripſit, & Dithyramborum certamen primus protulit, vixitque temporibus Darii regis Perſarum.

Lataméda, flu. Indiæ extra Gangem. Ptol.

Latania, Bithyniæ op. Ptol.

Latara, caſtellum in Gall. Narbon. in agro Nemauſenſi. *Lates*, teſte Jo. Poldo.

Latea, Arab. Fel. op. Ptol.

Lateranus, patricius Rom. qui latere frequens in otio ſolebat. Hic conſul deſignatus, juſſu Neronis interfectus eſt. Ædes ejus ampliſſimæ datæ fuerunt à Conſtantino Imp. Pontifici maximo. Hodie *Lateranum*, templum in urbe Româ cum ædibus Pontificiis in Cœlio mont. ad portam Latinam. Prud. 1. contra Symmachum.

Catibus aut magnis Lateranos currit ad ædes.

Laterium, Qu. Ciceronis villa, in ipſius patriâ Arpino. Cic. Attico lib. 4. & 7.

Lathyrus, vide *Ptolemæus*.

Latinus, Laurentum rex, Fauni, & Maricæ nymphæ, aut, ut Heſiodo placet, Ulyſſis, & Circes filius, qui ex Amata Dauni Rutulorum regis ſorore Laviniam ſuſcepit, quam cum externo genero tradere oraculo juberetur, Æneæ poſt excidium Trojæ in Latium delato eam deſpondit. Quâ re intellecta, Turnus, qui illam impotentiſſimè adamavit, tam ægrè tulit advenam ſibi præferri, ut ea de cauſa bellum adverſus Æneam ſuſcepit: cujus is fuit exitus, ut ſingulari certamine victus Turnus, vitaque exutus, victoriam cum ſponſâ rivali reliquerit. Virgil. Æn. 12.

Latinus ſylvius, 5 Latinorum rex, reg. an. 50.

Latium, Straboni proprie eſt ea Italiæ pars, teſte Plinio 3. 5. quæ inter oſtia Tiberis, & Circeios interjacet, mill. paſ. quinquaginta in longitudinem non excedens, quod poſtea prolatis imperii terminis, Antiquum Latium eſt appellatum. Novi vero Latii tractus ad Vulturnum uſque amnem extenditur, dividiturque in Latium citerius, & ulterius. Prius à Tiberis ripâ fundos uſque protenditur. Poſterius à fundis uſque ad Vulturnum. Sic dictum putatur, quod illic latuerit Saturnus, cum Jovem fugeret. Virg. Æn. 8.

Primus ab æthereo venit Saturnus Olympo,
Arma Jovis fugiens, & regnis exul ademptis.
Is genus indocile, & diſperſum montibus altis
Compoſuit, legeſque dedit, Latiumque vocari
Maluit, his quoniam latuiſſet tutus in oris.

Minut. Felix. *Itaque latebram ſuam, quod tutò latuiſſet, vocari maluit Latium.* Cyprianus de idololatrum vanitate. *Latium de latebra ejus nomen accepit.* Varro autem ſentit dici Latium, quod Italia lateat inter præcipitia Alpium, & Apennini. Sic veteres de Latii nomine. Quanto melius autem his Bochartus, qui de nominis hujus notatione ſic diſſerit. Circen, inquit, fuiſſe veneficam,

adeoque

adeoque vicinas terras. Latium puta, & Tyrrheniam scatere herbis veneficis veteres constanter docent. Æschylus in Elegiis.

Τυῤῥηνὸν γενεὰν φαρμακοποιὸν ἔθνος.

Theoph. Hist. Plant. 9. 15. *Φαρμακώδεις δὲ εἶναί φασι τόπους μάλιστα μὲν ἔξω τῆς Ἑλλάδος οἱ περὶ Τυῤῥηνίαν, καὶ τὴν Λατίνην.* Aristot. in Mirabil. *Λέγεται δὲ περὶ τὴν Ἰταλίαν ἐν τῷ Κιρκαίῳ ὄρει φάρμακόν τι φύεσθαι θαυμάσιον.* Itaque tam Circes fabula, quæ suis incantamentis fertur immutasse rerum species, quàm quod *φαρμακώδη* volunt fuisse Latinum solum, confictum videtur à Phœnicibus, qui *Latium* & *Latinos* dici putaverint *ἀπὸ τῶν φαρμάκων ab incantationibus*, quia Phœnicio sermone לט *Lat*, cujus plurale לטים *Latim*, vel *Latin* est incantatio. Hinc *Latius*, & *Latialis*, *Latinus*, & *Latiniensis*. Hodie *Campagna di Roma.*

Latmus, mons Cariæ, non procul à Mileto, vide *Endymion*. Item nomen ins. apud Thucyd. lib. 3. sed legendum *Παλμὰς* ibi manet Palmerius.

Latobrigi, pop. Gall. Belg. inter Allobroges & Helvetios. Quorum regio *Lausanne* hodie Marliano, *Cleckgow* vero Scudo.

Latois, poetis Diana Latonæ filia. Item villa quædam montana apud Ephesum, ubi Pramnium vinum nascitur, nunc *Latoria*. Athenæus.

Latomagum, Gall. Lugd. op. Anton.

Latomiæ, locus Siciliæ apud Syracusas, lapidicinæ, & carcer, in quem Verres multos cives Rom. conjecerat. *Le Tagliate*, teste Aretio. Item locus Romæ in carcere prope Tullianum. Liv. lib. 3. Et sex insulæ ejusdem nominis in sinu Arabico.

Latona, filia Coei Titanis, quæ à Jove compressa, geminam ex eo prolem concepit. Quam rem tam ægrè tulit Juno, ut immisso adversus illam Pythone serpente, per totum terrarum orb. pellicem persecuta sit, & ne partui quidem vicino quietem, locumve pariendi concesserit, donec tandem illa post longos errores ad Asteriem sororem pervenit, in Ortygiam ins. jam permutatam, à quâ suscepta, primò Dianam peperit, quæ è vestigio obstetricis officium matri præstitit, Apollinemque nascentem suscepit: qui postea adultus, maternæ injuriæ memor, Pythonem sagittis interfecit. Juvenalis.

Pulchrâ gaudet Latona Dianâ.

Hinc Apollo *Latonius*, & Diana *Latonia*. Item *Latonia Delos* apud Virg. Quid autem Latonæ figmento veteres intellexerint, explicat Nat. Com. *9. 6.*

Latone, urbs Ægypti, pars Memphidis, ubi *Pyramides*, quæ & *Latopolis* dicta.

Latoria, lex erat apud Rom. quâ cavebatur in eos, qui pupillorum bona diriperent, aut malis artibus alienarent.

Latorum, urbs Ægypti. Ptol.

Latovici, Pannoniæ gens. Plin. & Ptol.

Latreus, unus ex Centauris.

Latris, ins. Germ. ante ostia Vistulæ, & Dantiscum urb. Plin. *Frisch Narung* Ortelio. Item famulæ nomen. Prop. 4. 7.

Deliciæq; meæ Latris, cui nomen ab usu est.

Latura, sinus Libyci maris. Mela. 1. *6. Golfo di Zereni.*

Latusates, Gall. Aquitan. pop. Plin.

Latusbim, fil. Dedan filii Jecsan. Gen. cap. 25. v. 3.

Latymnum, mons Crotonis, vel ut alii, Laconiæ. Schol. Theocriti.

Lavare, Lusitaniæ op. Ptol. *Aveiro*, teste Flor.

Lavatræ, Angliæ urbs. Anton. Camdeno est *Bowes* viculus ad initium *Stanemore*, reg. montan. agri Eboracensis.

Laud, Maurit. Tingitanæ flu. Plin.

Laudia, Maurit. Cæsariensis op. Ptol.

Laudunum, Gall. Belg. urbs. *Laon* Paradino.

Laverna, Dea, quam Romani coluere, à quâ *Laverniones* dicti sunt fures, quòd sub tutela hujus deæ essent. Horat. ——— *Pulchra Laverna*

Da mihi fallere, da justum, sanctumqe videri.
Noctem peccatis, & fraudibus objice nubem.

Ædes ejus *Lavernium* dictum, ut & *Dianium*, & *Minervium*. Item *Laverna* loci nomen. Plut. in Syllâ.

Laugasa, Armeniæ min. op. Ptol.

Laviacum, Austriæ urbs, hodiè *Lauffen* Lazio.

Lavinia, Latini regis & Amatæ filia, primùm Turno desponsata; Verum cum Latinus postea Fauni patris oraculis externo eam genero locare juberetur, denuo eam Æneæ despondit. Vide *Latinus*. Mortuo vero Æneâ, Lavinia, quæ prægnans relicta erat, privigni insolentiam timens, in sylvas profugit, & apud Tyrrheum pastorem divertit, ibique peperit filium, quem Julum Sylvium Posthumum appellavit: eò quod post patris funus in sylvis natus esset. Virgil. Æn. 11.

Nec non ad templum summasq; ad Palladis arces
Subvehitur, magnâ matrum Regina catervâ
Dona ferens: juxtaque comes Lavinia virgo
Causa mali tanti, atq; oculos dejecta decoros.

Ubi postrema verba ex magno Virginitatis decoro dicuntur. Apud Val. Flac. lib. 7. Medea adhuc virgo attollit vix tandem lumina. Idem habitus datur Charicleæ ab Heliodoro, *κάτω νεύουσα*. De Aspasiâ Ælianus Var. Hist. 2. 1. *ἐγκεκυφυῖα*. De Hypsipyle Apollon. lib. 1.

——— *Ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα.*

Adrasti filias virgines ita describit Stat. Theb. 2.

Ibant insignes, vultuque habituque verendo,
Candida purpureum fusa super ora ruborem
Dejectaque genas. ———

Qu. Curtius lib. 6. *Formam pudor honestabat, dejectis in terram oculis.* Ælian. Var. Hist. 13. 1. *Τὸ δὲ ὅπως ἐρυθρὸν γένοιτο αὐτῆς, ἐπιπρέπον καλόν, ἢ τὸ πρόσωπον αἰδοῦς ἀναπιμπλάμενον παρθένιον.*

Lavinium, seu *Lavinum*, urbs Latii ab Ænea condita, & nomine Laviniæ uxoris ita appellata, hinc *Lavinius*. Virg. Æn. 1.

Italiam fato profugus, Lavinaque venit
Litora. Inde Prop.
Jactaque Lavinis mœnia litoribus.

Laumellum, urbs Insubriæ, Anton. *Lamello* Leandro. Meminit ejus quoque Marcellinus. Hodiem pagum esse satis contractum scribit Merula.

Laura, Siciliæ civitas Isac. in Lycophr. Item Alexandriæ Ægypti vicus. Athen.

Laurea Tullius, Ciceronis libertus, de quo Plin. 31. 2.

Laurentia, vide *Acca Larentia*.

Laurentius, natione Hispanus, Diaconus & Quæstor Ecclesiæ Rom. de quo B. Ambrosius 1. De offic. cap. 41. scribit. Quum videret Sixtum Episcopum suum ad martyrium duci, his verbis eum compellavit. *Quo progrederis sine filio pater?* &c. Cùm autem Sixtus juberet Laurentium diligenter thesauros Ecclesiæ adservare, statim jussu Imp. Laurentius quoque comprehensus est. Cumque ab eo peterent satellites, ut thesauros Imperatori traderet, petiit spatium tridui ad colligendos eos sibi concedi. Interea convocavit omnes mendicos, pauperes, ægrotos. Hos constitutâ horâ post triduum ostendit satellitibus, addens, hos Ecclesiæ thesauros esse, quibus si quid detur, non perire, sed cum amplissimo fœnore in cœlo reddi. Hâc oratione corvi hiantes delusi, & exacerbati tradiderunt Laurentium carnificibus, qui eum craticulæ, cui prunæ substratæ erant, imposuerunt. Jacens autem in craticulâ summâ cum alacritate animi gloriatus se non torreri, sed suaviter refrigerari, Præfecto astanti dixit, Unum latus jam satis assatum est, appone igitur & comede, & assaturam verte. Tandem commendans animam suam filio Dei obiit, An. Dom. 254. &c. Historia tota prolixè & splendide recitatur à Prudentio. Magis vero consentaneum est, quod Eutropius ac Eusebius scribunt, Laurentium Fabiani Episcopi Diaconum fuisse, qui sub Decio martyrii coronam accepit.

Laurentum, civitas Latii, Pici regis opus, non procul à Lavinio, ita dicta à sylvâ *laureâ* eo in loco cum conderetur, inventâ. Pop. *Laurentes*. Apris hic tractus præcipuè abundavit. Virg. Æn. 10.

Ac velut ille canum morsu de montibus altis
Actus aper, multos Vesulus quem pinifer annos
Defendit, multosque palus Laurentia, silvâ
Pastus arundineâ. Horat. Sil. 4. lib. 2.
Nam Laurens malus est, ulvis & arundine pinguis.

Mart 9.49. *Inter quæ rari Laurentem ponderis aprum*
Misimus, Ætolâ de Calydone putes.
Qui poeta etiam ranas in iisdem paludibus notavit 10.37.
——— *Laurentino turpes in litore ranas.*

Laureolus, latro sceleftissimus, eoque nomine in crucem actus, & à feris devoratus. Quæ fabula aliquoties Romæ in spectaculis repræsentata est, idque à Domitiano. Mart. in Amphitheatro.
Qualiter in Scythicâ religatus rupe Prometheus,
Assiduam nimio pectore pavit avem.
Nuda Caledonio sic pectora præbuit urso,
Non falsâ pendens in cruce Laureolus.

Lauriacum, Austriæ op. Anton. *Lorch* Simlero.

Laurion, locus Atticæ, ubi argentum fodiebatur. Thucyd. libb. 2. & 6. & Plut.

Lauron, Hisp. Tarracon. urbs. Plut. in Sertorio; hodiè *Laurigi*, in regno Valentiæ.

Laus, urbs Lucaniæ. Steph. Item op. & flu. Brutiorum in Lucaniæ confin. Vide. Cluv. Ital. Ant. pag. 1262.

Laus Pompeia, urbs Insubriæ. Plin. *Lodi* hodiè.

Lausonium, urbs ad Lemanum lacum. Anton. *Lausanne* vulgò dicta.

Lausus, fil. Numitoris, frater Iliæ Sylviæ, quem Amulius patruus fugato patre occidit. Ovid. Fast.
Ense cadit patrui Lausus. ———
Item filius Mezentii, quem Æneas interfecit, cum parentem vulneratum defendit. Virg. Æn. 11.
Lausus equum domitor, debellatorque ferarum.

Lautulæ, locus Romæ non procul à Jano gemino, à *lavando* dictus, quòd aquas calidas haberet. Varro De L. L. lib. 4.

Laxta, Celtiberorum in Hisp. urbs. Ptol.

Lazarus, nomen viri pauperrimi. Luc. 16. Item alterius ex Bethaniâ amici Christi, fratris Mariæ, & Marthæ, quem Christus suscitavit à mortuis. Joh. 11.

Lazi, pop. Scythiæ, Plin. 6. 4. Stephanus Themiscyræ reg. esse dicit ad Pont. Eux. Agathias autem Colchos olim eos vocari scribit. Vide Stuckium ad Arriani Periplum. pag. 103.

L E.

Lea, Æthiopiæ sub Ægypto op. Plin.

Leæi, Pæonica gens, circa Macedoniam Thucyd. lib. 2.

Leæna, nomen Atheniensis scorti. Plin. 34. 8.

Leander, vel *Leandrius*, patriâ Milesius, de Mileto, & Milesiis commentarium reliquit, teste Laertio in Thalete. Alius est Λέανδρος ὁ Νεάνθης, qui μιλησιακὰ consignavit, ac patriâ Cyrenæus fuit, de quo Voss. Hist. Gr. 2. 12.

Leander, juvenis illustris ex Abydo Asiæ opido, vide *Hero*. Inde *Leandrius Hellespontus*. Sil. lib. 10. Hujus historiam bellè attigit Lucanus lib. 9.
——— *Amore notatum*
Æquor, & heroas lachrymoso littore turres.
Manilius lib. 4.
Hic pontus, juvenisque fretum, mersaque puella.
Virgilius Georg. 3.
Quid juvenis, magnum cui versat in ossibus ignem
Durus amor? nempe abruptis turbata procellis
Nocte natat cæcâ serus freta; quem super ingens
Porta tonat cæli, & scopulis illisa reclamant
Æquora: nec miseri possunt revocare parentes,
Nec moritura super crudeli funere Virgo.

Leandis, Armeniæ min. urbs, in Cataoniâ reg. Ptol.

Leanitæ, Arabiæ Fel. gens. Ptol. Inde *Leanites sinus* apud eundem.

Learchus, Athamantis, & Inûs filius, quem pater furore correptus occidit, leænæ catulum sibi visus interimere. Quod cum vidisset Ino, arrepto Melicertâ altero filio, in mare se præcipitavit: atque illa quidem in deam maris mutata est, quam Græci Leucotheam, Latini Matutam vocant: Melicertes autem in deum marinum, quem Græci Palæmona, Latini Portunum vocant. Ovid. Fast. 6. *Hinc igitur furiis Athamas sub imagine falsâ,*
Tuque cadis patriâ parve Learche manu.
Val. Flac. lib. 6.
——— *Inoo linquens Athamanta Learcho.*

Inde *Learcheus*. Ovidius ubi supra.
Mœsta Learcheæ mater tumulaverat umbras.

Lebadea, urbs Bœotiæ apud Cephisum fluvium. Stat. Theb. 7. *Et valles Lebadea tuas, & Hyampolin acri*
Subnixam scopulo. ———

Lebana, nomen viri. 1 Esdr. 2.

Lebaoth, civitas sortis Judæ. Jos. 15.

Lebedus, Joniæ civitas, à Colophone 120 stad. distans. Hic scenicorum histrionum collegium fuit, qui in honorem Liberi patris ludicra certamina quotannis edebant.
An Lebedum laudas odio maris, atque viarum?
Scis Lebedus quam sit Gabiis desertior, atque
Fidenis vicus. ———

Lebna, locus in deserto ubi 17 Israelitarum mansio fuit. Num. 33. Est & civitas sacerdotum in tribu Judâ Jos. 10. quæ & *Lebana*, Jos. 15.

Lebona, nomen opidi. Jud. 12.

Leboria, sive *Leborius campus*, Italiæ locus. Plin. 18. 11.

Lebui, pop. Italiæ, quos Livius in Cenomanis inter Brixiam & Veronam describit, ex quo error G. Merulæ patet, eos eosdem cum Lebeciis Polybii facientis.

Lebuni, Hisp. citer. pop. Plin.

Lebynthus, vel *Lebinthus*, insula maris Ægæi, una Cycladum. Ovid. Met. 8.
Dextra Lebynthus erat, fœcundaque melle Calymna.
Mela. 2. 7. in censu Sporadum. *Nisyros, Lebinthos, Calydna.* Plin. 4. 17. *Corasiæ Lebinthus, Leros.* Strabo lib. 10. Ἐν δὲ τῷ Ἀμοργῷ τῷ Σαμόθρακι, Λέβινθος ἡ Λέρια. Nomen est à lateribus. Later enim Ebraicè לְבֵנָה *lebena* dicitur, Chaldaicè, & Syriacè לִבְנְתָא *lebentha*, vel *lebentho*.

Lecha, nomen loci. 1 Par. 4.

Lechæum, portus Corinthi ad sinum Crisseum sive Corinthiacum. *Lesteiocori* Moletio. Statius.
Curva Palæmonio secluditur unda Lechæo.
Idem. *Ab Inoo fert semita tecta Lechæo.*
Propert. 3. 19.
Deinde per Jonium vectus cum fessa Lechæo
Sedavit placidâ vela phaselus aquâ.

Lechi, locus, cui Sampson à maxillâ nomen dedit.

Leci, fil. Semidæ. 1 Par. 7.

Lectum, Troadis promunt. Ptol. *Scorpiata* Sophiano.

Lecum, civitas, tribûs Nephthali terminus. Jos. 19.

Leda, Thestii filia, Tyndari Laconiæ regis uxor, quam cum Jupiter adamaret, transformatus in cygnum cum eâ concubuit, cùm jam antea ex Tyndaro gravida esset. Marcus Manilius rerum Astronomicarum lib. 1.
Proxima sors Cygni, quem cælo Jupiter ipse
Imposuit formæ pretium, quo cepit amantem,
Cum Deus in niveam descendit versus olorem.
Expletis itaque legitimis mensibus Leda duo peperit ova, ex quorum altero nati sunt Pollux & Helena, ex altero Castor, & Clytæmnestra. Ovid.
Leda fuit nigrâ conspicienda comâ.
Idem Met. 6.
Fecit olorinis Ledam recubare sub alis.

Ledan, sive *Leedan*, vir de cognatione Gerson filii Levi. 1 Par. 23.

Ledum, Gall. Narbon. flu. Mela. Vulgò *Le Lez*.

Leges, Asiæ pop. qui unà cum Gelis habitant ad Hyrcanum mare. Plut. in Pompeio.

Legio secunda Augusta, Britanniæ op. Ptol. vulgò *Lesherd*. Item urbs in litore Mauritaniæ Cæsariensis. Plin.

Legio septima, quæ & Germanica, urbs Hisp. Tar. in finibus Asturum, vulgò *Leon*.

Legio decima Germanica, in Pannoniâ superiori est juxta Danubium. Ptol.

Legio Auxiliatrix, opidum olim Pannoniæ Infer. ad Danubium, vulgò *Scambri*, nunc pagus apud Budam veterem, teste Ant. Bonfinio.

Legna, Galatiæ urbs. Anton.

Legum, Siciliæ urbs, circa Lilybæum promunt. Ptol.

Leheman, civitas in tribu Judæ. Jos. 15.

Leimum, Sarm. Europææ op. Ptol. *Lutzsko* Nigro.

Leitus, unus ex 5 Bœotorum ducibus, qui ad Trojam profecti sunt. Hom. Iliad. 2.

Leleges,

Leleges, Asiæ pop. originne Græci, ita dicti quasi λεκγμένοι, eò quod diversis è locis collecti essent, quòd Eustathius indicat, & Strabo lib. 7. Hi primùm insulas tenuerunt; indeque in continentem transgressi, partim in Mysiâ ad Adramyttenum sinum consederunt, partim in eo Joniæ tractu, qui Cariæ est proximus. Unde etiam Plinius tradit, Miletum Joniæ totius caput, *Lelegeida* olim fuisse appellatam. Horum originem nonnulli ad Thessalos referunt, è quibus est Servius explicans illud Virgilii Æn. 8.

Hic Lelegas Carasq; sagittiferosq; Gelonos.

Lucan. 6. *Mox Lelegum dextrâ pressum descendit aratrum.*

Ovid. Met. 9. *Armiferi Leleges*, & *nymphæ Lelegeides* ibidem.

Lelgovia, Scotiæ regio, vulgò *Lenox*.

Lemannus, op. olim nunc vicus cum templo Albionis in orâ Angliæ Australi. *Limpne* Talboto. Vel ubi Novus portus. Ptol. teste Camdeno in Cantio, vulgò *Lime*, qui & *Limenus* Latinè dicitur. Item lacus Allobrogum, Genevam & Lausannam urbes alluens, per quem Rhodanus ex Sedunis fluit. Lucan. lib. 1.

Deseruere cavo tentoria fixa Lemanno.

Lemanus, Celtarum Rex. Manetho.

Lemba, Syriæ op. Joseph. Ant. 13. 23.

Lemigius Thrax, Exarchus Italiæ 6. An. Dom. 610.

Lemnos, ins. maris Ægæi, Thraciam à septentrione, ab occasu Athon montem habens, fabuloso Vulcani casu nobilitata, quem à matre Junone simul atque natus fuit, ob deformitatem præcipitatum in hanc insulam decidisse, ac propterea *Lemnium* appellatum fuisse, volunt. Eadem & *Hypsipylæa* dicitur à filiâ Thoantis ejusdem nominis, quæ in hâc insulâ regnavit. Hodie *Stalimene* Turcis & Italis vocatur. *Malum Lemnium*, de maximo & miserando malo, & *Lemnia manus* pro impiâ, & nefariâ manu. Trojani belli tempore Philoctetes ab hydro, vel chersydro morsus, aut, ut Sophocles, à viperâ, in hâc insulâ relictus est, ut poetæ passim testantur, quia Vulcani sacerdotes Lemnii ἰθεράπευον τὰς ὀφιοδήκτας. Ita habet Eust. In lib. 2. Iliad. Lemnum sc. nobilitat imprimis terra Lemnia, cujus astrictoriâ vi labra vulnerum coalescunt, & obducuntur maximè in venenoso morsu. Galenus cum in Lemnum ideo navigasset, ut hujus terræ vires penitiùs cognosceret, quendam refert se convenisse, qui ἐπὶ τραυμάτων τε παλαιῶν, καὶ δυσεπουλώτων, ἐχιοδήκτων τε καὶ ὅλως θηριοδήκτων, ἔτι δὲ τῶν θανασίμων φαρμάκων, ὡς προφυλακτικῷ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπιδόσεις ἐχρῆτο τῇ σφραγῖδι, *ad vulnera cum vetera, tum cicatrici obducendæ contumacia, & ad morsus viperæ, adeoq; omnes venenosos morsus, & lethalia venena, non solum pro antidoto, sed & post venenum sumptum sigillo utebatur*, i. e. terrâ *sigillatâ*, sive *Lemniâ*. Inde pharmacho nomen, adeoque toti insulæ, uti putat Bochartus. Nam Arabicè לאם *lamu*, cum de vulnere agitur, est *consolidare*, *astringere*, *agglutinare*. Videant igitur peritiores an fiat Lemnos vel ex simplici לאם *lama*, vel ex composito לאם נחש *lam-nahs*, q. d. συνελωτικὸν φάρμακον τῆς δήξεως, id est, *pharmachum vulneris ex morsu obducendi vim habens*. Arabicè enim נחש *nahs* est *morsus*. Ideo autem Vulcanus fingitur in Lemnum è cœlo delapsus, ὅτι πῦρ ἐκεῖ γῆθεν ἀνεδίδοτο αὐτόματον, *quia olim ibi è terrâ erumpebat spontaneus ignis*, ut scribit Eust. in lib. 1. Iliad. Itaque etiam Αἰθάλειαν veteres vocarunt, teste Polybio apud Steph. ἀπὸ τῦ αἴθειν, *ab ardendo*. Lycophron in Alexandra.

Τεφρώσας γυῖα Λημνίῳ πυρί.

Adurens igne membra Lemnio.

Sen. in Herc. Oetæo.

Quæ tanta nubes flamma Sicanias vomit?

Quæ Lemnos ardens. ———

Vide Suidam in Λήμνιον πῦρ.

Lemovices, *Limovici* Ptol. Gall. Aquit. pop. Pictonibus vicini, hodiè *Limosins*.

Lemonii, Germaniæ pop. Tacit. *Meckelenburger*, Ortelio, *Lifflander* Curæo.

Lemures, larvæ nocturnæ, & terriculamenta. Horat. 2. Ep. 2. *Nocturnos Lemures portentaq; Thessala rides*.

Pers. Sat. 5.

Tunc nigri Lemures, ovoq; pericula rupto.

Ovid. Fast. 5.

Mox etiam Lemures animas dixere silentum.

sic dictos volunt, quasi *Remures* à *Remo* scilicet, cujus occisi animâ Romulus exagitabatur. Hinc *Lemuria*, festa Lemuribus sacra, quæ cum celebrabantur (id autem erat mense Maio) templa omnia claudebantur, nuptiæ omnes infaustæ putabantur, quæ res locum fecit Proverb. *Malum mense Maio nuberi*. Ovid. Fast. 5.

Ritus erat veteris nocturna Lemuria sacri:

Inferias taciti Manibus illa dabunt.

Vide quæ sequuntur vers. 485.

Lenæus, Bacchi cognomen ἀπὸ τῦ λήνῦ, h. e. *à torculari*. Virg. Georg. 2.

Huc pater ô Lenæe veni, nudataque musto

Tinge novo mecum direptis crura cothurnis.

Tibull. *Odit Lenæus tristia verba pater.*

Lentienses, Vindeliciæ populi. Ammianus.

Lentini, sive *Lentuli*, Romani quidam cognominati sunt à *lente*, ut *Cicerones* à *cicere*, & *Fabii* à *fabâ*. Inde *Lentulitas*. Cic. 3 ad Ap. *Ullam Appietatem, aut Lentulitatem valere apud me, plus quam ornamenta virtutis existimas?*

Lentudum, Pannoniæ sup. urbs. Ptol. *Lutenberg*, teste Lazio.

Lenus, regio Pisarum. Steph.

Leo, Alabandensis orator, præter artem de Statibus, composuit Caricorum libros 4, totidemque Lyciacorum, teste Suidâ, qui & scripsisse ait sacrum bellum Phocensium, & Bœotorum. Equidem id negare non ausim, sed tamen fieri posset, ut eos secutus sit Suidas, qui confuderint Leonem Alabandensem, cum Leone Byzantio, quem de bello sacro scripsisse paulo ante ipse dixerat Suidas. Alteruter etiam res Ægyptiacas literis mandavit, teste Hygino, ubi de Ariete. Fuit & Leo Pellæus, qui Deorum naturam, & gesta videtur exposuisse. Vide Arnob. 4. lib. contra Gentes. Vossius.

Leo Isaurus, 71 Rom. Imp. An. Dom. 719. Apud Pontificem pluribus egit, imagines ut aboleret. Cui Papa restitit, perque universum orbem scripsit, ne Imperatoris jussionibus obedirent, & in apertam rebellionem plurimos abduxit. Blond. lib. 10.

Leo, Imperator orientis, An. Dom. 459. Olybrium Romam misit, ut vivente Anthemio purpuram indueret. Diacon. Pompon. Leonem juniorem in consortem imperil assumpsit. Cassiodor.

Leo, 4 Rom. Imp. 74, An. Dom. 788. In Saracenos Syriam inhabitantes incursionem fecit. Blondus.

Leo, 5 Imp. Constantinopolitanus, An. Dom. 814. Is Chrumnum Bulgarorum regem ex partâ victoriâ elatum, qui Constantinopolim exercitum duxerat, eruptione factâ, interfecit, Bulgarosque repulit. Occisus autem est à Michaele Balbo domesticorum comite, qui per arma ad imperium sublatus est, An. Dom. 821.

Leo, 6 Basilii Imp. fil. Constantinopolitanorum Imperator 11. Hic Bulgaros desciscentes Turcarum auxilio primò vicit. Verum ab his postea per inanes inducias delusus, magnâ clade affectus est Inde in Saracenos classe comparatâ Nicetæ ductu, egregiam victoriam peperit. Egnatius.

Leo, nomen decem Romanorum Episcoporum.

Leo Byzantius, auditor Platonis, sophista nobilis, Philippo contra Byzantium venienti occurrens, *Dic age*, (inquit) *Philippe, quæ te causa trahit oppugnatum nostra mœnia?* At ille, *Amor*, inquit, *tuæ patriæ, quâ, ut potiar, veni*. Leo excipiens respondit. *Atqui instrumento Musico, non bellico, amantibus opus est*.. Philostratus. Suidas ait, Philippum, quum Leonem in expugnatione Byzantii, præter cæteros adversantem haberet, epistolas ad Byzantios scripsisse calumniæ plenas: si voluisset dare tantum pecuniæ Leoni, quantum petebat, jamdudum urbe fuisse potitum. Cives hoc accepto, domum ejus circumsistere: ille sibi metuens, laqueo vitam finivit, parum Philosophicè. Hic Leo Byzantius olim venit Athenas, populo inter se dissidente de concordiâ suasurus: qui ibi visus pusillus, derisui habitus est. *Quid*, inquit, *viri Athenienses, si uxorem meam videritis, quæ tantilla est, ut*

vix me genu tuas pertingat? Maior hinc sublatus est risus. *Atqui*, inquit, *nos tantopere pusillos & breves, si inter nos dissidium esset, vix oppidum Byzantiam capere posset*. Plut.

Leochares, sculptor eximius, unus eorum qui cælavere Mausoleum. Plin. 36. 5.

Leocorion, monumentum ab Atheniensibus in medio Ceramico erectum: nam cùm Attica universa, maximâ fame laboraret, unumque hoc ab oraculis ostenderetur remedium, si quis suos liberos immolaret, inventus est Leo quidam Orphei fil. qui 3 filias suas Virgines Pasitheam, Theopen, & Eubulen tradidit immolandas. Cujus beneficii memores Athenienses monumentum ei exexerunt, & *Leocorion* appellarunt.

Leocrates, 58 Atheniensium princeps, reg. an. 10. an. U. C. 42.

Leocrines, historicus quidam, de quo vide Etymologum in *Κείρω*.

Leodium, urbs Belgii ad Mosam flu. In finibus Eburonum, ampla, & episcopalis. *Luiich* Germanis. Vulgò *Liege*. Ad tertium à Tungris miliare, quà meridiem spectat, tanto murorum cingitur ambitu, ut altissimos complexetur montes vitibus consitos. Deinde in planitiem excurrit, adeo glebâ fertili, ad hæc pomis, & nucibus, omnis generis abundans, ut de præstantiâ cum Siciliâ certare possit.

Leogoras, Andocydis Rhetoris pater. Suidas.

Leon, Eubœæ ins. promuntorium. Ptol. *Cabo Maatello* Sophiano. Item aliud Cretæ in orâ Australi. Est & Phœniciæ fluvius. Item Siciliæ, haud procul à Syracusis, locus, sive vicus fuit. Thucyd. lib. 6. *Λέων*. Liv. lib. 24. *Leontia*, ubi tamen *Leontem* legit Cluverius.

Leona, urbs Gall. Celt. in orâ Britanniæ min. boreali pop. *Leonices*.

Leonata, Pannoniæ Saviæ urbs. Anton.

Leonatus, vir nobilis fuit ex Macedoniæ ducibus Philippi ex materno genere consanguineus, unà cum Alexandro educatus. Suidas.

Leonica, urbs Hisp. in Heditanis. Ptol.

Leonica, pars urbis Romæ ultra Tiberim sic dicta à *Leone* 4 Pontifice, qui eam muris cinxit. *Borgo* hodiè.

Leonicenses, Hisp, citer. pop. Plin.

Leonidas, nobilis Spartæ, deinde Lacedæmoniorum Dux, qui adversus Xerxem pene incredibilia egit. Hic commilitonibus dicebat, *pergite animo forti, hodie apud inferos forte cœnabimus*. Cecidit ad Thermopylas, cum illas angustias custodiret quadringentis solum militibus, cujus cor excidens Xerxes pilosum invenit. Plut.

Leonides, Alexandri pædagogus parum pudicus, Quintilianus.

Leonegildus, Gotthorum rex Suevorum reliquias ex Hispaniâ ejecit, an U. C. 1326.

* *Leontharna*, civitas Bœotiæ. Lycophron.

Leontini, Siciliæ urbs quondam celeberrima, hodiè *Lentini* dicitur, Græcis omnibus *Λεοντῖνοι*, uno excepto Ptolemæo, apud quem *Λεόντιον*. Derivatum esse nomen *ἀπὸ τοῦ λέοντος*, i. e. à *Leone*, omnes nummi hujus urbis antiqui testantur, in quibus ejus animalis imago expressa est. Ejus meminit Ovid, *Fast*. 4.

Jamq; Leontinos, Amenanaque flumina cursu
Præterit. ———

Opidani eodem nomine gaudebant. Sil. lib. 14.

Prima Leontinos vastarunt prælia campos.

Bellicosi olim fuere, sed à Phalaride victi, armisq; exuti, potationibus operam dare cœpere; unde Proverb. *Leontini semper juxta pocula*, apud Diogenianum in voluptuosos. Plura de hâc urbe vide apud Cluv. Sic. Ant. 1. 10.

Leontius, Rom. Imp. an. U. C. 1448. Item alius consul cum Sallustio, an. U. C. 1096.

Leontius, nobilis statuarius, qui Olympiæ fecit stadiodromum astylon, aliaq; opera, quæ commemorantur à Plinio. 34. 8.

Leontius, Tripolis Lydiæ episcopus ex Mœsiâ ortus, de quo vide Suidam.

Leontius, Antiochenæ Ecclesiæ Præsul, cùm presbyter esset, dignitate privatus est, quia cum muliere Eustalia nomine degens, & turpem suspicionem celare volens, genitalia sibimet noscitur abscidisse, ac deinceps quidem fiducialitèr cum eâ muliere vivebat. Postea vero Imp. Constantii studio in Antiochenâ Ecclesiâ ordinatus est Episcopus. Qui cum esset Arrianus occultus, videns divisos sacerdotes, & populum, & alios dicentes, *Gloria Patri & Filio*, &c. & alios *Gloria patri per filium*, &c. ipse sub silentio dicebat orationem, & nihil aliud audiebant astantes nisi cum diceret *In secula seculorum*. Sed quia etiam contra milites veritatis acuebatur, non nisi hæreticos provehebat, celabatque pestem, modo timore populi, modo formidine Imperatoris, qui Filium Dei dissimilem patri dici prohibuerat. Theod. lib. 5.

Leontiscus, Mamertinus quidam pyctes fuit, ex argumento *Acrocheirites* dictus, tanto corporis robore, ut summis adversariorum manibus correptum non prius deseveret, quam deficientem sentiret. Suidas.

Leontocephale, Phrygiæ castellum munitissimum. Appian. Plut. in Themistocle.

Leontopolis, Phœniciæ urbs. Strabo. Ægypti op. Ptol. Est & Isauriæ & Hellesponti urbs.

Leotychides, Spartæ rex, Persas eodem die quo ad Platæas Mardonius superatus est ad Mycalen quadraginta millibus cæsis, devicit. In expeditione Thessalicâ dux cum liberâ potestate, magnam pecuniæ vim corruptus accepit, & in castris deprehensus est, cum utraque manu pecuniam retineret. Itaque delatus Spartam, damnatusq; Tegeam in exilium, ibi mortuus est, cum regnasset annos 22. Diodor. lib. 21.

Leophora via, quæ *Memnonia* etiam dicebatur, à *Memnone* nempe, qui eam stravit, circa Susam Persidis urb. Diod. lib. 2.

Leopoldus, Austriæ dux, cepit Viennæ Johannem fratrem Richardi Angliæ regis. Polydor. lib. 14.

Leos, Orphei filius. Vide *Leocorion*.

Leosthenes, nomen viri, qui cum sponsus esset, & Lamiachum bellum concitasset, interfectus est.

Leosthenium, Bospori Thracii sinus. Steph. *Sthenion* Gyllio.

Leostratus, Atheniensium Imp. an. U. C. 86.

Leotrophides, Dithyrambopœus, adeo tenuis & gracilis, ut in proverbium abierit, *Leotrophide macilentior*. Suidas. Erasmus.

Lepadusa, insula Siciliæ, à patellis ostreorum genere dicta, quasi Patellaria.

Lepanthum, vide *Naupactus*.

Lepas, vertex rupis cujusdam asperæ in agro Syracusano. *Cimiti* Fazello & Aretio.

Lepethymas, mons in Lesbo insulâ. Plin.

Lepidotam, Ægypti urbs. Ptol.

Lepidus, fecit epitomen historicam. Steph. in *Τοξία*.

Lepidus, cognomen apud Rom. quo quatuor imprimis nobiles, fuere de quibus Rutilius Numatianus in Itinerario, cujus versus illustrat, declaratque Lipsius ad 14 Annal. Taciti. pag. 369.

Lepinus, mons Italiæ, in quo Signia urbs, vino celebris: Columella lib. 10.

Quæ Marraciai, quæ Signia monte Lepino.

Lepontii, pop. Alpini circa Rheni ortum inter Insubres, & Helvetios, *Rhinwalder* Scudo. Vide omnino Cluv. Germ. Ant. lib. 1. cap. 14.

Leprium, op. Peloponnesi In Elide reg. seu potius, teste Cle. & Plin. in Arcadiâ, *Chiappa* Nigro. Pop. *Lepriat* Ciceroni, Polybio vero *Lepreata*.

Lepsemandus, op. Cariæ. Steph.

Leptacra, promunt. Indiæ, quod alii *Drepanum* vocant. Solinus. Item Ægypti promontorium ad fin. Arab. Ptol. & Plin. 6. 29.

Leptines, Atheniensis, orator nobilis, qui eum liturgiarum onus ad paucos, eosque tenuioris fortunæ rediisse videret, potentioribus fere omnibus immunitate donatis, tulit legem, ut sublato jure immunitatis, liturgiarum sumptus ex æquo à ditioribus suppeditarentur. Quam legem oppugnat Demosthenes eâ oratione quam adversus Leptinem inscripsit.

Leptis, Africæ min. (quæ *Zeugitana provincia* dicitur) duarum urbium nomen est. Prima Minor, quæ *Sarrana* cogno-

cognominatur à Sarranis Phœniciæ. Silius lib. 3.

Tabraca tum Tyrium vulgus, Sarranaque Leptis.

Altera trans Syrt. min. sita, juxta Ocam op. Magnæ cognomen habet. Illam Neapolim dici existimat Vadianus Melæ enarrator. Cæterum de his hisce urbibus vide Bochartum Geogr. pag. 526. & 527. *Leptis* nomen Punicum esse ait, לבת *labi*, quod *stationem* significat. Lucan. lib. 9.

Proxima Leptis erat, cujus statione quietâ
Exegere hyemem. ———

Lepydam, viri nomen, cujus uxor fuit Methymna, Macarei filia. Steph. in Μήθυμνα.

Leria, vide *Leros*. Item op. Hisp. Tarrac. in regno Valentiæ, olim Hedetanorum caput, teste Beuthero, vulgò *Liria*, ut ex Clusio, & Morali refert Ortelius.

Lerina, insula maris Gallici, oræ Gall. Narbon. inter Antipolin & forum Julii adjacens, ubi Lerinense Cœnobium præclarissimum. *S. Honorato* Massonio, dicitur & *Lerinum*, & *Lerinus*.

Lerna, lacus in agro Argivo, Herculis labore notissimus, qui in eo Hydram Lernæam dicitur interemisse; vicinæ omni reg. adeo infestam, ut locum fecerit Proverbio Λέρνα κακῶν, de malis multis in unum congestis. Hinc *Lernæus*. Virg. Æn. 8.

...næus turbâ capitum circumsteterit anguis.

Λέρνα ... dixit Æschylus, unde Pind. Schol. ... τινας κρήνη, ... δὲ τινας λοχμῶδες χωρίον. Est & ... ejusdem nominis, opidum item Laconicæ mediter. *Pernea* Sophiano. Nigro autem *Petrina* dicitur.

Leros, quæ & *Leria*, ins. in Icario mari. Strabo lib. 14. Pop. *Lerii*, qui olim corruptissimis moribus fuisse perhibentur. Hinc illud Phocyllidis Λέριοι κακοί, οὐχ ὁ μὲν, ὃς δ' οὔ, πάντες δὲ πλὴν Προκλέους. *Lerii mali, non quidem unus, alius vero minimè, sed universi, excepto Patrocle.*

Lertosa, Hisp. urbs; Δέρτωσα. Ptol. & Straboni, hodie *Tortosa* dicitur.

Lesa, Sardiniæ urbs.

Lesbos, ins. maris Ægæi, ante Assum promunt. Troadis. *Lesbia* Plauto in Mercatore, *Metelin* hodie. Olim universæ Troadis imperium obtinuit. Ambitus ejus stadiorum 100. supra 1000. à Boreâ in Aust. protensa, quingenta sexaginta stadia longitudinis habens; feraci agro, ... materiâ ad classes conficiendas idonea. Sic dicta à ... urbe, quæ in eâ potentissima fuit, sive à *Lesbo* ... filio, qui in eam insulam navigavit. Ut autem ... Lesbi etymon, sciendum est veteres meminisse ... majorum insularum in mari mediterraneo. In ... earum dimensione, quamvis parum sibi constent, tamen in eo conveniunt, quod Lesbon semper censent septimo loco, Scylax, scilicet Alexius Comicus apud Eustathium, Author lib. de Mundo cap. 3. ubi de majoribus insulis, Apulejus, Timæus apud Strabonem l. 14. Diod. Sic. lib. 5. Inde suspicatur Bochartus Lesbum insulam *Esbaith* & contractè *Esbu*, i. e. *septima*, dictam esse à Phœnicibus, voce deflexâ ex Ebræâ השביעית *hasschiith*. Ex quo factum, ut præfixo Lamed להשבוע *Lesbus* diceretur urbs Insulæ metropolis, i. e. *ad septimam*, supple *insulam*. Quâ nominum formâ nihil frequentius apud Pœnos, sic *Ad septem aras*, *Ad septem fratres*, *&c.*

Λέσβος ... Dionys. vers. 537. Hinc *Lesbius*, ut *Lesbia vina*, Horat. Epod. 9. Item *Lesbous*, ut *Lesboum barbiton* apud eundem, Carm. 1. 1. A Lesbiis ortum est adagium apud Arist. lib. 5. Moral. quod est *Lesbia regula*, cum ratio ad factum, non factum ad rationem, vel lex ad mores, non mores ad legem accommodantur. Lesbii inter alias turpitudinis notas, hanc contraxerunt, quod fellationis, & irrumationis primi authores feruntur; unde Græce λεσβιάζειν apud Aristoph. pro *polluere*. Divinandi tamen arte pollebant: quapropter apud Plut. hoc adagium legitur *Lesbius Prylis*, nam Prylis Mercurii fil. fuisse traditur divinandi peritissimus. Lesbii etiam cantores celebres fuisse dicuntur, qui accersiti Lacedæmonem, cives tumultuantes suavitate cantûs ad concordiam revocabant: Unde ortum proverbium apud Suidam, & Zenod. *Post Lesbiam cantorem*, cum aliquem non primas, sed secundas tenere debere significamus. Soli fertilitate, & vini generositate inter alia præstans insula, nec non puellarum formositate.

Lesem, urbs in tribu Aser, in possessione vero Dan. Jos. 19. quæ & *Lais*, & *Dan* dicitur. Hæc ea putatur à plerisque quæ tandem à Philippo Tetrarcho, senioris Herodis filio, in honorem Tiberii Cæsaris *Philippi* appellata. *Belliaa* vulgò.

Lessa, vicus Argiæ. Pausan.

Lestorum regio, Λῃστῶν χώρα, i. e. *piratarum regio*. Ptol. Regio Indiæ extra Gangem, cujus incolæ sylvestres esse dicuntur, & in specubus habitare. Ferunt in eâ corvos esse albos, & psittacos, hodie regnum *Pegu* dicitur.

Lesyrus, fluvius Iberiæ. Steph. in Ἴψ.

Letandros, Ægæi maris ins. Plin.

Letanum, urbs Propontidis ab Atheniensibus condita. Diodorus.

Lete, urbs Macedoniæ, à Latonæ templo in viciniâ.

Lethæus, flu. geminus: unus Lydiæ, Magnesiam urb. alluens, & Pactya monte erumpens, in Mæandrumque per agrum Magnesianum descendens. *Fiume di Mangresia* vulgò; alter in Macedoniâ, Triccam urb. attingens, apud quem Æsculapium natum ferunt. Est & *Lethæus* apud Solinum flu. Cretæ Gortynam urb. præterfluens, *Leter* hodie.

Lethe, flu inferorum apud poetas, cujus aquam, siquis gustasset, omnium statim præteritorum oblivisci eum voluerunt, ἀπὸ τῆς λήθης, h. e. ab *oblivione* sic dictus. Constat autem revera *Lethea* seu *Lethonem* in Africa amnem esse, circa extremum Syrtium cornu, Berenicen urb. alluentem, verum quoniam terræ hiatu absorptus, & occulto meatu per aliquot lapsus millia, circa Berenicen magna aquarum copia erumpit, persuasum fuit accolis, ab inferis eum emergere. Lucan. lib. 9.

Quam juxta Lethes tacitus prælabitur amnis,
Infernis, ut fama trahens oblivia venis.

Ubi *Lethon* legendum ex optimo suo codice monet Vossius ad Melam. lib. 1. cap. 8.

Lethes, flu. Hisp. geminus; unus Hisp. Tarracon. per fines Bracarum fluens, qui & *Limæa*, vulgò *Lima*. Alter Hisp. Bæt. per Vandalitiam fluens, ac in mare apud portum Mnesthei exiens, vulgò *Guadelete*. De priore Sil. l. 1.

Quique super Gravios, lucentes volvit arenas,
Inferna populis referens oblivia Lethes.

Ubi alii *Gravios*. Super hoc nomine reconditè scripsit Is. Casaubonus, Strabonis Commentator in lib. 3. Liv. lib. 55. *Cum fluvium Oblivionem transire nollent.*

Lethon, Africæ flu. in Cyrenaicâ reg. Plin.

Leti, Gallica gens, apud quos Magnentium Imp. vixisse scribit Zosimus.

Letini, pop. Siciliæ. Cic. in Verrem. *Jetini* Ferrario.

Letoa, Libyci maris ins. prope Cretam. Ptol.

Letæus, Alexandriæ vicus. Steph.

Letrini, Elidis op. Pausan.

Letus, Liguriæ mons. Liv. & Val. Max. *Alpi del Pelegrino* Leandro.

Letuspolis, Ægypti urbs & Nomus, Ptol. Steph.

Levaci, pop. Belgii, Nerviorum clientes, quorum op. *Leew*, quasi Levacum in Brabantiâ, à Lovanio 4 leuc. in ort. Licet Marlianus ipsos Lovanienses interpretetur.

Levana, Dea quæ pueris præerat de terrâ levandis. S. Augustinus.

Leuca, Salentinorum urbs, apud Japygium promuntorium. Lucan. lib. 5.

Antiquusq; Taras secretaq; litora Leuca.

Item op. Joniæ. Mela. Insula item Cretica contra Cydoniam. Plin. Insula Indiæ intra Gangem. Ptol. Et Argivorum op. Polybio.

Leuca ore, Ptol. i. e. *Albi montes*, in Cretâ sunt, teste Plinio, *Madara*, & *Spachia* Bellonio.

Leucarum, Camdeno *Loghor*, op. Albionis in Walliæ orâ meridionali. Anton.

Leucas, & *Leucadia* Plin. & Mel. *Leucate*, & *Leucates* Straboni, *Neritis* etiam Plin. 5. 1. insula maris Jonii, oræ Epiri occiduæ adeo vicina, ut continenti juncta videatur, (cum urbe cognomine, quæ *Nerites* Strab. *Neritam* Plin.) media inter Acroceraunia, & Peloponnesum 87 m. p. ab Actio 30 in merid. cujus urbs caput erat

Acarnaniæ,

Acarnaniæ, teste Livio. *S. Maura* hodiè dicitur, sedes præfecti Turcarum, mons vero & promunt. *Leucata*, & *Leucates*. Ovid. Met. 15.

Leucada continuam veteres habuere coloni,
Nunc freta circumeunt. ———

Lucanus lib. 4.

Dallor erat cunctis audax Antonius armis,
Jam tum civili meditatus Leucada bello.

Juven. Sat. 8. —— *Quantum non Leucade, quantam*
Thessaliæ campis Antonius abstulit.

Statius Thebaidos lib. 4.

——— *Sic Ambracii per litora ponti*
Nauticus in remis juvenum monstrante magistro
Fit sonus, inque vicem contra percussa reclamat
Terra, salutatus cum Leucada pandit Apollo.

Item *Leucas* civitas Phœniciæ. Steph.

Leucasia, insula Tyrrheni maris. Vide *Leucosia*.

Leucasius, vicus est in Arcadiâ. Pausan.

Leucaspis, unus ex comitibus Æneæ, natione Lycius, una cum Oronte in Tyrrheno mari tempestate submersus. Virg. Æn. 6. Item Libyæ Nomi portus. Ptol.

Leucates, promunt. Acarnaniæ. Virgil. 3.

Mox & Leucatæ nimbosa cacumina montis,
Et formidatus nautis aperitur Apollo.

Idem Æn. 8. —*Totumque instructo Marte videres*
Fervere Leucaten. ———

Leuce, ins. Ponti exigua, Borysthenis ostio objecta. Vide *Achillea*.

Leuci, Gall. Belg. pop. Treviris & Mediomatricibus finitimi, jaculandi peritissimi. Lucan. lib. 1.

Optimus excusso Leucus Rhemusque lacerto.

Hodiè *Tullenses*, quorum civitas *Toul* vulgò dicitur. Item *Leuci*, Peloponnesi pop. Livio.

Leuciana, Hisp. urbs, inter Emeritam, & Toletum. Anton.

Leucimna, Corcyræ ins. promunt. *Capo Biancho*. Soph.

Leucippides, filiæ Leucippi à Castore & Polluce raptæ, Phœbe, & Elaira, ex Aphidnis civitate Laconicâ.

Leucippus, Philosophus, qui omnia pleno & inani constare dixit. Cic. Tusc. Qu. lib. 4. Dogma hoc plenius explicat Laertius, & qui eum exscripsit Hesychius Illustris. De eo sic Galenus, sive Ætius [illegible] Clementi Alexandrino in Propemptico dicitur *Milesius*, ac posuisse [illegible]. De eodem ita Epiphanius. [illegible] Lactant. lib. 3. Instit. *Ubi sunt, aut unde ista corpuscula? cur illa nemo, præter unum Leucippum somniavit? à quo Democritus eruditus hæreditatem stultitiæ reliquit Epicuro.* Item 8. Sicyoniorum rex, reg. an. 53.

Leuco, Bospori rex, an. U. C. 360.

Leucobibia, & Lat. recent. *Loquabria*, regio Scotiæ occidua contra Ebudas insulas. Male vero Ortelius citat Ptol. ille enim *Leucopibiam* habet. Vide *Leucopibia*.

Leucogæus collis, & *Leucogæi fontes*, locus Campaniæ inter Neapolim & Puteolos, *La Lamera*, teste Sanfelicio. Hic alica plurima & sulphur. Plin. 18. 11. & 35. 15. Fontes prædicti firmitatem dentibus, oculis claritatem, & vulneribus sanitatem afferunt, teste eodem Plin. 31. 2. *Leucogæus* quoque *Leuce acte* Ptol. locus Marmaricæ in orâ litorali inter Parætoniam, & Alexandriam. *Rcva bianca* Moletio.

Leucola, portus Cypri apud Strab. ubi Gagates lapis, teste Plinio, reperitur.

Leucolithi, pop. Lycaoniæ. Plin.

Leucolla, promunt. Pamphyliæ cum ins. & op. cognomine, inter Pergen, & Eurymedontis flu. ostia, ultra Chelidonias.

Leucon, Africæ urbs circa Cyrenem. Herodot.

Leucon, rex Ponti, à fratre Oxylocho necatus, quòd cum ejus uxore adulterii & incestûs consuetudinem habuit. Ovid. in Ibin.

Aut pia, te caso dicatur adultera; sicut,
Qua cecidit Leucon vindice, dicta pia est.

Leuconis, lacus Bœotiæ, qui aliàs *Copais*.

Leuconius, fons in Arcadiâ. Pausan.

Leuconon, Pannoniæ urbs. Antoo.

Leucopetra, prom. Brutiorum ultra Rhegium. Item mons Asiæ Polybio, qui Parthiam distinguit ab Hyrcaniâ. Locus item circa Arabiam. Plin.

Leucophrys, Dianæ fanum & stagnum inter Tralles, & Meandrum flu. in Lydiâ. Xenoph.

Leucophyra, Antiochidis tribus gens. Hesych.

Leucopolichna, urbs Sarmatiæ, Rutheniæ, sive Russiæ metropolis. *Lembergus*, quæ & *Leopolis*.

Leucopolis, urbs Cariæ marit. ad sinum Doridis reg. Plin. 5. 29. *Æschecher* Leunclavio.

Leucosia, ins. maris Tyrrheni contra sinum Pæstanum, sic dicta ab Æneæ consobrinâ ibi sepulta, in orâ Lucaniæ, teste Festo, sed ut Plinius vult, ab una Sirenum ibi submersa, & sepulta. Ovid. Met. 15.

Leucosiamque petit, tepidique rosaria Pæsti.

Item urbs totius Cypri primaria, quæ & *Nicosia*. Quin & Samothracia *Leucosia* prius est appellata, ut inquit Aristot. de Repub.

Leucosyria, Cappadociæ pars, circa ostia Thermodontis fluvii. *Leucosyrorum civitas*. Cappadociæ locus. Ptol. hodie *Lyrus*.

Leucosyrus, Ciliciæ flu. *Pyramus* postea dictus. Steph.

Leucothea, ins. maris Tyrrheni, apud Capreas, & promunt. Minervæ, teste Plinio. Item fons Sami insulæ. Idem. Et Arabiæ, & Ægypti urbs. Idem.

Leucothea, uxor Athamantis, vide *Ino*, & *Athamas*. Propert. 2. 28.

Ino etiam primâ terris ætate vagata est,
Hanc miser implorat navita Leucothea:

Ovid. Met. 4.

Leucotheaque Deam cum matre Palæmona dixit.

Et Fastorum 6.

Leucothoe Graiis, Matuta vocabere nostris.

Cic. 1. Tusc. Qu. *Quid? Ino Cadmi filia, nomine Leucothea nominata est à Græcis, Matuta habetur à nostris.* Vet. Gloss. *Albunea*, Λευκοθέα. Fabula est apud Apollodor. lib. 3. Hom. Iliad. 6. Pausan. Atticis, Corinthiacis & Messenicis.

Leucothea, Orchami Babyloniorum regis filia, cujus amore captus Apollo, in Eurynomes (ea Leucotheæ mater erat) figuram se transformavit, & tanquam secretò aliquid cum filia colloqui vellet, famulas, quibus comitata erat, secedere jussit. Deinde pristinæ formæ restitutus, professus quis esset post multas blanditias, non admodum invitæ vim intulit. Quod cum rescivisset Clytie, quæ mutuo Apollinis amore tenebatur, zelotypiæ stimulis exagitata, Orchamo regi filiæ amores enunciavit, qui ut natura crudelis erat, filiam vivam defodit. Cujus mortem ægerrimè ferens Apollo, cum vitæ eam restituere non potuisset, in virgam thuream eam commutavit. Ovid. Met. 4. Arbor autem thurifera eadem ratione fingitur amata ab Apolline, seu Sole, qua Daphne, seu laurus, viz. quòd gaudeat locis maximè apricis, & ferat fructus ad salutaria remedia utiles.

Leuctra, pl. num. vicus Bœotiæ juxta Thespias, circa quem Epaminondas Thebanus Lacedæmonios vicit, adeoque attrivit, ut postea imperium recuperare nequiverint. Pœna fuit ea pugna libidinum quod in eo ipso loco duo adolescentes nobiles Spartani Scedasi filias (earum autem nomina fuerunt Hippo & Miletia, vel, ut alii volunt, Theano & Euexippe) vi stupravissent, dissectasque in frusta in puteum abjecissent. Quanquam, secundum alios, ipsæ vim passæ doloris impatientia sibi necem consciverunt, eoque in campo sepultæ sunt in quo postea ista pugna fuit commissa, facta est autem an. 2 Olymp. 102. sc. an. Mundi 3585.

Leuctrum, Laconicæ urbs in Peloponneso ad sinum Messeniacum. Ptol. *Maina* Nigro. *Istegia* Moletio. Plut. in Pelopidâ ad mare fuisse docet, [illegible]. Inter Eleuthero-laconum urbes memoratur à Pausania. Nomen illi à *Leuctris* Bœotiæ datum, quorum & colonia erat. Pelopem eam condidisse refert Strabo lib. 8. Solinus ubi de Laconum urbibus agit, cap. 13. *Præterea insignes urbes,*

inter

inter quas Leuctra non obscura jampridem Lacedæmoniorum clade extat. Ubi vehementer errat, quod celeberrimam pugnam Leuctricam, quæ pugnata ad Bœotiæ Leuctra fuit, Laconiæ Leuctris attribuit. Item *Leuctrum* Arcadiæ urbs, Pausan. & Achaiæ, pag. 9. Strab.

Leucus, in quatuor historiarum citatur à Malcho sive Porphyrio lib. de Vitâ Pythag.

Leucyanias, Peloponnesi flu. in Alpheum erumpens. Pausan.

Leuga, Africæ provincia. Æthicus.

Leugasa, Armeniæ min. urbs. Ptol.

Levi, pop. Liguriæ. Lege *Laevi*. Plin.

Levi, tertius fil. Jacob ex Leâ uxore, Gen. 30. Sic vocabatur Matthæus Apostolus. Item pater Matthat. Luc. 3.

Leviathan, magnus piscis marinus, Job. 41. Leviathanem vero non significare *Balænam*, ut vulgò putatur, sed *crocodilum*, fuse probat Bochartus ὁ μέγας Hierozoici, part. 2. lib. 5. cap. 16.

Leuni, pop. Vindeliciæ, *Genauni* Horatio, *Naunes*, ut videtur, Plinio, quorum tractus *Glon*, seu *Gloneck*, rectè Aventino (cum flu. cognomine) in Bavariâ nominatur. Licèt Aveot. in Gelonos ab Horat. dictos referat.

Levona, pop. Scandinaviæ, sive Scandiæ, quorum regio *Bothnia* videtur, ultra Suediam in Arctos. Aliis est *Livonia* reg. Sarmatiæ in orâ sinus seu maris Venedici.

Leupas, portus Arabiæ Fel. Plin.

Leuphana, Saxoniæ urbs. Ptol. *Hanofer* Irenico.

Leuphitorga, Æthiopiæ sub Ægypto urbs. Ptol.

Leusana, Pannoniæ urbs. Anton.

Leusinium, Dalmatiæ urbs. Anton.

Leutarnia, op. Lucaniæ in M. Græciæ confin. Barrius in Calabriâ posuit, cui hodie *Levidonia*.

Leutychides, vir Lacedæmonius inimicus Demarati, post cujus fugam constitutus fuit Spartanorum rex. Herod. l. 6.

Lexiane, Arab. Fel. pop. Plin.

Lexobii, *Lexovii*, Plin. *Lexubii*. Ptol. pop. Gall. Celt. in Normanniâ, ad opidum *Lisieux*.

L I.

Lia, Hebr. *Lea*, major filia Laban. Gen. 29. & uxor Jacob Patriarchæ in Ephron cum viro sepulta.

Lianum, Sarmatiæ Europææ urbs. Ptol.

Liba, Carmaniæ insula. Ptol. Alia in mari Indico. Idem Mesopotamiæ item op. Polyb.

Libana, Celtiberorum in Hisp. op. Ptol.

Libana, urbs Syriæ. Steph.

Libanius, Sophista Antiochenus, floruit Juliani Imp. temporibus usque ad Theodosium seniorem. Hic Athenis audivit Diophantum philosophum, deinde in declamationibus se exercuit. Constantinopolim profectus ibidem ludum aperuit, unde propter lascivum in pueros amorem pulsus Nicomediam venit, indeque eandem ob causam rejectus, in patriam reversus est; scripsit Declamationes, Progymnasmata, orationes, & Epistolas, item opus de modis dictandi epistolas. Hic etiam argumenta in omnes orationes Demosthenis edidit.

Libanotus, ventus flans inter Africum, & Notum. Plin. 2. 47.

Libanus, Hebr. *Lebanon*, mons Syriæ maximus & notissimus ab agro Damasceno in Arabiæ confin. Tripolim usque Phœnicis urbem productus, vallem longam cum Antilibano monte efficiens, cujus longitudo 187. m. p. continet. In eo Cedrus arbor ingenti copiâ nascitur. Tac. Hist. 5. *Præcipuum montium Libanum erigit, mirum dictu tantos inter ardores opacum fidumq; nivibus.*

Libarna, vel *Libarnum*, Liguriæ opidum. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 81.

Libentina dea, Venus, seu Proserpina. August. de Civit. D. lib. 4.

Liber Deus vini, qui & *Bacchus*, & *Dionysius* dicitur. Multos autem fuisse liberos ostendit Diod. Siculus, quorum longe celeberrimus est, qui ex Semele & Jove genitus fertur, quem tertium fuisse autumant, & Thebis Bœotiis natum, qui *liber* appellatus est à *liberando*, nam libertatis Deus est, sive quòd Bœotiæ urbes liberas fecerit (ipse enim ut inquit Plutarchus pro Bœotiæ libertate pugnavit) vel quia vinum curas solvat, & mentem ab illis liberet, seu quod vino usi homines liberè loquantur. Solem quoq; Poetæ liberum vocant, quia liberè per aetem vocatur. Liber Pater emere & vendere instituit; ac diadema regum insigne, ac triumphum invenit. Plin. 7. 56. Festa ejus *liberalia* dicebantur.

Libera, Jovis & Cereris filia, quæ & *Proserpina* dicitur. Cic. 1. De Nat. Deorum. Sed Ovidius de Ariadne loquitur Fast. 3. uti videre est in his.

——Audierat jam verba querentis
Liber at à tergo forte secutus erat;
Occupat amplexa, lachrymasque per oscula siccat,
Et pariter cœli summa petamus, ait,
Tu mihi juncta toro, mihi juncta vocabula sumes
Nam tibi mutatæ Libera nomen erit.

Mulierem quoque semen emittere tradit Hippocrates in lib. de geniturâ. Nemesius lib. 1. de Naturâ hominis cap. 25. Inde etiam gentiles olim fœminæ *Liberam* coluerunt, ut B. Augustinus docet lib. 6. de Civit. Dei, cap. 9. *Liberum*, inquit, *à liberamento appellari volunt, quòd mares in coeundo per ejus beneficium emissis seminibus liberentur. Hoc idem dicunt in fœminis agere Liberam, quam etiam Venerem putant, quod & ipsas perhibeant semina emittere, & ab hoc Libero eandem virilem corporis partem in templo poni, fœmineam Liberæ.*

Liberalis Antoninus, innotuit metamorphoseωn collectaneis. Sed narrationes istæ, ut philologo utiles, ita historicum nihil juvant, nisi quatenus historia subest; ut fere in fabulis solet. Putabat vir magnus Notis ad Suetonium de claris Rhetoribus, hunc esse illum Liberalem, de quo Suetonium, libro de claris Rhetoribus egisse, ex indici residuo liquet: item de quo Hieronymus in Chronico Eusebiano ad ann. 2064. ait. *Marcus Antonius Liberalis, Latinus rhetor, gravissimas inimicitias cum Palamone exercet.* Hoc si est, Claudii Imper. ac fortean etiam Neronis temporibus vixerit. Sed malo credere Scaligero, qui ad eum Hieronymi locum monet, esse alterius Liberalis μεταμορφώσεις istas. Movet me quod hic *Antoninus*, ille *Antonius* dictus: hic Græcè scripserit, neque nisi Græcos citet scriptores; ille Latinus fuisse Rhetor disertim ab Hieronymo & Suetonio dicitur.

Liberius, 34. Rom. Episcopus, An. Dom. 351.

Liberius Maximus, Judææ procurator, An. Dom. 75.

Libethra, Magnesiæ fons, Musis sacer. Plin. 4. 9. Placet quibusdam fuisse urbem in Olympo monte, torrente funditus eversam, quam jam olim oraculo prædictum esset, fore ut Libethrii ὑπὸ ὑὸς omnes interirent, quum Orphei ossa Sol inspexisset. Erant autem Orphei reliquiæ in columnâ quâdam conditæ, quæ viæ imminebat à Dio in Olympum ducenti. Quem in locum cùm ingens hominum vis convenisset, ut pastorem suavitèr canentem audirent, evenit, ut columna eversa, Orphei ossa nudarentur: eodemque die torrens nomine *Sys* supra modum auctus, Libethrios cum urbe submerserit. Cæl. Rhod. 18. 22

Libethrides, dictæ sunt Musæ à *Libethrâ* Magnesiæ fonte, Musis sacro, & poetarum carminibus celebrato. Mela lib. 2. Strabo tamen author est, Musas appellatas esse *Libethrides*, à *Libethro* Thraciæ monte, quem postea Macedones tenuerunt, sub quo & antrum fuisse ait, Musis Libethridibus à Thracibus consecratum. Virg. Eclog. 7.

——Nymphæ, noster amor, Libethrides.

Libias, Judææ urbs. Ptol. Joseph. Ant. 14. Palæstinæ item urbs ab Herode constructa. Euseb. in Chron. aliàs *Julia* appellatur, & *Livia*.

Libisosa, *Libisoca*. Ptol. op. Hisp. Tarracon. in Castella nova, *Libisona* Plinio. *Lebazasa* Morali.

Libistus, Thraciæ urbs circa Mœsiam inferiorem Plin.

Libisonis turris, Plin. *Bissonis turris* Ptol. Sardiniæ op. *Porto di torre* Leandro.

Libitina, Dea apud Rom. in cujus templo locabantur, & vendebantur ea, quæ ad sepulturam pertinebant, ita dicta à *libita*, vel *libidine*, Plutarchus Venerem fuisse putat, redditque rationem in Problematibus, quare Romani ea quæ ad pompam funebrem spectarent, in Veneris templo voluerunt asservari, ut se eo ipso humanæ fragilitatis

admone-

admoneremur, certo scientes exitum ab ortu non procul abesse, cum eadem Dea, & morientibus præsit, & vitam ingredientibus. Alii malint Proserpinam esse Plutonis uxorem, quam, quòd inferorum crederetur regina, mortuis præesse putabant. Hinc aliquando ponitur pro ipsa morte, seu pro feretro, quo mortui efferuntur. Horat. Carm. 3. Odyss. ult.

Non omnis moriar, multaque pars mei
Vitabit Libitinam. ————

Hinc *Libitinarii* qui funeribus necessaria venditant.

Libo, civis Rom. qui Romæ in Comitio puteal primus extruxit, quod ideo Libonis puteal dicitur. Hor. 1. Ep. 19.

———— *Forum putealque Libonis*
Mandabo siccis. ————

Item alius consul cum Fabio Chilone, an. U. C. 956.

Libocus, Hiberniæ flu. Ptol. *The bay of Slega*, teste Camdeno.

Libona, Arabiæ urbs. Lib. Notit.

Libora, olim *Elbora*, Ptol. Hisp. urbs in Carpetanis. *Talavera* Marianæ.

Libra, signum Zodiaci, quod æquinoctium facit autumnale. Virg. Geor. 1.

Libra die somniq; pares ubi fecerit horas,
Et medium luci, atq; umbra jam dividit orbem.

Libs, ventus ab occasu brumali flans adversus Vulturnum, ita dictus quòd à Libyâ spiret, quâ ratione & *Africus* Latinis dicitur. Gel. 2. 22. Plin. 2. 47. vulgo *le Beix.*

Libunca, Hisp. urbs, ad Narium flu. Pompon.

Liburna, urbs circa Dalmatiam. Strabo.

Liburnia, Illyridis regio supra intimum Adriatici sinûs recessum sita, inter Istriam, & Dalmatiam, à *Liburna* quodam Attico sic dicta. Steph. Hodiè *Croatia*, in ditione ducum Austriæ. Incolæ *Liburni*. Virg. Æn. 1.

Regna Liburnorum, & fontem superare Timavi.

Item *Liburni* viatores dicti sunt, qui ex agris jussu magistratuum sæpe vocabant cives, sic dicti quòd ex Liburniâ fere orti essent. Juvenal. Sat. 4.

———— *Primus clamante Liburno,*
Currite, jam sedit, raptâ properabat abollâ
Pegasus, attonitæ positus modo villicus urbi.

Item *Liburna*, sive *Liburnica*, genus navigii levissimi, velocissimique, à *Liburnis* populis ita dicti, qui olim celeribus navibus usi, Ionium mare, insulasque prædabantur. Horat. *Ibis Liburnis inter alta navium*
Amice propugnacula.

Liburnides, 60 insulæ maris Hadriatici juxta Liburniam. Strabo.

Liburnum, vehiculi, sive lecticæ genus fuit, ad Liburnicæ navis similitudinem factum, quo principes Rom. vehi solebant adeo molliter, ut interim vel dormire intus possent, vel legere, vel scribere, aut aliud quidvis commodè agere. Juvenal. Sat. 3.

———— *Turbâ cedente vehetur*
Dives, & ingenti curret super ora Liburno.

Liburnus, Campaniæ mons. Polyb. Item portus Tuscorum. Ptol.

Libya, filia Epaphi ex Cassiopeâ, à quâ Libya tertia pars orbis nomen accepit, quam nos Africam dicimus. Ab Asia, Nilo flu. ab Europâ, mari mediterraneo dirempta. Doctissimus Bochartus deducit ab Arabico *lub* quod est *sitis*. Est enim Libya sitis regio, testante Dionysio vers. 182.

Ἡ γὰρ ἀζαλέη τε καὶ αὐχμήεσσα τέτυκται.

Quin & Oppianus Κυν. δ. διψάδα γαῖαν vocat, & alibi ἀνυδρήεντα χῶρον. & rursus πολυδίψιον αἶαν. Inde Lucanus.

Per calidas Libyæ sitientis arenas.

Et Virg. *Hinc deserta siti regio.* ————

Inde *Libys* homo, & *Libyssa* mulier, & *Libystis*. Unde Virg.

———— *Et pelle Libystidis ursæ.*

Inde *Libycus*, ut *mare Libycum*. Inde etiam *Libysticus*, *Libystinus*, & *Libystæus*. Steph.

Libyssa, Bithyniæ flu. Appianus, item urbs ejusdem. Ptol. Hannibalis interitu nota. Vulgò *Polmen*. Aliis *Gebise*, vel *Lebise*. Steph. est castellum Bithyniæ maritimum.

Libyssus, locus urb. Romæ, qui deinde Argæus, postea vicus Tuscus dictus fuit. Fab. Pictor.

Libystini, pop. Colchis vicini. Steph. *Libystinus* autem dictus est Apollo ab his qui Pachynum Siciliæ promontorium incolebant, eo quòd immissâ Libycis, h. e. hostibus Carthaginiensibus peste, penè cuncti subitâ morte perierint.

Licatii, Vindeliciæ pop. Ptol. Strab. Plinio *Licates*. *Lechrainer* hodiè Schudo & Aventino, quos petulantissimos Vindelicorum vocant.

Licha, civitas videtur circa Lyciam. Thucyd.

Licha, aræ & columnæ sunt in Æthiopiâ sub Ægypto: Strabo.

Lichas, puer Herculis, per quem Dejanira viro suo in Oetâ monte sacrificaturo, vestem misit sanguine Nessi Centauri infectam; quam cum ille induisset, serpente jam per corpus veneno, doloris magnitudine in furorem versus, Lichan perniciosi muneris latorem capillis arripuit, & in subjectum mare præcipitavit, quem poetæ fabulantur in saxum sui nominis fuisse mutatum, quod à nautis in mari Euboeo ostenditur. Ovid. Met. 9.

Nunc quoq; in Euboico scopulus brevis emicat altè
Gurgite, & humanæ servat vestigia formæ.
Quem quasi sensurum, nautæ calcare verentur,
Appellantque Lichan. ————

Inde *Lichades* 3 insulæ in mari Euboico. Strab. lib. 9.

Licheni, Arab. Fel. Populi. Plin.

Lichindus, urbs Siciliæ. Steph.

Lichos, Phœniciæ flu. Pomponius.

Licinianus, poeta Martiali æqualis, & vicinus.

Licinius, Orientis Imperator, Christianorum hostis, à Constantino Cæsare tandem interfectus. Hist. Eccles.

Licinius Menenius, Trib. Mil. an. U. C. 307.

Licinius Mutianus, Syriæ Prætor, An. Dom. 66.

Licinius Sura 2. Cos. cum Sossio Senecione an. U. C. 854.

Licinius Stolo, Trib. Plebis cum L. Sextio, à plebe factus, postquam solitudo magistratuum tenuit civitatem quinquennio, legem tulit ne quis plus quam quinquaginta agri jugera possideret, quâ lege ipse damnatus est. Liv.

Licinius Valerianus & Gallienus Imp. an. U. C. 1006. Ambo ob dissidium obortum inter Gallienum & Aureolum apud Mediolanum, interfecti sunt. Orosius a. 25.

Lecneni, Corsicæ ins. pop. Ptol.

Lide, Cariæ mons. Herodot.

Liebris, urbs Phœnicum. Steph.

Liga, ins. maris Britannici, *Ligon* Camdeno.

Liganira, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Ligarius, nobilis Romanus, quem defendit Cicero oratione eâ, quæ *Pro Qu. Ligario* inscribitur.

Ligaania, Gall. Narbon. pop. Plin.

Ligea, Λιγεία Gr. nympha, Nerei & Doridis filia, à cantûs suavitate dicta. Virg. Georg. 4.

Liger, sive *Ligeris*, nobilis Celtarum flu. qui in Arvernorum finibus oriens, Heduosque à Biturigibus dividens, non procul à Pictonibus in Oceanum Britannicum influit. Vulgò *Loire*. Tibullus 1. 7.

Testis Arar, Rhodanusque celer, magnusq; Garumna,
Carnuti & flavi cærula lympha Liger.

Liger, Rutuli cujusdam nomen, fratris Lucagi, quem Æneas Turni auspicia sequentem interfecit. Virg. Æn. 10.

Ligii, populi Germ. quorum regio hodiè Silesia, inter Lusatiam ad occident. & Poloniam ad ort.

Ligir, flu. Bœotiæ juxta Plateas urbem fluens. Steph. *Becbir* Nigro.

Liguria, Italiæ regio gemina: Una litorea, quæ vulgò *Là Riviera de Genova* nominatur, inter ostia Vari ad occid. & Macræ ad ort. inter Gall. Narbonensem & Hetruriam supra 200 m. p. extensa, cujus caput est Genua, inter mont. Apenninum & mare Ligusticum perstricta: Altera vero Mediterranea, Galliæ Cisalpinæ non modica portio, inter Apenninum mont. ad meridiem, & ort. Alpes maritimas & Cottias ad occas. Padumque flu. ad bor. & ort. comprehensa, in quâ mons Ferratus ducatus, magna pars principatus Pedemontani, parsque ducatus Mediolanens. continetur. Pop. *Ligures*. Virg. Georg. 2.

Assuetumq; malo Ligurem, Volscosque verutos.

Id est, εἰθισμένον τῇ κακοπαθείᾳ, aut εἰθισμένον κακοπαθεῖν, vel κακοπαθῶς ζῆν, ita explicat H. Steph. Schediasm. 1. 6.

Nam

Nam hæc gens laboribus bellorum assueta. Nisi quis sententiam torqueat, ut volunt aliqui, ad gentis hujus *vanitas*, & malos ac vitiosos mores. Nam credibile hoc ex odio, quod vel vitio gentis, vel privatâ aliquâ offensâ in Ligures habuit Virgilius, ut apparet ex illo Æn. 11.

Vane Liger, frustraq; animis elate superbis,
Nequicquam patrias tentasti lubricus artes.

Sed rectè monet Germanus hunc cavillum non satis aptum laudibus Italiæ. Hinc *Ligusticus*, ut *mare Ligusticum*. Et Juven. Sat. 3.

Nam si procubuit qui saxa Ligustica portat.

Ligyes, Asiæ pop. qui cum Xerxe contra Græcos militarunt Herod. lib. 7. urbs eorum *Ligystina*. Steph.

Ligyrgum, Arcadiæ mons. Polyb.

Ligystides, insulæ quæ & *Stoechades*.

Ligystus, Phaethontis fil. à quo *Liguria* dicta. Fab. Pictor.

Lilæa. urbs Phocidis. Steph. Ferrario *Lellen* ex rab. recent, op Achaiæ in Doride reg. apud fontes Cephisi flu. Stat. Theb. 7.

Coryciamque nemus propellentemque Lilæam
Cephisi glaciale caput. ————

Lilium, Λίλιον Arriano, emporium circa Pontum.

Lilybæum, & Λιλύβη Dionysio promontorium Siciliæ, cum urbe ejusdem nominis, Libyam spectans. Punicè ללוב *Lelab*, h. e. *ad Libyam*, vel ללובאי *Lelabæ*, *ad Libes*, quia ad Libyam, & Libes erat obversum. Bochartus. Hinc *Lilybaius* Virg. Æn. 3.

Et vada dura lego saxis Lilybaia cæcis.

Lege *Lilybeia*.

Limæa, Lusitaniæ flu. Strabo, quem *Lethea* vocat Sil. lib. 1.

Limenia, Cypri civitas. Strabo.

Limenia, Venus sic dicta, cui apud Hermionios, virgines ante nuptias, & siqua vidua ad maritum rursus accederet, sacra faciebant.

Limenius, consul cum Catulino Philonio an. U.C.1102.

Limenotis, Chersonesus Celtica. Steph.

Limentinus, putabatur Deus, qui *liminibus* præerat.

Limia, flu Hisp. vide *Limæa*.

Limici, Hisp. Tarrac. pop. Ptol.

Liminium, op. inter Emeritam, & Cæsaraugustam. Anton.

Limiosaleum, urbs Germ. nunc In regno Polonico, Ptol. vulgò *Gaesna*.

Limnæ, locus in Arce Athenarum, templum habens Dionysio sacrum, à Theseo rege extructum: quo in loco vetustiora Bacchanalia peragebantur die 12 mensis Anthesterionis, qui nostro fere Novembri respondet. Aristoph. in Ranis, & Thucyd. lib. 2. Item Thraciæ Chersonesi urbs. Strabo.

Limnatis, Diana dicitur Pausaniæ in Messenicis Achaicis, & Arcadicis passim, à *Limnis* opido in confinis Lacedæmoniorum, & Messeniorum, in Laconicis ejusdem τῆς Λιμνάτιδος malè pro Λιμναΐτιδος. Idem in Corinthiacis Ἀρτέμιδος Λιμναίας meminit. Certe apud Lacedæmonios cultam fuisse *Limnatim* Dianam ex Tacito discimus Annal. 4. ubi perperam etiam *Limeneditis Dianæ* pro *Limnatidis*, vel *Limnatidos* dicitur. Λιμνᾶτις etiam Dianam à piscatoribus cultam, ut à venatoribus Ἀγροτέρας, testis est Artemidorus lib. 2. Vide Meursium in Miscell. Laconicis lib. 1. cap. 2.

Limniades, stagnorum nymphæ apud Ethnicos. Λίμνη enim stagnum significat. Vide Nat. Com. 5. 12.

Limnus, insula maris Britannici, inter Cambriam, & Hiberniam. Ptol. hodiè *Ramsey* Camdeno.

Limnothalassa, ins. Hispaniæ adiacens, inter Carthaginem & Sucronem, non procul à Dianio. Strabo lib. 4.

Limon, locus Campaniæ, inter Neapolin & Puteolos. Stat. 3. Sylv. Carm. 1.

Et placidus Limon, numenq; Euplæa carinis.

Limone, urbs Perrhæbica. Steph. in Ἠλώνη.

Limoniades, Nymphæ florum, & pratorum, quas aliquando mori, ac deficere dixit Aristot. sicut Panes ac Fauni.

Limnaius mons, mons Walliæ, *Plimlimon* Camdeno.

Limonum, Pictonum op. in Galliâ. Ptol. vulgò *Limon*.

Limovici, vide *Lemovices*.

Limusa, Pannoniæ infer. urbs. Anton. *Munsburg* Lazio.

Limyra urbs Lyciæ, à *Limyro* fluvio. Steph.

Limyrica, regio Indiæ intra Gangem. Ptol.

Lincasii, Gall. Narb. gens circa Æduos. Strabo.

Lindavium, seu *Lindoia*, vulgò *Lindaw*, urbs libera, & pulchra Sueviæ ad lacum Brigantinum. Vide Munsterum.

Lindisfarna, ins. Albionis, oræ Northumbriæ ad ostia Tuedæ flu. adjacens, cum urbe cognomine olim episcopalis, cujus sedes Dunelmum translata est, olim *Halig Eiland*, nunc *Holy Island* dicitur.

Lindonium, urbs Britanniæ in Angliâ. Steph. vide *Londinum*.

Lindum, urbs Angliæ episcopalis, *Lincoln* vulgò, Latinis *Lindocolnia*, & postea per syncopen *Lincolnia*.

Lindus, Rhodi insulæ opidum. Ptol. *Lind* Sophiano.

Lingones, pop. Gall. Belg. ad ortum Matronæ flu. Heduis, Sequanis, & Leucis vicini, qui etiam hodie *Langres* vocantur Luc. lib. 1.

Pugnaces pictis cohibebant Lingonas armis.

Hinc *Lingonicus*, ut *Bardocucullus Lingonicus* apud Martialem pro vestimenti vilissimi genere, quod Lingonibus præcipue erat in usu.

Lingus, castellum Cassandreorum. Steph.

Linennus, vulgò *Rother* flu. Albionis, juxta *Rhie* op. ad meridiem in Oceanum Britan. exiens.

Linitima, Æthiopiæ sub Ægypto op. Plin.

Linna, parva reg. Hellespontiæ, incolæ *Linusii*. Steph. ex Strab. lib. 13.

Linterna palus, Silio in Campaniâ est. Ejus meminit Statius Sylv. 4. 3.

Et Linterna palus, pigerque Savo.

Linternum, Campaniæ vicus, inter Vulturnum & Cumas. Ubi Scipio Africanus invidiæ cedens obiit & sepultus est. Plin. & Liv. *Liternum*, & sic rectè scribi monet Cluver. Quamvis plerique Latini auctores inserto N *Linternum* habent, quasi à *Lintribus* deductum. Ovidius Mutationum ultimo.

Hinc calidi fontes lentisciferumque tenetur
Linternum. Sil. lib. 8:
———— *Stagnisque palustre*
Linternum.

Λιθρῖνος Ptolemæo. Λίτερνον Straboni & Appiano.

Linum, promont. Brutiorum in Calabriâ citer. teste Barrio, *capo di Verre* hodie.

Linus, fons Arcadiæ, fœminis bibentibus ex eo abortum prohibens. Plin.

Linus, auditor & comes Pauli Apostoli. 2 Tim. 4. Primus post Petrum Ecclesiæ Romanæ Episcopus fuisse dicitur, An. Dom. 70. Euseb. 5. 6. Irinæus. 3. 3. Sub hujus nomine duo circumferuntur libri ad Ecclesias orientales, qui acta continent Passionis Petri & Pauli, sed libri illi commentitii sunt, & multos continent errores. Vide Bellarm. De script. Eccles. & lib. 2. De Rom. Pont. cap. 9. Baronium ad an. 69. Possevin. in apparatu sacro. Voce *Linus*.

Linus, filius Apollinis ex Psamathe Crotopi Argivorum regis filiâ; Cum enim Apollo, occiso Pythone serpente, ad Crotopum venisset, ab eo hospirio susceptus, clam cum Psamathe ejus filiâ concubuit, quæ ex eo compressu gravida effecta, expletis legitimis mensibus, puerum peperit, quem *Linum* appellavit. Hunc, cum patris indignationem metuens inter virgulta occultasset, canes inde extractum dilacerarunt.

Linus, Apollinis, & Terpsichores filius, Musicæ peritissimus, Thamyræ, Herculis & Orphei præceptor. Virg. Ecl. 4.

Non me carminibus vincet nec Thracius Orpheus,
Nec Linus, huic mater quamvis, atq; huic pater adsit,
Orphei Calliopea, Lino formosus Apollo.

Hunc ab Hercule occisum ferunt, impactâ in caput citharâ, quod ipsum rusticiùs canentem irrideret. Pausan. lib. 9. Mart. 9. 88.

Ipse meum flevi, dixit Apollo, Linum.

Linus, Oechaliensis citatur Stephano in Οἰχαλία.

Linx, flu. & urbs Mauritaniæ, vide *Lixus*.

Lipara, insula una ex Æoliis, ita dicta à *Liparo* rege, Ausonis filio, cui successit Æolus, cum antea *Meligunis* vocaretur. Plin. 3. 9. Aliqui sic dictam volunt, quasi *pinguem*, ita enim λιπαρὰ sonat. Atqui hæc insula solum habet sterile, & infœcundum. Hinc Cic. Verrina 3. *Emit agri Liparensis miseri, atque jejuni decimas*. Et paulo post de civitate Liparensi, *Hæc tam parva civitas*, &c. *in insulâ incultâ, tenuique posita*. Aliud comminiscitur Callimachi Schol. quod haud facile capias. Λιπάραι δ' ὅτι σιδήρους διαφόρους θέντες ἐν αὐτῇ πολλοὺς, ὕστερον εὕρηκαν αὐτὰ ἐκ τῆς ἀναδόσεως τοῦ πυρὸς συμπαγέντα: καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθη ἡ νῆσος Λιπάρα, διὰ τὸ αὐτὰ διάφορα ὄντα ἓν γενέσθαι, h. e. *aiunt cum ferreas massas plurimas in eâ annis posuissent, illas mox reperisse excoctas ex ignis eruptione. Quocirca insula Lipara dicta est, quia hæ massæ, cum diversæ essent, in unam coaluerunt*. Hæc ille in Dianæ hymnum, quibus nihil absurdius fingi potuit, cum Græcè λιπαρὰ nihil minus sonet, quam quòd è diversis massis in unum coaluit. Asserit itaque Bochartus nomen esse deflexum ex Phœnicio *Nibaras* vel *Nibras*, quod Arabicè est *lampas*, seu *lucerna*, *tæda*, *fax*; Inde *Lipara*, vel *Liparis* nomen Punicum, quia facis instar noctu lucebat. Aristot. in Mirand. Καὶ τὸ ἐν τῇ Λιπάρᾳ δὲ πῦρ φανερὸν καὶ φλογῶδες, οὐ μεθ' ἡμέραν, ἀλλὰ νύκτωρ μόνον καίεσθαι. Theoc. Idyll. 2. ——— Ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίω

Πολλάκις Ἁφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

Sillus lib. 14.

Nam Lipare vastis subtus depasta caminis,
Sulphureum vomet exeso de vertice fumum.

Ex *Nibras* autem vel *Nibaras* Græci fecere *Liparas*, ut mollirent vocem barbaram & ad suæ linguæ typum effingerent. Item *Lipara* Cappadociæ pars, *Licandus* Europæ lati.

Liparis, Ciliciæ flu. ἀπὸ τοῦ λιπαροῦ, quoniam teste Vitruvio 8. 3. natantes in hoc fluvio, aut se lavantes, non aliter unguntur ab ipsa aqua, quam si oleo, aut adipe lavarentur.

Liparum, urbs Thraciæ. Steph.

Lipsia, literarum studiis, & mercatura celebre Misniæ op. vulgò *Leipzick*.

Liquentia, flu. Gall. Cisalpinæ, seu Venetiæ post Tarvisinum agrum. Oritur in Opitergiuis, & in mare Hadriaticum cadit. Virg. Æn. 9.

Quales aeria Liquentia flumina circum.

Ubi participium videtur, non loci nomen. Vide Erythræum.

Litia, flu. Gall. Narb. apud mont. Pessulanum decurrens, seque in stagna Volcarum exonerans, teste Dalechampio. Vulgò *Le Lez*.

Litimirk, op. Saxoniæ Hamburgo proximum. *Mulheym* Villanovano.

Liriope, nympha marina, Oceani & Tethyos filia, ex quâ Cephissus amnis Narcissum puerum formosissimum suscepit. Ovid. Met. 3.

Prima fide vocisque rata tentamina sumpsit
Cærula Liriope; quam quondam flumine curvo
Implicuit, clausaque suis Cephisus in undis
Vim tulit, enixa est utero pulcherrima pleno
Infantem, Nymphis jam tunc qui posset amari,
Narcissumque vocat. ———

Liris, fluvius Campaniæ, Minturnas præterfluens. Vulgò *Garillano* vel *Gariglia*. Horat. Carm. 3. Od. 17.

——— *Innantem Maricæ*
Litoribus tenuisse Lirim.

Lucan. lib. 2.

Sarnus, & umbrosæ Liris per regna Maricæ.

Mart. 13. 80.

Cæruleus nos Liris amat, quem sylva Maricæ, &c.

Silenti cursu labi hoc flumen testantur Horatius & Silius. Hic lib. 1. Od. 31. ——— *Quæ Liris quietâ*

Mordet aquâ taciturnus amnis.

Ille lib. 8. ——— *Lirim*

Sulphureum, tacitisque vadis ad litora lapsum.

Lirayna, urbs Pamphyliæ. Steph.

Lisboa, florentissimum Portugalliæ emporium, & regni caput. Vide *Olisippo*.

Lisbum, locus Germaniæ in Franconiâ ad Mœnum flu. qui *Erlenbrunnen* B. Rhenano.

Libdias, Megalopolitanorum dux, an. U. C. 517.

Lismora, urbs Hiberniæ, inter Waterfordiam ad ort. & Corcagium ad occid. Item urbs Scotiæ in Argadiâ regione occidua.

Lissa, insula contra Jader, in Illyrico mari. Plin. 3. ult. Item Accetanorum in Hisp. urbs. Ptol.

Lissia, ins. maris Britannici, Angliæ adjacens. Anton. *The Gulfe* Camdeno.

Lisson, Siciliæ flu. Leontium præterfluens. Polyb.

Lissus, urbs Macedon. in Illyrici conf. ad ostia Drilonis media inter Epidaurum urb. Dalmatiæ, & Aulonam urb. Macedon. Lucan. lib. 5.

Prætereunt, frustra tentati litora Lissi
Nymphæumque tenent. ———

Item op. Cretæ in orâ australi apud Criumetopon promunt. & Tarbam op. *Fiomssi* Nigro. Est & flu. Thraciæ in mare Ægæum inter Thason & Samothracen ins. exiens, unus ex illis, quos Xerxis exercitus exsiccavit, teste Herodoto.

Litæ, Laconicæ urbs. Steph.

Litana, sylva in Gall. Togatâ prope Boios, vulgò *Selva di Lugo*. Cujus arboribus viæ finitimis cæsis, ac subito impulsu ruentibus, L. Posthumii Cons. Rom. exercitus tam fœdâ strage est obrutus, ut ex 25. millibus vix decem homines superfuerint. Livius.

Lite, urbs Macedoniæ. Suidas.

Lithesius, Apollo in Melea, quòd ibi in lapide collocatus sit à λίθος. Steph. Suid.

Lithobolia, apud Troezenos festa, à *lapidum jactu* sic vocata, quòd in seditione nonnulli duas Cretensium puellas, Limiam, & Auxesiam, lapidibus nequitèr obruerant, ac trucidaverant, unde ut earum manes placarentur, festum quotannis solennitèr celebrandum statuerunt. Plut.

Lithostrotos, nomen loci, in quo sedit Pilatus Christum Dominum nostrum morti adjudicaturus, qui locus sic dictus, quòd stratus fuerat lapidibus.

Lithrus, Armeniæ min. urbs. Strabo.

Litorius, aruspicum responsis, & dæmonum oraculis addictus, à Gothis victus ac occisus est, an. U. C. 1191. Diacon. Cassiod.

Littamum, Norici urbs, Anton. Lazio *Lutach*.

Litubium, Liguriæ op. Livio. *Riturbio*, teste Bernardino Sacco.

Litus altum, seu *Ripa alta*, op. Albionis in orâ Scotiæ orientali, *Tarbarth* Camdeno, aliis, *Roxburgh*.

Litus Cæsia, op. Corsicæ in orâ occiduâ, *Calui* Moletio, & Pineto.

Lityersa, nothus erat Midæ regis. Hic cùm ageret in Celænis, exceptos eos, qui advenissent, compellebat, ut secum meterent, deinde præsectis capitibus reliquum corpus manipuli, involvebat. Idem instituit, ut in honorem Midæ, æstivus sive messorius hymnus caneretur, unde proverbium, ut qui coacti canerent, hi Lityersæ cantionem canere dicerentur. Vide Erasm. in Chiliad.

Livii, Gall. Narbon. populi. Plin.

Liviopolis, Cappadociæ op. Plin.

Livius Fidenas, Tusciæ rex, regn. an. 48.

T. Livius, historicus Patavinus, res Romanas miro artificio luculentoque sermone perscripsit. Hieronymus ad Paulinum. *Ad Titum Livium lacteo eloquentiæ fonte manantem, ab ultimis Hispaniæ Galliarumque finibus quosdam venisse nobiles legimus. Et quos ad contemplationem sui Roma, non traxerat, unius hominis fama perduxit*. Hunc Caius princeps, tanquam verbosum insectabatur; Pollio vero tanquam Patavinitatem redolentem. Quintiliano magnopere laudatur, qui eum Herodoto comparat, in concionibus præsertim, suadetque pueris ediscendum, ut Ciceronis imitatorem.

Livius Andronicus, Livii Salinatoris libertus, cujus filios erudiit, ab eoque ob ingenium libertate donatus. Primus Romæ fabulam dedit, C. Claudio Cæci filio, & M. Tuditano Coss. anno ante nativitatem Ennii. Diomedes. Gell. lib. 16.

Livones, pop. Sarmatiæ Europææ ad sinum Venedicum, quorum regio Livonia, inter Prussiam ad merid. & Rus-

siam albam ad bor. Samogitiâ comprehensa, cujus urbes Riga, Curovia. Venda, Oselia, Revalia, & Torparum.

Lithuania, regni Poloniæ pars, & magnus ducatul, palustris regio, plurimumque nemorosa: Ab orienre Borysthene clauditur, Russiam & Moldaviam ad meridiem respicit, Poloniam versus occasum, Livoniam ad Septentrionem conterminas habet. Rara hujus regionis opida. Metropolis autem Vilna est; Episcopalis civitas. Cromerus. Munsterus.

Luithprandus, Ticinensis Ecclesiæ Levita, à Basilio Imp. historiam rerum per Europam gestarum exorsus est. An. Dom. 883.

Luithprandus, puer sub Asprandi ducis strenui tutelâ à patre Cuniberro Longobardorum rege regni hæres relictus. An. Dom. 687. Blond. 10. 1.

Lixa, urbs Libyæ à *Lixo* fluvio. Steph.

Lixus, *Lix*, Ptol. *Lusso* hodie Castaldo, flu. Maurit. Tingitanæ ad Lixam urb. in Oceanum Atlanticum labens. Item colonia, & urbs Maurit. Tingit. in orâ maris Atlantici, olim Antæi regia. Sil. lib. 3.

Et Tingin rapida mittebat ab æquore Lixus.

Vide Dausqueium ad locum.

Lizisis, op. Daciæ in Transylvania, *Loorzatos* Lazio.

L O.

Lobetum, urbs Hisp. Tarracon. In Celtiberis & Arragonio regno, in Castellæ novæ confin. *Albaracia* hodie. pop. *Lobetani* Plin.

Lobna, civitas Sacerdotum in tribu Judæ, quæ & *Lebna*.

Lobni, filius Gerson filii Levi. Exod. 6.

Lobon Argivus, librum de poetis scripsit, ut ait Laertius in Epimeoide, qui & ejus meminit in Thalete.

Lobrini, montes in Phrygiâ, unde *Rhea Lobrina*, Schol. Nicandri.

Locanus, Magnæ Græciæ flu. Ptol. *Proteriato* Battio, *Samiano* Leandro.

Locarie, equarum Solis una. Hyginus fab. 183.

Locarium, Siciliæ op. Anton.

Locastra, Mediæ urbs. Ptol.

Locha, Africæ urbs magna à Scipionis militibus, eo invito, expugnata & direpta. Appian.

Locharna, Peloponnesi opidum. Ptol.

Lochias, promontorium Ægypti, non procul ab Alexandriâ & Pharo. Strabo 17. *Castelleta* Ortelio.

Lochis, Sarmatiæ Asiaticæ urbs. Ptol.

Locoritum, urbs Germ. libera in Franconia, *Forcheim*, teste P. Apiano.

Locozus, urbs Phrygiæ. Steph.

Locra, Corsicæ flu. in ora occidua. Ptol.

Locris, regio Phocidi proxima. Populi *Locri* Parnassum mont. utrinque accolentes; quorum qui occiduam incolunt plagam ad Crisseum usque sinum pertingentes, medii inter Ætolos, & Phocenses à gravitate odoris *Ozolæ*, & à situ *Hesperii* cognominantur. Qui vero Parnassum ad ort. accolunt & ad mare usque Euboicum extensi, in duplici sunt differentia. Nam hi quidem à Cnemide monte, *Epicnemidii*, illi vero ab Opunte urbe, *Opuntii* cognominantur. Strabo lib. 9. *Locrenses* cum bovem, quem diis facerent, non haberent, composito ex lignis minutis bovis simulachro, illo rem sacram fecerunt. Unde adagium de re vili & munere sordido natum est *Locrensis bos*, Iidem cum fœdus quod cum Peloponnesiis inierant, violassent, ad Heraclidarum partes transeuntes adagio causam dederunt huic apud Zenod. & Eust. *Locrense pactum*, in fœdifragos.

Locri, in extrema Italiæ ora, quam magnam Græciam antiqui appellarunt, opidum incolentes ejusdem nominis ab iis locis, qui Ajacem Oileum ad Trojam secuti sunt, conditum, vide Servium in illud Æn. 3.

Hic & Naritii posuerant mœnia Locri.

Hi discriminis gratiâ *Epizephyrii* dicebantur, quòd supra Zephyrium promuntorium siti sint.

Locus Felix, Austriæ op. Anton. *Wels* Lazio.

Locusta, venefica Neroni grata, ex Galliis evocata: cujus operâ Agrippina Claudium, & Nero Britannicum de medio sustulerunt. Tacit. lib. 11. Juven. Sat. 1.

—Instituitque rudes melior Locusta propinquas.

Lod, civitas, quam ædificavit Samad filius Elphaad, 1 Par. 8. 2 Esd. 7. Lat. *nativitas*, vel *generatio*.

Lodabar, op. Galaad montis. 4 Reg. 9.

Loemius, Apollinis cognomen, quod ei Lydii imposuerunt ob malorum expulsionem, finitâ pestilentiâ. Sol enim aera rarefacit, & expurgat. Hinc Seneca in Oedip.

——Una jam superest salus,
Siquam salutis Phœbus ostendit viam.

Logi, pop. Albionis in Scotiâ. Ptol. quorum regio *Strathnaruen* H. Boethio.

Logia, flu. Hiberniæ. Ptol. per oram orientalem ex lacu Shaterwico fluens, ac in mare ad Strangfordiam op. exiens. Camdeno *Lough Der* vel *Lough Foyle* in orâ bor. apud urb. Derry. *Lough Coyn* vero est qui apud Strangfordiam exit.

Logus, flu. Walliæ, unà cum Vaga in Sabrinæ ostia ad Striguliam op. influens, *Lug*, & *Lhygwy*.

Lois, avia Timothei. 2 Tim. 1.

Lollianus, Consul cum Arbitrione. An. Dom. 80.

Lollianus Avitus, Consul cum Gavio Maximo, an. U.C. 896. Alter Consul cum Pompeiano, an. U. C. 962.

Lomentus, *Λωμεντός* Stephano, urbs Italiæ.

Lommini, tergemini fratres Geryonis filii, ædificaverunt à suo nomine urb. magnam *Lomminianam* Berosus.

Loncium, Norici opidum. Anton. *Lienez* Simlero.

Londinum, urbs Angliæ antiquissima. Tacito, Ptolemæo, & Antonino, *Londinium*, & *Longidinium* dicitur. Ammiano *Landinum* & *Augusta* Stephano *Λινδόνιον*. Quis primus fuerit conditor obduxit vetustas, & perpaucæ sane sunt urbes, quæ suos authores norunt, cum è parvo sensim excreverint. Verum uti aliæ, ita hæc nostra, fabulosâ origine Trojanis se imputavit, Brutum illum Æneæ magni abneporem conditorem credit. Quicunque autem condiderit, vitali genio constructam fuisse ipsius fortuna docuit, & antiquitate suspiciendam esse innuit Ammianus Marcellinus, qui suo tempore, ante annos nimirum mille & ducentos *vetustum opidum* appellarit. Quin & Cornelius Tacitus, Neronis tempore *copiâ negotiatorum*, & *commeatu maxime celebre* fuisse prodidit. Vulgò *Londen*, Gallicè *Londres*. Vide Camdenum in Trinobantibus, & omnino virum doctissimum Guil. Burtonum Comment in Antoninum, pag. 154. &c. Per se maxima est, & suburbia habet amplissima, necnon & arcem, Turrim appellant pulcherrimè extructam, & validissimè munitam, à quâ non longe lapideum pontem obtinet, longa & mirandâ operis arcuati serie constructum, super cujus dorso domicilia utrinque eâ dispositione ac structurâ cernuntur, ut perperul penè vici speciem, non pontis exhibeant. Regia est civitas, ac Regni caput. In eâ reges diademate insigniuntur, regnoque inaugurantur, Concilium seu Parliamentum ibi etiam celebratur. Administratur autem antiquo Britannorum regum privilegio à 24 civibus, quos Angli *Aldermannos*, quasi Seniores vocant; ex quorum numero Prætorem Urbanum, vulgò *The Lord Mayor*, & Tribunos duos, vulgò *The Sheriffes* vocant, ipsimet annuâ commutatione eligunt. A Cæsare, ut quidam existimant, *Augusta Trinobantum*, vocatur. *Cantiorum civitatem* facit Ptolemæus, forsan quia tunc temporis sub eorum ditione fuit.

Londobris, insula juxta Lusitaniam. Ptol. *Barlingues*, teste Resendio.

Longa Alba, vide *Alba*.

Longanicum, seu *Longaticum*, op. olim, nunc pagus Norici inter Aquileiam & Æmoniam. Anton. *Logitsch*, teste Lazlo.

Longanus, Siciliæ flu. circa Mylas urbem. Ptol.

Longatis, Bœotiæ regio. Lycophron.

Longidieni, Germ. pop. Ptol.

Longimanus, Artaxerxes, rex Persarum, sic dictus quòd manum alteram haberet longiorem.

Longinus, Consul cum Decio, an. U. C. 1239.

Longinus Cassius, Philosophus, Porphyrii præceptor, vir multæ eruditionis & Criticus; floruit sub Aureliano Cæsare. Libellum ejus *περὶ ὕψους*, sive *de sublimi dicendi genere*, hodie habemus.

Longobardi, pop. Germ. quos à *longis barbis* dictos ferunt, & ab Oceano, Germaniæque ultimis oris venisse, novas sedes quærentes. Hi Albioo duce Italiam iorravere, brevique omnes penè citer. Galliæ urbes recepere. Ibi cum 200 annis regnassent, à Carolo M. superati fuere. Sed tamen (ut diximus) ut Celtiberi ex Celtis & Iberis fuit una natio; ita Lingones pop. Germ. & Bardi Gall. pop. factâ unione, gentem unam, & unum nomen admiscuerunt. Ideoque quidam *Lingobardos* vocant.

Longone, urbs Siciliæ. Steph.

Longonicum, op Angliæ io Northumbriâ, vulgò *Lanchester*, teste Camdeoo.

Longula, Volscorum urbs. Liv. Vide *Viterbum*.

Longum, promunt. Siciliæ. Ptol. *Lognina* Fazello.

Longuntica, Hisp. Tarracon. urbs maritima. Liv. *Guardamar*, teste Beutheto.

Longurus, Siciliæ palus, vel lacus. Phavorinus ex Tzetze in Lycophronem.

Longus, flu. Albioois io orâ Scotiæ orient. Ptol. hodiè *Lough*.

Longus, Consul cum Tib. Claudio Cæs. ao. U. C. 794.

Longus Sophista, scripsit Pastoralium de Daphnide & Chloe, libros quatuor. Gothfredus Jungermannus recensuit, io latinum sermonem vertit & notas addidit. Hanoviæ 1605. Postea vero Petrus Moll Snecanus recensuit, io latinum sermooem convertit, notis, & animadversionibus illustravit. Franeketæ 1660.

Lopadusa, insula inter Siciliam & Africam. *Lampedosa* Mercatori.

Lophis, Bœotiæ flu. Pausan.

Lopsi, Liburniæ pop. Plinio.

Lopsica, op. Liburniæ. Ptol. *Selissa* Moletio.

Lopum, stupendum in Bactrianâ reg. desertum, in quo exploratum habetur, malignos quosdam spiritus, seu dæmones degere, qui peregrinis hac iter facientibus multas & varias præstigias immittere soleot, quibus ipsi perstricti miserrimè pereunt: quòd si quis paululum de viâ deflexerit, cujusdam rei necessariæ gratia, quod sæpè in itinere conficiundo contingere solet, protinus se nomine proprio audit appellari: qua re fretus, eam prosequitur vocem, ac ita à recto calle procul aberrat, ac reverti non est potis. M. Paulus Venetus.

Lordi, pop. Illyrici. Strabo lib. 7. corruptè pro Ἐρδιοι.

Loreni, Lydiæ pop. Plin.

Lorgita, Hisp. pop. Polyb. *Ilergetes* nonnullis.

Loryma, urbs Cariæ, et portus Rhodi. Steph.

Los, insula circa Thessaliam. Insularis *Lous*. Steph.

Losa, Gall. Aquitan. urbs. Anton.

Lot, fil. Haran. Gen. 11. quem δίκαιον vocat D. Petrus. 2 Ep. c. 2. vers. 7. Ejus uxor cùm intueretur ulterius post eum, statua salis effecta est. Gen. 19. Græcè est στήλη ἁλὸς, Ebraice à נציב, unde *Nisibis*, quæ & *Nesebis*, & *Nasebus*. Sic interpretatur hoc nomen Philo Byblius apud Stephanum *de urbibus*. Statuam autem alii *cumulum*, alii *columnam* vocant. *Distat à mari Sodomeno duabus leucis: constatque adhuc cumulus ille*, ait Benjamin in Itinerario, *qui à gregibus aliquando lambendo imminutus, denuo ad pristinam crescit molem*. Thargum Hierosolymitanum: *Quia uxor Lot erat ex filiabus Sodomæ, respexit post se, ut videret quid tandem eventurum esset domui patris sui: & ecce ipsa stetit* (i. e. mansit) *columna salis, duratura usque ad tempus illud quo reviviscent mortui*. Hanc suo etiam tempore superfuisse testantur Josephus, & Clemens Ep. ad Romanos; Vide Burchardum & alios qui ibi fuere. Sulp. Severus: *Sed mulier parum dicto audiens (humano malo, quo agi ius vetitis abstinetur) reflexit oculos, statimque in molem conversa traditur*. Cyprianus, ——— *Et simul illic*

In fragilem mutata salem stetit ipsa sepulchrum.

Tertullianus carmine de Sodomâ.

——— *Ipsa sibi formam sive corpore servans,*
Durat adhuc, nunquam pluviis nec diruta ventis.
Quin etiam si quis mutilaverit advena formam,
Protinus ex sese suggestu vulnera complet.

Cæterum uxor Lothi in salem conversa, magno admonuit Sacramento, neminem in viâ liberationis suæ, præterita desiderare debere, uti notat Augustinus. Unde Prudentius.

Nemo memor Sodoma, qua mundi forma cremanda est,
Ut semel, è muris gressum promoverit, ore
Post tergum verso respectet funera rerum.

Incestum hic Lothus cum filiabus suis inscius commisit. Ratio autem quæ filias eius ad hoc facinus commovit hæc à Josepho refertur. Αἱ δὲ παρθένοι αὐτοῦ νομίσασαι τὸ ἀνθρώπινον ἀπολωλέναι γένος, πατρὶ πλησιάζουσι λαθοῦσαι, ἐποίουν δὲ τοῦτο ὑπὲρ τοῦ μὴ γένος ἐκλιπεῖν. Sulp. Severus: *Lot autem filia existimantes humanum genus interiisse, concubitum inebriati patris appetiverunt*. Licitum siquidem arbitratæ sunt, quod ab Arabibus vicinis quotidie fieri intelligebant, ut Strabo docet. Sed fœdum hoc facinus haudquaquam, quod Chrysostomus facit, excusandum est.

Lothan, filius Seir Horræi. Gen. 36.

Lotharingia, reg. & ducatus Gall. Belg. à *Lothario* rege Gall. sic dicta, olim Austrasia; quæ tamen magis patebat, inter Mosam, & Rhenum, et Scaldim flu. extensa. Dividitur in superiorem, quæ et Tullingia et Mosellanica dicta fuit, nunc *Loraia*, et inferiorem, Brabantiam, et adjacentes Belgii regiones complectentem.

Lotharius, Italiæ rex ioterventu Berengarii designatus. Luithpr. 5. 12. Ao. Dom. 947.

Lotharius, Rom. Imp. 20. ao. sal. 127. Blond. 5. 2.

Lotharius, 3. Ludovici Rom. Imp. filius, & ipse Imperator, annis 15. regnavit. Filii propter regni divisionem vehementissimis inter se odiis exarserunt, arreptis armis in Altissiodorensibus apud Fontanicum coactis copiis, prælium commiserunt gravissimum: in quo strages Francorum, quanta nunquam alia, facta est. Superatus Lotharius fugâ salutem quæsivit. Blond. lib. 1. Ludovicum filium consortem imperii sumpsit anno sal. 850. imperio se abdicavit, & monasticum induit habitum: in quo & animum Deo reddidit in monasterio, quod Prumia dicitur, diviso inter filios imprimis regno, Ludovico Imperium & Italiam, Lothario Lotharingiam, Carolo Provinciæ regnum tradidit. Æmilius lib. 3. An. Dom. 856.

Lotharius, Francorum rex, Ludovici regis filius ex Gerbergâ Imp. sorore, An. Dom. 954. Lotharingiam occupavit, Aquisgranum usque delatus, agros populatus est. In quem Otho Imp. ex Bavariâ exercitum cùm duxisset, Lotharingiam recepit. Lotharius Parisios est reversus. At Imp. eum insequens, in Franciam ingressus, Laudunensium, Suessionumque agris vastatis, Parisiorum suburbia incendit, An. Dom. 979.

Lotis, nympha formosissima, Neptuni filia, quæ cum Priapi vim effugere non posset, invocatâ Deorum ope, in *lotum* arborem est commutata. Ovid. Met. 9.

Loton, *Letoia* Plin. ins. parva maris Jonii Cephalleniæ proxima, *Guardant* Sophiano. Nigro *Trapano* nominatur.

Lotophagi, pop. in Africâ apud Syrtes, à *Loti* arboris fructûs esu sic dicti; cujus cibus est tam dulcis, ut advenis incutiat patriæ oblivionem. Itaque cum Ulyssis socii delati fuissent in Africam, & lotum gustassent, vix inde abduci potuerunt. Hom. Od. 9.

Οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μήδονθ' ἑτάροισιν ὄλεθρον
Ἡμετέροις, ἀλλά σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι.
Τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
Οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, οὐδὲ νέεσθαι.

Unde Ovid. de Ulysse.

Nec degustanti Lotos amara fuit.

Silius lib. 3.

Et dulci pascit lotos nimis hospita baccâ.

Ovid. Trist. 1. 4.

Sic nova Dulichia lotos gustata palato,
Illo quo nocuit grata sapore fuit.

Verum esca est, an potabilis lotos? Utrumque. Scylax Caryandenus Λωτοφάγοι οὗτοι μέχρι τοῦ στόματος τῆς ἑτέρας Σύρτιδος. Οὗτοι λωτῷ χρῶνται σίτῳ. Vide Dausqueium in locum Silii adductum.

Lotophagites, ins. maris Africi non longè à Syrtibus. Ptol. *Le Gerbi*, teste Fazello.

Lotophagum, ora in intimo Syrtis majoris sinu. Plin.

Lotus, viri nomen, qui fil. habuit Ammanum, à quo Ammanitæ Arabes dicti. Steph.

Lovanium,

Lovanium, urbs Belgii, Academia Brabantiæ clarissima, Studiorum metropolis. Vide Lipsii *Lovanium*, & Guicchiardinum in descr. accuratiss. infer. Germaniæ.

Loventinum, op. Albionis in Walliâ Angliæ reg. occiduâ. *Luentinum* Ptolemæo. *Powes land* Villanovano, & Moletio.

Lovia, Pannoniæ urbs. Anton.

Lous, Macedoniæ flu. prope Apolloniam. *Viergo* Nigro. *Aoum* Strabo, & Livius vocant.

Loxa, Scotiæ flu. *Losse* Camdeno, & Buchanano.

Loxias, Apollo dictus, quòd obliqua ederet responsa, aut ab eo quòd Zodiacum Sol obliquè percurrat. Macrob. Saturn. Seneca in Oedipo.

Responsa dubiâ sorte perplexa latent,
Ambage nexâ Delphico mos est Deo
Arcana tegere. ————

L U.

Lua, Dea quædam apud veteres, à *luendo*, expiandoq; nomen sortita, quæ præerat lustrationibus, & lustris. Vide Turneb. Advers. 16.20. & 23.22. & 19.15.

Luangi, Hisp. Tarracon. gens. Ptol.

Lubar, Epiphanio lib. 1. Hæres. est mons ille in quo Arca Noe constitit. Verba ejus sunt. Μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἱδρυνθείσης τῆς λάρνακος Νῶε ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς Ἀραράτ, ἀναμέσον Ἀρμενίων, καὶ Καρδυαίων ἐν τῷ Λουβὰρ ὄρει καλουμένῳ. Ἐκεῖσε πρῶτος κατοίκησις γίνεται μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τῶν ἀνθρώπων.

Lubeca, & *Lubecum*, urbs Germ. in Saxoniæ, & Holsatiæ confin. in orâ maris Baltici, urbs libera, & emporium celeberrimum. Vulgò *Lubeck*.

Luca, civitas Tusciæ, à *Lucumone* Hetruscorum rege dicta. Pop. *Lucenses*. Strabo lib. 5. ex emendatione Cluverianâ, Πρὸς δὲ ὄρει τοῖς ὑπερκειμένοις τῆς Λούνης ἐστὶ πόλις Λοῦκα. Plin. 3. 5. *Primum Etruriæ opidum Luna, portu nobile, colonia Luca, à mari recedens, propiorque Pisæ*. Apud Agathiam lib. 1. opidani leguntur bis Λουκανοὶ quod corruptum pro Λουκαῖοι putat Cluverius.

Lucani, pop. Italiæ à Samnitibus oriundi, secundum mare extensi, Silaro flu. à Picentinis, Lao à Brutiis dirempti. Plin. 3. 5. Dionys. vers. 362.

Ἑξῆς δὲ Λευκανοὶ καὶ Βρέττιοι ἄνδρες ἔασι,
Τουλάτιοι ναίοντες ἐπὶ Λευκὴν ἐπὶ πέτρην.

De his vide Justinum lib. 23. Erant autem Appulis vicini, quemadmodum ex Horatio colligimus lib. 2. Sat. 8. Sic enim ille de seipso.

———— *Lucanus an Appulus anceps,*
Nam Venusinus arat finem sub utrumq; colonus.

Vide Cluver. Ital. Ant. Eorum regio *Lucania*. Inde *Lucanus* adject. Horat.

Quod me Lucanæ juvenem commendet amicæ.

Et *Lucana pascua* apud eundem pro fertilibus. Hinc *Lucas boves* poetæ elephantos vocant. Sil. lib. 9.

———— *Moderantem cuspide Lucas*
Maurum in bella boves. Sen in Hippol.
———— *Amat insani*
Bellua ponti, Lucæq; boves. Lucr. lib. 5.
Ut nunc sæpe boves Lucæ ferro male mactæ
Diffugiunt. Nævius vetus poeta.
Atque prius pariat Locusta Lucam bovem.

Rationem hujus appellationis reddit Plinius lib. 8. *Elephantes Italia primum vidit, Pyrrhi regis bello, & boves Lucas appellavit in Lucanis visos.*

Lucanus, Cordubensis patriâ, poeta egregius, in Pisonianâ conjuratione deprehensus, brachium ad secandas venas medico præbuit. Hujus vitam habemus à Suetonio exaratam. Vide Crinitum & Lil. Gyraldum. Etiam fusè de eo agit Vossius lib. 1. Hist. Lat. cap. 26.

Lucaria, vide *Luceria*. Item festa apud Rom. quæ celebrabantur in loco in quo Romani à Gallis fugati sese occultaverunt. Fest. Plut. Tacitus.

Lucas, medicus Antiochenus unus è 4 Evangelistis Euseb. 3. 4.

Lucentia, citerioris Hisp. urbs. Romanorum colonia. Mela 2. Vide Voss. ad Melam. p. 192.

Lucentum, Hisp. Tarracon. op. à superiore diversum, quod Ptol. statuit supra Carthaginem occasum versus, *Luchena* Beuthero. Pop. *Lucentes*.

Luceres, tertia pars pop. Romani, temporibus Romuli Regis. Prop. lib 4.

Hinc Tities, Rhamnesq; viri Luceresq; coloni.

Ubi Tities pro Titienses, Rhamnes, pro Rhamnenses, Turneb. Advers. 1. 21. Varro 4. de L. L. *Ager Romanus primum divisus in partes tres, Tities à Tatio, Rhamnes à Romulo, Luceres à Lucumone.* Sed omnia hæc vocabula Thusca sunt. Ovid. Fast. 3.

Quinetiam patres totidem Titiensibus ille,
Quosq; vocant Rhamnes Luceribusq; dedit.

Vide Passeratium ad Propertii locum adductum.

Luceria, Dauniorum colonia, in Apuliâ. Strabo lib. 6. Hor. 3. 15. ———— *Te lanæ prope nobilem*
Tonsæ Luceriam, non citharæ decent.

Lucan. lib. 6.

Tu quoque nudatam commisse deseris arcem
Scipio Luceriæ. ————

Ubi *Nuceria* legit Micyllus, quæ in Umbriâ, ubi jam erat Cæsar, & in Piceno.

Lucerius, dictus est Jupiter, à *luce* quam hominibus præstare putabatur, ut Juno *Lucerina*.

Lucerna, Helvetiæ civitas, ad Helveticum fœdus admissa, An. Dom. 1332. *Luceria* Ferrario, vulgò *Lucerne*.

Luchinus, Vicecomes Mediolani, Vicarius a Benedicto Pontifice constitutus, An. Dom. 1340.

Lucia, Sicula, seu, ut alii volunt, Romana vidua, à proprio filio Christianismi accusata, martyrio coronata sub Diocletiano. Fuit & alia Syracusana, sed virgo, quæ cum bona à parentibus relicta pauperibus distribueret, à proprio sponso accusata martyrii coronam accepit. Vide Bapt. Mantuanum.

Lucianus, presbyter Antiochenus, martyr Nicomediæ sub Maximiano. Hieronymus. Suidas.

Lucianus Proclus, Senator ætatis provectæ, plerumque ruri vivens. Vide Dionem in Domitiano.

Lucianus, Samosatensis, scriptor præstantissimus, & facetissimus, primum Christianus, demum fidei desertor, sed tandem suæ improbitatis luit pœnas gravissimas, nam à canibus devoratus miserè interiit. Suidas. Vide Voss. de Hist. Gr. p. 232. Et de sectis p. 57. Alius ab hoc est *Lucianus* ille, cujus meminit Laertius lib. 6.

Lucifer, una errantium stellarum, quam & *Venerem* appellamus, quæ mane Solem præcedens, unaque cum Aurorâ sese ostendens (unde & Auroræ filius fingitur) *Lucifer* dicitur; vesperi autem Solem subsequens, *Hesperus* nominatur. Virgilius Æn. 8.

Qualis ubi Oceani perfusus Lucifer undâ,
Quem Venus ante alios astrorum diligit ignes,
Extulit os sacrum cœlo, tenebrasque resolvit.

Val. Flaccus lib. 6.

———— *Qualis roseis it Lucifer alis,*
Quem Venus illustri gaudet producere cœlo.

Luciferi fanum, quod lucem dubiam Λυκοφωσφίας appellant, inquit Strabo lib. 3. Hisp. Bæticæ op. *S. Lucar de Barameda* Floriano.

Lucilius, vetus, & venustus poeta, patriâ Auruncanus, unde *magnus Auruncæ alumnus* dicitur Juvenali, Sat. 1. qui primus Latinorum Satyras scribere aggressus est. Pacuvio, & Accio florentibus viguisse docet Velleius libro altero, & Quinctil. 17.21. Natus est Olymp. 153. ut apud Hieronymum in Chronico est ex Suetonio. Ac ibidem legas Olymp. 169. Neapoli mortuum an. ætatis 46. ac publico funere elatum. Magnus fuit Magni Pompeii avunculus, uti testatur Porphyrio. Vide Horat. lib. 1. Sat. 10. & quæ istic interpretes annotarunt. *Lucilius* homo doctus & perurbanus, dicere solebat, ea quæ scriberet, neque ab indoctis lege velle, neque à doctissimis, quod alteri nihil intelligerent, alteri plus fortasse, quam ipse de se; Cic. lib. 2. de Oratore. *Lucilius* Bassus, Judææ legatus, An. Dom. 74. Item miles quidam fortissimus Rom. qui cum videret inclinatam aciem Bruti apud Philippos, obtulit se periculo, ac in medias hostium manus irrupit, ut ipse Bruto tempus ad fugam faceret.

Lucilla, virgo filia Nemesii Tribuni, quæ cæca primùm, demum à Stephano pontifice visum recepit. Hæc sub Valeriano principe passa est. Volat.

Lucillus,

Lucillus, consul cum Valeriano Augusto, an. U.C. 1019.

Lucillus Tarrhæus, historiam urbis Thessalonicensis condidit, teste Stephano in Θεσσαλονίκη. Contexuit quoque Scholia in Argonautica Apollonii, ut ex præfatione Anonymi Græci constat. Edidit & adagia. Sanè Zenobius indicat se proverbia sua ex Tarrhæo ac Didymò collegisse. Vossius.

Lucina, Dea partuum præses, quæ & *Juno* dicitur, & *Diana*. Prop. lib 4.

——— *Cum Cynara traheret Lucina dolores*

Ovid. Fast. 2.

Gratia Lucina dedit hæc tibi nomine lucus,
Seu quia principium tu Dea lucis habes.

Vide eundem Fast. 6. & Met. 9. Catullus.

Tu Lucina dolentibus
Juno dicta puerperis. Vide *Ilithyia*.

Lucius, viri proprium, quia luce oriente natus est, sic *Lucia*, nomen mulieris.

Lucius nomen prophetæ. Et Pauli cognatus. Rom. 16.

Lucius 21 Rom. Episcopus, An. Dom. 154.

Lucius 2. Rom. Pontifex 147. An. Dom. 1183.

Lucius 3. Rom. Pontifex 172. An. Dom. 1210.

Lucius, consul cum Herodiano, aliàs Heraclio an. U. C. 1166.

Lucius Ælianus, Cos. collega Pastoris, an. U. C. 915.

Lucius Ælius Commodus Verus, & M. Ælius Antoninus philosophus Divi F. AA. 18. Rom. Imperatores, regnarunt annis 19. Tum primùm Rom. Resp. duobus æquo jure imperium administrantibus paruit an. U.C. 913.

Lucius Ælius Lamia, Cos. collega M. Servilii an. U. C. 755.

Lucius Ælius Mamercus, Mag. equitum, an. U. C. 414.

Lucius, Ælius Mamercus, Cos. cum Qu. Publ. Philone, Latinos per deditionem subegit, an. U. C. 417.

Lucius Æmilius Barbula, Cos. cum Q. Martio Philippo an. U. C. 472.

Lucius Æmilius Mamercus, Cos. cum Cæsone Vibulano, an. U. C. 270.

Lucius Æmilius Mamercus, Cos. cum C. Plancio Deciano, an. U. C. 429.

Lucius Æmilius Mamercus, Cos. cum C. Servilio Prisco an. U. C. 286. 2 Cos. cum Vopisco Julio Tullio.

Lucius Æmilius Mamertinus, Trib. Mil. an. U. C. 377. 2 Cos. cum C. Genutio an. U. C. 393.

Lucius Æmilius Paulus, cos. cum Attilio Regulo, agrum Boiorum vastavit, triumphum duxit, U. C. 129.

Lucius Æmilius Paulus, cos. cum M. L[illegible]io, Dimalem Illyrii civitatem vi cepit, Polyb. lib. [illegible] an. U. C. 535. 2 Cos. cum C. Terentio Varrone, occubuit ad Cannas, cæsis Romanis an. U. C. 538.

Lucius Æmilius Paulus, cos. cum Cn. Bœbio Pamphilo, receperunt in fidem Ligures. 2 Cos. cum C. Licinio Crasso, Perseum vicit, ac cecidit, Macedoniamque subegit. Liv. 5. Decad. 5.

Lucius Æmilius Paulus, cos. cum Cl. Marcello, an. U. C. 704.

Lucius Afranius, cos. cum Q. Cæcilio Metello Celere, an. U. C. 695.

Lucius Annius Fabianus, cos. cum Martio Nonio Muciano, an. U.C. 953.

Lucius Anitius Gallus, cos. cum M. Cornelio Cethego, an. U. C. 594.

Lucius Antistius, Trib. Mil. an. U. C. 377.

Lucius Antistius Vetus, cos. cum Cl. Nerone Cæsare, an. U. C. 807.

Lucius Antonius Commodus, Rom. Imp. à primâ statim pueritiâ turpis, improbus, crudelis, libidinosus, ore pollutus, constupratusque, 300 concubinas & 300 pueros in deliciis habuit. Æl. Spartianus Colossi capite sublato suæ imaginis caput jussit imponi. Hercules, ac Deus voluit vocari. Vide Herodianum lib. 1.

Lucius Antonius, cos. cum P. Servilio Isaurio, seditionem movit adversus Cæsarem, apud Perusiam victus est. Appian. lib. 4. Florus 4. 7.

Lucius Apustius, cos. cum M. Valerio Levino, an. U. C. 528.

Lucius Aquilius Corvus, Trib. Mil. an. U. C. 368.

Lucius Aruntius, cos. cum M. Æmilio Lepido, an. U. C. 758.

Lucius Aruntius, cos. cum C. Cl. Marcello, A. D. 731.

Lucius Asinius, cos. cum P. Mario, an. U. C. 814.

Lucius Atilius Longus, Trib. Mil. an. U. C. 311.

Lucius Atratinus, cos. cum L. Scribonio Libone, an. U. C. 720.

Lucius Aurelius Cotta, cos. cum Servio Sulpitio Gallo, an. U. C. 610.

Lucius Aurelius Cotta, cos. cum L. Cæcilio Metello, an. U. C. 635.

Lucius Aurelius Cotta, cos. cum Lucio Octavio, an. U.C. 679. 2 Cos. collega L. Manlii Torquati, an. U.C. 689.

Lucius Aurelius Orestes, cos. cum Sex. Julio Cæsare, an. U. C. 597.

Lucius Aurelius Orestes, cos. cum M. Æmilio Lepido, an. U. C. 628.

Lucius Aurel. Orestes, cos. cum C. Mario Nepote, an. U. C. 651.

Lucilius Cæcilius Metellus, cos. cum C. Servilio Tucca, an. U.C. 469. 2 Cos. cum M. Fabio Buteone, an. U.C. 506.

Lucius Cæcil. Metellus, cos. cum L. Aurelio Cotta, an. U. C. 635.

Lucius Cæcil. Metellus Creticus, cos. cum Q. Martio Variâ, an. U. C. 686.

Lucius Cæcil. Met. Diadema, cos. cum Q. Mutio Scævola, an. U. C. 637.

Lucius Cæstanus, cos. cum Caio Cæsare Caliguiâ, an. U. C. 790.

Lucius Calph. Bestia, cos. cum P. Scipione Nasica, an. U. C. 743. quo bellum Jugurthinum factum est. In quo Bestia pecuniâ muneribusque corruptus, pacem cum Jugurthâ fecit. Oros. 5. 5.

Lucius Calph. Piso, cos. cum C. Mutio Scævolâ, an. U. C. 627.

Lucius Calph. Piso, cos. cum M. Druso Livio, an. U. C. 739.

Lucius Calph. Piso, cos. cum Cosso Corn. Lentulo, an. U. C. 753.

Lucius Calph. Piso, cos. cum M. Licinio Crasso, an. U. C. 570.

Lucius Calph. Piso, cos. cum Cl. Nerone Cæsare, an. U. C. 809.

Lucius Cassius Longinus, cos. cum L. Corn. Cinnâ, an. U. C. 627.

Lucius Cassius Longinus, cos. cum C. Mario Nepote, an. U. C. 647.

Lucius Ceonius Commodus, collega Civicæ Pompeiani, an. U. C. 888.

Lucius Cornelius Cinna, cos. cum L. Cassio Longino, an. U. C. 627. 2 Cos. cum C. Mario Nepote an. U. C. 668. 3 Cos. cum Cn. Papyrio Carbone, an. U. C. 669. 4 Cos. cum eodem, an. U. C. 670.

Lucius Corn. Lentulus, cos. cum Q. Pub. Philone, an. U. C. 428.

Lucius Corn. Lent. cos. cum M. Curio Dentato, an. U. C. 778.

Lucius Corn. Lent. Claudianus, cos. cum Q. Fulvio Flacco, an. U. C. 316.

Lucius Corn. Lent. cos. collega Julii Appuli, an. U. C. 555.

Lucius Corn. Lent. cos. cum C. Martio, an. U. C. 598.

Lucius Corn. Lent. cos. cum L. Mummio Achaico, an. U. C. 608.

Lucius Corn. Maluginensis, cos. cum Q. Fabio Vibulano, an. U. C. 295.

Lucius Corn. Merula, cos. cum Q. Mutio Thermo, an. U. C. 561.

Lucius Corn. Scipio Interrex, an. U. C. 404.

Lucius Corn. Scipio, cos. cum Cn. Domitio Calvino, an. U. C. 423.

Lucius Corn. Scipio, cos. cum Cn. Fulvio Centumalo, an. U. C. 423.

Lucius Corn. Scipio, cos. cum C. Aquilio Floro, an. U. C. 493.

Lucius Corn. Scipio Asiaticus, cos. cum C. Lælio Africano, an. U. C. 564.

Lucius Corn. Sylla, cos. cum Pompeio Ruffo, anno U. C. 666. Inter hunc & Marium contentio orta est propter Mithridaticum bellum. Dictator cum esset multos proscripsit, tyrannidem exercuit, Romanorum primus fuit, qui cives suos morte multavit, an. U. C. 674. deposito magistratu vitam vixit privatam. Plut. In campo Martio sepultus est.

Lucius Corn. Sylla, cos. cum Serv. Sulpitio Galbâ, an. U. C. 785.

Lucius Corn. Syllanus, cos. cum P. Valerio Asiatico, an. U. C. 798.

Lucius Cornificius, cos. cum Sext. Pompeio, au. U. C. 719.

Lucius Domitius Ænobarbus, cos. cum C. Cæcilio Caldo, an. U. C. 660.

Lucius Domitius Ænobarbus, cos. cum Ap. Cl. Pulchro, au. U. C. 791.

Lucius Domitius Ænobarbus, cos. cum Pub. Scipione, an. U. C. 738.

Lucius Ebutius Helva, cos. cum P. Servilio Prisco, an. U. C. 291. quo tempore grassata est pestis, & mortem obiere consules. Liv. lib. 3.

Lucius Fonteius Capito, cos. cum C. Vipsanio Aproniano, an. U. C. 81 .

Lucius Fulvius Curvus, cos. cum Q. Fabio Rutiliano, an. U. C. 432. Is magister equitum cum esset, Samnites fudit, fugavitque, an. U. C. 438.

Lucius Furius Camillus, Trib. Mil. an. U. C. 358.

Lucius Furius Camillus, cos. cum Ap. Claudio Crasso, an. U. C. 406. Iterum cos. collega D. Junii Bruti Scævæ, an. U. C. 430.

Lucius Furius Medullinus, cos. cum C. Manilio Vulsone, an. U. C. 280. Alias cos. cum C. Corn. Cosso, an. U. C. 347.

Lucius Furius Medullinus, Trib. Mil. an. U. C. 331.

Lucius Furius Purpureo, cos. cum M. Claudio Marcello, an. U. C. 558.

Lucius Furius Tricipitinus, Trib. Mil. an. U. C. 375.

Lucius Geganius Macerinus, Trib. Mil. an. U. C. 378.

Lucius Gellius Publicola, cos. cum M. Cocceio, anno U. C. 718.

Lucius Genutius Aventinensis, cos. cum Lucio Æmilio Mamerco, an. U. C. 383. 2 cos. cum Q. Servilio Ahalâ, an. U. C. 394.

Lucius, Genutius Aventinensis, cos. cum Ser. Corn. Ruffo, an. U. C. 451.

Lucius Genutius Clepsina, cos. cum C. Quintio Claudio, an. U. C. 492.

Lucius Horatius Barbarus, Trib. Mil. an. U. C. 331.

Lucius Hostilius Pulvillus, Trib. Mil. an. U. C. 470.

Lucius Hostilius Mancinus, cos. cum Q. Fabio Max. Æmiliano, an. U. C. 690.

Lucius Julius Libo, cos. cum M. Atilio Regulo Serrano, an. U. C. 486.

Lucius Julius, Trib. Mil. an. U. C. 317.

Lucius Julius, magister equitum, an. U. C. 325.

Lucius Julius Tullus, cos. cum L. Papyrio Crasso, an. U. C. 327.

Lucius Julius Tullus, Trib. Mil. an. U. C. 359.

Lucius Julius Tullus, cos. cum M. Æmilio Lepido, an. U. C. 688.

Lucius Junius Brutus, vide *Brutus*.

Lucius Junius Pullus, cos. cum Ap. Claudio Pulchro, an. U. C. 504.

Lucius Lentulus Cruscellus, cos. cum C. Claudio Marcello, an. U. C. 705.

Lucius Licinius Crassus, cos. cum Q. Mutio Scævola, an. U. C. 659.

Lucius Licinius Lucullus, cos. cum A. Posthumio Albino, an. U. C. 603.

Lucius Lucretius Flavus, cos. cum Serv. Sulpitio Camerino, an. U. C. 363.

Lucius Lucretius Tricipitinus, cos. cum T. Veturio Gemino, an. U. C. 292

Lucius Manlius Accidinus, cos. cum Q. Fulvio Flacco, an. U. C. 575.

Lucius Manlius Capitolinus, Trib. Mil. an. U. C. 334.

Lucius Manlius Imperiosus, Dictator, an. U. C. 353.

Lucius Manlius, Proconsul ab Herculeio Sertorii legato victus est, An. Dom. 676. Flor. 3. 22.

Lucius Manlius Regulus, cos. cum Q. Cæditio Longo, an. U. C. 497.

Lucius Manlius Torquatus, cos. cum L. Aurelio Cottâ, an. U. C. 689.

Lucius Manlius Volso, cos. cum C. Attilio Regulo Serrano, an. U. C. 503.

Lucius Martius Censorinus, cos. cum M. Manlio, anno U. C. 605.

Lucius Martius Philippus, cos. cum Sext. Julio Cæsare, an. U. C. 663.

Lucius Martius Philippus, cos. cum Cn. Lentulo Marcellino, an. U. C. 698.

Lucius Memmius Regulus, cos. cum Virginio Ruffo, an. U. C. 815.

Lucius Menenius Lanatus, cos. cum Sestio Vaticano, an. U. C. 302.

Lucius Menenius Lanatus, cos. cum Proculo Geganio Macerino, an. U. C. 315.

Lucius Metellus Calvus, cos. cum Q. Fab. Max Serviliano, an. U. C. 612.

Lucius Minutius Decemvir, an. U. C. 304.

Lucius Minutius Carbetus, cos. cum C. Nautio Rutilio, an. U. C. 296.

Lucius Minutius Ruffus, cos. cum Flavio Domitiano, an. U. C. 840.

Lucius Munatius Plancus, cos. cum M. Æmilio Lepido, an. U. C. 712.

Lucius Murena, cos. cum D. Junio Syllano, an. U. C. 692.

Lucius Novius Asprenas, cos. cum M. Aquilio Juliano, an. U. C. 791.

Lucius Norbanus Balbus, cos. cum M. Syllano, au. U. C. 771.

Lucius Octacilius Crassus, cos. cum Val. Flacco, an. U. C. 492.

Lucius Octavius, cos. cum Aurelio Cottâ, an. U. C. 679.

Lucius Opimius, cos. cum Q. Fab. Maximo, an. U. C. 633.

Lucius Ostius, tempore bellorum civilium, patrem suum proscriptum, quem Triumviri ad supplicium perquirebant, latentem prodidit, ut ejus bona acciperet. Plut.

Lucius Papyrius Crassus, cos. cum M. Corn. Maluginensi, an. U. C. 319.

Lucius Papyr. Crassus, cos. cum Cæsone Duillio Helva, an. U. C. 420. 2 Cos. cum L. Plancio Venoce, an. U. C. 425.

Lucius Pap. Crassus Trib. Mil. an. U. C. 387.

Lucius Pap. Mugillanus, cos. cum C. Servilio Halâ, an. U. C. 339. Trib. Mil. an. U. C. 334. Interrex, an. U. C. 335.

Lucius Pap. Mugillanus Cursor, cos. cum C. Pat. Balbo, an. U. C. 429. Idem Dictator, an. 430. 2 Cos. cum Publio Philone, an. U. C. 434. 3 Cos. cum Q. Ælio Ceritano, an. U. C. 435. 4 Cos. cum Pub. Philone, an. U. C. 440.

Lucius Pap. Mugillanus, cos. cum C. Junio Bruto Bubulco, an. U. C. 492.

Lucius Pap. Cursor, cos. cum Sp. Carvilio Max. an. U. C. 460. 2 Cos. cum Sp. Carvilio Max. an. U. C. 481.

Lucius Passienus Ruffus, cos. cum C. Calvisio Sabino, an. U. C. 750.

Lucius Pinatius Ruffus, cos. cum P. Furio Medullino, an. U. C. 282.

Lucius Piso Cæsonianus, cos. cum M. Livio Druso, an. U. C. 642.

Lucius Piso Cæsonianus, cos. cum A. Gabinio, an. U. C. 696.

Lucius Plautius Venox, Cos. cum L. Papyrio Crasso, an. U. C. 425.

Lucius Plautius Venox, cos. cum M. F. Flacco senatore, an. U. C. 436.

Lucius Plotius, inter alios puero Cicerone, fuit insignis dicendi præceptor, L. Crassi temporibus.

Lucius Pomp. Flaccus, Cos. cum C. Cæcilio Ruffo, an. U. C. 769.

Lucius Pompilius Volsus, Trib. Mil. an. U. C. 356.

Lucius Portius Cato, Cos. cum C. Pompeio Strabone, an. U. C. 665.

Lucius Porcius Censorinus, cos. cum C. Calvisio Sabino, an. U. C. 715.

Lucius Porcius Licinius, cos. cum P. Claudio Pulchro, an. U. C. 570.

Lucius Posthumius Albinus, Trib. Mil. an. U. C. 359.

Lucius Posthumius Albinus, cos. cum M. Popillo Lænate, an. U. C. 581.

Lucius Posthumius Albinus, cos. cum Q. Opimio, anno U. C. 606.

Lucius Posthumius Megillus, cos. cum T. Minutio Augurino, an. U. C. 449.

Lucius Posthumius Megillus, cos. cum Q. Manlio Vitulo, an. U. C. 491.

Lucius Posth. Regillus, Trib. Mil. an. U. C. 375.

Lucius Quintius, Judææ Procurator à Cæsare constitutus, Judæos Mesopotamiâ expulit, multa millia interfecit, an. U. C. 867.

Lucius Quintius Capitolinus Barbatus, cos. cum Agrippâ Menenio Lanato, an. U. C. 316.

Lucius Quintius in Valerii consulis locum suffectus, an. U. C. 294.

Lucius Quintius Cincinnatus, Trib. Mil. an. U. C. 370. Idem ab agro accersitus, ut Dictator fieret, arans, & suâ manu semen spargens inventus est. Persius Sat. 1.

Unde Remus, sulcoque terens dentalia Quinti,
Quum trepida ante boves Dictatorem induit uxor,
Et tua aratra domum Lictor tulit.

Lucius Quintius Crispinus, cos. cum Druso Nerone, an. U. C. 446.

Lucius Quintius Flaminius, cos. cum Cn. Domitio Ænobarbo, an. U. C. 562.

Lucius Quintius Flaminius, cos. cum M. Licinio Balbo, an. U. C. 604.

Lucius Quintius Gulo, cos. cum Q. Fab. Max. Pictore, an. U. C. 484.

Lucius Racilius Volso, Trib. Mil. an. U. C. 357.

Lucius Ragonius, cos. cum Severo, an. U. C. 986.

Lucius Scipio Asiaticus, cos. cum C. Norbano Balbo, an. U. C. 671.

Lucius Scribonius Libo, cos. cum L. Atratino, anno U. C. 710.

Lucius Scrib. Libo, cos. cum Sisennâ Statilio Tauro, an. U. C. 768.

Lucius Sempronius Atratinus, cos. cum L. Papyrio Mugillano, an. U. C. 311. Trib. Mil. an. U. C. 336.

Lucius Septimius Severus, 21 Romanorum Imp. anno U. C. 946. Apud Cyzicum Æmilianum Nigri ducem fudit fugavitque. Rursus in Bithynia Nigri milites à Severianis victi sunt. Ad Issicum sinum in Ciliciâ Niger victus, fugatúsque est,& in suburbano quodam capite truncatus. Clodium Albinum apud Lugdunum vicit fugavitq; & civitatem incendit. Albini caput Romam misit. Superato Albino, Senatores & optimates, quam plurimos occidit, Arabiam Felicem vastavit, Armeniorum rex fœdus cum eo icit, Augarus Osrhoenorum rex ei se dedidit, filios obsides tradidit. Artabanum Parthorum regem fugavit, Ctesiphontem cepit, & Adiabenos superavit. Britannis bellum movit, ut receptas provincias redderet securiores, vallum per 133. m. p. à mari ad mare duxit. Herod. lib. 3.

Lucius Sergius Fidenas, Trib. Mil. an. U. C. 349.

Lucius Sextus Lateranus, Trib. Plebis, an. U. C. 382. Consul creatus ex plebe, collega L. Æmilii Mamerci, an. U. C. 360.

Lucius Sylla, cos. cum C. Cæsare Octaviano Augusto, an. U. C. 849.

Lucius Tarquinius Collatinus, primus Romæ consul, collega L. Junii Bruti, an. U. C. 245. Consulatum abdicavit propter Tarquinii nominis invidiam, & in voluntarium exilium abiit, cui suffectus est P. Valerius.

Lucius Tarquinius Priscus, 5 Rom. Rex.

Lucius Telessinus, cos. cum C. Suetonio Paulino, an. U. C. 819.

Lucius Titinnius Longus, Trib. Mil. an. U. C. 357. 2 Trib. Mil. an. U. C. 360.

Lucius Turpilius Dexter, consul cum Prisco, anno U. C. 948.

Lucius Valerius, consul cum Antistio Vetere, anno U. C. 848.

Lucius Valerius Flaccus, cos. cum Octacilio Crasso, an. U. C. 491.

Lucius Valerius Flaccus, cos. cum M. Porcio Catone, an. U. C. 559.

Lucius Valerius Flaccus, cos. cum M. Claudio Marcello, an. U. C. 602.

Lucius Valerius Flaccus, cos. cum P. Licinio Crasso, an. U. C. 626.

Lucius Valerius Levinus, cos. cum M. Claudio Marcello, an. U. C. 544.

Lucius Valerius Messala, cos. collega C. Cinnæ Magni, an. U. C. 757.

Lucius Valerius Politus, cos. cum M. Fab. Vibulano, an. U. C. 272. 2 cos. cum M. Æmilio Mamerco, anno U. C. 284.

Lucius Valerius Politus, cos. cum M. Horatio Barbato, an. U. C. 306.

Lucius Val. Politus, Trib. Mil. an. U. C. 342.

Lucius Val. Publicola, Trib. Mil. an. U. C. 364.

Lucius Veturius Crassus, Trib. Mil. an. U. C. 389.

Lucius Veturius Philo, cos. cum C. Luctatio Scævola, an. U. C. 534.

Lucius Vetus, consul cum Æmilio Æliano, anno U. C. 868.

Lucius Vipsanius Publicola, cos. cum A. Vitellio, an. U. C. 800.

Lucius Virginius, miles Rom. filiam interemit, ut liberaret eam ab Appii Claudii Decemviri libidine. Liv. lib. 3.

Lucius Virginius Tricostus, cos. cum Julio Tullio, an U. C. 320.

Lucius Virginius Tricostus, Tribunus Militum, anno U. C. 367.

Lucius Vitellius, cos. cum Paulo Fabio Prisco, anno U. C. 788. 2 cos. cum Tiberio Claudio Cæsare, anno U. C. 799.

Lucius Vitellius Varro, cos. cum Sexto Cornelio Cethego, an. U. C. 776.

Lucius Voluminius, cos. cum Ap. Claudio Crasso, an. U. C. 449. 2 cos. cum eodem, an. U. C. 458.

Lucius Volusius Saturnius, cos. cum C. Cæsare Caligulâ, an. U. C. 793. Ovans urbem natali suo ingressus inter 4 mens. à Chæreâ interfectus. Sueton. Joseph. lib. 19. cap. 1.

Lucopibia, urbs Albionis. Ptol. *Carleyl* hodie Neubrigensi.

Lucotetia, Parisiorum urbs in Galliâ. Ptol. *Leutetiam* vocat Julianus in Misopogone, *Lutetiam* Cæsar. Hodiè *Paris*. Vide *Lutetia*.

Lucretia, Romanæ pudicitiæ lumen præcipuum, filia Lucretii Tricipirini præfecti urbis, uxor Tarquinii Collatini, quam Sext. Tarquinius cùm precibus exorare non posset, vi oppressit. Stricto enim gladio in cubiculum irruens, mortem minabatur, ni voluntati suæ obsequeretur; addebatque, se cum mortuâ jugulatum servum positurum, ut in fordido adulterio necata diceretur. Quibus minis illa perterrita, ut infamiæ suspicionem effugeret, expugnari sese passa est. Postridie vero convocatis patre, marito, cæterisque amicis, obortis repente lachrymis, tyranni flagitium detexit, & educto cultro, quem sub veste occultum habebat, sese statim confodit. Quâ re moti amici, populo ad arma concitato, reges expulerunt. Liv. lib. 1.

Lucretilis,

Lucretilis, mons in Sabinis, de quo Hor. lib. 1. Carm.

Velox amœnum sæpe Lucretilem
Mutat Lycæo Faunus.

Sp. Lucretius, Tricipitinus socer Tarquinii Collatini. Cælio Bruto in consulatu successit cooptatus à P. Valerio, qui & illi, ut natu majori prius fasces dedit. Verum ætate confectus, quum ad obeunda munera consularia vires non suppeterent, intra paucos dies mortuus est, cui mox M. Horatius Pulvillus successit. Livius. Dionys. Plut.

T. Lucretius, *Carus* poeta synchronus Tullii & Terentii Varronis, etsi paulo antiquior. Scripsit libros 6. De rerum naturâ, in quibus Epicurum, & Empedoclem sequitur. Id opus plerique à M. Cicerone emendatum volunt, quum auctor id ipsum imperfectum & inemendatum reliquisset. Et quanquam Cicero fratris sententiam confirmans, non multa habere ingenii lumina fatetur, multæ tamen artis esse dicit. Quintilianus etiam in suâ materia elegantem, sed difficilem esse testatur. Ovidius.

Carmina sublimis tunc sunt peritura Lucreti,
Exitio terras cum dabit una dies.

Periit, quomodo tradit Eusebius, suâ ipsius manu, quum amatorio poculo in furorem actus esset. Id datum ab uxore Luciliâ volunt, deque eâ intelligendum illud Senecæ: *Livia virum suum occidit, quem nimis oderat, Lucilia suum, quem nimis amaverat.* Auctor vitæ Virgilii, Pompejo & Crasso 2 Cos decessisse tradit, quum eodem die Virgilius virilem togam induisset.

Lucrinum, Dauniorum op. in Apuliâ. Strab. lib. 6.

Lucrinus, lacus Campaniæ in sinu Bajano, contra Puteolos, tam propinquus Averno lacui, ut mari tempestatibus concitato, quandoq; soleat conjungi. Dictus à *lucro*, ut quidam volunt, propter multitudinem piscium, qui ibi capiebantur. Inde ob istam rationem à veteribus passim laudatur Horat. Epod. Od. 3.

Non me Lucrina juverint conchylia.

Idem Ser. 2. Sat. 4.

Murice Baiano melior Lucrina Peloris.

Præsertim ob ostrea. Martialis.

Ostrea tu sumis stagno saturata Lucrino.

Idem lib. 6. ——— *Tu Lucrina voras.*

Juvenal. Sat. 4. —— *Circeis nata forent an*
Lucrinum ad saxum. De ostreis loquitur.

Luctatius Catulus, Rom. civis, qui primo Punico bello trecentis navibus adversum Pœnos profectus, sexcentas eorum naves, commeatibus, & aliis oneribus impeditas, apud Ægates inter Siciliam, & Africam depressit, finemque bello imposuit: pacem petentibus hâc conditione concessit, ut Siciliâ, Sardiniâ, & cæteris insulis inter Italiam Africamque decederent.

Lucullanum, olim *Megaris*, arx in mari apud Neapolim urb. Campaniæ, in insulâ parvâ, quæ *Castel dell' Ovo* nominatur.

Lucullus, vir clarissimus Rom. qui præclaras res gessit. Hic nobilis, disertus, dives munus Quæstorum amplissimum dedit. Prætor Africam justissimè rexit. Adversus Mithridatem missus, collegam suum Cottam Chalcedone obsessum liberavit. Cyzicon obsidione solvit. Mithridatis copias ferro & fame afflixit, eumque regno suo Ponto exuit, quem rursum cum Tigrane rege Armeniæ subveniente, magnâ felicitate superavit. Hic (ut refert Athenæus) cùm Romam post expeditionem Ponticam rediisset, ad vitam sumptuosam, & elegantem se convertit, tantas enim opes paraverat, ut ædibus & prætoriis extruendis, hortis, & cænationibus amœnissimis, incredibilique sumptu paratis, & bibliotheca insigni, ut usq; linguæ libris referta, atque omnibus obvia ac patenti, opes bello quæsitas conterere non potuerit, cum interim quotidiano epularum apparatu, in Proverbium pene venerit. Nimius in habitu, maxime signorum, & tabularum amore flagravit. Post cum alienatâ mente desipere cœpit, tutela ejus M. Lucullo fratri permissa est. Hujus vitam scripsit Plutarchus.

Lucumo, C. *Lucmo* Propertio; sic enim ille.

Prima Galeritus posuit tentoria Lucmon.

Vocabulum Tuscum, quo Rex significabatur, ut Servius auctor est in Æn. 2. Et ita videtur usus Sidonius lib. 5. Ep. 7. *Temperat Lucumonem nostrum Tanaquil sua.* Loquitur enim de Chilperico rege. Aliter Festus. *Lucumones*, inquit, *homines insani dicti, quod loca ad quæ venissent infesta redderent.* Vide Scaligerum ibidem & in illud Ausonii.

Sallito decies si cor purgeris aceto,
Anticipesque tuum Samii Lucumonis acumen.

Vossius *Lucumones* & *Λυκάονας* eosdem esse, planéque Latinum sive Thuscum illud ex Græco hoc factum putat. *Λυκάων* enim Arcadiæ rex fuit, ac Arcadia ab eo aliquando *Lycaonia* nomen habuit. Is autem in lupum à Jove commutatus dicitur, ut præter poetas tradit Pausanias. Constat etiam *Λυκάονας* dici, qui vulgò *λυκάνθρωποι*. Est vero *Lycanthropia* Melancholiæ genus, quo qui laborant, noctu luporum instar exeunt, & usq; dum lucescat circa mortuorum corpora versantur; ut ex Æginetâ, & Ætio constat. Quæ qui consideraverit, non mirabitur uti *Λυκάων* apud Græcos, ita Lucumo apud Thuscos (qui ex Arcadiâ in Italiam venere) utramque habuisse notionem, puta utrum pro rege, seu præfecto, tum pro Melancholico vel insano sumeretur.

Lucus Augusti, geminus, unus in Hisp. Tarrac. in Gallæciâ, urbs episc. sub Archiep. Compostellano, vulgò *Lugo*. Alter in Gall. Narbon. in Delphinatu; vulgò *Le Luc*. *Lucus Vocontiorum* Tacito.

Lucus Feroniæ, col. & op. Hetruriæ Capenatibus proximum. Alter apud Ptol. op. Hetruriæ apud oram litoralem, inter Lucam, & Lunam. *Pietra sancta* Leandro.

Lud, filius Sem. Gen. 10.

Ludim, fil. Mesraim ibidem. Vide Boch. Geogr. Sac. lib. 1. cap. 22. Et lib. 4. cap. 16.

Ludovicus, a Rom. Imp. an. Sal. 815. Heroldam regno pulsum, victis Danis, patrio Imperio restituit. Italiæ rex suasu quorundam Episcoporum contra Imp. rebellavit, quem ideo Imp. reum capite plecti jussit, alios exilio damnavit, quosdam monasteriis perpetuò inclusit. Hic Ludovicus Lotharium primogenitum Imperii consortem declaravit; Pipinum secundo natum Aquitaniæ, Ludovicum juniorem Bavariæ reges designavit. Contra hunc commotio, & simultas filiorum ejus & optimatum exorta est. A filiis captus, in vinculis habitus est. Rursus liberatus imperium reassumpsit.

Ludovicus, Rom. Imp. An. Dom. 856. cum Sclavis, prœliis multis pugnavit, captum demum eorum principem, nomine Rastim, propter rupta fœdera exoculavit.

Ludovicus Balbus, 6. Rom Imp. An. Dom. 879.

Ludovicus Bavarus, Rom Imp. an. sal. 1316. Post Henrici Imp. mortem inter electores variatum est, in suffragiis, pars Fridericum Austriæ ducem, pars Ludovicum Bavarum creare Imp. volebant. Lecti Cæsares primò apud Francfordiam congressi ad pugnam venere. Dein Leopoldus Austriæ dux, fratri auxiliaturus Ludovico ad Spiram occurrit, fugit Ludovicus. Hinc apud Eslingam dubio Marte pugnatum est, ut neutri cessisse victoria videatur. Secundò ad Briscam Alsatiæ flu. congressis, fugit Bavarus, Octavo demum anno Cæsares inter *Milberg*, & *Ceringen* congressi sunt. Victoriâ Bavarus potitus est, Friderico capto. Blond. lib. 2.

Ludovicus Germ. rex, Abrodiros à se deficientes bello perdomuit. An. Sal. 845.

Ludovicus, 3. à proceribus Rex Germ. designatus, regn. an. 10. An. Dom. 902.

Ludovicus, Caroli Simplicis fil. Francorum rex, An. Dom. 925.

Ludovicus, Lotharii fil. Francorum rex, A. D. 987.

Ludovicus Grossus, Philippi fil. Francorum rex, An. Dom. 1107.

Ludovicus Junior, Lud. Grossi fil. Romis præsente patre unctus est in regem, An. Dom. 1131.

Ludovicus, D. Ludovici pater, Francorum rex, An. Dom. 1224.

D. Ludovicus, 9 Francorum rex, An. Dom. 1228. Proceres Franciæ ab eo defecerunt, quos vicit, superavit, & in fidem reduxit. Cruce signatus ad juvandas res Christianas cum ingenti exercitu in Asiam navigavit, ibique cum Heliopolim in Ægypto cepisset, ipse captus est, pecuniâque redemptus: iterum cum 3 filiis Christianæ rei

rei augendæ gratiâ, magnâ classe paratâ exercitum in Africam duxit, Tunetum vi cepit; pestilentiâ hinc grassante, morte periit. Blond. Plat. Gaguin. Æmil.

Ludovicus Hutinus, Francorum rex, An. Dom. 1313. Idem in Navarræ regno matri successit. Æmil. lib. 8.

Ludovicus XI Francorum rex, An. Dom. 1462.

Ludovicus XII, Aurelianorum & Valesii dux, Francorum rex, An. Dom. 1497.

Ludovicus, Ungarorum rex, A. D. 1343. Italiam ingressus filii necem vindicaturus, Apuliæ regnum obtinuit.

Ludovicus, Ungariæ, atq; Bohemiæ rex, A. D. 1527.

Ludovicus, Tarenti princeps, à Pontifice Clemente Neapolitanus rex designatus est. An. Dom. 1351.

Ludovicus, Bosonis fil. Italiæ rex, An. Dom. 905.

Ludovicus Andegavensis, rex Siciliæ à Pontifice Martino designatus, An. Dom. 1482.

Ludovicus, Ludovici Rom. Imp. fil. Bavariæ rex à patre designatus, an. sal. 821.

Ludovicus Aquileiensis Patriarcha, Cardinalis primus equos & canes alere cœpit, An. Dom. 1444.

Ludovicus, Andegavensis dux cum exercitu 30000 militum Italiam intravit, ut Johannam Ungarorum Reginam ab ipsis Ungaris liberaret, An. Dom. 1382.

Ludovicus, Innocentii Pontificis nepos, à quo Piceni agri Marchio, & Firmianus princeps constitutus est, An. Dom. 1406.

Ludovicus, Aurelianus dux, Parisiis interfectus, An. Dom. 1407.

Ludovicus, Episcopus Tholosanus, Caroli 2. Siciliæ regis filius, qui eâ fuit castitate, ut nulli prorsus fœminæ prætetquam matri, & sororibus verba faceret; ne vel colloquio sanctitatem corrumperet.

Lucntinum, op. Albionis in Walliâ, teste Villanovano. Camdeno videtur vel locus excisus in comitatu Brechiniæ ad *Leveney* flu. vel *Newcastle* prius Elmelm, pagus Carmardeniæ comit. apud Tivium fluvium.

Lugdunum, Emporium totius Gall. Celt. longè celeberrimum, à quo ea pars Galliæ *Lugdunensis* dicta est; à L. Munatio Planco, dum Galliæ Comatæ præesset, conditum, in colle supra confluentem Rhodani & Araris imminente. Ubi etiam hodie non obscura antiquæ urbis extant vestigia. Habuit hæc urbs templum insigne, communi Galliæ totius impensâ extructum, & Cæsari Augusto consecratum, eâ parte ante urbem, ubi amnes confluunt: ibique ara dignitatis eximiæ erat gentium sexagintatitulo insignis, dicatis ibi totidem gentium simulachris. Ad hanc aram à Calig. Cæsare, teste Suetonio, institutum fuit certamen Latinæ, Græcæque facundiæ, idque eâ lege, ut victoribus victi præmia conferrent, eorumque laudes componere cogerentur. Qui vero maximè displicuissent, scripta sua spongiâ, linguave delere cogebantur, nisi ferulis verberari, aut flumine proximo mergi maluissent. Juv. Sat. 1. —— *Et sic*

Palleat, ut nudis pressit qui calcibus anguem,

Aut Lugdunensem Rhetor dicturus ad aram.

Hæc autem urbs tamque insignibus, totque egregiis ornamentis nobilitata, teste Senecâ in Epistolis, sub imperio Neronis, centesimo anno à quo fuerat condita, unâ nocte conflagravit. *Lugudunum* olim dicta fuit. *Lugdana* Stephano. Eam peculiari libello descripsit Symphorinus Campegius, & Gallicâ linguâ Lugdunensem historiâ probè persecutus est G. Paradinus. Vulgò *Lyons*. *Lug* vero unde *Lugduno* nomen, corvum exponit Clitophon Rhodius historicos, qui *κτίσεων*, sive Originum libros scripsit. Ex quorum 13 hæc citantur apud Plut. lib. de Fluviis in Arari. *Cum Momorus, & Atepomarus à Seseroneo regno dejecti, in eo colle ex Oraculi præcepto urbem ædificare vellent, jactis jam fundamentis, corvi subito apparentes, expansis alis arbores quæ circa erant replevere; Momorus autem auguriis callentissimus, civitatem Lugdunum vocavit. λοῦγον γὰρ τῇ σφῶν διαλέκτῳ τὸν κόρακα καλοῦσι, δοῦνον δὲ τόπον ἐξέχοντα. Lugum enim linguâ suâ corvum vocant, Dunum vero locum eminentem.*

Lugdunum Batavorum, urbs Belgii in Hollandiâ. *Λουγδουνον Βατάυων* Ptol. vulgò *Leyden*. Vide Voss. Hist. Gr. 346. Et Cluverium de Rheni alveis, cap. 20.

Lugdus, Celtarum dux. Berosus lib. 5. à quo & Provincia & homines cognomenta sumpserunt.

Lugeum, sive *Lugea*, palus Japodum in Liburnorum confin. apud Arsiæ ortum, vulgò *Zirichnitz* ab oppidulo ei vicino sic denominata: Singulis annis frumentum, venationem, & piscationem exhibet. Clauditur circumquaq; montibus, plerisque in locis 18. cubitos altus est, & ubi minimum profundus existit, justam humani corporis æquat mensuram. Ex montibus circumpositis rivi quidam ignobiles procurrunt, suo quisque alveolo, ab Orientali quidem plagâ 3. ab australi verò quatuor. Singuli quo longius fluunt, hoc minus scatent aquis, terrâ nimirum ipsos combibente, donec postremo absorbeantur scrobibus saxeis, ita natis, ut humano opere excisæ videantur. Hic aquis ita redundantibus, ut recipi amplius non possint, fit ut regurgitent scrobes, neque solum nihil aquæ admittant, sed etiam quicquid receperint, effundant tantâ celeritate, ut refluxûs impetum equiti quantumvis expedito, & celeriter fugienti ægrè effugere liceat. Itaque quacunque pateat locus, diffunduntur aquæ, & lacum efficiunt. Hæ aquæ postea non minus ferè celeritèr recedunt, quam accesserunt, ac non per scrobes illas tantum, sed universâ pene terrâ eas non alitèr recipiente, quam si per cribrum diffunderentur. Quod cum fieri sentiunt accolæ, continuo grandioribus ejus meatibus, quoad fieri potest, obstructis, agminatim advolant ad piscationem, quæ ipsis non modo jucunda, verum etiam perfructuosa est. Porro siccato lacu fit messis, quâ parte solum ejus consitum erat; & idem rursus conseritur, antequam inundet. Graminis ita est ferax, ut post vigesimum diem secari soleat. Lazius. Geo: Wernherus, de admirandis Hungariæ aquis.

Lugi, vel *Logi*, pop. Boreales Scotiæ, quorum regio nunc *Cathanesia*.

Lugidunum Germ. urbs. Prol. *Glogau* hodiè.

Lugio, vel *Legio*, ut legit Simlerus apud Antoninum, qui *Baiba* ex eâ facit Pannoniæ inferioris oppidum.

Lugionum, Pannoniæ infer. urbs. Ptol.

Lugodinum, Ptol. Batavorum urbs, vulgò *Leydea*.

Luida, Rhicharedi fil. nothus Gothorum rex, insidiis Viterici, seu Dieterici de medio sublatus est, A. D. 601.

Luidunardus, Vercellensis episcopus, An. Dom. 850.

Luitbaldus, Bavariæ dux. An. Dom. 907.

Luith, mons Lyrano, & Hebræorum Commentatori in Es. cap. 15. Eusebio autem vicus inter Areopolim, & Josram: aliis inter Petram, & Segor.

Luna, sive *Luans*, Gall. Lugd. urbs. Anton. *Cluny* Simlero.

Luna, Hetruriæ op. maritimum, fœcundissimis candidi marmoris fodinis, quod ab eo *Lunense* dicebatur, olim nobilitatum. Lucan. lib. 1.

—— *Quorum qui maximus ævo*

Arans incoluit desertæ mœnia Lunæ.

In hoc oppido casei genus conficiebatur magnitudinis potius, quam bonitatis nomine nobilitatum: quippe quod ad singula millia, pondo non raro premeretur: Unde inter servorum obsonia numerator à Mart. lib. 14.

Caseus Hetruscæ signatus imagine Lunæ,

Præstabit pueris prandia mille tuis.

Luna mons, geminus, unus Lusitaniæ promontorium, *Punta di Luna* Villanovano, apud ostia Tagi flu. quod *Promontorium Magnum* Plinio vocatur. Alter in Æthiopiâ ultra Æquatorem, ex quo teste Ptol. Nilus oritur.

Lunæ, portus Straboni est, qui *Erycis* Ptol. ut Leander vult. *Selene* Steph. vulgò *Golfo della Spezzia*. Persius Sat. 6. ex Ennio.

Lunai portum est opera cognoscere cives.

Silius Ital. lib. 8.

Tum quos à nivea exegit Luna metallis,

Insignis portu, quo non spaciosior alter

Innumeras cepisse rates & claudere portam.

Ptol. *Λούνα* & *Σελήνης λιμὴν* facit diversa.

Luneburgum, urbs Saxoniæ clarissima, ad Albim flu. Ducatûs titulo insignis, ædificiorum superbiâ, & opum copiâ illustris. A Jul. Cæsare conditam ferunt, ac à *Luna* sic dictam. Lunæ enim simulachrum usque ad Caroli M. tempora illic remanserat, quod ille zelo pietatis commotus sustulit.

Lupa,

Lupa, quæ & *Acca Laurentia*, sive *Laremia*, Faustuli uxor, pastoris armenti regii, quæ geminos infantes Vestalis filia Numitoris ad ripam Tiberis expositos aluit.

Lupercal, locus sub Palatino monte Pani pastorum Deo consecratus, in quo solennia quædam sacra quotannis fiebant mense Februario, quibus Panos sacerdotes, qui *Luperci* dicebantur, nudi per urbem cursitabant, mulierum palmas uterosque caprinâ pelle ferientes, quâ re & fœcunditatem & facilem partum fieri putabant. Instituta autem putantur hæc sacra ab Evandro in honorem Panos Lycæi, quem Arcades simili honore colebant; Quare autem nudi discurrebant hanc causam adfert Servius, cum Romulus & Remus ludicro huic intenti erant, latrones interim, occasione arreptâ, pecora illorum abegisse, eâque re intellectâ, Romulum cum omni juventute, abjectis vestibus, ut ad cursum expeditiores essent, latrones esse insecutos, iisque oppressis prædam recepisse. Quæ res quoniam feliciter cessisset, mansisse deinde morem solemnem, ut Lupercalia à nudis celebrarentur. Virg. Æn. 8.

Hinc lucum ingentem, quem Romulus acer asylum
Rettulit, & gelidâ monstrat sub rupe Lupercal,
Parrhasio dictum Panos de more Lycæi.

Ovid. Fast. 2.

Illa loco nomen fecit, locus ipse Lupercal,
Magna dati nutrix præmia lactis habet.

De Lupercis autem Virg. ubi supra.

Hic exultantes Salios nudosq; Lupercos.

Juv. *Nil prodest agili palmas præbere Luperco.*

Lupfurdum, urbs Germ. Ptol. *Leipsick* Ferrario. *Meyssen* vero Apiano, & Perchaimero dicitur.

Lupia, Plinio, militum inter Hydruntum Brundusiumq; itinere statio, quæ gemino p. etiam scribebatur, & Λουπίαι pl. num. ut est apud Strab. Melam, Æthicum, Antoninum, ut & Λουπίαι, unde vitiatum illud Ptolemæi Λουπίαι. Pausan. lib. 6. scribit quod prisco nomine *Sybaris* dicta fuit. Vide *Sylburgium*. Erat autem col. op. & portus Salentinorum in orâ Calabriæ Boreali, Aletinorum navale, nunc pagus, *La Rocca* dictus, teste Galateo.

Lupias, *Lupia* Melæ, *Luppia* Tacito, flu. Germ. cum op. cognomine per Westphaliam in Rhenum apud Wesaliam urb. fluens. Strabo in Visurgim influere ait, Tacitus vero in Oceanum, hodiè *Lyppe*, seu *Lippe*, teste Junio, dicitur.

Lupicinus, Consul, collega Jovini, an. U.C 1220. Quo tempore Constantinopoli grando miræ magnitudinis aliquot homines extinxit, & apud Atrebatas vera lana de nubibus pluviâ mixta defluxit.

Lupodunum, op. seu potius arx Germ. in Sueviâ, non procul à fontibus Danubii, *Lupff*, teste Lazio. Ausonius in Mosella.

Hostibus exactis Nicrum super & Lupodunum.

Lupus, Forojulianorum dux, an. U. C. 1420.

Lupus, cos. cum Maximo, an. U. C. 984.

Lupus Senonensis Episcopus, qui tantâ erat in pauperes munificentiâ, ut nullum sibi thesaurum relinqueret, sed omnes exhauriret in id loculos. Volat.

Lurius Lupus, cos. cum Aurel. Probo Aug. an. U. C 1030. Lege *Furius*.

Lurius Orphilus, cos. cum fil. Antiochiano, an. U. C 1022. Lege *Furius*.

Lusatia, Saxoniæ regiuncula, Bohemorum ditioni parens, urbs præcipua est Gorlitia.

Lusia, vicus Oeneidis tribûs à *Lusiâ* unâ ex Hyacinthi filiabus. Λουσιεύς, pertinens ad hunc vicum dicitur. Steph.

Lusignanum, opidum Pictavorum. Gallicè *Lusignan*.

Lusitania, tertia Hisp. pars, quam Plin. 4. 22. à Durio amne finit, reliqua citeriori attribuens, in quâ sententiâ & Ptolemæus est. At Strabo cum Melâ convenit. *Hujus regionis*, inquit, *latus Australe Tagus cingit, ab occasu vero & septemtrione Oceanus, ab Aurorâ Carpetani, Vettones, Vaccei, & Callaici fama majoris populi.* Pop. *Lusitani*, à *Luso* Bacchi filio, seu, ut alii volunt, comite. Sil. lib. 3.

Hîc Viriathus agit Lusitanumque remotis
Extractum lustris. ———

(Λουσιτανία Appiano.) *Belitani* Stephano iidem sunt cum Lusitanis, eidem Λουσιτανία pars Bæticæ, & Gentile Λουσιτανοί. Vulgò *Portugal* dicitur. Diod. lib. 5. Τοὺς δὲ Κιμβρους ἀλκιμωτάτους φησὶν εἶναι τοὺς καλουμένους Λουσιτανοὺς. Ubi legendum Ἴβηρας uti notat Palmerius. Cæterùm de nomine hujus reg. ita Vir Magnus de Phœnicum Col. lib. 1. cap. 35. לוז *Luz*, inquit, Ebræis & Syris est amygdalus, ut & Arabibus *Lauz*. Jam hoc certum est Phœnices à proventu fructuum sæpe loca nominasse. Sic Jericho urbs palmarum, à palmis. Sed & ab amygdalis dicta *Luza*, quæ & Bethel in tribu Benjamin Gen. 28. 19. & altera *Luza* in Hetthæis in tribu Ephraim Jud. 1. 26. Quidni etiam *Lusitania*, in quâ præstantissima amygdala tantâ copiâ proveniunt, ut hâc in parte cedat nulli terrarum. Vide sis ipsum authorem, pag. 698.

Lusius, Marii ex sorore nepos, qui cum Trebonio vim & stuprum inferre vellet, ab eodem est interfectus. Plut. in Mario.

Luspia, vide *Lupia*.

Lussi, urbs Arcadiæ, Steph.

Lussonium, Pannoniæ infer. urbs. Ptol. *Pax* Simlero.

Lutetia Parisiorum, urbs Gall. Celticæ in Belgicæ confin. ad Sequanum, & Matronam flu. interluentes. Ob luti quantitatem sic dicta. Alii tamen ab albedine murorum Λευκοτεκίαν à Græcis vocatam existimant. Eam Julius Cæsar usque adeo ædificiis auxit, tamque fortiter cinxit mœnibus, ut *Julii civitas* à nonnullis sit appellata. Amplissimam hanc civitatem Sequana fluvius dividens, tripartitam constituit, quarum prima Universitas, altera civitas, tertia urbs nominatur. Carolus M. Alcuini præceptoris sui instinctu, An. Dom. 796. fundavit, & permultis prærogativis, privilegiis, & immunitatibus splendidissimè exornavit. Vulgò *Paris*.

Luteva, sive *Lutava*, urbs Gall. Narbon. *Lodesue* vulgò.

Luti, Germ. populi, Plinius. *Slesier* Pyramio.

Lutia, op. Hisp. Tarracon. Appianus.

Luxia, flu. Hisp. Bæticæ inter Batim, & Anam fluens. Plin.

Luza, civitas Chananææ in tribu Benjamin Jos. 18. quæ & *Bethel*. Gen. 28. Altera quæ cecidit in sortem filiorum Joseph Jos. 19. Tertia Hitthæorum. Judic. 1.

L Y.

Lyæus, unum ex Liberi patris cognominibus παρὰ τὸ λύειν, quod vino mentes & curæ solvantur. Horat. Epod. 9.

Curam, metumque Cæsaris rerum juvat
Dulci Lyæo solvere. ———

Petronius in Satyrico: *Aniculæ solutæ mero.* Iterum.

Cum solutas mero amisissem ebrias manus.

Oppianus 4. Κυνηγ. —— Τοῦ λυαίοιο Διωνύσου.

Ovid. *Turpe jacens mulier multa resoluta Lyæo.*

Forsan & huc referendum Propertianum illud l. 3. Eleg. 5.

Me juvat & multo mentem vincire Lyæo,
Et caput in vernâ semper habere rosâ.

Lybam, Cœlesyriæ urbs inter Damascum, & Laodiceam. Anton.

Lycabetus, Atticæ mons, Athenis proximus, Hymettoque finitimus. Stat. Theb. lib 12.

Vitibus, & pingui melior Lycabetus olivâ.

Lycæa, urbs Arcadiæ. Pausan.

Lycæus, Arcadiæ mons, Jovi sacer, teste Pausaniâ in Arcadicis, olim etiam Olympus & ἱερὰ κορυφὴ, id est, *sacer vertex* ab incolis appellatus, quòd Jovem ibi educatum existimarent. In hoc monte Jovis Lycæi ara fuit à Lycaone Pelasgi filio primum consecrata, quam cùm postea mactati pueri sanguine respersisset, in lupum dicitur esse transformatus. Constat tamen montem hunc etiam Pani sacrum fuisse. Virgil. Georg. lib. 1.

Ipse nemus patrium linquens, saltusq; Lycæi
Pan ovium custos. ———

Hinc etiam Pan *Lycæus* passim à poetis dicitur. Idem Æn. 8. —— *Gelidâ monstrat sub rupe Lupercal*
Parrhasio dictum Panos de more Lycæi.

Inde *Lycæa* sacra in honorem Panos fieri in hoc monte solita, quæ posteà ab Evandro in Latium translata, Lupercalia dicta sunt.

Lycæus, Apollinis cognomen. Steph.

Lycambes, Neobules pater, qui cum filiam suam Archilocho

chilocho poetæ despondisset, posteaque pænitentiâ ductus non tradidisset, tam acerbo carmine ab eo est perstrictus, ut unà cum filià laqueo vitam finierit. Horat. Epod. 6. ——— *In malos asperrimus*

Parata tollo cornua,
Qualis Lycambæ spretus infido gener,
Aut acer hostis Bupalo.

Hinc *Lycambeus*. Ovid. in Ibin.

Tincta Lycambeo sanguine tela dabit.

Lycaon, Arcadiæ rex, Pelasgi fil. quem Jupiter, quòd aram suam in Lyceo monte, mactati pueri sanguine respersisset, in lupum mutavit. Pausan. in Arcadicis. Ovid. tamen Met. 1. aliam tradit transformationis hujus causam, quæ sic se habet. Jupiter aliquando cum multa de humani generis impietate inaudisset, neque tamen omnia crederet, ut rem omnem certius exploraret, relicto cœlo in terram descendit, aliquotque regionibus peragratis, tandem sub noctem in Arcadiam pervenit ad Lycaonis regiam. Ubi cum se Deum esse significasset, vulgusque se ad sacrificia accingeret, irridens credulitatem eorum Lycaon, eà ipse nocte periculum se facturum dixit, Deumne an mortalem hospitio suscepisset, conatusque est noctu dormientem interimere. Quod cùm frustrà tentasset, aliâ ratione rem aggressus est. Habebat obsides à Molossorum gente ad se missos, horum unum jugulavit: partimque assum, partimque elixum Jovi epulandum apposuit. Cujus rei immanitate indignus Jupiter, regiam tyranni immisso fulmine exussit, ipsumque in sylvas fugientem in lupum transformavit. Hinc *Lycaonius*, ut *axis Lycaonius*, i. e. Ursa major, in quam Callisto Lycaonis filia creditur transformata. Ovid. Trist. 1.

Quaque Lycaonio terra sub axe jacet.

Idem Met. 1.

Fœda Lycaonia referens convivia mensæ.

Item Nelei fil. & Nestoris frater, quem Hercules expugnato Pylo occidit. Alius Priami filius, ab Achille occisus. Item Gnosius faber, & artifex ensis quem Ascanius dedit Euryalo. Virg. Æn. 9.

Lycaonia, regio Asiæ, Cappadociæ pars in austrum Ciliciam versus ab eà Tauro monte divisa, inter Isauriam ad occ. & Armeniam min. ad ort. cujus metropolis est Iconium, à quà hodie reg. *Cogni* nominatur. Stephanus totam Arcadiam olim *Lycaoniam* dictam scribit. Est & Phrygiæ minoris urbs.

Lycassus, vicus prope Lydiam. Steph.

Lycaste, filia Priami ex concubinâ, cujus amore flagrans Polydamas, Antenoris & Theanûs sororis Hecubæ filius eam uxorem duxit. Item *Lycaste*, meretrix nobilis apud Drepanum Siciliæ urbem, ob formæ excellentiam Venus appellata, quæ cum Buten Amyci Bebryciorum regis filium hospitio excepisset, ejus concubitu usa, Erycem ei peperit; quo factum est ut apud posteros creditum fuerit, Buten ex Venere Erycem genuisse.

Lycastus, urbs Cretæ, quæ jam interiit Strabonis tempore, apud Dictæum mont. à *Lycaste* nympha, cujus meminit Claud. De laud Stiliconis lib. 3.

——— *Mecum Dictæa Lycaste.*

Alii à luporum multitudine sic dictam volunt. Hom.

Λύκτον, Μίλητόν τε καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον.

Lycastum, Cappadociæ urbs. Plin. *Docastelli* Nigro. Erat autem apud Halym flu. teste Mela, in Paphlagoniæ confin. *Lycastia* Apollonio.

Lyceas, Naucratita, Αἰγυπτιακὰ consignavit, ut cognoscimus ex Athenæo lib. 14. Meminit & *Lycea* Plin. in Elencho eorum, quos sequitur lib. 36.

Lyces, fluvius Scythiæ. Vide *Lycus*.

Lyceum, gymnasium celeberrimum juxta Athenas, in quo Aristoteles frequentissimo auditorio philosophiam profitebatur, quemadmodum Plato in Academiâ. Cic. 1. Acad. *Qui erant cum Aristotele, Peripatetici dicti sunt, quia disputabant inambulantes in Lyceo.* Idem alibi.

Inq; Academiâ umbriferâ nitidoq; Lyceo
Fuderunt claras divini pectoris artes.

Item *Lyceum* gymnasium Ciceronis in fundo Tusculano, à nomine Scholæ Aristotelicæ ita dictum. Cic. Acad. Qu. lib. 1. *Nuper cum essem cum Qu. Fratre in Tusculano disputatum est. Nam cum ambulandi causâ in Lyceum venissemus (id enim superiori gymnasio nomen est) perlegi, inquit ille, tuum paulo ante tertium de Natura Deorum.*

Lychnidus, urbs Illyriæ, Item parva regio Armeniæ. Steph. Item *Lychnidus*, vel *Lychnidon* urbs Macedoniæ. *Ochrida* Sophiano, & lacus ejusdem nominis ibidem, quem Liv. lib. 43. *Ascaridem* appellare videtur. Idem lib. 42. Begorritem lacum hoc tractu habet, sed an idem sit, viderint peritiores.

Lychnitis, Armeniæ maj. palus. Steph. *Fasebia* vulgò ex tab. recent. Armeniæ regio quoq; est. Idem.

Lycia, reg. min. Asiæ inter Pamphyliam, & Cariam: olim (si poetarum fabulis credimus) Chimæræ monstri ignibus infestata. Cujus fabulæ occasionem præbuit Chimæra ejus reg. mons crebrò ignem eructans. Dicta est autem Lycia, à *Lyco* Pandionis filio. Urbem habet Pataram, Apollinis oraculo celebratam. Unde *Patareus Apollo*, apud Horatium. Et *Lyciæ sortes* apud Virg. lib. 4 Æn. i. e. sortes Apollinis, qui in Lyciâ apud Pataram responsa edebat. *Mylias* olim & *Ogygia* dicta fuit, teste Steph. Incolas *Termilas* vocatos scribit Herodotus. Erant autem arte sagittandi celeberrimi. Virg. Æn. 8.

Ille mihi insignem pharetram, Lyciasque sagittas
Discedens dederat. ———

Et lib. 7. *Lyciam ut gerat ipse pharetram.*
Stat. Theb. 6. *Cætera plebs Lyciis gaudet contenta sagittis.*
Silius lib. 8. *Lycios arcus.* ———

Lycias, Rhætiæ fluvius. Ptol. *Lech* hodie.

Lycidas, Centaurus, unus ex iis qui Pirithoo Hippodamiam sponsam eripere conati, à Lapithis sunt interfecti. Ovid. Met. 12.

At non Eurynomus, Lycidasque & Areus, & Imbreus
Effugere necem. ———

Est & nomen pastoris apud Virg. Ecl. 9.

Lycimnia, amica Horatii. Carm. 2. Od. 12.

Me dulcis dominæ musa Lycimniæ
Cantus me voluit dicere lucidum,
Fulgentes oculos, & benè mutuis
Fidum pectus amoribus.

Lycisca, canis nomen apud Virg. Ecl. 3.

——— — *Multum latrante Lyciscâ.*

Lycius, Apollo ἀπὸ τοῦ λύκου, i. e. *à lupo* sic dictus, quòd sicut lupi pecora rapiunt; ita Sol humorem haurit radiis. Prisci Græcorum primam lucem, quæ præcedit solis ortum λύκην appellarunt, idque temporis hodiè quoque λυκόφως cognominant. Et Lycii Apollinis oraculum, quia in Lyciâ maxime clarus fuit ob luporum interfectionem.

Lycoa, urbs Arcadiæ. Steph. Inde *Lycoatis* Diana, quæ illic templum habebat.

Lycomedes, Scyri insl. rex, cui Thetis filium suum Achillem, dormiente præceptore suo Chirone, clam raptum servandum tradidit, ut ibi inter ejusdem regis filias (erat enim facie venustâ, & puellari, ita ut facile pro puellâ sese gereret) muliebri habitu indutus latitaret, ne ad bellum Trojanum, à quo illum non reversurum esse sciebat, proficisci cogeretur: apud quem cum delitesceret Deidamiam regis filiam vitiavit, & ex eo Pyrrhum suscepit. Item *Lycomedes* Creontis filius. Hom. Iliad. 9. Vide Palmerium ad auctores Græcos, pag. 429.

Lycomedis, lacus Africæ. Plin. *Linxano* Pineto.

Lycon, Ægypti urbs, quæ & *Lycopolis*. Item Hisp. opidum in Lusitaniâ. *Lobon* Jac. Delgado.

Lycon Jasensis, Pythagoræ vitam memoriæ tradidit. Athen. lib. 10. Alius Socraticus, sive Peripateticus, eloquens & in dicendo suavis, adeo ut *Glycon* à dulcedine dicendi appellaretur. Tertius Poeta. Quartus Epigrammatum scriptor. Laertius.

Lycone, urbs Thraciæ. Steph. & mons Peloponnesi in Argià regione cupressis abundans. Pausanias.

Lycophron, poeta Chalcidensis, Sophoclis Grammatici, adoptione vero Lyci Rhegini fil. inter septem poetas, qui *Pleiades* dicebantur à numero stellarum, Philadelpho Ptolemæo accepti. Erant autem hi Theocritus, Aratus, Nicander, Apollonius, Philicus, Homerus Junior, ac Lycophron. Alii aliter numerant. Scripsit Alexandram poema

poema valde obscurum: unde Statius in Sylvis.

——— Tenebrasque Lycophronis atri.

In eo mentionem facit de vaticiniis Cassandræ, exorsusq; ab Hercule, & rebus Trojanis, prosequitur usque ad Alexandrum Macedonem. De hujus morte Ovid. in Ibin.

Utque cothurnatum periisse Lycophrona narrant,
Hæreat in fibris fixa sagitta tuis.

Alius fuit Periandri Corinthiorum regis fil. qui matrem occiderat, vivente adhuc patre, de quo multa Herod. lib. 3. & Laertius in Periandro.

Lycopolis, urbs Ægypti à *lupis* cognominata, eò quod Æthiopes agros Ægyptios incursantes, lupi factâ acie usque ad civitatem Elephantinam repulerint. Ibidem civitatem construentes Ægyptii, à bestiis illis Lycopolin vocarunt, Vide Steph. in Λύκων πόλις.

Lycorea, vicus in Delphis à *Lycoreo* rege. Steph.

Lycorias, nymphæ nomen. Virg. Georg. 4.

Lycoris, Volumnii senatoris liberta, vero nomine *Cytheris* dicta, miserè à Corn. Gallo adamata: quo tamen spreto, Antonium in castra sequuta est. Virg. Ecl. 10.

——— Tua cura Lycoris
Perque nives alium, perque horrida castra sequuta est.

Lycormas, Ætoliæ flu. flavas arenas volvens. Hic posteà *Evenus*, ab Eveno rege Ætolorum, qui se in illum præcipitavit, appellatus est. Ovid. Met. 2.

Arsuraque iterum Xanthus, flavusque Lycormas.

Sen. in Hercule Oeteo.

Nec præcipitem volverit amnem
Flavus rapido fonte Lycormas.

Phidari Nigro dicitur. Vide Plut. de Flum. in Lycormâ.

Lycosthene, urbs Lydiæ. Steph.

Lycosura, urbs Arcadiæ in Lycæo monte. Steph.

Lycozea, urbs Thraciæ. Steph.

Lyctus, Cretæ urbs insignis, Idomenei patria. Virg. Æn. 3.

Et Salentinos obsedit milite campos
Lyctius Idomeneus. ———

Paleocastra, Nigro teste, hodiè dicitur.

Lycurgus, Nemeæ rex, Archemori pater. Stat. Theb. 5. Item *Lycurgus*, gigas ab Osiride in Thraciâ peremptus. Berosus lib. 5. Diodorus Sic. lib. 1.

Lycurgus, nobilis Spartiata, Polydectæ filius, & frater Eunomi Lacedæmoniorum regis, cui etiam in regnum successit, ignarus Eunomum, uxorem gravidam reliquisse; quod ubi primum cognovit, posito regis nomine, Prodici, hoc est, Tutoris nomen assumpsit, regique adulto, Charilao ei nomen erat, regnum fideliter restituit. Verùm eum civitatem pessimè institutam animadverteret, ad constituendam salubrioribus legibus Remp. animum adjecit. Conscriptis itaque iis, quæ longâ peregrinatione didicerat, civitati utilia fore, Delphos sese contulit, ut Dei quoque consilium in re sanctissimâ exploraret. Cumque Pythia consilium ejus à Phœbo maximè probari, deique potius, quam hominis inventum esse respondisset, alacrior ad peragendum institutum factus, foro armatis aliquot occupato, leges suas profert, quibus cum jam cives mediocriter assuefactos videret, ut quas tulerat leges, æternas quoque redderet, hanc rationem commentus est. Simulat arduum adhuc quidpiam superesse, quod ad civitatis salutem pertineret, quod tamen inconsulto oraculo aggrediendum non esset, eaque de causa se Delphos proficisci velle. Interim tamen Reip. interesse, ut leges quemadmodum latæ erant, in reditum suum inviolatæ servarentur, idque ita futurum, primum à regibus, deinde à cæteris omnibus jusjurandum exegit. Profectus itaque Delphos, cum Pythiam respondendum audisset, nihil legibus illis absolutius esse, felicissimamque fore civitatem eam in quâ illæ quam diutissimè servarentur, constituit sibi amplius in patriam non esse redeundum, ne illi aliquando jurejurando soluti, leges suas excuterent. Misso itaque Spartam Oraculo, amicosque itineris comites amplexus, iisque dimissis, Cyrrham concessit, ubi mox suis sibi manibus necem conscivit. Quanquam alii Crissæ, nonnulli etiam in Cretâ interiisse volunt, ubi etiam sepulchrum ejus apud Pergameum urbem ostenditur. Spartani mortuo sacellum consecrarunt, & ob singularia ejus in patriam merita, divinos ei honores tribuerunt. Vide latius vitam ejus apud Plutarchum. Justinus lib. 3. *Proficiscitur autem in Cretam, ibique perpetuum exilium egit, abjicique in mare ossa sua moriens jussit*, &c. In Samo autem vitâ excessisse Lycurgum author est Heraclides: Λυκοῦργος ἐν Σάμῳ ἐτελεύτησε, καὶ τὴν Ὁμήρου ποίησιν παρὰ τῶν ἐκγόνων τοῦ Κρεωφύλου λαβὼν, πρῶτος διεκόμισεν εἰς Πελοπόννησον. Sed ibi legendum, monente Is. Vossio. Ἐν Σάμῳ ἐγένετο, ut est in M. S. Sami enim aliquandiu egit.

Lycurgus, Thraciæ rex, fil. Dryantis, qui quòd Thracas immoderatè vino deditos conspiceret, vites omnes toto regno excidi jussit. Plut. in lib. De Poetarum utilitate. Hinc datus poetis locus fabulæ, Lycurgum infestissimo Bacchum odio prosecutum esse, adeo ut nutrices illius in Nysâ latentes persequeretur, & Baccho ipsi tantum terroris incusserit, ut præcipiti fugâ trajecto mari in Naxum se receperit: ideoque justâ numinum irâ Lycurgum in furorem conversum, & tibias sibi succidisse. Virg. Æn. 2.

Terra procul vastis colitur Mavortia campis
Thraces arant, acri quondam regnata Lycurgo.

Propertius 3. 17.

Vesanumque novâ nequicquam in vite Lycurgum.

Hor. lib. 2. Od. 19. *Thracis & exitium Lycurgi.*

Lycurgides, Lycurgi fil. Ovid. in Ibin.

Quiq; Lycurgiden laceravit ab arbore natum,
Idmonaq; audacem te quoq; rumpat aper.

Lycus, Bœotiæ rex, qui Antiopam Nyctei regis filiam uxorem duxit: quam posteà cum à Jove in Satyrum converso compressam cognovisset, repudiavit, Dirceenque uxorem duxit, quæ verita ne Antiopa cum Lyco in gratiam rediret, arctissimis eam in vinculis asservavit, quibus Jovis miseratione dissolutis, in Cithæronem montem profugit, ubi Amphionem & Zethim peperit, qui posteà à pastore, qui ipsos nutriverat edocti, eum unà cum uxore interfecerunt. Vide *Amphion*, & *Dirce*.

Lycus, exul Thebanus, qui id temporis quo Hercules ad inferos descenderat, rei benè gerendæ occasionem sibi oblatam ratus, Creonte occiso, regnum Thebanorum occupavit, cumque jam Megaræ Herculis uxori vim inferre pararet, opportuno illius reditu oppressus est, ut latius videre est apud Senecam in Hercule Furente.

Lycus, nobilis Trojanus, unus ex comitibus Æneæ. Virgil. Æn. 1.

Nunc Amyci casum gemit, & crudelia secum
Fata Lyci. ———

Lycus, Priami filius; Item unus ex Centauris. Et fluvius Assyriorum, qui Tigri immiscetur.

Lycus, medicus nobilis Neopolitanus, de quo Plin. 20. 20.

Lycus, rex Libyæ, qui eum hospites suos immolare consuevetat, à Callirrhoe filiâ proditus fuit. Nam cum hæc Diomedem, qui direptâ Trojâ in Libyam tempestate delatus fuerat, amore deperiret, eum è vinculis emisit; At ille spreto salutis authore, enavigavit. Ea autem ultro vitam laqueo finivit. Plut. Par.

Lycus, fluvius Asiæ non procul à Laodiceâ qui cuniculis subterraneis absorbetur, ac rursus emergit. Ovid. Met. 15. *Sic ubi terreno Lycus est epotus hiatu*
Existit procul hinc, alioq; renascitur orbe.

Item alius juxta Heracleam Mariandynorum in Pontum Euxinum illabens. Ovid. 4. Pont. Eleg. 10.

Huc Lycus, huc Sagaris, &c.

Lycus, puer quidam ab Alcæo dilectus. Horat. lib. 1. Carm. Od. *Liberum & Musas, Veneremq; & illi*
Semper hærentem puerum canebat,
Et Lycum nigris oculis, nigroque
Crine decorum.

Lycus, Flu Germ. Rhætos à Vindelicis disterminans. Ptol. Alius Macedoniæ Plut. Alius Asiæ min. qui Celænas Phrygiæ urbem interfluit. Alius Ciliciæ. Plin. Alius Siciliæ, *Platani* Fazello. Alius circa Byzantium Cedreno, quem tradit ab Apollonio Tyaneo coactum ne Byzantio Inundationibus noceret.

Lydda, Palæstinæ urbs. Ptol. alio nomine *Diospolis*, hodiè *Rama* Castaldo.

Lyde, Antimachi poetæ uxor, quam egregiè animo charam habuit, quæ cum mortua esset, ille elegiam, quâ mœrorem

moerorem solaretur, sibi fecit, nomine Lyden, ubi enumeratis heroicis calamitatibus, & infortuniis, malis alienis ægritudinem sibi minuit. Hujus meminit Plut. in lib. De Consolatione. Ovid. Trist. 1. 5.

Nec tantum Clario Lyde dilecta poeta.

Lydia, regio Asiæ min. Croeso rege, & Pactolo aurifero flumine notissima, qua flexuosis Mæandri amnis recursibus perfusa, super Joniam procedit, Phrygiæ ab exortu Solis vicina, ad Septentrionem Moesiæ, meridianâ parte Catiam amplectens. *Lydia* dicta à *Lydo* Atyos filio, cum antea *Mæonia* vocaretur. Virg. Geor. 4.

Præterea Regem non sic Ægyptus & ingens
Lydia, &c. ————

Hujus reg. incolæ *Lydi* dicuntur, qui Herodoto lib. 2. primi aurum, argentumque signarunt. Horum improbitas maximè abiit in proverbium, *Lydi mali*, apud Athen. Hi capita flammeis muliebribus ornare solebant, unde in effoeminatos ortum est Proverbium, *Lydio more* apud Suidam. *Lydius lapis* (qui & *Heracleus* ab Heracleâ urbe Lydiæ) in proverbio est apud Theophr. lib. de Nat. lap. de homine acri ingenio prædito, nam hic lapis aurum, & argentum arguit, quale sit. Lydorum currus in certaminibus erant adeo veloces, ut proverbio fit, *Currus Lydius*. Et apud Plut. *Juxta Lydium currum curris*, dicitur de eo qui longe cæteris in aliquâre inferior est. Lydos quoque equitatu cæteris præfert Herod. lib. 1. quos non aliter quam ex equo pugnare scribit. Hi cibis opipatis, & cupediis operam dabant, ut *Curyca Lydorum* in adagium abierit, apud Athen. lib. 12. Caryca enim genus cibi erat apud illos ex variis lautitiis, sanguineque confectum. De quibus etiam in voluptuosos, *Lydus cauponatur* apud Hetod. legitur. Tantæ quoque libidinis notabantur, ut *Lydus* in meridie, de homine insatiatæ libidinis proverbialiter diceretur. *Lud* in sacris scripturis vocari scribit in suo apparatu Biblico Ar. Montanus.

Lydia, purpuræ venditrix, quæ omnium prima in urbe Philippis Evangelium amplexa est, & Paulum ac Silam hospitio accepit. Act. 16.

Lydia, amica Horatii, cujus in Odis sæpe meminit.

Lydius, flu Macedoniæ. Ptol. *Castoro* hodiè.

Lydus, Herculis filius ex Jole.

Lydus, Atyos Moeoniæ regis fil. & frater Tyrrheni. Nam cum Atys domi sibi multitudinem abundare videret, filiis suis hanc proposuit conditionem, ut inter se forte ducta, alter onerosam multitudinem educeret, novasque sibi sedes quæreret, alter paterni regni successor remaneret. Quare cum sors ira cecidisset, ut Tyrrhenus relictâ patriâ, novarum coloniarum author fieret, in eam Italiæ partem sese contulit, quæ mare infetum spectans, ab eo Tyrrhenia appellatur. Lydus vero domi relictus, paternique regni hæres factus, Mœoniam de nomine suo Lydiam appellavit.

Lygamuta, Libyæ interioris pop. Ptol.

Lygdamum, opidi nomen. Plin. 5. 3.

Lygdamus, viri nomen apud Prop. 3. 7. & 4. 7. 9. sed ita, ut nescias Propertiine servus, an Cynthiæ fuerit. Eo se nomine Tibullus appellat, cum ait

Lygdamus hic situs est.

Est apud Herodotum *Lygdamis* quidam Naxius Pisistrato adiutor in recuperandâ Tyrannide.

Lygius, Thraciæ flu. Λύγινον ποταμὸν vocat Arrianus lib. 1. Ἀπέχει δὲ οὗτος ἀπὸ τοῦ Ἴστρου ὡς ἐπὶ τὸν Αἷμον ἰόντι, σταθμοὺς τρεῖς. Idem

Lygis, foemina quædam, quæ cum metu militum filiam occultavisset, & illi per cruciatus interrogarent, ubinam occuluisset, uterum ostendens ibidem dixit latere: nec ullis tormentis cogi potuit, ut constantiam vocis egregiæ mutaret. Corn. Tacitus.

Lyle, urbs Arcadiæ. Gentile *Lylaus*. Item *Lylaus* Bithyniæ flu. Plin.

Lymax, Arcadiæ fluvius. Pausan.

Lyminis, Cappadociæ opidum. Marcell.

Lymira, Lyciæ flu. & eodem nomine civitas. Mela. 1. 15.

Lymphorta, op. circa Cedrosiam. Plin.

Lyncæ, Macedoniæ urbs. Hesychius.

Lyncestius, Macedoniæ flu. cujus aqua pota non minus ebrietatem inducit, quam si quis vino se ingurgitasset. Ovid. Met. 15.

Hinc fluit effectu dispar Lyncestius amnis,
Quem quicunq; parum moderato gutture traxit,
Haud aliter titubat, quam si mera vina bibisset.

Est & regio Macedoniæ *Lyncestis*. Pop. *Lyncesta*.

Lynceus, Apharei fil. unus ex Argonautis, tantâ oculorum acie præditus, ut ea per densos etiam querceiorum truncos, ac stipites, atque adeo usque ad inferos vim suam expromeret. Orpheus in Argonaut.

Λυγκεύς θ' ὃς τηλιστα δι' αἰθέρος ἠδὲ θαλάσσης
Βένθεα καὶ Πλούτῆος ὑποχθονίοιο θέμεθλα,
Μοῦνος ἐν ἀνθρώποισι διοπτεύεσκεν ὀπωπαῖς,

Quæ Cribellus Mediolanensis ejus interpres ita vertit.

Quiq; procul longè trans æthera, trans mare Lynceus
Et subter Plutum, terræque barathra profunda
Solus in humanis visu penetravit acuto.

Apollonius, Argonaut.

——— Λυγκεὺς δὲ καὶ ὀξυτάτοις ἐκέκαστο
Ὄμμασιν, εἰ ἐτεόν γε πέλει κλέος, ἀνέρα κεῖνον
Ῥηιδίως καὶ νέρθε κατὰ χθονὸς αὐγάζεσθαι.

Stasinus *in rebus Cypriis*

——— Αἶψα δὲ Λυγκεὺς
Τηΰγετον προσέβαινε ποσὶ ταχέεσσι πεποιθώς.
Ἀκρότατον δ' ἀναβὰς διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν
Ταντἀλίδου Πέλοπος. Τάχα δ' εἴσιδε κύδιμος ἥρως
Δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης
Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδεύκεα.

Val. Flaccus. 1 Argonaut.

At frater magnos Lynceus servatur in usus,
Quem tulit Arene, potuit qui rumpere terras
Et Styga transmissi tacitum deprendere visu.

Fabulæ originem præbuit, quòd multa observaret secreta naturæ: in his metalla primus, vel saltem illa, quæ beare imprimis creduntur, nempe aurum, argentumque effodere terris docuisset, vel quoniam multa, seu idem, seu alius, ad scientiam pertinentia sideralem comperisset, quale est illud quòd novissimam, primamque Lunam (Ἕνη καὶ νέα Græci dicunt, teste Hesychio) eodem die in signo arietis conspexisset, quemadmodum Plinius refert. 2. 17. Indeque jam memoratus Flaccus.

——— *Solus transibit nubila Lynceus.*

Ac ob hoc oculorum acumen quisquis ille Lynceus celebratur Pindaro in Nem. Aristoph. in Plut. Theocr. in Dioscuris. Similiter Lynceis fuisse oculis dixeris Strabonem illum minimè Strabum, qui, ut ex Varrone prodit Solinus lib. 6. è Lilybæo promontorio, si fas credere, naves numerabat è Carthaginis portu solventes. Id spatium 135 m. p. continet, ut ibidem ait Solinus, imo mille ac 500 stadia, sive m. p. 200. ut ex maritimo Antonini Itinerario colligitur.

Lynceus, Idæ frater, qui pro duabus Leucippi filiabus, quas ipsis desponsatas Castor & Pollux rapuerant, arma sumpserunt, initaque pugnâ Castor Lyncei, Lynceus Pollucis manu occubuit. Idas vero cum ipsum etiam Pollucem adoriri conaretur, immisso à Jove fulmine interiit. Ovid. Fast. 5.

Pectora trajectus Lynceo Castor ab ense,
Non expectato vulnere pressit humum.
Ultor adest Pollux, & Lyncea perforat hastâ,
Qua cervix humeros continuata tegit.

Apollonius tamen in Argon. Idam à Castore interfectum tradit; idque Lynceum per abietem vidisse, & Castorem occidisse. Hic est idem cum superiore. Horat.

Non possis oculo quantum contingere Lynceus,
Non tamen idcirco contemnas lippus inungi.

Lynceus, quem Ovidius *Linum* vocat, fil. Ægypti & solus ex 50 fratribus misericordiâ Hypermnestræ conjugis evasit à morte, qui postea expulso, vel etiam occiso Danao, regnavit apud Argos.

Lynceus, 2 Argivorum rex, regn. an. 41.

Lyncus, urbs Epiri, à *Lynceo* nominata. Steph.

Lyncus, sive *Lynceus*, aut *Lynx*, Scythiæ rex immanissimus, qui Triptolemum à Cerere missum, ut hominibus frugum usum commonstraret, hospitio excepit: cumque nomen, patriam, viæque causam ab eo didicisset, ut tam

tam præclari inventi gloriam in ſe transferret, hoſpitem obtruncare conſtituit. Cumque jam noctu dormientem aggredi vellet, Ceres indignata in Lyncem feram eum convertit. Ovid. Met. 5.

Rex ibi Lyncus erat, regis ſubit ille penates.

Lynx, urbs Libyæ, juxta Gadita poſt Atlantem, & inſula Atlantis, Vide Steph.

Lyra, ſignum coeleſte, ſtellarum novem inter genu, & manum ſiniſtram Engonaſis ſitum. Oritur cum Sagittario, occidit autem exoriente Virgine. Ovid. Faſt. 3.

Illâ nocte aliquis tollens ad ſydera vultus,
Dicet, ubi eſt hodie, quæ Lyra fulſit heri?

Qui poeticam aſtrologiam conſcripſerunt, volunt Lyram hanc eſſe à Mercurio primùm inventam in Cyllene Arcadiæ monte, & ab eo Apollini donatam: Ab Apolline autem inventâ citharâ Orpheo conceſſam, eoque interempto, à Muſis in cœlum translatam.

Lyrcæ, Scythiæ pop. qui venatione victitant hoc modo: Conſcenſis arboribus, quas habent frequentes, inſidiantur feris. Singulis adeſt canis, & equus in ventrem cubare edoctus, humiliùs ſubſidendi gratiâ: ubi quis feram ab arbore vidit, ſagitta percutit; percuſſam, ſi fugiat conſcenſo equo perſequitur, comitante cane.

Lyrcæus, mons Arcadiæ, *Lycæus* Virgilio, ubi Lyrcæa urbs erat, teſte Pauſaniâ, quem alii cum Callimacho in Argiâ locant, ex quo Inachus flu. profluit. Strab. lib. 8. Eſt & fontis nomen. Stat. Theb.

Aret Lerna nocens, aret Lyrcæus, & ingens
Inachus. Ovid. Met. 1. *Jam paſcua Lernæ*
Conſitaq; arboribus Lyrcæa reliquerat arva.

Hinc *Lyrceius*. Val. Flac. 4. Argon.

——— *Dominum Lyrceia tellus,*
Antraq; deprenſæ tremuerunt conſcia culpæ.

Lyrcia, Peloponneſi urbs, quæ antea *Lyncea* dicebatur. Pauſan.

Lyrnatia Cherſonneſus, & parva regio Lyciæ. Steph.

Lyrneſſus, op. Troadis, patria Briſeidis, quam Achilles everſâ urbe ſecum abduxit occiſo Mynete ejus marito, civitatis illius principe. Hinc *Lyrneſſius*. Ovid. in Ep.

Diruta Marte tuo Lyrneſſia mœnia vidi.

Et *Lyrneſſis* pro Briſeide. Ovid. Triſt. 4.

Fertur & abductâ Lyrneſſide triſtis Achilles.

Alia quoque eſt Cilicum Strab. & Euſt. quæ & *Homala*, vel potius *Mallos* vocatur.

Lyrope, Ciliciæ aſperæ in Pamphyliâ op. Ptol.

Lyſa, Arabiæ Petrææ urbs. Ptol.

Lyſander, dux Lacedæmonius invictiſſimus, cujus ductu Athenienſes cum duce Conone navali pugnâ cladem acceperunt; Ex quo Athenæ ſemidirutæ impoſitumque jugum 30 tyrannorum fuit. Victus denique Lyſander à Conone ipſo terreſtri pugnâ, & interfectus, ubi Pauſanias ejus collega in exercitu ſuſpectus, in exilium profectus eſt. Lyſander & rebus geſtis, & animi magnitudine Syllæ comparatur. Plut. in Parallel.

Lyſaneas, de Jamborum ſcriptoribus teſtis adhibetur ab Athenæo lib. 7.

Lyſanias, orator Græcus. Alter fuit Arcas, qui Lycaonem regno expulit. Item procurator conſtitutus à Romanis ſuper Abilenem regionem. Luc. 3. Item Ptolemæi Manæi qui ad Libanum habitavit, filius.

Lyſiades Athenienſis, Phædri philoſophi filius, homo feſtivus. Cic. Philip. 5.

Lyſias, Syracuſanus genere, Cephali fil. unus è decem Oratoribus, natus Athenis, quò pater ſe tranſtulerat. Puer Thurion coloniam migravit, rediit annos natus 47. interque principes oratores habitus. De quo Cic. in Bruto. *Tum fuit Lyſias*, inquit, *ipſe quidem in cauſis forenſibus non verſatus, ſed egregiè ſubtilis ſcriptor, atque elegans, quem jam prope audeas oratorem perfectum dicere*, &c. Item princeps quidam exercitûs. 1 Mach. 3. & alius Act. 24.

Lyſias, Arcadiæ urbs. Ptol. *Crepa* Nigro. Eſt etiam Phrygiæ opidum. Strab. Syriæ quoque circa Apamiam. Ptol. Cariæ urbs Plinio.

Lyſidice, Pelopis & Hippodamiæ filia, quæ Electryoni nupſit, & ex eo Alcmenam Herculis matrem peperit. Plut. Alii vero, inter quos eſt Homeri Commentator, matrem Alcmenes non Lyſidicen Pelopis, ſed Anaxo Ancæi cujuſdam filiam faciunt.

Lyſimachia, urbs Cherſoneſi Thraciæ ad iſthmum in orâ Helleſponti. *Hexamiti* Sophiano. Item urbs Ætoliæ. Strab. A *Lyſimacho* conditore nomen habens, teſte Pauſaniâ.

Lyſimachus, natione Acarnanus, Alexandri pædagogus, ſecundas poſt Leoniden obtinuit, nullo urbanitatis genere præditus, niſi quod ſe Phœnicem, Alexandrum, Achillem, Philippum vero Peleum nuncupavit. Plut. in Alexandro.

Lyſimachus, Agathoclis fil. è ſucceſſoribus Alexandri M. Pergamo præfuit, ubi theſauri regis fuerunt. Hic illuſtri quidem Macedoniæ loco natus, virtute illuſtrior fuit, amore literarum ac philoſophiæ ardebat adeo, ut Calliſthenem tunc ab Alexandro afflictum atque in vinculis habitum, de virtute diſſerentem ſæpius audiverit, poculumque ei, ac remedium miſeriæ optanti propinaverit. Quod ægrè ferens Alexander, Lyſimachum leoni objeciſſe dicitur: Sed ille viribus fretus rem poſteris prodendam fecit. Manum amiculo convolutam in os leonis inſerens, abreptâ linguâ feram exanimavit; quo facto vehementius poſtea Alexandro dilectus fuit. Trogus lib. 15.

Lyſimachus Alexandrinus hiſtoricus, de quo vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. p. 384. Item frater Menelai. 2 Mach. 4.

Lyſimelia, Siciliæ pagus in agro Syracuſano. *Pantanella*, teſte Fazello cum Aretio. Λίμνη Λυσιμέλεια Thucydidi lib. 6. Meminit hujus ſtagni quoque Theocritus Syracuſanus Idyllio 16 his verſibus.

Κύρα δ' ἁ σὺν μαλεῇ πολυκλάρῳ Ἐφυραίων
Ἔλλαχες, μέγα ἄστυ παρ' ὕδασι Λυσιμελείας.

Lyſinoe, Aſiæ civitas circa Pamphyliam. Polyb. Liv.

Lyſippe, una filiarum Prœti, ſoror Iphianaſſæ, & Iphinoes, quæ quòd ſe Junoni præferre non eſſent veritæ, tanto furore correptæ ſunt, ut per agros diſcurrentes, ſe vaccas eſſe crederent.

Lyſippus, clariſſimus ſtatuarius, patriâ Sicyonius, qui ad ſexcenta decem opera feciſſe traditur, quorum ſingula arti claritatem dare potuiſſent. Hic, teſte Quinctiliano ad veritatem optimè acceſſit, quamobrem etiam Alexander ille Magnus ab uno Lyſippo ſe fingi voluit, & pingi ab Apelle. Horat. ad Aug. Cæſ.

Edicto vetuit, ne quis ſe præter Apellem
Pingeret, aut alius Lyſippo duceret æra
Fortis Alexandri vultum ſimulantia.

Prop. *Gloria Lyſippo eſt animoſa effingere ſigna.*

Papinius de Domitiani equo maximo 1 Sylv. 1.

——— *Quem tradere es auſus*
Pellæo Lyſippe duci. ———

Item Poeta Comicus, cujus fabulas enumerat Athenæus. Plin. 7. 37.

Lyſis, Philoſophus quidam, qui dixit Deum numerum eſſe ineffabilem, aut maximi intimique numeri ſummitatem. Origines. Item Aſiæ flu. circa Pamphyliam, Plin.

Lyſiſtrate, Ariſtophanis Comœdia ſic dicta.

Lyſiſtratus, Sicyonius, Lyſippi ſtatuarii frater, primus ſtatuas è gypſo finxit, crevitque res in tantum, ut nulla ſigna, ſtatuæve ſine argillâ fierent. Plin. 35. 12.

Lyſius, Liberi patris cognomen apud Bœotios ἀπὸ τοῦ λύειν, h. e. *à ſolvendo* impoſitum. Ferunt enim Bœotios aliquando à Thracibus deprehenſos, partim captos partim in fugam verſos fuiſſe, ex quibus cum nonnulli ad Trophonii ſpecum confugiſſent, viſum eſt iis noctu aſtantem loci ejus Deum, Liberi Patris ſibi auxilium promittere. Quo ſomnio alacriores redditi Thracas ex inſidiis adorti ſunt, quos cum vino, ſomnoque obrutos inveniſſent, nullo negotio ſuperarunt, receptiſque ſuis, cùm in patriam rediiſſent, Dionyſio cognomento Lyſiæ templum conſecrarunt. Author Heraclides Ponticus. Julius autem Pollux, deos omnes, qui averruncandi mali gratiâ colebantur *Lyſios* vocari ait, quos ἀλεξικάκους, & ἀποτροπαίους Græci nominant.

Lyſias, Arcadiæ flu. aliis *Lyſus*, juxta quem eſt Æſculapii tumulus.

Lyso, quidam Ciceronis hospes, ut scribit Epistolarum lib. 16.

Lystra, civitas Lycaoniæ. Act. 14.

Lytæ, parva reg. Thessaliæ, sic dicta quòd Neptunus, dissipatis diluvii aquis Tempe liberavit. Steph.

Lytarmis, promunt. ad Scythicum Oceanum. Plin.

Lythiambus, Bacchi cognomen; inde ei datum, quod ex femore Jovis (cui interemptâ matre Insertus fuerat) in lucem prodituro identidem Jupiter inclamaret λῦθι ῥάμμα, h. e. *solve suturam.*

Lyus, flu. Asiæ min. in Pontum defluens.

Lyxea, urbs Acarnaniæ. Steph.

M A.

MA, vide *Mastaura.*

Maacha, filius Nahor ex Reuma concubinâ, Gen. 22. Filia Tholmai regis Gesur, 2 Reg. 3. Filia Absalom, 1 Par. 3. Mater Abiam regis. 3 Reg. 15. quæ 2 Par. 13. dicitur Michaia. Concubina item Caleb, 1 Par. 7. Uxor Machir patris Manasse. 1 Par. 3. Uxor Jahiæ. 1 Par. 9.

Maachati, pater Aasbai, 2 Reg. 21. Pater Jezoniæ. 4 Reg. 25. Civitas Amorrhæorum super Jordanem, juxta montem Hermon. Jos. 12.

Maadi, nomen viri. 1 Esdr. 10.

Maai, nomen viri. 2 Esdr. 12.

Maala, filia Salphaad. Num. 26.

Maasai, filius Adiel. 1 Par. 6.

Maasia, filius Achas. 1 Par. 15. Nomen cujusdam Doctoris. 2 Par. 26. Pater Sophoniæ, Jer. 51. Princeps civitatis Jerusalem. 2 Par. 34.

Maasias, pater Neriæ, patris Baruch & Saraiæ, Jer. 32. & 51.

Maazias, nomen viri. 1 Par. 24.

Mabsam, filius Ismaelis. Gen. 25.

Maca, pop. Arabiæ Felicis, Carmanis oppositi in tractu nardum, & myrrham ferente. Mela lib. 3. hodiè pars regni Ormuzii. *Maca* item & *Maces*, *Macai* Ptol. populi Cyrenaici circa Syrtim majorem siti, vel juxta Cinyphum amnem. Sil. lib. 3.

Cinyphii didicere Macæ, &c.

Macanitæ, Mauritaniæ Tingitanæ gens. Ptol. Hos Xiphilinus in Severo *Maceaaitas* vocat.

Macar, filium habuit Eresum, qui Ereso Lesbi civitati nomen dedit. Steph.

Macara, insula Lyciæ. Steph. Item Siciliæ urbs, vulgò hodiè *Citadella.*

Macarea, urbs Arcadiæ, à *Macaro* Lycaonis filio. Steph.

Macareus, fil. Æoli, qui mutuo Canaces sororis suæ amore correptus, cum eâ concubuit, puerumque ex eâ suscepit, cujus & pater erat, & avunculus. Quam rem cum Canace patrem nescire maximè cuperet, sacris frondibus puerum legit, curatque clanculum ad nutricem perferendum. Verum cum per Æoli aulam efferetur, vagitu suo puer proditus est, avique jussu canibus objectus. Filiæ autem pater ensem per satellitem misit, ut eo pro meritis uteretur, quo & necem illa sibi traditur conscivisse, Macareus vero re cognitâ, fugâ salutem quæsivit, cumque Delphos venisset, Apollinis factus est sacerdos. Extat Epistola Canaces ad Macareum apud Ovid.

Macareus, vetus historicus, de rebus Coorum scripsit, Athenæo teste, lib. 6. & 14.

Macaria, Herculis filia, quæ pro incolumitate publicâ se devovit. Hercule enim defuncto, quum Eurystheus illius liberos insectaretur, atque illi ad Misericordiæ Aram confugissent, Athenienses recusantes eos in hostium manus tradere, cum Eurystheo bellum susceperunt. Porro edito oraculo, futurum ut Athenienses ab Eurysthei incursatione liberarentur, si quis Heraclidarum se sponte offerret ad necem, seque inferis devoveret, Macaria sese spontaneæ morti obtulit. Quo facto congressi cum hostibus Athenienses victoriam reportarunt, cùm aliis quamplurimis interfectis, tum Eurystheo ipso ab Hylo, sive Jolao Herculis filio perempto, cujus caput amputatum ad Alcmenam detulit. Illa vero defuncti oculos effodit. Cæterùm Athenienses magnificum Macariæ funus fecerunt, tumulumque ejus floribus & coronis decorarunt. Imo & illi ad scelus expiandum sacra facere soliti sunt, ut ex Platone in Hippiâ colligere licet. Rhod. 13. 7.

Macaria, Cypri insulæ urbs, *Jaliaes*, teste Nigro. Imo tota insula sic dicta. Est & fons sive palus in Marathone Atticæ regionis. Pausan. Tractus etiam Peloponnesi apud Strab. & insf. sinus Arabici. Ptol.

Macarius, sub Decio Romanorum Imp. martyrio apud Alexandriam coronatus, An. Dom. 251. Item alius Hierosolymorum episcopus 35. An. Dom. 316. *Macarii* præterea duo fuere, unus Ægyptius, alter Alexandrinus, de quibus Suidam adi.

Macarum nesos, Acropolis Thebarum in Bœotiâ, Thucyd. Herod. quoque Musâ 3. mentionem facit regionis quæ Græcorum linguâ vocabatur *Macaronesos*, in quâ sita erat, urbs Oasis, 7 dierum itinere distans Thebis Ægyptiis. Sunt etiam Μακάρων νῆσοι, de quibus Pomp. Mela. 2. 7. *Extra Hellespontum, earum quæ Asiaticis regionibus adjacent, clarissimæ sunt, Tenedos, Sigæis adversa litoribus, & quæ deceatur ordine, ad promontorium Tauri montis opposita, quas quondam dici putavere* Μακάρων, *sive quod fortunati admodum cœli solique sint, sive quod eas suo, suorumque regno Macar occupaverat.* Vide Diod. Sic. lib. 5. Et sane multo plures olim sic vocabantur, nam ut de insulis Oceani taceam, Creta, Cyprus, Leuce, multa denique in continente sita loca *Insularum Felicium* nomen consecutæ sunt.

Macatara, Pentapoleos reg. in Africâ gens. Ptol.

Maccara, regio super Pharsalum. Steph.

Macces, nomen loci. 3 Reg. 4.

Mace, aliàs Μαστρίνη, Celtica civitas. Steph.

Maceda, civitas tribus Judæ. Jos. 10.

Macci, Libyæ interioris populi. Ptol.

Maceocalingi, Indica Brachmannorum gens. Plin.

Maccura, Mauritaniæ Cæsariensis pop. Ptol.

Macednon, parva regio in Pindo. Steph.

Macedo, fil. Osiridis filii Jovis, à quo Macedoniam quidam dictam volunt.

Macedo, philosophus, de quo Gellius, lib. 13.

Macedonia, latissima Europæ regio, duobus olim regibus, & terræ imperio clarissima, antea *Æmonia*, *Mygdonia*, & *Pæonia*, *Edonis* & *Pieria*, & *Emathia* dicta; quæ à tenuibus initiis, regum prudentiâ, gentisque eò magnitudinis excrevit, ut Domina centum quinquaginta facta fuerit populorum. Hanc à Septentrione Dalmatia, Moesiaque montana sejungunt, ab occasu mari Adriatico, sive Jonio, ab ortu Ægæo abluitur, meridianam oram Epiroticæ gentes, & ipsa Græcia excipit. Dicta à *Macedone* quodam Osiridis, sive ut Steph. & Solinus scribunt, Jovis filio. Gentile *Macedo*. Hor.

——— *Diffidit urbium*
Portas vir Macedo. ———

Item *Macedonicus*, & *Macedonias*. Ejus partem quondam *Macetia* dictam scribit Steph. & Hesychius, & inde totam regionem nomen accepisse refert Eustathius in Dionysium. Posterioribus seculis hujus pars *Salatarn* dicta fuit lib. Notit. Item *Pravalitana* apud Sext. Rufum. Pars occidua *Albania*, pars ad ort. *Jamboli*, Australis vero *Comenolitari* apud Castaldum.

Macedonius, hæreticus qui Spiritum sanctum creaturam esse, non Deum dixit, quare Πνευματόμαχος dictus. August. De Hæresibus.

Macella, urbs Italiæ. Steph. *Macalla* Lycophroni, Barrius facit Calabriæ civitatem episcopalem, hodiè *Strongoli* dictam. Cisceonus in libello Columnæ Rostratæ hanc Macellam in Siciliâ ponit.

Maceloth, locus ad quem profecti sunt Israelitæ de Herada. Num. 33. Item filius Abigabaon. 1 Par. 9.

Macenias, sacerdos. 1 Par. 15.

Macer, poeta, qui de herbarum viribus scripsit. Ovid. Trist. 4. 10.

Sæpe suas volucres legit mihi grandior ævo,
Quæque nocet serpens, quæ juvat herba, Macer

Præterea v. cecinit παραλειπόμενα Homeri. Idem. Ponticorum secundo Eleg. 10.

Tu

Tu canis aterno quicquid restabat Homero,
Ne careant summâ Troica fata manu.
Vide Vossium de Poetis Lat. p. 28.

Macestus, Mysiæ fluvius in Rhyndacum influens, *Megisto* hodiè, teste Ortelio.

Macha, vel potius *Maacha*, nomen reginæ. 2 Reg. 10.

Machabæus, cognomentum fuit solius Judæ filiorum Mattathiæ natu maximi, idque jam à puero, quamvis Judæi velint illum ita demum appellatum esse ab eo tempore, quo vexillo suo singulares literas intexi curavit, quæ singulorum illorum verborum, Exod. 15. initia essent *Mi Chamocha Belohim Adonai*. Sed ex vetustissimis Judæorum monumentis scimus Leonem ejus vexillo intextum fuisse. Cæterum veteres Ecclesiastici, non Judam solum, sed multos alios Machabæos vocant. Eusebius omnes Hasamonæos, i. e. omnem progeniem Mattathiæ Hasamonæi, vocat *Machabæos*, lib. 8. Quin & *Machabæi* dicti sunt septem fratres filii Annæ, propter verum cultum à satellitibus Antiochi excarnificati de quibus in Epitomâ Jasonis Cyrenæi, *Itaque omnes qui ob legis observationem excruciati, cæsi, & malè tractati sunt, à veteribus Christianis dicuntur Machabæi, ut qui propter Christum dicti Martyres*. Isid. Pelus. lib. 3. ep. 4. ait *Machabæum* Persicâ linguâ *Dominum* significare. Subdit Μακκαβαῖοι γὰρ ἐκλήθησαν καὶ οἱ ἐν τοῖς Μακκαβαϊκοῖς χρήσεσι τὰ ἀσέβημα τῶν ὁμιμηκησάντων, καὶ μὴ ἐξομωσάμενοι τοὺς πατρώους νόμους.

Machageni, Scythiæ gens intra Imaum. Ptol. *Machariones* apud Spartanos dicti sunt Anticratis posteri, quod is *macherâ*, i. e. gladio, Epimanondam in bello strenuè confecisset. Rhod. 13. 7.

Macharus, *rurus*, castellum Judææ. Steph. ex Josepho.

Machalaum, op. in Brixiano agro, Insubrium clade nobile.

Machaon, fil. Æsculapii & Arsinoes. Alii Coronidis, alii Hesiones filia Meropis, alii Xanthiones filium faciunt, Podalirii frater & medicus insignis, qui unà cum reliquis Græciæ principibus ad Trojam profectus, tandem ab Eurypylo est occisus. Ponitur aliquando simplicitèr pro medico. Ovid.

Firma valent per se nullumque Machaona quærunt.

Mart. *Quid tibi cum medico? dimitte Machaonas omnes.*
Virg. lib. 2. *Machaonem* numerat inter eos, qui equo ligneo inclusi Ilii portas suis reserarunt. Porro *Machaon* Gereniæ, quæ Laconiæ civitas est, sepultus fuit, cujus tumulus templo colebatur magnifico, quod variorum morborum hinc peterentur remedia. Ejus simulacrum æreum erat, quod etiam coronâ insigniebatur.

Machara, vel *Macara*, urbs Siciliæ inter Syracusas & Pachynum.

Machbanai, nomen Principis. 1 Par. 12.

Machbena, nomen loci. 1 Par. 2.

Machela, pagus Belgii circa Trajectum ad Mosam; vulgò *Mechelen*.

Machelones, populi circa Pontum. Arrian. in Periplo.

Machi, pater Guel, vel Gehuel, principis tribûs Gad. Num. 13.

Machir, fil. Manasse, Gen. 50. Pater Galaad. 1 Par. 9. Filius item *Ammihel*. 2 Reg. 9.

Machimos, civitas cujus incolæ pugnaces sunt, armatique nascuntur, ac bellum assiduè gerunt. Vide Cœl. Rhod. ex Æliano lib. 17. cap. 31.

Machirita, familia quædam. Num. 26.

Machlinia, urbs Belgii præclara, Brabantiæ metropolis, media inter Antwerpiam, Lovanium, & Bruxellas. *Mechelen*, & *Malines*.

Machlyes, Africæ pop. supra Nasamones, quos *Androgynos* esse tradit Calliphanes, utriusque naturæ inter se vicibus coeuntes. His Arist. tradit dexteram mammam esse virilem, lævam mulierem. Plin. 6. 2.

Machmas, nomen opidi in tribu Ephraim. 1 Sam. 13.

Machmetharch, terminus tribus Manasse in sorte Ephraim. Jos. 11. & 17.

Machorba, Arabiæ Felicis portus versus ortum. Plin.

Machurebi, & *Machures*, Maurit. Cæsariensis gens. Ptol. *Macurebi* Plinio. *Machuribi* sunt eidem Ptolemæo. Libyæ interioris populi.

Machusii, Mauritaniæ Cæsariensis gens. Ptol.

Maci, circa Arachosiam populi. Plin.

Macicratis, urbs Ægypti, ab Atheniensibus condita. Eusebius.

Macidos, urbs Thraciæ. *Madi* Ptol. *Madytos*, Xenophonti, vulgò *Maiton*, & *Maitos*, teste Leunclavio.

Macistos, urbs Triphyliæ, quam Caucones inhabitarunt, à *Macisto* Phryxi fratre. Vide Steph. in Μάκιστ@-.

Macium, Indiæ provincia, elephantis referta, quorum decem millia rex ad bellum nutrit: ipse vero albo vehitur elephanto, cui catena aurea gemmis distincta, colloque circundata ad pedes usque propendet. Viri ac mulieres stylo ferreo variis coloribus, figurisque corpora pingunt. Idola omnes colunt: è lectò surgentes ad orientem solem se convertunt, & junctis manibus orant: in oratione trini Dei opem petunt, serpentesque assos in cibum pro deliciis habent. Æneas Sylvius Asiæ part. 1. cap. 10.

Macna, Arabiæ Felicis urbs. Ptol.

Macodama, Africæ propriæ urbs maritima ad Syrtim. Ptol. *Macomades* Antonino, *Macres* hodiè, teste Moletio.

Macolicum, Hiberniæ op. mediterraneum. Ptol. *Malclin* Mercatori.

Macoraba, Arabiæ Fel. opidum. Ptol.

Macra, amnis ex Apennino fluens, Liguriamque dividens ab Hetruriâ, juxta Lunam civitatem in mare Ligusticum illabens. Plin. 3. 5. Lucan. lib. 2.

——— *Nullasque vado qui Macra moratus*
Alnos, vicinæ procurrit in æquora Lunæ.

Est & insulæ nomen in mari Myrtoo. Plin.

Macras, campus in Cœlesyriâ. Strabo. *Marzi* Nigro.

Macrenus, Corsicæ gens. Ptol.

Macri, campi inter Bononiam & Ravennam, per quos Romam iter. Μακροὶ Κάμποι Straboni, lib. 5. Earum meminere Varro, Livius, atque Columella, vide Cluverium.

Macria, insula patria Rhodiorum. Plin. Teinrum item promuntorium in Asiâ Joniæ regionis. Pausan.

Macrinus, Romanorum Imperator, an. U. C. 969. Alius consul cum Ælio Celso, an. U. C. 916.

Macris, insula Cariæ in mari Rhodiensi apud Caunum urb. maritimam. *Magri* hodie. *Macris* etiam ob longitudinem dicta est Eubœa, sicuti & Chios.

Macritius, Cous, Sinopen in Ponto condidit. Steph.

Macrobii, pop. Africæ in Meroe insulâ, teste Melâ, & in Æthiopiâ ad Solis ortum, teste Plinio, sic ob vitæ longitudinem dicti. Justitiam colunt, amant æquitatem, plurimùm valent robore, & formâ pulcherrimi. Hyperborei etiam pop. *Macrobii* dicti, teste Eustathio ob eandem causam.

Macrobius, nomen viri, qui scripsit Saturnalium libros, & commentarios in somnium Scipionis.

Macrocephali, pop. ad Bosporum, Pomponio. Stephanus Colchis vicinos esse scribit. Circa Cerasuntem op. Cappadociæ sunt Plinio. *A capitis longitudine* dicti.

Machrochir, vide *Longimanus*.

Macron, Thraciæ op. non procul ab Isthmo Cherronensi, ita dictum à *longo muro*, quem Miltiades à Propontide ad Melianum sinum duxit, Cherronesum à reliquâ Thraciâ excludens. Plin. 14. 11.

Macrones, Pontica gens ad flu. Absarum, in Colchidis, & Armeniæ majoris conf. Quorum Val. Flac. meminit, lib. 5.

Mossynici vos & flabulis Macrones ab altis.

Et Dionysius vers. 766.

Μάκρωνες, Φίλυρές τε, καὶ οἳ μέσσηνας ἔχουσι Βεχείρων. Strabo lib. 12. Καὶ Σάννοι δὲ οἱ πρότερον λεγόμενοι Μάκρωνες. *Macheloner* ab Arriano appellari, *Macrinæ* ab Apollonio lib. 1. Argon. credit Pintianus, sic dictos ut idem addit, ex ejus enarratoribus, quòd sint coloni Eubœensium. Eubœa enim olim *Macris* dicta. Sed, Sannos diversos à *Macronibus* faciunt Xenophon, & Arrianus, quod idem quoque Pintianus annotavit.

Macrontichos, Thraciæ op. 60 milliaribus à Byzantio. Suidas.

Macropogones, gens circa Euxinum Pontum. Strabo.

Macropolis, vide *Euryalus*.

Macryes, pop. Libyæ. Steph.
Macrynea, urbs Ætoliæ. Steph.
Mactorium, urbs Siciliæ. Steph. *Mazarino* Aretio. vide Cluverium.
Macua, Æthiopiæ sub Ægypto opidum. Plin.
Macynia, vide *Macynea*.
Madai, filius Japhet. Gen. 10. Pater Medorum. Vide Boch. Phaleg. 3. 14.
Madan, vel *Medan*, filius Abrahæ ex Cethurâ. Gen. 25.
Madaura, *Madurus*, Ptol. urbs Africæ inter Gætuliam, & Numidiam, à quâ Apulejus *Madaurensis* est appellatus: Ubi olim literarum gymnasium, ad quod D. Augustinus adolescens se contulit.
Madi, vide *Macidus*.
Madia, nomen viri. 2 Esdr. 12. Item op. Colchidis in Iberiæ confinio. Ptol. *Chipicer* Moletio.
Madian, filius Abrahæ ex Ceturâ. Gen. 25. Inde *Madianitæ* pop. Arabiæ Petrææ in Palæstinæ confin. quorum regio *Madian*, *Saluboni* Theveto. Stephanus *Madianitas* & *Madreaos* appellat.
Madisanites sinus, Persici maris pars. Ptol. *Golfo di Sandra* hodie. *Mesanites* habet Steph. in descriptione Arabiæ.
Madmena, civitas tribus Judæ. Esai. 10.
Madoce, Arab. Fel. op. Ptol. *Aden* Barrosio.
Madon, nomen civitatis. Jos. 11.
Madytus, urbs Hellesponti. Steph.
Mara, urbs Hellesponti. Steph.
Maeander, vulgò *Madre*, fluvius ingens Asiæ in Phrygiâ magnâ ex Aulocrene fonte oriens, obliqueque adeo fluens, ut in seipsum recurrere videatur, 600 flexiones faciens, teste Dione Prusæo. Cariam ab Joniâ separat, ac mare inter Heracleam, & Miletum subit. Mæandrum constat fluviorum omnium esse maximè sinuosum. Μόνος γὰρ ἐν πάντων τῶν ποταμῶν ἐπὶ τὰς ἰδίας ἀρχὰς πηγὰς ἐπιστρέφεται ἑαυτὸν ἀνελισσόμενος. Ita Plut. in lib. de Fluminibus. Et de Labyrintho Dædaleo Ovid. Met. 8.

> *Non secus ac liquidus Phrygiis Mæander in undis*
> *Ludit, & ambiguo lapsu refluitque fluitque,*
> *Occurrensque sibi venturas respicit undas:*
> *Et nunc ad fontes, nunc ad mare versus apertum*
> *Incertas exercet aquas.*

Et lib. 11. Fab. 1.

> *Quique recurvatis ludit Mæander in undis.*

Et lib. 9. Fab. 5.

> ——— *Mæandri toties redeuntis eodem.*

Sil. lib. 7. *Qualis Mæoniâ passim Mæandrus in undâ*
> *Cum sibi gurgitibus flexis revolutus oberrat.*

Prop. lib. 2. —— *Ut Phrygio fallax Mæandria campo*
> *Errat, & ipsa suas decipit unda vias.*

Sen. in Herc. Insano.

> ——— *Qualis incertâ vagus*
> *Mæander undâ ludit, & cedit sibi,*
> *Instatque dubius litus, an fontem petat.*

Hinc à Lucano *errans* dicitur.

> *Errantem Mæandron adit.*

Calaber 1. vers. 281.

> Μαιάνδρου ῥεέθροις βαθυρρόου, ὅς ῥ' ἐπὶ γαίας
> Καρῶν ἀμπελοέσσας ἐπὶ Φρυγίης πολυμήλου
> Εἰλεῖ πολυγναμπτῇσιν ἑλισσόμενος προχοῇσιν.

Hinc ab Orpheo πολυκαμπής, à Nonno πολυγνάμπτης, & σκολιὸς appellatur. Vide Solinum cap. 43. Æthicus. *Fluvius Mæandrus nascitur in campis Asiaticis, bicornis, currit quasi sint duo redigentes se in unum, influit in mare Cycladum, currit millia 997.* Plinius. *Mæander*, &c. *crebris ita sinuosus flexibus, ut sæpe credatur reverti.* Strabo. Σκολιὸς ὢν ἐπὶ ὑπερβολήν, ὥστε ἐξ ἐκείνου τὰς σκολιότητας ἁπάσας Μαιάνδρους καλεῖσθαι, Sic apud Hesychium: Μαίανδρος, ὁ σκολιὸς, quo equi multiplicibus flexibus, & gyris agitantur. Apud Festum *Mæandrum picturæ genus dictum à similitudine flexus amnis, qui appellatus Mæandrus.* Unde Poeta Æn. 5.

> ——— *Plurima circum*
> *Purpura Mæandro duplici Melibœa cucurrit.*

Paria fere Nonius, apud quem Varro *Mæandrata* pro flexuosis. Sed & *Meandri* dicuntur vasta, & obliqua consilia. Cic. pro Pisone. *Quos ta Mæandros, qua diverticula, flexionesque quæsisti.* Prudentius Cathemerinon Hymn. 6.

> *O tortuose serpens,*
> *Qui mille per Mæandros*
> *Fraudesque flexuosas,*
> *Agitas quieta corda.*

Item *Maandrus*, quæ & *Mæandropolis*, Magnesiæ urbs Steph. Cariæ opidum. Et Indiæ extra Gangem mons. Ptol. Item *Mæandria* Epiri opidum Plinio, *Alandriana* Pineto.
Mæata, Scotiæ pop. apud Dionem in Severo, juxta eum murum, qui Scotiam ab Angliâ dividit. Horum regio *Laudonia* vocatur à Lhyido. Pictiæ gentis fuisse credit Buchananus. Northumbros inter Mæatas ponit Camdenus.
Mæcia, Castri nomen in Italiâ, à quo *Mæcia tribus*. Sex. Pompeius.
Mædi, Thraciæ populi, vicini Macedonibus, qui quoq; *Madobithyni* vocantur. Scribuntur cum æ diphthongo, ut differant à Medis populis Asiæ. Tamen Medos, & Medicam regionem sine diphthongo scribunt Strab. & Liv. lib. 26. eorumq; caput & arcem *Jamphorinam* appellant. Mædica regio est Ptol. & in eâ Pantalea urbs. Hinc præfectura Mædica Thraciæ vicina Pæoniæ apud Arist. De Mirabilibus & lib. 9. Hist. Vide Steph.
Mænades, eædem quæ Bacchæ, h. e. mulieres insanientium ritu Bacchi orgia celebrantes, ἀπὸ τοῦ μαίνεσθαι, quod significat *insanire*. Prop. lib. 3.

> *Seu sequitur medias, Mænas ut acta, vias.*

Ovid. Fast. 4.

> *Menik, inops rapitur, ut quas audire solemus*
> *Threicias fusis Mænadas ire comis.*

Prop. iterum ubi supra. —— *Neq; enim Ilia quondam*
> *Verax Pergameis Mænas habenda malis.*

Juv. Sat. 6. —— *Crinemq; rotant ululante Priapo*
> *Mænades.* ———

Mænalia, urbs Galatiæ. Steph.
Mænalus, sive pl. num. *Mænala*, Arcadiæ mons altissimus, Pani consecratus, & pinis refertus, ita dictus à *Mænalo* Lycaonis filio, ut annotavit Theocriti Scholiastes. Est & nomen urbis Arcadiæ. Steph. Virg. Geo. 1.

> *Pan ovium custos, tua si tibi Mænala curæ.*

Idem Eclog. 8.

> *Mænalus argutumque nemus, pinosque loquentes*
> *Semper habet; semper pastorum ille audit amores,*
> *Panaque.* ———

Pausan. in Arcadicis. Τὸ δὲ ὄρος τὸ Μαινάλιον, ἱερὸν μάλιστα εἶναι Πανὸς νομίζουσιν, ὥστε οἱ περὶ αὐτὸ, καὶ ἐπακροᾶσθαι συρίζοντος τοῦ Πανὸς λέγουσιν. Ovid. Met. 1.

> ——— *Latebris horrenda ferarum*
> *Mænala.* ———

Frondens Statio dicitur, & *pinifer* Virgilio.
Mænatia, insula Balearici maris, è regione Palmæ urbis. Plin. Item Insula juxta Corsicam.
Mænius, cos. Rom. an. U. C. 330. devictis navali prælio priscis Larinis, ac Antiatibus eorum rostra navium ærata in foro posuit. Liv. lib. 8. Plin. 34. 5.
Mænius, decoctor quidam fuit, & luxuriosus, qui amplissimo consumpto patrimonio, & domo venditâ, columnam tantum exceperat, unde spectaret gladiatores, quæ propterea *Meniana* dicta est. Horat. 1. Sat. 3.

> *Egomet mi ignosco Mænius inquit.*

Idem Ep lib. 1. Ad Vallam.

> *Mænius ut rebus maternis atque paternis*
> *Fortiter absumptis*, &c. Vide Lambinum ad locum.

Mænobora, urbs Mastienorum. Steph. qui alibi *Mastianos* ad Herculis columnas habitare scribit.
Mænolius, Bacchi cognomen, in Epigram. quasi *totum furentem* dicas. Μαινόλης apud Plut. ἀπὸ μαργότητος.
Mænomena, Sardiniæ montes. Ptol. *Insani* Livio & Floro, *Castelle* Ortelio.
Mæonia, reg. min. Asiæ, postea *Lydia* dicta, à *Lydo* Artyos filio, Phrygiæ ab exortu Solis vicina, ad Septentr. Mysiæ, meridiani à parte Cariam amplectens, ad occasum supra Ioniam excurrens. Steph. à Mæone flu. dictam tradit. Μαιονία Herod. & Dionysio, unde Μαιονὶς gentile fœmininum apud Homerum. Et Ovid. Met. 6.

Mæonis

Maonis classem designat imagine Tauri.

Id est, Arachne, puella Lydiæ. Et *Maonida* pro Musis. Idem Met. 5.

Felicesque vocat pariter studioque locoque
Maonidas. ———

Et *Maonides* pro Homero. Ovid.

——— *Aspice Maonidea*, &c.

Mart. 5. *Et sua riserunt secula Maoniden.*

Item *Maonias* dictus est Bacchus. Virgil. Geo 4.

——— *Cape Maonii carchesia Bacchi.*

Maonii, Tusciæ populi. Silius lib. 4.

Maonys, flu. qui circa Achaida fluit. Steph.

Maotis, palus Scythica, juxta Tanais ostium, Cimmerio Bosporo à Ponto Euxino discreta, ita dicta ab accolis, qui *Maota* appellantur. Lucan. lib. 3.

Quàq; fretum torrens Maotidis egerit undas.

Hinc *Maoticus*. Virgil. Æn. 6.

——— *Jam nunc & Caspia regna*
Responsis horrent divum, & Maotica tellus.

Aliqui Tauricam insulam (vel potius peninsulam) *Maotim* vocarunt. Steph. Hinc pisces *Maotides* vel *Maotici*, qui in Mæoti capiuntur, vel in genere omnes, vel ut Steph. putat suæ speciei tantum, & *Maotica mella* apud Plin. Ovid. Trist. 3. 12. primam corripuit.

——— *Annoque peracto*
Longior antiquis visa Maotis hyems.

Quem locum sic emendat Tanaquillus Faber.

Longior à vobis versa Maotis hyems.

Id est, Hyems Scythica, sive Mæotica, jampridem à vobis qui in Italiâ degitis, versa est, & locum veri advecanti dedit. Cui tamen conjecturæ assensum se præbere posse negat Nicolaus Heinsius, reponit itaque.

——— *Annisque peractis*
Tardior antiquis visa Maotis hyems.

Varia nomina hæc palus apud Geographos obtinet; vulgò *Mare delle Zabacche*, *Mare della Tana*, & *Mar bianco* Italis. *Carpalk*, *Mar el Azach* Arabibus, teste Rhamusio. A Scythis olim Temerinda, i. e. *mater maris*, uti tradit Herodotus. Alii tamen non matrem, sed obstetricem vocant, & inde dictam esse Μαιῶτιν. Stephanus. Τὸ θηλυκὸν Μαιῶτις, ὡς Μαιῶτις λίμνη, ἥν φασι κληθῆναι ἀπὸ τῦ Μαίας εἶναι Εὐξείνε Πόντε. Ita restituendus locus ille corruptissimus. Paulo aliter Hipparchus in scripto inedito. Περὶ τ̃ δωδεκα ζωδίων. Τὸν Πόντον ἔνθα ἐστὶν ἡ Μαιῶτις λίμνη, ἐν ᾗ τὰς ἰχθῦς ἀπομαιοῦσθαι, ὅθεν ᾗ αὕτη ἡ λίμνη Μαιῶτις ὀνομάζεται. Et certe pisces in hâc palude bene nutriri asserit Juven. Sat. 4. ——— *Neque enim minor haserat illis*

Quos operit glacies Maotica, ruptaq; tandem
Solibus effudit torpentes ad ostia Ponti
Desidiâ tardos, & longo frigore pingues.

Mapa, Armeniæ maj. urbs. Ptol.

Mapha, metropolis Arabiæ Felicis. Ptol.

Mara, canis Orionis, ut poetæ narrant; propriè tamen eo nomine capra significatur λευκομέλαινα, i. e. ex albo nigricans. Cæl Rhod. 17. 18. Hesychius Μαῖρα κύων τὸ ἄστρον, ἢ ἀκμαιότατον καῦμα, οἱ δὲ τ̃ Σελήνης. Vide Voss. de Idolat. s. 30.

Masia, vide *Mœsia*.

Masia sylva, cujus Liv. & Plin. meminere. Hodiè *Bosco di Baccano* dicitur, ut Annius & Leander tradunt. Territorii Romani in Tusciâ est.

Masius mons, in Mysiâ est, & *Olympus* propriè dicitur, teste Plinio. *Mysius* habet Mela, qui dicit eum sic ab insulis vocari. Prius *Saturni collem* vocatum scribit Isacius in Lycophronem.

Masolia, Indiæ intra Gangem regio. Ptol.

Marona, Persidis urbs. Ptolem.

Maronium, Sarmatiæ Europææ opidum. Ptol.

Mason, histrio quidam Megarensis, à quo natum proverbium, *Masonica dicteria*.

Maga, seu *Magna*, Lib. Notit. Anton. *Magnis*, op. Walliæ, *Old Radnor* Camdeno.

Magaa, Siciliæ fons haud procul à Plemmyrio, Plin. 3. 8. *La fontana dela Maddalena* hodiè Cluverio.

Magala, nomen loci. 1 Reg. 17. 20.

Magalonensium urbs, hodiè *Magaelone*, urbs Gall. Narbon. Montispessulani Episcopalis olim sedes, nunc domus tantum cum templo in mediis stagnis.

Magarus, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Magarsus, maximus collis in Ciliciâ juxta Mallum. Steph.

Magdala, civitas in litore stagni Genesareth, sive maris Galilææ.

Magdalena, mulieris nomen. Mat. 28. Luc. 8.

Magdalgad, civitas tribus Judæ. Jos. 15.

Magdalon, urbs Ægypti. Jer. 44.

Magdiel, dux ex posteris Esau. Gen. 36.

Magdeburgum, urbs Saxoniæ primaria, ad Albim flu. sita, olim *Parthenopolis*, i. e. *puellarum urbs*, Germanis *Maydeaburg*, & *Magdeburg*.

Magdolus, Ægypti op. Steph.

Mageddo, vel *Megiddo*, civitas in tribu Manasse. Jos. 17. quam reparavit Salomon. Reg. 3. 9. Hic occisus est Josias. 4 Reg. 23.

Magella, Siciliæ urb. Liv. hodiè *Mangeltino*.

Magelli, Liguriæ pop. Plin.

Mageta, pop. Africæ Ortelio, gæsis utentes. Stat. 2. Achilleidos. *Quo Mageta sua gæsa citent.*

Mageth, civitas Galaad. 1 Mach. 5.

Magetrobia, op. Sequanorum, ubi Ariovistus rex Germ. Rhenum transgressus prælio fudit. *Mont-beliard* Gallis. Aliis *Amagetrobia* dicitur.

Magi, populi circa Mediam. Steph.

Magia, fons Siciliæ in agro Syracusano. Item urbs Illyriæ. Steph. & alia Carmaniæ. Ptol.

Magina, Pannoniæ, vel Norici opidum. Lib. Notit.

Magiovintum, vel *Magnunm*, Angliæ urbs. *Dunstable* Camdeno in agro Bedfordiensi.

Magistrica, op. Norici in Carinthiâ, *Madran* Lazio.

Magistor, Elidis urbs in Peloponneso. Herod.

Magite, Arabiæ Fel. populi. Ptol.

Magius, præfectus Pisonis, in quem Gallus productus testis, quum innumerabilem pecuniam Magio datam dixisset, idque Scaurus tenuitate Magii redargueret. *Erras*, inquit, *Scaure: Ego enim Magium non conservasse dico, sed tanquam nudus nuces legeret, in ventrem abstulisse*, Cic. De Orat. 2.

Maglana, Britanniæ inf. op. Lib. Notit. *Macleneth* Camdeno.

Magna, insula Libyca. Vide Steph.

Magna Gracia, vide *Gracia*.

Magnata, urbs Hyberniæ. Pop. *Magnates*.

Magnentius, Rom. Imp. an. U. C. 1103. Victus Lugdunum aufugit. Deinde in furorem conversus Desiderium fratrem vulneravit, quosquam amicos interfecit, tandem vero se gladio confodit, an. regni 3. Trip. Hist. 5. 10.

Magnes, pater Glaphyræ conditoris Glaphyrarum urbis Thessaliæ. Steph.

Magnes, Atheniensis Comicus antiquæ Comœdiæ tempore Epicharmi, docuit fabulas 9. vicit 2.

Magnes, Smyrnæus puer præ cæteris mortalibus formosus, poeticâ insuper & Musicâ ornatus, coronâ insignis aureâ, ac habitu molliore inductus civitates obibat, multis dilectus, præsertim Gygi Lydorum regi. Parentes autem probrum hujusmodi perosi, captâ occasione comam ejus inciderunt, vestem, ornatumque omnem laceraverunt. Quare perturbatus Gyges in Magnesios bellum movit, quibus tandem superatis revertens, Sardibus Panegyricum celebravit magnificentissimum. Suidas.

Magnesia, urbs Asiæ, in Ioniâ, teste Plinio, vel in Cariâ apud Mæandrum flu. & Thoracem montem, teste Diodoro, media inter Ephesum & Tralles. Hic Themistocles Atheniensis patriâ pulsus interiit, cum rex Persarum hanc ei urbem dono dedisset, vulgo *Mangresia*. Item *Magnesia* altera urbs Lydiæ ad Sipylum mont. proxima Sardibus, *Manissa*, Leunclavio. Item regio Macedoniæ inter Pieriam ad bor. & Thessaliam in austrum, in orâ maris Ægæi ad ort. ubi *Magnesia* promunt. Ptol. *Capo Verlichi* Sophiano. Pop. *Magnetes*. Ovid. Met. 11.

——— *Consistere Pelea terra*
Fata negant, Magnetas adit vagus exul, &c.

Hinc *Magnesius*, & *Magnessus*. Hor. 3. Od. 7.

Magnessam Hippolyten dum fugit abstinens.

Hi, violato nomine, tot malis, teste Strabo lib. 13. afflicti sunt, ut à Milesiis prorsus deleti adagio locum fecerunt.

Magnetum mala, de malis ingentibus. Suidas.

Magniana, op. Pannoniæ super. in Hungariâ. *Zika*, teste Lazio.

Magnopolis, olim *Eupatoria*, urbs Paphlagoniæ excisa, Mithridatis regia, postea *Pompeiopolis*, sic à Pompeio qui Mithridatem vicit, dicta. Item urbs Germaniæ, vulgò *Meckelburg*.

Magnum promuntorium, quod & *Olyssipponense* Plinio dicitur, Lusitaniæ promuntorium apud ostia Tagi. Vulgò *Cabo de Cascais*. Item Promuntorium Maurit. Cæsariensis. Ptol. *Capo de One*, teste Marmolio. Item aliud Siciliæ, Arab. Felicis, Æthiopiæ ad sinum Barbaricum, & aliud ad ostium Gangis. Ptol.

Magnus, consul, collega Apollinnii, an. U. C. 1213.

Magnus portus, geminus. unus Libyæ inter. in orâ occid. maris Atlantici, *Porto Seren*, teste Castaldo. Alter Albionis in orâ Angliæ Australi contra Vectim insulam. *Portsmouth* Camdeno. *Southampton* Ortelio.

Mago, hujus nominis plures fuisse constat. Primus rem ac disciplinam Carthaginensium auxit. Is ante bellum Punicum, ut Livius, & Trogus referunt cum 120 navibus bello Tarentino Auxilio venit Romanis, ægre ferens Italiam ab externis invadi, cui actæ à Senatu gratiæ, auxiliaque remissa. Duos moriens filios reliquit Asdrubalem & Hannibalem. Item *Mago* Annibalis frater, causa victoriæ apud Trebiam fuit, sed apud Locros à Manlio clausus ab Annibale liberatur. Livius quoque lib. 30. scribit Magonem tum, cùm in Africam per legatos evocatus navigaret, apud Corsicam obiisse. *Mago* alius à Scipione capitur apud Carthaginem in Hispaniâ, Romamque per Lælium mittitur. *Mago* denique de Re Rusticâ scripsit, quem Columella lib. 1. *rusticationis parentem* vocat. Cujus 28 memorabilia volumina ex Senatusconsulto in Latinum sermonem conversa sunt. Hujus meminit Servius, quem Virgilium in Georgicis imitatum scribit.

Mago, op. Balearis minoris. Mela 2. *Mahon* hodiè.

Magoa, Persidis opidum prope Susianam. Plin.

Magog, filius Japhet, Gen. 10. Vide Bochart. Phaleg. pag. 212. & 219. Ab hoc Scythæ genus ducunt, qui primùm *Magogi* dicti sunt.

Magroa, vel *Migron*, locus in extremo Galaad contra Machmas. Is. 10.

Magon, Indiæ flu. in Gangem effluens. Arrian.

Magontiacum, Tac. & Am. Marcel. *Mocontiacum*. Ptol. *Magontia*, Eutropio, *Moguntia* posterioribus, vulgò *Metz*. urbs Germ. super. archiepiscopalis ad Rhenum in Palatinatu, libera, media fere inter Argentoratum ad merid. & Colon. Agrippinam ad boream. Cujus Archiepiscopus primum inter Imp. electores locum tenet. Fabulantur illam à Moguntio Trojano, Hectoris filio conditam. Hic primum ars impressoria inventa traditur.

Maguda, Mesopotamiæ urbs. Ptol.

Magalaba, Arabiæ Fel. op. Ptol.

Magura, Libyæ interioris op. Ptol.

Magasa, Æthiopiæ sub Ægypto urbs.

Magustana, majoris Armeniæ urbs. Ptol.

Magusum, Arabiæ Felicis op. Plin.

Magus, Samois fil. apud Celtas regnavit, à quo illis opida plurima sunt imposita. Berosus.

Magus, Græcè Μάγος. Præluxisse Persis olim Magos sapientiæ studiis, atque etiam rerum Divinarum notitiâ varii tradunt scriptores. Apul. in Apol. *Nam si quod ego apud plurimos lego, Persarum linguâ magus est, qui nostrâ sacerdos.* Siquidem *Magia* est quod Plato interpretatur θεῶν θεραπείαν. Porphyrius περὶ ἀποχῆς δ'. Παρά γε μὴν τοῖς Πέρσαις οἱ περὶ τὸ θεῖον σοφοὶ καὶ τούτου θεράποντες, Μάγοι μὲν προσαγορεύονται, τοῦτο γὰρ δηλοῖ κατὰ τὴν ἐπιχώριον αὐτῶν διάλεκτον ὁ Μάγος. Hesychius scribit Magum à Persis vocari τὸν θεοσεβῆ καὶ θεόλογον, καὶ ἱερέα. Suidas autem Μάγοι παρὰ Πέρσαις οἱ φιλόσοφοι, καὶ φιλόθεοι. Cic. De Divinat. *Sapientum & doctorum genus Magorum habebatur in Persis.* Hinc Philo in lib. *Quod omnis probus liber sit.* Magos describit, ut eos τὰ φύσεως ἔργα διερευνωμένους appellet. Clarissimus Vossius ab Ebræo מגן deducit, quod *meditabundos ac in rerum cognitione occupatos* significat, à Radice הגה, quod est *meditari*.

Mahalath, uxor Roboam. 2 Par. 11.

Mahalon, filius Elimelech. Ruth. 1.

Mahanaim, nomen loci, in quo obviam facti sunt Angeli patri nostro Jacob, ab ipso propterea impositum, quòd duas turmas vidisset in eo loco, suam, & Angelorum. Gen. 32.

Maharai, nomen viri. 1 Par. 6.

Mahath, fil. Amasai filii Elcana. 1 Par. 6.

Mahaleth, tertia uxor Esau, filia Ismaelis. Gen. 28.

Mahida, nomen viri. 1 Esdr. 2.

Mahir, filius Caleb, patris Sur. 1 Par. 4.

Mahol, nomen viri. 3 Reg. 4.

Mahometes, Arabs ex Hebræis partim, partim ex Christianis novam desumptam doctrinam introduxit, A. D. 625. Cujus vitam, mores, & genus, lege apud Polyd. Verg. de invenr. rerum lib. 7.

Mahometes, Turcarum 5 Imp. An. Dom. 1398.

Mahometes, Amurathis filius Turcarum Imp. 9. Imperavit annis 30. An. Dom. 1449. Constantinopolim vi cepit, & expugnavit. Constantini Palæologi Imperatoris caput per ludibrium pilo affixum, & in urbe circumgestatum fuit. Regna duodecim Christianis ademit, 200 urbes cepit, & in his Chalcidem insulam armis, & Scodram deditione Venetis extorsit. Bellum maritimum annis multis cum nostris majoribus gessit. Rhodum frustra tentavit, Italiæ, captâ Hadrunte, arma intulit. Egnatius lib. 3. an. 1463.

Mahumites, nomen viri. 1 Par. 11.

Maia, Atlantis filia ex Pleione nymphâ, ex quâ Jupiter Mercurium suscepit. Virg. Æn. 8.

Vobis Mercurius pater est, quem candida Maia
Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.
At Maiam (auditu si quicquam credimus) Atlas
Idem Atlas genuit, cœli qui sydera fulcit.

Nonnulli etiam tradunt eam Vulcano nupsisse. Significat & *obstetricem*, ut ait Suidas in Socratis vitâ. Est & dea Fauni filia, cui in mellario vase non mel, sed vinum sacrificabant. Item Hellesponti urbs. Steph.

Majestas, Dea Honoris & Reverentiæ filia. Ovid. Fast.

Donec Honor placidoque decens Reverentia vultu
Corpora legitimis imposuere toris.
Hinc sata Majestas quæ mundum temperat omnem
Quaque die partu est edita, magna fuit.
Nec mora consedit medio sublimis Olympo
Aurea purpureo conspicienda sinu.

Majorianus, Constantino, & Rufo consulibus, an. U. C. 1210. fit Magister militiæ. Exempto non multo post Martiano Imp. quû & Avitus in Italiâ decessisset, apud Ravennam invadit imperium. Quod cum prope 4 annos tenuisset, Derthonæ juxta Hyram flu. fraude Richemeris patricii cæsus est, an. U. C. 1214. Procopius *Majorinum* appellat, ac de ejus virtute multa præclara memorat in 3. belli Vandalici libro. Sed & Sidon. Apollinaris Panegyrico illius laudes celebrat. Vide Car. Sigonium de Imperio occidentali, & Onuphrium Panuinium.

Mais, Indiæ flu. inter Gangem, & Indum. Arrian.

Maittavoniam, Gall. urbs inter Forum Julium, & Aquas Sextias. Antonin.

Majus, mensis à *majoribus* dictus est, quia (ut inquit Macrobius) majoribus consecratus est, quorum consilio Resp. gerebatur, sicut Junius à Junioribus, qui rem armis gerebant. Postquam enim Romulus populum Rom. in majores, minoresque divisit, ut altera pars consilio, armis altera Remp. tueretur, in honorem utriusque partis, hunc Majum, sequentem Junium vocavit. Ovid. Fast.

Hinc sua Majores tribuere vocabula Maio,
Junius à Juvenum nomine dictus adest.

Sunt qui à *Majestate* deâ dictum volunt, quòd Flamen Vulcanalis calendis Maii huic Deæ rem divinam facit. Alii à *Maiâ* Mercurii matre, propterea quòd hoc mense Mercatores Maiæ pariter & Mercurio sacrificare soliti erant.

Malacha, vel *Malachath*, Libyæ inter. op. Ptol.

Malacha,

Malacha, seu *Malaga*, civitas Hisp. Bæticæ, Marcianus lib. 2. τοῦ Ἐφεσίου Artemidori. Plin. 5. 2. *Siga oppidum ex adverso Malacha in Hispaniâ sita, Syphacis regia.* Facit & illius mentionem, lib. 3. cap. 1. ut & Pomp. lib. 1. Gentile *Malacitanus*. Steph. Hæc urbs celeberrima est situ, emporio, rerumq; omnium, & necessitati, & voluptati deservientium copiâ. Hispaniarum rex armamentarium hic habet instructissimum, ex quo perpetuum præsidium in suis Africæ oppidis sustentat, atque communit. A Phœnicibus constructam esse anno ante Christi adventum 1340. asserit Fr. Tarapha. *Malaca* unde dicatur, nulli erit ambiguum qui legerit hæc Strabonis ταριχείας δὲ ἔχει μεγάλας. *Salsamentis autem abundat.* Nempe מלח *Malach* Ebræis est ταριχεύειν, *sale condire*. Unde מלחא *Malacha* dictum *salsamentorum oppidum*, Græce Μάλακα aspiratione demptâ.

Malachias, nomen prophetæ. Mal. 1.

Malachus, vel *Matachus*, Poeta Syracusanus, Aristoteli in Quæstionibus memoratur, qui nunquam melius scribebat, quam cùm irâ percitus ad carmen accedebat.

Malacia, civitas quam Philoctetes, quum ob Paridis necem in morbum fœmineum incidisset, eoque nomine erubesceret, desertâ patriâ condidit, & ex re *Malaciam* dixit. Cæl. Rhod. 6. 1.

Malacus, vetus author de finibus Siphniorum scripsit. Athen. lib. 6.

Malaa, Arcadiæ urbs. Pausan.

Malai Colon, Aureæ Chersonesi promontorium. Ptol. *Malacha*, Vatterio.

Malalai, nomen viri. 2 Esdr. 12.

Malaleel, filius Cainan. Gen. 5. Luc. 3.

Malanias, Oenotrorum urbs mediterranea. Steph. *Maida* hodiè est Barrio.

Malasar, vel *Melsar*, nomen viri, Dan. 1.

Malceca, Hisp. oppidum inter Cordubam, & Emeritam. Anton. Ferrario autem est inter Cætobricam, & Salaciam. *Marateca* hodiè Jacobo Vasconcelio.

Malchus, nomen servi summi Pontificis, cui Petrus auriculam abscidit. Jo. 18.

Malchus historicus, scripsit historiam à Constantino usque ad Anastasium. Suidas. Hoc nomine etiam dictus Porphyrius, teste seipso in vitâ Plotini: Βασιλεὺς τοὔνομα τῷ Πορφυρίῳ ἐμοὶ κεῖσθαι, κατὰ μὲν πάτριον διάλεκτον Μάλχῳ καλουμένῳ.

Malcoæ, Libyæ interioris populi. Ptol.

Malcolmus, Scotiæ Rex, An. Dom. 1154.

Malea, Lesbi promontorium è regione Mitylenes, Thucyd. Mons item Taprobanæ apud Ptol.

Malea, promontorium Peloponnesi in orâ Australi Laconicæ, per 50. m. p. in mare prorensum, adversisque ventorum flatibus navigationem reddens periculosam. Unde factus est locus proverbio. *Cum ad Maleam deflexeris, obliviscere quæ sunt domi.* Poetæ pro licentiâ suâ mediam syllabam nunc producunt, nunc corripiunt. Producunt Ovid. Amor. 2. Eleg. 6.

Nec timeam vestros curva Malea sinus.

Stat. Theb. 7. — *Rauca circumtonat ira Malea.*
Prop. l. 3. *Præbeat hospitio sæva Malea suo.*
Corripiunt Virg. Æn. 5. — *Maleaq; sequacibus undis.*
Val. Flac. l. 4. — *Malea velut arce fragosâ*
Turbo rapax. ———

Dicta à *Maleo* Argivorum rege, qui in eâ pulchrum templum construxit, quod *Maleaticam* appellavit. *Maleum* Plinio. *Cabo Malio* Sophiano. Hinc *Maleas* sinus, qui & *Aureus* à latronibus, teste Floro 3. 6. Isacius in Lycophronem scribit *Asini maxillam* à formâ vocari. Ptolemæo tamen duo diversa loca sunt in quorum medio *Boæ* ab eo describuntur.

Malecena, Armeniæ min. urbs. Anton.

Malena, Atarniridis reg. locus. Herodot.

Maleos, ex Ebudibus insulis una. Ptol. Hodiè *Mala*. Emporium etiam Æthiopiæ. Idem.

Malethabalus, Mauritaniæ Cæsar. mons. Ptol.

Maleventum, Campaniæ urbs. Plin. 3. 11. *Hirpinorum colonia Beneventum, auspicatius mutato nomine, quæ quondam appellata Maleventum.* Liv. lib. 3. *Cæsi, captique Samnites, nisi qui Maleventum, cui nunc urbi Beneventum nomen est, perfugerunt.*

Maleus, mons Indiæ sub Æquatore, Martianus Capella, & Plin. 6. 19. Solinus juxta Paliborthram urbem statuit. In Oretum gente eum describit Plin. 2. 73.

Maliaca, Hisp. Tarracon. urbs. Ptol. vulgò *Xalgrado*.

Maliacus sinus, *Lamiacus* Pausaniæ, *Xelicus* Thucydidi. *Melis* Herodoto, sinus Phthiotidis, partem Thessaliæ alluens, & Locros Epicnemidios. *Golfo de Ziton* Sophiano, *Volo* tamen Thevero dicitur.

Maliene, Arachosiæ op. Ptol.

Malias, Hisp. op. Appian.

Maliattha, Arabiæ Petrææ urbs. Ptol.

Maliba, Indiæ urbs extra Gangem. Ptol.

Malichus, Antipatrum veneno necavit, an. U. C. 711.

Malii, pop. circa Mesopotamiam. Strab. lib. 16.

Malimnas, Siciliæ mons, malis, h. e. pomis refertus. Theocritus, vel ut habet ejus Schol. locus palustris non procul à Crotone. Στομάλιμνον legit Casaubonus.

Malippala, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Mallaba, Arabiæ Fel. urbs. Ptol.

Mallada, urbs Persica. Steph.

Mallata, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Malli, Indiæ pop. circa ortum Indi flu. incolentes qui cum Deriade Baccho restiterunt. Steph.

Mallia aqua, apud Thermopylas in Phthiotide, & apud Oeten mont. videtur, ubi Maliacus sinus, qui & Oetæus. Catullus Epigr. 69.

Cum tantam arderem, quantum Trinacria rupes,
Lymphaq; in Oetæis Mallia Thermopylis.

Malloës, *entis*. Vide Steph. in Μαλλοεις sic enim apud illum scribitur.

Mallophoros, Ceres in Megaride sic dicta, quòd nomen ei ab illis videtur impositum, qui mortalium oves connutrire cœperint. Siquidem lanam dicunt Græci μάλλον, ex quo & iidem eam Μαλλοφόρον vocarunt. Cæl. Rhod. lib. 25. cap. 1.

Mallos, Ciliciæ op. clarissimum, à *Mallo* conditore sic dictum, ut ex Callimachi sententiâ refert Steph. Ejus meminit Lucanus lib. 3.

Mallos, & extremæ resonant navalibus Ægæ.

Vide Eust. in Dionys. vers. 874.

Mallota, populi nomen. 2 Mach. 4.

Malloch, fil. Azabiæ. 1 Par. 6.

Malsaae, urbs Arabiæ Felicis. Steph.

Malta, vide *Melita*.

Maltanus, Tusciæ portus. Anton.

Maltecore, Indiæ gens. Plin.

Malthace, insula haud procul à Corcyrâ. Plin.

Malthinus, viri proprium, Horatius.

Malthinus tunicis demissis ambulat.

Malua, flu. Africæ ex Atlante oriens, Mela. *Mululo* Castaldo dicitur.

Mallus, mons Indiæ intra Gangem, à quo populi vicini *Malli*. Plin. 6. 17.

Malys, vide *Memphricas*.

Mama, Æthiopiæ sub Ægypto urbs.

Mamala, Arabiæ Felicis vicus. Ptol.

Mamarcina, urbs Ausoniæ. Steph.

Mamaus, flu. Peloponnesi, non procul à Pylo qui olim *Amathus* vocabatur. Strabo. 8.

Mambila, op. Æthiopiæ ab eâ parte quâ Africam spectat. Plin. 9. 26.

Mambre, civitas, Gen. 13. quæ *Hebron* & *Arbee* dicitur, Gen. 23. & 25.

Mambata, Mesopotamiæ oppidum. Ptol.

Mamelas, 16. Assyriorum rex, regnavit, an. 30.

Mamercas, Præsul Viennensis, qui teste Ptolemæo Lucensi, An. Dom. 453. supplicationes primus instituit, quas Rogationes vocant.

Mamers, linguâ Oscorum dictus est *Mars* adjectione syllabæ, qui & *Mavors* etiam appellatur. Inde *Mamercus* Æmilius dictator, & gens *Mamerca* Livio.

Manerthes, Corinthius, filium fratris sui Sisaponis libidine regnandi interfecit, maximo suo malo. Nam ubi Sisapo factum rescivit, eum membratim descripsit. Ovid. in Ibin.

Trunca

Trunca geras savo mutilatus partibus ense,
Qualia Mamerci membra fuisse ferunt.

Mamertina, quæ & *Messana*, oomen urbis.

Mamertinus, consul, collega Nevitæ, an. U. C. 1114.

Mamertini, pop. olim è Samo ins. ejecti, à Messanensibus hospitio excepti, occupatâ urbe, illam Mamertinam appellarunt, sicque Messanenses *Mamertini* appellati. Cic. Act. 4. in Verrem.

Mamertinum fretum, quod & *Rhegium* Straboni, *Siciliæ fretum* Cic. Plin. & Tac. *Scyllaum* Ovid. & Athenæo. *Siculum* Capellæ, angustia maris inter Cænidem Brutiorum promunt. & Pelorum promunt. Siciliæ. *Il Farodi Messina*. Hinc *Mamertinum vinum* Mart. 13. 114.

Amphora Nestoreâ tibi Mamertina senectâ
Si detur quodvis nomen habere potest.

Mamertium, urbs Italiæ. Steph.

Mamilla, urbs Germ. in Misniâ. *Ceitz* Fabricio.

Mamitar, 13. Assyriorum rex, regn. annis 30. Milites exercuit, & laboribus assuesecit, formidinique esse cœpit Syris & Ægyptiis. Berosus.

Mamius Papyrius, Rex Sacrorum, an. U. C. 245.

Mammacutbus, vir quidam fuit solâ illustris fatuitate, sicut & quidam Melitides. Rhod. 17. 4.

Mammaus pons, à *Mammeâ* matre Severi sic dictus super Anienem fluvium, *Ponte Mammolo*, teste Marliano.

Mammeana, puellæ alimentariæ, & *Mammeani* pueri ab Alexandro Severo instituti. Lampridius, an. U. C. 984.

Mammida, Persiæ urbs. Ptol.

Mammilla, nomen mulieris Telegoni filiæ, à quâ familia *Mammillorum* dicta.

Mammisaa, Syriæ quædam Tetrarchia. Plin.

Mampsarus, Africæ propriæ mons. Ptol.

Mamuchan, vel *Memucan*, dux Persarum. Esth. 1.

Mamuda, Æthiopiæ sub Ægypto urbs. Plin.

Mamuga, Syriæ urbs, Ptol. *Mabuga* Masio.

Mamurius Veturius, faber ærarius laudatissimus, qui tempore Numæ floruit & Saliorum ancilia confecit ad similitudinem ejus quod de cœlo deciderat. Quo confecto præmii loco petiit, ut suum nomen Salii inter carmina canerent. Ovid. Fast. 3.

Inde sacerdotes operi promissa vetusto
Præmia persolvunt, Mamuriumq; vocant.

Prop. 4. 2. *At tibi Mamuri formæ cælator ahena,*
Tellus artifices ne terat Osca manus.

Vide Festum.

Mamurra, Formiis natus Eques Romanus, uti tradit Cornelius Nepos, primus Romæ in Cœlio monte parietes domus suæ marmore incrustavit. Hic est qui Epigrammate Catulli proscissus est. Idem columnas ex Carystio marmore habuit. Plin. 36. 6. Horat. Sat. 5. lib. 1.

In Mamurrarum lassi deinde urbe manemus.

Erat autem senatoria familia Romæ.

Manaana, Mauritaniæ Cæsariensis op. Ptol. *Miliana* Marmolio.

Manathus, Ægyptius ex Diospoli urbe oriundus, qui de Physiologiâ, & Astrologiâ judiciariâ carmen reliquit. Fuit & alter hoc nomine Mendesius sacerdos apud Ægyptios, utriusque meminit Suidas.

Manabath, filius Sobar, filii Seir. Gen. 36.

Manahem, filius Gaddi. 4. Reg. 16.

Manaim, civitas quæ fuit terminus tribus Gad in regione Galaitide Levitis concessa. Item amnis circa Gedrosiam. Plin.

Manaita, Armeniæ regio ejusdem nominis idolo consecrata. Dio.

Manalis lapis, ostium Orci, per quod animæ inferorum ad superos manant, qui dicuntur Manes. Item petra quædam extra portam Capenam, juxta ædem Martis, quam cùm propter nimiam siccitatem in urbem pertraherent, sequebatur statim pluvia. Festus.

Manapia, Hiberniæ urbs. Ptol. hodiè *Waterford*, teste Stanihurstio, *Wexford* autem Camdeno.

Manaricium, Hollandiæ vicus in diœcesi Trajectensi: hodie *Manrick* teste Simlero.

Manarmanis, Germ. portus post Rheni ostia. Ptol. hodiè *Marna*, teste Hieron. Vertutio, à quo tractus Frisiæ sic nominatur circa sinum *Dongerdeel*. Pirchaymerus credit Campeo esse, Becanus mavult *Harlingen*, aut locum vicinum.

Manasses, filius Josephi primogenitus. Gen. 41. Pater Esriel. 1 Par. 7. Filius Ezechiæ regis Judæ. 4 Reg. 21. Hesychius: Μανασσῆς, ἐπιλανθανόμενος.

Manathath, pagus Palæstinæ apud Saron montem & apud Antipatrida urbem, olim etiam *Catboe* dictus.

Manates, Italiæ populi in primâ regione. Plin.

Manealeus, 14 Babyloniorum rex, regn. annis. 30.

Manchana, Mesopotamiæ op. Ptol.

Mancinus, Consul Rom. qui quòd ignominiosam cum hostibus pacem erat pactus, ad liberandos religione Romanos, hostibus fuit deditus.

Mancunium, Britanniæ opidum. Anton. *Manchester* Camdeno.

Manda, Indiæ intra Gangem flu. Ptol. *Menan* Mercatori.

Mandaeth, Æthiopiæ vicus in Adulico sinu. Ptol.

Mandagandeni, Troadis pop. Plinio.

Mandagara, Indiæ intra Gangem op. Ptol. *Mangalo* Castaldo.

Mandagarsis, Mediæ op. Ptol. *Masandram* Nigro.

Mandagraum, fluvius apud Scythas Asiaticos. Plin.

Mandalum, Æthiopiæ lacus circa Azianum promontorium. Plin.

Mandane, Astyagis filia, quæ ei visa est per quietem, tantum urinæ facere, ut omnem ipsius urbem oppleret, atque universam Asiam inundaret. Hæc Cambysi nupsit, ex quo peperit Cyrum. Herod. lib. 1.

Mandanes, 2 Medorum rex, regnavit an. 50.

Mandanis, Gymnosophista insignis, quem cùm Alexander per internuncios ad Jovis filii epulum vocari jussisset, & parenti amplissima præmia, detrectanti verò gravissimum cruciatum proponeret, constantissimè ferunt respondisse, Nec illum Jovis filium esse qui magnæ parti terrarum imperaret: nec se illius donis promoveri, cui nulla esset satietas, nec minas pertimescere, quòd viventi India abundè multa esset suppeditatura: mortem vero tantum abesse ut formidaret, ut multis etiam votis eam expeteret, quæ sese marcidâ senio carne liberatum, in puriorem, melioremque vitam immutaret. Strab. l. 15.

Mandara, pars Macedonicæ Cyri. Steph.

Mandarei, Sarmatiæ Asiaticæ pop. Plin.

Mandei, Indiæ pop. ad Gangem. Plin.

Mandela, pagus in Sabinis. Horat. 1. Ep. 19.

——— *Gelidus Digentia rivus,*
Quem Mandela bibit rugosus frigore pagus.

Mandepa, Thraciæ urbs. Procop.

Manderrium, Dalmatiæ urbs. Plin.

Mandiaclini, Indiæ pop. Arrian.

Mandianita, Arabiæ pop. Steph.

Mandonius, dux Hispanus & Indibilis partes Romanorũ cum Scipione Africano in Hispaniâ juvarunt, deinde Scipione ægrotante, seditionem agitavere, in Romanosque insurgere cœpere. Quos cùm Scipio morbo liberatus comprehendisset, veteris officii memor, tantum castigatos verbis dimisit. Liv. lib. 29.

Mandori, Libyæ interioris gens. Ptol.

Mandrala, Indiæ intra Gangem pop. quorum civitas Palibotra. Hos populos Strabo videtur *Prasios* vocare, horum enim scribit Palibotram urbem esse, indeque etiam eandem gentem *Palibotros* quibusdam appellari tradit Plinius.

Mandro, navicularius quispiam, qui aspirante fortunâ, tandem factus est Imperator: unde etiam factus adagio locus in eos qui præter meritum ad opes evecti, pristinæ conditionis non meminerint.

Mandropolis, urbs Phrygiæ. Steph.

Mandrueni, vel *Mardyeni*, circa Margianam pop. Plin.

Mandrus, flu. circa Sogdianam. Plin. Mons item Libyæ interioris, & flu. Indiæ intra Gangem. Ptol.

Mandubii, Gall. pop. apud Cæsarem & Strabonem, quorum caput Alexia. Horum tractus nunc *Bassigny* dicitur, teste Golluzio. *Auxois* vero in Burgundiâ Marliano.

Manduessedum, Angliæ op. Anton. *Mansfield* teste Talboto in comitatu Nottinghamiensi. Sed Camdeno est *Mancester* in agro Warwicensi.

Manduria,

Mandaria, opidum Salentinorum. *Mandurium* Livio, & Stephano. *Casalnovo* Leandro vocatur.

Mandurium, scribit Leander à Plinio vocari lacum in Apuliâ Dauniæ, qui hodiè *Andorio* dicitur, quem neque exhaustis aquis minui, neque infusis augeri tradit Livius. *Lago Versentino* Alex. Andreæ.

Maneti, Hisp. pop. juxta Bætis flu. ostia. Avienus.

Maneras, Jul. Pollux lib. 4. cap. 7. Ἀπ' Αἰγυπτίοις μὲν ὁ Μανέρως γεωργίας εὑρετὴς, μουσῶν μαθητὴς.

Manes, à quo Manichæi hæretici orti sunt, natione Persa fuit, servus cujusdam viduæ Persicæ, quæ moriens Manem hæredem instituit, eique non solum opes magnas sed etiam libros fanaticorum hominum Scythioni & Therebinthi, quorum integram historiam Epiphanius recitat, reliquit. Ex his libris hausit fanaticas opiniones, quas postea sparsit. Forte eo tempore ægrotabat Regis Persarum filius Itaque se in aulam confert Manes medendi artem profitens, sed quum necasset puerum, ausugit inde in Mesopotamiam, ubi discipulos sibi adjunxit, quibus dogmata sua tradidit. Inde rursus à piis Episcopis pulsus, ausugit, & jussu regis Persarum captus & excoriatus est, circa An. Dom. 280. Sed secta ipsius latè postea in Arabiâ, Ægypto, & Africâ, annis fere 200 propagata est, ac ipse beatus Augustinus 9 annos in sectâ Manichæâ versatus est. Postea vero erroribus agnitis refutavit Manichæos, ac nominatim Faustum, Felicem, Fortunatum, Adimantum, & alios. Libri extant in 6. tomo operum Augustini. Erant autem hæ Manichæorum opiniones præcipuæ. Fingebant duos esse Deos, alterum bonum, authorem rerum bonarum, quem φῶτα, i. e. lucem nominabant. Alterum malum pari potentiâ, quem Hylen vocabant, à quo conjugium, imperia, & omnia mala orta essent. Itaque abstinebant à conjugio, & politicâ gubernatione, jactitabant se suis ritibus consequi afflatus divinos. Contendebant Filium Dei non assumpsisse humanam naturam verè, sed tantum simulatè seu putativè. Legem Mosis fingebant à malo Deo traditam, ideoque abrogatam esse,abstinebant à carnibus, & mactationibus pecudum, denique magna confusio erat fanaticarum opinionum,quas qui vulet legat apud Epiphanium lib. 2. Tom. 2. Facit & *Manis* mentionem Eusebius lib. 7. cap. 27.

Manes, Theophrasti servus, de quo Laertius in *Theophrasto*. Ita vocabatur & servus Diogenis Cynici, de quo Laertius itidem in ejus vitâ. Fuit & ancillarum appellatio *Mania* ut videre est apud Athen. 13. 5 & Plur. in Demetrio. Est autem Μάνης vox Babylonica, quæ σκεῦος, i. e. *vas* significat, si Epiphanio fides in hæresi Manichæorum. Phrygiacam vero esse ait Macon comicus apud Athen. dicto loco, & Strab. lib. 7. Sane servile nomen fuisse apud veteres docet Eustathius ad Iliad. E. Μάνης δουλικὸν ὄνομα παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Vide Suidam in Μάνης. Cæterùm hanc notari debes Doctiss. Menagin Observ. ad Laert. pag. 127.

Manes, flu. vel torrens Locrorum Epicnemidiorum Thronion præterfluens, interdum tam exiguus ut transeuntis vix tingat pedes: interdum tam latus, ut in bina se diffundat jugera. Dicitur & *Boagrius*. Vide Strab. l. 9.

Manes, animas è corporibus egressas intelligimus, aut Deos Inferos, authore Servio. Sunt autem inquit, noxiæ, & dicuntur per antiphrasin. Nam Manum bonum est. Alii manes à *manando* dictos intelligunt. Nam manibus plena sunt loca inter lunarem & terrenum circulum, unde defluunt. Hæc ille. Lucan. lib. 9.

Quodque pates terras inter, Lunaq; meatus
Semidei Manes habitant. ———

Virg. Æn. 12. ——— *Vos ô mihi Manes*
Este boni. Prop. 1. 19.
Non ego nunc tristes vereor mea Cynthia Manes.

Virg. Æn. 3. *Stant Manibus aræ*
Cæruleis mœsta vittis.

Augilæ pop. Africæ juxta Syrtes, Manes tantum Deos putant, per eos dejerant; eos ut oracula consulunt, precatique quæ volunt, ubi tumulis incubuere, pro responsis ferunt somnia. Verba sunt Melæ lib. 1. Manes etiam ad Genios duos, quos cum vitâ sortimur, authore Servio, retulit Virgilius Æneid. 6.

Quisque suos patimur manes.

Manes enim δαίμονες sunt Præsules corporibus humanis attributi, qui parentum seminibus maraverunt. Inde *Summanus*, i. e. Summus inter manes dictus est Pluto. Verum Manes quoniam corporibus eo tempore tribuuntur quo fit prima conceptio, post vitam iisdem corporibus delectantur, atque cum his manentes appellantur Lemures; Qui si vitæ purioris adjuti fuerint honestate, in Lares domorum urbiumque vertuntur. Ac proinde pro *Laribus*, *manes* posuit Sil. lib. 2.

——— *Ceu prodita tecta*
Expulsi fugiunt Manes. ———

Vide ibi Heinsium. Sin vero animi depravantur ex corpore, Larvæ perhibentur ac Manes. Festus ait, Manes Dii ab auguribus vocabantur quòd per omnia manare credebant, eosque Deos Superos ac Inferos dicebant. Cic. lib. 2. De Legg. *Deorum Manium jura sancta sunto.* Vide Vossium in *Manes*.

Manethus, vide *Manethus*. Cæterum de *Manetha* vel *Manethone* vide Voss. Hist. Gr. 1. 14.

Manethusa, urbs Cretæ Mela. 2.

Manezardum, Galatiæ op. Anton.

Manfredus, Regem Siciliæ se appellari, adorari, coronarique ex ritu & majorum more curavit. Blondus.

Manganur, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Mangon, ins. sinûs Arabici. Ptol.

Mania, urbs Parthorum. Plin. 6. 25. Promontorium Lesbi. Ptol.

Mania, Dea Larium mater, cui olim sacrificabant. Et Maniæ Larvæ quædam, quas nutrices pueris minitari solent.

Maniana, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Manichei, hæretici, vide *Manes*.

Manilia lex, illos etiam admittebat ad gerendos magistratus, quorum majores in Romana Rep. magistratum non exercuissent. Vide Cic. Pro lege Maniliâ.

Manilius Octavius, à quo *Manilii* fluxere. Is Tusculanorum dux, & Tarquinii gener fuit, ad quem ille post fugam se recepit, ejusque auxilio Romanis bella intulit. Liv. lib. 1.

C. Manilius Antiochensis, nobilis Mathematicus & poeta. Scripsit primus Romanorum omnium de Astronomiâ carmen ad Augustum Cæsarem, malè à quibusdam *Manlius*, ab aliis *Mallius* vocatur. Vide Voss. de Poetis Latinis, pag. 36.

Manimi, Germaniæ pop. Tac. inter sylvam Hercyniam & Danubium flu.

Maniola, insulæ ex adverso Indiæ extra Gangem. Eas tenent Anthropophagi, *Manioli* dicti. Ptol. *Islas de Pracel* hodiè.

Manis, rex Phrygiæ vetustissimus, bonitate ac potentiâ perinsignis, cujus de nomine Phryges etiam nunc admirandaque omnia *Manica* nuncupant. A quibusdam *Masdes* vocatur. Rhod. 21. 7.

Manius Marcius, Ædilis plebis primùm frumento populum in modios assibus donavit. Plin. 18. 3.

Manlia, op. Hisp. Tarracon. in Celtiberis nunc in regno Navarræ, in Arragoniæ, & Castellæ confin. olim sub Numantinis, teste Livio. *Mallen* hodiè.

Manliana, olim op. Lusitaniæ in Vettonibus, nunc pagus Extremaduræ. Item Thuscorum op. in Senensium ditione, hodiè *Magliano*.

Manlius, Capitolinus, prænomine Marcus, nobilis Romanus, qui re male gestâ à Coss. ad Alliam contra Gallos Senones, videns in mœnibus urbis parum esse præsidii, lectâ mille juvenum manu, arcem Capitolinam occupavit, & à vi hostium intactam servavit. A quâ tamen ipse arce, quòd in affectati regni suspicionem venisset, postea præcipitatus est, cautumque est Senatus consulto, ne quis ex Manliâ gente Marcus diceretur. Liv. lib. 2. Et Servius enarrans illud Virg. Æn. 8.

In summâ custos Tarpeia Manlius arcis.

Vide Plin. 7. 28.

T. Manlius Torquatus, cognomento Imperiosus. Atque inde *Manliana Imperia* pro severis. Liv. lib. 4. Gell. 9. 13. quia

quia filium, quòd contra edictum suum cum hoste pugnasset, virgis cæsum securi jussisset percuti. Erasm. in Chil.

Manlius Torquatus, qui ob ingenii & linguæ tarditatem à patre in prædia rusticana relegatus fuit: patremque judicio exemit à M. Pomponio accusatum. Liv. lib. 4.

Manlius Volso, de quo Livius lib. 8. Cn. Manlius Volso, inquit, Consul in Asiâ acceptis à Scipione copiis, & exercitu lustraro, contra Gallogræcos bellum gessit, eisque superatis revertens, cum in Æde Bellonæ triumphum peteret, decem legati qui cum eo missi fuerunt, restitere: Inter quos Lucius Furius Purpurio & L. Æmilius Paulus dicebant se legatos Cn. Manlio datos, pacis fœderisque cum Antiocho ineundi gratiâ, Manlium autem operam dedisse, ut eam pacem turbaret, multosque nobiles viros in exercitu suâ temeritate morti objecisse. Vicit tamen, amicis, atque cognatis suffragantibus, res feliciter gestas, & exercitum integrum reportatum dicentibus. Triumphus igitur ei decretus est. *Manlius* Proconsul ex Hisp. revertens, cum in Æde Bellonæ triumphum ob res benè gestas peteret, exemplum obstabat; quod ita comparatum more majorum esset, ne quis qui exercitum non deportasset, triumpharet, nisi perdomitam pacatamque provinciam successori tradidisset. Medius igitur ei honos habitus est, ut ovans urbem intraret. Liv. lib. 30.

T. Manlius, Juris Pontificii peritissimus, judex inter Macedonas accusatores & filium constitutus, auditâ causâ ita pronunciavit, *Cum probatum sit Silanum filium meum pecuniam accepisse, ipsum Rep. & prole meâ indignum judico, protinusque è conspectu meorum abire jubeo.* Silanus itaque dolore animi percitus nocte proximâ se suspendit, neq; pater exequiis interfuit; sed dum funus duceretur consulere se volentibus, sui copiam fecit, vacuasque aures prabuit. Val. Max. *de Severitate.*

Manlius Torquatus, Ciceronis temporibus vir doctus, ex Rhodia disciplina Molonis, & natura ad dicendum nec satis solutus, neque expeditus. Cui si vita suppeditasset sublato ambitu Consul factus esset. Cicero.

L. Manlius Torquatus, *cui etsi non deerat* (inquit Cicero) *oratio, quam Graci Politicea dicunt, erant in eo plurimæ literæ, nec eæ vulgares, sed interiores quædam & reconditæ, summa verborum & gravitas, & elegantia, atque hæc omnia vita decorabat gravitas, me quidem admodum delectat.* Pædianus autem de eo sic scribit: *L. Torquatus qui P. Syllam patris competitorem in consulatu accusavit, quo & ipse Sylla, & collega damnati sunt.* Rursus eam accusavit, quod in conjuratione Catilinæ fuisset, sed defensus est à Cicerone, cujus extat Oratio.

L. Manlius, pictor egregius, apud quem cum Servilius forte cœnaret, filiosque suos deformes animadverteret. *Non similiter*, inquit, *L. Manli, fingis, & pingis*; Ad quem Manlius, *In tenebris*, inquit, *fingo, luce pingo*. Macrobius.

Manlius Antiochenus, conditione servus, astrologus, ac poeta unà cum Plotio poetâ mimorum, & Laberio Grammatico conservus ex Asia unà navi advectus describitur. Plin. 35. 17. Sed ibi *Manlius* legendum. Fuit & cognomen ejus qui Carthaginem vicit. Hunc Plinius maximis utilem doctrinis nullo doctore fuisse prodidit. *Manlius* Mathematicus, de quo Plin. 36. 10. sed ibi quoque legendum *Manilius*.

Manlius Theodoricus, cons. cum Sabioiano, an. U. C. 1258.

Mannacarta, urbs Arabiæ. Steph.

Manneos, regio media inter fluvios, in quâ habitant Arabes Manneotæ. Steph.

Mannus, filius Tuisconis Dei, aliàs Teutonis, à quo *Alemanni* se dici gloriantur.

Manobu, op. Hisp. Bæticæ cum flu. cognomine in ora inter Malacam, & Selambinam. *Menoba* Plinio. *Bezmiliana* Moletio.

Manrali, pop. Colchidis. Ptol. *Mengrelli* Postello.

Mansfeldia, veteris Saxoniæ portio, putatur nomen à *Manno* secundo Germanorum rege sortita; quasi *Manni campus*. Regio est admodum metallifera: inter Erphordiam, & Magdeburgum sita est urbs ejusdem nominis. Hic comitatus quatuor alios comitatus in se continet *Arustei, Wipra, Weihin, & Quernfurt*, qui olim proprios habuerunt comites, nunc vero præter comitem à *Mansfeld* neminem agnoscunt.

Mantalus, urbs Phrygiæ à *Mantalo* conditore. Steph.

Manthyrea, vicus Arcadiæ. Steph.

Mantiana, palus aquæ salsæ in Armenia, maxima post Mæotida, ad Atropatiam usque pertingens. *Actamar* Tho. Minadoio. *Geluchalai* P. Veneto. *Van*, & *Vastan* Thevero. Aliis *Abanus*.

Mantieni, montes Armeniæ majoris, ex quibus Araxes, & Gyndes flu. profluunt. Herodot.

Mantinea, urbs Peloponnesi gemina, una in Argia ad sinum Argolicum, *Mantegna* Nigro. Altera in Arcadia, *Mundi* Zardo. Hic inter Græcos dubio Marte certatum, Epaminonda Thebanorum duce cæso. Hom. in Catalogo.

Οἱ Τεγέην τ' εἶχον καὶ Μαντινέην ἐρατεινήν.

Hesych. Μαντίνεια πόλις Ἀρκαδίας.

Mantius, Melampi filius, ex Iphianassa filia Proeti, Polyphideum & Clytum suscepit. Hom. Od. 5.

Manto, mulier fatidica, Tiresii Thebani filia, quæ cum post patris obitum Creontis & Thesei Tyrannidem fugeret, primùm in Asiam venit, ubi Apollinis Clarii templum condidit. Deinde in Italiam delata, ex Tyberi flu. (ut poetæ fabulantur) aut certe ex Tyberino rege Ocnum pepetit, qui postea ad flu. urbem condidit, quam à nomine patris Mantuam appellavit. Virg. Æn. 10.

Ille etiam patriis agmen ciet Ocnus ab oris
Fatidica Mantûs, & Tusci filius amnis,
Qui muros matrisque dedit tibi Mantua nomen.

Mantua, urbs Transpadanæ regionis clarissima, vulgò *Mantua*, & *Mantoa*. Non longe à Cremonâ abesse innuit Virgilius Eclog. 9.

Mantua væ miseræ nimium vicina Cremonæ.

Ejus siquidem patria fuit. Mart. 1. 62.

——— *Marone felix Mantua est.*

Fertilitatem ejus innuit ipse Virgilius, Georg. 2.

Et qualem infelix amisit Mantua campum,
Pascentem niveos herboso flumine cygnos.
Non liquidi gregibus fontes, non gramina desunt,
Et quantum longis carpunt armenta diebus,
Exiguâ tantum gelidus ros nocte reponit.

Vide omnino Cluverium de Ital. Ant. 1. 26. Inde *Mantuanas*. Statius.

Tentat audaci fide Mantuanæ
Gaudia famæ.

Μάντουα & Μάντυα Stephano. Item pagus Hisp. Tarraconensis in Carpetanis, vulgò *Villa Manta* dicta.

Manoe, Pater Sampson. Jud. 13.

Maoch, pater Achis, regis Gath. 1 Reg. 27.

Maon, civitas in tribu Judæ. Jos. 15. Filius Sammai. 1 Par 2. Est & nomen solitudinis in campestribus ad dexteram Jeshimon.

Maonathi, filius Othoniel. 1 Par. 4.

Maozim, nomen Idoli. Dan. 11.

Mapeta, Sarmatiæ in Asiâ urbs. Ptol. vulgò *Copa*.

Mara, quinta Israelitarum mansio, ubi Moses jactu ligni amaras aquas in dulcem saporem vertit.

Maracanda, urbs Sogdianæ reg. Arriano, & Curtio. Plutarchus lib. 2. De Fort. Alex. *Maragandam* vocat. Petrus Perondinus putat *Samarcanda* hodiè esse, olim magni illius Tamerlani patria, & regia. Hanc Chalcocondylas *Samrachantan* vocat.

Marache, urbs Indica. Steph.

Maraches, Ætoliæ pop. Plin.

Maracodra, Bactrianæ urbs. Ptol.

Maraga, Arabiæ Fel. urbs. Ptol.

Marai, nomen viri. 1 Par. 29. Item Persiæ populi. Strabo.

Maraia, nomen viri. 2 Esdr. 12.

Maraioth, nomen viri. Ibidem.

Maranatha, Hesychius: Μαραναθά, ὁ Κύριος ἦλθεν, [illegible] τοῦ Κυρίου. Vide Suidam.

Marane, Arabiæ Felicis op. Plin. pop. *Maranitæ*.

Maranga, tractus quidam Ammiano. *Marousa* vicus est Zosimo, Persidis reg. locus.

Marantium, Latini vocant opidulum Tusciæ mediterraneum, *Ripa Maransi* Leandro.

Maraabis, Africæ urbs in Pentapoli reg. Ptol.

Maras, vir ditissimus apud Beroen Syriæ civitatem, humanus, & officiosus in omnes tum cives tum hospites. Vide Suidam.

Marasdi, Arabiæ Fel. urbs. Ptol.

Maratha, Arcadiæ vicus. Pausan. Ofrhoënæ urbs, Lib. Notit.

Marathesium, urbs Cariæ, Ephesi, & Samiorum. Steph.

Marathi, gens ultra Tanaim. Athen.

Marathius, 3 Sicyoniorum rex, regn. an. 30.

Marathon, hodie *Marafon*, Attici agri civitas, distans ab Athenis circiter 10. m. p. non procul à Tricoritho, & Rhamnunte, nece Icarii regis insignis, & Miltiadis gloriâ, qui ibi centum millia ex Darii regis Persarum exercitu profligavit. Item Thesei victoriâ qui ibi Taurum Marathonium superavit. Ovid. Met. 8.

Te maxime Thesen,
Mirata est Marathon Cretæi sanguine Tauri.

Inde *Marathonius*, ut *Marathonia virgo* pro Erigone. Papinius. 5 Sylv. 3. — *Nec enim Marathonia virgo*
Parcius extinctum sævorum crimine agrestum
Fleverit Icarium. ————

Item *Marathon* vicus in tribu Leontide. Steph.

Marathonia, urbs Thraciæ non procul ab Abderis. Steph.

Marathos, urbs Phœniciæ. Mela 1. 12. *Margath* hodiè Olivario.

Marathus, urbs Acarnaniæ, civis *Marathenus*, Gentile *Marathusius*. Steph.

Marathusa, insula prope Clazomeniam. Steph. Item opidum. Plin. 4. 12.

Marathus, 14 Sicyoniorum rex, regn. an. 20.

Marca Ancona, hodiè appellatur ea Italiæ regio, quæ olim Picenum dictum fuit. Ab Isauro flumine usque Druentum amnem, inter Hadriaticum mare, & Apenninum montem porrigitur. Habet hæc regio agrum fertilem, omnis generis frugum copiam producentem, sed lignariis quam frumentariis fructibus longè est præstantior. Silius ejus laudem præcipuam in oleis laudat. Urbs primaria est Ancona; Item Æiia Ricina, quam hodiè *Recanati* vocant. Non longe abhinc est Lauretanæ imaginis fanum, validissimo muro cum vico illi adhærente cinctum, & multum totius Europæ hominum peregrinationibus, Religionis ergò, celebre.

Marcaum, mons Troadis juxta Gergithem. Steph.

Marcala, Armeniæ min. urbs. Ptol.

Marcella, mulier Romana, quæ cum à matre rogata esset, Gauderetne se nupsisse? Ita valdè, respondit, *ut amplius nolim.*

Marcellea, festa quædam Syracusis in honorem Marcelli instituta, quòd is in Siciliâ optimè rexisset. Cic. 4. in Ver. & Cal. Rhod. 18. 12.

Marcellinus, consul, an. U. C. 1093. Alius consf. cum Aureliano Augusto, an. U. C. 1027. Item alius Rom. Pontifex 37. An. Dom. 295.

Marcellinus, historiæ Græcæ scriptor, ex quâ solum superest dissertatio de Thucydidis vitâ, & ejus genere dicendi, quæ historico huic præmitti solet. Arbitratur Vossius eundem esse, cujus in Hermogenem de Statibus commentarios unà cum Syriano, & Sopatro excudit Aldus. Quin & Conradi Gesneri suspicio est, non alium hunc esse ab Ammiano Marcellino, cujus ex 31 historiarum libris extant libri 18. Nempe quia Ammianus ille Græcum se fuisse dicit extremis lib. 31. urbis, & phrasis ipsa satis hoc prodit. At satis constat Ammianum illum vixisse sub Gratiano, & Valentiniano Juniore. Altero quoque argumento ætatem ejus ostendere idem conatur, nempe quia Marcellinum dicat Suidas fuisse familiarem Sallustio philosopho. Eum censet esse Sallustium prætorio præfectum qui Valentinianum designavit Imperatorem, ut Suidas ait. Sed scrupulum injicit quòd Suidas Sallustium hunc distinguat à Sallustio philosopho; Adde, quod non videas, unde Marcellinum, quem Principem Dalmatiæ, & Illyridis, fuisse dicit Suidas, colligi possit, eumpse esse, ac qui Græcè historias emisit.

Marcellius, à Tiberio Cæsare Judææ præfectus. Jos. 18. 11.

Marcellus, Romanus vir clarissimus, cujus gesta & à Plutarcho, & ab aliis scripta sunt. Hic Gallorum ducem singulari certamine fudit, spolia legit, Annibalem primus vinci posse docuit. Syracusas per tres annos expugnavit, quinquies consul insidiis Annibalis deceptus, & occisus, magnificè sepultus est.

Marcellus, prænomine *Veias*, Eques Rom. cujus prædia h. e. prata, & olcæ, intercedente viâ publicâ, in contrarias sedes fuerunt transgressa, quod maximè mirandum est. Plin. 2. 83. lege *Vellius* pro *Veias*. Erat autem Neronis Imp. procurator, prædiaque ejus in agro Marrucino fuere.

Marchada, Troglodytici pop. in Africâ circa sinum Arabicum. Plin.

Marchia, nova, & vetus, duæ sunt Saxoniæ regg. Nova flu. Oderâ perfunditur. Veterem Albis interfecat, ad cujus ripam urbes *Wittemberga*, *Wagdeburga*, *Hamburgum* *Lubecum*. Nova ad Austrum in Bohemos & Silesios vergit, cujus urbes *Francofordia*, *Brandenburgum*, &c.

Marchubii, Africæ propriæ pop. Plin. qui *Malchubii* Ptol. pop. Maurit. Cæsariensis.

Marcia, opidum Bæticæ esse, quod hodiè *Marchena* dicitur, ex antiquis ejus loci marmoreis inscriptionibus docet Car. Clusius.

Marcianus Heracleota Geographiam conscripsit; cujus sæpe meminit Steph. de urbibus. Alius fuit Smyrnæus qui de simplicibus effectibus egit. Plin. 24. 4.

Marcina, inter Sirenusas, & Posidoniam, urbs in Italiâ. Strabo Τυῤῥηνῶν κτίσμα vocat.

Marcion hæreticus, Cerdonis hæretici discipulus, An. Dom. 143.

Marcius Sabinus, à quo *Marcia gens* Romæ traxit originem.

Marcilianus, locus suburbanus Consilinatis urbis in Magnâ Græciâ, ubi conventus est frequentissimus totius Lucaniæ. Leucorea quoque prisca superstitione nomen accepit, uti scribit Cassiodorus lib. Var. octavo ad Severum, ubi hunc locum eleganter describit.

Marclidas, latro insignis in sylvâ Dodoneâ. Tortellius.

Marcodava, Daciæ op. Ptol. *Marcozech* Lazio.

Marcodurum, Ubiorum vicus. Tac. *Duren* hodie, Juliacensis ducatûs urbs Rhenano ac Divæo, inter Coloniam & Aquisgranum.

Marcolica, nobilis Hisp. urbs Livio.

Marcomagus, Germ. inter. vicus, inter Treviros, & Col. Agrippinam. Anton.

Marcomanni, Germ. pop. Hercyniæ sylvæ accolæ, qui hodie *Moravi* dicuntur. Hi Ariovisto duce Rhenum transgressi magnâ suorum strage à Cæsare superati fuere. *Merbem* hodiè.

Marcomirus, Francorum Sicambrorum rex, primus in Galliâ impetum fecit, eamque ad Mosam usque subegit.

Marcus Acilius Avida, Consul, an. U. C. 806. lege *Aviola*.

Marcus Acilius Balbus, Consul, an. U. C. 640.

Marcus Acilius Balbus, Consul, an. U. C. 604.

Marcus Ælius Antoninus Philosophus, & L. Ælius Commodus Verus Divi F. A A. 18 Rom. Imp. anno 19. Tum primum Rom. Resp. duobus æquo jure imperium administrantibus paruit. Eutrop. lib. 8. Jul. Capitolinus, An. Dom. 162.

Marcus Æmilius Barbula, Conf. an. U. C. 524.

Marcus Æmilius Lepidus, Conf. an. U. C. 468.

Marcus Æmilius Lepidus Porciana, an. U. C. 617.

Marcus Æmilius Mamercus, 2 Trib. Mil. an. U.C. 355. *Marcus* Æmilius Mamercus, Consul, an. U. C. 346. 5 Trib. Mil. an. U. C. 380.

Marcus Æmilius Paulus Mag. Equitum, Hetruscos vicit, triumphum egit, an. U. C. 453.

Marcus Æmilius Scaurus, Consul, an. U. C. 639.

Marcus Æmilius Scaurus Hortensius, Cos. an. U.C. 646.

Marcus Æmilius, Trib. Mil. an. U. C 377.

Marcus, Alexandrinæ Ecclesiæ Episcopus, Eumenidis successor. Eusebl. lib. 4. cap. 11. An. Dom. 147.

D. Marcus Evangelista, D. Petri discipulus, & Interpres, quæcunque meminerat ab eo dicta, conscripsit. Eusebius 3. 4.

D. Marcus, D. Pauli discipulus, primum Bavaris Evangelium annunciavit. Johannes Aventinus scripsit se legisse in Bibliotheca Pataviensi, quòd hic Marcus Laureaci, & per ascensum Danubii, Christum prædicaverit.

Marcus Eremita, cui occasioni conversionis, commissum homicidium fuit. Nam cum puer esset, & oves pasceret circa Mateiam paludem ludens, quendam coætaneum interfecit, & metuens fugit in solitudinem. Qui cùm tribus annis sub dio moraretur, postea parvum hospirium fecit sibi, in quo annis 25 moratus est. Fuit valde mansuetus, sapiens, memoriaque scripturarum sacratum clarissimus, deoque tam amabilis, ut cum Dominicum corpus accederet, Angelus ei sacramenta præberet, eujus manum usque ad juncturam brachii tantummodo se dicebat aspicere. Sozom. 8. 1.

Marcus Antoninus, vide *Antoninus*.

Marcus Antonius, vide *Antonius*.

Marcus Apuleius, Consul, an. U. C. 204.

Marcus Aquilius, Consul, an. U. C. 625.

Marcus Aquilius, Jurisconsultus egregius. Cic. pro Cæcina.

Marcus Asinius Agrippa, Consul, Ao. Dom. 26.

Marcus Asinius Marcellinus, Consul, An. Dom. 53.

Marcus Atilius Glabrio, Consul, an. U. C. 563.

Marcus Attilius Metilius Bradua, Consf. Ao. Dom. 109.

Marcus Attilius Regulus, vir Romanus egregia virtute primo Carthaginiensis pluribus præliis vicit, randem tamen ab iis, duce Xanthippo Lacedæmonio, captus Romam mistus est de captivis commutandis acturus, fide data, se, si nihil perfecisset, rediturum. Cum autem Romæ in senatu ita egisset, ut censeret è Rep. non esse captivos commutandos, factumque esset in ejus sententiam senatusconsultum, amicis omnibus invitissimis, ut fidem suam liberatet, ad Carthaginienses rediit, ab iisque est exquisitissimis suppliciis interfectus. Cic. in Paradoxis & aliis locis. Vide *Attilius*.

Marcus Attilius Vollo, cos. cum M. Junio Bruto, an. U. C. 579.

Marcus Aufidius Fronto, cos. cum P. Cornelio Anulio, an. U. C. 951.

Marcus Aurelius Cotta, cos. cum L. Lucullo, an. U. C. 680.

Marcus Aurelius Cotta, cos. cum M. Messalâ, an. U. C. 772.

Marcus Aurelius, Imp. Rom. exercitui suo siti periclitanti, Christianorum precibus à Deo pluviam obtinuit. Eusеb. 5. 5. Etiam Tertullianus hæc commemorat, & apud Paganos Apollinaris.

Marcus Bœbius Pamphilus, Consul, cum Cornelio Cethego, an. U. C. 573.

Marcus Cæcilius Metellus, Consul, cum M. Æmilio Scauro, an. U. C. 639.

Marcus Calphurnius Bibulus, Consf. cum C. Julio Cæsare, nullam partem juris sui obtinuit. Collega omnia pro libidine agente tantâ petulantiâ, ut aliquando Bibulum liberius sibi resistentem in carcerem duci curaverit, magnâ omnium bonorum indignatione. Hic legem Agrariam tulit, & aliam de jure trium liberorum. Sueton. in Cæsare *Unus ex eo tempore omnia in Rep. ad arbitrium administravit, ut nonnulli urbanorum, cum quid per jocum testandi gratiâ signarent non Cæsare & Bibulo, sed Julio & Cæsare consulibus actum scriberent, bis eundem præponentes nomine atque cognomine, ut vulgo mox ferrentur hi versus.*

Non Bibulo quicquam nuper sed Cæsare factum est,
Nam Bibulo fieri consule nil memini.

Marcus Claudius Crassus, Trib. Mil. an. U. C. 313.

Marcus Claudius Marcellus Dictator, an. U. C. 428.

Marcus Cl. Marcellus, cos. cum C. Nautio Rutilio, an. U. C. 466.

Marcus Cl. Marcellus, vir Consularis, cum Pompeio favisset, à Cæsare tamen per Senatum veniâ impetratâ rediens Romam à familiari quodam suo occisus est. Extat elegans Ciceronis Oratio, quâ Cæsari ob ejus restitutionem, gratias agit.

Marcus Cl. Marcellus, tres consulatus gessit: quorum primo Alploos Gallos domuit, an. U. C. 588.

Marcus Coro. Decemvir Legum ferendarum, an. U. C. 304.

Marcus Corn. Cethegus, Cons. cum L. Avitio Gallo, an. U. C. 594.

Marcus Corn. Cethegus, Cons. cum P. Sempronio Tuditano, an. U. C. 550. Hic eloquens dictus est, ut Sempronius Σοφὸς. Q. Ennius.

Additur orator Cornelius suaviloquenti
Ore Cethegus Marcu' Tuditano collega
Marci filius, is dictus popularibus olli,
Qui tunc vivebant homines, atque ævum agitabant,
Flos delibatus populi, Suadaq; medulla.

Vide Tullium in Bruto.

Marcus Corn. Maluginensis, Trib. Mil. an. U. C. 385. & rursum 389.

Marcus Corn. Maluginensis, Consf. cum L. Papyrio Crasso, an. U. C. 359.

Marcus Cratevitius Bulgarorum princeps prælio superatus à Pazaite patris mortem ulciscente, qui Pazaites magnam Bulgariæ partem sibi subjecit. Egnatius, Anno Dom. 1378.

Marcus Crassus, avaritiæ gurges, & abyssus inexplebilis, cum templum Hierosolymitanum sacris thesauris expoliasset, à Parthis apud Charram, unà cum Romanorum exercitu peremptus est. Plur. in *Crasso* & App. in Parthicis.

Marcus Curtius nobilis Romanus, qui cum Romæ in foro terra ingenti hiatu discessisset, respondissentque haruspices Deos manes, non aliter quàm humanâ victimâ posse placari, neque prius hoc barathrum claudendum esse, quam si se aliquis in id sponte dejecisset, armatus equo insidens se Diis Manibus devovit, atque ita in opertam voraginem se præcipitavit, quæ eo facto clausa est. Vide *Curtius*.

Marcus Curius Dentatus, vide *Curius*.

Marcus Fabius Ambustus, Trib. Mil. an. U. C. 375. & 387. Idem a Cons. cum M. Popilio Lænate, an. U. C. 400. Tarquinienses & Faliscos superavit.

Marcus Fabius Buteo, Consf. cum L. Cæcilio Metello, ao. U. C. 506. Classem Punicam apud Ægimurum superavit. 2 Consf. cum Atilio Balbo, an. U. C. 508.

Marcus Fabius Dorsus, Consul, cum Servio Sulpicio Camerino, an. U. C. 411.

Marcus Fabius Licinius, Cons. cum M. Octavio Crasso Messala, an. U. C. 507.

Marcus Fabius, cognomento Pictor nobilis Romanus qui præter studia literarum, & rei bellicæ quibus insignis erat etiam pingere didicerat, unde cognomen reportavit. Scripsit etiam historias, quarum fragmenta quædam hodiè extant. Vide omnino Voss. Hist. Lat. 1. 3.

Marcus Fabius Vibulanus, Cons. cum Posthumio Ebutio Eluâ, an. U. C. 313. Item decennio post Trib. Mil. consulari potestate.

Marcus Fossius Flaccinator Trib. Mil. an. U. C. 323.

Marcus Fossius Flaccinator, cos. cum P. Plautio, an. U. C. 436.

Marcus Fulvius Flaccus, Consf. cum M. Plautio Hypsæo, primus omnium Ligures Transalpinos bello domuit, an. U. C. 629.

Marcus Fronto, Consf. cum Trajano Imp. an. U. C. 852.

Marcus, Fulvius Nobilior, Consf. cum Cn. Manlio Volsone, an. U. C. 565.

Marcus Fulvius Pætus, Consf. cum T. Manlio Torquato, an. U. C. 454.

Marcus Furius Camillus, vide *Camillus*.

Marcus Geganius Macer, Consf. cum C. Julio Tullo, an. U. C. 308. Iterum cum T. Quintio Capitolino, an. U. C. 312. quo anno Civilium Volscorum Imperatorem prælio victum cepit & in triumpho duxit. Iterum consul cum L. Servio Fidenate, an. U. C. 318.

Marcus Genutius Augurinus, Consf. cum P. Curiatio Philone, an. U. C. 310.

Marcus Germeus Achæorum dux primus, an. U. C. 458.

Marcus Herennius, Consf. cum C. Valerio Potito. Decemvirorum tyrannidem fregit, App. Claudium urbe pellendum curavit: de Volscis, Æquis, & Sabinis triumphavit.

Marcus

Marcus Horatius Pulvillus, conf. cum C. Valerio eopse anno quo reges exacti sunt. Nam cum Brutus conf. cum Arunte Tarquinio congressus mutuo vulnere occubuisset, Spuriusque Lucretius in ejus locum suffectus, paulo post esset etiam mortuus, Horatius ei successit in id quod ejus anni superaret, bienniogue post consul factus est cum Val. Publicolâ.

Marcus, Horatius Pulvillus Pont. Max. tantâ constantiâ, ut cum Capitolini Jovis ædem dedicaret, postemq; tenenti allatum esset de morte filii, neque vultum mutaverit, neque postem remiserit, carmenque quod pronunciabat, interruperit, neque prius quidquam nuncio responderit, quam absoluta dedicatio esset. Val. Max.

Marcus Judææ præfectus, An. Dom. 14.

Marcus Julius Tullius, Trib. Mill. an. U. C. 353.

Marcus Junius Brutus, Jurisconsultus egregius, scripsit tres libros de jure Civili. Cic. de Orat.

Marcus Junius Brutus, prioris fil. adeò à parente degeneravit, ut comeso patrimonio accusatoriam factitarit. Cic. de claris Orat.

Marcus Junius Brutus, C. Cæsaris interfector, vide *Brutus*.

Marcus Junius Pera, conf. cum M. Æmilio Barbula, an. U. C. 524.

Marcus Junius Pœnus, conf. cum Qu. Ælio Pæto, an. U. C. 587.

Marcus Junius Syllanus, conf. cum Q. Metello, dum collega Jugurtham Numidiâ exuit, ipse interim à Cimbris fusus fugatusque est.

Marcus Junius Syllanus, cof. cum C. Octavio Cæsare, an. U. C. 629.

Marcus Juventius Helua, conf. cum T. Sempronio Graccho, an. U. C. 591.

Marcus Licinius Crassus, vide *Crassus*. Alius, consul cum C. Octavio Cæsare, an. U. C. 924. Tertius, consul cum L. Calphurnio Pisone, an. U. C. 779. Quartus cognomento Frugi, conf. cum Q. Lecanio Basso, an. U. C. 856.

Marcus Licinius Lucullus, conf. cum C. Cassio Varo, an. U. C. 681.

Marcus Livius, conf. cum Æmilio Paulo, an. U. C. 535.

Marcus Livius Denter, conf. cum C. Æmilio Paulo, an. U. C. 452.

Marcus Livius Drusus, vide *Drusus*. Alius, conf. cum L. Pisone Cæsoniano, Scordiscos vicit, gentem à Gallis oriundam, an. U. C. 642.

Marcus Livius Salinator, cof. cum Cl. Nerone, bello Punico secundo Asdrubalem ex Hisp. ad fratris Annibalis auxilium advenientem, collegæ ope interceptum vicit, & occidit, quæ res præcipue Annibalis animum debilitavit. Sic enim exclamat apud Horatium.

Occidit, occidit
Spes omnis & fortuna nostri
Nominis Asdrubale interempto.

Idem cum Tarentum amisisset, atque apud Fabium Max. qui illud recuperarat, gloriaretur suâ operâ receptum esse. *Certè*, inquit Fabius, *nisi enim amisisses, nunquam id recepissem.*

Marcus Lollius, consul cum Q. Lepido, an. U. C. 735. His consulibus Horatius jam quadragesimum quartum ætatis annum agebat teste seipso ad librum suum, his verbis. *Forte meum siquis te percontabitur ævum,*
Me quater undenos sciat implevisse Decembres,
Collegam Lepidum quo duxit Lollius anno.

Marcus Manlius Capitolinus; Vide *Manlius*.

Marcus Manlius Tollus, conf. cum Scr. Sulpicio Camerino, an. U. C. 255.

Marcus Marullus, cof. cum Æliano, an. U. C. 936.

Marcus Messalinus, conf. cum C. Lentulo Gætulico, an. U. C. 751.

Marcus Minutius Proconful, in Macedoniâ Thraces superavit, an. U. C. 645.

Marcus Minutius Augurinus, conf. cum Aulo Sempronio Atratino, an. U. C. 257.

Marcus Minutius Rufus, conf. cum P. Corn. Asinâ, an. U. C. 533.

Marcus Nonius Mutianus, conf. cum L. Annio Fabiano, an. U. C. 953.

Marcus Oblivitius Malleolus, conf. cum M. Æmilio Lepido, an. U. C. 521.

Marcus Octacilius Crassus, conf. cum M. Val. Maximo, an. U. C. 490. Iterum cum M. Fabio Licinio, anno U. C. 407.

Marcus Papyrius Crassus, vide *Papyrius*.

Marcus Papyrius Mugillanus, Trib. Mil. consul potestate, an. U. C. 338. Iterum biennio post conf. cum C. Nautio Rutilio, an. U. C. 340.

Marcus Perpenna Nepos, Aristonicum Attali regis filium prælio victum interfecit.

Marcus Plautius Hypsæus, conf. cum M. Fulvio Flacco, an. U. C. 629.

Marcus Petilius Libo, conf. cum C. Sulpicio Longo, an. U. C. 441.

Marcus Pomponius Matho, conf. cum Q. Fabio Max. an. U. C. 520. Triennio post conf. cum C. Papyrio Masso.

Marcus Popilius, conf. cum Cn. Manlio Capitolino, an. U. C. 397. Iterum cum Fabio Maximo Ambusto, an. U. C. 400. Tertio cum A. Scipione Corn. Arvina, anno U. C. 406. Quarto cum M. Val. Corvino, fœdus cum Carthaginensibus percussit, an. U. C. 408.

Marcus Portius Cato, vide *Cato*.

Marcus Posthumius Regillensis, cum Trib. Mil. consulari potestate multa egregia facinora fecisset, Æquos vicisset, Volscos cepisset, ab exercitu superbiam ejus peroso lapidibus obrutus est.

Marcus Posthumius Albinus, Trib. Mil. consulari potestate, an. U. C. 353.

Marcus Pulcher Perpenna, conf. cum P. Claudio Pulchro, an. U. C. 662.

Marcus Pupius Piso Calphurnianus, conf. cum M. Valerio Messala duobus annis post Ciceronis consulatum.

Marcus Quintilius Varus, Trib. Mil. consulari potestate, an. U. C. 353.

Marcus Sempronius Tuditanus, conf. cum C. Claudio Centone, an. U. C. 513. Alius conf. cum Appio Pulchro, an. U. C. 569.

Marcus Servilius Geminus, conf. cum T. Claudio Nerone, an. U. C. 552.

Marcus Statilius Taurus, conf. cum L. Quintio Crispino, an. U. C. 796.

Marcus Suillius Servilianus, conf. cum C. Antistio Vetere, an. U. C. 802.

Marcus Syllanus, conf. cum L. Norbano Balbo, anno U. C. 771.

Marcus Terentius Varro, vide *Varro*.

Marcus Titinius Mag. Equitum sub C. Julio Bubulco Dictatore, de Æquis triumphavit, an. U. C. 452.

Marcus Tullius Cicero, vide *Cicero*.

Marcus Tullius Decola, conf. cum Cn. Corn. Dolabella, sub Dictatore Syllâ.

Marcus Valerius Corvinus, vide *Valerius*.

Marcus Val. Levinus, conf. cum L. Apustio, an. U. C. 528. Alius Cn. Cornelio Hispalo consule demortuo in consulatu suffectus bello Ligustico cecidit, cum prius Letum montem de hostibus cepisset, an. V. C. 578.

Marcus Valerius Maximus, conf. cum Sp. Virginio, an. V. C. 298. Alius conf. cum P. Decio Mure, an. V. C. 443. Alius conf. cum Q. Mamilio Vitulo, an. V. C. 488. Et biennio post cum M. Octacilio Crasso, an. V. C. 490. Alius Dictator qui de Hetruscis triumphavit, an. V. C. 452.

Marcus Val. Messala, vide *Messala*.

Marcus Val. Publicola, vide *Publicola*.

Marcus Val. Volesus, conf. cum P. Posthumio Tuberto, de Sabinis triumphavit, anno ab ejectis Regibus 5.

Marcus Vibullius Augurinus, conf. cum Sylvano, anno V. C. 908.

Marcus Vinitius Quartinus, conf. cum A. Cornelio Corvino, an. V. C. 756.

Marcus Vipsanius Agrippa, vide *Agrippa*.

Marde, urbs Mesopotamiæ ad Tigrim flu. Herod. Ptol.

Mardum Procopio.

Mardi, pop. Asiæ in Armeniæ, & Mediæ conf. Ptol. qui etiam à Strabone & Stephano in Hyrcaniâ describuntur, ab Herodoto in Perside, à Plinio in Sarmatiæ

Afianæ orâ ad Euxinum mare, à quo & in Sufianâ collocantur. Horum meminit Dionysius vers. 732.

——— Ἄγχι δὲ Μάρδοι

Ὑρκάνιοι Τάπυροί τε. ———

Curtius lib. 5. *Ventum est in Mardorum gentem, culinm vitæ abhorrentium, specus in montibus fodiunt, in quos se, conjuges, & liberos condunt, pecorum, aut ferarum carne vescuntur.* Vide *Amardi*.

Mardochai, nomen viri. 1 Esdr. 2.

Mardochaus, filius Jair, patruus Hester. Hest. 2.

Mardones, gens Epirotica. Steph

Mardonius, Persa, quem Xerxes apud Salamina victus cum exercitu reliquit, ut reliquias belli soveret, ab Arimnesto Spartiatâ saxo obrutus est. Plut. in Aristide.

Mardus, flu. per Mardos fluens, ac in Mare Caspium labens, non procul à Cyropoli. Sed per Apyros sive Tapyros illum fluere scribit Dionysius ubi supra.

——— Ἐπὶ δ' ἀφνειὸν ἄλλον ἐλαύνει

Μάρδος. ———

Mare Mediterraneum, quod Africam ab Europâ separat. *Mare Magnum*, *Inferum*, & *Tyrrhenum* vocat Orosius, partem pro toto accipiens. *Hesperium mare* vocatur Eustathio, ab Hispanis *Mar de Levante* (quod orientale sonat) appellatur. Alia hodie, uti & olim, vocabula secundum regiones quas alluit, sortitur plura.

Mare Rubrum, vide *Erythræum mare*, in duos dividitur sinus, Persicum & Arabicum, in quos varii fluunt amnes, Dionysio *Æthiopicum*, Plinio, & Melæ *Indicum*, & Herodoto *Persicum* appellatur, inter Africam ac Taprobanam insulam Asiæ meridionalem partem alluit. Strabo illud sub Atlantici nomine comprehendit. Hujus pars quæ Persiam, & Arabiam Felicem lambit, *Azanium* apud Plin. appellatur 6. 15. *Mar d' India* à Lusitanis dicitur, ut quidam volunt. Mari Rubri vocabulum tam late apud bonos auctores extendi fugit Guilandinum in suo de Papyro libello, ubi Eustathium reprehendit, quod scribat Indiam ad Rubrum Oceanum pertingere. Item Martinum Del Rio, apud quem malè audit Seneca, quòd dicat

Tepidum rubenti Tigrin immiscet freto.

Sed hic error illis communis est cum his qui mare Rubrum tantum pro Arabico sinu intelligunt; idque male. Indum enim, Tigrim, & Euphratem flu. in hunc sinum minime exonerari, cunctis pene notissimum est, eaque tamen in mare Rubrum, se exonerare apud classicos auctores luce clarius ostenditur.

Marea, urbis & paludis nomen juxta Alexandriam, Steph. Alius Æthiopiæ civitas.

Mareotis, lacus in Ægypto, Alexandriam à meridie alluens, multis Nili fossis, cum à superioribus partibus tum à latere adauctus portum habens nobilem, eoque qui ad mare est, multo utiliorem. Strab. lib. 17. *Mareotis* præterea appellatur pars illa Libyæ, quæ Ptolemæo *Marmarica* dicitur. Ejus descriptionem vide apud Plin. 5. 6. Est Præterea *Mareotis*, pars Epiri, in quâ vinum optimum nascitur, unde *Mareotides* uvæ dictæ sunt, & *Mareoticum* vinum. Virg. Georg. 2.

Sunt Thasiæ vites, sunt & Mareotides albæ.

Ita vulgò creditum, atqui vites istæ celebres sunt, non in Mareotide Epiri, ut quidam falso, sed in Libyâ Mareotide Ægypto conterminâ. Strabo lib. ult. *Est in his locis vini maxima copia, ut etiam Mareoticum vinum ad vetustatem perduret.* Plautus in Casinâ.

Nisi hæc meraco se uspiam percussit flore Libyco.

Id est, vino Mareotico, explicante Turnebo 8. 11. & Lambino in eum locum. Athenæus quoque lib. 1. ita perspicuè. *Mareoticum vinum, quod etiam Alexandrinum vocavere à Mareiâ lacu vicino Alexandriæ, & urbe Lacui propinquâ, atque ejusdem nominis. Frequens in eo tractu vinea est.* Demum Servius *Mareotidas* explicat *Ægyptias*. Itaque male aliqui has vites ad Epirum rejiciunt; Malè etiam videtur scripsisse Columella 3. 2. *Nam quæ Græculæ vites sunt, ut Mareotica, Thasia, &c.* Plinius enim qui pro Epiro adducitur, 14 3. nihil tale. Horatius de Cleopatra lib. 1. Od 37.

Mentemque lymphatam Mareotico

Redegit in veros timores

Cæsar. ———

Papinius 3. 2. ——— *Modo nam trans æquora terris*

Prima Dicarchen Pharium gravis intulit annum.

Prima salutavit Capreas, & margine dextro

Sparsit Tyrrhena Mareotica vina Minerva.

Mares, populi vicini Mossynœcis. Steph. Item nomen Principis cujusdam. Esther. 1.

Maresa, civitas in tribu Judæ, patria Michææ prophetæ, quam ædificavit Roboam. 1 Par. 11. Hanc Benjamin *Bethgebarim* vocat.

Marefta, civitas in tribu Judæ. Jos. 15.

Mareth, civitas in tribu Judæ. Ibidem.

Mareura, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Margæa, nomen fontis apud Plin. Item urbs Elidis. Steph.

Margana, vel *Margana*, urbs Indiæ. Steph.

Margara, Indiæ intra Gangem urbs circa ipsum flu. Ptol. *Mognan* Castaldo.

Margareta, Henrici 6. Anglorum regis uxor, magno animo fœmina, Renati Andium Ducis filia.

Margarita, Caroli Burgundiæ & Flandriæ Domini, filia & hæres, Maximiliano Cæsari nupsit.

Margasi, Mediæ gens. Ptol.

Margiana, reg. Asiæ min. inclytæ apricitatis (ut inquit Solinus) ambitu stadiorum, 1500, difficilis aditu propter arenosas solitudines, in quâ Antiochus Antiochiam extruxit. Strab. libb. 9. & 11. *Jesselbas* Castaldo, *Tremigan* Pineto.

Margium, civitas Phrygiæ, postea Apollonia dicta. Steph.

Margidunum, op. Albionis in Angliâ, *Margret-Overton* Camdeno. Aliis *Leicester*, & aliis *Derby*. Camdenus vero ubi *Belvoir*, vel *Bever-castle*, castrum comitatûs Lincolniensis in confin. Leicestrensis descripsit, hæc verba habet: Si non hoc ipso loco, certè juxta Margidunum fuisse, & nomen, & distantia satis dilucidè docent. Vide Guil. Burtonum In Antoninum p. 214.

Margus, fluvius Asiæ, quem Ptol. ex montibus Sariphis descendere tradit, & per Derbiccas in Oxum amnem deferri. Item fluvius per Seleuciam fluens.

Maria, vel *Miriam*, soror Aaron & Mosis. Num. 27. Filia Ezra. 1 Par. 4 Nomen item B. Virginis quæ Christum in utero tulit. Mat. 1. Soror item Marthæ sororis Lazari. Luc. 10. Joan. 11. De quâdam Mariâ loquitur & Paulus, Rom. 16. Fuerunt & aliæ duæ *Mariæ*, altera mater Jacobi, altera Jesu Christi. Fuit & altera *Maria* nobilis mulier, quæ Hierosolymis à T. Vespasiano obsessis, proprium filium, fame urgente, devoravit. Joseph. lib. 7. cap. 15. Cæterum quod ad Beatæ Virginis nomen attinet, quidam dignitatem quandam eo denotari volunt. Gregorius Nyssenus: Homil. in Natal. Christi. Ἐπειδὰν ἐτέχθη τὸ παιδίον, ὀνόμασε μὲν αὐτὴν Μαριὰμ, ὡς ἂν καὶ τῆς ἐπωνυμίας τὸ θεόδοτον διασημαίνειν τῆς χάριτος. Ubi tamen male, ut videtur, *Mariæ* etymon tribuit, quod *Hannæ* matri ejus proprium est. Ita ille *Gratiam*; alii autem *Dominationem* ejus nomine contineri putarunt. Author Homil. de laud. B. Mariæ, sub nomine Epiphanii. Ἡ Μαρία ἑρμηνεύεται κυρία, αὐτὴ, καὶ ἐλπίς. Κύριον γὰρ ἔτεκε τὴν ἐλπίδα τοῦ παντὸς κόσμου τὸν Χριστόν. Damascen. lib. 4. cap. 15. Τίκτει τοιγαροῦν ἡ χάρις (τοῦτο γὰρ ἡ Ἄννα ἑρμηνεύεται) τὴν κυρίαν, τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ τῆς Μαρίας ὄνομα. S. Hieronymus de Nom. Hebr. *Sciendum quod Maria sermone Syro Domina nuncupatur.* Isidorus aliam nobis originationem exhibet. *Maria illuminatrix, sive stella maris; genuit enim lumen mundi.* Hæc quoque etymologia Hieronymum habet authorem; sic enim ille: *Mariam plerique existimant interpretari, illuminant me isti*, vel illuminatrix, *vel* smyrna maris; *sed mihi nequaquam videtur. Melius autem est ut dicamus; sonare eam* stellam maris, *sive* amarum mare. Hæc ille. Et sane Judæi ipsi *Miriam* deducunt ab Ebræo מרר *marar*, quo servitutis Israelitarum in Ægypto denotetur. Atqui malim eum eruditissimo D. Pearsonio *Mariam* deducere à radice [illegible] ui à cum additione Mem Heemantic; sic autem notatio manifestior erit, & significatio planius apparebit, quasi *alta* *prælata*. Plurimus est in laudibus B. Virg. D. Bernardus, ne dicam nimius: Monet siquidem nos in angoribus nostris ad auxilium ejus tanquam ad

asylum

afylum confugere. *Respice stellam: Mariam cogita: Mariam invoca.* Non ferendus autem Bonaventura, dum in Pfalterio fuo, quæcunque de Deo dicuntur B. Virgini tribuit. Abfit autem ut quifquam S. Mariam divinæ gratiæ privilegiis, ut fpeciali gloriâ, fraudare conetur. Loquamur cum Ecclefiâ Chrifti primævâ: Ἡ Μαρία ἐν τιμῇ ὁ Κύριος προσκυνείσθω; Ita Epiphanius; & alibi: Εἰ καλλίστη ἡ Μαρία, καὶ ἁγία, καὶ τετιμημένη, ἀλλ' οὐκ εἰς τὸ προσκυνεῖσθαι. Græci eam Θεοτόκον vocare folent, nunquam tamen quod fciam, μητέρα τοῦ Θεοῦ. Μήτηρ tamen Κυρίου ab Elifabethâ vocatur Luc. 1. Quam non folum ante Nativitatem Filii fui, fed poftea, imo in perpetuum immaculatam, & beatam Virginem fuiffe pie credidit antiquitas; Unde *Antidicomarianitæ* appellati funt hæretici, qui Mariæ Virginitati ufque adeo contradicunt, ut affirment eam poft Chriftum natum viro fuo fuiffe commixtam, ut tradit B. Auguftinus.

Mariaba, metropolis Sabæorum juxta mare Rubrum, Strabo lib. 15. *Mariama* Ptolemæo, tefte Hermolao, omnium Arabiæ Fel. opidorum regina. Vide *Saba*.

Mariamnia, urbs Phœnicum. Steph. ex Pauf. lib. 9.

Mariana Colonia, Corficæ inf. civitas, ita dicta à C. *Mario* 7 confule, qui eo coloniam duxit. Plin. 3.6. hodiè *Marino* Blondo, *Cabo S. Maria*, Pineto.

Mariana foffa, Narbon. Provinciæ opidum, quod hodiè *Aquas mortuas* appellant, ita dictum à vicina foffâ à C. Mario ad mare ufque ductâ. Ptol. 2. 10. Plin. 3. 4. Strabo lib. 4.

Mariandynum, reg. Afiæ Bithyniæ contermina, Acherufiâ fpecu nobilitata, per quam Hercules, Cerberum canem tricipitem ad fuperos traxiffe dicitur; quem ferunt ibi virulentam fpumam in faxa evomuiffe, ex quâ ibi natum volunt aconitum. Dionyf. Perieg. verf. 788.

Καὶ Μαριανδυνῶν ἱερὸν πέδον, ἔνθα λέγουσιν
Οὐδαίου Κρονίδαο μέγαν κύνα χαλκεόφωνον
Χερσὶν ἀνελκόμενον μεγαλήτορος Ἡρακλῆος,
Δεινὸν ἀπὸ στομάτων βαλέειν σιαλώδεα χυλὸν,
Τὸν μὲν ἐδέξατο γαῖα, καὶ ἀνδράσι πῆμ' ἐτέτυκτο.

Nomen reg. (inquit Steph.) eft à *Mariandyno* quodam Æolico. Pop. *Mariandyni*. Inde *Mariandynus tibicen* pro inepto poetâ aut fcriptore, apud Æfchylum. Val. Flac. Argon 4. *Et Mariandynum patrias penetravit ad urbes.* Ptol. *Mariandini*. Melæ *Mariandyneei*. Μαγαδηνοὶ Xenophonti initio Κύρου ἀναβάσεως, fed fcribendum Μαριανδυνοί.

Mariane, Afiæ palus, Ptol. *Bendemal* Caftaldo in Medeâ; forte *Mantiana* Strabonis.

Mariani montes, *Marianus mons* Ptol. in Hifp. Tarraconenfi, illam longo tractu à Bæticâ feparantes: quorum pars faltus Caftulonenfis dicitur; hodie *Sierra Morena*.

Marica, nympha, Liris flu. accola in litore Minturnenfium, quæ regi Fauno nupfit, eique Latinum peperit. Virg. Æn. 7. Lucanus.

—— Umbrofa Liris per regna Maricæ
Veftinis impulfus aquis. ———

Claud. —— *Flavaque* {*terens* / *tenent*} *querceta Maricæ.*

Liris. Quidam per Maricam Venerem intelligunt, cui ibidem facellum fuiffe perhibent.

Marica fylva, *Maricæ lucus*, Livio, fylva Latii novi in Campaniæ confin. ad Lirim flu. apud Minturnas à *Maricâ* nymphâ fic dicta, de quâ Virg. Æn. 7.

Hunc Fauno & nymphâ genitum Laurente Maricâ.

Mariri, pop. Liguriæ, qui cum Lævis Ticinum condiderunt, tefte Plinio, quorum vicus adhuc vifitur apud Alexandriam, inde 2. m. p. Dertonam verfus, qui *Marengo* dicitur, & opidulum *Pietra di Marici* ab Alexandriâ 3 mill. Ticinum verfus apud Tanarum flu.

Maricus, quidam ex plebe Boiorum, qui aufus eft fe Deum facere. Tacitus.

Maridunum, urbs Albionis in orâ Walliæ occiduâ, & merid. inter Landavam, & Meneviam. *Caermarthen* Camdeno dicitur.

Marigeri, Æthiopiæ fub Ægypto pop. Plin.

Marimatha, Arabiæ Felicis op. Ptol.

Marimuth, nomen viri. 1 Efdr. 10.

Mariniana, Pannoniæ urbs. Anton.

Marinianus, conf. cum Patereo, an. U. C. 1020. Alius conf. cum Afclepiodoro, an. U. C. 1176.

Marinum, Umbriæ urbs. Strabo. Hodiè *S. Martini*.

Marinus lacus, portui Herculis proximus in Tufciâ, ut Strabo eum defcribit lib. 3. *Lago d' Orbitello* hodiè vocatur, ut ex tabulis colligitur.

Marionis, urbs Germ. non obfcura ad Albim flu. in Saxoniâ duci fuo parens inter Brunfwicum & Lubecum, *Lunenburg*, tefte Petro Apiano. Altera urbs Pomeraniæ, *Lubec* Ortelio.

Maris, lacus Thraciæ in finibus Ciconum apud Maroneam urbem. *Lago di Marogna*.

Marifus, *Marus* Tacito, & pofterioribus *Maryfius*, flu. Daciæ per Tranfylvaniam in Tibifcum influens, ac Albam Juliam alluens. *Maris* Herodoto dici videtur. *Marifch* Germanis.

Maritha, vel *Marithæ*, montes Arabiæ Felicis in orâ Auftrali haud procul à litore, & ortu Laris fluvii. Ptol. *Martimos* hodie.

Maritima Colonia, Galliæ Narbonenfis urbs. *Martegue*, tefte Jo. Poldo. Ptol. Μετὰ δὲ τὸν Ῥοδανὸν τῆς θαλάσσης κεῖται Ἀναλτικῶν πόλις Μαρίτιμα κολωνία. Sic rectè libri veteres. Vide *Maftramela*.

Marium, op. Cypri in orâ Boreali, olim Arfinoe apud Steph. dictum. *Vafilipotamo* Tho. Porcatio. *Catullus* mafculinè protulit pl. num.

Quæ fanctum Idalium, Mariofque apertos.

Marius, prænomine Caius, vir ftrenuus fuit ex municipio Arpinate humili loco natus, qui multos annos vitam rufticam egit procul ab urbanis negotiis. Deinde per ordinem primis honoribus functus, legatus Metellum in Numidiâ criminando, confulatum adeptus, Jugurtham captum ante currum egit. Prop. lib. 3.

Confule cum Mario victe Jugurtha fedes.

Tantam fortitudinis fuæ opinionem Romanorum animis infixam reliquit, ut imminente Cimbrorum Teutonumq; terrore quinq; continuos confulatus ei detulerint; unde Ovidius. *Confule quo toties Roma fuperba fuit.*
Prop. 2. 1. *Cimbrorumq; minas & benefacta Mari.*
Hinc Cic. (qui de confulatu ejus carmen fcripfit) pro C. Rabirio, *C. Marius pater patriæ.* Et pro Sextio *Ad falutem Romani Imperii natus.* Dictus & *Tertius Romæ conditor.* Sextùm conf. cum Catulo factus, Cimbros in Galliâ, Teutonas in Italiâ vicit, deque his triumphavit. Cimbrico bello primùm profligatus in fomnio præmonitus eft, victoriam fe confecuturum, fi prius diis victimam filiam nomine Calpburniam faceret. Patriæ igitur charitati naturâ poftpofitâ, eo facto victoriam comparavit. Duæ adhuc hifce temporibus in Germ. aræ funt, quæ eo tempore quo victoriam Marius eft confecutus, tubarum clangorem edunt. Plut. in Mario. Victus à Syllâ Minturnis in palude latuit: inventus, & in carcerem conjectus, immiffum percufforem Gallum vultûs autoritate, & his verbis, *Tune homo audes occidere Caium Marium?* deterruit, acceptaque naviculâ in Africam trajecit, ubi diu exulavit. Mox Cinnanâ dominatione revocatus, cæfis inimicis feptimo confulatu, morbo, aut (ut quidam ferunt) voluntariâ morte deceffit. Hic cum in cruribus varices haberet, præbuit varicofum crus medico fecandum, & dum fecaretur, neque fufpirans, neque fupercilia contrahens, pertulit fectionem. Cumque medicus alterum crus fecare vellet, minimè affenfum præbuit, dicens, Curationem tanto dolore dignam effe non arbitror. Habuit filium Marium nomine, qui cum effet 27 annorum confulatum invafit: quem honorem mater tam immaturum flevit. Hic patri fævitiâ fimilis curiam armatus obfedit, & inimicos trucidavit. Tandem & ipfe crudeliffimo mortis genere Catuli manibus placatum miffus eft. Vide Lucan. lib. 2. fed hic fuit M. Marius, Caii frater. Juvenal. Sat. 8.

Arpinas alius Volfcorum in monte folebat
Pofcere mercedes alieno laffus aratro,
Nodofam poftbac frangebat vertice vitem,
Si lentus pigrâ muniret caftra dolabrâ.
Hic tamen & Cimbros, & fumma pericula rerum
Excipit, & folus trepidantem protegit urbem.

Idem

Idem Sat. 10.

Exsulium & carcer Minturnarumque paludes,
Et mendicatus victâ Carthagine panis
Hinc causas habuere. Quid illo cive tulisset
Natura in terris, quid Roma beatius unquam,
Si circumducto captivorum agmine, & omni
Bellorum pompâ animam exhalasset opimam,
Cum de Teutonico vellet descendere curru. .

Lucanus lib. 2.

Cum post Teutonicos victor, Libycosque triumphos
Exul limosâ Marius caput abdidit ulvâ.
Stagna avidi texere soli, laxaeque paludes
Depositum, Fortuna, tuum: mox vincula ferri
Exedere senem, longusque in carcere pædor,
Pœnas ante dabat scelerum. Mors ipsa refugit
Sæpe virum, frustraque hosti est concessa potestas
Sanguinis invisi, primo qui cædis in ictu
Diriguit, ferrumque manu torpente remisit.
Viderat immensam tenebroso in carcere lucem,
Terribilesque Deos scelerum: Mariumque futurum,
Audieratque pavens: Non hæc contingere fas est
Colla tibi: debet multas hic legibus ævi
Ante suam, mortes: vanum depone furorem, &c.
——— *Idem pelago delatus iniquo*
Hostilem in terram, vacuisque mapalibus actus
Nuda triumphati jacuit per regna Jugurthæ,
Et Pœnos pressit cineres. Solatia fati
Carthago Mariusque tulit, pariterque jacentes
Ignovere deis. Libycas ibi colligit iras,
Ut primùm Fortuna redit: servilia solvit
Agmina: conflato sævas ergastula ferro
Exeruere manus. ———
——— *Prô fata quis ille,*
Quis fuit ille dies, Marius quo mœnia victor
Corripuit? quantoq; gradu mors sæva cucurrit? &c.
Septimus hac sequitur, repetitis fascibus annus.
Ille fuit vitæ Marii modus, omnia passo
Quæ peior fortuna potest, atque omnibus uso
Quæ melior, mensoque homini quid fata pararent.

C. Marius, prioris fil. de quo vide Plut. in vitâ Patris. Mortem ejus innuit Strabo ubi de Prænestæ cuniculis lib. 5. Ὡς ὁ μία Μάριος πολιορκούμενος ἀπέθανε. Epitome lib. 88. *C. Marius Præneste obsessus à Lucretio Afella Syllanarum partium viro, cum per cuniculum captaret evadere, sepius ab exercitu mortem sibi conscivit in ipso cuniculo, cum sentiret se evadere minimè posse.*

Marius & Casprus, amicorum par fidelissimum. Silius Italicus lib. 9.

Sternitur unanimo Marius succurrere Caspro
Conatus, metuensque viro superesse cadenti:
Lucis idem auspicium, ac patrium, & commune duobus
Paupertas, sacro juvenes Præneste creati
Miscuerant studia, & junctâ tellure serebant.
Velle, ac nolle ambobus idem, sociataque toto
Mens ævo, ac parvis dives concordia rebus.
Occubuere simul, votisque ex omnibus unum
Id fortuna dedit, junctam inter prælia mortem.

Marius Priscus, Proconsul Africam Provinciam spoliavit. Juven. Sat. 1.

Exul ab octavâ Marius bibit, & fruitur diis
Iratis, at tu victrix provincia ploras.

Idem Sat. 8.

Cum tenues nuper Marius discinxerit Afros.

Marma, Arabiæ Fel. urbs in Rubro litore. Plin. Phœniciæ quoque civitas. Steph.

Marmacer, populi Æthiopiæ. Steph.

Marmacas, Pythagoræ pater. Diogenes Laertius: Πυθαγόρας ὥσπερ μὲν φησιν υἱὸς ἦν Μαρμάκου.

Marmarica, regio Africæ inter Cyrenaicam ad occid. & Ægyptum ad ort. nunc *Barcha*, olim Mareotis Lybia, teste Plin. populi *Marmaridæ* Straboni, & *Barcitæ*. Ptol. quos serpentes incantare scribit Solinus. Lucan. lib. 9.

——— *Gens unica terras*
Incolit à sævo serpentum innoxia morsu
Marmaridæ Psylli, par lingua potentibus herbis.

Vide plura ibidem. Silius lib. 3.

Marmarida medicum vulgus strepuere catervis:
Ad quorum cantus serpens oblita veneni,
Ad quorum cantus mites jacuere cerastæ.

Vide *Barce.*

Marmaridius, magi nomen. Plin. 31.

Marmarion, urbs Eubœæ. Steph. Inde Apollo *Marmarinus*, qui insigne ibi habebat templum. Strabo lib. 10.

Marmax, fluvius in Pelopoonesо, Elidis regionis. Pauf.

Marmessus, Mars est Romanorum linguâ. Lycophronis interpres.

Marnan, templum Jovis Cretensis in Gazâ Palæstinæ. Vocantur n. puellæ in Cretâ *Marnan*. Stephanus Μάρναν ἑρμηνεύων Κρηταγενῆ. Ridiculè, neque enim id significat *Marnas*, sed *Dominum hominum*. Bochartus.

Maro, opifex fuit figulus, sive, ut alii putant, magi cujusdam viatoris mercenarius, Virgilii Latinorum Poëtarum principis pater. Vide *Virgilius* & *Menophus*.

Maronea; Ciconum civitas in Thraciâ. Steph. præstantissimo vino laudata. Tibullus 4. 1.

Victa Maroneo fœdatus lumina Baccho.

Ismarus Homero, teste Hesychio, *Maregna* Sophiano.

Maronias, urbs Syriæ, Chalcidicæ regionis. Ptol. unde *Maronitæ* hæretici dicti.

Marora, Sargarausenæ in Cappadociâ urbs. Ptol.

Marpesia, prima Amazonum regina. Justious.

Marpessa, filia Eveni speciosa, uxorque Idæi omnium illius seculi virorum formosissimi, mater Cleopatræ pulcherrimæ fœminæ uxoris Meleagri. Hanc maritus fertur tam tenerè adamasse, ut cum eam Apollo rapere conaretur, sumpto arcu & sagittis raptorem invadere non dubitavit. Verum cum ejus recuperandæ spes nulla superesset, mater eam pro Marpessa Alcyonem nominavit, quòd fatum cum eâ simile sortita videretur. Hom. Iliad. 9.

Marpessus, Mysiæ op. apud Idam montem in agro Trojano, unde ortum habuit Sibylla Hellespontica, teste Lactantio. Item mons in Paro insula candidi marmoris ferax. Hinc *Marpessia cautes* apud Virg. Æn. 6. Steph. Μάρπησσα ὄρος Πάρου, ἀφ' οὗ οἱ λίθοι ἐξαιρεῖται. *Marpessa* itaque est מער בצע *maar-betsa*, i.e. *caverna excisionis.* Boch.

Marrasium, Persidis op. Ptol.

Marriche, Parthiæ urbs. Ptol.

Marrubii, populi Italiæ circa Fucinum lacum, sic dicti vel à rege *Marrubio*, vel quòd circa *mare* habitabant. Stagna enim & lacus veteres etiam maria appellabant. Urbs *Marrubium*. *Maruo* Leandro.

Marrucini, populi Italiæ in regione Marsorum. Sil. l. 8.

Marrucina simul Frentanis æmula pubes.

Marruvium, idem quod *Marrubium*. Sil. lib. 8.

Marruvium veteris celebratum nomina Marri.

Virg. Æn. 7. *Quin & Marrubia venit de gente sacerdos.* Μαρούϊον Straboni.

Mars, Deus belli ab antiquis creditus, dictus Varroni lib. 4. de L. L. quòd *maribus* in bello præsit, aut certe à Sabinâ dictione *Mamers*, quo nomine illi *Martem* dicebant. A Poetis *Mavors* dicitur per epenthesin. Jovis ac Junonis filius fuisse fingitur, vel, ut Ovid. fabulatur, solius Junonis. Cum enim olim Juno turbata, quod animadvertisset Jovem percusso capite sine fœminæ commercio procreasse Minervam, versus Oceanum proficiscitur, ut scrutaretur quo pacto & ipsa sine viro parere possit; & itinere fatigata secus fores Floræ Deæ, conjugis Zephyri consedit. Cumque interrogata ab eâ esset, quam ob caussam ad Oceanum pergeret, rationem reddidit. Quâ cognitâ, facturam se voti compotem Deam pollicita est, si id Juno Jovem celaret. Quod cùm Juno jurejurando affirmasset, mox illam Flora monuit in campis Oleniis florem esse, quo tacto statim conciperet sine viro. Id experta Juno concepit, & Martem peperit. Hunc ferunt postea cum Venere concubuisse, eosque Vulcani artibus, ut erant nudi, occultis laqueis irretitos, Deorum omnium risui expositos fuisse, donec Neptuni precibus motus Vulcanus eos dissolvit. Sororem habuit Bellonam, belli Deam. Sacrum ei fecerunt lupum & picum, quos in Dei hujus tutelâ esse credi voluerunt. Salios habuit sacerdotes & Flamines, qui ab eo *Martiales* dicebantur. Ponitur sæpissime pro ipso bello. Hinc *Martius*, i. e. *bellicosus*

cosus. Est & stella una ex 7 errantibus supernè Jovi proxima, quatuor & viginti mensibus & 6 diebus orbem lustrans. Lucanus lib. 2.

Et cœlum Mars solus habet.

Cæterùm quid nomine Martis veteres poetæ, & philosophi intellexerint prolixè docent Lil. Gyraldus & Nat. Comes.

Martius, mensis primus anni olim apud Romanos, quem Romulus genitori suo Marti constituit. Ovid. Fast. 3.

Marsana, nomen principis. Esther. 1.

Marsi, pop. Italiæ fortissimi, Picentibus, Æquiculanis, & Samnitibus finitimi, à Marso Circes filio orti, qui salivâ suâ serpentum morsibus medebantur. Virg. Æn. 7.

——— *Neq; enim juvere in vulnera cantus*
Somniferi, & Marsis quæsitæ in montibus herbæ.

Vide De la Cerdam ad locum. Nos rem aliis poetarum testimoniis impræsentiarum confirmabimus. Horat.

——— *Nec vocata mens tua*
Marsis redibit vocibus.

Et alibi. *Caputque Marsâ dissilire næniâ.*

Ovid. 1 Art. Am.

Mixtaque cum Magicis Marsa venena focis.

Author de medicamine faciei.

Nec media Marsis rumpuntur cantibus angues.

Dionys. Μαρσῶν ἔθνος φῦλα vocat. App. lib. 1. Civil. ἐκ γὰρ τὸ ἔθνο πολεμικώτατον. *Marsi* quoque apud Herod. lib. 4. pop. tunc Scythiæ Europææ. Sunt & *Marsi* Germaniæ pop. Tacito. *Ortmarsen* op. Frisiæ in Tuentiæ regiuncula, hodiè videtur.

Marsigni, Germ. pop. Tacit. *Marvigno* Ptolemæi eosdem esse putat Althamerus.

Marsippus, urbs Phœniciæ. Steph.

Marsonia, Pannoniæ infer. urbs. Ptol.

Marspiter, Martis pater, sicut Diespiter, Diei pater. Gell. 5. 12.

Marsus, regnavit in Tuscia an. ante Romam conditam 318. *Marsus*, Syriæ præfectus sub Claudio Cæsare.

Marsya, urbs Phœniciæ. Steph.

Marsyaba, Rhamanitarum urbs in Arabia Fel. videtur apud Strab. lib. 16.

Marsyas Pellæus historicus, nutritus unà cum Alex. Magno, scripsit res Macedonicas libris 10, à primo rege usque ad Alexandrum. De rebus Atticis libros 12. *Marsyas* Philippus item historicus. *Marsyas* Tabenus, qui scripsit de tranquillitate libros 12, fabulosa lib. 7. & quædam alia de patriâ sua. *Marsyas* fratrem habuit Cibyram, & Tabas in Lydia condidit.

Marsyas, sive *Marsya*, insignis tibicen ex Celænis op. Phrygiæ. Ovid. Satyrum fuisse author est, qui tibiis à Minerva inventis, ausus sit Apollinem provocare, à quo victus & excoriatus est. Met. 6.

——— *Satyri reminiscitur alter*
Quem Tritoniacâ Latous arundine victum
Affecit pœnâ. Quid me mihi detrahis, inquit,
Ah piget: ah non est, clamabat, tibia tanti.
Clamanti cutis est summos direpta per artus.
Nec quicquam nisi vulnus erat, cruor undiq; manat,
Detectiq; patent nervi: trepidæq; sine ulla
Pelle micant venæ. Salientia viscera possis
Et perlucentes numerare in pectore fibras.

Marsyas, flu. Phrygiæ haud procul à Mæandro oriens, in quem apud Celænas, & Apameam urb. quam circumfluit, excurrit, à *Marsya* ibi ab Apolline decoriato, dictus. Ovid. ubi supra.

Marsya nomen habet Phrygiæ liquidissimus amnis.

Claud. lib. 2. in Eutropium.

Icarium pelagus Mycalæaq; litora juncti
Marsya, Mæanderq; petunt: sed Marsya velox
Dum fons est, flexuq; carens: jam flumine mistus
Mollitur, Mæandre, tuo. ———

Vide *Celæna*. Et Boch. Phaleg. 1. 3.

Martha, soror Lazari illius quem suscitavit Christus. Luc. 10. Jo. 11. Lat. *provocans*, vel *amaricans*, vel Syriacè *Domina*, sive *doctrix*.

Marthama, Africæ propriæ op. Appianus.

Marthula, Ponti Cappadocici civitas. Ptol.

Martia, princeps Romanarum, icta fulmine quòm esset gravida, partu exanimato, ipsa citra ullum aliud incommodum vixit. Plin.

Martia, Catonis minor filia, quæ cum quæreretur ab ea cur post amissum maritum denuo non nuberet, respondit, non se invenire virum, qui se magis vellet, quam sua. Ostendens, Divitias magis in uxoribus eligi solere, quam pudicitiam.

Martia, Catonis Uticensis uxor, quam posteà cum ex eâ aliquot liberos sustulisset, Hortensio amico concessit: eoque mortuo sub initium bellorum civilium eam reduxit. Quâ in re Cato malevolorum reprehensionem non caruit, qui vacuam & pauperem eam dim stam esse calumniabantur, ut posteà Hortensii testamento locupletem reciperet. Plut. in vitâ Caton.

Martia aqua, urbis Romæ. Plin. 31. 3. clarissima aquarum omnium toto orbe, frigoris, salubritatisque laude de cæteris præclara. Ex lacu Fucino ab Anco Martio rege Romam perducta. Tib. 3. 6.

Temperet annosum Martia lympha merum.

Martiales, vide *Mars*.

Martialis, poeta lepidissimus, ex Bilbili Hisp. opido in Celtibecis. Tempore Claud. Imp. sub Nerone an. nat. 20. Romam venit, atq; annos istic egit 35. Tito, ac imprimis Domitiano carus fuit, à quibus & donatus jure trium liberorum. Etiam Tribunus, & equestris dignitatis fuit. At non item in honore fuit mortuo Domitiano. Itaq; sub Trajano in patriam rediit: atq; ibi conscripto libro Epigrammatum duodecimo, partim tædio patriæ, quia non in honore esset, quanto fuerat Romæ, partim etiam à civibus suis sugillaretur, tædio vitæ, ut verisimile est, decessit. De morte ejus extat epistola Plinii ad Priscum.

Martiana sylva, in Germaniâ est. Ammianus. *Schwartzwaldt* vulgò, ex quo *Nigram Sylvam* faciunt Latini juniores. Peucerus, & Althamerus putant idem esse cum Ptolemæi Eremo Helvetiæ. Vide *Mantiana*, & *Hercynia*.

Martianus, Rom. Imp. successit Theodosio Juniori, favente Arcadii filiâ Pulcheriâ, qui licet humili loco natus, & senex esset, tamen rebus gestis, & arte militari clarus, per annos fere 7 imperium Orientis tranquillissimè gubernavit. Dicere solitus erat, *Dum pax constare posset, non sumenda arma.*

Martie, Hisp. locus inter Bracaram, & Asturicam. Anton.

Martini, Arabiæ desertæ gens. Ptol.

Martinopolis, urbs Germ. in Misnia, *Mersburg* Ottoni Frisingensi.

Martinus Primus, Pontifex Rom. An. Dom. 642. Secundus, An. Dom. 883. Tertius, An. Dom. 945. Quartus, An. Dom. 417.

D. Martinus, ex Pannoniâ ortus post D. Gratianum Turonensem Archiepiscopatum adeptus, An. Dom. 415. Multa difficili Paganorum Idola, altariaque effregit. In episcopatu autem vixit an. 26. menses 4 dies 7. Ejus vitam doctissimis libris editis perscripsit Sulpitius Severus.

Martion, Smyrnæus, de simplicibus affectibus scripsit. Plin. 26. 3.

Martius Ancus. Vide *Ancus*.

Martpurgum, vel *Marburgum*, quasi *Martisburgum* urbs & Academia Hassiæ clarissima. *Amisia* F. Itenico dicitur. Vulgò *Martpurg*.

Marullus, Trib. plebis, coronas Cæsaris Dictatoris statuis detraxit, eosque qui primi Cæsarem regem salutavecant in vincula duci jussit. Quamobrem à Cæsare officio privatus est. Plut. in Cæs.

M. Marullus, Poeta Mimographus sub Antonino philosopho, ipsum etiam Imp. incessere solitus. Hujus est illud: *Tu ut Hector ab Ilio nunquam recedis.* Meminit hujus Hieronymus contra Ruffinum, & Galenus, qui se filium ejus gravissimo laborantem morbo, curasse scribit.

Marullus, Calaber poeta, quum Attilam regem Hunnorum per adulationem Deum, & Divinæ stirpis prolem nominasset, propemodum vivus ab ipso, una cum carmine exustus est. Philippus Callimachus in Attila.

Marullus, Rhetor à Senecâ Controvers. 1. pro præceptore agnoscitur. Sic enim in præfatione: *Quam esse-*

 mus,

mus, inquit, *condiscipuli apud Marullum Rhetorem, hominem satis aridum, paucissima bellè, sed vulgato genere dicentem: quum ille exilitatem orationis sua imputaret controversia, at diceret. Necesse est me per spinosum locum ambulantem suspensos pedes habere.* Aiebat Latro, *Non mehercule tui pedes spinas calcant, sed habent.*

Pomp. Marullus, Grammaticus, Romæ profitebatur, sermonis Latini exactor molestissimus, cum in oratione Tiberium reprehendisset, affirmante Atteio Capitone, & esse illud Latinum, etsi non esset, futurum certe ob Cæsaris autoritatem & gratiam: *Jam inde mentitur* (inquit) *Capito: Tu enim Cæsar civitatem dare potes hominibus, verba non potes.* Lege *Marcellus.*

Marunda, Mediæ, & intra Gangem pop. Ptol.

Maruntbas, Episcopus Mesopotamiæ, Isdigertem Persarum regem, gravissimo capitis dolore ac diutino, quem Magi profligare, ne mitigare quidem nequivissent, precibus ita sanavit, ac liberavit, ut eum morbum postea rex nunquam persenserit. Hist. Trip. 7. 8.

Marus, mons Thraciæ, qui *Tmarus* secundum nonnullos & *Ismarus* dicitur.

Masaci, pop. Germ. infer. in Belgio, quorum opidum *Maysegeb* ad Mosam flu. Sunt qui putent *Marsatios* esse Plinii, sed horum pagus *Marsen* dicitur, teste Ortelio.

Masada, op. Palæstinæ ad Asphaltitem lacum. Plin. *Moasada* Strab. *Massada* Josepho. *Massa* hodie, teste Pineto.

Masæsylia, regio Libyæ Maurusiis contermina. Steph. pop. *Masæsylii*. Dionys. vers. 187.

Ἔνθα Μασαισυλιοί τε καὶ ἀγρόνομοι Μαυρούσιοι
Βεννόζοι σὺν πᾶσιν ἀπειρέσιοί τε καὶ ἄλλοι,
Ναιόμενοι βιότοιο κακοῦ καὶ ἀεικέα θῆρες.
Οὐ γὰρ γειομόροιο τομὰς ἐδάησαν ἀρότρου,
Κείνοις δ' οὔποτε τερπνὸς ἀκούεται ὁλκὸς ἁμάξης,
Οὐδὲ βοῶν μυκηθμὸς ἐς αὔλιον ἐρχομενάων·
Ἀλλ' αὔτως, ἅτε θῆρες, ἀνὰ δρία βουκολέονται
Νήϊδες ἀσταχύων, καὶ ἀπευθέες ἀμήτοιο.

Masal, civitas in tribu Aser. 1 Par. 6. quæ Jos. 19. *Messal.*

Masaloth, nomen urbis. 1 Mach. 9.

Masanorada, urbs Cariæ. Steph.

Masara, Armeniæ min. urbs. Ptol.

Masaret, vide *Mastaura.*

Masati, Libyæ interioris pop. Plin.

Masca, urbs Celtiberorum. Strabo. Item Arabiæ desertæ flu. Xenoph. lib. 1. exped. Cyri.

Mascezel, viri cujusdam nomen apud Claud. lib. de bello Gildonico.

Est illi patribus, sed non & moribus iisdem
Mascezel. Vide sis Heinsium in locum.

Maschane, urbs Scenitarum Arabum. Steph.

Mascoræ, urbs Libyæ, & alia prope Hesperidas. Steph.

Masdorani, Asiæ pop. juxta Parthiam, Carmaniam desertam incolentes. Ptol.

Masdoranus, mons qui Parthos ab Ariâ separat. Ptol. *Chitelus* Castaldo.

Masepha, vide *Maspha*, civitas in tribu Judâ. Jos. 15.

Maserephoth, vel *Maserephothmaim*, id est, *adustiones*, & *incendia aquarum*. Locus est ubi excoquunt aquam ad ignem, refrigerandoque salem faciunt. Jos. 11. Vide illic Junium, & Masium.

Mases, filius Sobal filii Hur primogeniti Caleb ex Ephratâ concubinâ. 1 Par. 2.

Mases, urbs Argivorum, dicitur & *Masetus*. Cives *Masetii*. Steph.

Masetis, palus quædam, & vicus, & insula. Steph.

Masgaba, Masinissæ regis fil. rex Numidiæ.

Masices, Maurit. Tingitanæ pop. Ptol.

Masicytus, mons mari incumbens, qui Pamphyliam, & Lyciam dividit. Ptol. *Climax* Straboni, Crago vicinus. *Massyciter* Plinio dicitur. Vox est prorsus Phœnicia, quæque palam alludit ad Hebræam מצוקות *Metsucoth*, i. e. *angustiæ*. Huc facit quod Q. Calaber Φοίνικος ἕδος loca appellat Massicyto vicina. Sic enim ille lib. 3.

Πάντες ὅσοι Φοίνικος ἕδος ἀεὶ πάγχυ νέμονται
Ἀγχῦ τε Μασσικύτοιο ῥέος, βώμοιο τε Χιμαίρης.

Masii, Persiæ populi. Herod.

Masinissa, rex Numidarum, acerrimus primùm nominis Romani hostis, posteà vero fidelissimus socius. Hic ad extremam usq; senectam mirâ valetudinis prosperitate, vegetoque corporis robore usus est, adeo ut nonagesimo ætatis anno filium genuerit. Livius de 3 bello Pun. Ovid. Fast. 6. —— *Superat Masinissa Syphacem.*

Masinissenses, Mauritaniæ pop. Ammian.

Masitholus, Libyæ inter. flu. Ptol.

Masius, seu *Masium*, mons supra Nisibin. Steph.

Masma, fil. Ismaelis. Gen. 25.

Masmana, nomen viri principis. 1 Par. 12.

Masobia, nomen loci. 1 Par. 11.

Masovia, regni Polonici regio, Samogitiæ ad Sept. Magno Ducatui Lithuaniæ ad ort. Poloniæ utrique ad occasum, & Russiæ ad meridiem contermina est, Regibus Poloniæ Feudalis, metropolin habet Varsoviam, ubi optimus conficitur potus ex melle constans. Cromer. in Chron. Polon.

Maspha, civitas in tribu Judâ, quam ædificavit Asa rex. 1 Reg. 15. Est & locus Galaad. 1 Reg. 22. ubi pactum inietunt Laban, & Jacob. Gen. 31. Dicitur & *Maspbath*. 1 Reg. 7.

Maspii, gens Persica. Steph.

Masteca, civitas Idumæa, regia Semlæ quinti regis in Edom. Gen. 36.

Massa, flu. Libyæ. Ptol. *Masat* adhuc in tab. recent. Item urbs Tusciæ Veternensis cognominata. Ammian. Et fil. Ismaelis Gen. 25.

Massaca, urbs Indorum. Steph.

Massæsylia, vide *Masæsylia*.

Massalibyi, Africæ propriæ gens. Strabo.

Massaga, Indiæ urbs. Arrian. *Mazaga* Curtio.

Massageta, pop. Sarmatiæ Europææ juxta Euxinum mare, qui *Alani*, quasi graves Getæ, *Massa* enim apud Scythas *grave* significat teste Isidoro. Ultra mare Caspium, Orientem versus, trans Araxem eos ponit Dionysius vers. 739.

Τοὺς δὲ μετ' ἀλλήλους δὲ, πέρην κελάδοντος Ἀράξεω
Μασσαγέται ναίουσι, θοοῦ ῥυτῆρες ὀϊστοῦ,
Ἀνέρες, οἷς μήτ' αὐτὸς ἐγὼ, μηδ' ἔστιν ἑταῖρος
Ἐμπελάσαι· μάλα γάρ τε κακοξεινώτεροι ἄλλων.
Οὐ γὰρ ὅσοι σίτοιο μελίφρονος ἦδε ἐδωδῇ,
Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἴνοιο μελαδομένῳ, ἀλλά γε ἵππων
Αἵματι μισγομένῳ λευκὸν γάλα, δαῖτα τίθενται.

Sallustius de Diis, & mundo. Μασσαγέται μὲν τοὺς πατέρας ἐσθίουσι. Stat. in Achilleide.

Lactea Massageta veluti qui pocula fuscant
Puniceo. Lucan. lib. 3.
Longaque Sarmatici solvens jejunia belli
Massagetes quo fugis equo. Claud.
Massagetaq; trucet, duro gens aspera bello. Idem.
Est qui cornipedes in pocula vulnerat audax
Massagetes. ——

Uxores habent communes, cum quibus in publico coire non verentur. Solem præcipuè venerantur, cui & equum immolant, cæteros habent neglectui. *Alani* Ammiano & Gregoræ. *Abasgos* esse putat Jo. Tzetza, postea *Argos* vocatos dicit Isacius Tzetza. Thevetus eos *Abinadal* vocat.

Massala, Homeritarum urbs in Arab. Fel. Plin.

Massalia, Cretæ flu. Ptol. *Mesano* Pineto.

Massani, Indi flu. accolæ. Diodor.

Massia, op. Hisp. Bæticæ, ubi lateres siccati in aquâ non merguntur. Plin. *Maxia* Vitruvio.

Massica, regio Bæticæ Tartesiis opposita.

Massicus, mons Campaniæ, optimi vini ferax, quod etiam *Massicum* dicitur. Horat. 1. 1.

Veteris pocula Massici. Idem. 2. 7.
Oblivioso levia Massico
Ciboria exple. Mart. 1. 27.
Egerit & nigris Massica cella cados.

Idem. 13. 108.

De Sinuessanis venerunt Massica prælis.

Idem. 4. 13.

Massica Thesis tam bene vina facis.

Hinc Virg. Geo. 2. —— *Et Bacchi Massicus humor.*

Signatissimè

Signatissimè ad laudem vini Massici verba ista Columellæ lib. 3. cap. 8. *Neque enim dubium est, Massici Surrentiniq; & Albani, atque Cacubi agri vites omnium, quas terra sustinet, in nobilitate vini principes esse.* Plin. 14. 6. ubi de vinis nobilissimis: *Certant Massica aque.* Hodiè *monte Marso* dicitur.

Massicytus, vide *Masicytus*.

Massilia, urbs Gall. Narbon. præclara, optimarum olim disciplinarum studiis florentissima, legibusque sanctissimis optimè constituta, Macedonibus Astyage, Ebræis vero Sedeciâ imperante, condita. Diruta deinde à Phocensibus instaurata est, qui Cyri tyrannidem fugientes, destitutâ Græciâ, in hanc Galliæ oram sese contulerunt. Vulgò *Marseilles*. Agrum habet vini præstantissimi feracem. Porro vini istius utpote fumati sæpius meminit Martialis, ut lib. 13. ep. 120.

Fumea Massilia ponere vina potes.

Massilienses olim non solum literis sed & moribus maximè claruerunt, uti apud Cic. pro L. Flacco, & apud Strabon. videre est. Unde Plaut. in Casinâ, *Massilienses mores*, tanquam optimos, & probatissimos dixit. *Ubi tu es qui colere mores Massilienses postulas?* Iidem luxus notati sunt. Unde *Massiliam navigas*, & *E Massiliâ venisti* apud Suid. de nimis cultis dicitur. Cæterum de *Massiliâ* vide omnino Conr. Rittershusium com. in Salu. pag. 568. De quâ etiam nos plura ad illud Dionysii Perieg.

——— Ἔνθα τε γαῖα

Μασσαλίη τε πάντων ἐπιεργομένη λιμὴν ἔχουσα.

Massina, Gulussæ fil. Masinissæ regis Numidiæ nepos, Romæ, ex insidiis, à Bomilcare quodam interfectus est.

Massyla, mediterranea est pars Mauritaniæ, inquit Servius, unde non longe sunt horti Hesperidum, & Atlas mons. Apud Livium in Numidiâ ponitur. Pop. *Massyli*. Μασσυλοὶ Dionysio, quos Plinius inter Capsitanos, & Gætulos apud Libyæ deserta locat. Hi neque frænis, neque ephippiis utuntur, solâ contenti virgâ, quâ equos regunt. Lic. lib. 4.

Et gens quæ nudo residens Massylia dorso,
Ora levi flectit frænorum nescia virgâ.

Mart. l. 9. *Et Massylaum virga gubernat equum.*
Item *Massylus* adjectivum. Sil.

Non ille Evantis Massyli palluit iras.

Masta, Æthiopiæ sub Ægypto mons, & civitas. Ptol. *Grane* incolis hodiè, teste Jo. Barosio.

Mastaura, urbs Lydia, sic à *Ma* appellata, quæ Rheam sequebatur, cui Jupiter Bacchum nutriendum dedit. Quum vero à Junone *Ma* interrogaretur, cujus esset infans, Ἄρεος, i. e. Martis esse respondebat. Atque hinc apud Cares Bacchus *Masaris* vocatus fuit. Ipsa etiam Rhea *Ma* vocabatur, cui tauro apud Lydos faciebant. Vide Steph.

Masthala, Arab. Fel. urbs. Ptol.

Mestiani, pop. juxta Herculis columnas, ab urbe *Mastia*. Steph.

Mastinus Scaliger, Veronæ Dominus, Parmam, Lucam & Pataviam in suam potestatem redegit: conjuratione tamen totius Italiæ perterritus, Patavium quidem fœdere icto dimisit, Parmam tamen & Lucam retinuit. Blond. Platin.

Mastita, Æthiopiæ sub Ægypto gens, & in Ægypto. Ptolomæus.

Mastramelle, urbs & palus Celticæ. Steph. *Mastramela* Plinio, cujus hæc sunt verba. *Ultra fossa ex Rhodano, C. Marii opere, & nomine, insigne stagnum Mastramela, oppidum Maritima Avaticorum.* Eadem itaque est Mastramela, & Maritima. Nunc *Martegae* vocatur opidulum, & lacus quem obstruit, *Lac de Martegue*. Apud Festum Avienum memorantur hoc loco.

——— *Opidum priscam Ramas,*
Trabala paludes. ———

Sed profectò portentosè locus ille est inquinatus. Totum itaque sic legit Vossius.

Gens hic Veragri: Bergineque civitas,
Salyes atroces, opidum Mastramela
Priscum paludis, terga celsam prominens
Quod incolentes Citharistium vocant.

Masturius, vide *Manusiat*.

Masurius Sabinus, eques Romanus. I. C. auditor & successor Attei Capitonis. Meminit illius Persius.

Excepto si quid Masuri rubrica notavit.

Similiter Pomponius Pandect. de Origine Juris. Citatur subinde ab A. Gellio. Scripsit Fastorum, & rerum memorabilium libros, Commentarios de Indigenis, de Jure civili, de Furtis. Porro jam quinquagenarius quum inopia magna laboraret ab auditoribus sustentatus est. Floruit sub Tiberio, à quo ut sibi de Jure respondere liceret, obtinuit. Athenæus lib. 14. hæc de eo habet. Μασούριος ὁ πάντα ἄριστος, ἡ σοφὸς, ἡ γὰρ νόμων ἐξηγητὴς οὐδενὸς δεύτερος. Alius est, cui Paulus aliquot libros scripsit. 2 Instit. 14.

Matauros, urbs Siciliæ à Locris condita. Steph.

Matelga, opidum Garamantum. Plin.

Mateni, Sarm. Asiaticæ gens. Ptol.

Mater Magna, Terra dicitur, & sus prægnans ei mactabatur, quæ hostia est propria Terræ. Dicitur & *Mater Alma*, quòd omnia alat. Item *Mater Deum*, quòd omnia generet. Vocatur item *Phrygia*, à monte Phrygiæ quem pl. num. *Dindyma* vocant.

Maternus, Consul cum Bradua, an. U. C. 927.

D. *Maternus*, D. Petri discipulus, Coloniæ primus fidem Christi annunciavit. Munst. Cosmogr. lib. 3.

Mathan, Deiparæ Virginis avus. Hieron. Item pater Saphatiæ. Jer. 18.

Mathana, solitudinis nomen. Num. 21.

Mathanai, nomen viri. Esdr. 10.

Mathania, sive *Mathanias*, fil. Josiæ, patruus Joachin, frater Joacim, sive Eliacim à Nebuchadonosor Sedecias dict. 4 Reg. 24. Filius Micha. 1 Par. 9.

Mathaniau, nomen viri. 1 Par. 25.

Mathat, pater Eli patris Joseph viri Mariæ. Luc. 3.

Mathathai, Arab. Fel. pop. Plin.

Mathathias, pater Judæ Machabæi. 1 Mac. 2. Primogenitus Sellum Coritæ. 1 Par. 9. Sacerdos. 1 Par. 15.

Mathera, urbs Italiæ à Græcis destructa, An. Dom. 979.

Mathias, frater Jonæ, summus Judæorum sacerdos, An. Dom. 45.

Mathias, Huniadis fil. Ungariæ rex, An. Dom. 1460. magnam Bohemiæ partem subegit, posteaque Bohemorum rex electus est.

Mathildis, vel *Matildis*, quædam virili animo mulier, Parmam, Mantuam, & Ferrariam cepit, An. Dom. 1101. Item Angliæ regis filia, Henrici 5. Cæsaris uxor.

Mathita, Æthiopiæ sub Ægypto pop. Plin. *Matites* forte Ptol. quos in Libyâ interiori describit.

Matho, Afer quidam seditiosus, cujus historiam vide apud Cæl. Rhod. lib. 29. cap. 2.

Matho, causidicus, de quo Juven. Sat. 1.

Causidici nova cum veniat lectica Mathonis
Plena ipso. Idem alibi Sat. 7.
Sic Pedo conturbat, Matho deficit.

Ubi Lubin. Decoxit.

Mathusael, fil. Mehujael, Gen. 4. Lege *Methusael*.

Mathusalem, fil. Henoch filii Jared. Gen. 5. Luc. 3.

Matiana, pars Mediæ. Stephanus ex Strab.

Matieni, pop. Asiæ Armeniis proximi. De quibus Dionysius vers. 1002.

Ἀγχοῦ Ἀρμήνιοι τε καὶ ἀγχέμαχοι Ματιηνοί
Οὔρεσι ναιετάοντες, ὅθεν ῥέει ὕδωρ Εὐφρήτης
Πάντες ἀφνειοί τε, καὶ Ἄρεος οὐκ ἀδαεῖς.

Matiena, quod & *Tiora* Halicarnasseo lib. 1. Umbriæ op. est, in eo quater prata secantur, Vincentino authore.

Matilicates, populi Piceni; quorum opidum hodie *Matelica* dicitur.

Matinus, mons Apuliæ buxis abundans. Luc. lib. 9.

——— *Arva*
Vulturis, & calidi lucent buxeta Matini.

Horat. 1. 28.

Pulveris exigui prope litus parva Matinum
Munera. Idem 4. 2.
——— *Ego apis Matinæ*
More modoque, &c.
Carmina fingo.

 Idem

Idem in Epod.

Padus Matina laveris cacumina.

Matiscona, urbs Gall. Celt. episc. sub Arch. Lugdunensi ad Ararim flu. in Burgundiæ ducatu, hodiè *Mascon*. Antoninus *Matisconense castrum* vocat.

Matissa, Corsicæ ins. op. Ptol.

Matium, urbs Archiep. Cretæ in orâ boreali, primaria, & caput insulæ, *Candia*, teste Pineto. Item Themiscyræ regionis urbs. Plin.

Matred, *mater* Meetabel uxoris Adar regis in Edom septimi. Gen. 36.

Matreas, Alexandrinus quidam, qui Romanis, Græcisq; admirationi fuit, quòd diceret feram à se nutriri, quæ ipsa semet vocaret, ut vel anxiè scrutentur multi, τὸ Ματρέου θηρίον τί ἐστι, id est, *Quaenam sit Matreæ fera.* Eust. in Odys. α.

Matreium, & *Matreio*, Rhætiæ op. in comitatu Tirolensi. *Matran* Pirchaimero.

Matrica, Pannoniæ infer. opidum. Antoninus. *Theren* Simlero.

Matrinus, fluvius Piceni juxta Adriam urbem. Strabo lib. 5. Ptol. *Librata*, teste Pyrrho Ligorio.

Matra, Veneris cognomen apud Persas.

Matrona, Juno dicta est, quòd iis præsit mulieribus, quæ aptæ sunt, ut fiant matres.

Matrona, flu. Galliæ in Lingonum montibus nascens, unaque cum Sequana Belgicam dirimens à Celtica. Vulgò *Marne*. Ausonius in Mosellâ.

Non tibi se Liger anteferet, non Axona præceps,
Matrona non Gallis Belgisque intersita fines.

Matthæus Apostolus & Evangelista, qui & *Levi* dictus, Alphei filius, Mat. 10. Quum autem exactor publicorum vectigalium esset, vocatus est à Christo ad ministerium Apostolicum, Euseb. 3. 24. & 5. 10. Eccles. Hist. vult Matthæum Evangelium suum conscripsisse linguâ Ebræâ. B. Hieron. quoque in Catal. Script. Eccles. Evangelium Matthæi Ebraicum in Bibliothecâ Cæsariensi extare ait, & à se descriptum fuisse. Sunt qui velint Matthæum, quum Ebræis primùm Evangelium prædicasset, postea discessisse, & peragratâ Asiâ, & Ponto in Æthiopiam venisse, atque ibi Christum annunciasse, & tandem ab Hyrtaco quodam ad aram obtruncatum fuisse, A.D. 76.

Mattiaci, Gall. Belgicæ pop. Batavis finitimi, qui Lemnio *Zelanders* esse videntur.

Mattiacum, urbs Germ. Hassiæ metropolis. *Mattium* Tacito est, quam Catturum caput vocat, situs ejus, ut Ptol. eam describit, Martpurgo congruit. Aliis *Baden* esse videtur, Marchiæ Badensis urbs primaria in Suevià inter Argentoratum, & Phorcenam, quòd Tacitus ibi fontes calidos memoret; unde *Mattiacæ pilæ* apud Mart. Saponis genus 14. 27.

Accipe Mattiacas (quo tibi calva?) pilas.

Matusarum, Lusitaniæ urbs inter Olysipponem & Emeritam. Anton.

Matusius, de quo hanc historiam refert Hyginus ex Phylarcho. Regnante Demophoonte in Chersoneso Thracia, per totum regnum pestilentia adeò vehemens grassabatur, ut propterea oraculum Apollinis consulerent. Quod cum responsum dedisset, non prius liberatum iri regnum à peste, quàm singulis annis virginem quandam nobilem sacrificarint: Rex protinus mandavit, ut omnium virginum in civitate ejus nobilium nomina reponerentur in cratere quodam; unde sorte detractâ una victima fieret pro omnibus. Sed Demophoonte ex hoc sortilegio filias suas excipiente, magna inter nobiles exorta est invidia. Quin & *Matusius* quidam aperte dixerat, se nolle amplius consentire, ut filia sua sorti sit objecta. Quibus verbis offensus rex protinus jussit, ut, sortione neglectâ, filia Matusii mactaretur. Qui iram quidem occultans, simulabat id sibi non adeo ingratum fore: & post tempus aliquod regem cum duabus filiis invitavit ad convivium, ubi filias regias in conclave inclusas mactari, & partem sanguinis vino mixti in cratere quodam regi jussit afferri. Qui cum filias desideraret, & quid his factum esset, rescisset, Matusium cum cratere in mare projici jussit.

Matuta, ab antiquis dicta est Aurora, quam Græci Λευκοθέαν vocant. Hanc Poetæ volunt fuisse filiam Cadmi, nomine Ino, Athamantis uxorem, quæ mariti insaniam fugiens in mare se præcipitavit unà cum Melicerte filio, quorum corpora cum nusquam invenirentur, pro Diis marinis habiti sunt, & Ino quidem Græcis Λευκοθέα, Latinis *Matuta*: Melicerte vero à Græcis Παλαίμων, à Latinis *Portunus* dictus. Lucret. lib. 5.

Tempore item certo roseam Matuta per oras
Ætheris Auroram defert.

Matyceta, gens Scythica. Steph.

Matylus, Pamphyliæ urbs. Ptol.

Mavia, Saracenorum regina, An. Dom. 876.

Mavitania, Hisp. Tarracon. regio. *Marcia* Pineto.

Mauma, Æthiopiæ sub Ægypto urbs. Plin.

Mauman, nomen Eunuchi. Esth. 1.

Mavors, vide *Mars*.

Mavortius, Consul, an. U. C. 1289.

Maurensii, Mauritaniæ Tingitanæ pop. Ptol.

Mauregathus, Alphonsi regis Hisp. nothus, post patris mortem Maurorum factione, regnum adeptus.

Mauri, populi, qui Mauritaniam Africæ regionem occidentalem versus Gaditanum fretum incolunt. Eos fuisse Indos, & Hercule duce, cum innumerâ aliarum gentium multitudine, in hæc loca pervenisse, multi crediderunt, uti Strab. lib. ult. scribit. Sanè Sallustius in Jugurthino Mauros & Numidas, reliquosq; qui Maritimam Africæ cultiorem reddiderunt Medos, Armenios, Persas & Phœnices fuisse indicat. *Mauri* (inquit Bochartus) מוהרין quasi *Postremi*, vel *Occidentales* dicti ab אחור, quod & *Posterius*, & *Occidentem* sonat. Plenè scriberetur *Mauharin*. Sed gutturales passim elidi nemo est qui nesciat. Inde *Maurus* pro *Mauritanus*. Hor. Car. 2. Od. 6.

Barbaras Syrtes, ubi Maura semper
Æstuat unda.

Mauricius, Imp. Rom. à Phoca Trib. Militum unà cum liberis & uxore crudeliter coram populo Constantinopolitano interfectus.

Mauricius, Bracharensis Episcopus, An. Dom. 1114.

Mauritania, Africæ regio extrema versus Gaditanum fretum, & occidentalem Oceanum, in quo Antæus gigas regnasse dicitur, ab Hercule victus. Est autem duplex. *Cæsariensis* à Cæsarea, & *Tingitana*, à civitate *Tingi*. Sic dicta ἀπὸ τοῦ μαυροῦ, quod *obscurum*, vel *nigrum* sig. quòd nigros habeat colonos, unde Juvenal. Sat. 5.

——— *Nigri manus ossea Mauri.*

Marcus Manilius Astr. lib. 4.

Pœnus arenosis Afrorum pulvere terris
Exiccat populos, & Mauritania nomen
Oris habet, titulumque suo fert ore colorem.

Gignit simias, dracones, Struthiones & Elephantes. Ejus incolæ *Mauri* dicuntur. Invaluit autem jam apud nostros consuetudo, ut omnes Africæ, & Asiæ pop. Mahometanæ superstitioni dediti *Mauri* dicantur. Incolis *Numidia*, vulgò *Barbaria* hodie. *Phut* etiam Ebræis dicitur, teste Aria Montano in suo Apparatu Biblico. Strabo eam *Massyliam*, & *Massæsyliam* appellatam scribit. Incolas *Massæsylos* vocat Plin. Hodie regnum *Tremissenam* hoc loco videtur, ut Girava, & Niger quoque attestantur. *Tingitanam* à Bogud rege Bogudianam aliquando cognominatam tradit Plin. *Sitiphensis*, & *Hispania transfretana* à Sexto Rufo: & in lib. Notit. *Hispania Tingitana* nominatur. *Inferior Mauritania* à Xiphilino in vitâ Severi nuncupatur. Regnum *Marocco* ejus loco statuit Augustinus Curio, *Fessa* vero Niger. *Alagabes* hodiè incolas vocant Hispani, Olivario teste, quasi dicerent Arabes, *Al* enim articulus Arabicus. Strabo & Herodianus lib. 7. aiunt Mauritaniam Romanis subjectam, & ab ipsis incolis Numidiæ nomen obtinere.

Maurusii, Africæ populi, quorum reg. *Maurusia* quam juxta Herculis columnas ponit Dionysius v. 184.

Ἀλλ' ἤτοι πυμάτην μὲν ἐπὶ γλωχῖνα τετραμμένον
Ἀγχοῦ στηλάων, Μαυρουσίων ἔθνεα ναίει.

Virg. Æn. 4.

Jupiter omnipotens, cui nunc Maurusia pictis
Gens epulata toris Lenæum libat honorem

Ub

Ubi per *Maurusiam* gentem, *Mauritaniam* intelligi annotat De la Cerda. Et Vitruvius Archit. 8. 2. *Maurusia quam nostri Mauritaniam appellant.* Eustath: Οἱ Μαυρούσιοι ὡς οἱ Μαῦροι οἱ Ῥωμαίοι λέγει. Strab. lib. 17. Οἰκοῦσι δὲ ἐνταῦθα Μαυρούσιοι μὲν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων λεγόμενοι, Λίβυες ἔθνος μέγα, καὶ εὐδαίμον, Μαῦροι δ' ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ ἐγχωρίων. De situ Sallustius. *Proximè Hispaniam sunt Mauri.*

Mausoca, Hyrcaniæ urbs. Ptol.

Mausoli, Libyæ interioris gens. Ptol.

Mausolus, Cariæ rex, de quo Theopompus ait, eum nullâ re abstinuisse, pecuniæ causâ. Suidas. Fuit autem provinciæ Græciæ præfectus, quem *Satrapam* Persæ vocant, Artemisiæ maritus, quæ illum tam ingenti amore prosecuta est, ut ejus fato perfuncti cineres vino permistos tradatur ebibisse. Ad hæc sepulcrum eidem sumptuosissimum extruxit, quod à nomine ejus *Mausoleum* est appellatum, ob operis magnificentiam inter 7 Orbis miracula nominatum, à quo omnia pretiosa sepulcra *Mausolea* dicuntur. Unde Suet. sepulcrum Cæsarum appellavit *Mausoleum.* Sic enim ille in Vespasiano. *Cum inter prodigia cætera Mausoleum Cæsarum derepente patuisset.* Florus 4. 11. *Quod ubi desperavit à principe* (*Cleopatrâ*) *servarique se triumpho vidit, incautiorem nacta custodiam in Mausoleum se* (*sepulcra regum sic vocant*) *recepit.* Mart. Spect. 1. *Aëra nec vacuo pendentia Mausolea*

Laudibus immodicis Cares in astra ferant.

Idem Epigr. 65. lib. 5.

Jam vicina jubent nos vivere Mausolea,

Cum doceant ipsos posse perire Deos.

Idem. 10. 36.

Marmora parva quidem, sed non cessura, viator,

Mausoli saxis Pyramidumque legis.

Vide Plin. 36. 5. Herodot. l. 7. Gellium. l. 10. Prop. 3.

Nec Mausolei dives fortuna sepulcri

Mortis ab extremâ conditione vacat.

Mausus, vicus agri Corinthii. Steph.

Maxala, Africæ inter. urbs à Corn. Balbo devicta. Plin.

Maxentius, crudelissimus tyrannus Romæ Cæsaris nomen invasit, Severum à Maximino Cæsare adoptatum prælio fudit. Postea tamen à Constantino victus, in Tyberi submersus est, Christiani nominis hostis teterrimus Euseb. 9. 9.

Maxera, Hyrcaniæ flu. Prol. *Firi* hodiè, juxta quem *Maxera* pop. habitant.

Maxies, Africæ pop. à Trojanis ut ipsi gloriantur, orti, qui dextram partem capitis comatam gestant, sinistram radunt, & corpus minio tingunt. Herod. lib. 4.

Maxilua, Bæticæ urbs in Turdetanis. Ptol.

Maxima Sequanorum, Galliæ regio apud Sextum Ruffum.

Maximinianopolis, Ægypti urbs. Lib. Not. Thraciæ item & Pamphyliæ. Ammian.

Maximianus Galerius, Imp. Rom. cum Constantio, patre Constantini M. Christianis infensissimus.

Maximianus Herculius, Imp. Rom. cum Diocletiano.

Maximilianus, Imp. prudentissimus Caroli 5 Cæsaris avus paternus.

Maximilla, Montani hæretici scortum, & pseudoprophetissa, ut ipse Montanus, suâ ipsius industriâ laqueo vitam finivit. Euseb. 5. 14.

D. Maximinus, Apostolorum discipulus, unà cum Lazaro, qui à Salvatore ex mortuis fuerat excitatus, venit in Gallias: qui in civitate hujus nominis, in provincia Narbonensi sepultus. Belfor. Tom. 1. Cosmogr.

D. Maximinus, Juliacensis Episcopus, ab Herulis, & Ostrogothis patibuli suspendio, martyrium passus est, An. Dom. 479. Munst. lib. 3. Cosmogr.

Maximus, Rom. Imp. cum Pupieno, Balbino, & Gordiano Romæ in tumultu militari occisus.

Maximus Hierosolymorum episcopus, An. Dom. 148.

Maximus, consul cum Gordiano, an. U. C. 903. Alius cum Orphito, An. Dom. 914. Alius cum Apro. an. U. C. 959. Idem 2 consul cum Æliano, an. U. C. 976. Alius cum Albino, an. U. C. 977. Alius cum Lupo, an. U. C. 984. Idem proximo anno cum Paterno, & sequenti cum Urbano.

Maximus Dexter, cos. cum Numio Albino, an. U. C. 1015.

Maximus, cognomento Memma, cos. cum Plinta, Ao. Dom. 1172. Item *Maximus*, cos. cum Theodosio Aug. an. U. C. 1106. Idem 2 cos. cum Paterio.

Maximus Tyrius, Philosophus Platonicus M. Antonini praceptor. Scripsit de Homero, & quæ apud eum antiqua philosophia; an recte Socrates Apologiam detrectaverit, & alias id genus quæstiones philosophicas. Ita Suidas, qui eum Romæ sub Commodo Imp. vixisse perhiber. Fuit præter hunc *Maximus* Ephesius Philosophus & Sophista præceptor Juliani ob magiam tandem à Valentiniano interfectus, teste Socrate 3. 1. Item *Maximus* Alexandrinus Philosophus Cynicus, qui postea Episcopus Constantinopolitanus fuit. *Maximus* quoque Ægiensis fuit qui de Apollonio Tyaneo Pythagorico nonnulla literis prodidit, gesta sc. ab eo Ægis. Vide Philostratum lib. 1. de vita Apoll. cap. 5.

Mazaca, urbs Cappadociæ sub monte Argæo, quæ nunc Cæsarea, *Tisaria*, teste Nigro. Male ab Eusebio & Rufo Magaram vocari monuit Philander ad Vitruvium.

Mazaca, Sarm. Asiaticæ pop. Plin.

Mazacyla, Marmaricæ urbs. Ptol.

Mazana, Palæstinæ urbs. Steph.

Mazaum, civitas Bithyniæ. Steph.

Mazæi, Pannoniæ pop. Ptol. juxta Dalmatiæ confinia, quorum regio *Lica*, teste Nigro.

Mazara, Siciliæ flu. Diodor. Castellum item Selinuntiarum. Steph. & Armeniæ maj. urbs. Ptol.

Mazares, Medorum Satrapes fuit, qui Prienenses in Cyri ditionem redegit. Herod. lib. 1.

Mazaris, Siciliæ urbs. Anton

Mazax, Africæ populus, in torquendis missilibus non inferior Medis. Lucan. 5.

——— *Æquaturusq; sagittas*

Medorum, tremulum cum torsit missile Mazax.

Claud. *Pavidus projectat missile Mazax.*

Mazeras, Hyrcaniæ flu. in mare Caspium influens. Plin. 6. 16.

Mazenus, Cyri regis miles. Herod.

Mazula, Africæ propriæ urbs, *Mazula*. Ptol. Plio. Anton. nunc *Marsa*.

Mazyes, Nomades Libyæ, alliis *Maxyes*, & *Machmes*. Steph.

Mazzabanes, Hierosolymorum episcopus 31. A.D. 253.

M E.

Mearus, flu. Hisp. Tarracon. Callaicos ab Asturibus separans.

Mecades, Atheniensium princeps, an. ante U. C. 16n.

Mecelius Hilarianus, cos. cum Pacatiano, an. U.C. 1094.

Mecha, civitas Arabiæ Felicis, quam Saracenl incolunt, Mahumeticæ superstitionis caput.

Mechlinia, pulchra ac nitida civitas, quasi cor & centrum Brabantiæ obtinere dicitur. Bruxellâ, Lovanio, & Antverpiâ 4 miliaribus distat, situ & opere munita, incredibili aeris puritate gaudet. Habet ædes sacras quamplurimas, sed duas quæ longè cæteris antecellunt, Deiparæ unam, & alteram D. Rumoldi ornatissimam, cum turri quæ & magnifica est, & altitudine spectabilis. Optimus est hujus Reip. status, nam in eâ princeps suum imperium, optimates authoritatem, populus suam vim, authoritatemque retinet. Est hic etiam armamentarium regium incredibili machinarum, tormentorum, armorum, & rerum ad bellum necessariarum copiâ instructum. Varia quoque opificum hic inveniuntur examina, à quibus ænea conficiuntur tormenta, campanæ, naves, panni, artificiosæ picturæ, & id genus alia, quæ in varias orbis partes, maximè in Hispaniam transportantur. Juxta S. Catharinæ portam, quâ Antwerpiam itur amplum monasterium est muris, instar oppidi cinctum, in quo aliquoties supra mille quadraginta sunt moniales, An. Dom. 1546. ex pulvere tormentario à fulgure incenso, multum labefactata Mechlinia fuit, nunc vero restaurata, solitâ pulchritudine, & mundiție claret.

Mechmor, vel *Machmor*, op. in tribu Ephraim. 1 Esdr. 11.

Mechnedebai, nomen viri. 2 Esdr. 10.

Mecistus, unus ex sociis Ajacis Telamonii. Hom. Il. 13. Item Triphyliæ opidum. Steph.

Mecænas, eques Rom. Augusto gratissimus, ab Hetruriæ regibus oriundus, cui velut unico studiorum patrono Virgil. Georgica sua, & Horatius libros Carminum inscripsit. Delicatum hunc fuisse, non solum cultu ac moribus, sed etiam stylo commemorant, quare Augustus eum frequenter exagitat, ut Cacozelum. Fuit hic vir in provehendis cùm omnium disciplinarum, tum præsertim poeticæ cultoribus adeo benignus, ut ab eo etiam hodiè studiorum patroni, qui in sublevandâ doctorum hominum egestate se munificos præbent, *Mecænates* appellentur. Mart. *Sint Mecænates, non deerunt, Flacce, Marones.* Hic reperit notas, quibus celeriter scribi posset, & per Acilium, Aquilamve libertum publicavit. Ejus mollitiem Seneca philosophus irridet, & exagitat. Scribe *Mæcenas*. Apud Herodianum legitur Μαικήνας, ut Latinè esset *Macenas*. Quem tamen in membranis antiquis Μαικῆνας esse testatur vir doctiss. Feid. Sylburgius Indice in Hist. Rom. scriptores Minores, nec alio à Jul. Capitolino nomine appellatur. Cæterum de nobili hoc Romano singularem librum scripsit Meibomius, cui titulus *Mæcenas*, quem tu vide.

Mecon, urbs Peloponnesi non procul à Corintho, quæ postea *Sicyon* est appellata. Strab. lib. 8.

Meculonius, pupillus quidam Romanus ditissimus. Cic. pro Flacco.

Mecyberna, Macedoniæ op. & *Mecybernus sinus*, opido adjacens. Plin. 4. 10.

Mecyra, Marmaricæ locus in Africâ. Anton.

Meda, urbs Arabiæ Felicis. Ptol.

Medaba, urbs Nabathæorum. Steph. Item urbs tribus Ruben. Jos. 13.

Medad, nomen viri super quem requievit spiritus Dei in castris. Num. 11.

Medama, flu. & urbs Brutiorum in orâ Calabriæ ulterioris. Fluvius nomen retinet antiquum, urbs à Saracenis excisa ubi nunc *Nicotera*. Vide Voss. ad Melam pag. 168.

Meddin, civitas in tribu Judæ. Jos. 15.

Meddix, summi magistratus nomen erat apud Oscos. Ennius. *Summus ibi capitur Meddix, occiditur alter.*

Medea, filia Æetæ regis Colchorum ex Hypseâ, vel, ut alii, Idyiâ conjuge, quæ Jasonem Colchos cum reliquis Argonautis profectum hospitio suscepit. Cumque ejus amore flagraret, vereretque ne incolumis non evaderet, utpote quæ pericula nosceret, habitâ sui conjugii ratione, docuit ipsum, quâ ratione æripedes tauros domare, & jugo submittere, draconemque pervigilem sopire, ac deinde occidere, ejusque dentes sulcis immittere, & vellus aureum rapere posset. Vide *Jason*, & *Absyrtus*. Medeam nonnulli non veneficam, sed prudentem fœminā fuisse dixerūt, quæ exercitiis gymnasticis molles & effœminatos homines ad integram sanitatem traduxerit, & laboribus in locis calidis servaverit. Eam ob causam fabulæ occasio data, quasi homines coquendo in juventutem restituerit. Vide Diod. Sic. lib. 4. Plut. in vitâ Alexandri ignem quo Creusa exusta est, & quem in scriniolo muneris loco ei Medea misit ad Naphthæ Babylonicæ vim refert. Medeæ fabulam explicat erudité Nat. Comes Mytholog. 6. 7. Veneficia ejus, & furores notissimi ex Ovid. lib. 7. Met. item ex Seneca in Medeâ. Horat. Epod. 5.

Cui dira barbara minus
Venena Medea valent.

Ovid. κακολογίας, lib. 2.

Non facient ut vivat amor Medeides herbæ.

Tib. lib 1. Eleg. 2.

Sola tenere malas Medea dicitur herbas.

Quibus locis moveor, ut errorem ex Propertio tollam, apud quem lib. 4. Eleg. 7. depravatè, ut puto, legitur.

Si te non totam Chloridos herba tenet.

Repone *Colchidos*, id est, *Medea*. Sic enim frequenter à poetis appellatur. Horat. in Epod.

Nec impudica Colchis intulit pedem.

Ovid. *Colchida respersam puerorum sanguine culpant.*

Statius Sylv. 2.

Nec fera crudeles Colchis durasset in iras.

Val. Flac. lib. 7. ——— *Alium dehinc turbida Colchis*
Exarmat. ———

Medelicum, Austriæ urbs, *Melch* hodiè Lazio.

Medemena, vide *Madmena*.

Medena, sic vocatum fuisse olim emporium Vectis insulæ, quod hodie *Neuport* vocat, scribit Nevyllius.

Medena, provincia. 1 Esdr. 6. Ebr. *Madai*.

Medeni, Africæ propriæ pop. Ptol.

Medeon, urbs Bœotiæ, & alia Phocidis, à *Medeone* filio Pyladis, & Electræ. Est & Epiri civitas & vicus. Steph.

Mederiacum, Ant. pagus Germ. infer. in Geldriâ apud Mosam flu. à Venloâ urbe 3 leuc. in Bor. *Mierle* Simlero.

Medesicastes, filia Priami notha. Hom.

Media, Asiæ regio latissima à Sept. Hyrcano mari, ab Occasu majori Armeniâ, & Assyriâ terminata, à meridie Persidem, ab ortu Hyrcaniam habens & Parthiam, quæ Caspiorum montibus ab eâ excluditur. Dicta Media (ut Solino placet) à *Medo* Medeæ & Ægei filio. Strab. l. 11. Mediam in duo partes dividit, in *majorem*, cujus caput est *Ecbatana*, & *minorem*, quæ *Atropatia* dicitur. Est autem Media, bona sui parte montosa, & frigida, & ferè tota sterilis, excepta regione, quæ sub Caspiis portis in humili & concavo solo jacet, quæ opulenta est, rerumque omnium necessariarum ferax, præterquam olei. Virgil. Georg. 2. *Sed neque Medorum sylvæ, ditissima terra.* Strabo ubi supra. Εὐδαίμων σφόδρα ἐστὶ ἡ παμφόρος. Idem ita regionis hujus divitias estimavit. *Cum magnitudine & opibus regionis concordant ea quæ de tributis traduntur. Nam cum Cappadoces Persis quotannis pendant præter argentum, mille, & quingentos equos, mulorum duo millia, ovium quinquaginta millia, duplum fere horum Medi pendebant.* Consentiunt quæ Curtius lib. 5. latè scribit de amne Medo, & quæ Plin. 5. 37. de Smaragdis Medorum. De præstantiâ *Media* multa veteres recensent, sed nemo meliora Polybio. In Mediâ campus est latissimus, quem *Hippoboten* vocant, in quo equorum 50000 millia pasci dicuntur. Regium id armentum est. Ex Media primum allata est malus citrea, quæ inde *Medica* dicitur, & sic à Virg. Georg. 2. describitur.

Media fert tristes succos, tardumque saporem
Felicis mali, quo non præsentius ullum
(Pocula siquando sævæ infecere novercæ,
Miscueruntque herbas & non innoxia verba)
Auxilium venit, et membris agit atra venena.
Ipsa ingens arbos, faciemque simillima lauro,
Et si non alium late jactaret odorem.
Laurus erat. Folia haud ullis labentia ventis,
Flos apprime tenax: animas & olentia Medi
Ora fovent illo, ac senibus medicantur anhelis.

Cordini nomen vulgo habere trâdit Haithonus, & *Servan* Castaldus. Medi deliciis dediti à Synesio lib. de insomnus traduntur, ut *Medica mensa* in proverbium abierit pro exquisitâ, & sumptuosâ. Sumitur & *Mensa Medica* pro crudeli apud Atheragoram, ex eo quod Astyages Medorum rex Harpago consiliario filium ejusdem Harpagi epulandum apposuit, ut Justin. author est. Eorum τοξοσύνην commendat Horatius in Odis.

Ociam Medi pharetrâ decori.

Prop. lib. 3.

Neve tuâ Medæ lætentur cæde Sagittæ.

Luc. lib. 2. ——— *Conjuret in arma*
Mundus, Achæmeniis decurrant Medica Susis
Agmina. ———

Mediana, Osrhoenæ regionis urbs. Lib. Notit.

Medicoara, Africæ propriæ op. Ptol,

Medimni, op. Æthiopiæ sub Ægypto. Plin.

Medina cœli, vide *Mediolum*.

Mediolanum, vulgò *Millain*, urbs Insubriæ Archiep. & metropolis amplissima, à Gallis condita post Romam an. 395. Ducatûs Mediolanensis caput, Emporium, & urbium Italicarum maxima, ab urbe Româ 315 m. p. inter Venetias 165. & Lugdunum 255. Hic copia omnium pene rerum, ac artificum cujuscumque generis multitudo. Ausonius de claris urb.

Est

Et Mediolani mira omnia, copia rerum.

Hæc urbs inter cæteras Italiæ urbes excellit quatuor inter alia. Populi frequentiâ, Templo augustissimo, vix unquam perficiendo, Arce firmissimâ & Bibliothecâ Ambrosianâ appellata à Federico Borromæo Cardinali, & Archiepisco Mediolanensi, viro doctissimo, & studiosorum Mæcenate de suo extructa; librisque omnis generis & linguæ, ac reditibus amplis ad perpetuitatem instructa. In eo ad 300000 capita hodie censeri putantur; cæteras enim Italiæ urbes incolarum multitudine, unâ exceptâ Neapoli, longè superat.

Mediolanum Germaniæ, nunc pagus ingens ad Vidrum flu. in Westphaliâ, in Transylvaniæ confin. *Wetelen* Mercatori, inter Monasterium urb. 4, & Veteres Salios urb. Transisalanæ 7 leue.

Mediolanum, alterum Germ. infer. *Metteler* Simlero, pagus apud Mosam inter Colon. Agrippinam ac Trajanam. Ortelio vero pagus *Midelstun* ejus tractus.

Mediolanum, item Santonum, *Mediolanium* Ptol. urbs Gall. Aquitanicæ; *Sainctes*, vel *Xainctes* hodiè, vide *Santones*.

Mediolanum, Aulerciorum Eburaicorum urbs. Ptol. *Magduno*, teste Welsero.

Mediolanum, Angliæ op. Ptol. vulgò *Lancaster*. Vide Guil. Burtonum in Anton. Itin. quatenus Britanniam spectat. pag. 132.

Mediolum, Hisp. urbs in Celtiberis. Ptol. *Medina cœli* nonnullis putatur.

Mediomatrices, populi, & urbs Gall. Belgicæ in Lotharingiâ ad Mosellam flu. urbs probe munita, & habitata, olim libera, nunc sub Gallis, vulgo *Metz*, quæ etiam Latinè *Meta*, & *Metis* posterioribus dicitur, à Viroduno 10 leue. in ort. Pop. *Metenses*.

Medion, urbs juxta Ætoliam. Steph.

Medioxumi, dii Minores antiquis dicti sunt. Plaut. in Cistel. *Ita me Dii Deæque superi atq; inferi & Medioxumi.*

Meditrina, Medicamentorum Dea Festo. Sacra ejus *Meditrinalia* dicta. Varro de L. L. lib. 5.

Medium, ostium Rheni. Ptol. inter oriental. & occident. vulgò *Le Rhin*.

Medma, op. in agri Brutii litore unà cum portu. Steph. Plin. 3. 5.

Medmasus, urbs Cariæ. Steph.

Medme, urbs Italiæ, civis *Medmaus*. Est & alia Ligoriæ. Steph.

Medoacus, *Meduacus* Livio, fluvius Venetiæ, qui Plinio geminus est; *major* ex Alpibus Tridentinis per Bassanum op. & Patavium urb. fluens in mare Hadriaticum, & *Brenta* appellatur. *Minor* qui ex dictis Alpibus etiam descendit, Vincentiamque urb. interluit, ac secus Ateste decurrit, in mare Hadriaticum labens apud Fossam Clodiam, & *Bacchiglione* dicitur. Vide Cluverium.

Medobriga, urbs Lusitaniæ ad mont. Herminium. A. Hirtius. *Armenna* Vasæo.

Medobithyni, populi, de quibus Strabo lib. 8. quos pauci veterum commemorant; sed apparet ex duobus Thraciæ populis unum esse confectum. De Bithynis satis liquet. Medos autem, h. e. Μαίδους per Epsilon gentem esse Thraciæ apparet ex hoc ipso libro Strabonis. *Mædos* vocat Stephanus Μαιδοὶ, ἔθνος Θρᾳκικὸν πλησίον Μακεδονίας, ἐκ τούτων μεταβάντες τινὲς εἰς Μακεδονίαν Μαιδοβιθυνοὶ ἐκλήθησαν. Ita Herodotus ac Thucydides. Ptolemæus quoque in Thraciâ Μαιδικὴν στρατηγίαν ponit. Casaub.

Medoe, insula Nili in Æthiopiâ sub Ægypto.

Medon, nothus Aiacis Oilei. Hom. Il. 2. Item unus ex procis Penelopes. Ovid. Epist. 1.

Quid tibi Pisandrum, Polybumq; Medontaq; dirum.

Item fil. Codri regis Atheniensium, primus eorum Archon sine regio nomine, an. ante U. C. 315. Et Peloponnesi flu. Strabo.

Medoslanium, Germ. urbs. Ptol.

Meduli, populi Alpini Vocontiis proximi ad eos montes, è quibus prodeunt fluvii Padus ac Druentia. *La Morienne* Simlero.

Meduana, vulgò *Mayne*, flu. cum oppido cognomine Gall. Celt. per Cenomanos, & Andegavenses in Ligerim fluens. Lucan. lib. 1.

In nebulis Meduana tuis marcere perosus
Andus, jam placidâ Ligeris recreantur ab undâ.

Medubricenses, Hisp. pop. qui & *Plumbarii*. Plin. 5. 22.

Meduli, pop. Gall. Aquitan. ultra ostia Garumnæ ad Oceanum, quorum tractus *Medue* teste Vineto. *Meduli* aliis, *Medulli* Vitruvio, ac Plin. pop. Gall. Narbon. in Delphinato, quorum op. *Miolans*. De Medulis prioribus Auson. Epist. 4.

Quam tamen exerces Medulorum in litore vitam?

Medullia, Latii opidum, Albinorum opus. Steph.

Medullina, virgo Romana, ab ebrio patre in tenebris violata, ut stupri authorem agnosceret, digito ejus annulum detraxit; Ubi autem ex pignore patrem esse comperit, eum ad aram gladio confodit. Plut. in Parall.

Medullum, Vindeliciæ urbs. Ptol. *Medlingen* Lazio, & Aventino.

Medullus, Hisp. mons.

Medus, Mediæ flu, in Araxem defluens. Strab. & Curtius.

Medusa, filia Phorci ex Ceto marinâ belluâ, quæ unà cum duabus sororibus Euryale & Sthenione Dorcadas insulas in Oceano Æthiopico tenuisse fertur. Hac præter alias formæ insignis dotes capillos habuisse fertur proximè ad auri colorem accedentes; quarum splendore captus Neptunus in Minervæ templo cum eâ concubuit, unde Pegasus equus natus est. Quam injuriam Minerva gravi ac iniquo animo ferens, Medusæ crines, quibus maximè amatori suo placuerat in angues mutavit, deditque, ut omnes eam aspicientes in lapides verterentur. Ovid. lib. 1. de Ponto.

Ipsa Medusa oculis veniat licet obvia nostris,
Amittet vires proximus ipsa suas.

Quamobrem cùm nemo tam immane monstrum intueri posset, Perseus Jovis & Danaes filius, Mercurii talaribus, & falcato ense accepto, Palladis item scuto, ut ære repercussam effigiem ejus videre impune posset, ex improviso (cum ipsa anguesque sopiti essent) eam adortus uno validissimo ictu interemit, & in patriam rediens, cum ejus caput secum deferret, contigit ut guttæ sanguinis decidentes per solitudines Africæ mutarentur in serpentes. Lucan. lib. 9. v. 619. Fabulam ejus fuse explicat Nat. Comes l. 7. c. 11 Dicitur & *Gorgon*. Ovid. Trist. 4.

——— *Credam prius ora Medusæ*
Gorgonis anguineis. ———

Item *Phorcynis*. Lucan. ubi supra.

Squallebant latè Phorcynidos arva Medusæ.

Et *Phorcys*. Prop. lib. 4.

Sectaque Persea Phorcydos ora manu.

Medyllai, urbs ab Albinis condita, Romanorum colonia. Steph.

Meetabel, uxor Adar regis in Edom septimi. Gen. 36.

Mega, promunt. Mauritaniæ Cæsariensis. Ptol.

Megabyzi, seu *Megalobyzi*, Ephesiæ Dianæ sacerdotes, quos Eunuchos esse oportebat, unde & pro imbellibus, ac mollibus poni consuerunt, quales sunt spadones. Quint. lib. 5. cap. 11.

Megabyzus, nobilis Persa, unus ex septem qui Magorum tyrannidem sustulerunt, à Dario rege dux exercitûs in Europâ relictus, Perinthum cepit, Pæones vicit, Thraciam omnem subegit, Macedoniam frustra per legatos tentavit, quos rex Amyntas vino obrutos interfecit.

Megacles, historicus, de viris illustribus scripsit, teste Athenæo lib. 10.

Megaclides, philosophus Peripateticus tempore Protagoræ. Laertius.

Megaclo, filia Macaris Lesbiorum regis, quum patrem morosum, & semper cum uxore contendentem videret, matris vicem dolens Musas ancillas emit, & Mysas linguâ Æolicâ vocavit; has docuit canere, & veterum facta ad citharam modulari. Quùm vero illæ cantûs suavitate Macarem demulcerent, & iram ejus sederent, uxorique placarent, Megaclo pro matre eis referens gratias posuit columnas æneas, & per omnia templa honorari jussit. Clemens Alex. in Protreptico.

Megæra, una Furiarum, Noctis & Acherontis filia, ita dicta ἀπὸ τοῦ μεγαίρειν, quod *odisse* seu *invidere* significat. Fallitur itaque Statii Scholiastes, qui sic dictam putat

Putat quasi Μεγάλη ἔρις. Virg. Æn. 12.

Dicuntur geminæ pestes cognomine Diræ,
Quas & Tartaream nox intempesta Megæram
Uno eodemque tulit partu.

Et alibi. ——— *Furiali è cæde Megæra.*
Claud. 1. in Ruf.

Improba mox surgit tristi de sede Megæra.

Ab Hebræo מגרה *megara* sic dicitur, quod *serram* significat. Familiare id olim Orientalibus, etiam Judæis supplicium. Furiæ autem suppliciorum præsides. Casaub. in Suet.

Megalartus, Ceres dicta, & culta est. Cæl. Rhod. 9. 16.

Megalesia, dies qui dicatus erat Magnæ matris Deûm ceremoniis. Ludi quoq; qui celebrabantur ante templum in ipso Magnæ matris Deum conspectu, *Megalesia* dicebantur. Liv. *Marcus Junius Brutus ædem Magnæ matris Deûm in palatio dedicavit, & ludos ob eam dedicationem factos Megalesia appellavit.* Juvenal. Sat. 6.

Atque à plebeiis longè Megalesia.

Hinc *Megalesiacus.* Idem Sat. 11.

Interea Megalesiacæ spectacula mappæ
Idæum solenne colunt. ———

Megalia, insula parva Campaniæ apud Neapolim. Stat. Sylv. lib. 2. Carm. 2.

Quaque ferit curvos exerta Megalia fluctus.

Megaliota, populi quidam, ut videtur apud Aristot. in libro de Poetica, nisi legendum sit μεγαλιῶται.

Megalopolis, urbs Arcadiæ in Peloponneso. *Leontari* Sophiano. Fuerunt autem non pauci clari *Megalopolitæ*, quorum aliquot à Stephano nominantur, inter quos Polybius. Alia est Cariæ civitas, alia Iberiæ. Vide Steph. Item *Megalopolis* altera, urbs Germaniæ, vulgò *Meckelburg.*

Meganira, Celei uxor fuit, ac Triptolemi mater, cujus sacellum erat non longè à puteo Bœotiæ, qui alio nomine *Anthion* dicebatur.

Megara, Creontis Thebanorum regis filia & uxor Herculis. Nam cum Ergious Orchomeniorum tyrannus Thebanos gravi tributo premeret, Herculi filiam suam eâ lege pactus est, si urbem ex onere liberasset. Quo præmio inductus Hercules, Orchomeniis bellum intulit, urbeque expugnatâ, tyrannum interfecit, victorque Thebas reversus, Megaram uxorem duxit. Verum cum postea Eurysthei jussu ad inferos descendisset, diutiusque ibi moraretur, Lycus exul Thebanus, rei benè gerendæ occasionem sibi oblatam ratus, regnum Thebanorum invasit, cumque Megaræ animum ad nuptias suas flectere non posset, vim ei inferre parabat. Inter hæc opportunè rediens Hercules Lycum interfecit, regnumque Thebanorum Creonti restituit. Lyci autem necem iniquè ferens Juno, tantum Herculi furorem objecit, ut ille Megaram uxorem cum liberis ex eâ susceptis interficeret. Hygin. & Sen. in Herc. Fur.

Megara, pl. oum. urbs Achaiæ, Megaridis caput ad sinum Saronicum, inter Athenas & Corinthum, patria Euclidis, ac Theognidis; in cujus agro præstantissimi proveniebant bulbi. Columella lib. 10.

Jam Megaris veniunt genitalia semina bulbi.

Ovid. de Rem. Am. lib. 2.

Daunius, an Libycis bulbus tibi missus ab oris,
An veniat Megaris noxius omnis erit.

Megares, num. plur. apud Plaut in Persâ ubi *Megaribus* in ablativo legitur. Item urbs Siciliæ, prius Hybla, postea à Megarensibus Græciæ *Megara* appellata, in orâ ad ort. inter Catinam, & Syracusas à Marcello cum Syracusas obsideret excisa. *Risus Megaricus* ponitur pro profuso, & intempestivo. *Megarlensis ars* in dolosos & astutos. Item *lachrymæ Megarienses* de fictis dicuntur, à virginibus Megarensibus à rege Corinthum ad filiæ mortem lugendam missis. Est etiam urbs in Thessalia, alia in Ponto, alia Illyrici, alia Molossiæ. Steph.

Megareus, pater Hippomenis, nepos Neptuni ex Onchesto Bœotiæ opido oriundus, vel filius Onchesti, quæ controversia ex variâ lectione orta est, apud Ovid. Met. 10.

Namque mihi genitor Megareus, Onchestius illi
Est Neptunus avus; pronepos ego regis aquarum.

Alii ita legunt — *Mihi genitor Megareus, Onchestius at illi.*

Item Apollinis fil. qui Megaris à se conditis nomen fecit.

Megari, Indiæ pop. circa Indum flu. Plin.

Megaricum, opidulum Bithyniæ. Steph.

Megaris, regio Achaiæ parva sinui Saronico exposita, inter Phocidem ad occ. & Atticam ad ort. ab Isthmo Corinthiaco sumens initium. Item insula parva apud Neapolim in Campaniâ; vulgò *Castell' del Ovo.* *Megalia* Papinio.

Megarsus, Siciliæ urbs. Lycophron. Item op. Ciliciæ in orâ ad ostium Pyrami flu. Mallo urbi propinquum. Est & Indiæ flu. ex Emodis mont. nascens. Dionys.

——— Ὕπατε δεῖον τὸ Μέγαρσον
Λαβόντα δεῖν, ποταμοῦ. ———

Priscianus *Magarsum* habet pro *Megarso.* Δεῖον vero Dionysii Stephanus *vastum* interpretatur, Priscianus vero *rapidum.* Nos *divinum* potius reddidimus. Ille enim poetis mos, ut fontibus ac fluminibus divinitatem quandam adscriberent. Hinc Prop. 4. 28. *Divini fontes.* Et 2. 28. *Divina aquæ.* Theocritus.

——— Ἀγχία κὴ ποταμοὶ δεῖον γένος.

Euripidi etiam apud Cic. Ep. ad Att. lib. 15. Ep. 4. dicuntur ποταμῶν ἱερῶν παγαί.

Megasa, urbs Libyæ in quâ & φοινίκες & ἀγρίμεροι. Steph.

Megatichos, opidum in monte inter Ægyptum, & Æthiopiam, quod Arabes *Mysion* vocant. Plin.

Megbis, nomen viri. 1 Esdr. 2.

Meges, unus ex Græcorum principibus; qui Dulichio, & Echinadibus ins. præfuit, & cum navibus 40 ad Trojam est profectus. Hom. Iliad. 2.

Megisba, stagnum Taprobanes Insulæ. Plin.

Megistanes, dicuntur proceres & magnates, viri summates, quibus permissum erat cum regibus epulari. Nam & Herodes D. Marco cap. 6. dicitur μεγιστᾶσι convivium præbuisse, quos vetus interpres *Principes* vertit. Usi hâc voce Seneca Epist. 21. Tacitus 15 Annal. & Sueton. in Caligulâ.

Megista, urbs, & insula Lyciæ. Steph.

Megistias, vates patriâ Acarnas à Melampode originem trahens: inspectis extis sibi, & Græcis qui erant ad Thermopylas mortem pariter impendere prædixit, tamen quum à Leonidâ ne secum periret, dimitteretur, abscedere noluit, filium tantum unicum unà militantem missum fecit. Herod. lib. 6.

Megistus, flu. quidam in Ægæum mare decurrens. Suid.

Megphias, nomen viri. 2 Esdr. 10.

Meherdates, Rex Assyriorum sub Claudio Cæsare.

Mehusim, pater Ahitub. 1 Par. 8.

Mela Pomponius, Geographus cujus extat liber de situ Orbis. Natione Hispanus fuit, Claudiique Imp. temporibus floruit, ut rectè primus adstruxit Vadianus. Inde est, quod & ipse meminit Corn. Nepotis, ut recentis scriptoris, & ad partes à Plinio advocetur in Hist. Naturali, qui Vespasiani temporibus claruit. Vide Voss. Hist. Lat. lib. 1. cap. 25.

Mela, fluvius prope Brixiam Gall. Cisalpinæ urbem, Catullus ad Januam Carm. 68.

Flavus quam molli percurrit flumine Mela,
Brixia Veronæ mater amata meæ.

Virg. Geor. 4. 4. ubi de amello.

——— *Tonsis in vallibus illum*
Pastores & curva legunt prope flumina Mela.

Meleca, pagus Atticæ. Stat. Theb. 12.

Icarii, Celeique domus, viridesque Melecæ.

Melana, Insula maris Jonii ante Epirum, quæ & Corcyra. Plin. 6. 26.

Melene, quondam Cephallenia dicta. Plin. 4. 12. Item op. in Arcadiâ à *Meleneo* Lycaonis filio, inter Heræam, & Megalopolim. Steph. Est & Μελανοὶ urbs Lyciæ. Gentile *Melanites.*

Melaneis, vicus in tribu Antiochide, Callimachus *Melanos* vocat. Tribulis *Melaneus.* Steph.

Melampea, urbs Lydiæ. Steph.

Melamphyllus, insula Samothraciæ. Quin & Samos ipsa *Melamphyllos* dicta fuit. Steph.

Melamphyllos, exiguus mons Thessaliæ. Aliàs *Melamphyllon* insulæ in Asiâ nomen. Plin. 5. 31.

Melampus,

Melampus, Amythaonis & Dorippes filius. Hom. Odyſ. penult. Sic dictus quòd mater eum infantem expoſuerit toto corpore tectum, præterquam pedibus, qui à Sole atri facti ſunt. Augurio claruit, omnino avium cæterorumque animalium voces novit & intellexit. Fuit & medicus præſtantiſſimus, cui templum erectum, feſtaque ſolennia, & ſacrificia fuere ſtatuta, Pauſan. lib. 1. Biantem juvit in auferendis bobus Iphiclo, quos ille Neleo reſtituit, cujus beneficii memor Neleus filiam ſuam nomine Però ei uxorem tradidit. Filias quoque Prœti furiis agitatas ſanitati mentis reſtituit, quarum unam Iphianaſſam cognomine conjugem accepit. Virg. Geor. 3. De peſte. ——— *Ceſſere magiſtri*

Phyllyrides Chiron, Amythaoniaſq; Melampus.

Tibullus ad Meſſalam.

——— *Compertum eſt veracibus at mihi ſignis*

Quêis Amythaonius nequeat certare Melampus.

Item unus ex canibus Actæonis. Ovid. Met. 3.

——— *Primuſq; Melampus*

Ichnobateſq; ſagax latrata ſigna dedere.

Melampyges, cognomentum Herculis quaſi *nigro podice*: quod eam partem corporis, non Lydorum more vulſam, neque candidam, quemadmodum ſolent effœminati; ſed nigris pilis hirſutam ac ſylvoſam haberet. Vide Eraſm. in Proverb. *Ne incidas in Melampygum.*

Melanchætes, unus ex canibus Actæonis. Ovid. Met. 3. à *nigredine pili* dictus.

Prima Melanchætes in tergo vulnera fecit.

Melanchlæni, pop. juxta Boſporum Cimmerium, à *veſtibus nigris* dicti. Dionyſ. ubi de Alanis.

Ἔνθα Μελάγχλαινοί τε ἰδ' ἀνέρες Ἱππημολγοί.

Mela. 2. 1. *Melanchlænis atra veſtis, & ex eâ nomen.* Dio Chryſ. in Boryſthenit. χρῶνται δὲ τῇ ἄλλῃ ἐσθῆτι μελαίνῃ ὡς τὸ πολὺ ἀπὸ γένους τινὸς Σκυθῶν τῶν Μελαγχλαίνων, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, κατὰ τοῦτο ὀνομασθέντων ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.

Melaadia, regio Sicyoniæ. Steph.

Melaae, inſula circa Joniam. Plin.

Melanea, op. Arcadiæ. Plin. 4. 5.

Melaneis, Eubœæ inſ. urbs. Steph. quæ & *Eretria* & *Arotria* etiam dicitur, teſte Strabone.

Melanes, nigri montes juxta deſerta Arabiæ. Ptol. Hodie mons *Sinai*, & mons *S. Catharinæ. Sur* deſertum Ebræis, à Mauris *Tur* dicitur.

Melaneus, Euryti pater, à quo Eretria *Melaneis* dicta. *Melaneus* etiam inter canes Actæonis numeratur ab Ovidio Met. 3.

Harpalos & Melaneus, hirſutaque corpore Lachne.

Eſt & Centauri nomen apud eundem. Met. 12.

Et Pholas, & Melaneus, & Abas prædator aprorum.

Melanga, locus Thraciæ apud Byzantium. Glycas.

Melange, urbs Indiæ citer. Ptol. *Malipur* Caſtaldo; ubi corpus D. Thomæ requieſcere creditur.

Melangia, Arcadiæ opidum. Pauſan.

Melangita, Arabiæ Felicis gens. Ptol.

Melani, montes ad ſinum Arabicum deſcribuntur à Ptol. eo loco quo Moſes in ſacris literis *Sinai* ponit. *Synæum* eum vocat Juſtinus ex Trogo Pompeio. *Synæum* Joſephus & Suidas. Vide *Melanes*.

Melania, Ciliciæ opidum Straboni.

Melanis, Venus dicta eſt, quòd ipſa tenebras amet, hominesque noctu ſæpius coeant. Palæph.

Melanion, vir quidam tantæ caſtitatis ut odio mulierum in ſolitudinem abierit, ac per avia montium & nemorum, cane, quo uno convictore utebatur, feras inſectaretur, nec unquam domum revocari potuit: unde Proverb. *Melanione caſtior.*

Melanippion, Pamphyliæ flu. Steph.

Melano, Doridis inſula in Ceramico ſinu. Plin.

Melanogætuli, Æthiopum gens in Libyâ interiori. Ptol.

Melanthia, filia Deucalionis ex Pyrrhâ.

Melanthii, ſcopuli maris Jonii circa Samum. Strabo. *Fornelli* Bordonio. *Farni* Nigro. Lege *Melanthii*. Ita enim eos vocat Apollon. Argon. lib. IV. uti videre eſt in his. ——— Ἄφαρ δέ σφιν

Ῥίμφα Μελαντείους ἀγχαύροις, αἵ τ' ἐπὶ πόντῳ

Ἧσαν. ———

Ubi Schol. Μελάντιοι δὲ εἰσὶ δύο σκόπελοι πρὸς τῇ Θήρᾳ, οὕτως ὀνομαζόμενοι ἀπὸ Μέλαντος τοῦ καταχθέντος τῆς χώρας.

Melanthius, nomen viri, qui cum Gorgiæ inimicus eſſet, dixit, hic nobis de concordiâ præcipit, qui tres in unâ domo concordes facere non potuit. Eſt & nomen viri Trojani proprium, quem Eurypylus in bello Trojano interemit. Hom. Alius ejuſdem nominis paſtor apud Theocritum. Item caprarius Ulyſſis, qui quòd & rem domini abſentis unà cum procis abſumpſiſſet, & tam heræ, quàm herili filio moleſtum ſeſe præbuiſſet, poſt reditū Ulyſſis à Telemacho trucidatus eſt. Hom. Odyſ. l. 22. Ovid. Ep. 1.

Irus egens, pecoriſque Melanthius author edendi.

Item Cappadociæ fluvius. Plin. Et Syriæ mons ubi Veſtæ fanum. Cedrenus.

Melanthius, hiſtoricus de rebus Atticæ libros reliquit, teſtibus Harpocratione, & Athenæo. Alius eſt, quem inter clariſſimos pictores numerat Plin. lib. 35. 7. Quem etiam de arte ſuâ ſcripſiſſe teſtatur Diogenes Laertius in Polemone. Fuit etiam *Melanthius* poeta Tragicus, qui Cimonis Athenienſium ducis æqualis fuit, de quo Ariſt. in Avibus & Plut. in Cimone.

Melantho, filia Protei, cui cônſuetudo fuit, poſitis veſtibus dorſo Delphinum inſidere, atque ſic per maria patris vagari. Quâ re ſic cognitâ Neptunus ſe in Delphinum transformavit, illamque blandiendo illexit, ut dorſo ſuo inſideret, tranſvectæque in adverſum litus ſtuprum obtulit. Ex quo concubitu Amycum natum fuiſſe quidam prodiderunt, quem tamen Servium Melites filium facit.

Melanthus, 16 Athenienſium rex, an. ante U. C. 357. Is erat Meſſenius, & cum ab Heraclidis in Peloponneſum reverſis, pulſus eſſet, Athenas venit, ubi interfecto ſingulari certamine Bœotorum hoſtium duce Xanthia, rege Thymoete abdicato ad regnum evectus eſt. Ab eo Melanthidarum familia orta. Idem Apaturia ſacra Athenis inſtituit.

Melanthus, flu. Sarm. Europææ, qui in Boryſthenem labitur. Ovid. Pont. 4.

Et tacitè peragens lenè Melanthus iter.

Melantias, qui nunc vulgò *Melitias* dicitur, Thraciæ pagus 102 ſtadiis Byzantio diſtans. Ex Suidâ, & Procopio.

Melanyon, ſecundum quoſdam dictus eſt Hippomenes, eo quod pomis certamen confecerit, ἀπὸ τῶν μήλων, h. e. à *malis*, & ἀνύω *perficio*. Aliis Melanion dicitur à nomine μῆλον, & verbo ἀνίημι, quaſi *mala* è manu *emittens*. Tu lege & vide *Milanion*.

Melas, fluvius multiplex. Nam unum eſſe in Mygdoniâ oſtendere conatur Ovid Met. 2.

Mygdoniaſq; Melas & Tænarius Eurotas.

Alium eſſe ejuſdem nominis in min. Aſiâ, & Smyrnam circumeuntem Solinus ſcribit. Alium navigabilem eſſe, qui Ciliciam à Pamphyliâ dividat, ſcribit Plin. 4. 27. Alium in Bœotiâ ponit idem Plin. qui è Parnaſſo profluens Minervæ ſacer dicitur à poetis, quia ripæ ejus olivis ſunt refertæ. Stat. Theb. 7.

Palladiuſq; Melas Hecateia gurgite miſcet

Flumina. ———

Fuit etiam Arcadiæ fluvius, Olenum urb. alluens. Dionyſ. verſ. 415.

Ἀρκάδες Ἀπιδανῆες ὑπὸ σκοπιὴν Ἐρυμάνθου,

Ἔνθα Μέλας, ἔνθα Κρᾶθις, ἵνα ῥέει ὑγρὸς Ἰάων.

Alius in Pthiotide Herodot. & Livio apud Heracleam Trachiniam fluens, & à Dyrâ flu. 20 ſtad. diſtans. Alius Lyciæ, ubi Latona incolas in ranas convertit, teſte Probo. Poſtremò alium eſſe in Siciliâ author eſt Ovid. Faſt. 4. cum de fluminibus & locis Siciliæ, quæ peragraverat Ceres in quærendâ Proſerpinâ loquens, ait

Sacratamque Melam paſcua læta boum.

Vide Cluver. Sicil. Antiq. lib. 2. cap. 5.

Melcaba, Ægypti urbs. Lib. Notit.

Melcartus, Hercules Tyriis dictus, quaſi *Rex fortis* מלך *melec* enim *Regem* ſonat. Unde & Heſych. Μάλικα τὸν Ἡρακλέα. עריץ *aritz* autem *validum* ſonat, unde Ἄρης Græcorum, & ἄρης.

Melcha, uxor Nachor. Gen. 22. Filia item Zalphaad, ſive Zelophead. Num. 26.

Melchi, pater Levi. Luc. 3.

Melchiades, five *Melciades*. Rom. Episc. 29. A D. 309.

Melchias, pater Phassur. Jer. 21. Filius Amelech. Jer. 38. Filius Atheoni filii Zara. 1 Par. 8.

Melchiel, filius Beriæ filii Aser. Gen. 46.

Melchiram, fil. Jechoniæ filii Joacim. 1 Par. 3.

Melchisedech, Sacerdos, & Rex Salem. Lat. *Rex justitiæ*. Gen. 14. Heb. 7. 1. Hunc fuisse Semum volunt Hieronymus, Gerundensis, Primasius, Jonathan, Hierosolymitanus, & alii. Contra, est Procopius Gazæus in Gen. 14. & alii multi, quæ sententia firmatur ex Ep. ad Ebr. cap. 7. Nec probabile est Semū habitasse inter Chananæos. Quanquam R. Salomon velit Chananæos fuisse ex posteris Sem; in quo valde fallitur. Melchisedeciani Spiritum Sanctum, Didymus & Origenes Angelum, Cunæus non hominem, i.e. Messiam fuisse volunt. Quæ omnia falsa, & à Constantino L'Empereur fusè refutata. Fuit enim unus ex regulis Chananæorum, qui piè inter illos, ac sanctè vixit. Suidas omnino dum vult à Side filio regis Libyæ, cujus parentes Epiphanius Heraclam patrem, Astaroth vero vel Asteriam matrem appellat.

Melchisua, vel *Malchishua*, filius Saul. 1 Reg. 14.

Melchom, vel *Milchom*, Idolum quod colebant Ammonitæ. 4 Reg. 23.

Melcomani, Dalmatiæ populi. Plin.

Meldaba, Ægypti urbs. Lib. Notit.

Melda, Gall. Lugdun. pop. Ptol. *Meldi* Plinio; hodie *Meaulx* op. ad Matronam flu. inter Parisios & Rhemos.

Meldita, Africæ propriæ op. Ptol.

Meleageaes, nobilis Architectus Atheniensis, qui fanum Minervæ extruxit.

Meleager, Oenei Calydoniæ regis filius ex Althæâ conjuge: quo recenter nato visa est mater ejus sibi tres Parcas igni assidentes videre, manuque stipitem tenentes, æqualem puero cum stipite vitam assignare. Recedentibus itaque Parcis Althæa extinctum stipitem diligentissimè asservavit. Adulto deinde Meleagro, contigit ut pater ejus ex susceptis frugibus, omnibus diis sacrificaret, omissâ Dianâ quæ ob id.

— *Oeneos ultorem spreta per agros*
Misit aprum, quanto majores herbida tauros
Non habet Epiros: sed habent Sicula arva minores.

Uti loquitur Ovid. Met. 8. Ad hunc igitur conficiendum Meleager collectâ robustissimorum juvenum manu, aprum interfecit, caputque ejus Atalantæ Jasii Argivorum regis filiæ, quæ prius aprum vulneraverat; quod ægrè ferentes Plexippus, & Toxeus Althææ fratres, Atalantæ caput auferre conabantur. Quamobrem Meleager irritatus eos obtruncavit, duxitque Atalantam in uxorem, quæ ei Parthenopæum peperit. Nuntiatâ itaque fratrum morte, Althæa doloris impatientiâ in furorem versa, fatalem illum stipitem in ignem conjecit: quo exusto Meleager etiam exustis intus intestinis omnibus consumptus est. Quæ de fatali stipite in ignem conjecto referuntur, intelligenda sunt, ait Sabinus, de execrationibus magicis quibus Althæa Meleagro imprecata est mortem. Nam Hom. testatur eam orasse Plutonem, & Proserpinam, ut filio mortem inferrent. Vide Passeratium in illud Propertii 3. 22.

Nec cuiquam absentes arserunt in caput ignes
Exitium nata matre movente suo.

Meleagrides, sorores Meleagri, quæ cum fratrem immoderatè lugerent in *Meleagrides* aves commutabantur, Hyginus Fab. Poet. cap. 174. & Ovid ubi supra.

Meleagrus, rex Macedoniæ 31, an. U. C. 474.

Meleeb, filius Micha filii Meribbaal. 1 Par. 8.

Melegene, inf. in mari Adriatico, Dalmatiæ adjacens. Ptol.

Meles, rex Lydorum circa Olymp. 13.

Meles, *etis*, fluvius prope Smyrnam apud quem Homerus natus fuit, unde *Melesigenes* dictus est, Plin. 5. 20. Item Samnitum urbs à Marcello capta. Liv.

Melesianus, à Melete flu. etiam Smyrnæus dicitur. Steph. Sinus est maris Ægæi juxta Æolidem regionem.

Meletius, Præsul in Ægypto Arianæ sectæ sectator, qui sub Diocletiano in exilium pulsus est. Hist. Tripart.

Melia, urbs Cariæ. Steph.

Melibocus, mons Germaniæ *Hardeswaldt*, Pirchaymero. *Brockersburg* Peucero.

Melibœa, litoralis urbs Magnesiæ, vel secundum alios Thessaliæ. Herod. lib. 6. Patria Philoctetæ Pœantis filii. Purpurâ nobilis. Festus. *Melibœa purpura, à nomine insulæ in quâ tingitur, est dicta.* Lucr. lib. 2.

Jam tibi barbaricæ vestes, Melibœaq; fulgens
Purpura Thessalico concharum tincta colore.

Virg. Æn. 5. *Victori chlamydem auratam, quam plurima circum*
Purpura Mæandro duplici Melibœa cucurrit.

Sidonius Apollinaris. *Rutilum toreuma bysso*
Rutilasq; ferte blattas,
Recoquente quas aheno
Melibœa fucat unda.

Vide Vossium ad Melam, pag. 141.

Melibœus, Italiæ mons. Isac. in Lycophronem. Item nomen pastoris, Virgilio, & Theocrito.

Melicerta, Inûs, & Athamantis filius. Virg. Geo. 1.
Glauco & Panopeæ & Inoo Melicertæ. Vide *Ino*.

Meliei, vel *Melienses*, Thessaliæ pop. Steph.

Meligene, *Melitæsa* Polybio dicitur. Nos *Melitea* dicimus, de quâ posteà.

Meligunis, una ex Æoliis insulis, quæ & *Lipara*. Callimachus Hymno in Dianam.

Νάσῳ ἐν Λιπάρῃ (Λιπάρῃ νέον ἀλλὰ τότ' ἔσκεν
Οὔνομά οἱ Μελιγουνίς.)

De ratione nominis consule Boch. De Phœn. Col. 1. 27.

Melina, urbs in Argo, unde Venus *Melinea*. Steph.

Meliophagi, populi Thraciæ. Steph.

Meliadunum, Germ. urbs, Ptol. Bohemiæ urbem ex eâ facit Lazius, quæ *Mileale* nunc vocatur.

Melipia, Mœsiæ opidum. Anton.

Melise, opidum Magnæ Græciæ. Ovid. Met. 15.
Thuriosq; sinus Melisenq; & Japygis arva.

Melissa, Melissi Cretensium regis filia, quæ unà cum sorore Amalthea, Jovem caprino aluit lacte. Hanc primum mellificium ferunt invenisse, unde nata est occasio fabulæ, Melissam in apem fuisse conversam. Columella. 9. 2. *Nec sane rustico dignum est sciscitari, fueritne mulier pulcherrimæ specie, quam Jupiter in apem convertit.*

Melissa, Periandri Corinthiorum tyranni uxor: quam ille concubinarum delationibus temerè credens, cum gravida esset, pedibus conculcans interemit. Laertius in vitâ Periandri. Item filia Epidamni. Steph. in *Dyrrhachio*.

Melissa, urbs Libyæ, unde regio *Melissea*. Vide Steph.

Melisseus, de rebus Delphicis scripsit, teste Joanne Tzetze Chil. 6. Hist. 9.

Melissus, Cretensium rex, pater Amaltheæ & Melissæ, vide *Amalthea*. Item Grammaticus muneri datus Mæcenati, & manumissus ab eo. Tranquillus.

Melissus, inter historicos fortasse nomen meretur, de quo Palæphatus initio lib. de Incredibilibus; vide Vossium. Alius quoque *Melissus* ille ex quo Plin. profecisse se fatetur dum conscriberet libros 7. 9. 10. Item *Melissus* Samius, Parmenidis auditor, philosophus, civibus suis charus, quibus præcepta plura dedit, Remp. administravit, classique in bello præfuit. Apollodorus.

Melita, *Melitene* Ptol. urbs Armeniæ min. apud Euphraten flu. Melitenes reg. caput à Samosatis 90 m. p. in bor. A Cæsareâ 228. in ort. Item op. Brutiorum in Calabriâ ulter. vulgò *Mileta*.

Melita, Inf. maris Libyci inter Siciliam & Africam, à Pachyno promunt. 70 m. p. à Camarina 84. Ipsa longa 20, lata 12. circuitu 60. Sedes equitum Hierosolymorum sibi à Carolo Quinto Aug. post amissam Rhodum dono data. *Malta* vulgò, cum urb. cognomine episc. sub Archiep. Panormitano. De eâ Ovid. lib. 3.

Fertilis est Melite sterili vicina Cosyræ.

Huc appulit D. Paulus post naufragium. Act. 28. Quisquis Hebraicè scit facilè nomen ejus eruat ex Diod. Sic. qui lib. 5. sic habet. *Siciliæ versus meridiem tres insulæ, media in pelago objectæ sunt, quarum unaquaque urbem habet,* καὶ λιμένας δυναμένους τοῖς χειμαζομένοις σκάφεσι παρέχεσθαι τὴν ἀσφάλειαν, καὶ πρώτη μέν ἐστιν ἡ προσαγορευομένη Μελίτη. Et paulo post. *Est autem hæc Phœnicum Colonia, qui cum negotiationes suas ad Oceanum usque extenderent,* ΚΑΤΑΦΥΓΗΝ εἶχον ταύτην εὐλίμενον οὖσαν καὶ κειμένην πελαγίαν, hoc est, *In REFUGIUM habebant hanc insulam eo quod & portubus*

bus commoda, & in medis mari sit sita. Id ipsum enim significat *Melitæ* nomen. Pœnorum siquidem sermone מליטה *Melita* est *refugium* vel *effugium*. Radix מלט *malat* in Piel est *liberare* & *eripere*, & in Niphal *liberari*, *eripi*, *evadere*, *fugere* denique & *effugere*. Vide Bochart. Geogr. pag. 550. &c.

Melita, insula maris Hadriatici, Dalmatiæ adjacens, inter oram illius, & Corcyram Melænam 12 m. p. quot patet in latitud. longa 30. canibus Melitæis, qui in deliciis habebantur nobilis, ab Epidauro urbe cui paret 70 m. p. De Melitæis catulis autem Athen. lib. 12. qui eos scribit maximè apud Sybaritas in deliciis fuisse. Unde processit adagium *Melitæus catellus*, de eo cujus opera nulli rei seriæ conducit.

Melite, vicus in tribu Oeneide. Steph. Item Atticæ opidum. Plin. vicum Plutarchus vocat in Solone.

Melitene, urbs Cappadociæ. Steph.

Melitene, Susianæ ad Tigrim flu. regiuncula, Ptol. *Aragelaran* Castaldo. *Suar* Theveto.

Melitis, unus ex felicissimis illis fatuis, quos Homerus suo carmine nobilitavit. Is non poterat numerare supra quinque, ductaque uxore novam nuptam non attigit, veritus, ne se illa accusaret apud matrem, cujus stultitia abiit in Proverb. *Melitide stultior*. N. L.

Melito Episcopus, cujus meminit Euseb. 4. 28. Alius qui de familiis Atheniensium commentarium fecit. Harpocration in Κάθετος.

Melitta, urbs ab Hannone constructa ad Atlanticum mare. Arrian. in Periplo.

Melittæa, urbs Thessaliæ. Theopompus & Philo Μελίτειαν vocant, unde *Melitiensis*. Steph.

Melinus, nomen ejus qui Socratem accusavit.

Melitusa, vide *Meligene*.

Melitussa, urbs Illyriæ. Steph.

Sp. Melius, vir Equestris ordinis ac prædives, largitione frumenti delinito populo, quum consilia regni agitaret, vocatus à Dictatore L. Quintio Cincinnato, quod ad illum venire nollet, opem plebis invocans, à C. Servilio Ahalâ Magistro Equitum interemptus est, an. U.C. 314. Bona publica facta, domus diruta & area *Æquimelium*, dicta. Varro lib. 4. de L. L. Val. Max. 6.3.

Melixandrus, Milesius, Lapitharum, & Centaurorum bellum scripsit. Ælian. Var. Hist.

Melizigara, Indiæ intra Gangem emporium. Arrian. in Periplo.

Melizigeris, Indiæ intra Gangem insula.

Mella fluvius, vide *Mela*.

Mellaria, urbs Hisp. Bæticæ excisa, inter Tariffam, & Bellonem, *Beiar de Melena* Morali.

Mellaria altera, op. Hisp. Bæt. mediter. in Extremaduræ confin. à Corduba 14 leuc. Emeritam versus. *Fuente Oveiuna*, teste Morali. Utraque *Mellaria* à *mellis* copiâ dicta est.

Mellisurgis, Macedoniæ op. inter Thessalonicam, & Apolloniam. Anton.

Mello, vel *Millo*, ambitus montis Sion interior, quem reges incluserant muro, vel, ut alii volunt, urbs non ita procul hinc, cujus cives Abimelech regem sibi constituerunt. Jud. 9. Ab hoc loco David cœpit munire terram. 2 Reg. 5. Salomon hanc reparavit. 3 Reg. 9.

Mellona, sive *Mellonia*, Dea mellis Romanis putabatur.

Mellothi, nomen viri. 1 Par. 25.

Melluch, nomen viri. 2 Esdr. 10.

Mellus, urbs Græciæ, condita eodem tempore quo Thasus, & Paphus, anno ante U. C. 675.

Mela, nomen fluvii, qui *Nilus*, & *Geon* dicitur.

Melobosis, nympha Oceani & Tethyos filia. Hesiod. in Theog. ab *ovibus pascendis* dicta.

Melocabus, Germ. urbs. Ptol. *Coburg* Villanovano.

Melodunum, op. inter Celtas in insula fluminis Sequanæ positum, vicinum Lutetiæ, ab eâ solum distans 20 milliaribus. Gallicè *Melun*. Cæsar hujus meminit.

Meloessa, ins. ex Sirenis una, non tam à pomorum, quam pecorum abundantiâ dicta. Plin. 3. 10. Stephano Μηλοῦσσα insula est juxta Iberos.

Melon, Astrologus, qui cum esset militiæ ascriptus, videreturque pessimè parti suæ futurum, insaniam mentitus est, atque etiam domum suam incendit, ut missionem, & militiæ vacationem impetraret. Plut. in Niciâ. Vide *Meton*.

Melos, insula Cretæ adjacens & urbs in eâ. A Peloponneso promunt. Scyllæum, à Creta Dictynneum habens. Strabo. Inter Cycladas numeratur à Pomponio 2. 5. Hanc prius (inquit Steph.) Phœnices habitaverunt, unde & Byblus vocata est à Bybliis Phœnicibus, item Zephyria. Hinc Diagoras Melius, Socrates, & Aristophanes. In Thessalia verò pop. quidam *Melienses* dicuntur. Est & vicus Acarnaniæ à quo & *Melicus*. Porro prior *Melos* à Callimacho *Mimallis* dicta est. *Mila* hodiè Sophiano. Melon autem hanc à mali rotunditate dictam volunt, quia, Plinio auctore, *insularum rotundissima est*. Festus à *Melo qui ex Phœnice ad eandem fuerat profectus*. Sed Hebraice מלא *melo* est *plenitudo*, vel *expletio*. Rem de hâc insulâ refert Philosophus in lib. Mirabilium, quæ superat omnem fidem. Φασὶ δὲ ἐν Μήλῳ τῇ νήσῳ ἐν τοῖς ἐξορυττομένοις τόποις τὴν γῆν πάλιν ἀναπληρουμένην γίγνεσθαι. Vult in effossæ locum terram aliam ita succedere, ut fossa per se repleatur. Quod miraculum, sive verum, sive fictum, si modo fuit creditum, potuit dare nomen huic insulæ. Porro מלא *melo*, id est, *plenitudo* Ebræis, cum de frugibus agitur, *maturitatem* sonat, nec non *copiam* & *ubertatem*. Utrovis sensu sumpseris, in Melon ins. mire congruit. Theoph. de caus. Plant. 4. 12. Τὸ γὰρ ἐν Μήλῳ συμβαῖνον τῇ τελειώσει, ὅτι τὰ ὄψιμα ἀκρόσπορα θερίζουσιν ἅμα τοῖς πρώτοις, διὰ τὴν χώραν ἀνιέναι, εἰς λόγον. Idem habet lib. 8. cap. 3. Vide Bochart. Geogr. pag. 454. 455.

Melphes, flu. Lucaniæ in sinum Pæstanum apud Palinurum promunt. influens, *Molfa* Leandro.

Melphia, & *Melphis*, urbs Lucaniæ, media ferè inter Neapolin, & Tarentum. *Melfi* hodiè.

Melpia, Arcadiæ vicus. Pausan.

Melpomene, una Musarum Tragædiarum inventrix, à *modulando* nomen trahens. Horatius.

> ——— *Præcipe lugubres*
> *Cantus Melpomene, cui liquidam pater*
> *Vocem cum citharâ dedit.*

Melpomenos, Bacchus ab Acharnensibus sic dictus, quasi dicas *cantu oblectabilem*.

Melpum, Insubriæ op. *Melzs* Merulæ.

Melsus, Hisp. flu. in cujus viciniâ æstuarium est, ut scribit Strabo, quo Cantabros ab Asturibus dividit.

Meltias, nomen viri. 2 Esdr. 3.

Melus, op. Thessaliæ, quod Nicias Atheniensium dux obsedit, expugnavitque non tam machinis bellicis, quam fame, unde natum Proverbium, *fames Melia*.

Melus, filius Mantûs, à quo *Melois* Lesbi locus. Steph.

Melussa, juxta Iberos insula. Steph.

Melyerses, Asiæ min. pop. Herodotus.

Membliarus, unus ex Cadmi sociis Theram insulam condidit. *Membliarus* item ins. prope Theram, & Anaphen, à *Membliaro* Cadmi socio. Dicitur & *Bliarus* per aphæresin. Steph. Vide Bochart. de Phœn. Col. lib. 1. cap. 15.

Membrum, Africæ propriæ urbs. Anton.

Memmius, civis Rom. ambitûs postulatus à Q. Curtio. Cic. ad Quintum fratrem lib. 3. Hic cùm ageret Tarracinæ deperibat quandam mulierem, non sine Largio quodam rivali: cum quo, quum aliquando rixa incidisset, eò iracundiæ provectus est Memmius, ut ipsi Largio brachium mordicùs arripuerit: unde fluxit adagium in vulgus, *Lacerat lacertum Largii mordax Memmius*. Porro *Memmiam* gentem plebeiam fuisse declarant tribunatus plebis à Memmiis gesti. Veruntamen si nobilitas antiquitate penditur, nobilissima est: A Menestheo enim Trojano oriundam esse traditum est, idque testatur Virgil. Æneid. 6.

> *Mox Italus Mnestheus, genus à quo nomine Memmî.*

Itaque non immerito Lucretius C. Memmium Gemellum ad quem suos libros misit, claram Memmii propaginem dixit. Hic *Memmius* Gemellus est, ad quem scriptæ sunt epistolæ aliquot à M. Tullio lib. 13. Epistolarum. Vide Lambinum præfat. ad Lucretium.

Memna, peninsula Albionis in Cornubiâ. *Meneg* Camdeno.

Memnium, op Mesopotamiæ apud Babylonem, ubi fontes bituminis multi.

Memnon, filius Tithoni fratris Laomedontis ex Aurorâ susceptus: qui cum maxima Orientalium populorum copia in auxilium Priamo venit, & in pugnâ ab Achille occisus, vel ut alii tradunt, ab insidiis Thessalis interfectus est, qui cum in rogo cremaretur, precibus Auroræ in avem mutatus est, ex eademque pyra multæ aliæ aves evolarunt, quas *Memnonias* vocarunt, quæ quotannis ex Æthiopiâ in agrum Iliacum dicuntur advolare, Memnonisque sepulchrum ter lustrare, deinde duas in partes divisæ rostris, unguibusq; concurrere, & generis sui authori sanguine suo parentare. Ovid. Met. 13. *Memnonis effigies*, De qua Tac. Annal. 2. *Cæterum Germanicus aliis quoque miraculis animum intendit, quorum præcipua fuere Memnonis saxea effigies, ubi radiis solis icta est, vocalem sonum reddens.* Dionysius vers. 249.

——— Ἔνθα γεραιὸς
Μέμνων ἀντέλλουσαν ἑὴν ἀσπάζεται Ἠῶ.

Lucianus in Toxari. *τοῦ δὲ Μέμνονα ἰδεῖν πρὸς ἀνατολάς τὸν ἥλιον.* Juven. Sat. 15.

Dimidio magica resonant ubi Memnone chordæ.

Vide Strab. lib 17. Pausan. in Atticis, Philostratum in vitâ Apollonii. Tzetzem Hist. Chil. 6.64, &c.

Memnon historicus, scripsit de rebus Heracleæ Ponticæ. Vide Voss. Hist. Gr. pag. 182.

Memnon, Darii Persarum regis dux exercitûs, Chium, Methymnam, Eresam ac Pyrrham & Mitylenem vel occupavit, vel vi cepit, quo tempore Alexander primùm in Asiam trajecit.

Memnones, Æthiopiæ pop. Plin.

Memoria, fons mirus, de quo sic Plinius; *In Bœotiâ ad Trophoniam, juxta fl. Orchomenum, duo sunt fontes, quorum alter memoriam, alter oblivionem adfert, inde nominibus inventis.*

Mempheus, mons circa Thessaliam.

Memphi, pop. Memphim habitantes.

Memphis, urbs Ægypti excisa, olim regia, ab Osiride condita, apud verticem Deltæ, ex adverso Babylonis à vertice 15 m. p. in austrum distans. Ibi papyri copia. *Ægyptia Memphis* Lucano dicitur lib. 1. Martialis.

Barbara Pyramidum sileat miracula Memphis.

Pyramidum istarum vestigia adhuc cernuntur. *Menchis*, & *Mitzir* hodie Postello. Sunt qui *Cairo* esse putent. Quin & *Memphin* Arcadiæ urbem memorat Dioscorides lib. 4. Sed hæc Arcadia non est in Peloponneso, sed Arcadia Ægyptia, cujus mentionem faciunt Eustath. Lib. Notit. & Steph. Horat. 3. Od. 26.

Carens Sithonia nive Memphis.

Ovid. 2. Amor. eleg. 13.

Quæ colis & Memphin palmiferamque Pharon.

Propertius lib. 3.

Et toties nostro Memphi cruenta malo.

Hinc *Memphitis* patronymicum fœmininum. Juv. Sat. 15.

—— Anne aliam terra Memphitide sicca
Invidiam facerent nolenti surgere Nilo?

Tibullus Eleg. 1. 7.

Barbara Memphiten plangere docta bovem.

Item *Memphiticus*. Ovid. 1. Art. Am.

Nec fuge Niligenæ Memphitica sacra juvencæ.

Mempricus, Rex Britanniæ qui fratrem Malyn exuit vitâ, ut eo mortuo regnaret. Volater.

Mena, Dea apud Romanos quæ menstruis floribus præesse putabatur. Item primus Ægyptiorum rex an. mundi 1951. Diod. Sic. Item insulæ duæ in Hippadis pelago. Ptol.

Mena, Siciliæ op. mediterraneum. Ptol. Vide Cluver. Sicil. Ant. lib. 2. cap. 9.

Menæchmi, nomen comœdiæ Plautinæ.

Menæchmus, Philosophus Platonicus Proconnesius, Eudoxi auditor; vixit temporibus Platonis. Item historicus Sicyonius. Voss. Hist. Gr. 1. 11.

Menais, fons Leontinorum per quem cives ejus loci timent jurare. Vibius.

Menalcas, pastoris nomen apud Virg. Ecl. 3.

Menalippe, Antiopes Amazonum reginæ soror, ab Hercule in bello Amazonico capta, quam cum sorori restitueret, accepit pretium arma reginæ, & baltheum, nam hæc quoque ex eo bello reportare fuerat jussus ab Eurystheo. Juvenal. Sat. 8.

Syrma vel Antigones, vel personam Menalippes.

Menalippides, poeta Melius genere, scripsit Dithyrambicorum plures libros, & poemata Lyrica, & epigrammata, & elegos. Hujus ex filiâ nepos *Menalippides* junior, item poeta, scripsit Lyrica & Dithyrambica. Vixit, mortuusque est apud Perdiccam regem Macedoniæ. Suidas.

Menalippus, civis Thebanus qui cum Tydeo ad Thebas vulnus lethale inflixisset, ille sibi hoc mortis solatium à suis præstare petiit, ut antequam moreretur, Menalippi caput ad se referrent, quod cum non exiguo suorum, hostiumque sanguine obtinuissent, feræ ritu dentibus dilaniavit, tandemq; veluti vindictæ satur, æquiore animo expiravit. Statius Theb. 8. Item Tydei frater, quem Tydeus in venatu fertur peremisse, obque id fratricidium exulasse. Item Trojanus quidam ob virtutem à Priamo filii loco amatus.

Menander Atheniensis, novæ comœdiæ comicus, strabus fuit, mente acutus, amore in mulieres insanus. Scripsit fabulas 80. & epistolam unam ad Ptolemæum regem, aliaque nonnulla solutâ oratione. Suidas. Quintilianus autem de eo sic lib. 8. *Menander, inquit, meo judicio diligenter lectus, ad cuncta quæ præcipimus efficienda sufficit. Ita omniam imaginem in vitâ expressit, tanta in eo inveniendi copia, & eloquendi facultas, ita est omnibus rebus, personis, affectibus accommodatus, ut omnibus ejusdem operis authoribus tenebras obduxerit.* Porro tanto fuit in pretio, ut etiam invitatus sit à regibus Ægypti, oblatis magnis honoribus & divitiis. Ovid. Trist. 2.

Fabula jucundi nulla est sine amore Menandri.

Prop. 3. *Librorumque tuos, docte Menandre, sales.*
Idem lib. 4. *Sed potius blandi Thais pretiosa Menandri.*
Stat. Sylv. 2. *Attica facundi decurreret ora Menandri.*
Auson. *Conditor Iliados & amabilis ora Menandri.*

Menander Ephesius, historicus, de quo vide Voss. Hist. Gr. lib. 3. pag. 386.

Menander, Laodiceus Sophista, scripsit commentarios in artem Hermogenis, & in præexercitamenta Minutiani. Suidas.

Menander, Pergamenus historicus. De rebus Phœniciæ egit, ut cognoscere est ex orat. Tatiani adversus Gentes, & Clem. Alex. 1 Strom.

Menander, alius Simoni Mago successit, non solum ejus referens impietatem, sed longè superans, sese Servatorem dictitans, ex Olympo ad hominum salutem demissum, docensque nullo pacto angelos ab hominibus vinci, aut cogi posse, quam artis Magicæ disciplinâ, & baptismo ab eo traditis, ex quibus immortalitas humano generi proveniat. Justin. & Euseb. lib. 3.

Menanini, Siciliæ pop. Plin.

Menapia, Bactrianæ urbs. Ptol.

Menapii, pop. qui ad utramque Rheni ripam habitant juxta Nervios, qui plerisq; Juliacenses & Clivenses cum parte Geldrensium esse videntur, Eburonibus, & Tungris finitimi.

Menapiscus pagus, hodiè Flandriæ comitatus est. Teste Divæo.

Menaria, vel potius *Manaria*, insula parva contra Magonem, à *mænis* piscibus dicta. Plin. 3. 5.

Menariacum, pagus Flandriæ. *Mergen* Belgis. *Merville* Gallis, teste Ortelio.

Menas, vide *Menes*.

Menda, urbs Thraciæ, à *Mende*, vel *Mendi* muliere, Inde vinum *Mendæum*. Steph.

Mendæi, Thraciæ pop. Steph.

Mende, urbs Siciliæ prope Palicos. Steph.

Mendele, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Mendes, urbs Ægypti, juxta Lycopolin, ubi Pana, & hircum colunt, qui Ægyptiorum linguâ *Mendes* vocatur. Erat quidem universa Ægyptiorum religio fœda, stulta, & ridicula; sed vero nihil totâ Ægypto monstruosius infamiâ

infamiâ Mendesiorum, qui hircum pro Numine colentes, excellentissimâ formâ mulieres illius libidini substernere soliti, atque ut prurigæ boni cessantem naturæ bestiam, proh fidem hominum! contra instigare. Nota res est ex Herodoto, qui testis oculatus fuit, itemq; ex Pindaro, Strabone, Aristide ac aliis. Hanc suorum irreligiosam religionem defendens Asclepiades in libris Θεολογουμένων, non usque adeo miram videri illam ἀθέμιτον μῖξιν dicebat, cum ex tali concubitu ortos maximos viros historiæ testentur. In hoc album referebantur ab eo cum ex fabulari historiâ multi, tum ex verâ, Alexander, Scipio, Augustus Cæsar.

Mendesium, unum ex Nili ostiis. Plin. 5. 10.

Mendesus, urbs Ægypti, à quâ *Mendesium* unguentum dicitur.

Mendiculea, Lusitaniæ op. Ptol.

Mendus, urbs circa Cariam. Porphyrogenneta.

Menecles Barcæus, historiam prodidit, teste Athenæo. Alius videtur esse orator Alabandeosis. Strabo lib. 15. Priorem, vel tertium aliquem signat Pind. Schol. in Olymp. Od. 2.

Menecrates, Syracusanus medicus, nullam dicitur accepisse mercedem medendi. Curabat imprimis sacrum morbum, tantùm hâc mercede contentus, ut liberati, se ipsius esse servos faterentur: se vero Jovem appellabat, De quo lepidam historiam narrat Ælian. Var. Hist. 12. 51. *Menecrates Medicus*, inquit, *adeo superbiâ turgebat, ut seipsum Jovem appellaret. Misit autem aliquando literas ad Philippum Macedonum regem, in hac verba.* Φιλίππῳ Μενεκράτης Ζεὺς εὖ πράττειν. Ad ea autem rescripsit Philippus Φίλιππος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Συμβουλεύω σοι προσνέμειν σεαυτὸν ἐπὶ τοῖς κατ' Ἀντίκυραν τόποις. Quibus eleganter hominem non esse sanæ mentis significavit. Eandem historiam habes apud Athenæum lib. 7. nec non apud Eustath. in Iliad. A. vide Suidam in Μενεκράτης. Sed & alteram historiam de *Menecrate* non invenustam exhibet nobis idem Ælianus prædicto loco. *Aliquando lautissimum convivium instruxit Philippus, ad quod illum etiam invitavit, seorsimque ei mensam jussit apparari, & apponi acerram, suffitumque ferri. Reliqui vero epulabantur, eratque admodum opipara cœna. Menecrates itaque primo ferebat, gaudebatque honore; Postquam vero paulatim fames obreperet, & homo esse convinceretur, idemque vanus, & stolidus, consurgens discedebat, seseque injuriâ affectum querebatur, festivissimè Philippo stultitiam ejus redarguente, & in lucem proferente.*

Menecrates, Comicus poeta. Suidas. Item *Menecrates* Xanthius historicus, de quo videndus Voss. Hist. Gr. p. 387.

Menedemium, urbs Lyciæ. Steph.

Menedemus, Philosophus nobilis inter Socraticos, Phædri discipulus, pauperis architecti filius, ex Eretriâ civitate, à quâ Philosophi *Eretriaci* dicti sunt. Eretria vero in Eubœâ est. Strabo lib. 9. Hic militiam primo exercuit, postea ad Platonem concessit. Fuit honestate, & gravitate insignis: status corporis in eo sene, ut in juvene firmus fuit, & validus. Et cum primum ab omnibus ludibrio haberetur, postea in tantâ admiratione habitus est, ut civitatis gubernacula ei traderentur. Obiit vitæ suæ anno 73.

Menedemus, Lampsacenus, Cynicus, qui in tam prodigiosam venerat superstitionem, ut sumpto habitu furiarū, prodiret, dictitans se exploratorem ex inferis venisse, delaturum dæmonibus mortalium peccata. Pullatus ambulabat cum tunicâ talari adstrictâ balteo puniceo, Arcadicum pileum gestabat, cothurnos Tragicos, virgam in manu. Laertius.

Menegere, Africæ propriæ urbs. Anton. & *Menegeses* op. apud eundem.

Menelaium, parva regio Spartæ. Gentile Μιλαιάτης, Possessivum Μενελαΐς: sed ab Ægyptiâ urbe *Menelaites* dicitur. Steph.

Menelaus, filius Atrei, & Æropes, ut Hom. tradit. Philisthenis vero ut Hesiodus, & frater Agamemnonis rex Spartæ, qui Helenam Jovis & Ledæ filiam uxorem habuit; quam cum Paris Priami fil. eo absente, rapuisset, legatos ad Paridem misit, qui illam repeterent, qui cum re infectâ rediissent, omnes totius Græciæ principes ad bellum convocavit: qui collectâ mille navium classe, ad unum sub Agamemnone rege in excidium Trojæ conjurarunt. Quinque jam totâ Phrygiâ, atque Mysiâ devastatâ, Ilium Priami regiam decennali bello oppugnassent, tandem fraude magis, quam viribus expugnaverunt: atque sic egregiam suam conjugem recepit, conscensâque navi post octavum erroris annum domum rediit. Hom. Item *Menelaus*, urbs Ægypti. Strabo l. 14.

Menelaus, quidam qui cùm sacerdotium Judæorum per fraudem adeptum 12 annis occupasset, ab Antiocho Epiphane, Syriæ rege interfectus est. 1 Mach. 14.

Menelaus, Anæus (Anæa autem Cariæ urbs est) historicus summus vocatur Stephano in Ἄναια. Diversus ab eo est Menelaus poeta, qui patriâ Ægæus fuit, & Thebaidem libris 12. aliaque teste Suidâ, scripsit.

Menenia, gens Romæ fuit, ex quâ Agrippa *Menenius* C. F. Lanatus, cos. cum P. Posthumio, an. U. C. 250. Cassiodorus.

Menephron, viri proprium, qui cum matre concubuit. Ovid. Met. 7.

Dextrâ Cyllene est, in quâ cum matre Menephron
Concubiturus erat savarum more ferarum,

Menes, primus Ægyptiorum rex. vide *Mena*.

Menesthei portus. Ptol. & Strab. Hisp. Bæticæ urbs quam hodiè *Puerto de S. Maria* vocant, teste Floriano. *Besippo* Plinii est, ut credit Villanovanus.

Menestheus, Pelei fil. Erichthei regis pronepos, undecimus Atheniensium rex, an. 24. regnavit. Hic seditione in absentem Theseum Athenis excitatâ, regnum occupavit ope Tyndaridarum, quorum sororem Helenam ille rapuerat, deinde cum cœteris Græcis ad Ilium expugnandum profectus, ibi mortuus est.

Menesthius, Areithoi & Philomedusæ fil. ex Arnâ civitate, quem Paris in bello Trojano occidit. Hom. Iliad. 7.

Menestho, Nymphæ nomen, à *memorando* dictæ, unde & *Menestheus* proprium nomen aurigæ Diomedis.

Menestratus, sculptor præstantissimus, qui Ephesi in templo Dianæ Hecaten tantâ marmoris radiatione insculpsit, ut in ejus contemplatione æditui admonerent oculis parcere.

Menetor, vetus author, de Donariis opus fecit. Athen. lib. 14.

Menia Columna, locus Romæ. Cic. pro Sestio.

Meninx, insula circa Africam clarissima, longitudine 30 m. p. latitudine 25. Plin. 5. 7. Ab Eratosthene *Lotophagitis* dicta. Stephanus ins. & urb. esse scribit juxta Syrtes. Eius meminit Dionysius v. 480.

Μῆνιγξ ἠδὲ Κέρκιννα Λιβυστικὸν ὅρμον ἔχουσαι.

Ubi tamen M SS. Μῆνιξ ἠ Κέρκινα. *Menix* Punicè scribebatur מי נקץ *me nicks*, quasi dixeris *aqua defectûs*, i. e. *deficientes*, vel מי נכצ *me-nics*, quasi dixeris *aquas recessûs*, i. e. *recedentes*. *Menicis* enim vel *Meningis* opidi situs hanc conjecturam plurimum firmat. Describunt enim Plin. & Ptol. hoc opidum à parte Africæ. Africam autem ab insulâ nihil distinguit, quam tenue & humile vadum, semel hyeme bis æstate accedere solitum, adeo ut plerumque 1v c10 passuum à mari deseratur.

Menippus, Phœnix Philosophus Cynicus, nihil memoriâ dignum edidit; porro ipse librique ridendi. Cumque habendi cupidissimus esset, bonis amissis laqueo vitam finivit. Laertius. Item Poeta Comicus. Suidas.

Menippus, Stratonicensis in totâ Asiâ disertissimus, præceptor Ciceronis, teste ipso in Bruto. Alium præterea ejus nominis Macrobius adducit, quem Philosophum, & servum fuisse tradit: scripsisseque libros, quos in Satyris M. Varro imitatur, quas *Menippeas* nominavit, Alii vero Cynicas vocant. De variis *Menippis* vide Voss. de Hist. Gr. p. 388.

Menismini, pop. Æthiopiæ, qui vivunt lacte Cynocephalorum, quorum armenta pascunt, maribus interemptis, nisi sobolis gratia.

Menius, Lycaonis fil. qui cùm patre in lupum verso, & domo conflagrante Jovem detestaretur, ab eo fulmine percussus est.

Menius, cos. Rom. an. U. C. 433. de victis navali prælio priscis Latinis ac Antiatibus, eorum rostra navi-

um ærata in foro posuit, appellarique forum *Rostra* cœpit. Liv. lib. 8. Plin. 34. 5.

Menlaria, Hisp. urbs. Ptol. Vulgò *Marcia*.

Menlascus, Hisp. Tarracon. flu. *Magrada* Pomponio, hodie *Oria* vocatur.

Menna, Episcopus Byzantius, An. Dom. 536.

Menneiana, Pannoniæ urbs. Anton. *Mansprug* Lazio.

Menni, nomen regionis. Jer. 51.

Mennith, urbs in terrâ Gad. Judic. 11.

Menoba, flu. Hisp. Bæticæ cum op. cognomine inter Malacam urb. & Selambinam op. *Bezmiliana* Moletio.

Menobardi, Armeniæ majoris pop. Plin.

Menocateni, Alpium incolæ inter Tergestum & Polam. Plin. *Mingestal* Lazio.

Menodotus, medicus Insignis ætate Serapionis, cujus meminit Galenus in Therapeut. Fuit etiam *Menodotus* Samius historicus, teste Athenæo lib. 15. *Menodotum* fortasse alium signat Laertius in Aristippo.

Menœceus, juvenis Thebanus, Creontis fil. qui pro patriæ salute sanguinem suum, atque adeo vitam ipsam sponte profudit. Nam cum Thebanis eo tempore, quo ab Argivis obsidebantur, redditum esset oraculum, urbem salvam fore, si ultimus ex Cadmi posteris spontanea se morte manibus ejus devoveret, intelligens Menœceus oraculum illud ad se pertinere, nihil cunctatus, suo sibi gladio necem conscivit. Stat. Theb. 10. Cic. 1. Tusc. Qu.

Menæcina, vel *Menecina*, urbs Oenotriæ in mediterraneis. Steph.

Menæcus, urbs Phocensium ultima, quæ ad occasum vergit.

Menœtes, unus ex sociis Æneæ, qui fuit gubernator navis, cui nomen erat Centauro. Virg. Æn. 5.

Menœtius, fil. Actoris ex Æginâ, quam vitiatam Jupiter illi conjugem dederat. Hic postea relictâ Æginâ matre, in Opuntem Locrorum se contulit, ibique Patroclum ex Sthenele uxore suscepit, qui ab eo *Menœtiades* dictus est. Ovid. Epist. 1.

Sive Menœtiaden falsis cecidisse sub armis.

Menoida, Palæstinæ urb. Lib. Notit.

Menon, arrogantissimus Sophista Socratis ætate. Plut. ἀπὸ Πολυφιλίας.

Menophilus, Eunuchus, cui Mithridates à Pompeio victus filiam servandam dedit in arce quâdam, quam cum Manlius Priscus obsedisset, defensoresque deditionem parantes Menophilus sensisset, veritus ne parentis opprobrio puella nubilis captiva superesset, interfectâ illâ, mox gladium in viscera sua compegit. Amm. Marcell. l. 16.

Menophis, rex Ægypti, ante U. C. 662.

Menosca, op. Hisp. Tarracon. in Vardulis, *Oria* seu *Uramea*, teste Garibæo. Aliis *Guetaria*.

Menosgada, Germ. op. Ptol. *Eger* teste Apiano in Bohemiæ confin.

Mens, Romanorum Numen. Ovid. Fast. 6.

Mens quoq; numen habet, Menti delubra videmus
Vota metu belli, perfide Pœne, tui.

Menta, Plutonis concubina, quam Proserpina zelotypiâ impensè laborans in herbam ejus nominis commutavit. Strabo lib. 8.

Mentalia, Contestanorum in Hisp. Tarrac. urbs. Ptol. *Briar de Melena* Ariæ Montano. Latini codices *Menlaria* legunt. Vulgò *Marcia*.

Mentæ, pop. apud Vallum, quo Scotia ab Angliâ separatur. Vide *Mæata*.

Mentesa, urbs Hisp. in finibus Oretanorum excisa, Ptol. & Antonino *Menisa*, Livio *Mentissa*. Forte duæ hujus nominis urbes fuere, inquit Ferrarius, una in Oretanis apud Cazoclam, quæ *Montecon* dicitur Marianæ, altera in Bastetanis cui successit *Jaen*, & hæc *Mentexa* dicitur, à Castulone 22 m. p. distans.

Menteas, Ister sive Danubius olim sic dictus, teste Eustathio in Dionysium. Forte pro *Mateas*.

Mentor, vasis cælandis mirus artifex. Plin. 33. 13. *Crassus orator duos scyphos Mentoris artificis manu cælatos* 10. *H. S. emit.* Id est 2500 coronatis Gallicis. Juv. Sat. 8.

——— *Rara sine Mentore mensa.*

Martialis. *Vasaque Mentoreâ nobilitata manu.*

Prop. 1. 14. *Lesbia Mentoreo vina bibas opere.*
Idem 3. 9. *Argumenta magis sunt Mentoris addita forma.*]
Mart alibi. *Solus Mentoreos habes labores.*

Mentor, Asiæ maritimæ præfectus sub Artaxerxe, omnes ejus reg. civitates vi aut dolo regi subegit.

Mentores, Illyrici populi. Plin. 3. 21.

Mentyrna, urbs Samnitum in Italiâ. Steph.

Menuthias, insula ingens Æthiopiæ ad ortum, quæ *Madagascar* nunc dici putatur. Ptol.

Menuthis, vicus Ægypti juxta Canobum. Steph.

Menus, vel *Menas*, vir quidam inter Samnites, qui mirè solitudinem amabat, in quâ ne quid per otium faceret, apes curabat.

Mœnus, Germ. flu. Francofurtum allueos, vulgò *Mein*.

Mephaath, civitas Levitarum in tribu Ruben. Jos. 13.

Mephitis, ait Servius ex sententiâ aliquorum *Mephitim* esse Deum Leucotheæ connexum, aut Junonem, nam Juno aer est, atqui putor nascitur ex corruptione aeris, ac proinde ait *Mephitis* erit Dea odoris graveolentis. Pertinent ad hanc opinionem numinis verba Taciti lib. 19. *Solum Mephitis templum stetit ante mœnia, loco, seu numine defensum.* Ait Priscianus lib. 7. deduci vocem à Græco Μεφίτις, mutatione ε in ο. Scal. tamen in Conjectaneis ait esse vocem Etruscam, Etruscos autem ab Syris accepisse. Syrorum vero linguâ hâc voce significari, *gravitatem*, aut *exhalationem & flatum spiritûs*. Virg. Æn. 7.

——— *Lucosque sub alta*
Consulit Albunea, nemorum quæ maxima sacro
Fonte sonat, sævamque exhalat opaca Mephitim.

Persius Sat. 3.

Turgidus hic epulis, atque albo ventre lavatur
Gutture sulphureas lente exhalante Mephites.

Mephres, rex Ægypti.

Mera, sacerdos Veneris. Stat. Theb. 8.

Mera Proeti & Antiæ filia, quæ cum venationi dedita, Dianam per nemora sequeretur, à Jove conspecta est, & adamata: qui cum nullâ ratione castissimæ puellæ animum ad sui amorem posset pellicere, ad dolum confugit, Dianæque figurâ assumptâ vim ei intulit. Quamobrem cum Dianæ consortium illa deinde fugeret, nec vocanti deinceps deæ parere vellet, suspicans ne Jupiter aliquis sub ejus imagine lateret, telis ejus est confossa, tandemque deæ ejusdem miseratione in canem mutata. Ovid. Metam 7.

Mera, canis Erigones Icarii filiæ; vide *Erigone* & *Icarius*.

Meraioth, filius Achitob. 1 Par. 9.

Merala, limes tribûs Zabulonis, Jos. 19.

Merari, filius Levi. Gen. 46.

Mercii, populi Angliæ, quorum regio *Mercia*, quæ proprium habuit regem. Continebat autem comitatus Lincolniæ, Northamptoniæ, Rutlandiæ, Huntingtoniæ, Oxoniæ, Worcestriæ, Warwici, Derbiæ, Notinghamiæ, Leicestriæ, Staffordiæ, & Cestriæ, cum parte Herefordiæ, & Salopiæ, Glocestriæ, Bedfordiæ, & Lancastriæ.

Mercuria, mulier, propter religionem Christi, sub Decio Imp. apud Alexandriam supplicio affecta. Eccles. Historia.

Mercurius, Jovis, & Maiæ fil. Græcis *Hermes* ἀπὸ τοῦ ἑρμηνεύειν, h. e. *ab interpretando* dictus. Vossius vero Ἑρμῆς vult esse ab אמר id est, *sermo, eloquium*. Erat enim nuncius Deorum, unde Horatio in Odis dicitur.

——— *Superis Deorum*
Gratus & Imis.

Claud. de eo. ——— *Commune profundis*
Et superis numen, qui fas per limen utrumque
Solus habet, geminoque facit commercia mundo.

Præter hunc tres alii *Mercurii* dicuntur, unus Cœli ac Diei filius, alter Liberi, & Proserpinæ, tertius Jovis, & Cyllenes, quem fama est ob Argi cædem profugum, literas Ægyptiis ostendisse. Verum omnes hi ad Maiæ filium referri solent; cui idcirco alas in capite & pedibus attribuunt, eo commento significare volentes, velocem fieri per aera sermonem. Ideo a. Deorum nuncium dictum, quoniam per sermonem omnia cogitata enunciantur. Dictus est Deus facundiæ, quòd hominibus eloquentiam præstare putaba-

putabatur. Habitus est etiam Deus mercatorum, lucri, palæstræ, furum. Lyram invenit, Hermaphroditum ex sorore Venere genuit, Martem è duris carceribus libera vit, Argum interemit, Prometheum in Caucaso relegavit. Est etiam unus ex 7 Planetis, omnium minimus, fere semper subest radiis solaribus, à quibus non recedit longiùs quam 28 gradus. A *merce*, sive *mercimonio* Mercurii nomen potius cum Festo arcessam, quam à *medio*, *currendoque*, quod Στοιχεῖον Aroobius voluit, cujus hæc verba lib. 3. *Mercurius*, inquit, *quasi quidam Medicurrius dictus est*. Et illud Festi, & hoc Arnobii etymon legas apud Isidorum lib. 8. cap. 11. Fulgentius Mercurium dici scribit, quasi *Mercium curam*, atqui tunc penultima esset producta. *Rides*, lector, *& nimis uncis Naribus indulges*. Atqui en adhuc magis ridiculum, siquidem Alberti Magni Interpres sic dictum autumat, quasi *Mercatorum Κύριον*, h. e. *Dominum*. *Mercurius* vero (inquit Vir Doctus) Hebræis est *Mercolis* à רכל *negotiari*: ut in illo proverbio de quo Drusius Proverb. Class. 1. lib. 2. Proverb. 34. *Sparsit lapidem in Mercolis*. Pro eo Solomon habet *Margemah*, à רגם *lapidibus obruit*. Proverb. 26. 8. *Sicut qui mittit lapidem in Margemah*, vel, ut habet vulgaris, *Sicut qui mittit lapidem in acervum Mercurii*; ita qui tribuit insipienti honorem. Erant autem apud priscos Ἑρμαῖοι λόφοι, sive lapidum acervi Mercuriales, viis publicis & compitis ad itinera commonstranda congesti, quos transeuntes viatores crebro lapidum jactu in Mercurii honorem augebant. Dicuntur acervi isti Ἑρμακες Nicandro; ac de iis est intelligendum Epigramma Anthol. lib. 4. 12.

Ἱερὸν Ἑρμείῃ με παρεχόμενοι χθονὸς ἴχνεσιν
Ἀνδρωποι λιθίνω σωρῷ.

Voluit igitur sapientissimus ille hominum, eum qui stultum honestaverit, perinde facere ac si acervum Mercurii lapidis jactu augeret, neuter enim beneficium agnoscit, neuter rependit. Alii autem à מכר *vendere Mercurium* deducunt.

Mercurius Trismegistus, philosophus Ægyptius antiquissimus, scripsit plurimos libros de sapientiâ Divinâ, quorum quædam fragmenta hodieque extant. Vide Casaub. Exercit. 1 contra Baronium, Sect. 10. ubi plura habes de hoc *Mercurio* & quid de libris ejus censendum sit. Nonnihil & Dan. Heinsius Epist. ad Balsacum.

Mercurius, qui & Joannes, 54 Rom. Episcopus, An. Dom. 532.

Merecrates, corruptè hic poni solet pro *Menecrates*.

Mered, filius Bethiæ filiæ Pharaonis. 1 Par. 4.

Meremoth, nomen viri 1 Esdr. 8.

Meres, Æthiops, Ægypti rex. Olymp. 22.

Mergillina, Campaniæ locus, Virgilii ac Sannazarii tumulo, & maris prospectu nobilis. Thuanus.

Meribbaal, filius Jonathan filii Saul. 1 Par. 8.

Merimuth, nomen viri. 2 Esdr. 3.

Meribanes, Iberiæ rex, An. Dom. 362.

Meriones, auriga Idomenei, & cum eo dux navium, quæ è Cretâ venerunt ad Trojam, fortitudine Marti ipso comparandus. Hom. —— Ὀπάων Ἰδομενῆος Μηριόνης ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ.

Ovid. Met. 13.

Nec minus Idomeneus, patriâque creatus eadem
Meriones. Horat. 1. Od. 6.
—— *Pulvere Troiæ*
Nigrum Merionem.

Mermeros, Centaurorum velocissimus, qui eâ in pugnâ, quam in Pirithoi nuptiis adversus Lapithas commiserunt Centauri, graviter vulneratus, vix fugâ salutem quæsivit. Ovid. Met. 12.

Mermessus, urbs Troica, patria Erythrææ Sibyllæ. Steph.

Mero, cognomentum Tiberii Neronis, per jocum quòd vinosior esset.

Merob, primogenita Saulis. 1 Reg. 14.

Merobaudes, cos. cum Gratiano Aug. an. U. C. 1130. iterum cum Saturnino sexennio post.

Merodach, rex Babyloniorum. Isa. 38; qui 4 Reg. 29. dicitur *Berodach*.

Merodacus, Sicambrorum rex 14. Olymp. 164.

Meroe, *Saba* Josepho, sicut & nunc ab Abyssinis appellatur, insula Æthiopiæ sub Ægypto maxima à Nilo, Astapo, & Astaborâ fluviis effecta, cujus longitudo ad 3 millia stadiorum, latitudo ad mille extenditur. *Gegnere* unà cum urbe ejusdem nominis dicitur, teste Castaldo. *Neube* vero Marmolio. Hic Sabæ regina, quæ & Candace à nonnullis regnasse traditur. Urbs à Cambyse Persarum rege condita est, & de nomine sororis, sive matris, ut alii, defunctæ, Meroe appellata. In eâ mulieres grandes habent mammas. Juvenal. Sat. 13.

In Meroe crasso majorem infante mamillam.

Alia est *Meroe* Antiochenæ juxta Daphnem, orientem versus. Item civitas Lyciæ. Steph.

Merom, aqua, seu flu. in terrâ Chanaan juxta quod gentes convenerant adversus Israelitas. Jos. 11.

Merope, una filiarum Atlantis, ex Pleione nymphâ, cujus stella ex 7 Pleiadibus obscurissima apparet, quòd cùm sorores ejus omnes Diis nupsissent, illa sola Sisypho nupserit mortali. Ovid. Fast. 4.

Pleiades incipiunt humeros relevare paternos,
Quæ septem dici, sex tamen esse solent.
Seu quod in amplexum sex hinc venere Deorum:
Nam Steropen Marti concubuisse ferunt;
Neptuno Halcyonen, & te, formosa Celano,
Majan & Electram, Taygetanque, Jovi.
Septima mortali Merope tibi, Sisyphe, nupsit.
Poenitet, & facti sola pudore latet.

Meropia, una Cycladum, quæ & Siphnus, & Acis dicitur Plin. 4. 11.

Meropis, mons Thessaliæ, ex quo ob multos anfractus echo multiplex redditur.

Meros, mons Indiæ, in cujus radice Dionysius in Indiam proficiscens, Nysam urbem condidit. Q. Curtius lib. 8. ubi de Nysâ, & incolis ejus. *A Libero Patre se conditos esse dicebant, & vera hæc origo erat. Sita est sub radicibus montis, quem Meron incolæ adpellant. Inde Græci mentiendi traxere licentiam, Jovis femore Liberum Patrem esse celatum*. Græcè enim Μηρὸς *femur* significat. Natus autem Bacchus fingitur ex femore Jovis, (ut illud addam) quia Phœnices nominibus illis quæ proprie femur significant, etiam verenda intelligunt, unde tritum illud in scripturâ, *egredi de femore patris*. Gen. 46. 26. Exod. 1. 5. Sunt autem quibus in historiâ natalium Bacchi Μηρὸς non est femur, sed montis nomen, in quo putatur esse genitus. Quod potest fieri, modò commodè sumatur, non pro monte in Indiâ *Meri* nomine, sed pro latere montis. Nam & hoc Phœnicium est partes montis vocare *femora*. Hinc. Jud. 19. 1. Ἐν μηροῖς ὄρους Ἐφραὶμ, *In femoribus montis Ephraim* pro lateribus. Ita Bacchus potuit nasci ἐν μηρῷ, i. e. in latere montis, ut propterea nihil fit opus Meron montem in Indiâ sibi fingere.

Meroveus, Francorum tertius à Pharamondo. Annal. Franciæ.

Merez, urbis nomen. Jud. 5.

Merthes, rex Ægypti, qui cornicem habuit usque adeo cicurem, ut quoquò jussisset ille, epistolas deferret, non ignorans quò transvolandum esset, & ubi considendum.

Merula, flu. Liguriæ apud Albingaunum urbem fluens. *Meira* vulgò.

Merusium, parva regio, cujus incolæ *Merusii*. Vide Steph.

Meryllus, in primo Bœoticorum citatur à Plut. in Paral. Min. cap. 14. Item in tertio Italicorum cap. 28.

Mesa, rex Moab. 4 Reg. 3. Filius item Caleb fratris Jerameel. 1 Par. 2.

Mesa, flu. notus per Leodium fluens, vulgò *Mosa*.

Mesanites, sinus quidam apud Martianum in Persici maris descriptione. Steph.

Mesapia, & *Mesapus*, vide *Messapia*, & *Messapus*.

Mese, insula Gall. Narbon. una Stœchadum, quæ & *Pomponiana*. Plin.

Mesech, locum esse in Arabiâ Kedarenâ contendit Beroaldus, fretus hoc loco Psalmi, 120. v. 7. *Hei mihi quod peregrinatus sum* (in) *Mesech*, *habitavi in tabernaculis Kedar*. Neque enim ibi משך *Mesech* loci nomen est, sed

temporis,

temporis, Et verba Hebræa נרתי משך garti mesech, non reddenda sunt, peregrinatus sum diu, vel ut Aquila, Παρῴκησα ἐν μακρυσμῷ, h. e. advena fui longo tempore. Alius (ni fallor) Symmachus, inversis verbis reddidit Παροικία παρέλκυσεν. Et LXX seniores Ἡ παροικία μου ἐμακρύνθη, incolatus meus prolongatus est, prout reddit vulgatus interpres, quos etiam sequuntur Syrus & Arabs. Vide Bochart. Geogr. Sacr. lib. 3. cap. 12. Vide Moschi.

Meselemia, nomen viri. 1 Par. 26.

Mesembria, quæ & *Menebria* Strab. & *Mesambria* Herodoto, urbs Thraciæ maritima, in orâ Maris Euxini inter Anchialum, & Odessum. *Mesymber* Sophiano. Hinc *Mesembriacus*. Ovid. Trist. 1. eleg. 9.

Alta sub Anchiali mœnia tendat iter.

Inde Mesembriacos portus, & Odesson, &c.

Mesene, regionis nomen. Strab. lib. 12. ubi magnus est error Xylandri, qui putat Mesenen esse Mesopotamiam, atque ita vertit. Atqui Mesene est μέση τῆς Τίγριδος, ut Steph. ait: non τὸ Τίγριδος & Εὐφράτου, ut Mesopotamia. Vide Plin. 6. 27. Porro Steph. Messenen eandem cum eâ quæ Adiabene vocatur, putat esse. Idem alio loco docet Mesenen vocari eam regionem quam cingit Tigris in 2 alveos scissus, quorum qui ad dextram appellatur *Delas*, qui ad sinistram *Tigris*.

Mesezebel, pater Barachiæ. 1 Esdr. 3.

Mesia, provincia quæ Pannoniæ jungitur ad Pontum usque cum Danubio decurrens. Vide *Mœsia*.

Mesizabel, nomen viri. 2 Esdr. 10.

Mesola, urbs Laconiæ, una ex quinque. Steph. Est etiam urbs Arcadiæ, quam quidam putant ab Homero *Hiram*, vel *Hieram* appellatam.

Mesolam, filius Saphatiæ. 1 Par. 9.

Mesomedes, poeta Adriano principi charissimus, scripsit in laudem Antinoi liberti sui. Suidas.

Mesopontius, Neptunus in Eresso Lesbi civitate cultus. Steph.

Mesopotamia, regio Asiæ latissima, Tigrim habens ab oriente, Euphratem ab occidente, à Meridie Babyloniam, à septentrione Caucasum. Sic dicta quòd sit inter 2 flu. Tigrim, & Euphratem. Ab Hebræis dicitur *Aram Nahâraim*, i. e. Syria fluviorum sc. duorum, nam dictio ipsa est dualis numeri. Olim *Seleucia* dicta, teste Plinio lib. 6. Nunc dicitur *Halapia*, teste Olivario. Cic. lib. 6. De Nat. D. *Mesopotamiam fertilem efficit Euphrates, in quam quotannis quasi novos agros invehit*. Stephano *Adiabene* est: recentiores *Azamia* habent. Ejus incolæ vocantur Arriano, lib. 3. οἱ ἐν τῆς μέσης τῶν ποταμῶν. *Terras Interamnas* Mesopotamiam interpretatur Alex. Imp. apud Lampridium. *Diarbech* Bellonio dicitur.

Mesphar, nomen viri. 2 Esdr. 2.

Mesphareth, nomen viri. 2 Esdr. 7.

Mesphi, vide *Maspha*.

Mesrim, filius Cham. Gen. 10. Hebr. *Misraim*. Vide Boch. Phaleg. lib. 4. cap. 24. Vide sis etiam *Ægyptus*.

Messa, regio Judææ. Hieronymus de locis Hebraicis, in quâ habitaverunt filii Joctan. Gen. 10. Item, nomen viri. 3 Reg. 11.

Messaba, urbs Carium. Steph.

Messabata, *Massabata* Strab. Persidis populi. Ptol. *Sabbat* Hebræis dici, Ar. Montanus tradit. Horum tractum Castaldus *Savas* vocat.

Messal, vel *Massal*, civitas in tribu Aser. Jos. 19. 1 Par. 6.

Messala, dictus est Val. Corvinus, quia Messanam in Siciliâ vicit, & urbis captæ in se translato nomine *Messana* primo, paulatimque vulgo permutante literas *Messala* dictus est. Unde & *Messalarum* familia Romæ florentissima, ex quâ *Messala* Corvinus orator nobilis ortum habuit. Hic cum provectior foret, biennium antequam moreretur adeo memoriæ sensum amisit, ut vix paucula verba conjungeret, & nominis quoque sui immemor esset. Tandem vero ulceri ori innato seipsum inediâ confecit. Crinitus 1. 12. Is orator fuit, Fabio teste, nitidus, & candidus, & quodammodo præ se ferens nobilitatem suam, viribus tamen minor. Horat. De Arte.

——*Mediocris abest virtute diserti*

Messala. ——————

Mart. 10. 9. *Marmora Messalæ findet caprificus*.

Vide Passeratium in Tibulli Panegyricon ad Messalam. Persius. *Quiu damus ii superis de magnâ quod dare laace*

Non possit magni Messalæ lippa propago.

Messalemeth, mater Amon regis Judæ. 4 Reg. 21.

Messalina, filia Barbari Messalæ consobrini, Claud. Imp. Quæ cum adolescentula esset, ipsi Claudio seni nupta fuit, summæ libidinis mulier, adeo ut innumeris adulteriis se submiserit, & mutatâ veste lupanaria celebraverit: Quinetiam cum scorto famoso aliquando certavit, & superatam à se meretricem gloriata est, & se inter diem, & noctem virginti quinque passam concubitus affirmavit: præterea sese labore potius lessam, quam concubitu satiatam destitisse. Tandem ab ipso Claudio supplicio affecta est, cum C. Silio nupsisset. Sueton. in Claudio. Prodigiosam hujus libidinem lege apud Juvenal. Sat. 6. Tacit. lib. 11. & Plin. 10. 63.

Messalini, hæretici sub Valente, & Valentiniano A. A. Omne opus manuum fugiebant, nihilque bonorum operum, præter orationem probabant, innumeris superstitionibus dediti.

Messana, urbs Siciliæ, propinqua Peloro promuntorio, à *Messeniis* Achaiæ populis condita, hodiè *Messina*. Omnium totius Insulæ principatum sibi vendicans. Græcis scriptoribus dicitur Μεσσήνη. Unde oppidani *Messenii*. Sed & illa Peloponnesi urbs Μεσσήνη, unde hæc Sicula nomen accepit, Damageto in Epigrammate dicitur Μεσσάνα hoc versu.

Οὐτ' ἐπὶ Μεσσάνας, ἐπ' Ἄργεος εἰμὶ παλαιᾶς.

Et ita Latino etiam poetæ Statio, Achil. lib. 3.

Murorum tormenta Pylos Messanaque tradunt.

Hujus incolæ primùm *Messanenses* dicti sunt, postea vero cum Mamertini Campana gens eo colonos misissent, *Mamertini* appellabantur. *Zancle* olim vocabatur, teste Strabone. Hinc *Messenius*. Ovid. Met. 4.

——— *Elin, Messeniaque arva tenebat.*

Idem Met. 12.

Ille tuus genitor Messenia mœnia quondam

Stravit, & immeritas urbes Elinq; Pyloaque.

Vide Cluver. Sicil. Ant. lib. 1. cap. 6.

Messapea, parva regio Laconica, ubi colitur Ζεὺς Μεσσαπεύς. Steph.

Messapia, regio Italiæ, quæ & *Salentini* Ptol. ac aliis *Japygia*, peninsula inter Tarentum, & Brundusium, *Terra d'Otranto* hodie. A *Messapo* Italorum duce, qui Turno adversus Æneam suppetias tulit, dicta. De quo Virg. Æn. 11.

At Messapus equum domitor, Neptunia proles.

Hinc *Messapius*. Ovid. Met. 14.

Peucetiosque sinus, Messapiaque arva reliquit.

Messapius, mons Macedoniæ bonasum animal gignens. Aristot.

Messe, opidum Cytheræ insulæ. Stat. Theb. 4.

——— *Volucrumque parens Cytherea Messe.*

Messeis, Thessaliæ fons, non procul à Pharsalo. Plin. 4. 8. Et Strabo lib. 9.

Messene, civitas Græciæ in Peloponneso, à quâ pop. *Messenii*. De quibus Hieron. contra Jovin. Spartiatæ & Messenii diu inter se habuere amicitias in tantum, ut ob quædam sacra etiam virgines ad se mutuo mitterent. Tandem vero Spartani Messenios propter frequentem defectionem in servitutem redigerunt, eosque durius etiam quàm reliquos servos tractarunt, ne denuo res novas molirentur. Hinc adagium natum *Messena servilior*, in eos qui alieno vivunt arbitrio. Ovid. Met. 6.

Messeneque ferox, Patraque humilesque Cleonæ.

Statius lib. 4.

Planaque Messene, montanaque nutrit Ithome.

Hinc *Messeaius*. Ovid. Met. 14.

Litore in Italico Messenia mœnia contra

Scylla mihi visa est. ————

Inde *Messeniacus sinus*, qui & *Messenius*, *Coronæus*, & *Asinæus* Straboni, vulgò *Golfo de Corona*.

Messias, vide CHRISTUS.

Messa, urbs Laconiæ, & tribus ejusdem. Steph.

Messogis, mons Lydiæ, vini ferax. Steph.

Messulam, pater Asalia patris Saphan scribæ. 4 Reg. 22.

Messua, vel *Mesua*, penins. Gall. Narbon. Mela. *Mese* Jo. Poldo.

Mesuium, urbs Germ. ad Albim in Saxonia libera. Vulgo *Magdeburg*.

Metabeel, nomen viri. 2 Esdr. 6.

Metabus, Privernatium tyrannus, Camillæ pater, qui à suis per seditionem regno pulsus, filiam fugæ comitem assumpsit, quam & Dianæ consecravit. Virg. Æn. 11. Item Sisyphi filius, Æoli nepos, qui Metapontum in Italiæ finibus condidit. Steph.

Metachæum, castrum Bœotiæ inter Coroneam & Orchomenon. Steph.

Metacompso, *Tacompsos*. Plin. *Tachempso* Melæ, urbs Ægypti ad Nilum, juxta Syenen. *Asuan* Zeiglero.

Metacam, urbs Arabiæ Felicis. Ptol. *Calaiate* Barrosio. In codd. Græcis *Cumacatum* legitur.

Metageitnia, sacra quædam in honore Apollinis Metageitnii apud Græcos instituta, quæ fiebant secundo Græcorum mense. Gyraldus lib. 17. Hist. Deorum.

Metagonium, promuntorium Numidiam ab Africa dividens, sic dictum quod angulare sit. Stephano est urbs Libyæ. *Cape de tres forcas* Castaldo. *Capo de tres areas* Olivario, *capo de Casasa*. Moletio.

Metalla, Sardiniæ op. apud Anton. inter Neapolin, & Sulchos. *Civita de Glesie*. Cluverio.

Metanira, Celei conjux. Ovid. Fast. 4. ubi codd. vulgò *Menelina*, alii *Menalia*, alii *Melanira*. Μετάνειρα est Nicandro in Theriacis, ejusq; Scholiastæ, itemq; Nonno Dionys. libb. 27. & 47. cui ἀρχαίη dicitur κατ' ἐξοχὴν ut & Nicandro. Μετάνειραν etiam vocat Apollodorus libro 1. bis, ut & Aristides in Eleusinia Oratione, Athenagoras Legatione pro Christianis, & Jo. Tzetzes in Hesiodum. Μεγάνειρα Pausaniæ in Atticis, & Nicandri Scholiastæ in Alexipharm. mendosè dicitur. Hujus nominis scortum etiam nobile fuit Athenis, cujus meminit Athen. libb. 3. & 13. non semel, à Lysiâ, & Isocrate amatum, nisi diversæ fuerunt, & cognomines.

Metapa, urbs Acarnaniæ. Steph.

Metapinum, unum ex ostiis Rhodani. Plin. 3. 4.

Metapontis, insula, vide *Syme*.

Metapontum, Italiæ op. in sinu Tarentino, à Pyliis qui Nestore duce à Trojâ navigaverunt, conditum; adeo terræ proventu & agricolatione felix, ut ea gratiâ auream æstatem Apollini Delphico aliquando donum obtulerunt. Mela lib. 2. Idem habet Schol. Dionysii in hos versus.

> Τοὺς δὲ μεθ' ἑξείης Μεταπόντιον, ἐγγύθι δ' αὖ σφῶν
> Ἱμερτὸν πτολίεθρον ἐυστεφάνου Κρότωνος.

Ptol. & Strab. *Metapontium*. A *Metabo* Heroe dictum scribit Steph. Sisyphi filio, quem barbari *Metapontum* vocant. *Torre di mare* Leandro. *Pelicore* Gabrieli Barrio. *Thebesaze* vero castellum hoc loco nunc esse scribit Niger. *Vibo* aliquando vocata fuit, ut Solinus autor est. Sic quoque eam nominat Cæsar lib. 3. Bellorum Civilium. Σῖρις olim etiam dicebatur, teste Eustathio.

Metaris, æstus sive flu. Albionis in orâ Angliæ orientali. Ptol. *The washes* Camdeno. Circa Bostonum op. in agro Lincolniensi, ut quidam volunt.

Metarus, Hisp. Tarracon. flu. Ptol. *Mearos* Melæ, teste Pintiano.

Metaurus, *Metaurum* Pomponio, *Metauria* aliis op. Brutiorum in orâ Calabriæ ulterioris. *Giola* hodiè. A Rosarno op. 6 m. p. in ort. Scyllæum versus, apud Taurianum, patria Stesichori. Ita Ferrarius. Atqui *Matauros* urbs Siciliæ patria istius poetæ fuit. Vide Steph. in Μάταυρος. Quanquam Ἱμεραῖος ἀνὴρ dicitur Philostrato lib. 6. de vitâ Apollonii.

Metaurus, Umbriæ flu. ingens; hodiè *Metaro* penultimâ correptâ, ut Pisaurum nunc *Pesaro*. Lucan. lib. 1.

> *In lævum cecidere latas veloxque Metaurus,*
> *Crustumiumque rapax.* ———

Sil. lib. 8. ——— *Rapidasque sonanti*

> *Vortice contorquens undas per saxa Metaurus.*

Claud. in Paneg. de 6 Consulatu.

> *Despiciturque vagus præruptâ valle Metaurus.*

Nobilitavit eum maximè clades Hasdrubalis. Hor. lib. 4. Od. 4.

> *Quid debeas ô Roma Neronibus,*
> *Testis Metaurum flumen, & Asdrubal*
> *Devictus.* ———

Silius ubi supra.

> *Multa quoq; Hasdrubalis fulgebit strage Metaurus.*

Sidon. Apollin. Paneg. ad Anthemium Aug.

> *Improbus & rubeat Barchinâ clade Metaurus,*
> *Mulctatus tibi consul agat : qui millia fuderit*
> *Hasdrubalis.* ———

Metaurus, flu. Brutiorum, cujus ostium ex adverso Æoliarum insularum describitur à Plinio. Hodiè *Marro fiame*, teste Cluverio.

Metelis, urbs Ægypti juxta Heracleoticum ostium Nili non obscura, ab Alexandriâ 60 m. p. in ort. Pelusium versus. *Rosetto* Italis, *Raschit* Turcis, teste Benjam. Tudelens.

Metelli castrum, urbs Selandiæ primaria, vulgò *Mittelburg*, vel *Middelburg*.

Metellus, Pont. Rom. quem adeo impeditæ, ac balbutientis linguæ fuisse tradunt, ut multis mensibus fatigatus, tortusque fuerit, dum meditaretur in Æde Opiferæ dicere. Multis diebus in Pontificatu vixisse perhibetur. Hic Metellus, prænomine Lucius, conflagrante Æde Vestæ, Palladium Trojâ advectum subtraxit ab incendio, magnâ quidem pietate, sed eventu misero. Nam dum in flammas avidus se conjiceret, orbatus est visu. Plin. 7. 44. Juv. Sat. 3. —— *Procedat vel Numa, vel qui*

> *Servavit trepidam flagranti ex æde Minervam.*

Hic etiam 1 bello Pun. de Pœnis speciosissimum egit triumphum, 13. ducibus hostium & 120 elephantis in eo ductis.

C. Metellus, à domitâ Macedoniâ *Macedonicus* vocatus. Prætor Pseudophilippum, & Achæos, quos bis prælio fudit, triumphandos Mummio tradidit. Invisus plebi ob nimiam severitatem, ideo consul ægre factus. Liv. lib. 5. Hic ille *Metellus* est qui in exercitu arcanum quiddam interrogatus, respondit εἰ ᾤμην τὸν χιτῶνά μου συνειδέναι τοῦτο τὸ ἀπόῤῥητον, &c. *Si existimarem tunicam mihi esse consciam hujus arcani exutam eam in ignem injicerem*. Plut. de Garrulitate. Vide plura de eo apud Plin. 7. 13. & 44. Cic. 1. Tusc. P. Victorem de Viris illustribus.

Metelli milites, qui & Ærarii. Vide Meursium ad Lycophronis Cassandram pag. 300. Memorantur alii *Metelli* ut Balearicus, Virratus, quem Plin. Diadematum vocat.

Metellus Numidicus, quòd de Numidiæ rege Jugurtha triumphavit, dictus. Hujus Metelli de uxoribus ducendis ad populum hæc verba fuerunt, teste Gellio, 1. 6. *Si sine uxore, Quirites, esse possemus, omnes eâ molestiâ careremus; sed quoniam ita natura tradidit, ut nec cum illis satis commode, nec sine illis ullo modo vivi possit, saluti perpetuæ potius, quam brevi voluptati consulendum.*

Metellus Creticus, à devictâ Cretâ dictus. Plut. in Pompeio. Item *Metellus Dalmaticus* à devictis Dalmatis. Pædian. act. 3. contra Verrem. *Metelli* autem plebeii fuere, ut ait Liv. lib. 9. verum clari victoriis, & magistratibus, & *Cæcilii* omnes vocati.

Metellus, Pœnis & Siculis socia adversus Romanos arma parantibus, Imperator cum esset creatus, omnibus Diis, exceptâ duntaxat Vestâ, sacrificium fecit. Quæ cum adversos classi ventos immisisset, C. Julius vates eos cessaturos dixit, si filiam suam immolasset. Ille, urgentibus rebus, filiam nomine Metellam immolaturus abduxit. Dea vero adolescentulam miserata buculam supposuit, puellamque ad Lanuvium pater deferens, sacerdotem draconis qui in eo loco colebatur, fecit. Plutarchus. Par.

Metenses, pop. Germ. inferioris. Vide *Mediomatrices*.

Metercosa, op. Hisp. Tarracon. in Carpetanis. *Pedrazza de la Sierra*, teste Moletio. Hinc Trajanum ortum ferunt.

Methea, nomen loci in quo castramerati sunt filii Israel profecti de Thare. Num. 33.

Methone, urbs Peloponnesi in orâ Messeniæ ad occ. hac tempestate clarissima, & sedes Præfecti, Turcis *Malune*, teste Leunclavio. *Pedasus* Homero, teste Ferrario. Val. Flaccus Argon. lib. 1.

——— *Quem parva Methone,*
Et levis Elis equis, & fluctibus obvius Aulon.
Alia in Macedoniâ juxta Thraciæ fines apud Olynthum, cujus meminit Demosth. in Orat. contra Philippum Alex. Magni patrem, qui ibi in pugnâ oculo uno privatus est. Sunt etiam plures hujus nominis urbes. Vide Steph. in Μεθώνη.

Methuriades, insulæ inter Æginam, & Atticam prope Troezenem. Steph.

Methurion, urbs Arcadiæ, alia Thessaliæ. Steph.

Methymna, urbs Lesbi ins. post Mitylenen primaria in orâ ad ort. à *Methymna* Macaris filia, uxore Lepythni. Ab hâc urbe ortum habuit Arion citharœdus nobilis, quem Herodotus à prædonibus in mari obrutum, & à Delphine incolumem devectum in portum ad Tænarum fabulatur. Illic nascitur optimum vinum. Ovid. 1. de Arte Amand.

Gargara quot segetes, quot habet Methymna racemos.
Sil. l. 7. *Tmolus, & ambrosiæ Arvisia pocula succis,*
Ac Methymna ferax Latiis cessere Falernis.
Virgil. Georg. 2.
Non eadem arboribus pendet vindemia nostris,
Quam Methymnæo carpit de palmite Lesbos.
Propertius lib. 4.
Et Methymnæi grata saliva meri.

Metia, una ex 35 tribubus populi Romani.

Metianus, Jurisconsultus tempore Alexandri Augusti.

Metilis, seu *Metelis*, urbs Ægypti prope Alexandriam, quæ nunc *Bechis* vocatur. Steph.

Metilius Bradua, consul cum Vero, an. U. C. 912.

Metiochus, Miltiadis Atheniensis ducis filius, qui à Phœnicibus captus, & Dario Persarum regi, contra quem pater bellum gerebat, oblatus, nullo modo læsus fuit, sed eum donavit Darius pulcherrimo palatio, multis possessionibus & divitiis, uxoreque Perside, ex quâ liberos suscepit. Herod. lib. 6.

Metis, nympha, una ex filiabus Oceani & Tethyos, sic dicta à *consulendo*. Hesiod. in Theog.

Metis, antiquissima Gall. Belg. urbs, quam Mediomatricum vocant civitatem; nam populi Mediomatrices eam regionem quondam incoluerunt: sic dicti, quòd eorum metropolis medium teneret locum inter tres civitates, Tullum, Verdunum ac Treverim. Habet autem Metis Treverim ad Septentr. Tullum ad merid. & Verdunum ac occ. Scribunt autem sic appellatam à Metio Romano, qui hanc urb. à Jul. Cæsare expugnatam ampliavit, murisque cinxit, quam urb. Henricus 2. Francorum rex suscepto contra Carol. 5. Imp. bello cepit, An. Dom. 1552. Munst. lib. 2. Cosmog.

Metiscus, Turni auriga, Virg. Æn. 12.
Aurigam Turni media inter lora Metiscum
Excutit. ———
Sunt qui scribendum putent *Methyscus*, Erymon ejus derivantes à μεθύσκομαι, quod est *inebrior*.

Metius Carus, delator insignis. Plin. lib. 1. Ep. ad Voconium, & lib. 6. ad Hispanum.

Metius Curtius, Sabinorum dux, contra Romulum ob raptas Sabinas acriter pugnavit.

Metius Suffetius, quem alii *Fufetium* vocant, Albanorum Dictator, tempore Tulli regis Rom. qui, quòd ex præscripto fœderis ad belli societatem contra Fidenates vocatus, euntibus in hostem Romanis, suos prælio eduxerat, jussu Tulli, duabus admotis quadrigis, discerptus est. Virg Æn. 8.
Haud procul inde cita Metium in diversa quadrigæ
Distulerant (at tu dictis Albane maneres)
Raptabatq; viri mendacis viscera Tullus
Per sylvam, & sparsi rorabant sanguine vepres.
Ovid. 1 Trist. Eleg. 3.
Sic doluit Metius tunc, cum in contraria versos
Ultores habuit proditionis equos.
Perfidum vocat Claud. Paneg. 4. Hon.
Perfidiam damnas? Metii satiabere pœnis.
Idem de bello Gildonico.
Exemplum sequerer Tulli, laniandaq; dumis
Impia diversis aptarem membra quadrigis.

Vide Liv. lib. 1. & Dionys. Halicarn. lib. 3.

Meton, Astrologus ex his unus qui Atheniensibus adscriptus fuit navigaturis in expeditionem Siciliæ, qui onus detrectare cupiens, tempestatem futuram prædixit, cumque propterea minimè proficeret, simulavit insaniam, atq; hoc modo missionem impetravit. Ælian. Var. Hist. 13. 12.

Metope, flu. Arcadiæ. Callimach. Hym. 1.
Πεζὸς ὑπὲρ Κράθιν τε πολύστειόν τε Μετώπην.
Ubi Schol. Μετώπη ποταμὸς Ἀρκαδίας.

Metopon, locus prope Peram urbem vicinam Constantinopoli, cujus meminit Nicephorus. *Acra Spandona* Gyllio, lib. 2. cap. 6.

Metra, Erisichthonis Thessali filia, quæ à Neptuno vim passa, hoc muneris ab eo impetravit, ut in quascunque vellet species transmutaretur. Quare cum pater fame coactus eam vendidisset, illa statim in piscatoris habitum conversa servitute se exemit. Quâ occasione usus Erisichthon iterum, atque iterum illam vendidit. At illa modo bovis, modo cervi, modo avis specie assumpta, protinus sese asserebat in libertatem. Ovid. Met. 8. Revera autem Metra nobilis fuit meretrix, quæ nondum invento auro, aut gemmarum usu, bobus, aut equis, aut alterius generis pecoribus noctes suas locabat: unde factus est locus vulgi fabulæ, ut Metra diceretur transformari in ea omnia quæ ab amatoribus acciperet; indeque manavit Proverb. *Mutabilior Metra.*

Metri, nomen viri. 1 Reg. 10.

Metrocles, philosophus Maronites, frater Hipparchiæ, Cratetis levir. Tortel.

Metrodorus Atheniensis, Carneadis auditor, pictor & philosophus. Cic. lib. 1. De Orat.

Metrodorus Lampsacenus, Epicuri discipulus fidissimusque amicus. Strab. Diogenes Laertius.

Metrodorus Scepsius, è Philosophicâ vitâ in civilem mutatus est. Magna ex parte in suis scripturis oratoriè loquitur: & novo quodam dicendi genere usus est, quo multos deterruit. Propter nominis famam, quanquam pauper erat, clarum tamen conjugium apud Carthaginienses adsecutus est, atque uti Carthaginiensis vivebat. Quumque amicitiam Mithridatis regis sibi conciliavisset, ad illum cum uxore discessit, & honore maximo affectus est. Strabo lib. 13. Hujus summa memoria à Cic. commendatur lib. 1. Tuscul. Qu.

Metrodorus Chius, mundum æternum esse dicebat: Quoniam si factus esset, ex non ente factus esset, infinitū v. esse quoniam æternum, & quum non habeat principium, unde incipiat, nec exitum habiturum quo terminetur. Immobilem quoque asseruit, quoniam moveri non possit quod non transeat: transire autem necesse est aut in plenū aut in vacuum, in quorū alterū transitus fieri non potest. Ex æthere autem nubes fieri densatione aquæ, quæ supra Solem ascendens extinguat ipsum, & rursus rarefacta accendat. Solem siccitate constipatum ex aquâ splendidâ, stellas efficere. Dixit etiam diem ac noctem inde fieri, quod sol extinguatur, Eclipsim quoque extinctione fieri. Euseb. Præp. Evang. 17. 14.

Metrodorus Melicus, artem memoriæ ita consummavit, ut nihil non iisdem verbis redderet auditum. Plin. 7. 14. Cæterum de variis *Metrodoris* vide Voss. Hist. Gr. p. 389. & Jonsium de script. hist. Philosoph. lib. 1. cap. 12.

Metrophanes, Sophista, præter commentaria in Hermogenem, & Aristidem, item volumen de statibus, deque Ideis, scripsit 2 libros de Phrygiâ, Suidas, apud quem 2 alii sunt ejusdem nominis. Vossius.

Metropolis, urbs Phrygiæ magnæ apud Mæandrum flu. episc. sub Archiep. Ephesino. Sed hæc in Joniâ est inter Ephesum, & Smyrnam. Sunt & aliæ urbes ejusdem nominis, una Phrygiæ, alia Lydiæ ad Caystrum. Pop. *Metropolita*. Plin. Fuit & *Metropolis* Thessaliæ urbs, inter Gomphos, & Pharsalum, à Cæsare memorata.

Metubarris, Pannoniæ infer. insula in Sao flu. *Zygeth*, & *Otozecz*, teste Lazio. Sed *Zygeth* est vocabulum commune omnium insularum linguâ Hungaricâ.

Metullum, sive *Metulum*, op. Japodum apud Colapim flu. in confin. Liburniæ. Appianus in Illyricis tradit eam regionis

regionis metropolim esse, sitamque in monte nemoroso, duobus conditam tumulis, quos vallis modica intersecat. Lazius scribit hodiè *Trojam* esse in Ciliciæ comitatu.

Mevania, Umbriæ op. inclytum Propertio alumno, ad viam Flaminiam, armentorum & gregum ferax. *Mevaniates* pop. Plin. 5. 41. Vulgò nunc *Bevagna* dictum. Columella. 3. 18. *Armentis sublimibus insignis Mevania est.* Lucan. lib. 1.

—— Tauriferis ubi se Mevania campis
Explicat. Sil. lib. 6.
Et sedet ingentem pascens Mevania taurum.

Stat. 1. Car. 4. *—— Nec si vacuet Mevania valles,*
Aut præstent niveos Clitumna novalia tauros.

Prop. lib. 4.
Quà nebulosa cavo rorat Mevania campo.

Mevius, poeta ineptissimus, Virgilii & Horatii temporibus, utrique æque invisus, quod poemata illorum insectaretur, & ex alienæ laudis obtrectatione gloriam occuparet. Virg. Eclog. 3.

Qui Bavium non odit, amet tua carmina Mevi,
Atq; idem jungat vulpes, & mulgeat hircos.

Horat. Epod. 6. *Mala soluta navis exit alite*
Ferens olentem Mevium.

Mexico, in Hispania nova Mexicanæ provinciæ opulenta, & celeberrima civitas, & salsoso lacu mirabiliter constituta, ampla & visu jucundissima, vici omnes suos habent exitus ut ab uno ad alium aqua permeare possis. Major (quam vocant) platea porticibus undique cincta est, ubi quotidie ultra 60 hominum millia vendentium ementiumque cernuntur. Idola ex farinâ, & humano sanguine conficiunt, quibus multa hominum corda ex viventium corporibus extracta quotidiè offerunt. Plura lege apud Novi Orbis neotericos scriptores. Theatr. Urb.

Meza, filius Rahuel, filii Esau. Gen. 36.

Mezab, pater Matred. Gen. 36.

Mezades, 6 Atheniensium archon. An. Mundi 3021.

Mezentius, Tyrrhenorum rex, summus Deorum contemptor, qui cum tyrannidem domi crudelius exerceret, à suis per seditionem pulsus unà cum Lauso filio ad Turnum sese contulit, id temporis bellum adversus Æneam gerentem. Quo in bello, cum magnam tam Trojanorum, quam Hetruscorum stragem edidisset, unà cum filio ab Æneâ est interemptus. Virg. Æn. 10. Idem de eo lib. 8. vers. 483.

Quid memorem infandas cædes, quid facta tyranni
Effera? Dii capiti ipsius generique reservent.
Mortua quinetiam jungebat corpora vivis,
Componens manibusque manus, atque oribus ora,
(Tormenti genus) & sanie taboque fluentes
Complexu in misero longâ sic morte necabat.

Vide de la Cerdam ad locum.

M I.

Miacorus, urbs Chalcidica. Steph.

Miamin, nomen viri. 2 Esdr. 10.

Mibahar, nomen viri. 1 Par. 11.

Miba, pop. Lyb. interioris in Austr. vergentes, Æthiopibus & Nigritis proximi. Silius 3.

Hic simul immitem testantes corpore Solem
Exusto venere Mibæ.——

Micca, virgo Eliensis præclarissima, Philodemi filia, moribus & formâ excellentissima, quam Lucius quidam tyranni satelles adamavit. Igitur misso nuncio, virginem statuto tempore ad se venire jubet, itemque parentes necessitate compulsi, virginem, ut id faceret, hortabantur. Verum ipsa, ut erat naturâ prudens, tùm ingenuè educata, paternis genibus advoluta, rogat, ne se in turpissimum flagitium proficisci paterentur: utque mortuam potius, quam amissa virginitate, turpiter viventem aspicere vellent. Longior itaque mora cum traheretur, libidine simul, atque ebrietate furens Lucius, ipse domum virginis proficiscitur, eamq; paternis genibus apposito capite hærentem offendens, se statim, ut sequerentur minitabundus imperabat. Quod illa cum facere cunctaretur laceratis vestibus, Lucius nudatam gravissimis plagis cecidit, quæ tam forti animo dolorem perferebat, ut ne gemitum quidem ad plagas ullum ederet. At parentes eam acerbo spectaculo graviter commoti, flentesque postquam nihil orando se proficere animadverterunt, hominum, Deorumque auxilium clamoribus implorantes, indignis se contumeliis affici querebantur. Tunc iratus vinoque percitus barbarus, virginem in paterno sinu jugulavit. Plut. de claris mulieribus.

Micha, pater Abdon. 2 Par. 34. qui & *Michaia*. Item nomen viri de monte Ephraim, Jud. 17.

Michæa, seu *Michæas*, filius Gamariæ, Jer. 26. Filius item Jemla. 3 Reg. 22. Item nomen prophetæ. Micha 1. 4 Reg. 22. Filius Joel. 1 Par. 5. Filius Meribaal, filii Jonathan. 1 Par. 8. Filius Mephibosheth. 2 Reg. 9.

Michael, nomen Archangeli. Dan. 10. 13. Jud. ver. 9. Plures etiam ejusdem nominis homines occurrunt in Vet. Testamento. Lat. *Quis sicut Deus*, aut *humilitas*, *paupertas*, *sive percussio Dei.*

Michael, Constantinopolitanus Imperator, an. Chr. 812.

Michael Balbus, Constant. Imp. An. Dom. 822.

Michael, Theophili cum Theodora matre, Const. Imp. An. Dom. 846.

Michael Athenacus, Constant. Imp. An. Dom. 1024. Blondus.

Michael, Paphlagon, occiso Romano Constant. Imperatore imperium arripuit. An. Dom. 1036.

Michael, Calaphates, Zoes Augustæ adoptione Const. Imp. factus, in insulam eam relegavit, sed ab ea postea, & regno, & oculis privatus est. Blond.

Michael Senior, uno anno Const. Imp. An. Dom. 1058.

Michael Parapinaceus, Constantini Ducæ filius, Const. Imp. An. Dom. 1076.

Michael, Antiochenus condidit historiam omnigenam, de quâ Possevinus in apparatu sacro.

Michael Sicidotes, historicus, cujus historia Græca adservatur in Bibliotheca Vaticanâ, ut monet Gesnerus.

Michael Attaliates, scripsit Pragmaticam, quæ est Tom. 2. Juris Græco-Romani, Jo. Leunclavii curâ editi. Vide Voss. Hist. Gr. lib. 4. cap. 21.

Michael, Monachus vitam exaravit æqualis sui, Theodori Abbatis cognomento Studitæ. Multaque propterea quòd imaginum cultum propugnaret, perpessus est ab Impp. Iconoclastis. Obiit An. Dom. 826.

Michael Psellus, sive Balbus Leone 5 Armenio per fraudem necato, imperio suo cuncta subjecit, An. Dom. 821. Alius ab hoc fuit Michael Psellus πολυγραφώτατος, præfectus studii Michaelis Ducæ, An. Dom. 1058. De quo Voss. Hist. Gr. pag. 295.

Michael Palæologus, Imp. Constantinopolitanus, quem mortuum Græci sacerdotes, quia se Romanæ Ecclesiæ, in concilio Lugdunensi, subjecerat, sepulturâ arcuere. Blondus.

Michaia, pater Achobor. 4 Reg. 22. Mater item Abiam regis Judæ. 2 Par. 13. quæ 3 Reg. 15. *Maacha* dicitur.

Michale, vide *Mycale*.

Michol, nomen filiæ minoris regis Saul, uxor David. 1 Reg. 14.

Micipsa, Numidarum rex, Masinissæ regis filius, qui Jugurtham Manastabilis fratris filium unà cum Adherbale, & Hyempsale filiis regni participem reliquit. De quo Sallustius in Bello Jug. Ponitur aliquando pro Africano. Juv. Sat. 5.

——Illud enim vestris datur alveolis quod
Canna Micipsarum prorâ subvexit acutâ,
Propter quod Roma cum Boccare nemo lavatur.

Mictis, insula ultra Britanniam sex dierum navigatione. Plin. 4. 16. In eâ candidum plumbum provenit.

Midæ, vel *Midæum*, urbs Phrygiæ. Vide Steph.

Midas, Gordii bubulci filius, Phrygiæ Rex pecuniosissimus, qui cum Bacchum hospitio suscepisset, jussusque esset petere quicquid vellet, mox voti compos futurus, nihil æquè se optare respondit, quam ut protinus quicquid attigisset in aurum verteretur. Quod cum Bacchi benignitate obtinuisset solidas arces & regias solo contactu in aurum convertit. Verum cum urgente fame cibum sumere conaretur, atque illum quoque in aurum mutari

mutari videret, sensit tandem stolidus se parum sapientèr optasse. Pulchrè Claud. 1. in Ruff.

——— Sic rex ad prima tumebat
Mæonius pulchro cum verteret omnia tactu.
Sed post quam riguisse dapes, fulvasq; revinctas
In glacie vidit latices, tum munus acerbum
Sensit, & inviso votum damnavit in auro.

Petiit itaque à Libero Patre, ut munus illud quantumvis speciosum, sibi adimeret. Misertus itaque ejus Bacchus, jussit ut in Pactolo fluvio se ablueret. Cui cum morem gessisset, ipse quidem pristino statui restitutus est; cœterum Pactolus ex eo tempore aureas arenas volvere cœpit, unde & Chrysorrhoas est appellatus. Post hæc cum Pan Apollinem ad cantûs certamen provocasset, Tmolusque judex electus secundum Apollinem pronunciasset, approbantibus Judicis æquitatem cæteris qui aderant omnibus, unus inventus est Midas, qui Panem Apollini præferre non dubitaret. Quamobrem Apollo indignatus asininas ei auriculas addidit, quas tam scitè occultavit, ut nemo sciret præter solum tonsorem: qui cum rem inauditam tacere non posset, fossam ingressus proclamavit. *Auriculas asininas habet Rex Midas.* Deinde fossam terrâ adoperuit, eoque in loco temporis processu creverunt arundines, quæ commotæ vocem quam tonsor infoderat, reddiderunt, ut latius fabulatur Ovid. Met. 11. Alii tamen malunt Midam inter Apollinem & Marsyam decertantes judicem constitutum, & cum pro Marsyâ sententiam tulisset, auriculis asininis à Phœbo fuisse donatum. Hinc natum Proverb. *Auriculas Asini Midas habet*, quo utimur in stolidos, & crassis auribus, pinguique judicio homines. Alii rursum sic narrant. Cum præteriret aliquando Midas Liberi Patris asinos, atque eos affecerit injuriâ, iratum Bacchum asininas aures ei addidisse. Sunt qui dicant huic aures naturâ prælongas fuisse, & asininarum instar prominentes, atq; hinc fabulæ locum ortum esse. Quanquam pluribus placet, hâc allegoriâ significatum Midam, utpote tyrannum subauscultatores dimittere solitum, per quos, quæcunque per omnem regionem vel fierent, vel dicerentur, cognosceret, nimirum illis utens aurium vice. Proinde cum vulgus admiraretur ab illo resciri etiam ea, quæ clam ac procul fierent, occasionem fabulæ datam esse, ut Midas diceretur auriculas asini habere, idque vel quòd nullum aliud animal acriùs audit quam asinus, excepto mure, vel quòd aures habeat omnium longissimas.

Midea, urbs olim in Argo, nunc vicus sic dictus à *Mideâ* Haloci filiâ, *Persepolis* quondam dicebatur. Hinc *Mideates*, & *Mideus*. Est etiam Bœotiæ *Midea*, Hom. Est & alia Lyciæ. Steph.

Mieza, opidum Macedoniæ, quod olim *Strymonium* vocabant. Steph.

Minalion, adolescens qui Atalantam puellam venatricem in Arcadiâ adamavit. Musæus.

Παρθένος δ' οὐ λῆθεν ἀπ' Ἀρκαδίης Ἀταλάντη,
Ἣ ποτε Μειλανίωνος ἐρασσαμένου φύγεν εὐνὴν
Παρθενίης ἀλέγουσα. χολωσαμένης δ' Ἀφροδίτης
Τὸν πάρος οὐκ ἐπόθησεν, ἐνὶ κραδίῃ θέτο πάσῃ.

Propertius l. 1.

Milanion nullos fugiendo, Tulle, labores
Sævitiam duræ contudit Jasidos.

Ovid. Art. 2.

Quid fuit asperius Nonacrinâ Atalantâ?
Succubuit meretrix trux tamen illa viri.
Sæpe suos casus, nec mitia facta puellæ
Flesse sub arboribus Milaniona ferunt.

Idem lib. 3.

Milanion humeris Atalantæ crura ferebat.

Et Eleg. 2. lib. 3. Amorum.

Talia Milanion Atalantæ crura fugacis
Optavit manibus sustinuisse suis.

Milesius, cognomen Apollinis, cujus & Strabo, & Lactantius meminerunt. Hic consultus aliquando, Utrum Christus homo esset an Deus, respondit.

Θνητὸς ἔην κατὰ σάρκα, σοφὸς τερατώδεσιν ἔργοις,
Ἀλλ' ὑπὸ Χαλδαίων κριτῶν ὅπλοις συναλωθεὶς,
Γόμφοις καὶ σκόλοψι πικρὴν ἀνέπλησε τελευτήν.

Mortalis erat secundum carnem, Sapiens portentosis operibus:
Sed sub Chaldæis judicibus armis comprehensus:
Clavis & cruce amarum toleravit finem.

Mileria, una fuit ex filiabus Scedasi, qui fortunâ pauper Leuctra habitabat, quæ unà cum sorore à juvenibus Spartanis constuprata, ambæ mox interemptæ, in puteum quendam sunt injectæ. Plut. & Pausan.

Miletopolis, Mysiæ urbs inter Cyzicum, & Bithyniam ad Artyniam stagnum ex quo Rhyndacus oritur. Alia est in Perside. Steph. ex Strab. lib. 12.

Miletum, Calabriæ urbem à Milesiis Asiaticis conditam habet Barrius ex lib. 6. Herodoti, quam hodiè *Mileta* nominari subdit. Eandem à Cicerone *Melita* dici lib. 3. Epist. ad Att. putat Corradus.

Miletus, fil. Apollinis, & Argeæ Cleochi filiæ, vel ut Ovidius habet, Deiones, qui cum Minoa Cretensium regem jam senem regno privare vellet, à Jove territus in Samum, deinde in Cariam Asiæ regionem fugit, ibique opidum condidit, quod de suo nomine *Miletou* appellavit, ejusque incolas *Milesios*. Ovid. lib. 9. Met. Alii tamen Miletum conditam malunt à Sarpedone Jovis filio Minois ac Rhadamanthi fratre, & ab eo Miletum appellatam fuisse, ab alterâ ejusdem nominis urbe quam in Cretâ reliquerat. Strabo lib. 14.

Miletus, urbs in finibus Joniæ, & Cariæ. Herod. à Neleo ædificata decem stadiis ab ostio Mæandri amnis secreta. Mela lib. 1. *Miletus* (inquit) *urbs quondam Joniæ totius, belli, pacisque artibus princeps, patria Thaletis Astrologi, Timothei Musici, & Anaximandri Physici, aliorumque civium inclytis ingeniis merito inclyta.* Ab hâc *Milesii* pop. dicti sunt, qui quum prius potentes essent, & opulenti, deliciis dediti, & opes & potentiam amiserunt. Steph. Prius *Lelegeis* vocabatur, teste Plinio, quòd Leleges eam inhabitarent. Deinde *Pityusa*, à piceis arboribus. Postea *Anactoria* nominata est ab *Anactore* (sic enim legendum videtur in Steph.) Terræ, & Cœli filio. Urbem hanc præstantissimæ lanæ proventus nobilitavit, ex quâ fiebant Milesia stragula, & vestes Milesiæ ob insignem mollitiem in matronarum deliciis habitæ. Virg. Geo. 3. *——— Quamvis Milesia magno*

Vellera mutentur Tyrios incocta colores.

Martialis de Parthenianâ togâ.

Te nec Amyclæo decuit livore veneno,
Nec Miletos erat vellere digna tuo.

Alia fuit ejusdem nominis in Cretâ. Hom. Il. 2. Altera in Brutiis, de quâ supra.

Milevum, sive *Milevis*, urbs Africæ epis. sub Arch. Carthagin. (ubi concilium *Milevitanum* habitum est) à Cirta 30 m. p. distans Sitifim versus.

Millea, Siciliæ flu. Livio, qui ab Aretio, & Leandro *S. Juliano* vocatur. Lege *Myla*, & vide Cluv. Sic. Ant. lib. 1. cap. 11.

Milias, vide *Milyas*.

Milichie, fons in agro Syracusano. Plin. 2. 8.

Milichius, Bacchus sic dictus, quòd non solum vini, sed ficuum & fructuum prope omnium inventor fuerat. Nam *Milicha*, *ficus* olim significabant. Illud nos docuit Andriscus apud Athen. lib. 1. Νάξιοι Μειλίχιον καλοῦσι τὸν Διόνυσον, διὰ τὸ τοῦ συκίνου καρποῦ ἀφηγητὴν, &c.

Milicho, nomen viri. 2 Esdr. 11.

Milinus, in Cretâ prædo, & pirata crudelissimus ab Hercule Libyco interfectus. Berosus.

Milissa, seu *Melissa*, urbs, *Epidaurus* postea dicta ut supra ex Stephano diximus. Gr. Μιλησία.

Milo, Crotoniensis, homo tantæ fortitudinis ut in Olympico certamine bovem retento anhelitu per stadium portaverit, quem ictu pugni interfecit, unoque die integrum devoravit. Malum tenenti digitis nemo poterat extorquere, dum constitisset, nemo vestigio educere. Quum autem nimiâ nervorum fiduciâ arborum in parte mediâ hiantem deducere vellet, brachiis hinc inde constrictis, & deficiente conatu retentus, lupis fuit præda. Cic. Val. Max. Plin. Ovid. Met. 15.

—— Fletque Milon, senior, cum spectat inanes
Illos qui fuerant solidorum mole tororum
Herculeis similes, fluidos pendere lacertos.

Vide

Vide Lubinum in illud Juvenalis Sat. 10.
——— *Viribus ille*
Confisus periit admirandisque lacertis.

Milo, qui & *T. Annius Milo*, è Lanuvio municipio familia Papia, adoptatus à T. Annio avo materno, qui cum P. Clodium Trib. pleb. multa seditiosè in Remp. molientem occidisset, frustra à Cic. defensus elegantissimâ illâ oratione, quæ etiam hodiè omnium manibus teritur. Massiliam damnatus in exilium profectus est. Pædianus. Hic cum ob eam causam exularet Massiliæ, vidissetque Ciceronis orationem pro se scriptam longe meliorem eâ quæ habita fuerat, dixisse fertur. *Si sic egisset Cicero, Non ego Massiliæ lumbricos legerem.* Dio Cassius.

Milo, mons Indiæ, in quo homines nascuntur aversis plantis, octonos digitos in singulis pedibus habentes. Solinus.

Milonia, urbs Samnitum clarissima. Steph.

Milonius, scurra quidam temulentus, & saltare solitus. Hor. Sat. lib. 2. Sat. 1.
——— *Saltat Milonius ut semel icto*
Accessit fervor capiti, numerusque lucernis.

Melibas, vates, quo in explicandis prodigiis Dion usus est. Plut. in Cimone.

Miltiades, dux Atheniensium clarus, qui decem millibus suorum civium, & Plateensibus auxiliariis mille, profligavit 600 millia Persarum in campis Marathoniis. Just. lib. 2. Postea tamen peculatûs damnatus in carcere, & vinculis mori ab Atheniensibus coactus est. Val. Max. 5. 3. Alii fuere duo *Miltiades* Archontes Athenienses priore antiquiores. Item *Miltiades* Doloncorum tyrannus Olymp. 57.

Milvius, nomen proprium parasiti. Horat. Serm. 2. 7.
Milvius & scurræ tibi non referenda precati
Discedunt. ———

Milvius Pons, vulgò *Ponte Molle*, unus ex Romæ pontibus ab urbe 2. mill. distans, unde incipit Via Flaminia. Ejus meminit Claud. Paneg. in 6. Consf. Honor.
Omne Palatino quà Pons à colle recedit
Milvius. ———

Milyas, urbs Pamphyliæ mediterranea in Carbaliâ reg. *Milia* adhuc dicta, sed excita, apud Termessum. Pop. *Milyæ* Strab. Plin. & Herod. Vide Steph.

Mimallis, Plin. 4. 12. à Callimacho insula dicitur, quæ ab aliis *Melos*, à nonnullis *Zephyria*.

Mimallones, mulieres Liberi Patris orgia celebrantes Straboni, quæ & *Thyades* dicuntur, & *Menades*, & *Bacchæ*. Dictæ putantur à *Mimante* Joniæ monte Baccho sacro, vel, ut quidam nugantur, ἀπὸ τοῦ μιμεῖσθαι, eo quod thyrsos & cornua ferentes, Indicam Bacchi expeditionem videntur imitari. Hinc *Mimallonæus*. Persius. Sat. 1.
Torva Mimalloneis implerunt cornua bombis.

Dicuntur *Mimallonides* Ovid. lib. 1. De Arte Am.
Ecce Mimallonides sparsis in terga capillis.
Ecce leves Satyri, prævia turba Dei.

Nonnus Bassaricon l. 7.
Ὀππότε χαμάζοντο σοφῶν διδυμάονι ῥυθμῷ
Βακχιὰς ἀγχιδίμῳ ἑστειλῆσι Μιμαλλών.

Mimallonides, Bocharto sunt quasi ממללן *memallelan*, i. e. *garrula*, & *loquacula*. Nisi quis à ממלל *mamal* seu *torculari* deduci malit, ut *Mimallonides* eædem sint quæ *Lenæ*.

Mimas, mons & promontorium, *Capo Stillari*, teste Nigro. Mons Joniæ Colophoni urbi vicinus, contra Chium insulam porrectus. Item mons Thraciæ, ut Suidas ait, continuis obsessus imbribus, unde futuræ tempestates sentiuntur. Solinus. Ovid. Met. 2.
Et tandem nivibus Rhodope caritura, Mimasque.

Luc. lib. 8.
Immeritaque nemus Rhodopes, pinusque Mimantis.

Sil. lib. 4. *Mixtus Athos Pindo, Rhodopeque adjuncta Mimanti.*

Mimas, gigas quem Jupiter fulminavit. Hor. lib. 3.
Sed quid Typhœus, & validus Mimas
Contra sonantem Palladis ægida
Possunt ruentes? ———

Mimnedus, urbs Lydorum. Steph. ex Hecatæo. Gentile Μιμνήδιος.

Mimnermus, poeta Colophonius Ligyrtiadæ fil. teste Suidâ; aut ut alii malunt, Smyrnæus. Claruit circa Solonis tempora. Elegiacis poetis eum accenset Censorinus in Fragmento cap. 9. Apud Pausan. quoque in Bœoticis legas elegiaco versu tradidisse pugnam Smyrnæorum contra Gygen & Lydos. Etiam Ἐρωτικά scripsisse indicat illud Propertii lib. 1. El. 9.
Plus in amore valet Mimnermi versus Homero.

Horat. *Si Mimnermus uti censet sine amore jocisque,*
Nil est jucundum. ———

Supersunt hodiè quoque ejus versus contra Solonis sententiam annum septuagesimum homini supremum statuentis. Nam ille octogesimum potius annum statuit.

Minai, vide *Minnai*.

Minagara, Indiæ intra Gaogem urbs. Ptol. *Maciquapatan* Castaldus vocat.

Minarii, montes Albionis excelsi in Angliâ, qui incolis *Mendip hills* dicuntur in comit. Somerset.

Mincius, Venetorum flu. qui ex Benaco lacu profluens, alium prope Mantuam lacum efficit, & inde rursus multis torrentibus auctus influit in Padum. Virg. Geo. 3.
Hic viridi in campo templum de marmore ponam
Propter aquam, tardis ingens ubi flexibus errat
Mincius, & tenerâ prætexit arundine ripas.

Idem Æneid. 10.
Hinc quoque quingentos in se Mezentius armat,
Quos patre Benaco velatus arundine glaucâ
Mincius infestâ ducebat in æquora pinu.

Claud. in Paneg. de 6 Conf. Honorii.
Sic fatus Ligures Venetosque, erectior amnes
Magnâ voce ciet, frondentibus humida ripis
Colla levant pulcher Ticinus, & Addua visu
Cæruleus, & velox Athesis, tardusque meatu
Mincius. Et in Epithalamio Palladii Celerinæ.
Undique concurrunt volucres, quæcunque frementem
Permulcent Athesin cantu, quas Larius audit,
Quas Benacus alit, quas excipit amne quieto
Mincius. ———

Μίγκος Straboni, vulgò *Menzo* dicitur.

Mindarus, Lacedæmoniorum dux. Vide Voss. ad Justin. lib. 5. cap. 4.

Minerva, sapientiæ, & bonarum omnium artium dea, ex Jovis cerebro sine matre procreata. Ferunt enim Jovem, cum Junonem sterilem videret, ne prorsus sine prole esset, cerebrum suum percussisse indeque Minervam profiluisse. Quo commento illud significare voluerunt poetæ, bonarum artium disciplinas, humani ingenii non esse inventum, sed ex Jovis cerebro, h. e. inexhausto divinæ sapientiæ fonte in humanum usum esse depromptas. Vide *Pallas*, & *Tritonia*. Hæc prima lanificii inventrix creditur extitisse, deque artis ejus præstantiâ cum Arachne puellâ Lydiâ contendisse, cumque jam pene ab eâ vinceretur radio percussam in araneam eam commutasse. Sunt qui Arithmeticæ inventionem ei tribuunt. Livius lib. 7. *Eaque Minervæ templo dicatam legem, quia numerus à Minerva inventus sit.* Olei quoque usum primæ putatur ostendisse, ob id honores meruisse, dignamque ideo judicatam esse, quæ Athenarum urbi nomen imponeret, rejecto Neptuno, qui edito equo nascenti urbi potentiam bellicam promittebat. Virg. Geo. 1.
——— *Oleæque Minerva*
Inventrix. ———

Vulcani nuptias constantissimè fertur repudiasse, virginitatemque perpetuò illibatam servasse, unde & *Intactam* peculiari epitheto appellant poetæ. Virg. Æn. 2.
Pars stupet innuptæ donum exitiale Minervæ.

Horat. *Castam* vocat Carm. 3. Od. 3. Hinc apud Coluthum γάμων ἀδίδακτος Ἀθήνη. Et apud Tryphiod. Παρθένε ἀχείρευτε δαῖς. Inde Lycophroni μισόνυμφος, Orpheo φυγόλεκτρος. Nonno ἀνύμφευτος, φυγόδεμνος, ἄγαμος, ἀπειράτη, πόθων ἀδίδακτος, ἀπαρθένευτος & καθαρή dicitur. Quinque autem *Minervæ* fuerunt. Prima Apollinis mater, secunda orta Nilo, quam Ægyptii Saitæ colunt. Tertia, quam à Jove generatam supra diximus. Quarta à Jove nata & Coryphe Oceani filia, quam Arcades Coriam (alii Coryphasiam) nominant, & quadrigarum inventricem

tricem ferunt. Quincta Pallantis, quæ patrem dicitur Interemisse, virginitatem suam violare conantem, cui pinnarum talaria affigunt. Hæc Cic. lib. 3. De N. Deorum. Quod ad nomen attinet, Arnobius quasi *Meminervam* dictam vult, eandemque *Memoriam* esse putat, lib. 3. Etymon hoc firmat quod alii *matrem ejus Memoriam* faciunt. Afranius apud Agellium.

Usus me genuit, mater peperit Memoria,
Sophiam vocant me Graii, vos Sapientiam.

Sed duo alia etyma adducit è Festo Paulus, his verbis. *Minerva dicta, quòd benè moneat. Hanc enim pagani pro sapientiâ ponebant. Cornificius vero, quod fingatur, pingaturque minitans armis, eandem dictam putat.* At apud Cic. aliud quoque Etymon legas 2 de N. Deorum: *Minerva*, inquit, *quæ vel minueret, vel minaretur.* Ubi cum *minuere* ait, respicere eo videtur, quod bello exhauriatur genus humanum. Minerva enim Dea bellica. Apud Isidorum quoque legas 8. 2. *Minervam vocatam, quasi Deam & munus artium variarum.* Videtur ex *munus*, & *ars* & *varia* deducere. Vossius putat esse ab antiquo *menervo* pro *moneo*, unde *promenervo* capse notione in Saliari carmine, teste Festo, & inde veteribus *Menerva* dicebatur. *Invitâ*, seu *repugnante Minervâ*, idem est quod ingenio, vel natura repugnante. Horatius.

Tu nihil invitâ dices, faciesve Minervâ.

Hinc *Minerval* διδακτρον præmium quod præceptoribus dabatur. Sed (notante Vossio) non est tam salarium ipsum, quam gratuitum munusculum quo aliquis se in disciplinam tradens, novo commendabat magistro, unde in Glossis Philoxeni legas *Minervalitium* συστατικόν quasi dicas *commendatitium*. Nomen, ut diximus, à *Minerva* ingeniorum præside, cujus imago in Scholis poni solebat. Namq; *Minerval* designat Juvenalis illo Sat. 10.

Quisquis adhuc uno partam colit asse Minervam.

Minervæ Ara, inf. sinus Arabici apud Cardaminem, *Chifale*, teste Ortelio. Ptolemæus *Are* tantum habet.

Minervæ Castrum, op. Magnæ Græciæ in Calabriâ ulter. apud Locros, *Grottaria*, teste Barrio.

Minervæ Promontorium, quod & *Athenæum*, promontorium Picenorum; Vulgo *Capo Campanella*, & *Capo di Minerva*. A Surrento & Capreis 4 m. p. teste Plinio.

Mineus, & *Mineiæ*, vide *Minyæ*.

Miniatam, op. Thusciæ, media ferè inter Florentiam, & Pisas.

Minio, flu. Hetruriæ, inter Centumcellas, & Cornuetum in mare decurrens. *Munio*. Rutilio lib. Itinerar. Virg. Æn. 10.

Qui Cærete domo, qui sunt Minionis in arvis.

Minius, flu. Hisp. Tarrac. qui Gallaciam à Portugalliâ dividit, à colore pigmenti, quo plurimum exundat.

Minnæi, pop. Arabiæ, mari Rubro adjacentes, primi commercium thuris fecere. Plin. 12. 14. Dionys. v. 958.

Ἀυτὰρ Ἐρυθραίης παρὰ πλευρὸν ναίουσι θαλάσσης
Μιναῖοι τε Σάβαι τε.———

De quibus fusè Bochartus Phal. lib. 2. cap. 22.

Minoa, op. Cretæ geminum, unum in orâ ad ort. inter Samonium promunt. & Camaram urb. in bor. vergentem. *Altemura* Sophiano. Alterum in orâ bor. à Cydone 10. m. p. in ort. apud Amphimalum sinum. *Minola* Moletio. Item urbs in Amorgo insulâ Cycladum. Steph. in *Amorgos*. Est & altera in Siciliâ. Item Megarensium emporium fuit 18 stad. ab urbe distans, quod & *Nisea* appellatur. Gaza quoque Palæstinæ olim *Minoa* dicta fuit. Strabo lib. 9. Et alia quoque est in Siphno unâ Cycladum. Et alia Arabiæ, cujus cives *Minoitæ* à Minoe. Paros etiam vocabatur *Minoa*, unde cives *Minoæ*. Steph.

Minos, filius Jovis ex Europâ, ut poetæ fere omnes asserunt. Alii vero affirmant Xanthi regis Cretensium filium fuisse, cui in regno successit. Idem primus Cretensibus leges dedit. Arist. Polit. 3. Inde *Legifer* Ovidio dictus.

Optavit Minos similes sibi Legifer annos.

Pasiphaen Solis filiam matrimonio sibi junxit. Maxima bella gessit adversus Megarenses, & Athenienses, quòd filium suum Androgeum occidissent: atque Megaram quidem Scyllæ puellæ proditione cepit, quæ amore Minois captâ Nisum patrem fatali capillo spoliavit: Athenienses autem eò necessitatis compulit, ut septem quotannis juvenes in Cretam mittere cogerentur, Minotauro monstro objiciendos. Dædalum quoque Atheniensem patriâ exulantem hospitio suscepit, qui cum ingenio, artisque fabrilis peritiâ plurimùm valeret, labyrinthum ei extruxit, innumeris viarum ambagibus inextricabilem, cui & Minotaurum inclusit, monstrum ex Tauro & Pasiphae uxore susceptum. Verum cum posteà didicisset, Dædalum uxori suæ in tam nefando concubitu adjutorem se præbuisse, vaccamque ligneam fabricasse, cui illa inclusa tauro fuerat commista, ipsum unà cum Icaro filio eodem labyrintho inclusit, cumque illi alis cera conglutinatis inde evolassent, classe eos in Siciliam usque est persecutus: ubi apud Camerinam, seu Camicum urb. à filiabus Cocali regis occisus est. Alii tamen à Cocalo ipso per proditionem captum, & in thermis suffocatum tradunt. Ovid. in Ibin.

Vel tua maturet, sicut Minoia fata,
Per caput infusæ fervidus humor aquæ.

Horatius. *Et Jovis arcanis Minos admissus.*
Unus ex inferorum Judicibus à poetis statuitur.
Virg. Æn. 6. *Quæsitor Minos urnam movet.*
Prop. lib. 3. *Non tamen immerito Minos sedet arbiter Orci.*
Horatius. *Cum semel occideris, & de te splendida Minos*
Fecerit arbitria.———
Claud. *Urna nec incertas versat Minoia sortes.*

Cæterum duo Minoes erant, de quibus Voss. de Idolatr. lib. 1. cap. 14.

Minotaurus, monstrum biforme, partim habens formam hominis, partim tauri, natum ex Pasiphae uxore Minois, quæ operâ Dædali cum tauro concubuerat, jussu Minois Labyrintho inclusum, humanis carnibus vescebatur. Huic quotannis Athenienses ex præscripto fœdere septem ex suis liberis mittebant devorandos. Sed tertio anno Ægei fil. Theseus sorte missus Minotaurum occidit, & ab Ariadne accepto fili glomere, fugâ evasit. Servius interpretatur Taurum fuisse scribam Minois, qui, absente rege, cum Pasiphae concubuit in domo Dædali, & quia Pasiphae eodem tempore gemellos peperit, quorum alter Minoi, alter Tauro esset similis, factum esse locum fabulæ, ut Minotaurum biforme monstrum peperisse dicatur. Vide Plut. in Theseo. Hunc Minotaurum Ovid. lib. 2. Art. vocat.

Semibovemque virum, semivirumque bovem.

Virgil. Æneid. 6.

Contra elata mari respondet Gnosia tellus.
Hic crudelis amor tauri, suppostaque furto
Pasiphae, mistumque genus, prolesque biformis
Minotaurus inest, Veneris monumenta nefandæ.

Hanc fabulam quoque Catullus refert in Argonaut. Vide etiam Ovidii epistolam decimam, sed imprimis Diodorum Siculum lib. 5. cap. 13.

Minthe, à Poetis Cocyti filia puella fingitur, quam cum Proserpina cum Plutone deprehendisset, in herbam sui nominis commutavit. Nam Μίνθη Priscis Græcis dicebatur herba quæ postea ab odoris suavitate ἡδύοσμος appellabatur. Latini *Mentham* vocant. Ovid. Met. 10.

———— *An tibi quondam*
Fœmineos artus in olentes vertere menthas,
Persephone, licuit?————

Minthe, mons Peloponnesi inter Taygetum, ad austr. & Stymphalum ad sept. *Mitena* hodie. *Evan* Pausaniæ. *Oleno* teste Nigro.

Minturnæ, op. Campaniæ inter Sinuessam, & Formias, ad Lirim flu. habens propinquas paludes, in quibus Marius delituit, fugiens persecutionem Syllæ. Plut. Geo. Fabricius scribit vulgò *Trajetto* vocari. *Castro ad Mar* Nardus. Straboni ac Ptol. Μιντοῦρναι, ut Plutarcho in C. Mario Μιντοῦρναι, & Dionysio lib. 1. Μιντοῦρνα, Stephano Μίντουρνα, denique Procopio Μεντοῦρνα. Paludosum locum fuisse innuit Juven. Sat. 10. ubi de C. Mario.

Exilium & carcer, Minturnarumque paludes.

Lucan. l. 2. *Exul limosâ Marius caput abdidit ulvâ,*
Stagna avidi texere soli, laxaque paludes
Depositum, Fortuna, tuum.————

Horat. 1. Epist. 5.

Vina bibes iteram Tauro diffusa, palustres
Inter Minturnas, Sinuessanumque Petrinum.

Graves Ovidio dicuntur Met. 15.

——— *Niveisque frequens Sinuessa colubris,*
Minturnaeque graves. ———

Minutia, Virgo Vestalis, quæ propter corporis elegantem cultum in suspicionem venit libidinis, unde & viva defossa est. Liv. lib. 8.

Minutia, porta quædam Romæ dicta ab arâ Minutii cui erat proxima.

Minutianus sophista Atheniensis, qui artem Rhetoricam & præexercitamenta scripsit.

M. *Minutius* Felix, cujus Imperatoris temporibus Romæ vixerit, non sibi satis liquere ait Franc. Balduinus, Proleg. ad Minuc. Fel. Octavium. Hieronymus in suo Catalogo, quo scriptores Ecclesiasticos eo, quo vixerunt, ordine recensere videtur, illum Origeni proximum, Cypriano priorem fuisse, obscurè significat. Idem vero in Epistolâ ad Magnum, loquens de Latinis Ecclesiæ scriptoribus, etsi Minucium ante Cyprianum laudet, tamen illam de Idolis orat. ascribere Cypriano magis videtur. Sed & in apologiâ pro suis adversus Jovinianũ libris, primo loco Tertullianum, secundo Cyprianum, tertio Minucium commemorat. Sabellicus, sed sine teste, affirmat eum Romæ floruisse, quo tempore Urbanus ibi erat Episc. h.e. temporibus Alexandri Severi Imp. Si ita esset Minucius antiquior Cypriano, æqualis Tertulliano, adeoque Jurisconsultis Ulpiano & Paulo. *Minuciam* vero gentem olim Romæ nobilem fuisse satis constat; in quâ 4 Consules *Minucii Augurini* intra annos quadtaginta numerari possunt. Sed & *Minucios Rufos*, & *Minucios Thermos* in Fastis Consularibus legas. Denique & *Minucius Fandanus* Asiæ Præses fuit illustris, ad quem Adrianus Imp. non iniquam de Christianis legem misit: ut jam nihil dicam de eo, cujus in Epp. mem. Plinius, vel quem Julianus J. C. laudat, cujus ad *Minucium Natalem* libri de Jure civili laudantur. His vero omnibus nous *Minucius Felix*, etsi non fuerit ejusdem aut gentis, aut familiæ, facile anteponendus est, ætate quidem posterior, doctrinâ tamen, virtute, & (quod primo loco numerandum est.) pietate multo superior. Fuit enim non modo Jurisconsultus magnus, & excellens suo tempore Orator, sed (quod majus est) fuit seriò Christianus. Luculentum testimonium de hoc scriptore profert Lactantius lib. 5. cap. 1. *Minucius Felix non ignobilis inter causidicos loci fuit. Hujus liber, cui* Octavio *titulus est declarat, quam idoneus veritatis assertor esse potuisset, si se totum ad id studium contulisset.* Sed & Hieronymus ad Magnum: *Minucius Felix causidicus Romani fori, in libro, cui titulus* Octavius *est, & in altera* contra Mathematicos, *si tamen inscriptio non mentitur auctorem, quid gentilium scripturarum dimisit intactum?* Juniorem quidem, sed fere æquævum Tertulliano credit Joan. à Woweren. Scaligeri quoque verba apponam: *Æqualem Tertulliano*, inquit, *Minucium fuisse, semper mihi persuasi, & quæ in utroque scriptore totidem verbis perscripta extant, uter ab altero mutuatus sit dubito. Sub Heliogabalo ambos scripsisse verisimile est.* Hæc ille.

Minutius Fundanus, Asiæ Proconsul sub Hadriano.

Minutius Augurinus, Trib. pl. qui Sp. Melium regnum Romæ affectantem reum peregit. Huic quòd farris pretium trinis nundinis ad eam vilitatem redigisset, ut asse modius væniret, tanto à plebe est habitus honore, ut collatâ in capita stipe unciariâ, ænea ei statua extra portam Trigeminam fuerit collocata. Plin. 34. 5.

Minya, urbs Thessaliæ circa Scarphiam, à *Minyâ* dicta, quæ prius *Almonia* dicebatur. Inde *Minyates* pop. Est & altera Phrygiæ. Hinc *Minyion*, *Minyeis*, *Minyeius*: Gentile *Minya*. Steph.

Minyæ, pop. Thessaliæ, aut certé Magnesiæ, quæ est regiuncula Thessaliæ ab ortu annexa, qui Jasonem in Colchos proficiscentem sequuti sunt. Sic dicti à *Minyâ* Orchomeni rege, qui cum omnes mortales suæ ætatis opibus superaret primus omnium gazophylacium construxisse dicitur. Pausanias & Cælius Rhodiginus lib. 20. cap. 25.

Minyas, vir quidam Thebanus, cujus filiæ *Minyeades* in vespertiliones sunt commutatæ. Ovidius Metamorphoseon 4.

Minyeus, sive *Minyeius*, Homero fluvius Thessaliæ, postea *Orchomenius* dictus. Plin. 4. 8. Strabo lib. 8. eundem facit cum Anigro. Hom. Il. 11. Juxta Arenem in mare defluere tradit.

Minyia, Amorgi ins. civitas. Steph. *Mandria* Castaldo. *Plati* Sophiano.

Mirace, locus Scythiæ. Val. Flac. lib. 6.

——— *Viridem Miracen, Tibisenaque juxta*
Ostia. ———

Miraces, viri proprium. Val. Flac. lib. 6. vers. 690.

Regias Eois Miraces interpres ab oris
Venerat, ut Colchos procul atque Æetia Parthis
Fœdera donato non irrita jungeret auro.

Mirandula, Italiæ civitas Joanne Pico Comite nobilis.

Miritas, exiguus mons Thessaliæ.

Mirobriga, urbs Hisp. ulterioris in conventu Cordubensi. Ptol. *Malabriga*, teste Morali.

Misaam, fil. Elphaad filii Mehusim. 1 Par. 8.

Misach, vel *Meschach*, unus ex tribus pueris, qui & *Misael*, unà cum Ananiâ & Azariâ in fornacem igneam conjectus hymnum ibi cecinit. Est item filius Oziel filii Caath. Exod. 6.

Miscellus, vir fuit cui redditam ferunt sortem ex adytis; Conditurum eum urbem ubi in serenitate ipsum excepisset pluvia. Id nunquam futurum conjectatum ab eo, ob rei absurditatem. Cum tamen in Italiam oppulisset, & maxima eventûs fluctuaret incertitudine, assedit illi pellex uberius flens, mœstaque. Quod conspicatus Miscellus, finem habere oraculum suspicatus, civitatem (Crotonem) condere adortus est. Cæl. Rhod. 12. 4. Cæterum varie scriptum hoc nomen apud auctores invenias. *Mycilus*, *Missilus*, *Mirsilas* & *Micilos*. Heinsius in Met. 15. legit *Myscelos*. Μύσκελλος est Dionysio Halic. lib. 2 Suidæ, Aristophanis Scholiastæ, ac Chronici Alexandrini authori. Straboni nunc Μύσκελλος, nunc Μύσκελος. Μύσκελλος Zenobio in Adagio.

Ἄργυρ δ' ὅτι ὅτινι ἰωαμᾶ. Μύσκελλος vero dicitur Marciano Heracleotæ, & Scholiastæ Dionysii Alexandrini, Μίσκελλος Stephano in Συρακοῦσαι. Solino *Myscellus*.

Miscera, urbs Sicaniæ. Steph.

Misdates, Persarum rex, An. Dom. 300.

Misenus, Æoli fil. Hectoris tubicen in ciendis militum animis præstantissimus. Virg. Æn. 9.

Misenum Æoliden, quo non præstantior alter
Ære ciere viros, Martemque accendere cantu.

Quo mortuo secutus est Æneam in Italiam. Hic cum deos marinos ad tubæ certamen provocaret, à Tritone submersus est: sed postea ab Æneâ inventus, ab eo in monte quodam Italiæ sepultus est, qui deinde *Misenus* vocari cœpit. Erat autem in Campaniâ, non procul à Cumis. Virg. lib. 6.

Monte sub aerio, qui nunc Misenus ab illo.

Populi *Misenates*.

Misetus, urbs Macedoniæ. Steph.

Misgetes, populi Iberum. Steph.

Misgomena, urbs Thessaliæ. Gentile *Misgomenius*.

Misna, Carthaginiensium navale dicitur. Cœl. Rhod. 18. 38.

Misnia, superioris Saxoniæ provincia inter Salam & Albim fluvios posita, quam olim Hermanduri, & Sorabi Slavorum natio habuerunt. Urbes Misna, Chemnitium, à fluvio, qui præterfluit dictum, Suiccania, Lipsia Academia celebris, Attenburgum, Sanctæ Annæ mons. Hujus regionis montana sunt fœta mineris.

Mispila, urbs Medorum. Steph.

Missessius, Armenius, Constantino Cæsare à se interfecto, ab iisdem paulo post est interfectus, An. Dom. 691.

Mistia Pomponio, *Mystia* Plin. *Mistra* aliis, op. Magnæ Græcæ in finibus Locrorum, inter Hieracium urb. ad Merid. & Auricellam op. ad Bor. fere medium. *Gelosia* vel *Gioiosa*, teste Barrio.

Mistyllus, coci nomen, in quem jocatus est Martialis. lib. 1. ep. 51.

Si tibi Mistyllus cocus Æmiliane, vocatur:
Dicetur quare non Taratalla mihi?

Ex

Ex Hom. Iliad α vers. 465.

Μίςυλλόν τ' ἄρα τ' ἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν.

Mithra, Persis dicitur Sol. Strabo lib. 15. Τιμῶσι δὲ καὶ Ἥλιον, ὃν Μίθραν καλοῦσι. Plut. in lib. de Iside, & Osiride post relatam eorum sententiam, qui duos esse Deos credebant, quasi adversarios & ἀντιτέχνους, quorum alter Bona, alter Mala operaretur, illumque Deum, hunc Dæmonem appellabant: idem & sensisse Zoroastrem ait, qui ὠνόμαζε τὸν μὲν (viz. Bonum Genium) Ὡρομάζην, seu Ὡρομάσδην, τὸν δὲ (sc. Malum Genium) Ἀρειμάνιον, μέσον δ' ἀμφοῖν τὸν Μίθρην εἶναι. Διὸ καὶ Μίθρην Πέρσαι τὸν μεσίτην ὀνομάζουσι. Hesychius. Μίθρας ὁ ἥλιος παρὰ Πέρσαις. Μίθρης ὁ πρῶτος ἐν Πέρσαις θεός. A מיתר *mithar* Persico deduci videtur, quod significat *Major*. Et quamvis sit gradus comparativi, Persis tamen absolutè dicitur, cujus generis exempla sunt in eâ linguâ quamplurima. Hujus positivum est מה *Mai*. Unde lucem præbeamus Hesychio. Μαὶ μέγα, Ἰνδοί. Persas intelligit, quod nec semel apud eum reperies. Ponitur aliquando pro primario sacerdote. Apul. lib. ult. *Ipsumque Mithram illum suum sacerdotem præcipuum sacrorum ministrum decernit.* Vide Lactantium Statii Scholiasten in illud Theb. lib. 1. in fine.

——— Seu Persei sub rupibus antri
Indignata sequi torquentem cornua Mithram.

Vide etiam Bernartium ibidem. Hinc *Mithriaca sacra*, de quibus Lampridius in Commodo. Claudianus lib. 1. de laud. Stilichonis. —— *Rex ipse micantem*
Inclinat dextrâ pateram, secretaque Beli,
Et vaga testatur volventem sidera Mithram.

Mithridates, rex Ponti, vi tantâ & animi, & corporis, ut 6 juges equos regeret, duarum & viginti gentium ore loqueretur. Nicomedem Bithyniâ, Ariobarzanem Cappadociâ expulit. Græciam, insulasque omnes, exceptâ Rhodo, occupavit. Cives Romanos totâ Asiâ negotiantes nocte unâ occidendos curavit. Qu. Oppium proconsulem & Apuleium legatum in vincula conjecit: Sed à Syllâ apud Dardanum fusus, cum L. Lucullo apud Cyzicum congressus tantâ suorum clade superatus est, ut rebus suis diffidens, ad Tigranem Armeniæ regem confugerit: cujus ope cum bellum instaurasset, à Pompeio omnibus prorsus viribus est exutus, tandemque à Pharnace in regiâ obsessus veneno vitam abrumpere tentavit. Verum cum eâ viâ parum proficeret, quòd corpus mulris antea antidotis adversus venena firmavisset (unde Mart. 5. 77. *Profecit poto Mithridates sæpe veneno,*
Toxica ne possint sæva nocere sibi.
Vide Plin. 25. 2. & Gell. 17. 16.) immissum percussorem Gallum, authoritate vultûs ejus territum revocavit, & in cædem suam manum trepidantis adiuvit. Hic *Mithridates* maximæ crudelitatis arguitur. Nam Laodicem conjugem & sororem, præterea matrem, fratremque ac tres filios impuberes, totidemque filias interfecit. Ab hoc Mithridate, Mithridaticum antidotum appellatum volunt. Quinctus Serenus Sammonicus.

Antidotus vero multis Mithridatica fertur
Consociata modis. Sed magnus scrinia regis
Cum raperet victor, vilem deprendendit in illis
Synthesin, & vulgata satis medicamina risit.
Bis denum rutæ folium, salis & breve granum,
Juglandesque duas terno cum corpore ficus:
Hæc oriente die modica conspersa Lyæo
Sumebat, metuens dederat quæ pocula mater.

Mithridates alius Bruti epistolas collegit, quæ impressæ sunt ab Aldo. Item filius Gazabar. 1 Esdr. 1. Alius Parthorum rex Olymp. 129. Alius rex Pergami. Olymp. 183. Alius item Parthorum rex. Olymp. 203. Alius Armeniæ rex. Olymp. 206.

Mitys, vir quidam, cujus statua eum à quo interfectus fuerat Mitys, collapsa oppressit. Arist. c. 10. De Poetica.

Mitylene, & *Mitylena*, pl. num. urbs maxima Lesbi juxta Methymnam, sic dicta à *Mitylene* Macaris filia. Hodie *Metelin*, sicut & insula ipsa. Patria fuit Pittaci ex 7 sapientibus unius, item Alcæi poetæ, Diophanis oratoris, & Theophanis historici, qui Magno Pompeio admodum familiaris fuit. De hâc scribit Vitruvius lib. 1. quod magnificè, & elegantèr ædificata fuerit, sed non prudentèr posita, in quâ Auster cum flat, homines ægrotant, cum Corus, tussiunt, cum Septentrio, restituuntur in salubritatem. Ab hoc opido etiam tota insula sic dicta fuit tempore Eustathii. Longus Sophista Pœmenicorum lib. 1. Πόλις ἐστὶ Λέσβου Μιτυλήνη, μεγάλη, καὶ καλή. Διείληπται γὰρ Εὐρίποις, ὑπεισρεούσης τῆς θαλάσσης, καὶ κεκόσμηται γεφύραις ξεστοῦ καὶ λευκοῦ λίθου, νομίσαις οὐ πόλιν ὁρᾶν, ἀλλὰ νῆσον. *Pulchra* epitheto quoque illam ornat Horatius 1. Ep. 11.

Incolumis Rhodos, & Mitylene pulchra facit quod
Pænula solstitio, campestre nivalibus auris.

Strab. lib. 13. κατεσκεύασται δὲ τοῖς πᾶσι καλῶς. Cic. contra Rullum eam vocat urbem & naturâ, & situ, & descriptione ædificiorum, & pulchritudine imprimis nobilem, agros jucundos & fertiles. Cum Rhodo aliquoties à Poetis conjungitur. Horat. 1 Carm. Od. 7.

Laudabunt alii claram Rhodon, aut Mitylenen.

Mart. 10. 68.

Quum tibi non Ephesus, nec sit Rhodos, aut Mitylene.

Hinc adjectivum *Mitylenæus*. Luc. lib. 8.

Tunc Mitylenæum jam plenus litore vulgus
Affatur Magnum. ———

Utrumque dixere veteres *Mytilene*, & *Mitylene*. Sed prius illud longè rectius, alterum vero inter barbarismi species refert Stephanus Grammaticus Byzantius in commentariis ad Dionysium Thracem, & Μυτιληναίους dici jubet, addens rationem, ἀπὸ γὰρ τοῦ Μυτίλου τοῦ κτίστου Μυτιλήνη καλεῖται. Confirmant hanc scripturam nummi veteres, è quibus potissimùm orthographiæ ratio est petenda. Voss.

Mizraim, vide *Ægyptus*.

M N.

Mnas, pirata, qui temporibus Pompeii Magni oram Italiæ proditoriâ classe infestabat.

Mnaseas, scripsit libros de Libyâ. Hesychius in Βαρκαίοις ὄχοις. Erant autem tres ejusdem nominis historici, Berytius, Colophonius, & Patrensis, de quibus vide Voss. Hist. Gr. lib. 1. cap. 21.

Mnasitheus, pictor Sicyonius non ignobilis. Plin. 35. 11.

Mnason, Elatensium tyrannus, qui pro duodecim Diis dedit Asclepiodoro pictori in singulos mnas trecentas, ac Theomnesto in singulas heroinas mnas centum. Plin. 35. 10. Item nomen veteris discipuli cujusdam, prout vocatur Act. Ap. cap. 21. vers. 16.

Mnasyrium, locus est in Rhodo insulâ non procul à Lyndo opido. Strab. lib. 14.

Mnemosyne, nympha Pieria, quæ Jovi novem Musas peperit. Hesiod. in Theog. Latinè *Memoriam* interpretari possumus, quam ideo Musarum matrem fingunt poetæ, quod omnium scientiarum thesaurus memoriæ beneficio acquiratur, & conservetur.

Mnesarchus, inter principes philosophorum Ciceroni numeratur. Acad. Qu. lib. 4.

Mnesimachus, poeta Comicus, cujus tres fabulæ enumerantur à Suidâ. Vide Vossium de Poetis Græcis.

Mnester, Agrippinæ libertus, qui Dominâ à satellitibus Neronis interemptâ, ferro se transfixit, incertum, charitatene in patronam, an metu exitii. Tacit. lib. 4.

Mnestheus, nomen proprium viri Trojani, qui ab Assaraco rege oriundus fuit. Virg. Æn. 12.

Et genus Assaraci Mnestheus.

Nonnunquam vero metri causâ additur e post *m*. Virg. Æn. 10. *Nec Clytio genitore minor, nec fratre Menestheo.* Nec alitèr potest stare versus, ut annotavit Servius. Item Pelei filius, 11 Atheniensium rex, an. ante U. C. 450.

Mnevis, bos Soli sacer. quem Heliopolitæ pro Deo colebant, in septo eum nutrientes. Strab. lib. 17. Suidas. Vide Voss. De Theolog. Gentili lib. 1. cap. 29.

M O.

Moab, filius Loth ex filiâ suâ maiore. Gen. 19. (A quo urbs Arabiæ (quæ aliàs, ut Eusebius refert, *Areopolis* dicitur) & regio nomen acceperunt. Isa. 11. Est & regnum filiorum Loth ad orientem Judææ situm, proximum mari mortuo, & Jordani. Est præterea nomen regis. 1 Reg. 12.

Moadia, nomen viri. 2 Esdr. 12.

Mosphernes, matris Strabonis Geographi patruus. Strabo ipse lib. 12. Ὀφὴ δὲ Μωαφέρνης ὁ θεῖος τῆς μητρὸς ἡμῶν.

Mobā, pars Arabiæ pro *Moaba*, unde *Mobeni* & *Mobites*. Steph.

Mobannai, nomen viri. 2 Reg. 23.

Mobucharax, air vocari Stephanus eam tertiæ Palæstinæ, i. e Arabiæ Petrææ, quam Ptolemæus *Characmoba* appellat.

Mocarsus, parva regio Thraciæ. Steph.

Mocata, urbs Bithyniæ. Steph.

Mochmna, civitas 2 Esdr. 11.

Mochori, pater Ozi. 1 Par 9.

Mochura, Arabiæ Felicis mediterranea urbs. Ptol. *Mecha* putatur Nigro.

Mochus, Phœnix, Phœnicià linguâ res patrias consignavit, cujus meminit Athen. lib. 3. Videtor Vossius de Hist. Gr. lib. 3. pag. 390.

Mocle, urbs Phrygiæ; Μώκλη Stephano.

Modestinus, aliàs Herennius, Jurisconsultus Alexandri Augusti temporibus.

Modestus, consul cum Arintheo, an. U. C. 1125.

Modin, civitas in monte sita, inter Emmaum, & Rhamam, patria Macchabæorum, ubi est eorum memorabilis sepultura septem pyramidibus ex quadratâ mole surgentibus. 1 Mach. 1.

Modoetia, op. Insubriæ amplum ad Lambrum flu.

Modonus, flu. Hiberniæ Dublinum urb. alluens. *Liffus* Ortelio. *Slane* Camdeno.

Modura, quæ *Deorum urbs* dicitur Ptolemæo, Indiæ intra Gangem urbs. *Bisnagar* Castaldo. Item regia Pandionis eidem Ptolemæo.

Modutti, Taprobanæ insulæ urbs. Ptol. *Pinder* hodie Villanovano.

Mæcenas, vide *Mecenas*.

Mænus, Germaniæ flu. in Rhenum fluens, *Mænis* Melæ, *Menus* Ammiano. Franconius regionis est, & *Meyn* hodie dicitur. Hunc Rheginus historicus, & eius temporis scriptores *Mogonum* vocant. Forte *Julia* flumen est Vell. Paterculo.

Mæragenes, quatuor libros de Apollonio edidit. Iis fidem habendam negat Philostratus lib. 1. cap. 4. Meminit & Tzetzes Chil. 2. Hist. 60.

Mæragetes, id est *Fatorum ductor*, Jupiter sic dictus, itemque Apollo. Pausan.

Mæris, *Myris* Herodoto, *Mæridis stagnum* Ptolemæo, palus ingens Ægypti à Memphi 72 m.p. in occid. distans 20. mill. circuitu patens, teste Melâ. Ex quo patet decipi eos qui illam *Buchiara* indigitant, cum Mareotide eam confundentes, quæ juxta Alexandriam est, multo vastior.

Mæris, fingitur villicus Menalcæ, i. e. Virgilii, cujus festinationem ut vidit Lycidas, ita rogat.

Quo te Mæri pedes? an quo via ducit in urbem?

Mæsia, *Mysia* Ptol. & Strab. regio Europæ in superiorem & inferiorem Ciabro fluvio divisa. Superior *Bosna* ad occid. & *Servia* ad ort. dicitur. Inferior *Bulgaria* in superioris & Thraciæ confinio, inter Hæmum montem, & Danubium flu. contenta. Pop. *Mæsi* Plinio. Virg. Geo. 1.

——— *Nullo tantum se Mæsia cultu*
Jactat, & ipsa suas mirantur Gargara messes.

Vide sis illic de la Cerdam.

Moga, primum dicebatur, quæ postea *Cappadocia*.

Mogrus, Ponti fluvius. Arrian. Plinius *Nogrum* vocat.

Moguntia, urbs Archiep. Germaniæ superioris ad Rhenum celebris, sic ab amne Mogi dicta. Vulgò *Mentz*. Vide *Mogontiacum* & *Modoëtia*. Agrum habet ab utrâque Rheni ripâ fœcundum & præstantissimo vino luxuriantem. Plurima antiquitatis monumenta ostendit. Academiam habet. Eique artis Typographicæ inventio debetur, An. Dom. 145[illegible].

Mogus, Samotis filius, apud Gallos regnavit sub annum à diluvio 3[illegible].

M[illegible]a, nomen viri. 1 Par. 7.

M[illegible]i, filius Merari. Exod. 6.

Molada, civitas, quæ in tribu tam Judæ, quam Simeonis reperitur. Jos. 15. 2 Par. 4.

Molæ, Deæ quædam antiquitus dictæ sunt filiæ Martis, quas in Romanorum comprecationibus nominari solitas tradit Gellius 13. 21.

Mola Formiana, Ciceroni sic dictæ, quod à *Formiis* non longè abessent, in Latio sunt, & hodiè pagus est *Mola* dictus, uti scribit Niger.

Molid, filius Abisur. 1 Par. 2.

Molio, Jupiter dictus est ab hospite quodam *Molione*.

Molo, orator Alabandensis, qui Rhodi claruit Ciceronis ætate. Plut. in vit. Cic. & Strabo lib. 14.

Moloch, idolum Ammonitarum, cui filios suos immolabant Israelitæ. 4 Reg. 24. Act. 7. dicitur & *Mil-hom* de quo videndus Vossius de Theol. Gent. lib. 2. cap. 5.

Molocath, *Mulucha* Sallustio, Plin. & Melæ, fluvius Maurit. Tingitanæ inter Metagonitem promuntorium, & Malvam flu. terminum utriusque Mauritaniæ. *Mulucham* hodie, teste Marmolio.

Molohom, filius Saharaim. 1 Par. 8.

Molorchus, pastor seniculus in agro Cleonæo, qui Herculem illac iter facientem comiter hospitio accepit. Cujus beneficii gratiam, ut hospiti suo rependeret Hercules, Leonem Nemeaum interfecit, qui circumjacentem regionem latissimè devastabat. Huic seni sacra solemnia instituta, quæ *Molorchea* dicebantur. Virg. Geor. 3.

Cuncta mihi Alpheum linquens lucosq; Molorchi
Cursibus, & crudo decernet Græcia cæstu.

Tibull. lib. 4. ad Messalam.

Quin etiam Alcides Deus ascensurus Olympum
Læta Molorcheis posuit vestigia tectis.

Vide sis illic Passeratium. Stat. Sylv. 3. 1.

Non te Lerna nocens, nec pauperis arva Molorchi.

Idem 4. 6. — *Parci domus admirata Molorchi.*

Mart. 9. 44.

Utque fuit quondam placidi conviva Molorchi.

Idem 4. 64. *Jam non invida, tamque liberalis,*
Tam comi patet hospitalitate
Credas Alcinoi pios penates
Aut facti modo divitis Molorchi

Molossi, populi Epiri, quorum regio *Molossia*, nunc *Pandosia*, teste Pineto, à *Molosso* Pyrrhi & Andromaches filio nominata, quam postea Helenus de nomine Chaonis fratris sui, quem in venatione imprudens occiderat, Chaoniam appellavit. Hinc canes *Molossi* dicti, quos poetæ fabulantur originem traxisse à cane æneo à Vulcano fabricato, quem ille Jovi, Jupiter Europæ, Europa Procridi, Procris Cephalo dono dedit. Jul Pollux. 5. 5. Virg. Geo. 3.

Veloces Spartæ catulos, acremque Molossum.

Horat. Epod. 6.

Nam qualis aut Molossus, aut fulvus Lacon
Amica vis pastoribus. ———

Sen. in Hippolyto. — *Teneant acres lora Molossos.*

Hos Arist. Hist. An. 9. commendat καὶ τῇ ἀνδρείᾳ πρὸς τὰ θηρία καὶ τῷ μεγέθει *à fortitudine contra belluas, & magnitudine.* Clamosi erant hi canes, quæ res etiam ad terrorem nata. Lucan. lib. 4.

Aut dum dispositis attollit retia varis,
Venator tenet ora levis clamosa Molossi.

Hic tam vastus clamor à magno ore quo præditi sunt. Lucret. lib. 5.

Irritata canum cum primum magna Molossum,
Mollia ricta tremunt duros nudantia dentes.

Horat. l. 2. Sat. 6. — *Simul domus alta Molossis*
Personuit canibus. ———

Claudianus de canibus Dianæ in 3. Stilic.

——— *Immortalesque Molossi*
Latrantes mediis circum vaga nubibus ibant.

Mart. 12. 1. *Retia dum cessant latratoresq; Molossi.*

Sunt & *Molossi* populi Thessaliæ apud Jolcum opidum, teste Athenæo.

Molossus, pes dictus est ab ejus patriæ saltatione, vel quòd eo metri genere odas in templo Jovis ad laudem canere consueverint ad memoriam Molossi filii Pyrrhi, & Andromaches, vel, ut alii volunt, quòd *Molossi*, i. e. Thessali ad bellum procedentes, hujus modulatâ compositione

fitione utebantur, constat autem tribus longis ut *Æneas*.

Molpis Lacon, de Republicâ Lacedæmoniorum scripsit. Athen. lib. 4

Molus, uxorem habuit Siden, Mentauri filiam. Stephanus in Σίδη. Item vir Cretensis Merionis aurigæ, & Idomenei pater. Hom.

Moly, Græcè Μῶλυ, *herbarum laudatissima*, teste Plin. 24. 4. sed ignota. Homerus à Mercurio monstratam eam scribit contra veneficia Circes, Odyss. 10.

> Ὣς ἄρα φωνήσας πόρε φάρμακον Ἀργειφόντης,
> Ἐκ γαίης ἐρύσας, καί μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξε.
> Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος,
> Μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί, χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν
> Ἀνδράσι γε θνητοῖσι, &c.

Ovid. Met. 14.

> *Pacifer huic dederat florem Cyllenius album,*
> *Moly vocant superi; nigrâ radice tenetur.*

Molybdana, urbs Mastienorum. Steph.

Molybdodes, insula Sardiniæ adjacens contra Sulchos, una cum insula Hieracum; quæ Latinè *Plumbea* dicitur. *Isola del Toro* Leandro.

Molycria, *Molycrion* Pausan. op. Ætoliæ, seu Locrorum Ozolorum in ora, inter ostia Eveni fluvii ad occid. & Naupactum urb. proximam ad ort apud Antirrhium promuntorium. *Molicria* adhuc ex tab. recentioribus.

Molyndea, urbs Lyciæ. Steph.

Molys, urbs Libyæ. Steph.

Mombaza, insulare opidum elegans ac nitidum in finibus Africæ, quod Christiani, An. Dom. 1505. vi occuparunt. Cum enim Franciscus Dalmaida navigaturus in Indiam, tributum ab opidanis regis Lusitaniæ nomine exigeret, Afri vero armatâ manu recusarent, idcirco Christiani opidum devastantes totam exusserunt, quod nunc ab Afris restauratum & pristino nitori restitutum aiunt. Theatr. Urb.

Momemphis, urbs Ægypti, unde *Momemphitis præfectura*. Steph.

Momus, Deus quidam à poetis fingitur. Nocte matre, ut inquit Hesiodus, ac Somno patre progenitus: cujus naturæ proprium esse ferunt, ipsum quidem nihil operis edere sed aliorum Deorum opera curiosis oculis contemplari, & si quid est omissum, aut perperam factum, id summâ cum libertate carpere, unde & nomen accepit. Nam Μῶμος Græcè *reprehensionem* sonat. Vide de eo fabulam apud Lucianum Dialogo de sectis, & Proverbium *Momo satisfacere*. In hominis opificio illud potissimum notavit, quòd artifex non in pectore fenestras, aut ostiola quædam addidisset, per quæ perspici, quid in corde lateret, posset, quod sinuosum multis alioqui recessibus finxisset. Vitruvius vero præfat. lib. 3. id ipsi Socrati tribuit.

Mona, insula inter Angliam, & Hiberniam sita, ut Ptol. & Plin. eam describunt, *Monaa* Xiphilino in Nerua. Hæc olim Druidum sedes fuit, Tacito auctore, hodie *Anglesey*, teste H. Lhuydo, & Lelando, *Moa* vero antiquis Britannis. Hæc insula angusto vado tantum à Britanniæ continente disjuncta conspicitur, ex quo quis fortasse hanc non esse Cæsaris Monam, quam medio cursu inter Britanniam & Hiberniam statuit, possit suspicari, sed potius eam quam Anglo-saxones hodie *Man* nominant. De quâ vide *Monaeda*. Est & insula hujus nominis parva in Rheni ostio apud Frisios.

Monabe, orbs Isauriæ. Steph.

Monachus, Solitarius Latinè dicitur ἀπὸ τοῦ μονάζειν. Eleganter Rutilius Numatianus Itinerarii lib. 1.

> *Processa pelagi jam se Capraria tollit,*
> *Squalet lucifugis insula tota viris;*
> *Ipsi se monachos Graio cognomine dicant,*
> *Quod soli nullo vivere teste volunt.*

Hieronymus ad Paulinum. *Sin autem cupis esse quod diceris Monachus, id est solus, quid facis in urbibus? quæ utique non sunt solorum habitacula, sed multorum.* Habitarunt enim princi[illegible] Monachi non in urbibus, sed in locis desertis procul à conversatione hominum. Progressu vero temporis in urbes commigrarunt. Primus in occidente monasteria in civitatibus condidisse dicitur Eusebius Vercellens. Episc. An. Dom. 360. Basilius in Oriente, A. D. 370. Vide Ambros. Ep. 62. Æneas Sylv.

> *Non audet Stygius Pluto tentare quod audet*
> *Effrænis monachus, plenaq; fraudis anus.*

Monacum, vel *Monachium*, urbs Bavariæ elegantissima, & primaria, sedes [illegible]cum, vulgò *Munchen*. Ab Augustâ Vindelicorum 8 leuc. in ort. à Ratisbona 19 in Austrum.

Monæses, Parthorum rex quidam. Horat. Car. 3. Od. 6.

> *Jam bis Monæses, & Pacori manus*
> *Non auspicatos contudit impetus*
> *Nostros.* ————

Monalus, Siciliæ flu. Ptol. inter Cephalœdim & Alæsam in ora occ. & Bor. fluens. *Molina* Fazello, *Tosa* autem Leandro.

Monaeda, insula Albionis, seu Britanniæ inter illam & Hiberniam, media fere inter Monam ad meridiem, & Gallovidiam reg. Scotiæ ad bor. *Monapia* Plin. *Menavia* Bedæ. *Eubonia* Gildæ, *Man* Anglis, & *Menaw* Britannicè dicitur.

Monasterium, vulgò *Munster*, urbs Germaniæ Westphaliæ primaria ad Amisium flu. episc, sub Archiepisc. Coloniens. inter Coloniam ad occ. & Bremam ad ort. fere media 16 leuc. olim *Minigroda*, vel *Miningroda*. Hæc urbs an. 1533 maximam cladem ab Anabaptistis accepit, qui eam civibus expulsis invaserunt, Regeque ex eorum colluvie creato, urbem contra ejus Episcopum, Archiepiscopum Coloniensem, & Ducem Clivensem, qui illam valido exercitu obsederunt, per annum quasi tenuerunt. Sed episcopus tandem cum suis superior factus, justum supplicium de Anabaptistis, & rege illorum sumpsit.

Monda, vel *Munda* Plinio, flu. Lusitaniæ per Conimbricam urb. fluens in Oceanum occidentalem, medius inter Tagum, & Durium cum opido cognomine. *Mondega* hodiè dicitur, teste Clusio.

Monesio, ære à Vulcano fabricatus canis Cephali. Pollux lib. 5.

Moneta, Junonis cognomentum apud Rom. à *monendo* impositum, Cic. 1. de Divin. *Nam cum urbs maximo terræ motu concuteretur, nec quisquam posset quâ victimâ id mali posset expiari, vox ex Junonis templo audita est, quæ sacerdotes monuit sue gravidâ terræ motum esse procurandum.* Plut. Liv. Suidas Μονήτα ἡ Ἥρα.

Monembasia, urbs archiepiscopalis Peloponnesi in orâ, vulgò *Malvasia*.

Monetium, opidum Japodum in Carniolâ regione, *Mansburg*, teste Lazio.

Molucca, Oceani Orientalis juxta Indiam insulæ sub circulo Æquinoctiali, ob maximam aromatum copiam, quam per totum terrarum orbem transferunt celebres; sunt 5. *Taranate*, *Tidore*, *Motir*, *Machian*, & *Bachian*. Aviculâ Manucodiata, quam nos Paradisi avem vocamus, nobilis.

Monica, mater D. Augustini, cujus vitæ sanctimoniam & ipse D. Augustinus & Maphæus Vegius Laudensis vates literis mandaverunt.

Moana, vide *Mona*.

Monobrica, vulgò *Monbriga* op. olim Hisp. Bæticæ, nunc pagus teste Clusio. Sed Ferratio videtur esse op. Hisp. Tarracon. in Arragoniâ, vulgò *Munebriga*, ad Salonem flu. à Bilbili 5 leuc. Cæsaraugustam versus 16.

Monodactylus, Æthiopiæ mons. Ptol. *Pentadactylos* Plinii est, Villanovano teste.

Monodus, Prusiæ filius, qui dentium loco os unum continuum habuit, unde ei nomen, quemadmodum Pyrrhum Epirotarum regem habuisse Plin. & Plut. referunt.

Monæcus, portus & statio Liguriæ, paucarum navium capax, ab Albinga op. distans stadiis 480. Dicitur portus Herculis, quia, teste Servio, pulsis aliis illic Hercules solus habitavit, vel quòd in ejus templo alius deorum non colitur. Arcem habet firmissimam, cujus princeps & Dominus neminem superiorem agnoscit, licet sub tutelâ regis Hispani, præsidium illius in arcem admiserit. Virg. lib. 6. De Cæsare & Pompeio.

> *Aggeribus socer Alpinis, atq; arce Monæci*
> *Descendens gener adversis instructus Eois.*

Lucan. lib. 1. —— *Solus quà litora turbat*
Circius, & tutâ prohibet statione Monæci.
Sil. lib. 1. *Et nebulosa jugis attollere saxa Monæci.*

Monogissa, vide Stephanum in Μονόγισσα.

Monoglossum, Ptol. Indiæ intra Gangen Emporium. *Mangalor* à Nigro indigitatur.

Monomeri, populi apud ultimas Orientis terras, singulis cruribus saltatim currentes vivacissimæ pernicitatis. Gellius 9. 4.

Monophaga, sacra apud Æginenses, quæ copiosè describuntur à Plut. in Quæstionibus Græcis, & Athenæo.

Monosceli, homines Indici singulis cruribus. Σκέλος enim *crus* dicitur, qui *Sciapodes* vocantur, quod in majore æstu humi jacentes σκιᾷ ποδὸς, i.e. *umbrâ pedis* se protegant. Plin. 7. 2.

Monothelitæ, hæretici quidam, qui duas in Christo voluntates negabant, divinam scilicet & humanam, quum tamen res aliter se habeat. Princeps sectæ fuit Sergius Præsul Constantinopolitanus.

Mons Ferratus, regio Italiæ, cujus fines sunt, hinc Padus, inde Apeoninus, & Tartarus amnis, ex superiori parte montes proximi Moncallerio, ubi Pedemontium incipit.

Mons pessulanus, Gall. Narbon op. vulgò *Montpellier*, in agro admodum fertili positum, decem milliaribus à mari mediterraneo distat, Episcopalu & Academiâ celebratur, in quâ olim Jurisprudentiæ, nunc Medicinæ florent studia, amplissimo Medicorum Collegio decoratur, quod Urbano Pont. fundatum est & copiosis ornatum reditibus.

Mons Gomericus, op. Albionis in Walliâ ad Sabrinam flu. à Salopiâ 12. mill. *Montgomery*.

Mons Jovis, in Hispaniâ, nunc *Monivi* dicitur. Ejus partem occidenti adversam, eminentia cautium, quæ inter exigua spatia, ut gradus subinde consurgant, Scalas Annibalis appellant. Mela 2. 6.

Montanus Julius, poeta hexametro & elegiaco pollens carmine. Ovid. Ponticorum ultimo.

Quique vel imparibus numeris, Montane, vel æquis
Sufficis, & gemino carmine nomen habes.

Vide Voss. de Poet. Lat. pag. 36. Item Curtius *Montanus* Orator sub Vespasiano, quem & carmina scripsisse docent illa Taciti. *Num Montanum detestanda carmina factitantem eludere impune sinerent?* ac post pauca. *Indignum, Montanum, probe viventem, extorrem agi quia famosi carminis protulerit ingenium.* Meminit quoque lib. 4. Hist. Extat quoque ad eum epistola Plinii lib. 7. de monumento Pallantis liberti. Juven. Sat. 4.

Montani quoque venter adest abdomine tardus.

Montanus, hæreticus quidam, An. Dom. 173. Euseb. 5. 16. Alius item hæreticus, An. Dom. 254. à quo *Montani*, qui & *Cathari*. Euseb. 6. 34.

Montes Ætii, sic vocantur apud Diod. Sic. in fine lib. 4. montes quidam Siciliæ, qui hodiè *Montisori* vocantur, Fazello auctore.

Montes, vulgò *Monts*, urbs Belgii, Hannoniæ primaria, in colles assurgens, & vallibus depressa, virorum & ædium frequentia ad maximum numerum locupletata, naturâ & propugnaculis munitissima.

Monthaburum, castellum munitissimum in Germ. à Basano Sicambrorum rege constructum. Olymp. 131.

Monychus, Centaurorum fortissimus, corporis robore in tantum pollens, ut vel procerissimas arbores humo evelleret. Hoc autem proprium equorum est epitheton, qui unicâ, eâque solidâ ungulâ pedes habent calceatos. Quo fit ut & Centauris tribuatur, quibus poetarum fabulæ equinos pedes tribuerunt. Val. Flaccus.

Fert gravis invito victorem Nestora tergo
Monychus. Juvenal. Sat. 1.
—— *Quantas jaculetur Monychus ornos.*

Et ante utrosque Lucanus.

Aspera te Pholoes frangentem Monyche saxa.

Monyma, Mithridatis uxor, quæ in desperatione rerum profligatarum detractum è capite diadema, illud collo circumfligasse traditur, seseque suspendisse, & cum corporis pondere laqueus ille diruptus esset, dixisse, *Execrandum diadema, neque in tam tristi ministerio mihi profuisti*; moxque eum sæpe illud humi abjectum insputasset, Eunucho regio jugulandam sese obtulisse. Plut. in Lucullo.

Monymus, Corinthii cujusdam trapezitæ servus, qui cum philosophiæ amore teneretur, cuperetque maximè operam dare Diogeni, neque tamen hoc à Domino posset impetrare, simulatâ insaniâ monetam cœpit spargere, eoque modo dimissus ad philosophiam se convertit, Diogenemque secutus est. Diog. Laert.

Moot, filius Ram promogeniti Jerameel. 1 Par. 2.

Mophim, vel *Muppim*, fil. Beniamin. Gen. 46.

Mophis, rex Indiæ Taxilis filius ab Alexandro Magno devictus. Diod. Sic. lib. 13.

Mopsus, Deus Cilicum cui divinos honores exhibebant, ut est apud Originem lib. 3. contra Celsum; & ante eum ita Tertullianus de Animâ, cap. 45. *Nam & oraculis hoc genus stipatus est orbis, ut Amphiarai apud Oropum, Mopsi in Ciliciâ, &c.* Sed quis *Mopsus* iste fuerit, quæri video. Tres vulgò *Mopsos* imprimis celebrant, imò totidem à Strabone in nono referri annotavit Andreas Schottus ad Melæ lib. 1. cap. 27. nempe illhic legas, *Mopsium* Pelasgitidis in Thessaliâ urbem sic dici, non à *Mopso* vate Tiresiæ Thebani filio, sed à *Mopso* Lapithâ Argonautarum uno: ac deinde in codicibus vulgatis edi solet Ἄμπυκος δ' υἱὸς Μόψος ἀφ' οὗ ἡ Ἀττικὴ Μοψοπία. Et sane à *Mopso*, *Mopsopiam* dici sententia Stephani est in Μόψιον, qui similiter apud Strabonem legisse videtur, quin idem etymon extat apud Eust. in Dionys. Verum obstat quod à *Mopso* esset *Mopsia*. Recte igitur Casauboniana Strabonis editio pro Μόψος habet Μόψοπος, unde ἀνάλογον est Μοψοπία, uti & à Μόψοψ quomodo idem vocatur Callimacho apud Steph. in Μοψοπία. Quare non dubium quin Mopsus ille, cujus oraculum in Ciliciâ erat, vel Thebani Tiresiæ filius fuerit, vel Argonautarum unus. Posterius cen et Pamelius ad allatum Tertulliani locum. Fuit is Ampyci filius, unde *Ampycides* dicitur Apollonio in quarto, & Ovid. Met. 12. Vatem autem hunc fuisse clare & Apollonius, & Val. Flaccus testantur, quanquam verisimilius sit oraculum illud Mopsi in Ciliciâ non fuisse Argonautæ Thessali, sed Tiresiæ filii, aut nepotis. Siquidem Mopsus vates, cujus in Ciliciâ oraculum, non Argonauticis vixit temporibus, sed belli Trojani, uti constat ex Strab lib. 14. Jam vero Argonautica expeditio generatione integrâ bellum Trojanum antecessit. Hic *Mopsus* etiam fuit à quo in Ciliciâ *Mopsi focus, lares*, sive *domus*. Græce Μοψουεστία. E. Hieronymus *Mopsi viculam* appellat. Μόψου ἑστίας vocat Strabo lib. 14. Cicero scribens ad Appianum Pulchrum: *De nostris rebus quod scire vis: Tarso Nonis Octobribus Amanum versus profecti sumus. Hæc scripsi postridie ejus diei, cum castra haberem in agro Mopsuhestiæ.* Locus celebris mortuo illic Constantio Imp. & episcopatu Theodori Mopsuesteni, viri à Basilio, Chrysostomo, Cyrillo laudati, sed post exortum dogma Nestorianum ab eodem Cyrillo & Ecclesiâ damnati. Etiam hunc *Mopsum* intelligo apud Pomp. Melam lib. 1. cap. 14. cum scribit; *Trans eosdem mons Sardemisos, & Phaselis à Mopso condita, finis Pamphyliæ.* Interea & Mopsos Argonauta suum habuisse oraculum videtur, idq; in Africâ proprie dictâ (interjecta nempe inter Cyrenen, & Mauritaniam) Apuleius de Deo Socratis. *Pro numine postea ab hominibus culti in Bœotiâ Amphiaraus, in Africâ Mopsus, in Ægypto Osiris.* De hoc *Mopso* apud Statium Theb. 3. sic ipse Amphiaraus.

—— *Nec me ventura locuto*
Sæpius in dubiis auditus Jasone Mopsus.

Ubi sic Lactantius, sive Lutatius interpres. *Is tantum magnus fuit Mopsus in augurali peritiâ, ut post mortem templa ei dicata sint, à quorum adytis sæpe homines responsa accipiunt.* Quibus cultus fuerit locis, non addit, sed de Africâ credere debemus Apuleio homini Afro, addo, & Mago, eoque oraculorum callentissimo. Proque hoc etiam facere videtur Seneca in Medeæ Choro, ubi legas.

Idmonem, quamvis bene fata nosset,
Condidit serpens: Libycis arenis
Omnibus verax, sibi falsus uni,
Concidit Mopsus, caruitque Thebis.

Quanquam eo de loco non magnopere contenderim, gnarus quam variè eum distinguunt viri doctissimi, sed ista

quam posui sententia maximè convenit menti Apuleii, & favet Ammianus lib. 14. ubi quidem Argonautam Mopsum in Ciliciâ cultum, at rectè eum in Africâ mortuum tradit.

Morasti, vicus contra Orientem Eleutheropoleos, patria Michææ prophetæ, qui inde *Morasthites* dicitur. Jerem. 26.

Moravia, regio Germ. nunc regno Bohemico adjuncta, olim *Marcomannia*, quia fines Germaniæ quà Danubio in Pannoniam pergitur, terminabat. Nam Germanis *Mark* limes dicitur, atque inde *Marcomanni* limitum, finiumque accolæ appellati. Hodie quoniam *Moravia* circumscriptos *Moravâ* fluvio habet fines, ab eodem flu. incolæ *Moravi*, & ipsa regio *Moravia* dicitur. Eam nunc tribus è partibus limitant juga montium, sylvæ, saltusque & fluvii, ab Oriente viz. ab Hungaris, ab occid. à Bohemis, ab Aquilone à Silesiis. Nam à meridie Austriam versus plana est, à qua dirimitur Thayſa flu. In agris numismata M. Antonini, Commodique & aliorum nonnullorum Cæsarum, tum aurea quam argentea reperiuntur, quæ fidem bellorum cum Marcomannis olim in Moraviâ gestorum manifesta facere videntur. Thus & myrrha ibi inveniuntur uno tantum in loco, non ex arbore defudante, ut alibi lecta, sed è solo terra eruta. Regionis positio quatenus interius patet, campestris est, campique sunt molli, & pingui solo, ideoque segetibus valde idonei, sicut colles vineis. Culta ferè tota, cultoribusque adeo referta est, ut nullum gregibus armentorum, quæ nisi in solitudinibus commode pasci nequeunt, locum reliquerit. Bohemicâ linguâ Moravi utuntur. Dubravius, & Æneas Sylv. Hist. Bohem.

Mordiaum, civitas Pisidiæ, *Apollonia* postea dicta. Steph. ubi optima mala. Athenæus.

Morei, sive *Morienses*, pop. Indiæ, ligneas domos habitantes, *Morieis* Stephano.

Morgantium, Straboni *Μοργάντιον*, urbs Siciliæ. Silio *Morgentia*, lib. 14. —*Non frondosis Morgentia campis*
Abstinuit Marte infido.———

Livio *Murgantia* dicitur, Diodoro *Μοργαντίνα*. Vide Cluv. Sic. Ant. lib. 2. cap. 8.

Morgentium, urbs Italiæ. Steph. S. *Georgio* in Brutiis, teste Barrio.

Morges, in Italiâ regnavit sub annum mundi 2349. Italo regi successit, & ab eo *Morgetes* dicti qui prius Oenotri. Porro & Morgetes & Siculos ex Italiâ in Siciliam trajecisse etiam ex Thucyd. & Diodoro notum est.

Morgina, urbs Siculorum; Gentile, *Morginaut*. Steph.

Morgus, Salassorum fluvius. Plin. 3. 16. *Orco* hodiè Leandro, *Orcho* vero Merulæ.

Moria, collis, 2 Par. 3. qui *Terra visionis*, Gen. 22. dicitur, à latere montis Sion.

Moricambe, æstus & fluvius Albionis in comitatu Cumbriæ, inter Itunam, & Belisamam amnes. *The Bay of Cardronock*, teste Camdeno.

Moridunum, op. Albionis in comitatu Devoniensi apud ostia Axæ fluvii. Vulgo *Seaton*.

Morimarusa, mare Septentrionale, quod Scythiam alluit, vulgò etiam *Mare Settentrionale*.

Morini, pop. inter Belgas ad Oceanum Britannicum, Caletibus, & Nerviis vicini, quorum oppidum mediterraneum, Ptolemæo teste, fuit Tervanna, etiam hodie nomen retinens. Hi à Virg. Æn. 8. *Extremi hominum* dicuntur, quòd, ut jam diximus, Oceano sint proximi, brevissimusque ab eis, vel ipso Cæsare teste, in Britanniam sit trajectus.

Morisem, Thraciæ pop. circa Ponti litora incolentes. Plin. 4. 11.

Morpheus, Somni minister, qui, ut in fabulis est, jussu domini quoscunque vultus hominum fingit, verba ipsa, mores item, & gestus imitans. Ovid. Met. 11.
Excitat artificem simulatoremque figuræ
Morphea.———

Morpho, apud Lacedæmonios Venus dicta *ἀπὸ τῆς μορφῆς*, id est, *à formâ*. Hujus simulachro Tyndarus pedicas imposuit, non quod Venerem vinxerit, ut Deæ in filias opprobria ulcisceretur, quod nonnulli putarunt: sed ut per illas denotaret, mulieres domi manere debere maritorum dicto audientes.

Morta, una ex Parcis, quòd qui nascuntur ante tempus, vel post tempus quasi monstra habeantur. Gell. 3. 16. Cæsellius autem Vindex in Lectionibus suis antiquis, *Tria*, inquit, *Nomina Parcarum sunt, Nona, Decima, Morta*: & versum hunc Livii antiquissimi poetæ ponit in Odysseâ.
Quando dies adveniet, quem profata Morta est?
Sed homo minimè malus Cæsellius *Mortam* quasi nomen accepit, cum acciperee quasi *μοῖραν* deberet. Hæc ille. Et si vero Natura à nullo æque abhorret ac à morte, tamen & illi apud poetas in Numinibus est locus. Unde Virg. lib. 11. *Multa boum circa mactantur corpora Morti.*
Ubi Servius annotat, & Mortem esse Deam, memoratam quoque Lucano, Statioque, hujus esse,
In scopulis Mors sæva sedet.
Ita est apud Servium, sed apud ipsum Statium.
In speculâ Mors atra sedet.
Illius autem. ——— *Ipsamque vocatam*
Quam notat à nobis Mortem tibi coge fateri.
Illi Lacedæmonii templa dedicarunt, auctore Plut in Cleomene *Θανάτου ἱερὰ*, ait ille. Pausan. etiam simulachri cujusdam meminit, quod erectum fuit *Ὕπνου τε καὶ Θανάτου*. Sed & in Orphei Initiis habes hymnum Morti, cui manna thuris sacrificatum. Est autem Numen hoc implacabile, cùm eam effugere liceat nemini. Itaque nulla ei fuit ara instituta, excepta unâ apud Gaditanos, uti testis est Eust. in Iliad. 9. & in Dionys. Perieg. Meminit vero Ælianus in Var. Hist.

Mortuum mare, vide *Asphaltis*.

Morychus, cognomen Bacchi apud Siculos, cujus faciem vindemiæ tempore musto, & recentibus ficis oblinere consueverunt. Item Tragicus quidam poeta ab Aristophane derisus. Erasmus in Proverbio *Morycho stultior*.

Morylii, vel *Morillii*, Macedoniæ pop. in occasum vergentes. Plin 4. 10.

Mosa, filius Caleb ex Ephâ concubinâ. 1 Par. 2. Filius Zamri, filii Joadæ. 1 Par. 8. Filius Saharaim ex Hodes uxore. 1 Par. 9.

Mosa, vulgò *la Meuse*, fluvius insignis Galliæ Belgicæ ex Vogeso monte non procul à Lingonum finibus profluens, & per Eburonum, Menapiorum, ac Sicambrorum agrum labens, tandemque in finibus Batavorum accepto Rheno in Oceanum se exonerans. Julius Cæsar: *Mosa profluit ex monte Vogeso, qui est in finibus Lingonum, & parte quâdam Rheni recepta, quæ appellatur Walis, insulam efficit Batavorum.* Sidonius in Paneg. Majoriano.
Rhenus, Arar, Rhodanus, Mosa, Matrona, Sequana, Ledus.

Moseus, flu. Susianæ regionis in sinum Persicum fluens. *Museus* Marcellino. *Tiritiri* Ortelio. al. *Tiritiri*. al. *Macuf*.

Moschi, populi Asiæ Albanis, & Iberis finitimi, circa Caspium mare eos ponit Mela, circa Phasidis fontes Plinius, ubi & montes *Moschici*. Hos *Mesech* in sacris literis dici scribit Arias Montanus in Apparatu Biblico. Lucanus lib. 3.
Heniochi, sævisq; affinis Sarmata Moschis.
Sid. Apol. in Panegyrico Avito.
Sauromatam taceo, ac Moschum, solitosq; cruentum
Lac potare Getas.———
Vide Bochart. Phaleg. 3. 12.

Moschophagi, i. e. *Vitulivori*, populi circa mare Erythræum. Arrianus.

Moschus, Grammaticus, & poeta Syracusanus Bucolicus, quem Aristarcho fuisse familiarem scribit Suidas. Floruit sub Ptolemæo Physcone.

Moschus, fluvius, nunc vulgò *Morava*, in Mysiâ superiore ex Orbelo monte in Danubium fluens. *Moschius* Ptolemæo.

Moscovia, hodiè appellatur universum Imperium Magni Ducis Moscoviæ, quod mari glaciali à Sept. terminatur, ab oriente Tartaros, à meridie Polonos, ab occ. vero Livones & Sueciæ regem vicinos habet. Hujus omnes regiones singulatim describit Sigismundus Baro ab Herberstain in Moscoviticâ historiâ, apud quem multa de Religione, ritu, vivendique more totius gentis, quæ magis servitute, quam libertate gaudet. Omnes se principis

servos

servos fatentur. Raro illis est quies, nam aut bellum Lithuaniis, aut Livoniensibus, aut Tartaris inferr, aut si nullum bellum gerit, præsidia collocat circa Tanaim, & Occam flu. ad reprimendas Tartarorum deprædationes. Tunicas oblongas, sine plicis, manicis strictioribus, Hungarorum, fere more gestant Muscovitæ. Ocreas fere rubras, easque breviores, ut quæ genua non attingant, soleasque ferreis claviculis munitas habent. Ventrem nequaquam sed femora cingunt, atque adeo pube tenus, quò magis promineat venter, cingulum dimittunt. Justitiam strenuè exercent in prædones. Furta & homicidia raro capitali pœnâ puniuntur. Monetam argenteam habent non rotundâ, sed oblongâ & ovali quodammodo formâ. Pellibus nobilibus, ac preciosissimis, quæ illinc per totam Europam exportantur, regio abundat; & ubique ferè sylvosa est. Cæterum de *Miscovia* nemo meliùs scripsit quàm Adam Olearius libro cui titulus est Gallicè: *Relation du Voyage d' Adam Olearius en Moscovie, Tartarie & Perse.*

Mosella, fluvius Galli. Belgicæ per Austrasiam seu Lotharingiam, & per fines Trevirensium in Rhenum ad Confluentes urbem, multis acceptis amnibus, delabens. Fontes ab Aratis fontibus 10 leucis distant: quo in spatio Luc. Veturius Rom. fossam efficere conatus est, ut in Oceanum brevior esser navigatio. De eâ Auson. Idyll. 10.

Salve magne parens frugumque virumque Mosella.

Moses, nomen inclyti Judæorum ducis, qui scriptor fuit primæ, & antiquissimæ historiæ mundi, & Ecclesiæ à primâ orbis creatione usque ad annum 2453. Estq; scriptorum omnium tam sacrorum, quam profanorum antiquissimus. Nam Pherecydes Syrus, quem Plin. primum prosam orationem condidisse scribit, posterior Mose fuit, ut ostendit Euseb. lib. 11. De Præp. Evangel. Literas eum invenisse, Judæisq; tradidisse idem author est lib. 8. & 10. quas tamen Philo ad Abrahamum refert. Mortuus est Moyses in monte Abarim, & non apparuit, nec inventum est ejus corpus, quod sepelivit Dominus Angelorum ministerio, quod ideo factum esse autumant Hebræi, ne eum ipsi pro Deo colerent, quia proni ad idololatriam erant. Comestor in cap. 34. Deut. Atqui non apparet Judæos tunc temporis adeo Idololatriæ deditos fuisse, ut homines mortuos colerent. Et cum Michael Archangelus à Judâ Apostolo introducitur τῷ διαβόλῳ διαλεγόμενος περὶ τοῦ Μωσέως σώματος, de Ecclesia Judæorum intelligi potest, quæ eadem ratione *Corpus Mosis* dici queat, quâ Ecclesia Christiana *corpus Christi* vocatur, 1 Cor. 12. 20. Vide D. Hammondum in locum. Hebraicè משה i e. *attractus*, vel *assumptus* sc. de aquis, Exod. 2. ut non sit audiendus Fla. Josephus, qui eo quòd Græcè Μωυσῆς dicitur, credit esse ex Syriaco Μῶ *aqua*, & ὑσῆς *servatus*, quod ab הושיע Quanquam Clemens Alex. in primo Strom. ait Μωυσῆν esse ex eo quòd ὕδωρ μῶυ ὀνομάζουσιν Αἰγύπτιοι. De quo & illustris locus est apud Hipparchum περὶ τῶν ἀσίδων ζωδίων, ubi differens cur signo, quod proximum est ab Ariete, Tauro sit nomen datum, de Nilo addit ista. Περὶ δὲ τοῦ Ταύρου φασὶν τὸ ὕδωρ μῶυ οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ δυνάμενοι ὕδατος, ἰδ καλοῦσι. Μῶυ γὰρ παρ' αὐτοῖς τὸ ὕδωρ ονομάζεται. Sanè hodieq; Germanis *Mosa* fluvii nomen; non quidem ab Ægyptiis, sed ut puto, à communi origine linguæ deperditæ. A Μῶ etiam fuerit *Monios* quomodo ab Ægyptiis dictum ait Abenesra. Imo in quibusdam Orphei versibus dicitur ὑδογενής, h. e. ὑδατογενής, quasi dicas *Aquigena*. Imo & vestigium nominis *Mosis* in sacris Liberi supersunt. Nam Orpheus in Hymnis, sive potius Iniriis *Liberum* vocat Μίσην, quod à vero nomine unicâ aberrat vocali. Nec obstat Μίσην ibidem dicat, ἄῤῥητον ἄνασσαν *Indictam Reginam*: Nam Dionysius juxta Orpheum, sexum habuit utrumque. Imo Alex. Polyhistor tradit mulierem fuisse nomine *Mosa*, quæ leges tulerit Judæis. Vide Voss. de Idol. lib. 1. cap. 30. Salmasius autem Ep. 60. *Mosis* etymon plane Ægyptiacum esse putat, & ad verbum sonat, inquit, ἀναιρεθεὶς ἐξ ὕδατος, ut vetus poeta apud Eusebium auctor est, h. e. Μωυσῆ Μῶ enim in illâ linguâ *aquam* significat οὐ *assumere*. Moses hic, Act. 7. dicitur ἀστεῖος τῷ θεῷ. Est autem Græcis ἀστεῖος, πιθανός, ἢ χαρίεις, ἢ καθόλου ὁ πολιτικοῦ ἤθους ἐμφαίνων. Unde poter quis non de specie Stephanum, sed de moribus loqui, & quidem Moses *mitissimus super faciem terræ* dicitur. Sed rectius, Priczo judice, referas ad formæ elegantiam ejus. Glossarium *Elegans* ἀστεῖος. Suidas. Οὐδὲν ἐν ἀρχαῖοτέροις ὑπὲρ Μωυσῆ διακειμένου μὴ ἰσχυρᾶς τῆς ὥρας. Quæ tamen propriè huc non spectant, ut de Mose adulto dicta: cum hic, ob sequentia ea ἐγεννήθη & ἀνετράφη intelligenda sit venustas oris quæ in recens nato eminebat. Philo in ejusdem vita de eodem γεννηθεὶς ὄψιν ἔφηνεν ἀστειοτέραν ἢ κατ' ἰδιώτην. Joseph. Ant. 4. 5. narrat ut eum adoptarit Thermuthis filia Regis, quia esset μορφῇ θεῖος, ἢ φρονήματι γενναῖος. Et quid apertius filiis Trogi, sive Justini lib. 36. *Filius ejus Moses fuit, quem præter paternæ scientiæ hereditatem etiam forma pulchritudo commendabat.* Porro *Mosis* mentionem faciunt Gentilium plurimi. Juvenal. Sat. 14.

Judaicum ediscunt, & servant, ac metuunt Jus,
Tradidit arcano quodcunque volumine Moses.

Plin. 30. 1. *Est & alia Magices factio à Mose etiamnum & Jochebel Judæis pendens. Fuit autem Jochebel ipsius Mosis mater.* Locus corruptus. Lege *Jochebed* ex Sacris. Quin & Apuleius Mosen, & Jannem tanquam celeberrimos Magos conjungit in Apologiâ. Sed Strabo lib. 16. Mosen non tam fuisse magum dicit, quam oraculis deditum, quales Minos, Lycurgus, &c. Quod & clare indicat Diodorus Siculus, cujus verba hic apponam. Lib. 1. Παρὰ δὲ τοῖς Ἰουδαίοις Μωσῆν τὸν Ἰαὼ ἐπικαλούμενον θεόν. *Apud Judæos Moses Deum, qui Iao dicitur, legum suarum auctorem finxisse perhibetur.* Cornel. Tacitus Hist. lib. 5. *Moses, quo sibi in posterum gentem firmaret novos ritus, contrariosque cæteris mortalibus indidit,* &c.

Moson, Galatiæ urbs, Ptol. *Aricanda* Nigro.

Mosychlus, mons Lemni, in quo fornax Vulcani, de quo Hesychius & Nicander in Theriacis vers. 472.

Ἢ ἕως, ἐν Μοσύχλῳ. ———

Ubi Scholiastes hæc citat ex Antimacho.

——— Ἡφαίστου φλογὶ εἴκελον, ἥν ῥα τιτύσκει
Δαίμων ἀκροτάτῃσιν ὄρους κορυφῇσι Μοσύχλου.
——— *Quales in summâ rupe Mosychli*
Mulciber accensis fornacibus excitat ignes.

Et ex Eratosthene.

——— Φαίνεται Μοσυχλαίῃ φλογὶ ἶσον.
——— *Elucet Mosychlæa ignibus æquum.*

Itaque *Mosychlus*, reste Bocharro, vel est מזלגא *Mazlega*, *splendens*, ut in Syrâ paraphrasi, Apoc. 21. 21. vel מזלק *Mazlec*, *ardens*, unde זליק *zelic* Chaldæis *scintilla*.

Mosylon, promuntorium, & emporium Æthiopiæ. Steph. *Orgauli* hodiè, reste Moletio.

Mosyni, vel *Mossynæci*, pop. Cappadociæ ad Pont. Euxinum, inter Cytorum, & Cerasuntem urbes longo tractu incolentes. Getis finitimos collocat Tibullus 4. 1.

Quaque Hebrus, Tanaisq; Getas rigat, atq; Mosynos.

Mela 1. 19. *Ultra Tibarenos Mosyni turres ligneas subeant.* Ita locum illum restituit Vossius. *Mossonychi* dicuntur Valerio Flacco lib. 5. vers. 150.

Vos quoque non nota mirati vela carina
Mossonychi. Apollonius lib. 2. vers. 1018.
Ἡ δὲ Μοσσύνοικοι ἀν' ὄρεα ναιετάουσι
Μόσσυνας, ἐξ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασι.
Ubi Mossynæci in montibus tenet
Falas. unde & ipsi cognomea traxerunt.

Dionysius Perieg. vers. 765.

Βύζηρές τοι πρῶτα, καὶ ἐγγύθι φῦλα Βεχείρων,
Μάκρωνές Φιλυρές τε, καὶ οἱ μόσσυνας ἔχουσι
Δουρατέους, τοῖς δ' ἀγχι πολύρρηνοι Τιβαρηνοί.

Ubi Schol. Αἰχ ὁ Γνοχρὸς χνὶ μοσσύνων, ἕκ τοι πύργων, αὐτοὶ ὀνομάζονται. Vide Steph.

Motene, Armeniæ majoris regio ad Cyrum flu. Ptol. *Ezechia* Castaldo.

Motenum, Pannoniæ superioris urbs. Anton. à Vienna 4 leuc. in merid. *Bruck an der Leyte* Simlero. Sed Lazio Martz pagus est ejusdem tractûs.

Motho, vicus Arabiæ, in quo Antigonus Macedo à Rhabilo rege Arabum occisus est. Significat autem linguâ Arabum τόπος θανάτου. Steph.

Motiene, parva regio Iberiæ, Colonia Romanorum, Phlegon *Mutenum* eam vocat. Steph.

Motya, vel *Motye*, urbs Siciliæ, de quâ ſic Vir Magnus. De Phœn. Col. lib. 1. cap. 27. A Lilybæo promontorio verſus Aquilonem navigantibus ſtatim occurrit Motye. Pœnorum colonia. Diod. l. 14. Οὐ μακρὰν τοῦ λόφου τούτου Μοτύη πόλις ἦν ἄποικος Καρχηδονίων, ᾗ μάλιστα ἐχρῶντο κατὰ τῆς Σικελίας ὁρμητηρίῳ. *Non procul ab illo colle* (Eryce) *ſita erat urbs Motye, colonia Carthaginienſium, quâ potiſſimum utebantur, ut belli ſede, unde in Siciliam irrumperent.* Proinde Thucydides de Phœnicibus Μοτύην καὶ Σολόεντα καὶ Πάνορμον, &c. ξυνοικήσαντες, &c. ὅτι ἐντεῦθεν ἐλάχιστον πλοῦν Καρχηδὼν Σικελίας ἀπέχει, *Motyam, Soluntem & Panormum incoluerunt, &c. quia minimo inde in Carthaginem trajectu Sicilia diſtat.* Et Pauſanias in Eliacis: Ἔστι δὲ κατὰ τὴν ἄκραν ἐν Σικελίᾳ τὴν τετραμμένην ἐπὶ Λίβυάς τε καὶ Νότου, καλουμένην δὲ Πάχυνον (lege Λιλύβαιον) Μοτύη πόλις. Οἰκοῦσι δὲ Λίβυες ἐν αὐτῇ καὶ Φοίνικες. *Ad Pachynum* (*imo ad Lilybæum*) *Siciliæ promontorium, quod in Africam & Auſtrum, eſt Motye urbs, quam tenent Afri & Pœni.* *Motye* in Diodoro legitur urbs fuiſſe valdè inſignis τῷ τε πλήθει, καὶ τῷ κάλλει τῶν οἰκιῶν εἰς ὑπερβολὴν πεφιλοτεχνημένη, διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν κατοικούντων, *& domorum copiâ, & ſpecie magnificè exornata propter incolarum divitias.* Situs prope qualis Tyri, nempe in inſula quam Iſthmus manufactus ſtadiorum 6. ita continenti junxerat, ut ex inſulâ facta eſſet Cherſoneſus. Idem Diodorus. Αὕτη δ' ἡ πόλις ἦν ἐπί τινος νήσου κειμένη τῆς Σικελίας ἀπέχουσα σταδίους ἕξ. Et paulo poſt, εἶχε δὲ καὶ ὁδὸν στενὴν χειροποίητον, φέρουσαν ἐπὶ τὸν τῆς Σικελίας αἰγιαλόν. Dictam fabulatur Stephanus, ἀπὸ Μοτύης γυναικὸς μηνυσάσης Ἡρακλεῖ τοὺς ἐλάσαντας τοὺς αὐτοῦ βοῦς. Ego dictam interpretor Punicâ voce מטוהה *metuba*, i. e. *protenſam*, propter Cherſoneſi longitudinem. Ad Aquilonem fuit Motyenſium portus, quem multis deſcribit Polyænus lib. 5. *in Dionyſio.* Gentile *Motyæus*, nam corruptè legitur apud Steph. Μοτυαῖος.

Motychanus, flu. Siciliæ per oram auſtralem fluens inter Motyam, & Inycum, Ptol. *Xicli*, teſte Fazello.

Motyla, caſtellum Siciliæ juxta Motyen. Steph.

Moyſes, vide *Moſes*.

Mozel, nomen regionis. Ezech. 27.

M U.

Macissus, urbs Cappadociæ. Steph.

Mucra, Samnii pagus inter Fauces Caudinas & Bovianum. Silius Ital. lib. 8.

> *Qui Batulum Mucraſq; colunt, Boviania quiq;*
> *Exercent luſtra, aut Caudinis faucibus hærent.*

Mugillones, pop. Germaniæ, quorum nomen torrens *Mubel* in Auſtriâ redolere videtur, teſte Lazio.

Mugius, cògnomen Romani cujuſdam à frequenti murmuratione, à quo Mugiola porta, cui ipſe aliquando præfuit, nominata eſt.

Mugonia, porta Romæ, à *mugitu*, quòd per eam venale pecus intraret. Hæc etiam *Trigonia*, à 3 angulis dicebatur.

Mulciber, *ciberis*, idem qui Vulcanus. Ovid. Art. 2.

> *Mulciberis capti Marſque Venuſque dolis.*

Apud Cic. vero Tuſcul. 2. legitur *genitivus Mulcibri* 2 declinationis 3 ſyllabarum: *Joviſque numen Mulcibri adſcivit manus.* Etiam *Mulcibero* auferendi caſu legas apud Martianum Capellam lib. 6. Alii à *mulcando*, alii à *mulcendo* derivant. Prius placet Donato in illud Adelph. 1. 2. *Omnem familiam mulcavit uſque ad mortem. Multavit* (lege *Mulcavit*) inquit, *mutilavit, maceravit, mollivit atque diſſolvit, unde Mulciber.* Additur, *à multando quaſi Multiber.* Sed putat Voſſius hæc eſſe ab alienâ manu. Niſi forte jam Donati ævo *multare*, & *mulcare* confundebant. Poſteriorem vero opinionem ſequitur Feſtus: *Mulciber Vulcanus à mulcendo ſcilicet ferro dictus eſt. Mulcere enim mollire, ſive lenire eſt.*

Muliadas, fluvius Hiſpaniæ poſt Tagum fluens. Strabo lib. 3. ubi Caſaubonus Μούνδας legit.

Muloaa, Æthiopiæ op. Plin.

Mulucha, Africæ fluvius Numidiam à Mauritaniâ dividens. Strabo. Plin. 5. 2.

Mumaſtis, urbs Cariæ. Steph.

L. Mummius, homo novus, & ad Conſulatum evectus contra Achæos, jam à Q. Metello ad Thermopylas victos miſſus eſt. Cum quibus, duce Diæo motus ejus & belli auctore ad Iſthmon conflixit, vicitque. Mox omni Achaiâ in deditionem acceptâ, Corinthum ex S. C. diruit, quoniam legatos violaſſent. Thebæ quoque & Chalcis quæ auxilio fuerant, dirutæ ſunt. Ipſe Mummius ſe abſtinentiſſimum virum geſſit, nec quicquam ex iis opibus, ornamentiſque quæ prædives Corinthus habuit in domum ejus pervenit. Sic fere Livius lib. 21. Item Plin. de viris illuſtribus. Acto triumpho, quæ ſignis & picturis variis ſpectatiſſimus fuit, *Achaici* nomen tulit. Geſſit poſteà Cenſuram cum P. Scipione Æmiliano; in quo honore cum lenior viſus eſſet, non dubitavit Scipio pro Roſtris dicere, ſe omnia ex majeſtate Reip. geſturum fuiſſe, ſi ſibi cives collegam vel dediſſent, vel non dediſſent. Val. Max. 6. 4. Paterculus tam rudem & indoctum fuiſſe tradit, ut captâ Corintho, quum maximorum artificum perfectas manibus tabulas, ac ſtatuas in Italiam portandas locaret, juberet prædici conducentibus, ſi eas perdidiſſent, novas eos reddituros. Scitum eſt quod ſcripſit Strabo lib. 8. Lucullum cùm Ædem Fortunæ conſtruxiſſet, atque item porticum quandam, ſtatuas, quas Mummius complures habebat, petiviſſe in eum uſum. Nihil minus autem cogitantem ſtatuas conceſſiſſe Mummium, Lucullum vero eas omnes Deæ conſecraſſe, quod ſciret tum auferri non licere, & tamen miniſtris repetentibus, ut inde tollerent, juſſiſſe, adjecto, etiam ſibi jam nullum illarum uſum eſſe. Quam illius improbitatem & ſtropham quum Mummius æquo animo ferret, omni prorſus amiſſarum ſtatuarum abjectâ curâ, populum longe majore laude & gloria Mummium, quam qui eas Deæ poſuerat, Lucullum celebraſſe. Deceſſit cùm ære Corinthio & ſignis urbem repleviſſet, non relictâ dote filiæ. Plin. 34. 7.

P. Mummius, dexteritate morum valde commendatus eſt, quem C. Publicius ob id dicere ſolebat, cuivis tempori hominem eſſe. Refert id apud Cic. 2. De Orat. Cæſar. Ubi quod adjicit ſumptum ex Catone, priorem illo, vel certe ſynchronum fuiſſe arguit.

L. Munatius Plancus, patrem, avum, & proavum eodem prænomine habuit, orator ac diſcipulus Ciceronis. Militavit ſub Cæſare in Galliâ, cui & in bello civili quum adhæſiſſet, poſt Præturam deſignatus ab illo Conſul cum D. Bruto Galliam Comatam adminiſtravit. Bello Mutinenſi ſumma de ſe Reip. & Ciceroni pollicitus, ad extremum iis deſertis cum Antonio & Lepido ſe conjunxit, quoque magis eiſdem & Cæſari gratificaretur, fratrem proſcribi paſſus eſt, Lepidi, qui & ipſe fratrem prodiderat, ſtudioſus imitator. Unde mox illis triumphantibus milites per jocum hunc verſum jactarunt. *De Germanis, non de Gallis triumphant Conſules.* Poſt bellum Peruſinum profectus ad Antonium, quum diu illi & reginæ Cleopatræ ſervilibus obſequiis & aſſentationibus ſe comprobaſſet, inter apparatum Actiaci belli transfugit ad Cæſarem, à quo poſt aliquot annos ad Cenſuram evectus eſt, pluribus etiam honoribus decoratus. Cæterùm Plancus idem aliquando in Meviâ Gallâ nuptâ malè audivit. Unde ſutor rogatus ab illo in judicio, quo ſe artificio tueretur, urbanè reſpondit, *Gallam ſe ſubigere*, adulterium per ambiguitatem exprobrans. Illud ſcitum eſt quod refert Plin. in Præfatione, quum diceretur Aſinius Pollio orationes in eum parare, ſed poſt mortem primum edendas, ne reſpondere poſſet, dixiſſe Plancum, *Cum mortuis non niſi larvas luctari.* Quo dicto ſic repercuſſit adverſarios, ut apud eruditos nihil impudentius judicaretur.

Munda, op. Hiſp. Bæticæ, memorabili illo prælio inter Cæſarem, & Pompeii liberos geſto nobilitatum, quo quidem in prælio tanta utrinque edita eſt ſtrages, ut Cæſar victor hoſtes qui fugâ ſeſe in urbem receperant, obſidens, congeſtis corporibus vallum conſtruxit. Luc. lib. 1.

> *Ultima funeſtâ concurrant prælia Mundâ.*

Silius lib. 3.

> *Et Munda Æmathios Italis paritura dolores.*

Mundus, adoleſcens quidam, qui cum Paulinam Saturni cujuſdam uxorem, quam deperibat, flectere non poſſet, eam in Iſidis templo, annitentibus ſacerdotibus pecuniâ

pecuniâ corruptis constupravit. Jos. lib. 18. cap. 10.

Munith, nomen viri. 1 Eldr. 2.

Munichiates, Arabiæ Petrææ urbs. Ptol.

Munitium, urbs Germ. Ptol. *Gottingen*, teste Villanovano in Hassia, Saxoniæq; confiniis, media inter Mündam ad meridiem, & Eimbeccam ad Bor.

Munychia, portus Atticæ Piræeo proximus, inter illum ad occid. & Sunium promunt. ad ortum apud Ilissi flu. ostium, antiquum nomen retinens. Ovid. Met. 2.

Munychiosq; volans agros, gratamq; Minervæ
Despectabat humum. ———

A *Munycho* principe nomen habet, qui ibi templum Dianæ extruxit, quæ propterea Mynichia, & festa ejus eodem nomine, appellata. Strab. & Plut.

Murcea, Dea quam ita appellabant, quod præter modum faceret hominem murcidum, i. e. desidiosum; Cui contraria erat Dea *Strenua* quæ faciebat homines strenuos.

Murena, vel *Muræna*, cognomen viri Romani ab ęo pisce deductum, qui *Muræna* dicitur, pro quo etiam extat Ciceronis oratio.

Murgantia, Samnii opidum. Liv. hodiè *Morcone*.

Murgentia, vide *Morgantium*.

Murgis, vel *Murgi* Anton. op. Hisp. geminum; unum maritimum in Hisp. Tarrac. & Bæticæ confin. in orâ regni Granatensis, *Muxacra* hodiè, testibus Flor. & Marianâ. Alterum op. Bæticæ, nunc pagus regni Granatensis, *Murga*, teste Marianâ. Sed Clusio est *Murcia* urbs regni Murciensis caput.

Murocla, urbs Pannoniæ superioris. Ptol. *Muera* Lazio. Aliis est *Mureck* op. Stiriæ.

Murotriges, vide *Durotriges*.

Murranus, priscus Latinorum rex, à quo posteà omnes Latini reges *Murrani* dicti.

Murrhanus, fuit quispiam qui de generis nobilitate apud Virg. Æn. 12. gloriabatur.

Murrhanum hic atavos, & avorum antiqua sonantem
Nomina, per regesq; actum genus omne Latinos
Præcipitem scopulo, atq; ingentis turbine saxi
Excutit. ———

Mursa, urbs Joniæ, ab Adriano condita. Steph. Item urbs Pannoniæ inferioris, *Mursia* Ptol. nunc op. Hungariæ, *Esseck*, sive *Ezeck* Lazio.

Murtia, Veneris cognomentum à *Myrto* arbuscula illi sacra impositum, unde primum *Myrtia* dicta est, & deinde corrupto nomine *Murtia*. Plin. 15. 29. *Murcea* Festo. Vide Varr. de L. L. lib. 4.

Musa, Latinè *vestigatio*, seu *inquisitio* dicitur. Sic enim Phornutus in lib. de Nat. Deorum. Καλοῦσι δὲ Μούσας ἀπὸ τῦ μῶσθαι ὅ ἐστι ζητεῖν. Eò quoque alludit Theognis ubi ait,

Χρὴ Μουσῶν θεράποντα ἢ ἄγγελον εἴτι περισσὸν
Εἰδείη σοφίας, μὴ φθονερὸν τελέθειν,
Ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι τὰ δὲ δεικνύειν ...

Sunt qui à convenientiâ, seu nexu disciplinarum, & encyclopœdiâ *Musas* quasi ὁμούσας dictas putent. Euseb. de Præp. Evang. à μυεῖν *Musæ* nomen deducit, id significat *instituo*, *instruo*. Scal. Poet. 1. 2. ἀπὸ τῦ μωσθαι, quod iis inventio tribuatur, Platonem secutus deducit. Dan. Heinsius in Aristarcho sacro ab Ebræo *Musar* quod disciplinam significat, derivat. Musas autem Poetæ *Jovis*, i. e. intellectus, & *Memoriæ* filias fecerunt. His enim rebus eruditio constat. Musarum autem nomine omnes artes liberales continentur; quippe quæ ab iis inventæ creditæ sunt. Plut. Sym. 8. 14. Hinc Cicero Musas *humanitatem*, *& literas*, interpretatur in Tuscul. Qu. & Orat. pro Archiâ. Gell. 9. 3. *A liberali tamen Musâ, & à studiis humanitatis nunquam absfuit.* Idem. *Ejusdem Musæ*, id est, studii seu disciplinæ. *Musam Platonis* pro Philosophiâ Boethius dixit lib. 3. Metr. 11. & lib. 1. Prosâ 1. *Poeticas musas* ad differentiam aliarum dixit, de quo & Barthius Adversf. 6. 20. Præcipuè tamen *Musarum* voce *Poesis*, & *Musica* designabantur. His enim artibus primum omnium pueri imbuebantur. Hinc *Amusos*, i. e. imperitus Musicæ apud Vitruvium, & *amusia* pro imperitiâ canendi Varroni dicitur. Vulgò sedem Musarum Helicona, Parnassumq; montes constituunt. Virg. Geor. 3.

Aonio rediens deducam vertice Musas.

Sed in cœlo Hesiodus locat, itemq; Horatius lib. 3. od. 4.

Descende cælo & dic age tibiâ,
Regina longum Calliope melos.

Vide Macrob. in Somn. Scip. 2. 3. ubi & *Sirenas* appellat. Lesbo autem, si Myrsilo Lesbio audimus, novem Musas debemus; ita quidem ex eo refert Clem. Alex. in Protreptico; vide *Megaclo*. Cicero lib. 3. De N. Deorum de Musis sic scribit. *Jam Musæ primæ quatuor, natæ Jove altero Thelxiope, Mneme, Aœde, Melete. Secundæ Jove tertio & Mnemosyne procreatæ novem. Tertiæ Jove tertio Pierio natæ & Antiopa, quas Pierides poetæ vocant, eodem numero quo proximè superiores.* Aliqui tamen Cœli & Terræ filias dixerunt, ut Alcmæon & Phurnutus, unde & Pindarus alicubi Musam ἀέρος θυγατέρα vocat. Musarum epitheta sunt *Camœnæ*, *Heliconiades*, *Parnassides*, *Aonides*, *Pierides*, *Pegasides*, *Aganippides*, *Thespiades*, *Libethrides*, *Castalides*, &c. Vide Lilium Gyrald. Syntag. de Musis.

Musæum, locus circa Olympum in Macedoniâ. Steph.

Musæus, tres ejus ominis commemorat Suidas, unum Eleusinium, Antiphemi filium, versificatorem, discipulum Orphei, qui scripsit Ὑποθήκας, i. e. vitæ præcepta, ad Eumolpum filium versuum fere 4 millibus. Alterum Thebanum Thamiræ filium, Trojani belli tempore, qui poeta etiam fuit, scripsitque Lyricos versus, & cantica. Tertium Ephesium item versificatorem, qui tempore fuit Eumenis & Attali Pergami regum, scripsitque res Pergamenses, præterea Perseidos libros decem. Musæum vero, qui amores Leandri & Herûs conscripsit, Cæsar Scaliger (at quantus vir!) in suis de re poeticâ libris Homero præmisit, quia hunc putaret esse illum, cujus à Virgilio fit mentio Æn. 6. *Musæum ante omnes.*

Sed nihil manifestius, quam hunc vixisse sub Augustis, & quidem post quartum seculum. Itaq; in vett. libb. dicitur Μουσαῖος ὁ γραμματικός.

Musarni, pop. Italiæ antiquissimi à Libyco Hercule conditi.

Musca, poetria lyrica, quæ epigrammata & odas conscripsit. Cæl. Rhod. 8. 1.

Muschianus, consul cum Paulo, an. U. C. 1320.

Musi, filius Merari filii Levi. Exod. 6.

Musicani terra, quam Strabo totius Indiæ australissimam ponit. Erit ergo ea quæ hodiè *Malaca* vocatur. Ac idem eam paulo inferius ad Pantaleuam insulam (hæc ad Indi ostia est) ponit. Cui sententiæ etiam Arrianus lib. 5. & Diodorus lib. 17. subscribunt. Meminit eorum Qu. Curtius.

Muso, primus est amnis post Cumerum promontorium, ut scribit Blondus, qui eum ad ostia *Aspidum* vocari addit, utrumque forte recens est.

Musistratum, Polybio, aut potius *Mytristratum*, *Mutustratum* Plinius scribit, Siciliæ urbs est, quam Fazellus & Aretius *Mistretta* vocant. Hos eosdem esse cum *Amestratinis*, quorum Cic. in Verrem meminit, ait Aretius, sed negat Hermolaus. *Mytistrata* habet Steph. urb. Siciliæ.

Musolani, Africæ pop. à Cosso duce exercitûs Octavii Cæsaris victi. Orosius lib. 6. cap. 21.

Musonius, philosophus non incelebris, de quo vide Gellium lib. 16. cap. 1.

Mustela, vir qui Ciceronem plurimum dilexit, ut ipse ad Atticum. 12. Alius, gladiator. Cic. Philip. 2.

Mutilum, op. Gall. Togatæ in viâ Æmiliâ, sive Romandiola, non obscurum. *Mutila* Julio Obsequenti; hodiè *Mutigliano* Blondo. *Modiana* Leandro.

Mutina, civitas Gall. Cisalpinæ in Flaminiâ, inter Regium Lepidi, & Bononiam. Strabo. Colonia Romanorum, in quâ Antonius D. Brutum obsedit, quam tamen Hirtius & Pansa Consules, victo Antonio, liberavit. Ptolemæo Μούτινα Latinâ formatione, reliquis vero Græcis omnibus Μούτινα, excepto uno Polybio, apud quem forte rectius Μοτίνη, quippe brevem eam syllabam fuisse habitam patet ex poetis. Ovid. Met. 15.

——— *Mœnia pacem*
Victa petent Mutina, Pharsalia sentiet illum.

Lucanus lib. 1.

His, Cæsar, Perusina fames, Mutinæq; labores
Accedant fatis. ———

Silius

Silius lib. 8.

Certavit Mutina quassata Placentia bello.

Martialis 3. 58.

Fullo dedit Mutinæ, nunc ubi caupo dabit.

Vide Plin. 2. 83. *Modena* hodiè dicitur.

Mutinus, five *Mutunus*, Deus Romanis dicebatur, qui Priapus Græcis, super cujus pudendis nova nupta sedere jubebatur, ut ejus pudicitiam Deus prior delibasse videretur. Lactantius 1. 20. Arnobius lib. 4. August. de Civit. Dei 4. 9. & 6. 9. à *mutone*, membro virili. Malè *Mutenus* dicitur.

Mutistratus, vide *Amestratus*.

Mutius, nobilis Romanus, qui acceptâ potestate à senatu in castra Porsenæ regis tum temporis Romanos obsidentis, solus intravit eo animo, ut regem occideret; sed cum regem non cognosceret, unum ex purpuratis pro rege occidit. Propter quod comprehensus, & ad regem perductus est: qui cum extrema supplicia ei comminaretur, Mutius injectâ in focum dexterâ, sponte sibi eam exussit: partim ut eo specimine doceret, se vel exquisitissima supplicia facilè posse contemnere; partim ut pœnam eam a dexterâ suâ exigeret, quæ in cæde aberrans, satellitem purpuratum pro rege occidisset. Hinc postea *Scævolæ* cognomen traxit, quòd sinistrâ manu pro dextrâ uteretur. Σκαιὰν enim Græci *sinistram* vocant. Admiratus itaque hominis fortitudinem Porsena, liberum eum dimisit. Cujus beneficii nomine cum regi gratiæ aliquid vellet rependere, indicavit illi 300 juvenes simili modo in eum conjurasse. Quare territus Porsena, acceptis obsidibus, bellum paci mutavit. Martialis 1. 22.

Cum peteret regem decepta satellite dextra,
Injecit sacris se peritura focis.
Sed tam sæva pius miracula non tulit hostis,
Et raptum flammis jussit abire virum.
Urere quam potuit contempto Mutius igne,
Hanc spectare manum Porsena non potuit.
Major decepta fama est & gloria dextræ,
Si non errasset, fecerat illa minus.

Idem lib. 8. Epigr. 30. De spectaculo Scævolæ.

Qui nunc Cæsarea lusus spectatur arena
Temporibus Bruti gloria summa fuit.
Aspicis, ut teneat flammas, pœnaq; fruatur
Fortis, & attonito regnet in igne manus.
Ipse sui spectator adest, & nobile dextræ
Funus amat: totis pascitur illa sacris.
Quod nisi rapta foret nolenti pœna, parabat
Sævior in lassos ire sinistra focos.
Scire piget post tale decus, quid fecerit, ante:
Quam vidi satis est hanc mihi nosse manum.

Quod Murii facinus hic laudat, alibi elevat. lib. 10. Epigr. 25. *In matutinâ nuper spectatus arenâ*

Mutius, imposuit qui sua membra focis,
Si patiens, fortisq; tibi, durusq; videtur,
Abderitanæ pectora plebis habes.
Nam cum dicatur tunica præsente molestâ;
Ure manum: plus est dicere; Non facio.

Vide Flor. 1. 1.. Livium, Dionys. Halic. &c. Fuerunt præterea alii *Mutii*, vel *Mucii*, quorum historiam multis prosequitur Raphael Volaterranus lib. 17. ex Livio, Plutarcho, & aliis.

Mutusca, quæ & Trebia, ac Trebula, vulgò *Trevi*, urbs Umbriæ episcopalis olim, nunc op. in colle amplum inter Fulginium 6. & Spoletium 9 m. p. Pop. *Trebulani* & *Mutuscæi*. Virg. Æn. 7.

Et ... manu omnis, oliviferæque Mutuscæ.

Sed cum Eretum sit in Sabinis, Mutuscas quoque in finibus Sabinorum fuisse crediderim, Trebiamque à Trebulâ diversam esse. Itaque *Mutusca*, *M. Le one* in Sabinis hodiè Ferrario. Oppidanos *Mutuscaos*, ut dixi, Plin. vocat, lib. 3. cap. 12. addit ibidem *& qui Suffenates*. Dionys. vero *Suffenas* vocat.

Muza, portus, & emporium Arab. Felicis, quò appellunt, qui ex Ægypto in Indiam navigant, *Gerien* Moletio.

Muziris, urbs & emporium Indiæ citerioris. Plin. 6 23. *Chaul* Moletio. *Anor* vero supra Calicut Dalechampio.

M Y.

Mya, insula parva Doridis (quæ Cariæ regio est) in sinu Ceramico ad occasum.

Myagrus, nomen viri, cujus meminit Plin. 34. 4. Quo etiam nomine dictus muscarum deus, qui aliter vocatur Myodes & Achor, ut scribit Plut. Plin. 10. 28. *Invocant & Ægyptii ibes suas contra serpentium adventum; & Elei Myiagrum Deum, muscarum multitudine pestilentiam afferente: quæ protinus intereunt, quà litatum est illi die.*

Myarida, Ciliciæ urbs mediterranea. Plin.

Myases, episcopus in concilio Ephesino.

Mycale, nomen veneficæ mulieris. Ovid. Met. 12.

Mater erat Mycale: quam deduxisse canendo
Sæpe reluctantis constabat cornua Lunæ.

Est præterea promontorium in continenti situm, è regione Sami insulæ. Stephano urbs Cariæ est, quem vide. Inde *Mycaleus*, Claud. 2. in Eutrop.

Icarium pelagus, Mycalæaq; litora ——

Mycalessus, urbs mediterranea Bœotiæ, Thucyd. lib. 7. sic dicta, quòd vacca, quæ Cadmum cum exercitu Thebas duxit, mugitum illic ediderit; hodiè *Malacasa*. Stat. Theb. 7. —— *Qui pinigeros Mycalessus in agris*

Palladiusque Melas, Hecateaque gurgite nutrit
Gargaphie. ——

Hinc Ceres *Mycalessia*, cujus templum juxta mare Mycalessum singulis noctibus ab Hercule aperiri, rursusque claudi putabatur. Quinetiam fama erat omnes fructus autumno colligi solitos, si ante pedes Mycalessiæ Cereres depositi fuissent, toto anno integros manere. Est & alia Cariæ, item mons è regione Sami. Steph.

Mycenæ, urbs Peloponnesi, quam Perseus Danai fil. extruxit, in quâ regnavit Agamemnon. Inde Virg. Æn. 6.

——— *Agamemnoniasque Mycenas.*

Idem Æn. 2. *Millia quot magnis nunquam venere Mycenis.*

Pelopeiades Mycenas vocat Ovid. Fast. 3. quia illic Pelops habitavit, à cujus etiam filio Thyeste *Thyesteas* vocat Lucanus lib. 1. —— *Qualem fugiente per ortus*

Sole Thyesteæ noctem duxere Mycenæ.

Inachias vocat Papinius, quòd juxta Inachum flu. positæ videantur. *Agios Adrianos* Sophiano. Nigro *Charvati* est, *Gerbigni* Thevero. Equi Mycenatum in pretio fuere. Virgil. Geor. 3.

Et patriam Epirum referat, fortesq; Mycenas.

Gratius in Cynegetico.

Consule Penei qualis perfunditur amne,
Thessalus, aut patriæ quem conspexere Mycenæ
Glaucum. ———

Horat. 1. Od. 7.

Aptum dicet equis Argos, ditesque Mycenas.

Epitheton traxit ab Homero apud quem.

——— Πολυχρύσοιο Μυκήνης.

Inde *Mycenæus*. Prop. 2. 22.

Quid? fervus Andromaches lecto cum surgeret Hector
Bella Mycenææ non timuere rates?

Ovid. Epist. 5. *Ista Mycenæâ litera scripta manu.*

Mycerinus, Cheopis Ægyptiorum regis filius, qui postquam patri successit in regnum; ita paterna facta perosus est, ut populo ad extremum calamitatis afflicto res suas agendi fecerit potestatem: quinetiam præ regibus omnibus justitiam exercuisse dicitur. Herod. lib. 2.

Myci, populi de quibus Hecatæus in Asiâ, Ἐκ Μυκῶν εἰς Ἀραξήν ποταμόν. Steph.

Myciberna, urbs Hellesponti, à Philippo Macedone per proditionem capta. Diod.

Mycithus, Anaxilai Rheginorum tyranni servus, cui cùm dominus moriens, & regnum, & liberos suos commendasset, tutelam eorum tam sanctè gessit, imperiumque tam clementer obtinuit, ut Rhegini à servo regi non dedignarentur: adultis deinde pueris & bona, & imperium tradidit, ipse parvo viatico sumpto profectus est, & Olympiæ summâ cum tranquillitate consenuit. Macrob. Sat. 1. 11. *Micythum* alii vocant. Justino lib. 4. *Micalus* dicitur.

Mycon, medicus, qui adversus serpentes nihil efficacius hippomararho scripsit. Cælius Rhod. Item nomen

pictoris

pictoris egregii. Fuerunt autem duo *Mycones*, unus Atheniensis, Syracusanus alter.

Mycone, seu *Myconos*; ins. maris Ægæi, una Cycladum, sub quâ poetæ fabulantur sepultos esse Gigantes, postremò ab Hercule interfectos: unde proverb. *Omnia sub unam Myconon congerere*, quod in eos dici consuevit, qui res naturâ disjunctas eodem libro, vel titulo conantur complecti. Scribit Servius hanc insulam terræ motu diu laborasse: quo cessante, è vicinis insulis populos venisse, qui eam tenerent, & incolerent. Insulares *Myconii*, de quibus literis proditum est, calvos esse solere. Inde *Myconius* pro calvo. Plin. 11. 37. *Micole* hodie Nigro & Soph. Vilis autem insula fuit ac despecta; Unde Stat. 1. Achill. ——— *Places ire per altas*

Cycladas, hinc spreta Myconos, humilisq; Seriphos.

Ovid. Met. 7.

Hinc humilem Myconen cretosaq; rura Cymoli.

Virg. tamen *celsam* vocat. Æn. 3. sed comparativè cum Delo eam conferens. Athen. lib. 1. *Myconios* dicit διὰ τὸ πένεσθαι καὶ λυπρὰν νῆσον οἰκεῖν, ἐπὶ γλισχρότητι καὶ πλεονεξίᾳ διαβάλλεσθαι. Unde illud Cratini in hominem sordidum & avarum Πῶς ἂν Ἰσχομάχου γεγονὼς Μυκόνιος φιλόδοξος ἂν εἴης, i. e. *Quomodo tu ab Ischomacho Myconio genitus munificus esses?* Item Proverb. Μυκόνιος γείτων, & Μυκονίων δίκην in eos qui non vocati ad convivia se ingerebant. Proinde Μύκονος Phœnicibus erat מוכ און *Muc-on* quasi dixeris *censu tenuem*. Bochartus.

Mydia, insula, quæ etiam *Delos* dicebatur, una Cycladum, ubi primum ignis inventus fuit.

Mydon, auriga, Atymnis fil. Hom. Il. ε, vers. 580.

Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ' ἡνίοχον θεράποντα
Ἐσθλὸν Ἀτυμνιάδην. ———.

Alius ab Achille interfectus, Iliad.

Ἔνθ' ἕλε Θερσίλοχόν τε Μύδωνά τε.

Myenus, mons in Ætoliâ, qui antea *Alphius* Plut. lib. de Flum.

Myes, *Myentis*, urbs Jonica, Gentile *Myesius*. Steph.

Mygdonia, regio Macedoniæ in Thraciam vergens inter Axium, & Strymonem flu Plin. 4. 10. Pop. *Mygdones*, qui in Asiam transgressi in ea parte Mysiæ considerunt, quæ Troadi superjacet, Rhyndaco amni, & Dascylitico lacui propinqua, eamque regionem de nomine relictæ patriæ *Mygdoniam* appellarunt. In hâc reg. Nioben natam volunt poetæ. Est item magnæ Phrygiæ regio, Stephanus, qui hanc quoque *Mychthoniam* vocari ait. Hinc *Mygdonia* mater Deorum. Val. Flac. Arg. 3.

——— *Ancipitem lymphaverat urbem*
Mygdoniæ Pan jussa ferens sævissima matris.

Et lib. 8. *Sic ubi Mygdonios planctus sacer abluit Almo*
Lætaque jam Cybele.

Claudianus de consulatu quem Manlius Theodorus cum Eutropio gessit.

Perfossique tremunt populo pallente leones,
Quales Mygdonio currum frænare Cybelle
Optat. ———

Porro Mygdoniam terram divitem fuisse patet ex Horat. apud quem lib. 2. od. 12. legimus

Aut pinguis Phrygiæ Mygdonias opes.

Marmore etiam abundabat. Ovid. Ep. 15.

Quæ mihi Mygdonis marmoris instar erant.

Mygdonius, flu. Macedoniæ Nisibim urb. interfluens. Strabo.

Mygdonus, frater Otrei, teste Porphyrio in Iliad. 3. ambo fratres Hecubæ regis Priami uxoris, & Cissei filii, ambo reges in Thraciâ: & à *Mygdono* ejus filius Corœbus *Mygdonides* dictus est. Virgil. Æn. 2.

———*Juvenisque Corœbus*
Mygdonides, illis qui ad Trojam forte diebus
Venerat, insano Cassandræ incensus amore.

Mygisi, urbs Cariæ, hinc *Mygisia* Minerva, & *Mygasus*. Steph.

Mylaces, gens Epirotica. Lycophron.

Myla, insulæ circa Cretam sunt Plinio, *Cambrusæ* Nigro. Pineto vero *Gniosa*, & *Lissa*. Item Siciliæ urbs, Ptol. & Thucyd. *Malazzo*, vel *Mylazzo* Fazello, & Aretio hodiè appellatur. Sunt etiam *Myla* Thessaliæ, incola *Mylæus*. Steph. *Myle* Silio dicitur lib 14.

Subsidium infidum fugientibus æquora Myle.

Vide Sen. Nat. Qu. lib. 4. & Plin. 2. 98. Item *Myle*, Siciliæ fluvius. Vide Cluverium.

Mylantia, promuntorium in Camiro Rhodi. Hinc Dii *Mylantii*. Fuit autem illic Mylas quidam qui molæ usum primus reperit. Steph.

Mylasa, urbs Cariæ, à *Mylaso* Chrysaoris filio, hinc *Mylasæus*. Steph. Item liberum Cariæ opidum à *Mylaso* Æoli abnepote. Plin. 5. 29.

Mylisin, gens Phrygiæ. Steph.

Mylitta, Venus dicta est apud Assyrios, ad cujus templum mulieres indigenæ semel in vitâ cum externis hominibus consuetudinem habere lege cogebantur: hospitem verò illum qui pecuniam in sinum mulieris injiciebat, dicere oportebat, *Tanti ego tibi Deam Mylittam imploro*. Herod. lib. 1. Subdit Μύλιττα δὲ καλέουσι τὴν Ἀφροδίτην Ἀσσύριοι. Ritum istum Assyriorum, sive Babyloniorum etiam Strabo commemorat lib. 16. Est vero Μύλιττα, ut arbitratur Vossius à מילדת *Moledeth*, h. e. *nativitas, progenies, genitura*. Gen. 48. 6. Ezech. 16. 3.

Mylon, urbs Ægypti. Civis *Mylopolites*. Steph. Item poeta Comicus apud Hesychium.

Myndus, urbs Cariæ maritimæ inter Bargyliam & Halicarnassum, *Mentese* Leunclavio. Plin. 5. 29. Fuit in eâdem Cariâ & alterum ejusdem nominis opidum, quod postea ad recentioris differentiam *Palæmyndum* appellavere. *Sancto Pietro* hodie dici scribit in suo Livio Nardus. Diogenes apud Laertium. Εἰς Μύνδον ἐλθὼν καὶ θεασάμενος μεγάλας τὰς πύλας μικρὰν δὲ τὴν πόλιν, Ἄνδρες Μύνδιοι, ἔφη, κλείσατε τὰς πύλας μὴ ἡ πόλις ὑμῶν ἐξέλθῃ.

Myndones, populi Libyæ. Steph.

Mynes etis, Lyrnessi princeps, maritus Briseidis, quem Achilles captâ urbe occidit, uxoremque ejus abduxit; quæ postea ab Agamemnone ei erepta implacabilis inter eos odii causa extitit. Hom. Iliad. 3.

Myaus, fuit quispiam suâ ætate mortalium ditissimus, qui primus thesaurum recondendis pecuniis struxisse fertur.

Myon, urbs Locrorum in Epiro. Steph.

Myonia, urbs Phocidis. Pausan.

Myonnesos, op. Ioniæ in peninsula inter Teum & Lebedum. Steph. Item insula Thessaliæ ante Larissam, teste Strabone. Cas. Strabo 194.

Myos hormos, urbs Ægyptiorum cum portu ad sinum Arabicum, inter Arsinoen, & Berenicen. *Cosir* eo loco ponit Ramusius. Vide Stuckium ad Arrianum pag. 2.

Myra, urbs Lyciæ mediterranea, num. plu. *Strumita* teste Stunica.

Myrcenus, op. Thraciæ, seu Macedoniæ in confinio, ad Strymonem flu. circa Philippos. *Myrcinum* Stephano.

Myriandrus, civitas Syriæ juxta Phœniciam, Steph. unde sinus *Myriandricus*.

Myrgeta, populi Scythiæ. Steph.

Myrica, Macedoniæ civitas eadem quæ *Amphipolis*, Stephanus. *Et alibi* Μυρίκη, inquit, *insula est in rubro mari*.

Myrice, Milichi mater, Sil. lib. 3.

Lascivo genitus Satyro, nymphaq; Myrice
Milichus indigenis latè regnarat in oris.

Myricus, urbs Trojæ è regione Tenedi & Lesbi, civis *Myricusius*. Steph.

Myrina, quæ & *Sebastopolis* Plin. urbs Æolidis maritima, *Mobani* teste Leunclavio. Fuit præterea Homero urbs in Ætoliâ, & alia in Lemno. Steph. Item regina Amazonum quæ 30 millia peditum, & 2 millia equitum in exercitu habuisse dicitur. Dion. lib. 4.

Myrinus, Apollinis cognomentum à *Myrinâ* Æolidis urbe, in quâ religiosissimè colebatur. Item viri nomen Martialis 12. 29.

Nuper cum Myrino peteretur missio læso,

Erat autem gladiator. Idem Spectac. Ep. 20.

Dum peteret pars hæc Myrinum, pars illa Triumphum.

Myrlea, op. Bithyniæ, Plin. 5. 23. à *Myrlo* Colophoniorum duce, vel à *Myrleâ* Amazone Nicomedes autem Epiphanes Prusiæ regis filius de matris nomine Apames *Apameam* vocari voluit. Steph.

Myrmecides, nomen viri proprium, de quo Cicero in Academicis,

Academicis. *Ut etiam inter deos Myrmecides minutorum opusculorum fabricator fuisse videatur.* Vide Ælian. Var. Hist. lib. 1. cap. 17.

Myrmecium, opidulum Tauricæ. Steph.

Myrmex, Epimethei uxor, filium habuit Ephyrum, unde Corinthus olim Ephyre dicebatur.

Myrmidones, Thessaliæ populi, qui Achillem ad bellum Trojanum secuti sunt. Sic apud Poetas dicti, (ac teste Plinio 4.7. sic in universum Græci nominantur; unde Philostratus in Heroicis ait Μυρμιδόνας ὀνομασθῆναι πάντας Θετταλούς) à formicis, quas ad Æaci preces in homines (illis pestilentiâ sublatis) conversas fabulantur. Vir. Æn. 2.

Myrmidonum Dolopumve, &c. Vide *Æacus*.

Myrmissus, urbs juxta Lampsacum. Steph.

Myron Prienensis, Messeniaca condidit. Athen. libb. 6. & 16. & Pausan. in Messenicis.

Myron, urbs Lyciæ. Vide *Myra*.

Myron, statuarius insignis, Ageladis discipulus, qui cùm multis aliis operibus, tum præcipue buculâ ex ære veræ vaccæ simillima claruit multis poetarum versibus. Prop. 2. 31. *Atq; aram circum steterant armenta Myronis*
Quatuor artificis vivida signa boves.

Ovid 3. de Arte amandi.

Quæ nunc nomen habent operosi signa Myronis,
Pondus iners quondam duraq; massa fuit.

Idem Ponticorum. 1. 4.

Ut similis veræ vacca Myronis opus.

Juvenal. Sat. 8.

Et cum Parrhasii tabulis, signisq; Myronis.

Stat. Sylv. 1. In Tiburtino Manlii.

Quicquid & argento primum, vel in ære Myronis
Lusit, & enormes manus est experta colossos.

Idem 4. Sylv.

Hic tibi quæ docto multum vigilata Myroni
Æra. ———

Petronius. *Myron qui pene hominum animas, ferarumq; ære comprehenderat, non invenit heredem.* Vide Plin. lib. 34. cap. 8. Legendus etiam lib. 4. Antholog. Tit. Εἰς ἀγάλματα ζώων, quæ epigrammata Latinè fecit Ausonius. Ep. 57. 58. &c.

Myronianus, historiarum similium capita reliquit, teste Diog. Laertio in Xenocrate, Theophrasto, Epimenide & Platone.

Myrmis, insula in Arabico sinu. Steph.

Myrrha, filia Cynaræ Cypriorum regis, quæ patris sui nefando amore flagrans, nutricis auxilio cum eo concubuit, peperitque Adonim filium. Pater vero cùm illud nefas cognovisset, filiam suam gladio interficere voluit: sed illa fugiens per Arabiam, deorum commiseratione in arbusculam sui nominis commutata est. Vide *Cynaras*, & *Adonis*.

Myrrhina, urbs Asiæ, terræ motu eversa, A. D. 105.

Myrsilus, Myrsi filius, ultimus ex Heraclidarum genere, Lydiæ rex, alio nomine *Candaules*; qui cum uxorem haberet formosissimam, non contentus secretâ suarum voluptatum frequentiâ, Gygi cuidam ex suis satellitibus nudam eam ostendit, quod indignè illa ferens, Gygem ad viri necem impulit: seseque illi & Lydorum regnum tradidit. Herodot. lib. 1.

Myrsilus, Lesbius, si Inscriptioni fides, de origine Italiæ, ac Tyrrhenorum scripsit. Edidit eum Jo. Annius Viterbiensis, & comment. suis illustravit. Sed *Myrsilus* iste ipsius Annii proles putatur. De genuino autem *Myrsilo* Lesbio videndus Vossius de Hist. Gr. lib. 3.

Myrsinus, urbs Elidis, postea *Myrtuntium*. Steph.

Myrsus, Candaulis regis pater. Vide *Myrsilus*.

Myrtilis, opidum in orâ Lusitaniæ, juxta Anam fluvium, hodiè *Mertola*.

Myrtilus, Mercurii ex Phaethusâ, seu Myrto Amazone filius, auriga Oenomai, qui à Pelope curuli certamine cum Oenomao Centauro pollicitis corruptus, axi vectem non objecit, ut ea ratione Oenomai currus dissolveretur, & Pelops victor evaderet. Quæ res cum Pelopi ex sententiâ successit, Oenomaus curru delapsus, cervicem fregit, jamque animam agens Pelopem obsecravit, ut vicem suam ulcisceretur. Quare cum pactum sibi perfidiæ præmium à Pelope reposceret, ab eo in mare projectus est, quod inde *Myrtoum* appellabatur. Ovid. in Ibin.

Proditor ut sævi periit aurigâ tyranni,
Qui nova Myrtoæ nomina fecit aquæ.

Myrtoum mare, pars Ægæi inter Peloponnesum & Atticam, ac Eubœam insulam, licet Ptolemæus illud *Myrtoum* appellet, quod Cariam ad occid. alluit. Sic dictum à *Myrtilo* Oenomai aurigâ ibi submerso. Plin tamen 4.11. appellatam mavult à *Myrto* exiguâ insulâ non procul à Carysto. Ejus meminit Horat. lib. 1. Od. 1.

Myrtoum pavidus nauta secet mare.

Vide Lambinum ad locum. *Mar di Mandria* Castaldo.

Myrtassa, vel *Myrtusa*, mons Libyæ. Callimachus in Apollinem. Στὰς ἐπὶ Μυρτούσσης κεραταδός. Ubi Schol. Μυρτοῦσσα ὄρος Λιβύης. Idem habet Steph. Ejus meminit Apoll. l. 2.

Αἱ Λιβύην ἐνέμοντο παραὶ Μυρτώσιον αἶπος.

Mys, *myos* proprium nomen viri, qui claruit argento cælando. Prop. 3. 9.

Argumenta magis sunt Mentoris addita formæ,
At Myos exiguum flectit Acanthus iter.

Mart. *Quis labor in phialâ docti Myos anne Myronis?*

Idem. *Archetypum Myos argenti te dicis habere.*

Mysia, regio min. Asiæ ad Hellespontum Troadi contermina: cujus incolæ *Mysi*, abjectissimæ conditionis homines, fortisque adeo contemptæ, ut cesserint in proverbium. Quoties enim hominem nullius pretii volebant denotare, *Mysorum ultimum* esse dicebant. Cic. pro L. Flacco. Strabo etiam *Mysos* constituit in Europâ in confinio Pannoniæ ad Danubium flu. putatque *Myses* Asiæ populos ab his, ut originem, ita & nomen duxisse. Sed hi à Plinio *Mœsi* dicuntur. Vide Boch. Phaleg. lib. 1. cap. 12. Dividitur autem *Mysia* in majorem, & minorem. Major Hellespontica appellatur à Galeno, & pop. Hellespontii à Strabone, in quâ Cyzicus & Lampsacus urbs præcipuè. Minor à Strabone Olympica à monte Olympo dicitur, in qua Prusa urbs Bithyniæ. *Mysia* etiam Europæ gemina est apud Ptol. superior, & inferior. Vide *Mœsia*.

Mysomacedones, pop. Asiæ in tractu majoris Mysiæ à *Macedonibus* oriundi, unde & nomen habent. Plin. 5. 26

Mystia, op. Magnæ Græciæ apud oram inter Locros, & Cauloniam. *Gonsa* Barrio.

Mysthus, insula parva maris Jonii juxta Echinadas.

Mythepolis, locus Bithyniæ apud Ascanium paludem, à Cio 120 stad. distans Arist. *Mythopolis* Antigono.

Mytiserata, Castellum Siciliæ.

Mytistratum, vide *Amestrata*.

Myus, *untis*, urbs Joniæ in Cariæ confinio, apud Mæandri ostia. Herod. Strabo. Plin. Steph. cujus populi à culicibus infestati Miletum proximam urb. migrarunt. Hanc Artaxerxes Persarum rex Themistocli Atheniensi in obsonium dedit, cum Magnesiam in panem, & Lampsacum in vinum dedisset, teste Thucydide.

N A.

NAara, una ex pedissequis Cleopatræ reginæ, quæ unà cum Charmione spontaneam Cleopatræ mortem est imitata. Plut. in Antonio.

Naagrammum, urbs primaria, & metropolis Taprobanæ insulæ. Ptol.

Naalol, civitas Levitarum in tribu Zabulon. Jos. 19.

Naama, civitas in tribu Judæ. Jos. 15. Mater item Roboam. 3 Reg. 14.

Naaman, filius Benjamin. Gen. 46. qui 1 Par. 8. dicitur *Naaba*.

Naaman, princeps militiæ regis Syriæ, qui cum leprosus esset, à rege in Judæam missus, ab Elisæo prophetâ sanatus est. 3 Reg. 5. Filius item Belæ filii Benjamin. 1 Par. 8.

Naara, sive *Naaratha*, terminus tribus Ephraim. Jos. 16. Item altera uxor Ashur. 1 Par. 4.

Naarai, nomen viri. 1 Par. 11.

Naarda, urbs Syriæ juxta Euphratem. Steph.

Naaria, filius Semeiæ. 1 Par. 3.

Naarmalcha, Persis significat *fluvium regium*. Am. Marc. lib. 24. *Naarmalcha nomine, quod flumen regium interpretatur, Ctesiphonta prætermeat.* Et rursus eodem libro. *Ventum est hinc ad fossile flumen Naarmalcha nomine, quod amnis regum interpretatur, tunc aridum.* Græci ποταμὸν βασιλεῖον vocant. Strabo lib 16. Μεταξὺ δὲ τοῦ Εὐφράτου, καὶ τοῦ Τίγρητος ῥεῖ καὶ ἄλλος ποταμὸς βασιλικὸς καλούμενος. Plin. 6. 20. *Euphratem Gobaris Præfecti opere deductum, ubi eum diximus findi, ne præcipiti cursu Babyloniam infestaret, ab Assyriis vero universis appellatum Armalchar quod significat regium flumen.*

Naas, civitas 1 Par. 4. Rex Ammonitarum. 1 Reg. 12. Est & nomen cujusdam viri. 2 Reg. 11.

Nabaioth, fil. Ismaelis. Gen. 25. Ab hoc omnis regio ab Euphrate, usque ad mare Rubrum *Nabathena* dicitur, quæ pars Arabiæ est. Isa. 60.

Nabal, vir ditissimus, qui cùm Davidi esurienti escas denegasset, eum ita iratum reddidit, ut in animo haberet domum ejus evertere, fecissetque nisi Abigail ejus uxor obviam progressa, eum placasset. 2 Reg. 15. Lat. *stultus.*

Nabalia, flu. Germ. infer. influens in Mosam apud Gennepiam opidum. Vulgò *Neers.*

Nabat, pater Jeroboam servi regis Salomonis. 3 Reg. 11.

Nabatha, civitatis cujusdam nomen.

Nabathæa, regiò orientalis, *Barraab* Sarracenis, teste Moletio. Eust. Ἡ Ναβαταία πολύανδρός ἐστιν ἡ χώρα, καὶ εὔβοτος. Videtur legendum πολύαρνος. Est enim regio frugum inops, plena pecorum, teste Hieronymo. Pop. *Nabathæi*, à *Nabaioth* Ismaelis filio, teste Isidoro, dicti. Alii in Arabiâ Petræâ ponunt, quorum metropolis est Petra, quæ Nabathæa cognominatur à Strabone; Alii in Arabiâ Felici. Τῶν Ἀράβων τοὺς καλουμένους Ναβαταίους, inquit Plut. in Demetrio. Diod. lib. 2. Τὰ μὲν οὖν πρὸς τὴν ἔω μέρη κατοικοῦσιν Ἄραβες οὓς ὀνομάζουσι Ναβαταίους, νεμόμενοι χώραν τὴν μὲν ἔρημον, τὴν δὲ ἄνυδρον, ὀλίγην δὲ καρποφόρον. Ἔχουσι δὲ βίον λῃστρικόν, καὶ πολλὴν τῆς ὁμόρου χώρας καταδρέχοντες λῃστεύουσιν, ὄντες δυσμάχοι κατὰ τοὺς πολέμους. De situ eorum Dionys. v. 854.

Ἀλλ' ἤτοι πρώτους μὲν ὑπὲρ κόλπου Ἀραβίοιο

Ἀρραίους ναίοντας ἐπωνυμίην Ναβαταίους.

Ovid. Met. 1.

Eurus ad Auroram Nabathæaque regna recessit.

Lucanus lib. 4.

Torsit in occiduum Nabatæis flatibus orbem.

Elephantos olim aluit hæc regio. Juvenal. Sat. 11.

Et quos deposuit Nabathæo bellua saltu.

Incolas Dacharenos vocant Eustathius ac Stephanus.

Nabis, Lacedæmoniorum tyrannus cum Romanis bellum aliquandiu gessit, mox pacem impetravit, an. U. C. 560.

Nubius, Tarracon. Hisp. flu. Ptol. *Navius* Melæ.

Nabo, vel *Nebo*, civitas in terrâ Moab. Jer. 48. quam ædificaverunt filii Ruben. Num. 32. Est & nomen montis. Item nomen Idoli Is. 46.

Naboth, vir Judæus per injuriam ac dolum ab Achabo rege circumventus, & interfectus, quia ei vineam suam vendere noluerat. 3 Reg. 21.

Nabu, nomen unius ex Principibus regis Babylonis. Jer. 39.

Nabuchodonosor, rex Chaldæorum, *qui* (inquit Origenes) *gentibus innumeris propinavit mœroris potum, superbè ac crudelitèr, quod Domini fiebat virtute sibi arrogantius ascribens.*

Nabusezban, nomen viri. Jer. 39.

Nabuzaradan, princeps exercitûs regis Babyloniorum, 4 Reg. 25. Is reliquias Judæorum in Mesopotamiam abduxit.

Nachor, filius Sarug. Gen. 11. filius item Thara.

Nacheragas, dux exercitus Persarum sub rege Cosroe.

Nacola, urbs Phrygiæ à *Nacole* Nymphâ, vel è *Nacolo* Dascyli filio. *Nacolia* Stephano.

Nacone, urbs Siciliæ. Steph.

Nacria, Tusciæ urbs. Vide *Nucria*.

Nadab, filius Aaron. Exod. 6. Filius item Semei. 1 Par. 2. Filius Jahiel. 1 Par. 9. Filius Jeroboam. 3 Reg. 14.

Nadabia, filius Jechoniæ, filii Joacim. 1 Par. 3.

Naniam, Deam veteres coluere: cui sacellum, auctore Festo, extra portam Viminalem, fuerat dedicatum. Vide Vossium in *Nenia* sic enim scribendum.

Nævia, nomen mulieris. Martialis.

Nævia sex cyathis, septem Justina bibatur.

Nævia, porta urbis Romæ extra quam ad 4 mille passus *sylva Nævia* occurrit teste Festo: à *Nævio* cive cujus erat, dicta. Ea inter Esquilinam, & Tiburtinam sita est à Basilicâ S. Mariæ majoris propiore hodie nomen habens.

Nævius, Poeta qui bello Punico primo militavit, & ejus belli historiam reliquit: varias item fabulas docuit, ac primam quidem, an. U. C. 519. Vide Vossium de Poetis Latinis, itemque de Historicis Latinis lib. 1. cap. 2.

Nagara, urbs Arab. Fel. mediterranea. *Negran* ex tabb. recent. Item urbs Hisp. Tarracon. vulgò *Naja*.

Nagidos. *Nasidos* Melæ, urbs Pamphyliæ in Ciliciæ confinio, *Nigde* incolis, & *Nigidia* Turcis, teste Leunclavio, contra quam *Nagidusa* insula. Sed Stephano Iconio finitima est.

Nagnata, urbs Hiberniæ. Ptol. apud quem situs loci (inquit Waræus) locum aliquem designare videtur non procul à Sligoa urbe.

Nahabi, filius Vapsi. Num. 13.

Nahaliel, locus ubi castra fixerunt Israelitæ. Num. 21.

Naham, frater Odaiæ mulieris, & filius Caleb, filii Jephone. 1 Par. 4.

Nahaman, nomen viri. 2 Esdras. 7.

Naharai, armiger Joabi. 2 Reg. 23.

Nahasson, filius Aminadab. Exod. 6.

Nahath, filius Rahuel, filii Esau Gen. 36.

Nahor, vide *Nachor*.

Nahum, nomen prophetæ. 2 Esdr. 7.

Naiades, vel *Naides*, Nymphæ fontium & flu. ἀπὸ τοῦ νάειν, quod est *fluere*. *Naiada* Tibullus posuit pro lymphâ. 3. 7. *Naiada Bacchus amat, cessas, ô lente minister,*

Temperet annosum Martia lympha merum.

Inde *Naicus*. Prop. 2. 32.

Supposita accipiens Naica dona manu.

Ubi tamen Scaliger *Nai caduca*.

Naim, civitas Galilææ 2. milliaribus distans à monte Thabor. Hic Jesus Christus puerum viduæ unigenitum ex mortuis ad vitam excitavit.

Naioth, nomen loci. 1 Reg. 9.

Nais, fluvius qui ex Tauro monte nascens in Pontum mergitur. Item meretrix insignis. Steph. in *Eucarpia*.

Naissus, urbs Thraciæ. Steph.

Nalcua, urbs Britanniæ. Ptol.

Namades, Indiæ intra Gangem flu. Ptol. *Lamnæus* Arriano, teste Stukio.

Namnita, vide *Nannetes*.

Namsi, vel *Nimphsbi*, pater Jehu regis Israel. 3 Reg. 19.

Namuel, filius Samuelis patriarchæ. 1 Par. 1. qui Gen. 46. *Jamuel* dicitur.

Nanciam, opidum in Lotharingiâ, juxta quod Carolus dux Burgundiæ à Duce Lotharingiæ prælio commisso superatus est, Gallicè *Nanci*.

Nanea, appellabatur Diana linguâ Persicâ. 2 Mach. 1.

Nanigeris, Indici maris insula Ptol. *Zeilan* Germanis teste Mercatore, cujus incolæ *Chingale* appellantur.

Nannacus, rex ante Deucalionem fuisse narratur, qui diluvium futurum prævidit. Unde ob ejus antiquitatem natum est proverbium, *A Nannaco*.

Nannes, rex Galliæ, sub annum ante Romam conditam quingentesimum. Maneth. in Supp. & Ann. in comm. Beros.

Nannetes, pop. Gall. Celticæ ad Ligeris fluminis ostia, quorum civitas Condivicum. Ptol. 2. 8. Vulgò *Nantes en Bretaigne*.

Nannium, meretricula, *Proscenium*, teste Athenæo, dicta, quòd vestium & auri cultu plurimo speciosa videbatur, quum exuta foret vel turpissima; Hæc item si Suidæ credimus, facetè dicta est capra, quòd Thalli cujusdam cauponam facientis bona deglutisset. Capra enim thallis h. e. germinibus delectantur, & iis vescuntur.

Mansberga, mons comitatus Tirolensis, 3 m. p. à Tri-

dento distans. Extendit se in longitudinem 12 mill. & 3. in latitudinem. 350 parochiales Ecclesias, 32 Castra habet. Præter sal & aromata, in eo proveniunt affatim omnia ad victum necessaria. Munster.

Nantuates, pop. Gall. Celticæ, *Nantuatæ* Straboni, Equestribus, & Sebusianis proximi, quorum opidum hodie *Nantua* nominatur, inter Genevam 9. & Lugdunum 17 leuc. Sic quidam putant. Sed perpendenti verba Cæsaris initio lib. 3. de bello Gallico, ubi eos *Antuates* vocat, & lib. 4. ubi de ortu Rheni loquitur, & verba Plinii 3. 20. ubi populos Alpinos memorat, inter quos *Nantuates* Seduois finitimos, nullâ ratione videri possunt esse, qui supra descripti sunt. Sed potius inter Vallesios ad Rhodanum; quorum opidum *Naters*. Sunt qui horum reg. *Le pays de Vaud* vel *Vault* Gallicè dicunt.

Napææ, sylvarum, saltuumque Deæ, *saltus* enim Græcè νάπος dicitur. Virg. Geor. 4.

——— Faciles venerare Napæas.

Naparis, Scythiæ flu. Herodoto, *Dnieper* incolis, teste Peucero.

Napata, urbs Æthiopiæ sub Ægypto, Candacis reginæ regia, inter Syenen, & Meroen urbem insulæ Meroes. *Napatæ* Straboni & Stephano. Populi *Napatæi*.

Nape, urbs Lesbi, unde Apollo *Napæus*. Sunt etiam *Napæi* in Epiro.

Napheg, filius Isaar filii Caath filii Levi. Ex. 6. Filius item David. 1 Par. 14.

Naphilus, fluvius Peloponnesi in Alpheum influens. Pausan.

Naphis, filius Ismaelis. Gen. 25.

Napis, vicus Scythiæ. Steph.

Napitia, op. Brutiorum ad sinum Hipponiatem, qui & *Napitians* ex eo nominatur, *Lo Pizzo*, teste Bartio. Sunt qui Neperiam à Napatiâ distinguentes, *Amantiam* indigitent.

Napaca, op. Daciæ in Valachiâ. Ptol. *Busaten* teste Lazio.

Nar, flu. Umbriæ è montibus Amiterninis fluens, perque Velinum lacum transiens, à quo emissus, ingenti fragore (qui ad aliquot mil. pass. exauditur) præcepsque descendens ad Interamnam per campos, & ad Narniam per angusta loca in Tiberim inter Ocriculum, & Hortam defertur. Ovid. Met. 14.

Quas Anienis aqua, cursuq; brevissimus Almo,
Narq; tulit præceps, & amæna Farfarus umbra.

Lucan. lib. 8. —— *Et quâ Nar Tiberino illabitur amni.*

Q Ennius, lib. 6. Annalium.

Sulfureas posuit spiramina Naris ad undas.

Virg. Æn. 7. *Sulphureâ Nar albus aquâ, fontesq; Velini.* Ubi Servius. *Sabini linguâ sua Nar dicunt, sulphur.*

Sil. lib. 6. ——— *Narq; albescentibus undis.*
In Tybrim properans. ———

Claud. ——— *Et Nar vitiatus odoro.*
Sulphure. ———

Plin. 3. 12. *Nar sulfureis aquis.* Ausonius Idyll. 12.

Fluminibusq; Italis præpollens sulfureus Nar.

Vide Cluver. Ital Ant. lib. 2. cap. 10.

Naracustoma, secundum Istri flu. ostium. Arrian.

Narangara, urbs Africæ mediterranea, proxima Tebestæ, & Assuto, inter Siccam, & Thagaram, nomen antiquum retinens.

Narbasi, & *Narbasee* Isidoro, pop. & montes Hisp. Tarracon. in finibus Asturum, inter Legionem, & Overum.

Narbata, regio Palæstinæ inter Cæsaream, & Samariam. Josephus.

Narbus, urbs Illyriæ. Steph.

Narbo, urbs, & colonia Gall. Narbonensis, cui nomen dedit, in orâ, apud Atacis flu. ostia (licet Plin. illam à mari 12. m.p. distare scribat) inter Montem Pessulanum ad ort. ac Tolosam ad occid. *Narbo Martius* Plinio, quòd eo Cæsar ex Martiâ legione colonos deduxerit. A Romanis condita Olym. 160. teste Polybio. Ausonius de claris urbibus.

Nec tu Martia Narbo, silebere: nomine cujus
Fusa per immensum quondam provincia regnum
Obtinuit. ———

Narbonensis Gallia, quæ & *Braccata* Plinio, una ex 4 Galliæ partibus, à Pyrenæis montibus, Galliam ab Hisp. separantibus, ad Alpes, quæ eandem ab Italiâ dividunt, extenditur, in 4 reg. divisa, Occitanam à Garumnâ ad Rhodanum, Provinciam à Rhodano ad Alpes maritimas, Delphinatum à Druentiâ flu. & montibus ad Hisaram flu. & Sabaudiam ab Hisara ad Rhodanum, & Lemanum lacum. Licet Ortelius per errorem illam in tres duntaxat distribuat, omissâ Sabaudiâ.

Narcæa, Minerva dicta est à *Narce* quodam Græcorum principe, qui ubi bellum cum finitimis gessisset, magnamque potentiam fuisset adeptus, Minervæ *Narcææ* templum de suo nomine condidit.

Narcasus, vicus, & urbs Cariæ. Steph.

Narcissus, Hierosolymorum Episcopus undecimus, An. Dom. 180. De quo hunc in modum Euseb. lib. 6. cap. 7. Hist. Eccles. Accidit aliquando, inquit, in die solenni vigiliarum Paschæ, oleum deesse luminaribus, cumque per ministros innotuisset, mœror plebi maximus fuit. Sed Narcissus fide fidens, ministris imperat aquam haurire, sibique deferri. Cumque detulissent, oravit, & benedixit aquam, & infundi luminaribus præcepit: cum repente miro, & seculis inaudito genere virtutis, natura aquæ in olei pinguedinem versa, splendorem luminum etiam reddidit clariorem. Is præterea cum inter cætera virtutum suarum bona esset valdè constantis animi ac justi, rectique indeclinabiliter tenax, quidam homunculi nequam, & malè sibi conscii, metuentes ne criminum suorum, si arguerentur, non possent effugere vindictam, præveniunt, & factionibus circumvenire parant eum, cujus judicium verebantur. Concinnant igitur adversus eum infame satis ac noxium crimen, conveniunt auditores: & ex semetipsis producunt, qui sub sacramento juramenti, quæ objiciebantur, confirmarent, alius, ne in ignem incideret, vera se dicere testabatur: alius ita, ne regio morbo corrumperetur; tertius ita, ne luminibus orbaretur. Et quamvis ne juramentis quidem istis, quisquam fidelium, ac Deum timentium crederet, eò quòd vita Narcissi, & institutio, ac pudicitia ab omnibus nosceretur, ipse tamen indignitatem istam ac molestiam non ferens, simul & secretam, ac philosophicam vitam semper habere desiderans, subterfugit Ecclesiæ multitudinē, & in desertis locis, atque agellis secretioribus delituit annis quamplurimis. At non ille magnus divinæ Providentiæ oculus quiescit in longum, sed impios ultione per ea, quæ sibi in perjuriis statuerant, maledicta molitur. Primus namque ille testis parvâ ignis scintillâ, noctis tempore, domo suâ incensâ, cum omni genere suo, totaque familiâ flammis ultricibus conflagravit. Alter repente ab imis pedibus usq; ad summum capitis verticem, morbo regio, quo fuerat imprecatus, repletur, atque consumitur. Tertius autem priorum exitum videns, & oculum divinum non se latuisse perspiciens, prorumpit in medium, & audientibus cunctis serâ pœnitentiâ, universum sceleris concinnati ordinem pandit. Tantis autem lachrymis commissum facinus deflet, usque quo luminibus orbaretur. Hi igitur figmenti sui hujuscemodi pœnas dederunt, & Narcissus episcopatui restitutus. Hæc Eusebius.

Narcissus, puer formosissimus, Cephissi amnis, & Liriopes Nymphæ filius, quo recens nato Cephissus Tiresiam vatem de pueri fato consuluit, responsumq; accepit, tamdiu victurum, quamdiu à sui conspectu abstineret. Quod responsi genus quamvis primum ridiculum videretur: eventu tamen ipso est approbatum. Nam cum Narcissus jam adultus, à Nymphis quampluribus, & præcipuè ab Echo adamaretur, mirâ omnes constantia est aspernatus. Verum cum aliquando æstu defatigatus ad limpidissimum fontem bibendi gratiâ se contulisset, imagine suâ in fonte conspectâ, sui amore captus est. cumque nulla potiundi amoris spes esset, nimio desiderio contabuit, & in florem sui nominis est commutatus. Ovid. Met. 3. Monumentum ejus fuit in orâ Bœotiæ, per quod transeuntes silebant, unde Taciturnum vocabant. Sapienter ab Ovidio fingitur Nemesis insolentiæ, & arrogantiæ vindex, repetere pœnas à Narcisso seipsum amante, ut suam ipsius umbram

admiraretur

admiraretur. Divinitus enim puniuntur sui amantes hâc dementiâ, ut etiam inscitiam suam esse sapientiam arbitrentur. Mutatus in florem ostendit quàm lenis & evanida sit inanis gloria mundi, & sero flaccescens monet, ne nimis mature, & ante tempus sapere incipiamus, neve nos, aut nostra nimis amemus, atque admiremur. Stat. Sylv. 1. *Hic te conspicuum melius Narcisse videres.*

Narcissus, nomen viri, cujus meminit D. Paulus Rom. 16. Item Claudii Imp. libertus potentissimus ac ditissimus apud principem.

Nargara, Africæ propriæ urbs Livio, ubi Scipio & Hannibal colloquebantur. *Margaram* Polybio.

Narisci, pop. Germ. quorum reg. *Nortgow*, teste Aventino. *Beyra* Rhenano. Fabricius, & Willichius *Voitlander* faciunt.

Nariti, vide *Narycii*.

Narmalis, urbs Pisidiæ. Steph.

Narna, Straboni, vel *Narnia*, Umbriæ civitas per quam Nar flu. labitur, à quo & nomen accepit. Liv. lib. 10. Olim *Nequinam* dicebatur, teste Plinio. Municipes hujus loci *Narter* quondam dictos fuisse ex antiquis marmoribus docet Hermolaus. Plinio verò *Narnienses*. Sic enim ille 31. 4. *In agro Narniensi quadam terra imbribus fecciores fiant, quod admirandu sun inserait M. Cicero, siccitate lutum fieri prodens, imbre autem pulverem.* *Nerni* hodie dicitur Leandro. Sil. lib. 8.

Hispellum ac duro monti per saxa recumbens
Narnia. ———

Martialis 7. 92.

Narnia sulfureo quam gurgite candidus amnis
Circuit, ancipiti vix adeunda jugo.

Claud. de 6. Consul. Honorii.

Celsa debinc patulam prospectans Narnia campum
Regali calcatur equo; rarique coloris
Non procul amnis abest urbi, qui nominis auctor
Ilice sub densâ silvis arctatus opacis
Inter utrumque jugum tortis anfractibus albet.

Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. pag. 637.

Naron, flu. Dalmatiæ Naronam urb. alluens, ac pelago inter Peguntium & Epidaurum urbes exceptus, hodie *Narenta*. Nicander.

——— Δείλων τε Νάρωνος ἴχθυ.

Narses, Eunuchus Justiniani Imp. bibliopola prius, deinde ob animi virtutem patriciatus honore auctus, vir religione, ac pietate praeditus. Is in locum Belisarii Ducis in Italiam missus 10 annis variis eventibus pugnavit. Volater. Item Persarum rex, An. Dom. 294.

Nartes, Umbriæ populi qui & *Interamnates*. Plin. 3. 4.

Narthecia, parva insula prope Samum. Strabo & Steph.

Narthex Suidæ, sic enim ille: Νάρθηξ τοποθεσία ἱερὰ ὑπὲρ Σάμου ἐν ᾗ ἔστι τοῖς περιπατ...

Narthecusa, insula in mari Carpathio. Plin. 5. 31.

Narycia, Ferrario urbs Magnæ Græciæ, aliis *Narycium* oppidum Locrorum vetustissimum, unde Ajax Oileus. Stephanus Νάρυξ πόλις Λοκρίδος. Ovid. Met. 15.

——— *Dextrâ prærupta Ceraunia parte*
Romechiumque legit, Caulonaque, Naryciamque.

Abundat autem *Narycia* pice optimâ. Virg. Geor. 2.

Et juvat undantem buxo spectare Cytoram,
Naryciaque picis lucos.

Vide dela Cerdam in illud Virgilii Æn. 3.

Hic & Narycii posuerunt mœnia Locri.

Nasabath, ut scribit Ortelius, sed *Nasava* est in Græcis codd. Ptolemæi, *Nabar* Plinio ac Melæ, Mauritaniæ Cæsariensis amnis, *Soffagia* Castaldo.

Nasamones, populi Libyæ, navium Syrtibus involutarum spoliatores, & rapto viventes. Lucanus lib. 8.

Quos Nasamon gens dura legit, qui proxima Ponto
Nudus rura tenet, quem mundi barbara damnis
Syrtis alit; nam litoreis populator arenis
Imminet, & nullâ portus tangente carinâ
Novit opes, sic cum toto commercia mundo
Naufragiis Nasamones habent.

Silius. *Quia etiam Libyco si quid de litore raptum*
Bellator Nasamon, &c.

Idem lib. 1. *Hanc erit aquoreus Nasamon invadere fluctu*
Audax naufragia, & prædas avellere ponto.

Idem ibidem.

Et vasta Nasamon Syrtis spoliator Hyempsal
Audax in fractâ laceris raptare carinas.

Quin & Qu. Curtius idem memorat lib. 4. his verbis. *A septentrione Nasamones sunt, gens Syrtica, navigiorum spoliis quæstuosa; quippe obsident litora, & æstu destituta navigia notis sibi vadis occupant.* Apud hos moris erat, ut cum quis primùm uxorem duxisset, sponsa nocte primâ cum singulis convivis coiret, ac mox perpetuò castitatem servaret. Polyd. Virg. lib. 1. cap. 4. De Rer. Invent. Porro Nasamones coluisse solos manes, non item superos arguit locus ille Dionysii in Periegesi.

Κεῖνοι δ' οὐ σέβουσι χθονὸς ἱερὰ...
Ἀνδρῶν ἀθρήσεις Νασαμώνων...
Οὐ Διὸς οὐκ ἀλέγοντες ἀπολλυμένου...

Quæ sic binis versibus expressit Priscianus.

Hos licet ad fines desertas cernere terras
Extinctis populis Nasamonum Marte Latino.

Sed deest interpretatio eorum, quòd poeta eos Διὸς οὐκ ἀλέγοντας vocat. Id ita simplicissimè expressit.

Quod Jovem aut divum, nulla illos cura teneret.

Mirum etiam Festum Avienum ad verba hæc non attendisse: cùm vel maximè intersit, causam sciri interitus. Eam hanc adfert Dionysius, quòd, Manium cultu contenti, nullo Jovem ac superos honore dignarentur, solo inferorum cultu contenti. Verisimile tamen est his verbis non rebellionem tantum, ut Salmasio videtur, verum & neglectum Jovis cultum ab Herodoro notatum obiter poetam innuere. Nun tamen excisionis causa istis verbis significatur. Neque enim Romanis curæ fuit quos Deos colerent gentes illis subditæ; sed ideo deleti sunt quòd contra Romanos rebellantes arma sumpserint, quod sub Domitiano contigisse probat Salmasius ex Zonara, cujus hæc sunt verba. Δακοὶ καὶ Νασαμῶνες ἐπαναστάντες Ῥωμαίοις ἐφθάρησαν.

Nasia, nomen viri. 1 Esdr. 2.

Nasibis, vide *Nisibis*.

Nasica, Scipio dictus est, nobilis Romanus, qui Gracchum seditiosum virum occidit. Cic. 1. Tuscul. Horat.

——— *Nubet procera Corano*
Filia Nasicæ metuentis reddere soldum.

Nasida, vel *Nasis*, op. Siciliæ ad Nasum flu. *Naso* hodiè.

Nasium, urbs Gall. Belg. Austrasiæ seu Lotharingiæ caput. *Nancy*, teste Divæo. Sed Ferrario potius videtur *Nas*, vicus in ducatu Barrensi ad Mosam flu. à Nauceio 12. leuc. distans.

Nastes, frater Amphimachi, unus ex his qui in auxilium Trojanorum venerunt.

Natalis, confessor egregius, qui propter Christum innumera tormenta passus fuerat, randem ab hæreticis deceptus, eorum constitutus fuit episcopus: sed in somniis frequenter admonitus à Domino, quia misericors Deus, ac Dominus noster Jesus Christus nolebat martyrem suum, qui sibi in multis passionibus testis extiterat, de ecclesiâ perdere. Sed cum negligentius susciperet visiones, turpis lucri devictus illecebris, ad ultimum è sanctis angelis per totam noctem verberatus, mane consurgens cilicio se induit, ac multis lachrymis errorem suum deflens ante pedes Zephyrini episcopi seipsum prosternit, & vestigiis omnium non modo clericorum, sed etiam laicorum, multâ cum lamentatione, provocatus in lacrymas & lamentationes omnem provocavit Ecclesiam, ut indulgentiam sibi à Christo, continuis & jugibus pro ipso precibus implorarent, tandemque aliquando in communionem corporis Ecclesiæ revocatus est. Euseb. Hist. Eccl. lib. 5. cap. ult.

Nathan, filius David. 2 Reg. 5. Nomen item prophetæ. 3 Reg. 7. Filius item Ethæi filii Sesan ex servo. 1 Par. 2.

Nathanael, frater Philippi Apostoli. Jo. 1.

Nathania, pater Ismaelis. 4 Reg. 25.

Nathanmeleck, nomen Eunuchi. 4 Reg 23.

Nathe, inf. Ægypti intra Deltam, cum urbe quæ Atarbechis nomine. Dicitur & *Prosopitis*. Gerat *Eddeheb*, quasi *insula aurea*, teste Jo. Leone.

Naibon, civitas in tribu Zabulon. Jos. 19.

Natio, Dea à *nascentibus* dicta, quòd matronarum partus tueretur. Cic. De N. Deor. lib. 3. Scribitur & *Nascio*.

Natiso, Venetiæ flu. Ptol. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 1. p. 183.

Nava, flu. Germ. sup. in Rhenum apud Bingium op. influens, *Naba*, teste Rhenano. *Die Naw* aliis. Ausonius in Mosella.

Transieram celerem nebuloso flumine Navam.

Navalbaus, Italiæ flu. à *navium exustione* sic nuncupatus, vide Cæl. Rhod. lib. 24. cap. 5.

Navalia, urbs Germ. Ptol. vulgò *Snoll*.

Navaris, urbs Sarm. Asiat. ad Tanaim flu. in finibus Jaxamatarum. *Nagarizachi* incolis, teste Moletio.

Navarra, pars Hisp. Septentrionalis, Vasconibus adjacens; ad meridiem vero Tarraconiam habet regionem.

Naubolus, Laii Regis Thebarum auriga. Statius.

Naubolus Hippasides, tuus ô mitissime Lai
Hospes adhuc currus, sceuraque lora tenebat.

Nautrates, dicitur Ægyptios docuisse animalium, arborumque figuris scribere: huoc Mercurium Trismegistum, quem *Thoyth* dicunt fuisse, Ægyptii crediderunt, vel saltem Mercurium alium Jovis filium fugientem in Ægyptum Argo interfecto.

Naucratis, op. & nomus Ægypti mediterr. intra Deltam à *Naucratico* Nili ostio introrsum parum distans, cui nomen tribuit, incolæ *Naucratitæ* & *Nautratiotæ*. Hinc etiam Athenæus *Naucratites* dicitur.

Navius Attius, vir Rom. tantâ augurandi peritiâ, ut à Tarquinio Prisco Romanorum rege accersitus, & interrogatus, an id quod cogitasset fieri posset, capto augurio, posse, responderit: eumque illi eotem se novaculâ dividere velle dixisset, id quoque fieri posse confirmarit, tanta erat artis fiducia, ac denique cotem allatam novaculâ diviserit.

Naulium, civitas in Liguriâ, portu, ac turribus inclyta. *Noli* hodiè.

Naulochus, op. Thraciæ in orâ maris Euxini apud Mesembriam urb. & fines Mysiæ inferioris. Item Imbri insulæ promontorium meridionale: ubi fons ex quo fœminæ bibentes masculos pariunt Eunuchos, teste Philostrato in Heroicis. *Naulochus* Item Plinio, *Naumachos* Melæ, insf. parva Cretæ ante Salmonium. *Naulochum* quoque op. Phocidis, apud Anticyram, & Crissam, teste Plinio. *Naulochus* vero gen. mascul. apud eundem Plin. op. Thraciæ apud Hæmum montem. Quin & *Naulochum*, Smyrna olim dicta, Joniæ urbs, teste Stephano in *Smyrna*.

Naunes, pop. Alpini in Alpibus Rhæticis. *Naunes*, teste Simlero, quorum op. *Naunium* cum flu. cognomine in finibus Tridentinorum, teste Jano Pyrrho. Gaud. Merula *Naunes Val di Gauna* in finibus Insubrum interpretatur.

Naupactus, vel *Naupactum*, urbs Ætoliæ, & regionis caput, cui nomen hodie tribuit, in orâ sinus Corinthiaci, apud fauces, & Antirrhium promunrorium inter Nicopolim urb. Epiri 125. & Corinthum in ort. 90. mil. pass. Hic sedes est Præfecti Turcarum. Hinc *Naupactæus*. Ovid. Fast. 2.

Amphiaraides Naupactæo Acheloo.

Naupactum excubare. Apud Zenod. proverbio dicitur, in eos qui pereunt ignaviâ suâ, vel qui munus susceptum plenum discriminis, uti Pausanias Naupacti excubiis præfectus, ab Achivis captâ urbe interfectus. Aliter hoc adagium apud Suidam refertur. A compactis navibus sic dictum volunt, quod ibi Heraclidæ primùm navem construxerint.

Nauplia, urbs Peloponnesi maritima, & navale Argiæ reg. ad sinum Argolicum, ab Argo 7 m. p. in ort. distans. *Napoli di Romania* Sophiano.

Naupliades, nomen patronymicum, i. e. Nauplii filius, & ponitur pro Palamede.

Nauplius, fil. Neptuni, & Amymones filiæ Danai Argivorum regis. Item rex Eubœæ, pater Palamedis, qui cum filium Ulyssis operâ, iniquo judicio circumventum, & ab exercitu lapidibus obrutum audisset, necis ejus ulciscendæ avidus, per totam Græciam vagari cœpit, uxoresque principum, qui ad Trojam militabant, in juvenum adulteria pellexit, futurum sperans, ut gravissimis eâ de causa inimicitiis inter ipsos exortis, mutuâ cæde Palamedis necem expiarent. Nec eo contentus, Græcis captâ jam Trojâ in patriam redeuntibus ac tempestate laborantibus ex Caphareo monte ignem extendit, bonamque classis partem ad ignem, tanquam ad vicinum portum adnavigantem in asperrimos scopulos pellexit, miserandoque perdidit naufragio. Posteà vero cum intellexisset Ulyssem ac Diomedem, quibus eas insidias potissimum struxerat, incolumes evasisse, doloris impatientiâ seipsum in mare præcipitem dedit. Prop. 4. 5.

Nauplius ultores sub noctem porrigit ignes,
Et natat exuviis Græcia pressa tuis.

Nauportius, amnis, qui & *Pamportus* Straboni, ex Illyrio navigabilis in Savum defertur.

Nauportus, urbs Japodum cum flu. cognomine, *Lubiana* Italis. Item fluvius Istriæ per Æmoniam urb. excissam fluens, ac in mare Hadriaticum ad Urbem novam exiens. *Quieto*, teste Leandro.

Nausicaa, Alcinoi Phaacum regis filia & Aretes, quæ cùm forte cum pedissequis suis extra civitatem se contulisset, vestes in flumine ablutura; incidit in Ulyssem naufragum in litore sedentem, nudum, arborum ramis circumtectum, cui supplici, & vestes dedit, & in regiam patris sui eum perduxit.

Nausimenes, vir Atheniensis, cujus uxor, cum liberos in incestu deprehendisset, indignitate facinoris perterrita, vocem amisit.

Nausithous, rex Phæacum, Alcinoi pater, filius Neptuni & Peribœæ Eurymedontis filiæ. Hesiodus tamen Ulyssis & Calypsus filium facit.

Naustathmus, portus Siciliæ, qui & Phœnicus, Ptol. *Vindicari*, teste Fazello, in orâ ad orr. inter Elorum flu. & Macaram, à Pachyno prom. to m. p. Syracusas versus. Item portus Cyrenaicæ apud Apolloniam urb. *Porto di Bonandria*, teste Moletio.

Nautes, vates Trojanus, qui dum incensæ ab Iride in Siciliâ comburebantur Æneæ naves, docuit hoc fieri Junonis odio, ut Latio Trojanos averteret, monuitque Æneam ipsum, ut non succumberet calamitatibus, sed invicto animo perseveraret. Vide De la Cerd. in illud Æn. 5. *Tum senior Nautes*, &c.

Nautulphus, puer naturâ cæcus, qui precibus Sancti Henoch visum recepit. Author Greg. Turon.

Naxia, urbs Cariæ. Steph.

Naxos, insf. in mari Ægæo, una Cycladum, cæteras superans, antea *Strongyle*; post vero *Dia* dicta. Schol. Apollonii in lib. 4. Δίη, ἐν τῇ Νάξῳ. Καλλίμαχος.

Ἐν Δίῃ, τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ.

Eustath. in Odys. 11. Δία, νῆσος πρὸς τῇ Κρήτῃ ὅτε Νάξος καλεῖται, ἱερὰ δὲ αὐτὴ τῷ Διονύσῳ. Verum cum Cares, duce Naxo, eam occupassent, à duce *Naxon* appellarunt. Hanc Dionysiam à vinearum fertilitate dici scribit Plin. 4. 12. vel quia, ut alii volunt, Naxiæ mulieres octavo mense pariant, quo & Liber Pater natus creditur; sive quia in ea fons vino fluat. Distat à Delo 7 mill. Hinc *Naxius ardor* apud Columellam pro Bacchi Coronæ sidere. Nam, ut ferunt poetæ, in insula Naxo relicta Ariadne à Theseo, nuptias cum Baccho fecit, donataque corona, inter sidera relata fuit. Alii *Siciliam minorem*, alii *Callipolim* appellarunt. Virg. Æn. 3.

Bacchatamque jugis Naxum, viridemq; Donysam

Naxi vocabulum veteres dum conantur ad Græcam linguam revocare, vel cæcis palam faciunt Syram habere originem. Naxus, inquiunt, παρὰ τὸ νάξαι [illegible] θῦσαι. Ita Euphorion, Stephanus, Suidas, Phavorinus, At in Græcorum scriptis, νάξαι pro θῦσαι nusquam occurrit. Syris quidem נכס *necas*, est *immolare*, & נכסא *Nicsa*, *sacrificium*. Phœnices scripsere *Nacsa*, ac inde *Naxus*. Eadem vox significat *censum* & *opes*, quod Naxo non male quadrat. Herod. lib. 5. Ἡ Νάξος εὐδαιμονίῃ τῶν νήσων προέφερε. Vide Bochart. Geogr. pagg. 446 & 447.

Nazaræi, dicebantur qui votum habebant sub lege, ab Ebræo נזר *nazar*, *separare*. Separabant enim sese sive à tribus, vino scilicet, novaculâ, & pollutione à mortuis, idque vel ad tempus, vel ad vitæ terminum.

Nazareth, viculus Galilææ, juxta montem Thabor. in quo nutritus est Jesus Christus, qui inde *Nazarenus* dicebatur.

N E.

Nea, inf. maris Ægæi inter Lemnum & Hellespontum. *Nea* Stephano, & Suidæ. *Nis* hodiè Nigro.

Nea, urbs Siciliæ, vide *Neium*.

Nea, vicus & castellum Mysiæ. Vide Steph.

Neæra, Nympha, quæ duas Soli filias peperit, Phaethusam & Lampetiam, quæ armenta Solis transeunti Ulyssi juxta Siciliam ostendebant. Hom. Odyss.12. Item mulieris cujusdam nomen apud Virg. Eclog. 3. *Ipse Neæram Dum fovet*. Item apud Horat. Epod. 15.

O dolitura meâ multum virtute Neæra.

Neæthus, flu. Magnæ Græciæ, *Neto*, teste Barrio, per agrum Crotoniatem fluens. Ovid. Met. 15.

Præterit & Sybarin Salentinumq; Neæthum.

Siciliæ fluvius est Theocriti Scholiastæ; sed sciendum mediæ ætatis scriptores hanc Italiæ partem Siciliæ vocabulo indigitare solitos esse, quod hactenus receptum manet, cum dicunt *utramque Siciliam*, Insulam nempe, ac eam continentis partem, quæ ab altera parte freti Mamertini est.

Nealces, pictor qui Venerem pinxit, Naumachiam Ægyptiorum & Persarum, item asellum bibentem in litore, & Crocodilum ei insidiantem.

Neandria, urbs Troadis in Hellesponto, quæ & *Neandrium*. Stephanus.

Neanthus, vir quidam qui propter Chelyn Apollinis temerè affectatam, Deo vindice, à canibus discerptus est. Politian. in Nutricâ.

Improbus hanc stultè Chelyn affectare Neanthus
Ausus Apollineâ pendentem sustulit æde:
Quem tamen indocto ferientem pollice chordas
Vindice discerpsit rictu nostrorum canum vis.

Neapolis, colonia, & urbs archiep.Campaniæ maritima, regni Neapolitani caput, ac totius Italiæ clarissima, civium multitudine ac nobilitate, facile omnes superans, ab urbe Româ 125 m. p. in Eurum distans, sic ab Augusto dicta, cum Prius *Parthenope* diceretur. Pop. *Neapolitani*. Vulgò *Naples*. Horat.

Et otiosa credidit Neapolis.

Stat. 4 Sylv. 8.

Nec solum festas secreta Neapolis aras.
Ambiat. ———

Neapoli ludicrum quinquennale celebratum olim ex Strabone omnibus notum est. Νεοῖ δὲ, inquit, πενταετηρικὸς ἱερὸς ἀγὼν συντελεῖται. Rectè autem νεοῖ, nam id Strabonis ætate fuisse institutum docet Suetonius in Octav. cap.98. Papinius ad uxorem.

Quid nunc magnificas species, cultusq; locorum
Templaq; & innumero spatia interstincta columnis,
Et geminam molem nudi tectique theatri
Et Capitolinis quinquennia proxima lustris.

Neapolis, Africæ urbs gemina, una in orâ apud Mercurii promunt. inter Curubim 12. & Clypeam 20 m. p. à Carthagine 65. in ort. *Nabel* incolis, teste Marmolio. Altera in orâ apud Syrtim parvam, & ostia Cinyphii flu. nunc *Napoli di Barbariâ*, inter Carthaginem ad occ. 639. m. p. ex Antonino. Hujus meminit Dionysius v. 204.

Τῶν δ' ἀμοιβηδὶς μετόπιν πόλις ἐστήκασιν
Ἡ μὲν τε καὶ κλέϊσαν Νέαν πόλιν.

Neapolis, Macedoniæ urbs, apud sinum Strymonicum, *Christopoli* Sophiano.

Neapolis, Palæstinæ in Samariâ urbs, quæ & *Sichem*, ante *Mamortha*, teste Plinio. Sunt & aliæ urbes hujus nominis, una Joniæ in Cariæ confin. inter Ephesum, & Samum, Strab. & Ptol. Altera Sardiniæ in orâ Australi excisa, adhuc *Napoli* dicta. Item opidum olim, nunc pagus Cypri apud Amathuntem. *Lemise la neuve*, teste Lusignano. Item Syracusarum pars una. Cic. lib. 5. in Verrem. *Quarta urbs, quia postremò ædificata est Neapolis nominatur.* Thucydides *Temeniten* vocat.

Nearchus, juvenis eximiæ pulchritudinis. Horat. lib. 3. Od. 20. *Ibit insignem repetens Nearchum.*

Nebahaz, Idolum Hevæorum. 4 Reg. 17.

Nebai, nomen viri. 2 Esdr. 10.

Neballat, civitas. 2 Esdr. 11.

Nebis, flu. Hisp. Tarraconensis. Ptol. *Nabis* Straboni. *Neiva*, teste Jacobo Vasconcello.

Nebo, urbs, & mons terræ Moabitarum supra Jordanem contra Jerichuntem civitatem in sorte tribûs Ruben. Num. 33. Vide *Nabo*. Item Grammatici cujusdam nomen. Lampridius in Severo. *Grammaticum in patriâ Græcum Nebonem*. h. e. professione Græcum, sed ortu Syrum. quod nomen arguit. *Nebo* enim proprium apud Syros viri nomen. Erat & Deus Babyloniorum, de quo Esai, c.46. etsi eam vocem aliter ibi quidam sunt interpretati.

Nebris, hinnuli pellis, Baccho sacra, quâ ipse amiciebatur. Unde Νεβρώδης dictus. Claud. de 4 Conf. Honorii.

Talis Erythræis intextus nebrida gemmis
Liber agit currus, & Caspia flectit eburnis
Colla jugis. ———

Eodem habitu Bacchæ ornabantur. Seneca in Oedipo,

Inter matres impia Mænas
Comes Ogygio venit Jaccho
Nebride sacrâ præcincta latus.

Nonnus lib.14. Dionyf. describens expeditionem Bacchi in Indos & varia genera armorum quibus Bacchæ armabantur, ita canit:

Ἄλλη ποικιλόνωτον ἑῷ σύρμα καλύπτει
Παρδαλίων, ἑτέρη δὲ περὶ χροῒ οἷα χιτῶνα
Στικτὰ ποικιλόνωτον ἀνεζώσατο δέρματα νεβρῶν
Δαιδαλέης ἐλάφοιο ...

Nebrodes, mons in Siciliâ. Νεβρώδη ὄρη Straboni, vitiosè proculdubio pro Νεβρώδη. Solinus cap. 11. *Sunt & alii montes duo Nebrodes, & Neptunius.*

Silius lib. 14.

Nebrodes gemini nutrit divortia fontis,
Quo mons Sicaniâ non surgit ditior umbra.

Nempe densi umbram efficiebant saltus quos pervagabantur hinnuli, atque damulæ: unde nomen jugo quæsitum. Solinus dicto loco: *Nebrodem damulæ, & hinnuli pervagantur.* Inde *Nebrodes*. Gratius in Cynegeticis.

———*Vicìnaque fragosum*
Nebrodem liquere feræ. *Madonia* Fazello.

Nebrophonus, nomen canis venatici. Ovid. Met. 3.

Nebrophonusque valens, & trux cum Lalape Theron.

Latinè *hinnuli interfector*.

Nebros, clarissimus ex Asclepiadis fuit in Co insulâ, vel Pythiæ testimonio, unde *Nebrida* dicti ex quibus Hippocrates. Steph. in *Co*.

Nebsan, civitas in tribu Judâ. Jos. 15.

Necate, promontorium Piceni prope Pisaurum, quod quidam *Focariam* vocant, inquit Niger.

Neceb, civitas tribus Nephthali, quæ & *Adami*. Jos.19.

Necepso, nomen medici, de quo Firmicus lib. 8.

Necepsus, rex Ægyptiorum in astrorum cognitione peritissimus. Ausonius.

Quique magos docuit mysteria vana Necepsus.

Dicitur & *Nechac*.

Nechao, nomen Pharaonis regis Ægypti, illius videlicet cui Josias rex Judæ ivit in occursum. 4 Reg. 23.

Nechia, Pharao Ægypti rex, is qui Abrahamo uxorem suam abstulit. Joseph. lib. 6. cap. 18.

Necho, rex Ægypti à Nabuchodonosore victus ad Euphratem.

Necoda, nomen viri. 1 Esdr. 2.

Necos, filius Psammitichi, Ægypti rex, cui filius Psammis in regno successit. Herod. lib. 2.

Necretice, Colchidis regio. Ptol. *Nitice* Arriano, ut scribit Pintianus.

Necropolis, urbs Ægypti, distans ab Alexandriâ 30 stadiis, ubi Cleopatra, anguibus admotis uberibus, se extinxit, ne in triumpho duceretur ab Augusto.

Nectanebus, Ægypti rex, Platonis temporibus.

Necyia, urbs Umbrorum. Steph.

Neda, *Nedas* Strab. flu. Arcadiæ flexuosissimè juxta Lepreum fluens, Elæosque à Messeniis dividens, ex Lycæo monte oriens cum op. cognomine, teste Steph. Nomen habet fluvius à nymphâ Jovis nutrice, ut Cæl. lib.24. cap. 27.

cap. 27. tradit. *Nedina*, teste Nigro.

Nedinum, Illyrici op. Ptol. *Susied*, teste Nigro.

Nedon, urbs & locus Laconiæ, unde Minerva *Nedusia*. Steph.

Neetum, vide *Netum*.

Negla, opidum Arabiæ. Steph.

Nehemias, nomen viri. 1 Esdr. 2.

Nehiel, civitas quæ est terminus Aser. Jos. 19.

Nehusta, mater Joachin filii Joacim. 4 Reg. 24.

Neith, Minerva apud Ægyptios, teste Platone in Timæo; ubi cum dixit præfecturam Saiticam sic vocari à regionis urbe maxima, cujus nomen Sais, inde subdit τῆς πόλεως δὲ θεὸς ἀρχηγός ἐστιν, Αἰγυπτιστὶ μὲν τὔνομα Νηίθ, Ἑλληνιστὶ δὲ, ὡς ὁ ἐκείνων λόγος, Ἀθηνᾶ. Unde Hesychius corrigendus Νεῖθα, παρ' Αἰγυπτίοις, lege Νηίθ.

Neium, mons Ithacæ, unde *Naiades*, ut quidam falsò opinantur. *Hyperneion* habet Steph.

Nelcynda, regio Carmaniæ in Asiâ in orâ maris Indici; Arrian. *Dalcinda* Ramusio.

Neleus, Neptuni filius ex Tyro nympha Salmonei filia, qui à Pelia fratre Thessalia pulsus in Laconiam venit, ubi Pylon urb. condidit. Hom. Odys. 2. Huic uxor fuit Chloris, Amphionis Orchomeni regis filia, ex qua 12 filios suscepit, quos postea omnes præter unicum Nestorem tum forte ablegatum interfecit. Ovid. Met. 12.

Nemausus, Colonia, & urbs Gall. Narbon. in Occitanâ reg. inter Avenionem ad ort. & Montem Pessulum in occid. urbs antiquissima, ubi amphitheatrum, & plura antiquæ nobilitatis & magnitudinis vestigia. Vulgò *Nismes*, & *Nimes*. Non longè *Nemausus* fons instar amnis fluens. Ausonius in catalogo Urbium.

> *Non Aponus potu, vitreâ non luce Nemausus*
> *Purior.* ——

Nembroth, de quo Sulp. Severus lib. 1. *Chami filius Chus nomine Nembrod gigantem genuit.* Ebræis *Nimrod* à מרד *marad, rebellavit.* Νεβρώδ 70 Interpretibus. Unde in Josepho Νεβρώδ. Gigantem dixit Sulpitius ex antiquâ opinione ortâ ex 70 Interpretibus. Quod enim Gen. 10. scribitur, *Ipse cœpit esse potens in terrâ*, reddiderunt illi οὗτος ἤρξατο εἶναι γίγας. Ita quoque ab Ambrosio & Augustino dicitur. Sed γίγας illic non significat *gigantem*, verò vertendum, *cœpit esse potens.* Hesychius. Γίγας, δυνατὸς, ἰσχυρός. Aliter paulo Chrysostomus γίγας, τὸ τετολμηκὼς, τολμηρὸς, καὶ κατὰ χεῖρα γενναῖος Josepho, unde forsan venator dictus. Vide *Nimrod*.

Nemea, sylva Achaiæ, seu regio sylvosa inter Cleonas & Phliuntem, in quâ Hercules miræ magnitudinis leonem interfecit, qui à loco cognominatus *Nemeæus*. Unde ibi in honorem ejus instituta sunt solemnia quædam certamina, quæ & ipsa à loco *Nemeæa* dicta. Quanquam non desunt qui ea potius in honorem Archemori instituta velint Lycurgi Nemeæ regis filioli, quem cum Hypsipyle nutrix Argivis fontem ostensura in gramine deposuisset, serpens à proximis virgultis interfecit.

Nemea, flu. Peloponnesi in sinum Corinthiacum fluens. Strab. Etiam rupes apud Thebas in Bœotiâ seu potius apud Nemeam op. Argiæ. Virg. Æn. 8.

> *Prodigia, & vastum Nemea sub rupe leonem.*

Fons etiam Hispaniæ in Celtiberis. Mart. 1. Epig. 49.

> *Et Nemea, quæ vincit nives.*

Nemesis, dea scelerum ultrix, Jovis, & Necessitatis filia, puniens immoderatos & impudentes, unde ejus iram deprecabantur qui loquebantur de se. Vide Callimachum Hymno in Cererem vers. 56. Euripidem in Phœnissis vers. 189. Itemque Ausonium Idyllio. 5. & 8. Dicitur vel à νεμεσάω *succenseo*, seu à νέμω, quòd bona & mala distribuat. Dicta fuit & *Adrastia*, ab *Adrasto* rege, qui primus ei templum posuit, & *Rhamnusia* à *Rhamnunte* opido Asiæ, in quo templum habuit. Plato De Legg. Nemesin δίκης ἄγγελον, h. e. *Judicii angelum* vocat. Catullus Epigr. 51. de Nemesi.

> *Est vehemens Dea, lædere hanc caveto.*

Habuit ex Antimacho. Unde Statius etiam.

> *Est Dea quam Nemesin dicunt, Dea magna, potensque*
> *Quæ bona cœlestum concessu cuncta Deorum*
> *Possidet.* ——

Item *Nemesis*, Tibulli amica. De quâ ipse 2.3.

> *Ut mea luxuriâ Nemesis fluat, utque per urbem*
> *Incedat donis conspicienda meis.*

Martialis 8. 7. 3.

> *Fama est arguti Nemesis formosa Tibulli.*

Nemetes, pop. & urbs Germ. sup. ad Rhenum libera in Palatinatu, *Speyr* teste Rhenano, inter Argentinam, & Moguntiam.

Nemenia, fons agri Reatini, qui ortum mutans, annonæ quoque mutationem portendit. Plin. 3. 103.

Nemerobriga, Hisp. Tarracon. urbs. Ptol. Vulgò *Val de Nebro*, teste Taraphâ.

Nemetocerna, op. Gall. Belgicæ, dictum forte à *Nemetibus*, nunc Spirensibus.

Nemra, civitas. Num. 32.

Nemrim, locus terræ Moab. Isa. 15. dicitur & *Nimrim*

Neobule, Lycambis Thebani filia, quam cùm pater Archilocho poetæ despondisset, posteaque facti pœnitens tradere eam recusaret, tam acri Iambo ab Archilocho fuit perstrictus, ut doloris impatientiâ mortem sibi laqueo credatur conscivisse. Vide *Archilochum*, & *Lycambes*. Item Horatii amica, cujus meminit. Carm. 3. Od. 12.

> *Tibi qualum Cythereæ puer ales*
> *Tibi telas, operosæque Minervæ*
> *Studium aufert, Neobule, Liparæi nitor Hebri.*

Neoburgum, quod & *Neopyrgum*, & *Nova castra*, multiplex est urbs Germaniæ: sed quæ præcipuæ, una ad Salam fluv. in confin. Misniæ, Thuringiæ, & Saxoniæ, vulgò *Naumburg*, inter Erfordiam, & Lipsiam. Altera in Bavariâ ad Danubium, hodie *Neuburg*, sedes Ducis Neoburgensis.

Neocæsarea, urbs Cappadociæ ad Lycum flu. archiep. & metrop. reg. caput, quæ *Tocato* dicitur, ac sedes Satrapæ Turcarum, quæ etiam *Hadrianopolis* dicitur, teste Stephano, inter Amasiam ad occid. & Trapezuntem in ort. *Nixar* Leunclavio, *Thocato* Nigro. Fuit & *Neocæsarea* urbs Syriæ episcopalis sub Archiep. Hierapolitano in Euphratesiâ.

Neocastrum, cujus pop. *Neocastrenses* dicuntur, urbs Brutiorum in Magnæ Græciæ confin. hodiè *Nicastro*.

Neoclaudiopolis, anteà *Andrapa*, urbs Paphlagoniæ Claudiopoli veteri, & Tavio finitima, *Conique* vulgò, aliis *Castromena*.

Neocles, philosophus Atheniensis, frater Epicuri; scripsit de sectâ suâ. Diog. Laert. Fuit etiam *Neocles* Themistoclis pater. Æl. Var. Hist. 2. 12.

Neodunum, urbs Gall. Celt. in Britanniâ minori, vulgò *Dol*, teste Cœnali.

Neomagus, Regnorum civitas in Britanniâ. Ptol. hodiè *Guildford* Lhuydo; Talbotus idem cum Noviomago Antonini esse putat, & hodiè *Croyden* dici. Vide omninò Guil. Burtonum in Anton. Itin. pag. 175. long. 19. 38. lat. 52 15.

Neomagus, op. Gall. Celt. Ptol. *San Salveur* Villanovano in orâ Normanniæ Boreali, & maritima, à Juliobonâ 4 leuc. in occid. sicut ab ostio Sequanæ. Sed est potius urbs Lexoviorum, vulgò *Lisieux*; nam apud Ptol. mediter. est, non maritima, cui etiam *Neomagus* dicitur.

Neomagus, etiam eidem Ptolemæo, urbs Nemetum in Germaniâ sup. in Palatinatu apud Rhenum, teste Jo. Heroldo, vulgò *Odenheim*, vel *Udenheim*. Sed Ferrario ipsa Spira potius videtur, ita ut eadem sit *Neomagus* Antonini, & Ptolemæi.

Neomagus, op. Gall. Narbon. in finibus Tricastinorum. Ptol. *Nyon*, teste Jo. Poldo. Et in Gall. Belgicâ, in finibus Trevirensium, vulgò *Numagea*, pagus ad Mosellam, à Treviris 3 leuc. in ortum. Et in Campaniâ, *Nogent sur Seine* hodiè, inter Agendicum 7. & Trecas 12 leuc. in fin. Senonum.

Neon, urbs Phocidis, Herod. lib. 8. Gentile *Neonius*, & *Neonæus*. Steph.

Neoptolemus, cognomen Pyrrhi Achillis filii, inde impositum, quòd admodum adolescentulus primum tyrocinium in bello Trojano posuit. Νεοπτόλεμος enim Græcis *tyronem* sonat, seu *militem novitium*. Virg. Æn. 2. Hinc

Νεοπτόλεμος

Νεοπτολέμειος τίσις, *Neoptolemica vindicta*, ubi quis idem patitur quòd in alios fecit. Siquidem *Neoptolemus*, qui Priamum in ipsis palatii focis occiderat, ipse vicissim apud Delphos, ad Apollinis Aram interfectus est. Item Tragœdus, de quo Sueton. in Calig. cap. 107. ubi Torrentius videri potest.

Neorus, Iberiæ op. insigne, juxta Harmastim fluvium. Plin. 6. 10.

Nemitæ, Indiæ pop. de quibus vide Diod. Sic. lib. 17.

Neontichitæ, pop. Æolidis, quorum urbs νέον τεῖχος, i.e. *nova mœnia*, commemoratur à Stephano. Item Phocidis, Thraciæ, Cariæ, & Sarmatiæ Europææ.

Neoterius, Consul cum Valentiniano Augusto, anno U. C. 1183.

Nepa, pro cœlesti Scorpione passim apud Ciceronem in Arateis; Exemplo hæc sint.

Ipsaque consequitur lucens vis magna Nepai.

Et, *Quare cum magnis sese Nepa lucibus effert.*

Manilius lib. 2. —— *Pietate ad sidera ductam*

Erigonen, ictuque Nepam, spolioque Leonem.

Et libro quarto,

Hærentesque decem partes Nepa vindicat ipsi.

Et libro quincto,

Sed regione Nepæ vix partes octo trahentes.

Nepam Afrorum esse vocabulum scribit Festus, i. e. Pœnorum, ut interpretatur Bocharrus, quorum linguâ נב *neb* vel נבה *nebba* dici potuit à *caudæ internodiis*.

Nepe, Tusciæ urbs mediterranea, hodie nomen retinet, Procopio Gothicarum rerum lib. 4. est Νέπα, Ptolemæo Νέπιτα, Straboni lib. 5. Νέπιτα, Genuina autem formatio est apud Livium, & in antiquo lapide *Nepete*, ut *Tergeste*, *Ateste*, *Praneste*, *Reate*, *Soracte*. Græci ultimam syllabam formarunt plerumque in -τος, unde apud Dionys. Hal. lib. 13. qui interiit, scriptum fuit Νέπετος. Apud Stephani enim epitomatorem sic legitur Νέπετος, πόλις Ἰταλίας, Διονύσιος τεσσαρακαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικὸν Νεπετῖνος; per summam imperitiam procul dubio sic scripsit pro Νέπετος. Opidani *Nepesini*, eâdem sc. etymologiâ, ut à *Mileto*, *Milesii*. Cluverius. Sil. Ital. lib. 8.

Hos juxta Nepesina cohors, aequique Falisci.

Hodie *Nepe* vel *Nepi*, long. 35. 57. lat. 41. 59.

Nephalia, festa Græcorum, quæ sine vino celebrabantur, testibus Polluce, & Suidâ.

Nephathdor, civitas in tribu Manasse, eadem quæ *Dor* dicitur. 1 Reg. 4. Ex Hebræo vertendum erat *in omni termino Dor*.

Nepheus, fil. David. 2 Sam. 5. Lat. *imbecillis*, aut *remissus*, sive *laxatus*.

Nephele, uxor Athamantis, mater Phryxi & Helles, à quo Ovid. Met. 11. Hellen *Nepheleida* cognominat. Hinc *Nephelæus*, ut *pecus Nephelæum* pro Ariete qui Phryxum & Hellem vexit. Val. Flac. lib. 1.

I decus i & pecoris Nephelæi vellera Graio

Redde tholo. Vide Nat. Com. 6. 9.

Nephelis, Ciliciæ urbs. Ptol.

Nephelococcygia, confictum urbis nomen apud Aristophanem Comicum. Steph.

Nephemita, Sarmatiæ Asiaticæ pop. Plin.

Nepher Cheres, Ægypti rex, an. ante U. C. 180.

Nepherites, rex Ægypti. Olymp. 93.

Nephthali, nomen loci. 1 Reg. 4. Item sextus filius Jacob ex Balâ ancillâ Rachel. Gen. 30. Lat. *comparatio*, vel *æquiparatio*, aut *retorsio*, vel *tortuositas*. Hesychius. Νεφθαλείμ, πλάτυσμός.

Nephthalitæ, pop. in Oriente. Joseph. Steph. Sic scribendum apud Agathiam pro *Nepthalitæ*; A Procopio *Euthalitæ* vocantur, sic Lewenclavius monuit. Hunnica natio est, sed Persis vicina, quorum civitas Gorga; vide Procop. lib. 1. bell. Pers. ubi eos elegantèr describit.

Nephthoa, Lat. *apertus*, vel *apertio*, sive *sculptura*, nomen Fontis. Jos. 15.

Nephtuim, idem pl. num. filius Mesraim. Gen. 10.

Nephusim, nomen viri. 1 Esdr. 2. Lat. *diminuti*, vel *dilacerati*.

Nepista, Carmaniæ urbs. Ptol.

Corn. Nepos, & ante Cæsaris dictaturam, & eo dictatore, & postea vixit. Hieronymus in Chronico Eusebiano refert illum ad annum Augusti quartum. Padi fuit accola, teste Plinio 3. 18. Unde Catullo epigrammate primo *Italus*; Ausonio autem Epist. 24. *Gallus* vocatur; nempe quia Italia Transpadana diceretur Gallia Togata. Historicus hic Ciceronis amicus familiaris à Gellio vocatur 15. 28. Chronica scripsisse, testis est idem Gellius 17. 21. In his pro triplici tempore, ἀδήλῳ, μυθικῷ & ἱστορικῷ tres videtur scripsisse libros, quod liquidò testatur Catullus initio Hendecasyllaborum. Nec historicum tempus ab eo solùm esse tractatum, indicio est illud Ausonii Epist. ad Probum Præfat. *Apologos Titiani, & Nepotis Chronica, quasi alios Apologos (nam & ipsa instar fabularum sunt) ad nobilitatem tuam misi.* Item ex eo, quod Tertullianus in Apologetico adversus Gentes (ubi eum inter antiquitatum commentatores disertim reponit) dicit, haud alium Saturnum, quàm hominem, promulgasse. Quod etiam Lactantius tradit 1. 13. Reliquit præterea libros illustrium virorum, quorum Gellius meminit. 11. 8. & Servius in Æn. 1. Eorum librum 1. 15. & 16. citat Charisius. Ex his habemus 22. exterarum gentium Imperatores. Vide Voss. Hist. Lat. 1. 14. & Jonsium Hist. Phil. Script. lib. 2. cap. 18.

Nepotianus, quidam Romæ Imperator salutatus, 28 post die interfectus est, an. U. C. 1104.

Neptuni ara, urbs Africæ propriæ maritima. Ptol.

Neptuni fanum, Straboni & Melæ circa Cenchreas, Ptolemæo vero juxta Patras. Item in Calauriâ insulâ, Plut. in Demosth. Item circa Mantineam & in Catiâ, Polyb. Plinio.

Neptuni promuntorium in Campaniâ, item in Arabiâ Felici, Eust. in Dionys. apud quem Ποσειδώνιος ἄκρα dicitur.

Neptunius, mons & fons Siciliæ & Tattacinæ. Solinus. *Spreverio* nunc Fazello.

Neptunius dux, Sextus Pompeius sic dictus. Horat. Epod. 9. *Ut puer, actus cum freto Neptunius*

Dux fugit, ustis navibus.

Hic enim, teste Appiano Ἐμφυλ. 5. Θαλάσσης & Ποσειδῶνος υἱὸς ἑαυτὸν καλεῖν. Ac Dione lib. 48. non semel, qui & illud exprimit, Neptuni filium dici voluisse, quia pater ejus Pompeius M. maris olim potitus imperio. Neque minus insolens Agrippa Augusti nepos ex Juliâ, qui & ipse Neptunum se vocavit. Dio lib. 55.

Neptunus, Saturni & Opis filius, cui in orbis totius divisione maris regnum obtigit, unde & tridentem gestat, peculiare ejus regni sceptrum. Ipse apud Virgil. Æn. 1. ventos alloquens,

Non illi imperium pelagi sævumque tridentem,

Sed mihi sorte datum. ——

Uxorem habuit Amphitriten, multarum nympharum matrem, quarum nomina exequitur Hesiod. in Theog. Hinc deducitur *Neptunine* patronymicum fœmininum. Catul. in Argon. *Te ne Thetis genuit pulcherrima Neptunine?* Hinc etiam *Neptunius*, ut apud Virg. Æn. 3.

—— *Et ex imo fumat Neptunia Troja.*

Equos primus omnium domuisse, artemque equitandi tradidisse fertur. Diod. Sic. lib. 6. Vide *Scyphius*. Alii volunt ipsum hominibus equum antea ignotum primum edidisse, quod asserit Lucanus in his.

Primus ab æquoreâ percussis cuspide saxis

Thessalicus sonipes bellis feralibus omen

Exiluit. —— Virgil. lib. 1. Georg.

—— *Tuque ô cui prima frementem*

Fudit equum magno tellus percussa tridente

Neptune. ——

Quid autem Neptuni nomine intellexerint veteres, prolixè docet Natalis Comes lib. 2 cap. 8. Nomen ejus quod attinet, ita Cic. 2. de N. D. *Ut à porta Portunus, sic Neptunus à nando, prioribus literis paulum immutatis.* Legendum autem *à nubendo*, vel *à nuptu*, non *à nando*. Sic enim Varro *Neptunus* (inquit) *quod mare terras obnubit.* Nam olim *Neptunnus* dicebatur, ut à portu *Portunnus*, à satu *Saturnnus*: sic hodie in antiquis libris *Pilumnus*, *Picunnus*, *Vertunnus*. Lipsius Saturn. 1. 2. At Scal. de Plantis Neptuno ait nomen à *lotione* attributum, sc. ἀπὸ τοῦ νίζειν. Bocharrus vero *Neptunum* ab Ebræo פתח deducit, quod

sig-

ſig *dilatare*, illud autem in conjugatione niphal נִפְתָּה *Niphta*. Sed melius deduci poteſt ab Ægyptio Νέφθυν, de quo Plut. in Iſide. Νέφθυν δὲ καλοῦσι τῆς γῆς τὰ ἔσχατα, καὶ παρόρια, καὶ ψαύοντα τῆς θαλάσσης. De variis autem *Neptunis* Vide Voſſ. de Theol. Gent. 1. 15. De ſimulachro autem ejus ac ſacrificiis idem agit lib. 9. cap. 18.

Nequinum, op. quod nunc *Narnia* dicitur, ob incolarum libidinoſam inertiam ſic dict. Plin. 3. 14. *Narnienſes; quod opidum Nequinum ante vocatum eſt*. Stephani epitomator Νεκοῖα, πόλις Ὀμβρικῶν. Διονύσιος ἐν πεντεκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας: τὸ ἐθνικὸν Νεκοϊᾶται. Omnino credendum ſcripſiſſe, ſi non Stephanum, ſaltem ipſum Dionyſium Νεκουινᾶται, h. e. *Nequinates*: quorum op. erat Νεκουῖνα *Nequina*. Liv. lib 10. *Alter Conſul Apuleius in Umbria Nequinum opidum circumſedit. Locus erat arduus; in parte unâ præceps, ubi nunc Narnia ſita eſt; nec vi, nec munimento capi poterat*. Vide *Narnia*.

Ner, Lat. *lucerna*, ſive *novale*, pater Abner. 1 Sam. 14. Pater Cis patris Saul. 1 Par. 8. Filius Jahiel. 1 Par. 9.

Nerabus, urbs Syriæ. Steph.

Neratius, J.C. clariſſimus, cujus ſcriptorum fragmenta extant in Pandectis.

Neregal, vel *Nergal*, Lat. *explorans*, vel *pedeſter*, ſive *lucerna diſcooperta*, vel *coacervata*: aut *novale diſcoopertum*, vel *revolutam*, unus ex principibus regis Babylonis. Jerem 39.

Nereſſus, op. in Ceâ inſ. cujus mem. Æſchines epiſt. 1. ad Polyc. Ita vett. edd. lege *ad Philocratem*. Locus ſic ſe habet Αὐτόπτης ἐν Μουνυχίας ἱερὸν λαμπρὰ οἰκία ... Σαίρωνι ... κατήχθημεν εἰς Νηρεσσὸν τῆς Κέω.

Nereus, Ponti, ſive Oceani & Tethyos filius. Heſiod. in Theog.

Νηρέα τ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο Πόντος,
Πρεσβύτατον παίδων· αὐτὰρ καλέουσι Γέροντα,
Οὕνεκα νημερτής τε καὶ ἤπιος, οὐδὲ θεμιστέων
Λήθεται, ἀλλὰ δίκαια καὶ ἤπια δήνεα οἶδεν.

Illum igitur & veridicum & vatem eſſe crediderunt, cum Trojanas etiam calamitates Paridi nunciaret, ut ait Horat. lib. 1. Carm. in his.

Paſtor cùm traheret per freta navibus
Idæis Helenam perfidus hoſpitam,
Ingrato celeres obruit otio
Ventos, ut caneret fera
Nereus fata, &c.

Fertur hic in mari Ægæo præcipuè domum habuiſſe. Apollonius lib. 4.

Ὣς ἔφατ' αὐτίκα δ' Ἶρις ἀπ' Οὐλύμποιο θοροῦσα
Τάμνε τανυσσαμένη κοῦφα πτερά, δῦ δ' ἐνὶ πόντῳ
Αἰγαίῳ τόθι πέρ τε δόμοι Νηρῆος ἔασιν.

Hunc antiquiſſimum Deum vocavit Orpheus in Argon.

Νηρέα μὲν πρώτιστα καλῶ πρέσβιστον ἁπάντων.

Unde Virgilio *Grandævus Nereus* Geor. 4. & Æſchylo παλαιγενής. Homero autem γέρων ſimpliciter vocatur. Hunc mari præeſſe, & in mari habitare ſolitum, delectari choris puellarum, principiumque eſſe & finem aquarum, teſtatur Orpheus in Hymnis.

Ὦ κατέχων πόντου ῥίζας κυαναυγέτιν ἕδραν,
Πεντήκοντα κόραισιν ἀγαλλόμενος κατὰ κῦμα
Καλλιτέκνοισι χοροῖσι Νηρεῦ μεγαλώνυμε δαῖμον,
Πυθμὴν μὲν πόντου, γαίης πέρας, ἀρχὴ ἁπάντων.

Genuit Nereidas, numero quinquaginta, quorum nomina habes apud Hom. Iliad. 6. Vide Nat. Com. 8. 6. Inde *Nerine*. Virgil. Eclog. 8.

Nerine Galatea thymo mihi dulcior Hybla.

Figuratè accipitur pro mari. Perſius Sat. 1.

Et qui cæruleum dirimebat Nerea delphin.

Item nomen viri ſancti Rom. 16.

Nergel, idolum Cutheorum. 4 Reg. 17. idem ſig. quod *Neregel*.

Neri, & *Nerias*, pater Baruch, fil. Maaſiæ Jer. 22. & 36. & 51. Lat. *lucerna*, vel *novale*.

Nericus, urbs Acarnaniæ, quam Hom. ἐϋκτίμενον πτολίεθρον vocat. Odyſ. ult.

Nerigon, regiô ſeu peninſula Scandinaviæ ſub rege Danorum, non inſula Oceani Britannici, ut putavit Plinius; vulgò *Norwey*.

Nerio, *rionis*, vel *Neriene*, & apud antiquiſſimos *Neria*, Martis uxor. Gell. 13. 21. docet Sabinum eſſe vocabulum, quo ſignificatur virtus & fortitudo, unde & pro vi, poteſtate & majeſtate Martis accipitur. Plautus in Truculento. *Mars peregrè adveniens ſalutat Nerienem*

Uxorem ſuam. ———

Qu. Ennius Annal. 1. *Neriene Mavortis*, ſubaudi uxor. Licinius Imbrex ſive Tegula, vetus Comicus.

Nolo ego Neæram te vocent, ſed Nerienem,
Cum quidem Marti es in connubium datum.

Neripi, Aſiæ Sarmaticæ gens. Plinius.

Nerus, urbs Peloponneſi in agro Meſſeniaco. Steph.

Neritos, mons Ithacæ inſ. Virg Æn. 3.

Dulichiumque, Sameq; & Neritos ardua ſaxis.

Habuit ex Homero Il. 2. Νήριτον εἰνοσίφυλλον. Inſula etiam fuit ejuſdem nominis; utriuſque expreſſè mem. Strabo lib. 10. adductis locis Homericis. Originem nominis hanc adducit Didymus ad Odyſ. 18. Pterelai liberi Ithacus & Neritus, qui à Jove genus ducebant, incoluerunt Cephalleniam. Placitum his, relictâ gente ſuâ, trajicere in Ithacum. Loci hujus ſitum diligenter contemplati ad inhabitandum idoneum, quòd proximè adjacentibus regionibus altior eſſet, huc commigrarunt, condideruntque Ithacam. Inſulæ itaque ab Ithaco, Nerito monti adjuncto, à *Nerito* nomen inditum. Hinc *Neritius* nomen gentile, Ovid. Met. 13.

Neritiaſque domos, regnum fallacis Ulyſſis.

Neritum, urbs Salentinorum epiſcop. ſub Arch. Brundiſino, apud oram ſinus Tarentini, inter Aletium, & Callipolim, vulgò *Nardo* dicitur. Νήρητον MSS. Ptolemæi. Item *Nerıtum*, urbs epiſc. Leucadis inſ. ſub archiep. Naupactenſi, vulgò *S. Maura*, ubi ſedes Præfecti Turcarum. *Neritos* Melæ & Straboni.

Nerium, promunt. & op. Hiſp. Tar. in orâ occiduâ Callaicorum, quæ & *Artabrum*, & *Celticum* Plinio ac Melæ dicitur.

Nero, Rom. Imp. omnium quos terra ſuſtulit, crudeliſſimus; Hinc proprium nomen in appellativum commutatum eſt, ut *Nerones* crudeles, & *Neroniores* crudeliores dicamus. Eſt autem *Nero* (teſte Gellio 13. 21.) verbum Sabinum quo ſignificatur virtus & fortitudo. Suetonius in Tiberio. *Inter cognomina autem & Neronis aſſumpſit, quo ſignificatur linguâ Sabinâ fortis ac ſtrenuus*. Unde Gloſſæ, *Nero*, Ἀνδρεῖος. Notat Caſaubonus Sabinorum veterem linguam non aliam fuiſſe à Græcâ. Græci vero hominem bonis lacertis vocant νευρώδη. Dicæarchus in Clementis Protrep. Herculem deſcribit χέρσαι, νευρώδη, μέλανα. Et νευροῦν accipiebatur pro robuſtum reddere & validum. Verbum eſt artis Gymnaſticæ, quo uſus eleganter Chryſoſtomus in poſter. ad Corinthos ... ἀθλητὰς ... καὶ νευροῦν, ubi vox utraque proprie de Gymnaſtis uſurpatur. Inde Νεῦρον, ut Σάγρον, Κύκλον. Χεῖλον. Nero autem à Νεῦρον diſſolutâ diphthongo & imminuta u ut *periri*, unde *experiri* à πειρᾶν. *Nerio* autem & *Nero* Hebraicè *terribilis* eſt: nam נוֹרָא *nora*, à יָרֵא *Jare* timuit. Unde Deus ſæpe in ſacrâ paginâ terribilis vocatur. Vide Illyrici Clavem in *Terribilis*. Hujus temporibus amnes retro fluere viſi ſunt. Plin. 2. 103. Iſte in tantum ſceleris eſt progreſſus, ut matrem & amitam, imò & uxorem, affines, & neceſſarios, viroſque illuſtres alios quamplurimos interficeret. Senecam Præceptorem ad necem compulit, Romam incendit. De quo Boetius libr. 2. de Conſ. Phil.

Novimus quantas dederat ruinas,
Urbe flammata, patribuſq; caſis,
Fratre qui quondam ferus interempto,
Matris effuſo maduit cruore,
Corpus & viſu gelidum pererrans;
Ora non tinxit lacrymis, ſed eſſe
Cenſor extincti potuit decoris.
Hic tamen ſceptro populos regebat, &c.

Idne autem fecerit, dubium relinquere Tacitus maluit, cum tam propudioſum facinus hominem, nedum Romanum Principem admiſiſſe ſibi quidem perſuadere non poſſet, ut crederet. Sed cur Suetonius vulgavit? *Adduntur*, inquit, *his atrociora, nec incertis autoribus ad viſendum*

interfectæ

interfectæ matris cadaver accurrisse, contrectasse membra, alia vituperasse, alia laudasse, sitique interim aborta bibisse. Sed ô pudet verborum Dionis: Μαθὼν δὲ ὁ Νέρων ὅτι τεθνήκει, ὀκ ἐπίστευσεν. Ὑπὸ γὰρ τῆ μεγέθους τῆ τολμήματ© ἀπιστία αὐτῷ ἐνεχύθη, ἢ τοῦτο αὐτόπτης ἐπιθυμῶν τῆ πάθους γενέσθαι, ἢ αὐτὸς τε πάντων εἶδε γυμνώσας, ἢ τὰ τραύματα αὐτῆς ἐπεσκέψατο, ἢ τέλ©, πολὺ ἢ τῦ φόνου ἀνοσιώτερον ἔπ© ἐφθέγξατο. Εἶπε γὰρ· Οὐκ ᾔδειν ὅτι οὕτω καλὴν μητέρα εἶχον. Ita certe est; occidisse innius fuit. Quam improbitatem ejus Domitius pater tum ex suis, tum uxoris Agrippinæ moribus olim prædixerat, teste Xiphilino, Ἀδύνατον ὄντα ἄνδρα τινὰ ἀγαθὸν ἐκ τῆ ἐμῆ ἢ ταύτης γεννηθῆναι. Tandem cum ab omnibus derelictus esset, ex urbe fugit. Sed quæsitus, ut ad supplicium vivus attraheretur, ferrum jugulo adegit, ac sic defecit, extantibus, rigentibusq; oculis ad horrorem usque formidinemque visentium, eodem die quo Octaviam quondam è medio sustulerat. Sueton Regnavit, an. 13. menses. 8.

Nero calvus, maledictis populi appellatus est Domitianus, quod sævitiâ Neronem vel exæquaret, vel superaret, ac Nero alter esset. Juvenal. Sat. 4.

> *Cum jam semianimum laceraret Flavius orbem*
> *Ultimus, & Calvo serviret Roma Neroni.*

Neronianæ Thermæ, à Nerone Imp. ædificatæ. Mart. lib. 7. Ep. 33. ——— *Quid Nerone pejus?*

> *Quid Thermis melius Neronianis?*

Vide eundem lib. ep. 48. & 3. 25. & 10. 48.

Neron, insula maris Rubri ante Arab. Fel. in orâ ad ort. ubi crystallus, teste Plinio, provenit.

Nertobrica, vel *Nertobriga*, op. Hisp. Bæt. Appian. hodie *Valera* nominatur, in quâ Arias Montanus natus est, qui testatur ibidem hodiè etiamnum antiquam inscriptionem extare, in quâ *Nertodrica* per d. nominatur. Item op. Hispan. Tarrac. in Celtiberis, *Almunha* Varretio, *Rota* Hieronymo Suritæ, & aliis *Valde Nebro*; Jo. Marianæ *Ricla*.

Nerva, Rom. Imp. 13. Flavio Domitiano, cui successit, dissimillimus, animoque verè paterno erga populum affectus. Hic cum nullos sibi liberos genuisset, Ælium Trajanum sibi adoptavit, qui illi etiam in imperio successit. Matt. 8. 70. laudat eum ab ingenio Poetico, qui etiam puer, à carminis dulcedine *Tibullus* appellabatur. Idem 11. 6.

> *Tanta tibi est recti reverentia, Cæsar, & æqui,*
> *Quanta Numa fuerat; sed Numa pauper erat,*
> *Ardua res hæc est opibus non tradere mores;*
> *Et cum tot Crœsos viceris, esse Numam.*
> *Si redeant veteres, ingentia nomina, patres,*
> *Elysium liceat si vacuare nemus:*
> *Te volet invictus pro libertate Camillus;*
> *Aurum Fabricius, te tribuente, volet.*
> *Te duce gaudebit Brutus; tibi Sylla cruentus*
> *Imperium tradet, cum positurus erit.*
> *Et te privato cum Cæsare Magnus amabit.*
> *Donabit totas & tibi Crassus opes.*
> *Ipse quoq; infernis revocatus Ditis ab umbris*
> *Si Cato reddatur, Cæsarianus erit.*

Nerva, flu. Hisp. in Cantabris. Ptol. *Nesua* Pomponio, teste Pintiano.

Nervii, Belgarum pop. in finibus Ambianorum, qui semper reliquos Belgas increpitabant, quòd se populo Rom. dedissent; se autem neque legatos ad Cæsarem missuros, neque ullam pacis conditionem accepturos affirmabant. Tandem vero difficillimo & periculosissimo prælio à Cæsare victi sunt. Lucan. lib. 1.

> ——— *Nimiumque rebellis*
> *Nervius, & cæsi pollutus sanguine Cotta.*

Hodiè *Tornacenses* dicuntur in Flandriâ, eorumque urbs *Tornacum*, Gallicè *Tournay*, & Germanis *Dornick* dicitur, media inter Duacum, & Aldenardum.

Nerulum, op. Lucaniæ mediterraneum, *Lagonero*, teste Cesio Cittadino; vi captum repentino adventu Æmilii Liv. lib 9. Inde *Nerulonenses* Suetonio in Aug. Alterum in Sabinis, vulgò *Neruli*, inter Nomentanum, & Cutilias 50 m. p. ab urbe Roma supra 20. Pop. *Nerulani* Plin. 3.

Nerum, vide *Neron*.

Nerusi, pop. Alpini apud montem Vesulum, Plinius, *Nerusii* Ptolemæo, quorum urbs est Vintium, *Venza* & *Vence*, urbs episc. in Provincia.

Nesa, regio montana juxta Ætnam.

Nesactium, Istriæ op. Plin. *Nesactium* Ptolemæo, & *Nesattium* Livio. *Castello novo* ad Arsium flu. hodie esse scribit D. Niger.

Nesæus, campus est à quo apud Medos equi *Nesei*. Steph. Vide *Nisæum*.

Nesea, nympha marina, à *natando* sic dicta, νέω enim *nato* significat.

Nesi, Scythiæ Europæ pop. optimis quondam equis abundantes. Plin. 6. 20.

Nesiades, ins. parvæ Gall. contra Ligeris ostia, quæ & Veneticæ, *Isles de Vannes*, teste Camdeno.

Nesib, Lat. *stans*, seu *statio*, vel *erectio* sc. alicujus tituli: aut Syriacè, *plantatio*. Civitas in tribu Judâ. Jos. 15.

Nesibis, vide *Nisibis*.

Nesis, Campaniæ ins. asparago optimo nobilis. Plin. Nunc *Nesita* dici scribit Geo. Fabricius in Itinerario Romano. Inter Pausilypum promont. & Puteolos eam describit Hermolaus. Mem. ejus Lucanus lib. 6.

> *Traxit iners cælum fluida contagia pestis*
> *Obscurum in nubem; tali spiramine Nesis*
> *Emittit Stygium nebulosis aera saxis.*

Stat. 2. Sylv. 2. ——— *Inde malignum*

> *Aera respiciat pelago circumflua Nesis.*

Et 3 Sil. 1. *Salvaque quæ fixam pelago Nesida coronat.* Utroque loco ad etymon allusum; dicitur enim à νῆσ© *insula*.

Nesonis, palus Thessaliæ apud Larissam urb. Strabo, *Nesonium stagnum* Suidæ dicitur.

Nespitus, vide *Nepe*.

Nesroch, vide *Nisroch*.

Nesson, urbs Thessaliæ. Gentile *Nessoniter*. Steph.

Nessus, unus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius, qui, cum Herculi ad Evenum flu. operam suam obtulisset, ad Dejanitam in ripam ulteriorem trajiciendam, jamque trajectæ vim inferre pararet, ab Hercule sagittis confossus est; cujus quidem corpus suo ipsius fœtore totam fœdavit, & infestavit regionem, quæ ob id *Ozolis*, i. e. *putida* dicta. Hic, cùm jam mortem imminentem videret, Dejanitæ vestem tradidit, sanguine suo infectam, vim amatoriam illi inesse simulans, virumque alterius fœminæ amore captum ad ipsius amorem posse revocari. Cujus verbis illa temerè fidem adhibens, Herculi Oetâ monte sacrificanti per Licham puerum vestem eam misit, quam cum ille induisset, veneno statim per viscera serpente, doloris impatientiâ in ardentem sese rogum conjecit. Stat. Theb. 11.

> *Qualis ubi implicitum Tirynthius ossibus ignem*
> *Sensit, & Oetæas membris accedere vestes.*
> *Vota incepta tamen, libataq; thura ferebat*
> *Durus adhuc, patiensq; mali, mox grande coactus*
> *Ingemuit, victorq; furit per viscera Nessus.*

Hinc *Nessæus*. Ovid. Epist. 9.

> *Illita Nessæo misi tibi texta veneno.*

Seneca in Hercule Oetæo.

> *Tabe Nessêâ illita palla.*

Nessus, vide *Nesus*.

Nestocles, statuarius fuit, Phidiæ æmulus, cujus tempore floruit, Olympiade nimirum 83. Plin. 34. 8.

Nestor, fil. Nelei & Chloridis, Hom. Odys. 2. qui adhuc adolescens bellum gessit, etiam tum vivo patre, adversum Epeos, Peloponnesi populos, qui postea Elii dicti sunt: ac deinde cum Pirithoi nuptiis interesset, adversus Centauros, qui Hippodamiam jam rapere conabantur, strenuè pugnavit. Unde Val Flac. lib. 1.

> *Fert gravis invito victorem Nestora tergo*
> *Monychus.* ———

Postremo belli Trojani tempore, jam senior effectus, ut idem Hom. Iliad. 2. scribit, 50 navibus cum reliquis Græcis Principibus ad Trojam venit; ubi consilio suo tantum Græcorum rebus profuit, ut Agamemnon profiteri non dubitaret, brevi se Ilium fuisse expugnaturum, si 10 sibi contigissent Nestores. Nam præter summam

prudentiam, ætatis diuturnitate collectam (quâ
——— *Componere lites*
Inter Peliden tentavit & inter Atridem,
uti loquitur Horat.) tantâ præterea eloquentiâ excelluit, ut eius ore melle dulcior fluere diceretur oratio. Unde Ἡδυεπὴς Πυλίων ῥήτωρ λιγὺς ab Homero dicitur. Uxorem habuit Eurydicem, Clymeni filiam, ex qua 7 filios & 1 filium suscepit. Cic. ad Att. lib. 14. *Non alienum est dignitate tuâ, quod ipsi Agamemnoni regi fuit honestum, aliquem in consiliis capiendis Nestorem habere.* Exegisse autem Nestorem 3 secula vivendo Homerus prodidit, ad quod alludit Juvenal. Sat. 10.
Rex Pylius, magno si quicquam credis Homero,
Exemplum vitæ fuit à cornice secundæ.
Homeri versus de Nestoris vitâ is est, Iliad. γ.
Τρεῖς γὰρ δή μιν φασὶν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν.
Illum jam exegisse hominum tria secula fama est.
Unde Nævius illum *Trisedisecum*, quanquam durius, apud Gellium 19. 7. appellavit. Quam ob causam de eodem Horat. 2. 9. *At non ter ævo functus amabilem*
Ploravit omnes Antilochum senex
Annos. ———
Ipse apud Ovid. Met. 12. ——— *Vixi*
Annos bis centum, nunc tertia vivitur ætas.
Multi aiunt eum vixisse annos solummodo 90. Inter quos Acron & Eust. attribuentes seculo 30 annos.

Nestor, poeta è Lyciâ reg. pater Lysandri poetæ, qui tempore Severi Principis panxit Ἰλιάδα λειπογράμματον: ita ut libro primo deesset litera α; in secundo nusquam inveniretur litera β; in tertio deesset γ, atque ita in cæteris. Similiter Odysseam scripsit Tryphiodorus. Item Alexandrinus Grammaticus, qui Marcellum, Augusti sororis filium erudiit. De quo vide Voss. Hist. Gr. lib. 2. cap. 4. Alius Episcopus Pergæ in Pamphyliâ, & Martyr sub Decio. Item Confessor quidam qui se Thessalonicæ ad monomachiam cum Gigante obtulit, sub Imp. Maximiniano.

Nestorius, Germaniciensis ad gubernationem Ecclesiæ Constantinop. Antiochiâ accersitus est: homo naturâ eloquens, sed αὐτοδίδακτος & arrogans, defendit Anastasium Presbyterum, qui docuerat B. Virginem Mariam non esse appellandam Θεοτόκον, i.e. *Deiparam*, vel *Dei genetricem*. Item, Judæos non crucifixisse Deum. Contra hunc convocata est Synodus à Theodosio Juniore in urb. Ephesum, An. Dom. 435. In eâ Synodo præsedit Cyrillus Alexandrinus, damnatusque fuit Nestorius, qui aliquot annis post in exilio tabe consumptus est. Hist. Trip. 12. 4. & 5.

Nessus, flu. Thraciæ, illam à Macedoniâ disterminans, ab ostio Strymonis 60 m. p. in ort. distans, ac Pangæi montis radices lambens, teste Solino. *Nestus* dicitur Herodoto & Plinio; *Nastos* Stephano, aliis *Nessus*. Hodie *Nesto* Sophiano, & *Charasou* Turcis, teste Bellonio. *Nessus* alter, Ptol. *Nestus* Stephano. Vulgò *Nissava*, op. & flu. Mysiæ superioris. long. 47. 45. lat. 43. 38. Item *Nessus*, urbs Iberica. Steph.

Netium, Peucetiæ op. in Italiâ. Strabo. *Andri* Nigro.

Netum, urbs Siciliæ inter Motycam & Acras. Græcè Νέητον, vulgò nunc vocatur *Noto*, unde tertia universæ insulæ pars vulgò incolis *Val di Noto* dicitur. Vocabulum urbis antiquum apud Ptol. vitiatum legitur Νέαιθον, facili librarii lapsu κ pro τ scribentis. Sed idem urbis vocabulum etiam unico vocali ε dictum fuisse Νῆτον, apparet ex Silii versu quodam lib. 14.
Et Netum, & Mitiæ, pubesque liquentis Acheti
Unde etiam apud Cic. Verr. 5. opidani quatet *Netini* dicuntur, ut & apud Plin. 3. 8. Apud eundem Cic. Ver. 2. aliâ formatione sunt *Netinenses*; sed voluisse ipsum Ciceronem variare, minimè veri est simile, librarii errorem esse puto; qui sic scripsit, quia præcedebant *Agyrinenses*. Vide Cluv. Sic. Ant. pag. 358.

Netophati, nomen loci. 1 Par. 2. Lat. *gutta*, sive *distillatio*, aut *gummi*, vel *declinatio oris*. Inde *Netophathites*. 2 Sam. 23.

Netupha, nomen loci. 2 Esdr. 22. Idem.

Netuphati, nomen loci. Nehem. 12. Idem.

Neva, Cœlæ Syriæ urbs inter Capitoliam & Damascum. Anton.

Neucerta, corruptè pro *Nuceria*.

Neverita, Dea, quam io decimâ cœli regione ponit Martianus Capella, ubi tamen alii libri habent *Nerita*, forte pro *Nerina*, ut opportunè jungatur, quem Capella ibidem recenset. Glossæ tamen *Neverita*, *reverentia Dea*. Grorius.

Nevidunum, op. Gall. Celt. in ducatu Nivernensi, quod & *Noviodunum* dicitur; vulgò *Neuvy*.

Nevita, Consul cum Mamertino, an. U. C. 1115.

Nevius, corruptè pro *Nævius*.

Neuri, pop. Sarm. Europ. quos Mela ad ortum Tyræ flu. locat, Solinus vero circa Borysthenem. Horum urbs *Nerva* in orâ Livoniæ extrema, à Revaliâ urbe 3 leuc. in Bor. distans, nonnullis esse ex allusione nominis videtur. Hos narrant in lupos se transformare, & ad priorem, cum volunt, formam redire. Mela 2. 1. *Neuris statum singulis tempus est, quo si velint, in lupos, iterumque in eos qui fuere, mutentur.* Ubi notat Vossius non omnibus Neuris idem esse tempus, quo sese in lupos transformerent, sed unicuique statum tempus μεταμορφώσεως suæ. Verum si Herodotum sequamur, legendum erit, *singulis annis*. Porro de *Neuris* omnes conveniunt, præter Val. Flaccum, qui Neuris tribuit, id quod alii aliis Scytharum populis, cum & illos & Jazyges scribit parentes suos devorare lib. 6.
——— *Et raptor avorum*
Neurus, & expertes canentes Jazyges ævi.
Non rectè vulgò legitur, *& raptor amorum*. Nec meliora sunt illa quæ viri eruditi substituunt. Horum mem. Dionys. vers. 310.
Ἔνθα Μελάγχλαινοί τε καὶ ἀνέρες ἱππημολγοί,
Νευροί τ' ... Γελωνοί τ', ἠδ' Ἀγάθυρσοι,
Ἧχι Βορυσθένεος ποταμοῦ ...
Μίσγεται Εὐξείνῳ ... μέτωπα.

Neuris, insula Propontidis. Vide *Proconnesus*.

Neustria, quæ & *Normannia*, reg. Gall. Celt. inter Sequanam ad ort. & Argenen ad occ. Quamvis Neustria magis patet, quàm Normannia, ad Ligerim usq; pertingens. Hic Ortelius non sine manifesto errore Neustriam cum Austrasiâ, quæ Lotharingia est, confundit. Neustria autem à nonnullis ea pars Gall. Belg. quæ vulgò *Westreich* dicitur, appellatur. Alia est Francia occidentalis, sed malè, ut Jo. Goropius Becanus in Gallicis scribit. Non enim Neustria totam Franciam occidentalem, quæ Germanis *Westrych* nominatur, sed partem duntaxat complectitur. Ferrarius.

Neut, Ægypti Nomus. Ptol.

N I.

Nia, flu. Libyæ interioris. Ptolem.

Niacurra, urbs Commagenæ. Anton.

Niathos, corruptè pro *Neathus*.

Nibis, urbs Ægypti, Gentile *Nibites*. Steph.

Nicaa, urbs gemina: una urbs archiep. Bithyniæ ad Ascaniam paludem, prius *Antigonia*, teste Strabone, *Olbia* Plinin, & *Ancore*, teste Stephano dicta. Vulgò *Isnich* de nomine lacus Ascanii, & *Nichor*, teste Leunclavio, sed Sophiano *Nichea*, inter Nicomediam ad Bor. 44. & Prusam in Eurum 25. m. p. dissita. Hic Philistion Comicus, Socratis contemporaneus, nimio risu repente exspirasse traditur; quod & Sophroni contigit, teste Politiano in *Nutricia*. In hâc urbe Synodus adversus Arrii sectam, An. Dom. 324. celebrata. Item Liguriæ op. maritimum. *Nicia* Antonino dicitur, vulgo *Nizza*. Meminit ejus Steph. Νίκαια, πόλις Κελτικὴ, Μασσαλιωτῶν ἄποικος. Plin. 3. 5. *Nicæa opidum à Massiliensibus conditum.* Ptol. Μασσαλιωτῶν Νίκαια. Sunt & aliæ 6. teste Stephano. 1. Locrorum Epicnemidiorum in Achaiâ, Thermopylis proxima, ad sinum Maliacum. 2. Illyriæ. 3. Indiæ. 4. Cyrni, seu Corsicæ insulæ. 5. Leuctorum Bœotiæ. 6. Thraciæ. Vide Steph. & *Nicia*.

Nicaarchus, pictor suâ ætate eximius. Hic inter alia Venerem inter Gratias, & Cupidinem pinxit, & Herculem tristem insaniæ pœnitentiâ. Plin. 35. 11.

Nicanetus, Abderites, vel Samius fuit, ut air Athen. lib. 13. ubi citat ejus τὰς γυναικῶν καταλόγους. Lilius Gyraldus Poet. Hist. lib. 3. ait etiam *historiam indigenam* puta

puta Abderiticam, vel Samiam, condidisse. Sed non hoc dicit Athen. lib. 14. Tantùm ait, historiam secutum suæ gentis. Verba eius hæc sunt Νικαίνετος ὁ ἐποποιὸς ἐν τοῖς ἐπιγράμμασι, ποιητὰς ἐπιχώριος, καὶ τὴν ἐπιχώριον ἱστορίαν ἠγαπηκὼς ἐν πλείοσι.

Nicagoras, Atheniensis sophista, Mnesæi Rhetoris fil. Minuciani Sophistæ pater, flor. sub Philippo Rom. Imp. eo qui Alexandrum excepit: Scripsit βίους ἐλλογίμων, teste Suidâ. Magnam huic eruditionis laudem tribuit Himerius Areopageticâ apud Photium Eclog. 243. Κῆρυξ Eleusine fuit, & Philostrato familiaris, teste ipso Philostrato lib. 2. de Sophistis in Aspasio. Alius ab hoc fuit *Nicagoras* Zelita, ætate Alexandri Mercurius dictus, apud Clementem in Protrept. *Nicagoram* Leucadium ac Rhodium memorant Nummi Goltziani. De *Nicagorâ* Cyprio vide Voss. Hist. Gr. lib. 4. pag. 519.

Nicama, Indiæ intra Gangem metropolis. Ptol.

Nicander, Colophonius Grammaticus, poeta & medicus, tempore Attali, juvenis illius, qui Gallogræcos vicit. Scripsit *Theriaca*, seu de venenatis bestiis, In quæ, præter alios, commentarium scripsit Demetrius Phalereus, ut indicat Stephanus in Κόρωπη. Item *Alexipharmaca*, sive de Remediis contra venenum, nec non Ἑτεροιούμενα, opus Ovidianæ Metamorphosi non absimile. Meminere Athenæus & Tzetzes. His adde Ἰάσεων συναγωγὴν, Remediorum collectionem, & Προγνωστικὰ δι' ἐπῶν, quæ ex Prognosticis Hippocrateis desumpta erant. Præterea Georgica reliquit, quorum mem. Cic. 1 de Orat. & alia multa, de quibus Voss. Hist. Gr. lib. 4 cap. 14.

Nicander Alexandrinus, libro innotuit de Aristotelis discipulis, teste Suidâ in Ἀλεξῖνος.

Nicander, Chalcedonius, scripto prodidit Προυσίου συμπτώματα, teste Athenæo lib. 11.

Nicander, Thyatirenus, περὶ δήμων citatur ab Harpocratione in Τελαμῖδαι.

Nicanor, dux exercitûs Demetrii regis Syriæ à Judâ Macchabæo prælio victus. 1 Mach. 7.

Nicanor, natione Cyprius, unus ex 7 Diaconis ab Apostolis in divinum ministerium selectus. Act. Ap. 6. Apud Cyprum martyrio coronatus.

Nicanor, medicus Græcus, qui de Medicinâ multa scripsit.

Nicanor, Alexandrinus Grammaticus sub Hadriano Imp. Suidas. Vide Voss. Hist. Gr. lib 2. cap. 12. Τρεῖς γεγόνασι Νικάνορες, inquit Suidas, Ὁ μὲν ἐξ Βαλεάρων, ἕτερος δὲ Παρμενίωνος, ἄλλος δὲ Σταγειρίτης τὸ γένος, ὃ καὶ Ὑπερίδης μνημονεύει ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους.

Nicharchus, Philosophus Corinthius sub Periandro. Plut. in Symp. 7. Sap.

Nicasipolis, vide *Thessalonica*.

Nicasia, parva ins. juxta Naxum, inde *Nicasius*, quod & proprium nomen viri est. Steph.

Nicates, à Livio vocatur mons ille Italiæ, qui hodie *Maiella*, & *Mathesio* dicitur, teste M. Nigro.

Nicator, Seleuci cognomen, quia in Syriacis bellis semper invictus extitit, teste Appiano. Fuit 2. Syriæ rex.

Nicatoris, urbs Syriæ. Steph. Inde *Nicatorites*.

Nicatorium, Assyriæ mons juxta Arbelam. Strabo.

Nicaules, vide *Nicolaa*.

Nicea, Macedoniæ urbs inter Heraclam & Lychnidum. Anton.

Nicedorus, vide *Nicodorus*.

Nicephorium, urbs circa Edessam, aliàs *Constantina*. Steph. *Nasivancasi* hodiè nominari scribit Castaldus; *Nephrun* Pinetus vocat.

Nicephorus, Constantinopolitanus Imp. An. Dom. 803. Alius cognomine Phocas Imp. An Dom. 961. Tertius cognomine Botoniates Imp. An. Dom. 1083.

Nicephorus, ὁ Βασιλάκης, sive Βασιλάκιος. Rhetorices Constantinopoli professor, floruit sub Alexio Comneno, qui patri Michaeli successit 1131. De quo Nicetas Choniates lib. 7. gestorum Manuelis Comneni, & Jo. Cinnamus lib. 4. Hist. Rom. & ex hisce Leo Allatius in præfatione quam præmisit excerptis Heracliti, Libanii, hujusce Nicephori, & aliorum, quos primus Græcè edidit Romæ 1641. Latineque vertit, Ac Basilacæ quidem sunt ista: μῦθοι, διηγήματα, & ἠθοποιΐαι. Vossius.

Nicephorus, Callisti fil. Xanthopulus; qui inclaruit Hist. Ecclesiasticæ, ad Andronicum Palæologum exaratæ, libris 23. quorum postremi 5 perierunt. Condidit hoc opus, annum necdum 36 egressus; ut ait ipse in proœmio. Ineptum, & ridiculum scriptorem vocat Beza, viz. propter fabellas complures, & errores non exiguos: quos in eo etiam Baronius, Possevinus, atque alii observarunt. Sed ætatem cogitemus quâ vixit, pro quâ dictione usus est non invenustâ. Vide Voss. Hist. Gr. 2. 29.

Nicephorus, Patriarcha C P. reliquit ἱστορίαν σύντομον, sive Breviarium de rebus gestis à Mauricii cæde, usque ad Leonis 4 Porphyrogenneti & Irenes nuptias, hoc est, Constantini Copronymi, an. 49. Christi v. 769. Primus publicavit, ac tralationem suam addidit V. Cl. Dionys. Petavius. Alius *Nicephorus* Constantinopolitanus junior Chronographus. De quo Voss. Hist. Gr. 2. 25.

Necephorus, Diaconus Phryx inter eos, qui de sui ævi rebus aliquid prodiderunt, memoratur à Joanne Curopalate, & Georgio Cedreno, utroque in historiæ proœmio.

Nicephorus Gregoras, præterquam quod interpretatus est Synesii librum de Insomniis, præter item alia multa, quæ in Italiæ Bibliothecis asservantur, etiam historiæ Byzantinæ 11 libros condidit, quibus complexus est res annorum 145. à Theodoro Lascare priore usque ad suam ætatem sive obitum Andronici Palæologi posterioris, qui incidit in An. Dom. 1361. Hunc primus cum tralatione suâ publicavit Hieronymus Wolfius. Vide Voss. Hist. Gr. 2. 25.

Nicephorus, Philosophus atque orator; cujus oratio funebris extat de vitâ Antonii Patriarchæ C P. qui decessit, An. Dom. 901. Habes apud Surium Tom. 1. die 12. Febr.

Nicetas Choniates, vir Constantinopolitano imperio illustris, floruit initio seculi tertiidecimi. Libris 21 complexus est historiam annorum 85, nempe ab obitu Alexii Comneni, ubi desierat Zonaras, usque ad annum 1203. Diligens fuit Homeri lector ac imitator, adeo ut ob poeticam, atque Insolentem dictionem, quandoque durior fiat: cumprimis in præfatione, quæ salebrosa est. In cæteris mollius fluit, ut videatur sibi ostentare voluisse, quantus logodædalus foret; quod similiter in historiâ si fecisset, ne ille multo minus laudis, quàm nunc habet, mereretur. Vossius.

Nicetas David, sive Paphlago, Photii adversarius Composuit vitam Ignatii Monachi, Michaelis Trauli Imp. F. Patriarchæ C P. quo exacto Photius ex senatore factus est Patriarcha. Vide Voss. Hist. Gr. 2. 25.

Nicetes, Smyrnæus Sophista, Adriano Imp. gratiosus, ab eoque Museo Ægyptio adscriptus. Quum causas tentaret, foro etiam aptissimus videbatur. Adeo ingenium ad utramque dicendi rationem accomodavit, ut judiciale sophisticâ quâdam facultate exornaverit. Sophisticum vero & umbratile forensibus aculeis roboravit, genusque dicendi antiquum & politum retinuit: lascivus nihilominus, & Dithyrambicus visus. Philostr.

Nicepsis, rex Ægypti. Scal. Exer. 266. Circuli decussati atq; in quadrantes redacti numeros constituit Petosiris, vel Nicepso. Vide *Necepso*.

Nicer, Germaniæ flu. Amm. *Neckar* hodiè Rhenano, in Ducatu Wittemburgensi.

Nicia, & *Nicæa*, nomen 2. urbium, quarum una est Galliæ, alia Asiæ & Bithyniæ metropolis. Strabo lib. 4. Nicæam primus Antigonus Philippi fil. condidit, & Antigonam nominavit: postea Lysimachus à nomine uxoris Antipatri filiæ Nicæam appellavit. Urbis ambitus stadiorum 16. Fuit figurâ quadratâ in campo sita; habuit 4 portas ad rectos angulos; ex lapide, qui circa medium Gymnasium positus erat, omnes quatuor portæ cernebantur. Hic, jubente Constantino, celebris illa Synodus celebrata est 318 Episcoporum, & impium Arii dogma recisum. De eâ vetus scriptor à Jac. Gothofredo editus, Καὶ Νικαίας μὲν πόλεως διεξ ἐλαχίστη ὅσα ἐπ' ἐκείνων ἐργασία, κατέστη δὲ νομίζω τις ὑπόδειγμα πάσης πόλεως, διὰ τὸ ἰσότητα, καὶ κάλλος, καὶ ὅτι ἐν πᾶσι κεκοσμημένον, καὶ σεμνός. Libanius Orat.

Orat. Fun. Jul. *κάλλος μέγιστον* vocat, & multis locis καλὰς Νικαίας.

Nicia, flu. Æmiliæ in Padum influens. *Lenza* Nigro, & Leandro; non *Nura*, ut scribit Gaudentius Merula.

Niciæ vicus, in Ægypto est. Steph. & Strab. inter Alexandriam 95. & Memphim 48 m. p. ex Anton. *Fuoa*, teste Leone Africano.

Nicias, Pyrrhi medicus, qui olim ad Fabricium veniens ei promisit Pyrrhum veneno necaturum. At ille aversatus facinus, Pyrrho rescripsit, ut à Niciâ sibi caveret. Plut.

Nicias, Grammaticus Romæ, familiaris Pompeio & Ciceroni, qui ejus in epistolâ quâdam ad Atticum meminit, item in epistolâ ad Dolabellam. Tranquillus.

Nicias, Maleotes, historias vel fabulas reliquisse videtur. Plut. in Paral. min.

Nicias, Nicenus, consignavit philosophorum historiam, ac successiones, teste Athenæo lib. 4. 6. 10. & 13. Vide Jonsium de Hist. Philos. scripi. p. 340. Fortasse nec alius est *Nicias*, quem Ἀρκαδικὰ literis prodidisse Athenæus auctor est lib. 14. Etiam *Niciam* ἐν τοῖς περὶ λίθων testem adhibent Plut. de Flum. & Stobæus.

Nicias, Atheniensis, genere clarus, ad quem post mortem Periclis primæ partes delatæ sunt. Missus igitur Imperator unà cum Demosthene altero Duce contra Syracusanos, qui Gilippum Lacedæmoniorum auxilio accersiverant, infeliciter pugnantes ambo a Syracusanis 10 bello capti sunt; in carceremque conjecti sibi manus attulere. Plutarchus eum M. Crasso comparat, quòd & divitiis abundaverit, & eundem fere exitum hic apud Siculos, ille apud Parthos invenerit.

Nicias, Atheniensis pictor, qui diligentissimè mulieres pinxit. Plin 35. 2. Hic in artem tantâ contentione animi incubuisse dicitur, ut cibum sumere sæpe oblitus sit. Ælian. ποικ. 3. 31. Vide Pausan: in Att. & Stobæum Serm. 27. Quibus adde Plut. in lib. *An seni sit gerenda respublica?* Qui sic de hoc pictore: Νικίας ὁ ζωγράφος οὕτως ἔχαιρε τοῖς τῆς τέχνης ἔργοις, ὥστε τοὺς οἰκέτας ἐρωτᾶν πολλάκις, εἰ λέλουται, εἰ ἠρίστηκεν. Fuit etiam *Nicias* alter Pergaseus, helluo, qui seipsum interfecit, teste Æliano Var. Hist. 4.23.

Nicii Villa, Ægypti inferioris metropolis ad Nilum sita. Ptol. *Niciæ vicum* Strabonis esse vult Villanovanus. Hic tamen ad mediterraneum mare à Strabone ponitur, illa vero à Ptolemæo in mediterraneis.

Nicippus, tyrannus quidam, de quo Ælianus Var. 1.29.

Nica, unus ex 13 principibus Tarentinorum, qui conjurarunt contra Hannibalem, tandem comprehensus cum Philemone ad Hannibalem deductus est. Liv. Decad. 3.

Nicochares, poeta Comicus Græcus, Atheniensis, Philonidis filius, coævus Aristophanis, qui multas fabulas scripsit.

Nicocles, Salaminiorum rex, cui cum Stratone Phœnicum rege certamen fuit, uter esset mollior ac effœminatior, uterque autem violentâ morte periit. Item *Nicocles* Cyprius quidam luxuriosus, de quo Ælian. V. Hist. 7 2. De *Nicocle* Evagoræ filio ita Diod lib. 15. Νικοκλῆς, ὁ εὐνοῦχος ἐδολοφόνησεν Εὐαγόραν τὸν βασιλέα. Ejus cædis non meminit omnino Isocrates; sed ex ejus silentio, non est damnandus, ut falsus, hoc loco Diodorus. Nam is Rhetor Nicocli adulatur, & ideo potuit prætermittere tam dirum facinus Theopompus certe lib. 12. hist. apud Phot. Eunuchum quendam ait cædem patrasse, sed eum Thrasydæum nomine, patriâ Eleum fuisse ait. Occidit autem non solum Evagoram, sed & ejus filium Pythagoram, majorem, ut puto, natu, & forte, ut regnaret Nicocles, ut conjicere licet ex illo Theopompi loco cum hoc Diodori collato, & ex Isocratis silentio, qui de morte Evagoræ, nec in Evagora, nec in 2. ad Nicoclem exhortationibus ne verbum quidem fecit. Ideo Νικοκλῆς καὶ ὁ εὐνοῦχος legit Palmerius.

Nicocreon, Cypriorum tyrannus, qui Anaxarchum philosophum malleis ferreis cædi jussit. Vide *Anaxarchum*.

Nicodemus, nomen viri Pharisæi, Judæorum primarii. Joan. 3.

Nicodorus, Mantineus Pyctes, qui ab adolescentia totum se palæstræ dedidit; factus autem senior cœpit philosophari, legibusque ac institutis incumbere. Ælian. Var. Hist 2.23.

Nicodromus, Archon Atheniensis, Olymp. 117. an. 4. ut ex Dionysii Halicarnassensis Dinarcho, atque aliis constat.

Nicolaa, quæ & *Nicaule*, regina Saba. Salmanticensis lib. Juchasim fol. 156. 1. *Regina Saba, quæ Nicolaa vocabatur, venit ex regno Jeman ad audiendam Sapientiam Solomonis.* Vide Boch. Phaleg. 2. 26.

Nicolaitæ, quinam fuerant ex Eusebio discimus Eccles. Hist. lib. 3. cap. 29. qui ex Clem. Alex. lib. 3. Strom. hæc refert. Nicolaus Diaconus, cujus mentionem facit B. Lucas Hist. SS. Ap. cap. 6. uxorem habens formosissimam, ab Apostolis, quasi zelotypiæ morbo laborasset, reprehensus fuit. Ille autem, uxore in medium productâ, cuilibet eam ducendi potestatem fecit, dicens hoc dicto isti consentaneum esse Ὅτι παραχρῆσθαι τῇ σαρκὶ δεῖ, hoc est, *carne abuti (sive injuriam ei facere) homines debere.* Idem affirmat B. Irenæus lib. 2. cap. 27. Reliqui autem ejus sectatores sermonem ejus ἁπλῶς καὶ ἀβασανίστως accipientes, ἀναιδῶς ἐκπορνεύουσιν, inquit Clemens ubi supra. Sermo autem ille quo usus est Nicolaus, & quem non sano sensu sectatores ejus acceperunt, Sancto Matthiæ ab Eusebio attribuitur, viz. Σαρκὶ μὲν μάχεσθαι, καὶ παραχρῆσθαι, καὶ μηδὲν αὐτῇ πρὸς ἡδονὴν ἐνδιδόναι, ψυχὴν δὲ αὔξειν διὰ πίστεως καὶ γνώσεως. Et hæc, inquit, Nicolai verborum fuit sententia. Quod autem uxorem in medium protulerit, ἀποβολὴ πάθους, καὶ ἡ ἐγκράτεια τῶν περισπουδάστων ἡδονῶν fuisse dicitur. Cujus veritatis argumento esse potest, quòd fœminam nullam, præter uxorem propriam unquam attigerit, ex qua cum liberos suscepisset, illi omnes virginitatem perpetuam conservarunt. Hæc de Nicolao historia sive vera sit, sive falsa, illud saltem certissimum est, Sectatores ejus, qui ab Eusebio ἡ αἵρεσις αὐτοῦ μετιόντες dicuntur, atque Apoc. cap. 2. Νικολαΐται vocantur, ἀναθαρσίας abominandæ rei fuere.

Nicolaus Damascenus, Historicus & Philosophus, cujus ætas nulli ignota esse potest, qui sciat familiarem fuisse Herodi regi; amicissimum item Augusto Cæsari, usque adeo, ut *Nicolaorum* nomen ab hoc imponeret, sive dactylis, quod est apud Athenæum, lib. 14. Plutarchum Συμπος. lib. 8. cap. 4. Isidorum in Glossis, & Adhelmum lib. de Virginitate, sive placentæ generi, juxta Serenum Samonicum, Hesychium Milesium, Photium & Suidam, quomodo & Palladius usurpat lib. de monachis Ægyptiis Histor. 8. Meminit Damasceni quoque Euseb. Præp. Evang. lib. 9. Fuit autem Philosophus Peripateticus, vir planè summus, & undecunq; doctissimus. Scripsit de vitâ propriâ, teste Suidâ, qui & alia multa nominat, quæ apud eum legi malo. Ipse ea solum adferam, quæ historica sunt. Qualis est historia Assyria, quam ab eo scriptum fuisse, auctor est Photius: Qui etiam putat, fuisse ejus Collectanea morum incredibilium. Plane autem censeo historiam Assyriam fuisse partem universalis historiæ. Ea librorum erat 80, juxta Suidam: 124, juxta Josephum: sed fuisse librorum 144, indicat Athenæus lib. 6. Νικόλαος ὁ Δαμασκηνὸς, εἷς ὢν καὶ αὐτὸς τῶν ἐκ τοῦ περιπάτου, ἐν τῇ πολυβίβλῳ ἱστορίᾳ (ἑκατὸν γὰρ καὶ τεσσαράκοντα πρὸς ταῖς τέσσαρσιν) τῇ ἑκατοστῇ καὶ ἑκαλοστῇ, &c. Ex libro 96 locum quendam de diluvio, & arcâ citat Fla. Josephus Ant. 1. 5. Item alium de Patriarcho Abrahamo, & illius habitatione apud Damascenos, cap. 7. ejusce libri. Operæ pretium quoque fuerat adire librum 16. hujusce operis, cap. 11. ubi ostendit, quantopere ejus fides fuerit suspecta in rebus Herodis Magni, quo vivo scribebat. Quædam etiam quæ ad Indiam pertineant, refert ex eo Strabo lib. 15. Et aliud geminum ejus fragmentum eruditis notis illustravit Jos. Scal. append. operis de Emend. Temp. Nicolai Damasceni συναγωγὴν, h. e *Collectanea* citat Abba Maximus Eclog. cap. 4. indeque aliqua adducit. Vossius.

Nicolaus, ex Myris urbe Lyciæ, igneus, id est, vehemens Christianorum & æmulator & sacerdos, qui magnam cum Deo familiaritatem habebat. Hic nihil quidem scripsit. sed in somnis Imp. Constantino adstans, tres duces ob quendam calumniatorem capitis condemnatos liberavit, ab ipsis per preces invocatus. Alios etiam

quosdam

quoſdam milites ex morte pariter eripuit. Suidas. Alius *Nicolaus* itidem è Myris urbe Lyciæ, frater Dioſcoridis Grammatici, & Hipparchi, & Hypati patricii. Docuit Conſtantinopoli, fuitque diſcipulus Lacharis. Scripſit artem Rhetoricam & declamationes. Suidas. Alius Orator, diſcipulus Plutarchi & Procli, illius inquam Plutarchi, cui cognomen erat Neſtorii. Scripſit Progymnaſmata & declamationes Rhetoricas, & alia quædam. Floruit autem ſub Leone Imp. ſeniore, & Zenone, & Anaſtaſio. Suidas.

Nicolaus, Myrepſus, qui *Præpoſitus* dici ſolet, unus ex Græcorum recentiſſimis medicis fuit. Nam citat Meſuem Arabem medicum, qui claruit, A. D. 1155. ſub Frederico Barbaroſſâ. Et vel barbaries multorum vocabulorum indicat ætatem. Accuratè tamen, quo ſeculo vixerit dicere non poſſumus. Supereſt ejus liber de Compoſitione medicamentorum particularium ſecundum genera κτ̀ στοιχεῖα, ſive ordine literarum. Voſſius.

Nicolaus, nomen quinque Pontificum Rom. quorum 1. fuit Papa A. D. 859. 2. A. D. 1059. 3. A. D. 1277. 4. A. D. 1288. 5. A. D. 1448.

Nicolaus Tollentinus, omnium ſui temporis abſtinentiſſimus, qui pane & aquâ ſemel tantum die veſcebatur, procul ob omni otio & verborum vanitate.

Nicomachus, pater Ariſtotelis philoſophi. Nicomachos vero 5. tradit Suidas; Primum ex Alexandriâ Troadis, poetam Tragicum, qui ſcripſit tragædias undecim. Secundum Athenienſem item Tragicum, qui vicit Euripidem & Theognin. Tertium Medicum Machaonis filium, Æſculapii nepotem, qui ſcripſit de Medicinâ libros ſex, ac de philoſophiâ unum. Reliquos patrem & filium Ariſtotelis ponit. Sextum addit Plinius pictorem Ariſtodemi filium ac diſcipulum, qui pinxit raptum Proſerpinæ, Scyllamque. Plin. 35. 2.

Nicomachus, quidam Pythagoricus, ut videtur, ſcripſit vitam Apollonii Pythagorici, teſte Sidonio Apoll. 8. 3. Vixit poſt Philoſtratum, vel ejus ætate. Erat & Geraſenus quidam Nicomachus, itidem Pythagoricus, de quo videatur Meurſius notis ad Nicomachi hujus ἀριθμητικῆς ἐγχειρίδιον. Vixit hic ante Apuleii Madaurenſis ætatem, quandoquidem Apuleius Arithmeticam ejus Latinè tranſtulit, teſte Caſſiodoro. Alter quoque hic legi meretur *Nicomachus* Aureliano Imp. clarus, qui epiſtolam Zenobiæ Palmyrorum reginæ, præter ſexum tumidam in Græcam ex linguâ Syrorum tranſtuliſſe ſe dixit apud Vopiſcum *Aurelian.* Hunc cum priore eundem eſſe opinantur Savaro & Meurſius, ſed abſque ratione. Alius Virius *Nicomachus* Flavianus, Hiſtoricus diſertiſſimus, teſte Inſcriptione apud Voſſium de Hiſt. Lat. p. 744. cujus crebra apud Symmachum fit mentio lib. 6. epiſtolarum. Sed præter hos, & eos, quos inſuper Meurſius recenſet, fuere quidem Nicomachi plurimi. Memoratur *Nicomachus* Phocenſis Thucydidi lib. 4 *Nicomachus* ποριστὴς Ariſtophani in Ranis. *Nicomachus* Teius Xenophonti lib. 4. περὶ ἀναβάσ. *Nicomachus* Daiphanti filius Demoſtheni pro Cteſiph. Lyſiæ oratio contra *Nicomachum* γραμματέα extat. *Nicomachus* exoletus apud Diod. Sic. lib. 17. cap. 79. & Curtium lib. 6. cap. 2. *Nicomachus* Tyrius, Ciceronis hoſpes, Ciceroni in Fragmentis de Philoſophiâ apud Nonium. *Nicomachi* librum περὶ ζωγράφων ſignat Hephæſtion in Enchiridio. *Nicomachus* Acarnan, Ætolorum legatus Polybio lib. 17. *Nicomachus* Rhodius eidem Polybio lib. 8. Quidam ignotus apud Simplicium lib. 2. de cœlo. text. 56. niſi forte hic eſt Peripateticus ille. At minimè hic à Meurſio præteriri debuit Nicomachus Muſicus, Iſmeniæ Choraulı & Dionyſiodoro Muſicis æqualis, apud Plin. 37. 1. Uti nec *Nicomachus* alius omittendus erat Jo. Jonſio, qui de Feſtis Ægyptiis libros conſignavit, teſte Athenæo lib. 10.

Nicomedes, rex Bithyniæ, Romanis amicus, qui olim raſo capite, ſumpſit pileum, & ſe Romanorum libertum vocavit. Item hiſtoricus, qui περὶ ἑορτῶν tractavit, cujus operis librum primum citat Athenæus libro decimo quarto.

Nicomedia, civitas Bythyniæ, ad Propontidem, inter Byzantium 61. & Nicæam 44. m. p. Hic obiit Conſtant. M. Imp. qui cùm vellet in Jordane flu. baptizari, atque idcirco Hieroſolymam peteret, morte præventus, ab Euſebio Nicomedienſi epiſcopo, Arianæ perfidiæ ſectatore baptizatus eſt; quæ res Chriſtiani Principis fidem apud pleroſque in dubium vertit. Sed non eſt veriſimile, eum principem, qui per omnem vitam ſuam Ariani dogmatis hoſtis fuerat, in extremo ſpiritu ei dementiæ conſenſiſſe, quam ſummo ſtudio de ejus imperio prius eliminaverat. *Aſtacus* olim dicta fuit, Pauſaniâ, Ammiano, Cedreno, ac Trebellio Pollione, auctoribus. Turcis hodiè *Nichor*, vulgò autem *Comidia* dicitur. Laudes ejus decantat vetus Geographus à Jac. Gothofredo editus: Νικομήδεια δὲ ἡ αὐτὴ, ἐξέχουσα, ἡ θαυμαστὴ, ἡ ἐν πᾶσι ἀκουστίμη. Zoſimus itidem lib. 1. Νικομήδειαν μεγίστην πόλιν, καὶ εὐδαίμονα διά τε πλοῦτον, καὶ τὴν εἰς ἅπαντα εὐπορίαν, ὀνομαστοτάτην, long. 56. 40. lat. 43. 00.

Nicomedium, emporium Bithyniæ. Steph.

Nicon, Galeni pater, qui Geometriæ & Architecturæ erat peritiſſimus. Item pugil quidam, de quo Suidam ſis adi.

Niconia, urbs Ponti. Strabo lib. 7. Gentile *Niconiates* Stephano. Suidas. Νικωνία, πόλις ἐν τῷ Πόντῳ πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἴστρου. *Niconium* Ptolemæo. *Akermanoſter* Nigro dicitur.

Nicophanes, pictor elegans & concinnus. Plin. 36. 10.

Nicophron, Theronis fil. Athenienſis Comicus, Ariſtophani coætaneus, cujus fabulas recenſet Suidas. Alius *Nicophon* dicitur.

Nicopolis, urbs Myſiæ epiſc. olim, nunc archiep. ſeu metropol. apud Jatri flu. cum Danubio confluentiam, à Trajano Imp. poſt Decebalum regem victum, teſte Ammiano, condita. *Nigeboli* vulgò, Turcis autem *Stiltaio*, teſte Leunclavio, dicitur. Eſt & *Nicopolis* Thraciæ ad Hæmum mont. urbs à Ptol. memorata, adhuc *Nicopoli* Sophiano dicta. Item urbs ad Neſum fluvium.

Nicopolis, civitas Epiri, à victoriâ Auguſti ſic appellata, quia Cleopatram & M Antonium apud Actium prælio ſuperavit. Vulgò *Gallipoli*, *la Preveſa* vero Sophiano. long. 46. 20. lat. 39. 25. Item Alexander Iſſum urbem, inter Ciliciam & Syriam *Nicopolin* appellavit, quoniam ibi Darium viciſſet.

Nicopolis, urbs Armen. min. epiſc. ſub arch. Sebaſtenſi, à Pompeio, teſte Dione, condita. *Gianich* Caſtaldo, *Chiorme* aliis. long, 69. 00. lat. 42. 25.

Nicopolis, quæ & *Emmaus* Ptolemæo urbs Palæſtinæ in Judæâ epiſc. ſub Patriarchâ Hieroſolymit. inde fere 8. m. p. 10 occ. Joppen verſus 38. à Rhamâ 20. Eſt & *Nicopolis* op. Bithyniæ, ad Propontidem ſita, teſte Plinio, *Montanea* hodiè, unde ſinus *Nicopolitanus*; à Pruſâ 20. m. p. diſtans, Nicææ propius. long. 56. 10. lat. 43. 28.

Nicoſtrata, mater Evandri Arcadis, futurorum vaticinatrix, quæ à carminibus, quibus Phœbi, oracula ſignificare volebat, *Carmenta*, ſeu *Carmentis* Latinè dicta eſt. Vide *Carmenta*.

Nicoſtratus, Macedo, orator inter decem ſecundus, tempore Marci Antonini, ac Dionis Chryſoſtomi, Ariſtidis oratoris æqualis, ſcripſit nonnulla, quæ citat Suidas. Item poeta Comicus, de quo vide eundem Suidam, Athenæum, itemque Ælianum ποικιλ. lib. 4. cap. 12.

Nicoteles, Corinthius potator ſtrenuus. Æl. V.H. 2.41.

Nicotera, olim Medama, urbs Brutiorum litoralis, teſte Gabriele Barrio, *Nicedro* dicitur, long. 40.00. lat. 38.25.

Nidroſia, urbs archiep. Scandinaviæ, in orâ Norvegiæ occiduâ, ab Eugenio 3 Pont. Max. metropolis effecta, à Birgis urbe regiâ 70 leuc. in Bor. Hic templum auguſtiſſimum. Vulgò *Tronthem*, & *Drontheim*, long. 26. 10. lat. 46. 55.

Nidum, op. Albionis in Walliâ & Glamorganiâ regione, inter Leucarom & Bomium 15 m. p. à Mariduno urbe 45 in merid. Briſtolium verſus. Vulgo *Neath*, aut *Nyth*. long. 15. 26. lat. 52. 00.

Nigdeni, populi in Africâ Propriâ. Ptol.

Niger Peſcennius, Proconſul Syriæ, Didio Juliano interfecto, cum Septimio Severo de Imperio certavit, & victus eſt. Herodian. lib. 3. Vide Eutropium ſub finem lib. 8 & Xiphilinum Dionis Epitomatorem in Didio Juliano.

Juliano. Item cognomen prophetæ cujusdam. Act. 13.

Niger, Africæ flu. Vide *Nigir*.

Nigidia, urbs Lycaoniæ Episc. op. sub Arch. Iconiensi; à quo parum recedit. *Heu Nigde*, teste Leunclavio.

P. Nigidius Figulus, Vir Prætorius, non humanarum modo literarum, sed & Philosophiæ, & Astrologiæ, & rei Medicæ consultissimus extitit; Ciceroni summâ gratiâ junctus, & honorificentissimè semper ab illo habitus, quem & in libello de Universitate ab ingenio & eruditione vehementer laudat, & exulantem sub Cæsare diligenter consolatus est, ut videre licet in Fam. Epist. lib. 4. Laudat eum quoque Lucanus lib. 1. vers. 639.

At Figulus, cui cura Deos, secretaq; mundi
Nosse fuit, quem non stellarum Ægyptia Memphis
Æquaret visu, numerisq; moventibus astra,
Aut hic errat, ait, nullâ cum lege per ævum
Mundus, & incerto discurrunt sidera motu:
At si fata movent, orbi, generiq; paratur
Humano matura lues. ———

A. Gellius *Romanæ civitatis doctissimum* vocat. Idem ætatem illam Ciceronis & Cæsaris multiformium doctrinarum, variarumque artium, quibus humanitas erudita est, culmina habuisse duo scribit, M. sc. Varronem, & hunc P. Nigidium, cujus tamen lucubrationes, non ita, ut Varronis, in omnium manibus frequentes fuisse ostendit, quod propter obscuritatem, sublimitatemque in vulgus non exirent. Citantur ejus Commentar. Grammaticorum lib. 24. præterea de Annalibus, de extis & ventis. Ejus est illud apud eundem Gellium relatum: *Vir bonus præstare debet, ne mentiatur; prudens, ne mendacium dicat.* Neutiquam vero prætereundum, Figuli cognomen inde adeptum, quod interroganti, ut Astrologiæ peritissimum, cur gemini dispari conditione nascerentur? commentum illud de rotâ figulari proposuerit, quæ brevi temporis momento maxima spatia revoluta percurrat. Cujus responsi meminit D. Augustinus de C. D. lib. 5. cap. 3. Illud singularem ejus in divinando felicitatem arguit, quòd, cùm ageretur in Curiâ de conjuratione Catilinæ, & Octavius pater ob uxoris puerperium serius accessisset, P. Nigidius, compertâ moræ causâ, Dominum terrarum Octavio natum affirmavit, ut est apud Sueton. in Augusto. Decessit in exilio, potiente rerum Cæsare, quomodo testatur Eusebius, & id ipsum indicat M. Tullius Philippicâ secundâ.

Nigilpia, Mauritaniæ Cæsariensis op. Ptol.

Nigira, urbs Libyæ interioris, Nigritarum metropolis, ad Nigrum flu. Ptol. *Guber* hodie ex tab. recent. urbs regia.

Nigir, *Niger*, *Nigris*, & *Nigres*, Africæ flu. à quo *Nigrites*, seu *Nigretes*, pop. Libyæ dicti. Steph. Ptolemæo Νίγειρ dicitur; quem, cum Latinorum aliqui, more linguæ suæ inflectentes, *Nigrum* dixerint, hinc Solini error ortus est, qui ab aquæ colore ita dictum censuit, cap. 27. *Inde Niger est amnis, qui atro colore exit per intimas & exustas solitudines.* Barbarum potius vocabulum censendum; neque enim aut ipsi Libyes, aut Græci à vocabulo Latino urbem *Nigira* vocarent, sed ea sic Nigira à Νίγειρ flu. ut alia urbs *Gira* à Gir denominatur.

Nigitimi, Africæ Propriæ pop. Ptol. Hos Villanovanus *Cinithios* Taciti, & *Ethinos* Plinii esse testatur.

Nigramma, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Nigrinus, Πλατωνικὸς φιλόσοφος, uti eum vocat Lucianus in Nigrino, quem sis vide.

Nigris, fons Æthiopiæ, quem nonnulli caput Nili esse autumaverunt, quòd sit ejusdem cum Nilo naturæ: calamum enim & papyrum, eosdemque gignit animantes, & iisdem temporibus augescit. Plin. 5. 8. Ptol. 4. 5.

Nigritæ, pop. Africæ. Ptol. *Nigretes* Dionysio v. 215.

Γαιτουλοί τ' ἐφύπερθε καὶ ἀγχίγυοι Νιγρῆτες.

De his vide Geographum lib. ult. Plin. 5.8. Melam 3.10. Papius *Negretes* legit; sic enim vertit.

Gætulique ultra, & finitimi Negretes.

Pro ἀγχίγυοι autem Ceporinus ἀγχίγονοι, alii ἀγχίμαχοι legunt.

Nigroæ, pop. sunt, qui regem habent monoculum. Herodot.

Nileus, Philosophus, quem Athenæus lib. 1. ait habuisse in suâ potestate omnes libros Aristotelis; ejus tamen non meminit Laertius.

Nilis, lacus inferioris Mauritaniæ, quem Nili aquæ stagnantes efficere creduntur. Plin. 5. 9.

Nilopolis, Ægypti op. Ptol. & Steph.

Nilus, historicus, Græcè extare dicitur à Rob. Constantino in suo Nomenclatore. Alius autem sine dubio est *Nilus*, B. Chrysostomi discipulus, monachus C P. ac Theodoreti æqualis; scripsit de cæde SS. Martyrum, monachorum in monte Sina. Alia etiam reliquit, sed parænetica. Vide Photium in Bibl. cod. 276. & Nicephorum Eccles. Hist. lib. 14. cap. 54.

Nilus, Africæ flu. celeberrimus, ut Asiæ Ganges, & Indus, atque Europæ Danubius. Plurima ejus ab antiquis perhibentur, & celebrantur nomina. Nos, omissis reliquis, de notissimo eorum tantum impræsentiarum agemus, ac primum de Nomine, cujus originem quod attinet, variæ sunt authorum de illâ sententiæ, potissimæ vero sunt hæ sequentes. *Primo* Diodorus Siculus eum à *Nileo* quodam, Ægypti rege sic dictum arbitratur, lib. 1. ubi de regibus Ægyptiorum antiquis loquens, ait, Ὧν δὲ αὐτῶν ἔργον οὐδὲν, οὐδὲ πρᾶξις ἱστορίας ἀξία παραδέδοται, πλὴν ἑνὸς Νειλέως, ἀφ' οὗ συμβαίνει τὸν ποταμὸν ὀνομασθῆναι Νεῖλον. *Secundò* Eustathius à *Nilo* quodam Atlantis nepote sic appellatum putat. Νεῖλον φασὶν ὀνομασθῆναι ἀπὸ Νείλου τινὸς ἀπογόνου Ἄτλαντος βασιλεύσαντος τῆς χώρας. Ibidemque addit aliis sic dictum videri ἀπό τινος Νείλου βασιλικοῦ παιδὸς ἐκεῖ ῥίψαντος ἑαυτόν. *Tertia* doctior est, quæ etiam plerisque veterum placuit etymologia, quâ Νεῖλος dicitur quasi Νέαν ἰλὺν, quòd νέαν ἰλὺν, hoc est, *novum limum* singulis annis mittat. Eam diserte innuit Heliodorus Æthiopicorum lib. 9. his verbis. Ὡς δὲ τὴν ἑορτὴν ἐξεθείαζον ἐπὶ μέγα Νεῖλον αἴροντες, Ὧρόν τε καὶ τὴν ζείδωρον ἀποκαλοῦντες, Αἰγύπτου τε ὅλης, τῆς μὲν ἄνω σωτῆρα, τῆς κάτω δὲ πατέρα, καὶ δημιουργὸν νέαν ἰλὺν δι' ἔτους ἐπάγοντα, καὶ Νεῖλον ἐντεῦθεν ὀνομαζόμενον. Quod ipsum Nonnus Panopolitanus optime expressit uti videre est in his.

Νεῖλον ἐφημίξαντο ὀρώμενον, οὕνεκα γαίης
Εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος περιπλόμενος ὑγρὸς ἀκοίτης
Χεύματι πλημμύροντι νέην ἀμβάλλεται ἰλύν.

Quid quod & Dionysius Periegetes eò quoque allusisse videatur v. 229. ubi ait.

Οὐ γάρ τις ποταμῶν ἐναλίγκιος ἔπλετο Νείλῳ,
Οὔτ' ἰλὺν βαλέειν, οὔτε χθονὸς ὄλβον ἀέξειν.

Ubi Scholiastes, Νεῖλος ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ νέαν, ὅτι ἀεὶ νέαν ἄγει ἰλύν. *Quartò* doctissima proculdubio est Nicolai Fulleri sententia, qui nihil alienius esse ait, quam originem nominis Ægyptiaci à linguâ peregrinâ, qualis est Græca, derivare. Ipse ergo Miscellan. 4. 10. statuit *Nilum* dici ab Hebræorum נחל *nahal*, quod *flumen*, seu *torrentem* sig. quia omnium fluminum princeps est. Nec à Scripturâ alienum hoc est, quæ Nilum vocat מצרים נחל, h. e. *fluvium Ægypti*; unde etiam Juvenalis *flumen* simpliciter posuit pro *Nilo*, Sat. 15. Hanc etymologiam probabilem quoque reddit Æthicus, qui Nilum ab accolis *Nachal* vocari scribit, quod dubio procul idem cum Hebræorum *Nachal*. Mela quoque fontem Nili ita nominatum tradit lib. 3. cap. 10. Qui autem plures hujusce fluvii derivationes scire velit, Martinium videat in *Nilo*.

II. Ortum ejus quod attinet, eum investigare frustranei laboris conatus olim habitus est: unde in proverb. abiit *Nili caput quærere*, quod usurpatur de re supra humanas vires arduâ. Quam sententiam primus videtur prodidisse Herodotus, qui scribit, neque Ægyptiorum, neque Afrorum quenquam à se repertum, qui fateretur, se scire Nili ortum. Hunc alii secuti sunt. Tibullus 1. 7.

Nile pater, quânam possum te dicere causâ,
Aut quibus in terris occuluisse caput?

Horatius Carm. lib. 4. Od. 14.

Te fontium qui celat origines
Nilus. Lucan. lib. 10.

Arcanum natura caput non prodidit ulli,
Nec licuit populis parvum te, Nile, videre.
Amovitq; sinus, & gentes maluit ortus
Mirari, quam nosse, tuos. ———

Claudianus

Claudianus de Nilo.

Qui rapido tractu mediis elapsus ab Austris
Flammiferæ patiens zonæ, Cancriq; calentis,
Fluctibus ignotis nostrum procurrit in orbem,
Secreto de fonte cadens, qui semper inani
Quærendus ratione latet, nec contigit ulli
Hoc vidisse caput. ———

Ovidius cum auctario figmenti poetici idem exprimit Met. 2. *Nilus in extremum fugit perterritus orbem,*
Occuluitq; caput quod adhuc latet: ostia septem
Pulverulenta vacant, septem sine flumine valles.

Inde Ammianus Marcellinus lib. 22. *Origines fontium Nili, ut mihi quidem videri solet, sicut adhuc factum est, posteræ quoque ignorabunt ætates.* Sidon. Apollinaris in Panegyr. Aviti. ——— *Ignotum plus notus, Nile per ortum.*

Inter falsas autem de Nili ortu sententias, celeberrima, multorumque veterum Theologorum suffragiis munitissima est, quæ Nilum ex ipso Paradiso terrestri ortum ducere, & inter Paradisi flumina esse statuit. Adhæsiruntur vereribus recentiores quoque, imprimis Pontificii doctores, inter quos Patres Conimbricenses, tract. 9. de meteoris cap. 10. ubi asserunt, Nilum è terrestri Paradiso ortum subterraneis cuniculis abscondi, tum quasi primùm nasci in quodam Africæ lacu, in regno Congensi; quod observatum scribit Zanardus ab iis, qui nostro seculo loca illa peragrarunt. Sed hæc opinio, sive somnium potius, jam diu explosa est. Virgilius videtur Nili fontes in Indiâ collocare, uti videre est in his, Geor. 4.

Nam quà Pellæi gens fortunata Canopi
Accolit effuso stagnantem flumine Nilum,
Et circumpictis vehitur sua rura phaselis:
Quaque pharetratæ vicinia Persidis urget,
Et viridem Ægyptum nigrâ fœcundat arenâ, &c.

Quærunt hic viri docti, quid Persis commune cum Nilo, qui quam longissimè à Perside abest. Indos autem hoc loco Scaliger Æthiopas interpretatur. Neutrum benè, inquit U. C. If. Vossius. Omnino hic Virgilius secutus eorum opinionem, qui putarunt Nilum iisdem quibus Indus & Acesines concipi fontibus, ac deinceps per multas, vastasque fluere solitudines, donec Æthiopiam contingeret, atque illic demum *Nilum* vocari. Arrianus lib. 6. Καὶ ἐνόμισε ὅτι ὁ Ἀκεσίνης ἐμβάλλει ἐς τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν, ἐξεῦρηκέναι τοῦ Νείλου τὰς ἀρχὰς, ὡς τὸν Νεῖλον ἐνθένδε ποθὲν ἐξ Ἰνδῶν ἀνίσχοντα, καὶ δι᾽ ἐρήμου πολλῆς γῆς ῥέοντα, καὶ ταύτῃ ἀπολλύοντα τὸ Ἰνδὸς τὸ ὄνομα. Pausanias ipsum Euphratem Nilum posteà fieri contendit; Scribit enim in Corinthiacis, Εὐφράτην δὲ ἐς ἕλος ἀφανιζόμενον, καὶ αὖθις ἀνιόντα ὑπὲρ Αἰθιοπίας, Νεῖλον γίγνεσθαι. Nempe totum Erythræum & Indicum mare lacum esse crediderunt veterum nonnulli, quæ mira fuit imperitia. Sive autem Euphratem, sive Indum accipias unde profluit Nilus, jam rectè Virgilius dixerit eum vicinia Persidis urgere. Et hæc quidem est verissima interpretatio loci istius Maroniani. In hâc opinione etiam fuisse videntur plurimi Christianorum, inter quos Philostorgius lib. 3. cap. 10. cum ait Nilum in Arctois regionibus oriri, & iisdem ex partibus fluere, unde Hyphasis, Euphrates ac Tigris. Ità quoque sensit Lucanus, cum de Nilo canit.

Teq; vident primi, quærunt tamen hi quoque Seres.

Ex horum quoq; sententiâ loquitur Solinus cap. 37. cum ait Euphratis ac Nili fontes sub iisdem parallelis esse, & ad modulum ejusdem perpendiculi constitutos. Atq; hactenus Nili originem quæsivimus, nec tamen adhuc invenimus. Paulus Jovius Hist. sui temporis lib. 18. eam ex relatione Petri Abyssini viri doctissimi sic describit. *Ab immensis (inquit) asperrimisque rupibus, quæ* Lunæ montes *vocantur, frequenti, & copiosâ scaturigine, Nili fontes erumpunt, in loco vehementer abstruso, qui* Beth, i. e. *desertum Abyssinâ linguâ dicitur.* Cum Jovio consentit Orosius, de rebus gestis Immanuelis lib. 9. Scripsit quoque idem ante hus Philostratus lib. 1. Icon. Νεῖλος μὲν Αἰγύπτιος ἔχων τὰς ἐκβολὰς, Αἰθίοψ δὲ τὰς πηγάς. Ab hâc relatione non dissentiunt recentiores Geographi, qui duos ingentes lacus intra Tropicum Capricorni, & Æquatorem describunt, unum ad ortum, qui minor, & *Zaflan*, aliis *Zaban* appellatur: alterum ad occasum & *Zembre* nominatur. Ex hisce lacubus duo validi effluunt fluvii, qui Æquatorem transcurrunt, & in Abyssina regione *Bagamidri* coeunt, Nilique nomen ex multorum sententiâ accipiunt. Etsi ex aliorum Geographorum opinione, ex solâ palude *Zembre* Nilus effluit, & nomen ipso statim effluxu, cis Æquatorem sortitur, quam & Wendelinus veriorem sententiam judicat, & Nili majestati accommodatiorem. Qui vero ab ipsis Lunæ montibus magis ad Austrum vergentibus Nili caput cum Ptolemæo arcessunt, non videntur contemnendi; sed dicendum tum fuerit, vel ab ipso Nilo paludem *Zembre* effici, loci forsan concavitate flumen excipiente, & in ingentem paludem diducente, vel paludem istam ex aliis fontibus ortam à Nilo pertransiri. Qui autem ex Mauritaniæ Cæsariensis monte Atlante Nilum oriri olim tradiderunt, secuti Jubam regem, uti testantur Plin. 5. 9. Solin. cap. 35. Am. Marcell. lib. 22. Vitruvius lib. 8. cap. 2. Xiphilinus in Severo, ubi ait ἐκ τοῦ Ἄτλαντος τοῦ ὄρους πηγὰς ἀναδιδόναι, non video qui suam cum veritate sententiam possint conciliare. Mauritania enim Cæsariensis ad occid. à Lunæ montibus quàm remotissima est; nec ullus inde fluvius Æthiopiam attingit, nisi forte *Gir*, qui *Niger* Mercatori dicitur, & variâ in progressu nomina sortitur, tandemque cum Nubiæ nomine in Nilum influit, & inde nonnullis visus Nilum parere, quos inter Solinus cap. 30. *Omnis hæc plaga*, inqui, *ab Æthiopiâ, & terminus Asiæ Nigri flumine, qui Nilum paret, ab Hispaniâ freto scinditur.* Vide Vossium lib. de origine *Nili*, & Athanas. Kircherum in Oed. p. Ægypt. tom. 1. c. 7. p. 57.

III. Omnium unanimi consensu Nilus omnium fluviorum maximus est; idque inde licet æstimare, quòd perpetuam simul hyemem, & æstatem patiatur. In ortu enim cùm hyemem habeat, in exitu habet æstatem, unde quoque diem simul & noctem habet, quod nulli fluviorum contingit. Facile hoc admittent ii, qui eam Nili longitudinem esse norint, ut à Lunæ montibus per Æquatorem, & Circulum Cancri in mare mediterraneum decurrat, quod intervallum est graduum circiter 35. Nonnulli tamen cursum ejus, si rectus esset, nullisque ambagibus inflexus, ad mill. Germanica 700. extendunt. Cum vero plurimis quæsitis ambagibus, cogentibus ita montium obstaculis, multiplici flexu Æthiopiam pererret 900, vel 1000, mill. Germ. longitudinem ejus æstimant. Latitudo ejus non usque adeo magna est, quia maximam partem montium faucibus arctatur. Aristides in Orat. Ægyptiacâ, ὡς ἐπὶ τεσσαράκοντα καὶ Ἑλεφαντίνης ὅρμον, εἰκάσαι κεκλεῖσθαι τὸ ῥεῦμα τοῦ Νείλου, ὥστε ὅσον φαίνεσθαι ὑπερβῆναι ὑπὸ τῆς πέτρας αὐτοῦ. Ἴδοις δ᾽ ἂν καὶ περὶ τὰς Ἐλεφαντίνης πόλεως, πρὸ οὐκ οἶδ᾽ ὁπόσων τινῶν χωρίων συνεστῶτα τὰ ὄρη, ὡς μέσον εἶναι μηδὲν, πλὴν τοῦ ῥεύματος αὐτοῦ, καὶ τοῦτο ἐνταῦθα ὅρος Αἰγύπτου, ὅπερ καὶ πόλεως. In aliquibus tamen Abassinorum provinciis ex multorum omnium concursu dimid. mill. Germ. æquare dicitur. Diodorus vero Siculus minimam latitudinem stadiorum 10 assignat lib. 1. ubi vero infra Meroen pervenit, latitudinem 22 stadiorum habet. Ad summam, *Omnium fluminum*, inquit Gellius lib. 10. cap. 7. *quæ in maria, quâ imperium Romanum est, fluunt, quam Græci τὴν ἔσω θάλασσαν*, (h. e. internum mare) *appellant, maximum esse Nilum consentitur.* Unde κατ᾽ ἐξοχὴν *magnus* Virgilio dicitur. Geo. 3.

Atque hic undantem bello magnumque fluentem Nilum.

Strabo lib. 15. quatuor flumina nominat ingentis magnitudinis, Gangem, Indum, Istrum, Nilum. Aristot. lib. 2. Met. cap. 2. Ἴστρος καὶ ὁ Νεῖλος μέγιστοι τῶν ποταμῶν. Sen. Nat. Qu. 4. 2. *Nilus cæteris major.*

IV. Illud a. quod in hoc fluvio maximè admirandum est, Incrementum ejus merito putatur. *Incrementum Nili* (inquit Diod. Siculus) *adspicientibus videtur admirabile, incredibile audientibus. Nilus*, inquit Plinius, *certis diebus, auctu magno per totam spatiatus Ægyptum, fœcundus innatat terræ.* Idem tempus inundationis ex Herodoto ita describit. *Incipit crescere Lunâ novâ, quæcunque post solstitium est, sensim, modiceque, Cancrum Sole transeunte, abundantissimè autem Leonem, & residit in Virgine, iisdem quibus accrevit modis. In totum autem revocatur inter ripas in Librâ, ut tradit Herodotus centesimo die.* Similia habet Ammianus Mar-

 cellinus

cellus lib. 22. Cum *Sol*, inquit, *per Cancri sidus coeperit vehi augescens, adusque transitum ejus in Libram, diebusque centum sublatius fluens, minuitur postea, & mitigatis ponderibus aquarum, navibus antea perviis equitabiles campos ostendit.* Strabo tamen lib. 17. tempus hoc nonnihil contrahit. Πλεῖον δ' ἢ τεσσαράκοντα ἡμέρας τὸ Σείριος διαμεῖναι τὸ ὕδωρ, ἔπειθ' ὑποβαίνειν λαμβάνειν κατ' ὀλίγον, καθάπερ καὶ τὴν αὔξησιν ἔσχεν, ἐν ἑξήκοντα δ' ἡμέραις τελέως γυμνοῦται, καὶ ἀναψύχεσθαι τὸ πεδίον. Sed & poetas de tempore Incrementi Nili canentes audiamus. Tibullus lib. 1. eleg. 7.

Qualis & arentes cum findit Sirius agros
Fertilis aestivâ Nilus abundat aquâ.

Lucanus lib. 10. ——— *Consurgere in ipsis*
Jus tibi solstitiis, alienâ crescere brumâ
Atque hyemes adferre tuas.

Idem ——— *Nilus neque suscitat undas*
Ante Canis radios, nec ripis alligat amnem
Ante parem nocti Librâ sub judice Phoebum;
Inde etiam leges aliarum nescit aquarum:
Nec tumet hybernus, cùm longè sole remoto
Officiis caret unda suis: dare jussus iniquo
Temperiem coelo, mediis aestatibus exit.
Sub torrente plagâ, ne terras dissipet ignis
Nilus adest mundo, contraque accensa Leonis
Ora tumet. Cancroque suam torrente Syenen
Imploratus adest, nec campos liberat undis,
Donec in autumnum Phoebus declinet, & umbras
Extendat Meroe. ———

Claudianus Epigr. de Nilo.

Cumque die Titana Canis flagrantior armat
Et rapit humores madidos, venasque calore
Compescit, radiisque potentibus aestuat axis,
Nilo bruma venit, contraria tempora mundo
Defectis solitum referens cultoribus aequor,
Effluit Aegaeo stagnantior, acrior alto
Jonio, seseque patentibus explicat arvis.

Caeterùm de verâ fluxûs hujus incrementi causâ, variè inter doctos disputatur, ut videre est apud Herodotum in Euterpe. Diod. Sic. l. 4. Aristidem Orat. Aegypt. Heliodorum libb. 9. & 10. Plin. 5. 9. Sen. Nat. Qu. 4. Am. Marcel. lib. 22. Lucret. lib. 6. Lucan. lib. 10. &c. Varias de hâc re veterum opiniones collegit doctissimus Wendelinus in Admir. Nili, quas hic in Lectoris studiosi gratiam recensere non gravabor.

Primò, Thales Incrementi causam retulit ad Etesias, multosque applausores invenit. Statuit autem spirantibus Etesiis, Nili influentis cursum per ventos contrarios sisti, flumenque retroagi, & aquis ob hanc causam excrescentibus, & velut aggeratis, Aegypti, quae plana, & humilis regio est, inundationem sequi. *Actos*, inquit Plinius, *per Etesias contra Nili ostia mari, undas fluminis repelli, & reverberatas in se recurrere.* Pulchrè quoq; eandem sententiam exprimit Am. Marc. lib. 22. *Opinio celebratior est alia, quòd spirantibus Prodromis, perque dies 45 Etesiarum continuis flatibus repellentibus ejus meatum, velocitate cohibitâ, superfusis fluctibus intumescit: & reluctante spiritu contraversò adolescens in majus, hinc vi reverberante ventorum, inde urgente cursu venarum perennium, progrediens in sublime tegit omnia.* Idem quâ felicitate reddiderit Lucretius lib. 6. sequentes docent versiculi.

Nilus in aestate crescit, campisque redundat
Unicus in terris Aegypti totius amnis.
Is rigat Aegyptum, medium persaepe calorem:
Aut quia sunt aestate Aquilones ostia contra
Anni tempore eo quo Etesia flabra feruntur,
Et contra fluvium flantes remorantur, & undas
Cogentes rursus replent, coguntque manere.

Sed hanc sententiam Scaliger puerilem vocat.

Secundò, Anaxagoras quoque applausores invenit, qui ex Aethiopiae jugis nives solutas, ad Nilum usque decurrere, indeque fluvium augeri statuit. Quâ in opinione, ut Seneca refert, omnis vetustas fuit, & poetae imprimis, Aeschylus, Sophocles, Euripides, qui in Helenâ suâ ita canit. Νείλου μὲν αἵδε καλλιπάρθενοι ῥοαί,
Ὃς ἀντὶ δίας ψακάδος Αἰγύπτου πέδον
Λευκῆς τακείσης χιόνος, ὑγραίνει γύας.

Inter recentiores quoque Cardanus hujus sententiae patrocinium suscepit. Eam vero sic refutat Lucanus lib. 10.

Vana fides veterum, Nilo, quod crescat in arva,
Aethiopum prodesse nives. Non Arctos in illis
Montibus, aut Boreas. Testis tibi Sole perusti
Ipse color populi, calidique vaporibus Austri.
Adde, quod omne caput fluvii, quodcunque soluta
Praecipitat glacies, ingresso vere tumescit
Primâ tabe nivis: Nilus neque suscitat undas
Ante Canis radios nec ripis alligat amnem.

Tertio, Democritus Incrementum Nili non ad Australem, sed ad Septentrionalem nivem retulit. Sententiam vero quae consideratis locorum intervallis planè absurda videtur, ita explicat. In mundi parte Boreali maxima nivium copia brumae tempore congelata, aestate liquefit, inde elevatis sursum vaporibus, multaeque densaeque nebulae circa cacumina montana attolluntur; quae ab Etesiis ad altissimos Aethiopum montes delatae, in pluvias vertuntur: inde maximi in Aethiopiâ imbres, quibus augetur Nilus. Ammianus Marcellinus ita sententiam hanc eloquitur. *Affirmant aliqui Physicorum, in subjectis Septentrioni spatiis, cum hyemes frigidae cuncta constringunt, magnitudines nivium congelascere, easque posteà vi flagrantis sideris resolutas fluxis humoribus nubes efficere gravidas, quae in Meridianam plagam, Etesiis flantibus, pulsae, expressaque tepore nimio, incrementa ubertim suggerere Nilo creduntur.* Haec autem sententia stare non potest, quia Nilus incipit crescere solstitio aestivo, teste Diodoro, Etesiis nondum flantibus; cessat vero aequinoctio autumnali, longè antè sedatis hisce ventis.

Quartò, Herodotus, ut à Diodoro Siculo refertur, putat Nilum naturâ suâ tantum esse, quantus incrementi tempore visitur: minui vero hyeme, quia ad Libyam tum Sol defertur, Nilique aquam ad se trahit, & quasi haurit: Contra vero in aestate, cum ad Arctum ascendat, & Libyam quodammodo deserat, aquas suas totas, & illibatas Nilus retinet, & ob naturalem aquae copiam exundat. Nec haec consistere potest sententia; Quo enim declivior fit Sol, eò minùs efficax, minoremque trahendi vim habet: Contra cum ad Arctum adscendat, & Aegypto verticalior fit, longè efficaciùs aquas haurit, secumque trahit. Ex hâc igitur sententiâ Nilus in hyeme potius quam aestate crescere deberet.

Quinta, Ephorus aiebat omnem Aegypti terram, Nili inundatione aggeratam, raram aridamque naturâ esse, in quâ maximi hiatus existant pluribus in locis: hyeme igitur omnem humiditatem illos attrahere, & in se continere, quam aestate, veluti sudorem quendam, emittunt; unde fluminis incrementum. Paulo aliter sententiam hanc refert Lucanus,

——— *Sunt qui spiramina terris*
Esse putent, magnosque cava compagis hiatus.
Commeat huc penitus tacitis discursibus unda
Frigore ab Arctoo medium revocata sub axem,
Cum Phoebus pressit Meroen, tellusque perusta
Illuc duxit aquas: trahitur Gangesque Padusque
Per tacitum mundi: tunc omnia flumina Nilus
Uno fonte vomens, non uno gurgite perfert.

Sententia haec Ephori à vero quàm longissimè abest, quia idem Nili Incrementum deprehenditur, priusquam Aegyptum attingit, amplius 6000 stad. ab Aegypto in Aethiopiâ.

Sextò, quorundam in Memphi Philosophorum opinio fuit, Nilum oriri in Zonâ Aegypto oppositâ, ita quidem, ut cùm in Aegypto aestas est, in Zonâ illâ sit hyems; unde ingentem aquarum copiam Nilus hauriat, & in Aegyptum secum devehat: Non potuisse vero oppositam illam Zonam hactenus explorari, propterea quòd inter illam & nostram interjacens inhabitabilis, & inaccessa Zona Solis ardore adusta. Idem Galenus refert in libello de Histor. Philosophicâ. *Eudoxus*, inquit, *ab Aegyptiis sacerdotibus se accepisse memorat, permutationem aestatis in hyemem causam esse, ut Nilus quotannis exundet. Nam quando nobis, qui sub Cancro degimus, aestas ingruit, habitantibus sub Capricorno hyems adest, quo fit, ut inde advectus Nilus continuis pluviis auctus increscat, & ruptis alveis latissimè spatietur.* Eandem

in

in sententiam interpretari possis Theodoretum. Serm.4. Θεραπευτικῆς τ̃ Ἑλληνικῶν παθημάτων, ubi Niloticæ exundationis causam assignat Solis ad circulum Borealem accessum, & à locis Australibus discessum, qui cæteris quidem ad Septentrionem fluviis incubat radiis ardentioribus, à Nilo verò magnis abscedit spatiis. Horum Philosophorum sententiâ nihil absurdi deprehendit Wendelinus.

Septimò, Oenopides Chius, cùm videret aquas nonnullas fontanas æstate frigidas, hyeme vero calidas esse, Nilum hyeme parvum, compressumque aiebat esse, quòd calor internus humorem consumeret, & pluviæ nullæ essent quæ absumptum humorem restituerent; æstate verò effusum ob caloris interni absentiam. Hoc si verum esset, omnibus fluminibus idem eveniret quod Nilo; similes enim ubique fere sunt causæ; at contrarium testatur experientia.

Octavò, Timæus Mathematicus apud Plinium, existimat Nilum ardoris vi extrahi, & suspensum abundare, à Canis ortu, per introitum Solis in Leonem, stante sidere contra perpendiculum fontis Nili, quem *Phialam* appellant. Similem ferè sententiam refert Lucanus ubi supra.

Rumor, ab Oceano, qui terras alligat omnes,
Exundante procul violentum erumpere Nilum,
Æquoreosque sales longo mitescere tractu.
Nec non Oceano pasci Phœbumq; Polumq;
Credimus. Hunc, calidi tetigit cum brachia Cancri,
Sol rapit, atq; undæ plus quam quod digerat aer
Tollitur: hoc noctes referunt, Niloq; refundunt.

Parum probabilitatis hæc habet opinio; nam præterquam quod Sol verticalis aquas non augeat, sed minuat potius, partibus aliquibus exhaustis, & in vapores resolutis; idem in aliis omnibus fluminibus contingeret, quæ eodem modo Sol aspicit, cujus contrarium verum est.

Nonò, alii ad Oceanum retulerunt Nili incrementum: putarunt enim Nilum ex Oceano fluere, & inde tantam aquarum copiam Ægypto inducere. Hanc rudem opinionem appellat Herodotus, quam refutatione indignam judicat. Negari quidem non potest Nili ortum, ut fluminum aliorum omnium, Oceano deberi, quod & Hesiodus quoque innuit in Theog.

Τηθὺς δ' Ὠκεανῷ ποταμοὺς τίκτε δινήεντας
Νεῖλόν τ' Ἀλφειόν τε. ———

Ubi *Tethys*, h. e. Terra, fluminum mater; *Oceanus* pater statuitur: quia è terrâ quasi utero flumina & fontes scaturiunt; terra autem ex Oceano aquas concipit. Qui verò stati istius incrementi Nilotici causa ad Oceanum referri possit, nemo facilè demonstraverit. Et cur idem in aliis quoque fluminibus, quæ ex Oceano derivantur, non contingeret? Interim tamen Herodoti responsio non placet: negat enim Oceanum dari, qui terram circumfluat, contra temporum nostrorū certissima experimenta.

Decimò, Achoreus apud Lucanum lib. 10. sententiam suam his verbis exprimit.

Ast ego, si tantam fas est mihi solvere litem,
Quasdam, Cæsar, aquas post mundi sera peracti
Secula, concussis terrarum erumpere venis,
Non id agente Deo, quasdam compage sub ipsâ
Cum mundo cœpisse reor, quas ille Creator
Atq; Opifex rerum certo sub jure coercet.

Nullam hic video Nilotici incrementi causam, nisi universalem, quæ Deus est, qui eam Nili naturam esse voluit, ut singulis annis exundaret. In quam sententiam etiam Aristides concedit; qui se non videre profitetur cuinam causæ Nili incrementum attribuat πλὴν εἰ τῇ μεγάλῃ σοφίᾳ καὶ προνοίᾳ τοῦ Θεοῦ. Atqui cum Deus plerumq; causarum secundarum utatur ministerio, illibata de causis secundis adhuc incrementi Nilotici manet quæstio.

Ultimò, itaque Agatharchides Cnidius asserit singulis annis, per Æthiopiæ montes, continuos à solstitio æstivo, usque ad æquinoctium autumnale, imbres cadere; mirum igitur non esse, Nilum hyeme compressum, secundum naturam, iis aquis fluere, quas fontes & alia flumina influentia subministrant, æstate verò propter imbres incrementum capere. Laudat hanc sententiam Diod. Sic. eamque sequitur Arrianus in Indicis, sive historiæ de Alex. lib. ultimo. Assentitur quoque Strabo lib. 17. itemque Theophylactus Simocatus Ægyptius l. 7. Historiarum; cui & nos etiam impræsentiarum subscribimus, & V. loco ad aquæ Niloticæ affectiones, sive qualitates festinamus. Quarum Prima est Dulcedo, eaque apud scriptores celebris est. Hinc Sen. lib. 4. Nat. Qu. cap. 2. *Nulli fluminum dulcior gustus est. Et vino ob suavitatem dicitur æquiparata à Pescennio Nigro Imp. qui (auctore Spartiano) militibus Ægyptiacarum stationum petentibus vinum respondit, Nilum habetis, & vinum petitis? Quærit Aristides, aqua Nilotica dulcedinem quantam esse credis? Respondet, Quantum nunquam dixeris.* Bibenti (inquit Achilles Tatius) ὕδωρ γλυκὺ ἦν καὶ ψυχρόν. Heliodorus Ποταμὸς ὁ γλυκύτατος. De causâ dulcedinis quæritur. Scaliger Exerc. 48. causam suavitatis refert vel ad fluminis naturam, vel ad Solis operam, vel ad cursûs longinquitatem. Duas posteriores causas attingit quoq; Scholiastes Apollonii in lib. 4. ex sententiâ Democriti, qui aiebat, Ἀπογλυκαίνεσθαι τὸ ὕδωρ, διὰ τὸ διάστημα καὶ τὸ μῆκος τοῦ ῥεύματος, καὶ ὑπὸ τοῦ καύματος ἀφεψόμενον. Contradicit tamen Diodorus Sic. *Dulcedinis fluvii*, inquit, *causa quam afferunt ratione penitus caret. Si enim caloris æstu decoctus fluvius dulcedinem sortiretur, nequaquam gigneret animantia, neque varias piscium, aut ferarum species contineret. Aqua enim omnis à naturâ immutata nequaquam generat.* Respondetur. Aquam ab ignis naturâ elaboratam, & à crassitie terrestri liberatam, nullam habere vim generandi, nos falsum esse arbitramur. Testatur enim experientia pluvias calidiores longè fœcundiores esse, quam frigidas, quæ etiam noxiæ multis humi nascentibus sunt. Longè quoque salubriores esse aquas Soli expositas, quam ab eo absconditas, apud omnes in confesso est. Secunda Nili qualitas est, à quâ ἀναύρος, h. e. *aura expers* dicitur. Quâ de re Plin. lib. 5. cap. 9. *Idem amnis* (de Nilo loquitur) *unus omnium nullas expirat auras.* Quod ex Euterpe Herodoti descripsit, cujus verba, Αὔρας ἀποπνεούσας μοῦνος πάντων ποταμῶν οὐ παρέχεται. Cujus affectionis causam hanc adfert idem Herodotus; Quod Nilus ex calido loco in calidum fluat, adeoque & ipse totus sit calidus; auras verò frigidis exhalare. Cui contradicit Aristoteles Problem. Sect. 23. probl. 16. ubi auram è calidis & frigidis aquis exhalare docet: quod cùm ratione, tum experientiæ consentaneum est: Rationi quidem; quia nulla aqua auram exhalat, nisi prius aliquo modo calore sit alterata: quo diutiùs vero aquæ calor incumbit, eò plures extrahit vapores, nisi alia obstet causa: Experientiæ vero, quia calidas aquas & fontes maximè fumare experimur. Scaliger causam refert in aquæ Niloticæ tenuitatem: quam ingeniosissimè hoc modo explicat. *Longo cursu exercitus attenuatur humor, ita ut ne sublatus quidem in aerem possit corpus capere. Ita aer auram acceptam sibi similem diffundi in seipsum patitur, neque cogit, ut consistat: ut non tam resolvat, quam nullius indigam resolutionis secum habeat.* Hæc ille. Itaque si rem accuratè ponderemus, Nilus non tam revera erit ἄναυρος quam esse videbitur; exhalat enim auram, sed adeò subtilem, ut ejus in aere vestigia nulla appareant, quia aeri simillima est: unde nec in pluviam illo loco densatur. Lælius Bisciola tom. 2. Horar. subsec. lib. 1. cap. 19. cum Brodæo lib. 3. Misc. cap. 30. existimat ἀναύρους dici Nilum, & alia flumina, non, quòd nullam prorsus exhalent auram, sed quòd perexiguam & tenuem reddant; quam in sententiam trahit particulam privativam, quæ sæpe non universam rem tollit, sed imminuit tantum. Tertia Niloticæ aquæ affectio Salubritas est, quam insignitèr commendant veteres Medici & Philosophi. Platoni in Timæo videtur hoc nomine Σωτὴρ appellari. Galeni judicium hujusmodi est, *Nilum ita laudo, ut bonitatis excellentiâ paucis admodum fluminibus comparari possit, nam & mulierum partionem insigniter adjuvat.* Ætius omnes fluviatiles & palustres aquas damnat, exceptâ solâ Niloticâ, quæ judicio ipsius πάσαις ταῖς ἀρεταῖς κεκοσμημένη, *omnibus virtutibus insignis est.* Videntur autem aquæ Niloticæ salubritatem à pluviis habere, quibus incrementa sua debet Nilus. Sunt enim aquæ pluviæ salubriores reliquis, ut nôrunt naturalium rerum periti. Videatur Vitruvius 8. 2. & Columella 1. 5. Omnibus verò

hisce contradicere videtur Hirtius in Bello Alexandr. ubi ait *Nili aquam limosam & turbidam, multos variosque morbos efficere*. At vero Nili salubritas non à limosâ & impurâ, sed à limo omni probe purgatâ aquâ commendatur. Ultima & præcipua Nili aquæ qualitas est fœcunditas. Eam fuse prosequitur Wendelinus in *Admirandis Nili*; nos paucula ex variis authoribus olim decerpta hic subjungemus. Virgil. Georg. 4. de Nilo.

Et viridem Ægyptum nigrâ fœcundat arenâ.

Idem Æn 9. ——— *Aut pingui flumine Nilus.*

Inde à Plinio Panegyr. Trajani dicitur *fœcunditatis parens*. Ibidem de Ægypto, *alendis, augendisque seminibus ita est gloriata, ut nihil imbribus, cœloque debetur: siquidem proprio amne semper perfusa, nec alio genere aquarum solita pinguescere, quam quas ipse devexerat, tantis segetibus induebatur, ut cum feracissimis terris, quasi nunquam cessura, certaret*. Mitto multa, quæ peti ab eodem Plinio possunt. Hujus vero avunculus cap. 9 lib. 5. *Per totam spatiatus Ægyptum fœcundus innatat terræ*. Dionysius.

Ἔνθεν πιοτάτοιο καταρχύσια ὕδατα Νείλου.

Idem de eodem.

Ὕδασι πιαίνων λιπαρὸν πέδον Αἰγύπτοιο.

Theophilus Simocatt. lib. 7. Hist. cap 17. Πολυγονώτατον αὐτὸν ὑπὲρ ἅπαντας τοὺς κατὰ τὴν οἰκουμένην ποταμοὺς πεφυκέναι φασί. Ammianus lib. 22. dat illi *pinguem cespitem*; vocatque *benevolum omnium flumen*. Hinc *fœcunda clementia Nili* apud Statium Theb. 3. & *divitis Nili* apud Juvenal. Sat. 13. Maximo Tyrio Νεῖλος γόνιμος dicitur; & ῥεῦμα γόνιμον Plutarcho Orat. 1. de esu carnium. Nazianzenus Orat. 21. vocat ἀστάχυν, ut Nonn. lib. 31. σταχυόεντι Νείλῳ & Oppian. 2. Cyneget. ἰχθύας ἀγλαοκάρπους Νείλου φυτοτρόφου. Stat. 3. Sylv. *Unde paludosi fœcunda licentia Nili.*

Tibullus lib. 1.

Fertilis æstivâ Nilus abundat aquâ.

Hactenus de Nili qualitatibus. VI. de exitu ejus & ostiis agendum est. Exit autem in mare Mediterraneum; Ostia autem per quæ exoneratur apud authores classicos & veteres decantatissima septem sunt, Moschus.

——— Ἑπταπόρῳ παρὰ Νείλῳ.

Unde ἑπτάστομος Nonno in Dionysiacis dicitur. Dionysius Perieg.

Ἑπτὰ διὰ στομάτων εἱλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει.

Catullus ad Furium & Aurelium.

Sive quà septem geminus colorat
Æquora Nilus.

Virg. Æn. 6.

Et Septemgemini turbant trepida ostia Nili.

Ab Ovid. 1. & 5. Met. *septemfluus*, & *septemplex* dicitur. A Silio lib. 1. Claudiano in Ruffinum, & Lucano lib. 8. *septeno gurgite*. A Val. Flacco lib. 8.

——— *Septem projectus in amnes.*

Septem *cornua* dat ei Claud. in Nupt. Honorii & Mariæ. *Septem portas* Ovidius in Epp. *Septem fauces* Manilius Astronom. lib. 3. Bellissimè & satis novè Papinius lib. 8. *hyemes* nominat, cum ait

——— *Septemque patentibus arvis*
In mare fert hyemes. ———

Hactenus Poetæ. Sed audiamus Veritatem ipsam Esaiæ cap. 11. vers. 15. והכהו לשבעה נחלים *Et percutiet eum in septem rivos*. Idem habet Chaldæus Paraphrastes. Et LXX Interpp. Καὶ πατάξει ἑπτὰ φάραγγας, *Et percutiet septem valles*. Quanquam minus Hebræo נחל Græca respondet φάραγξ. Nomina ostiorum ab urbibus indita sunt 1. *Canopicum* (quod nonnullis *Heracleoticum* quoque dicitur, testibus Ptol. & Strabone) 2 *Bolbiticum*. 3. *Sebennyticum* (cujus vina laudat Plinius lib. 17.) 4. *Pharmiticum* (Herodoto *Bucolicum*, autore Sabellico Ennead. 5. lib. 3) 5. *Mendesium*, 6 *Taniticum* (Herodoto *Saiticum*) 7. *Pelusiacum*. Discrepant autem autores nonnihil in nominibus & ordine, ut videre est apud Ptolemæum, Herodotum, Plinium, Melam, Ammianum, Ortelium. Numerum quod attinet, fatentur aliqui plura esse. Et Plinius quidem lib. 5. cap. 10. undecim reperiri, superque quatuor. Septem tamen quæ recitavimus celeberrima esse, omnes veteres affirmant. Unde Eust. in Dionysium. Ὁ γεωγράφος λέγει, δίχα τῶν ἑπτὰ τούτων στομάτων καὶ ἄλλα εἶναι ἄστομα, ψευδοστόματα. Vide plura apud Wendelinum ubi supra. Verum de *Nilo* satis. *Nilus* etiam urbs Ægypti. Steph.

Nimrod, Νεβρώδης Josepho, qui sic de eo Ant. lib. 1. cap. 5. Ἐξῆγε δὲ αὐτοὺς πρὸς τὸ ὑβρίζειν τοῦ Θεοῦ καὶ καταφρονεῖν ὁ Νεβρώδης, ἔγγονος μὲν Χάμου τοῦ Νώχου, τολμηρὸς δὲ καὶ τὴν χεῖρα γενναῖος, ἔπειθεν αὐτοὺς μὴ τῷ Θεῷ διδόναι τὸ δι' ἐκεῖνον εὐδαιμονεῖν, ἀλλὰ τὴν ἰδίαν ἀρετὴν ταῦτα παρέχειν αὐτοῖς ἡγεῖσθαι. Et postea. Ἀμυνεῖσθαί τε τὸν Θεὸν πάλιν ἠπείλει τὴν γῆν ἐπικλύσαι θελήσαντα. Πύργον γὰρ οἰκοδομήσειν ὑψηλότερον ἢ τὸ ὕδωρ ἀναβῆναι δυνηθείη, μετελεύσεσθαι δὲ καὶ τῆς τῶν προγόνων ἀπωλείας. Vide *Nembroth*. & Boch. Geograph. Sacr. lib. 4. cap. 12.

Ninæa, urbs Oenotrorum mediterranea. Steph. Hodie *S. Donato*, teste Barrio, in Calabriâ citeriore.

Ningium, vel *Mingium*, utroque enim modo legitur apud Ausonium inquit Simlerus, qui *Mugium* interpretatur Istriæ urbem.

Nineve, urbs Assyriorum, quæ & *Ninos* dicitur, quam ædificavit Assur, egrediens de terrâ Sennaar; à *Nino* rege sic dicta, teste B. Augustino. Est autem juxta Tigridis amnis partem. Ptol. Jonæ prophetæ prædicationem audivit, & pœnitentiam egit. Suidas à Semiramide mœnibus cinctam, & mutato nomine, *Babyloniam* vocatam fuisse ait. Eusebius in Chronico *Nisibin* suo tempore dictam scribit. Est & alia civitas Judæorum, in angulo Arabiæ Populi Ninivitæ.

Ninoe, Cariæ urbs, aliàs Aphrodisias, quam Leleges Pelasgi condiderunt, unde *Lelegum* urbs dicta est, deinde *Megalopolis*, postea à *Nino Ninoe*. Steph.

Ninos, urbs Assyriorum, quam condidit Ninus, Semiramidis maritus in Aturiâ. Steph. Lucan. lib. 3.

Et felix, sic fama, Ninos. ———

Πάλαι πόλιν μεγάλην, καὶ εὐδαίμονα teste Arriano. Lucianus in Charonte Ἡ Νῖνος μὲν, ὦ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ οὐδὲ ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς. Qui cum fuerit Samosatenus, Euphratis accola, fidem in rebus Assyriæ mereri videtur, & mirum foret eum ignorasse locum, ubi sita olim Ninos, vel Nineve, si aliquod ejus vestigium remansisset. At quid faciemus Tacito, qui lib. 12. Annal. de expedit. Meherdatis sic ait: *sed capta in transitu urbs Ninos vetustissima sedes Assyriæ*. Sed & Straboni, qui ante Tacitum vivebat, qui lib. 16. ait. Ἡ μὲν οὖν Νῖνος πόλις ἠφανίσθη παραχρῆμα μετὰ τὴν τῶν Σύρων κατάλυσιν. Ergo contra Strabonem Amasenum, & Lucianum Samosatenum Orientales viros & doctos non videtur Tacitus audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quâdam nominis similitudine & eam Ninum opidulum forte vel castellum, captum sine obsidione in transitu male accepit pro antiquissimâ & populosissimâ illâ urbe, quæ fuit suo tempore totius orbis maxima, & usque ad miraculum celebrata: aliter non possemus absolvere Strabonem nec Lucianum mendacii. At fidem merentur. Sed milites qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, captâ, ut dixi, aliquâ urbeculâ, cujus nomen accedebat ad sonum nominis antiquæ illius Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt se antiquam Ninon, sedem Assyriæ regum cepisse. Sic Alexandri milites jactabant se Tanaim usque pervenisse, cum ab eo flu. abessent plus quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multi Hierosolymitani equites & alii nautæ ac negotiatores, qui in partibus Hellesponti vel bellum gesserunt, vel negotiati sunt, asserunt se vidisse antiquæ Trojæ ruinas, nec aliquis unquam eis aliter persuadere potuit. At Troadis (de qua B. Paulus ep. ad Timotheum 2.) ruinas viderant, non Trojæ, cujus jam tempore Strabonis nulla extabant vestigia, ut ipse testatur, lib. 13. Plura ad id argumentum adducere possem, & illustrem in literis virum castigare, qui eo quod Am. Marcellinus *Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis sc. ad Eusebium scribere. *Ninive autem adhuc integra stabat ævo Ammiani Marcellini*. Palmerius.

Ninus, filius Beli, primus Assyriorum rex; nam Belus solam habuit Babylonem, Ninus verò totam Assyriam. Primus omnium regum fuit τῶν εἰς ἱστορίαν καὶ μνήμην παραδεδομένων, id est, *qui scriptores rerum suarum nacti sunt*, inquit Diod. Sic. Regn. an. 52. Idolatriam in orbem invexit. Chaldæis *Hercules*; Assyriis *Jupiter* dictus. Non alius forsan

forsan à Babylone, Beli filio. *Nini* enim vox *filium* sig. id autem Hebræis [!] *nin*, uti Ægyptiis *nin*; unde *Nonni*, & *Nonna* vocabula, quibus qui præerat *Abbas*, h. e. *pater* dicebatur. Colophonius Phœnix, vetus poeta vitam Nini sic descripsit,

Νῖνος τις ἐγένετ' ὡς ἐγὼ κλύω
Ἀσσύριος, &c.
Ninus vir quidam fuit, ut audio
Assyrius, qui auri mare possidebat.
Et alia copiosius, quam arena est Caspia.
Astra nunquam vidit, nec forsitan id optavit;
Ignem apud Magos sacrum non excitavit,
Ut lege statutum est, Deum nec virgis attigit.
Sacrificiis Deos non est veneratus, jura non reddidit,
Subjectos sibi populos affari non didicit, ac ne numerare quidem:
Verum ad edendum & bibendum strenuissimus,
Vinumque miscens, cætera in saxa amandabat.
Vir ille, ut mortuus est, hoc de se testimonium reliquit omnibus:
Sepulcrum hoc conspicatus, nunc ubi Ninus sit,
Audi, sive sis Assyrius, sive Medus,
Sive Coraxus, sive à superna paludibus
Indus capillatus: frivola non denuntio.
Quondam ego Ninus fui, spiritumque vitalem hausi,
Nunc vero aliud nihil, quàm terra factus sum:
Quicquid comedi habeo, quicquid volupe mihi fuit:
Et quicquid pulcharum fœminarum in amore lascivii:
Opes quibus eram beatus, inimici coeuntes
Auferent, hœdum ut crudum qua bacchantur Thyades:
Ad inferos cum descendi, nec aurum, nec equum
Nec argenteum currum egi.
Cinis jam multus, qui olim mitram gestavi.

Ninyas, Asiæ rex, ex Nino & Semiramide genitus, domi præ voluptate semper latitabat, nulli præterquam suis uxoribus se conspiciendum exhibens. Athen. lib. 12.

Niobe, filia Tantali, soror Pelopis, uxor autem Amphionis, regis Thebanorum, quæ cum viro suo sex filios, totidemque filias peperisset, animo elata, Latonæ sese præferre non dubitavit. Quamobrem indignata Dea, Apollinis & Dianæ sagittis liberos ejus ad unum omnes interficiendos curavit, Niobenque ipsam sibi conviciantem turbine venti in Asiam rapuit, & juxta Sipylom urb. (quæ illi patria erat) in saxum transformavit. Alia fuit Phoronei filia, ex quâ Jupiter Apim, qui postea Osiris & Serapis dictus est, genuit. Per saxum in quod Niobe mutata est, intelligitur immodicus dolor, qui tandem in stuporem ac dedolentiam convertitur, fecitque, ut Niobe diriguerit, & veluti lapis immota steterit. Cic. 3. Tusc. *Niobe fingitur lapidea, propter æternum, credo, in luctu silentium.* Vel per saxum intelligere possis lapideam statuam, quam orba liberis sibi erexit in monumentum, uti refert Palæphatus in his. Νιόβη, ἀποθανόντων τῶν ἑαυτῆς παίδων, ποιήσασα ἑαυτῇ εἰκόνα λιθίνην, ἔστησεν ἐπὶ τῷ τάφῳ τῶν παίδων. Subdit. Καὶ ἡμεῖς ἰδόντες αὐτὴν οἷα ἡ Νιόβη. Stat. 5. Sylv.

——— *Cùm genetrix Sipyleia fertur*
Exhausisse genas. ———

De numero liberorum Niobes non consentiunt auctores. Homerus Iliad. ult. 12. prodidit, ut videre est in his.

Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,
Τῇ περ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
Ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες.
Τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
Χωόμενος Νιόβῃ, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Οὕνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρῄῳ.

Quem sequitur Propertius lib. 2. eleg. 15.

Nec tantum Niobe bis sex ad busta superba
Sollicito lacrymans defluit à Sipylo.

Itemque Statius Theb. 6.

——— *Geminis Niobe consumpta pharetris*
Squalida bissenas Sipylon deduxerat umbras.

Hyginus fab. 2. & Apollodorus lib. 3. 7 mares & 7 filias nominant; quibus concinunt Ovidius, Seneca, & Ausonius. Hic lib. 6. Met.

——— *Hunc natæ adjice septem*
Et totidem juvenes. ———

Ille in Medeâ vers. 954.

Utinam superba turba Tantalidos meo
Exisset utero, bisque septenos parens
Natos tulissem. ———

Tertius Epigr. 27.

Est septem natis genetrix læta, atque superba
Tot duxi mater funera quot genui.

Hesiodus 10 mares & 10 fœminas facit, ut ait idem Apollodorus. Herodotus 2 mares, & 3 fœminas. Addit Apollodoros, Amphiona è maribus & è fœminis Chlorin servatos; & Telesillam Poetriam duas filias incolumes scripsisse, Amyclam & Melibœam. Vide Ælian. lib. 12. Ποικίλης ἱστορίας, cap. 36. & Gell. lib. 20. cap. 7. Hinc *Niobæus* adject. Horat. Car. 4. Od. 6.

Dive, quem proles Niobæa magna
Vindicem linguæ, Tityosque raptor
Sensit ultorem. ———

Item *Niobe* Laconicæ fons. Plinius.

Niossum, Sarm. Europææ urbs. Ptol.

Niphæus, nomen viri proprium ab equis interfecti. Virg. Æn. 10. ——— *Quin ecce Niphæi*

Quadrijuges in equos, adversaque pectora tendit,
Atque illi longè gradientem, & dira frementem
Ut videre metu versi, retroque ruentes
Effunduntq; ducem, rapiuntq; ad litora currus.

Niphagret, nomen urbis. Herod. lib. 7. Φάγρης Thucydidi lib. 3. & sic legendum apud Herodotum Palmerius post Leopardum optimè observavit.

Niphanda, Paropanisi urbs. Ptol.

Niphates, mons dividens Armeniam minorem ab Assyriâ, ex quo Tigris flu. oritur. Quidam vero maj. Armeniæ flu. faciunt, qui ex eodem monte defluens, in Tigrim defertur. Alii Scythiæ fluvium faciunt. Sic dictus ἀπὸ τῆς νιφάδος à nivibus, teste Stephano. Virg. Georg. 3.

Addam urbes Asiæ domitas, pulsumque Niphatem.

Horat. lib. 2. Od. 9. ——— *Potius nova*

Cantemus Augusti tropæa
Cæsaris, & rigidum Niphatem,
Medumq; flumen gentibus additum
Victis minores volvere vortices.

Niphavandra, Mediæ urbs. Ptol.

Niphe, una ex comitibus Dianæ, à niveo candore appellata. Ovid. Met. 3.

Excipiunt laticem Nipheque, Hyaleque Rhanisque.

Nipte legit Bersmannus ἀπὸ τοῦ νίπτειν. Sed rectè vetustiores codd. *Nepheleque* & sic legit Nicol. Heinsius.

Nipsa, urbs Thraciæ. Steph.

Nireus, rex Naxi, Charopi & Aglaiæ filius, quem omnium formosissimum ad Trojam venisse tradit Homerus Iliad. β. his versibus.

Νιρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐΐσας,
Νιρεύς, Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιό τ' ἄνακτος,
Νιρεύς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε.

Ovid. Ponticorum quarto, Eleg. 13.

Tam mala Thersiten prohibebat forma latere
Quam pulchrâ Nireus conspiciendus erat.

Propertius 3. 18.

Nirea non facies, non vis exemit Achillem.

Horat. Carm. 3. Od. 10. eum cum Ganymede conjungit.

Qualis aut Nireus fuit, aut aquosâ
Raptus ab Idâ.

Idem Epod. 15. *Formâque vincas Nirea.*

Nisa, urbs Hellados. Hom. Iliad. 2. Item fœminæ nomen, de quâ Virg. in Damone *Mopso Nisa datur.*

Nisæa, navale Megaridis, & ipsa Megaris, à *Niso*, Pandionis filio Steph. Strabo lib. 9. Ἡ δὲ Νισαία ἐστὶ ἐπίνειον τῶν Μεγαρέων, ὅπερ ἐκ ἐκεῖ ἐστὶ τὸ κληθὲν ὑπό τινος ἐκ τῶν συναπῆρον πρὸς αὐτό. Sic Pausanias, qui disertè testatur navale Megarorum sui etiam ætate Nisæam fuisse appellatum. Ptolemæus confundit, μετὰ τὸ ἰσθμὸν inquit, Νισαία, ἡ καὶ Μέγαρα καλουμένη. Fuere autem μακρὰ τείχη quæ Nissæum Megaris conjungerent, simillimè, ut Piræus jongebatur Athenis, teste Thucydide lib. 1. *Salina* Sophiano.

Nisæe, nymphæ nomen. Virg. Georg. 4.

Nisæe, Spioque, Thaliaque, Cymodoceque.

Prop. 2 26. *Candida Nisae, carula Cymothoe.*
Sed leg. *Nesae* ex Hom. Iliad. 18.

Νησαίη, Σπειώ τε, Θάλειά τε, Κυμοδόκη τε

Nisaus, Syracusanorum tyrannus, totus luxui deditus: hic enim ubi ab aruspicibus didicisset se brevi moriturum, quicquid superfuit vitæ, commessationibus & ebrietati id totum impendit. Volater.

Nisan, mensis Hebræorum, respondens nostrò Martio. 2 Esdr. 2. Lat. *vexillum*, sive *probatio*, aut *tentatio*, vel *fuga*, aut Syriacè, *miraculum*.

Nisarus, vir fuit apud Rhodiginos mollitie plusquam muliebri infamis, de quo Cal. Rhodiginus. *Nitari* sanè cujusdem mem. Cæl. lib. 5. cap. 13. *Nam & Nitarus quidam morsu Comico habetur mollitie infamis.* *Nisari* verò quod sciam nullibi mentionem facit.

Nisia, montana regio Siciliæ juxta Ætnam.

Nisibis, urbs Mesopotamiæ apud Tigrim flu. Amidæ urbi propinqua, quæ & Antiochia Mygdoniæ, teste Plinio, dicitur, inter Cartas ad occ. & Seleuciam ad ort. *Nisibena Constantina* vocatur in Lib. Notit. long. 75. 10. lat. 37. 30. Est etiam Ariæ urbs. Ptol. long. 111. 00. lat. 35. 30.

Nisicates, & *Nisitæ*, pop. Æthiopiæ sub Ægypto, fabulosi, ternis, aut quaternis oculis, teste Plinio; qui tamen addit, non quia sic sint, sed quia sagittis præcipuâ contemplatione utantur.

Nisope, insula Lesbi, quæ Sigrum portum efficit. Steph.

Nissa, urbs supra Tralles ad Orientem; maximâ ex parte monte accumbit, torrente quodam divisa, qui convallem efficit. Ex hâc fuerunt Apollonius Stoicus, Panætii familiaris, & Menecrates, Aristarchi discipulus, & Aristodemus ejus filius, item Sostratus, Aristodemi frater, & alius Aristodemus, ejus consobrinus, qui M. Pompeium erudivit.

Nissæa, vide *Nisæa*.

Nissos, Macedoniæ op. circa Pallenen. Plin.

Nisua, Africæ Propriæ maritima civitas. Ptol.

Nisus, Hyrtaci fil. Euryalo indissolubili amicitiæ vinculo conjunctus; quorum historiam copiosè satis describit Virgil. lib. 9. Æneid.

Nisus, Megarensium rex, purpureo capillo insignis, à quo, cùm regni sui fatum pendere nôsset, diligentissimè eum asservabat. Verum cum postea Megarenses unà cum Atheniensibus, invidiâ correpti, Androgeon, Minois filium, palæstritam insignem interfecissent, Minosq; eam ob causam Megarensibus bellum inferret, Scylla, Nisi filia, hostis amore correpta, patrem purpureo capillo spoliavit, unaque (ut erat in fatis) patriam hosti tradidit. Quam rem tam iniquo animo tulit Nisus, ut doloris impatientiâ extabuerit, deorumque miseratione mutatus sit in Haliæetum avem ex genere accipitrum. Scylla autem cum sese præter spem à Minoe (quem patriæ proditione satis se demeruisse putabat) desertam videret, in Cirin avem cristatam conversa est, cum quâ Haliæetus etiam hodiè internecinum odium exercet. Virg. Georg. 1.

Apparet liquido sublimis in aere Nisus,
Et pro purpureo pœnas dat Scylla capillo.
Quacunq; illa levem fugiens, secat æthera pennis
Ecce inimicus atrox magno stridore per auras
Insequitur Nisus, quà se fert Nisus ad auras,
Illa levem fugiens raptim secat æthera pennis.

Tota fabula est lib. 8. Met. Sic enim ille.

——Cui splendidus ostro
Inter honoratos medio de vertice canos
Crinis inhærebat magni fiducia regni.

Apollodorus lib. 3. πορφυρέαν ἐν μέσῳ τῆς κεφαλῆς vocat.
Tibullus 1. 4.

Carmine purpurea est Nisi coma, carmina ni sint
Ex humero Pelopis non nituisset ebur.

Propertius lib 3.

Tuque ô Minoâ venundata Scylla figurâ,
Tondens purpureâ regna paterna comâ.

Ovidius Artis Amatoriæ lib. 1.

Filia purpureos Nisi furata capillos
Puppe cadens celsâ facta refertur avis.

Et lib. de Rem. Am. vers 67.

Impia si nostros legisset Scylla libellos,
Hæsisset capiti purpura, Nise, suo.

Nisyros, hodie *Nisaro* Sophiano, ins. maris Carpathii, Cariæ adjacens, Coo propinqua, à quâ avulsa vi fluctuum traditur, quæ & Porphyris olim dicta, teste Plinio. In eâ Neptuni aliquando templum, & subtus jacens Polybotes Gigas à Neptuno victus, ut veteres tradidêre. Hic Thermæ scaturientes sunt. Urbs in eâ est ejusdem nominis, teste Strabone. Hanc aiunt (inquit Vir Magnus de Phœn. Col. pag. 402.) ἀπόθραυσμα εἶναι τῆς Κῶ, *Co insulæ fragmentum esse*, à quâ distat stadiis circiter sexaginta. Fabulâ etiam additâ, Ὅτι Ποσειδῶν διώκων ἕνα τῶν Γιγάντων Πολυβώτην, ἀποθραύσας τῇ τριαίνῃ τῆς Κῶ ἐπ' αὐτὸν βάλοι, καὶ γένοιτο νῆσος τὸ βληθὲν ἡ Νίσυρος. Geographi verba sunt lib. 10. quibus consona hæc Apollodori lib. 1. Πολυβώτης δὲ διὰ τῆς θαλάσσης διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ἧκεν εἰς Κῶ. Ποσειδῶν δὲ τῆς νήσου μέρος ἀπορρήξας, ἐπέρριψεν αὐτῷ τὸ λεγόμενον Νίσυρον. Neq; multò aliter Stephanus de eodem Polybote: Ποσειδῶν δὲ ἐπ' αὐτὸν ἀφεὶς τὴν τρίαιναν τοῦ μὲν ἥμαρτε. Γέγονε γὰρ (malim γέγονε δὲ) νῆσος τὸ βληθὲν Νίσυρος. Et proinde Nisyri nomen deducit Eust. ἀπὸ τοῦ νεῖν καὶ τοῦ σύρειν, διότι ἀποκοπεῖσαν τῆς νήσου τῆς Κῶ τῇ τοῦ Ποσειδῶνος τριαίνῃ ἐπέσυρε τῷ γίγαντι Πολυβώτῃ νέοντι, *à natando ac trahendo, quia Neptuni tridente ab insulâ Co abscissa Nisyrus in Polybotem Gigantem enatantem (vel abeuntem) attracta est.* Quæ sunt nugæ nugacissimæ. Omnino enim *Nisyrus* Phœnicium nomen. Phœnicibus scilicet apud quos nata hæc fabula נסירת *nissereth* est *fragmentum*, & נסירו *nesiru*, vel נסירות *nesiruth*, *sectio*. Inde dicta *Nisyrus* quasi *fragmentum*, vel *pars decisa* ex insulâ Co. Radix Hebræis נשר *nesar* & Arabibus נשר *nasara*, propriè est πρίειν *serrare*, unde משור est πρίων *serra*, Es. 10. 15. Quod non observo de nihilo. Nam inde *Prion*, i. e. *serra* dicebatur pars Coæ insulæ, ex quâ *Nisyrus* credebatur abrupta. Plinius in Coæ descriptione: *Mons ibi prion, & Nisyron abruptam illi putant.* Fortè legendum *abruptam illic*, vel *abruptam illi*, i. e. *ab illo*. Bochart.

Nitazum, Galatiæ urbs. Anton.

Niteris, natio Africæ interioris, à Corn. Balbo devicta. Plin. Horum urbs primaria *Nitibrum* ab eodem vocatur.

Nitiobriges, pop. Aquitaniæ, teste Ptol. non Celticæ, ut scribit Ortelius. Petrocoriis & Cadurcis finitimi; quorum urbs mons Albanus, *Montauban* vulgò dicta. Sed Poldo & Marliano est Mons Pessulus, seu Pessulanus, *Montpellier*, urbs episcop. Gall. Narbon. in Occitaniâ reg. Ex verbis Cæsaris lib. 7. Belli Gall. inter Ruthenos & Gabalos esse videntur.

Nitocris, Babyloniorum regina, Nabuchodonosoris, ut quidam volunt, uxor; Euphratem flu. qui mediam Babylonem rectus præterfluebat, tortuosum reddidit, supraque pontem erexit trium stadiorum, difficillimum factu propter paludes, quæ urbem ambiunt; fecit etiam ingentes cavernas ad excipiendum fluminis impetum, egissitque quicquid erat limi ad facienda fundamenta. Autores Herodotus, & Qu. Curtius. Non ab Herodoto Nicaule (inquit Bochartus) sed Nitocris illa mulier dicitur, quæ sola in Ægypto regnavit. Nec est quòd quisquam suspicetur vocem esse corruptam, & Josephum aliter legisse. Asserit enim Herodotus eam regionem Babylonicæ Nitocri fuisse cognominem: τῇ δὲ γυναικὶ οὔνομ' ἦν, ἥτις ἐβασίλευσε τῆς Βαβυλωνίης Νίτωκρις. Nihil potuit scribi disertius. Et in Dynastiâ Memphitarum apud Africanum ex Manethone: Νίτωκρις γεννικωτάτη, καὶ εὐμορφοτάτη τῶν κατ' αὐτὴν γενομένη, ξανθὴ τὴν χροιάν, ἣ τὴν τρίτην ἤγειρε πυραμίδα, ἐβασίλευσεν ἔτη ιβ΄. Et apud Euseb. lib. 1. Chron. Θηβαῖοι Αἰγυπτίων ἐβασίλευσαν ἔτη κβ΄ Νίτωκρις γυνὴ ἀντὶ τοῦ ἀνδρός, ὃ ἐστιν Ἀθηνᾶ νικηφόρος. Nempe Ægyptiis *Nit*, vel *Neith* erat Minerva. Plato in Timæo ubi de Nomo Saitico: τούτου δὲ τοῦ νομοῦ μεγίστη πόλις Σάϊς, ὅθεν δὴ καὶ Ἄμασις ἦν ὁ βασιλεύς, ᾗ τῆς πόλεως θεὸς ἀρχηγός ἐστιν, Αἰγυπτιστὶ μὲν τοὔνομα Νηΐθ, Ἑλληνιστὶ δὲ ὡς ὁ ἐκείνων λόγος Ἀθηνᾶ. Rursus Arabica linguâ, quæ inter Ægyptiam & Hebræam media esse creditur קהר *cahara* est *vincere*, & קהר *cahr*, *victoria*. Itaque ex *Neith* & *Cahr* conflatam vocem *Nitocris* Minervam victricem veteres rectè interpretantur. Hæc itaque *Nitocris* à superiore distinguenda.

Nitria, Ægypti regio, & nomen 2. urbium supra Memphim. Strabo lib. 17. Stephano locus est Ægypti. Hinc *Nitriotis* præfectura, & *Nitrites* Nomus. Est & *Nitria* urbs episc.

epifc. fub Archiep. Strigonienfi in Jazygibus Metanaftis, vel in Hungaria trans Danubium, à Strigonio 6 leuc. in Bor.

Nitria, Indiæ emporium juxta Gangem. Ptol.

Nivaria, una ex fortunatis infulis, à Canariâ 30. leuc. Hifp. *Gomera*, tefte Alexandro Epifcopo Gerundenfi cum Andreâ Dacio. Aliis eft *Tenariffa*. A perpetuâ nive cognominata. Plin. 6. 32. Eft item Hifp. urbs inter Salmanticam & Complutum.

Nivernum, urbs Gall. Celt. ad Ligerim flu. in finibus Æduorum, feu Burgundiæ, quafi media inter Lutetiam & Lugdunum. *Nivernum* Turonefi. *Niverne* Lib. Concil. vulgò *Nevers*. Olim *Noviodunum* dicebatur.

Nivefdum, op. Belgii in Brabantiâ, medium inter Brabantiam & Machliniam, vulgò *Lisre*.

Nivigella, vulgò *Nivelle*, op. Belgii cum cœnobio Virginum præclaro, in Brabantiâ, apud fines Hannoniæ, à Bruxellis 5. leuc. à Namurco 8. cujus cœnobii Abbatiffa opidi Domina eft.

Nivomagum, vel, ut alii legunt, *Noviomagum* apud Aufonium ad Mofellam urbs eft, hodiè *Numagen*.

Nixii, Dii erant nixuum in puerperio adjutores. Feftus. Nixus enim pro partu ufurpari folet. Virg. Georg. 4.

——Haud fœtus nixibus edunt.

Aulus Gellius lib. 12. *Quam diutinum puerperium, & quam laboriofi nixus fuiffent.*

Nixus, fidus cœlefte, quod Jul. Firmicus *Ingeniculum* vocat. Cicer. in Arateis. Hunc Hyginus Herculem effe ait, qui dextro genu nixus, finiftro pede capitis Draconis dextram partem opprimere conatur. *Nixus* autem non eft proprium nomen fideris cœleftis, fed participium à verbo *nitor*; quanquam cum *genu* junctus pro *Engonafi* ufurpatur. Ovid. Met. 8.

Qui medius Nixiq; genu eft, Anguemq; tenentis.

Manilius lib. 5.

Nixa genu fpecies, & Graio nomine dicta
Engonafi. ————

N O.

No, urbs Ægypti, quæ & *Alexandria*. Vide Boch. Geogr. Sacr. pag. 6.

Noa, filia Zelophead. Num. 16. Item civitas, terminus tribûs Zabulon. Jof. 19. Lat. *movens* vel *commota*.

Noa, vide *Noe*.

Noadia, nomen viri. Efdr. 8. 33. Lat. *teftificatio*, vel *cœtus*, aut *congregatio Domini*, five *ornatus Domini*, aut *tranfiens Dominus*; vel ex Syro & Hebræo, *ablatio Domini*.

Noa, urbs Siciliæ. Gentile *Noaus*. Steph.

Noas, Thraciæ flu. ex Hæmo monte nafcens & in Iftrum influens. Herod. lib. 2. Alii in Scythiâ effe volunt, quem Peucerus hodie *Sithuizum* nominat. *Noes* eft in Græco. Val. Flac. lib. 4.

Quas Tanais, flavufque Lycus, Hypanifq; Noafque.

Idem lib. 6.

Hyberni qui terga Noæ, gelidumq; fecuri
Eruit & totâ non audit Amazona ripâ.

Nob, civitas facerdotum, Nehem. 11. Lat. *loquela*, five *prophetia*, five *fructificans*, five *germinans*.

Noba, Hefych. Νώβαι, Πυγμαῖοι.

Nobe, civitas in tribu Dan vel Benjamin. If. 10. Item civitas, quæ & *Canath* dicitur in tribu Manaffe. 1 Sam. 21. Lat. *latrans*, vel *latratus*.

Noctiluca, Lunæ cognomen, quòd noctu luceat. Horat. Carm. 4. Od. 6. *Rite crefcentem face Noctilucam.* Ubi fortaffe expreffit epitheton Νυκτιλαμπῆ, quod ante eum ufurparat Simonides, ut intelligere licet ex quibufdam ejus verfibus, qui reperiuntur apud Dionyfium Halicarnaffeum περὶ συνθ. ὀνομ. fub finem.

Nodab, nomen viri. 1 Par. 5. Lat. *vovens*, five *fpontaneus*, aut *principalis*.

Nodinus, Deus, quem D. Auguftinus lib. de C. D. ex Varrone fcribit cultum fuiffe à veteribus Romanis, putantibus Proferpinam præpofitam germinantibus, & proferpentibus: geniculis vero nodifque culmorum Deum Nodinum: involucris autem illis folliculorum Deam Volutinam: cum folliculi patefcant, quo exeat fpica, Patelenam: cum fegetes novis ariftis exæquantur, Hoftilinam Deam, quia hoftire & hoftimentum veteribus exæquationem fig. Floram quoque adjicit & Lactucinam & Maturam, quæ florentibus, lactantibufque ac maturefcentibus præfint frumentis. Arnobio lib. 4.

Nodutis dicitur Deus qui ad nodos perducit res fatas. Arnob. lib. 4. Ibi Meurfius legit *Nodutus*; aitque fic legi debere apud Aug. de C. D. l. 4. c. 8. ubi *Nodotus* legitur.

Noe, Latinè *ceffatio*, vel *requies*. Unde Hefychius: Νῶε, ἀνάπαυσις, (ideoq; ridiculè Suidas Νῶε, ὄνομα κύριον, παρὰ τὸ νῶ, τὸ κολυμβῶ, fc. quòd in arcâ inclufus, in mediis aquis nataret) fil. Lamech, vir Deo gratus, cui, cum homines ejus temporis perdere vellet, juffit, ut navem, five arcam fabricaret, cujus beneficio ab aquis cum familiâ tutus, cæteris fubmerfis, hominum genus reftituit. Sulp. Severus lib. 1. *Ex quo Noe natus, juftitiâ egregius, & præ cæteris mortalibus, Domino carus accepfufque.* Et poftea. *Quâ tempeftate cùm jam humanum genus abundaret, Angeli, quibus fedes cœlum erat, fpeciofarum formâ Virginum capti, illicitas cupiditates appetierunt: ac naturæ fuæ, originifque degeneres, relictis fuperioribus, quorum incolæ erant, matrimoniis fe mortalibus mifcuerunt; ex quorum coitu Gigantes editi effe dicuntur. Quibus rebus offenfus Deus, maximeque malitiâ hominum, quæ ultra modum proceffcrat, delere penitus humanum genus decreverat. Sed Noe virum juftum, vitâ innocens deftinata exemit fententiæ.* Jofeph. Ant lib. 1. cap. 4. Πολλοὶ γὰρ ἄγγελοι Θεοῦ γυναιξὶ συμμιγέντες, ὑβριστὰς ἐγέννησαν παῖδας, καὶ παντὸς ὑπερόπτας καλοῦ διὰ τὴν ἐπὶ τῇ δυνάμει πεποίθησιν. Ὅμοια τοῖς ὑπὸ γιγάντων τετολμῆσθαι λεγομένοις ὑφ' Ἑλλήνων καὶ οὗτοι δρᾶσαι παραδίδονται. Ὁ Νῶχος δὲ τοῖς ὑπ' αὐτῶν πραττομένοις δυσχεραίνων, καὶ ἀηδῶς ἔχων, ἔπειθεν ἐπὶ τὸ κρεῖττον τὴν διάνοιαν, καὶ τὰς πράξεις μεταφέρειν. Ὁρῶν δὲ οὐκ ἐνδιδόντας, ἀλλ' ἰσχυρῶς ὑπὸ τῆς ἡδονῆς τῶν κακῶν κεκρατημένους, δείσας καὶ μὴ φονεύσωσιν αὐτὸν μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων καὶ τῶν τούτοις συνοικούντων, ἐξεχώρησε τῆς γῆς. Ὁ δὲ Θεὸς τοῦτον μὲν τῆς δικαιοσύνης ἠγάπησεν. Noam Saturnum veterum fuiffe fufe probat Bocharrus Geogr. Sacr. lib. 1. cap. 1.

Noega, *Noegaucefia*, Ptol. op. præclarum Hifp. Tarr. in orâ Afturum, tefte Mela, ab oftio Meuri 6. leuc. in orr. ab Oveto urbe 14 in occ. *Navia* Clufio, licet illud mediterr. quam litoreum fit, juxta fines Gallæciæ. long. 12. 30. lat. 44. 00.

Noela, op. Hifp. Tarr. Plin. *Noya* Clufio & Floriano. *Novium* Ptolemæo, inquit Ferrarius.

Noema, filia Lamech ex Sellâ uxore. Gen. 4. Lat. *pulchra*, five *decora*, vel *movens valde*. Hæc texturæ variæ artem invenit, tefte Comeftore.

Noemagus, urbs Gall. Narbon. prope Gebennam. Ptol.

Noeman, filius Balæ, filii Benjamin. Num. 26. Lat. *pulcher*, five *decorus*, aut *mortem præparans*.

Noemi, vel *Naomi*, uxor Elimelech. Ruth. 1. Lat. *pulchra*, five *decora*.

Noes, flu. Thraciæ; Vide *Noas*.

Noga, filius David. 1 Paral. 3. Lat. *fplendor*.

Noha, fil. Benjamin. 1 Par. 8. Lat. *requiefcens*, aut *ducens*.

Nola, urbs Campaniæ. Νῶλα Ptolemæo & Stephano, Νῶλα vero Polybio lib. 2. Virgilio.

——Vicina Vefevo

Ora jugo dicitur; ubi prius *Nola* legebatur. Ferunt autem poftea Virgilium petiiffe à Nolanis aquam, uti duceretur in propinquum rus, Nolanos autem beneficium petitum non feciffe; Poeta itaque offenfus nomen urbis eorum quafi ex hominum memoriâ, fic ex carmine fuo deraſiffet, *Oram* pro *Nola* mutavit. Agellius 7.12. De fitu opidi ita canit Silius lib. 12.

Campo Nola fedet, crebris circumdata in urbem
Turribus, & celfo facilem tutatur adiri
Planitiem vallo. ————

Livius lib. 23. *Et funt omnia campi circa Nolam.* Exiguo poft. *Expugnate Nolam, campeftrem urbem, non flumine, non mari feptam.* De origine ejus variant auctores. Silius lib. dicto.

Hinc ad Chalcidicam transfert citus agmina Nolam.

Velleius lib. 1. *Quidam aiunt à Tufcis Capuam, Nolamque conditam.* Solinus cap. 8. *Conftituta Nola à Tyriis.* Id fortaffe

tasse ridiculum, inquit Cluverius. Forte itaque Tyrrhenis scripsit Solinus.

Nomades, pop. in Scythiâ Europæâ, quorum vita omnis in habendis gregibus versatur. Nunc *Tartari* dicuntur, juxta quos Sauromatas locat Plinius. Meminit eorum Strabo lib. 11.

Nomades, Asiæ pop. juxta Caspium mare. A nostris hodie appellantur *Daæ* & cognomento *Parni*, inquit Strabo.

Nomades, Africæ pop. inter Zeugitanam reg. & Mauritaniam siti, qui postea literis aliquot mutatis *Numidæ* appellati sunt. Hos scribit Sallustius ex Persis ortum traxisse, qui Herculem in Hispaniam comitati sunt, eoque mortuo in Africam trajecisse, locaque occupasse Oceano proxima, alveosque navium inversos pro tuguriis habuisse: deinde paulatim per connubia sibi Gætulos miscuisse, posteaque Numidiæ nomo propter multitudinem à parentibus digressos, possedisse ea loca, quæ proxime Carthaginem sunt, & *Numidia* appellatur. Dicti *Nomades* ἀπὸ τοῦ νέμειν, h. e. *à pascendo*, quod pastionibus præcipuè vacarent, herbisque in uno loco depastis papiliones suas curribus aliò transveherent. Dionysius vers. 186.

> Τοῖς δ' ἐπὶ Νομάδων παρεκτείνονται ἄπειρα φῦλα,
> Ἔνθα Μασαισύλιοί τε καὶ ἀγρονόμοι Μασυλῆες
> Ἐλαύνουσιν σὺν παισὶν ἀν' ἄπειρον τε καὶ ὕλην
> Μαιόμενοι βιότοιο κακὴν καὶ ἀεικέα θοίνην.
> Οὐ γὰρ γειομόροισι νόμοις ἰδάησαν ἀρότρου,
> Κείνοις δ' οὔποτε τερπνὸς ἀκούεται ἦχος ἁμάξης,
> Οὐδὲ βοῶν μυκηθμὸς ἐς αὔλιον ἐρχομενάων,
> Ἀλλ' αὔτως, ἅτε θῆρες ἀνὰ δρία βουκολέονται
> Νήϊδες ἀσταχύων, καὶ ἀπευθέες ἀμήτοιο.

Horum Virgilius mem. Æn. lib. 4. & 8.

Nomæ, op. Siciliæ. Νομαὶ Diodoro lib. 11. Silius.

> ——— *Comitata Nomaeis*
> *Venit Amastra viris.*

Malè vulgo *Nemaeis*.

Nomæi, Thraciæ pop. qui postea *Scythæ* dicti sunt. Steph.

Nomastæ, Scythiæ intra Imaum pop. Ptol.

Nomba, urbs Judææ. Stephanus ex Josepho.

Nomentum, pagus Sabinorum apud Eretum, ab urbe Româ 12. m. p. *Lamentano* Blondo dicitur. Suidas. Νωμεντός, πόλις ἐγγὺς τῆς Ῥώμης. Idem habet Stephanus, cujus Gentile facit Νωμεντῖνος cum scribere debuisset Νωμεντανούς, ut omnes pariter habent Latini authores, tum Dionysius lib. 5. & item Strabo lib. 5. Vide Cluverium de Ital. Ant. pag. 666. Habuit autem hæc urbs colles vitiferos vino non omnino pessimo nobilitatos. Mart. 13. 16.

> *Nomentana meum tibi dat vindemia Bacchum.*

Nomus, Præfectura, sive conventus juridicus apud Ægyptios. Ægyptû enim divisit Sesoosis, sive Sesostris in *Nomos* triginta sex, quorum 10 Theb. 10 τῷ Delta, & reliqui 16 regionibus intermediis attributi. Singulis *Nomis* præfecti singuli *Nomarchæ*, qui quasi totidem reguli provinciæ præerant & regiis vectigalibus. Inde est quod nomos Plinius *præfecturas*, & Esaias ממלכות *mamlacoth*, h. e. [...]na interpretatur cap. 19. vers. 2. ubi LXX Seniores νομὸς ἐπὶ νομόν. Ubi Cyrillus. Νομὸς δὲ λέγεται παρὰ τοῖς τῶν Αἰγυπτίων χώραις οἰκεῖ ἑκάστη πόλις, καὶ αἱ περιοικίδες αὐτῆς, καὶ αἱ ὑπ' αὐτῇ κῶμαι. Καὶ τίθεσθαι παρ' αὐτοῖς ἡ τοιάδε φωνή. Sed & ante Cyrillum Epiphanius in hæresi Basilidianorum: Ὅπερ γὰρ ἐν τῷ ἁγίῳ προφήτῃ Ἡσαΐᾳ εὕρηται γεγραμμένον ἀεὶ νομοῦ πόλεως Αἰγυπτιακῶν, εἴτ' οὖν Τανιτῶν, ἢ Μεμφιτῶν, ἢ Νομοῦ τοῦ Βουβάστου, Αἰγυπτιακῆς τῆς περιχώρου (al. περιμέτρου) τυχούσης πόλεως σημαίνει. Hoc imitatus author lib. 1. Macchabæorum cap. 10. vers. 30. meminit νομῶν etiam in Samaritide & Galilæâ, quod à Josepho redditur τοπαρχίας. Pari κατὰ χώραν Herodotus in Thalia *nomos* appellat Persarum Satrapias. Nomos Eust. in Dionys. vult idem esse quod ὁμόρους, h. e. regiones iisdem finibus comprehensas. Et eodem teste τὰς Λιβυκὰς ἢ συνήθως νομοὺς εἰώθασι βούλεσθαι. Sensus est, ut quidem puto, *nomos* propriè dici eas Ægypti partes, quæ versus Libyam vergunt. Itaque ibidem observat, omnes urbes *Heptanomi*, exceptâ Babylone esse à sinistrâ Nili, i. e. à parte Libyæ. Res est tamen omnino certa, non minus *nomos* dici Ægypti partes, quæ ad Arabiam, quam quæ ad Libyam inclinant. Perperam igitur hinc colligunt *Nomi* vocem esse Libycam. Quin iis assentior potius, qui vel Græcam esse volunt, vel Ægyptiam. Quæ ipsa lis est adhuc sub judice. Casaub. in Strab. *Quidam putant hanc vocem esse Ægyptiacam, quos falli & omnes sciunt, qui aliquid Græcè sciunt, & Diodorus disertè admonet.* Nempe lib. 1. pag. 46. ubi Ægypti partes *nomos* appellari asserit κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον. Tamen Casauboni socer Henr. Stephanus Græcis literis æquè imbutus, in notis ad Diodorum pag. 830. *Ego* (νομὸν) *Græcam esse vocem vix mihi persuasero.* Et Casaubonus ipse agnoscit νομὸν apud Græcos proprie dici locum ubi sunt αἱ νομαί, *pastua*. Quo sensu ii non sumunt, qui Ægyptum distingui scribunt in *nomos* 36. Neque enim Ægypti ager est ubique compascuus. Denique quam vocem Diodorus Græcæ linguæ supra asseruit, eandem idem adscribit Ægyptiis, cum dixit de Sesoosi lib. 1. pag. 35. τὴν δὲ χώραν πᾶσαν εἰς ἓξ καὶ τριάκοντα μέρη διελὼν ἃ καλοῦσιν Αἰγύπτιοι νομούς. Neque aliter Cyrillus supra: νομὸς δὲ λέγεται παρὰ τοῖς τῶν Αἰγυπτίων οἰκοῦσι χώραν. Et Epiphanius disertissimè: Αἰγυπτιακῆς τῆς περιχώρου τῆς τυχούσης πόλεως σημαίνει. Fallor, an ex Hebræo מנה *mana*, vel מנא *mono*, ut Syri efferunt, factam est νομός, vel ab Ægyptiis, vel à Græcis hâc metathesi peregrinum vocabulum emollire conatis? Certè huc facit, quod *nomum* Diodorus exponit μέρος, i. e. *partem*, seu *portionem*: Cum Syrâ voce מנא *mono* quam diximus, id ipsum designare sit notissimum. Euseb. itidem lib. 3. Præp p. 57. μέρος τῆς Αἰγύπτου ὃ καλοῦσι νομόν. Bochart.

Nomii, montes Arcadiæ. Pausanias.

Nomisterium, Germaniæ urbs. Ptol.

Nomius, dictus est Apollo ἀπὸ τοῦ νέμειν *à pascere*, qu. *pastor*, quia Sol pascit omnia, quæ in terris gignuntur; sive, ut alii volunt, quod olim juxta Amphrysum, Thessaliæ flu. divinitate, ob interfectos Cyclopas, spoliatus Admeti regis armenta pavit. Callimachus.

> Φοῖβον καὶ Νόμιον κικλήσκομεν. ———

Nona, una ex Parcis. Gellius 3. 16. Latini *Nonam*, *Decimam*, & *Mortam*, Parcas dixere.

Nonacris, mons Arcadiæ in Peloponneso, cum op. olim cognomine, ex quo Styx, aqua frigidissima emanat, quam inferorum paludem fabulantur. Ibi etiam *Nonacrinum nemus*. Ovid. Fast. 2.

> *Cinctaque piaetir nemoris juga Nonacrini.*

Et lib. 5. *Nonacrius heros* pro Evandro. Hinc *Nonacrinus*. Ovid. Met. 2.

> *Dum redit itque frequens in Virgine Nonacriná*
> *Hæsit.* ———

Eidem *Hamadryades Nonacriae* pro Arcadicis.

Nonius, quidam à pugnâ Pharsalicâ, quum fugisset Pompeius, hortabatur ad benè sperandum, septem adhuc aquilas superesse dictitans. Cui Cicero. *Rectè*, inquit, *si nobis cum gracalis bellum esset.*

Nonius Asprenas, Consul cum Laterano. An. U. C. 846. Alius Consul cum Valentiniano Cæsare. An. U. C. 1198.

Nonius Marcellus, Grammaticus, cujus libros habemus de Latinorum nominum origine.

Nonnus, historicus Græcus, historiam edidit quâ legationem suam complexus est ad Æthiopas & Homeritas, ac Saracenos, aliasque Orientis gentes. Eo ex opere excerpta quædam habemus apud Photium tmem. 3. ubi & Justiniani tempore vixisse, aliaque quædam de Nonnoso, ac parente ejus Abrahamo & avo item refert.

Nonnus, Edessenus Episcopus. Niceph. lib. 24. cap. 30. Martyrologium Romanum 2 Decembris: *Edessæ S. Nonni episcopi, cujus precibus Pelagia pœnitens ad Christum conversa est.*

Nonnus, Abbas de Narrationibus Græcorum extat Scodriaci in bibliotheca Regis Hispaniarum; ut apud Possevinum legas in Appendice Apparatûs Sacri p. 22.

Nonnus Panopolita, poeta egregius, Theodosiii temporibus floruit, cujus Paraphrasin, & Dionysiaca habemus Agathiâ esse antiquiorem certum est, cum hic ejus meminerit, vixit vero Agathias sub Justiniano. Chrysostomo esse juniorem inde colligit Vossius, quòd usque adeo vestigiis ejus in Joanne interpretando insistere amet. Præterea id dictio indicat Sophistica, qualis seculo quinto fuit ac deinceps; uti ex Heliodoro Synesio, & illis

alis liquet. Ac similes ex poetis Quinctus, Tryphiodorus, alii. Suidas. Νόννος Πανοπολίτης ἐξ Αἰγύπτου λογιώτατος, ὃ καὶ τὸν παρθένον Θεολόγον μεταχαρακτηρίσας δι᾽ ἐπῶν.

Ἐκ Νόννου ἄδηλον

Νόννος ἐγώ. Πανὸς μὲν ἐμὴ πόλις, ἐν Φαρίῃ δὲ
Ἔγχει φοινήεντι γονὰς ἤμησα Γιγάντων.

Nonymna, urbs Siciliæ. Steph.

Nophe, nomen loci. Num. 21. Lat. *insufflatus*, *tumidus*, vel *illaqueans*.

Nopheth, urbs in tribu Manasse. Jos. 17. Lat. *favus*, aut *cribrum* sive *distillatio*.

Nora, urbs Sardiniæ excisa, in orâ Australi. Ptol. Pop. *Noreases* Plinio. *Nura* Antonino; *Calviri* dicitur Leandro. De nominis origine sic Bochartus. Tertia, inquit, in Sardiniam migratio apud Pausaniam Hispanorum est. Sic enim ille. Μετὰ δὲ Ἀρισταῖον Ἴβηρες ἐς τὴν Σαρδὼ διαβαίνουσιν ὑπὸ ἡγεμόνι τοῦ στόλου Νώρακι, καὶ ᾠκίσθη Νῶρα πόλις ὑπ᾽ αὐτῶν. Ταύτην πρώτην γενέσθαι πόλιν μνημονεύουσιν ἐν τῇ νήσῳ. Παῖδα δὲ Ἐρυθείας τε καὶ Γηρυόνου καὶ Ἑρμοῦ λέγουσιν εἶναι τὸν Νώρακα. At in Solino Aristæum præcessit Norax. Verba sunt: *Nihil attinet dicere, ut Sardus Hercule, & Norax Mercurio procreati, quum alter ab Libyâ, alter ab usque Tartesso Hispaniæ, in hosce fines permeassent, à Sardo terræ, à Norace oppido nomen datum.* *Nora* saltem nomen Punicum est, nempe נערה *Naara*, unde emphaticum נערתה *Naaratha*; cujus nominis censetur op. in tribu Ephraim Jos. 19. *Naara* vero Pœnis sonabat *Nora*, ut מעכה *Maacha* Μοχά, quomodo LXX efferunt. 1 Par. 2. 48. Unde *Mochur* nomen Punicum. Sic נערן *Naaran* alterius opidi nomen in eâdem tribu. 1 Par. 7. 27. Hieronymus *Noran* scribit & LXX Interpp. medio quodam sono Νοαράν. Sed inter N & R est *Ain*, quod in O mutatum est in Alphabeto Cadmi. Hodie locus *Nori* vocatur. N pertinet ad formam nominis: & עירה est *graminetum*; nempe in pascuo sita fuit *Nora* non procul à ripâ *Sapri* amnis, hodiè *Servi*, ut constat ex itinerariis. Itaque perperam à Ptolemæo *Nora* ponitur in Australi Sardiniæ litore inter Caralin & Sulchos; quod Cluverius verè observat.

Nora, Straboni Cappadociæ urbs ad Taurum mont. quam suo tempore *Noroassum* vocatum scribit.

Noracus, urbs Pæoniæ. Steph.

Norba Cæsarea, urbs Lusitaniæ ad Tagum flu. Ptol. *Alcantara* Taraphæ, & Clusio. long. 14. 30. lat. 39. 50.

Nordlinga, Vide *Ara Flavia*.

Nordovicum, & *Norvicum*, urbs clarissima in orâ Angliæ Orientali, à Londino 90 mill. in Cæciam. Vulgò *Norwich*.

Noreia, hodiè *Goritia*, teste Amasæo, urbs Carnorum ad Isontium vel Natisonem flu. ubi, ut scribit Strabo, auri lavacra, & ferri secturæ sunt. Hic Cn. Carbo inani conatu cum Cimbris conflixit. long. 36. 00. lat. 45. 47.

Noreases, pop. Sardiniæ. Plin. *Nara* interpretatur Pinetus.

Noricum, reg. Germ. (quam nunc bona ex parte Bavariam appellant) habens ab occasu Ænum flu. qui medius est inter Vindelicos & Noricos; à Sept. Danubium, ab ort. mont. Cecium, qui Pannoniam superiorem disterminat à Norico: A meridie mont. Curvancum, qui est supra Istriam. Dionysius vers. 321.

Πρὸς δὲ νότον Γέῤῥαι τε καὶ Νωρικοῦ ἄστυ ἐρυμνά.

Ubi multa nugatur Eustathius dum quærit, an *Noricum*, & *Oricum*, de quo vers. 399. locus unus sit an diversi, quasi vero regio Germaniæ confinis ab Epiri finibus non satis distet, ut ea dignosci possint. Ferri ferax regio fuit. Ovid. Met. 14.

Sævior & ferro quod Noricus excoquit ignis.

Et Horatius. ——— *Quas neq; Noricus*
Deterret ensis. ———

Virg. Georg. 3.

Tum sciat aërias Alpes & Norica si quis
Castella è tumulis. ———

Hanc regionem Solinus cap. 23. *frigidam* vocat & *parcius fructuosam*.

Normannia, provincia Gall. Celt. quæ & *Neustria*, vulgò *Normandie*, ad Oceanum Britannicum, inter ostia Sequanæ ad ort. & Argenis ad occ. in quâ 7. urbes Episcopales, quarum metropolis est Rothomagus, vulgò *Rouen*; Ducatus amplus; à Normannis pop. Septentrionalibus ex Scandinaviâ, seu Norvegiâ, & Sueviâ profectis, qui in Galliam irrumpentes, in ea reg. consedere, nomen habens. Pop. *Normanni*, quasi viri septentrionales, à Carolo Magno devicti, & ad Christi fidem perducti.

Norossi, Scythiæ intra Imaum gens, & *Norossus* ibidem mons. Ptol.

Northumbria, regio Angliæ, Scotiæ finitima, *Northumberland*.

Nortia, i. e. *Fortuna* Tuscis: Meminit Livius lib. 7. Juvenal. Sat. —— *Idem populus si Nortia Thusco*
Favisset. ———

Ubi vulgò *Nurscia*. Capella lib. 1. *Quam alii Sortem asserunt, Nemesinque nonnulli, Tychenque quam plures, aut Nortiam.* Alii *Nyrtia* legunt.

Norvegia, reg. Europæ septentrionalis versus Oceanum Germanicum situm vulgò *Norwey*, quæ interpretatur *Septentrionalis Via*. *Nort* enim Germanicâ linguâ, *Septentrionem* sig. *Weg*, *viam*. Fuit regnum Norvegiæ aliquandiu florens, imperiumque tenuit per Daniam, Frisiam, insulasque adjacentes, donec domesticum imperium per hæreditariam successionem administratum fuit. Postea sub interregno, consensu procerum institutum est, ut reges per electionem susciperentur; estque hoc tempore sub potestate Danorum.

Noscopion, Lyciæ urbs. Plin. 5. 27.

Nosora, ins. Rubri maris. Steph.

Nostana, Drangianæ op. Ptol.

Nostia, vicus Arcadiæ: aliàs *Estania*. Steph. Ephoro autem *Nestania* dicitur.

Notium, Hyberniæ promuntorium Australe, Ptol. *Nissenhead* Camdeno. Item urbs Joniæ, à Colophone 12 m. distans, contra Chium ins. teste Strabone. Pop. *Notieases*. Item Calydnæ ins. opidum.

Notus, ventus meridionalis; Vide *Auster*.

Nova civitas, olim vocabatur Carthago tum illa Africæ, tum altera Hispaniæ. Virg. Æn. 1.

—— *Atq; Nova pateant Carthaginis arces.*

Ubi allusum ad etymon. Hebraicè enim קרתא חרת *novam urbem* sig. & ex *Karthada* Græcorum Καρχηδών, χ. & θ. permutatis quod Siculorum proprium est, qui pro ὄρνιθες ὄρνιχες dicunt. Stephanus etiam Καινὴν πόλιν interpretatur. Item *Nova civitas* tergemina. Una urbs episc. in Austriâ sub Archiep. Salisburgensi à Viennâ 8. leuc. in Aust. vulgò *Neustadt*: Altera in Histriâ in orâ, episc. quæ Æmoniæ urbi proximæ excisæ successit, inter Justinopolim, & Parentium: Tertia in Venetis in orâ Marchiæ Tarvisinæ, apud Heracliam urbem excisam, & ipsa eversa, episcopalis tamen.

Nova, Mysiæ infer. op. ubi Legio 1. Italica, ab Oesco 55 m. p. ex Anton. in ort. *Novomont*, Lazio teste. *Novensis urbs* Marcellino.

Nova mœnia, Sarm. Europ. urbs. Ptol. Hodie *Album castrum*. *Wissemburg*, Græcè Νέον τεῖχος.

Novana, Piceni op. in orâ inter Montem Sanctum ad occ. & Empulum ad ort. Firmum versus 8. m. p.

Novantæ, Ptol. *Novantes* Camdeno, pop. Albionis in Scotiâ ad occ. quorum regio ubi hodie Gallovidia *Galloway*, cujus pars occidentalis est peninsula contra Hiberniam (inde 20. mill. distantem, teste Lhuydo) nonnullis Noventum Chersonesus, & Novantum promuntorium dicta.

Novanus, Umbriæ flu. trans Apenninum, qui æstivo solstitio supra modum augetur, & circa brumam siccatur. Plin. 2. 103.

Navaria, urbs Insubriæ episc. sub arch. Mediolanensi, inter Mediolanum 25. & Vercellas 10 m. p. à Ticino 30. Petri Lumbardi patria. Vulgò *Novara*. long. 30. 27. lat. 44. 35.

Novangusta, op. Hisp. In fin. Arevacorum. Plin. *Atienza* Moletio.

Novellus, Mediolanensis quidam temporibus Tiberii Cæsaris qui gestis honoribus à Præturâ ad Consulatum usque pervenit, *Tricongius* dictus quod *tres congios* vini uno impetu epotaverit. Plin. 13. 22.

Novemonium, op. Mysiæ, quæ nunc *Servia* dicitur.

Novempagi, postea Balneoregium, urbs Hetruriæ episc. media inter montem Physconem & Oropitum 6 m. p. à Viterbio 14. in Bor. *Bagnarea*. long. 35. 35. lat. 42. 20.

Novempopulonia, reg. Aquitaniæ, inter Garumnam flu. & montes Pyrenæos, Oceanumque comprehensa, vulgò *La Guascogna*, sic à *novem populis* dicta, qui sunt *Vasates*, *Meduli*, *Boiates*, *Ausci*, *Convenæ*, *Bigerrones*, *Tarbelli*, & *Elusates*, teste Cænali.

Novendium, seu *Novendiale*, sacrificium funebre, quod fiebat 9 die post mortem alicujus. Horatius.

Nec in sepulcris pauperum prudens anus
Novendiales dissipare pulveres.

Inde *Novendialis cœna* Tacito An. 6. Plinius *Novendiale convivium* vocat. 20. 11. *In Novendiali convivio magnos gemitus edebant, & atroces contra Deos.* Apuleius Met. 9. *Jamque nono die completis solennibus, familiam supellectilemque & omnia jumenta ad hæreditariam deduxit auctionem.* Græci τὰ ἔννατα vocant.

Novem viæ, civitas Thraciæ, quæ & *Amphipolis*.

Novensiles, Dii à Sabinis Romam deducti existimantur, atque iis à Tatio rege ex voto ædes dicatæ fuerunt. Varro de L. L. Sunt qui Novensiles Deos appellatos putent, *Herculem*, *Vestam*, *Salutem*, *Fortunam*, &c. quòd novissimè in Deorum numerum recepti sint, quasi *nuper*, aut *novissimè salientes*, h. e. in numerum Deorum ascendentes. Liv. lib. 8. in Decii pro legionibus devotione. Alii, quod verisimilius videtur, numina peregrina sic appellata fuisse existimant. Solebant enim Romani Deos omnes urbium superatarum, partim per familias spargere, partim publicè consecrare; ac ne aliquis Deorum multitudine, aut ignorantiâ præteriretur, brevitatis & compendii causâ uno pariter nomine cunctos *Novensiles* invocabant. Arnob. lib. 3. contra Gentes. Vide Voss. in *Novem*.

Noverogus, op. Gall. clarum in Pictonum finibus, à Rupella 9 leuc. Pictavos versus, teste Scaligero. vulgò *Niort*. long. 20. 60. lat. 46. 15.

Noverus, sive *Novarus*, *les Nouliers*, teste Eliâ Vineto, pagus Aquitaniæ in finibus Santonum, apud Engeriacum. *Novioregum* Antonino, ut videtur Scaligero. Ejus mem. Auson. Ep. 24.

Totque mea in Novero sibi proxima prædia pago.

Novesium, vulgò *Nuys*, op. celebre Germ. infer. ad Rhenum apud Dusseldorpium urbem à Coloniâ 5 leuc. in Bor. *Nuasium* Ptolemæo. long. 28. 12. lat. 58. 10.

Novidunum Ammiano, *Noviodunum* Ptolemæo op. Mysiæ infer. ad Istrum flu. medium inter Destorium ad primum Istri alveum, & Kiliam novam in ort. ad 6. mill. Germanica.

Novientum, pagus Germ. super. in Alsatiâ cum cœnobio, vulgò *Ebersheym*.

Noviodunum, op. Norici ad Saum flu. in Carniolâ, à Labaco 4 leuc. Villacum versus. *Neumarck*, teste Lazio, sive *Krainburg*.

Noviodunum, quod *Noviomum*, posterioribus dicitur, vulgò *Noyon*, urbs Gall. Belg. episc. sub archiep. Rhemensi in Picardiâ, inter Suessiones 10. & Ambianos 15 leuc. quot à Rhemis in Bor. à Lutetiâ 22. in Cæc. long. 24. 6. lat. 49. 25.

Noviodunum alterum, op. Gall. Celt. in finibus Biturigum, inter Bridoborum & Condate ad Ligerim flu. inde 2 hinc 4 leuc. à Nivernis 17 in Bor. *Neuvy*, vel *Neusuy*.

Noviodunum, item Heduorum. Vide *Nivernum*.

Noviomagum, op. Germ. sup. in Palatinatu. Vulgò *Odenheim*. Vel est ipsa Spira urbs, à quâ *Odenheim* pagus 5 leucâ versus Tabernam distat. *Noviomagum* item *Newenburg*, ut videtur Ortelio op. Germ. sup. in Alsatiâ ad Rhenum, inter Hagenoiam 5. & Spiram 6 leuc. Item *Noviomagum*, op. Germ. inf. Geldriæ ducatûs primaria, inter Rhenum & Mosam. *Numagen*.

Noviomagus multiplex: unus in finibus Biturigum Vibiscorum. Ptol. *Solac*, teste Vineto: alter in Gall. Belg. inter Suessiones & Ambianos. Anton. Tertius Gall. Celt. in Normannia post Juliobonam. Idem. Quartus Angliæ pagus apud Londinium, inde 10. m. p. *Woodcote*, teste Camdeno.

Novioregum, op. Aquitaniæ. Vide *Noverus*.

Novium, vide *Noela*.

Novius, flu. Albionis geminus: unus Walliæ, *Convey*, teste Lhuydo, alter *Nid*, seu *Nyth* in Scotiâ, teste Camdeno, apud Solvacum op. in mare occiduum labens.

Novocomum, seu *Novum Comum*, urbs Insubriæ ad lacum Larium. pop. *Novocomenses*. Vide *Comum*.

Novogardia, vulgò *Novgrod*, seu *Novogorod*, urbs gemina Sarmatiæ in regno Moschorum: una magna cognomine, archiep. & metropolis Russiæ albæ, urbs amplissima à Moschâ Moschorum regiâ 100 leuc. in occid. quot à Plescoviâ in Bor. long. 57. 00. lat. 70. 10. Altera inferior cognominata ad Volgam flu. inter Moscham 100, & Cassanum in Eurum 70 leuc. Germ. teste Sigismundo Herbersteinio. long. 72. 00. lat. 60. 10.

Novopyrgum, urbs Mysiæ superioris in Serviâ ad Moravam flu. *Novomont*.

Novum, op. Carnorum in agro Aquileiensi. Item locus Insubriæ medius inter Mediolanum & Laudem Pompeiam.

Novus Portus, *Newhaven*, teste Ortelio, aliis *Rhie*, op. cum portu Albionis in orâ Angliæ Australi, à Cantuariâ 20. m. p. Cicestriam versus. Est & *Portus novus* op. Vectis ins. primarium, vulgò *Newport*.

Noym, Nilus ab Ægyptiis sic dictus. Orus Apollo Hieroglyph. 21. Νεῖλον ἀνάβασιν σημαίνοντες, ὃν καλοῦσι Νοῦν, ἑρμηνευθὲν δὲ σημαίνει νέον. Ubi Causinus. *Quod autem ait Nilum ab Ægyptiis* Νοῦν *appellari, congruentia dicit Hesychio qui in dictione* νοῦς ait eam significare ψυχῆς τόλμαν. At vero si flu. hicce *Nym* appellatur, quid si pro Νοῦς Νοῦν reponamus? Certè non invenusta est illa Wendelini conjectura, qui ab Hebræo נעים *naim*, quod est *jucundum*, deducit. Quid enim Ægypto jucundius vel suavius Nilo accidere potest? *Illa facies*, ait Seneca, *pulcherrima est*, *cum jam se in agros Nilus ingessit*, &c.

Noys, Græce Νοῦς, Ciliciæ flu. vide *Cescus*.

N U.

Nuagerta, inquit Nebrissensis in suo Dictionario, Ptolemæo Gall. Belg. urbs est. *Aquisgranum* Jovio, *Vegerra* Sabellico. *Veterra* Volaterrano.

Nuba, rex Daniæ, ab Henrico 1. Cæsare ad Christianismum vi adactus.

Nubæ, pop. Libyæ juxta Nilum. Dicuntur & *Nubai* & *Dabai* & *Numides*. Steph. forte vero pro Δαβαῖοι Νυβαῖοι reponendum.

Nubai, populi Arabiæ desertæ. Plin.

Nubia, reg. Ægypto adjacens, Presbyteri Joannis, Æthiopiæ Imp. regno in multas provincias distincto undique cincta; olim Christianam religionem professa, nunc ab eâ deficit. Regio est ditissima auro, atque ebore, saccari & frumenti feracissima. Præcipua urbs est Dangala cujus incolæ sunt admodum divites & cum Ægypti mercatoribus negociantur. Quod Presbyteri Joannis mentionem faciat author mihi in mentem revocat quid de eo tradit D. Brianus Waltonus, Episcopus haud ita pridem Cestrensis, in Præfat. Introductionis suæ ad lectionem Linguarum Orientalium. Sic enim ille: *Rex Æthiopiæ, qui longè lateque multis populis per Africam imperat, à multis vocatur* Presbyter Joannes (*Angli vocamus* Prester John) *seu* Pretegianus, *quem post Scaligerum Regem Abyssinorum esse volunt, errore manifesto; cum certum sit in ultimis Asiæ finibus, non in Africâ ante 400 an. regnasse regem Christianum qui sermone Persico* Padeshia Pristigiani, *i. e. Apostolicus vocabatur, unde* Presbyteri Joannis *nomen ortum.*

Nubiani, errones qui se Ægyptios vocant. Vide *Cyngari*.

Nuceria, Italiæ urbs, infra Brixellum, haud procul à Padi ripâ, vulgari nunc vocabulo *Lucera*; sive, ut alii dicunt, *Luzzara*. Hoc omnium ferè judicio est id opidum quod Ptolemæo vocatur Νουκερία. Ἡ δὲ Γαλλία inquit, ἡ Τογάτα ἔχει πόλεις τάσδε. Πλακεντία, Φιδεντία, Βρίξελλον, Πάρμα, Ῥήγιον Λέπιδον, Νουκερία, Τάννετον, Μουτίνα, Βονωνία. Nec mirum sit, quæ olim fuerit *Nuceria*, eam nunc dici *Luceriam*, quando clarissima quondam Romanorum colonia *Luceria* in Apuliâ, vulgò nunc vocatur *Nocera*; raro *Lucera*. Quanquam hæc apud antiquos etiam auctores, Ptolemæum

Ptolemæum, & tabulam itinerariam, legitur Νουκερία Ἀπουλῶν. Apud Appianum vero Civilium bellorum lib. 2. simpliciter Νουκερία. Unde mihi haud levis, nec vana conjectura, isthanc etiam in Galliâ Togatâ dictam fuisse jam olim, ut nunc *Luceriam*, quâ de causâ postea ad discrimen huius Ptolemæus, atque auctor Tabulæ scripserunt Λουκερία Ἀπουλῶν. Cluverius. long. 36. 15 lat. 43. 03.

Nuceria, Campaniæ urbs, trans Vesuvium mont. in valle, quam Sarnus amnis inter Vesuvium & Lactarium montem efficit, sita; vulgò *Nocera*. Plin. 3. 5. *Herculanium, Pompeii; haud procul spectante monte Vesuvio, adluente vero Sarno amne: ager Nucerinus; & 9. m. p. à mari ipsa Nuceria.* Lucan. lib. 2.

Tu quoque commissa undatam deseris arcem
Scipio Nuceriæ. ———

Silius Ital. lib. 8.

Illic Nuceria, & Gaurus navalibus aptus
Prole Dicarchæâ; multo cum milite Graio
Illic Parthenope, & Pœnis non pervia Nola.

Opidani *Nucerini*, Polyb. lib. 3. Liv. lib. 27. Origo opidi licet non adnotata sit, tamen antiquitas ejus inde apparet, quòd jam inde in 1. Decade historiarum suarum ejus mem. Livius, qui lib. 9. sic scribit: *Consules partiti provincias. Etruria Decio, Samnium Fabio evenit; Is profectus ad Nuceriam, Alfatees, jam tum pacem petentes, quod uti eâ, quum daretur, noluissent, aspernatus, oppugnando subegit.* Mira sanè admodum res: Fabium, uti Alifas, Samnii opidum, oppugnaret, longè hinc ad Nuceriam, extremam Campaniæ in mediterraneis urbem, profectum. Sed mendum hic indicat Diodorus lib. 19. Οἱ δὲ τὴν Νουκερίαν τὴν Ἀλφατέρναν καλουμένην οἰκοῦντες, πεισθέντες ὑπό τινων τὴν μὲν Ῥωμαίων φιλίαν ἀπέγνωσαν, πρὸς δὲ τοὺς Σαμνίτας συμμαχίαν ἐποιήσαντο. Et Sigonius ad locum Livii prædictum testatur, in veteri exemplari se reperisse ita *ad Nuceriam Alfaternam.* Et Franciscus Modius adfirmat, in membranis Fuldensibus sic esse; *ad Nuceriam, Alfaternamque.* Unam intelligi debere urbem, diserte testantur verba. Tum *Alfaternos* scribendum est, si orationi suus sensus constare debet. *Nuceria* igitur hæc *Alfaterna* dicta; & opidani ejus *Nucerini Alfaterni*, ad discrimen *Nuceriæ Camellariæ*, quæ est in Umbriâ. Appianus ἐμφυλ. 4. ubi narrat, præcipuas Italiæ urbes ab triumviris militibus fuisse destinatos, ad colonias deducendas, hanc etiam *Nuceriam* inter eas connumerat. Coloniam deductam fuisse, ex Tacito adparet. Is quippe Annal. lib. 13. in principatu Neronis ita scribit: *Colonia Capua atque Nuceria additis Veteranis confirmatæ sunt.* Et lib. 14. *Sub idem tempus levi contentione atrox cædes orta inter colonos Nucerinos, Pompeianosque, gladiatorio spectaculo.* Ab Augusto Imp. primùm deducta est, cognominataque *Nuceria Constantia.* Frontinus lib. de Coloniis: *Nuceria Constantia, muro ducta colonia, deducta jussu Imperatoris Augusti.* Cluver. long. 38. 42. lat. 40. 14.

Nuchul accolis. *Dara* barbaris vocatur lacus quidam Æthiopiæ, ut scribit Orosius.

Nucria, invenitur pro *Nacria*, urbs Tusciæ. Steph.

Nudipedalia, ludi quidam seu spectacula Lacedæmone instituta, an. ab U. C. 82. quæ nudis pedibus à sacerdotibus celebrabantur. Græcis Γυμνοποδία.

Nuithones, Germ. pop. Tacitus, quorum regionem Rhenanus *Nuithland* vocat in Helvetiâ.

Numa Pompilius ex Curibus Sabinorum urbe ortus, secundus rex Romanorum justitiâ & pietate insignis, qui pacatis finitimorum odiis, quò truces efferatosque longâ militiâ animos ad pacis artis traduceret, ad Deorum cultum animum adjecit, primumque ad intimum Argiletum Jani templum condidit, quod apertum, bellum; clausum pacem indicaret. Dein Dialem, Martialem & Quirinalem Flamines creavit. Salios item 12. Marti assignavit; Virgines Vestales sacravit. Pontificem maximum primus declaravit, dies fastos, nefastosque condidit; annum in 12 menses divisit. Quæ omnia, quò majore apud imperitam plebem in veneratione essent, simulavit sibi cum Egeriâ Nymphâ nocturnos congressus esse, ejusque se monitu, quæ acceptissima Diis essent, sacra instituere. Juven. Sat. 3 *In vallem Egeriæ descendimus* ———

Hic ubi nocturnæ Numa constituebat amicæ.

Postremò ubi maximâ cum reverentiâ & suorum, & finitimorum 40 anno regnasset, diem obiit. Liv. Plut. &c. *Numa* autem à נום *num, dormitavit*, quia non tam bellicosus fuit hic rex, quam Romulus; sed potius sacrificulus, ac tranquillitatis amans: ideo fortasse populus bellicosus à dormitatione nomen imposuit, inquit Flacius Illyricus. *At ego potius* (inquit Simpsonius) *Dormitatorem dictum fuisse putarim, quia se dormire dixit; quia sermonem Dei sic citare solebat, dixit Deus,* &c. Virg. Æn. 6.

——— *Nosco crines, incanaq; menta*
Regis Romani, primus qui legibus urbem
Fundabit, Curibus parvis, & paupere terrâ
Missus in imperium magnum.

Regis hujus elogium, ut Romanos omittam scriptores, hoc exstat apud Dionem Chrysostomum Oratione 25. Νομᾶς δὲ τὴν Ῥώμην παραλαβὼν μικράν, καὶ ἄδοξον, ἔτι δὲ ἐν ἀπόρῳ χώρᾳ διακειμένην, καὶ πονηρὰς ἔχουσαν τοὺς ἐνοικοῦντας, ἔτι δὲ τοῖς περιοικοῦσι πᾶσιν ἐχθράς, καὶ πένητας, καὶ ἀγρίους, καὶ θανατώντας ζῶντας, τὴν Ῥωμύλου χαλεπωτάτην γῆν, αὐτὰς βεβαίως ἔχειν ἐποίησε, καὶ φίλους ἔδωκε τοῖς πελάταις, καὶ νόμους, καὶ θεοὺς καὶ πολιτείαν κατεσκεύασε, καὶ πάντας αἴτιος ὑπῆρξε τῶν λεγομένων ὕστερον εὐδαιμονίας. Horat. Carm. lib. 1. Od. 12.

Romulum post hos prius an quieti
Pompili regnum memorem?

Mart. lib. 12. *Pacifici Latiâ reddis ab urbe Numa.*

Ovidio *munificus, intonsus & justus* dicitur. Lucano autem *sacrificus.*

Numana, opidulum Piceni in Italiâ. Mela lib. 2. Plin. 3. 13. *Numana à Siculis condita.* Sil. lib. 8.

——— *Scopulosæ rura Numanæ.*

Numanus Remulus, Rutulus quidam, multum sibi tribuens & immodicè placens, Trojanos in Italiâ mollitiei, & ignaviæ arguit apud Virgilium in his.

Is primam ante aciem digna atque indigna relatu
Vociferans, tumidusq; novo præcordia regno
Ibat, & ingenti sese clamore ferebat,

Numantia, urbs Hisp. Tarrac. circa 20. an. bellum cum pop Romano gessit, & à Romanis obsessa per annos 14. cùm haberet tantum quatuor hominum millia, non solum sustinuit, sed etiam vicit 40. millia Romanorum. Tandem tamen à Scipione post longam & arctissimam obsidionem deleta est. Pop. *Numantini*, qui cum fame laborarent, nec eis daretur justi certaminis copia, omnia sua, & seipsos igni immiserunt. Horat. lib. 2. Od. 12.

Nolis longa feræ bella Numantiæ.

Cic. 1. Offic. *Majores nostri Carthaginem, Numantiamque funditus sustulerunt.* Et Philip. 4. *Everterunt Numantiam Romani.* Vide Florum 2. 18. Hinc *Numantinus* adjectivum Prop. 4 eleg. ult.

Afra Numantinos regna loquuntur avos.

long. 18. 58. lat. 42. 30.

Numentana via, extra portam Viminalem, etiam *Figulnensis* dicta fuit, teste Livio.

Numenius, Apameensis Syrus, Pythagoricus, & Platonicus, ἀνὴρ Πυθαγορικός juxta Euseb. Præp. lib. 11. Cronii, celebris illius Platonici familiaris, juxta Porphyrium lib. de antro Nymph. in Odyss. Libros ejus περὶ τῆς τῶν Ἀκαδημαϊκῶν πρὸς Πλάτωνα διαστάσεως laudat Euseb. Præp. lib. 14. Edidit præterea τὰ περὶ Πλάτωνα ἀπόῤῥητα, unde fragmentum adfert idem Euseb. Præp. lib. 13. Scripsit etiam περὶ τἀγαθοῦ aliquot libros, quorum primo Judæorum mentionem facit, teste Eusebio eumque citat Origenes lib. 1. contra Celsum. Ex ejus περὶ ψυχῆς libro quædam adducit Theodoretus Serm. 4. Vide Hesychium Mil. In Νουμ. Ejus Plotinus inventa & dogmata sibi tribuere à maledicis quibusdam dictus est, quo plagii crimine, ut liberaretur, Amelius librum scripsit de differerentiâ doctrinæ Plotini & Numenii. Vixit post Christum natum, teste Theodoreto Θεραπευτ. β. ubi Plotinum, Plutarchum, & Numenium, cum post Christum natum vixerint, multa Christianæ Theologiæ mysteria suis libris inseruisse dicit. Diversus ab hoc est *Numenius* ille Pyrrhonius, Pyrrhonis auditor apud Laert. lib. 9. Alius quoque est *Numenius* Heracleota, cujus ἁλιευτικὸν laudat Athen. 7. 9. *Numenium* quendam rhetora sub Adriano floruisse docet Suidas. Apollonii ad *Numenium* sententiam laudat Stobæus Serm.

523. consolat. *Numenii* cujusdam filium memorat Hippocrates 1. Prorrh. apud Galenum commenr. 11. Sect. 50.

Numeria, Dea numerandi.

Numerianus, Rom. Imp cum Caro & Carino.

Numicius, Latii fluviolus, in quo repertum fuit cadaver Æneæ, & in quo Anna soror Didûs se submersit. Virg. Æn. 6. — *Fontis stagna Numici.*

Pari modulo Silius lib. 8.

——— *Parvo descendens fonte Numicus.*

Horatius impari. Sic enim ille.

Brundusium Numici melior via ducit an Appi.

Ejus mem. Tibullus lib. 2.

Illic sanctus eris, cum te veneranda Numici
Unda Deum cælo miserit indigetem.

Virg. ubi supra. ——— *Sacrumq; Numici Litus amant.* ———

Numidia, reg. Africæ meditet. *Metagonitis* Plinio in Libyæ intet. & Maurit. confin. Pop. *Numidæ*, apud quos ursi ferocissimi gignuntur, teste Solino. *Biledulgerid* Marmolio.

Numidia altera, quæ *nova* nominatur, incolis *Guzuntina* teste Marm. pars Africæ propriæ litoralis ad sinum Numidicum, in Maurit. Cæsatiensis confin. inter Ampsagam & Bagradam flu. in quâ Cirta, Saldæ & Cullu urbes. *Regno di Constantina* vulgò dicitur. Sinus vero Numidicus *Golfo di Stora*, vel *di Estora*, teste Marmolio. Pop. quoq; *Numidæ*. Virg. Æn. 4.

Et Numidæ infræni cingant, & in hospita Syrtis.

Numidæ equites in comitatu divitum Romanorum fuere, de quo legendus Lipsius ad lib. 2. Hist. Tac. itemque Torrentius ad Suetonii Neronem cap. 34. Hæc regio camelostruthionem avem prægrandem fert, quæ proverbio *Avis Numidica* dicitur apud Aristoph. In Avibus de homine prægrandi ac timido. Vide *Nomades*.

Numistro, op. Lucaniæ mediterr. Brutiorum. Prol.

Numitor, fil. Procæ Albanorum regis, quem Amulius frater minor natu regno pepulit, Lausumque fil. ejus interfecit, filiamq; ejus Rheam Sylviam Virginem Vestalem legit, ut sub specie honoris perpetuâ virginitate spem partûs ei adimeret. Verum cum illa ex Marte (ut Romani credi voluerunt) gravida facta esset, ipsam quidem in Tiberis ripâ vivam defodit, pueros autem in fluvio mergi jussit, quos cum in sicco destitutos Faustulus invenisset, Accæ Laurentiæ uxori suæ educandos tradidit. Hi postea adulti Amulium interfecerunt, regnumque avo suo Numitori restituere. Plutarchus.

Numius Albinus, Conf.cum Max. Dextro, an. U.C. 1015.

Numius Tuscus, Conf. cum Amulino, an. U. C. 1048.

Nun, pater Josue. Jos. 1. Er fil. Elisama. 1 Par 7. Lat. *posteritas*, *stirps*, vel *filius*, aut *æternus*, sive *permanens*; aut Syriacè *piscis*.

Nuncoreus, Sesostris fil. qui obeliscum illum, qui postea Romæ situs fuit in Vaticano, curavit excidendum. Plin. 36. 11.

Nundina, Romanorum Dea, à *nono die* nascentium dicta, qui & *lustricus* dicitur, quo infantes lustrabantur. Macrob. 1. Sat. *Lustricus dies olim appellabatur, quo pueri lustrabantur, & nomen accipiebant.* Suetonius in Claudio. *Ejusdem futura infelicitatis signum evidens die lustrico extitit.*

Nupsia, op. Ægypti ad Nilum flu. in tractu Syenitarum. Plin. 6. 29.

Nupsis, op. Arabiæ Nomadibus proximum. Plin.

Nuremberga, emporium Germ. amplissimum, vulgò *Nuremberg*. Vide Munster. Arcem haber regiam in colle urbi imminente sitam vetustissimam ex quâ in urbem & extra patet prospectus, à quâ civitati nomen inditum putatur; *Castrum Noricum* appellatur, quod urbs huc usque pro custodiâ habuit.

Nursa, op. in Æquiculis. Virg. Æn. 7.

Et te montosa misere in prælia Nursa.

Jamdudum interiit, unde & Servio situs ejus ignotus.

Nursia, Piceni civitas. Prol. Ζαβίνων πόλις Νυρσία. Dio lib. 48. Ὁ Καῖσαρ τὴν Νυρσίαν ἐς τὰς Σαβίνους ἐζημίωσε. Pop. *Nursini*. Virg. Æn. 7.

Qui Tiberim, Fabarimq; bibunt, quos frigida misit Nursia. ———

Ubi Servius. *Nursia, Piceni civitas, frigida autem vel reverâ, aut certè, venenosa, nocens. Gracchi usque ubique in concionibus suis Nursinos sceleratos appellavere; & scimus amare Virgilium historiam rem per transitum tangere.* Atqui nullam hic intellexit historiam. Virgilii imitator Silius, qui lib. 8. ita canit.

——— *Nec non habitata pruinis Nursia.* ———

Frigidam igitur dixit Virgilius, quia inter Apennini pruinas sita. Hinc *Nursinus* adjectivum. Mar. 13. 20.

Nursinas poterit parcius esse pilas.

Id est rapa, quæ in orbem optima nascuntur in Nursiâ Sabinorum civitate.

Nus, Ciciliæ flu. ad Cescum op. }
Nutum, Africæ propriæ opidum. } Prol.
Nusaripa, Indiæ intra Gangem urbs. }

N Y.

Nycea, urbs Corsicæ, à *Nyclo* Fesulano Etruriæ rege condita, qui floruit 300. an. ante Romam conditam.

Nycpii, Africæ propriæ gens. }
Nygbenita, pop. Æthiopiæ sub Ægypto. } Prol.
Nygdosa, Indiæ intra Gangem urbs. }

Nyctelius, vocatus fuit Bacchus, quod sacra ejus noctu fiebant, νὺξ enim *nox* est, & τελῶ *perficio*, & *sacra peragere* etiam sig. unde τελεταὶ pro mysteriis. Anthol. lib. 3.

Νυκτέλιον, Νίμιον, Νυβρόδιον, Νυβρομαδόπαιον.

Hinc *latex Nyctelius* pro vino apud Sen. in Oedipo. Bacchi sacra noctu fieri solita passim perhibent Poetæ. Virg. Geo. 4. *Inter sacra Deum, nocturnaq; orgia Bacchi.*

Et alibi Æn. 4. — *Qualis commotis excita sacris*
Thyas ubi audito stimulant trieterica Baccho
Orgia, nocturnusq; vocat clamore Cithæron.

Ovid. 1. Art. Amatoriæ.

Nyctelium; patrem, nocturnaq; sacra precare,

Dionys. Periegetes. ——— Ἐσθλὰ γυναῖκες
Ὀρσόμεναι τελέουσιν ἐς' ἱερὸν ἱερά, Βάκχῳ
Στεψάμεναι κισσοῖο μελαμφύλλοιο κορύμβοις
Ἐννύχιαι. ———

Oppianus 1. Cynegeticon νυκτὶ ὄργια vocat, i. e. *nocturna sacra*.

Nycteus, Neptuni fil. ex Celene Atlantis filiâ, quem ex Amaltheâ Cretensi nymphâ Antiopam & Nyctemenen suscepisse ferunt. Ex his Nyctimene fœdo patris amore capta, operâ nutricis cum eo concubuisse dicitur. Tandem vero re cognitâ, cum pater eam occidere vellet, Minervæ miseratione in noctuam conversa est. Item *Nycteus* Antiopæ pater. Prop. 3. 15.

Testis erit Dirce tam vero crimine sæva
Nycteos Antiopen accubuisse Lyco.

Et lib. 4. el. 4.

Ta licet Antiopa formam Nycteidos. ———

Nyctimene, de quâ supra in *Nycteus*. Ovid. Met. lib. 2.

An quæ per totam res est notissima Lesbon,
Non audita tibi est patrium temerasse cubile
Nyctimenen? avis illa quidem: sed conscia culpæ
Conspectum lucemq; fugit, tenebrisq; pudorem
Celat; & à cunctis expellitur æthere toto.

Nympha, aquarum Deæ, quasi *Lympharum* numina, ut quidam volunt. Oceani filias fuisse testatur Orpheus Hymno in honorem earundem consecrato.

Νύμφαι θυγατέρες μεγαλήτορος Ὠκεανοῖο
Ὑγροπόροις γαίης ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί' ἔχουσαι.

Virgilius eas fluviorum matres esse putavit; Æn. 8.

Nymphæ Laurentes, Nymphæ, genus amnibus unde est.

Has autem non solum communi nomine appellavit Orpheus in illo Hymno, sed etiam *Hamadryadas*, cum inquit.

Κοῦραι Ἁμαδρυάδες, φιλοπαίγμονες.

Id sanè effectum est, quia Nympharum aliæ sunt creditæ cœlestes, aliæ terrestres, aliæ fluviales, aliæ marinæ, aliæ stagnorum præsides, quam divisionem fecit Mnesimachus Phaselites. Et Homerus de quadam varietate harum ita mem. Hymno in Venerem.

Ἠ τῶν Νυμφάων, αἵ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
Ἠ Νυμφῶν, αἳ καλὸν ὄρος τόδε ναιετάουσι,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεα ποιήεντα,

Terrestres,

Terrestres Nymphæ putatæ sunt à nonnullis Cererem & Bacchum educâsse. Cœlestes Nymphæ credebantur esse animæ sphærarum, quas etiam *Musas* vocarunt, ac vires quæ inde ad nos venirent. Terrestrium alii sylvis præerant, ut *Dryades*, aliæ montibus, ut *Oreades*; alii singulis arboribus, ut *Hamadryades*, aliæ pascuis & floribus, ut *Napeæ*. Fluviorum præsides *Naiades* dicebantur; stagnorum & lacuum *Limniades*. Quas vero fontibus præesse putarunt antiqui *Ephydriades* appellarunt. Hermocreon.

Νύμφαι Ἐφυδριάδες, ταῖς Ἑρμοκρέων τάδε δῶρα
Εἵσατο καλλινάων ἀντήσας κρηνέων.
Χαίρετε, καὶ στείβοιτ' ἐρατοῖς ποσὶ τόνδε δι' οἴκου
Τὸν δὲ δόμον, καθαροῦ πιμπλάμεναι πόματος.

Aliæ marinæ putabantur, ut *Nereides*. Quod vero loca nonnulla Diis variis forent consecrata, & quâ de causâ id fieret, testatur Dion. Halicarn. lib. 1. hoc pacto. Ὄρη μὲν καὶ νάπας Πανί, λειμῶνας δὲ καὶ τεθηλότα χωρία Νύμφαις, ἀκτὰς δὲ καὶ νήσους πελαγίοις δαίμοσι. Τῶν δὲ ἄλλων, ὡς ἑκάστῳ τι θεῷ καὶ δαίμονι οἰκεῖον. Pausanias in Phocicis quandam ex Nymphis *Lilæam* nominat, Cephisi filiam, atque alibi de Nomiâ indigenâ Arcadum mentionem facit, atque, Nymphas non esse quidem omnino sempiternas, sed innumerabilem penè annorum numerum vivere, idque ex antiquorum poetarum sententiâ. Afflabantur vates non minus Nympharum, quam cæterorum Deorũ numine, quare Pausanias in Messeniacis refert, nonnullos earum numine afflatos civitatum ruinas prædixisse. Lac autem & oleum eis offerebatur, cum sacra fierent. Theocritus in *Viatoribus*.

Στασῶ δὲ κρατῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
Ταῖς Νύμφαις, στασῶ δὲ καὶ ἀδέος ἄλλον ἐλαίω.

Consueverunt quoq; capras illis immolare. Idem ibidem.

Τὸ Κρόκυλος μοι δῶκε τὸ ποικίλον, αἶψα θύσω
Ταῖς Νύμφαις τὰν αἶγα. ——

His etiam mel offerri solitum quidam putarunt, quia floribus delectarentur, è quibus mel conficitur: è quorum opinione Virgilius illas flores colligentes inducit.

—— *Tibi lilia plenis*
Ecce ferant Nymphæ calathis, tibi candida Nais
Pallentes violas, & summa papavera carpit.

Alii id contigisse maluerunt, quod ille Aristæum, quem putantur educasse, mellis & olei conficiendi viam docuerint. Offerebatur & vinum, ut Apollinis responsum declaravit apud Eusebium Nat. Comes.

Nymphaa, ins. juxta Adriam, ubi Calypso habitavit. Steph. Alia circa Samum Jonicam. Plin.

Nymphæum, op. Tauricæ Chersonesi apud Theodosiam urb. *Ciprico*, teste Nigro. Item promuntorium geminum Macedoniæ: unum montis Athi in latere Australi, *Capo Ninfeo* ex tab. recent. Alterum in orâ maris Jonii, apud Apolloniam & Aoum flu. *Capo Pali* Laccaro. Lucan. lib. 5.

Nymphæumq; tenent, nudas Aquilonibus undas.

Nymphas, in Arcadiâ est. Paus. lib. 8. Inde fons *Nymphasius* Stephano.

Nymphis, Heracleotes, historicus, qui res gestas ab Alexandro libb. 24. composuit; item de Heracleâ libb. 13. usque ad eversionem tyrannorum, & ad 3. Ptolemæum. Suidas. Vide Voss. Hist. Gr. 1. 16.

Nymphodorus, Amphipolites, de Asiaticorum legibus & ritibus libros composuit. Clem. Alex. 1. Stromat. Item *Nymphodorus* Syracusius, *in Asia Periplo* citatur ab Athenæo libb. 6. 7. & 13. Vide Voss. Hist. Gr. pag. 393. & 394.

Nymphon, vir quidam Colophonius. Cic. ad Qu. fratrem lib. 1.

Nyrax, urbs Celticæ. Steph.

Nysa, Bacchi nutrix, quam Plinius ait sepultam fuisse prope Scythopolim.

Nysa, urbs Arabiæ, sive, ut alii putant, Ægypti, Arabiæ propinqua, apud quam Bacchus, ut Diodoro placet, à Nymphis est educatus, unde *Dionysius* ex Διὸς, i.e. Jove & *Nysa* conflato vocabulo. Plin. 8. 13. *Nysam* Indiæ montem esse tradit, lacertas immensæ magnitudinis alentem.

Nysa, vel *Nyssa*, Indiæ civitas, à Libero Patre condita, teste Strab. lib. 13. sita sub radicibus montis, quem Meron vocant. Virg. Æn. 6.

Nec qui pampineis victor juga flectit habenis
Liber agens celso Nysæ de vertice tigres.

Hinc *Via Nyssæa*. Dionys. vers. 1159.

Τόσσα Νυσαίην μετ' ἐρημάξατο κέλευθον.

Vide sis illic Eustathium. Item *Nysa* unus ex Parnassi verticibus Baccho consecratus. Juvenal. Sat. 7.

Quis locus ingenio; nisi cum se carmine solo
Vexant, & dominis Cyrrhæ Nysæque feruntur
Pectora nostra, duas non admittentia curas?

Lucanus lib. 8.

Et juga tota vacant Baccho Nysæa.

Idem lib. 1. —— *Cyrhæa velim secreta moventem*
Sollicitare Deam, Bacchumque avertere Nysâ.

Alia est *Nysa* in Thraciâ. Steph. Hom. Iliad. ζ. ubi de Lycurgo.

Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον ——

Vide sis illic Didymum. Nicander in Alexipharmacis v 30.

Ὡς δ' ὁπότ' ἀγρώσσουσιν ὑποθλίψαντες ὀπώρην
Σιληνοὶ κεραοῖο Διωνύσοιο τιθῆναι
Πρῶτον ἐπ' ἀφρίζοντι ποτῷ φρένα θωρηχθέντες
Ὄμματα δινήσαντες, ἐπὶ σφαλεροῖσι δὲ κώλοις
Νυσαίην ἀνὰ κλιτὸν ἀνέδραμον ἀφραίνοντες.

Decem *Nysas* enumerat Stephanus & Homeri Scholiastes ubi supra. Vide Hesychium in Νύσα, & Casaubonum ad Nysseni epistolam. Item hominis proprium. Cic. 3. de N. D. *Dionysios multos habemus, primum Jove & Proserpinâ natum; secundum Nilo, qui Nysam interemit.*

Nysea, Megarensium emporium 18 stad. ab urbe distans, quod & *Minoa* vocatur.

Nyses, Africæ flu. ex Æthiopiæ montibus oriens. Aristot.

Nysia porta, Africæ propriæ insula, flumine Tritone circumdata. Herodoto *Phila* dici videtur. Elegantem ejus descriptionem habes apud Diod. Sic. lib. 3. cap. 3.

O A.

OA, vicus Atticæ in Pandionide tribu. Vide Steph. in Ὄα.

Oanes, Græcè Ὠάννης, animal biceps, cætera piscis, è cujus caudâ adnascebantur pedes humanis similes. Vox ei humana; ex mari autem Erythræo emersum Babyloniam pervenisse aiunt, occidente vero Sole in mare rediisse; ab eo homines omnifarias artes, literas, agriculturam, ædium sacrationes, architecturam, & leges politicas didicisse, nec non quicquid ad vitam civilem pertinere possit, historiamque portentosissimam de Belo & Omarca; quam ex Polyhistore, Berosi exscriptore, discas licet apud Eusebium. Simulacrum autem ejus usq; ad Berosi tempora, i. e. ad Initia Græcæ monarchiæ servatum. Fusiùs autem ex eodem Beroso narrat Apollodorus, Oannes quatuor, Annedotos dictos, seculorum vicissitudine è Rubro item mari comparuisse, quorum quisque semihomo, & semipiscis. Horum secundi meminit Abydenus, & ἡμιδαίμονος figuram ei tribuit. Vix alibi de his mentio fit: verum ab Helladio Besantinoo in Chrestomathiâ Oannem designatum esse merito suspiceris. Tradit is hominem quendam nomine Ὤη è Rubro mari ascendisse, capite, manibus, pedibusque humanis; cætera membra piscem præ se tulisse: literas autem & astrorum scientiam ostendisse: quæ omnia sunt ipsissima pene Berosi de Oanne historia. Unde depravatum *Oannis* in Ὤη nomen sentit magnus Scaliger à compendiosâ librariorum scriptione. Vide Seldenum de Diis Syris lib. 2. cap. 3.

Oani, Taprobanæ ins. gens. Ptol.

Oanus, urbs Lydiæ. Steph. & Siciliæ flu. Pindarus, hodiè *Frascolari*. Vide Bochart. Geogr. Sacr. pag. 605.

Oarus, Scythiæ Europææ flu. Ptol.

Oasis, vide *Auasis*. Erat autem urbs gemina in medio Libyæ, teste Strabone. Minor *Alzagar*, teste Bar. long. 60. 15. lat. 26. 45. Major *Gademez* Zeiglero. long. 59. 30. lat.

lat. 23. 30. Hæc abest à Thebis Ægypti itinere septem dierum in occ. teste Herodoto, qui ait Samios eam urbem tenuisse. *Oasit* dicitur lib. Concil.

Oaxes, flu. Cretæ, ab *Oaxe* Apollinis filio dictus. Rara hujus mentio apud veteres; nobis interim satis esse debet auctoritas Virgilii Ecl. 1.

Pars Scythiam, & rapidum Cretæ veniemus Oaxem.

Quin & Vibius Cretæ flu. facit, ut non audiendus sit Servius, qui in Mesopotamiâ ponit. Accedit argumentum ab Apollonio lib. 1. Argon. qui ait Cretam dictam esse *Oaxida*.

Oaxus, civitas Cretæ, ab *Oaxo* Minois ex Acacallide filiâ nepote; vel è situ loci, quòd *crepidines* Græci *Axos* vocant. Herod. quoque lib. 4. *Oaxum* urbem Cretæ facit, in quâ Etearchus pater Phronimæ matris Bacchi regnavit, qui Cyrenen condidit. Civis *Oaxius*. Steph.

Ob, Spiritus seu Dæmon. Vide Seld. de Diis Syris.

Oboda, regio parva Nabatæorum, ubi *Obodes* rex quem inter Deos numerant, sepultus est. Steph.

Obadia, Lat. *servus Domini*; filius Arnan. 1 Par. 3. Item fil. Izrahia. 1 Par. 7.

Obal, filius Jectan, qui & *Hebal*. Gen. 10. Lat. *perversitas vetustatis*, vel *fluxus*.

Obareni, pars Armeniæ. Stephanus ex Quadrato. Vide eum in Ὀτηνή.

Obdia, filius Asel. 1 Par. 8. Lat. *servus Domini*.

Obed, pater Gaal. Jud. 9. Item filius Booz. Ruth. 4. & filius Ophal. 1 Par. 2. Lat. *servus*, vel *operarius*.

Obed edom, nomen viri. 2 Sam. 2.

Obedia, nomen viri. 1 Esdr. 8.

Oblivionis fluvius, vide *Limaa*.

Oboca, flu. Hiberniæ. Ptol. *Liphie*, teste P. Jovio.

Obolcon, nomen urbis. Steph.

Oboth, nomen loci. Num. 21. Israelitarum mansio, cùm ex Ægypto proficiscerentur in terram Chanaan. Lat. *utres*.

Obotritæ, vel *Obotrii*, Germ. pop. inter Holsatios ad occ. & Pomeranos ad ort. *Mekelburgen* Crantzio.

Obrima, unum ex 3. flu. Apamiam urbem, in Asiâ celeberrimam, ambientibus Plin. 5. 29.

Obrimo, Proserpinæ cognomen, quòd cum vim ei videretur illaturus Mercurius, mugiit altius, unde factum, ut is manus abstineret. Cæl. Rhod. 26. 20.

Obrincus, Gall. Belg. flu. *Mosella* Tacito & Ausonio, teste B. Rhenano, qui per Lotharingiam & Trevirenses in Rhenum ad Confluentes urbem fluit. Heroldus non fluvium significare docet apud Ptol. sed eum Germ. tractum, quem hodie *Ober Rhingaw* vocant. Aliqui credunt eo vocabulo significari superiorem partem Rheni fluminis, quasi diceret *Oberrhyn*.

Obris, nomen fluvii Gall. Narbon. ex agro Gavillitano per Biterensem urbem, inter Narbonem & Agatham in mare delabens. *Orobis* Ptol. l' *Orbe* Clusio.

Obroatis, Persidis urbs. Ptol. *Orobatis* Ammiano, hodie *Omara*, teste Moletio.

Obtricum, sive *Obtricense* Amm. lib. 20. op. ad Mosam, idem quod aliis Trajectum superius, vulgò *Obtryck*.

Obulco, Hisp. Bæt. urbs. Ptol. *Pontificense* vocat Plinius, *Sicura* Nigro dicitur. Villanovanus *Ullam* Hirtii putat. *Porcuna* ex vet. Inscriptione, teste Morali.

O C.

Ocalea, vel *Ocale*, Bœotiæ op. Hom. in Catal. naviom. Est autem prope Haliam, sic dicta à brevitate viæ à Thespiis in Thebas, op. Ocaleæ proximum. Gent. *Ocaleus*.

Occam, Theologus insignis. Floruit A. D. 1330. De quo vide Trithem. de script. Eccles. & Lelandum in Collectan. de viris Illustr.

Occara Antonini videtur Simleto *Coara* Ptolemæi. Chalcidiæ regionis in Syria.

Occitania, pars Gall. Narbon. hodiè *Languedoc*.

Occasio, à Poetis Dea fingitur rerum gerendarum opportunitati præsidens. Hujus simulacrum ita pingebatur, ut pennatis pedibus volubili rotæ insisteret, vertigine quâdam velocissimâ se in orbem circumagens, priore capitis parte capillosa, posteriore glabra. Quo commento, Occasionis brevitatem & inconstantiam denotare voluerunt, quæ, nisi cum primùm se offerat, arripiatur, statim è manibus elabitur, nihilque nobis remanet præter pœnitentiam, quæ perpetua Occasionis fingitur esse comes. De effigie ejus Ausonius Epigr. 12.

Oceanus, Cœli & Vestæ fil. maris Deus, maritus Tethyos, fluviorum, fontiumque omnium pater; sic dictus ab Ὠκὺς quod est *velox*, quod præter Servium testatur Solinus cap 36. his verbis. *Nam Ὠκεανὸς, inquit, quem Græci sic nominant à celeritate*, &c. Aliter Suidas, Ὠκεανὸς, παρὰ τὸ κέω, χέω. Phœnices autem in navigationibus suis per mare illud vastissimum, quo terram circumquaque cingi deprehenderunt חוג *Og* suâ linguâ vocavere i. e. *mare ambitus*. Unde Græcis nata vox Ὠγὴν, quod Oceani fuit priscum nomen. Hesychius. Ὠγὴν, Ὠκεανός. Sic in Alexandrâ Lycophronis.

Τρῶιαν ξυνεῖτος Ὠγένου Τιτανίδα.

Et Pherecydes Syrus, apud Clem. Alex. Strom. 6. Ζὰς ποιεῖ φᾶρος μέγα τε καὶ καλὸν καὶ ἐν αὐτῷ ποικίλλει Γῆν καὶ Ὠγηνὸν, καὶ τὰ Ὠγηνοῦ δώματα, i. e. Oceani. Sane חוג in Scriptura verbum Geographicum est. Esaiæ 40. 22. *Qui sedet super* חוג *Og circulum terræ*. Proverb. 8. 27. *Cum constitueret* חוג *Og circulum super faciem abyssi*. Vide Job 26. 10. Porro *Oceanum* veteres rerum omnium patrem vocarunt, quia cuncta ex humiditate constare suspicabantur. Id quod etiam Metaphys. 1. annotatum ab Aristotele, & Thaletis respicit sententiam, qui principium rerum fecit aquam. Hinc forte & Orphei illud.

Νηρέα μὲν πρώτιστα καλῶ πρέσβιστον ἁπάντων.

Homerus quidem disertè canit Iliad. 4.

Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν.

Et Iliad. 21. ad nominis etymon veluti alludens.

Ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοὶ, καὶ πᾶσα θάλασσα
Καὶ πᾶσαι κρῆναι, καὶ φρείατα μακρὰ νάουσι.

Eâdemque de causâ Ποσειδῶνα γενέθλιον vocat Apollonius. Observatu dignum hoc loco, Maris Atlantici nomen olim multo latius acceptum, quam nunc accipi solet. Legimus enim in Somn. Scipionis, omnem terram, quæ colitur à nobis, Atlantico mari circumfundi. Et Strabo scribit Indiam desinere in mare Orientale, & in Austrinum, Atlantici partem. Sanè Suidas omnia maria navigabilia *Atlantica* vocari scribit. Et Aristoteles libro de Mundo, modo ejus sit, Τὸ δὲ πέλαγος τὸ ἔξω τῆς οἰκουμένης Ἀτλαντικὸν καλεῖται, καὶ ὁ Ὠκεανὸς περιῤῥέων ἡμᾶς. Herodotus quoque tantum duo universi maris nomina novit, cum *Atlanticum* mare & *Rubrum*, tum quod Græci navigant, dictum postea *Mediterraneum*, unum esse, & idem scribit, *Caspium* vero esse alterum. Quo sensu forte Zosimus Rhenum se in Atlanticum mare exonerare tradit, quod hodie *Germanicum* vocatur. Sic enim ille lib. 3. p. m. 706. Τοῦ Ῥήνου περὶ τὰς ἐσχατιὰς τῆς Γερμανίας εἰς τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος ἐκδιδόντος. *Oceanus* autem interdum ponitur pro *Aere* unde Veteres Critici Hesiodi illud — παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην interpretati primo omnium videntur ἐν τῷ ἀέρι; postea vero vocem Ὠκεανοῦ ita sumpserunt, tanquam per se τὸν ἀέρα designaret. Unde Hesychius, Ὠκεανός, ἀὴρ, θάλασσα. Idem Ὠκεανοῖο πέρην, τὸν ἀέρα εἰς ὃν αἱ ψυχαὶ τῶν τελευτώντων ἀποχωροῦσι. Atque hinc Heroas suos, qui παρ' Ὠκεανὸν constituuntur, *Aeris in latis campis* constituit Maro. At Græci interpretes magno se ἀτοπήματι traduxerunt, cum παρ' Ὠκεανὸν verterunt κατὰ τὸν Ὠκεανὸν, quod & reliqui secuti sunt. Melius multo & prudentius Silius Italicus *ultra Oceanum* reddidit. Sic enim ille lib. 13.

Verum ultra Oceanum sacro contermina fonti
Lethæos latices, & sacra oblivia potat.

Vide Heinsium ad Hesiod. pag. 63.

Ocelenses, Lusitan. pop. *Lancienses* Plinio. Vide *Lancia*.

Ocelis, Ptol. *Ocila* Plinio, *Acila* Straboni, urbs & emporium Arab. Fel. ad fin. Arab. à Mochurâ, sive, ut nunc vocatur, Mecchâ 40. m. p. *Zidem* Nigro. *Capo de Celi* Rhamusio.

Ocelli promuntorium Angliæ, *Holdernesse* Camdeno, cujus extremitatem *Spurnhead* vocat.

Ocelum, vulgò *Esilles*, teste Vigenereo, op. Alpinum Gall. Narbon. in confin. Taurinorum. Aliis est *Oulx*, Italis

Italis *Oars*, pagus paulo remotior; *Ocey* Ferrario in finibus Sabaudiæ.

Ocelum, *Ocellum Durii* Antonino, *Ocelis* Appiano, op seu pag.Hisp. Tarrac. in finibus Arevacorum, ad Durium flu. *Fermosel*, teste Zuritâ. Item op. Hisp. in Callaicis mediterr. *Otero de Rey* Moletio.

Ocellus Lucanus, antiquus Philosophus, scripsit librum de universi naturâ, cujus textum è Græco in Latinum transtulit, collatisque (ut ait ipse) multis exemplaribus etiam MSS. emendavit, Paraphrasi, & commentario illustravit Cat Emmanuel Vizzanius, A. D. 1546.

Ocetis, ins. maris Deucaledonii Scotiæ adjacens apud Ot cada promunt. *Herby* Camdeno, *Sandes* aliis. *Ranaldsda* Ortelio ex Lhuydo.

Ocha, mons Eubœæ. Item ins. ipsa sic dicta. Strabo ἡ Ὄχη δὲ ἐκαλεῖτο ἡ νῆσος, ᾗ ἔστιν ὁμώνυμον αὐτῇ τὸ μέγιστον τῶν ἐν αὐτῇ ὀρῶν. Est & apud Plin. *Ocha* una è vetustis Eubœæ urbibus. עוקה *Oca* Pœnis *angustum* sonat; quo nomine illos hanc insulam appellasse verisimile est διὰ τὴν στενότητα, ut Græcos *Macrin* à longitudine. Mela. *Eubœa*, &c. *nusquam lata, duum millium spatium habet ubi arctissima est*. Scylax. τὸ δὲ πλάτος ... Εὐβοίας. Alexius Comicus in censu 7. insularum Εὔβοια ... Boch. Vide Casaub. in Strab. lib. 10.

Ochesius, Ætolorum dux, vir longè præstantissimus, qui in bello Troiano interemptus est. Eius mem. Hom. Il. 5.

Ochosias, fil. Ahab regis Israel. 3 Reg. 22. Item filius Joram regis Judæ. 4 Reg. 8. Lat. *possessio*, aut *visio Domini*.

Ochozath, amicus Abimelech regis Gerar. Gen. 26. Lat. *possessio, apprehensio*, vel *collectio*, aut *visio*, seu *frustra oliva*.

Ochran, pater Phegiel principis tribûs Aser. Num. 1. Lat. *turbidus*, vel *conturbans*.

Ochus, rex Persarum, qui avaritiæ notâ adeo laboravit, ut urbem nunquam iniret, ne mulieribus congiarium imparriretur. Nam Cyrus lege sanxerat, ut quo primùm rex Persarum ingrederetur, mulieres quotquot adessent, singulos auri nummos ab ipso rege acciperent. De *Ocho* Persarum rege Justinus lib. 10. *Hereditas regni Ocho tradita, qui timens parem conjurationem, regiam, cognatorum cæde, & strage principum replet, nulla non sanguinis, non sexus, non ætatis misericordiâ permotus* Ab Eunucho Bagoâ veneno necatus est, teste Diodoro Sic. lib 17. Cujus cadaver ab interfectore felibus objectum est, & ossa quædam ipsius, exprobrandæ crudelitatis causâ, in manubria gladiorum sunt conversa. Ælian. ποικιλ. 6. 8.

Ochus, flu. Indiæ. Plin. 6. 16. seu potius Bactrianæ; sic enim idem Plin. 31. 7. *Praeterea apud Bactros amnis Ochus, & Oxus ex oppositis montibus deferunt ramenta*. Oritur autem ex Parapamiso monte, Oxoque flu. congrediens, cum eodem in Margianâ reg. Caspium mare petit. *Obenget* Castaldo.

Ocnus, Tyberis & Mantus filiæ Tiresiæ vatis filius. Hunc Mantuam condidisse tradunt, & Æneæ in auxilium venisse adversus Turnum Virg. testatur Æn. 10.

Ille etiam patriis agmen ciet Ocnus ab oris
Fatidicæ Mantûs, & Tusci filius amnis,
Qui muros matrisq; dedit tibi Mantua nomen.

Idem hunc *Bianora* vocat Eclog. 9. teste Servio. Vide *Bianor*.

Ocnus, nomen cujusdam apud Inferos, quem effinxerunt perpetuò torquentem funem, astante asellâ; quæ quantum ille rorsisset, statim praroderit. Inde proverbium, *Ocnus funiculum torquet*: quod cùm in eos omnes competat, qui non profuturam in re aliquâ operam collocant, tum in eos præcipuè quadrat, qui cùm nihil neque laboris, neque industriæ ad augendam rem familiarem prætermittant, nihilo tamen redduntur ditiores; quod domi habeant asellam, h. e. uxorem prodigam, quæ quicquid misellus multis sudoribus corraserit, strenuè profundit. Propertius 4. 3.

Dignior obliquo funem qui torqueat Ocno,
Æternusq; tuam pascat asella famam.

Vide Plin. cap. 11. lib. 35. Quia autem summæ erat pigritiæ non abigere asellum, Ideo Aristoteles hunc Ocnum ait mutatum in Erodii genus omnium pigerrimum, ut post Polirianum, qui jam hunc versum illustratar, notat Turnebus lib. 8. cap. 1. Fabulam illam refert Pausan. in Phocicis, & interpretatur. Meminit Schol. Aristoph. in Ranis, & Diodorus lib. 2. Quærit autem Erasmus in Chiliadibus quare ὁ χοινοπλόκος Ὄκνος dicendus sit potius quam asinus, qui sune pascitur. Nam, inquit, asinus ipse potius piget est quàm ὁ χοινοπλόκος. Atqui verba ipsa quæ adducit ex Plutarcho (sunt autem ea lib. περὶ εὐθυμίας) solvunt dubium, cum dicat ὅτι ὁ χοινοπλόκος ... & senex ille sinat ab asino funem depasci, neque abigat.

Ocila, portus, Gebanitarum in Arabiâ Fel. Plin.

Ocinarus, vulgò *Savuto*, flu. Brutiorum in Calabr. citer. in sinum Terinæum iofluens. Hodie *Sabatio* dici, & *Sabbacum*, vel *Sabbatum* Antonini esse ostendit Barrius.

Ocite, ins. parva Hiberniæ od occ. quæ *Baz* incolis dici fertur.

Ocolum, parva regio Eretriensium. Steph.

Ocra, Alpium pas humillima, quà ad Carnos accedunt. Ptol. Strabo. Est etiam Venetorum urbs apud Plinium.

Ocrazapes, qui & *Ascrazapes*, rex Assyriorum 38.

Ocrea, Umbriæ op. exeitum, cujus magna adhuc manent rudera apud Tiberim ex adverso Galesii, Ocriculo vicinum, minus a m. p. distans in Aust. vulgò *Ocre*.

Ocriculum, ultima Umbricarum urbiū versus meridiem, Romæ proxima, urbs antiqua, cujus nomen alii plurali numero *Ocriculi* protulerunt. Opidani (inde sunt Ciceroni, Livio, ac Plinio, *Ocriculani*; Inscriptioni vereri & Stephani epitomatori *Ocricolani*, vulgò nunc op. incolis *Otricoli* vocatur. Οἱ Ὀκρίκλοι Straboni, τὸ Ὀκρίκλον Ptolemæo. Stephanus. Ὀκρίκολα, πόλις Τυῤῥηνῶν. Διονύσιος Ὁλικαρνασσεὺς ... Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας, τὸ ἐθνικὸν Ὀκρικολανὸς, ὡς αὐτὸς φησι. Nescio autem an ipsi Dionysio opidi vocabulum formatum fuerit Ὀκρίκολα; nescio item, an Tyrrhenorum id ille fecerit opidum; vereorque de suo id gentis nomen adjecisse Stephanum, cujus ætate Umbria etiam sub Etruriæ, sive, ut tum adpellabant, Tusciæ titulo comprehendebatur.

Octinum, quod & *Damnonium* Ptol. promunt. Albioois in Cornubiâ reg. occidentalissimum, Antivestæ proximum, ubi op. S. Michaelis, de quo *Capo di S. Michael* etiam nominatur; à quo ab Exonia urbe 79. m. p. in occ. recedens. *The lands end* Camdeno.

Ocrisia, Tulli regis Rom. mater. Ovid. Fast. 6.

Namq; pater Tulli Vulcanus, Ocrisia mater.

Ubi tamen *Ocresia* legendum ait N. Heinsius, quia Plutarcho, Ὀκρησία dicitur, Ὀκρισίαν autem semper vocat Halic. Dionysius. Apud Festum in voce *Norbum Oclisia* perperam dicitur.

Octapitarum, promunt. Albionis. Ptol. *S. Davids head* Camdeno. Est autem in Walliâ reg. maximè occiduum, ubi Menevia urbs episc. quæ *S. David*, dicitur, à Londino 192 m. p. in occ. à Mariduno reg. primaria 36.

Octapolis, Lyciæ op. Ptol.

Octavia, gens à Velitris originem accepit, quam assentatiosis gratiâ propter Augustum excellere dixerunt. Ipse autem Augustus nihil amplius quam equestri familiâ ortum se scribit, vetere, ac locuplete, & in quâ primus senator ejus pater fuerit. M. Antonius libertinum ei proavum exprobrat Restionem è pago Turino, & avum argentarium. Cic. in ep. quâdam eum nepotem argentarii & filium adstipulatoris vocat. Utcunque tamen constat Augusti patrem honestissimum virum fuisse, magnâque laude Macedoniam provinciam administrasse, idque ex ipsius M. Tullii testimonio, ubi ad Qu. fratrem scribens hortatur eum ut promerendis sociis vicinum suum Octavium imitetur.

Octavia, Octavii Cæsaris soror, Antonii Triumviri, uxor, ab eo postea repudiata. Plut.

Octavia, Cl. Cæsaris fil. Neronis uxor, ab eo interfecta, teste Suetonio, cum prius in Pandatariam ins. relegata esset. Tragicus tamen ille qui *Octaviam* scripsit, in Ægyptum relegare videtur. Sic enim ille.

——— *Date vela fretis*
Ventisque, petat puppis rector
Tandem Phariæ littora terræ.

Nisi

Nisi si hoc vult, Alexandrinâ duntaxat navi avectam Octaviam. Alias reposuerim ego.

Pandataria litora terræ.

Lipf. ad. Tac. An. 14.

Octavius Avitus, & Petilius Faustinus furta Virgilii adnotarunt, notantes unde quæque carmina surriperentur, ut ait Servius.

Qu. Octavius, à L. Cinnâ collegâ suo interfectus. Pædianus.

Octodurum, Hisp. Tar. urbs ad Durium flu. in Vaccæis. Ptol. vulgò *Toro*. long. 14. 52. lat. 42. 00.

Octodurum, vel *Octodorus*, vulgò *Marteaach*, teste Simlero, op. olim, nunc pagus Veragrorum in Gall. Narbon. apud Rhodanum flu. inter Allobroges & Sedunos, long. 28. 38. lat. 45. 28.

Octogesa, op. Hisp. Tarracon. apud Iberum flu. in regno Arragonio; *Etovisa* Plinio. *Etovissa* Livio. *Mequinenza* hodie, teste Morali. *Hitona* autem episcopo Gerundensi.

Ocyalus, unus ex Phæacibus tempore Alcinoi regis. Hom. Odyf. 7.

Ocypete, una Harpyiarum, à *celeri volatu* nomen habens. Sorores habuit Aello & Celæno, cum quibus Strophadas insulas fertur incoluisse.

Ocyroe, Nympha, Chironis Centauri & Charicles Nymphæ filia, ita dicta à *celeriter fluendo*, quòd in rapidi fluminis ripis nata esset. Hanc poetæ fabulantur fuisse fatidicam, eandemque in equam tandem conversam. Ovid. Met. 2.

Ecce venit rutilis humero, protecta capillis
Filia Centauri, quam quondam Nympha Caraci
Fluminis in rapidi ripis enixa vocavit
Ocyroen. ———

O D.

Odaia, sive *Odeias*, soror Naham. 1 Par. 4. Lat. *laus*, seu *confessio Domini*.

Odaren, nomen viri. 1 Macchab. 9.

Oded, propheta. 2 Par. 15. Lat. *sustentans*, *tenens*, aut *erigens*.

Odenatus, princeps Palmyrenorum, multa adversus Saporem Persarum regem præclara gessit.

Odera, flu. Germ. ex Moraviâ oriens, & in mare Balticum influens. *Oder* vulgò dicitur.

Odessus, urbs Mysiæ infer. cum monte cognomine ad Euxinum mare, inter Mesembriam & Dionysiopolim. Stephanus illam Almydesso proximam facit. Ejus mem. Ovidius lib. 1. Trist. eleg 9.

Inde Mesembriacos portus & Odesson, & arces
Prætereat dictas nomine, Bacche, tuo.

Est & *Odessus*, amnis ibidem. Vide Stuckium ad Arrianum p. 189.

Odevia, nomen viri. Vide *Odaia*.

Odia, nomen viri. 2 Esdr. 8 Idem sig. quod *Odeias*.

Odites, unus ex Centauris, Ixionis ex Nube fil. à Mopso interfectus in nuptiis Pirithoi. Ovid. Met. 12.

——— *Mopsi jaculante biformis*
Occubuit, frustraq; loqui tentavit Odites,
Ad mentum linguâ, mentoq; ad guttura fixo.

Odiva, vir quidam in Dalmatiâ ab Odoacro Tyranno victus, A. D. 483.

Odinpolis, regio Heracleæ juxta Pontum. Steph.

Odoacer, Herulorum rex, An. Dom. 476. Danubium transgressus in Italiam Veronam pervenit, & persecutus Oresten Gothum, qui Momyllum fil. suum Augustum creaverat, Ticinum includit, & urb. tandem capit, & militibus diripiendam præbet, & die 23 Augusti proclamatur Rex Italiæ. Inde Ravennam in potestatem accipit; tandem Romam proficiscitur & Momyllum Augustulum, qui præ metu imperio se abdicaverat, in Lucullanum Campaniæ castrum in exilium ejicit, atq; ita finis factus est Imperio Occidentali, quod steterat post victum Pompeium, incipiendo à Julio Cæsare an 522. Deinde à Theodorico Gotho, Amali filio, bello petitus, variâ fortunâ usus Ravennæ includitur, & post longam obsidionem & obsessus, & obsidentibus defatigatis pace factâ à Theodorico ad convivium vocatus trucidatur, A. D. 429.

Odoia, nomen viri. 1 Par. 5. Lat. *laus* vel *confessio Domini*.

Odollam, civitas Judææ à Roboam constructa. 2 Par. 11. Videtur esse eadem quæ *Adullam* dicitur. Nomen item speluncæ. 1 Reg. 22. Lat. *testimonium*, seu *ornamentum illius*, aut *testimonium*, sive *ornamentum sua miseriæ*, vel *transitus* seu *præda sua miseria*.

Odomanti, pop. Thraciæ, quorum mem. Thucyd. lib. 2. Vide *Hedomanti*.

Odopes, pop. Thraciæ. Dionysius Bassaricôn lib. 14.

Μαίδων τ' ἄγρια φῦλα καὶ Ὄδωπες ἐγχεσίπαλοι.

Steph.

Odonia, seu *Odnia*, i. e. *laus* seu *confessio Domini*: Filius Asana. 1 Par. 9. Filius Elioenai. 1 Par. 5.

Odrysa, pop. Thraciæ circa Hebrum flu. Solinus. Hos Thucydides inter Abderam & Istrum collocat. Laonicus eos *Moldavienses* esse putat. Horum civitas *Odrysa* Straboni dicitur. Hinc *Odrysius*. Claud. in Gigantomachia.

Primus terrificum Mavors non segnis in hostem
Odrysios impellit equos, quibus ille Gelonos
Sive Getas turbare solet. ———

Statius Achilleidos lib. 1.

Sic cum palantes Phlegraa in castra coirent
Cælicolæ, jamq; Odrysiam Gradivus in hastam
Surgeret, & Libycos Tritonia tolleret angues, &c.

Sil. Ital. lib. 7.

Non graviore movent venti certamina mole
Odrysius Boreas, & Syrtim tollere pollens
Africus. ———

Val. Flac. l. 5. — *Odrysio gaudebant carmine Phocæ.*

Id est Orpheo. Ubi alii *Odrysis*.

Odisseia, *Edissa* Cic. *Ulyssis portus* Plin. *Capo Marzo*, teste Fazello, port. & promunt. Siciliæ in Australi orâ ad Pachynum, ultra Motyam urb. deletam.

Odyssus, corruptè pro *Odessus*.

O E.

Oea, Tripoleos in Africâ urbs, *Ολα* apud Stephanum est in Ἀσβυσῶν, Plinio *civitas* Oeënsis. Ἐῶα Ptolemæo, Silio *Æa*, Apuleio *Æea*, mendosè *Ocea* in Antonino, & *Occa* in Isidoro. In situ ejus graviter errat Callimachus, cum eam è loco ejus, qui fuit juxta mare, ad Tritonem amnem admovit his verbis.

Ὀια δ' Τρίτωνος ἐφ' ὕδασιν Ἀσβύστων.

Quod in Africano poetâ minus ferendum. Vide Boch. Geogr. p. 526.

Oeagrus, Orphei pater, teste ipso in fine Argonauticorum, modo sint ipsius. ——— Ἔνθα δὲ μήτηρ

Γείνατό μ' ἐν λεχέεσσι μεγαλήτορος Οἰάγροιο.

Apollonius Argon. lib. 1.

Πρῶτά νυν Ὀρφῆος μνησώμεθα, ὅν ῥά ποτ' αὐτὴ
Καλλιόπη Θρήϊκι φατίζεται εὐνηθεῖσα,
Οἰάγρῳ σκοπιῆς Πιμπληΐδος ἄγχι τεκέσθαι.

Vide sis illic Scholiasten, Plato in Convivio: Ὀρφέα τὸν Οἰάγρου. Hinc *Oeagrius*. Virgil Georg. 4.

Gurgite cum medio portans Oeagrius Hebrus.

Ubi Servius ait Oeagrum Orphei patrem fuisse fluvium, à quo Hebrus nascitur, & ideo Hebrum dictum Oeagrium.

Oeanthe, *Oeanthia* Pauf. & Melæ, op. Achaiæ in finibus Locrorum Ozolorum in orâ fin. Corinthiaci, ex adverso Ægiræ op. Peloponnesi.

Oeaso, promunt. Hisp. Tarrac. in orâ Oceani Cantabrici, in Guypuscuâ reg. cum op. exciso, *Aiso* Garibæo & Clusio. *Eason* Melæ, *Olarso* Plinio, *Jarsi* Marciano, *Orsona* Appiano, *Idanusa* Straboni, teste Pinciano.

Oeasopolis, op. Hisp. Tar. apud Easonem promunt. *Fuenterabia* Ortelio. A Baionâ urbe Aquitanicâ 6. leuc. in occ. recedens. Aliis est *S. Sebastian* op. ejusdem oræ à Fonte Rapido 5. leuc. in occid.

Oebalia duplex fuit. *Una* quæ & Laconia dicta fuit, ab Oebalo Argalii filio cognominata. Hinc *Oebalius*, Statius Achilleide 1.

Solverat Oebalio classem de litore pastor
Dardanus. Hinc *Oebalides*. Ovid. in Ibin.
Quo puer Oebalides ictus ab urbe cadis.

Id est Hyacinthus, qui Lacon fuit, ab Apolline disco interfectus. Ovid. Fast. 5. ubi de Castore & Polluce.

Effugere

Effugere Oebalidæ cursu potuere sequentes.

Hinc *Oebalus*. Statius 1. Sylv. 2.

——— *Queis purpura sæpe*

Oebalus, & Tyrii moderator livet aheni.

Altera v. in Italiâ juxta Tarentum urbem. Virg. Geor. 4.

Namq; sub Oebaliæ memini me turribus altis,

Quà niger humectat flaventia culta Galesus,

Corycium vidisse senem. ———

Est enim Galesus Calabriæ flu. Tarento proximum, teste Livio. Hinc *Oebaliæ matres*, quæ *Latinæ nurus*. Ovid. Fast. 3. ——— *Mens celebrare Calendas*

Oebaliæ matres non leve pondus habent.

Oebalus, Telonis filius, regis Capreanum ins. prope Neapolin. Virg. Æn. 7.

Nec tu carminibus nostris indictus abibis

Oebale, quem generasse Telon Sebethide nymphâ

Fertur. ———

Oechalia, op. multiplex. Strabo lib. 8. ὡς μιᾶς οὔσης. *Cum non sit unica tantum Oechalia.* Ubi Apollodorum reprehendit, ὅτι μίαν φασί. Ille autem fatebatur Oechaliam esse multiplicem; sed ex omnibus unam, quæ Euryti urbs appellaretur. *Oechalias* autem 5. esse è Strabone sic annotat Eustathius. Ἐν ἱστορίαις δὲ φασιν, ὅτι Οἰχαλία κεῖμαι τῇ Ἐρετρικῇ ὁμώνυμος τῇ Τραχῖνι, καὶ τῇ περὶ τὴν Τρικκην, καὶ τῇ Ἀρκαδικῇ, καὶ τῇ ἐν Αἰτωλίᾳ. Locus autem Strabonis est in lib. 10. ubi de Oechaliâ Euboicâ, quæ eadem est cum Chalcide, teste Plinio. Cæterum *Oechalia*, Euryti regia erat tractu Messeniaco, quam Hercules diruit, quia pactam filiam Jolen Eurytus ei non daret. Virg. Æn. 8. ubi de Hercule. ——— *Ut prima noverca*

Monstra manu, geminosq; premens eliserit angues,

Ut bello egregias idem disjecerit urbes,

Trojamque, Oechaliamque. ———

Ovid. Epist.

Gratulor Oechaliam titulis accedere nostris.

Idem Ponticorum quarto.

Alcides captâ traxit ab Oechaliâ.

Et Metam. 9. *Victor ab Oechalia Cenæo sacra parabat*

Vota Jovi. ———

Vide Steph.

Oechardas, vel *Oechardus*, Sericæ reg. flu. Ptol. *Vartar* Nigro.

Oechus, Cariæ urbs. Steph.

Oedantium, urbs Illyriæ. Steph.

Oedipus, Laii Thebanorum regis & Jocastæ fil. ἀπὸ τοῦ οἰδήματος τῶν ποδῶν, h. e. *à tumore pedum*, ut Euripidi placet. Seneca Tragædus.

Forata ferro gesseras vestigia

Tumore nactus nomen, ac vitio pedum.

Hunc pater, cum ex Apollinis oraculo futurum intellexisset, ut à filio occideretur, pastori necandum tradidit; qui misericordiâ commotus, cum invitus regiæ stirpi manus inferret, neque tamen regis imperium detrectare auderet, perforatis gladio plantis, vimineque trajecto, ex arbore suspendit, futurum putans, ut ita inediâ moreretur. Cæterum cum Phorbas Polybi Corinthiorum regis pastor, illàc iter faceret, audito vagitu, eò accurrens, puerum servavit, reginæque, quæ liberis carebat, magni muneris loco obtulit, à quâ, veluti puer cælitus missus, filii loco educatus est, & à pedibus ex vulnere tumentibus Οἰδίπους appellatus. Grandior deinde natus factus, cum se non Polybi filium audisset, patrem perquirere statuit, & consulto oraculo, accepit se in Phocide patrem inventurum. Quò cum venisset, ortâ inter Phocenses seditione, Laium conantem reprimere tumultum incognitum interemit. Postremo, tanquam oraculo lusus, Thebas petens, in itinere in Sphingem incidit, quam, problematibus solutis (unde Terentii illud, *Davus sum non Oedipus*, cujus Plautus quoque meminit in Pœnulo) cum occidisset, Thebas intravit, & quoniam Polybi filius credebatur, Jocastam matrem insciens uxorem duxit, & ex eâ 4. filios genuit. Postea vero cum se matrem sibi conjugio copulasse, patremque occidisse cognovisset, dolore percitus, sibi ipsi in pœnam oculos eruit, quem postea cæcum Antigona filia circumduxit, & se occidere volentem prohibuit. Alii dicunt, quod repudiatâ matre Astymedusam duxit uxorem, Athenas autem in voluntarium concessit exilium. Fabulam hujus habes apud Sophoclem, & Senecam in Oedipo, & Euripidem in Phœnissis. Hinc *Oedipodionius*. Ovid. Met. 15.

Oedipodioniæ quid sunt nisi nomina Thebæ?

Oena, urbs Hetruriæ, in cujus medio altissimus fuit collis, ubi aqua in suprema parte, & sylvâ: de quâ Arist. in lib. de admirand. auscultat. Incolæ *Oenatæ*. *Oene* vero apud erat Argiæ, de quâ Hecatæus lib. 1. histor. *Oenoe* urbs Orum.

Oenanthia, op. Sarm. Asianæ in orâ maris Euxini. *S. Sophia* Mercatori, & Moletio. Æoliæ item urbs maritima. Polybius.

Oenaria, urbs Tuscorum. Vide *Oena*.

Oeneus, flu. Liburniæ, in mare Adriaticum labens. Ptol. *Tarsia*, Nigro & Moletio.

Oeneus, Calydoniæ rex, filius Parthaonis, qui ex Althæa, Thestii filiâ, Meleagrum, Tydeum, & Deianiram genuit, Herculis postea uxorem. Hic, cum Dianam in sacrificiis suis per contemptum præteriisset, Dea

——— *Oeneos ultorem spreta per agros*

Misit aprum, uti loquitur Ovid. Met. 8. qui reg. universam latissimè vastavit, donec Meleager, collecto juventutis flore eum interfecit. Hinc *Oenides*, & *Oeneius*.

Oeniadæ, urbs Acarnaniæ juxta Achelouin. Regio *Oenias* dicitur. Altera Thessaliæ apud Oetam mont. Steph.

Oenipons, Comitatûs Tirolensis metropolis, vulgò *Insprück*, sedes principum, ubi Camera & Parliamentum regionum Austriacarum, *Ottingen* Simlero; sed ille *Æni* legit.

Oenisteria, Atheniensium sacra, quæ peragebantur ab ephebis pubescentibus, antequam lanuginem, comamque tonderent; Herculi vero uni certam mensuram offerebant. Horum mem. Hesychius, & Jul. Pollux.

Oeno, una fuit ex filiabus Anii & Dorippes, quibus id impertiverat Dionysius, ut quicquid attigissent, in triticum statim, aut vinum, aut oleum verteretur. Unde dictæ *Cænotropæ*, quasi in novas formas omnia vertentes. Cæl. Rhod. 7. 15. Vide *Anius*.

Oenoanda, urbs Lyciæ. Steph.

Oenochalicorum, op. circa Persidem videtur apud Procopium lib. 2. Persicorum.

Oenothema, mons in finibus Africæ.

Oenochenus, fluvius Thessaliæ. Herod. lib. 7.

Oenoe, quæ & *Ephyra*, teste Strab. op. Elidis in Peloponneso ad Selleentem flu. Est & op. Icariæ ins. Steph. Item aliud Atticæ. Thucyd. & Bœotiæ Ptol. *Oena* adhuc vulgò dictum. Est & *Oenoe* Ptol. op. Laconicæ inter Birulam, & Geteniam, vulgò *Cidariso*.

Oenion, portus Locridis. Steph.

Oenomaus, Martis fil. Elidis & Pisæ rex, Hippodamiæ pater; qui cum ex oraculo se à genere interfectum iri didicisset, & filia tamen à multis procis ob formæ præstantiam ambiretur; curule certamen procis proposuit, eâ lege, ut filia victuri in matrimonium cederet, victus mortem subiret (Inde *Pisæique teri legem* dixit Nemesianus) Tredecim igitur victis & occisis, Pelops, Tantali filius, amore puellæ captus, Myrtilum aurigam pretio corrupit, ut axes infirmos & fragiles currui subjungeret. Quo facto Oenomaus unà cum curru corruit, membrisque omnibus è ruinâ collisis, jamque morti vicinus, Pelopem precatus est, ut vicem suam ulcisceretur. Quare cum Myrtilus pactum sibi perfidiæ præmium à Pelope contumeliosius exigeret, ab eo in mare præcipitatus est; eoque modo & puellâ & regno potitus Pelops, totam Chersonesum de suo nomine Peloponnesum appellavit. Vide Hyginum.

Oenomaus, Cynicus Gadatensis, Porphyrio paulo superior. Scripsit περὶ τῆς καθ' Ὅμηρον φιλοσοφίας, teste Suida, in Οἰνόμαος. Item περὶ Κυνισμοῦ, περὶ Κράτητος, καὶ Διογένους, καὶ τῶν λοιπῶν, teste eodem Suidâ, ubi supra. Meminit ejus Theodoretus Θεραπευτ. Serm. 6. & 10. ubi ipse & Diogenianus de oraculorum mendaciis scripsisse dicuntur.

Oenona, duo Atticæ pagi. Strabo lib. 8. Hic Eleutheris, ille Marathoni vicinus.

Oenone, nympha Idæa, mutuo amore Paridis capta,

cules, vel ex Africâ, aut Gadibus, ad Gallos se contulerat. Atque id ipsum ejus pictura referebat. Quippe pingebatur Γέρων ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναφαλαντίας, πολιὸς ἀκριβῶς ὅσαι λοιπαὶ τῶν τριχῶν, ῥυσὸς τὸ δέρμα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, οἷοί εἰσιν οἱ θαλαττουργοὶ γέροντες. Vide Cæl. Rhod. 6. 7.

Ogyges, Thebanorum rex, qui Thebas Bœotias condidit circiter mille & quingentos annos ante Romam conditam. Sub hoc rege fuit diluvium magnum, teste Aug. in lib. de C. D. non illud quidem maximum, quod Noæ temporibus contigisse sacræ literæ testantur; sed tamen majus eo, quod Deucalionis seculo bonam terræ partem inundavit. Dicebatur autem & *Ogygus*, & ex Atheniensium regibus primus omnium fuisse fertur. Euseb. Chron. lib. 1. Πρῶτος παρ' Ἀθηναίοις (βασιλεὺς) μνημονεύεται Ὤγυγος. Etymologici Auctor. Ὤγυγος ἀρχαῖος βασιλεὺς Ἀθηναίων. Erat vero Neptuni fil. & Alistræ. Isacius Tzetzes ad Lycophronem Ὁ δὲ Ὤγυγος υἱὸς ἦν Ποσειδῶνος, καὶ Ἀλίστρας. Stephanus filium Termeræ dicit. Ὠγυγία λέγεται καὶ ἡ Βοιωτία, καὶ ἡ Θῆβαι, ἀπὸ Ὠγύγου υἱοῦ Τερμέρας. Scholiastes Apollonii ex Corinnâ filium Bœoti tradit, lib. 3. Ὠγυγίας δὲ τὰς Θήβας ἀπὸ Ὠγύγου τοῦ βασιλεύσαντος αὐτῶν. Κόριννα δὲ τὸν Ὤγυγον Βοιωτοῦ υἱὸν εἶναι. Thebæ ab hoc rege & conditore, uti supra diximus, *Ogygiæ* cognominabantur. Pausan. in Bœoticis. Γῆν δὲ τὴν Θηβαΐδα οἰκῆσαι πρῶτον λέγουσιν τοὺς Ἔκτηνας, βασιλέα δὲ εἶναι τῶν Ἐκτήνων ἄνδρα αὐτόχθονα Ὤγυγον, καὶ ἀπὸ τούτου τοῖς πολλοῖς τῶν ποιητῶν ἐπίκλησις ἐς τὰς Θήβας ἐστιν, Ὠγυγίαι. Immo Bœotia universa *Ogygia* dicta, teste Strabone lib. 9. Ἡνίκα τῆς Βοιωτίας ὑπῆρξε, καλουμένης τότε Ὠγυγίας. Quin & Thebarum urbis porta quædam *Ogygia* appellabatur. Pausanias ubi supra, Thebarum portas recensens: Τὰς δὲ ἐπὶ ταύταις πύλας, ὀνομάζουσιν Ὠγυγίας. *Præter eas portas, est quæ Ogygia nominatur.* Lutatius ad Statii Theb. 7. *Una Thebarum porta ex septem Ogygia nuncupatur.* Tum antiqua quoque cuncta etiam *Ogygia* dicta. Hesychius, Ὠγύγια, ἀρχαῖα. Item Ὠγύγιον, παλαιόν, ἀρχαῖον. Ita Etymologus, Suidas, Eustathius: Ita Nicander in Theriacis Ὠγύγιος δ' ἄρα μῦθος ἐν αἰζηοῖσι φορεῖται. Ubi Scholiastes, Ὠγύγιος ἀπὸ Ὠγύγου τινὸς ὅς ἐστιν ἀρχαῖος, καὶ παλαιός. Philo Judæus de sacrificiis Abelis & Caini Παλαιαῖς, καὶ Ὠγυγίοις ἐμβιοτεύσας δόξαις, *Antiquis & vetustis opinionibus innutriti.* Atque uti ab antiquitate ejus vetera quæcunque *Ogygia* appellabant; ita quoque à potentiæ illo tempore magnitudine, magna omnia. Suidas. Ὠγύγιον, ἀρχαῖον, παλαιόν, ἢ ὑπερμέγεθες. Atque sic interpretatur apud Hesiodum in Theogon. Jo. Meursius, cui hanc notam debeo.

> Τοῖον ἄρ' ὅρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἄφθιτον ὕδωρ
> Ὠγύγιον. ———

Ac pro magno utitur quoque eâ voce Philo. lib. *Quod Deus sit immutabilis.* Ἀστείους μὲν λόγους, ἐπαινετὰς τε πράξεις ἀγύγιος ἄθεσία παρέρχεται. i. e. *Sermones quidem civiles, ac laudabiles actiones prætertre, ingens vacordia est.* Et Ὠγύγιον ἀνδρίαντα Heliodorus *hominem statura ingentis* appellavit. Porro ab *Ogyge* etiam Attica dicta *Ogygia*. Stephanus in Ὠγυγία. ὡς Χάραξ φησὶν ἐν τοῖς Χρονικοῖς. Etiam Ægyptus, Bœotia, & Lycia. Videatur idem Stephanus in Αἴγυπτος, Βοιωτία, & Ὠγυγία. Hujus tempore Minerva conspecta fuit ad lacum Tritonidem. Aug. de C. D. 18. 8. *Minerva vero longe hit antiquior. Nam temporibus Ogygi ad lacum, qui Tritonis dicitur, virginali fertur apparuisse ætate.* Eusebius in Chron. Can. Ὤγυγος ἐν Ἀκτῇ, τῇ νῦν Ἀττικῇ ἐβασίλευσεν, ὅτε παρθένος φανεῖσα περὶ τὴν Τριτωνίδα λίμνην, Ἀθηνᾶ παρ' Ἕλλησιν ὠνομάσθη. Hic condidit Eleusinam, aliasq; urbes quasdam. Africanus apud Euseb. Præp. Ev. lib. 10. Ἀπὸ τῆς πεντεκαιδεκάτης καὶ πέμπτης Ὀλυμπιάδος, ἐπὶ Ὤγυγον, ὃς ἔκτισεν Ἐλευσῖνα. Pausanias de conditore urbis verbum nullum faciens, nominatam esse dicit ab Eleusine; quem Mercurii & Daira, cum nonnulli filium dicerent, alii rursum Ogygi commemorabant. Locus iste est in Atticis, ubi in Eleusiniis agit: Ἐλευσῖνα δὲ ἥρωα, ἀφ' οὗ τὴν πόλιν ὀνομάζουσιν, οἱ μὲν Ἑρμοῦ παῖδα εἶναι, καὶ Δαείρας, Ὠκεανοῦ θυγατρός. Τοῖς δὲ ἐστι πεποιημένα, Ὤγυγον πατέρα. Hujus temporibus Mosen exstitisse tradunt. Justinus Martyr Orat. ad Gentiles. Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις Ὠγύγου τε καὶ Ἰνάχου, οὓς καὶ γηγενεῖς τινὲς τῶν παρ' ὑμῖν ὑπέλαβον γεγονέναι, Μωϋσέως μέμνηνται, ὡς ἡγε-

μόνος καὶ ἄρχοντος τοῦ τῶν Ἰουδαίων γένους. Idem tradit Africanus apud Euseb. Chron. lib. 1. & de Præp. Evangel. lib. 10. aliique auctores. Verum tamen alii posteriorem eum volunt. Sub hoc, uti supra innuimus, accidit diluvium apud auctores πολυθρύλητον. Tatianus contra Gentes. Μνημονεύεται παρ' Ἀθηναίοις Ὤγυγος, ἐφ' οὗ κατακλυσμὸς ὁ πρῶτος. Meminit item ejus Nonnus Dionys. lib. 3.

> Πρῶτα γὰρ κελάδοντος ἐπειγομένοιο ῥεέθροιο
> Ὠγύγου, ὠκυβάτοιο δὲ ὕδατος οἴδματι τύμβοι,
> Χθὼν ὅτε κουφίζουσα πᾶσα κατάρρυτος.

Ex hoc diluvio sospitem eum evasisse, discimus ex Africano apud Euseb. de Præp. Evang. lib. 10. Φαμὲν τοίνυν ἐκ τοῦ διὰ τοῦ συγγράμματος, Ὤγυγον, ἐφ' οὗ τοῦ πρώτου κατακλυσμοῦ γεγονότος ἐπώνυμος, πολλῶν διαφθαρέντων διασωθῆναι, κατὰ τὴν ἀπ' Αἰγύπτου τοῦ λαοῦ μετὰ Μωσέως ἔξοδον γεγονέναι. Quanquam periisse ipsum hoc diluvio, à Cedreno memoretur, his verbis. Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις Μωσέως γέγονέ τις ἀνὴρ μέγας, ἐκ τῆς φυλῆς Ἰαφέθ, ὃς, αὐτόχθων ὤν, ἐβασίλευσε τῆς Ἀττικῆς ἔτη τριάκοντα δύο. Ὄνομα τῷ ἀνδρὶ Ὤγυγος. ἐπ' αὐτοῦ γέγονε κατακλυσμὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ μόνῃ, αὐτός τε ἀπώλετο, καὶ ἡ χώρα πᾶσα. Uxor Ogygi Thebe fuit, Jovis filia, ex Jodamâ Tithoni. Lycus in opere *de Thebis* apud Isacium Tzetzem com. in Lycophronem. Ζεὺς μιγεὶς Ἰοδάμᾳ τῇ Τιθωνοῦ, τοῦ Ἀμφικτύονος, γεννᾷ Θήβην, ἣν δίδωσιν Ὠγύγῳ, ἀφ' οὗ Ὠγυγία ἡ πόλις. Filius ejus duos invenio; unum Cadmum, alterumque Eleusinem. Cadmus memoratur Suidæ. Ὠγύγια κακά, ἐπὶ τῶν ὀχληρῶν, ἐπεὶ συνέβη Κάδμον, τὸν Ὠγύγου, διὰ τὰς θυγατέρας, κακοῖς περιπεσεῖν. De Eleusine Pausanias ubi supra. Ἐλευσῖνα δὲ ἥρωα, ἀφ' οὗ τὴν πόλιν ὀνομάζουσιν, οἱ μὲν Ἑρμοῦ παῖδα εἶναι τῆς Δαείρας, Ὠκεανοῦ θυγατρὸς λέγουσι, τοῖς δέ ἐστι πεποιημένα, Ὤγυγον εἶναι πατέρα. Filias plures habuisse, & in his Alalcomeniam, animadverto apud Pausaniam in Bœoticis. Οἱ δὲ, εἶναι καὶ τὴν Ἀλαλκομενίαν τῶν Ὠγύγου θυγατέρων, φασίν. Etiam Aulidem ille indicat, à quâ Aulis, urbs Bœotiæ, nuncupata, in Bœoticis iisdem; Καὶ ὀλίγον ἀπ' αὐτοῦ προελθόντι ἐστὶν Αὐλίς. Ὀνομασθῆναι δὲ ἀπὸ τῆς Ὠγύγου θυγατρός φασιν αὐτήν. Quin tres erant; hæ quas dixi, Aulis, & Alalcomenia, tertiaque Thelxinia, atque omnes Πραξιδίκαι nuncupatæ. Vide *Praxidice*.

Ogygia, quæ & *Calypsus* Homero, ins. parva maris Ausonii Magnæ Græciæ ante promuntorium Lacinium adjacens, à litore 10 aut 12 m. p. recedens; ubi Ulysses à Calypso nymphâ hospitio acceptus est. Hom. Odyss. ά.

> Ὠγυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἁλὶ κεῖται.
> Ἔνθα μὲν Ἄτλαντος θυγάτηρ δολόεσσα Καλυψὼ
> Ναίει ἐϋπλόκαμος δεινὴ θεός. ———

Ubi Schol Ὠγυγίη, ἡ Καλυψοῦς νῆσος. Hesychius. Ὠγυγίη, ὄνομα τῆς νήσου Καλυψοῦς. Item urbs maxima Mysiæ infer. in conf. Thraciæ ad Hæmum montem, quæ & *Pristhlaba*, seu *Presthlaba*, & *Parasthlaba* Cedreno dicitur.

Ogylus, insula inter Peloponnesum, & Cretam. Steph.

Ogyris, ins. maris Indici ex adverso oræ Arabiæ Fel. ad ort. Erythræi regis monumento nobilitata. Ejus mem. Dionysius ὁ Περιηγητὴς vers. 607.

> Ἔστι δὲ τοι προτέρω Καρμανίδος ἔνδοθεν ἄκρης
> Ὤγυρις, ἔνθα τε τύμβος Ἐρυθραίου βασιλῆος.

Mela lib 3. cap. 8. *Ogyris, quod in eâ Erythræ regis monumentum est, magis clara quam cætera.* Sic quoque alii insulam hanc nominant. Strabo *Ogyrinam* videtur appellare. Ἀπὸ δὲ τῆς Καρμανίας εἰρήκασι καὶ Νέαρχος, καὶ Ὀρθαγόρας, νῆσον Τυρρίνην κεῖσθαι πρὸς νότον πελαγίαν ἐν δισχιλίοις σταδίοις, ἐν ᾗ τάφος Ἐρύθρας δείκνυται, χῶμα μέγα ὑγροῖς φοίνιξι κατάσκιον. Salmasius nullum in toto Strabone locum isto corruptiorem extare putat, quique felicius emendari potuerit, quàm hoc modo; Ἀπὸ δὲ Καρμανίας ἄκρας φησὶ Νέαρχον Ὠγυρίδα νῆσον τὸ πέλαγος κεῖσθαι. Addit etiam nullum fuisse auctorem, qui Orthagoras dictus sit. Verum fallitur. Indicorum Orthagoræ meminit semel, iterumque Ælianus. Meminit etiam Philostratus de vitâ Apollonii lib. 3. cap. 15. Facile vero sanari potest hic Strabonis locus. Scribe νῆσον Ὠγυρίνην, vel mutatione minimâ Γυρίνην. Sanè omnia Melæ exemplaria habent *Gyris*, non *Ogyris*. Io Ptolemæo appellatur Ὄργανα, nonnulli tamen libri manu exarati legunt illic Ὤγυρις. Attamen Ὀργάνα etiam dicitur Arriano. Nimis autem longe à litore Carmaniæ removent hanc insulam Nearchus & Orthagoras, cum bis

mille stadiorum intervallum faciunt. Satis tamen benè cum hâc mensurâ convenit Plinius lib. 3. cap. 28. *Insula in alto abjacet Ogenis, clara Erythrâ rege ibi sepulto. Distat à continente* 225. *m. p.*. Non dubito quin ita scripserit Plinius, cum sic habeant codices scripti, ac Ὠγυρὶς idem sit, quod Ὀαρακτὰ. Eandem mensuram exhibet quoque Ptolemæus, ut facile appareat, plerosque unum esse secutos; Certum tamen est errasse. Quocumque enim nomine insula hæc appelletur, sive *Ogyris*, sive *Gyris*, & *Gyrine*, sive etiam aliter, omnino hæc illa est, quæ vulgo *Geran* vocatur. Non amplius 36 m. p. abest hæc à continente, ac sita in ipso sinus Persici ostio. Olim clara Erythræ regis sepulcro, sed nunc nobilissimo totius Orientis emporio longè clarior. Hebes est, aut saltem indoctus, qui non intelligit de Harmuziâ me loqui. If. Vossius.

O H.

Oham, rex Hebron. Jos. 10. Lat. *va eis*, sive *tumultuans*, vel *conturbans*.

Obel. fil. Zorobabel, filii Phadaiah. 1 Par. 3. Lat. *tabernaculum, tentorium*, vel *splendor*.

Oholai, fil. Sesan 1 Par. 2. Lat. *deprecans*, vel *expectans*, aut *incipiens*, vel *doleus*, sive *frater mihi*.

O I.

Oicles, fil. Antiphatis, filii Melampodis, pater Amphiarai, vatis Argivi. Hom. Odys. 15.

Oileus, Locrorum rex, pater Ajacis, quem Ὀϊλῆος ταχὺν υἱὸν vocat Homerus. Virg. Æn 1.

Unius ob noxam, & furias Ajacis Oilei.

O L.

Olabi, Æthiopiæ sub Ægypto populi. Plin.

Olachas, flu. Bithyniæ, cujus aquis perjuri arguuntur; nam illâ aspersi, uti flammâ urente patiuntur, teste Plinio.

Olane, unum ex Padi ostiis, *Olone* Polybio, *Volana* hodie Leandro. Item Armen. maj. urbs. Strabo.

Olarso, op. olim, nunc pagus Hisp. Tarracon. *Oiarzo* hodie. Idem quod *Oeaso* à nonnullis putatur, sed illud *Aso* dicitur.

Olbasa, *Olbus* Straboni, urbs Ciliciæ, *Albiflaverati* Moletio & aliis. Altera in Cappadociâ apud Datandam urb. ad radices Tauri montis.

Olbelas, urbs Macedoniæ. Steph. Gentile *Olbelias*.

Olbi, urbs Ægypti, juxta Libyam. Steph. Gent. *Olbites*.

Olbia, urbs Sarm. Europ. ad ostium Borysthenis flu. teste Strabone, *Stapeaor*, vel *Strapenor*, teste Nigro. long. 57. 00. lat. 49. 00.

Olbia, op. Bithyniæ ad Propontidem, Nicææ, & Apamiæ proximum, *Velia* Sophiano, ubi *sinus Olbianus*, Melâ teste.

Olbia, urbs Pamphyliæ marit. in Lyciæ confin. inter Phaselidem ad occ. & Attaliam ad ort. *Acopende* Moletio.

Olbia, Gall. Narb. urbs in orâ Provinciæ, inter forum Julii 5 & Telonem 8 leuc. cujus mem. Cic. & Mela. *Eres*, Poldo, vel, ut alii scribunt *Hieres*. long. 27. 40. lat. 42. 00.

Olbia, urbs Sardiniæ. Hodie nomen in ruinis retinet, inquit Cluverius. Ab Jalo condebatur, teste Solino, in orâ orientali, ex adverso Corsicæ sita. *Ulgiensis urbs* Orosio. Claud. de bello Gildonico.

Partem litoreo complectitur Olbia muro.

Vide Steph. qui novem *Olbias* recenset.

Olbisinii, vel *Olbisii*, gens circa Herculis Columnas. Steph.

Olbius, Arcadiæ amnis, quem Pauf. dicit Arcadibus nonnullis *Areanium* appellari.

Olcachites, sinus Zeugitanæ reg. Ptol. ubi hodie *Alcon* civitas.

Olcades, Hisp. pop. intra Iberum flu. quorum urb. Stephanus *Altheam* vocat. In regno Toleti esse prope urb. *Oleanna* dictam putat Nebrissensis.

Olchinium, *Olciniam* Livio, *Colchinium* olim, teste Plin. *Ulcinium* Ptolemæo, urbs Dalmatiæ marit. ad ripam Drilonis. *Dulcigno* Volaterrano. *Pola* olim, teste Cantero in Lycophronem.

Olcion, urbs Tyrrhenorum. Steph.

Olda, flu. Aquitaniæ in Garumnam, juxta Agennum influens. Auson. *Loda* Scaligero, *Lot* aliis.

Olearus, vide *Oliarus*.

Oleastrum, Hisp. op. circa sinum Gaditanum. Ptol. Item Turdetanorum in Bæticâ: Antonino etiam est inter Tarraconem, & Dertosam. Item promunt. Maurit. Tingitanæ, *Capo di Gebba*, teste Marmolio.

Oleatrum, Hisp. urbs circa Saguntum. Strabo.

Olenacum, op. Albionis in Angliâ, in orâ Cumbriæ ad occ. ubi Castrum *Linstock*, ad Vallum. Camdenus.

Olenus, *Oleaum* Plinio, urbs gemina, una Achaiæ, in Peloponneso, inter Patras ad ort. & Cyllenen ad occ. ab *Oleno* Vulcani filio condita, & nominata, *Canigriza* hodie, ut quidam putant. Altera Ætoliæ, inter Calydonem, & Chalcidem, ad Evenum flu. *Oleno* adhuc dicta.

Olenus, vir quidam, qui Lethæam duxit uxorem eximiâ pulchritudine, adeoque superbam, ut se Deabus præferret. Illæ autem cum de eâ supplicium sumere vellent, Olenus in se culpam uxoris transferre volens, unà cum illâ in lapidem conversus est. Ovid. Met. lib. 10.

Quique in se traxit crimen, voluitq; videri
Olenus esse nocens: tuq; ô confisa figurâ
Infelix Lethæa tuâ, junctissima quondam,
Corpora, nunc lapides, quos humida sustinet Ida.

Ab *Olenus* est adject. *Olenius*, ut *Olenia Capra*, quam sic dictam volunt, quòd apud urb. Bœotiæ *Oleaum* nutrita fuerit, ut est apud Strab. lib. 8. vel quod in *ulnas aurigæ* sive *Oleni* Vulcano prognati filiæ excepta fuerit. Aratus in Phænomenis.

Ὠλενίην δέ μιν αἶγα Διὸς καλέουσ' ὑποφῆται.

Ubi Scholiastes. Ὠλενίην λέγεται, διὰ τὸ ἐπὶ τῆς ὠλένης τοῦ ἡνιόχου, ἢ ὡς ἄλλοι, Ὠλένου θυγάτηρ. Ovid. Fast. lib. 5.

Nascitur Oleniæ sidus pluviale Capellæ,
Illa dati cœlum præmia lactis habet.

Olerus, urbs Cretæ in alto loca sita, ultra Hierapytnam, hinc Minerva *Oleria*, & festum *Olerium* in ejus honorem. Steph.

Olganus, Beretis filius. Vide Steph. in Μιέζα.

Olgasys, mons Galatiæ, *Olyssa* Ptolemæo, ex quo flu. Halys & Parthenius fluunt. Strabo.

Olia, Mesopotamiæ urbs. Ptol.

Oliaros, inf. in mari Ægæo, una Cycladum. Stephanus Sidoniorum coloniam esse scribit, ac distare à Paro stad. 55. Ejus mem. Ovid. Met. 7.

At non Oliaros, Didymeq; & Tenos & Andros.

Hodie *Quiniminia* incolis vocatur, teste Nigro.

Oliba, Hisp. Tar. urbs. Ptol. *Olit* vulgò dicitur. Est autem inter Pompelonem ad Bor. 7. & Tutelam ad mer. 9. leuc. Al. potius *Oliva* est op. in regno Navarræo, à Pompelone 12. leuc à Titulâ 10. versus ort. quod magis probatur, inquit Ferrarius.

Olicana, urbs Britanniæ. Ptol. Lhuydo *Halifax* dicitur in Eboracensi comitatu, *Ilkely* vero Camdeno.

Olimacum, *Lymbach*, teste Lazio, op. Pannoniæ sup. in Hungariæ Stiriæque confinio, geminum: unum ad Muram flu. alterum ad Arrabonem, 3. leuc. inter se distantia; utrumque à Bolentio 5. in ort..

Oliana, Gall. Lugd. flu. Ptol. Item Callaicorum Lucensium urbs in Hisp. Tar. *Orna* fluvius apud Cænalem nominatur.

Olino, cujus mem. Lib. Notit. *Hole* nunc à Basileensibus nominari scribit Rhenanus, qui vicum esse vult cum nemusculo non procul à Basileâ, ubi multa antiquitatis monumenta effodiuntur.

Olissippo, vide *Olyssippo*.

Olisingi, Lusitaniæ op. inter ostia Bætis & Anæ flu. Mela lib. 3. cap. 1.

Oliveti Mons, sive *Olivetum*, & *Mons Olivarum*, mons ad Orientem Hierosolymæ, torrente Cedron interfluente, Sabbathi habens iter ab Hierosolymâ. Act. 1. Luc. 19 Hic mons, postquam est idolis inquinatum הר המשחית *har-hamaschith*, i. e. *Mons Corruptionis*, dicitur, & non solum הר המשחה *har-hamischa*, i. e. *Mons Olivarum* seu *Unctionis*, mutato elemento, & *Jod* addito, ut nimirum ad nomen alludatur, nec opprobrium desit. Locus est. 2 Reg. 23.

2 Reg. 23. Com. 13. Retinent ibi LXX. Μισὰθ pro *Maschith*, at Chaldæus Paraphrastes טוּר זֵיתַיָּא *Tour-zithaia*, i. e. *Mons Olivarum* ibi habet.

Olizon, urbs Thessaliæ. Homerus.

Καὶ Μεθώνην εἶχον, καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν.

Stephanus: Ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τῆς μονῆς εἶναι. Θετταλοὶ γὰρ, ὡς ἱστορεῖ Δημοσθένης ἐν κτίσεσι, τὰ μονεῖα, ἔλεγον καλῶν.

Olla, pater Haniel. 1 Par. 7. Lat. *elevatio*, vel *holocaustum*, aut *infans*, sive *folium*.

Ollicalani, Italiæ pop. Plinius.

Olliaa, urbs juxta Caspium mare. Steph.

Ollius, Lombardiæ Transpadanæ flu. *Oglio* Leandro.

Olmi, & *Olmium*, vide *Holmium*.

Olmeaes, urbs Bœotiæ. Steph.

Olobagra, urbs Macedoniæ. Steph.

Olochara, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Oloëssa, ins. circa Rhodum. Plin.

Olonda, Sarmatiæ Asiaticæ gens. Ptol.

Olosson, urbs Magnesiæ. Homerus apud Steph.

——— Πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκήν.

Cives *Olossonii*. Hesychius Ὀλοσσών, πόλις Θετταλίας. Forte Ὀλοσσὼν legendum.

Olophyxus, urbs Thraciæ juxta Athon. Herod.

Oloronensis urbs, vide *Elorona*.

Olpæ, op. Epiri in finibus Acarnanum. *Sopoto* Nigro.

Olulis, Cretæ urbs. Ptol. *Olo* & *Olulo* Pineto. Altera Siciliæ in orâ occ. excisa, inter Soluntem, & Thermas Himeræ. Idem. *Olulo* adhuc dicitur.

Olarus, op. Achaiæ, non procul à Pallene. Steph.

Olus, urbs Cretæ; civis *Olontias*. Steph.

Olybrias, Consul Rom. cum Probino, A. U. C. 1148. Claudianus in Prob. & Olyb. Coss.

——— *Veteris quis facta Probini*
Nesciat, aut nimias laudes ignoret Olybri?

Olyca, urbs Macedoniæ.
Olycra, urbs circa Naupactum. } Steph.
Olympe, urbs Illyriæ.

Olympia, urbs inter Ossam, & Olympiam mont. non procul ab Elide & Pisâ, civitatibus Græciæ, ubi erat templum Jovis Olympii, vel Olympici, mercatu, & celebritate illâ quinquennali ludorum Olympicorum nobilis. Strabo lib. 8. *Arpina* olim dicebatur, ut Nicanor scribit, à matre Oenomai. Stephanus etiam *Pisam* prius vocatam tradit. Hodie *Langanico* dici scribit Castaldus, *Stauri* Nigro.

Olympia, *orum*, ludi ab Hercule instituti in honorem Jovis, circa Olympiam Eleæ reg. urbem; à quâ & nomen habent. Hercules enim Augeâ Elidis rege superato, ejusque stabulo repurgato, in campis Olympiæ vicinis, juxta Alpheum flu. sacrum certamen instituit, quod quincto quoque anno, vel, ut Lycophronis interpres asserit, quinquagesimo mense, celebraretur: idque eo consilio, ut in illo certamine, Græciæ juventus sese pentathlo, seu quinquertio exerceret, *cæstibus sc. cursu, saltu, disco*, & *palæstrâ*: iisque velut meditationibus vero certamini præluderet. Huic certamini, quincto die finis imponebatur, & victor, qui *Olympionices* vocabatur, & qualem esse, uti Cic. pro L. Flacco refert, apud Græcos judicabatur prope esse maius & gloriosius, quam Romæ triumphasse, oleastro, vel, ut Aristoteli placet, oleâ, quæ Philostephanos dicitur, coronabatur; tantumque honoris ei habebatur, ut non per portas urbs, sed per ruinas murorum, sublimis in curru in patriam reveheretur. Hinc *Olympiacus*. Virgil. Geo. 3.

Si quis Olympiacæ miratus præmia palmæ,
Pascit equos. ———

Item *Olympicus*: Horat. Carm. 1. 1.

Sunt quos curriculo pulverem Olympicum
Collegisse juvat. ———

Lucianus in Harmonide τῶν μεγάλων Ὀλυμπίων meminit, ubi τὰ μεγάλα non παρέλκει, sed eò quòd in pluribus locis Græciæ certamina sacra celebrabantur sub Olympiorum nomine, ideo dixit *Olympia magna* ad differentiam eorum, quæ minus celebria erant. Intelligit igitur Olympia magna, quæ Pisæ ad Alpheum celebrabantur, quæ & antiquissima à Pelope & Hercule erant, & celeberrima non solum in totâ Hellade, sed etiam Italiâ, Siciliâ, Asiâ Ægypto, Syriâ, Cyrenaicâ, concurrentibus ad spectaculum & athletas & quadrigas eò mittentibus: Minora vero Olympia erant, quæ celebrabantur Dio Macedoniæ ab Archelao rege instituta; quod nos docet Demosthenis Scholiastes ad Orat. περὶ παραπρεσβείας his verbis. Τὰ Ὀλύμπια δὲ πρῶτος Ἀρχέλαος ἐν Δίῳ τῆς Μακεδονίας κατέδειξεν, ἤγετο δὲ ἐπ' ἐννέα, ὥς φασιν, ἡμέρας ἰσαρίθμους ταῖς Μούσαις. Eodem nomine erant etiam Athenis, uti docet Pindari Scholiastes ad Olymp. 7. ad hæc verba Κἀν ταῖς ἐν Ἀθάναις. Sic enim commentatur: Ἐν δὲ ταῖς Ἀθήναις Παναθήναια, ἢ τὰ Ἡράκλεια ἢ τὰ Ὀλύμπια, &c. Vetus inscriptio Romana, de quâ Jos. Scaliger lib. de Emend. Temp. 5. pag. 476. Olympia etiam post Panathenæa recenset, & Hesychius Ὀλύμπια ἐν Ἀθήναις ἄγων. Item alia Olympia, quæ Smyrnæ, & alia quæ Pergami, & alia Alexandriæ, quorum mentionem fieri in Pandectis asserit idem Scaliger. Respectu igitur horum omnium certaminum, quæ sub nomine Olympiorum diversis locis celebrabantur, dicta sunt *Olympia magna* ea, quæ Pisæ committebantur. Originem Olympiorum lege apud Pausan. lib. 5. Honorem ejus quod attinet, Pind. Od. 1. Olymp. ait hoc certamen excedere inter reliqua, non aliter atque inter Elementa aqua excellit, inter opes aurum, Sol iter sidera: additque nihil se excellentius canaturum, Μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα φέρτερον αὐδάσομεν. Olympionicarum vero quatuor præmia fuere, quæ Ludovicus de La Cerda recenset ad prædictum Virgilii locum. Primò Corona ex Oleastro. Archias, qui unico verso præmia certaminum quatuor ita inclusit.

Ἆθλα δὲ τῶν, κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς,

Ubi κότινος Olympicos ludos respicit, & *Oleaster* sig. Aristophanes in Pluto, præcedente mentione Olympici certaminis, ita ait.

Τοὺς ἀθλητὰς τοὺς νικῶντας στεφανοῖσιν κοτίνῳ στεφάνῳ.

Philo in lib. ὅτι πᾶς σπουδαῖος ἐλεύθ. Ὑπὲρ κοτίνου, καὶ σελίνου θαλλοῦ ἀμιλλῶνται ἐν τελευτῇ. Nazianzenus loquens cum S. Cypriano Orat. 18. Τοῦτό σοι καὶ τῶν λόγων γέρας, καὶ τῆς ἀθλήσεως, ὁ κότινος Ὀλύμπιος. Ubi malè Latinus interpres vertit *Olivam Olympicam*. Oppianus Κυνηγετικῶν quarto.

——— Πολλοῖσιν ἐριδμαίνοντος κοτίνου,

Dio quoque Chrysostomus Orat. 27. nominans 4. illa præmia, unum eorum ponit κότινον. Stat. 6. Thebaidos.

Hunc pius Alcides Pelopis certavit honorem,
Pulvereumque ferâ crinem detersit olivâ.

Circumfertur & Græcus versiculus.

Ζηνὸς Ὀλύμπια ταῦτα ὅσοι ἀγαλλόμεναι.

Plinius in promptu est lib. 15. cap. 4. & lib. 16. cap. 44. Quædam etiam ad hanc rem observat ex Themistio Junius lib. 4. cap. 21. Secundò, Corona ex oleâ. Virgilius Geor. 2. *Ipse caput tonsæ foliis ornatus olivæ.*

Dona feram. ———

Eurip. apud Plut. in Alcib. Olympionicen infert δὶς στεφθέντα ἐλαίᾳ. Pind. Od. 4. Olymp. Psaumidem Olympici certaminis victorem ἐλαίᾳ στεφανωθέντα Πισάτιδι. Vide Cæl. Rhod. lib. 12. cap. 19. Cui adjunge Artemidorum lib. 4. cap. 54. qui de Olympiis loquens utrumque nominat ἐλαίαν, & κότινον. Tertiò, Corona ex auro. Ideoque Pindarus Olympiam vocat, μητέρα χρυσοστεφάνων ἀέθλων. Quartò ferebant non solum coronas in capite, sed palmam in manu. Vitruvius lib. 9 *Athletis, qui Olympia, Pythia, Isthmia, Nemea vicissent, Græcorum majores ita magnos honores instituerunt, uti non modo in conventu stantes cum palmâ & coronâ ferant laudes, sed etiam cum revertantur in suas civitates cum victoriâ, triumphantes quadrigis in mœnia & in patrias invehantur, è reque publicâ perpetuâ vitâ constitutis vectigalibus fruantur.* Seneca in Agamemnone.

Cape hoc decorum ludicri certaminis
Insigne frontis, levâ victricem tenens
Frondem, virenti protegat ramo caput,
Et istâ donum palma Pisæi Jovis
Velamen eadem præstet, atque omen tibi.

Hæc tantum inveni, si quis alia, his adjungat. Nam verba illa in Prologo Agathiæ, ὡς γὰρ οἶμαι καλῶς γε ἔχειν, καὶ σελίνου οἱ Ὀλυμπιονῖκαι ἐν τοῖς κοτίνοις ἀνεστέφοντο. Hæc verba, inquam novum præmium non faciunt, etiamsi apium nominetur;

netur; Nam apium præmium fuit tantum Nemeorum, sed ex dignitate Olympicorum natum, ut trium etiam reliquorum ludorum certatores *Olympionicæ* dicerentur, & sensu isto capiendus Agathias. Ulpianus in Demosth. Orat. contra Leptin. insinuat præmium aliud, Οἱ μὲν γὰρ τὰ ἄγαλμα εἶναι στεφανίτας, οἱ δὲ ἀργυρίτας. Sed non liquidum, an Olympicorum esset pecunia, & credibile non fuisse. Nam apud Herod. lib. 8. Tigranes laudat Græcos, quod in Olympicis darent præmium, στέφανον, ἀλλ᾽ οὐ χρήματα, De La Derda.

Olympias, spatium quinque seu quatuor potius annorum. Vide Scalig. lib. 2. Auson. Lection. cap. 23. & lib. de Emend. Temp. Seneca in Hercule Iofano. v. 839.

Quantus Eleum coit ad Tonantem,
Quinta cum Sacrum revocavit æstas.

Ubi Farnabius, *Quarto quidem expleto anno, quinto ineunte; neque enim Olympias, aut lustrum quinque absolutos annos complectitur.* Ibi etiam pro coit alii ruit malunt. Sane Ovid. 1. de Art. Am.

Sic ruit ad celebres cultissima fæmina ludos.

Censorinus de die Nat. cap. 18. *Sed horum omnium* Πεντα-ετηρίδες *maximè notandæ temporibus Græci observant, id est, quaternum annorum circuitus, quos vocant Olympiadas.* Hoc esse verum spatium Olympiadis, videre est apud Dionys. Halicarn. lib. 1. Rom. Ant. pag. 61. Nam centum viginti annos, triginta Olympiadas facere, disertè memorat. Vide Africanum citatum ab Eusebio lib. x. Præp. Evang. pag. 286. D. Cyrillum Catech. 12. quique illum locum in sua collectanea retulit, Suidam in Ὀλυμπιάς. Isidor. lib. 5. cap. 37. Solin. cap. 1. Quia vero hoc temporis spatium etiam πενταετηρὶς dicitur, ideo Poetæ pro solido quinquennio accepere. Ovid. Pont. 4. 6.

In Scythiâ nobis quinquennis Olympias acta est,
Jam tempus lustri transit in alterius.

Olympias, Alexandri M. mater. Plutarchus. Item venti nomen. Plin. 2. 47.

Olympieium, locus in Delo, quem cum Athenienses Adriani sumptu condidissent, Novas Athenas Adrianas vocarunt. Steph.

Olympiodorus, vir quidam qui docuit Epaminondam tibiis canere. Item historicus, qui historiarum condidit libros 22. atque incepit ab Honorii Consulatu septimo, & Theodosii secundo, h. e. An. Dom. 407. desiit vero sub Valentinianus, Placidæ & Constantii fil. factus est Imp. Rom. h. e. anno 425. Dicavit historiam suam Theodosio minori, Arcadii filio. Stylo usus est commentariis non historiæ, convenienti; quod nec ipse nescivit, ut qui libros suos Ὕλην, five sylvam, historiæque materiam inscribat: uti Latini solent Commentarios. Auctor Photius; apud quem etiam Excerpta admodum luculenta ex commentariis istis habemus. Vossius. *Olympiodorus* scripsit in Threnos, & Ecclesiasten, itemque in Meteora Aristotelis, & Hypotheses in librum Job. Diversus est *Olympiodorus* ille ὁ Ἀθηναῖος περιπατητικὸς, qui de Diogene Cynico nonnihil tradidit, teste Laertio lib. 6. Fuit & *Olympiodorus* Alexidis apud eundem Laert. In Platone. Item. *Olympiodorus* tibicen, magister Epaminondæ fuit, teste Aristoxeno apud Athen. lib. 4. Denique medicus quidam apud Plin. lib. 1. 12.

Olympus Mysius, tibicen, & poeta Melicus, & elegiacus, Marsyæ Satyri discipulus, qui citharæ legem dedit, modosque pulsandi reperit ac docuit. Floruit ante bellum Trojanum, à quo & mons in Mysiâ nomen accepit. Fuit item alius junior è Phrygiâ tibicen, tempore Midæ regis. Suidas.

Olympius Nemesianus, qui, teste Vopisco in vitâ Cæsarum, scripsit Halieutica, Cynegetica, &c.

Olympius præsul, natione Hispanus, inter Christianos scriptores commemoratur à Gennadio. Edidit librum adversus eos, qui naturæ non arbitrio vitam referunt. Item unus ex Italiæ Exarchis.

Olympus, historicus, cujus ætatem satis indicat, quòd fuit medicus Cleopatræ, Julii prius, post Antonii, amasiæ, de quo Plut. in Anton.

Olympus, inter Thessaliam, & Macedoniam mons, omnium toto orbe terrarum altissimus, adeo ut supra ejus verticem nulla avium sublimetur, ut Apuleius de eo loquitur, lib. de Deo Socratis. Vide ipsum, & quæ ad lucem ejus Thuanus affert, ac asserit lib. 2. de vitâ suâ pag. 1322. Hanc ob causam & ipsi cælo hoc nomen tribuitur, quo nihil altius est. Apuleius de mundo. *Hujus (DEI sc.) locum quærimus, qui neque finitimus est terræ contagionibus, neque tamen medius in aere turbido, verum in mundano fastigio, quem Græci ἀιθέρα rectè vocant, ut qui sit altitudinis finis; Et eidem eâ ratione* Ὄλυμπον *nominant, quem ab omni suscitatione, & perturbatione videns liberum. Neque enim caliginem nubium recipit, vel pruinas, & nives sustinet, nec imbribus caditur. Hæc enim nec Olymp, qui est celsitudinis summæ, contingere Poeta hic verbis cecinit.*

Οὔλυμπον δ᾽ ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἔμμεναι, οὔτ᾽ ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε ποτ᾽ ὄμβρῳ
Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται, ἀλλὰ μάλ᾽ αἴθρη
Πέπταται ἀννέφελος, λευκὴ δ᾽ ἐπιδέδρομεν αἴγλη.

Ex quibus verbis intelligere licet, non omne cœlum, sed ejus altissimam tantum, & remotissimam partem, in quâ Deorum sedes, *Olympum* antiquis appellatum. In Apocolocynthosi. *Placet in eum severè animadverti, eumque quàm primum exturbari, & cælo intra dies 30. excedere, Olympo intra diem tertium.* De summâ serenitate ac tranquillitate quæ in Olympi montis vertice est, Lucanus l. 2. v. 2 6.

——— *Melius tranquilla sine armis*
Otia solus ages, sicut cælestia semper
Inconcussa suo volvuntur sidera lapsu.
Fulminibus propior terræ succenditur aer,
Imaque telluris ventos, tractusq; coruscos
Flammarum accipiunt: Nubes excedit Olympus
Lege Deum: minimas rerum discordia turbat:
Pacem summa tenent. ———

Claudianus de Mall. Theodori Consul. vers. 205.

——— *Nec te tot limina rerum*
Aut tantum turbavit onus. Sed ut altus Olympi
Vertex, qui spatio ventos, hyemesq; relinquit,
Perpetuum nullâ temeratus nube serenum,
Celsior exurgit pluviis, auditq; ruentes
Sub pedibus nimbos & rauca tonitrua calcat.

Apollonii Scholiastes sex montes hujus nominis enumerat, alii quatuor. Item Cyri Ἀστυάγην quædam *Olympus* vocabatur. Vide fis Ferrarium.

Olynthus, urbs Macedoniæ, seu Thraciæ, cui à Xenophonte attribuitur, quondam maxima, inter Athon mont. & Pallenen urb. à Mecybernâ op. 20. stad. teste Suidâ, in Sithoniâ reg. *Rebus omnibus aucta & ornata*, quemadmodum de eâ in tertiâ Verrinâ scripsit Cicero; quam cum Philippus Macedonum rex obsideret, nec tamen vi capere posset, ejus custodes auro corrupit, atque hoc modo suæ ditioni adjecit. Postea vero ab Atheniensibus deleta fertur: quamvis non desint, qui à Philippo eversam tradant, cum ad ipsum quidam dixisset, Ἀλλ᾽ οὐκ ἂν αἰσθάνοιο γε οὐδὲν ἐκεῖνο ὑστεροῦν τελευτῶν. Idemque de ira dicendum esse, Plutarchus addit, quæ subvertere quidem, perdere, ac diruere posset, erigere vero ac struere minimè. Lib. de cohib. ira.

Olyras, flu. prope Thermopylas, quem fabulantur conatum esse Herculis rogum extinguere. Strab. lib. 9.

Olysse, Cretæ urbs sub Phæstiis. Strabo.

Olyssippo, *Ulyssippo* Melæ, *Olios Hippon* Ptolemæo, urbs maxima Lusitaniæ regia, emporium, & archiepisc. 7. collibus, ut Roma constans, ad Tagum flu. ostiis ipsius vicina. Vulgò *Lisbon*. Ab eâ *Olyssipponense promunt.* vulgo *Capo di Spichel*. Erat autem municipium Romanorum. Vide Plin. 4. 22. Frustra ab *Ulysse* deducitur, cum sit Phœnicium עליץ עבא *alis-ubbo*, i. e. *amænus sinus*, In sinu situm esse Mela observat. *Sinus*, inquit, *interfunt, & est in proximo Salacia, in altero Ulyssippo, & Tagi ostium.* Et sinum illum esse amœnissimum tribuunt recentiores. Boch. Vide Mercatorem & alios. long. 11. 00. lat. 35. 50.

O M.

Omana, urbs Felicis Arabiæ. Steph. *Omanum* Ptolemæo, cui pop. *Omanitæ* dicuntur. Plinio vero *Omani* sunt. *Omanagda* hodie Moletio.

Omar, fil. Eliphaz, filii Esau ex Adâ uxore. Gen. 36. Lat. *dicens*, *amarus*, vel *exaltans*, *Omdrium*,

Omarium, urbs Thessaliæ, in quâ Jupiter & Minerva coluntur. Steph.

Ombos, urbs Ægypti, proxima Copto. *Chana*, teste Ortelio.

Ombrici, pop. Illyrici, quos Peucerus *Crabaten* indigitat, qui potius sunt in eâ reg. quæ *Crabaten* appellatur, & multos alios populos complectitur. Ex quâ reg. Capris & Alpis flu. in Istrum fluunt, teste Herod. *Ombrici*, teste Stephano, pop. Italiæ fuere ad sin. Adriaticum incolentes, ubi Padus subit mare, qui & *Ombri* Italis, apud quos etiam flu. quidam *Ombrus* nominatur, diversus ab *Ombrone*. Ferrarius.

Ombrios, una ex ins. Fortunatis. Plin. 6. 36. *Isola di ferro* quibusdam, *Porto Santo* vocatur Nigro, cui *Aprositos* Ptolemæi esse videtur.

Ombrones, pop. Sarm. Europ. Plin.

Ombrus, Italiæ flu. Steph.

Omenogara, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Omiza, Gedrosiæ opidum. Ptol.

Omna, op. Amanorum in Arab. Felici. Plin.

Omnaum, Arab. Fel. ins. in sinu Persico. Plin.

Omole, vel *Homole*, Thessaliæ mons, Steph. Et Thraciæ urbs. Apollonii Scholiastes. Ejus mem. Theocritus in *Thalysia*.

Τὸν μὲν, Παῖ, Ὀμόλας ἐρατὸν πέδον ἔστι λίλογχας.

Vide & ibi Scholiasten. Virg. Æn. 7.

Ceu duo Nubigenæ, cum vertice montis ab alto
Descendunt Centauri, Omolen, Othryaque nivalem
Linquentes cursu rapido, dat euntibus ingens
Sylva locum, & magno cedunt virgulta fragore.

Omolium, Magnesiæ op. Plin. 4. 9.

Omophagia, Græcorum festa, Bacchanalibus haud absimilia, de quibus Arnobius lib. 5.

Omphace, urbs Siciliæ. Steph.

Omphale, regina Lydiæ, cui Hercules propter amorem servivit, multisque ab eâ muneribus est donatus, quod ad Sangarim flu. serpentem multos homines interficientem interemisset. Hæc, ut tradit Donatus in Terentium, ipsum Herculem sibi servientem etiam ad lanificium compulit, cum ipsa calathum & colum, cultusque fœmineos, sagittis & clavâ, leonisque tegmine mutasset. Terentius in Eunucho.

Qui minus quam Hercules servivit Omphale.

Propertius lib. 3. eleg. 11.

Omphale in tantum formæ processit honorem,
Lydia Gygæo tincta puella lacu,
Ut qui pacato statuisset in orbe columnas,
Tam durâ traheret mollia pensa manu.

Seneca in Hippolyto.

Natus Alcmenâ posuit pharetram,
Et minax vasti spolium leonis;
Passus aptari digitis smaragdos,
Et dari legem rudibus capillis:
Crura distincto religavit auro,
Luteo plantas cohibente socco.
Et manu, clavam modo quâ gerebat,
Fila deduxit properante fuso.
Vidit Persis, ditisque ferax
Lydia regni, dejecta feri
Terga leonis; humerisque quibus
Sederat alti regia cœli,
Tenuem Tyrio stamine pallam.

Vide Athen. lib. 6. Plut. in Theseo. Ovid. 2. de Art. Am. & in epist. Dejaniræ. Apollodor. lib. 2. Meminit & Pausan. in Atticis. Non omittendus est Palæphatus ubi de *Omphale*. Λέγεται ὡς λαβοῦσ' Ἡρακλῆα ταῦτα, ὁ δὲ λόγος μάταιος. Ἐξὸν γὰρ κρατοῦντι ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ, ἐκομίζετο. Ἐγένετο τοιόνδε τι. Ὀμφάλη ἦν Ἰαρδάνου θυγάτηρ, Λυδῶν βασίλισσα, αὕτη ἀκούσασα τὴν ἰσχὺν Ἡρακλέους, προσεποιήθη ἐρᾶν αὐτοῦ. Ἡρακλῆς πλησιάσας ἠράσθη μάλα αὐτῆς, γεννᾷ δ' ἐξ αὐτῆς υἱὸν Λαμέδοντα, ἀδόμενος δὲ αὐτῇ ἐποίει ὅτι προσέταξεν ἡ Ὀμφάλη, οἱ δὲ ἔλεγον ὑπολαβόντες λατρεύειν αὐτῇ. Vide Leonicer. lib. 3. cap. 96.

Omphalium, locus Cretæ prope Thennas, & Onossum, alius Thessaliæ. Steph.

Omrai, pater *Amri*. 1 Par. 9. Idem sig. quod *Omar*, & Syriacè *agnus*.

O N.

On, civitas Ægypti, quæ & *Heliopolis*.

Onaba, Hisp. urbs. Ptol.

Onam, fil. Soba, filii Seir Horræi. Gen. 36. Filius item Jeremeel ex Atarâ uxore. 1 Par. 2. Lat. *dolor*, aut *fortitudo*, sive *iniquitas eorum*.

Onan, fil. Judæ ex Sue uxore suâ. 38. Lat. *dolor*, *iniquitas*, sive *fortitudo*.

Onæum, *Oeneum* Livio, promunt. & op. Dalmatiæ, inter Eperium ad occ. & Epidaurum ad ort. apud ost. Naronis flu. *Cabo Cumano* Sophiano, aliis *Cabo Lovischa* dicitur.

Onasimus, Constant. Imp. temporibus vixisse, fuisseque Cyprius, aut Spartanus Historicus, dicitur à Suidâ, qui & complura ejus scripta refert, sed ad oratoriam artem pertinentia, ut qui & Sophista fuerit; quemadmodum idem ille auctor est.

Onca, portæ Thebarum, Nam *Onca* secundum Phœnices, Minerva est. Steph. Nonnus Dionys. lib. 44.

Λάϊνος Ὀγκαίης ἐλελίζετο βωμὸς Ἀθήνης
Ὅν ποτε Κάδμος ἔδειμεν.

Qui de *Oncâ* plura volet, legat aureum Seldeni libellum de diis Syris. Syntag. 2. cap. 4. Mihi monuisse sufficiet, Deam bellorum Præsidem Ὄγκαν vocasse Phœnices, à verbo עגה *aggah*, quod Syris est *movere bellum*; proinde pro *Onca* nonnulli Ὄγγαν *Ongan*, vel *Oggan* scribunt. Hesychius Ὄγγα Ἀθηνᾶ ἐν Θήβαις. Bochartus.

Onca, civitas Arcadiæ. Isacius in Lycophronem; opidum Thebarum eidem. Et pagus Bœotiæ Phavorino.

Oncæum, parva reg. Arcadiæ ab *Onco* illic dominante. Steph.

Onchesmus, Epiri portus. Ptol. *Saint Quaranta* Sophiano. *Onchismas* vocatur Straboni. *Echinus* Plinii esse vult Villanovanus.

Onchestus, Bœotiæ urbs, non procul à lacu Copaide. Strab. & Paus. Condita putatur ab *Onchesto* heroe Bœoto, Neptuni filio, & ab eo nomen accepisse. Ejus mem. Hom. in Catalogo.

Ὀγχηστόν θ' ἱερὸν Ποσιδήϊον, ἀγλαὸν ἄλσος.

Ubi Schol. Τόπος Βοιωτίας ἱερὸς Ποσειδῶνος. Εἴρηται δ' ἀπὸ Ὀγχηστοῦ τοῦ Βοιωτοῦ. Idem Homerus λεχεποίην, h. e. *herbosum* vocat Hymn. in Mercurium. Est & palus juxta Thebas, teste Æliano, & flu. apud Mycalessum, teste Polybio. Statius lib. 7. Theb. —— *Neptunia proles*

Onchesti, quos pinigeris Mycalessus in agris, &c.

Onchobrice, ins. Arab. Fel. Plin.

Onchoe, urbs Phocidis. Steph.

Oncinum, Arcadiæ regiuncula. Pausan.

Ondicasoa, vel *Ondicasva*, pop. Gall. Celt. Vide *Andes*.

Oneabates, urbs Ægypti. Steph.

Onenses, Hisp. cis. pop. Plin.

Onesicritus, in Alexandri comitatu fuit, qui ab eo ad Indiæ sophistas missus erat: atque ex iis etiam collocutus est cum Calano, nobili philosopho; qui postea in Persiam usque Alexandrum est secutus, ac spectantibus Macedonibus & Persis spontaneo ultimum diem vivicomburio clausit. Auctor Strabo lib. 15. quo res Indicas persequitur. Meminere *Onesicriti* præter Strabonem, qui multa imprimis ex eo refert, etiam Plut. in Alex. (ubi & legas, fuisse philosophum ex Diogenis Cynici contubernio) Agellius lib. 9. cap. 4. & Qu. Curtius lib. 9. Adhæc ita Lucianus de longævis; Ὀνησίκριτος ὁ τὰ περὶ Ἀλέξανδρον συγγράψας. Item Ælianus lib. 16. de An. cap. 30. ubi vocatur Ὀνησίκριτος ὁ Ἀστυπαλαιεύς. Mentionem quoque ejus idem Ælianus facit lib. 17. ejusdem operis, cap. 6. Item Jo. Tzetzes Chil. 3. Hist. 113. Et, qui antiquâ magis fide est, Arrianus lib. 6. ubi hæc legas; Τῆς δὲ αὐτοῦ νεὼς κυβερνήτης Ὀνησίκριτος, ὃς ἐν τῇ ξυγγραφῇ ἥντινα ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου ξυνέγραψε, καὶ τοῦτο ἐψεύσατο, ναύαρχον ἑαυτὸν εἶναι γράψας, κυβερνήτην ὄντα. Sed non in eo solum fefellit, nam in multis ejus fides suspecta fuit. Neque tamen vulgaris navis gubernator fuit, sed regiæ, quod ipse agnoscit Arrianus lib. 7. ubi vocatur κυβερνήτης τῆς νεὼς τῆς βασιλικῆς. De stylo ejus ita censet Suidas, Xenophontem sibi imitandum proposuisse, sed elegantiam ejus assequi minimè potuisse. Fuit item medicus.

Onesimus,

Onesimus, Cyprius, seu Spartiata, tempore Constantini M. scripsit de Rhetoricâ, de statuum differentiâ, Præexercitationes, Declamationes, & alia. Suidas. Item Philemonis servus.

Onesiphorus, vir quidam fidelis. 2 Tim. 1.

Onevatha, Phœniciæ urbs. Lib. Notit.

Oniabathec, urbs Ægypti. Steph.

Onias, summus sacerdos apud Judæos. 1 Macch. 12.

Onna, emporium Arab. Fel. Steph.

Ono, Lat. *dolor*, *fortitudo*, seu *iniquitas ejus*, civitas, quam ædificavit Samad, fil. Elphaal. 1 Par. 8. Item vallis. 1 Esdr. 1. & 2 Esdr. 6.

Onoba, civitas inter sacrum promunt. & Herculeas columnas. Plin. 3. 1. Mela lib. 3. Strab. lib. 3. vide sis ibi Casaubonum, & Bochart. de Phœn. Col. lib. 1. cap. 34. & Vossium ad Melam, pag. 226.

Onobalas, amnis Siciliæ, de quo sic Vir magnus de Ph. Col. lib. 1. cap. 28. Prope Tauromenium, inquit, est amnis Tauromenius, quem Appianus appellat *Onobalem*. Παρέπλει inquit, ὁ ποταμὸς ὁ Ὀνόβαλας, καὶ τὸ ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης, καὶ περιρραίνονται ἐς τῆς Ἀρχηγέτου, ... ἐς χάρακα ... ἐνταῦθα, καὶ ... τῷ Ταυρομενίῳ. Veneris fanum intelligit, de quo in Vaticanâ Proverbiorum appendice ex emendatione Cluverii: Γέῤῥα Νάξια, Γέῤῥα Σικελοὶ λέγουσι τὰ ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα αἰδοῖα. Ἦν δὲ ἐν Σικελικῇ Νάξῳ τέμενος ... Ἀφροδίτης, ἐν ᾧ μεγάλα αἰδοῖα ἀνέκειτο. Naxus hic idem est, quod Tauromenium, quam condiderunt, qui è Naxiis erant reliqui. Unde Plinius: *Colonia Taurominium quæ antea Naxos*. Et Solinus; *Coloniæ Tauromenia, quam prisci Naxum vocabant*. Itaque in his Nonii; *Et sunt gerra fascini, qui sic in Naxo insulâ Veneris ab incolis appellantur*: errore manifesto Naxo insulæ, uni Cycladum, id tribuitur, quod Naxi Siculæ proprium erat. Nam præter Proverbiorum authorem, quem citavimus, Hesychius etiam, & Phavorinus, & author Etymologi, Γέῤῥα παρὰ Σικελοῖς dici scribunt τὰ γυναικεῖα, καὶ ἀνδρεῖα αἰδοῖα. Nisi quod Etymologus solum habet, τὰ γυναικεῖα. Atque hinc colligere est, cur Tauromenius amnis alio nomine vocetur *Onobalas*, nempe propter αἰδοῖα, & fascina, quæ pendebant à templo Veneris ad illius ostium extructo. Arabicè enim hodieque עֻנבלה *Onbala* muliebre pudendum est, vel, ut pressius loquar, id ipsum quod Samiis κύμβη, aliis κλειτορὶς & μύρτον. Bochartus.

Onobalisturia, Hisp. urbs. Vide *Ossobona*.

Onochonus, flu. Thessaliæ in Peneum influens, ab exercitu Xerxis bibendo exsiccatus. Herodot. & Plin.

Onogoris, Colchidis urbs, sic dicta, ut refert Agathias, ab Hunnis, qui & *Onoguri* vocabantur, ibidem prælio victis.

Onogunduri, vide *Bulgari*.

Onomacritus, sortilegus Atheniensis, Musæi socius, ab Hipparcho Athenis expulsus. Herod. in Polyhymn. *Onomacritum*, Atheniensium vatem, Clem. Alex. ait vixisse circa Olympiadem 50. Sed verisimilius est, eum scripsisse 60. Nam addit claruisse tempore principatûs Pisistratidarum. Atqui Pisistratus, qui ter tyrannidem invasit, primo eam obtinuit Olymp. 51. an. 1. obiit autem Olymp. 63. an. ult. Hujus Onomacriti poemata sunt ea quæ Orphei dicebantur; item χρησμοὶ, sive responsa, quæ Musæo adscribebantur. Vide Voss. Poet. Gr. p. 23.

Onuphrius, usque adeo solitudinis erat amator, ut an. 60. hominem non videret, ut de agrestis adeo factus est, ut superiore corporis parte totus & barbâ & capillis tegeretur, pudendis arborum cortice, & foliis coopertis. Vixit an. 70. herbis, & baccis silvestribus contentus.

Onthyrion, urbs Thessaliæ juxta Arnen. Steph.

Onugnathos, i. e. *Asini maxilla*, promunt. Laconicæ in Peloponneso, inter ostia Eurotæ flu. & Maleam promunt. *Capo Xilo* Nigro dicitur.

Onuphis, urbs celebris Ægypti. Steph.

Onychion, locus Cretæ, ab ungue anchoræ in eum infixo, cum Amyclæi coloniam misissent. Steph.

Onytes, nomen viri proprium, quod Donatus dicit, aut Gentile esse, aut Patronymicum: Sed hoc non procedit, quia neque Patronymicum in tes exit; neque *Onytes* à quâ gente veniat, usquam lectum est. Servius in Æn. 12.

O O.

Ooli, Heb. *Oholi*, Lat. *deprecans*, sive *expectans*, aut *incipiens*, vel *dolens*, sive *frater mihi*.

Ooliab, fil. Achisamech. Ex. 31. Lat. *tabernaculum*, vel *splendor patris*.

Oolibama, uxor Esau, filia Anæ, Gen. 36. Item nomen Principis ibidem. Lat. *tentorium meum excelsum*, sive *splendor excelsorum*.

Oona, ins. Boreales, *Alandi* Mercatori, in fronte Finlandiæ sitæ, in mari Baltico. Quarum populus ovis avium & avenâ vitam transigunt, teste Melâ, & Plin. 4. 13.

Ooxellum, vide *Uxellum*.

Ozam, filius Astur ex Naarâ uxore. 1 Par. Lat. *apprehensio eorum*, sive *possessio*, aut *visio eorum*.

O P.

Opalia, dies festus, Opi Deæ dicatus. Erant autem Opalia post Saturnalia, vel eodem die, quia Opem Saturni conjugem esse crediderunt.

Opane, vel potius *Opone*, Æthiopiæ sub Ægypto urbs Ptol. *Opii* Mercatori.

Opertanei, Dii quidam sic dicti. Mar. Capella lib. 1. *In primâ cæli regione sedes habere memorantur post Jovem, Dii Consentes, Penates, Salus, ac Lares, Janus, Favores, Opertanei, Nocturnusque*. Meminit Plinius sacrorum Opertaneorum.

Opharitæ, pop. Sarmat. Asiat. juxta Opharium flu. (qui in Lagoum influit) incolentes, teste Plinio, ubi *Opharus* lacus.

Ophel, nomen muri vel turris Jerusalem, non procul à templo. Lat. *turris*, *obscuritas*, vel *nebula*.

Opheltes, fil. Lycurgi regis Thracum, vide *Archemorus*.

Ophera, civitas in tribu Benjamin. Jos. 18. *pulvis*, *plumbum*, vel *hinnulus*.

Ophim, fil. Benjamin. Gen. 46. Lat. *thalamus*, sive *coopertus*, aut *litus maris*.

Ophiodes, ins. sinus Arabici, oræ Ægypti ante Berenicem urb. adjacens, in quâ Topazius lapis est, teste Strabone. *Agathonis insula* Ptol. dici videtur. *Angorina* vulgò ex tab. recent.

Ophiogenes, pop. Asiæ ad Hellespontum, ictus serpentum solo tactu levantes, & imposita manu venena è corporibus extrahentes, teste Plinio ex Crate Pergameno.

Ophion, vir, qui cum Eurynome uxore, quam genuit Oceanus, ante Saturnum rerum potitus est, quem Saturnus fugavit. Apollon. Argon. lib. 1. de Orpheo canente.

> Ἤειδεν δ' ὡς πρῶτον Ὀφίων Εὐρυνόμη τε
> Ὠκεανὶς νιφόεντος ἔχον κράτος Οὐλύμποιο,
> Ὥς τε βίῃ καὶ χερσὶν ὁ μὲν Κρόνῳ εἴκαθε τιμῆς,
> Ἡ δὲ Ῥέῃ, ἔπεσον δ' ἐνὶ κύμασιν Ὠκεανοῖο.

Item Gigantis nomen apud Claud. 3. de raptu Pros. Denique unus ex Cadmi sociis, qui è dentibus serpentinis nati fuerunt; onde & nomen traxit. Ὄφις enim Græcè serpens dicitur. Ovid. Met. lib. 3.

> *Quinque superstitibus; quorum fuit unus Echion,*
> *Is sua jecit humi monitu Tritonidis arma.*

Ophiophagi, Æthiopiæ populi. Plin. & Solinus cap. 36.

Ophir, sig. *cinerem*, seu *incinerationem*, aut rectius *cineream*, ac *pulverulentam terram*, Ebraicè אופיר. Estque nomen reg. & terræ sic dict. ab *Ophir* filio Jectanis, nepote Eberi ex Gen. cap. 10. vers. 29. utpote qui cum fratre suo Havilah hanc terram occupavit, ibidemque factâ linguarum confusione, & variâ populorum migratione, sedem posuit. Ut igitur India (ea sc. quæ intra Gangem) etiam dicta est Havilah: ita ab Ophiro quoque altera Indiæ pars (quæ est extra Gangem) nomen est sortita, & dicta est *Ophir*. Ita enim tunc moris erat, ut quas quis terras primus occupasset, eas pro se, suisque posteris possideret, atque iis nomina daret. Id quod totidem verbis nobis inculcat Hieronymus de Loc. Ebr. *Fuit unus de posteris Eber, nomine Ophir, ex cujus stirpe venientes à flu. Cophene usque ad regionem Indiæ, quæ vocatur Serie, habitasse refert Josephus*. Josephus Acosta arbitratur, quod quemadmodum nostri homines Indiam vocant quamcunque longius dissitam regionem, sub eâque

Americam,

Americam, Mexico, Chinam, & Brasiliam comprehendunt: Ita quoque, in scripturâ nomine *Ophir* & nomine *Tharsis* notari terram, aut locum quemlibet remotum arbitratur. Non videtur longè recedere ab hac opinione Jo. Gorop. Becanus. Optimè jure, inquit, Atlanticus orbis Ophir dictus est, quo non aliud in Japeti, cujus Atlas nepos fuit, linguâ denotatur quam id quod *Ultra jacet*. Et sane multis difficultatibus satisfieri posset, si hac teneatur opinio. Sive enim in Americam, sive in Africam, sive in Sinam Indicam excurrisset Solomonis classis, semper tamen in *Ophir*, i. e. in remotam provinciam ivisse dici potest. Attamen ex sequentibus manifestum fiet, quod Ophir propriè hic accipiatur, noteque certam illam Indiæ Orientalis partem, quam diximus. Quis enim Solomonis classem in incertum evagatam esse, & certum sibi terminum præfixum non habuisse credet? Neque ullus vel in sacrâ, vel profanâ historiâ locus est, in quo Ophir incertum aliquem terræ tractum significet. Neque eadem ratio denominationis in *Indiâ* & *Ophir* est. Nam Hispani & eorum more nos Angli quoque Indiam vocamus utramque Orientalem & Occidentalem *East & West Indies*; sed falsò & impropriè. Cum vera *India* Asiæ reg sit ab insigniori flu. *Indo* nominata. Hoc itaque posito quod Ophir certum quendam locum significet, quis autem, & ubi terrarum sit, porro est dispiciendum.

I. Primus hic Autorum census est, qui Ophir Solomonæam in Africâ ponunt. Et ii quidem iterum in 4 classes discinduntur, quarum aliqui in Cuspide Meridionali, aliqui in umbilico Mediterraneo, aliqui in medio litorali ad Ægyptum, aliqui denique in Fronte Africæ minoris ad confinia Numidiæ sollicitè *Ophiram* indigitant. Primi igitur opinantur Ophir esse *Melinden*, seu *regnum Melindanum*, ut Bartholdus Nihusius in Tract. Chorogr. quod in potentissimo & litorali reg. *Zangibar*, præ aliis regnis præcellit, & avorum nostrorum memoriâ humanissimos & erga exteros benevolos Reges habuit, hodieque Lusitanorum mercatorum frequentiâ admodum celebratur. In eo metropolis & sedes regia *Melinda* sita fere sub Circulo Æquinoctiali, quæ cum suâ vicinâ *Quiloa* ditissimarum aurifodinarum plena est, uti Joanni Regi Lusitanorum nunciavit Petrus Covillanius, primus Abyssinorum & Indicorum emporiorum lustrator apud Jo. Petr. Massæum H. Indic. lib. 1. Secundi, citante Cornelio à Lapide in Hierem. 10. Ophir esse Angolam in Æthiopiâ arbitrantur, quia Josephus dicat classam Solomonis præter aurum etiam Æthiopica mancipia advexisse; Est autem ista Angola sub ipso Circ. Æquinoct. ad flu. *Onchu*, in Nilum se exonerantem. Tertii longius progrediuntur, & ad *Zophalam* confluunt, ibique Ophiram statuunt, ut Volaterranus, Stuckius, & plurimi Lusitanorum apud Lud. Venetum in descript. Navig. Indic. Est autem ea *Zaphala*, aliàs *Cefala*, sub imâ Africâ ad Oceanum Ægyptiacum sita, non procul à Trop. Capric. aurifodinis prænobilis terra, ex quâ Lusitanis magna auri copia transportatur. Quarto pro Ophirâ locum aliqui ex R. D. Kimchi aliorumque, qui Latinum Interpr. avidius quam decet, sequuntur, opinione assignant in Africâ *Carthaginem*, eo potissimum fundamento ducti, quia *Tarshish* & *Ophir* hic conjungi videntur, tanquam nomina ejusdem reg. *Tharsis* autem in multis scripturæ locis vertitur à Vulgato, & intelligitur quoque ab Hieronymo *Carthago*. Sed hæc sententia plane repudianda est. Nam *Primò*, ut ὕστερον πρότερον faciam, quo minus credam Carthaginem esse Ophiram, aut Tharsis, hæc immota sunt fundamenta 1. Quia tempore Solomonis Carthago nondum erat in rerum naturà, utpote quæ demum annis post Solomonem centum & ultra est ædificata. 2. Portus Solomonis navigationis non Joppe fuit, ex quo versus Ægyptum & Numidiam facilis fuisset in mari Mediterraneo in regnum Carthaginensium expeditio; sed Esiongeber in lit. Rubri maris, ex quo in mari Judico Æthiopico & Atlantico superato *Capite bonæ Spei*, incredibilis, & planè dispendiosa videtur navigatio. *Secundò* Quantum ad *Angolam* Æthiopicam spectat, illa Ophir esse non potest, quia non maritima, sed mediterranea ora est, neque ita dives auro, quàm aliis metallis imprimis autem ære. Imo in Josepho nihil de mancipiis Æthiopibus invenio quod ea classe Solomonæâ sint advecta, ut alias diffiteri nolimus, quod Solomoni tantopere ob divitias & magnificentiam celebrato undequaque dona allata & sic forte etiam ex Æthiopiâ tales vernæ dono mitti potuerint, sed istâc navigatione asportatos esse nullibi legitur. Deinde quod *Zophala* aut *Melinde* Ophiræ titulo non veniant, ex his conficitur rationibus. Nam primò *Melinde* & *Zophala* viciniores sunt portui Arabico, quam ut triennalem navigationem requirerent. Sanè Covillanus Lusitanicus horum locorum explorator in Melindes & Zophalæ loca excurrit, & inde reversus est Dairum in semestri anni spatio, quum hujus pelagi non admodum gnarus esset. Secundò, Quæ regio nullos pavones gignit, nullum gemmarum pretiosarum genus, nullumque argentum habet, ea non potest esse Ophir Solomonis. Atqui Zophala, & Melinde nullas gemmas, nullum argentum habent, quod habet Varer. in Com. suo Topogr. lit. cap. 8. Ergo.

II. Novus nunc adeundus Orbis est, cum iis, qui Ophiram nostram ex orbe veteribus cognito versus occidentem in *Americam* transportant. Hi in tres abeunt sententias. Primi ponunt in *Hispaniolâ*, secundi in *Peru*, Tertii in *Peruanâ* & *Mexicana* ditione simul conjunctâ. Primò in *Hispaniolâ* eam ponunt Genebrardus ad A. M. 3150. & Vatablus ad. 3 Reg. 9 Et sane Chr. Columbus cum hanc terram primo patefecit, sæpe dicere solitus est, se Ophir Solomonis invenisse, teste Petro Martyre. Secundò in *Peru* ponunt Ben. Arias Montanus, Jo. Goropius Becanus, & M. Marinus Brixianus de Arca Noe in voce *Ophir*, & plures alii. Tertiò conjunctim in Peru & Mexico collocant Malvenda, & Gregor. Garcias; Quibus quoque *Quarta* posset recenseri non neminis sententia, qui in insulis Solomonis ad novam Guineam sitis Ophiram esse sitam asserit. Hæc quoque sententia stare non potest. Ea quo minus posset, istud unicuique æquo rerum æstimatori cogitandum relinquo, viz, Nunquid consentaneum sit, Solomonem ex mari Rubro (ibi enim navigium ejus solvit) relictâ Indiâ orientali, viciniori ac notiori, multoque rerum pretiosarum fertiliori, atque minus periculosâ aditu, immenso circuitu navigationem ad novam reg. Amer. Peruensem præsertim cum ad eam reg. ex Joppe vel alio portu Maris Medit. per fretum Gaditanum multo breviori, faciliori & magis usitatâ navigatione pervenire potuisset? Porro quare Solomon ex remotis adeo oris peteret, quod viciniores affatim suppeditabant?

III. Relictâ itaque Americâ, saniores Geographi & interpretes in eo conveniunt, quod Ophir Asiæ aliqua & Orientalis plaga mundi sit, in proprio tamen ejus situ signando in varias scinduntur partes. 1 Primo autem eam in *Urphen* aliqui collocant, insula sc. in Mari Rubro sitâ; Addiique Bochartus Οὐφρὰ esse fœmininum Arabicum ex אופיר quasi *Terram ditissimam* dicas; tradit insuper jam tum Solomonis parentem Davidem naves eò misisse petitum aurum apud Euseb. Præp. Evang. 9. 4. putat denique ex cognatione nominis *Urphen* dictam esse *Ophir*. At præterquam quod cognatio nominalis non sit genuina, neque tam difficilis, neque tam longa, neq; tam sumptuosa ea fuisset navigatio, si ad vicinam insulam in Rubro mari itum fuisset. Quid quod ea *Urphen* vel nihil vel parum rei mercatoriæ contineat, atque producat. 2. Secundò alii eam ad imam Persiam in regno *Ormus* transferunt, quia & vicinum, & auri prægnans est. Cæterum hæc loca propiora sunt quam ut expeditionem triennalem requirant; & quanquam ibi multum auri & margaritarum, tanta tamen ubertas & pretiositas earum rerum non est, quanta in reliquis Indiæ provinciis. Ut ut igitur huc venisse dicatur classis aurifera, ulterius tamen progressa non negatur. 3. Tertiò non procul ab hoc recedit Geo. Hornius Obs. ad Sulp. Severum qui ex H. Grotio opinatur esse *Aphar*. *Cogitemus*, inquit, *an forte non in Indiam usque iverint naves Phœnissæ & Judaica, sed ad opidum adsitum sinui Arabico, quà is ad Oceanum spectat, quod* Aghar *vocat Arrianus, Plinius* Saphar *Ptolemæus* Saphora, *Stephanus*

phanus Sapphiritam, *ut Indi nempe suas res huc tulerint, inde autem pertierint longius ab India absiti.* Atqui vel ipso Hornio arbitrio *Aghar*, quod opidi nomen est, non potest esse *Ophir*, quæ totam regionem complectitur. 4. Quarto Bochartus refert ad Zeilam, seu Taprobanem, in quâ portus Hipporos, quem Phœnices & Græci appellarunt *Ophir*. Eum ut plenius intelligas, ita habe. Duplicem terram Ophir facit Vir magnus; Unam in Arabiâ prope Sabæos, alteram in Indiâ. Illam fuisse *Cassanitas* Ptolemæi, & Stephani, cujus incolas Diodorus *Gasandes* & Agatharchides *Casandos* vocat. Hanc vocat Davidis Ophiram, ex quâ Rex ille tot pondo auri acceperit. 1 Chron. 29. Alteram in Indiâ ponit sc. in Taprobane, vulgò Zeilan, & eam Solomonis Ophiram esse statuit. 5. Quintò Massæus censet Ophir esse Indiam extra Gangem, ad urb. quæ Ptolemæo dicatur *Triglypton*, hodie autem vocetur *Pegu*, cum quia ibi copia auri & argenti maxima, tum quia ex Bomferri, ex Familiâ Franciscanâ Sacerdotis, natione Galli, literis constet, quòd Pegusii originem suam à Judæis exulibus ducant, qui à Solomone damnati ad Ophirinas aurifodinas, hæc loca primum tenuerint. 6. Sextò, Alii ad Malacam referunt, Regionis Indiæ Gangeticæ maritimam, quæ potentissima, & opulentissima fere omnium est, omniumque rerum ad Solomonem allatarum apprime dives. 7. Septimò Jo. Tzetzes Ophiræ situm assignat insulæ Sumatræ, quæ profert aurum & argentum & marmor testudini simile, gemmas præterea & margaritas præcipuæ bonitatis. 8. Octavò audiendus quoque est Josephus. Ant. lib. 1. cap. 2. qui Ophiram vocat Chersonesum Auream, seu Auream Terram, quem sequuntur Theodoretus & Procopius. 9. Denique Lipenius ex quo hæc desumuntur, sicut Ophiram in Indiâ Orientali statuit, ita putat ejus quantitatem & situm non ita esse in unâ vel alterâ insulâ, aut regione coarctandum, ut vel sola Sumatra, vel sola Pegu, vel alia aliqua insula Orient. sit, sed extendenda potius hæc Aurea Chersonesus sit, & constituenda cum ampliatione quâdam in Sumatrâ, Malaca, Sian, Pegu, Bengala, aliisque conterminis ac finitimis insulis, & continentibus terris, quas omnes Ophiri Jectanici nepotes longâ serie nati oppleverunt & habitaverunt. Σωφεὶρ dicitur Origeni in Job 22. 24. Sic enim ille Φασὶ δὲ τινες τῶν ἑρμηνειῶν τὴν Σωφεὶρ τὴν Ἀφρικὴν εἶναι. *Sophir*, i. e. *Ophir*: Ita legitur in Græcâ versione, S. reperito perperam ex τῷ Ὠφείρ. Σωφεὶρ vero Hesychio, cui χώρα dicitur ἐν ᾗ οἱ πολυτίμοι λίθοι καὶ ὁ χρυσὸς ἐν Ἰνδίᾳ.

Ophis, flu. Cappadociæ in Pontum Euxinum defluens. Arrian. Stukius eum Ophatum putat, quem Plin. in Lagoum amnem se exonerare scribit.

Ophitæ, Hæretici quidam, à *serpente* sic dicti, qui Christum agnoscebant, sed habebant etiam vivum serpentem, quem nutriebant, & venerabantur.

Ophitea, Phocidis urbs. Herodotos. *Amphiclea* Pausaniæ, *Amphitæa* Stephano.

Ophites, Orontes flu. sic dictus, teste Pomponio Læto.

Ophiuchus, sidus cœleste, stellis 16 constans quod Poetæ Latini verbum verbo reddentes *Anguitenentem* appellarunt. Qui Astronomicum Poeticum conscripserunt, Herculem esse putant, qui adhuc in cunis vagiens, angues à Junone immissos manibus præfocavit. Alii Æsculapium esse volunt. Cic. 2. de N. D. *Atque hæc quidem à tergo, propter caput autem Anguitenens.*

Quem claro perhibent Ὀφιοῦχον nomine Graii:
Hic pressu duplici palmarum continet anguem.
Ejus & ipse manet religatus corpore torto:
Namque virum medium serpens sub pectore cingit.

Ovid. Met. lib. 8.

Qui medius Nixique genu est Anguemque tenentis.

Ophiusa, ins. in mari Baleatico. Ptol. ex duabus Pityusis minor (nam major Ebusus dicitur) propter *serpentum* copiam inculta, inde & *Colubraria* Latinis dicta. Rhodus quoque ins. sic olim vocabatur. Strab. lib. 14. Vide Stephanum in Βέσβικος, Κύθνος, Λέβιν, Ῥόδος, Τῆνος, & Τύρος. Item insula non procul à Cretâ. Plin. 4. 12. Item urbs Mysiæ. Val. Flaccus lib. 6.

——— *Gelidis pollens Ophiusa venenis.*

Ophial, fil. Zabab. 1 Par. 2. Lat. *judicans*, vel *orans*. Lege *Ophlal*.

Ophni, חפני, Lat. *pugnus*, vel *pugillus*, aut *cooperiens*, fil. Eli Sacerdotis. 1 Sam. 1.

Ophni, עפני, Lat. *volens*, sive *lassitudo*, aut Syriacè *plicatio*, nomen civitatis. Jos. 18.

Ophra, fil. Maonathi. 1 Par. 4. Lat. *pulvis*, *plumbum*, vel *hinnulus*.

Ophrateus, Assyriorum rex 33.

Ophthis, urbs Libyæ, Ægypto adjacens. Steph.

Opiæ, pop. juxta Indum flu. Steph.

Opici, pop. Campaniæ, qui postea *Ausonii*, teste Aristotele dicti sunt, juxta Tyrrhenum mare incolentes, & in Latium novum etiam extensi. A linguarum colluvie sic dicti, sive à serpentibus, ut Stephano placet, quasi *Ophicos* dicas. Cæterum *Opicum*, teste Festo, pro *Osco* ponitur, & *sordidum*, *immundum*, aut *obscœnum* sig. Juv. Sat. 3.

——*Divina Opici rodebant carmina mures.*

Id est, fœdi, & putidi. Idem Sat. 6.

Nec curanda viris Opica castigat amica
Verba.———

Id est, quæ non Latinè loqueretur, sed Opicè, hoc est barbarè. Plin. 29. 1. sub Catonis personâ. *Nos quoque dictitant barbaros, & spurcius nos quam alios Opicos appellatione fœdant.* Vide Cluver. Ital. Ant. 3. 9.

Opigena, ab *Ope* Juno sic dicta, quam matronæ colebant, quod eam *opem* quoque ferre in partu laborantibus credebatur.

Opilio, Consul cum Vincomalo, A. U. C. 1206.

Opilius Macrinus, cum Diadumeno fil. Imperator ab exercitu salutatus post mortem Caracallæ; annum, aut non multo diutius in imperio fuit; ab exercitu enim uterque interfectus est.

Opinum, Corsicæ ins. op. Ptol. *Pino* hodie vocatur.

Opis, Nympha, Dianæ comes. Virgil. Æn. 11.

Opis ad æthereum pennis aufertur Olympum.

Item civitas, juxta quam Tigris influit in mare Rubrum. Herod. lib. 1.

Opisina, Thraciæ orbs mediterranea. Ptol.

Opiter Virginius Tricostus, Consul, Cameriam cepit, A. U. C. 253. ab ejectis vero Regibus 8.

Opitergium, Carnorum op. inter Cenetam & mare Adriaticum, nunc *Oderzo*, vel *Uderzo* & *Ovederzo* dictum. Ptolemaus. Οὐεννίων δὲ μεσόγειοι πόλεις, Ὀυικετία, Βέλουνον, Ἄκελον, Ὀπιτέργιον, Ἄλτινον. Tacitus Hist. lib. 3. *Primus ac Varus occupantes Aquileia proxima quæque, & Opitergii & Altini lætis animis accipiuntur.* Am. Marc. lib. 29. *Obsessa à Quadis ac Marcomannis Aquileia diu, Opitergiumque excisum.* Corruptissimè apud Strabonem lib. 5. Ἐπιτέρπιον & Ὄρδια legitur pro Ὀπιτέργιον, & Κονκορδία. Populi *Opitergini*. Lucan. lib. 4.

Hic Opitergini moles onerata colonis
Constitit. Long. 34. 10. lat. 45. 30.

Opites, Argivi proprium, quem Hector in bello Trojano interfecit. Hom. Iliad. λ.

Opitulus, dictus est Jupiter, quasi *Opis lator* in rebus dubiis & malis. Festus.

Opius, Ponti Cappadocici urbs.

Opizum, Thraciæ urbs. Anton.

Opou, promuntorium Cretæ in occid. vergens.

Opotura, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Oppia, una ex Vestalibus, quæ convicta stupri, viva defossa est. Hæc enim talium pœna memoratur. Juvenalis.

——— *Cum quo nuper vittata jacebat*
Sanguine adhuc vivo terram subitura sacerdos.

Oppianus, poeta eximius, Agesilai & Zenodotæ filius, ex Anazarbo, sive (ut Suidæ placet) Coryco, Ciliciæ civitate. Scripsit Ἁλιευτικὰ & Κυνηγετικὰ elegantissimis versibus quæ Antonino Caracallæ obtulit, non sine doctrinæ suæ maximâ commendatione. Hujus poemata cum apud Imperatorem recitata essent, donatus est in singulos versus aureo statere, ut viginti millia aureorum pro omnibus acceperit. Suidas. Vixit annis 30 & sæviente in civitate Anazarbi paulo post peste obiit parentes relinquens superstites. Cives autem eum sepelierunt, & sumptuosam statuam illi erexerunt cum hoc epigrammate.

Ὀππιανὸς κλέος ἔσχον ἀοιδῶν, ἀλλά με μοίρης
Βάσκανος ἐξήρπαξε μίτος, κρυερός τ' Ἀΐδωνεύς

Καὶ

Καὶ νῦν ὄντα κατέχεισι, ἔθνεος ὑπερθέμεν.
Εἰ δὲ πολὺς με χρόνος ζώειν μίμνεν ὁδίτῃ αἰνῆς
Εἴασεν, οὐκ ἄν τις μοι ἴσον γέρας ἤλυθεν αὐτῶν.
Oppianus vatum decus immortale fuissem,
Invida ni gelidum rapuisset Parca sub Orcum
Me juvenem, placida clarum splendore Camœnæ.
Ni livor longæ violasset tempora vitæ,
Non mihi laude parem quenquam terra alma tulisset.

Oppidum novum, Rabach, teste Nigro, urbs Mauritan. Tingitanæ mediter. inter Tingi 62. & Volubilim colon. 74. m. p. ex Itin. Anton.

Opidum novum alterum, sed apud Ptol. *Oppidon* tertiæ inflexionis, *Mezunu*, teste Marmolio, colon. & urbs Maurit. Cæsar. mediter. à Rusuccurro 86. m. p. interiorum, à Tigaudâ 32 à Vagis 72 olim ex primis. Est & *Oppidum*, urbs Episcop. Brutiorum in Calabriâ ulter. sub Arch. Rhegino. *Oppido* etiam vulgò dicta.

Ops, opis, filia Cœli ex Vestâ, soror & conjux Saturni, quæ & *Rhea* & *Cybele*. *Ops* autem idcirco dicta putatur quòd terræ *ope* vita hominum sustentetur. Cic. lib. 2. de N. D. *Terram opem Latini idcirco nominant, quod opes omnes è terrâ.* Unde & Plutus in Thesmophoriis unà cum Cerere colitur. Aristoph. Reperitur apud Hesych. Ὦπις, unde nostrum *Ops* ait Scaliger. Ab Ὦπις autem vel Ὦπις, ἐπιζειδῶς *colere*, ut *Venerari* à *Venere*. Porro *Ops*, vel *Opis* pro Rheâ, ut supra diximus, Latinum est, pro Dianâ autem Græcum Ὦπις, & Οὖπις Doricè. Vetus Poeta apud Macrobium lib. 5. cap. 22.

Τρηχεῖαν ταχεῖαν Ὦπιν ἀλεξήνορα οἶσῶν.

Callimachus Hymn. 3. Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι, φαεσφόρε. — Meursius. Tibullus t. 4.

At qui non audit Musas, & vendit amorem,
Idææ currus ille sequatur Opis:
Et ter centenas erroribus expleat urbes,
Et secet ad Phrygios vilia membra modos.

Turrigeram vocat Ovidius Trist. 2.

Ipse quoque Ausonias Cæsar matresque nurusque
Carmina turrigeræ dicere jussit Opi.

Opsicella, Cantabriæ in Hisp. urbs. Strabo. *Lacisma* Nebrissensi.

Optatus, libertus Cæsaris, præfectus classis sub Tiberio Claudio Principe, scaros à mari usque Carpathio petitos inter Ostiensem & Campaniæ oram sparsos disseminavit. Ab eo tempore frequentes in Italiæ litore inveniuntur. Plin. 9. 7.

Optatus, Afer, Episcopus Milevitanus. Ejus extant de Schismate Donatistarum contra Parmenianum Donatistam libri septem, cum Notis & Emendationibus Merici Casauboni Canonici Cantuariensis, Londini, A. D. 1631.

Optiletis, Minerva dicta est ab oculis quos ὀπτίλλους Dores appellant. Refert enim Plut. in Vitis, cum Lycurgus privatorum luxum sustulisset, divitibusq; ob hoc factus esset invisus, quendam insolentem hominē Alcandrum nomine alterum oculum Lycurgo eruisse, posteaque Lycurgum in ejus calamitatis memoriam templum statuisse, quod *Optiletim* vocavit. Pausaniæ communi Græcorum Dialecto Ὀφθαλμῖτις nuncupatur.

Opus, puntis, civitas Locrorum Epicnemidiorum, non procul ab Asopo fluvio. Ovid. Ponticorum lib. 1. eleg. 4.

Cæde puer factâ Patroclus Opunta reliquit.

Hinc *Opuntius*, ut *sinus Opuntius* in Ægæo. Et *Opuntii* pop. Lhocensibus Bœotis finitimi. Ab *Opoente* quodam Eleo dictam volunt. Dicitur etiam *Opois*, teste Vadiano. Sic Orpheus in Argon. pallinn Ὀπόεις Ὀπόεντα extulit, quæ vox vel *succulentum*, vel *foraminosum* sig.

O R.

Ora, Indiæ urbs ab Alexandro expugnata. Arrianus.

Oraba, Osroenæ reg. urbs. Lib. Notit.

Oræa, Peloponnesi regiuncula, postea Althepia nuncupata fuit. Pausan. in Corinthiacis.

Orani, gens in Sarmatiâ Asiaticâ. Plin.

Oratu, cognomen Sergii cujusdam, de quo Cic. in libris de Oratore.

Oratha, urbs Messenes, Tigride flu. inclusa, Steph.

Oratianus, Consul cum Gadalaipho, A. U. C. 1119. Lege *Gratianus*.

Oratorius, Alemannorum rex, A. U. C. 1109.

Orbana, Dea quæ Romæ ad ædem Larium Aram habuit. Plin. 2. 7. Lege *Orbona*. Arnobius. *Orbona Dea in cujus tutelâ erant orbati liberis parentes.*

Orbanassa, Pamphyliæ urbs. Ptol.

Orbelia, regio Macedoniæ, ab *Orbelo* monte, cujus mem. Plin. 4. 10. *M Caropnitze*, teste Lazio.

Orbesiona, Armeniæ min. reg. Ptol.

Orbilius, Beneventanus Grammaticus, tempore Ciceronis profitebatur, vir acer in discipulos, ac *plagosus* propterea ab Horatio dictus. Vixit prope ad centesimum annum, amissâ jampridem memoriâ, relicto ex sese Orbilio, & ipso Grammatico. Tranquillus.

Orbita, Indiæ populi. Steph.

Orcades, ins. maris Germanici Scotiæ adjacentes, inter illam & Norvegiam, numero 40. Plinio; 30. vero Pomponio, ab Hebudibus 5 dierum navigatione in ort. distantes. Magnæ Britanniæ regi parent. *Orkney* Camdeno. Juven. Sat. 2. ——— *Arma quidem ultra*

Litora Juvernæ promovimus, & modo captas
Orcadas, ac minimâ contentos nocte Britannos.

Claudianus, citante Ferrario.

Orcades; incaluit Pictorum sanguine Thule.

Orcas, vide *Tarvidum*.

Orcelis, vulgo *Horiguela*, teste Clusio, *Oribuela* aliis, urbs Hisp. Tar. ad Taderum flu. Ptol.

Orcha, Babyloniorum urbs. Ptol. *Urchoa* aliis dicitur. *Ur Chaldæorum* in sacris literis, patria Abrahami.

Orchalis, tumulus Bœotiæ in finibus Haliarti ad Heliconem vergentibus, qui postea *Alopecos* dictus fuit. Plut. in Lysandro.

Orchanes, Turcarum Imp. Prussiam Græcis Imperatoribus ademit, A. D. 988.

Orchamus, Assyriorum Rex, Achæmenidis filius, qui ex Eurynome conjuge Leucothoen filiam suscepit, quam postea vivam defodit, quod cum Sole concubuisset. Domitius in Comment. In Ibin Ovidii, & Ovidius ipse Met. 4. Lege *Orchamus*.

——— *Leucothoe multarum oblivia fecit;*
Gentis odoriferæ quam formosissima partu
Edidit Eurynome, sed postquam filia crevit
Quam mater cunctas, tam matrem filia vincit.
Rexit Achæmenias urbes pater Orchamus: isque
Septimus à prisci numeratur origine Beli.

Et paulo post. — *Ille ferox immansuetusque precantem,*
Tendentemque manus ad lumina Solis, &c. Ille
Vim tulit invita, dicentem, defodit altâ
Crudus humo; tumulumque super gravis addit arenæ.

Orcheni, secta quædam Astronomorum Chaldæorum.

Orchimus, filiam habuit Cydippen. Stephanus in *Lindo*.

C. Orchius, Trib. plebis, tertio ante anno quam Cato Censor fieret, legem tulit de Senatus sententiâ, quæ dicta est *Orchia*, quâ præscribebatur numerus convivarum. Macrob. Sat. 3.

Orchomenus, sive *Orchomenum*, op. geminum; unum Bœotiæ inter Thespiam & Coroneam proximas urbes, adhuc *Orchomeno* dictum: ubi templum Charitibus, h. e. Gratiis dicatum erat: olim ditissimum, ac potentissimum, cui Thebani tributa pendebant. Hujus solum à talpis ferme evertebatur, authore Plinio. Alterum in Arcadiâ inter palustria & paludosa loca, Mantineæ urbi proximum. Est & *Orchomenus* flu. Thessaliæ, *Minyejus* ante, postea *Minterius* dictus, teste Strabone, cum op. cognomine. Hom. Iliad. β.

Οἳ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον, ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον.

Ubi Schol. Τὸν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ λέγει Ὀρχομενὸν, ὃ ὑπὸ Μινύα βασιλεύσαντα, ὃ ὀνομασθέντα ἀπὸ Ὀρχομένου τοῦ Διὸς υἱοῦ, ἢ Ἑρμίππου τοῦ Βοιωτοῦ. Παραρρεῖ αὐτὸν ποταμὸς Μινύας, ἀφ' οὗ Μινύαι καλοῦνται οἱ τὴν χώραν κατοικοῦντες. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ὀρχομενὸς τῆς Ἀρκαδίας, ὃν πολύμηλον καλεῖ ὁ Ποιητὴς, καὶ ἕτερος τῆς Θεσσαλίας. Ovid. Met. 6.

Orchomenosque ferax, & nobilis ære Corinthus.

Stat. Theb. lib. 4.

Dives & Orchomenos pecorum, & Cynosura ferarum.

Hesychius. Ὀρχόμενος, πόλις Βοιωτίας, ἐν Μινύαις καλεῖται.

Orcus, Thessaliæ flu. è Stygiâ palude profluens, aquis adeo pinguibus, ut Peneo fluvio, in quem illabitur, olei in modum supernatet. Hinc factus est locus fabulæ, ut Orcus Inferorum fluvius esse dicatur, cujus apud Deos sanctissimum semper habitum sit juramentum. Apud Hesiodum vulgò legas Ὅρκον τινυμένος. Ubi Interpp. *Perjurium vindicantes*. Quis vero unquam audivit ὅρκον esse perjurium? Sanè in MS. (notante Grævio) legitur. Ὅρκον γεινόμενον. *Orcum natum*. Et sic legisse videtur Virg Geo. 1. ——— *Quintam fuge; pallidus Orcus Eumenidesque satæ.* ———

Ubi Servius. *Hesiodus Orcum quintâ Lunâ dicit natum*. Ex Celso quoque tradit Orcum esse jurisjurandi Deum, pallidum dictum, quia jurantes trepidatione pallescant. Apud Orcum enim defunctas animas jurare,ne quid suos, quos in vitâ reliquerunt, contra fas adjuvent. *Orcus* autem Latinis est Pluto, summus inferorum Deus. Cic. in Verr. *Ut alter Orcus venisse Ætnam, & non Proserpinam, sed ipsam Cererem rapuisse videatur*, hoc est, alter Pluto. Plautus in Pœnulo. *Quo die Orcus ab Acherunte mortuos amiserit*. Nonnullis tamen Charon est. Glossæ Philoxeni. *Orcus* Χάρων. Quin & Sil. Italicus Cerberum *Orcum* vocat.

———*Illatrat jejunis faucibus Orcus,*
Armenti quondam custos immanis Iberi.

Ut veteres videantur omnibus inferis tribuisse nomen *Orci*, quod à Græcis illos accepisse certum est, qui Ὄρκοι vocarunt sepulchrum, ut benè observat maximus Scaliger ad Varronem ex Menandro. Vide Grævium ad Hesiod. pag. 91.

Orcus, Molossorum rex, anno fere ante Romam conditam 717.

Orcynium, Lesbi mons. Theophrastus, *Ordymnus* Plinio, & *Ordimum* vocatur.

Ordæa, urbs Macedoniæ. Steph.

Ordesus, Sarmatiæ Europææ urbs.

Ordevice, pop. Albionis in orâ ad occ. quorum urbs *Bervicium*, *Berwick*, vel *Barwick* in Scotiæ Angliæque confin. teste H. Boethio.

Ordovices, pop. Albionis, quos Lhuydus Cestrienses, & Salopienses in Angliæ Walliæque confinio, ac Lancastrenses esse putat. Aliis sunt in comitr. Montis Gomerici, in Mervinia & Arvoniâ, in agro Denbighens. & Fliotens. Quibus addit Camdenus Monam insulam.

Oreades, Nymphæ montium, ἀπὸ τοῦ ὄρους, quod *montem* sig. Virgil. ubi de Dianâ.

———*Quam mille secutæ*
Hinc atque hinc glomerantur Oreades.

Ovid. Met. lib. 8.

Talibus agrestem compellat Oreada dictis.

Orebatis, urbs Persidis in mediterraneis. Ptol.

Oreges, unus ex colliculis Imai montis. Plin. 5. 13.

Orenì, pop. Celtiberis proximi ab austro.

Oreos, urbs Eubœæ. Gentile *Orites*. Steph.

Oreb, Ebr. חורב, Lat. *desertum*, vel *solitudo*, sive *destructio*, aut *siccitas*, vel *gladius*, mons in reg. Madianitarum, Psal. 106. qui *Sinai* alias dicitur, in quo data fuit lex Mosi. Est & nomen petræ. Exod. 17.

Oreb, Ebr. עורב, Lat. *corvus*, *suavis*, aut *fidejussor*, vel *commiscens*, aut *vespertinus*, Vir Midianita è tribu Ephraim interfectus. Jud. 7. Psal. 83.

Oreine, ins. in fin. Arabico. Arrian. in Periplo. *Macrua* forte hodie, Ramusio teste.

Oreophanta, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. *Rotas* Castaldo.

Oresitrophus, unus ex canibus Actæonis ἀπὸ τοῦ ὄρους, καὶ τρέφω, quasi *in montibus educatus*. Ovid. Met. 3.

——— *Oresitrophus basit in armo.*

Oresta, Epiri pop. Molossis finitimi, ab *Oreste* sic dicti, qui cum insaniâ liberaretur, & præ pudore cum Hermione & Oreste filio fugeret, in hanc terram pervenit.

Oresta, pop. Asiæ in Gedrosiâ, ultra Carmaniam, *Orita* Straboni.

Oreste, urbs quædam, cujus Hecatæus in Europâ meminit. Steph. Hesychius Ὀρέστη, χώρα ἐν Εὐβοίᾳ.

Orestes, Agamemnonis & Clytæmnestræ filius; cui soror Electra necem parari ab Ægistho, qui patrem Agamemnonem interfecerat, matremque constupraverat, prævidens, ipsum per pædagogum in Phocidem clam ablegat ad Strophium Phocensium principem, qui Agamemnonis sororem duxerat. Ille 12. annos moratus cum pædagogo suo Argos rediit,ubi sub specie hospitum Phocensium, quos Strophius miserat, ut Orestis obitum nunciarent, intromissus ad Clytæmnestram, eam cum Ægistho adultero, consciâ Electra, in ultionem patris occidit. Deinde Pyrrhum quoque, Macarei sacerdotis ope, in templo Apollinis interfecit,eo quod Hermionem, Menelai filiam, sibi prius desponsatam rapuisset. Propter quæ scelera furiis agitatus est, quibus non ante purgari potuit, quam ad aram Dianæ Tauricæ à Pylade perductus, perpetrata facinora expiasset. Ἀπὸ τοῦ ὄρους. i. e. *à monte* dictus est, vel ob magnam & monstrosam corporis magnitudinem, quod septem cubitos longitudine æquasse Herodotus & Solinus prodiderunt; vel, ut immanes ac feros ejus mores exprimerent, id quod Eusebius vult Præp. Evang. lib. 4. & ante Eusebium Plato. De furore ejus multa Sophocles in *Electrâ*, Euripides in *Oreste*, Val. Flaccus lib. 7. & alii authores. Virgilius.

——— *Scenis agitatus Orestes.*

Juv. Sat. 1. *Nec dum finitus Orestes*. sc. fabula de Oreste. Probus scribit diu illum hoc furore vexatum didicisse tandem ex responso, non prius se liberatum iri, quàm flumine esset ablutus, quod septem fluminibus confunderetur; atque ita tandem in Rhegini agri flumine purgatum ad pristinam mentem perdiisse; cujus & Varro meminit Rerum Humanarum lib. 10. Neronem etiam de Oreste Tragædiam cantasse, idque in scenâ, apud Suetonium legas. Hic *Oresteus*, ut *Orestea Dea* apud Ovid. & *fides Orestea* apud Claudianum. Vide *Pylades*, & *Iphigenia*.

Orestes, Præfectus Sardibus, sub Magorum imperio. Postea jussu Darii Histaspis interfectus. Is Polycratem Samiorum tyrannum in crucem egit.

Orestes, Consul cum Lampadio, A. U. C. 1283.

Orestes, cognomen familiæ cujusdam de gente Aufidiâ apud Romanos.

Oresthasium, urbs Arcadiæ, ab *Orestheo* Lycaonis filio. Steph. ex Pausaniâ.

Orestia, urbs Orestis,in monte supra Macedoniam eminente, in quâ natus est Ptolemæus Lagi filius, primus Ægypti rex. Alia est Arcadiæ. Steph.

Orestiades, vide *Heratontachiria*.

Orestes portus, apud Plinium est in orâ Calabriæ ulter. *Porto Ravaglioso*, teste Barrio. Item regio Macedoniæ. Ptol. (& op. ejusdem reg. Livio) quæ *Orestias* Straboni, in quâ Amantia op.Ptol.quod *Orestia* Stephano, & *Orestis* Livio dicitur, cujus populi *Oresta*. Plin.

Oreta, pop. Sarm. Asianæ ad mare Euxinum, inter Cercetios, & Achæos incolentes. Dionysius.

——— Καὶ οἱ φῦλα Ἐυξείνου
Κερκέτιοί τ' Ὀρῆται τε, καὶ ἀλλοδαποὶ Ἀχαιοί.

Ita vulgò quidem locus iste legitur. Atqui *Oretarum* nomen alibi, ni fallor, non invenitur. *Toretæ* hic locat Plinius Cercetiis propioquos,in promuntorio quodam,quod etiam *Toreticum* Ptolemæus vocat. Stephano quoque Τορῆται ἔθνος Ποντικὸν dicitur.. Eadem etiam gens esse videtur quos *Toreatæ* nominat Mela, sed Mæoticæ, non Ponticæ, oræ incolas, quos etiam Mæoticis gentibus annumerat Strabo lib. 11. Ut dubitari possit, an utrumque mare eorum fines attigerint, an à Mæotide ad Pontum demigrarint. Extra dubium vero est (inquit Montanus) hic legendum esse Κερκέτιοι Τορῆται τε,quamvis Eustathius Ὀρῆται legerit.

Oretani, pop. Hisp. Tarraconensis, quorum regio *La Mancha* in regno Castellæ novæ. Plinius eos *Germanos* cognominat. Eorum urbs Ptolemæo *Oretum Germanicum* vocatur. *Calatrava* hodie, teste Clusio. *Oreto* vero Morali, ab Almagro (ex ruinis Oreti extructo, vel aucto, ut Vetus Inscriptio indicat) 4 leuc. recedens apud Anam flu. long. 16. 30. lat. 30. 15.

Oretheus, flu. Siciliæ apud Panormum, *Fiume della Muraglia* Leandro. Victoriâ Merelli adversus Hasdrubalem Carthaginiensem memorabilis.

Oretum,

Oretum, vide *Oretani*.

Oreum, Eubææ ins. urbs. Plin. *Horæus* Ptolemæo vocatur. Pausanias tradit eam quoque *Istiæam* vocatam. Thucydides *Hestiæam* legit. Camerarius in suis Homericis commentariis dicit eam prius *Talentiam* dictam. Stephanus *Histiæam* scribit, & suo tempore Oropum nuncupatam addit. *L' Oreo* hodie Sophiano.

Oreus, Liber Pater dictus est à *montibus*, in quibus ei fieri sacrificia solebant.

Orexartes, vide *Jaxartes*.

Orgalema, urbs juxta Istrum. Steph.

Organa, Ins. Arabiæ Fel. adjacens. Ptol. Arriano autem insula est in sinu Persico. *Ormus* hodie, ut putat Ferrarius, vel alia ins. non longè distans. *Tyrrhina* Straboni vocatur. *Curve* vulgò & *Alchosan* Arabibus nominari vult Thevetus. Idem etiam (viderit ipse quàm benè) *Serapidis insulam* putat.

Organa, Minerva sic dicta. Hesychius. Ὀργάνη ἡ Ἀθηνᾶ, ἣν καὶ Ἐργάνην, ἀπὸ τῆς ἔργου λέγουσι.

Orgas, vel *Orga*, Phrygiæ magnæ flu. in Mæandrum apud Apameam urb. influens. Strab. Plin.

Orgasi, Scythiæ intra Imaum pop. Ptol. *Organzi* Nigro.

Orge, *Sulgas* Straboni, *La Sorgue*, teste Jo Poldo, fons & fluviolus Gall. Narbon. in Provinciâ, in Druentiam apud Cabillionem urb. influens. *Sorge* legendum apud Plinium videtur, de quo vide mirum apud illum lib. 18. cap. 22. Nam in eo herbæ quædam nascuntur, quas boves avidè capite in aquam merso decerpunt & edunt.

Orgelum, *Orgia* Ptol. *Orgella* Lib. Concil. & *Urgella*, urbs Hisp. citer. in Catalauniâ ad mont. Pyrenæorum radices. Ortelius illam in Arragoniâ collocat. Pop. *Orgelitani*, & *Urgellenses*.

Orgia, Hisp. Tar. urbs, in fin. Oretanorum, à Toleto 28 leuc. Murciam versus, *Alcaraz* Wernero; Aliis *Orgaz* op. amplum Toleto finitimum, ab eo 5 leuc. Oretum versus quod verisimilius videtur.

Orgia, Bacchi sacra, alio nomine *Bacchanalia*, *Dionysiaca*, *Trieterica*, de nocte celebrari solita, omni posthabitò pudore, teste Livio, in Thraciâ primum ab Orpheo instituta, à quo etiam *Orphica* dicta sunt, Diodoro Siculo authore. Virgil. Geo. 4. ubi de Orpheo.

Inter sacra Deum nocturnaque Orgia Bacchi.

Idem Æn. 4. —— *Qualis commotis excita sacris*
Thyas, ubi audito stimulant Trieterica Baccho
Orgia, nocturnusque vocat clamore Cithæron.

Ovid. Met. 12. (ubi de Baccho agit)
——— *Cui Thracius Orpheus*
Orgia tradiderat cum Cecropio Eumolpo.

Statius 1. Achilleidos.
Lucus Agenorei sublimis ad Orgia Bacchi
Stabat. ———

Idem lib. 2. ———*Quid si Bacchea ferentes*
Orgia, Palladias aut circumvideris aras?

Claudianus. ——— *Dubitassent Orgia Bacchi*
Cui furerent.———

Inde Hesychius. Ὀργιάζειν, τελεῖν Διονύσια. Catullus in Ariadnâ:
Pars obscura cavis celebrabant Orgia cistis,
Orgia, quæ frustrà cupiunt audire profani.

Juvenal. Sat. 6.
Talia secretâ celebrabant Orgia tædâ
Cecropiam soliti Baptæ lassare Cotytto.

Nomen traxerunt ἀπὸ τῆς ὀργῆς, i. e. *à furore* vel *irâ*, ut censet Euseb. de Præp. Evang. Phurnutus, & alii, vel ἀπὸ τῶν ὀρῶν i. e. *montibus*, quòd in montem Cithæronem sacra illa ex Thraciâ primùm transtulerit Orpheus; vel ἀπὸ τῶν ὀργάδων, h. e. *consecratis alicui Deo locis*. Vel ἀπὸ τοῦ εἴργειν i. e. *arcendo*, quòd profani arceantur sacris, id quod Apollonii interpres lib. 1. etiam affirmat his verbis: Ὄργια, μυστήρια παρὰ τὸ εἴργειν τοὺς ἀμυήτους αὐτῶν. Addit; ἢ τὰ ἐν ὀργάσι γινόμενα, ὀργάδας δὲ ὠνόμαζον τὰς καλῶδεις ἢ ὑγρούς. Possis etiam à ῥέζω deducere, cujus præteritum ἔοργα, ut ita dicantur quasi Θεῖα ἔργα. Est & verbum Ὀργᾷν idem Græcis quod ἐπείγεσθαι, h. e. appetere, quâ in significatione usus est quandoque Aristoteles in Problem. τμημ. δ'. Et Hesychius Ὀργᾷ, ἐπιθυμεῖ καὶ ἐνθυμεῖ.

Quid si quis inde auspicium nominis deducere velit, cum constet omne eos turpitudinis genus exercuisse in iis sacris. Hinc verbum Ὀργιάζειν, quod idem est cum θύειν, teste Suidâ, & Ὀργεῶνες Bacchi sacerdotes in specie, & eorum cœnæ δεῖπνα Ὀργεωνικὰ Athenæo. Nam alias etiam aliorum sacrorum antistites Ὀργεῶνας dictas invenio. Scribit enim Servius omnia apud Græcos sacra *Orgia* significasse, sicut *ceremonias* apud Latinos; additque proprie dicta *Orgia*, causâ turpitudinis à pop. Rom. fuisse antiquata. Facit quoque nobiscum Strabo lib. 10. *Plurimi Græcorum totum ceremoniale negotium, quod* Orgia *vocant, tum Bacchanale & Choricum, & sacrorum mysteria Libero Patri attribuerunt.* Cæterum *Orgia* pro omnibus ceremoniis, uti diximus, capiuntur. Unde idem Strabo: *Cybelem præcipuo venerantur honore, ejus* Orgia *frequentantes.* Hinc Ὄργια πόθων, i. e. *Amorum sacra*, In Epigrammate. Dixit quoque Plato generaliter Ὀργιάζειν θεοῖς, *sacrificiis placo Deum*. Ita Μουσῶν Ὄργια, apud Aristoph. In Ranis. Hinc Prop. 3. 1.
Primus ego ingredior puro de fonte Sacerdos,
Itala per Graios Orgia ferre Choros.

Sic Stat. 5. Sil. Epitaph. in fil.
——— *Quæ vestra sorores*
Orgia Pieria, quas incestavimus aras?

Orgomena, urbs Illyriæ. Steph.

Orgon, insula prope Thusciam. Idem.

Orgoresus, vide *Urgo*.

Oribasius, Juliani Imp. familiaris, à quo & Quæstor Constantinopolitanus factus est. Scripsit libros Medicinæ 72. ad Julianum, & eorum epitomen in libris 9. ad Eustathium fil. de Regno, & de Affectibus. Suidas. Eunapius vero Sardinius in lib. Sophist. *Oribasius*, inquit, *Pergamenus genere in eloquentiâ pariter & medicinâ profecit, Julianoque propterea, ut medicus fuit accersitus; invidiâ deinde succedentium Principum bonis privatus, ac in exilium ad Barbaros missus, animum Philosophi semper in calamitate retinuit. Tantâ autem apud eas nationes gratiâ & opinione ob doctrinæ, & medicinæ experimenta perseveravit, ut pro Deo penè coleretur.*

Oribasus, nomen canis Actæonis apud Ovid. Met. 3. ab ὄρος, *mons*, & βαίνω, *ascendo*.
Pamphagus & Dorceus, & Oribasus, Arcades omnes.

Oricum, vel *Oricus*, *Orco* hodie, teste Nigro, op. Epiri maritimum, inter Acroceraunia ad Aust. & Aulonem urb. Macedoniæ ad Bor. à Brundusio 58 m. p. quot ab Japygio promunt. Salentinorum. Dionysius v. 399.
Ὠρικὸν δ' ὑπὲρ αὐτὸν, ἐφεξείης Ἑλλάδος ἀρχή,
Πολλὸν ἀνερχομένη, διατμήξει θαλάσσης,
Αἰγαίου, Σικελῆς τε, ———

Prop. 1. 8. *Ut te felix vectam per cærula remo*
Accipiat placidis Oricos æquoribus.

Lucanus lib. 3. vers. 187.
Tunc qui Dardaniam tenet Oricon.

Ubi *Dardaniam* vocat ab Heleno & Andromache Dardanis ibi regnantibus. Hecatæus apud Stephanum Μετὰ δὲ Βουθρωτὸς πόλις, μετ' δὲ Ὠρικὸς λιμήν. Plin. 2. 89. *Epidamnum & Oricum insulas esse desierunt.* Horat. Carm. 3. Od. 7. *Ille Notis actus ad Oricum.* Hic *Oricus* mons teste Polybio, ubi *Oricia terebinthus*. Virg. Æn. 10.
Inclusum buxo, aut Oriciâ terebintho.

Ubi Servius. *Oricos civitas est Epeiri, juxta quam nascitur Terebinthus, nigrum lignum habens folia, in buxi speciem.* Inde Prop. lib. 3.
Sed Thy thalamo, aut Oriciâ terebintho.

Origenes, author Ecclesiasticus, cujus dogmata quædam damnata sunt, cùm in varios errores incideret, quos Augustinus libro de Hæreticis commemorat. A quo *Origeniani* dicti, qui eum sequuntur. Virilia sibi amputavit, ne molestam sibi Venerem experiretur. Imitatus Hierophantis, Atheniensium sacerdotes, qui sorbitione cicutæ se castrabant, quo castius in sacerdotio viverent. Præceptores ejus erant Clemens Alex & Ammonius. *Secundus Ecclesiæ magister post Apostolos* dicitur Hieronymo. Sena millia librorum scripsisse, author est Epiphanius Hæres. 4. Hexaplorum conditor fuit, qui cum duabus posuisset columellis sacrum contextum, semel Hebræis, atque ite-

rum Græcis literis, duabus his columellas addidit quatuor, sc. versionem 70 Interp. Aquilæ, Symmachi, & Theodotionis, unde & *Hexapla* dicebantur. Parum probè de Origine sensit Theod. Beza. Sic enim ille, Epist. 29. *Est certe hic scriptor adeo omnibus modis impurus, sive ita ipse scripsit, sive depravata postea fuerant ejus scripta, ut nullam in Ecclesiâ authoritatem in rebus controversis mereatur.* De Doctrinâ quoque ejus hæc breviter notavit Epiphanius; καλῶς δογματίσας τὰ περὶ πίστεως, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν γεγραφότων κακῶς τερατεύσας. *Adamantius* ob studiorum & laborum tolerantiam dictus est. Obiit in summâ paupertate A. D. 255. Vide Suidam in Ὠριγένης. *Orus* autem nomen fuit regis Ægyptii, imò apud Etymologum etiam Grammatici. Atque, ut ἀπὸ τοῦ Διὸς proprium est nomen Διογένης, quasi *Jovigenam* dixeris, sic ἀπὸ τοῦ Ὤρου est Ὠριγένης, quasi *Origenam* dicas. Aliud visum Andreæ Schotto, suis in Origenem Observationibus lib. 1. contra Celsum, ubi eum tradit ita vocari, qu. Ὀρειγενῆ, h. e. *montigenam*, quemadmodum Ascetæ quidam Chrysostomo Hom. 13. in Ep. ad Ephes. οἱ ἐν τοῖς ὄρεσι vocantur, & Laertio Heraclitus Ephesius dicitur ἐν τοῖς ὄρεσι διαιτώμενος. Sed præterquam quod prima in Ὄρος sit correpta, in Ὠριγένης porrecta, hoc nihil ad Originem Alexandriæ natum & educatum, ubi *Or*, seu *Orus* pro Numine colebatur, & ab eo quoque hominibus nomen id fuit, ut, quin inde *Origenes* appelletur, minime sit dubitandum.

Oringis, vel *Oraingis*, *Jaea*, ut Morali videtur, urbs Hisp. Bæt. in Vandaliâ, à Scip. Africano expugnata, & excisa, teste Livio, nunc inter præclaras urbes habita.

Origo, mima, & meretrix. Horat. lib. 1. Sat. 2.

——— Marsæus amator Originis.

Orion, Poetis venator est, & satelles Dianæ, auditor Atlantis, qui doctrinam de cœlestibus motibus, & stellis ex Libyâ in Græciam attulit. Nomen ejus quidam ab ὧραι, quod sig. differentias temporum anni, ver, æstatem, &c. deducunt. Quanquam Strabo appellatum eum velit *Oriona*, quòd esset educatus in *Oreo* op. Eubœæ. Grammatici vero ab οὐρεῖν derivant, i. e. *urina* quia Cosmicus occasus Orionis in Novembri ciet sævas tempestates; unde Virgilius dixit.

Sævus ubi Orion hybernis conditur undis.

Sane Plinius lib. 11. cap. 28. Orionem nominat inter noxia sidera, ita etiam alii. Excitat quippe tempestates ortu suo & occasu. De ortu Virgilius Æn. 1.

Cum subito assurgens fluctu nimbosus Orion
In vada cæca tulit. ———

De occasu Horatius Epod. 10.

Nec sidus atrâ nocte amicum appareat.
Quâ tristis Orion cadit.

Utrumque Aristoteles conjuxit lib. 2. Meteor. scribens, Orionis δύνειν, καὶ ἀνατέλλειν ταραχώδη, *ditam esse ortum occasumque.* Sed aliam causam affert Lactantius, Statii vetus Scholiastes, in lib. 7. Thebaidos. Fabula sic se habet. Pelasgus pauper quidam, *Oenopeus* nomine, vel *Oenopion*, (*Hyreus* autem Ovidio dicitur) Jovem, Neptunum, & Mercurium susceperat hospitio. Qui referendæ gratiæ copiam dedere precandi quod vellet. Pelasgus orbus filium optavit. Dii in corium bovis immolati mingunt, defossumque post novem menses tolli jubent, tum igitur natus est Orion. Ovid. Fast. 4.

Hunc Hyreus, quia sic genitus, vocat Uriona,
Perdidit antiquum litera prima sonum.

Vide Palæphatum de Orione. Hic postea adultus strenuus venator extitit, Dianæque comes adhæsit. Verum cùm corporis robori plus satis fidens, jactitaret nullam esse feram, quam conficere non posset, Terra hominis insolentiam non ferens, scorpionem peperit, cujus ictu Orion interiit; Diana autem eum in cœlum transtulit, & juxta Tauri sidus constituit. Contra tamen Lucanus, scorpionem hunc à Dianâ immissum tradit, aliorumque Deorum miseratione in cœlum fuisse translatum. Sic n. ille lib. 9. ——— *Quis fata putaret*

Scorpion, aut vires maturæ mortis habere?
Ille minax nodis, & recto verbere sævus,
Teste tulit cælo victi decus Orionis.

Ejus mem. Nicander in Alexipharmacis statim ab initio.

Τὸν δὲ χαλαζήεντα κόρη Τιτηνὶς ἀνῆκε
Σκορπίον ἐκ κολεοῖο τεθηγμένον, ἦμος ἐπέχρα
Βοιωτῷ τεύχουσα κακὸν μόρον Ὠαρίωνι,
Ἀχράντων ὅτε χερσὶ θεῆς ἐδράξατο πέπλων.

Et paulo post.

Τοῦ δὲ τέρας ἀρίσημον ἐν ἀστράσιν ἀπλανὲς αὔτως
Οἷα κυνηλατέοντος ἀείδελον ἐστήρικται.

Horatius a. Dianæ telis eum confossum occubuisse tradit in his. ——— *Notus & integræ*

Tentator Orion Dianæ
Virgineâ domitus sagittâ.

Oarion dicitur Catullo. Sic enim ille.

Proximus Hydrochoo fulgeat Oarion.

Scriptum reliquit Dorion in libro de piscibus Orionē filium fuisse Neptuni & Brylles Minois filiæ, quæ sententia fuit etiam Hesiodi. Huic sororem addiderunt Candiopen. Fabulantur præterea hunc munus à patre Neptuno impetrasse, ut tam super undas, quàm super terram posset incedere. Alii tamen tantæ fuisse magnitudinis sentiunt, ut nulla esset tanta profunditas, è quâ non humeri saltem extarent è mari, quam sententiam sequi videtur Virg. Æn. 10. —— *Quam magnus Orion*

Cum pedes incedit medii per maxima Nerei
Stagna, viam scindens, humero supereminet undas.

Hic cum postea in Chium ad Oenopionem venisset, Æropen illius uxorem vitiare conatus est. Qui graviter id ferens, comprehenso Orioni oculos effodit, & mox extra suam reg. ejecit; qui postea in Lemnum profectus à Vulcano perbenignè excipitur, qui ejus misertus Cedalionem unum è famulis ei ducem viatum dedit, qui in Orientem ad Solem profectus ab eo sanitati restitutus est, ac lumen recuperavit. Deinde contra Oenopionem arma suscepit, quem à civibus suis sub terrâ occultatum, cum non speraret se amplius posse invenire, in Cretam profectus est, ubi ob insolentiam à scorpio, ut supra dictum, occisus est, uti quoque testatur Euphorion in his: Συγκυνηγῶν ἐν ἄστει Ἀρτέμιδι, ἐπεχείρησεν αὐτὴν βιάζεσθαι. ἀγανακτήσασα δὲ ἡ θεὸς, ἀνέδωκεν ἐκ τῆς γῆς σκορπίον, ὃς αὐτὸν πλήξας κατὰ τὸ σφυρὸν ἀπέκτεινε. Quidam vero maluerunt occisum fuisse à Dianâ, quia illam invitasset, ut disco secum luderet. Alii quia vim Opi uni è virginibus, quæ Dianam ex Hyberboreis secutæ fuerant, inferre voluerit, à Dianâ confixum sagittis existimarunt, ut ait Apollodorus lib. 1. Neque vero ipsius solum Orionis magna fuit arrogantia, sed etiam Side ejus uxor dicitur ausa fuisse cum Junone de formâ contendere, quare ad inferos fuit ab illâ dejectâ. Porro Fabulam Orionis ad Naturalem Philosophiam doctè applicat, & explicat Nat. Comes lib. 8. cap. 13. Astronomiam ejus vide apud Cæsium, & Hesychium in Ὠρίων. Nos impræsentiarum paucula tantum de magnitudine ejus dicemus. Fuit enim Homero teste, si historicè spectes, maximus & procerissimus ævi sui. In Odys. λ. πελώριος dicitur. Ibidem ait Otum & Ephialtem μηκίστους omnium fuisse.

——— Μετά γε κλυτὸν Ὠρίωνα.

Vide quoque Plin. lib. 7. cap. 16. Atque sic utrumque Hemisphærium obsidens, secundum longitudinem obtinere dicitur partes septendecim; secundum latitudinem vero triginta. Hinc Manilius in Sphærâ barbaricâ.

— *Orion magni pars maxima cæli.*

Et Pindarus in Isthmiis φύσιν Ὠαριωνείαν pro *immani corpulentiâ* dixit. Theocritus in Thalysiis, vers. 52.

Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
Χὤταν ἐφ' ἑσπερίοις Ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ
Κύματα, χ' Ὠρίων ὅκ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴσχει.

Idem in Ἡρακλίσκῳ.

Ὠρίωνα κατ' αὐτὸν, ὁ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον.

Aratus Ὃς καὶ ἐπερχόμενος τεθίῃ μέγαν Ὠρίωνα.

Orisia, urbs Iberiæ. Steph.

Orestides, ins. 2. in sinu Arabico. Ptol.

Oritæ, populi Indiæ liberi. Steph. ex Strab. lib. 15.

Orithyia, filia Erechthei Athenarum regis, quam cùm Boreas adamaret, neque bonâ cum gratiâ nuptias ejus posset impetrare, vi eam rapuit, raptamque tulit in Thraciam, & ex eâ Zethen & Calaim suscepit, qui cum Argonautis in Colchos navigarunt, & Harpyas fugaverunt.

Nomen

Nomen habet ἀπὸ τοῦ ὄρος *monte*, & θύω *concitor*. Quidam tradunt eam raptam a Boreâ Strymonis filio, inter quos Hesagoras, idque Poetas ab homine transtulisse ad ventum. At Hermias Platonicus scripsit Aquilonis impetu eam ex alto præcipitatam, atque inde datam fabulæ occasionem. Elegantèr describit hunc raptum Apollonius Argon.lib.1. quem potissimum imitatur Ovid.Met.6. Meminit & Plato in Phædro, ubi Socrates quoque fabulam refert ad ventum Boreälem, qui ipsam cum Pharmaceâ ludentem de proximis petris dejecerit. Prop.lib. 3.

Infelix Aquilo, raptæ timor Orithyiæ.

Actias Orithyia dicitur Virgilio Geor. l. 4. Hinc Musæus.

Ἀτθὶς ... ὁ Βορέης ... Νύμφης.

Nonnus Dionys. lib. 1.

Καὶ λίτομαι, Βορέης, ... Ἀτθίδα Νύμφην.

Dionysius factum hoc ait ad Ilissum, cum alii juxta fontem Cephisum fieri volunt. Sic n. ille vers. 424.

——Περὶ ... Ἀτθίδος ...

Τῶ διὰ Θρηικίου ... Ἰλισσοῖο,

Ἕλκε ... Βορέης ... Ὠρείθυιαν.

Suidas Ὠρείθυια ... Βορέα ... Vide Nat. Com. 8. 2. & Cælium Rhodig. 15. 23. Item *Orithyia*, Amazonum Regina, de quâ Justl. lib. 2.

Ormanus, flu. Arab. Fel. per oram ad ort. in mare Rubrum apud Didymos montes decurrens. Ptol.

Ormenius, mons Bithyniæ apud Claudiopolin urb. *Ermenidag* Turcis, teste Leunclavio. *Ormenium* quoq; Straboni op. Thessaliæ ad sinum Pagasæum.

Ormisdares, Persarum rex, A. D. 273.

Ormus, Persiæ inclyta civitas, situ eleganti, ac unionum copiâ nulli urbium secunda. Sita est in insulâ, & omnibus maritimis civitatibus præferenda. Abest à continenti spatio 12. m. p. aquarum autem potu suavium, annonæque mira caritas; invehuntur itaque fermè omnia quæ victum incolis suppeditant. Expugnata est hæc urbs, A. D. 1560. à Lusitaniæ Regis Præfecto marino, qui eam tributum ingens annuatim pendere coegit.

Ornan, vir, a Par. 1. qui 2 Reg. 24. *Areuna* dicitur. Lat. *exaltans*, *arca earum*, *lax filii*, aut *lux*, seu *maledictio permanens*.

Ornea, Priapi sacra, quem Corinthii *Orneam* vocabant. Celebrabant hæc festa Nymphæ juxta Colophonem.

Orneus, Centaurus, Ixionis & Nubis filius. Ovid. Met. lib. 12.

Ornithiæ, venti Septentrionales. Columella lib. 11. cap. 2. *Decimo Kal. Mart. Leo desinit occidere, venti Septentrionales, qui vocantur Ornithiæ, per dies triginta esse solent.* Vide Plin. 2. 47. Ab avium adventu dicuntur.

Ornithon, op. Phœnices in orâ inter Tyrum & Sidonem. Strab. Plin.

Oroandes, mons Asiæ Tauri pars, de quo Plin. 5. 27.

Oroates, Straboni flu. Susianæ maximus, illam à Perside disterminans, & in fin. Persicum se exonerans. *Oroatis* Ptolomæo. *Tiritiri* Castaldo.

Oroba, urbs Assyriæ mediterranea. Ptol.

Orobatis, urbs Persidis in mediterraneis. Idem.

Orobis, Gall. Narbon. flu. Ptol. *Obris* Pomponio, *l'Orbe* Clusio hodie dicitur.

Orodes, rex Parthorum, qui Crassum cepit & occidit, Plutarcho in *Crasso* est Ὑρώδης. Africano apud Eusebium Ἡρώδης. malim utrobique Ὀρώδης, ex Velleio, Floro, Appiano, & aliis. *Merodem* vocare videtur Servius ad Æn. 11. sed videtur tantum, nam locus iste est mendosus, ut ostensum Gerardo Vossio filio ad Velleium pag. 67. Item nomen viri à Mezentio interfecti. Virg Æn.10.

Orolaunum, Gall. Belg. op. in duc. Lucemburgensi. Anton. Vulgo *Arlon*, quasi *Aram Lunæ* dicas. long.27.15. lat. 49. 45.

Oromansaci, pop. Belgii inter Morinos, Gessoriaco proximi, in Picardiæ, Artesiæ, Flandriæque confin. ubi Audomarum urbs, *Gaivaes* & *Ardres* oppida sunt.

Oromedon, mons Co insulæ altissimus. Theocrit. Idyl.7.

... Ὠρομέδοντος. Ubi Casaubonus. *Probo eam interpretationem, qua Oromedontem esse montis nomen statuit. Videtur enim mons ille à Gigante ibi occiso & abusio sic esse dictus.* Sanè *Oromedon* Gigantis nomen est apud Propertium lib. 3.

Te duce vel Jovis arma canam, cæliquae minantem Cæum, & Phlegræis Oromedonta jugis.

Vide & Theocriti Schol. ad locum prædictum.

Oronaim, vel *Horonaim*, duo vici, quâ via est ad Assyrios, sivæ duæ urbs Moabitarum: una superior, altera inferior. Isa. 15. Lat. *iræ*, vel *furores*, aut Syriacè *libertates*.

Orontes, *Typhon* prius teste Strabone, *Orbites* Pomponio Læto, *Ladon* Philostrato; flu. maximus Syriæ, ex monte Libano profluens, multisque urbibus irrigatis, in quibus Antiochia, quam interluit, ad Seleuciam Pieriam in Syrum pelagus delabitur. Variè legitur. *Oronz* intus, teste Theveto, *Soldino* apud ostia; interius *Fer*, teste W.Tyrio. *Farfaro* a. Olivario. Hujus meminit Ovid Met.

Arsit & Euphrates Babylonius, arsit Orontes.

Prop. lib. 2. cap. 23.

Et quas Euphrates, & quas mihi misit Oroates.

Dionysius vers. 919.

Τῷ δὲ πρὸς ... Ὀρόντης

... γαῖαν ὀρίζων.

Juv.Sat. 3. *Jampridem Syrus in Tiberim defluxit Orontes.* Hinc *Oronteus*. Prop. l. el. 2.

Aut quid Orontea crinem perfundere myrrhâ.

Item *Oroates*, mons Mediæ, Ecbatanis incumbens. Ptol.

Orontes, Lyciorum dux in bello Trojano, qui capto Ilio cum Æneâ in Italiam navigans, naufragio periit. Virg. Æn. 1.

Oropitæ Catoni, *Oropitum* Antonino, *Orobitum* seu *Orbitum*, in tabulâ Desiderii regis, *Herbanum* Plinio, *urbs vetus* P. Diacono, *Urbsvetana* & *Urbevetanum* Procopio, urbs Hetruriæ mediterranea, inter Viterbum 20. & & Perusiam 30 m. p. *Orvieto* Leandro dicitur. long. 36. 20. lat. 42. 24.

Oropus, vulgò *Zucamini*, teste Alexandro Zardo, *Sufamino* Nardo. op. Bœotiæ in Atticæ confin. in orâ, inter Chalcidem 20, & Tanagram 18. mill. à Thebis 36. ab Athenis 44. Quod cum Athenienses vastassent, à Romanis 500. talentis mulctati sunt, teste Agellio. Item orbs Macedoniæ, patria Seleuci Nicanoris, ab *Oropo* filio Lyconis dicta. Item op. Eubœæ, quod Aristoteli *Græa* dicitur, teste Stephano, quem fis consule.

Orori, civitas. 2 Reg. 23.

Orosa, quæ & *Alinza* Ptol. urbs Mediæ mediterranea, inter Nazadam, & Arsisacam ad ort. *Archiech* Castaldo.

Orosius. Hispanus patriâ, domo (ut Jo. Gerundensis tradit) Tarraconensis, sub Arcadio & Honorio vixit, ut Prosper in Chronicis ait. Hic cum Româ ab Alarico Gothorum rege captâ, gentiles, & hujus, & omnium calamitatum causam in Christianos conjicerent, composuit, hortatu B. Augustini, septem historiarum libros: quibus ostendit, ab Orbe condito, usque ad tempus, quo illa scriberet, (id spatium ipse dicit annorum esse quinquies mille sexcentorum, & duo de viginti) maximas semper atque atrocissimas, per orbem calamitates contigisse. Scriptor est planè utilis, sed qui scriptores Græcos non legerit: imò Græcarum literarum expers fuit. In temporibus etiam crebrò fallitur, ut vel illa ostendunt, quæ in eo castigavit Scaliger in Animadversionibus Eusebianis. Vide Voss. Hist. Lat. 2. 14. qui de eo fusè agit Hist. Pelag. 1. 37.

Orospeda Straboni, *Ortospeda* Ptolemæo, mons Hisp. Tar. post Pyrenæum maximus, longè, lateque diffusus, varia habens nomina, à locis quæ attingit. In Celtiberia enim *Sierra de Molina* dicitur, teste Floriano, in Arevacis & Carpetanis *Palomera d' Avila*. *Puerta di Summa sierra*, *del Pico*, & *della Tablada*, in regno Castellæ vet. In regno autem Legionensi apud Callaicos, *Sierra di Penfria* vocatur.

Orpha, uxor Chelion, filii Elimelech Bethlechemitæ. Ruth. 1. Lat. *cervix*, vel *cervicosa*, sive *suscitatio*, vel *denudatio avis*.

Orpheus, ut scribit Myrleanus Asclepiades, Apollinis & Calliopes, unius Musarum, filius fuit. Virg. in Pollione.

Non me carminibus vincet nec Thracius Orpheus,

Nec Linus; huic mater quamvis, atque huic pater adsit, Orphei Calliopea, Lino formosus Apollo.

Apollonius

Apoll. v. l. 1. Arg. Oeagri, & Calliopes filium facit.

Πρῶτά νυν Ὀρφῆος μνησώμεθα, ὅν ῥά ποτ' αὐτὴ
Καλλιόπη Θρήικι φατίζεται εὐνηθεῖσα
Οἰάγρῳ σκοπιῆς Πιμπληίδος ἄγχι τεκέσθαι.

Alii Oeagri, & Polymniæ, alii Menippes, alii Thamyridis filium fuisse voluerunt, atque Jalemum & Hymenæum hujus fratres fuisse constat. Hunc à Mercurio, sive ut alii habent, à patre Apolline lyram accepisse ferunt, eâque tantum valuisse, ut illius cantu sylvas, & saxa moverit, fluviorum cursum inhibuerit, ferasque mitiores reddiderit. De quibus postea. Quamvis autem multi fuerunt Orphei, testante Suidâ, omnia tamen cæterorum facinora ad vetustissimum Thracem, Oeagri filium referuntur, qui, ut Tzetzes ait Hist. 399. Chil. 12. fuit Herculis coætaneus, ac floruit annis 100. ante bellum Trojanum. Hic primus omnium apud Græcos de Astrologia scripsit. Lucianus de Astrol. Ἕλληνες δὲ οὔτε παρ' Αἰθιόπων, οὔτε παρ' Αἰγυπτίων ἀστρολογίης πέρι οὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεύς, ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης πρῶτος τάδε ἀπηγήσατο. Idem primus Bacchi sacra in Græciam introduxit, & in monte Bœotiæ Thebis, ubi Liber Pater natus est, sacra illa quæ *Orphica* vocantur, in quibus ipse postea fuit laceratus, instituit, ut ait Lactantius de falsâ Religione. Hic multa humanæ, politicæque vitæ utilia invenit, ut ait Pausan. in Bœot. Deorum initia, & universam Theologiam primus aperuit. Scripsit de Elementorum inter se mutuâ generatione, de vi amoris in rebus naturalibus, de Gigantomachiâ, de Raptu Proserpinæ, de Cereris erroribus, de laboribus Herculis, de Idæorum, & Corybantum sacrorum ritibus, de occultis oraculorum responsis, de Veneris & Minervæ sacrificiis, de luctu Ægyptiorum Osiridis causâ, ac de illorum lustrationibus, de vaticiniis, de observationibus auspiciorum, de situ fibrarum, de somniorum interpretatione, de signis ac prodigiis, deque illorum expiationibus, de expiatione inferorum, de ratione & motu astrorum, quo pacto Dii irati placari possint, &c. de quibus omnibus se scripsisse testatur initio Argonauticorum, quæ sub illius nomine circumferuntur. Non defuerunt qui Orpheum & Amphionem magos Ægyptios fuisse arbitrari sunt, ut ait Pauf. in post. Eliacis. Uxorem habuit Eurydicen, cujus amore cum flagraret Aristæus, eamque insequeretur, ut captæ vim inferret, illa per loca devia fugiens à serpente in herbâ latente icta interiit. Virgil. Geor. 4.

Illa quidem dum te fugiens per flumina præceps,
Immanem ante pedes hydrum moritura puella
Servantem ripas altâ non vidit in herbâ.

Tum fama est Orpheum sumptâ citharâ ad inferos descendisse, atque cum mirificam quandam lamentationem cecinisset, lacrymas inferis excitasse; Plutone deinde placato ac Proserpinâ, severissimis mortuorum regibus, cantûs suavitate non solum obtinuisse, ut ipse post visam Eurydicen in lucem rediret, sed etiam ut eam secum abduceret; eâ tamen conditione, ne prius respiceret, quam ad superos pervenisset. Verum cum ille amoris impatiens respexisset, uxorem amisit. Hunc inquiunt, cum ad inferos descendisset, ibi Deorum omnium laudes cecinisse, præterquam Liberi Patris, quem per oblivionem prætermisit: quare iratus Dionysus furorem suis Bacchis immisit, à quibus apud Hebrum flu. fuit discerptus, membraque ejus per agros sparsa, ut à canibus vorarentur: sed tamen à Musis dicuntur fuisse collecta, & in Dio Macedoniæ loco sepulta. Alii dixerunt à Jove fuisse percussum fulmine, sicut Leonides testatur hoc epitaphio.

Θρήικα χρυσολύρην τῇδ' Ὀρφέα Μοῦσαι ἔθαψαν,
Ὃν κτάνεν ὑψιμέδων Ζεὺς ψολόεντι βέλει.

Fertur ejus caput in Hebrum dejectum cum lyrâ in Lesbum delatum fuisse, atque ibi sepultum, Lyram autem inter sidera relatam, & à singulis Musis quarum laudes eximiè cecinerat, novem insignibus stellis insignitam. Alii memorant illum post mortem Eurydices cæterarum mulierum conjugium sprevisse, multisque persuasisse hominibus, malum ingens esse fœminam; quare cum multi abstinerent à nuptiis fœminarum, ab illis per simulata Liberi Patris sacrificia discerptus fuit, teste Apollodoro libro de Diis. Alii turpissimam causam tradiderunt; aiunt enim eum ψευδεραστίας authorem fuisse, quam ita attigit Ovidius.

Ille etiam Thracum populis fuit author amores
In teneros transferre mares; citraq; juventam
Ætatis breve ver, & primos carpere flores.

Vide Rhod. 15. 19. Pauf. in Bœot. indignatas ait Thracum fœminas, quòd ob cantûs suavitatem multos viros secum abduceret. At Gelous Apollodorus in Philadelphis, judicem Calliopem electam fuisse inquit à Jove, contendentibus Venere & Proserpinâ de Adonide; quæ cum Adonidem communem adjudicasset, Venus indignata mulieres in Orpheum filium ejus concitavit. Alii dicunt ita Venerem vertisse amorem omnium mulierum in Orpheum, ut ab illis raptim captus, dum inter se contenderent de Orpheo, fuerit laniatus. Agatharchides Cnidius lib. 22. rerum Asiaticarum, Orpheum scripsit, mortuâ Eurydice, venisse ad Aorrhum in Thesprotidem ubi pervetus erat oraculum evocandarum animarum: ibi cum Eurydicem sibi adesse putasset, seque deceptum comperisset, sibi mortem conscivisse. Inde scripsit Pausanias, luscinias quæ forent circa sepulcrum Orphei in Thraciâ cantum emittere cæteris omnibus suaviorem. Denique alii vitæ pertæsum post mortem uxoris sibi manus intulisse inquiunt præ mœrore. *Vetustissimum poetarum* appellat Lactantius lib. 1. versus autem qui illi vulgo tribuuntur, εἰσὶν ὑπὸ Ὀνομακρίτου τοῦ Ἀθηναίου συντετάχθαι, ait Tatianus. Clarissimus Vossius Orphea hunc nunquam fuisse putat, sed esse nomen ab antiquâ Phœnicum linguâ, quâ usi Cadmus, ejusque posteri, atque à scientiâ nomen hausisse. *Arifa* enim Arabibus est *scire*; Unde *Arif*, *sciens*, *doctus*. Hanc sententiam verisimiliorem facit quod Cic. lib. 1. de N. D. refert, Aristotelem prodidisse Orphea istum nunquam fuisse, quæ vero carmina ejus nomine circumferuntur, eâ à Pythagoricis attribui *Cercopi* cuidam, vel, ut legi debet, *Cercopi*. Nota etiam Originem negasse ulla Orphei scripta suo ævo extitisse, lib. 1. κτ̃ Κίλσε. Fabulam Orphei optimè omnium fusè tractat Virgil. Geor. lib. 4. Et

Proximus huic, longo sed proximus intervallo

Ovidius Met. lib. 11. Vide Boetium de Consol. Phi. l. 3. Mythologiam ejus habes apud Nat. Com. lib. 7. cap. 14. Et eam quoq; breviter innuit Horatius ad Pisones.

Sylvestres homines sacer, interpresq; Deorum
Cædibus & victu fœdo deterruit Orpheus,
Dictus ob hoc lenire tigres, rapidosq; leones.

Poetæ plurimi sunt in laudibus ejus decantandis, apud quos, imo & Oratores ac Philosophos movit Orpheus suâ citharâ & cantilenâ Homines, Deos, Astra, Fluvios, Mare, Ventos, Arbores, Volucres, Animalia, Lapides, Montes, Inferos. I. Homines. Calpurnius Ecl. 2.

Convenit umbrosâ quicunq; sub ilice lentus
Pascit oves. ———

Plato quoq; in *Protagorâ* ait Protagoram ipsum homines cantu & eloquentiâ demulcisse ὥσπερ Ὀρφεύς. II. Deos. Calpurnius ubi supra. — *Faunusq; pater Satyriq; bicornes*

Adfuerant, sicca Dryades pede, Naiades udo

Sil. Italicus lib. 11.

Auditus Superis, auditus Manibus Orpheus.

III. Astra. Hæc, si non ipse, certe ejus lyra ex fictione Manilii. Nam de hâc, quæ in cœlo est, ita ille.

Tunc silvas & saxa trahens, nunc sidera ducit:
Et rapit immensum mundi revolubilis orbem.

IV. Fluvios. Apoll. l. 1. Argon. — Ποταμῶν τε ῥέεθρα.
Horatius Carm. lib. 1.

Arte maternâ rapidas morantem
Fluminum cursus. ———

Prop. l. 3. cum illo loquens. —— *Te concita dicunt*

Flumina Threiciâ detinuisse lyrâ.

Seneca in Herc. Furente.

Ars quæ præbuerat fluminibus moras.

Et in Medeâ. *Ille vocali genitus Camænâ,*

Cujus ad chordas modulante plectro
Restitit torrens. ———

Calpurnius.

Et tenuere suos properantia flumina cursus.

Sidonius Panegyr. Anth.

Cum

Cum starent Hebri latices, cursuq; ligato
Fluminis attoniti carmen magis unda sitiret.

Boëtius ubi de Orpheo.

Sylvas currere mobiles,
Amnes stare coegerat.

V. Mare. Antipater in carmine de Orpheo inter alia nominat παταγεῦσαν ἅλα *mare obstrepens*, quod ille flexit suo cantu. Inde pulchra illa fictio Valerii & Papinii de nave Argo per mare eunte, quam Orpheus suo cantu dirigebat, elemento illi imperans. Ait prior lib. 1.

Nec verò Odrysius transtris impenditur Orpheus,
Haud pontum remo subigit, sed carmine tonsas
Ire docet, summo passim ac gurgite pugnent.

Posterior lib. 5. Thebaidos.

——— *Oeagrius ille*
Acclivis malo mediis intersonat Orpheus
Remigiis, tantosque jubet nescire labores.

Utrique Silium adjungas, qui sic lib. 11.

Quin etiam Pagasæa ratis, cum cærula nondum
Cognita terrigenis, pontoque intrare negaret,
Ad puppim sacra citharâ eliciente carina,
Adductum cantu venit mare.

VI. Ventos. Calpurnius de Orpheo.

Desistunt tremulis decurrere frondibus Euri.

Horat. ait. lib. 1. Carm. Od. 12. tardatos Orphei arte

Fluminum cursus, celeresque ventos.

Senec in Medeâ de rebus Orphei. *Silucre venti.* Antipater lib. 3. Anthologiæ dat illi domitum ἀνέμων βρόμον, *ventorum impetum.* Et usurpat verbum κοιμάσαι *consopiet.* VII. Arbores. Euripides in Bacchis de Orpheo. Συνάγει δένδρεα, *conduxit arbores.* Dio Chrysostomus Orat. 53. φυτὰ nominat inter alia. Et Orat. 73. ita ait. Ἔτι δὲ τὰ δένδρα προσιόντα ἅμα τῷ καρπῷ τε καὶ ἄνθει, *concurrisse arbores ad illum, unà cum fructibus, & floribus.* Antipater inducit θελγομένας δρύας *permulsas quercus.* Senecâ in Medeâ. *Sylvas trahit.* Et Ovid. eleg. 1. lib. 4. Trist. *Cum traheret sylvas Orpheus.* Horatius: *insecutæ Orphea sylvæ.* Et,

——— *Auritas fidibus canoris*
Ducere quercus. ———

Claud. 2. de laud. Stilic.

——— *Orpheo migrantes pectine sylvas.*

Idem in Præf. lib. 2. de Rap. Pros.

Sylvaque Bistoniam sæpe secuta chelyn.

Sidonius Apollinaris. —— *Dignisque canoris*
Compulit auritas ad plectrum currere sylvas.

VIII. Volucres. Calpurnius.

Et quæcunque vagis altum ferit aëra pennis.

Seneca in Herc. Fur. *Aves traxerat.* Et in Medeâ.

Cui suo cantu volucris relicto
Adfuit totâ comitante sylvâ.

Ovid. Met. 10. —— *Attonitas etiamnum voce canentis*
Innumeras volucres. ———

Silius. *Immemor & dulcis nidi, positoque volatu,*
Non motâ volucris captiva pependit in aurâ.

Orpheus ipse de avibus. —— Ἦκε δ' ἐλάθοντο καλιῆς.
Dio Chrysostomus Orat. 78. meminit τῶν ὀρνίθων κατακηλουμένων πρὸς αὐτὸν (Ὀρφέα) ᾄδοντα. Et Orat. 32. numerat πτηνὰ καὶ τετράποδα. IX. Animalia. Euripides in Bacchis inter res Orphei numerat θῆρας ἀγρώτας, *feras sylvestres.* Ut etiam Dio Orat. 32. τὰ θηρία ἡμέρωσε, *feras mansuefecit.* Et 78 meminit τῶν θηρίων κηλουμένων ὑπὸ τῆς φωνῆς, καὶ παρεστηκότων πράως, καὶ ἀθορύβως, *ferarum, quæ ejus voce leniebantur, astabantque prope illum mansuetè, & quietè.* Prox. lib. 3. *Orphea te tenuisse feras.* Ovid. 3. Art. Am.

——— *Victas obstupuisse feras.*

Pausan. quoque lib. 9. ait, videri statuam Orphei, quam circumstabant feræ expressæ in marmore, atque ære. Boetius de Cons. Philos. lib. 3.

Junxitque intrepidum latus
Sævis cerva leonibus,
Nec visum timuit lepus
Jam cantu placidum canem.

Ex hoc miraculo pulchrè Claud. ubi supra de Orpheo jam cessante à Musicâ.

Sæva feris Natura redit, metuensque leonem.
Implorat cithara vacca tacentis opem.

X. Lapides. Antipater petras inducit ab Orpheo θελγομένας *mulsas.* Apollon. Argon. 1. —— Πέτρας
θέλξαι ἀοιδάων ἐνοπῇ. Orpheus ipse in Argon.
Πέτραι δ' ἐσμαράγευν, *sonuerunt saxa,* videlicet ad Varis modos. Dio Chrys. Orat. 53. λίθους κηλεῖν καὶ ἄγειν, *delinire saxa & ducere.* Et Orat. 78. καὶ τῶν λίθων κινουμένων, καὶ ξυνιόντων, ὥστε μεγάλα ἔρμαλα ἀθροίζεσθαι λίθων πλησίον αὐτοῦ.

Ovid. 3. de Art. Am.

Saxa, ferasque lyrâ movit Rhodopeius Orpheus.

Et lib. 3. Amor.

Duraque percussam saxa secuta lyram.

Seneca in Medeâ. *Qui saxa cantu mulcet.*

XI. Montes. Orpheus ipse in Argon.

Ἔστη δ' αἰπεινὰ κάρηνα, καὶ ἄγκεα δενδρήεντα
Πηλίου. Cassius Parmensis.

Convulsosque suis scopulos radicibus egit.

Silius Italicus.

Non illo Pangæa juga, aut Mavortius Hæmus,
Non illo modulante sonos stetit ultima Thrace,
Cum sylvis venere feræ cum montibus amnes.

Claud. lib. 3. de Consul. Honorii.

——— *Rhodopeia saxa*
Orpheis animata modis.

Sidon. Apollin. in Panegyr. Anthemii Aug.

Qui cantu flexit scopulos.

XII. Inferos. Virg. Geor. 4.

Quin ipsa stupuere domus, atque intima lethi
Tartara, cæruleosque implexæ crinibus angues
Eumenides, tenuitque inhians tria Cerberus ora;
Atque Ixionei vento rota constitit orbis.

Ovidius 3. Art. Am. ait illum movisse.

Tartareosque lacus, tergeminumque canem.

Idem Metam. 11.

Talia dicentem, nervosque ad verba moventem
Exangues flebant animæ.

Seneca in Herc. Fur.

Immites potuit flectere cantibus
Umbrarum dominos.

Silius Italicus. ——— *Pallida regna*
Bistonius vates, flammisque Acheronte sonantem
Placavit plectro, & fixit revolubile saxum.

Orphitus, Consul cum Prisco, A. U. C. 901.

Orphneus, unus ex equis Plutonis à *tenebris* nomen habens. Claud. in fine lib. 1. de Rapr. Pros.

Orphneus crudele micans, Æthonque sagittâ
Ocyor, & Stygii sublimis gloria Nyctheus
Armenti, Ditisque notâ signatus Alastor.

Orthea, *Forfair*, vel *Forfar*, teste Camdeno, op. Scotiæ in Angusiâ reg. inter Brechinum ad ort. & Duncaledinum ad occ. 12. m. p. Aliis est *Newcastle* op. Northumbriæ apud Tinam flu. à Dunelmo 12. m. p. in Bor. Bervicum versus. Item op. Mysiæ sup. ad Margum flu. in Danubium influentem, *Horreum Margi* Antonino.

Orsuta, Arm. min. urbs. Prol. *Tamisa* Antonini, ut putat Simlerus, ipse autem legit *Horsa* ex codicibus fortè mendosè.

Orsia, vide *Orisia*.

Orsilochus, fil. Idomenei, qui patrem sequutus ad expeditionem Trojanam, quum per totum bellum ex voto omnia successissent, in exitu rei, ob insolentiam, dum obstaret totis viribus, ne ex prædâ capti Ilii sors debita daretur Ulyssi, ab eo occisus est. Item fil. Alphei flu. Hom. Il. 5. & nomen Trojani cujusdam, de quo Virg. lib. 11.

Orsona, *Urso* colonia Straboni, & Plinio, quæ & *Genua Urbanorum* eidem Plin. *Ursa* autem Aulo Hirtio, op. amplum Hisp. Bæticæ, ducatus, & Academia in Vandalitia, inter Hispalim 8. & Malacam 16. ab Astigi 5. leuc. in merid. *Ossuna* Morali.

Ortalus, Qu. Hortensii nepos. Tac. An. 2. & Suetonius in Tiberio. Val. Max. lib. 3. ubi *Corbio* vocatur. Forsan hic est ad quem Catullus Epigr. 66.

Etsi me assiduo confectum cura dolore
Sevocet à doctis Ortale virginibus.

Orthagoras, de rebus Indiæ volumen condidit. Ælianus de An. l. 16. c. 35. & l. 17. cap. 6.

Orthe, Magnesiæ civitas Plinio, Perrhæbiæ vero Straboni, quæ quibusdam (ut idem scribit) *Phalanneorum arx* credita fuit, vide *Hippia*.

Orthia, Diana apud Lacedæmonios, in cujus sacrificiis adolescentuli, qui *Bomonicæ* dicebantur, aris superpositi contendere solebant, qui plura verbera sustineret. Plut.

Orthocorybantii, pop. Scythiæ in Asiâ. Herod. lib. 3.

Orthopagos, vide *Thurium*.

Orthosia, *Antaradus* prius, teste Plinio; *Orthosias* Straboni. *Orthosis* Dionysio. *Tortosa* Moletio & aliis, urbs Phœnices episc. sub Arch. Tyrio in orâ, inter Balaneas ad Arct. 24. & Tripolim ad Austr. 50. m. p. Item cognomen Minervæ ab *Orthosio* Laconiæ mont. in reg. Peloponnesi.

Orthura, urbs Indiæ citer. ampla & regia in mediter. apud oram in ort. inter Narsingam & Bengalam à quâ in occ. ad 200 leuc. abest. *Orissa* Castaldo.

Orton, vel *Ortona*, Italiæ op. in Marrucinis, non longè ab Aterno amne. Strabo lib. 5. Μετὰ Ἄτερνον Ὄρτων, ἐπίνειον Φρεντανῶν. Ptolemæus falsò Pelignis tribuit; ut magnus est Italiæ turbator. Πελιγνῶν, inquit, Σάγρου ποταμοῦ ἐκβολαί. Ὄρτων. Hodie etiam *Ortona* vocatur. long. 38.35. lat. 42. 40.

Ortopula, *Ortopla*, Ptol. op. Liburniæ litoralis, inter Seniam ad occ. & Vegiam ad ort. *Ortopola* Moletio.

Ortospana, Paropanisi in Asiâ urbs. Ptol. *Candahar* Castaldo.

Ortospanum, Indiæ urbs, inter Arachosiorum urb. 50. & Indum flu. 337. m. p. distans. Plin.

* *Ortospeda*, vide *Orospeda*, & Boch. de Ph. Col. l. 1. c. 34.

Ortygia, Delos à copiâ *coturnicum* sic dicta. Est & lucus Ephesiorum, teste Tacito, & alius apud Panormum Milesiorum Straboni. Insula quoque Siciliæ apud Syracusas. Virg. Æn. 3.

Linquimus Ortygiæ portus, pelagoque volamus.

Vide Steph. in Ἔφεσος & Αἰτωλ.

Orus, Ægypti rex, ante U.C. an. plus minus 830. Item Apollo sic dictus apud Ægyptios: Et Grammaticus quidam apud Eust. in Iliad. λ. ubi etiam cum Ælio Dionysio, & Alexandro Cotryænsi conjungitur. Vide Etymologum in Πάταικος, & Seldenum de Diis Syris Synt. 2. c. 16. Item Historicus, vel Geographus, cujus mem. Steph. in Νεῖλε κώμη.

Orychion, locus Atticæ.

Oryx, locus Arcadiæ ad Ladonem flu. Pausan.

O S.

Osaias, nomen viri, 2 Esdr. 12. Lat. *salvator*, vel *salus Domini*.

Osaea, Sardiniæ op. Ptol. Simlerus dubitat, num sit *Othoca* Antonini. *Salinò* Nigro dicitur.

Osca, vulgo *Huesca*, urbs Hisp. citer. in regno Arragonio. Hic Sertorius vitam morte commutavit. Velleius: *Sertorium inter cœnam Etosca interemit*. Imo *Osca*. Strab. lib. 3. de eodem Sertorio Ἐτελεύτα δ' ἐν Ὄσκᾳ. Ita enim egregie emendavit Cl. Puteanus; ubi olim corrupte ἰλέρδᾳ. Florus etiam 3. 22. Oscam inter urbes recenset, quæ Sertorio occiso in potestatem Romanam venere. Locus illius ita scribendus est: *Ipse quoque in Romanam fidem venere urbes, Osca, Thermes, Tutia, Valentia, Uxama*. long. 21. 20. lat. 43. 00.

Osca, urbs Bæticæ in Tarracon. confin. *Escua* Plinio. vulgo *Huescar*, vel *Guescar*, inter Basti 7. & Caravaccam in Bor. 14 leuc.

Oscarus; vulgo *Ousche*, teste Cænali, flu. Gall. Celt. per Burgundiam (Divionem orbem interluens) in Ararim flu. inter Auxonam & Suram fluens.

Oscella, op. Insubriæ in Lepontiorum confinio apud Mont. Sempronium. Ptol. *Domo d' Oscela* Italis dicitur. long. 39. 10. lat. 45. 08.

Oschophoria, festa Atheniensus hanc ob causam instituta. Athenienses ob cædem Androgeo, Cretensibus ad 9 an. pœnæ causâ 7 adolescentes, totidemque puellas, oraculi jussu pendere cogebantur. Cumque tertia pensio jam exigeretur, Theseus cum reliquis profectus, illâ tributi vexatione patriam liberavit, & in rei memoriam Ὀσχοφόρια cum suis redux constituit, Χαριστήρια ἀποδιδοὺς, ut ait Proclus, Ἀθηνᾷ καὶ Διονύσῳ, οἱ αὐτῷ κατὰ τὴν νῆσον τὸ ἀπὸ Κρήτης ἐφάνησαν. Alii in Honorem Liberi Patris & Ariadnæ instituta tradiderunt; vel quod reditus in id tempus incidisset, quo fructus auctumni colliguntur. Plut. utrumque tangit. Φέρουσι δὲ Διονύσῳ καὶ Ἀριάδνῃ χαριζόμενοι, διὰ τὸν μῦθον, ἢ μᾶλλον ὅτι συγκομιζομένης ὀπώρας ἐπανῆλθον. Ex postremo hoc mihi cum Plutarcho magis placet; cui & ipsa ratio nominis adstipulatur, ἀπὸ τοῦ φορεῖν τὰς ὄσχας. At ὄσχη apud Harpocrationem est κλῆμα βότρυς ἐξηρτημένους ἔχον. Unde Hesychius. Ὄσχαι, κλήματα βοτρύων γέμοντα. Porro solennitatem auspicabantur adolescentes duo ex ordine nobilium & divitum electi. Harpocration ex Philochoro, Ἔνεκα τῆς κοινῆς σωτηρίας νομίσαι τοὺς καλουμένους Ὀσχοφόρους καταλέγειν δύο τῶν γένει καὶ πλούτῳ προεχόντων. Atque hi adolescentes habitu muliebri ornabantur. Proclus in Chrestomathiâ. Τοῦ χοροῦ δὲ δύο νεανίαι κατὰ γυναῖκας ἐσταλμένοι, κλῆμά τι ἀμπέλου κομίζοντες μεστὸν εὐθαλῶν βοτρύων (ἐκάλουν δὲ αὐτὸ ὄσχην, ἀφ' οὗ καὶ τοῖς μέλεσιν ἡ ἐπωνυμία) τῆς ἑορτῆς καθηγοῦντο. Præterea certamen cursûs inter adolescentes committebatur: quos omnes & patrimos, & matrimos & genere nobiles esse oportebat; cursu autem à Bacchi templo ad Minervæ Scirados contendebant. Scholiastes Nicandri in Alexipharmacis. Ὀσχοφόροι δὲ λέγονται Ἀθήνησι παῖδες ἀμφιθαλεῖς, ἁμιλλώμενοι κατὰ φυλὰς, οἱ λαμβάνοντες κλήματα ἀμπέλου, ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύσου ἔτρεχον εἰς τὸ Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερόν. Εἰσὶ δὲ κλήματα ἔχοντα βότρυς. Hesychius. Ὀσχοφόρια, παῖδες ἀγαθοὶ ὑπάρχοντες καταλέγονται, οἱ φέροντες τὰς ὄσχας εἰς τὸ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερόν. Εἰσὶ δὲ κλήματα ἔχοντα βότρυς. Hoc Minervæ templum erat in Phalero. Hesych. Ὠσχοφόριον, τόπος Ἀθήνησι Φαληροῖ, ἔνθα τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερόν. Nam alterum erat Minervæ templum in Sciro, pago inter Athenas & Eleusinem, de quo dicemus in *Scirophoria*. Vide Castellanum de Fest. Græcorum.

Osci, pop. Campaniæ in Latii & Samnii conf. *Sidicini* postea dicti, teste Strab. quorum urbs Teanum. Virgil. Æneid. 7. *Oscorumque manus.* ————

Sic ab oris fœditate dicti. *Osci* enim apud veteres, turpitudinis, libidinis, & sermonis notantur, autore Festo ex Titinnio. Unde *Oscè loqui*, proverb. dicitur de iis, qui turpiter, & impudicè loquuntur. *Osce* etiam & *Volsce* fabulari dicuntur, qui Latinè nesciunt loqui. Scuptieè Horatius. ——— *Messi clarum genus Osci.*

Oscius, mons & flu. Thraciæ ex eodem monte apud Rhodopen non longè ab Hebro fluvio. Thucydides.

Oscus, Thuscorum rex, an. ante U. C. 540. Ejus insigne fuit serpens.

Osee, fil. Ela. 4 Reg. 15. Nomen item Prophetæ fil. Beeri. Os. 1. Item Josue sic dictus fil. Nave. Num. 13. Lat. *salvator*, aut *salus*.

Osi, pop. Germ. quos Althamerus ponit in Slesiâ, obi *Oppeln*, & *Neisse* urb. sunt. Reyneccius vero in Westphaliâ, quorum urbs est *Osenburg*, vel *Osnaburg*, quasi *Osorum burgum*, à Monasterio 6 leuc. in Bor. Bremam versus. Rantzovius vero in ins. maris Baltici, quam *Oesel* vocat.

Osiba, Albaniæ urbs. Ptol.

Osicerda, vel *Ossera*, teste Varrerio, op. Hisp. Tarracon. in regno Arragonio. Ptol. Plinius *Osigerdense* vocat.

Osilia, ins. cum urbe in sinu Venedico, Livoniæ adjacens; vulgo *Oesel*.

* *Osincum*, pagus Corsicæ, ad Hieri flu. ortum. Ptol. *Omiso*, ut putatur, hodie dicitur.

Osiris, Jovis fil. ex Niobe Phoronei filiâ. Cujus nomine non solum Sol intelligebatur apud Ægyptios, verum etiam Dionysius sive Bacchus, Jupiter quoque pater, justus, & dux, quique unà cum Anubi Gigantes ex Italiâ expulisse legitur. Quibusdam *virum beatum* significare videtur, & proinde rectissimè derivari ab אשר *Aschre beatus*, & איש *Isch* vir. Aliis Ægyptiacum placet etymon. Scribit enim Plut. *Os* apud Ægyptios designare *multum* & *iri oculum*, lib. de Is. & Os. quod etiam approbat Eusebius. cui propterea, ut Dionysius, πολυόφθαλμος dicitur. Idque cum Solis significato probe congruit. Eadem ratione justum esse dixerunt. Quid ita? Annon Orpheus affirmat Solem esse δικαιοσύνης ὄμμα? Annon Theologi veteres Justitiam prodiderunt è medio Solis throno

throno per cuncta propagari, omniaque dirigere? Ex Plutarchi libro etiam colligitur *Osirim* Nilum vocari, & nigro fuisse corporis colore: & Hellanico teste Ὄσιριν appellatum à sacerdotibus, proprio vero nomine *Arsaphen* dictum, quod Plut. tamen parum probat, qui & eum nomen accepisse ait ἐκ τοῦ ὁσίου ἱεροῦ, *ex sacro sancto*. Hinc Suidas. *Deum hunc alii Jovem esse dixerunt, alii Nilum, propter modium, quod in capite habet, & cubitum, mensuram aquæ scilicet.* Plinio *Pan, Serapis, & Ammon* dicitur. Cultus tandem & Romæ fuit, pluresque ei ædes & templa extructa fuisse ex P. Victoris, & Onuphrii Panvinii descriptionibus 14. Regionum urbis apparet. Columnæ ejus teste Diodoro, hujusmodi fuit inscriptio. Πατὴρ μέν ἐστί μοι Κρόνος, νεώτατος θεῶν ἁπάντων. Εἰμὶ δὲ Ὄσιρις ὁ βασιλεύς, ὁ στρατεύσας ἐπὶ πᾶσαν χώραν, ἕως εἰς τοὺς ἀοικήτους τόπους τῶν Ἰνδῶν, καὶ τοὺς πρὸς Ἄρκτον κεκλιμένους μέχρι τῶν Ἴστρου ποταμοῦ πηγῶν, καὶ πάλιν ἐπὶ τἄλλα μέρη ἕως Ὠκεανοῦ. Εἰμὶ δὲ υἱὸς Κρόνου πρεσβύτατος, καὶ βλαστὸς ἐκ καλοῦ τε καὶ εὐγενοῦς ᾠοῦ σπέρματος, συγγενὴς ἐγεννήθην ἡμέρας, καὶ οὐκ ἔστι τόπος εἰς ὃν ἐγὼ οὐκ ἀφῖγμαι, διαδοὺς πᾶσιν ὧν ἐγὼ εὑρετὴς ἐγενόμην. Agriculturam Ægyptios docuit, quod beneficium occasio procul dubio fuit quamobrem pro Deo cultus sit. Tibull. lib. 1. el. 7.

Primus aratra manu solerti fecit Osiris,
Et teneram ferro sollicitavit humum.
Primus inexperta commisit semina terra,
Pomaque non notis legit ab arboribus.
Hic docuit teneram palis adjungere vitem,
Hic viridem durâ cædere falce comam.

Suidas. Ὄσιρις. Τοῦτον οἱ μὲν λέγουσιν εἶναι τὸν Διόνυσον, οἱ δὲ, ἄλλον, ὃν ὑπὸ Τυφῶνος δαίμονος κατασπαραχθῆναι, καὶ μέγα πένθος γενέσθαι τοῖς Αἰγυπτίοις, καὶ τοῦ στρατηγοῦ μοῖραν ποιεῖσθαι ἐπὶ πάντα τὸν χρόνον. Typhon ille frater ejus fuit. Diod. Sic. lib. 1. Φασὶ γὰρ νομίμως βασιλεύοντα τῆς Αἰγύπτου τὸν Ὄσιριν ὑπὸ Τυφῶνος ἀναιρεθῆναι τοῦ ἀδελφοῦ, βιαίου καὶ ἀσεβοῦς ὄντος. Ejus mem. Juvenalis Sat. 8.

Exclamare libet populus quod clamat Osiri
Invento. ———

Id est, non minori lætitiâ, quam Ægyptii exultant, ubi invenerint Apim bovem, qui Osiridem, i. e. frumenti lationem repræsentet, exclamantes εὑρήκαμεν, συγχαίρομεν. Athenagoras Orator in legatione pro Christianis. Per hunc jurare solebant veteres. Horat. 1. Epist. 18.

——— *Licet illi plurima manet*
Lacryma, per sanctum juratus dicat Osirim,
Credite, non ludo. ———

Non prætermittendum est hoc loco quod de Osiride habet Mercurius ille Trismegistus in τῇ Κόρῃ τοῦ Κόσμου Osiris ibi σωμάτων ἑκάστου ἔθνους ἡγεμὼν, καὶ ἰσχύος, καὶ ῥώμης καθηγητὴς appellatur, nominibus puta, quæ ad eum proprie apud Ægyptios spectabant. Eum nempe corporum, adeoque itinerum, uniuscujusque gentis, virium item ac roboris ductorem esse, sive ducem ostendebant Hierophantæ. Vide plura de Osiride apud Seldenum lib. De Diis Syris.

Osismi, Cæsari, *Osismii*, Pomponio & Plinio, pop. Gall. Celt. in orâ Britanniæ minoris, quorum tractus adhuc *Osismer*, teste Bertrando Argentæo, dicitur. *Timios* vocat Pytheas apud Strabonem, qui eos quoque *Sismios* appellat.

Osmus, flu. Mysiæ. Cedrenus. *Sladitza* Leunclavio.

Osochor, rex Ægypti an. ante U. C. 170.

Osones, op. olim, nunc pagus Pannoniæ sup. *Zanto*, teste Lazio.

Osopium, urbs Carnorum apud Tilavemptum flu. *Osopo* hodie.

Osorton, rex Ægypti an. fere 110. U. C.

Osphagus, flu. Macedoniæ apud Erigonem. Livius.

Osquidates, pop. Gall. Aquitanicæ. Plin. 4. 15.

Osrhoene, reg. Syriæ in Mesopotamiæ confinio, in quâ Edessa & Nicephorium urbes juxta Euphratem flu. Pop. *Osroeni*, de quibus vide Herodianum sub finem lib. 6. & principium lib. 7.

Ossa, Italiæ flu. in Tusciâ. Ptol. *Fiore* hodie dicitur.

Ossa, mons in finibus Thessaliæ, Centaurorum stabulum, quem Seneca dicit Olympo quondam fuisse conjunctum; Herculis autem operâ abscissum, ab eâ parte ubi per Tempe fluit Peneus fluvius. In hoc esse fertur tanta pinorum copia, ut in flexione, atque reflexione ramorum tonitrua referantur. Quod Lucanus lib. 1. tetigit.

Quantus pinifera Boreas cum Thracius Ossa
Rupibus incubuit, curvato robore pressa
Fit sonus, aut rursum redeuntis ad æthera sylvæ.

Virg. Geo. 1. ubi de Cœo & Typhœo.

Ter sunt conati imponere Pelio Ossam,
Scilicet atque Ossæ frondosum involvere Olympum.

De quorum montium substructione Græci & Latini frequentissimè agunt. Hom. Odys. 11.

Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ
Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη.

Antipater Sidonius. — Οὐκ Ὄσσῃ Πήλιον ἀνθέμενος.

Ovid. Fast. 1.

Sic petitur cœlum, non ut ferat Ossan Olympus,
Summaque Peliacus sidera tangat apex.

Horat. lib. 3. Od. 4. sine mentione Ossæ.

Fratresque tendentes opaco
Pelion imposuisse Olympo.

Seneca in Herc. Fur.

Videat sub Ossâ Pelion Chironium:
In cœlum Olympus tertio positus gradu
Perveniet, aut mittetur.

Et in Agamemnone. ——— *Stetit impositâ*
Pelion Ossa; pressit ambos
Pressit Olympus. ———

Ovid. Met. 1.

Tum pater omnipotens misso perfregit Olympum
Fulmine, & excussit subjectum Pelion Ossa.

Sidon. Apoll. ad Magnum Felicem plures conjungit:

Nec Phlegra legis ampliata rura,
Missi dum volitant per astra montes,
Pindus, Pelion, Ossa, Olympus, Othrys.

Ossenburgum, sive *Osnabrugum*, insignis Saxoniæ civitas, à Julio Cæsare erecta, duobus Canonicorum collegiis celebris. Multum sibi lucri ex cinericio & lineo panno comparat; sub paucis annis munitior facta: situ amœnam obtinet vallem, amnique Hasâ irrigatur. Carolus M. Saxonibus 33. annorum bellum edomitis, Widekindi etiam arce, huic urbi vicinâ, expugnatâ, eâque imposito præsidio firmatâ, decem in Saxoniâ episcopatus instituit, quorum præcipuum Osnaburgensem esse voluit. Summè etenim hanc urbem præ cæteris coluit, cui privilegium novæ Scholæ concessit, ubi Græcæ & Latinæ literæ è viris doctis traderentur. Munsterus.

Osseria, vulgo *Ossery*, urbs Hiberniæ Episc. sub Arch. Dublinensi, in Lagìniâ reg. Fano S. Canici propinqua, ad 3 m. p. recedens. Camdeno autem & aliis non urbs est, sed comitatus, qui episcopatum habet conjunctum Kilkenniensi, cujus sedes episc. Kilkennia est, seu Fanum S. Canici.

Osseriates, Ptol. *Oseriates* Plinio, pop. Pannoniæ sup. apud Dravum flu. incolentes, Jassiis & Coletianis finitimi.

Osset, op. Hisp. Bæt. quod & *Julia Constantia* Plinio, Hispali finitimum, sed excisum, *Triana* Pineto. *Sevilla la Vaja* Marinæo.

Ossonaba, urbs Lusitaniæ excisa. *Lusturia* Plinio, *Onoba* Melæ, *Sonoba* Straboni. *Exaba* Mauris dicta, *Estoy* Hispanis, & *Estombar* aliis apud Sylvam urb. quæ illi successit. long. 11. 30. lat. 37. 00.

Osteodes, insulæ Siciliæ adjacentes ab eâ parte quâ Africam spectat. Plin. 3. 8. Vulgo *L. Pozzelli*. Nomen Græcum est *ab ossibus* defunctorum ibi fame à Carthaginensibus interfectorum, teste Diodoro Siculo.

Ostia, urbs ad ostia Tiberis sita, ab Anco Martio condita, teste Livio, in ipso mari fluminisque confinio, ab urbe Româ 16 m.p. distans. Ad Cardinalem seniorem, à quo Pont. Max. coronatur, pertinet. Hic Fausta mulier uno partu duos mares, & duas fœminas peperisse dicitur. Strabo τὰ Ὤστια dicere solet, ubi alii τὴν Ὠστίαν vocant. Dion. Halic. lib. 3. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ τοῦ ποταμοῦ καὶ τῆς θαλάσσης ἀγκῶνι πόλιν ὁ βασιλεὺς ἐτείχισεν, ἣν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ὠνόμασεν, ὡς δ' ἂν ἡμεῖς εἴποιμεν θύραν. Festus. *Ostiam urbem ad exitum Tiberis in mare fluentis, Ancus Martius rex condidisse, & fœminino appellasse vocabulo fertur.*

Quod autem Strabo ait Ostiam esse ἀλίμενον διὰ τὴν πρόσχωσιν, repugnat Dionysius, cujus hâc de re verba operæ pretium fuerit attexere. Ἐστὶ δὲ τοῦτο ἔργον κατασκευάζεται ἐπὶ τῆς ἐμβολαῖς αὐτοῦ, λιμένι χρώμενος αὐτῇ τῇ τοῦ ποταμοῦ στόματι. Εὐρύνεται γὰρ ἐπὶ πολύ τι θαλάττῃ συνάπτον, καὶ κόλπους λαμβάνει μεγάλους οἵους οἱ κράτιστοι τῶν θαλαττίων λιμένων. Ὁ δὲ μάλιστα θαυμάσειεν ἄν τις, οὐκ ἀποκλείεται τοῦ στόματος ὑπὸ τῆς θαλαττίας θινὸς ἐμφραττόμενος. Idem Dionys. affirmat Tiberis ostium unum esse γνήσιον, quo mare ingreditur. At Rutilius ita scribit.

Tum demum ad naves gradior, quà fronte bicorni
Dividuus Tiberis dexteriora secat.
Lævus inaccessis fluvius vitatur arenis,
Hospitis Æneæ gloria sola manet.

Inde *Ostiensis lacus*, hodie pene exsiccatus; & *Ostiensis Porta*, una ex Portis Romæ, quæ *Tergemina*, & vulgo *Porta di S. Paulo* vocatur & *Via Ostiensis*, quæ Ostiam deducit.

Ostiones, pop. ad Oceanum occidentalem Stephano, quos etiam *Cossinos* vocari ait. Pytheas apud Strabonem *Ostiæos* vocat.

Ostippo, urbs Hisp. Bæticæ, in orâ litorali, à Calpe 6. leuc. Malacam versus, olim sub Hispalensi conventu. Plin. vulgo *Estepona*. long. 15. 25. lat. 36. 00.

Ostra, Umbriæ op. Ptol. Pop. *Ostrani* Plinio dicuntur.

Ostracine, urbs Palæstinæ in Ægypti confin. cui à Ptolemæo tribuitur. *Stragoni* Pineto. long. 64. 15. lat. 31. 50.

Ostrogothi, Goth. qui Orientem versus habitant.

Ostracismus, species judicii popularis apud Athenienses. Heraclides ab Hippiâ tyranno, Pisistrati filio, adversus eos qui tyrannidem appeterent, institutum scribit. Ælianus vero à Clisthene. Est autem Ὀστρακισμὸς dictus ab Ὄστρακον *testula*, in quâ nomen ejus, quem urbe pellere cupiebant, inscriptum fuit: Vide Arist. 3. Polit. & Plut. in Aristide & Themistocle. De authore Ostracismi disputat Scal. ad Euseb. p. 47. De quo tamen aliter sentit Maussacus ad Harpocrationem p. 139. & seq. Hesychius. Ὀστρακισμὸς, εἶδος φυγῆς ἐν ὀστράκοις γραφόμενον. Athenienses enim cum potentiam & opes civis alicujus formidare inciperent, testulis inscribebant ejus nomen & comitiis inferebant. Tum cujus plures testæ in urnam erant conjectæ, is de concilii sententiâ ab aris, atque focis projectus 15. aut 10. annorum spatio vertere solum compellebatur. Irrita tamen erant, & nulla ista comitia, nisi supra 6. civium millia concilio interfuissent. Hinc ὀστρακίζειν apud Thucydidem de *exterribus* & *exsulibus*. Abibant autem tales exsulatum Argivam, ubi quia bos erat æneus visendæ magnitudinis, per jocum dicebantur servare bovem. Tandem vero hoc more damnandi adeo abusus est populus, multorum capitum bellua, ut etiam optimos, ac benè meritos cives sæpe ejiceret, qualis Theseus, quem exegerunt in Scyrum, Solon legislator, Aristides, quo justior nemo, Miltiades clarus victoriis, gravis orator Pericles, liberalis Cimon, qui agrorum suorum sepes sustulit, ut hospites, & ex civibus quicunque opus fructibus haberent, impune frui possent. Fungerus.

O T.

Otadini, populi Albionis, ultra Tinam amnem. Ptol. *Ottadini* etiam, teste Camdeno; putantur autem in Northumbriâ contineri, & Episcopatu Dunelmensi.

Otanes, Persa, vir nobilis, unus ex his qui cum Dario in Magos conjurarunt. Herod. lib. 3. Is oræ maritimæ à Dario præfectus, post Megabyzum, Byzantium, Chalcedonem, Antandrum, Lemnum, & Imbrum cepit. Herod. lib. 5.

Othei, fil. Ammihud. 1 Par. 9. Lat. *tempus meum* vel *iniquitas mea*.

Othir, nomen viri. 2 Par. 25. Lat. *excellens*, aut *residuus*.

Othni, nomen viri. 1 Par. 26. Lat. *tempus*, aut *hora mea*.

Otho Sylvius, ex Hetruscorum regum genere, Eques Rom. Galbâ Imp. jugulato, per scelus adeptum imperium cum adversus Vitellium tueri non posset, sibi vim attulit, qui per totam vitam paulò mollior in solâ morte fortis visus est illis *Qui tunc vivebant homines atque ævum agitabant*, uti loquitur Ennius. Plut. Tacit. Juvenal. Sat. 2.

Ille tenet speculum pathici gestamen Othonis,
Actoris Arunci spolium: quo se ille videbat
Armatum, cum jam tolli vexilla jubebat.

Otho Roscius, Tribunus plebis, tulit legem, quâ cautum est, ne quis in numero equitum sit, qui 400 H. S. non habeat. Nostræ monetæ 3125. libras. Juv. Sat. 3.

——— *Exeat, inquit,*
Si pudor est, & de pulvino surgat equestri,
Cujus res legi non sufficit, & sedeant hic
Lenonum pueri, quocunq; in fornice nati.
Hic plaudat nitidi præconis filius, inter
Pinnirapi cultos juvenes, juvenesq; lanistæ,
Sic libitum vano, qui nos distinxit, Othoni.

Otho, Rom. Imp. An. Dom. 962. Joannem Pontificem Româ pepulit Leonem creandum curavit: quem postea à Romanis pulsum, obsessâ, & captâ urbe, pulso Benedicto V. restituit. Saracenos Italiâ expulit.

Otho, 2. Rom. Imp. Bavaros rebelles subegit. Græcos Impp. adortus, ab iis Saracenorum auxilio victus, cum scaphâ effugisset, animi dolore interiit.

Otho 3. Rom. Imp. adversus Crescentium in Italiâ præclarè se gessit. Ferrando Flandriæ Comiti adversus Francos auxilio veniens, ingenti prælio victus, vix effugit, capto Ferrando, amissoque pene toto exercitu.

Otho 5. ex Saxonum Duce Imp. factus, cum Pont. Rom. ditionem invasisset, à Pont. devotus & imperio pulsus, obiit an. imperii 3.

Otho, Germ. rex A. D. 918. Bavaros, Bohemos, Hungaros frequentissimis cladibus affecit.

Otho, Bavarorum dux, Hungariæ, rex factus, à Ladislao, Transsylvaniæ præfecto captus, & in carcerem conjectus est.

Otheca, urbs Sardiniæ. Anton.

Othocarus, Bohemiæ rex, A. D. 1271.

Otholia, fil. Jeroam. 1 Par. 9. Lat. *tempus*, sive *hora Dei*.

Othomanni, Turcarum Impp. ab *Othomanno* quodam, qui primus ejus gentis Imperator fuit. Chron. Turc.

Otholinia, reg. Scotiæ ad ort. vergens. *Fife*, hodie dicitur.

Othona, op. Albionis in reg. Essexiæ, *Ithancester* Camdeno videtur, locus non procul à Camaloduno.

Othonia, sylva Germ. in Sueviæ & Franconiæ confin. apud Rhenum, inter Nicrum & Rhenum flu. vulgo *Ottenwaldt*.

Othoniel, fil. Kenez, Jos. 15. Quartus dux Israelitarum. Lat. *tempus*, sive *hora* Dei.

Othronus, urbs, vel ins. ad Merid. Siciliæ, aut sec. alios Melitenæ. Steph.

Othryades, Spartiata, qui cum inter Argivos & Spartanos convenisset ut 300. utrinque delecti de agro Thyreatico inter se decernerent, & utri superiores extitissent, eorum regio foret; unus hic tantum victor è Spartanis superfuit. Quum vero duo qui ex Argivis reliqui erant, fugissent, castris suorum relictis, aiunt, Othryadem, spoliatis prius hostium corporibus, & ad sua castra relatis armis, deinde erecto tropæo, cruoreque suo insignito, ac Jovi dicato, & in scuto suo quum adscripsisset, *Vici*, cum puderet Spartam reverti ob socios interfectos, sibi mortem conscivisse. Vide Val. Max. lib. 3. cap. 2. Mem. ejus Herodotus. Plut. in Paral. Strabo, & Suidas. Quibus adde Senecæ locum in Suasoriis, quem sic lege; *Othryades pene à sepulcro victor dignis vulnera gessit, at tropæa Laconum inscriberet. En dignum Deo in Spartano sacramento virum, cujus ne litera quidem fuere sine sanguine.* Nec omittendū illud Crinagoræ Ὀθρυάδαν Σπάρτας τὸ μέγα κλέος.

Othrys, Thessaliæ mons, non procul ab Oetâ; Centaurorum olim sedes & Lapitharum. Strabo lib. 9. *Delacha* incolis vocatur. *Nivalis* Virgilio dicitur, quod forte hausit ex Nicandro; sic enim ille Theriacôn v. 145.

Ναὶ μὴν καὶ νιφόεντα σὺν ἄγριον ὠμησταὶ Ὄθρυς
φοιτᾷ δίναι. ———

Ubi Schol. Ὄθρυς, ὄνομα ὄρους Θετταλίας. Ex utroq; Statius Theb. 3. ——— *Non ocyus alti*

In terras cadit ira Jovis, si quando nivalem
Othryn, & Arctoa gelidum caput institit Ossa.

Idem Achilleidos lib. 1.

Jam

———*Jam nubibus ingemit Othrys.*
Pinos dat ei Val. Flaccus lib. 6.
Qualiter exesus Pyrrhæ geant, æquora rursus
Jupiter, atque omnes fluviam si fundat habenas;
Ardua Parnassi lateant juga, cesserit Othrys
Piniger, & mersis decrescant rupibus Alpes.
Otiet, Græce Ὠτιεὶς, pars Cypriorum. Steph.
Otreus. Cissei fil. Hecubæ frater. Hesychius. Ὀτρεὺς ὁ Μυγδόνος βασιλεὺς Φρυγίας.
Ottacus, rex Bohemiæ, qui ignaviæ ac timoris ab uxore insimulatus, quod cum Rodolpho Cæsare fœdus iniisset, bellum movit, in quo profligatus est.
Ottorocorta, Sericæ reg urbs. Ptol. *Salgora* Mercatori. Pop. etiam *Ottorocorræ*, *Attacori* Plinio, teste Villanovano.
Otus, vide *Aloeus*.
Otys, Paphlagonum rex, qui à Persis ad Agesilaum defecit. Xenophon. lib. 4.

O V.

P. *Ovidius* Naso, Poeta Rom. patriâ Sulmonensis, ut ipse de se testatur, cujus historiam habes Trist. lib. 4. eleg. 10. Natus est Hirtio & Pansâ Coss. *Cum cecidit fato Consul uterque pari*, uti legimus loco citato. Institutus Latinis literis patris jussu ad Oratoriâ facultatem se contulit; à quo tamen instituto, postea factus arbitrii sui, resiluit, totoque pectore Poeticam, cui natus videbatur, amplexus est. Scripsit quamplurima vulgo nota, ex quibus dolendum est interiisse Halieutica, Medeam, & sex libros Fastorum posteriores. Uxorem habuit post unam, aut alteram repudiatam, Fabiam Perillam, formâ & integritate morum præstantem. Sustulit & filiam, ex quâ bis avus factus est. Cum autem Augustum imprudenter offendisset, in Scythas relegatus est, annos natus quinquaginta. Cujus exilii, de quo ubique tristissimè queritur, causas fuisse duas testatur; unam, quòd libros de Art. Am. composuisset; alteram, errorem quendam in Augustum, sed cujusmodi fuerit, ut ubique ipse dissimulat, ita nec divinari quidem potest; nec forte ipse quidem voluit, sicut inquit:
Et quid præterea peccarim, quærere noli.
Cum autem exilium annis 8, & mensibus quibusdam pertulisset, in eo demum obiit anno Tiber. Imp. 5. Tomis autem sepultus est, uti tradit Eusebius. Seneca Declam. lib. 2. declam. 1. scribit se vidisse Ovidium declamantem apud Rhetorem Arellium Fuscum, cujus auditor fuerat, ut Varronis admirator, habitumq; declamatorem bonum, verbis minimè licenter usum, nisi in carmine, in quo non ignoravit vitia sua, sed amavit. Rogatum enim aliquando ab amicis, ut tolleret tres versus, illo contra tres versus excipiente, quum utrique suos descripsissent, repertos esse eosdem. Ex quo apparet summi ingenii viro judicium non defuisse ad compescendam licentiam carminum suorum, sed animum, quum interim & hoc dictum usurparit: *Decentiorem faciem esse, in quâ nævus aliquis esset.* Generum reliquit Cornelium Fidum. Nomen ejus quod attinet Ὄϊς ovicula est. Sic ab *asino Asinius*, à *porco Porcius*. Verum de Ovidio nos alibi plura.
Ovinia lex, quâ sancitum est, ut Censores ex omni ordine optimum quemque curiatim in senatum legerent: Quo factum est, ut qui præteriti essent, & loco moti, haberentur ignominiosi. Nam antea præteriti Senatores in opprobrio non erant; quum, ut ante Reges sibi legebant, sublegebantque, quos in consilio publico haberent, ita post illos exactos, Consules quoque, & Trib. Militum consulari potestate conjunctissimos sibi quosque Patriciorum, & deinde Plebeiorum legebant. Sext. Pompeius.
Q. *Ovinius*, ab Aug. Cæs. punitus est, quod cum Senator esset Romanus, lanificio, textrinæq; Reginæ Cleopatræ præesse non erubuisset. Orosius lib. 6. cap. 49. Eutrop. lib. 1.
Ovinius, Vatinii libertus, roganti Ciceroni de valetudine patroni, *Rectene ambula?* quum respondisset, *Rectè;* tum Cicero, *Ergo mortuus est*, inquit. Quinctil. l. 3. c. 4.
Ovinius Camillus, Senator antiquæ familiæ sub Alex. Severo, cui rebellionem molienti non modo pepercit Cæsar, sed gratias insuper egit, quòd curam Reip. quæ recusantibus bonis imponeretur, sponte in se reciperet. Lampridius.
Ovinius Paternus, Cos. cum Fl. Cl. Augusto, an. U. C. 1021. Aureolum vicit variis prœliis 350. Gothorum millia cecidit.
Ovinius Gallicanus, Cons. cum Septimio Basso, anno U. C. 1069.

O X.

Oxama, vel *Uxama*, urbs Hisp. Tar. Ptol. Hodie *Osma* in regno Castellæ vet. excisa, episc. sub arch. Burgensi, inde 14 leuc.
Oxea, ins. eædem quæ *Echinades*. Steph. in *Dulichium*.
Oxeas, Herculis ex Megarâ fil. Boccat.
Oxei, pop. Epiri inter Nicopolim & Naupactum. Anton.
Oxiane, palus, sive stagnum Sogdianæ reg. quod Oxus flu. efficit. *Chorasmani*, teste Nigro. Pop. *Oxiani* Ptolemæo vocantur.
Oximum, vulgo *Hyesmes*, op. Gall. Celt. in Normanniâ clarum, inter Aquilam & Cadomum. long. 21. 20. lat. 48. 54.
Oxonia, vel *Oxonium*, urbs Angliæ episcopalis, & Academia totius orbis terrarum longè celeberrima. Athenæ nostræ nobilissimæ, uti loquitur Camdenus, Angliæ μουσεῖον, & ἥλιος, imò Sol, oculus, & anima, literarum & sapientiæ clarissima officina, unde Religio, Humanitas, & Doctrina, in omnes regni partes uberrimè distribuuntur. Urbs egregia, & nitida, sive privatorum ædificiorum elegantiam, sive publicorum dignitatem (inter quæ BIBLIOTHECA BODLEIANA, & THEATRUM SHELDONIANUM præcipuè excellunt,
Quantum lenta solent inter viburna cupressi.)
Sive situs salubritatem, & amœnitatem spectes. Planitiem enim ita obvallant nemorosi colles, ut hinc pestilenti Austro, illinc tempestuoso Zephyro excluso, tantùm serenantem Eurum, & Aquilonem αἰθρηγενέα, & corruptionis vindicem admittant; unde ab hoc situ *Bellositum* quondam dictam fuisse produnt scriptores. Nonnulli, qui tamen meâ opinione, fallacem opinionis succum imbiberunt, hanc *Caer Vortigern*, & *Caer Vember* Britannicè appellatam, & nescio quos Vortigernos, & Mempricios extruisse opinantur. Quodcunque vero Britannicis temporibus fuerit, Saxones *Oxenford* appellarunt, & eâ plane significatione, quâ Græci suos *Bosphoros*, & Germani suam *Ochenfurt* ad Oderam habent, à *Boam* sc. *vado*, quo etiam sensu Britannis nostris *Rhidychen* vocatur. Lelandus tamen probabili conjecturâ ab *Ouse* fluvio, qui Latinè *Isis*, nomen deducit, & *Ousford* vocatum fuisse arbitratur, cum insulæ amnicæ, quas *Isis* hic dispergit, *Ousney* dicantur. Plura vide apud Camdenum, & Brianum Twynum in *Antiquitatis Academiæ Oxoniensis Apologiâ* Propediem vero, favente Deo, visurus es librum verè aureolum, plurimo labore, nec minore judicio consignatum; in quo

OXONIA,

SIVE

CELEBERRIMÆ UNIVERSITATIS

OXONIENSIS HISTORIA

Ex intimâ antiquitate luculentèr illustratur.

Authore

ANTONIO VUOOD,

Collegii Mertonensis in eâdem Universitate Artium Magistro.

Cujus laudes, integerrimam erga me amicitiam, & singularem in hisce studiis industriam & scientiam deprædicabo, *Dum thymo pascentur aves, dum rore cicadæ.*

Oxus, fluvius ingens Sogdianæ per Margianam in Hyrcanum mare decurrens. *Geichon* Rhamusio; *Desflan* Nigro; Aliis *Xa. Cappanach* Persis, teste Theveto. *Monarach* Arabibus. *Nitaprach* incolis. *Abiamu* Castaldo. Ejus mem. Dionys. vers. 745. ——— Οἷς ἔπι γαῖα

Σογδιάς, ἧς διὰ μέσσον ἑλίσσεται ὑγρὸς Ὦξος,
Ὅστ' αἰτὼν Ἠμωδὸν ἔχων, μετὰ Κασπίδα βάλλει.

Hunc flu. medium terminum inter Bactrianam & Sogdianam, ut Jaxarten inter hanc & Sacas, statuit Eratosthenes apud Strab. lib. 11. affirmans διορίζειν Σάκας μὲν καὶ Σογδιανοὺς τὸν Ἰαξάρτην, Σογδιανοὺς δὲ καὶ Βακτριανοὺς τὸν Ὦξον. Cum quo satis consentit Ptol. lib. 6. cap. 12. & 13. Neque in cæteris Dionysio malè cum his convenit, nisi quod Oxum affirmet per mediam Sogdianam fluere: quæ loquendi forma apud eum nova non est, cum de flu. loquitur, qui reg. alicujus terminos tantum perstringit, quod facit ubi de Tyberino flu. loquitur, vers. 351. Montanus. Arrian. de Exped. Alex. lib 3. Ὁ δὲ Ὦξος ποταμὸς ῥέει μὲν ἐκ τοῦ ὄρους τοῦ Καυκάσου, ἔστι δὲ ποταμῶν μέγιστος τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὅσους γε δὴ Ἀλέξανδρος καὶ οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ ἐπῆλθον, πλὴν τῶν Ἰνδῶν ποταμῶν, οἱ δὲ Ἰνδοὶ ποταμοὶ μέγιστοι πάντων. Ἐξίησι δὲ ὁ Ὦξος ἐς τὴν μεγάλην θάλασσαν, τὴν κατ' Ὑρκανίαν. Διαβαίνειν δὲ ἐπιχειροῦντι αὐτῷ τὸν ποταμὸν πάντῃ ἄπορον ἐφαίνετο. Τὸ μὲν γὰρ εὖρος ἦν ἐς ἓξ μάλιστα σταδίους, βάθος δὲ οὐδὲ πρὸς λόγον τοῦ εὔρους, ἀλλὰ πολὺ δή τι βαθύτερος καὶ ψαμμώδης. Καὶ ῥεῦμα ὀξύ, ὡς τὰ καταπηγνύμενα πρὸς αὐτοῦ τοῦ ῥοῦ ἐκ τῆς γῆς εὐχερῶς, οἷα δὴ οὐδὲ βεβαίως κατὰ τῆς ψάμμου ἱδρυμένα. Qu. Curtius 7. 10. *Quarto die ad flumen Oxum perventum est: hic quia limum vehit, turbidus semper, & insalubris est potu.*

Oxybii, Ligurum gens Straboni & Stephano, *Oberrois* Dalechampio.

Oxycanus, Præstorum, Indiæ gentis rex. Curtius 9. 8.

Oxydates, nobilis Persa. Curtius 6. 2.

Oxydracæ, Indiæ citer. pop. à quibus cum Alexandrum liberasset Ptolemæus, *Soter*, i. e. *salvator*, cognominatus est. Alii fabulosa esse tradunt quæ de Oxydracis dicuntur. Steph. Vide Qu. Curtium lib. 9. cap. 4.

Oxynthes, Atheniensium rex, an. ante U. C. 390.

Oxyrynchus, civitas Ægypti ad Nilum, ab *Oxyrryncho* pisce, quem colebant cives, sic dicta. Ptol. Strabo lib. 17.

O Z.

Oza, nomen viri. 1 Par. 6. Item fil. Abinadab. 2 Sam. 6. Lat. *fortitudo*, vel *capra*

Ozan, pater Phaltiel, principis tribûs Issachar. Num. 34. Lat. *fortitudo*, aut *capra earum*.

Ozazin, nomen viri. 1 Par. 15. Lat. *fortitudo Domini*.

Ozen-sara, urbs à *Sara* filiâ Ephraim condita. 1 Par. 7. Lat. *auricula carnis*, vel *consanguinitatis*, aut *auricula fermentata*, vel *remanens*, sive *statera carnis*, *consanguinitatis*, vel *residui*.

Ozene, urbs Indiæ citer. Ptol. *Pali* Castaldo.

Ozi, עזי fil. Bocci. 1 Par. 6. Filius item Thola. 1 Par. 7. Lat. *fortis*, vel *fortitudo mea*, aut *hircus meus*.

Ozi, אזני, nomen viri. Neh. 3. 25. Lat. *tunc*, vel *aut iste*.

Ozia, fil. Amasiæ regis Juda. 3 Reg. 26. Filius item Caath. 1 Par. 6. *fortitudo*, vel *hircus Domini*.

Oziau, nomen viri. 1 Par. 24. Idem sig. quod *Ozias*.

Oziel, filius Bela. 1 Par. 7. Filius Caath. Ex. 6. Idem sig. quod *Ozias*.

Ozni, fil. Gad, Num. 26. Lat. *auris*, vel *statera mea*.

Ozogardana, opidi nomen apud Am. Marcell. circa Mesopotamiam esse videtur, ubi Trajani tribunal ostenditur.

Ozolæ, *Ozoli* Plinio, pop. Achaiæ, Ætolis finitimi, ad sinum Corinthiacum. Vide *Locri*; quorum alii ad sinum Corinthiacum, alii ad sinum Euboicum sunt.

P A.

P*Aratianus*, Conf. cum Cæcilio Hilariano, an. U. C. 1084.

Paratus Minutius, Grammaticus, scripsit de Tragicis & Comicis dictionibus, item de proprietate Atticæ, ac Doricæ linguæ.

Paches, Atheniensis quidam belli peritissimus, qui Mitylenen & Lesbum de Persis recepit. Olymp. 89.

Pachiri, montes in Asiâ minori.

Pachomius, Abbas seu Pater Eremitarum, in Scythiâ; à juventute ad senium usque optimè conversatus, quem neque circa corporis sanitatem, neque circa animi passionem Dæmon aliquando decepit, si Sozomeno credas lib. 8. cap. 6.

Pachynus, sive *Pachynum*, unum ex tribus Siciliæ promontoriis, Peloponnesum spectans, ab aeris crassitudine, ut vulgò creditur, nomen habens. Nam παχὺ pingue & crassum sonat. Bochartus vero ab Ebræo בחון *bachon*, seu *Bachun* deducit, quæ vox Tyriis *speculam* sig. B & P permutatis. *Pachynus enim turrim habet speculam in mare prominentem*, uti loquitur Fazellus, Dec. 1. lib. 5. cap. 1. Quantitatem priorum syllabarum pro licentiâ suâ variant Poetæ. Dionysius primam corripit & secundam.

Ἄκρα δέ οἱ Πάχυνός τε Πελωρίς τ' Αἰλύβαιόν τε.

Idem alibi secundam produxit.

——— Καὶ μυχὸς πολυκλύστου Παχύνου.

Virgilius itidem priorem brevem fecit. Æn. 3.

Præstat Trinacrii metas lustrare Pachyni.

Quam tamen Ovidius producere non dubitat. Met.

Equibus imbriferos versa est Pachynos in Austros.

Pachynus portus, vulgò *Porto Longobardo*, teste Fazello, portus Siciliæ inter Pachynum promont. & Motyam urbem excisam.

Pacidianus, vide *Eserninus*.

Pacinus, unus ex nepotibus Volsinii regis, cognomento Luculli, à quo *Pacinates* Italiæ populi.

Paconia, ins. Siciliæ inter Lilybæum & Africam. Ptol.

Pacorus, Orodis Parthorum regis fil. ejus qui Crassum dolo circumventum interemit, quam maculam postea Ventidius Bassus, Antonii legatus delevit, Pacoro cum toto exercitu ad internecionem cæso. Martialis.

Quicquid in Arsaciâ Pacorus deliberat aulâ.

Pacta, seu *Pacta*, urbs Siciliæ maritima, in orâ occiduâ apud Tyndaridem urb. excisam, ab eâ 6. m. p. in merid. recedens. *Patti* vulgò dicitur.

Pactia, apud Stephanum est ins. una Cycladum.

Pactius, flu. Apuliæ Peucetiæ per oram inter Barium ad occid. & Brundusium in ort. fluens. Plin. 3. 11.

Pactolus, Lydiæ flu. ex monte Tmolo nascens, & per Sardianum agrum in Hermum influens, qui & *Chrysorrhoas*, ab eo quod aureas secum trahat arenulas, ex quo Midas in eo se lavisset. Plut. in Pactolo. Πακτωλὸς ποταμός ἐστι τῆς Λυδίας, ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Χρυσορρόας. Scholiastes Apollonii. Ὃν Χρυσορρόας λέγεται. Plinius. *Et ex eo profluente Pactolo, eodemque Chrysorrhoâ.* Et ex eo Solinus. *Quem aurato fluore inclytum aliter Chrysorrhoan vocant.* Virg. Æn. 10.

——— *Pactolusque irrigat auro.*

Ovid. Met. 11.

Pactolumque petit, quamvis non aureus illo
Tempore. ———

Lucanus lib. 3.

Passaque ab auriferis tellus exire metallis
Pactolon, quà culta secat non vilior Hermus.

Sil. lib. 1. *Hic certant, Pactole, tibi Duriasque, Tagusque.*

Juvenalis Sat. 14.

Sed cujus votis modo non suffecerat aurum,
Quod Tagus, & rutilâ volvit Pactolus arenâ.

Claud. *Dives Pactolus rutilas despumat arenas.*

Lycophron in Cassandrâ. Χρυσορρύτ' Πακτωλοῦ ποτά. Dionys. Periegetes. ——— Τόθι Πακτωλὸς ὁδεύων,

Χρυσὸν ὁμοῦ δίνῃσιν ἐφελκόμενος καναχίζει.

Max. Tyrius Differt. 34. Χορηγοῦσι δὲ καὶ οἱ ποταμοὶ τῶν βασιλέων ἐνδείαις, Πακτωλὸς χρυσόν, Νεῖλος πυρόν, Χοάσπης ὕδωρ. Strabo lib. 13. dat huic fluvio χρυσοῦ ψῆγμα πολύ, *multa auri ramenta*. Eadem habent Dio Prusæensis Orat. 78. & Philostratus lib. 6. de Vitâ Apollonii Tyanei, cap. 16. Herodotus quoque & Athenæus uterque dant illi χρυσοῦ ψῆγμα. Aurea verè Apollonii similitudo est lib. 4. quæ & huc spectat.

Ἢ ὅτε καλὰ λοέσσεται ἐν ὕδασι Πακτωλοῖο
Κύπριν κασίγνητον ἐὸν μέλος, ἀμφὶ δὲ λειμὼν
Ἐρσήεις βρίμουσιν ποταμοῖο τε καλὰ ῥέεθρα.

Nonnus Bassaricon lib. 41.

> *Οὐ τότε Σαρδιὲς ὕδωρ, ὅπου Πακτωλίδος ὄχθαι*
> *Χρυσὸν ἐρευγόμενος ἀμαρυσσεται ἐκβολος ἰλυς.*

Ab eodem Nonno lib. 21. celebratur ἐκβολ Πακτωλίδος ὄχθης. Idem lib. 10.

> *Πακτωλὸς κελάρυζε χέων χρυσαυγέα ὕδωρ.*

Et libro proximo:

> *Ἀσπίδας ῥόος ὕπνος ἐρευθήεντι μετάλλῳ.*

Denique ab eodem alibi χρυσαυγὴς & βαθύπλουτος appellatur. Sophocles quoque in Philoctete Εὔχρυσον cum dixit. Claud. 1. in Ruff. ——— *Non stagna rubentis*
Aurea Pactoli. Varro in Lege Mœnia dat illi *aureas undas.* Auctor Thebaidos *opulenta vada.* Idem Varro in Hecatombe, citante Nonio. *Ladon flumen sub Sardibus flumen talis aureum later.* Quin & Tibull. κατ' ἐξοχὴν lib. 3.
——— *Lydias aurifer amnis.*

Et Prop. lib. 1. eleg. 6.

> *Lydia Pactoli tingit arata liquor.*

Horatius proverbialiter in Epod. Od. 13.

> *Sis pecore, & multâ dives tellure licebit,*
> *Tibique Pactolus fluat.* ———

Vide *Midas*.

Pactorum portus, in Tauricâ Chersoneso. *Calamita*, teste Nigro, inter Ctenuntem & Chersonesum op. in orâ Aust.

Pacuvius, Brundusinus poeta, Tragædiarum scriptor, Ennii poetæ ex sorore nepos. Romæ picturam exercuit, ac fabulas venditavit: Inde Tarentum transgressus, prope nonagenarius diem obiit. Ejus epitaphium extat apud Agellium l. 1. c. 24.

> *Adolescens, tametsi properas, hoc te saxum rogat;*
> *Ut se aspicias, deinde quod scriptum est legas:*
> *Hic sunt poetæ Pacuvii sita Marci*
> *Ossa: Hoc volebam nescius ne esses. Vale.*

Hic, ut Quinctilianus ait, gravitate sententiarum, pondere verborum, authoritate personarum clarissimus fuit, citra tamen nitorem. Horat. — *Aufert*
Pacuvius docti famam senis, Accius alti.
Ejus lectione & imitatione antiquarii delectabantur. Pers. Sat. 1. *Sunt quos Pacuviusq; & verrucosa moratur*
Antiopa, ærumnis cor luctificabile fulta.
Mart. l. 11. *Attonitusq; legis terrai frugiferai,*
Accius & quicquid Pacuviusq; vomunt

S. Pacuvius Taurus, quum munus ab Augusto peteret, diceretque rumore sparsum pecuniam haud parvam ipsi à Cæsare datam; *Sed tu*, inquit Cæsar, *noli credere.* Idem Trib. Plebis tulit ad populum, ut mensis Sextilis Augustus vocaretur, estque eo nomine plebiscitum factum, ut scribit Macrob lib. 1. cap. 12. Factum ejus in adulando Augusto, dum illi divinos honores tribuens sacrificat, & simul illum cum filio suo dicit hæredem ex æquo se relinquere, non quòd quicquam haberet, sed quòd acciperc vellet, pete ex Dione lib. 53.

Pacuvius, legatus Cn. Sentii in Syriâ, mortuo Germanico sub Tiberio, de quo sic Seneca epist. 12. *Pacuvius qui Syriam usu suam fecit, cum vino & illis funereis epulis se sepelisset; quasi sibi parentaverit, sic in cubiculum ferebatur à cænâ, ut inter plausus exoletorum hoc ad symphoniam caneretur, βεβίωκε, βεβίωκε, nullo non se die extulit.*

Padæi, pop. Indiæ extremi ad ortum, quos ægrotos ante quam moriantur vorare Herodotus testatur. Tibullus lib. 4. Panegyr. ad Messalam.

> *Ultima vicinus Phœbo tenet arva Padæus.*

Padeborna, urbs Germ. episc. sub Archiep. Moguntinn, à Carolo M. instituta; inter Monasterium & Casellam, ferè 10. leuc. dissita, Lupiæ proxima.

Padinates, pop. Gall. Cispadanæ, juxta Padum incolentes, Regiatibus finitimi, quo nomine Guastallenses vocari possunt.

Padua, Venetorum urbs. Vide *Patavium.*

Padus, flu. Italiæ, nulli amnium claritate inferior, præcipuè pœnâ Phaethontis nobilis, de quâ vide *Eridanus*; sic enim amnis iste Græcis Poetis dici solet. Mart. 10. 12.

> *Et Phaethontei qui petis arva Padi.*

De vocabulo *Padi* ita Plin. 3. 16. *Pudet à Græcis Italiæ rationem mutuari. Metrodorus tamen Scepsius dicit; quoniam circa fontem arbor multa sit picea, quæ Pades Gallicè vocetur, Padum hic nomen accepisse. Ligurum quidem linguâ amnem ipsum Bodincum vocari: quod significet fundo carentem.* Hoc etiam gravissimus auctor Polybius attestatur lib. 11. his verbis: Παρὰ γε μὴν τοῖς ἐγχωρίοις ὁ ποταμὸς προσαγορεύεται Βόδεγκος. De origine ejus Pomponius lib. 2. cap. 4. *Padus ab imis radicibus Vesuli montis exoritur. Visendum fontem* ejus appellat Plin. ubi supra. Atqui spissus est error Blondi, qui docet fontis hujus nomen proprium fuisse *Visendus.* Quippe quid Plinius, epitomatorque ejus Solinus *visendo fonte* intellexerint, disertè ostendit alius Plinii epitomator Martianus Capella lib. 6. in descriptione Italiæ his verbis. *Padum amnem mons Vesulus, inter montes Alpium elatior, gignit fonte mirabili, qui in Ligurum finibus flumen creat.* Polybius innuit duos saltem Padi fontes esse. Sic enim ille ubi supra. Ὁ δὲ Πάδος, inquit, τὰς μὲν ἔχει πηγὰς ἀπὸ τῶν Ἄλπεων. Servius vero ad Æn. 11. *Alii Padum tribus fontibus nasci dicunt.* Et Isidorus Originum lib. 13. cap. 21. *Padus à jugis Alpium fusus ex tribus fontibus oritur, ex quibus uni vocabulum est Padus.* At totidem sane fontes ejus hodieque nascuntur, inquit Cluverius, sub prædicto lacu *è gremio*, uti loquitur Plinius; *Vesuli montis*, sive *ab imis*, ut Mela ait *ejus radicibus exorientes:* quorum unus reliquis duobus situ inferior est, longeque uberior, qui *Padus* olim propriè dictus est. Inde unus jam factus amnis per saxa præcipitia delabens, strepitum, fragoremque edit ingentem. Plinius ubi supra. *Padus è gremio Vesuli montis visendo fonte profluens, condensque sese cuniculo, in Forovibiensium agro iterum exoritur.* Et Epitomator ejus Solinus: *Submersus cuniculo rursus in agro Vibiensi extollitur.* Itemque Capella. *Debinc fluvius mersus in penitus agri Vibiensis emergit.* Nempe à dicto præcipitio in plana dejectus, tantâ aquarum copiâ, quanta versandæ molæ frumentariæ sufficiat, nullo tamen certo alveo, per saxeum solum trium ferme millia passuum, ad vicum usque, cui vulgare vocabulum *Paisana* defertur. Heic cuniculo se condit, ita ut vix exigua quædam vestigia supra terram appareant. Inde post duo millia rursum emergit: receptisque aliis subinde atque aliis fluminibus, mirum in modum augetur, idque sub ortum Canis. Plinius ex emendatione magni Cluverii. *Augetur ad Canis ortus, liquatis nivibus, agris & quamvis torrentior, nil tamen ex rapto sibi vendicans.* Patet hoc ex epitomatore Solino, qui eandem rem ita refert cap. 8. *Intumescit exortu Canis, tabefactus nivibus, & liquentibus bruma pruinis: auctusque aquarum accessione 30. flumina in Hadriaticum defert mare.* Martianus quoque Capella. *Canis ortu diffusior. Nam solutis Alpium nivibus flagrantiâ Solis æstivi, exuberat ultra gurgitis ripas; nullique gloriâ nobilium amnium cedens, 30. receptis fluminibus, Hadriaticum mare magnâ opimus grandinate perfundit.* Insignis est locus Polybii l. 2. quem transcribere non gravabor. Ὁ δὲ Πάδος πλεονάζει ὑπὸ μὲν τὰς πηγὰς ἀπὸ τῶν Ἄλπεων, καταφερόμενος δ' εἰς τὰ πεδία, ποιούμενος τὴν ῥύσιν ὡς ἐπὶ μεσημβρίαν. Ἀποδεδεγμένος δὲ εἰς τοὺς ὑποκειμένους ἐπιπέδους τόπους, ἐκκλίνας τῷ ῥεύματι, φέρεται διὰ τούτων. Ποιεῖ δὲ τὴν ἐκβολὴν εἰς τὸν κατὰ τὸν Ἀδρίαν μυχόν. Τὸ δὲ πλεῖον ἀπολαμβάνει μέρος τῆς πεδιάδος χώρας εἰς τὰς Ἄλπεις καὶ τὸν Ἀδριατικὸν μυχόν. Ἄγει δὲ πλῆθος ὕδατος, οὐδενὸς ἐλάττω τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν ποταμῶν, διὰ τὸ τὰς ῥύσεις, τὰς ἐπὶ τὰ πεδία νευούσας, ἀπὸ τῶν Ἄλπεων, καὶ Ἀπεννίνων ὀρῶν ἐς τοῦτον ἐμπίπτειν ἁπάσας καὶ πανταχόθεν. Μέγιστος δὲ καὶ κάλλιστος ῥεύματι φέρεται περὶ Κυνὸς ἐπιτολήν, αὐξόμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους τῆς ἀνατηκομένης χιόνος ἐν τοῖς προειρημένοις ὄρεσιν. Ostia Padi quod attinet, duo facit Polybius, ubi supra: Ποιεῖ δὲ τὴν ἐκβολὴν δυσὶ στόμασιν εἰς τὸν κατὰ τὸν Ἀδρίαν κόλπον. Septem vero memorat Mela lib. 2. cap. 4. *Padus ab imis radicibus Vesuli montis exortus, parvis se primum fontibus colligit: & aliquatenus exilis & macer, mox aliis amnibus adeo augescit atque alitur, ut se per septem ad postremum ostia effundat.* In eandem mentem & Herodianus lib. 8. Ἐκ δὲ Μαξίμινος ἀπὸ τῆς Ῥαβέννης ἄρας, ἐπείγει Ἀκυληΐα, διαβὰς τὰ τενάγη ἃ ἀπό τε Ἠριδανοῦ ποταμοῦ πληρούμενα καὶ παρακειμένων ἑλῶν, ἑπτὰ στόμασιν ἐς θάλασσαν ἐκχεῖται. Ἔνθεν καὶ τῇ σφῶν φωνῇ καλοῦσιν οἱ ἐπιχώριοι Ἑπτὰ πελάγη τὴν λίμνην ἐκείνην. Idem quoque tradit Plinius. *Quia largius vomit*, inquit, *Septem maria dictus facere.* Atque hinc tandem natus est Apollonii error, quo Rhodanum Ἑπτὰ διὰ στόματος καὶ λιμνῶν δεχόμενον in mare effluere tradit lib. 4.

quia

quia hoc de Eridano, i. e. de Pado acceperat, quem ille unà cum Æschylo, unum eundemque cum Rhodano amnem esse credit. *Populifer* Ovidio dicitur.

Frigidus Eurotas populiferque Padus.

Olorifer Claudiano.

Cygnus oloriferi venit ab amne Padi.

Padi inundationis meminit Lucanus lib. lib. 4.

Sic Venetus stagnante Pado, fusoque Britannus
Navigat Oceano. ———

Idem libro 6.

Sic plenis Padus ore tumens super aggere tutas
Excurrit ripas, & totos concutit agros.
Succubuit si quâ tellus, cumulumq; furentem
Undarum non passa, ruit: tum flumine toto
Transit, & ignotos aperit sibi gurgite campos.
Illos terra fugit dominos: his rura colonis
Accedunt, donante Pado. ———

Sed nimium sibi & fluvio isti indulget lib. 2.

Quoq; magis nullum tellus se solvit in amnem
Eridanus, fractasq; evolvit in æquora sylvas,
Hesperiamque exhaurit aquis.
Non minor hic Nilo, si non per plana jacentis
Ægypti Libycas Nilus stagnaret arenas.
Non minor hic Istro, nisi quod, dum permeat orbem
Ister, casuros in quælibet æquora fontes
Accipit, & Scythicas exit non solus in undas.

Padusa, fossa ex Pado Ravennam usque ducta. Plinius *Augustâ fossâ Ravennam trahitur, ubi Padusa vocatur, quondam Messanicus adpellatus.* Unde ita legitur apud Blondum. *Is est S. Alberti locus, unde per fossam Padusa Messanicam 12. milliaria Ravennam itur.* Blondum postea secuti sunt plerique alii. At vero si hic alveus *Messanicus Padus* fuit dictus sive *Messanica fossa*; certè idem alveus & Padusa adpellandus erit ex iisdem Plinii verbis, quod tamen minimè sic intellexit ipse Blondus, falsumque esse ex Virgilio patet, qui *piscosum amnem* vocat Padusam, Æn. 11. uti videre est in his:

Haud secus atq; alto in luco quum forte caterva
Consedere avium; piscosove amne Padusæ
Dant sonitum rauci per stagna loquacia cygni.

Ubi Servius. *Alii dicunt Padusam esse partem fluminis Padi, in quam descenditur fossâ. Valgius in elegiis:*

Et placidam fossa quâ jungunt ora Padusam,
Navigat Alpini flumina magna Padi.

Ubi apertissimè distinguitur inter ipsum Padusam & fossam. Claudianus in Epithalamio Palladii & Celerinæ;

Eridani ripas & rauca stagna Padusæ
Diffugiens nadavit olor. ———

Vide plura apud Cluver. de Ital. Ant. lib. 1. cap. 35.

Pæan, hymnus in laudem Apollinis, sicut Dithyrambus in laudem Bacchi, qui teste Polluce, post victoriam, nonnunquam etiam avertendorum malorum causâ cani solebat. Καλλιχορευτικῶς autem pro omni Deorum laude ponitur. Unde opus suum Pindarus de Deorum omnium laudibus *Pæana* inscripsit. Speciatim vero, ut dixi, *Pæan* Apollinis fuit, addo & Martis. Sic enim Suidas clarè distinguit. Παιᾶνες δύο ᾖσαν, Ἐνυάλιος, ὅτε ἦρχον, ὅτε καὶ περὶ τὸ μάχης ἐχώρουν, καὶ ὕστερον ὅτε ἐνίκων. Et clarius. Δύο Παιᾶνας ᾖδον οἱ παλαιοί, πρὸ μὲν τοῦ πολέμου τοῦ Ἄρη, μετὰ δὲ τὸν πόλεμον, τοῦ Ἀπόλλωνι. Accepit hæc Suidas (annotante de la Cerda) ab Scholiaste Thucydidis; ubi enim Græcus scriptor lib. 1. dicit Ἐπαιάνισαν αὐτοῖς ἀνέκαλον, *Pæan bis clamatus ad navalem congressum*: Schol. subdit ipsa verba quæ apud Suidam habentur. Ovid. 2. de Art. Am.

Dicite Jo Pæan, & Jo bis dicite Pæan,
Decidit in casses præda petita meos.

Propert. lib. 3. ——— *Victorq; canebat*
Pæana Amphion ripâ, Aracynthe, tuâ.

Virg. Æn. 6. — *Lætumq; choro Pæana canentes.*

Ubi Servius. *Laudes Apollinis propriè; abusivè v. omnium Deorum.* Quin & Apollo ipse *Pæan* dictus est. Juvenalis.

Parce precor Pæan, & tu depone sagittas.

Hesychius vero Παιάν, Ζεὺς τιμᾶται ἐν Ῥόδῳ, ὃ δῆλοι αἴτιος. Apollinem vero sic dictum volunt ἀπὸ τοῦ παίειν, h. e. *à feriendo* quia Pythonem sagittis suis confecit. Forte vero *à medendo* nomen habet. Hesychius Παιών ὄνομα, καὶ ἰατρός.

Idem: Παιώνια, φάρμακα ἰατρικά, ἢ θεραπεῖαι.

Pæanius Sophista Græcus, Eutropii historiam Græcè vertit. Ejus metaphrasis cum aliis Romanæ historiæ scriptoribus edita est a doctissimo Frid. Sylburgio.

Pæantiades, & *Pæantius* Philoctetes dicebatur, id est, Pæantis filius. Lege *Pæantiades*.

Pædaretus, proprium nomen viri ἀπὸ τῆς παιδείας καὶ ἀρετῆς ut vulgò volunt, h. e. à *disciplinâ & virtute*. Non electus inter trecentos haud ægrè tulit, quia tot in civitate se essent præstantiores. Plut. in Lycurgo: Ὁ μὲν γὰρ Παιδάρητος, οὐκ ἐγκριθεὶς εἰς τοὺς τριακοσίους, ἀπῄει μάλα φαιδρὸς, ὥσπερ χαίρων, ὅτι βελτίονας αὐτοῦ τριακοσίους εὗρεν ἡ πόλις.

Pæmani, Belgii pop. Cæsar. *Peelanders* (hi in Brabantia sunt) eos vertit Divæus; Leodio autem in Arduennâ sylvâ sunt, ubi nunc *Pemoni* vicus est.

Pæon, medicus peritissimus, quem Hom. lib. 5. Iliad. scribit curasse Plutonem graviter ab Hercule vulneratum, à quo *Pæonia* herba dicitur, quam invenit; & *Pæonius* adject. i. e. *medicinalis*. Virgil. Æn. 7.

Pæoniis revocatum herbis & amore Dianæ.

Pæon, Amathusius, utrum inter historicos locum habere debeat, nondum constat. Memoratur Plutarcho in Theseo.

Pæones, pop. Macedoniæ in Mysiæ super. confinio, quos Herodotus ad Strymonem flu. describit; Dio ad Rhodopen montem; Ptolemæus ad ortum Haliacmonis flu. Horum regio *Pæonia*, Strab. Plin. & Ptol. intra montes. Sic dici volunt à *Pæone* Endymionis filio, Epei fratre, qui victus cursu ab Epeo (sicut inter eos convenerat) imperium victori dedit, & in Macedoniam seu Thraciam ad amnem Axium discessit. Hos memorat Ovidius Ponticorum lib. 2. eleg. 2.

Adde triumphatos modo Pæonas, adde quieti
Subdita montanæ brachia Dalmatiæ.

Alii Pæoniam circa Axium flu. describunt Emathiæ finitimum. Xylander autem quos Strabo Παίονας & Παννονίους appellat, eosdem putavit esse, & indiscriminatim, tum illos Pannonios vocat. Sed fallitur vehementer. Nam Pæoniam, ut ostendimus, Macedoniæ & Thraciæ faciunt Geographi finitimam: Pannoniam autem hinc procul summovent ad μυχὸν fere Adriatici sinus, ubi est Segestica; nec aliter Ptolemæus docet, nec Plinius. Est autem error antiquus eorum qui *Pæonas* & *Pannonios* confundunt; non ferendus tamen, si Dioni, qui post patrem Pannoniæ præfuit, & loca illa diligenter oculis lustravit, ulla fides. Is. lib. 49. postquam docuit Romanos à *pannis* appellasse *Pannonios*, eos qui νέμονται πρὸς τῇ Δαλματίᾳ παρ' αὐτὸν τὸν Ἴστρον, ἀπὸ Νωρικῶν μέχρι τῆς Μυσίας τῆς ἐν τῇ Εὐρώπῃ, subjicit mox, de isto Græcorum errore: Τῶν δὲ Ἑλλήνων τινὲς τἀληθὲς ἀγνοοῦντες, Παίονας σφᾶς προσεῖπον, ἀρχαῖον μέν που τὸ προσρήμα τοῦτο, οὐ μέντοι καὶ ἐκεῖ, ἀλλ' ἔν τε τῇ Ῥοδόπῃ, καὶ πρὸς αὐτῇ τῇ Μακεδονίᾳ τῇ νῦν μέχρι τῆς θαλάσσης. Τὸ δὲ ὅπερ καὶ ἐγὼ ἐκείνους μὲν Παίονας, τούτους δὲ Παννονίους, ὥσπερ που καὶ αὐτοὶ ἑαυτοὺς, καὶ Ῥωμαῖοι σφᾶς καλοῦσι, προσαγορεύσω.

Pæonia, Minerva ab arte medendi sic dicta est, bonaque valetudine, quam præstare credebatur.

Pæsarcæ, pop. sub Caucaso. Steph. N. L.

Pæstanus sinus, à *Pæsto* urbe dictus, qui & Posidoniates; *Golfo Agropolitano* à Leandro vocatur.

Pæstum, Lucaniæ op. Græcis Ποσειδωνία à Neptuno sc. unde etiam *Neptunia* Paterculo dicitur. Plin. 3. 5. *Oppidum Pæstum, Græcis Posidonia adpellatum: sinus Pæstanus.* Strabo lib. 5. Τὸ τῶν Πικεντίνων, ἔθνος, μικρὸν ἀπόσπασμα τῶν ἐν τῷ Ἀδρίᾳ Πικεντίνων, ὑπὸ Ῥωμαίων εἰς τὸν Ποσειδωνιάτην κόλπον μετῳκισμένον, ὃς νῦν Παιστανὸς καλεῖται, καὶ ἡ πόλις Ποσειδωνία, Παῖστος, ἐν μέσῳ τῷ κόλπῳ κειμένη. Non longè abesse à Silaro flu. innuit. Ptol. Σιλάρου ποταμοῦ ἐκβολαί, Παῖστον. Mela 2. 5. *Pæstanus sinus, Pæstum oppidum, Silarus amnis.* Silius Italicus lib. 8.

——— *Nunc Picentia Pæsto Misit.*

Conditores ejus quod attinet, Solinus cap. 8. *Notum est*, inquit, *Pæstum à Dorensibus constitutum.* Sed aliter Marcianus Heracleensis in Περιηγήσει.

Περιοχῆς δὲ τούτοις ἐστὶ πάλιν Οἰνώτροι,
Μέχρι τῆς Ποσειδωνιάδος ὠνομασμένης,
Ἥν φασι Συβαρῖται ἀποικίσαι ποτέ,

Lege Συβαρῖται ex emendatione magni Cluverii. Opidum hoc rosarum abundantiâ valdè ab antiquis celebratur. Prop. lib. 4. eleg. 5.

Vidi ego odorati victura rosaria Pæsti
Sub matutino cocta jacere Noto.

Ovid. Met. 15

Leucosiamque petit, tepidique rosaria Pæsti.

Idem Ponticorum 2. eleg. 4.

Caltháque Pæstanas vincet odore rosas.

Mart. 42. ep. lib. 4.

Pæstanis rubeant æmula labra rosis.

Hæ rosæ autem ob cœli clementiam bis in anno producebantur (Maio sc. & Septembri.) Virgil. Georg. 4.

Forsitan & pingues hortos quæ cura colendi
Ornaret, canerem; biferique rosaria Pæsti.

Martialis 12. 31.

Prataque nec bifero cessura rosaria Pæsto.

Claud. de nuptiis Honorii & Mariæ.

——— Vel flore sub ana
Cum gemina Pæstana rosa per jugera regnant.

Aliis etiam floribus abundare Pæstum author est Martialis lib. 9. epigr. 27.

Pæstano violas, & cana ligustra colono,
Hyblæis apibus Corsica mella dabit.

Pasula, op. Hisp. Bæt. in Vandalitiâ & conventu Hispalensi. *S. Domingo*, teste Moletio; quod aliquibus non probatur, cum *S. Domingo de Silos* sit in finibus Vectonum; nisi sit geminum.

Pasuri, qui & *Pesures* Plin. pop. Lusit. circa Tagum flu. *La Comarca de Covilhan* Jac. Vasconcello.

Pasus, vide *Apæsus*. Est autem urbs Troadis inter Lampsacum, & Parium opida. Vide Strab. lib. 13. Hesychius. Παισὸς, πόλις, ἢ πέλαγος.

Patalia, pars Thraciæ. Steph. N. L.

Patí, pop. Thraciæ inter Hebrum & Melam flu. quorum regio *Pattica* Arriano dicitur. Æno urbi proximi fuere

Patidius, Consul cum Cassio Aproniano, an. U.C. 875.

Patovium, urbs Pannoniæ sup. i. e. Austriæ. Ptol. *Patovionem* Tacitus scribit lib. 19. Alii *Petoniam*, vulgo *Betta*. Sane in Græcis codicibus legitur Παταύιον.

Patus, vir quidam, qui in Ægyptum causâ pecuniæ comparandæ navigans, submersus est. Propertius lib. 3. pecuniam alloquens.

Tu Pætum ad Pharios tendentem lintea portus
Obruis insano terque quaterque mari.

Cæcina *Pætus*, Arriæ maritus, cui, cum in partibus Scribonianis contra Claudium fuisset, ad mortem adacto, uxor extractum è suo vulnere pugionem porrexit hâc voce: *Non dolet.* Tacit. An. 16. Dio lib. 60. Plin. 3. epist. 16. Martialis lib. 1. ep. 14.

Casta suo gladium cum traderet Arria Pæto,
Quem de visceribus traxerat ipsa suis:
Si qua fides, vulnus, quod feci, non dolet, inquit,
Sed quod tu facies hoc mihi, Pæte, dolet.

Paga, urbs Bœotiæ apud Isthmum Corinthiacum, quæ & *Pega* Græcis. Hodie *Pago*. Hinc *Pagai* populi, de quibus Plinius lib. 4. cap. 7.

Paganalia, Festa agriculturæ causâ sunt instituta in *pagis*, à quibus & illis nomen. Solebant enim tunc temporis, ut & in Sementinis Festis, solemni pompâ circumire, atque lustrare pagum, & liba quotannis Deorum aris inferre, id quod haud obscurè etiam Ovidius indicat Fast. lib. 1.

Pagus agat festum, pagum lustrate coloni,
Et date Paganis annua liba focis:
Placentur matres frugum, Tellusque, Ceresque
Farre suo gravidæ, visceribusque suis.

Regem Tullium horum auctorem esse produnt Halicarnasseus Dionysius ac D. Hieronymus. Celebrabantur autem mense Januario & quidem post Sementinas.

Paganorum insula, Marcel. Comes. *Pago* Ortelio, videtur insula Illyrici apud oram Liburniæ. Vide *Curicta*.

Pagasa, *Pagasæ* Ptolomæo ac Straboni, op. Thessaliæ, non procul à Pelio monte, à quo propinquus sinus *Pagasicus* appellatur Plinio; *Pagasæus* Melæ, *Pagasiticus* autem Straboni. *Volo* nunc op. dicitur, aliis autem *Armiro*. Juxta hanc urb. Argo navis ædificata fuit, quam inde *Pagasæam* vocant. Ovid. Met. 13.

Litoraque intravit Pagasæâ Colcha carinâ.

Lucanus lib. 2.

Ut Pagasæa ratis peteret cum Phasidos undas.

Prop. lib. 1. eleg. 20.

Namque ferunt olim Pagasæ navalibus Argon
Egressam longe Phasidos isse viam.

Quia autem ex sinu Pagasico Argonautæ profecti sunt, ideo urbem Pagasas, quæ nomen sinui dedit, plerique dici volunt ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεπῆχθαι τὴν Ἀργώ. Οἱ δὲ πιθανώτερον ἡγοῦνται τοὔνομα τῷ τόπῳ τεθεῖσθαι τοῦτο ἀπὸ τῶν πηγῶν, αἳ πολλαὶ καὶ δαψιλεῖς ῥέουσι. At (ex sententiâ Strabonis) *probabilius alii statuunt loco nomen esse à fontibus* (Dorice παγᾶν) *qui frequentes ibi, largique fluunt.* Scepsius etiam apud Apollonii Scholiasten lib. 1. *Pagasas* dici asserit ἀπὸ τῶν παγᾶν ἀθρόως τῶν τόπων. Vide *Cicynethus*.

Pagasus, viri nomen. Virgil. Æn. 11.

Pagida, sive Belus, rivus in Phœniciâ ad Carmelum promunt. Vide Plin. 5. 19.

Pagoargas, op. ad mare Rubrum. Plin. 6. 29.

Pagos, mons Æolidis apud Meletem flu. Pausanias. Meles autem apud Strab. flu. est Joniæ, Smyrnam circumfluens. Forte autem per utramque reg. decurrit, in Æolide oriens & in Joniâ desinens.

Pagrasa, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol. *Perperi* Castaldo.

Pagus, antiquum Corinthii nomen. Steph.

Pagyris, nomen fluvii & civitatis, à quâ *Pagyritæ* populi. *Pacyris* Plinio vocatur lib. 4. cap. 12.

Pala, vicus Corsicæ. Ptol.

Palæmon, fil. Athamantis & Inûs, alio nomine Melicertes dictus. Hujus mater, cum virum tanto furore correptum videret, ut Learchum, alterum ex filiis, saxo allideret, jamq; sibi similem exitum videret imminere, alterum filium, nomine Melicertem, ulnis complexa, in mare se præcipitavit, amboque Dii marini facti sunt, mutatisque nominibus, mater *Leucothea*, h. e. *alba dea*, dicta est, credituque eadem esse cum *Aurorâ*, quæ & *Matuta* à Latinis nominatur: Ille vero à Græcis *Palæmon*, à Latinis quod *portubus* præesse putetur, *Portunus* est appellatus. Apotheosin eorum narrat Ovidius lib. 4. Met.

Annuit oranti Neptunus, & abstulit illis
Quod mortale fuit, majestatemque verendam
Imposuit, nomenque simul, faciemque novavit,
Leucotheâque Deum cum matre Palæmona dixit.

Idem Ovidius alibi.

Et juvenem possim sperare Palæmona nando,
Mitaque quem subita reddidit herba Deum.

Scribit Pausanias in Atticis Melicertam à Delphine exceptum fuisse, cum cecidisset è saxo Moluride & in Corinthiorum Isthmum expositum mutato nomine Palæmonem fuisse appellatum, atque inter cæteros honores petram istam illi fuisse consecratam, & Isthmicos ludos illi à Sisypho, Æoli filio, fuisse institutos, qui tunc imperabat Corinthiis, cum esset Melicerta fratris filius: atque primum pinu, deinde apio sicco victores ibi coronati sunt. Musæus quoq; in eo libro quem *de Isthmiis* conscripsit, duo certaminum genera celebrari solita in Isthmo scribit, alterum in honorem Neptuni, alterum in Melicertæ. Ejus meminit Orpheus in Hymnis.

Σύντροφε Βάκχου χορῶν Διονύσου πολυγηθοῦς
Κικλήσκω σε Παλαίμον ἐπ' εὐιέροις τελεταῖσιν,
Ὃς ναίεις πόντοιο βυθοὺς βαθυκύμονας ἁγνούς,
Ἐλθεῖν εὐμενέοντα νέῳ γήθοντα προσώπῳ,
Καὶ σώζειν μύστας κατά τε χθόνα, καὶ κατὰ πόντον.
Ποντοπλάνοις γὰρ ἀεὶ ναυσὶν χειμῶνος ἀπαρχὴ
Φαινόμενος σωτὴρ, μοῦνος θνητοῖς ἀναφαίνῃ
Ῥυόμενος μῆνιν χαλεπὴν κατὰ πόντον οἴδμα.

Euripides quoque in Iphigenia in Tauris, custodem & servatorem navium Palæmonem vocavit.

Ὦ ποντίας παῖ Λευκοθέας, νεῶν φύλαξ,
Δέσποτα Παλαῖμον ἵλεως ἡμῖν γενοῦ.

Inde *Palæmonius* adject. Claudianus.

Cuncta Palæmoniis manus explorata coronis
Adsit.

 Statius

Statius. *Curva Palæmonio secluditur unda Lechæo.*
Vide Nat.Com.lib.8. cap.4. Hesych. Παλαίμων, Ἡρακλῆς.

Palæmon, Grammaticus Vicentinus, qui Romæ vixit sub Tiberio & Claudio Impp. tantâ vir arrogantiâ, ut M. Varronem porcum appellaret; secum autem & natas & morituras literas jactaret. Luxuriæ quoque ita indulsit, ut sæpius in die lavaretur, nec sufficeret sumptibus. Tranquillus. Ejus mem. Juv. Sat. 6. —*Odi*

Hanc ego qua repetit, volvitque Palæmonis artem.

Idem Sat.7. *Quis gremio Enceladi, doctiq; Palæmonis affert*

Quantum grammaticus meruit labor?

Quærant eruditi quisnam *Palæmon* ille fuerit, de quo Martialis lib. 2. epigr. 86.

Scribat carmina circulis Palæmon.

Palæmonias, Argonautarum unus, quem Orpheus claudum fuisse his verbis innuit.

Ἐν δὲ Παλαιμόνιος Λέρνου νόθος ἔλυθεν υἱός,
Σίντο δὲ σωρὸς ἀναξ, πόδας δ' ὧν ἔην ἀρτιπός,
Τοὔνεκ' Ἡφαίστοιο γόνον καλέεσκον ἅπαντες.

Palacia, op. Hisp. Bæt. Plin. *Palacios* Morali, & al. inter Marcianam & Nebrissam.

Palæa, op.olim,nunc pagus Cypri mediter. *Pelaadre*, teste Lusignano. Fuit & Cephalleniæ op. teste Polyb.

Palæopolis, ins. parva Hisp. citer. apud Emporias urb. olim præclaram, in orâ Catalauniæ, in quâ Emporienses prius habitarunt, teste Strabone.

Palæbeudor, Ptol. *Beudos* Livio, op. Phrygiæ magnæ in Pisidiæ confin. excisum.

Palæbyblos, urbs Phœnices. Vide *Byblos*. Urbs est apud Adoniden flu. sub monte Libano gemina, nova & vetus.

Palæmyndus, urbs Cariæ, non longè à Myndo constructa.

Palæpaphus Cypri urbs. Veneri sacra.

Palæphatus, scriptor antiquus, patriâ Parius, aut (ut alii malunt) Prienæus, Artaxerxis tempore natus, teste Suidâ, qui ἀπίστων, h. e. *rerum incredibilium* volumina quinque scripsit. Hinc *Palæphatius*. Virgilius in Ciri.

Infamem tali meritò rumore fuisse
Docta Palæphatiâ testatur voce papyrus.

Cæterùm de variis Palæphatis vide Vossium de H. Gr. lib. 3. pag. 395. 396.

Palæpolis, vulgò *Poggio reale*, urbs vetus Campaniæ apud Neapolim, quæ illi successit, teste Ambr. Leone. Aliis *Torre di Giaparelli*, locus quoque Neapoli vicinus.

Palæscamandrus, flu. Phrygiæ, seu Mysiæ. Plin. 5. 30.

Palæscepsis, civitas in convalle Æsapi flu. inter Assum, & Antandrum proximas urbes. *Elmacham* Moletio.

Palæste, vicus Epiri apud Oricum urbem. Lucan. l.5.

Lapsa Palæstinas uncis confixit arenas.

Ubi Grotius *Apamestias* legendum jubet; nam *Apameste* est in prominente parte Italiæ, quæ ad Epirum accedit, contra Apsum fla. Vide Plin. & Ptolemæum.

Palæstina, provincia Syriæ Arabiæ contermina. Herodotus totam Syriam vocat Palæstinam. In eâ quinque civitates continebantur, *Gaza*, *Ascalon*, *Gath*, *Accaron*, & *Azotus*. Vide Plin. lib. 5. cap. 20. *Alii terram Sanctam* vocant, in Galilæam ad Bor. Judæam cum Idumæâ ad Austrum, & Samariam in medio divisam. Sane Ptolemæo, Straboni, ac Tacito, Syria Palæstina eadem ipsa est quæ Judæa. Aliis diversæ sunt; sic Ebræi à Palæstinis disterminantur. Papinius Sylv. lib. 5.

— *Palæstini simul, Ebræiq; liquores.*

Quod libentius (inquit Seldenus) adduxi, ut magni ejusdem poetæ nimis depravatam in Glauciæ Epicedio lectionem inde emendarem. In eo ita legitur:

Quod Cilicum flores, quod munera graminis Indi,
Quodq; Arabes Phariiq; (palam est, vidiq;) liquores
Arsuram lavere comam. ——————

Quid (malum) *palam est vidique?* Tantosne Poeta tantæ monimentum oscitantiæ etiam ridiculum infarciret? Quæ habent hele Domitius, Cælius Rhodiginus, etiam & ipse Gevartius, planè frigent. Restituimus:

Quodq; Arabes Phariiq; Palæstiniq; liquores.

Palæstina aqua, pro Tigride ponitur apud Ovid. Fast. l.2.

Inque Palæstinæ margine sedit aquæ.

Sittacena enim reg. Assyriæ à Tigride flu. irrigata, *Palæstina*, teste Plinio, nominatur. Tibull. 1. eleg. 7.

Alba Palæstino sancta columba Syro.

Silius Italicus lib. 3. de Tito Vespas. loquens:

——— *Hic fera gentis*
Bella Palæstinæ primo delebit in ævo.

Ubi *bellum Judaicum* intelligit. *Palæstina* itaque olim *Chanaan* dicta, Judæam, Samariam, & Galilæam complectitur: Dio lib. 36. Ταῦτα μὲν τότε ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἐγένετο, οὕτω γὰρ τὸ σύμπαν ἔθνος, ὅσον ἀπὸ τῆς Φοινίκης μέχρι τῆς Αἰγύπτου παρὰ τὴν θάλασσαν τὴν ἔσω παρήκει, ἀπὸ παλαιοῦ κέκληται.

Palætyrus, vocabatur antiqua Tyrus Phœniciæ urbs, in continenti sita è regione novæ Tyri, quæ in mari erat condita. Steph.

Palæotrium, op. in Macedonia. Plin. l. 4. cap. 10.

Palamedes, Nauplii Eubœæ regis filius (à quo *Naupliades* à Poetis dictus est) acerrimus Ulyssis inimicus fuit, à quo tandem iniquo judicio circumventus est, & ab exercitu lapidibus obrutus. Nam cum omnes totius Græciæ principes ad bellum Trojanum convocarentur, Ulysses, quem uxoris juvenculæ amor domi retinebat, insaniam simulavit, & quo melius rei fidem faceret, junctis diversæ naturæ animalibus, salem serebat. Palamedes autem ut viri astutiam deprehenderet, Telemachum filium aranti objecit: quo viso Ulysses aratrum subito suspendit, ne eum læderet. Quo argumento simulatione deprehensâ, invitus est pertractus. Deinde vero cum in Thraciam frumentatum missus esset Ulysses, & nihil inde attulisset, neque quidquam se invenisse diceret: Palamedes eodem missus plurimum frumenti advexit. Quamobrem Ulysses invidiæ stimulis agitatus, adulterinam Priami nomine epistolam scripsit, in quâ agebat Palamedi proditionis gratias, commemorabatque secretum auri pondus esse transmissum, quod ipse Ulysses per corruptos servos in tentorio ejus infodi curarat. His igitur literis in Græcorum concilio recitatis, Palamedes proditionis accusatur. Ibi Ulysses reo adesse simulans, hostilibus literis nihil fidei habendum contendit, easque re ipsâ facile posse coargui, si Palamedis tentorium scrutaretur: In quo si aurum, inveniretur, nullum illum supplicii genus recusare. Missi itaque, qui tentorium ejus perscrutarentur, cum aurum invenissent, Palamedes velut proditionis convictus lapidibus obrutus est. Hic fertur Trojano bello 4. literas invenisse θ. ξ. χ. φ. Hic etiam calculorum ludum, & mensurarum ac ponderum rationem excogitavit, & suffragia, quibus in liberando, judicandoque nunc utimur, primus omnium reperit. Polyd. Virgil. Astrologiæ insuper peritus fuisse dicitur, annumque ad cursum Solis, & menses ad cursum Lunæ accomodasse, primusque in castris visam atque reformidatam Solis Eclipsim naturalem; minimeque timendam esse docuisse; præterea ordinationem aciei, ac tesseras, h. e. symbolum bellicum, & vigilias invenisse. Numeri inventorem fuisse affirmat Plato: Ἢ διὰ ἀποδείξας ὃ φησιν ἀριθμὸν εὑρών; Sophocles de eodem.

Οὗτος δ' ἐφηῦρε τεῖχος Ἀργείῳ στρατῷ
Σταθμῶν τ' ἀριθμῶν καὶ μέτρων εὑρήματα
Κακεῖν' ἔτευξε. ——————

Euripides in Phœnissis:

Καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι, καὶ μέγα σταθμὸν
Ἰσότης ἔταξε, κἀριθμὸν διώρισε.

Et Manilius lib. 4.

Qui primus numeros rebus, qui nomina summis
Imposuit, certumq; modum, propriasq; figuras.

Quæ omnia à gruibus fertur didicisse. Illæ enim non nisi acie instructâ volant, electo duce, quem sequantur, depositisque in extremo agmine, qui gregem voce contineant, & qui noctu cæteris dormientibus excubias obeant. Inter volandum etiam mutatis subinde ordinibus, literas quasdam videntur effingere, quas etiam ab iis primus observasse fertur Palamedes. Hinc à Poetis *Palamedis aves* grues dicuntur. Mart. lib. 13.

Turbabis versus, nec littera tota volabit,
Unam perdideris si Palamedis avem.

Nomen ejus quod attinet, Ebræi doctores & professores publicos (inquit Fungerus) מורים *Morim*, & מלמדים

מלמדים *Melammedim* vocant; unde natum nomen *Palamedis*. Sane Phœnicii, quorum lingua Hebraicæ fuit affinis, plurima nomina Græcis tradiderunt, qui suo idiomati accommodarunt ea, ac de rerum inventoribus suo more gloriari solent.

Palamedes Eleates Grammaticus, scripsit Onomasticon de Tragicis & Comicis dictionibus, ac de proprietate Atticæ, ac Doricæ linguæ. Suidas. Vide Voss. de H. Gr. pag. 356.

Palanda, Indiæ extra Gangem urbs in Aureâ Chersoneso. *Pari* dicitur Castaldo.

Palanteum, urbs in Palatino monte. Vide *Palatinus*. Item urbs Arcadiæ. Vide Stephanum.

Palantia, urbs Hisp. Tarracon. Ptol. Vaccæorum colonia, pop. *Palantini*. Vide Stephanum.

Palatinus mons Romæ, inhabitatus longo tempore ante urb. conditam à Valentiâ Itali filiâ, inde ab Evandro, qui & arcem in eo constituit. Idem inter septem colles præcipuus, ideoque celebris præ reliquis varias sui nominis causas habet apud auctores bonos. Nam & *Palatium* dictum constat, quòd Arcades cum Evandro *palanter*, i. e. nullo ordine vagantes in illum locum venerint, Varrone teste. Quanquam alii nomen trahunt à *Palatinis*, i. e. Aboriginibus, quòd hi venientes ex agro Reatino, qui appellatur *Palatium*, ibi consederint. Addit Varro existimare nonnullos inditum hoc illi nomen à *Palatiâ* Latini uxore. Sunt qui à *Pallante* Evandri proavo deducunt. Alii à *Palatho* Hyperborei filiâ, quæ ex Hercule Latinum suscepit; nonnulli à sepulto *Pallante*, quem à Turno occisum canit Virgilius. Livius primò vocatum censet *Palantium* à *Palanteo* Arcadiæ urbe, inde *Palatium*. Præter hos omnes, sunt qui à pecorum *balatu*, quæ ibi solebant pasci, antequam incoleretur, nomen ejus derivant; quapropter *Balantium* nominavit vetus Poeta Nævius, cui & Festus astipulari videtur his verbis: *Palatium mons Romæ est appellatus, quod ibi pecus pascens balare consueverit.* Solinus vero scribit quosdam auctores esse, datum ei nomen à *Pale*, pastorum Deâ. Fungerus. Vide Vossium in *Palatium*.

Palatinus Apollo dictus est à *Palatio*, ubi Augustus Apollini post Aruspicum responsa ædem construxit, porticibus & Bibliothecâ Latinâ Græcaque valde celebrem, unde est illud apud Horatium in Epp.

——— *Et tangere vitet*
Scripta Palatinus quæcunq; recepit Apollo.

In eo templo fuit columna quædam 50 pedum, dubium pretione, an pulchritudine nobilior, cortinæque aureæ ab Augusto, conflatis omnibus aliis imaginibus Apollini Palatino dicatæ.

Palatium, urbs Diocletiani, quam nunc nautæ *Spalatum* vocant. Eusebius in Chronicis: *Diocletianus haud procul Salonis in villa sua Palatio moritur.*

Palatua, Dea in cujus tutelâ *Palatium* esse putabatur.

Palatual, sacrificium, quod Romæ fiebat in *Palatio*.

Palatualis, Flamen, qui ad sacrificandum *Palatuæ* Deæ constitutus erat.

Palbus, mons Africæ.

Paleis, *Palea* Polybio, *Palichi* Sophiano, op. seu pagus hodie Cephalleniæ inf. Pop. *Palenses* Pausaniæ, qui *Dulichii* quoque vocantur. Strab. lib. 10.

Pales, pastorum vel pabuli Dea. Hanc quidam, teste Servio, Vestam, Deorum matrem vocant; Virg. Ecl. 5.

Ipsa Pales agros, atq; ipse reliquit Apollo.

Et in tertio Georgicorum:

Te quoq; magna Pales, & te memorande canemus
Pastor ab Amphryso. ———

Fuit hæc Dea, vel hic Deus (nam Varro masculino genere habet) præcipuo honore à pastoribus culta; ideo ab Ovidio Fast. 4. invocatur:

Alma Pales faveas pastorum sacra canenti.

Illi lacte sacra fiebant; auctores Ovidius ac Tibullus: Prior: ——— *Et tepido lacte precare Palem.*
Posterior: *Et placidam niveo spargere lacte Palem.*

Ideo *fæcundam* Calpurnius vocat. Numinis rationem quod attinet, vide Boch. de Phœn. Col. lib. 2. cap. 9.

Palesimundus, urbs & flu. Taprobanæ inf. Plin. 6. 22 *Patzin* Vinero.

Palfurius Sura, Orator & Causidicus, ob suspicionem quòd cum Vitellianis sensisset, senatu à Domitiano fuit amotus. Juvenal. Sat. 4.

Si quid Palphurio, si credimus Armillato,
Quicquid conspicuum pulchrumq; ex æquore toto
Res fisci est ubicunque natat.

Paliana, Sericæ urbs. Ptol. *Pantonia* Castaldo.

Palibothra, urbs Indiæ citer. *Palimbothram* vocat in Indicis Arrianus. *Ava* Mercatori, *Vothara* Nigro.

Palibotri, reges Indorum à magnanimo *Palibotra* multo tempore sic dicti, sicut olim apud Ægyptios *Pharones*, apud Romanos *Cæsares*. Alex. ab Alex. 1. 2.

Palicenus, sive *Palicinus*, fons in Siciliâ. Steph. Vide *Palici*.

Palici, qui & *Delli*, & *Crateres* nominantur, lacus, sive fontes in Siciliâ sunt, qui continuâ eructatione, ad 3. circiter cubitus in altum efferuntur, cadentesque in seipsos recipiuntur. Horum historiam & nominis originem vide apud Macrob & Diod. Sic. in fine lib. 11. & apud Fazellum, qui scribit eos hodie *Naphtha* vocari. *Palicam* urb. & *Palicinum fontem* habet Stephanus.

Palici, vel ut alii *Palisci*, gemini fratres, Jovis filii & Thaliæ Nymphæ, vel, ut alii volunt, Ætnæ. Tradunt enim hanc Nympham à Jove in Siciliâ juxta Simæthum amnem non longè à Catinâ urbe compressam, metu Junonis optasse, ut sibi terra dehisceret, & ab irâ Deæ istius se occultaret. Quibus precibus exauditis, terra molliter dehiscens, intra viscera sua eam recepit, ubi illa legitimo tempore gemellos peperit, quos terra denuo se aperiens in lucem edidit: Unde & *Palici* dicti sunt ἀπὸ τοῦ πάλιν ἱκέσθαι, quòd in terram demersi *denuo sint reversi.* Quam verum sit hoc etymon postea videbimus. Ostendunt autem accolæ 2 lacus, ex quibus fratres hosce putant emersisse, eosque *dellos* vocant, qui tantâ olim in veneratione habiti sunt, ut circa eos juramenta exigi solerent, si quis in furti suspicionem incidisset, prius tamen accepto fidejussore, qui si juranti quid accidisset, præstaret, quod exitus ostenderet. Nam quum rei negatæ fides quærebatur, & jusjurandum à suspecto petebatur, uterque ab omni contagione mundus ad Crateras accedebat; deinde loci Numine invocato, jurabat; quod si jure fiebat, discedebat illæsus: si vero malè juratum esset, mox in lacu peribat perjurus. Magnâ præterea veneratione erat Palicorum templum, quòd cum Siciliam sterilis annus arefecisset, divino Palicorum responso admoniti Siculi certum sacrificium fecerunt, post quod statim reversa est ubertas. Quapropter Siculi omne genus frugum congesserunt in Aram Palicorum, quæ ob id *pinguis* à Virgilio dicitur Æn. 8. ——— *Symethia circum*

Flumina, pinguis ubi & placabilis Ara Palici.

Palicorum Græcum etymon obtrudunt nobis Macrobius & Servius. Sed hæ Gerræ Siculæ sunt, inquit Bochartus, nugæque nugacissimæ, ab Æschylo & aliis, non alia de causâ confictæ, quam ut è Græcâ linguâ *Palicorum* nomen peterent, quod est planè Punicum. *Palici* enim פליחין *Palichia* vel *Pelichin* à Pœnis nominati sunt, ut Athenis Σεμναὶ θεαὶ voce *à veneratione* deductâ. Syris enim verbum פלח *pelach* sig. *colere* & *venerari*. Quo ipso nomine Æschylus ipse insignivit his verbis:

Σεμνοὺς Παλικοὺς Ζεὺς ἐφίεται καλεῖν.
Summos Palicos Jupiter venerabiles
Voluit vocari. ———

Et vero Palicos non Jovis sed Adrani esse filios ex Hesychio discimus: Ἀδρανὸς, inquit, δύο γεννῆσαι υἱοὺς Παλικούς; quod multo est verisimilius, quia tam Palici, quam Adranus sunt ἐπιχώριοι θεοί, extra Siciliam nullibi noti.

Palilia, vel, ut alii, *Parilia* sacra Palis Deæ. Hesychius: Παλίλια, ἑορτή. Οἱ μὲν τῇ Πάλῃ, ἄλλοι δὲ τῇ Παλί. Hæc à pastoribus in agris fiebant 11. Calend. Maii, quo die Romulus urbem fundavit, vel ad lupos arcendos, morbosque à pecore pellendos, seu pro partu pecoris. In hoc die festo, palearum accensi acervi certo ordine in loco plano collocabantur, quos pastores saltando transiliebant.

filiebant. (Solinus à partu Iliæ dici vult, unde *Parilia.* Vide Fungerum.) Ovid. Fast. 4.

Moxq; per ardentes stipulæ crepitantis acervos
Trajicias celeri strenua membra pede.

Prop. 4. 1. *Annuaq; accenso celebrare Palilia fæno,*
Qualia nunc curto lustra novantur equo.

Idem eleg. 4. ejusdem libri.

Urbi festus erat, dixere Palilia patres,
Hic primus cœpit mœnibus esse dies.

Unde Ovid. Met. 14. —— *Festisq; Palilibus urbis Mœnia conduntur.* ————

Cic. lib. 2. de Divinatione: *L. Tarutius Firmanus, familiaris noster, imprimis Chaldaicis rationibus eruditus, urbis etiam nostræ natalem diem repetebat ab iis Parilibus, quibus eam à Romulo conditam accepimus:* Suetonius in Caligula cap. 16. *Decretum autem, ut dies, quo cepisset imperium, Palilia vocaretur, velut argumentum rursus urbis conditæ.* Ovid. Fast. 4.

Per flammas saliisse pecus, saluisse colonos,
Quod fit natali nunc quoq; Roma, suo.

Idem Fast. 6.

Dena quater memorant habuisse Palilia Romam,
Cum flamma custos æde recepta Dea est,

Id est 40. natales & annos. Vide Dionys. Halic. Ant. l. 1. Plut. in Romulo, & Casaub. ad illud Persii lib. 1.

Et focus, & porci, & fumosa Palilia fæno.

Palimbothra, urbs Indiæ. Civis *Palimbothrenus.* Steph.

Palindromos, Arab. Fel. promont. *Acila* Plinii est, teste Villanovano.

Palinurus, vel *Palinurum*, Lucaniæ promont. haud longè à Veliâ, inter Pæstum & Talaum. Ita dictum à *Palinuro*, navis Æneæ gubernatore, qui somno oppressus unà cum gubernaculo in mare decidit; totoque triduo fluctibus jactatus, quarto demum die ad litus Velinum adnavit; jamque terram tenebat, cùm loci ejus accolæ spe prædæ impetum in eum fecerunt, occisumq; & spoliatum denuò in mare objecerunt. Quod ob facinus cum Velini postea gravi pestilentiâ laborarent, oraculo moniti, ut Palinuri Manes placarent, lucum ei consecrarunt, cenotaphiumque erexèrunt in promontor. quod ab eo *Palinuri* nomen obtinuit. Virg. Æn. 6.

Æternumq; locus Palinuri nomen habebit.

Dicitur autem *Palinurus* qu. *iterum meiens*, πάλιν enim *rursum*, οὖρον *urinam* sig. Ad quam etymologiam alludit Martialis lib. 3. 68.

Minxisti, Pauline, semel currente carinâ;
Mejere vis iterum? jam Palinurus eris.

Palicorum, vel *Palicorum* stagnum in Siciliâ, sulphurei odoris. Unde Ovidius Pontic. 2. eleg. 10.

Ætnæisq; lacus & olentia stagna Palici.

Idem lib. 5. Met.

Stagna Palicorum ruptâ ferventia terrâ.

Apud Stephanum legitur Κρῆναι τῶν ἐν Παλικοῖς, apud Philosophum vero in lib. Mirabilibus ἐν Παλικοῖς.

Palla, urbs à latere merid. Corsicæ. Ptol. *Pola* vulgo, à Bonifacio op. 6. m. p. distans in occid.

Pallades, virgines erant quas Thebani apud Ægyptios Jovi sacrabant, de quibus Strabo lib. 17. in hunc modum: *Jovi, quem præcipuè colunt, virgo quædam genere clarissima & specie pulcherrima sacratur,* ἃς καλοῦσιν οἱ Ἕλληνες Παλλάδας. *Ea, pellicis more, cum quibus vult coit, usque ad naturalem corporis purgationem. Post purgationem viro datur, sed prius quam nubat, post pellicatus tempus in morinæ morem lugetur.* Idem habet Eust. ad Iliad. α. & Odys. γ.

Palladium, Palladis simulachrum quod Romæ in æde Vestæ fuit, cujus mem. Herodianus lib. 1. Id fuit è ligno compactum, movens oculos, atque hastam, quam manu gestabat, ut scribit Servius. Nam cum apud Trojam in honorem Palladis arx, & in ejus summo templum illi ædificaretur, è cælo cecidit, & locum sibi in eo templo delegit, nondum coopertâ æde: moxque ab Apolline redditum est oraculum, ejus civitatis futurum exitium, si id simulachrum extra muros portaretur. Ovid. in Fast. Quod factum est, ut tempore belli Trojani cum Diomedes & Ulysses cuniculis, vel, ut alii dicunt, cloacis ascenderent in arcem, & occisis custodibus simulachrum sustulerunt.

Virgil. Æn. 2. ———— *Impius ex quo*

Tydides sed enim, scelerumque inventor Ulysses
Fatale aggressi sacrato avellere templo
Palladium, cæsis summæ custodibus arcis,
Corripuere sacram effigiem, manibusq; cruentis
Virgineas ausi divæ contingere vittas.

Palladius, nomen viri proprium, qui de Agricultura scripsit.

Palladius Galata, historicus, floruit sub Theodosio M. Vitas aliquot sanctorum in literas retulit; quæ vulgo *Historia Lausiaca* dicitur, quia nuncupata est *Lauso* præfecto. Opus hoc certis diebus in Ecclesiâ prælegi solere, ex Triodio ostendit in Glossario suo clarissimus Jo: Meursius qui & primus hunc scriptorem Græcè edidit.

Palladius Methonæus floruit sub Constantino M. Præter orationes ac disputationes varias etiam historicum ac philologicum opus contexuit de festis Romanorum, ut è Suidâ cognoscimus.

Pallantium, vide *Palanteum.* Virg. lib. 8.

———— *Posuère in montibus urbem*
Pallantis proavi de nomine Pallanteum.

Pallantias, ut Callimachus refert, lacus, alio nomine *Triton*, ex quo Palladem genitam volunt.

Pallas, nomen paludis in Africâ.

Pallas, adis, filia Jovis, ex cerebro ejus prognata, sapientiæ, disciplinarumque omnium Dea, quam Latini Minervam vocant. Sic dicta, secundum quosdam quod ab eâ *Pallas* sit interemptus, aut παρὰ τὸ ἀναπεπάλχθαι ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός, aut ex *Pallante* palude, juxta Festum. Quid quod aliqui datum velint nomen ἀπὸ τοῦ πάλλειν τὸ δόρυ, alii à saliendo, sive saltando in bello. Eust. in Iliad. α. [Τὸ δὲ λέγειν ὅτι καλεῖται οὕτως, ὅπως ἐν τῇ γιγαντομαχίᾳ Παλλάδα τινα ἀνελοῦσα γίγαντα, ὅ ἐστιν ἐκ τοῦ διὸς ἀναπαλῆναι κεφαλῆς, ὃ ἐστι κεραυνῷ τοῦ Σεμέλης .... ἢ τὸ Διονύσου διασωθέντος ἐμβρύου .... τὴν ἀμφιθαλαμίαν .... Nonnulli ab Ebræo פָּלַס *pallas*, i. e. *agitare*, quia quatit hastam, vel quia mens est in perpetuâ agitatione, unde πάλλας significaret agilitatem animi, essetque epitheton, non proprium nomen. Alii denique à verbo פלא quæ vox Ebræis admirabile quiddam sonat. Vide Fungerum in *Pallas.*

Pallas, antis, filius Evandri, qui à patre iis copiis, quas Æneæ auxilio misit, præfectus, magnâ jam hostium strage editâ, à Turno est interfectus. Vide Virg.

Pallas, antis, historicum volumen condidit de mysteriis Mithræ. Porphyr. περὶ ἀποχῆς lib. 2.

Pallas, Claudii Cæsaris libertus, ditissimus, qui Crasso fertur ditior vicies, & quinquies centenis millibus. Plin. 33. 10. Vide Tacit. Annal. l. 12. Et Plin. ep. l. 8. epist. 5. Juven. Sat. 1. ———— *Ego possideo plus*

Pallante & Licinis. ————

Pallas, Pandionis fil. Ovid. Met. 7. Hunc Stephanus scribit habitasse in Diacria tribu Atticæ.

Pallene, quæ & *Phlegra* Herodoto, *Paralene* Ptolemæo dicitur, penins. Macedoniæ ad sinum Thermaleum, cujus isthmus *Pallensis* Plinio dicitur, quæ & penins. Cassandriæ ab Eust. nominatur, *Pallenea* à Val. Flacco. Virgil. lib. 4. Georg. de Proteo.

Hic nunc Emathiæ portus, patriamq; revisit
Pallenen. ————

Hic *Pallene*, op. teste Plinio & Stephano, *Canistro*, teste Sophiano hodie, Nardo autem *Tarcho*, seu *Tarso* dictum, Cassandriæ finitimum. Vide Steph. in Παλλήνη. Hinc *Pallenæus.* Stat. lib. 4. Sylv. Carm. 2.

Et Pallenæos Phœbum laudare triumphos.

Claud. *Pallenæa Jovi mutavit flumina Cyclops.*

Palma, colonia & urbs Balearis majoris episc. sub archiep. Tarracon.

Palmaria, ins. maris Tyrrheni contra Tarracinam, inde 37 m. p. distans, proxima Pontiæ. *Palmarola* Nigro.

Palmyra, *Amegara* Castaldo, urbs Syriæ archiep. in Arab. Des. confin. inter Damascum 225. & Seleuciam magnam ad Tigrim 533 ab Antiochiâ magnâ 240. in

ott.

ort. Palmyrenæ regionis, quæ *Arden* Gastaldo dicitur caput. Pop. *Palmyreni*, qui & *Adrianopolitæ* dicti, urbe ab Adriano reædificatâ, teste Stephano.

Palmytes, Hesychius Παλμύτης, Αἰγύπτιος θεός.

Paloda, *Blechisfield*, ut Lazio videtur, op. Daciæ, cujus ager sic in Transylvaniâ appellatur. Item op. Pannoniæ super. in Hungariâ, nunc *Palotta*, inter Taurinam op. & Datam op. 2. leuc.

Palsicium, op. Istriæ. Plin. 3. 19.

Palsus, flu. Mauritaniæ. Plin.

Paltos, *Boldo* nunc op. Phoenices in orâ apud Byblum urb. quod Niger *Gibel* indigetat, cum *Gibel* sit ipsa Byblos. Ejus mem. Strab. Mela & Artemidorus in Epitome. Hic Memnon fil. Auroræ, ut fabulantur, sepultus est. Pop. *Palteni*.

Pambotades, δῆμος Ἀττικῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς. Steph.

Pamenothus, ab Ægyptiis mensis appellatus, sicut & Chronius & Anthesterion. Alex. ab 3. 24.

Pamisus, *Pansus* Ptolemæo qui & *Amathus*, *Mamaus*, & *Arcadiacus*, à Strab. nominatur, & *Pamissus*, fluvius Messeniæ in Peloponneso, cujus ostia à Messene 300 mill. absunt. *Stromio* Nigro. al. *Tifeo*, al. *Spiraezza*. Est & Thessaliæ flu. in Peneum se exonerans: itemque Mysiæ infer. inter Odesson, & Mesembriam in mare Euxinum influens.

Pammonia, locus in Europâ, ubi vipera serpens reperitur. Nicander in Theriacis.

Pammilia, sacra erant apud Græcos: de quibus copiosè Lil. Gyraldus.

Pampanis, vicus mediterr. Ægypti. Ptol. *Papa* ab Anton. & *Ripampane* in Lib. Not. vocari asserit Simlerus.

Pamphagi, Æthiopiæ pop. omnibus rebus vescentes.

Pamphile, mulier textrix peritissima. Plin.

Pamphilus, Neoclidis fil. Platonis auditor; qui circa Phædonis principium, dicit illum inter eos qui in acie ceciderunt, 10. dies jacuisse, triduoque postquam inde sublatus fuerat impositum rogo revixisse, ac mira quædam tempore mortis visa narrasse.

Pamphilus Presbyter, Eusebii Cæsariensis necessarius, tanto Bibliothecæ divinæ amore flagravit, ut bonam partem voluminum Origenis suâ manu descripserit. Martyrio coronatus est apud Cæsaream Palæstinæ sub Maximo. Suidas tres Pamphilos commemorat, duos sc. Grammaticos, quorum alter Sicyonius genere de Grammaticâ picturâque ac scriptoribus claris scripsit. Alter Alexandrinus Dictionarium edidit, quod *Pratum* appellavit. Tertius Atheniensis fuit Reip. expilator, unde proverbium; *Pamphili furtum*.

Pamphilus, pictor egregius, Apellis victor, qui neminem minoris talento in disciplinam admittebat, nec minore tempore quam annis decem.

Pamphilus Amphipolita, aut Sicyonius, aut Nicopolita, (nec enim de patriâ convenit) inter alia illustrium pictorum historiam scripsit, teste Suidâ, cui Philosophus dicitur. Vnde opinari quis posset esse Pamphilum Platonis discipulum. Composuit quoque libros tres de R. R. quorum præter Suidam etiam meminere Geoponica Constantino dicata. Antonius Liberalis narrationem vicesimam tertiam quæ, de Batto est, exscripsit ex lib. 1. Pamphili cujusdam, & iis quos Pamphilus secutus erat. Etiam Athen. lib. 13. refert ex quodam Pamphilo Abydi esse templum Ἀφροδίτης πόρνης. Fortassis is est Pamphilus Alexandrinus cujus idem mem. libb. 2. 3. 8. 9. Vossius.

Pamphylia, quæ & *Mopsopia*, teste Plinio, regio Asiæ mari, quod Pamphylium appellatur, ad Austrum objecta, inter Lyciam ad occid. & Ciliciam ad ort. à Phrygiâ magnâ Tauro monte divisa. *Settalia* teste Ortelio, *Zina* Theveto, *Caraman* Nigro dicitur. *Scandalor* eidem Nigro est pars occidua & ad mare terminata. Pamphyliæ inter poetas mem. Stat. l. 1 Silv. Carm. 4.

Hunc quoq; perq; novem timuit Pamphylia messes.

Hinc *Pamph*, *lius* adject. Lucan. lib. 8.

——— *Pamphylia puppi*
Occurrit tellus. ———

Item Pamphylia, urbs Mediæ. Steph.

Pamprepius, poeta Panopolitanus, floruit sub Zenone, utramque gratiâ apud eum valuit. Magni fuit Procli discipulus, inque religione Gentili perstitit, nec id dissimulavit, ubi omnes videret in urbe Christianos. Vide de eo multis differentem Suidam. Vossius.

Pan, quem pastorum, venatorumque Deum, & universæ vitæ rusticanæ præsidem crediderunt antiqui, cujus fil. fuerit non satis constat. Homerus in Hymnis Mercurii filium facit.

—— Ἑρμείαο φίλον γόνον ἔννεπε Μοῦσα,
Αἰγιπόδην, δικέρωτα, φιλόκροτον.

Herodotus in Euterpe Penelopen matrem ejus fuisse refert: Πανὶ δὲ τῷ ἐκ Πηνελόπης, ἐκ ταύτης γὰρ καὶ Ἑρμέω λέγεται γενέσθαι. Durius autem Samius in eo libro quem scripsit de Agathocle, Penelopen cum omnibus procis rem habuisse narrat, è quorum congressu Pana inquit natum fuisse. Πᾶν enim Græcis *totum* vel *omne* sig. Hom. autem in Hymnis sic dictum putat, quia Deorum omnium mentes delectaverit, cum citharam nuper natus scitè pulsaret.

Πᾶνα δέ μιν καλέεσκον, ὅτι φρένα πᾶσιν ἔτερψε.

Veteres autem ita Pana pinxerunt, ut nihil ex toto universo in eo prætermissum videatur. Habet enim cornua in radiorum Solis, & cornuum Lunæ similitudinem. Rubet ejus facies ad ætheris imitationem, in pectore Nebridem habet stellatam, ad stellarum imaginem: pars ejus inferior hispida est, propter arbores, virgulta, feras. Caprinos pedes habet, ut ostendat terræ soliditatem. Hic à nonnullis Demogorgonis fil. creditur fuisse, & fistulam composuisse 7. imparibus calamis simul conjunctis, propter harmoniam cœli. Traditur n. cū Cupidine aliquando pugnasse, (à quo superatu est) & incidisse in amorem Syringis, seu Syringæ virginis, quam, cum transire Ladonem Arcadiæ amnem non posset, Nympharum precibus in palustrem calamum mutatam vidit ex hoc statim composuit fistulam, quæ ex puella nomine apud Græcos *Syrinx* est vocata. Bion. Idyll. 3.

Ὡς εὗρε πλαγίαυλον ὁ Πάν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα.

Virgil. Eclog. 2.

Pan primus calamos cerâ conjungere plures
Instituit. ———

Idem Eclog. 8.

Panaque qui primus calamos non passus inertes.

Prop. 3. 3. ——— *Calami Pan Tegeæe tui.*

Redeo autem ad etymon, in quo plane etiam nobiscum facere videtur Orpheus, *universam* sub ejus nomine *naturam* intelligens. Verba ejus sunt:

Πανὸ καλῶ κρατερὸν ὁ Θεῖ, κόσμοιο τὸ σύμπαν,
Οὐρανὸν ἠδὲ θάλασσαν, ἠδὲ χθόνα παμβασίλειαν,
Καὶ πῦρ ἀθάνατον· τάδε γὰρ μέλη ἐστὶ τὰ Πανός.

Colebatur per totam Arcadiam, potissimùm tamen in Lycæo & Mænalo montibus. Virgil. Ecl. 10.

Pan Deus Arcadiæ venit.

Ovidius Fast. 2.

Pana Deum pecoris veteres coluisse feruntur
Arcades, Arcadiis pluribus ille jugis.

Propertius. *Arcadio pinus amata Deo.*

Alcæus. Ἰὼ Πὰν Ἀρκαδίας μεδέων κλεεννᾶς.

Quin & Simonides hunc Deum vocat Ζαγόνον ἢ Ἀρκάδα.

Dixi Deum hunc montibus gaudere. Hom. in Hymn.

—— Ὃς πάντα λόφον νιφόεντα λέλογχε,
Καὶ κορυφὰς ὀρέων, καὶ πετρήεντα κέλευθα.

Testes quoque Horatius ac Ovidius. Hic lib. 1. Od. 4.

——— *Deum cui pecus, & nigri*
Colles Arcadiæ placent.

Hic Fastorum 2.

Ipse Deus velox discurrere gaudet in altis
Montibus, & subitas concitat ille feras.

Ab istâ subitâ concitatione terrores *Panici*, Græcè Πανικὰ δείματα vocabantur, de quibus in Miscellaneis vir summus Angelus Politianus. Appositè Val. Flac. lib. 3.

Ludus & ille Deo, pavidum præsepibus aufert
Cum pecus, & profugi sternunt dumeta juvenci.

Cic. lib. 5. Ep. ad Atticum. *Scis enim quadam* Πανικὰ *dici.*

Hyginus in Capricorno: *Hic enim dicitur cum Jupiter*

Titanas oppugnaret primus objecisse hostibus terrorem, qui Panicus dicitur. Hinc aliquibus *Pan* dictus videtur à verbo Ebræo פון *Pun*, vel *Pon*, *attonitus est*, ita ut dubius sit animi, ne plane pereat; Et פן *Pen* adverbium dubitantis est. Mali autem ominis habebantur hi terrores apud veteres, teste Plut. in Cæsare, & ex eo Dionys. Halic. lib.cap.16. Qui tamen Dionysius Fauno hos terrores Romanos adscribere solitos fuisse testatur, unde *Faunum* eundem esse cum *Pane* probat Bochartus ὁ μέγας. Sed nihil opus est argumentis, cum in eam rem expressa sint testimonia veterum Sextus Aurelius Victor de origine gentis Romanæ; *Hunc Faunum plerique eundem Sylvanum à sylvis, & Inuum Deum, quidam etiam Pana dixerunt.* Rutilius lib. 1. Itiner.

Hoc Inui castrum fama fuisse putat.
Seu Pan Tyrrhenis mutavit Mænala sylvis,
Sive suos patrios incola Faunus init.

Fuit etiam venatorum Deus, qui si favisse putaretur venatoribus, ab illis colebatur à venatione reversis: at si frustra laborassent, scillas in illum conjiciebant, uti testatur Theocritus in Thalys.

Κἢν μὲν ταῦθ' ἔρδῃς, ὦ Πὰν φίλε, μή τύ τι παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους
Τανίκα μαστίσδοιεν, ὅκα κρέα τυτθὰ παρείη.

Ovidius quoque in ep. Phædræ, unà cum Diana Panes & Satyros venantium præsides facit.

Sic tibi secretis agilis Dea saltibus adsit,
Silvaque perdendas præbeat alta feras.
Sic faveant Satyri, montanaque numina Panes,
Et cadat adversa cuspide fossus aper.

[Nam non unum solummodo sed plures Panes fuisse apud veteres legimus. Theocr. in Amaryllide.

——— Τὸ τοι γένος ἢ Σιληνοῖσιν
Ἐγγύθεν, ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

Propertius 3. 16.

Capripedes calamo Panes hiante canent.]

Sed quid venatorum Deum fuisse dicimus? Ipsemet Pan fuit venator, ut ait Theocritus Idyll. 1.

——— Τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες, ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται, ἐντὶ γε πικρός.

Memoriæ prodidit Isacius Pana Deam Echo adamasse, quare eum maritum Echûs appellavit Theætetus in his carminibus.

Ὑλοβάτας, σιλβόδιφρος, ἐρωτομανὴς πόσις Ἠχοῦς,
Πάνσκοπος, ἄνθρωπος μαλακοῖς ἀγέλας.

Quam amicam ejus nominavit Archias in his:

Ἠχὼ πετρήεσσαν ὁρᾷς φίλε, Πανὸς ἑταίρην
Ἀντίτυπον φθογγὴν ἔμπαλιν ἀδομένην.

Fuit etiam à Luna amatus cum in niveum arietem pulcherrimum se convertisset. Virg. Georg.3.

Munere sic niveo lanæ (si credere dignum est)
Pan Deus Arcadiæ captam te, Luna, fefellit,
In nemora alta vocans, nec tu aspernata vocantem.

Porro libidinosum finxerunt hunc Deum propter spermaticarum rationum copiam, ideoque Nymphas non solum insequi, sed etiam pueros formosos. Hesychius. Πᾶνες, τοὺς βινητιῶντας ἀφροδισιαστὰς ἀεὶ τὰς συνουσίας ἔλεγον. Coluerunt etiam Πᾶνα piscatores, cum in locis mari propinquis plerumq; versaretur, quem etiam ἁλίπλαγκτον Sophocles in Ajace vocat. Offerebatur huic Deo lac & mel in pastorum poculis, quod significavit Theocritus in Viatoribus.

Στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος,
Ὀκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας.

Quare non rite sacrificabant, qui tauros illi immolabant, aut qui in aureis poculis lac aut vinum offerebant, cum vasa ex eo metallo superis ac cœlestibus Deis, non autem terrestribus vel pastorum curam habentibus convenirent. Apollonius Smyrnæus.

Ἀγρότιμαι θεός εἰμι, τί μοι χρυσέοισι δεπάεσσι
Σπένδετε, τῷ δ' Ἰταλῷ χεῖτε μέθυ Βρομίῳ,
Καὶ γυρὸν ταύρων πετρῃ προσδεῖτε τένοντας;
Φείσασθ', ὦ τούτοις θύμασι τερπόμεθα.
Πὰν ὁ παραγείτων, αὐτόξυλος, αἰγοβάτας,
Εἰμὶ καὶ ἐγχώριος γλωσσοπότης κύλικος.

Pinus Pani arbor sacra fuit. Alex. ab Alex. lib. 4. c.17. Propertius 1. 18.

Vos eritis testes, si quos habet arbor honores
Fagus, & Arcadio pinus amata Deo.

Ovidius de Lupercalibus, qui erant sacerdotes Panis: Fast. 2. *Ipse ego Flaminam poscentem februa vidi,*
Februa poscenti pinea virga data est.

Pinus, inquam, grata Pani arbos, & inde nectit coronam. Ovid. Fast. 1.

Pan tibi qui pina tempora nexa geris.

Idem ibidem.

Pan videt hanc, pinuque caput præcinctus acutâ.

Et in epist. Oenones.

Cornigeramque caput pina præcinctus acutâ
Faunus. ———

Et lib. 3. Fastorum.

Pinigeri Fauni Mænalis ora caput.

Lucretius lib. 4. ——— *Cum Pan*
Pinea semiferi capitis velamina quassans.

Unde apud Stat. lib. 2. Sylvarum, Pan ipse loquitur.

——— *Et nostra stupeant tua germina pinus.*

Festa ejus dicebantur *Lupercalia*, fiebantque in Aventino monte, mense Februario, quorum author fuit Evander.

Panachæi, iidem qui *Panhellenes*.

Panacra, montes Cretæ. Callimachus. Gentile *Panacræus*, & *Panacris* fœm. gen. *Panacron* autem urbs Cypri, Gentile *Panacreus*, vel *Panacrius*.

Panassa, Indiæ intra Gangem. Ptol. *Pandasga* Mercatori.

Panæi, gens Edonica non procul ab Amphipoli.

Panætius, Philosophus Stoicus, patriâ Rhodius. Is fuit Scipionis præceptor, quem imitatus est Cicero libris de officiis, ipso teste lib. 3. *Panætius igitur qui sine controversia de officiis accuratissimè disputavit, quemq; nos, correctione quâdam adhibitâ, potissimum secuti sumus*, &c. Item primus in Siciliâ tyrannus. Olymp. 42.

Panætolium, quasi *totam* continens *Ætoliam*, mons Ætoliæ altissimus. Plin. 4. 2.

Panagara, urbs juxta Indum flu. Steph.

Panænus, pictor, Phidiæ frater, pinxit prælium Atheniensium apud Marathonem factum. Plin.35.8. Induxit etiam in æde Minervæ tectorium lacte & croco subactum. Idem 36. 23. sed ibi *Panænus* legitur.

Panagæa, Diana dicta est, quod vagaretur, & per nemora montesque oberraret. Quin domicilium etiam subinde mutat nunc ad superos, nunc ad inferos agens. Ne specie quidem semper eadem, sed nunc pleno orbe, nunc mutila, nunc nulla. Unde natum proverb. *Panagæa Diana.*

Panathenæa. Ericthonius Vulcani fil. Minervæ festum instituit, & Ἀθήναια qu. d. *Minervalia*, vocavit. Harpocration. Ἤγαγε δὲ τὴν ἑορτὴν ὁ Ἐριχθόνιος ὁ Ἡφαίστου, καθά φασιν Ἑλλάνικός τε καὶ Ἀνδροτίων, ἑκάτερος ἐν πρώτῃ Ἀτθίδος· πρὸ τούτου δὲ Ἀθήναια ἐκαλεῖτο. Πρὸ τούτου, h. e. *ante Theseum.* Ille enim omnibus Atticæ populis in unam civitatem redactis, instauravit, &, ut inquit Plutarchus, Παναθήναια θυσίαν ἐποίησε κοινήν. Pausanias in Arcadicis. Τούτῳ γὰρ τῷ ἀγῶνι Ἀθήναια ὄνομα ἦν. Παναθήναια δὲ κληθῆναί φασιν ὑπὸ Θησέως, ὅτι ὑπὸ Ἀθηναίων ἐτέθη συνειλεγμένων εἰς μίαν ἁπάντων πόλιν. Suidas. Παναθήναια, Ἀθήνησιν ἑορτὴ ἐπὶ τῷ ὑπὸ Θησέως γενομένῳ συνοικισμῷ. Πρῶτον ὑπὸ Ἐριχθονίου τοῦ Ἡφαίστου καὶ Ἀθηνᾶς, ὕστερον δὲ ὑπὸ Θησέως συναγαγόντος τοὺς δήμους εἰς ἄστυ. Sed Theodoretus lib. 1. Græcanicarum affectionum, sive sermonum de Fide, eorum authorem Orphea facit. Cæterum duplicia fuere, Magna, & quinquennalia; Parva & annua. Harpocration. Δισσὰ Παναθήναια ἤγετο Ἀθήνησι· τὰ μὲν καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν, τὰ δὲ διὰ πεντετηρίδος, ἅπερ καὶ μεγάλα ἐκάλουν. Eadem totidem verbis Suidas. Verum author argumenti, quod orationi Demosthenis *contra Midiam* præfigitur, magna quinquennalia, sed parva trieteralia, fuisse tradit. Διάφοροι παρὰ Ἀθηναίοις ἤγοντο ἑορταί· ἐν αἷς ἦν τὰ Παναθήναια, ἅπερ ἦν διπλᾶ, μικρά τε καὶ μεγάλα. Καὶ τὰ μὲν μεγάλα διὰ πενταετηρίδος ἐτελεῖτο, τὰ δὲ μικρὰ διὰ τριετηρίδος. Falsus igitur est Scholiastes Aristophanis *in Pace*, ad hunc versum.

Καὶ σοὶ τὰ μεγάλ' ἡμεῖς Παναθήναι' ἄξομεν.

Οὐχ, inquit, ὡς καὶ μικρῶν ὄντων τούτων, ἀλλ' αὔξων τὴν χάριν. Dixi festum communiter ab omnibus Atticæ pop. actum: nam & singuli bovem mittebant instaurandis sacrificiis; hinc ea carnium copia, quæ tantæ multitudini in epulas sufficeret. Scholiastes Aristoph. *in Nebulas.* Ἐν τοῖς Παναθηναίοις πόλεις ἔπεμπον βοῦς· ὅθεν δαψίλεια τῶν κρεῶν. Nec verò siccam fuisse viscerationem argumento sunt pocula maximæ capacitatis, & ut Athenæus ait, Δίχοα καὶ μείζονα, h. e. *duorum congiorum & majora*, quæ ab eodem hoc festo Παναθηναϊκά. In pompa senes olei ramum gestabant, quos ideo Θαλλοφόρους appellabant. Aristoph. *in Vespis.*

> Οὐκ εἶτο πρεσβυτῶν ὄχλος
> Χρήσιμός ἐστ' ἐν ἀγορᾷ.
> Σκιπωνόμενοι γὰρ ὡς ἐν
> Ταῖσιν ὁδοῖς ἅπαντες
> Θαλλοφόροι καλούμεθ'.

Cui muneri deligebantur senes, non illi quidem passi & rugosi, sed formâ præstantes, & in ipso vergentis ætatis occasu vigorem aliquem ostentantes. Xenophon in Convivio. Ἀλλ' οὐδὲ μήν τοι ταῦτα γε ἀτιμαστέον τὸ κάλλος, ὡς ταχὺ παρακμάζον, ἐπεὶ ὥσπερ γε παῖς γίγνεται καλός, οὕτω καὶ μειράκιον, καὶ ἀνὴρ καὶ πρεσβύτης. Θαλλοφόρους γὰρ τῇ Ἀθηνᾷ τοὺς καλοὺς γέροντας ἐκλέγονται, ὡς συμπαρομαρτοῦντος πάσῃ ἡλικίᾳ τοῦ κάλλους. Hæc ille. Hisce cæremoniis Minervam oleæ inventricem ostendebant: quo etiam spectat, quòd oleâ coronabantur Athletæ, præmiique loco vas olei accipiebant. Suidas. Καὶ ὁ νικῶν στεφανοῦται ἐλαίᾳ πλεκτῇ. Scholiastes Comici. Κέραμον ἐλαίου ἐλάμβανον οἱ νικῶντες. In hunc usum symbolam conferebant quicunque oliveta possidebant: unde ἀπὸ τοῦ μείρεσθαι, i. e. *dividere*, ipsas oleas μορίας appellari tradiderunt. Aristophanis Schol. *in Nebulas*: Μορίαι, ἐλαῖαι ἐκαλοῦντο, διὰ τὸ πάντα ἄνθρωπον κεκτημένον ἐλαίας ἀναγκάζεσθαι μέρος τι παρέχειν εἰς τὰ Παναθήναια. In eadem pompâ circumferebatur peplum à virginibus contextum, in quo gesta Minervæ depicta conspiciebantur. Meminit ejus Euripides in Hecubâ. Ad quem locum Scholiastes: Ἔθος ἦν ἐν Ἀθήναις ὑφαίνειν τὰς παρθένους τῇ Ἀθηνᾷ πέπλον, ἔχοντα τὰς ἀριστείας τῆς Θεοῦ πολεμικῆς οὔσης καὶ ὅτε κατὰ Γιγάντων ἐπεξῆλθε μετὰ τοῦ Διός. Ὕφαινον δὲ ἐν τοῖς Παναθηναίοις. Comici Enarrator Enceladum in peplo expressum ait, quem Minerva occidit: τῷ πέπλῳ ἐνύφαντο Ἐγκέλαδος, ὃν ἀνεῖλεν Ἀθηνᾶ. Generatim Proclus in Timæum Platonis. Ὁ τῶν Παναθηναίων πέπλος ἔχει τοὺς Γίγαντας νικωμένους ὑπὸ τῶν Ὀλυμπίων θεῶν. Sed observabatur hic mos in magnis Panathenæis tantum, quæ singulo quinquennio celebrabantur. Plautus in Mercatore.

> *Neque nisi quinto quoque anno posse invisere*
> *Urbem, atq; extemplo inde ut spectavissem peplum,*
> *Rus rursum confestim exigi solitam à patre.*

Harpocration quoq; mem. πέπλου τοῦ ἀναγομένου τῇ Ἀθηνᾷ τοῖς μεγάλοις Παναθηναίοις. Itaque non video quâ ratione possit excusari quod in Scholiis Comici legitur ad *Equites.* Ἐπεσκευάζετο δὲ ὁ πέπλος καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν, καὶ ἐπομπεύετο ἐν τοῖς Παναθηναίοις. Hic prætetire nequeam ritum in peplo notabilem; quod sc. ei nomina benè de Rep. meritorum intexerentur. Suidas. Νικήσαντες Ἀθηναῖοι πέπλον ἐποίουν τῇ Ἀθηνᾷ, καὶ ἐνέγραφον τοὺς ἀρίστους ἐν αὐτῷ. Eadem habet Aristoph. Scholiastes. Respexit hunc morem Virgilius, seu quisquis alius in Ciri.

> *Sed magno intexens, si fas est dicere, peplo,*
> *Qualis Erechtheis olim portatur Athenis,*
> *Debita cum castæ solvuntur vota Minervæ,*
> *Tardaque confecto redeunt quinquennia lustro.*

Unde viros fortes & bono patriæ natos, Aristophanes in *Equitibus* appellat ἀξίους τοῦ πέπλου. Λαμπαδηδρομίας cum Promethiis & Vulcanalibus, Panathenæa communes habuerunt; nisi quod in his equites decurrerent. Plato lib. 1. de Rep. Λαμπὰς ἔσται πρὸς ἑσπέραν ἀφ' ἵππων τῇ θεῷ. Et Xenophon in Convivio. Ἦν γὰρ Παναθηναίων τῶν μεγάλων ἱπποδρομία. Hos ludos in veste tinctâ spectare nefas erat, uti constat ex Nigrino Luciani. Castellanus.

Pancale, insula una Cycladum, quæ & *Amorgos*. Steph.

Panchæa, Arabiæ Troglodyticæ pars, quæ ostio sinus Arabici adjacet. Vide Voss. ad Melam 3. 9. Virg. Geo. 2.

> *Totaque thurifera Panchaia pinguis arenis.*

Idem Georg. 4. — *Panchæis adolescunt ignibus aræ*, Ovid. Met. 10.

> *Cinnamaq; costumq; suam, sudataq; ligno*
> *Thura ferat, floresq; alios Panchaia tellus.*

Claud. 2. Rapt.

> *Quicquid thuriferis spirat Panchaia sylvis.*

De hoc thure capiendi Lucretius, Claudianus, Tibullus, Arnobius sub nomine *odorum*, *ramorum*, *mercium*, *resinæ*. Ait primus lib. 2.

> *Araque Panchæos exhalat propter odores.*

Alter de 3. Consul. Honor.

> *Indus ebur, ramos Panchaia, vellera Seres.*

Tertius l. 3. *Illic, quas mittit dives Panchaia merces.* Quartus lib. 7. *Panchaicas ardere resinulas.*

Panda, Dea à Romanis in summâ veneratione habita, sic dicta, quod *pandat*, i. e. *aperiat* viam. *Panda* item dicta Dea pacis à *pandendis* seu aperiendis Urbis portis, ut censet Turnebus. Aliam tamen sententiam adfert Arnobius lib. 4. adversus Gentes, qui & *Panticam* appellatam scribit: *Quod T. Tatio, ut Capitolinum capiat collem, viam pandere atq; aperire permissum est, Dea Panda est appellata, vel Pantica.* In Glossis Philoxeni est: *Panda*, Εἰρήνης θεός. Apud Varronem lib. 1. de vitâ pop. Romani Ælius hanc Deam eandem putat cum Cerere, dictamque *à pane dando*. Varronis verba nobis servavit, Nonius in verbo *Pandere*, ubi refert: *Hanc Deam Ælius putat esse Cererem; sed quod ei qui in Asylum confugisset, panis daretur, esse nomen fictum à pane dando Pandere, quod est aperire.* Verum *pando* non est à *panem do*, & more suo ludit Varro, cum Ælii sententiam in medium adferat, eamque probare videatur. Neque Panda est Ceres, cum apertè ipse Varro eam à Cerere diversam faciat his versibus apud Gellium lib. 13. cap. 13.

> *Te Anna Perenna, Panda, te Lato, Pales,*
> *Nerienes, & Minerva, Fortuna, ac Ceres.*

Panda, op. non procul ab Alexandria, quod est Sogdianorum. Plin. 6. 16.

Panda, Indiæ pop. qui cum Deriade contra Bacchum pugnaverunt; hi soli reguntur fœminis. Steph.

Pandana, porta Romæ à *pandendo* dicta, quod semper pateret ad res quæ in urb. ferebantur. Eadem dicebatur *Libera* à *libertate*.

Pandaria, vel *Pandataria*, Plinio & Solino, *Pandateria* Tacito, ins. maris Tyrrheni in sinu Puteolano, Palmariæ & Pontiæ finitima, ab eis in ort. ante Caietam recedens, inde 250 stad. distans.

Pandarus, Lycaonis fil. Hom. Iliad. δ. jussu Minervæ certamen Menelai & Paridis jactu teli diremit. Virg. Æn. 5. *Tertius Eurytion, tuus ô clarissime, frater,*

> *Pandare, qui quondam jussus confundere fœdus,*
> *In medios telum torsisti primus Achivos.*

Pandarus, Alcanoris Idæi fil. unà cum fratre Bitiâ à Turno interfectus. Virg. Æn. 9.

> ——— *Tum pandarus ingens*
> *Emicat, & mortis fraternæ fervidus irâ*
> *Effatur*, &c.

Pandemus, meretriculæ cujusdam nomen, Cœlius Rhodiginus.

Pandion, Erichthonii Athenarum regis filius in regno patri successit. Apollodorus lib. 3. Ἐριχθονίου δὲ ἀποθανόντος, καὶ ταφέντος ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀθηνᾶς, Πανδίων ἐβασίλευσεν. Erat autem rex quintus ut Eusebius testatur: Ἀθηναίων ἐβασίλευσε πέμπτος Πανδίων. Hujus filiæ fuerunt Procne & Philomela; quarum priorem Tereo Thracum regi, cujus ope Ponti regem profligaverat, uxorem dedit; qui postea & Philomelam violavit, prætextu visendæ sororis à patre abductam, uti postea videbimus in *Philomela* & *Procne.* Pandion autem filiarum casu acerbissimè afflictus nimio animi mœrore vitam finiit. Ovid. Met. 6.

> *Hic dolor ante diem, longaq; extrema senectæ*
> *Tempora, Tartareas Pandiona misit ad umbras.*

Idque anno regni sui quadragesimo, testibus Eusebio ac Hieronymo. Vide plura de eo apud Meurs. De Reg. Athen. l. 2. Hinc *Pandionius* pro *Attico.* Ovid. Met. 15. ut vulgo habetur,

Quid

Qaid Paadionia restant, nisi nomen, Athena,

Lucanus de Pallade :

Et Pandioniss qua cursu protegit arces.

Paadioa, Cecropis 2. Athenarum regis filius, qui patri suo in regno successit. Hieronymus : *Atheaiensibus regaavit Pandion alter.* Vide Meurs. de Reg. Athen. lib. 2. cap. 55.

Paadion, rex Indicus tempore Augusti Cæsaris. Strabo lib. 55.

Paadora, Hesiodo fingitur prima mulier à Vulcano Jovis jussu fabricata, quam singuli dii donis suis ornaverunt, unde & nomen suum sortita est, teste Hesiodo.

—— Ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἐδώρησαν. ——

Pallas enim sapientiæ donum ei contulit, Venus formæ, Apollo Musices, Mercurius eloquentiæ. Hanc postea cum pyxide clausâ missam fuisse tradunt ad Epimetheum (quia humano generi male cupiebat Jupiter ob Promethei audaciam, qui ignem è cœlo furatus ferulæ inclusum detulerat in terras) qui illâ receptâ, & pyxide apertâ, cui omne malorum genus inerat, terram morbis calamitatibusque replevit. Item mater Deucalionis, à quâ Thessaliâ *Pandora* dicta est. Est & nomen vel epitheton Terræ. Helychius : Πανδώρα, ἡ Γῆ, ὅτι τὰ πρὸς τὸ ζῆν πάντα δωρεῖται, ἀφ' ὧν καὶ ζείδωρος.

Pandora, filia Erechthei Atheniensium regis, quæ una cum Protogeniâ sorore ingruente Bœotio bello se pro patriæ salute ultro immolandam præbuit ; quod factum est io pago Hyacintho, unde, & virgines Hyacinthides sunt cognominatæ.

Pandora, Indorum pop. qui degunt in convallibus. Vivunt annos ducentos ; in juventute sunt candido capillo, in senectute vero nigro.

Pandosia, urbs gemina : una Brutiorum (licet Strabo in Lucaniâ reponat) in monte, apud præterfluentem Acheruntem flu. excisa, apud opidulum vulgo *Castel Franco*, quod, teste Barrio, locum tenet Pandosiæ, in territ. Consentino, inter Consentiam & Mont. Altum 6 m. p. circiter. Hic Alexander, rex Epiri, ab oraculo delusus (cum quæ Pandosia sibi fatalis esset, haud præmonitus fuisset) Tarentinis opem ferens à Brutiis obtruncatus est. Altera in Epiro ad flu. Acherontem quoque, ubi Pandosia lacus, teste Plinio, in Cassiopeæ & Thesprotiæ confin. in ipsâ Thesprotiâ.

Pandrosos, filia Cecropis Atheniensium regis, soror Aglauri, & Herses. Ovid. Met. 2.

Pars secreta domûs ebore ac testudine cultos
Tres habait thalamos, quorum ia, Pandrose, dextrum,
Aglauros lavum, mediam possederat Herse.

Paneas, fons Palæstinæ in Cœlesyria, unde Jordanis flu. effluit apud Cæsaream Philippi urb. nunc eversam, quæ & *Paneas* dicta est, à Sidone urbe Phœniciæ 20. m. p. in ort. recedens.

Panebi, pop. Arabiæ ; de quibus sic scriptum legimus. Si quando rex moritur, corpus ejus quidem defodiunt, caput vero auratum in templo augustissimo consecrant, dicantque. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 2.

Panelus, urbs circa Pontum, sic dicta ab Heracleotâ quodam ex posteris Penelei ducis in bello Trojano, qui illuc ex Bœotiâ venit. Steph.

Paneus, pictor egregius. Vide *Panaas*.

Pangaus, *Malaca* & *Castagna* Bellonio, mons Thraciæ in Macedoniæ confin. Philippis urbi imminens. *Paagea* Virg. Georg. 4.

Altaque Pangaa, & Rhesi Mavortia tellus.

In hoc, teste Herodoto Musâ 7. aurea sunt & argentea metalla. Cinnamis eum abundare ait Ferrarius deceptus loco Claudiani, ubi legendum est.

—— *Panchaia targent*
* *Cianama.* ——

Lucan. lib. 5. —— *Video Pangaa nivosis*
Cana jugis, latosq; Æmi sub rupe Philippos.

Statius Theb. 10.

Persindunt inarata diu Pangaa juveaci.

Hinc *Pangaus*. Lucan. lib. 7.

Piadus agit gemitus, Pangaaq; saxa resultant.

Val. Flac. lib. 5.

Carbasa Paagaâ Boreas speculatus ab arce.

Panhellenes, simpliciter pro Græcis apud Hesiodum, ubi de Sole hyberno :

—— Βράδιον δὲ Πανελλήνεσσι φαείνει.

Ubi non vertendum *universis Græcis*, ut vulgo, sed simpliciter *Græcis*. Πανέλληνες, enim tempore Hesiodi, Homeri, & Archilochi appellabantur Græci, ad differentiam Ἑλλήνων propriè sic dictorum. Hellenes autem tunc temporis dicebantur Phthiotidis incolæ, quod nomen acceperunt ab *Hellene* Deucalionis filio, qui illius partis Thessaliæ rex fuit. Ante hunc nominabantur Γραικοί, quod Latini retinuerunt. Hinc Homerus Achillis populares & subjectos vocat Myrmidonas & Hellenas. Achilles autem imperabat Phthiotidi. Hi itaque cum propriè dicerentur Ἕλληνες, reliqui Græciæ populi dicti sunt Πανέλληνες. Vide Thucydidis prooemium, Strabonem lib. 8., Apollodor. lib. 1. Bibliothecæ. *Paabellenia* autem sacra totius Græciæ vocantur.

Pania, vetus nomen Arcadiæ. Stephanus. Alibi vero navale esse scribit Ciliciæ circa campum Alcium.

Paniada, & *Panias* & *Paniam*. Vide *Paneas*.

Panionium, lucus sacer in Mycale promunt. in Sept. vergens, communiter ab universis Jonibus Neptuno Heliconio dicatus. Hunc in locum quotannis conveniebant Jones ad peragenda sacrificia, quæ & ipsa *Panionia* dicebantur. Stephanus : Πανιώνιον, τέμενος, καὶ πόλις ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Ἐφεσίων καὶ Σαμίων. Herodotus non urbem sed χῶρον ἱερὸν vocat. Sic enim ille lib. 1. Τὸ δὲ Πανιώνιόν ἐστι τῆς Μυκάλης χῶρος ἱρός, πρὸς ἄρκτον τετραμμένος, κοινῇ ἐξαραιρημένος ὑπὸ Ἰώνων Ποσειδέωνι Ἑλικωνίῳ. Ἡ δὲ Μυκάλη ἐστὶ τῆς ἠπείρου ἄκρη, πρὸς ζέφυρον ἄνεμον κατήκουσα Σάμῳ. Ἐς τὴν συλλεγόμενοι ἀπὸ τῶν πολίων Ἴωνες ἄγεσκον ὁρτὴν τῇ ἔθεντο οὔνομα Πανιώνια. Herodoto consonat Strabo l. 14. Πρῶτον δ' ἐστὶν ἐν τῇ παραλίᾳ τὸ Πανιώνιον, τρισὶ σταδίοις ὑπερκείμενον τῆς θαλάττης, ὅπου τὰ Πανιώνια, κοινὴ πανήγυρις τῶν Ἰώνων, συντελεῖται τῷ Ἑλικωνίῳ Ποσειδῶνι, καὶ θυσία. Meminerunt etiam Plinius lib. 5. cap. 29. Itemque Pomponius Mela. Plinius ita : *In orâ quâ Trogylia appellatur, Gessus amnis. Regio omnibus Jonibus sacra, & ideo Panionia appellata.* Mela vero sic : *Ubi est Panionium sacra regio, & ob id eo nomine appellata, quod eam communiter Jones colant.*

Paaides, vel *Panides*, rex Chalcidis, qui, quia satis imprudenter Hesiodum Homero prætulit, ejus stultum ac ineruditum judicium abiit in proverbium, *Panides suffragium.* Philostratus in Euphorbo.

Panisci, Dii sylvestres, qu. per diminutionem dicti minuti illi Panes, sicut à Satyro Satyriscus.

Panissa, flu. Thraciæ non procul ab Apolloniâ. Plin. lib. 4. cap. 11. *Panizza* Moletio.

Panium, promuntorium Europæ parallelum Cyaneis insulis, ut illud ex Dionysio Byzantino describit Gyllius. Vulgo *Phanarion* dicitur.

Paaaias, Assyriorum rex 25.

Paanonia, reg. Europæ maxima, inter Danubium ad Bor. à Metanastis Jazygibus separantem, & Saum flu. ad merid. dividentem, ac inter Noricum ad occid. & Mysiam ad ort. contenta ; In superiorem (quæ *Prima* Ruso, Marcellino, & Lib. Notit. dicitur) in quâ *Ala Flaviana*, seu *Vienna*, ut nunc vocant, *Flexum*, seu *Posonium*, *Arrabo*, sive *Jaurinum*, *Sabaria*, *Savaria*, seu *Gracium* & *Petovio* urbes continentur : Et inferiorem ad ortum, in quâ *Buda*, *Strigonium*, *Alba Regalis*, *Colocia*, *Quinque Ecclesia*, *Sirmium*, & *Taurinum* urbes sunt, divisa. Utraque *Hungaria* nominatur, non tamen ex æquo ; Nam Hungaria trans Danubium usque ad Carpatem montem extensa Jazyges Metanastas complectitur, & Pannonia partem Austriæ, & Stiriæ, Carniolæq; comprehendit. Ex quo error Ortelii patet, Pannoniam super. Austriam appellantis, cum modicam partem Austriæ (in quâ Vienna & Sapronium) tantum contineat, maximaque Austriæ ac Stiriæ pars cum Carinthia & Carniola sit in in Norico. Ovid. Trist. 2.

Nunc tibi Pannonia est, nunc Illyris ora domanda.

Pop. *Pannonii*. Idem Ovid. ad Liviam.

Summaque dispersi per juga Pannonii.

Hinc

Hinc *Pannonius* Mart. 8. 14.

Dum nova Pannonici narratur gloria belli.

Et *Pannonis* fœm. Lucan. lib. 6.

Pannonis haud aliter poſt ictum ſævior urſa
Cum jaculum parvâ Libys amentavit habenâ,
Se rotat in vulnus, telumq; irata receptum
Impetu, & ſecum fugientem circuit haſtam.

Horum mem. Dionyſius, verſ. 321.

Πρὸς δ' αὖτον Γερμανοί τε καὶ Νωρικοὶ αἰπὺ ἐρυμνοί,
Παννόνιοι, Μυσοί τε. ———

Solinus cap. 24. *Jam Pannonia viro fortis, & ſolo plano læta, atque uber Dravo Sauoque inclytis amnibus circumflua.*

Pannonia Savia, quæ & *Riparia*, ſeu *Ripenſis*, *Exbalia* Aurel. Victori, *Sirmienſis* Caſſiodoro. *Cibalienſis* P. Diacono, pars Pannoniæ infer. circa Saum flu. ubi Amantini pop. Plin. quæ partim *Hungaria*, partim *Boſſina* & partim *Sclavonia* nunc dicitur.

Pannonia Valeria, quæ & *Valeria* ſimpliciter, pars Pannoniæ ſup. in quâ pars Stiriæ ad ortum continetur.

Panolbius, Epicus poeta, epitaphium ſcripſit in Hypatum Erythræi filiam, item carmen ad Eutherium, atque alia.

Panomphæus, Jovis epitheton à πᾶς omnis & ὀμφὴ vox, ſive quòd ab omni linguâ colatur, ſive quòd omnium voces audiat. Ovid. Met. 7.

Ara Panomphæo vetus eſt ſacrata Tonanti.

Heſychius: Πανομφαῖος, ὁ πάντα φημαι, ἢ μαντεία, ἀναφαίνεσθαι, τελέσι κληδόνας.

Panope, ſive *Panopea*, nympha marina, Nerei & Doridis filia. Virgil. Georg. 1. & 4. Item urbs Phocidis. Heſychius. Πανόπη, πόλις Φωκίδος. Ovid. Met. 3.

Jam vada Cephiſi, Panopesq; evaſerat arva.

Panopes, Aceſtæ regis Siciliæ comes, venator egregius. Virg. Æn. 5.

Tum duo Trinacrii juvenes Helymus Panopesq;
Aſſueti ſylvis comites ſenioris Aceſtæ.

Panops, Heſychius: Πάνοψ, ἥρως Ἀθήνησι, οὗ δὲ αὐτοῦ ναός καὶ ἄγαλμα καὶ κρήνη.

Panoptes, Idem Heſychius: Πανόπτης, πολυόφθαλμος, Ζεὺς, Ἀχαιός.

Panormus, Siciliæ urbs. Ptol. hodie *Palermo*, teſtibus Aretio & Fazello. Polybius hanc lib. 1. in 2 partes diſtinguit, in veterem nempe & novam, quas Neapolin & Palæopolin vocat. Hanc unà cum Soluntę & Motye Pœnis tribus antiquiſſimis attribuit Thucydides lib. 6. Μοτύην καὶ Σολόεντα καὶ Πάνορμον, &c. ἐνέμοντο. Hæc, ut Polybius author eſt lib. 1. Ἡ βαρυτάτη πόλις τῆς τῶν Καρχηδονίων ἐπαρχίας. Ac Diodorus lib. 22. eandem habere aſſerit λιμένα κάλλιστον τῶν κατὰ τὴν Σικελίαν, ἀφ' οὗ καὶ τὴν πόλιν συμβέβηκε τετυχηκέναι ταύτης τῆς προσηγορίας. Quod ipſum mirari ſubit, unde Græcum habuerit nomen urbs, quam nec Græci condidiſſe, nec niſi ſero admodum obtinuiſſe leguntur. Proinde veriſimile eſt aliud Panormi nomen in uſu fuiſſe apud Pœnos, puta לפתין *Leptin*, i. e. ὅρμον, *ſtationem*. Boch. Ejus mem. Sil. lib. 14.

Tergemino venit numero fœcunda Panormus.

Panormus, op. Multiplex. Unum Cretæ. Ptol. cujus mem. Plinius. *Mirabello* nunc Nigro, *Volismeni* pagus Bellonio in orâ Boreali. Alterum Macedoniæ in orâ apud Athon mont. Ptol. *Teriſco* Ortelio, *Macri* Moletio. Tertium in Samo inſula. Liv. *Macri* quoque Nardo. Quartum Achaiæ. Polyb. Plin. Pauſan. Thucyd. in Peloponneſo juxta Rhium promunt. contra Naupactum. Quintum Cherſoneſi Thraciæ. Plin. inter Elæum, & Caridiam. Sextum in Phrygiâ ad Helleſpontum apud Cyzicum. *Palermo* Leunclavio.

Panormus, portus multiplex. Unus Epiri apud Oricum Straboni inter Acroceraunia & Oncheſmum, *Palermo* Moletio. Alter Atticæ. Ptol. Pauſ. *Raphei* Sophiano, inter Sunium & Cynoſuram promuntoria. Alius Cephallenæ inſ. teſte Porphyrio.

Panos vicus, juxta mare Rubrum eſt, qui & *Panon*. Gentile *Panonitæ*. Steph.

Panos inſula, urbs Æthiopum, quæ & *Adulis*.

Panos, Ægypti civitas, ubi & Panis ſimulacrum magnum habetur. Vide Stephanum. Nonni Poetæ patria fuit, qui inde *Panopolites* appellatur.

Pantænus, vel *Panteuus*, Theologus erudititiſſimus, primus Scholæ Eccleſiaſticæ præfuit apud Antiochiam A. D. 181. Euſeb. Hiſt. Eccl. lib. 5. cap. 10.

Pantagias, vel *Pantagies*, fluvius Siciliæ, valde quidem exiguus. Sil. lib. 14.

——— *Ac facilem ſuperari gurgite parvo*
Pantagiam. ———

Sed rapidiſſimi curſûs, quique magno murmure per multa ſaxa in mare præceps devolvitur. Hunc mirâ vocum contractione *Pantagiam* dictum voluit, quaſi Πανταχοῦ παταγίαν *ubique obſtrepeum*. Servius in lib. 3. Æn. *Hic fluvius Siciliæ cum plenus flueret, implebat ſonitu pene totam Siciliam, unde & Pantagias dictus, quaſi ubique ſonans. Hic poſtea cum Cereri quærenti filiam obſtreperet, tacere juſſus eſt numinis voluntate.* Et Vibius in Catalogo fluminum: *Pantagias Siciliæ ita dictus, quod ſonitus ejus decurrentis per totam inſulam auditus eſt, uſque eo donec Ceres quærens filiam compprimeret eum.* At, ut cætera taceam: *Pantaciam* appellarunt Græci veteres, non *Pantagiam*. Thucydides lib. 6. de Lamo quodam: Ὑπὲρ Παντακύου τε ποταμοῦ Τρώτιλόν τι ὄνομα χωρίον οἰκίσας. In Ptolemæo legitur: Παντάχου ποταμοῦ ἐκβολαί, quaſi à recto Πάνταχος. Fallor (inquit Bochartus) an Pœni פתק *pattak* vocabant à verbo Syro פתק *petak*, i. e. jaculari, projicere, & cum impetu propellere. Unde Claud. de Rap. l. 2. ——— *Et ſaxa rotantem.*

Pantagiam. ———

Vide Cluver. de Sic. Ant. lib. 1. cap. 11.

Pantanus, lacus Apuliæ in Italiâ. Plin. 3. 11. *Lago de Leſina* Leandro.

Panthea, uxor Abradatæ, Suſii doctoris, ſub Cyro majore, caſtiſſima, quam Cyrus expugnatis Aſſyriorum caſtris, ob pulchritudinem duxerat captivam. Cæl. Rhod.

Pantheon, templum Romæ, ſic dictum, quòd in Martis Venerisque imaginibus, ſub ipſo templo conſtitutis omnium Deorum imagines effictæ erant. Sive quòd templum ipſum rotundum ſit, cœloque ſimile, & ſic quoq; omnium Deorum habitatio cenſeatur. Pantheon Jovi ultori ab Agrippâ factum fuit. Hodiè appellatur Templum D. Mariæ rotundæ, inter reliqua antiquorum opera integerrimum.

Pantheus, & *Panthus*, vir Trojanus unus ex primoribus urbis. Virgil. Æn. 2.

Quo res ſumma loco Panthen? quam prendimus arcem?

Panthoides, patronymicum, pro Euphorbus Panthoi filius, quem Pythagoras philoſophus dicebat ſe fuiſſe in bello Trojano, & à Menelao interfectum eſſe. Pythagoras ipſe apud Ovidium Met. 15.

Ipſe ego, nam memini, Trojani tempore belli
Panthoides Euphorbus eram, cui pectore quondam
Haſit in adverſo gravis haſta minoris Atridæ.

Vide Philoſtrat. in Euphorbo.

Pantia, inſ. non procul à ſinu Cajetano. Lege *Pontia*.

Panticapea, & *Panticapæum*, Plin. & Steph. *Voſpero*, teſte Nigro, urbs Tauricæ maxima ad Boſporum Cimmerium, *Boſphorium* olim, teſte Plinio.

Panticapes, flu. Scythiæ Europææ per Lithuaniam fluens in Euxinum mare, Nomadas à Georgis ſeparans, teſte Plinio. *Przepets*, vel *Przypecks*, teſte Peucero, *Conſcavado* Mercatori. Quintus flu. eſt ab Iſtro inter celebres apud Herod. lib. 4. Dionyſ. verſ. 314.

Καὶ θοὸς Ἀλδήσκοιο καὶ ὕδατα Παντικάπαο
Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσι διακρίδιν ἀμμορέουσι.

Pantapoleon, impoſtor quidam Euſtathio memoratus in Hom. Odyſ. 4.

Pantomatrium, op. Cretæ maritimum. Plin. 4. 12. *Milopotamo* Pinero.

Panyaſus, Macedoniæ flu. Ptol. *Spirnaſſa* Thevero. Eſt autem inter Dyrrhachium urb. & Apſum flu.

Panyſus, flu. Myſiæ infer. in Euxinum mare inter Meſembriam & Odeſſum influens. *Paniza* Nigro.

Papæus, Jupiter apud Scythas. Herod. lib. 4.

Papeberga, & *Babenberga*, urbs Franconiæ, vulgo *Bamberg*. Patria Joachimi Camerarii.

Papellius Ister Consul, cujus tempore bubo infausta avis Capitolii cellam intravit, propter quod Nonis Martiis urbs lustrata est eo anno. Plin. 10. 12.

Paphages, rex Ambraciæ, qui cum obviam factus esset leænæ catulis suis stipatæ, ab eâ occisus est.

Paphlagonia, *Roni* Castaldo, regio Asiæ ad Pont. Eux. Galatiæ pars Borealis Ptolemæo inter Bithyniam ad occid. & Cappadociam ad ort. Galatiâ ad Aust. cohærente. Nomen habet à *Paphlagone*, Phinei filio, teste Stephano. Populi *Paphlagones*, quos superstitiosos ac stolidos esse affirmat Lucianus in Pseudomanti. Horum mem. Dionys. vers. 787.

Παφλαγόνες δ' ἐπὶ τοῖσιν ἐπ' ἠϊόνεσσι νέμονται,
Καὶ Μαριανδυνῶν ἱερὸν πέδον ———

A *Paphlagone* Phinei filio, uti diximus, *Paphlagoniam* deducit Stephanus. Ita etiam Constantinus Porphyrogenneta Them. 7. *Paphlagones* deducit ἀπὸ Φινέως τοῦ πρώτου τὴν Παφλαγονίαν οἰκήσαντος. ὃς ἔσχεν υἱὸν Παφλαγόνα ἐξ οὗ καὶ ἡ χώρα τὴν προσηγορίαν ἐκληρώσατο. Fortasse autem, inquit vir Magnus, Phinei filius pro *Paphlago* fuit *Phaleg*, unde *Paphlagonia* compositi nomine פאה פלג dicta fuerit, h. e. *plaga Phalegi*. Id enim proprie פאה *pea*. Homerus eos à fortitudine commendat. Il. ε.

Ἀρχὸν Παφλαγόνων μεγαθύμων ἀσπιστάων.

Idem Iliad. ν.

Τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο.

Paphnutius, Episcopus Ægyptius Confessor, ex illis quos Maximinianus, dextris effossis oculis, & sinistro poplite succiso, ad metalla damnaverat. Sed in hoc tanta virtutum inerat gratia, ut signa per eum non minus, quam dudum per Apostolos fierent. Nam & Dæmonas verbo tantum fugabat, & ægros solâ oratione curabat, sed & cæcis visum dedisse dicitur, & paralyticos ad habilitatem corporis revocasse. Hunc Constantinus Imp. in tantâ veneratione & affectu habuit, ut sæpius eum intra Palatium evocatum complecteretur, & illum oculum, qui in confessione fidei erat evulsus, avidioribus osculis demulceret. Ruffin. Eccles. Hist. lib. 10 cap. 4. Is Concilio adfuit Nicæno, in quo cùm cæteri Patres legem laturi essent, quâ conjugium Sacerdotibus prohiberetur, contradixit, honorabiles confessus nuptias, & castitatem esse dicens concubitum cum propria conjuge. Hist. Trip.

Paphos nova, Cypri ins. urbs. Ptol. *Neapaphos* Plinio. *Bapho* Nigro. Paphum ab Augusto Imp. *Augustam* appellatam scribit Dio lib. 54. sed veteremne an novam non discernit. Duæ enim sunt in Cypro, teste Ptolemæo.

Paphos, Cypri civitas, Veneri quondam sacra. Virg.

Est Amathus, est celsa mihi Paphos.

Horat. Carm. 1. Od. 30.

O Venus regina Cnidi Paphique,
Sperne dilectam Cypron.

In hâc urbe ante nuptias puellæ dotem quæsituræ in honorem Veneris in litore se prostituebant. Just. lib. 18. Pompon. lib. 2. Strabo lib. 14. Plin. 5. 31. Hinc Nonnus in Bassaricis lib. 13.

Καὶ Πάφον ἀβροκόμων στρατὸν ἤγαγεν ἱμερόεντα.

Paphus, Pygmalionis fil. ex Eburneâ matre. Cum enim olim Pygmalion in Cyprum ins. pervenisset, comperissetque mulieres omnium libidini obsequentes, cœlibem vitam ducere statuit. Porro cum ingenio valeret, atque sculptor insignis, dicitur sibi ex candidissimo ebore muliebre sculpsisse simulachrum, omnibus venustatis, formæque numeris, quoad fieri potuit, absolutum. In quo cum homo ingeniosus artem suam miraretur, in ejus amorem incidit, oravitque Venerem (quæ summa cum veneratione id temporis in Cypro colebatur) ut uxorem sibi concederet statuæ suæ eburneæ simillimam. Quibus precibus à Venere exauditis, Pygmalion domum rediens statuam suam animatam invenit, formatisque iisdem lineamentis, eodemque candore in formosissimam virginem transformatâ. Cujus postea concubitu usus, ex eâ Paphum filium suscepit, qui & patri in regno successit, condiditque urbem in Cypro, quam de suo nomine *Paphum* vocavit. Ovid. Met. 10. *Ille Paphum genuit, de quo tenet insula nomen.*

Construxit etiam in eâ templum & aram in honorem Veneris, quæ à loco *Paphia* dicta est, cui diu solo thure sacrificatum est.

Papia, quæ & *Flavia* aliquando in antiquis nummis, olim *Ticinum*, urbs Insubriæ post Mediolanum clarissima. Quondam Ostrogothorum, & Longobardorum sedes. Item flu. ejusdem nominis. Vide *Ticinum*.

Papias, Grammaticus, qui scripsit Dictionarium Latinum ordine literarum.

Papias, D. Joannis auditor, D. Polycarpi condiscipulus & socius, Hierapoleos civitatis episcopus fuit. Vide Euseb. Eccles. Hist. lib. 3. cap. 35. & 39.

Papinianus, I. C. Severo Principi gratissimus, Scævolæ discipulus, qui ei in advocatione fisci successit. Is est, cui filios suos Severus moriens commendavit, deinde ab Antonino Caracallâ securi percussus est. Causa necis traditur, quod Caracalla, interfecto fratre Getâ, ei mandaverit, ut & in senatu, & apud populum facinus dilueret: illum autem respondisse, *Non tam facile parricidium excusari posse, quam fieri.* Spartianus.

Papinius Statius, Neapolitanus, inter Heroicos poetas relatus, haud ignobili genere ortus est. Quidam scribunt majores ejus oriundos esse Epiro, diuque versatos Sellis, non sine admiratione ingenii & probitatis. Patrem Papinium habuit, qui ob insignem eruditionem, egregiasque virtutes, Neapoli civitate donatus est, in quâ Statius poeta natalem suum habuit. Composuit multa & varia poemata. Vide *Statius*, & Crinitum de vitis Poetarum.

Papirium, urbs Paphlagoniæ. Steph.

Papiria, sive *Papisia*, gens patricia Romæ fuit, ex quâ 3 nobilissimæ celebrantur familiæ, diversis cognomentis insignitæ. Alii enim *Papirii* dicebantur *Mugillani*, alii *Crassi*, alii *Cursores*. Vide *Papyrius*.

Paprimis, urbs Ægypti. Steph.

Pappus Alexandrinus, floruit sub Theodosio M. Scripsit octo *Mathematicarum collectionum* libros. Idem Mathematicâ συντάξει in Ptolemæum magnum sibi nomen consecutus est. Etiam supersunt ejus explicationes in Aristarchum Samium de magnitudinibus & distantiis Solis ac Lunæ. Convertit Latinè ut & Aristarchum, Federicus Commandinus. Editus est Pisauri 1572. Librum quoque de fluviis Libyæ, nec non universalem Chorographiam reliquit.

Papyrius, à velocitate *Cursor* dictus, quum Consulem se adversis omnibus contra Samnites progressum esse sensisset, ad auspicia repetenda Comum regressus, edixit Fabio Rutiliano, seu, ut alii legunt, Rulliano, Magistro equitum, quem exercitui præposuit, ne manus cum hoste consereret. Sed cum ille opportunitate ductus pugnasset, ac vicisset, reversus eum securi ferire jussit. Ille in urbem confugit, nec supplicem Tribuni tuebantur. Deinde parentis lacrymis, populus veniam precibus impetravit. Papyrius item de Samnitibus triumphavit. Liv. lib. 9.

L. *Papyrius* Cursor, superioris fil. de Samnitibus secundum patrem, omnium pulcherrimam victoriam reportavit, Ædemque Fortunæ de manubiis faciendam locavit.

Papyrius Crassus, quum Privernates intra mœnia fugasset, ac pro rebus benè gestis triumphus ei negaretur, in monte Albano triumphavit, & pro laureâ usus est myrteâ coronâ. Valer. lib. 4.

Papyrius, Carbo cum dentibus natus. Plin. lib. 7.

Papyrius, Prætextatus nobilis adolescens, ex eo cognomen assecutus, quòd in prætextâ & adolescentiâ magnopere visus est sapere. Cum enim à patre duceretur in curiam, in eâque forte arcana quædam tractarentur domum reversus, interrogatusque à matre, Quidnam in Senatu actum esset? *Ut duæ*, inquit *uni nubere possint*. At illa mane convocatis matronis ad Curiam properat, rogatque, ut eâdem lege viros duos habendi licentia sit etiam fœminis. Re cognitâ ingenium & constantia pueri laudata est. Macrobius.

Papyrius fœnerator, cum C Publium nobilem adolescentem, quem ob æs alienum paternum nexum habebat

behat, quòd stuprum pati nollet, contumeliis ac plagis afficeret, re ad Senatum delata, damnatus est. Lex deinde lata, ne quis in corpora libera ob æs alienum jus haberet Liv. lib. 8. Valer. Max. de pudicitia, *T. Veturium* pro *Publio*, & C. *Plotium* pro *Papyrio* nominat.

Parabolani, plebeii quidam famulitio Ecclesiarum, Xenodochiorumq; deputati, & quasi adscriptitii glebæ: ut sicut illis omni vitâ ab agrorum culturâ recedere non licebat; ita his à servitio ægrorum, qui in Nosocomiis residebant. Sic dicti, quia se in periculum maximum conjiciunt, ut qui ægrotos publicè in Alexandriâ civitate curabant. Grassante enim, ut non raro assolet, peste, & ipsi rapiebantur, & id muneris contemptâ vitâ suscipiebant.

Parabolos, ins. parva contra Phœnicem. Mela.

Parabyston, forum Athenis in quo undecim viri judicabant, & quidem res viliores. Vide Meursium Atticarum Lectionum lib. 2. cap. 9. & Maussacum ad Harpocrationem.

Paracheloita, pop. apud Thessalos circa Maliam urb. ad Acheloum flu. & apud Ætolicos. Strabo. Alios in Phthiotide ponit Stephanus.

Paradisus, op. Syriæ, seu Phœnices supra Antaradum cum flu. cognomine. Plin. Ptol. Item pagus Siciliæ. Steph.

Paradisus, quem Dominū Deum in Eden plantasse meminit Moyses his verbis ויטע יהוה אלהים גן בעדן *vajitta Jehova Elohim gan behedem*, transferentibus id Septuaginta; ἐφύτευσεν ὁ Θεὸς Παράδεισον ἐν Ἐδὲμ, ut non tam voluptatem, quam nomen proprium istius loci accepisse videantur. Origine autem *Paradisus* vox Persica est, sicut Xenophon non solum testatur hortos à Persis *Paradisos* appellari, verum etiam Plutarchus in Demetrio, & Philostratus in vitâ Apollonii Tyanei, cum ita scribit: Μέλλει ὁ Δαμὶς πρὸς θέρος γίνεσθαι ἐν τοῖς παραδείσοις χωρίοις οἷς δὲ λέοντές τε ἀποκεῖνται τοῖς βαρβάροις καὶ ἄρκτοι, καὶ παρδάλεις. Et Pollux. Παράδεισοι βαρβαρικὸν τὸ ὄνομα, ὅπου δὲ καὶ συνήθειαν εἰς χρῆσιν Ἑλληνικὴν, ὥς καὶ ἄλλα πολλὰ Περσικά. Etenim Persæ nominabant Paradisos ampliores hortos δένδρα ἔχοντας ἡμερά, interdum etiam vivaria, ut quibusdam placere video. Agellius lib. 2. cap. 20. *Vivaria nunc dicuntur septa quædam loca, in quibus feræ vivæ pascuntur*. Et paulo post, *Vivaria quæ nunc vulgus dicit sunt quos* Παραδείσους *Græci vocant*. Quocirca Vandalorum regum paradisum in Africâ pulcherrimum & amœnissimum fontibus non tantum irriguum, sed etiam arboribus pomis onustis plenum fuisse scribit Procopius. Unde Hesychius. παράδεισος ὁ βασιλικὸς κῆπος interpretatur. Valeant ergo qui eum Scholasticis *Paradisum* dici volunt qu. *parans Dei visum*. Valeant qui cum Suidâ peregrinæ hujus vocis originem aut παρὰ τὸ δεῦσαι, i. e. βρέχω, aut παρὰ τὸ τῆς δόσεως, i. e. ἀδάμαντος συναγωγὴ πολλῆς arcessunt. Tandem hanc vocem receperunt literæ sacræ. Ait enim Solomon Eccles. 2. *Feci mihi hortos, & paradisos (ganoth vepardessim) & plantavi in eis omne lignum fructiferum*. Canticorum quoque 2. & Neemiæ 2. eandem vocem reperias. In Novo Testamento est translata à S. Lucâ & D. Paulo ad æternam illam & beatam Dei, angelorum, & animarum felicium sedem, ut cum Christus inquit latroni: *Hodie mecum eris in Paradiso*. Eadem significatione accipitur Apoc. 2. ubi *vincenti lignum vitæ* promittitur, *quod est in paradiso*. Ubi forte Seleuciani negarunt fuisse olim Paradisum terrenum, ut & Origenes lib. 4. περὶ ἀρχῶν pueriliter ratiocinatur, haud fore aliquem usque adeo stupidum, ut putet Deum agricolam fuisse, & arbores plantasse in Paradiso. Sed eum confutat Epiphanius. Quin ipsa creatio verbo Dei facta redarguit ineptias tales; nec esse in Paradisi historiâ semper quærendas allegorias monet Hieronymus. Fuit itaque Paradisus aliquis terrenus, sed ubi fuerit ub eruditis disputatur. Sunt qui sub Æquinoctiali circulo constituunt, & nomine *gladii, torridam zonam* accipiunt. Alii in altissimis montibus ponunt, ut ad Lunarem usque circulum pertingat, aquarum diluvii expers. Nonnulli extra orbem nostrum locum illi faciunt, mysticè intelligentes omnia illa quæ de eo commemorantur. Philo quoque Judæus cœlum intelligit. Sed hanc ejus opinionem improbat & rejicit Theodoretus multis modis, tum pariter his verbis: Ἐδὲμ εἰ μὲν τὸν παράδεισον αὐτὸν λέγουσι φασιν, εἰ δὲ τόπον πάντα, ἐν ᾧ καὶ ὁ παράδεισος ἦν, ὅθεν καὶ ὁ Ἀδὰμ ἐπλάσθη. Καὶ ὁ Ἀδὰμ ἀπὸ τῆς γῆς ἐν Ἐδὲμ γεγεννῆσθαι προσηγόρευθη, ἐδὲμ γὰρ τὸ πυῤῥόν. Quanquam posteriora hæc minime sint vera, eò quod Adamus nomen tulerit à terrâ quæ Ebræis dicitur אדמה *Adama*. In quâ regione ergo plantatus est hortus hic voluptatis? Probabiliter loqui ac scribere videntur, qui locum ejus designant in Mesopotamiâ inter Judæam & Arabiam, maxime circa Babylonem & Seleuciam, ubi Tigris & Euphrates 4. flumina suo concursu constituunt, supra Babylonem autem uno alveo recipiuntur, & infra rursus dividuntur in flumina duo, aut potius in Chaldæâ vel Assyriâ. Sed & hanc sententiam evertere conantur nonnulli, non satis animadvertentes, ubi primi isti homines vixerint, ubi turrim condiderint, ubi Nineven prius conditam ab Assur, à quo circumjacens regio Assuria, vel (quod idem est) Assyria est dicta. Suspicionis etiam nonnihil injicit, quòd inter Magorum præcepta, quorum in Chaldæâ & proximis regionibus magna fuit auctoritas, Paradisi quoque mentio fiat his verbis.

Ζήτει παράδεισον.

Quanquam mysticè eos de Paradiso loqui intelligat Psellus, qui disertis verbis Χαλδαϊκὸν παράδεισον vocat, & alio loco ἱερὸν παράδεισον τῶν Χαλδαίων; quasi fuerit indubitatum tum temporis esse aliquem Paradisum Chaldaicum. At quia perierat aquis diluvii vastatus, atque ideo digito monstrari non poterat, mysticè intelligendum existimarunt, sicut & nonnulli Christianorum Theologi. Adde quod versus Orientem habitaverint Adam, Cain, Abel, & ab eodem tractu coloniæ fuerint in alias regiones deductæ. Post cataclysmum enim venit in Ægyptum Mizraim, i. e. Ægyptus, ur Chus in Æthiopiam. Atqui Orientalis regio est Chaldæa, cujus incolæ quoque non falsò, Arcadum instar, sed magno jure se omnium hominum antiquissimos jactare solent. Jam & ipse hortus voluptatis plantatus fuisse legitur à Deo Gen. 2. מקדם *Mikedem*; quam vocem licet Onkelos *à principio* vertat, Hieronymus *ab exordio*, Aquila ἀπ' ἀρχῆς, Theodoretus ἐν τοῖς πρώτοις, Symmachus ἐκ πρώτης; quasi ante conditum mundum extiterit Paradisus; tamen horum sententiæ omnino standum non est, cum eadem vox *ab Oriente* quoque significat, teste Aben Ezra & aliis. Atque hâc adeo de causâ Septuaginta verterunt κατὰ ἀνατολὰς i. e. *ad Orientem*, respicientes ad locum, non ad tempus. Hoc certum est, ante hominem formatum extitisse Paradisum. Ante mundum vero creatum non extitisse, vel inde probari queat, quòd terrestris fuerit, arbores in se fructiferas habens, fluviorumque & regionem Orientalium mentio fiat in ejus descriptione. Credibile quoque est temperatissimam fuisse regionem hanc, atque ideo priscos illos homines vitam in plures quam nos, annos produxisse, cum nondum immanis illa ventris ingluvies, vere Hydra Lernæa, irrepsisset in mundum, quæ jam & morbos plures generat, & manes anticipat. Cæterum periit Paradisus terrestris eversus aquis diluvii, horridus jam & incultus, aut certe pristinâ amœnitate destitutus. Quò stultè faciunt prorsus, quicunque eum inquirunt, eò quòd ab aliis locis quondam splendorem, cultumque dignosci haudquaquam possit. Falluntur etiam Judæi, qui in terreno Paradiso etiamnum versari putant Thisbitem Eliam, & Enoch, cùm in cœlestem revera translati sint, de quo Salvator locutus est pendens in cruce, & B. Paulus 2. Cor. 12. ubi se raptum esse affirmat in Paradisum tertium adusque cœlum, atque ibidem multa audivisse verba arcana, quæ homini uperire non licet. Hæc ex Fungero. Videat eruditus Lector tractatum Anglicano sermone conscriptum, cujus titulus est: *A discourse of the Terrestrial Paradise*. Londini, excudebat Jac. Flesherus, A. D. 1666.

Parataca, urbs Mediæ, pop. *Parataceni* Straboni, ac Plinio, ac *Paretaceni* Herodoto in Perside, ubi *Parata-cenè*

cene regio Ptolemæo, *Paritaca* Arriano, *Paretacene* Straboni, inter Persidem & Parthiam. Ita variè de locis remotis ab auctoribus scribitur.

Paratonium, *Bertoa* Mercatori & aliis, urbs Marmaricæ, olim episc. & præcipua in orâ Boreali ac marit. inter Apolloniam urb. Cyrenaicæ, ad occ. 390. & Alexandriam Ægypti in ort. 144 m. p. à Catabathmo 900 stad. in ort. Ovid Met. 9.

Isi, Parætonium, Mareoticaq; arva, Pharumque.

Hinc *Parætonius*: Lucan. lib. 3.

Usque Parætonias Eoa ad litora Syrtes.

Paragontinus, sinus in Carmania, ultra Armozum & Carpelliam promunt. *Paragon* Ptolemæo, *Golfo de Gagerath* nunc, teste Nigro.

Paralus, vir qui primus longam navem invenit. Plin. 7. Sunt & *Parali* in Atticâ qui *Paraliam* incolunt. Steph. Plutarchus *Paralos*, factionem unam è tribus quæ Athenis erant, Solonis tempore intelligit. Est etiam *Paralus* urbs Meliensium in Thessalia. Steph.

Parapasius, unus ex Parthorum regibus, qui & *Arsacer* dictus fuit. Alex. ab Alex. 1. 2.

Parapiani, pop. Indiæ non procul ab Indo flu. Plin. 6. 23.

Parapotamia, op. Phocidis ad Cephisum flu. Strabo. Item regio proxima Tigri flu. Plin.

Pararenchus, nomen viri cujusdam sic dicti, quòd simularet dormientem, quò impunitius uxor ejus mœcharetur. Alciatus lib. 4. Parergon cap. 26. Pararenchus, inquit, ἀπὸ τοῦ ῥέγχειν dictus est, quòd rostro seu naso sterteret, & somnum in mensâ simularet, ut est apud Festum. Quod & à quodam Galbâ factum fuisse Plut. auctor est, dum C. Mæcenati in uxoris suæ amorem effuso, obsequeretur. Unde proverbium. *Non omnibus dormio.* De hujusmodi curucis Juvenalis Sat. 1.

Cum leno accipiat mœchi bona, si capiendi
Jus nullum uxori, doctus spectare lacunar,
Doctus & ad calicem vigilanti stertere naso.

Parasius, fil. Philonomiæ cujusdam, quæ cum pastoris concubitu prægnans facta geminos enixa esset, Parasium videlicet & Lycastum, metu patris objecit eos in Erymanthum, ubi in concavam quercum delati, lupam repererunt, quæ abjectis propriis catulis eosdem lactavit. Author Plutarchus.

Parastlaba, urbs Mysiæ infer. in Bulgariâ, à Joanne Zimisco Imp. expugnata, à quo *Joannipolis* dicebatur, teste Guropalate.

Paravai, pop Thesprotiæ in Epiro, sic dicti quod juxta *Auon* flu. h. e. παρ' Ἀῶον incolant. Steph.

Parcæ Deæ fatales, humanæ vitæ stamina dispensantes. Dictæ autem videntur *Parcæ* à *partu*, teste Varrone, eò quòd nascentibus hominibus bona malaque conferre censeantur. Sed duriuscula hæc immutatio. Et, si id esset, una tantum foret Parca; Nisi forte dicas, pro triplici partûs mense tres fuisse Parcas, atque hoc *Nona*, & *Decima* vocibus firmari. Sed hanc qui sententiam sequatur *tertiæ Parcæ* nomen itidem à numero sumptum ostendat, necesse est. Si tamen *Parcam* qu. *Partam* dici cum Varrone statuere lubet, quanto melius dixeris, *Parcam*, sive *Partam* dici à *partiendo*, quia unicuique per eam fatalis vitæ suæ portio obtingat. Sane & Græci similiter Μοίρας ἀπὸ τοῦ μείρεσθαι vocant, h. e. *dividere, partiri*. Aliis, & pluribus, placet, *Parcas* inde nomen esse, quòd minime *parcant*: quod etymon adserunt Apuleius, Martianus Capella lib. 4. Donatus de barbarismo. Servius ad 4. Eclog. aliique. Hinc à Statio *duræ* dicuntur. Theb. 6.

Sed juvenem duræ prohibebant discere Parcæ.

Eidem Statio *sævæ* & *graves* vocantur. Sylv. 2.

O sævæ nimium gravesque Parcæ.

Idem ibidem: — *Subitas inimica levavit*
Parca manus ———

Ab Ovidio *tetrica*.

Moverunt tetricas tam pia vota Deas.

Ab Horatio *iniquæ*. Carm. 2.

Unde si Parcæ prohibent iniquæ.

A Propertio *immites*, lib. 4.

Immites habuit Cornelia Parcas.

A Tibullo *tristes* lib. 3.

Aut si fata negant reditus, tristesque sorores.

Denique *inexorabiles* passim audiunt. Martialis:

Lanificas nulli tres exorare sorores
Contigit, observant quem statuere diem.

Omitto Græcos. Atqui antiphrasis, ut ait Vossius, est nugale Grammaticorum commentum, merumq; inscitiæ asylum. Quare audiendus Jul. Scalig. qui lib. de R. Poeticâ 3. c. 90. *Parcæ*, inquit, *quia parcant, una enim tantum dicitur filum incidere; duæ vero, altera vitam dare, altera vitæ tractum continuare. A pluribus igitur fit nominatio. Quin illa quoque parcit, sustinet enim aliarum opus, quoad fatorum jussibus pareat.* Hæ autem Parcæ tres esse sorores finguntur, *Clotho* sc. *Lachesis*, & *Atropos*, ita concordes, ut nulla unquam illarum dissensio, sicuti cæterorum Deorum, audita fuerit. Jovis autem ac Themidis fuisse filias scriptum reliquit Hesiodus in Theogoniâ, hoc pacto.

Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὥρας
Εὐνομίην τε Δίκην τε καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν,
Αἳ ἔργ' ὠρεύουσι καταθνητοῖσι βροτοῖσι,
Μοίρας θ' ᾗς πλείστην τιμὴν πόρε μητίετα Ζεὺς
Κλωθώ τε Λάχεσίν τε καὶ Ἄτροπον, αἵτε διδοῦσι
Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε.

Idem tamen Poeta in eodem libello inter Noctis filias Parcas numerat:

Καὶ Μοίρας καὶ Κῆρας ἐγείνατο νηλεοποίνους.

Cui sententiæ accessit etiam Orpheus, qui ita scripsit Hymno in Parcas:

Μοῖραι ἀπειρέσιοι, Νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης.

Harum primam colum volunt gestare; secundam nendo humanæ vitæ terminum præfinire; tertiam filum incidere, h. e. vitam tempore statuto abrumpere. Apuleius Parcarum ternarium numerum à triplici tempore ductum existimat. Nam quod in fuso perfectum est, præteriti temporis habet speciem, & quod in digitis torquetur, momenti præsentis indicat spatia: & quod nondum ex colo tractum est, futuri & consequentis seculi posteriora videtur ostendere. Veracitem Parcis fere tribuunt antiqui: Horat. in Carmine Seculari:

Vosque veraces cecinisse Parcæ.

Ovid. *Nec non veridica discunt responsa sorores.*

Et ante utrosque Catullus in Argonauticis.

Talia præfantes quondam, felicia Pelei
Carmina divino cecinerunt omine Parcæ.

Idem ibidem.

Veridicos Parcæ cœperunt edere cantus.

Quæcunq; n. Parcæ facta esse volunt, infecta fieri nequeunt. Tibullus. 1. 7.

Hunc cecinere diem Parcæ fatalia nentes
Stamina, non ulli dissolvenda Deo.

Seneca Tragœdus.

Non illa Deo vertisse licet
Quæ nexa suis currunt causis.

Idem in Hercule Furente:

Duræ peragunt pensa sorores
Ne sua retro fila revolvant.

Has Parcas officio suo sedulo fungentes graphicè admodum describit Catullus ubi supra; cujus versus non possum non adscribere:

His corpus tremulum complectens undiq; vestis
Candida purpureâ talos incinxerat orâ,
At roseo niveæ residebant vertice vittæ,
Æternumque manus carpebant rite laborem.
Læva colum molli lanâ retinebat amictam,
Dextera tum leviter deducens fila supinis
Formabat digitis, tum prono in pollice torquens
Libratum tereti versabat turbine fusum:
Atq; ita decerpens æquabat semper opus dens,
Laneaq; horridulis hærebant morsa labellis,
Quæ prius in levi fuerant extantia filo.
Ante pedes autem candentis mollia lanæ
Vellera virgati custodibant calathisci.
Hæ tum clarisonâ pellentes vellera voce
Talia divino fuderunt carmine fata
Carmine, perfidiæ quod post nulla arguet ætas.

Parembis,

Parembis, urbs Ægypti. Steph.

Parentalia, erant sacra funesta, quæ fiebant ab antiquis in honorem mortuorum, à *parentando*, quod parentibus justa celebrare significat, licet etiam transferatur ad alios. In his fieri solebant προσκλήσεις τῶν νεκρῶν, *evocationes mortuorum*. Aderant propinqui qui parentes ob defunctum consolabantur. Latini etiam, inquit Fungerus, *feralia* nominarunt, a *ferendis* epulis, vel à *feriendis* pecudibus. Ovidius in Fastis originem aperit Larimorum respectu:

Hunc morem Æneas, pietatis idoneus author,
Attulit in terras, juste Latine, tuas.
Ille Patris Genio solennia dona ferebat,
Hinc populi ritus edidicere novos.

Parentium, Istriæ urbs. Steph. vulgo *Parenzo*.

Paretaceni. Vide *Parætaca*.

Paria, ins. parva Phœnicii maris ante Joppen urb. Palæstinæ, *Arsuffo* ex tab. recent.

Pariani, pop. in Hellesponto qui Amorem Deum venerantur.

Paricane, urbs Persica. Steph.

Pariedrus, & *Pariedri*, num. pl. *Paryadris* Ptol. *Leprus* Jovio, mons Armeniæ altissimus ex quo Euphrates & Araxes flum. profluunt.

Parienna, op. Germ. in Silesiâ, *Frideck* Villanovano.

Parilia, vide *Palilia*.

Paris, *idis*, Priami & Hecubæ fil. alio nomine *Alexander* dictus, cujus matri, cum illa se facem ardentem parere somniasset, conjectores responderunt, Fore ut filius, quem in utero gestabat, causa esset excidii Trojani. Quâ re cognitâ, Priamus puerum, ubi primùm fuit natus, Archelao servo exponendum tradidit. Contra Hecuba cùm materno affectu, tum infantuli formâ commota, curavit, ut furtim nutriretur à pastoribus in Idâ monte. Ubi cum adolevisset, Oenonen Nympham amavit, & compressit, suscepitque ex eâ duos filios. Porro cum in dirimendis controversiis esset æquissimus, maximam justitiæ famam sibi comparavit, adeo ut ortâ inter Deas, Junonem, Palladem, & Venerem disceptatione de formæ præstantiâ, propter aureum malum à Discordiâ ad Pelei nuptias illatum, in quo scriptum erat; *Detur pulcherrimæ*, judex sit constitutus. Quas cum vidisset nudas, sententiam tulit secundum Venerem, quæ pulcherrimam fœminarum illi promiserat, neglecto regno, quod pollicebatur Juno, & contemptâ, quam Pallas offerebat, sapientiâ. Prop. 2. 2.

Cedite jam Divæ quas pastor viderat olim
Idæis tunicam ponere verticibus.

Ovid. 1. de Art.

Luce Deas, cæloque Paris spectavit aperto
Cum dixit Veneri; Vincis utramque Venus.

Coluthus in de Helenæ raptu.

——Αὐλαὶ γὰρ ἰδαιοπεδῶν μελάθρων
Ἰδαίης ἀνάσσοντος ἔτι πρώτα Φαλακροῦ,
Καὶ Πάριν οἰοπόλοισιν ἐνὶ σταθμοῖσιν ἔχουσιν,
Καὶ Χαρίτων βασίλειαν ἀγαλλομένην Ἀφροδίτην.

Præterea cum esset fortissimus, in agonali certamine quod ad Trojam agebatur, cum alios omnes superavit, tum ipsum etiam Hectorem, qui cum ægrè ferret à pastore se esse superatum, gladiumque in eum stringeret; Paris illi aperuit, se ejus fratrem esse germanum, quod & allatis crepundiis probavit. Sic igitur cognitus à patre receptus est. Deinde constructis viginti navibus, sub specie legationis ad repetendam Hesionem, in Græciam missus est, ubi à Menelao hospitio est receptus. Verum cum ille necessariâ de causâ in Cretam navigare cogeretur, Paris sibi occasionem rei benè gerendæ oblatam ratus, Helenam, quam mutuo amore deperiebat, rapuit, & in Asiam abduxit. Herodotus tamen author est in Græciam venisse, absente Menelao, Helenæq; pulchritudine captum, Spartam expugnasse, illamque etiam renitentem, & omnes regios thesauros rapuisse, & ob id postea Helenam à viro recipi meruisse. Prop. 2. 15.

Ipse Paris nudâ fertur periisse Lacænâ,
Cum Menelaeo surgeret è thalamo.

Horat. lib. 2. Od. 15.

Pastor cum traheret per freta navibus
Idæis Helenam perfidus hospitem.

Ovid. 2. de Art. Am.

Talis ab armiferis Priameius hospes Amyclis
Candida cum raptâ conjuge vela dedit.

Statius in Achilleide.

Solverat Oebalio classem de litore pastor
Dardanus, incautas blandè populatus Amyclas.

Ex hoc raptu secutum est bellum Trojanum, in quo singulari certamine cum Menelao Paris congressus, cum pene vinceretur, à Venere pugnæ substractus est. Postremo Hectore ac Troilo fratribus occisis, cum ipse, sumpto arcu & sagittis, quibus plurimum valebat, Achillem sub prætextu desponsandæ Polyxenæ sororis in templo Thymbræi Apollinis interfecisset, ipse quoque à Pyrrho, sive (ut aliorum est opinio) à Philoctete occisus est, post cujus mortem Helene Deiphobo nupsit. Hunc Homerus ubique parum strenuum inducit, amoribusque ac citharæ, quàm tractandis armis aptiorem. Unde est illud apud Ovidium in Epistolâ Helenes.

Bella gerant alii, tu Pari, semper ama.

Paris, rex Galliæ anno fere ante Romam conditam 660. Hic urbem Parisiensem, omnium florentissimam condidit, ac de suo nomine vocavit. Maneth. & Ann. in Comment. ejusdem.

Paris, histrio, Libertus Domitiæ, Neronis amitæ, qui solebat Neronis luxus intendere cœnæ tempore, ejusque animum demulcere. Corn. Tacitus. Tranquillus ait à Domitiano eum fuisse interfectum, quasi gravem adversarium. Idem scribit Domitianum uxorem repudiasse *Paridis* histrionis amore perditam. Eum intelligit Juvenalis, cum ait:

Quod non dant proceres dabit histrio.

Quem alibi palam nominat; ut Sat. 6.

Utque magis stupeas, ludos, Paridemq; reliquit.

Et Satyrâ proximâ, de Papinio Statio;

Esurit, intactam Paridi nisi vendit Agaven.

Eius instigatione Juvenalis à Domitiano ab urbe in Ægyptum missus est. Vide *Juvenalis*. Paridis epitaphium apud Martialem tale extat.

Quisquis Flaminiam teris, viator,
Noli nobile præterire marmor.
Urbis deliciæ salesque Nili,
Ars & gratia, lusus & voluptas,
Romani decus & dolor theatri,
Atque omnes Veneres, Cupidinesque
Hoc sunt condita, quo Paris, sepulchro.

Parisades, rex Ponti tempore Alex. Magni.

Parisii, pop. Gall. Celt. & urbs episc. ac Regia, ad Sequanam flu. interfluentem, urbs *Parisiam* Zosimo, *Parisius* à Ven. Fort. ab aliis *Lutetia Parisiorum*, vulgo *Paris* dicitur. Sunt & *Parisii*, qui & *Parisi* pop Albionis in Angliâ, quorum lacus *Holdernesse* in Comit. Ebor. teste Camdeno, dicitur.

Parium, civitas Asiæ in regione Mysiæ, ex quâ fuit Neoptolemus cognomento Glossographus, vir memoratu dignus. Strab. lib. 10. & 12. Parii quoque ortus est Archilochus Poeta Jambographus, unde Horatius.

——*Parios ego primus Jambos, &c.*

Malim autem hunc ad *Paron* ins. referre. Vide Steph. in Πάρος, qui à *Pario*, Jasonis filio dictum tradit. Juxta hanc urb. teste Plinio 7. 2. gentes sunt quæ Ophiogenes vocantur. In eodem op. Cupido nudus fuit par Veneri Cnidiæ nobilitate & industriâ. Ejus mem. Val. Flac. l. 2.

Jam juga Percotes, Pariumque infame fragosis
Exsuperant, Pythiamque vadis.

Pario adhuc Sophiano, *Parisi* Nigro. Ab Homero *Adrastiam* appellatam tradit Plinius; Eandem & *Pastos* apud Homerum dici scribit Camerarius.

Parius, Tarsensis quidam, quem supra Dianæ ædem decumbentem febris adeo vehemens corripuit, ut eum tandem oppresserit. De illo Hippocrates lib. 3. de morbis vulgaribus, ejusque interpres Galenus Comment. lib. 3.

Parma, nomen fluvii in Italiâ, à quo urbs inter Placentiam & Cremonam sita *Parma* appellata est. Hæc

patria fuit Caſſii poetæ, quem ideo *Parmenſem* vocat Horatius, itemque Macrobii, viri ingenio ac doctrinâ præſtantis. Nomen antiquum hodie retinet. Opidani inde dicuntur *Parmenſes* Ciceroni, Plinio & Martiali. At Stephano ſunt inuſitato Romanis, ut arbitror, vocabulo, *Parmani* Πάρμα, inquit, πόλις Ἰταλίας, τὸ ἐθνικὸν Παρμαῖος, ὁ Παρμανός. Illa Græca, hæc Romana erat formatio. De ipſo opido ſic Strabo lib. 5. Πόλεις δ' εἰσὶν ἐντὸς τοῦ Πάδου, καὶ περὶ τὸν Πάδον ἐπισημοί, Πλακεντία μὲν καὶ Κρεμώνη πλησιαίταται κατὰ μέσον που τὴν χώραν, μεταξὺ δὲ τούτων τε καὶ Ἀριμίνου, Πάρμα καὶ Μουτίνη καὶ Βονωνία. Ptolemæus. Ἡ δὲ Γαλλία ἡ Τογᾶτα ἔχει πόλεις τάς δε. Πλακεντία, Φιδεντία, Βρίξελλον. Πάρμα Κολωνία. Plin. 3. 15. *Intus Coloniæ, Bononia, Brixillum, Mutina, Parma, Placentia. Opida Cæſena, Claterna.* Quando Colonia huc ſit deducta oſtendit Livius lib. 39. *Eodem*, inquit, *anno Mutina & Parma Coloniæ Romanorum civium ſunt deductæ: bina millia hominum, in agro, qui proximè Boiorum, antè Tuſcorum fuerat, octona jugera Parmæ, quina Mutinæ acceperunt.* Annus is fuit urbis Romæ 569. quo anno Coſſ. fuere M. Claudius Marcellus, & Q. Fabius Labeo. Longo tempore poſt, quum ſub Auguſto Imp. novos colonos accepit, cognomenta ei tum addita, quæ antiquus lapis refert hoc modo: COL. JUL. AUG. PARMA. Lana illius olim in pretio. Mart. lib. 14.

Velleribus primis Apulia, Parma ſecundis
Nobilis. ————

Idem 5. 13.

Tondet & innumeros Gallica Parma greges.

Idem 4. 37.

Ex pecore redeunt ter ducena Parmenſi.

Et 2. 4. 3.

Te Lacedæmonio velat toga lota Galeſo,
Vel quam ſepoſito de grege Parma dedit.

Parmenas, nomen Diaconi. Act. 6.

Parmenides, Eleates Philoſophus, Xenophanis auditor, atque amicus, cujus meminit Plato, atque ejus nomine dialogum ſcripſit, vocavitque *Parmenidem*, ſive *de ideis*. Hic carmine phyſiologiam expreſſit, ſicut Empedocles & Heſiodus: Duplicem autem eam ſtatuit, unam, quæ veritate conſtaret; alteram, quæ opinione. Primus apprehendiſſe dicitur eundem eſſe Luciferum & Heſperum; alii autem Pythagoram dicunt. Suid. ac Diog. Laert.

Parmenio, inter Alexandri M. comites maximè dilectus, de quo plurima Curtius & Plutarchus.

Parmeniſcus, aſtrologus, quam ſapientèr de auctumno ac vindemiis ſcripſerit, refert Plinius lib. 18. cap. 31. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. p. 397.

Parmeno, nomen viri apud Comicos.

Parnaſſus, mons Phocidis, Apollini & Muſis ſacer, 2 vertices habens, quorum unum Tithorea vocari, alterum Hyampeum, author eſt Herodotus. Cithæron autem & Helicon, quos Servius malè putavit eſſe Parnaſſi juga, montes ab hoc diverſi, licet non admodum disjuncti, ſunt. Hujus autem duo juga ſunt *Cyrrha & Niſa*. Juvenalis Sat. 7.

Quis locus ingenio, niſi cum ſe carmine ſolo
Vexant, & dominis Cyrrhæ Niſæque feruntur
Pectora noſtra duas non admittentia curas.

Magnitudinem ejus innuit Strabo lib. 9. ubi Heliconem (quem Heſiodus vocat ὄρος μέγα τε ζάθεόν τε) κατά τε ὕψος καὶ περίμετρον *altitudine & ambitu* ſcribit eſſe Parnaſſo ἐνάμιλλον, h. e. *conferendum*: De quo Theophr. hiſt. pl. lib. 3. cap. 3. Ἐν γὰρ τοῖς μεγάλοις ὄρεσιν οἷον τῷ ἐν Παρνασῷ, *in magnis montibus, ut in Parnaſſo*. Unde Παρνασσίων μεγέθη apud Ariſtophanem in *Ranis*, & ἀνθρώπους Παρνάσσιοι pro *magnis* in Acharnaoenſibus. Altitudinem ſatis innuit Ovidius Met. 1.

Mons ibi verticibus petit arduus aſtra duobus
Nomine Parnaſſus, ſuperatque cacumine nubes.

Catullus. *Parnaſſi è vertice ſummo.*

Et Lucanus.

Cardine Parnaſſus gemino petit æthera colle
Mons Bromio, Phœboque ſacer.

Perſius in Prologo:

Nec in bicipiti ſomniaſſe Parnaſſo Memini.

Seneca:

Gemina Parnaſſi nivalis arx trucem ſonitum dedit.

Stat. Thebaid. 1.

— Si ſtagna petis Cyrrhæa bicorni.

Idem: ——— *Summaque biverticis umbrâ*
Parnaſſi reſidens. ————

Proinde Nonno in Dionyſiacis δικάρηνος, h. e. *biceps* dicitur. Quod autem Seneca *nivalem* arcem dixerit, habuit forte ex Homero, qui ſic in Hymnis de Parnaſſo:

Ἵξε δ' ἐς Κρίσην ὑπὸ Παρνησὸν νιφόεντα.

Unde quoque ni fallor, Euripides in Phœniſſis νιφόβολον vocat. Lauru abundaſſe hunc montem innuit Virg. Geo. 2.

——— *Etiam Parnaſſia laurus*
Parva ſub ingenti matris ſe ſubjecit umbra.

Quo circa Nonnus εὔδενδρον, h. e. *bonas arbores habentem* vocat. *Parnaſſi deſerta avia* dixit Virgilius Geor. 3. Hauſit forſan ex Pindaro, cui Od. 10. Pyth. Παρνάσιος μυχὸς dicitur. Pauſanias in Atticis, Gallos, cum in Græciam irrupiſſent, ait, Delphos, ad diripienda Delphici templa donaria ſe contuliſſe; incolas autem iis occurriſſe, ac tum crebra de cœlo fulmina, & divinitus ac ſponte avulſa de Parnaſſo ſaxa Gallorum aciem percuſſiſſe. Quò alluſit Propertius lib. 2. el. 32.

Altera dejectos Parnaſſi vertice Gallos.

Et planius lib. 3. eleg. 13.

Torrida ſacrilegum teſtantur lamina Brennum,
Dum petit intonſi Pythia regna Dei.
At mons laurigero concuſſus vertice, diros
Gallica Parnaſſi ſparſit in arma nives

Prius hic mons *Larnaſſus* dictus fuit à *Larnace* arcâ Deucalionis, quæ eo delata, autore Stephano cum Apollonii Interp. Poſt diluvium vero *Parnaſſus* vocabatur ab heroe *Parnaſſo*, uti tradit Hellanicus. Lege Lilium Gyraldum Synt. de Muſis. Peucerus ab Ebræo הר *Har* & נחש *Nahas* deducit; litera p. loco h. adſcripta in compoſitione. *Har* autem eſt *mons*; *Nahas* vero *augurium*, ac *divinatio*, qu. dicatur *mons divinationis*. Nam Oraculum Delphicum ſedem habuit ad radices Parnaſſi.

Parnes, mons Atticæ vitifer. Statius lib. 12.

Dives & Hegaleos nemorum, Parneſq; benignus
Vitibus, ————

Genitivus caſus *Parnethos* apud Ariſtoph. *in Nubibus*. Et hic mons & *Parnaſſus* alludunt ad Syrum פרנס *parnes*, h. e. *paſcere*, unde פּרנס *pirnus*, paſcuum. Bochart.

Parneſſus, Aſiæ mons inter Arianam & Bactrianam. Dionyſ. v. 737. —— Κνημοῖς ὑπὸ Παρνησοῖο.

Hic pleriſque Παροπάμισος, Ptolemæo vero Παροπανισὸς dicitur, unde per ſyncopen fit Παρπανισὸς, & iterata eadem ſyncope Παρνισός. Παρνησοῖο enim apud Dionyſium legendum docet Salmaſius, & ex variantibus lectionibus probat Montanus.

Parni, Nomades quidam, qui Arſace viro Scythâ duce Parthiam invaſerunt, eamq; obtinuerunt, quum antea Ochum accolerent. Strabo lib. 11.

Parnopius Apollo dictus eſt apud Bœotios, ſive à *mure*, qui apud Æolos παρνόπιος dicitur, ſive à *culicibus*, qui ſic apud Bœotios nòminantur. Pauſanias autem ideo *Parnopium* vocat, quòd infeſtas agro Athenienſi locuſtas, h. e. πάρνοπας de regione propulſaverit.

Paruetes, cognomen Calliſtrati Athenienſis Principis, qui, quia juſtituit, ut in judicii, & concionibus nummuli diſtribuerentur, locum proverbio dedit: *Obolum repetit Paruetes*.

Parnus quidam, qui ob amiſſam naviculam, cum obviis quibuſque litigabat. Hinc adagium: *diſceptare ob Parni ſcaphulam*, i. e. ob res minutulas multum movere litium & querelarum. Diogenianus apud Eraſmum.

Paræcopolis, urbs Macedoniæ intra montes in Myſiæ confin. Ptol.

Paretica, regio prope mare Rubrum. Steph.

Paropamiſſadæ, *Paropaniſſadæ* Ptolemæo, pop. Aſiæ inter Bactrianam ad occid. Indiam ad ort. Arachoſiam ad Auſt. & Sogdianam ad Bor. Quorum regio nunc *Sableſton* Caſtaldo & aliis dicitur, & regia *Carura*, ſeu *Ortoſpana*, vel *Ortoſpanum*.

Paropamisus, *Paropamisus* Plinio, *Paropanisus* Ptolemæo, *Parnasus* Aristoteli, *Parnasus*, vel *Parnessus* Dionysio, mons excelsus Paropamisadarum, Tauri pars, ex quo Bactrus flu. oritur. *Calchistan* Castaldo & Moletio. Ex eo etiam Indus flu: prolabitur, teste bus Plinio, & Arriano. Hujus montis jugum altissimum *Naugrot* à M. Paulo Veneto vocatur, *Pamer* v. Mercatori dicitur.

Paroræa, urbs Arcadiæ. Stephanus. Alia Macedonum. Idem.

Paros, *Pario* Sophiano, inf. maris Ægæi, una Cycladum, prius *Pactya*, & *Minoa*, teste Plinio, dicta. *Demetrias*, *Zacynthus*, *Hyria*, *Hyleessa*, & *Cabarnis* Stephano. Ita dicta putatur, a *Paro*, Jasonis filio, vel ab Arcade quodam *Paro* Parrhasii filio. Plin 4. 12. In eâ est opidum etiam *Parum* vocitatum. In hac insula marmor candidum proveniebat, ad Deorum simulachra maxime expetitum, idque à loco *Parium* dicebatur. Unde Ovidius Metam. l. 7. — *Planamq; Seriphon*,

Marmoreamq; Paron. ———

Sidonius Apollinaris:

Candentem jam nolo Paron, jam nolo Caryston.

Horat. lib. 1 Car. Od. 19.

Urit me Glyceræ nitor

Splendentis Pario marmore purius.

Strab. lib. 10. Πάρ͵ ἡ Παρία λίθ͵ λεγομένη, ἀρίστη πρὸς τὴν μαρμαρογλυφίαν. Virgil. Georg. 3.

Stabunt & Parii lapides, spirantia signa.

Et l. 1. *Quale manus addunt ebori decus, aut ubi flavo*

Argentum, Pariusve lapis circumdatur auro.

Idem l 3. ——— *Viridemque Donysam*

Olearon, niveamq; Paron. ———

Ovidius 1. Amorum.

Astitit illa gemens albo, & sine sanguine vultu,

Caeduntur Pariis qualia saxa jugis.

Seneca in Hippolyto:

Lucebit Pario marmore clarius.

Paros frigidam habet aquam & mulieres formosas apud Aristoph. quod adagii speciem habet quo significamus; Non esse commodum sine incommodo. Hic mures non reperiri feruntur. Hinc etiam proverbium: Ἀναπαρίζειν, de illis qui pacta & conventa violant. Item insula Liburnorum. Stephanus, quem sis consule in voce *Paros*. Porro *Paros*, Nicanore teste apud Stephanum etiam *Zacynthus* dicta est. An quia [illegible] *Zacbuth* Phœnicibus erat sublimitas, ut infra docebimus, ubi de insulâ *Zacyntho*? Certe ut Zacynthus, ita Parus montosa fuit & sublimis. Dioscorides Antholog. lib. 3. cap. 12.

Ὄντι Πάρος νάσων αιπυτάτη ἱερῶν.

Parii porro montes profundis cuniculis scatent, & Solis tam inaccessis, ut candidum marmor in iis latens non nisi ad lucernas erui possit. Unde factum, ut *lychnites* seu *lucernarius* diceretur Parius lapis. Plin. 36. cap. 5. locutus de Chiis quibusdam sculptoribus magni nominis: *Omnes autem tantum candido marmore usi sunt è Paro insulâ, quem lapidem cœpere Lychniten appellare, quoniam ad lucernas in cuniculis caederetur, ut author est Varro.* Λίθον λυχνίτην ob id ipsum appellat Callixenus Rhodius apud Athen. lib. 5. ubi de thalamego Philopatoris: ἵδρυται δ᾽ ἐν αὐτῷ τὸ τῆς βασιλίσσης συγγενείας ἀγάλματα εκπεποιημένα λίθου λυχνίτου. A cuniculis hisce quos diximus nomen habere *Paron* insulam, statim agnoscet, quisquis sciet Ebraeis פרה *pera* ex Es. 2. 20. & פרעא *paro* Syris esse terræ cuniculum. Bochartus.

Parosta, Tauricæ Chersonesi urbs. Ptol. Niger scribit *Parasinum* quibusdam esse. Hujus Plinius meminit, dicitque terram ejus omnia vulnera sanare.

Parparon, Παρπάρων Stephano, regio Æolidis in Asiâ, ubi Thucydidem mortuum esse ferunt. Alii *Pernem* vocant.

Parrhasia, *Parrhasiæ* Plin. *Parrhasii* Strab. & Vib. op. reg. & pop. Arcadiæ in Peloponneso, ubi *Parrhasium nemus* Statio, & *Parrhasius mons* Hesychio. Lycaonis patria fuit, à quo universa Arcadia à poetis quandoque *Parrhasia* dicitur. Virgil.

Parrhasio dictum Panos de more Lycæi.

Ovid. Fast. 2.

Altaque Trœzene, Parrhasiaque nives.

Est autem *Parrhasia* Stymphalo finitima. *Parrhasis* etiam nomen gentile dicitur. Ovid. Trist. 1. 3.

Versaque ab axe suo Parrhasis Arctos erat.

Parrhasius, pictor insignis, qui primus symmetriam picturæ dedit, primus argutias vultus, elegantiam capilli, venustatem oris expressit, & artificum confessione in lineis extremis palmam adeptus est. Superatus tamen est à Timante in Ajace. Idem venit in certamen cum Xeuxide. Et cum ille detulisset uvas pictas tanto successu, ut in scenam aves advolarent, ipse detulisse linteum pictum traditur, ita veritate repræsentata, ut Xeuxis alitum judicio tumens, flagitaret tandem remoto linteo ostendi picturam, atque intellecto errore concederet palmam ingenuo pudore, quoniam ipse aves fefellisset, Parrhasius autem se artificem. Plinius lib. 35. cap. 10. Hor. Od. 8. l. 4. ——— *Artium*,

Quas aut Parrhasius protulit aut Scopas.

Propert. lib. 3.

Parrhasius parvâ vindicat arte locum.

Parsueti, Asiæ montes, *Nochdariasari* Castaldo. Vide *Taurus*.

Parthanum, urbs in Vindelicis. Anton. *Partenkirch*, opidulum ad Loysam flu. nominat Simlerus.

Parthenaspates, Parthorum rex à Trajano designatus, paulò post à Parthis pulsus est.

Parthenii, Plin. *Parthini* Pomponio ac Dioni, Illyrici populi, quos hodie *Ragusienses* licebit appellare.

Parthenia, vicus prope Pontum. Samos etiam olim sic dicta est, teste Stephano. Cum autem Nicander

——— Ἱμβρασε ἄστυ γαίης Παρθενίας,

dixit, *Samiam terram* intellexit, teste Scholiaste.

Parthenium, urbs Eubœæ, ac alia Thraciæ.

Parthenius, flu. Paphlagonum in Pont. Eux. influens. Hesych. Per mediam Amastrianorum urb. fluit. Sic dictus, teste Stephano, vel quòd Diana virgo frequenter in eo venaretur, vel quod placido, tanquam virgineo gradu profluat; Ὡς ἁπαλὰ ῥέεθρα, ὡς ἁβρὰ παρθένῳ ὄν, vel quod virgo Palætinis regis filia in eo submersa sit. Ejus meminit Arrianus; itemque Ovid. Pont. 4.

Partheniusq; rapax, & volvens saxa Cinypes

Labitur, & nullo tardior amne Tyras.

Ubi cum *rapacem* vocat, secundum etymon ab Ethnicographo productum planè evertit. Est etiam promontorium prope Heracleam. Est item *Parthenius*, portus in litore Brutio: & mons in Arcadiâ sic dictus qu. *Virgineus*, à *Virginibus*, quæ ibi Veneri frequenter sacra facere solebant, vel venari, ut vult Servius. Virgil. Eclog. 10. ——— *Non me ulla vetabunt*

Frigora Parthenios canibus circundare saltus.

Propertius 1. 1.

Nam modo Partheniis amens errabat in antris,

Ibat & hirsutas ille videre feras.

Claud. 2. de raptu:

Jam neq; Partheniis innectere retia lustris,

Nec pharetram gestare libet.

Ovid. Epist. 9.

Non ego Parthenium temeratam vallibus Augen,

Nec referam partus, Ormeni nympha, tuos.

Item *Parthenium nemus* apud Stat. Theb. 4.

Parthenius, Poeta Nicæus, elegiacus, diversorumque metrorum scriptor. A Cinnâ in bello Mithridatico captus, deinde ob ingenium manumissus. Vixit usque ad Tib. Cæsarem, qui ejus scriptis admodum delectabatur. Hoc præceptore usus Virgilius in Græcis, ut apud Macrobium legere est Sat. 5. 17. Etiam quædam ex ejus carmina expressit: ut ibidem legas de versu isto. Georg. 1. *Glauco & Panopeæ, & Inoo Melicertæ.* Quod ex illo Parthenii.

Γλαύκῳ καὶ Νηρεῖ καὶ Ἰνώῳ Μελικέρτῃ.

Quod si Virgilii fuit præceptor, omnino alius ab eo videatur, quem ad Tiberii usque tempora vixisse ait Suidas. Nisi eo placet ad Tiberii tempora referri à Suidâ, quia dicarit suum opus Tiberio; quod facere potuit, simul ac rem bello præclarè gerere cœpit; id vero fuit annis 29. ante Principatum ejus. Auctor quoque fuit hic Parthenius elegantissimi libelli, περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων.

ναι, qui hodie superest, ac narrationes continet collectas ex scriptoribus benè antiquis, sed deperditis: ut vel hoc nomine gratissimus esse debeat philologiæ & veteris historiæ studiosis. Eum dicavit auctor Corn. Gallo Forojuliensi, primo Ægypti præfecto. Quid mirum? Erat enim Gallus poeta egregius, & amorum minimè vacuus, quod vel ex Maronis eclogis notum est: At similiter Parthenius, & poeta nobilis fuit, & qui amatorio se argumento imprimis oblectaret. Plane enim verisimile fit, esse hunc Parthenium illum, quem Suidas dicit esse Heraclidis, & Eudoræ, sive, ut Hermippus putabat, Tethæ filium, patria Nicæum, vel juxta alios, Myrleanum, qui præter Aretes, conjugis suæ encomium, ac tres libros de laudibus uxoris, aliaque nonnulla etiam elegias in Venerem scripsit; Nec tempora repugnant; Nam Poeta ille, ut ait Suidas, belli Mithridatici tempore captus fuit, posteaque ob eruditionem manumissus est, ac pervenit usque ad tempora Tib. Cæsaris. Quanquam majus hoc quidem videatur intervallum, quàm ut scriptor ille tot annos post captivitatem fuerit superstes. Nam à morte Mithridatis, usque ad imperium Tiberii, anni sunt 76. Sed fortassis erat adolescens admodum, cùm caperetur, valdeque senex cum decederet. Aut hoc vetum est, aut Tiberii tempus apud Suidam intelligi debet, non quo imperare, sed quo florere cœpit, ut cum Rhætos ac Vindelicos vicit. Id spatium totis undetriginta annis minus erit. Potuit autem circa ista tempora Tiberio aliquid dicare, unde Suidas forte crediderit, eum vixisse imperante Tiberio. Ex Parthenio hoc verbum à Marone expressum Gellius refert, lib. 13. cap. 25. Μελαμφρόνας quoque edidit; ut ex Plutarcho & Eustathio scitur, item Suidâ in Νίκωρ, ubi Parthenius hic *Nicenus* vocatur. Eas Metamorphoses Ovidium secutum fuisse perest verisimile. *Archelaida* ejus nominat Hephæstion: *Herculem, Iphiclum, Anthippen, Delum, Epicedium in Auxithemin*, & *Propempticon* celebrat Stephanus: ac meminit quoque Probus in Eclog. 3. Virgilii, & Artemidorus lib. 4. Ὀμεγγελδόκιν. Alius omnino ab hoc est *Parthenius* Chius, cognomento *Chaos*, ex Homeri, ut creditum, posteritate unus, qui de patre suo Thestore scripsit, teste Suidâ. Alius *Parthenius* Phocensis, cujus mem. Steph. in Σίδαι ac Λευκίτριοι. Alius denique *Parthenius* Grammaticus, Dionysii Grammatici discipulus, cujus ætatem ex magistro cognoscimus. Nam Dionysius ille floruit usque ad Trajanum, ut Suidas docet. Est puto, hic Παρθένιος ὁ Διονύσου, quem ὁ πρῶτος φησὶ τῶν παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς λέξεων ζητουμένων Athenæus citat lib. 9.

Parthenius, cubicularius Domitiani Imp. de quo sæpe Martialis. Vide Dionem Cass. lib. 67. in Domitiano.

Partheaspæus, fil. Meleagri & Atalantæ. Nonnulli perhibent illum Martis & Menalippes fuisse filium, sive Milanionis, qui fuit rex Arcadiæ. Hic Thebana bella puer admodum petiit, ac in iisdem obiit mortem. De illo plurimum Statius in Theb. Eum apud inferos vidit Æneas. Virgil. Æn. 6.

> ——— *Hic inclytus armis*
> *Partheaspæus, & Adrasti pallentis imago.*

Parthenope, una Sirenum, quæ præ dolore, quod prætereuntem Ulyssem cum sociis in scopulos cantu pellicere non potuissent, in mare se præcipitarunt. Harum aliæ alia in loca; Parthenope autem eò delata est, ubi postea condita fuit Neapolis, præclara urbs Campaniæ, quæ ab ejus nomine etiam Parthenope est appellata: Neapolin autem postea dictam volunt hanc urbem, quòd ab Augusto fuerit instaurata: Sed hoc verum esse non potest. Nam etiam apud Lycophronem, qui Ptolemæi temporibus multis ante Augustum annis claruit, *Neapolis* hæc urbs appellatur, & cives ejus *Neapolitani*: quos scribit quotannis ad templum Parthenopes faces ferre consuevisse. Verisimilior est itaq; aliorum opinio, qui hanc urb. à Cumanis conditam tradunt: qui cum in eo loco Parthenopes corpus in veteri monumento conditum reperissent, nomen ejus urbi indidere. Sed postquam loci ubertate atque amœnitate majorem in modum frequentari civitas cœpit, veriti ne Cumæ desererentur, diruendi Parthenopen consilium inivere. Quo facto mox immani pestilentiâ vexati, oraculo moniti sunt, ut novam urbem restituerent. Cui oraculo obtemperantes, urbem paulo ante dirutam splendidius instaurarunt, & ex responsi verbis arrepto nomine *Neapolin*, hoc est, *novam urbem* appellaverunt. Dionys. —— Καμπανῶν λιπαρὸν οὖδας, ἵνα μεγάλης
> Ἀγνῆς Παρθενόπης. ———

Plin. 3. 5. *Neapolis, Chalcidensium & ipsa, Parthenope à tumulo Sirenes appellata.* Otio dedita esse civitatem, sequentiam testimonia firmant. Horat. Epod. 5.

> *Et otiosa credidit Neapolis.*

Ovid. Met. 15. *Et in otia natam*
> *Parthenopen.* ———

Silius principio lib. 12.

> *Nam molles urbi ritus, atque hospita Musis*
> *Otia, & exemptum curis gravioribus ævum.*

Virgilius in fine Georgicorum.

> *Illo Virgilium me tempore dulcis alebat*
> *Parthenope studiis florentem ignobilis oti.*

Parthenopolis, urbs Macedoniæ, sic dicta à filiabus Geræsti, filii Mygdonis, quæ cum agrestes & inhumanæ essent; pater, ut eas ad civiliorem vitam invitaret, civitatem earum gratiâ condidit.

Parthenubieron, i. e. *virginis templum* & *Parthenacra*, nomen loci & promuntorii ante Chersonesum Bospori orbem. Strabo. Incola *Parthenius*.

Parthia, Asiæ regio, ab occasu Mediâ, ab Aquilone Hyrcaniâ, ab ortu Arianâ, à meridie Carmaniæ desertis terminata. *Parthienen* Q. Curtius vocat lib. 6. c. a. ubi docet Parthos Scytharum progeniem esse, quod & Dionysius testatur. *Parthiam* quidem à *Parthyene*, ut totum à parte distinguit Ptolemæus, Parthyenen Parthiæ provinciam faciens, sed ab eo in hâc re dissentit Strabo lib. 11. cui tota regio, quæ *Parthia* Ptolemæo est, *Parthyene* dicitur, cum quo Polybius & alii consentiunt. Stephanus Byzantinus: Λέγονται δὲ καὶ Πάρθοι, καὶ Πάρθιοι, καὶ Παρθυαῖοι. Καὶ Παρθυαία ἡ χώρα, καὶ Παρθυηνή. Fuit initio obscura & minus valida gens, deinde nobilissima & potentissima evasit. Vide Dionem Cassium, lib. 40. in rebus Crassi, ubi accuratè de iis exponit. Recentiores Latini aliquando Parthiæ nomen ad totum Parthicum imperium sub Arsacidis acquisitum extendunt. Ita Solinus cap. 59. *Parthiam, quanta omnis est, à Septentrione Hyrcanis claudi* affirmat; & *regna in eâ duo devinginti* numerat. Horum situm ac mores his versibus describit Dionysius ὁ Περιηγητής, vers. 1039.

> Ἀλλ' ἤτοι πυλάων μὲν ὑπαὶ πεδία Κασπιάων
> Πάρθοι ναιετάουσιν ἀρήιοι ἀγκυλότοξοι,
> Παντοίοις πολέμοισι δαήμονες· οὐ γὰρ ἀρότρῳ
> Αὔλακ' ἐπιθύνουσι διατμήγοντες ἀρούρας,
> Οὐδὲ μὲν ἐν νήεσσιν ἅλα τμήγουσιν ἐρετμοῖς,
> Οὐδὲ νομῷ ῥίββουσι βοῶν γένος, ἐκ δὲ γενέθλης
> Νηπίαχοι τόξοισι καὶ ἱπποσύνῃσι μέλονται:
> Αἰεὶ δ' ὀχέονται ἀνὰ χθόνα δ' ἄτρομοι ἵπποις,
> Ἢ βελέων παίζοντ' ἀσκοπίδων δ' ἐγγὺς ἵενται
> Θηρσίν· οὐ γὰρ σφι θέμις δόρποις πάσασθαι,
> Πρὶν πολέμου μοχθοῖσι κάρην ἱδρῶτι παλῦναι.
> Φέρβονται δ' ἄγρῃσι δορυκτήτῳ βιότῳ.
> Ἀλλ' ἤτοι καὶ ὅ περ ἀμαιμακέτων περ ἴσιλος
> Αὐσονίων βασιλῆος ὑποτρέσσουσιν ἀνάκτων.

Parthos autem è Scythiâ primum profectos *Parthiam* ab ipsis dictam occupasse refert Justinus, l[illegible]. 41. idque nominis indicio probat, quòd *Scythica sermone Parthi exules dicantur*; quod & Eustathius, al[illegible]; confirmant. Hi arcu plurimum valuerunt, quo vel fugientes hostibus plurimum detrimenti afferebant. Virg[illegible] Geor. 3.

> *Fidentemque fugâ Parthum, vers[illegible]que sagittis.*

Idem lib. 4. de apibus.

> ——— *Aut ut nervo pulsæ [illegible]*
> *Prima leves ine[illegible] quando prælia Parthi.*

Horatius lib. 1 Carm.

> — *Et versis animosum equis*
> *Parthum dicere* ———

Et lib. 2. Od. 13.

> *Miles sagittas & celerem fugam Parth[illegible].*

Idem

Idem alibi.
Aut labentis equo describat vulnera Parthi.
Claudianus. ——— *Refugo qua sit fiducia Partho.*
Catullus. *Seu Sacas sagittiferosque Parthos.*
Ovid. 1. de Art. Am.
Tergaque Parthorum, Romanaque pectora dicam,
Telaque ab adverso quæ jacit hostis equo.
Idem ibidem.
Ut celer aversis utere Parthus equis.
Idem alibi. —— *Parthus tutus ab hoste fugâ est.*
Propertius 2. 10.
Jam negat Euphrates equitem post terga tueri.
Idem lib. 3. el. 7.
Parthorum astutæ tela remissa fugæ.
Et lib. 4. eleg. 3.
Subdolus & versis increpat arcus equis.
Seneca in Oedipo.
Vidit & versas equitis sagittas
Terga fallacis metuenda Parthi.
Idem in Thyeste.
Nil armis & inertibus
Telis, quæ procul ingerit
Parthus cum simulat fugas.
Boetius lib. 5.
Rupis Achemeniæ scopulis, ubi versa sequentum
Pectoribus figit spicula pugna fugax.
Stat. 1. Sylv. ——— *Arcuque horrenda fugaci*
Armenia. ———
Lucan. lib. 1. —— *Torto Balearis verbere fundæ*
Ocyor, & missâ Parthi post terga sagittâ.
Unde refugi dicti ab eodem lib. 6.
——— *Fragili circumdata testâ*
Mœnia mirentur refugi Babylonia Parthi.
Parthi superstitiosè admodum & venerabundè Regi suo obsequium impendisse dicuntur, osculis pedum & servili supplicatione: quin eum adituri terram ore tangebant, teste Xenophonte. Virgil. Geor. 4.
Præterea regem non sic Ægyptus, & ingens
Lydia, nec populi Parthorum, aut Medus Hydaspes
Observant. ———
Mart. 10. 72. *Frustra blanditiæ venitis ad me,*
Ad Parthos procul ite pileatos
Et turpes, humilesque, supplicesque
Pictorum sola basiate regum.

Parthini, pop. Macedoniæ. Plin. 3. 23.

Parthus, urbs Illyrica. Steph.

Parthyene, vide *Parthia*.

Partiscum, Jazygum Metanastarum urbs. Ptol. Est autem in Hungariâ Transdanubianâ Agriæ urbi finitima, ab eâ in ort. & merid. recedens. *Cechometh* Nigro, *Porooczlo* vero teste Lazio.

Partula, Dea quæ puerperiis præesse credebatur. Tertullianus.

Partunda, aliis *Parunda*, Dea parientium, quæ & *Lucina*, & *Ilithyia*.

Parysatis, Cyri filia, Artaxerxis mater, quæ famulam habuit Gygem nomine quâ utebatur ad veneficia. Plut.

Pasargada, Persidis urbs. Ptol. *Cholqueta* Theveto. Fuit autem prope Carmaniam, à Cyro ibi loci condita, ubi Astyagen prælio vicit; & nomen quidem ipsum Περσῶν στρατόπεδον, h. e. *Persarum castra*, significare, testatur tum Eust. tum Steph. de urbibus, cujus verba sic se habent: Τὰς δὲ Πασαργάδας ἔκτισεν ὁ Κῦρος ἐφ' ᾧ τόπῳ καταλαβόμενος Ἀστυάγην ἐνίκησεν. Ὀνομάζεται δὲ ἡ πόλις διερμηνευθεῖσα Περσῶν στρατόπεδον. Sed tunc esset *Parsagada*. Dionysius vero *Pasargadas*, non tanquam urbem, sed gentem nominat; cui genti proculdubio Pasargadæ urbs, quam cum locis vicinis tenuere, nomen dedit. Sic enim ille. Πρῶτα Σάβαι, μετὰ τοὺς δὲ Πασαργάδαι. Q. Curt. lib. 10. ubi de Alexandri ex Indiâ in Carmaniam reditu. *Ventum est*, inquit, *inde Pasargadas; Persica gens est; cujus Satrapes Orsines erat.* Scribitur & *Passargada*.

Pascha, impropriè sig. agnum Paschalem, dies festos, totamque illam celebritatem & observationem, imò apud B. Paulum ipsummet Christum per agnum Paschalem adumbratum; propriè vero *transitum* notat, non enim trahit originem nominis à verbo πάσχω, quod Latinis est *patior*, affirmante id Lactantio, verum ab Ebræo פסח *Pasach*, h. e. *transilivit*, vel *transivit*, inde *Pesach transitus*, Græcis πάσχα, nempe festus dies Judæorum in memoriam, quod transiit seu præteriit Dominus ædes filiorum Israel, & non percussit primogenita eorum. Institutio festi prolixè extat, Exod. 12. Nazianzenus oratione de Paschate: *Cum quidam*, inquit, *Pascha nomen esse putarent salutaris passionis Domini, convertentes vocem Hebræam Græcè Pascha hunc diem nominarunt. Quod cum usus recepisset, usitatiorem quoque reddidit hanc vocem, velut sanctiori nomini assentientibus auribus.* Philo Judæus existimat significari eo nomine διαβατήρια, i. e. sacrificia quæ transituri libamus; sed fallitur. Melius Symmachus vertit ὑπέρβασιν, i. e. *transgressum*, seu *transitum*. Theodotion Φασέκ reliquit ad *Pesach* omninò alludens. Drusius existimat vocabulum illud concinnatum à Græcis, ita ut pro Hebraico ח scriberent χ, sicut in aliis multis, ad finem vero adjicerent א, ut solent Chaldæi & Syri in nominibus propriis, ipsamque aspiratam פ mutarent in tenuem P. Vide Fungerum.

Paschalis primus, Rom. Pontif. 96. A. D. 817. Alius Pontif. A. D. 1100. qui multa bella gessit.

Paschasius, martyr sub Genserico Gothorum rege.

Paschillus, Romæ vates ridiculus, aut potius statua lapidea, cui prædictiones & statuas affigunt, item dicteria quæ in suo nomine non audet quis evulgare. Lil. Gyrald. 4. Synt. Hist. Deor. Lege *Pasquillus*.

Pasiphae, filia Solis, Minois Cretæ regis uxor, quam fabulæ ferunt Tauri amore captam fuisse, Dædalique operâ, quæ ligneæ eam vaccæ inclusit, voti compotem factam Minotaurum peperisse, mediâ parte hominem, reliquâ Taurum referentem: quod monstrum postea in Cretensi Labyrintho Theseus dicitur interfecisse, Ariadnes ope adjutus. Servius Minois scribam tradit nomine *Taurum*, cum Pasiphae mutuo ejus amore captâ, in Dædali ædibus concubuisse, expletisque legitimis mensibus gemellos peperisse; quorum alter *Minoi*, alter *Tauro* scribæ similis extiterit, indeque factum esse locum fabulæ, ut Pasiphae monstrum biforme traderetur peperisse. Vide Nat. Com. lib. 6. cap. 5. Virg. Æn. 6.
Hic crudelis amor tauri, suppostaque furto
Pasiphae, mistumque genus, prolesque biformis,
Minotaurus inest, Veneris monumenta nefandæ.
Idem Eclogâ 6.
Et fortunatam, si nunquam armenta fuissent,
Pasiphaen nivei solatur amore juvenci.
Propertius lib. 2.
Uxorem quondam magni Minois (ut aiunt)
Corripuit torvi candida forma bovis.
Idem lib. 3. eleg. 18.
Testis Cretæi fastus, quæ passa juvenci
Induit abiegna cornua falsa bovis.
Idem lib. 4. eleg. 7.
Una Clytæmnestræ stuprum vehit, altera Cretæ
Portat mentitæ lignea monstra bovis.
Vide Plut. in Theseo. Plat. in Minoe, Palæphatum, Hyginum, &c. Silius Ital. lib. 8.
Hinc genus orditur Minos, immistaque tauro
Pasiphae. ———
Inter alia spectacula Romæ exhibitus est hic Pasiphaes nefandus cum tauro concubitus. Martialis epigr. 5. de Spectac. *Junctam Pasiphaen Dictæo, credite, tauro*
Vidimus, accepit fabula prisca fidem.

Pasithea, una Gratiarum, filia Jovis & Eurynomes, soror Thaliæ, & Euphrosynes. Item Nympha marina Nerei & Doridis filia. Hesiod. in Theog. Et Atlantis filia ex Æthrâ.

Pasiteles, sculptor egregius in Græciâ natus, & civitate Romanâ donatus, Plasticen matrem statuariæ, sculpturæq; & cælaturæ esse dixit, & cum esset in omnibus his summus, nihil unquam fecit, antequam finxit. Plin. 35. 12.

Pasitigris, nomen quo Tigris flu. ubi remeavere aquæ, appellatur. Plin. 6. 20. Strab. lib. 15. Καὶ ὁ Πασιτίγρις.

ὃς ἐν τῇ Οὐξίας καὶ αὐτὸς ῥεῖ. Adscribam de hoc flu. quæ habet Q. Curtius. *Rex*, inquit, *quartis castris pervenit ad flumen, Pasitigrim incolæ vocant; oritur in montibus Uxiorum, & per quinquaginta stadia sylvestribus ripis præceps inter saxa devolvitur. Accipiunt deinde eum campi quos clementiore alveo præterit, jam navium patiens: sexcenta stadia sunt mollioris soli, per quod leni tractu aquarum Persico mari se insinuat.*

Passa, urbs Thraciæ. Steph.

Passola, navale Mylassiensium. Steph.

Passalon, Ægypti urbs. Ptol. *Pesla* Antonini est, ut æstimat Villanovanus. *Pescla* in Lib. Notit. credit dici Simlerus.

Passanda, parva regio, sive locus apud Adramyttium urbem. Steph.

Passer, nomen loci, cujus mem. Mart. 6. 42.

Non mollis Sinuessa, fervidique
Fluctus Passeris, aut superbus Anxur.

Passienus Crispus, primus maritus Domitiæ, cujus pecuniariam litem adversus fratrem Ænobarbum defendit, ut est apud Quint. lib. 6. cap. 2. Deinde Agrippinæ matrimonio & Nerone privigno clarior inter primarios cives emicuit, bis Consul, & Orator insignis. Ejus est scitum illud in C. Cæsarem; Neque meliorem unquam servum, neque deteriorem dominum fuisse. Vide Tacitum & Senecam. Plinius cum scribit arborem morum eximiam sic adamasse, ut non modo osculari, complectique, verum etiam cubare sub illâ, vinumque illi effundere solitus sit, lib. 16. cap. 24.

Passienus Paulus, eques Romanus, sub Flaviis ac deinceps claruit. Poeta fuit elegiacus, patriâ Mevaniensis ex Umbriâ, Propertii nepos, vel pronepos, eumque in elegiis imitabatur. Plinius lib. 6. epist. ad Romanum: *Mirificæ rei non interfuisti; nec ego quidem, sed me recens fabula excepit: Passienus Paulus, splendidus eques Romanus, & imprimis eruditus, scribit elegos: Gentilitium hoc illi. Est enim municeps Propertii, atque etiam inter majores suos Propertium numerat. Is cum recitaret, ita cœpit.* PRISCE JUBES: subdit deinde, ut eo sic exorso, Priscus Jabolenus, egregius Jurisconsultus, sed dubiæ sanitatis responderit, *Ego vero non jubeo*: atque inde magnus ortus sit risus, eaque res Passieno attulerit multum frigoris. Cæterum de tribus *Passienis*, avo, patre, & filio, multa Andreas Schottus dissertatione de claris apud Senecam Rhetoribus. Is de quo nunc agimus, ab elegis postea se ad Lyrica convertit, atque uti in elegis Propertium, ita in Lyricis Horatium sibi imitandum proposuit. Testis idem Plin. lib. 9. ep. ad Severum 2. ubi & plura de ejus laudibus. At plane alius est *Passienus*, qui sesquiseculo post sub Gallieno Proconsul Africæ fuit, uti Trebellius Pollio narrat. Vossius.

Pasteris, urbs Ægypti. Steph.

Pastona, civitas ad Euphratem. Plin. 5. 24.

Pastophori, sacerdotes sacrosancti Ægyptiorum, honoratiores cæteris; sic dicti quòd ferant pallium Veneris, cui nomen est *Pastos*. *Pastophoros* etiam Venus dicta est. Hinc *Pastophorium*, thalamus in quo habitat Præpositus templi.

Pastor, Presbyter castissimus, qui studio castitatis servandæ matrem ad se venientem cellâ clausâ repulit.

Pastor, Consul cum Æliano, An. U. C. 915.

Pastos, op. ad Ægæum mare, non procul à Neapoli ragione Thraciæ. Plin. 4. 11.

Pasumena terra, scribunt Volaterranus & Leander sic à Strabone vocari eum tractum Tusciæ, quem vulgo *Il Consentino* vocant.

Pataci, sic dicuntur Dii à Phœnicibus, quos in triremium proris circumferunt. Herodotus habet Παταϊκοὶ: Sic enim scribit Musâ quartâ: Τοῖσι Φοινικηΐοισι Παταΐκοισι, τοὺς οἱ Φοίνικες ἐν τῇσι πρῴρῃσι τῶν τριηρέων περιάγουσι. Hesych. Παταϊκοί. θεοί, Φοίνικες, οὓς ἱδρύουσι κατὰ τὰς πρύμνας τῆς νεώς. Itaque cum vox sit Phœnicia, merito dici putatur à פתיחה *pethica*, i.e *titulus*, qui aperit rei nomen. Boch.

Patacus, vetus author an historicus fuerit, videndum apud Voss. lib. 3. de Hist. Gr. pag. 398.

Pataga, civitas Arabiæ. Plin. 6. 27.

Patage, quæ & *Platage*, & *Amorgos*, insula inter Sporadas. Plin. 4. 22.

Patala, urbs Italiæ. Steph.

Patales, portus Indiæ celeberrimus. Plin. 2. 73.

Patalus, insula vicina Cariæ. Steph.

Patara, urbs Lyciæ, Patari opus. Strab. lib. 14. in quâ Apollo 6. hybernis mensibus oracula reddebat. Hinc *Patareus*; ut apud Horatium.

Delius & Patareus Apollo.

Item *Patareius*. Ovid. Met. 1.

——— *Mihi Delphica tellus,*
Et Claros, & Tenedos, Patareaque regia servit.

Statius Theb. 1.

Phœbe parens, seu te Lyciæ Patarea nivosis
Exercent dumeta jugis.

Mela 1. 15. ubi de Lyciâ: *Atque ut multa opida, sic præter Patara non illustria. Illam nobilem facit delubrum Apollinis, quondam opibus & oraculi fide, Delphico simile.* Ubi vir doctissimus Isaacus Vossius: Alio ordine, inquit, Plinius hæc opida recenset atque Mela. Ille quippe prius Xanthum, deinceps Patara nominat. Rectè tamen uterque. Limyra enim proficiscentibus Xanthos opidum vicinius erit Pataris. Verum Xanthi ostia remotiora, & ultra Patara erant sita: Xanthos enim mediterranea urbs est, Patara vero sita erant ad ipsum mare. Nam quod Scylax ait, ad Patara adverso amne Xantho navigari, id falsum est, & omnino verum est, vel errasse Scylacem, vel ita scripsisse: Ξάνθος, δι' οὗ ἀνάπλους εἰς πόλιν. Πάταρα πόλις ἣ καὶ λιμένα ἔχει. Valdè autem errat Salmasius, quum existimat hanc esse urbem, quam Dionysius Alexandrinus vocat Παταρηΐδα ἄκρην. Versus illius, aliter quam ipse facit, sunt corrigendi hoc modo.

——— Τῆς κόλπος ἐλίσσεται εἰς ἁλὶ κόλπος
Νήχυτος, ἔνθα καὶ ἔνθα βαρυνόμενος προβολῇσι.
Τοῦ μὲν ἐπὶ προχοῇς Παμφύλιοι ἀμφινέμονται,
Ὁππόσον ἐπὶ προβέβηκε Χελιδονίης ἐπὶ μυχόν.
Σῆμα δ' ἔχει ζοφόεν Παταρηΐδα τηλόθεν ἄκρην.

Patara urbs nullum efficit promuntorium, portu enim præcingitur. Licet vero exigua aliqua litoris hic esset prominentia, quæ tamen nulla est, non tamen μεγάλην ἄκρην appellasset, ut alibi facit.

Τὴν δὲ μετ' ἀντολίην Χελιδόνιαι γείτονες
Τρεῖς νῆσοι μεγάλας Παταρηΐδος ἐνδόθεν ἄκρης.

Illud vero plane à ratione alienum, quod ostendere conatur idem vir doctissimus, Dionysium hic per magnum Patareidis promuntorium intelligere portum Patarensem. Nam quis unquam portus & promuntoria confudit? Longe vero diversa fuit mens Dionysio: Παταρηΐδα ἄκρην vocavit ille totum Lyciæ promuntorium, sive peninsulam. Sciendum enim Lyciæ oram, quæ à Chelidoniis usque ad Telmessum extenditur, valde in mare prominere, & peninsulam efficere. Ideo alio in loco Dionysius.

Πρὸς δ' ἄλα κεκλιμένην Λυκίων χθόνα ναιετάουσι.

At vero in tabulis Ptolemaicis tantum abest ut Lycia in mare excurrat, ut potius immensum quantum intus recedat. Verum id non tam errore factum est Ptolemæi, quam librariorum qui tabulas confecerunt. Taurus quippe mons à Pisidicis descendens jugis multis in hoc mare exit promuntoriis. Ab aliâ parte mons Cragus & ipse quoque satis longè in mare evehitur. Hi duo montes efficiunt magnum istud Lyciæ promuntorium, quod multa alia continet promuntoria, multos quoque portus, & non paucas urbes. A Pataris vero præcipuâ hujus promuntorii seu peninsulæ urbe Παταρηΐδα ἄκρην vocat Dionysius. Meminit & Hesychius, sed ex Dionysio, ut arbitror: Πάταρα, πόλις καὶ ἱερὸν Λυκίας. Stephanus Λυκίας χερσόνησον vocat, quod non de Patarensi portu, sed de totâ peninsulâ accipiendum est. Addit idem nominis originem, nempe dictum esse ἀπὸ πατάρας, quod κίστην & κιβωτὸν interpretatur. Ἀλέξανδρος ἐν Λυκιακοῖς κίστην φησὶ φέρειν ἱερὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν πατάρῳ. Ἐν δὲ ταύτῃ πέμματα λύρας, καὶ τόξα καὶ βέλη οἷς παίζειν γένεσθαι.

Patavia,

Patavia, vocatur vulgo Latinè ea urbs Germaniæ ad Danubium sita, quam incolæ *Passaw* vocant, Bruschio teste.

Patavium, civitas Venetiæ, recentiore nomine *Padua* appellata; cujus originem è Trojanæ urbis ruinis auctores deduxerunt. Mela 2. 4. *Urbium, quæ procul à mari habitantur, opulentissimæ sunt, ad sinistram, Patavium Antenoris, Mutina & Bononia, Romanorum coloniæ.* Solinus cap. 8. *Notum est, Patavium ab Antenore constitutum.* Mat. Capella lib. 6. *Patavium Antenor condidit.* Ælian. de Anim. 14. 8. Πόλις ἐστὶν ἐν ταῖς ἀπὸ τοῦ ὠκεανοῦ χώραις Ἰταλικαῖς, καὶ ὄνομα αὐτῇ Πατάβιον. Ἀντήνορος ἔργον εἶναι λέγουσι τοῦ Τρωός. Virg. Æn. lib. 1.

Antenor potuit, mediis elapsus Achivis
Illyricos penetrare sinus, atque intima tutus
Regna Liburnorum, & fontem superare Timavi;
Unde per ora novem vasto cum murmure montis
It mare præruptum, & pelago premit arva sonanti.
Heic tamen ille urbem Patavi, sedesque locavit
Teucrorum; & genti nomen dedit, armaque fixit
Troia. ———

Vide sis illic Servium, & Livium initio lib. 1. Idem Servius ex emendatione magni Cluverii. *Patavium autem dictum, vel à Padi vicinitate, vel, ut alii putant, à palude Paduâ, quæ vicina civitati est, quasi Padaviam: vel ἀπὸ τοῦ πέτεσθαι, quòd captato augurio dicitur conditum, vel, quod avem telo petisse dicitur* (Antenor) *& eo loco condidisse civitatem.* Atqui de ave petitâ, vel de Augurio, grammaticorum ineptorum putidum est commentum, inquit Cluverius; & Græcâ linguâ Trojanum voluisse novæ urbi nomen imponere, minimè credibile est. A magno, nobilique amne, haud ita longè dissito, vocabulum ei quæsitum esse, nihil absonum fuerit. Ab Antenore tamen esse inditum dubitari potest, quando Celticam formationem habere videtur, quasi *Padaw*; quod postea Latini suo ore formarunt *Patavium*: ut *Bataviam* vocaverunt Batavorum ad Rheni ostia agrum, qui incolis erat *Bataw*. A Venetis igitur Illyriis forte nomen inditum fuerit urbi, in quam postea cum sociis receptus est à Trojà captâ profugus Antenor, quemadmodum ad alterum mare, in Latii ac Romæ urbis partem cum suis Æneas: hinc posterioribus auctores, conditoresque earum urbium existimari solitos. Strabo lib. 5. Παταούιον vocat. Παταούιον, inquit πασῶν τούτων ἀρίστη τῶν πόλεων: ibidemque τὴν εὐανδρίαν τῆς πόλεως, καὶ τὴν εὐπορίαν celebrat. Populi *Patavini*. Unde Martialis 11. 17.

Tu quoque nequitias nostri lususque libelli
Uda puella leges; sis Patavina licet.

Idem 14. 143.

Vellera cum sumant Patavinæ multa trilices;
Et pingues tunicas serra secare potest.

Patavium, urbs in Ponto, sive Bithyniâ. *Polmes* hodie dicta.

Patellarii, Dii sic dicti quòd *patellis*, quæ vasa erant in sacrificiis usurpari solita, placarentur. Plautus in Cistellaria.

Dii me omnes magni, minuti, & patellarii.

Patera, (inquit Bochartus) sunt sacerdotes Apollinis, oraculorum interpretes, à verbo פתר *patar*, i. e. *interpretari*. Unde Joseph פותר *poter* dicitur, quia interpretabatur somnia, Gen. 40. 41. Ausonius in Professoribus Burdigalensibus, ubi de Attio *Paterâ*, vel *Paterio*.

Beleni sacratum ducis è templo genus,
Et inde vobis nomina.
Tibi Pateræ, sic ministros nuncupant
Apollinares mystici.
Fratri patrique nomen à Phœbo datum,
Natoque de Delphis tuo.

De his ita Hieronymus Epist. 150. ad Hedybiam: *Majores tui Paterius, atque Delphidius; quorum alter, antequam ego nascerer, Rhetoricam Romæ docuit, alter me jam adolescentulo, omnes Gallias prosâ versuque suo illustravit ingenio.*

Paterculus, Romanus quidam, cujus filia Sulpitia semel matronarum sententiâ pudicissima fœmina judicata est, & electa ex centum præcipuis, quæ simulachrum Veneris ex Sibyllinis libris dedicaret. Plin. 7. 35.

Paterculus Velleius, Historicus, de quo vide Voss. de Hist. Lat. lib. 1. cap. 21.

Pateria, insula non procul à Lemno. Plin. 4. 12.

Paterniana, Hisp. Tarraconensis urbs. Ptol. *Pastiana* Marianæ dicitur.

Fl. *Paternus*, Consul cum Fl. Anicio Maximo, anno U. C. 1156.

Pathissus, *Tibiscus* Ptolemæo, *Tyssa* vel *Teissa* Lazio, flu. ingens Jazygum Metanastarum in Hungariâ Transdanubianâ à Carpate monte profluens, longoque tractu in Danubium inter Petrovaradinum op. ac Taurunum urb. decurrens, Solnocum & Segedinum urbes alluens, Jazygasque à Dacis separans. *Tibesis* Herodoto, & *Parthiscus* Ammiano dicitur.

Pathros, & *Pathrusim*. Vide Boch. Phaleg. l.4. c.27.

Patiorus, Siciliæ mediter. urbs. *Palazzolo* hodiè, teste Aretio.

Patizites, vir Persa, magus, Smerdim fratrem suum similem Smerdi fratri Cambysis, Persarum regem declaravit. Fuit enim præfectus Cambysis apud Persas.

Patmos, Icarii maris insula Plinio & Straboni, nomen antiquum hodie retinet, si Nigro creditur. *Palmosa* vero novo nomine eam vocat Sophianus. Hæc, teste Plinio lib. 4. cap. 12. patet circuitu triginta m. p. in quam religatum ferunt Joannem Apostolum, à Domitiano Imp. Apocalyps. 1. 9. in Arabicâ Paraphrasi per B. scribitur בטמוס *Batmos*. Nomen habet, ex conjecturâ Bocharti, à terebinthis. Syris enim terebinthus est בטמא *batmo*, ut Chaldæis *batma*, & Arabibus *botmon*, unde Barbaris *botim* & *albotim*. Et, ut author est Dioscorides nascitur terebinthus in Judæâ, Syriâ, Cypro, Libyâ, καὶ ἐν ταῖς Κυκλάσι νήσοις. Quod sequutus Isidorus Orig. lib. 17. cap. 7. terebinthinam afferre asserit ex *Arabiæ partibus, atque Judæa, & Syriâ, Cyproque & Africâ, ex insulis quoque Cycladibus.* E quo numero est Patmus, latè sumpto vocabulo, quomodo illi sumunt.

Patracorii, Gall. pop. Ptol. vulgò *Perigort*. Legitur hodiè *Petrocorii*.

Patræ, civitas in Achaiâ, quam Pausanias *Aroen* dici prius solitam scribit; mox à *Patreo*, mœnibus ampliatis nomen accepisse, quod nunc habet. Plin. 4. 4. Silius lib. 15. *Tam lustrata Ephyre, Patræque & regia Pleuron.* Et ante eum Ovid. Met. 6.

Messeneque ferox, Patræque, humilesq; Cleonæ.

Item *Patra* in Phthiotide, Laonico, quæ *Patræ Thessalicæ* dicuntur à D. Paulino, apud Thermopylas.

Patrasis, urbs Pontica. Steph.

Patriamphes, vir Persa, Xerxis auriga. Herod. lib. 7.

Patricius, vicus Romæ dictus, quod ibi *Patricii* habitaverint, jubente Servio Tullo, ut siquid adversus illum molirentur, ex locis superioribus opprimi possent.

Patricii, Dii octo erant, *Janus*, *Saturnus*, *Genius*, *Pluto*, *Bacchus*, *Sol*, *Luna*, *Tellus*, qui & ipsi magnos in mundi administratione magistratus genere putabantur.

Patritius, Consul cum Hypatio, an. U. C. 1254.

D. *Patritius*, D. Martini sororis filius, A. D. 433. à Celestino Papâ in Hiberniam missus, Hibernos ad Christi fidem assiduis sacri Evangelii prædicationibus, vitæ probitate, honestisque moribus, & exemplis apprime Christianis statim convertit.

Patriagade, locus Persicus. Steph.

Patrobas, nomen viri. Rom. 16. Alius est de quo Martialis lib. 2. ep. 32.

Vexat sæpe meum Patrobas confinis agellum,
Contra libertum Cæsaris ire times.

Patrobius, Neronis Imp. libertus, qui arenam Nili ad debellanda corpora palæstræ studiis sibi ex Ægypto advehi faciebat. Plin. 35. 13.

Patrocles, terrarum historiam condidit. Eratosthene saltem antiquiorem fuisse cognoscimus inde, quòd eum hic testem laudavit, uti docet Strabo lib. 11. Patriam ejus non addit. Sciri alioquin posset, an alius sit *Patrocles* Thurius, de quo Clemens in Protreptico. Etiam *Patroclis* nescio cujus senarii aliquot leguntur apud Stobæum Serm. de Insperatis eventibus. Vossius.

Patroclides, assentator Philippi, Macedonum regis.

Patroclus, Menoetii fil. & Stheneles, qui occiso per ludum astragalorum Cleonymo, seu, ut aliis placet, Æante Amphidamantis filio, solum vertens, in Phthiam venit, ubi à Peleo propter generis propinquitatem susceptus est, & unà cum Achille apud Chironem educatus, cum eo arctissimâ amicitiâ junctus vixit: postea etiam cum eo ad expeditionem Trojanam profectus est, ubi armis Achillis indutus cum Hectore pugnans, ab eodem confossus occubuit. Quod cum rescivisset Achilles, tametsi propter ereptam sibi ab Agamemnone Briseida, bello abstinere omnino constituisset, nihilominus mutato proposito, acceptis etiam à Thetide matre aliis armis, à Vulcano fabricatis, ad bellum rediit, nec prius quievit ex animo, quam socii mortem crudelissimè vindicasset. Ovidius.

Cæde puer factâ Patroclus Opanta reliquit.

Sidonius Apollinaris.

Sic Phrygium Emathiò victorem caspide poscens
Æacides cæsi luctam fremavit amici.

Lucianus ait Patroclum fuisse Achillis parasitum, & mgrionem Idomenei regis Cretæ, qui ad Trojam cum Græcis pugnavit. *Actorides* Ovidio dicitur Met. lib. 13.

Reppulit Actorides sub imagine tutus Achilles
Troas ab ursuris cum deserfore carinis.

Item Menœtiades. Idem Ovid. in Epp.

Sive Menœtiaden falsis cecidisse sub armis.

Patroclus, dives quidam fuit, sed maximè sordidus ac parcus. Hic enim posteaquam ad summas opes evectus est, aut, ut alii dicunt, ex quo natus est, nunquam balneo usus est, parsimoniæ causâ. Taxatur ab Aristophane in Pluto. Unde proverbium; *Patroclo sordidior.* Erasmus.

Patroclus, temporibus Neronis ad Consulatum usque ex infimo genere provectus, juxta Capitolium inambulationem struxit cum latrinis, quas Martialis lib. 12. ep. 78. appellat *sellas Patroclianas* à conditore. Sunt tamen qui sic dictas volunt hasce cellas à *Patroclo* Aristophaneo, qui χέσας qu. *cacator* audiebat. Vide Turneb. Advers. 3. 26.

Patrocli insula, juxta Atticam est. Steph.

Patronus Volusianus, Consul cum Gallieno Augusto, an. U. C. 1011.

Pattacion, infamis quidam calumniator; cui cum mos esset bonis viris calumnias struere, atque hoc tandem fœdo quæstu parare rem deprehensus, convictusque pœnas capite luit, & popularibus comitiis lapidatus est, quòd fur esset, & ædium perfossor. Unde proverbium; *Pattacione calumniosior.*

Patulcius, Janus sic dictus, quo tempore belli portæ ejus *pateant*. Vel ab aperiendi, secundum anni partes, præsertim veris & hyemis vicissitudine. Ovid. Fast. 1.

Inde vocor Janus, cui cum Cereale sacerdos
Imponit libum, farraque mista sale,
Nomina ridebis, modo namque Patulcius idem,
Et modo sacrifico Clusius ore vocor.
Scilicet alterno voluit rudis illa vetustas
Nomine diversas significare vices.

Patumus, urbs Arabiæ. Steph. Gentile *Patamias*, vel *Patamenus*.

Patycus, urbs Oenotrorum mediter. Steph. *Paula* Barrio.

Paventia, Dea ab antiquis constituta, ut averteret *pavores* ab infantibus, atque inde etiam appellata, teste D. Augustino.

Paula, Romana quædam mulier, quæ, mortuo marito suas facultates indigentibus erogavit.

Paulina, Sentii Saturnini, Syriæ Præsidis sub Augusto, conjux, nobilis & prudens matrona, dolo sacerdotum Romæ in æde Isidis stuprum passa est, idq; circa initia principatûs Tiberii. Jos. Ant. lib. 18. cap. 4.

Paulinus, Nolanus Episcopus, adeo misericors fuit, ut cum in captivis redimendis omnes fortunas suas effudisset, filium viduæ mulieris, corpore suo in ejus vicem servituti addicto, redemerit. Diaconus.

Paulinus, Consul cum Joanne, an. U. C. 1251.

Paulus, cognomen familiæ Æmiliæ.

Paulus Apostolus, Doctor Gentium, cujus sanctitudinem, ac res gestas tribus libris complexus est vir eruditissimus Cl. Dausquius, Sanctomarius, Canonicus Tornacensis.

Paulus Pontifex Rom. 90. An. Dom. 757.

Paulus 2, Pontifex Rom. An. Dom. 1494.

Paulus Fab. Priscus, Consul cum L. Vitellio, anno U. C. 786.

Paulus Samosatenus, Antiochenus Pontifex, idemq; hæreticus, Christum è cœlo descendisse negavit.

Paulus, primus Anachoreta, cui in latebris solitariam ferarum vitam agenti, corvus quotidie dimidiatum panem afferebat. Cum autem eò venisset Antonius, ut Paulum ipsum videret, corvus integrum attulit panem, & propter novum hospitem panem duplicavit. Non pauciores quingentis, Monachos habens, 300 orationes de unoquoque die reddebat: Et ne numero fortè delinqueret, 300 lapides ponebat, & singulis orationibus lapidem mittebat in sinum. Expensis vero lapidibus, orationes sciebat esse completas. Sozom. lib. 8.

Pavor & *Pallor*, Dii à Tullo Hostilio figurati & culti. Augustinus. Liv. lib. 1. & Lactancius.

Paupertas, Dea, quam Aristoph. in Pluto Πενίαν vocat ac describit. A Gadarais summâ in veneratione habita est, quòd crederetur artes invenisse, industriam, & hominum ingenia acuere. Arrianus. Hanc ore pallido, Furiæ similem, nisi quod facem non præfert, pingunt. Theocritus.

Ἁ Πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει,
Αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλος.

Pausanias, Macedo adolescens, qui Philippum Macedonem interfecit. Hic primis pubertatis annis stuprum per vim passus ab Attalo fuerat, & quod deterius est, convivis uti scortum ultro oblatus, de quâ injuriâ apud Philippum sæpe questus, cum eum ridentem facinus videret, iram in eum convertit, & ultionem quam ab inimico non poterat, ab iniquo judice exegit. Trogus Pompeius.

Pausanias, Cæsariensis grammaticus, æqualis Aristidi; scripsit de constructione librum unum, problematum item unum. Philostr. Alius ab hoc celebratur à Suidâ, cui *Lacon historicus* dicitur; scripsit de Hellesponto, item Laconica, *Chronica*, de Amphictyonibus, ac de festis Laconicis.

Pausanias, Cleombroti filius, Lacedæmoniorum dux, res multas bello feliciter gessit. Contra Athenienses, qui bellum excitaverant, missus, eos pacatos reddidit, ejectis ex urbe decem tyrannis.

Pausanias, rex Macedonum. Olymp. 95.

Pausanias, Geographus, qui τῆς Ἑλλάδος περιήγησιν scripsit, Philostrato teste; Discipulus fuit Herodis Attici, qui sub Adriano, & Antonino Pio magnum adeo nomen habuit inter Sophistas. Patria ei fuit Cæsarea Cappadociæ. Declamavit non solùm Athenis, sed etiam Romæ, ubi senex decessit. Plura de eo apud Vossium de Hist. Gr. lib. 2. cap. 14. & Frid. Sylburgium notis in Pausaniam, pag. 533. edit. Hanoviæ. 1613.

Pausias, pictor Sicyonius, Bryetis filius, Pamphili Macedonis discipulus; qui Glyceram corollarum textricem adamavit, eamque depinxit humi sedentem, & coronas ex floribus plectentem, quod opus ex argumento, *Stephanoplocon* appellavit; Ejus tabulam Lucullus duobus talentis emit. Hic primus lacunaria, & cameras pingere instituit. Ejus mem. Horat. Serm. 2. Sat. 7.

Vel cum Pausiacâ torpes insane tabellâ.

Vide Plin. 21. 2. & Varr. de R. R. lib. 3.

Pausilypum, promont. Campaniæ apud Mergillinen, non procul à Neapoli, ab eâ ad 2. m. p. Puteolos versus distans. Ἀπὸ τῆς παύσεως τῆς λύπης, h. e. à mœroris cessatione sic dictum. Vide Cluv. Ital. Ant. p. 1150.

Pausimachus Samius, inter eos qui terrarum historiam literis fuerint persecuti à Festo Avieno refertur in descriptione Oræ maritimæ:

Pausimachus ille, prisca quem genuit Samos.

Pax Julia, urbs Lusitaniæ in regno Portugallico, vulgò

vulgò *Beja* & *Pacea*. Sunt qui hanc *Pacem Augustam* esse volunt, sed antiquæ obstant inscriptiones.

Paxa, ins. duæ inter Leucadiam & Corcyram, quarum major *Paxu*, minor. v. *Antipaxu* nominatur.

P E.

Pedæus, Antenoris fil. nothus. Hom. Iliad. 7.

Pedalii, Indorum populi, qui in sacrificiis nihil aliud à Deo petebant, quam justitiam, arbitrati se omnium rerum compotes futuros, si eam consequerentur.

Pedalium, in Ptolemæi exemplaribus Latinis est Cypri promunt. *Pedasium* etiam nonnulli habent. Mercator *Cabo de Griego* vocat.

Pedasus, Bucolionis maximi filiorum Laomedontis filius, frater Æsepi ex Abarbareâ nymphâ. Hom. Iliad. 6. Item civitas Pylo vicina, vini ferax, ut idem Hom. author est Iliad. 9. Item unus ex equis Achillis, ut idem tradit Iliad. 16.

Pedemontana regio, olim regio Taurinorum, nunc *Pedemontium* vocatur, tanquam *pedem montium* dicas; quoniam ad radices Alpium est, quæ Galliam, Sabaudiamque ab Italiâ dividunt. Fines ejus ponunt Geographi ab Oriente Padum, à meridie Ligurum Alpes, à sept. Duriam Ripariam. *Ducatus Taurinus* sub Longobardis appellabatur, à quibus in provinciæ formam, cui dux præerat, redactus est. Hodie sub ditione Ducis Sabaudiæ. Plura de hâc regione habet Domin. Niger. vulgò *Piemont*.

Pediadu, reg. Bactrianæ, per quam Oxus flu. decurrit. Polyb.

Pedias, tribus Atticæ. Steph.

Pedianus, vide *Asconius*.

Pediculi, Italiæ pop. Apulis & Salentinis conterminí. Plin. lib. 3. cap. 7.

Pedili, populi ad cavum Alpium incolentes. Plin.

Pedius, pictor mutus, qui Pedii Consularis, triumphalisque filius fuit. Plin. 25. 4.

Pednilissus, urbs Pisidiæ. Steph.

Pedo, vide *Albinovanus*.

Pedum, op. in Latio, olim à Camillo consule captum. Liv. Stephano *Peda* dicitur: Πέδα, πόλις Ἀυσονική, τὸ ἐθνικὸν Πεδανός. Ex antiquissimo aliquo hæc habuit auctore, qui vetustissimo illo usus est vocabulo *Ausoniæ* pro Italiæ nomine. Hinc *Pedana regio*. Horat. lib. 1. ep. 4. ad Tibullum.

> *Albi nostrorum sermonum candide Judex,*
> *Quid nunc te dicam facere in regione Pedanâ.*

Ubi vetus Commentator: *Pedana regio inter Tibur & Praeneste fuit; ab opido Pedo, quod non longè fuit ab Urbe: sed modo non est.*

Pega, vicus Megarensium, *Paga* Plinio. Vide Steph.

Pegasa, urbs Cariæ. Steph.

Pegasides, Musæ sic dictæ à fonte qui πηγὴ dicitur, quem *Pegasus* ictu ungulæ fingitur aperuisse.

Pegasus, equus alatus, ex Medusæ sanguine procreatus; qui cum in Helicona avolasset, saxum ungulâ feriens fontem aperuit, qui ex eo *Hippocrene*, i.e. *fons Caballinus*, uti Persius interpretatur, est appellatus. Postea vero cum ex Pirene, fonte Corinthio, biberet, à Bellerophonte, qui tunc temporis expeditionem in Chimæram parabat, captus est. Cumque is rerum terrestrium tædio ductus, in cœlum evolare conaretur, Indeque terram despiciens, timoreque proculsus è sublimi decidisset, Pegasus nihilominus cursum servans, in cœlum evolasse dicitur, ibique inter sidera constitutus est. Unde Manilius. *Aerius nascetur equus, cœloque volabit*. Horat. Carm. lib. 4.

> ——— *Exemplum grave præbet ales*
> *Pegasus, terrenum equitem gravatus*
> *Bellerophontem.*

Propert. *Visus eram molli recubans Heliconis in umbrâ,*
Bellerophontei quâ fluit humor equi.

Statius in Genethliaco Lucani.

> *Pendentis bibit ungulæ liquorem.*

Hinc *Pegaseus*. Propertius 2. 30.

> *Non si Pegaseo verteris in aere dorso.*

Aliqui ὑπὸ τῆς πηγῆς, h. e. *à fonte* dictum volunt. Alii ὑπὸ τοῦ πηγνύναι, i. e. *à compingendo*. Longè aliter Bochartus de Animal. lib. 2. cap. 6. *Pegasus*, inquit, *cujus originem ad Perseum referunt, equus fuit frano adsuetus*. Ebræis enim & Syris פג *pag*, vel פגא *pega*, *frænum* sig & סוס *sus*, *equus* est. Inde compositum פגא־סוס *Pegasus* fuit fe. ἵππος χαλινωμένος.

Pegasus, nomen viri. Virgil. Æn. 11.

Pegasus, Jurisconsultus qui sub Vespasiano Urbi præfectus fuit. Pomp. lib. 2. Sect. ult. D. de Origine Juris. *Cassio Celius Sabinus successit, Proculo Pegasus, qui temporibus Vespasiani Præfectus Urbis fuit*. Juv. Sat. 4.

> ——— *Raptâ properabat abollâ*
> *Pegasus, attonitæ positus modo Villicus Urbi.*
> *Anne aliud tune Præfecti? Quorum optimus ille*
> *Interpres Legum sanctissimus, omnia quanquam*
> *Temporibus diris tractanda putabat inermi*
> *Justitiâ.* ———

Fuit & Consul; eoque Consule Senatusconsultum, quod de ejus nomine *Pegasianum* est appellatum, exstitit. Unde ei hoc nomen, vide Menagii Juris Civilis Amœnitatum cap. 17.

Peguntium, Prol. *Peguntia*. Plin. urbs Illyrici mediter. in orâ Dalmatiæ, inter Salonas ad occ. & Epidaurum ad ort. *Almissa*, teste Nigro.

Peiso, lacus Norici in confin. Hungariæ & Austriæ, *Neusidler See*. Lazio.

Pelagia, mulier Antiochena, voluptatibus & illecebris primùm deditissima. Tandem meliori spiritu ducta, aspernari cœpit, quod antea amabat maximè.

Pelagius, hæresiarcha, A. D. 415. De quo vide sis Vossium de Historiâ Pelagianâ. Item Pont. Max. 58. A. D. 555. Alius A. D. 583. Alius Hisp. rex adversus Saracenos electus. A. D. 720.

Pelagon, nomen viri. Ovid. Met. 8.

Pelagonia, regio Siciliæ. Steph. Alii, ut Plinius, in Macedoniâ ponunt, & *Tripolim* dicunt, auctore Strabone, quod *tribus urbibus* constaret.

Pelasgia, reg. Græciæ circa extremam partem Macedoniæ, versus Achaiam, olim Thessalia dicta; à quâ *Pelasgi* populi, quasi *Pelargi*, quoniam errabundi, ritu *ciconiarum* per multas regiones iverant, Strabone teste. Vel à Pelasgo Jovis filio. Hesychius: Πελασγοί, οἱ Θεσσαλοί. Aliquando latiùs extenditur hæc vox, nempe ut universos Græcos comprehendat. Ovid. Met. 13.

> *Si mea cum vestris valuissent vota Pelasgi.*

Idem ibidem.

> *Quid tamen hoc refert, si se pro classe Pelasgâ*
> *Arma tulisse refert?* ———

Id est pro navibus Græcis. Strabo Pelasgos Græciæ populos vetustissimos vocat, qui, ut ex Hesiodo idem refert, ab Arcadiâ originem duxerunt, eos quippe è Lycaone natos extitisse ait, quem Pelasgus procreavit. Æschylus autem in Danaidibus, eorum genus ex Argis Mycenarum extitisse prodidit: Peloponnesum enim & Pelasgiam vocatam fuisse, testis est Ephorus, Euripides quoque in Archelao, Danaum illum 50 filiarum genitorem, Argos venientem, Inachi urbem habitasse commemorat, quique antea Pelasgi nominabantur, ut Danai dehinc vocarentur, lege Græcâ sanxisse. Pleique etiam gentes Epiroticas appellavere *Pelasgicas*. Lesbos quoque *Pelasgia* dicta fuit; & habitantibus Troadem Cilicibus finitimos *Pelasgos* nuncupat Homerus. Argos quoque Pelasgicum Thessalia dicitur inter eruptiones Penei & Thermopylas, usque ad montanum Pindi tractum. Jovem quoque Dodonæum idem Poeta Iliad. 16. *Pelasgicum* vocat.

Pelasgicus sinus, vide *Pagasicus*.

Pelasgis, Ceres dicta est à *Pelasgo* Dryopæ filio. Palæph.

Pelasgus, rex Sicyoniorum 25. annis fera ante U. C. 430.

Pele, nomen 2. civitatum Thessaliæ, quarum una Eurypylo, altera Achilli patebat. Steph.

Pele, parva insula quædam. Steph.

Peleces, urbs Libyæ. Steph.

Peleg, sive *Phaleg*, fil. Heber, pater Reu. Gen. 10. Linguarum divisio sub tempus nativitatis ejus contigisse creditur. Ita sentiunt doctissimi Interpretes, Mercerus & Pererius. Nomen igitur *Phaleg* non ex futuro eventu fuit inditum, sed ex eo quod jam factum, & præteritum fuerat. Nam quia proximè post linguarum divisionem Heber genuit filium suum primogenitum, idcirco è re illâ tam memorabili nomen filio imposuit. Rectè itaque Flavius Josephus Ant. lib. 1. Ἐκλήθη δὲ Φάλεγος, inquit, ἐπειδὴ κατὰ τὸν ἀποδασμὸν τῶν οἰκήσεων τίκτεται.

Pelenaria, civitas in sinu Troglodytico, ex Africæ latere non procul à Pindis. Plin. 6. 29.

Pelendones, Hisp. Tarr. pop. in Castellâ veteri. Plin. *Medina Celi* Pincio est.

Pelethronii, Lapithæ à *Pelethronio* opido Pelio monti subjecto sic dicti. Hi primi omnium frænorum usum invenisse dicuntur, & equorum domandorum artem. Virgil. Geor. 3.

Fræna Pelethronii Lapithæ, gyrosq; dedere
Impositi dorso; atq; equitem docuere sub armis
Insultare solo, & gressus glomerare superbos.

Aliter autem Plinius. 7. 56. ubi *Pelethronium* virum quendam nominat, qui primus strata equorum, & frænos invenerit. Et, ut videas, inquit de la Cerda, nihil in hâc re firmum. Lysias gravis orator ἐν τῷ λόγῳ ἐπιταφίῳ, ita ait loquens de Amazonibus: πρῶται δὲ τῶν πάντων ἐφ' ἵππους ἀναβῆναι. Ideoque forsan Pindarus illas ἱππάστας vocat Od. 8. Olymp. Quin Plinius ibidem primam gloriam equitationis Bellerophonti tribuit. Et Ælian. lib. 9. Var. Hist. cap. 16. viro cuidam Italo, quem scribit nominatum fuisse Marem, de quo Itali ipsi fabulabantur, fuisse anteriore parte hominem, posteriore equum. Quem vulgi sermonem ita explicat author: Δοκεῖ δέ μοι πρῶτος ἵππον ἀναβῆναι, καὶ ἐμβαλεῖν αὐτῷ χαλινόν, εἶτα ἐκ τούτου διφυὴς πιστευθῆναι. Sophocles in Oedipo Colon. inventionem fræni Neptuno tribuit, saltem in Atticâ. Ad quam opinionem allusit Papinius 6. Theb.

——Neptunus equo, si certa priorum
Fama patet, primus teneris læsisse lupatis
Ora, & littoreo domitasse in pulvere fertur.

Palæphatus autem & plerique alii hoc inventum Centauris attribuunt; πρότερον (inquit) γὰρ οὐκ ἐπίσταντο ἐφ' ἵππους ὀχεῖσθαι, ἀλλὰ μόνον ἅρμασιν ἐχρῶντο. Hoc placitum Virgilio ubi supra, & meritò. Juvant n. ejus sententiam versus isti Manilii Astronomic. lib. 4.

At quibus in bifero Centauri corpore sors est
Nascendi concessa, libet conjungere currus
Ardentes & equos ad mollia ducere fræna.

Peleus, Æaci & Æginæ fil. qui ex Thetide genuit Achillem, qui *Pelides* inde dicitur. Quòd autem Thetis nupsisse dicitur Peleo, illud ad connubium Maris & Terræ pertinet. Nam Πηλεὺς à πηλὸς lutum; quo etiam respexere olim cum dicerent; Μὴ δεῖν τὸν Οἰνέα Πηλέα ποιεῖν: *Oenea non convertendum esse in Pelea*. Nimirum Οἰνεὺς & Πηλεὺς, heroum nomina, ponuntur pro οἶνος vinum, & πηλὸς lutum: Ut sententia sit, cavendum esse pincernæ, ne vinum effundat in terram, atque ita lutum faciat quemadmodum ex Athenæo, Demetrio, & Eustathio in Orat. Instit. lib. 4. cap. 6. retulit Vossius. Quem vide de Theologiâ Gentili, lib. 2. cap. 79.

Pelia, Tusciæ amnis Catoni in Originibus: *Paglia* hodie Leandro ex Viterbiensi.

Pelias, adis, Achillis hasta, quam nemo præter Achillem ob magnitudinem vibrare poterat. Hanc à Pallade decorticatam & politam, à Vulcano cuspidatam fuisse ferunt. Ovid. Met. 13.

————Nec non onerosa gravisque
Pelias hasta potest imbellibus esse lacertis.

Idem Epist. 3.

Transeat Hectoreum Pelias hasta latus.

Hom. Iliad. Π.

Ἔγχος δ' οὐχ ἕλετ' οἶον ἀμύμονος Αἰακίδαο,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
Πάλλειν, ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.

Pelias, liæ, fil. Neptuni & Tyrûs, Salmonei regis filiæ, frater Æsonis, Thessaliæ rex: qui Jasonem fratris sui filium, cujus indolem formidabat, cum eum perditum vellet, ad Colchicam expeditionem incitavit. Quod tamen consilium tantum abfuit, ut illi ex sententiâ successerit, ut aureo vellere potitus Jason, magnâ cum gloriâ in patriam redierit: Pelias autem tandem filiarum suarum manibus interfectus est, idque instinctu Medeæ, quæ integræ ætati se illum restituturam simulabat. Ovid. Met 7. Val. Flac. Argon. lib. 1.

Æmoniam primis Pelias frænabat ab annis
Jam gravis, & longus populis metus, illius omnes
Fontum quicunque petunt: ille Othryn & Æmum,
Atque imum felix versabat vomere Olympum.

Peligni, pop. in 4 regione Italiæ, Marsis finitimi, quorum caput fuit Sulmo, Ovidii patria, teste seipso Ponticorum lib. 4. eleg. 14.

Gens mea Peligni, regioque domestica Sulmo.

Marsis fuisse conterminos, vel ex hoc Cæsaris patet loco Belli Civilis lib. 1. *Domitius ipse circiter 20. cohortes Albâ ex Marsis & Pelignis, & finitimis regionibus coegerat.* Samnitibus etiam vicinos fuisse Livius testatur, lib. 26. ubi de Annibale: *Ex Campaniâ in Samnium, inde in Pelignos pervenisse.* Eos inter μικρὰ ἔθνη numerat Strabo lib. 5. Nomen eorum quod attinet, mirum in modum apud Græcos auctores, Diodorum atque Appianum corruptum legitur. Apud priorem lib. 20. in Xenippi Atheniensis magistratu exscriptores fecere Παλινίους, & in Phereclis magistratu Παλαινούς. Apud posteriorem Civ. lib. 1. Μαγλῖνοι. Festus Pelignos ex Illyrio ortos fuisse tradit. A Sabinis vero originem eorum ducit Ovidius Fast. lib. 3.

Et tibi cum proavis, miles Peligne, Sabinis
Convenit.————

Apud hos pessima vina nascebantur. Martialis lib. 1. epigr. 27. *Non hæc Pelignis agitur vindemia prælis,*
Uva nec in Tuscis nascitur ista jugis.

Idem lib. 13. ep. 121. Cujus Lemma *Pelignum*.

Marsica Peligni mittunt turbata coloni,
Non tu, libertus sed bibat illa tuus.

Pelignianus, Consul cum Pomponio, an. U. C. 983.

Pelinæus, mons Chii altissimus est. Ita Strabo l. 14. Πελιναῖον ὄρος ὑψηλότατον τῶν ἐν τῇ νήσῳ. Ælianus scribit Πελινναῖον, lib. 16. de Anim. cap. 39. Ita etiam Pindari Scholiastes Pyth 10. Unde Πελιναῖος ὁ Ζεὺς ἐν Χίῳ apud Hesychium, & Phavorinum. Unde in Dionysio pro eo quod vulgò legitur.

Καὶ Χίος ἠλίβατο Πελλαναίου ὑπὸ ῥίζαν.

rescribendum, ἠλιβάτου Πελιναίου. Ita enim legisse Avienum docet versio.

Tumque Chius patula prospectans arva Pelinna.

Sub hoc monte vetustissimæ Chiorum historiæ referunt quondam latuisse draconem μεγέθει μέγιστον, portentosæ magnitudinis, qui insulares aliquandiu territavit sibilis suis, donec incendio absumeretur. Rem narrat Ælianus ubi supra. A dracone tam immani Chii mons, quem diximus, Phœnicio sermone vocatus est פליא נחש *Peli-naas*, i. e. *stupendi* serpentis. Bochartus.

Pelinna, urbs Thessaliæ in Phthiotide, à *Pelino* Oechalei filio dicta.

Pelion, Thessaliæ mons in sinum Pelasgicum incumbens, verticem habens pineto, reliquam partem quernео nemore tectam. Ovid. Fast. 5.

Pelion Æmoniæ mons est obversus in Austros:
Summa virent pinu: cætera quercus habet.

Altum vocat Virgilius Georg. 3. *Ingentem* Statius lib. 1. Achilleidos. Homerus. Πήλιον εἰνοσίφυλλον appellat. Ornis etiam abundare hunc montem testatur Val. Flac. hoc versu.

Quantum Peliacis in vertice viceras ornos.

Hinc *Pelius* adjectivum. Cic pro Cœlio ex veteri poetâ.

Utinam ne in nemore Pelio.

Item *Peliacus*. Catullus.

Peliaco quondam prognatæ vertice pinus.

Item urbs Thessaliæ, & alia Illyriæ. Steph.

Pella, colon. & urbs Macedoniæ in Emathiâ, inter Berrhœam

Berrhœam & Lariſſam, natalibus Philippi & Alex. M. clara. *Jeniza* Sophiano. De eâ Lucanus lib. 10.

Exiguo ſecura fuit Provincia Pella.

Hinc *Pellaus.* Juvenal. Sat. 13.

Unus Pellao juveni non ſufficit orbis.

Martialis lib. 9. ep. 44.

Hoc habuit numen Pellai menſa tyranni,
Qui cito perdomito victor in orbe jacet.

Pella altera, urbs Palæſtinæ in Cœleſyriâ, & reg. Decapolitanâ trans Jordanem flu. Eò omnes Chriſtiani cum à Romanis obſideretur Jeruſalem, divino oraculo moniti, ſe receperunt. *Pella* item in Theſſaliâ & quarta in Achaiâ, teſte Steph. qui primam à *Pella* conditore dictam ſcribit. *Bunomos* quondam & *Bunomia* dicta, teſte Herodoto. *Pellea gula*, apud Martialem pro Ægyptiacâ Alexandrinâ, ab Alexandro Pellæ Macedoniæ nato, qui Alexandriam condidit l. 13. ep. 85.

Princeps Niliaci raperis, Coracine, macelli:
Pellea prior eſt gloria nulla gula.

Pella, mons Æthiopiæ.

Pellaconia, flu. Mediæ ad oram Arabiæ, qui Buram opidum præterfluit. Plin. 6. 26.

Pellaon, Adriatici, ſeu Veneti ſinus opidum. Plin. 3. 10.

Pellaur, pagus Babyloniæ, ſeu Chaldææ apud Characem op. & Oſtia Tigridis & Teredonem urbem.

Pellana, *Pallena* Diodoro, *Pelleae* Polybio, quæ & *Tripolis*, op. Laconicæ in Peloponneſo in Arcadiæ confin. à Plinio in ipſa Arcadia, ubi *Pellanius fons.*

Pellenaus, vide *Pelinaas.*

Pellene, *Pellina* Stephano, op. Achaiæ in Peloponneſo, à ſinu Corinth. 60 ſtad. in Auſtrum recedens, inter Phliuntem & Buram. Hujus lanæ nobiles ab antiquis habebantur, ex quibus lacernæ fiebant, quæ in ludis & certaminibus Junoniis victoribus loco præmii dabantur, authore Julio Polluce: Unde proverb. *Tunica Pellenica*, vel *Pelleana* apud Suidam de ſplendidâ veſte dicitur.

Pelodes, Epiri portus, & ſinus Suſianæ ad ſinum Perſicum.

Pelope, vicus Lydiæ juxta Phrygiam. Steph.

Pelopea, Thyeſtæ filia, quæ à patre gravida facta, inſigni formâ infantulum peperit, quem recenter natum, ne turpitudo ſua palam fieret, feris devorandum in ſylvis reliquit. Evenit autem, Diis ita volentibus, ut paſtor quidam illac iter faciens, in puerum incideret, qui miſericordiâ motus, domum ſuam illum detulit, lacteque caprino educavit, unde & *Ægiſthus* appellatus eſt. Item Tragædia de *Pelopea.* Juvenal. Sat. 7.

Præfectos Pelopea facit, Philomela tribunos.

Pelopia, urbs Epheſi, quæ Lyco fluvio alluitur. Plin. 5. 29.

Pelopidas, Lacedæmonius, vir clariſſimus, cujus vitam lege apud Plutarchum.

Peloponneſia, mulier quædam, quæ quinquies quaternos enixa eſt. A Paulo J.C. commemoratur in lib. 3. F. *Si pars hæredit. pet.*

Peloponneſus, nobiliſſima totius Europæ peninſula, Iſthmo anguſtiſſimo Græciæ annexa, inter duo maria, Ægæum & Jonium, platani folio ſimilis (unde Dionyſ.

——— Πέλοπος δ' ἐπὶ νῆσος ὀπωδεῖ
Εἰδομένη πλατάνοιο μυουρίζοντι πετήλῳ.

Idem habent Strabo lib. 8. & Plin. 4. 4.) anguloſis receſſibus duos efficiens ſinus, ab ortu Saronicum, Criſſæum, ſive Corinthiacum ab occaſu 6. m. anguſtiis diremptos. Hæc quidem propriè non eſt inſula, ſed χερρόνησος. Sed iſthmi anguſtia effecit, ut non tantum inſula nominetur, verum etiam inter inſulas quandoque numeretur, ut à Ptolemæo lib. 7. *Peloponneſus* autem dicta eſt à *Pelope*, Tantali filio, qui è Phrygiâ coloniam eo deduxit, ibique regnavit, teſte Strabone lib. 7. (Πέλοπος μὲν ἐκ τῆς Φρυγίας ἐπαγομένου λαὸν εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Πελοπόννησον) cum ante Plinio & Apollodoro teſtibus, *Apia* & *Pelaſgia* diceretur. *Argos* etiam, teſte Strabone lib. 8. tota inſula olim vocata (ut multis teſtimoniis ex Homero adductis probat) & quidem *Argos Achaicum* ut à Theſſaliâ diſtingueretur, quam *Argos Pelaſgicam* vocarunt. Peninſula hæc in 6. regiones diviſa eſt: Ita Mela lib. 2. cap 3. *In Peloponneſo Argolis, Laconice, Meſſenia, Achaia, Elis, Arcadia.*

Pelops, Tantali, Phrygiæ regis & Taygetes fil. cujus pater cum Deos in terris peregrinantes hoſpitio excepiſſet, ut certo aliquo argumento divinitatem eorum experiretur, filium ſuum illis epulandum appoſuit; à cujus eſu cum Dii cæteri abſtinuiſſent, ſola Ceres humerum ejus aſſumpſit. Quem cum Jupiter deinde ad vitam revocaſſet, eburneum humerum ei reſtituit. Ad quem quidem humerum poſt ejuſdem Pelopis mortem varia morborum ſanabantur genera, & multiplicia edebantur miracula. Plin. 19. 3. Ovid. Met. 6.

———*Tamen hanc quoque dicitur unus*
Fleſſe Pelops, humeroque ſuas ad pectora poſtquam
Deduxit veſtes, ebur oſtendiſſe ſiniſtro.
Concolor hic humerus, naſcendi tempore dextro,
Corporeuſque fuit: manibus mox cæſa paternis
Membra ferunt junxiſſe Deos, aliiſque repertis,
Qui locus eſt juguli medius, ſummoq; lacerti
Defuit, impoſitum eſt non comparentis in uſum
Partis ebur; factoq; Pelops fuit integer illo.

Unde Virgilius Georg. 3.

——*Humeroq; Pelops inſignis eburno,*
Acer equis. ———

Tibull. 1. 4. ———*Carmina ni ſint*
Ex humero Pelopis non nituiſſet ebur.

Papinius lib. 4. Theb.

Truncatuſq; Pelops, & ſævo pulvere ſordens.

Pind. Od. 1. Olymp. Ἐλέφαντι φαίδιμον ὦμον κεκαδμένον: *ebore inſignem humerum ornatum.* Et Apollon. lib. Πολυπτύχα τοῦτα. Et Nazianz. Orat. 1. contra Julianum. Ἐξ ἧς (κρεουργίας) θέσπεσις Πελοπίδαι περὶ τὸ ὦμον ἢ τοῦ ἐλέφαντος. Dio Chryſoſt. Orat. 8. Περὶ δὲ τοῦ Πέλοπος ἔλεγον, ὅτι καὶ τὸ ὦμον ἐλεφάντινον ἔχοι. Hic poſtea cum adoleviſſet in Elidem ſe contulit, cui id temporis Oenomaos imperabat. Is cum unicam filiam haberet, nomine Hippodamiam, eamque formoſiſſimam, & regni totius hæredem, iiſque nominibus multis procis ambitam, nulli tamen eam voluit collocare, quod à genero ſuo ſe interfectum iri intelligeret. Hanc itaque rationem excogitavit, ut procis curule certamen proponeret (habebat enim equos velociſſimos ex ventorum flatu procreatos) eamque certaminis legem, ut victor filiæ nuptiis potiretur, victus mortem ſubiret. Cumque jam multos certamine victos neci tradidiſſet, tandem Pelops amore Hippodamiæ incenſus, cum equis ſuis parum fideret, Myrtilum, Oenomai aurigam, pecunia corrupit, ut axes fragiles currui ſubjungeret. Quo facto Oenomaus aurigæ perfidiâ, fracto curru collapſus, membriſque omnibus ex ruinâ colliſis, cum ſe morti vicinum eſſe animadvertit, Pelopem oravit, ut vicem ſuam ulciſceretur. Cui ille morem gerens, Myrtilum perfidiæ præmium importunius exigentem in mare præcipitavit, quod ab eo Myrtoum vocabatur. Pelops autem uxore & regno potitus, univerſam Cherſoneſum à nomine ſuo *Peloponneſum* appellavit. Strabo lib. 8. Catullus de Achille:

Troicaq; obſidens longinquo mœnia bello
Perjuri Pelopis vaſtabat tertius hæres.

Prop. l. 3. *Quidve Clytamneſtra, propter quam tota Mycenis*
Infamis ſtupro ſtat Pelopea domus.

Horat. Od. 1. Carm. 6.

Nec ſævam Pelopis domum.

Seneca: *Argos, & ſævi Pelopis Mycenæ.*

De Pelope plura Nat. Com. lib. 7. cap. 17.

Peloris, idem quod *Pelorus.* Item oſtrei genus, à magnitudine ſic dictus, ut ait Euſt. Πελωρὶς λέγεται διὰ τὸ μέγεθος, cum quo congruens Athenæus lib. 3. ita ſcribit. Πελωρίδες ὀνομάζονται παρὰ τὸ πελώριον. Plinius 32. 11. inter cancrorum genera numerare videtur. Lucrino in lacu præcipuæ fuere. Horat. Serm. 2. Sat. 4.

Murice Bajano melior Lucrina Peloris.

Pelorus, unus ex 3. Siciliæ promuntoriis quod in Italiam vergens, Scyllæ adverſum eſt; ita dictum à *Peloro*, Annibalis gubernatore; quem is in Syriam fugam parans (ut Pomponio placet) ibi interemit,

ſe

se ab eo proditum ratus, eo quod procul intuenti continua videbantur esse litora, pelagusque minimè pervium. Val. Max. Lib. 9. cap. de Temeritate, Pelorum hunc ab Annibale intersectum arbitratur eo tempore quo is à Petiliâ solvens in Africam reditum parabat, à suis revocatus, ut patriæ periclitanti opem ferret adversus Scipionem. Quæ sententia videtur multo verisimilior. Non enim video quid ex Africâ Syriam petenti in Siculo freto fuerit negotii; nisi quis hoc prætexat, vi tempestatis eò fuisse appulsum: quanquam legimus etiam ante Pelorum dictum. *Pelorus* (inquit Bochartus) articulo addito Græcis vulgò dicitur ὁ Πέλωρος. Quod Pœni sic acceperunt, quasi diceretur הובל הראש, *hobel-haros*, vel *hobel-horos*, i. e. ad verbum *Gubernator*, sive *Nauclerus Dux*. De eo Silius lib. 14.

Celsus arenosâ tollit se mole Pelorus.

Dicitur & *Pelorias*. Ovid. Fast. 4.

Jamq; Peloriaden, Lilybæaque; jamq; Pachynon
Lustrarat. ———

Ita Græci. Polyb. lib. 1. Τὸ δὲ εἰς τὰς ἄρκτους κεκλιμένον ἀκρωτήριον προσαγορεύεται Πελωριάς. Peloris Dionysio vocatur, ubi de tribus Siciliæ promuntoriis.

Ἄκρη δ᾽ αἱ Πάχυνός τε, Πελωρὶς τε Λιλύβαιον.

Angustiori linguâ, seu cuspide in mare excurrit, quam reliqua duo promuntoria. Virgil. Æn. 3.

———*Angusti rarescent claustra Pelori.*

Ovid. Met. 15.

Evincitque fretum, Siculiq; angusta Pelori.

Dixi supra Pelorum Italiæ objectum fuisse. Confirmant id passim auctores. Ovid. Met. 5.

Dextra sub Ausonio manus est subjecta Peloro.

Statius 1. Sylv.

Brutia Sicaniam circumspicit ora Pelorum.

Dionysius Orbis descriptor:

Ἡπείροιο τε Πελωρίς, ἐς Αὐσονίων ὄρος.

Apollonii Scholiastes ad lib. 4. Τῶν τριῶν ἀκρωτηρίων αὐτῆς πρὸς Ἰταλίαν ἡ Πελωρίς. Hodie *Cabo de la torre del faro* vocatur. Vide Cluver. de Sic. Ant. lib. 1. cap. 6.

Pelta, urbs Phrygiæ majoris. Steph.

Peltini, Lycaoniæ populi. Plin.

Peltinus campus, Asiæ min. locus, quem Strabo suo tempore *Phrygia campum* dictum scribit lib. 13.

Pelva, Pannoniæ op. Anton.

Pelus, insula juxta Chium. Gentile *Pelusius*. Steph. Mons item Tusciæ apud Catonem.

Pelusium, op. in extremâ Ægypti orâ, quæ Casiotidi contermina est, à quo & extremum Nili ostium, quo Ægyptus ab Asiâ terminatur, *Pelusium*, seu *Pelusiacum* vocatur. Lucan. lib. 8.

In vada decurrit Pelusia septimus amnis.

Belbais hodie, teste G. Tyrio, seu *Belves*. Incolæ *Pelusiotæ*, quos Pathrusæos esse, ut nonnulli volunt, falsum est, cùm ob alias causas, tum maximè, quia Ezechielis cap. 30. vers. 14. & 15. diversa loca sunt *Pathros* & *Sin*, id est, *Pelusium*, ut rectè interpretatur Hieronymus. Nam Pelusio nomen fecit πηλός, h. e. *lutum*. Strabo lib. ult. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ Πηλούσιον κύκλῳ περικείμενα ἔχει ἕλη ἅ τινες βάραθρα καλοῦσι, καὶ τέλματα. Et paulo post ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ πηλοῦ. Merito ergo (inquit Bochartus) Pelusium סין Sin appellatur à Syris, quibus סין id ipsum est quod Græcis πηλός. Rursus Ezechiel dicit Sin esse מעוז מצרים h. e. robur Ægypti, quia ex illâ parte Ægyptus est aditu maxime difficilis. Strabo lib. 17. Ταύτῃ δὲ καὶ δυσεισβολός ἐστιν ἡ Αἴγυπτος. Et Diodorus lib. 15. Μάλιστα τὸ Πηλουσιακὸν στόμα κατεσκεύασαν, διὰ τὸ κεῖσθαι μὲν αὐτὸ πρῶτον πρὸς τοὺς ἀπὸ Συρίας πορευομένους. Suid. Πηλούσιον, &c. κλεὶς τῆς Αἰγύπτου καὶ εἴσοδος καὶ ἔξοδος. Polyænus lib. 7. Strategem. Καμβύσης Πηλούσιον ἐπολιόρκει, Αἰγύπτιοι καρτερῶς ἀνθίσταντο, ἀποκλείοντες τῆς Αἰγύπτου τὰς ἐμβολάς. Juxta Pelusium est optima lens. Virgilius Georgicôn lib. 1.

Nec Pelusiacæ curam aspernabere lentis.

Ubi Servius: *Pelusium unum est de 7. ostiis Nili, ubi optima lens nascitur, unde κατ᾽ ἐξοχὴν locatus est* Mart. lib. 13. ep. 5. *Accipe Niliacam, Pelusia munera, lentem.*

Ausonius Idyll. 12.

Et Pelusiaco de semine plana teres lens.

Ubi *planam* & *teretem* dicit, quia *duo genera ejus in Ægypto, alterum rotundum, nigriusque, alterum suâ figurâ*, uti loquitur Plinius lib. 18. cap. 28. Inde Alexandrini σιτευόμενοι τῷ φακίνῳ βρώματι, h. e. *lente plurimum vescebantur*: ac tota urbs πλήρης φακινῶν, plena lenteorum, teste Cynulco apud Athenæum lib. 4. Bochartus.

Pemma, op. in Arabiâ. Plin. 6. 29.

Pempte, urbs Ægypti: Inde *præfectura Pemptitis*. Steph.

Penates, Servio sunt omnes Dii qui domi coluntur: & à *penus* dicti, teste Tullio lib. 2. de Nat. Deorum; nempe quia coluntur in *penetralibus*, h. e. *penitus ædibus*, ut Isidorus ait extremo lib. 8. Eoque alludere videtur Poeta Æn. 1.

Quinquaginta intus famulæ, quibus ordine longo
Cura penum struere, & flammis adolere Penates.

Atque idcirco Festus *penetralia* dicit esse *Deorum Penatium sacraria*. Qui *penates* dici putant quasi *penes nos natı*, aut *quorum beneficiis penitus vivamus & sapiamus*, ut ἐτυμολογίζει Macrobius lib. 3. cap. 4. analogiâ ipsâ refelluntur. Nam ut à *magnus* est *magnas* unde *magnates*; à *summus*, *summas*, unde *summates*; ab *optimus*, *optimas*, unde *optimates*: sic à *penus* est *penas*, unde *penates*. *Penas* olim fuisse in usu cognoscimus ex eo, quod Dionysius Halicarnasseus lib. 1. scribat se in pervetustâ æde sub Veliâ conspexisse Deorum *Penatium* signa, cum inscriptione ΔΕΝΑΣ: quod ipse fatetur esse PENAS. Porro qui sint Dii *Penates*, non satis convenit; Cùm alii putent esse *Neptunum*, & *Apollinem*; alii *Jovem*, *Junonem*, & *Minervam*; alii *Cælum* & *Terram*. Hetrusci vero, quemadmodum tradit Arnobius lib. 3. Deos *Consentes* sive *Complices*, quorum & numerum & nomina, ignota esset docent. Et hæc ratio videri possit, cur Romanorum *penates* (quos eosdem esse, ac *Samothracas* Cassius Hemina scripsit, teste Macrobio lib. 3. cap. 4.) dicantur *Samothraces*, idque pro *Samthraces* ab Ebræo סתר, i. e. *occultare*, unde & *Saturnus* dicitur. *M.* insertum, ut in *simpulum*, *ambubaia*, &c. Similitudo vocis *Samthraces* errori præbuit ansam, ut putaretur, Dardanum Deos hosce ex Samothraciâ in Phrygiam, Æneam vero ex Phrygiâ in Italiam detulisse, quemadmodum scribit Varro lib. 2. rerum humanarum, Vossius. Vide Nat. Com. lib. 4. cap. 2.

Peneleus, unus est ex 5. Bœotorum ducibus. Hom. in Catalogo.

Penelope, Icarii filia, Ulyssis uxor, inexpugnabilis castitatis mulier, ac pudicitiæ exemplar, quæ absente totos viginti annos marito, nullis aut parentum precibus, aut procorum pollicitationibus adduci potuit, ut fidem quam viro discedenti dederat, secundis nuptiis violaret. Cum autem proci acriùs instarent, atque vim illaturi viderentur, tantum moræ ab illis sibi pepigit, quantum telæ, quam tum in manibus habebat, absolvandæ sufficeret. Quod cum impetrasset, mulier astuta, quicquid interdiu texuerat, noctu retexebat; eoque commento eorum cupiditatem in reditum mariti distulit, qui ab illâ sub mendici habitu hospitio susceptus, procos ad unum omnes interemit. Dictam autem volunt *Penelopen* ab avibus, quæ *Penelopes* dicuntur, sive *Meleagrides*, cum antea *Arne* diceretur, quasi abjecta & repudiata. Ferunt enim cum ab Icario, Peribœâque parentibus esset exposita, ab hoc avium genere fuisse educatam. Hujus fabulam diversimodè ab Homero, aliisque traditam latè explicat Nat. Comes l. 8. c. 24. *Difficilis procis* Horat. dicitur, Car. l. 3. Od. 10. Prop. l. 3.

Nec fida Evadne, nec pia Penelope.

Ælian. Var. hist. 14. 45. Γυναῖκας τὰς Ἑλλήνων ἐπαινοῦμεν, Πηνελόπην, Ἄλκηστιν, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου. Hinc *fides Penelopea* apud Ovid. Trist. l. 5. eleg. 15. Mart. pro castâ posuit l. 1. ep. 63. — *Penelope venit, abit Helena.*

Idem lib. 11. ep. 8.

Penelope licet esse tibi sub principe Nervâ.

Propertius lib. 2 eleg. 9.

Penelope potuit bis denos salva per annos
Vivere tot multis fœmina digna procis.

Nomen

Nomen habet à πῆνος, vel πήνη *tela*, & λῖν⊙-ν i.e. *vestis*, quasi è tela vestem con-rers. Inde

— Vos tenue prægnantem staminae fusum
Penelope melius, levius torquetis Arachne.

Peneste, pop. Thessaliæ. Steph.

Penestia, regio Illyriæ Liv.

Peneius, flu. Elidis in Peloponneso, in mare Jonium labens inter Araxum & Chelonatem promuntoria. *Igliaco* Nigro. Item Siciliæ fluvius Theocriti Scholiastæ.

Peneus, flu. Thessaliæ inter Ossam & Olympum decurrens, collibus dextra lævaque molliter curvis. Ex Pindo monte oritur & per Tempe in sinum Pagasicum influit. Ovid. Met. 1.

Est nemus Hæmoniæ, prærupta quod undique claudit
Silva: vocant Tempe, per quæ Peneus ab ima
Effusus Pindo spumosis volvitur undis:
Dejectuque gravi tenues agitantia fumos
Nubila conducit, summasque aspergine silvas
Impluit, & sonitu plusquam vicina fatigat.

Catul. *Quale ferunt Graii Peneum propter amœnum.*

Torrens dicitur Senecæ.

Nuvâ concurrit Thessalus torreas viâ.

Ἀργυροδίνης Homero.

Οὔδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ.

Hujus fluvii ripâ Daphne in laurum fingitur commutata. Unde *Peneia Daphne* apud Ovidium; & *Peneia laurus* apud Val. Flaccum. Hodie *Salampria* Sophiano; *Pezin* vero Thevero dicitur.

Penne, op. Gall. Narbonensis ad lacum Lemannum, in itinere inter Augustam Prætoriam, & Augustam Rauracorum occurrens. *Neufville*, seu *Villeneuf* Simlero.

Penninus, *Mont S. Bernard* Simlero, mons Alpium Pœninarum, per quem Hannibal exercitum in Italiam trajecit.

Pennocrucium, op. Albionis in Angliâ inter Viroconium 23. & Etocetum 12. m. p. in Staffordia reg. ubi nundinæ fiunt equorum, in itinere inter Rutupinum portum & Vallum occurrens. Anton. *Pencridg* Camdeno.

Pentadactylus, mons Ægypti ad fin. Arab. apud Berenicen urb. *Pentadactylum* Ptolemæo, inter Berenicen, & Bazium promunt.

Pentagramma, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Pentapolis, reg. Cyrenaicæ mari Libyco exposita, à numero urbium quæ sunt in illâ appellata, sc. *Berenice*, *Arsinoe*, *Ptolemaïs*, *Cyrene*, & *Apollonia*. Item regio Palæstinæ ad lacum Asphaltiten, in quâ Sodoma & Gomorrha, & aliæ urbes tactæ de cœlo. Item urbs Hetruriæ Episc. Nepitæ, & Sutrio proxima, nunc excisa; locus apud Mont. Rosulum *Straccia cappe* nominatur.

Penthesilea, Amazonum regina, quæ teste Justino lib. 2. Otteræ, sive (ut alii) Orithyiæ successit in regno; ejusque Trojano bello inter fortissimos viros, cùm auxilium Priamo adversus Græcos ferret, magna virtutis documenta extitere. Virgilius.

Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis
Penthesilea furens.

Ubi Servius: *furens*, quia sororem suam in venatione confixit, simulans se cervam ferire. Cum Troianis opem ferret, ab Achille occisa est. *Prima*, inquit Plinius, *securim invenit*. Prop. 3. 11.

Ausa ferox ab equo quondam oppugnare sagittis,
Mæotis Danaum Penthesilea rates.

Ubi *Ausa*, quia præter sexum. Ita Virgilius de eâ ubi supra. ——— *Audetque viris concurrere virgo.*

Ovid. in Ep. Cydippes.

Non ego constiteram sumptâ peltata securi,
Qualis in Iliaco Penthesilea solo.

De Penthesileâ plura vide apud Q. Calabrum lib. 1.

Pentele, vicus in Antiochide tribu.

Pentheus, fil. Echionis ex Agave conjuge, filiâ Cadmi, qui cum Liberi patris sacra aspernaretur, irâ numinis, matre & sorore in furorem versis, laceratus est. Ἀπὸ τοῦ πένθ⊙-, i. e. *à luctu* arcessit nomen. Unde Theocritus in Lenis, ubi historiam hanc narrat.

Ἐξ ὀρέων πένθημα καὶ οὐ Πενθῆα φέροισα.

Ovidius à matre & fororibus cæsum ait, quia aper illis visus sit, cum sacra sperneret: sic enim ille Met. 3.

Prima suum misso violavit Penthea thyrso
Mater: Jo, gemine, clamavit, adeste sorores:
Ille aper in nostris errat qui maximus agris
Ille mihi feriendus aper. ———

Catullus & Persius in vitulum mutatum prodiderunt. Persius Sat. 1.

Et raptum vitulo caput ablatura superbo.

Unde forte Theocritus.

Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῖσα.

Μυκηθμὸς enim proprie τῶν βοῶν. Hesychius: Μυκηθμὸς, βοῶν βοὴ. Oppianus Pentheum in taurum commutatum fuisse scribit, sorores autem in pardales. Cyneg. 4.

Πενθέα μὲν ταύροιο δέμας ἀλλάξατο, φοίνιον ἔμμα,
Ἀγχίνα τ' ἄρουρα, κέρας δ' ἀιδήλα μετώπου.
Ταῖσι δὲ γλαυκώπισσιν ἐθήκατο θηρὸς ὀπωπὰς,
Καὶ γένυας θῶρηξε, κατέγραψεν δ' ἐπὶ νώτα
Ῥινὸν ἐπηχενόεν, καὶ ἀγρεα θήκατο φῦλα
Αἱ δὲ θεοῦ βουλῇσιν ἀμειψάμεναι χρόα καλὸν
Πορδάλιες Πενθῆα φάγον σκοπέλοισι δάσαντο.

Ab his tamen diversus Porphyrio in Od. 2. Horat. ubi cum fulmine tactum periisse scribit, non ob Orgiorum contemptum, sed quòd Liberum patrem custodiâ clausum teneret. Nat. Comes lib. 5. cap. 13. hanc tabulam explicat; & Pentheum laudatum regem fuisse verisimile est, qui quòd ebrietatem tollere conaretur, à furiosis subditis malè exceptus, & conviciis tum publicis, tum privatis discerptus sit.

Peathile, urbs Lesbi. Steph.

Penthylus, fil. Demonoi, qui è Papho naves duodecim in auxilium Xerxis eduxit, quas abortâ tempestate amisit. Ipse vero captus multa de exercitu Xerxis Græcos edocuit. Herod. lib. 7.

Pentri, pop. Samnii; quorum urbs est Bovianum. Livius.

Peparethus, ins. maris Ægæi, una Cycladum. *Lemeae* Nigro; *Saraquino* Castaldo; *Opula* aliis. Oppidum habet ejusdem nominis, estque olivifera. Ovid. Met. 7.

Et Gyaros, nitidaque ferax Peparethos oliva.

Quondam *Evonus* dicta fuit, ut Plinius tradit. Locus autem Plinii quem citat auctor est lib. 4. cap. 12. sed pro *Evonum* scribendum *Evœnam*, i. e. Εὔοινος monet Bochartus: talis enim erat hæc insula. Ita habetur in Heraclidis politiis: Αὕτη ἡ νῆσ⊙- (inquit) εὔοινός ἐστι, καὶ ἐυδένδρ⊙-, ᾧ ὄνομα. In Philoctete Sophoclis legitur; Ἐκ τῆς εὐβότρυος Πεπαρήθου, vers. 549. Itaque à verbo פרה *para*, quod *parere*, & *feracem esse* sonat (duplicatis radicalibus) primo *Perpareth* factum, dein *Pepareth*, altero R pereunte. Bochartus.

Peparina, Indiæ intra Gangem insula. Ptol. *Qualpenea* Castaldo.

Pephnum, urbs Laconiæ, Apollodorus insulam esse scribit. Steph.

Pepinus, Francorum rex, Caroli M. pater, Longobardos Romanorum agros assiduis bellis vexantes prælio aggressus vicit, & oppressit: quippe qui ob amplissima beneficia in Romanos Pontifices, & in Ecclesiam collata, augustum *Christianissimi Regis* titulum sibi, & successoribus suis meruit in hodiernum usque diem. Munst. lib. 2. Cosm.

Pepuza, Phrygiæ urbs apud Callistum, unde *Pepuziani* hæretici.

Pepylichnus, Ptolemæo flu. est, quo Macedoniam ab Australi parte terminari scribit.

Pera, urbs Pisidiæ. Steph.

Peraa, Judææ pars ulterior, Ægypto proxima. Plin. 5. 14. Item Syriæ opidulum. Steph. Item reg. parva Cariæ marit. contra Rhodum insulam. Polyb. Item op. Æolidis Mitylenæorum colonia. Liv. lib. 37.

Perantia, urbs Ætoliæ. Steph.

Perce, antiquum nomen Thraciæ. Steph.

Perces, Hisp. flu. ab incolis sic dictus; aliis Bætis. Stephanus. Βαῖτις, ποταμὸς τῆς Ἰβηρίας, ὃς Πέρκην λέγεται ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Nempe *Perca* factum ex ברכה *berca*, i. e. à *stagno*. Quem in *Certem*, aut *Certim* mutarunt

 scribæ

scribæ *imperiti* in his Livii lib. 28. *Martius superata Bati amne, quem incola Certim appellant.*

Percope, civitas juxta Pontum, quæ Trojanis auxilium misit. Hom.

Percote, quæ & *Percope* olim dicta fuit, urbs Troadis. Steph. Val. Flac. lib. 2.

Jam juga Percotes, Pariumque infame fragosis
Exsuperant Pythiamque vada.

Hinc *Percosius* nom. gent. Val. Flac. lib. 3.

——— *Primas conjux Percosia vestes*
Quas dabat, & picto Clite variaverat auro.

Percosius, Trojanorum amicus, omnium longè doctissimus scientiâ divinandi futura. Cujus filii Adrastus & Amphius fuere: quos neque admiranda patris doctrina, neque paterna sollicitudo à morte subtrahere potuit, cum eos retinere conaretur, ne ad Trojanum bellum, ubi morituri erant, proficiscerentur.

Perdiccas, Macedo, inter comites Alexandri M. qui etiam in regni patrem successit. Tantâ simul audaciâ & fortitudine fuit, ut leænâ præsente, catulos è cubili per vim auferret. Vide Ælian. ποικιλ. lib. 12. cap. 39.

Perdicia, reg. & portus Lyciæ. Steph.

Perdix, venator fuit infando matris Polycastes amore correptus, quam & contaminavit. Unde *Perdicis libido* abiit in proverbium pro effetâ, turpi ac infami. Cælius.

Perdix, Dædali nepos, quem, cum ferræ usum primus reperisset, à patruo invidiâ percito ab excelsâ quâdam turri fuerunt præcipitatum, deorumque misericordiâ in avem sui nominis transformatum: quæ etiam nunc ruinæ illius memor, vitat sublimia, humi nidum construens. Vide Ovid. 8. Met. Hæc possunt esse historica; Metamorphosis vero conficta est ex similitudine nominis, & ad *perdicis* naturam accommodata.

Pereia, Thessaliæ regio. Steph.

Peregrinus, Consul cum Æmiliano, an. U. C. 995.

Perennius, præfectus prætorio sub Commodo Imp. ejusque satelles crudelissimus. Lampridius.

Perge, & *Perga*, Pamphyliæ op. ab Attaliâ urbe 8. m. p. in occ. recedens. Hic erat Dianæ templum, de quo Cic. Verr. 3. quæ inde *Pergæa*, teste Melâ, *Pergasia* vero teste Stephano, dicebatur. Dionysius vers. 854.

Ἄλλαι δ' ἑξείης Παμφυλίδες εἰσὶ πόληες
Κώρυκος, Πέργη τε, καὶ ἠνεμόεσσα Φάσηλις.

Pirgi hodie dicitur Sophiano.

Pergama, n. pl. arces Trojanæ, quæ quoniam altissimæ erant, omnia alta ædificia *Pergama* sunt appellata, teste Servio. Item locus Cretæ, ubi Lycurgi sepulchrum. Plut.

Pergamum, urbs Thraciæ mediter. Ptol.

Pergamus, arx summa urbis Trojanæ. Hesychius. Πέργαμος, ἡ ἀκρόπολις Ἰλίου.

Pergamus, urbs Troadis, seu Mysiæ mediter. ad Calcum flu. diu sub Attalicis regibus fortunata, & postea Romanorum provincia facta; apud quam chartæ usus inventus est, quæ nunc quoque vulgò *Pergamena* dicitur; ab Attalo, ut Ælianus; vel ab Eumene, ut Plinius ait, condita, & Galeni patria. In hâc urbe Æsculapium medicinam exercuisse, ibique officinam habuisse Lucianus in Icaromenippo tradit. Martialis 9. 17.

Consilium formæ speculum, dulcesque capillos
Pergameo posuit dona sacrata Deo.

Hodie *Pergamo*, teste Sophiano.

Pergantium, urbs Ligurum. Steph.

Pergase, vicus in Erechtheide tribu. Steph.

Pergus, lacus Siciliæ apud Ennam urb. ubi à Plutone raptam esse Proserpinam fabulantur. Claudianus lib. 2. de Rapto.

Haud procul inde lacus (Pergum dixere Sicani)
Panditur; & nemorum frondoso margine cinctus
Vicinis pallescit aquis. Admittit in altum
Cernentes oculos, & latè pervius humor
Ducit inoffensos liquido sub gurgite visus:
Imaque perspicui prodit secreta profundi.

Pergusam vocat Ovidius Met. lib. 5.

Haud procul Ennæis lacus est à mœnibus altæ
Nomine Pergus ———

Ita vulgò creditum. Verum de Pergusâ nugæ sunt, inquit vir doctissimus Nic. Heinsius, qui totum locum sic excudi voluit.

Haud procul Hennæis lacus est à mœnibus altæ,
Nomine Pergus, aqua; non illo plura Caystros
Carmina cygnorum labentibus audit in undis.
Silva coronat aquas, cingens latus omne, suisque
Frondibus, ut velo, Phœbeos submovet ignes.
Frigora dant rami, Tyrios humus humida flores.
Perpetuum ver est.

Percus dicitur Jul. Firmico. *Lago di Goridan*, hodie, teste Laurent. Ananiâ.

Perialla, antistes mulierum apud Delphos vaticinantium, ætate Cleomenis.

Periander, Corinthiorum rex, unus è 7. Sapientibus, Cypselo patri in regno successit, regnavitque annis 40. Rogatus, cur in tyrannide perseveravit, cum esset sapiens, respondit: *Et sponte & invitum cedere, periculosum.* Crudeliter igitur, & magnâ suspicione agebat, stipatus semper militibus, otiosos in foro & oscitantes usque formidans: Quapropter continuò erat in bellis, navalibus præsertim. Dicitur & Isthmum perfodere voluisse; & uxorem adeo dilexisse, ut etiam cum mortuâ concubuerit. Vide Diog. Laert. in ejus vitâ.

Peribæa, Eurymedontis Gigantis filia, ex quâ Neptunus Nausithoum suscepit, Alcinoi patrem. Hom. Od. 7.

Peribolus, Rhodiorum vicus, juxta Byzantium; *Rodocinion* hodie dictus, teste Gyllio.

Pericles, vir clarissimus Atheniensis, qui Remp. 40. an. gubernavit; pollebat enim authoritate & eloquentiâ; unde *Olympium* Comici vocarunt, quòd tonare in concionibus, ac fulmen ciere videretur. Habuit in administratione Reip. adversarium Thucydidem Melesium, virum nobilem ac potentem. Suggestum ascensurus Diis vota faciebat, ne verbum se imprudente aut invito effluerct, quod ad Remp. minùs pertineret. Vide Ælian. Var. hist. lib. 4. Quum Sophoclem haberet in magistratu collegam, ac simul aliquando cum eo navigasset, collaudassetque Sophocles formam pueri prætereuntis inter graves sermones: *Non solum*, inquit, *ô Sophocles, magistratum decet manus, sed etiam oculos habere continentes.* Thucydide quondam vociferante, quod nimis multa ex publico pro ædificiis erogasset: ipse ad populum dixit; Si ita eis videtur, de suo erogaturum, modo ejus nomen inscribi in operibus paterentur: Responderunt, Sumptus omnino fieri debere. Quidam dicunt ab eo institutum, ut declamationes fierent exercitationis causâ, utque extemporalis oratio haberetur. Vide Plutarchum.

Periclymenus, Nelei fil. frater Nestoris & Chronii Hom. 2. Odys. Cui à Neptuno avo concessum erat, ut in quas visum esset formas se posset transformare. Testatur hoc Euphotion in his:

——— Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον
Ὄλβιον, ᾧ πόρε δῶρα Ποσειδάων Ἐνοσίχθων
Παντοῖ' ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐν ὀρνίθεσσι φαάνεσκεν
Αἰετός· ἄλλοτε δ' αὖτε πελέσκετο, θαῦμα ἰδέσθαι,
Μύρμηξ· ἄλλοτε δ' αὖτε μελισσάων ἀγλαὰ φῦλα.
Ἄλλοτε δεινὸς ὄφις, καὶ ἀμείλιχος, εἶχε δὲ δῶρα
Παντοῖ' οὐκ ὀνομαστά, τά μιν καὶ ἔπειτα δόλωσεν
Βουλῇ Ἀθηναίης. ———

Quum igitur Hercules bellum contra Neleum gereret, ipse in muscam versus ab Hercule, consilio Palladis, quæ illum prodebat, clavâ interfectus est, quum ille aculeum Herculi, ceu solent muscæ graviores, immisisset. Ovid. lib. 12. Met. fabulatur Periclymenum in Aquilam versum, ab Hercule, quem plurimum unguibus uncis infestabat, sagittâ in sublimi confossum:

Mira Periclymeni mors est: cui posse figuras
Sumere quas vellet, rursusq; reponere sumptas,
Neptunus dederat, Nelei sanguinis auctor.
Vertitur in faciem volucris: quæ fulmina curvis
Ferre solet pedibus, Divum gratissima Regi.
Viribus usus avis, pennis, rostroque redunco
Hamatisq; viri laniaverat unguibus ora.
Vertit in hunc nimium certos Tirynthius arcus.

Hunc

Hinc inter Argonautas recensent Apollonius, & Val. Flaccus. Quorum hic lib. 1

Σὺν δὲ Περικλύμενος Νηλήϊος ὦρτο νέεσθαι,
Πρεσβύτατος παίδων, ὅσσοι Πύλῳ ἐξεγένοντο
Νηλῆος θείοιο. Ποσειδάων δέ οἱ ἀλκὴν
Δῶκεν ἀπειρεσίην, ἠδ' ὅττι κεν ἀρήσαιτο
Μαρνάμενος, τὸ πέλεσθαι ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο.

Perierbidi, Sarm. Asiaticæ gens. Ptol.

Perillus, Atheniensis faber ingeniosissimus, qui Phalaridi Agrigentinorum tyranno taurum ex ære fabricavit, cui januam in latere posuit, ut quum inclusus reus subjectis ignibus torqueretur, mugitum, non hominis vocem emittere videretur: pro quo invento, cùm munus à crudelissimo tyranno Phalaride, qui novis hominum tormentis delectabatur, postulasset, in eo ipse, ut eam pœnam primus experiretur, includi à tyranno jussus, ac suppositis ignibus exustus est. Plinius 34. 8. *Perillum nemo laudat sæviorem Phalaride tyranno, qui taurum fecit, mugitus hominis pollicitus igne subdito, & primus eum expertus cruciatum justiore sævitiâ.* Ovid. in Arte.

Et Phalaris tauro violenti membra Perilli
Torruit, infelix imbuit auctor opus.

Hinc *Perilleus*. Idem in Ibin.

Ære Perilleo veros imitere juvencos,
Ad formam tauri conveniente sono.

Et Trist. 5. 1.

Ipse Perilleo Phalaris permisit in ære
Edere mugitus, & bovis ore queri.

Propert. lib. 2.

Nonne fuit satius duro servire tyranno,
Et gemere in tauro, sæve Perille, tuo?

Lucianus *Perilaum* vocat, non *Perillum*.

Perillus, fœnerator, & Jurisperitus. Horat. Serm. 2. Sat. 3. *Putidius multo cerebrum est, mihi crede, Perilli*
Dictantis quod tu nunquam rescribere possis.

Perimede, veneficæ nomen apud Theocritum Idyll. 2. Ubi Scholiastes ait eandem esse, quæ Homero Agamede dicitur,

Ἣ τόσα φάρμακα ᾔδη ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.

Prop. l. secundo. —— *Non hic nocturna Cytais,*
Nec Perimedea gramina lecta manu.

Perimele, inf. maris Jonii, una Echinadum, aspectu jucunda, ut Ovidius testatur lib. 8. Met. ubi Perimelem Nympham Hippodamantis filiam in insulam conversam describit.

Perimala, *Patane* Castaldo ex levi, ut videtur, conjectura, urbs aureæ Chersonesi; ex quâ *sinus Perimalas* Ptolemæo.

Perincari, urbs Indiæ citer. Ptol. *Pelagonga* Castaldo.

Perinthus, quæ & *Heraclea*, urbs Thraciæ ad Propontidem, inter Byzantium ad Eor. 60 & Apros in Notolib. 48 m. p. Ejus mem. Ptolemæus, Marcellinus & Zosimus. Hæc olim *Mygdonia* dicta fuit, postea vero *Heraclea*, ab Hercule sc. ut Tzetzes tradit, Chil. 3. num. 100. *Perinthus* Antonino est. *Peralia* quoque vocata fuit, ut scribit Procopius de ædificiis Justiniani. *Pera* hodie Volaterrano; *Rodosto* Bellonio; *Pantiro* Castaldo, *Heraclia* Sophiano & Nigro dicitur.

Peripatetici, Philosophi Athenis, quorum originem ita assignat Cicero Academicarum Quæstionum lib. 1. *Platonis autem authoritate*, inquit, *qui varius & multiplex, & copiosus fuit, una & consentiens duobus vocabulis philosophiæ forma instituta est, Academicorum & Peripateticorum: qui rebus congruentes, nominibus differebant. Nam cum Speusippum, sororis filium, Plato Philosophiæ quasi heredem reliquisset; duos autem præstantissimos studio, atque doctrina Xenocratem Chalcedonium, & Aristotelem Stagiritem. qui erant cum Aristotele, Peripatetici dicti sunt, quia disputabant inambulantes in Lyceo. illi autem, qui Platonis instituto in Academiâ, quod est alterum gymnasium, cœtus erant, & sermones habere soliti, ex loci vocabulo nomen habuerant. Sed utrique Platonis ubertate completi, certam quandam disciplinæ formulam composuerant, & eam quidem plenam ac refertam: illam autem Socraticam dubitationem de omnibus rebus, & nullâ affirmatione adhibitâ, consuetudinem disserendi reliquerant.* Eandem Peripateticorum originationem tradit Laertius in Aristotele; Hesychius quoque. Ἡ ἐν Περιπάτῳ φιλοσοφία ἐκλήθη, διὰ τὸ ἐν Περιπάτῳ, ἤτοι κήπῳ κατάρξαι αὐτῆς Ἀριστοτέλην. Sed Ammonius in Categor. auctor est, Platonem ipsum docuisse ambulantem: atque ab hoc primo Peripatetico, post ejus excessum, Xenocratis auditores vocatos Peripateticos ex Academiâ, Aristotelis autem Peripateticos, ex Lyceo, Tandem Zenocraticos nomine Peripatetici omisso, à loco solum dictos Academicos & contra Aristoteleos, nomine loci prætermisso, ab actione solum vocatos Peripateticos. Vide Voss de Philos. sect. c. 17.

Periphas, Thessalus quidam pater Lapithæ. Steph. Item unus ex comitatu Pyrrhi, quem una cum illo Priami regiam oppugnantem Virgilius inducit Æn. lib. 2.

Periphoretus, Artemonis cujusdam cognomen, deliciis adeo effœminati, ut nunquam nisi lecticâ pensili circumlatus, domus suæ limen transiret; Dictus ἀπὸ τοῦ περιφέρεσθαι. qu. *circumlatilis*.

Periphosius, Libyæ inter. portus. Ptol.

Peripolis, Plin. *Peripolium* Thucyd. op. Brutiorum in finibus Locrensium, ad Halecem flu. in orâ Calabriæ ulter. medium inter Leucopetram, & Herculeum promunt. 18. m. p. apud Bovam urb. à Rhegio 30. mill. *Amendolia* hodie, teste Barrio. Aliis *Paglio, oli*, pagus vicinus, loco editiore, ultra Bovam ad 3. m. p. Patria Praxitelis Ferratius.

Perirrheusa, ignobile op. circa Ephesum. Plin. 5. 31.

Peristhenes, urbs Ponti, condita Olymp. 34.

Peripoltas, vates fuit ex Thessaliâ, qui Opheltem regem, suosque in Bœotiam populos ducens, familiam multis deinde temporibus nobilissimam ex se reliquit.

Perisades, Illyrici pop. Strabo lib. 7.

Peristere, urbs Phœnicum. Steph.

Peristerides, inf. parvæ maris Ægæi Joniæ adjacentes, ante Smyrnam. Plin.

Perithædæ, vicus in tribu Oeneide. Steph.

Permessus, flu. Bœotiæ, ex Helicone monte profluens, & in lacum Copaidem apud Haliartum op. influens, *Permeso* adhuc appellatus. Virg. Ecl. 6.

Tum canit errantem Permessi ad flumina Gallum,
Aonas in montes ut duxerit una sororum;
Utque viro Phœbi Chorus assurrexerit omnis.

Ubi *Permessi flumina* pro ipso Permesso, phrasi poeticâ, quâ Græci quoque delectati; nam & de hoc ipso flumine Nicander in Theriacis.

————Περ' ὕδασι Περμησσοῖο.

Prop. lib. 2. el. 13.

Nondum etiam Ascræos norunt mea carmina fontes,
Sed modo Permessi flumine lavit Amor.

Martialis *Permessida* vocat, lib. 7.

Quid tibi cum Cyrrhâ? quid cum Permessidos undâ?

Idem lib. 8.

Cum siccare sacram largo Permessida posset,
Ore, verecundum maluit esse sitim.

Hic fluvius & Holmius, quia ex Helicone fluunt, sunt Musis sacri, de quibus Hesiodus in Theogoniâ:

Καί τε λοεσσάμεναι τέρενα χρόα Περμησσοῖο
Ἢ Ἵππου κρήνης, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο.

Perae, urbs Thraciæ. Steph.

Pero, Nelei filia ex Chloride filiâ Amphionis, soror Nestoris & Periclymeni, eximiâ pulchritudine, quam cum multi certatim proci uxorem sibi deposcerent, Neleus, qui id temporis irreconciliabili odio ab Hercule dissidebat, negavit se cuipiam illam desponsurum, nisi prius boves Herculis abactos ad se adduxisset. Quod cum Bias Amythaonis, & Aglaiæ fil. à fratre Melampode adjutus præstitisset, uxorem eam accepit. Hom. 12. Odyss.

Peroe, fons in Bœotiâ. Pausan.

Peronticum, Thraciæ urbs. Ptol *Verdiso* Mercatori.

Perorsi, pop. Æthiopum in fine Mauritaniæ, qui quadrupedum ferarum modo vagi sunt, & earum visceribus vescuntur. Plin. 6. 30.

Perozes, Persarum rex, A. D. 457.

Perpenna, vir Romanus, bello Sertoriano à Pompeio in Hisp. victus. Hic cum partes Marianas sectaretur,

Qu. Sertorium, quocum prius magnâ amicitiâ dimicaverat, inter epulas nihil sibi timentem interfecit, ut solus imperio in Hispaniâ potiretur. Plut. in Sertorio.

Perperesia, vicus Asiæ non procul ab eo loco, quo Deas à Paride judicatas esse dicunt. *Perperene* apud Ferrarium ex Strabone.

Perpenna, Consul cum Corneliano, an. U. C. 989.

Perrhæbe, vicus Thessaliæ. Steph. populi *Perrhæbi*, qui Lapitharum potentiâ fracti, fugerunt in Ætoliæ montana Pindo monti proxima, quæ reg. ab ipsis *Perrhæbia* dicta est, & Pindus *Perrhæbus*. Prop. 3. 3.

Aut cut Perrhæbi tremuere cacumina Pindi.

Perrhæsia, urbs Tusciæ, una ex duodecim, quæ principalea vocantur. Steph. Forte *Perusia*.

Perrhida, vicus in Antiochiâ Tribu. Steph.

Persa, urbs juxta Euphratem & Samosata.

Persa, Oceani ac Tethyos filia, ex quâ Sol Æetam fertur suscepisse. Hyginus in fab. poet. Item Persidia incola, & nomen Fab. Plautinæ.

Persaera, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Persepolis, urbs Persidis, à Perseo condita, teste Strab. lib. 15. quam postea Alexander ebrius demoliri jussit. Non longè sitam fuisse ab Araxe innuit idem Strabo, ubi supra. Πρὸς αὐτῇ δὲ Περσεπόλει, τὸν Ἀράξην διέβη. Subdit Ἦν δὲ ἡ Περσέπολις ἔχουσα βασίλεια ἐκπρεπῆ, μάλιστα τῇ πολυτελείᾳ τῶν κειμένων. Describit hanc urbem Diodorus diligentissimè: ejus incendium omnes commemorant. Fuerat extructa, ut idem Diod. Siculus lib. 1. ait ex direptione Thebarum Ægyptiacarum. Combusta est ab Alexandro, hortatu maximè Thaidis, nobilis scorti. Miror autem eum dicere Qu. Curt. Persæpolim semel incensam, & dirutam nunquam postea resurrexisse, recenseri tamen à Ptolemæo, non secus ac si tunc quoque floruisset. Qu. Curtii verba sunt hæc, quæ propter elegantiam adscripsi: *Hunc exitum, ait, habuit regia totius Orientis, unde tot gentes ante jura petebant: patria tot regum; unicus quondam Græciæ terror, molitu decem millium navium classem, & exercitus quibus Europa inundata est, contabulato mari molibus, perfossisque montibus, in quorum specus fretum immissum est. Ac ne longâ quidem ætate, quæ excidium ejus secuta est, resurrexit.* Casaubonus.

Persarmenia, reg. inter Persiam & Armen. ab utraq; nomen accipiens.

Persea, fons circa Mycenas in Peloponneso. Pausan.

Perseis, Nympha marina, Oceani & Tethyos filia. Hesiodus.

Persephone, Jovis & Cereris filia, Latinis *Proserpina*, quam ab Orco in Siciliâ raptam fuisse poetæ fabulantur. Ovid. Fast. 4.

At neque Persephone digna est prædone marito.

Idem in Ep. Cydippes.

Persephone nostras pulsat acerba fores.

Tibul. *At mihi Persephone nigram denunciat horam.*

Propert. lib. 2.

Sat sit magna, mei, si tres sint, pompa, libelli,
Quos ego Persephonæ maxima dona feram.

Sic dicta qu. Φερσεφόνη, i.e. φέρουσα ἄφενος, ferens divitias, quæ sc. è terrâ petantur. Hesychius. Vide *Proserpina*.

Perses, rex Macedonum, qui ab Æmilio victus, & in acie captus, ductus est in triumpho Romam cum filiis, periitque in carcere animi mœrore confectus, vel, ut alii tradunt, vigiliis maceratus. Fingere solebat, & mentiebatur se ab Achille genus ducere. Livius autem nothum & spurium fuisse scribit, & invidiâ fratrem Demetrium ac criminatione falsâ de medio sustulisse. Propertius lib. 4.

Et Persen proavi simulantem pectus Achillis.

Vel ut alii legunt.

Et Persen proavo stimulantem pectus Achille.

Silius de Philippo istius Persæ patre.

Hic gente egregius, veterisque ab origine regni,
Æacidum sceptris, proavoque tumebat Achille.

Alius Solis & Persæ Nymphæ fil. rex Tauricæ regionis crudelissimus. Alius frater Hesiodi.

Perseus, Jovis fil. ex Danae Acrisii Argivorum regis filiâ, quam Jupiter commutatus in speciem aurei imbris vitiavit. Acrisius enim cum ex Oraculo didicisset, futurum aliquando, ut à nepote occideretur, filiam munitissimæ turri inclusit. Jupiter itaque Danaes amore captus, cum alius non pateret aditus, in aureum imbrem versus, per tegulas turrim ingressus est, puellæque frustra jam arctâ custodiâ servatæ stuprum intulit. Quo ex concubitu cum illa gravida effecta esset, indignatus Acrisius filiam unà cum nepotulo arcæ includi jussit, atque in mare projici, futurum ratus, ut venta, undiq; obruerentur. Quæ res illi omnino cecidit præter opinionem. Nam arca ad Dauniæ litus delata, & à piscatore reperta est: in quâ quum Danaen cum filio invenisset, utrumque Pilumno regi obtulit; qui cum genus & patriam ejus didicisset, Danaen quidem uxorem duxit; Perseum vero Polydectæ, Seriphi insulæ regi, educandum tradidit, qui postea adultus, talaria & falcatum ensem, nomine Harpen, à Mercurio; à Minerva autem Ægidem accepit; quibus fretus expeditionem adversus Gorgonas suscepit. Erant autem eæ sorores 3. *Medusa*, *Stheno*, & *Euryale*; Æthiopiæ extrema incolentes, angues pro capillis habentes, oculumque unicum, quo vicissim utentes, quotquot eas aspiciebant, in saxa vertebant. Id veritus Perseus à Pallade Ægidem accepit, ex ære fulgentissimo, in quo veluti speculo, effigiem earum impunè intueri posset. Adortus itaque Medusam, cum & ipsa, & angues sopiti essent, unico ictu illam interemit, caputque ejus abscissum in Ægide collocavit; quo Atlantem Mauritaniæ regem hospitio ipsum excludentem in montem commutavit. Hoc etiam capite Seriphienfibus populis ostenso, eos omnes Perseus mutavit in lapides. Post hæc Andromedam, marino monstro expositam, periculo liberavit, liberatamq; uxorem duxit; Phineo, ejusque fautoribus, qui sponsam ei præripere conabantur, partim occisis, partim in saxa commutatis. Postremò cum uxore in Seriphum insulam reversus, Acrisium ibi ostendit, quem jactu disci imprudens interfecit. Hyginus tamen Fab. Poet. 63. author est, Danaen unà cum filio suo non in Italiam, sed in Seriphum insulam delatam fuisse, ibiq; Polydectæ regi nupsisse, ubi cum Acrisium avum suum jactu disci (ut jam diximus) imprudens interemisset, dolorisque impatientiâ extabesceret, Jovis patris sui miseratione in cœlum translatus est. Perseus habitus est Jovis filius, propter raram felicitatem. Suscepit expeditionem adversus Gorgonum gentem, cujus regina erat Medusa. Intulit inde bellum Mauritaniæ, decertavit armis cum Æthiopibus, apud quos nuptias celebravit cum Andromedâ Cephei regis filiâ. Postea reversus in Græciam, occupavit regnum Argivorum, devicto Prœto suo patruo, & Polydecte, Seriphi insulæ regulo, à quibus multis injuriis erat affectus. Ad extremum constituit in Helicone ludum literarium: quo beneficio tantam consecutus est celebritatem, ut Poetis & Mathematicis, laud[...]s, encomi[...]que in cœlum usque, ut aiunt, evectus, & inter sidera collocatus sit. Tantas autem res confecit incredibili celeritate; & versutiâ ingenii, ideoque fingitur talaribus & gladio Mercurii, galeâ Orci, & clypeo Palladis fuisse instructus. Nam talaria celeritatem, gladius Mercurii calliditatem, galea Orci consilium tectum, & clypeus Palladis raram felicitatem significat. Per caput vero Medusæ, cujus aspectu omnes convertebantur in saxa, significantur immensæ Gorgonum opes, quibus ille potitus, omnes, quos bello adortus est, subegit: nam in Insulis Occidentalibus, ubi Gorgonum gens habitab[...]t, o[...] fuerunt maximæ opes totius orbis terrarum, teste Platone. Vide Nat. Com. lib. 7. cap. 12. & 18. Prop. 2. 30.

Non si Pegaseo vecteris in aere dorso,
Nec [...]ibi si Per[...] mov[...]it ala pedes.

Ovid. 2. de Arte.

Nec sum Andromede color est objectus ab illo,
Mobilis in gemino cui pede penna fuit.

Unde à Catullo *Pennip[...]* dicitur. Idem Ovid. lib. 3. Tr.

Nunc ego jactandas optarem sumere pennas,
Sive tuas Perseu, Dædale, sive tuas.

Val.

Val. Flacc. l. 1. -- *Nunc aerii plantaria vellet*
Perseos. ———

Hinc *Perseus* adject. Prop. lib. 3.
Sectaque Perseâ Phorcidos ora manu.

Hinc *Persea* arbor, quam in Ægypto Perseus plantavit, teste Callimacho.
καὶ τεττάρων Περσεῦ ἐπώνυμος, ὅς ἐφύτευσεν
Αἰγύπτῳ κατάκρηξε. ———

Nicander autem in Mycenis hanc arborem plantari tradit in Alexipharmacis hoc pacto.
Καὶ τε καλατεχνόθετα μετ' ἀργάδεσ ἠλαίν,
Σχλῆρ' ἀπὸ Περσεῖνο καρνα βλαβεν ἐξέρξει.
Περσεὺς ες πόλο ποσσὶ λιπὼν Κηφῆα γαῖαν
Ἀρχήν ἀπέτμαξας ἄρπῃ γοῖεντα Μεδούσης,
Ῥεῖα Μυκηναίοισιν ἐπήξατο ἀμφίρρυ,
Κουρῷ τινα δεῖξε, μόνον ἴδε πάντοσε ἄρπης
Ἄκρον ὑπὸ πρῶνα Μελανθίδος, ἔνθα τε νύμφη
Λαγγεία τόμα κεῖνο Διὸς τεκμήραιο παιδί.

Perseus, de Rep. Lacedamoniorum scripsit, auctore Athenæo lib. 4.

Persia, *Persis* Ptol. Plin. & Melæ, *Farstan*, & *Farsistan* incolis, teste Castaldo, Provincia Asiæ notissima atque clarissima, inter Susianam ad occ. & Carmaniam ad ortum; atque inter Parthiam ad Bor. & sinum Persicum ad merid. contenta. Populi *Persæ*, quos à *Perseo* tulisse nomen affirmat Eustathius Iliad. α. cum inquit: Περσεὺς παρωνομάζει τοὺς Πέρσας. Quod etymon à Q. Curtio approbatum invenio. Atqui probabilior sententia Bocharti est, qui Persis nomen ex re fuisse scribit, id est, ab equitatu, quo maximè valebant, equitare è teneris annis edocti. Herodotus: Παιδεύουσι τοὺς παῖδας τρία μοῦνα· ἱππεύειν, καὶ τοξεύειν, καὶ ἀληθίζεσθαι. Quâ tamen disciplinâ primus illos imbuit Cyrus. Antea enim ut tradit Xenophon lib. 1. Cyrop. Ἐν Πέρσαις, διὰ τὸ χαλεπὸν εἶναι καὶ ἵππους τρέφειν, καὶ ἱππεύειν, ἐν ὀρεινῇ οὔσῃ τῇ χώρᾳ, καὶ ἰδεῖν ἵππον σπάνιον. At Cyro sic providente (ut narrat idem lib. 4.) Persæ ex peditibus equites facti, equis deinceps ita assueverunt, ut; οὐδεὶς ἄν, inquit, τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἑκὼν ὀφθείη Περσῶν οὐδαμῇ πεζὸς ἰών. Itaque ex tam repentinâ mutatione factum, ut hæc regio פרס *Paras*, & incolæ פרסאי *Persæ* dicerentur, id est, *equites*. Arabicè enim *Pharas* est *equus*, & *Pharis*, *eques*, ut Ebraicè *Paras*. A Græcis quoque dicti sunt Κηφῆνες, à seipsis Ἀρταῖοι, teste Herodoto. Dicuntur & Ἀχαιμένιοι, à reg. *Achamenia*, secundum Stephanum. Suidas & Cedrenus *Magusæos* vocant. Persarum veterum mores fusè refert Herodotus lib. 1. De regno Persarum libros tres scripsit Barn. Brissonius. De Idololatriâ eorundem Strab. lib. 15. Τιμῶσι δὲ καὶ Ἥλιον, ὃν καλοῦσι Μίθρην, καὶ Σελήνην καὶ Ἀφροδίτην, καὶ πῦρ, καὶ ἀνέμους, καὶ ὕδωρ. Habuit ex Herod. lib. 1. Θύουσι δὲ Ἡλίῳ τε καὶ Σελήνῃ, καὶ Γῇ, καὶ Πυρὶ, καὶ Ὕδατι, καὶ Ἀνέμοισι. Persas plurimùm sagittis valuisse, auctores sunt Xenophon lib. 1. Pæd. qui loquens de studio Persarum in Venatione, ait habere illos τόξα παρὰ τὴν φαρέτραν: Procop. lib. 1. de bello Persico: Πέρσαι τοξόται σχεδόν τι εἰσὶν ἅπαντες. Meminit etiam jaculorum Persicorum, & sagittarum Heliodorus libb. 6. & 9. Histor. Æthiop. & Herod. lib. 1. Polyb. lib. 5. Oppianus 2. Halieur. adjicit illos excogitasse artem adjiciendi venenum sagittis. Πέρσαι φαρμακτῆρας ὀϊστεύειν μετίασιν. S. Ambrosius lib 6. Hexaem. *Gens Persarum ferox bellis, valida sagittis.* Hinc Virgilius Georg. 4.
Quaque pharetratæ vicinia Persidis urget.

Laertius lib. 5.
Ἔκλεισεν Περσῶν τοξοφόρων βασιλεύς.

De Persis Dionysius 1056.
Μοῦνοι γὰρ τ' Ἀσίης βασιληΐδος ἔθνος ἔχουσι,
Μοῦνοι δ' ἀπαύστον ὄλβον ἐπὶ μεγάροισιν ἵδοντο,
Ὅσσοι Μηρσίαν καὶ Σαρδίας ἐξαλαπάξαι.
Χρυσεά τοι κεῖνων μὲν ἐπὶ χροῒ τεύχεα φωτῶν,
Χρύσεα δ' αὖθ' ἵπποισιν ἐπὶ σωμάτεσσι χαλινά,
Χρυσῷ δ' ἀμφὶ πέδιλα ἐκοσμήσαντο πόδεσσιν.
Τοσσὸς γάρ σφισιν ὄλβος ἀπείριτος.

Hunc Persicorum armorum apparatum in prælio ad Issum cum Alexandro gesto describit Q. Curtius lib. 3. *Illi aureos torques, illi vestem auro distinctam habebant, manicatasque tunicas gemmis etiam adornatas.* Dion Chrysostomus Orat. 2. de Regno: Χρυσῶν φαλάρων καὶ χαλινῶν, ἅπερ τοὺς Πέρσας φασὶν ἐπιτηδεύειν. Splendidis hisce indumentis post victum demum Crœsum eos consuevisse testatur Ammianus Marcell. lib. 24. *Armillis uti, monilibusq; aureis, & gemmis assuefacti post Indiam victam & Crœsum.*

Persicum mare, & *Persicus sinus*, pars maris Rubri (quod Arabiam Fel. ad ortum alluit) inter Arabiam ad merid. & Carmaniam, Persidem, & Susianam ad Bor. ingrediens, & alluens, in longitudinem 10000 stad. patens ex Strabone, at ex recentioribus 225 leuc. Hisp. inter Teredonem, seu ostia Tigridis ad occ. & Armuziam inf. ad os illius in ort. Mela. 3. 8. *Persicus, quà mare accipit, utrinque rectis lateribus grande ostium, quasi cervice complectitur: deinde terris in omnem partem vastè & æquâ portione cedentibus, magno litorum orbe pelagus incingens, reddit formam capitis humani.* Ubi non potuit alio nomine sinum hunc appellare Mela, atque ab omnibus appellatur. Unum tantum invenio Theophrastum, cui sinus Persicus etiam vocetur Arabicus. Verba ejus lib. 4. cap. 19. sic concipienda sunt Ἐν κόλπῳ δὲ τῷ ἰσῷ (κεῖται δ' αὐτὸ ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ τῷ μὲν πρὸς ἕω) τοσοῦτον πλῆθος εἶναί φασι δένδρων, ὥστ' ἐπειδὰν ᾖ πλημμυρίς, ὅσ' ἀποχωρῶσι. Et sanè nulla est ratio, cur non æquè Arabicus, ac Persicus nominetur sinus, cum portionem ejus majorem cingant Arabes. Ad distinctionem tamen alterius Arabici, Persici sibi cognomen adscivisse videtur. Is. Vossius.

Persius, doctissimus Romanorum: Cicero de Orat. *C. Lucilius homo doctus, & perurbanus dicere soleat; Ea quæ scriberet, neque se ab indoctissimis, neque à doctissimis legi velle: quod alteri nihil intelligerent, alteri plus fortasse quàm ipse de se: qui etiam scripsit: Persium non curo legere (hic enim fuit, ut notamus, omnium fere nostrorum hominum doctissimus) Lælium Decimum volo, quem cognovimus virum bonum, & non illiteratum, sed nihil ad Persium.* Hæc Cicero.

Persius Flaccus, Poeta, Volaterris, Hetruriæ op. natus, claruit iisdem fere temporibus quibus Domitius Nero Imperium urbis Romæ suscepit. In Grammaticis præceptorem habuit Rhemnium Palæmonem Vicentinum, qui gravissimas inimicitias dicitur exercuisse cum M. Varrone: In Rhetoricâ Fl. Virginium. Annæum vero Cornutum, qui Philosophiæ studio excelluit, magnâ diligentiâ, singularique observatione coluit. Sat. 5.
——Teneros tu suscipis annos
Socratico Cornute sinu, &c.

Vide Casauboni notas ad Persii vitam à Probo, aut alio vetusto auctore scriptam. Quinctilianus lib. 10. *Multum & veræ gloriæ, quamvis uno libro, Persius meruit.* Martialis. 4. 29.
Sæpius in libro memoratur Persius uno,
Quam levis in totâ Marsus Amazonide.

Perta, op. in Galatiâ. Ptol.

Perusia, Hetruriæ civitas, ab Achæis condita, in quâ L. Antonius ab Oct. Augusto obsessus, cum extremâ fame laboraret, coactus est deditionem facere. Luc. l. 1.
His, Cæsar, Perusina fames, Mutinæq; labores
Accedant fatis. ———

Incolæ *Perusini*. Trogus lib. 20. *Perusini originem ab Achæis ducunt.* Straboni, Ptolemæo, ac Dioni Περουσία; Diodoro, Appiano, ac Procopio Περυσία; Stephano Περυσῖνοι dicitur. Hodie *Perugia* dicitur.

Pescennius, vir Ciceroni perbenevolus; ut ipse ait, scribens Terentiæ uxori lib. 14. Fam. ep. 4 *Pescennius est perbenevolus nobis, quem semper spero tui fore observantem.*

Pescennius Niger, Imp. Rom. cujus vitam scripsit Ælius Spartianus.

Pesendia, Æthiopiæ sub Ægypto gens. Ptol.

Pesici, Hisp. Tarraconensis pop. in orâ maris Cantabrici. *Pæsici* Ptolemæo.

Pessinus, untis, urbs Galatiæ in Phrygiæ magnæ confin. cui adscribitur à Livio, sub Agdisti monte, in quo Atys tumulatus creditur, teste Pausaniâ in Atticis. Hic Cybele, cujus simulachrum augustum ibi habebatur, culta est, quæ ideirco *Pessinuntica* dicta fuit, teste Apuleo.

Mem. Strabo lib. 12. Livius lib. 29. *Civitatem eo tempore recens religio invaserat, invento carmine in libris Sibyllinis, propter crebrius eo anno de cælo lapidatum inspectis. Quandoque hostis alienigena terræ Italiæ bellum intulisset, eum pelli Italiâ, vincique posse, si mater Idæa Pessinunte Romam advecta esset.* Idem ibidem: *Oratores Romani Pergamum ad Regem venerunt. Is legatos comiter acceptos, Pessinuntem in Phrygiam deduxit, sacrumque his lapidem, quem Matrem Deûm esse incolæ dicebant, tradidit, & deportare Romam jussit.* Herod. lib. 1. Αὐτὸ μὲν τὸ ἄγαλμα διοπετὲς, ὥς λέγουσιν· οὔτε γὰρ τὴν ὕλην, οὔτε τεχνίτας ὅστις ἐποίησεν ἐγνωσμένον, οὐδὲ ψαυστὸν χειρὶ ἀνθρωπίνῃ. Τοῦτο δὲ πάλαι ἐξ οὐρανοῦ κατενεχθῆναι λόγος ἔς τινα τῆς Φρυγίας χῶρον. Πεσσινοῦς δὲ ὄνομα αὐτῷ, τὸ δὲ χωρίον ἐσχηκέναι λαβεῖν τὸ τοῦνομα ἐκ τοῦ πεσόντος ἀγάλματος ἐξ οὐρανοῦ πρῶτον ἐκεῖσε ὀφθέντος. Quæ sequuntur Latinè adscribam. *Licet apud alios compertum, pugnam illic Ilum Phryga, Tantalumque Lydum inter se conseruisse, sive de viâ ortam, sive potius ob raptum Ganymedis. Cumque diu æquis viribus decertatum foret, ac permulti utrinque cecidissent, nomen ex eâ clade loco esse impositum. Hic etiam fama fert Ganymedem, ipsum trahentibus in diversa germani, atque amatoris manibus, vitâ esse orbatum, sublatumque è medio, pro calamitatis solatio, relatâ ad Jovem raptorem fabulâ, divinis fuisse honoribus affectum. In hoc, quem diximus, Pessinunte, Phryges olim Orgia colebant, ad ipsum fluvium Gallum, à quo etiam evirati Deæ sacerdotes cognominantur. Sed ubi res Romana crevit, responso accepto, mansurum imperium, atque ad summam auctum iri, si Pessinuntiam Deam ad se transferrent: missi in Phrygiam legati sunt petitum Deæ simulachrum. Quod quidem facilè concessum est, consanguineos se dictitantibus, atque ortundos ab Æneâ Phryge. Quum itaque navigio devectum simulacrum ad ipsa Tiberis fauces appulisset, quibus tum Romani vice portuum utebantur, confestim divinâ quadam vi navigium substitit, neque ullis Romani pop. certatim trahentis moveri viribus potuit, donec Vestalis Sacerdos adesset. Ea, cum virginitatem perpetuo servandam polluisse falsò argueretur, damnationem metuens, supplex petiit à populo, ut judicium de se Deæ Pessinuntiæ committerent. Quo impetrato, zonam resolvit, clarè precata, ut si immeratam se esse, ac virginem Dea sciret, navim progredi juberet. Quæ ubi dixit, statim alligatam zonam manu ducta navis sequi cœpit. Ita sunt pariter Romani manifestam numinis divinitatem, atque innocentiam virginis admirati.* Hæc Herodianus.

Pessium, Jazygum Metanastarum urbs. Ptol.

Pesuri, pop. Lusitaniæ. Plin. Quorum tractus *la Comarcadi Covilhan*, teste Resendio, apud Tagum & Cudam flu.

Petalia, Eubœæ urbs. Strabo.

Petaliæ, inf. quatuor in Euripo Euboico. Plin.

Petalus, unus ex iis, qui in aulâ Cephei regis, Perseo vim inferre conati ceciderunt. Ovid. Met. 5.

Petalus irridens, Stygiis cane cætera, dixit.

Petavonium, op. Hisp. Tarracon. Ptol. *Venenza* hodie Ambr. Moral.

Petelia, Lucanorum metropolis, occurrit apud Samnites, quâ Româ in Græciam pedestri itinere itur. Strabo lib. 6. hodie *Policastro*.

Petellides Gnosius, historias composuisse dicitur Hygino in Poet. Astronom. quo loco de Arctophylace tractat.

Petenisus, Galatiæ op. Ptol.

Peteon, urbs Bœotiæ. Steph.

Petesucus, Rex Ægypti, qui primus in Heracleopolite domo ædificavit Labyrinthum. Plin. 36. 13.

Petilia, Plinio, Ptolemæo, ac Stephano, Magnæ Græciæ urbs, non procul à Lacinio promuntorio; à Philoctete condita, ἀπὸ τοῦ πέτεσθαι, ut volunt, i. e. *à volando*, quòd ex volatu avium sumpto augurio, ibi futuræ urbi locus sit delectus. Virg. Æn. 3.

Parva Philoctetæ subnixa Petilia muro.

Πετηλία Straboni. Vide *Petelia*.

Petirgala, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Petorsi, magna & populosa gens Libyæ. Steph.

Petosiris, Ægyptius Mathematicus insignis. Plin. 7. 48. Juven. Sat. 6. ——*Capiendo nulla videtur*

Aptior hora cibi, nisi quam dederit Petosiris

Petovio, Col. & urbs Pannoniæ sup. in Stiriâ ad Dravum flu. *Petavium* Ptolemæo, *Petobio* Ammiano, *Pœtovio* Appiano & Antonino, vulgo *Pettaw* Lazio & Rhenano.

Petra, Arabiæ op. Nabatæorum metropolis, unde ea pars *Petræa* nuncupatur. Steph.

Petra, op. Siciliæ. Πέτρα πόλις, teste Ptolemæo. Opidani Diodoro Πετρῖνοι, unde Ciceroni & Plinio *Petrini*, *Petrenses* vero Solino cap. 11. *Stagnum Petrensium*, inquit, *serpentibus noxium est, hominibus salutare.* Silio l. 14. hoc op. derivativo vocabulo dicitur *Petræa*. Sic n. ille.

Romanos Petræa duces, Romana petivit

Fœdera Callipolis, lapidosique Engyon arvis.

Ptolemæus, magnus totius Orbis terrarum, non tantum Siciliæ, turbator, rectè quidam Petram ab Engyo ab occasu opposuit, at malè ac perperam utrumque opidum inter Ennam & Syracusas locavit. Hodie *Petraglia* vocatur, teste Cluverio, qui plures *Petras* in hâc insulâ olim fuisse, & etiamnum esse affirmat.

Petra, op. Macedoniæ in orâ maris Jonii apud Dyrrhachium, *Lachi*, teste Nigro. Ejus meminit Lucanus lib. 6. vers. 16. & 70.

Petræa, nympha, Oceani ac Tethyos filia. Hesiod. in Theog.

Petræon, urbs Lazica, quæ etiam *Justinianea* appellatur à Justin. Imp. quod ex ejusdem novellis annotavit Stukius.

Petreius Atinas, Cimbrico bello primipilus sub Qu. Catulo, exclusam ab eo legionem suam hortatus, Tribunum suum dubitantem per castra hostium erumpere interfecit, legionemque eduxit: donatus propterea coronâ gramineâ ob servatum exercitum. Plin. 22. 6.

Petreius, Legatus sub C. Antonio Cos. Catilinam vicit, & occidit. Legatus Cæsaris in Galliâ multa præclara gessit. Post à Cæsare, cum Pompeii partes secutus esset, primùm in Hispaniâ, iterum deinde in Africâ victus cum rege Jubâ se cum eodem mutuis vulneribus confecit. Cæsar. Sallust. Appianus.

Petrinum, op. cum arce Campaniæ apud Sinuessam urb. excisam. Horat. Ep. lib. 1. ad Torquatum

Vina bibes iterum Tauro diffusa, palustres

Inter Minturnas, Sinuessanumque Petrinum.

Roccha di M. Dragone, teste Cruquio. *Petrinum* etiam, inquit Ferrarius, op. amplum Salentinorum apud Neritum urb. 3. m. p. distans, Aletium versus 13.

Petroburgum. urbs Angliâ episc. inter Bedfordiam 24. & Lincolniam 40. mill. Vulgo *Peterborough*.

Petrocorii, *Petrogori* Plin. pop. & urbs Gall. Aquitan. Pop. *les Perigourdins*, & regio *Perigord* appellatur, à Tolosanis Tarne flu. discreta; urbs vero quæ Aimoino & al. posterioribus Petrogoricum, & Petrogorica, vulgò *Perigueux*, inter Burdigalam 20. & Lemovicos 12. leuc. quot ferme ab Engolismâ.

Petromantalum, op. Gall. Celt. ad Sequanam flu. à Lut. Paris. ad 22. leuc. Rothomagum versus, Meulano opido propinquum, 4. leuc. distans.

Petronia, fluviolus Latii apud Romam fluens in Tiberim, quem magistratus in campo aliquid acturi transibant. Festus.

Petronia, uxor Vitellii. Suetonius.

M. Petronius Passer, memoratur Varroni de R. R. lib. 3. Fors hic est M. ille *Petronius*, qui Catonem, à Cæsare Consule in carcerem duci jussum, sequutus est. Quumque Cæsar increparet, quòd ante senatus dimissionem digrederetur, *Malo*, inquit, *esse cum Catone in carcere, quàm hic tecum.*

Petronius, Ægypti præfectus ab Augusto missus Cornelio Gallo successit, adversus Æthiopas bellum gessit, quibus regina Candace imperabat, virili quidem animo mulier, sed altero capta oculo. Strabo lib. 17.

Petronius Granius, Centurio octavæ legionis sub Cæsare Gallico bello militans, cum navis ejus, quâ Quæstor designatus in Africam vehebatur, in Scipionis potestatem venisset, & ceteris interfectis, Quæstor Scipio incolumitatem polliceretur; respondit, Cæsarianis aliis incolumitatem dare, non accipere consuevisse: Quo dicto

dicto se gladio transverberavit. Plutarchus in Cæsare.

Petronius, Ælii beneficio ex humili loco ad equestrem ordinem pervenerat; mox cum Ælius Placentiæ, ne in manus hostium veniret, gladio incubuisset, Petronius quoque qui morientem juverat, super eum cecidit. Valerius Max. de Amicitiâ.

Petronius Arbiter, Poeta sub Nerone, qui Principis sui vitam sub exoletorum nominibus descripsit. *Elegantiæ Arbiter* Tacito dicitur Annal. lib. 12. ubi narrat, ut se erudito luxu perdiderit. Non minus *Nequitiæ Arbitrum* dixeris; scriptorem, ut jam alii dixere, *purissimæ impuritatis*. De eo judicia veterum ac juniorum accuratè editores collegerunt. Ubi plures *Petronios* invenias.

Petronius, pater Vespasiani Cæsaris.

Petronius Perpenna, Constantinianas Thermas in pristinum splendorem restituit.

Petronius Diodorus medicus, scripsit Antilegomena, citatur à Plinio lib. 20. cap. 8.

Petronius, poeta cujus aliqua de medicinâ versibus conscripta, ad nostram ætatem pervenerunt. Volat.

Petrosaca, parva reg. Arcadiæ. Steph.

Petrossa, insula Ciliciæ. Steph.

Petrus, nomen unius Apostoli ex duodecim, à Christo Domino suo sic nominati. Joan. 1. qui primus *Simon* dicebatur. Cæterùm de vitâ & gestis Sti Petri vide Salmeronem Tom. 12. Tract. 60. pag. 387.

Petrus Lombardus, Parisiorum Episcopus, summus Theologus, cujus extat opus Sententiarum Theologicarum. Floruit sub Ludovico Crasso Francorum Rege.

Petrus Altissiodorensis, Græcorum Imperator, ab Epirotarum duce ex insidiis captus est. A. D. 1125.

Petrus, Hisp. Rex crudelissimus, cunctam Hispanorum nobilitatem, ac proximos quosque de medio sustulit. A. D. 1348.

Petrus, Hungariæ Rex, regno pulsus ab Imp. Henrico restitutus est A. D. 1043.

Petrus, Arragonum rex, Siciliâ potitus, A. D. 1283.

Petuaria, op. Albionis in Angliâ. Ptol. Recent. Latinis Beverlacum in orâ ad ort. apud Hullam portum, ab Eboraco 20. m. p. *Beverley* Camdeno.

Petubastis, Rex Ægypti, an. ante U. C. 70.

Petuscum, dicta est ea regio Urbis, quam Romulus obversam posuit eâ parte, in quâ plurimum erat agri Romani ad mare versus, & quâ mollissimè adibatur urbs, quum Hetruscorum agrum à Romano Tiberis discluderet, & cæteræ vicinæ civitates colles aliquos haberent oppositos. Festus.

Peuce, ins. Mysiæ infer. ad ostia Istri flu. *Barillana* Leoni Gotecio, *Piziua* vero Nigro. Ejus mem. Claud. de 4. Cons. Honor.

Corporibus premitur Peuce per quinque recurrens
Ostia. ————

Lucan. lib. 3. ———— *Sparsamque profundo*
Multifidi Peucen unum caput alluit Istri.

Mart. lib. 7. ep. 84.

I liber ad Geticam Peucen, Istrumque tacentem.

Dionysius ubi de Istro.

[illegible] Πεύκην.

Val. Flac. lib. 8.

Insula Sarmatica Peuce stat nomine nympha,
Torvus ubi & ripâ semper metuendus utrâque
In freta per sævos Ister descendit Alanos.

Idem ibidem. ———— *Ostia donec*
Danubii, viridemque vident ante ostia Peucen.

Peucestes, Alexandri M. servator. Vide Q. Curtium lib. 9. cap. 5.

Peucetia, vulgò *Terra di Bari*, Apulia sic ad alterius differentiam (quæ *Daunia* dicitur) nominata; reg. Italiæ in regno Neapolitano, ad oram maritimam, inter Apuliam Dauniam (à qua Aufido fluvio separatur) ad occid. & Japygiam ad orr. In quâ Barium metropolis. Pop. *Peucetii* Plinio, Straboni, & aliis. Ovid. Met. 14. *Peucetiosque sinus, Messapiaque arva reliquit.*

P H.

Phabiranum, vulgò *Bremen* P. Apiano, urbs Germ. in Saxoniâ ad Visurgim flu. in Frisiæ confin.

Phaccusa, op. olim, nunc pagus Ægypti, inter Nilum & sin. Arabicum. Strabo. *Phacusa* Ptolemæo, *Phacussa* Stephano.

Phacee, vel *Pekah*, Romeliæ, vel Remaliæ fil. 4 Reg. 15. Lat. *aperiens*.

Phaceia, filius Menahem. 4 Reg. 15. Lat. *aperiens Dominus*.

Phacion, op. Thessaliæ. Thucyd. lib. 4. Gentile *Phacius*. Steph.

Phacussa, vide *Phaccusa*.

Phadaia, pater Zebda. 4 Reg. 23. Filius Jechoniæ, 1 Par. 2. Lat. *redemptio Domini*.

Phadassur, vel *Pedazur*, pater Gamaliel principis tribûs Manasse. Num. 1. Lat. *redemptor fortis*, vel *redimens petra*, vel *redemptio plasmationis*.

Phadon, nomen viri. 1 Esdr. 2. Lat. *redemptio ejus*, aut Syriace, *jugum*, vel *juga*, sc. boum.

Phaa, proprium nomen suis Cremyoniæ.

Phaacia, ins. maris Jonii Epiro adjacens quæ & *Corcyra*. Pop. *Phaaces*, otio olim, luxuique dediti; unde *Phaacem* pro homine bene curato, ventrique & gulæ addicto usurpat Horat. Epist. lib. 1. ad Valam.

Pinguis ut inde domum possim, Phaaxque reverti.

Phaaces autem sic dicti sunt qu. *eminentes*, ex Arabicâ linguâ, quâ פאיק *Phaik* dicitur qui vel opibus, vel dignitate præ cæteris eminet. Unde Poeta eos appellat Ἀγχιθέους, id est, ἰσοδαίμονας, ut rectè interpretatur Hesychius post veteres Scholiastas. Ex quo rerum successu factum ut tandem insolescerent, & nimio fastu turgerent, quod ex Aristotele colligit idem Hesychius in Κερκυραίᾳ. Bochartus. Phæacum regio mirâ pomorum copiâ pollet. Ovid. Met. 15.

Proxima Phaacum felicibus obsita pomis
Rura petunt. ————

Juvenalis Sat. 5. ———— *Illa jubebit*
Poma dari, quorum solo pascaris odore,
Qualia perpetuus Phaacum auctumnus habebat.

Propertius 3. 2.

Nec mea Phaacias æquant pomaria silvas.

Lege *Phaaces*.

Phadimus, cursor nobilis. Statius lib. 6.

Et hic Isthmiacâ victor clamatus arenâ
Phadimus, alipedumque fugâ pragressus equorum
Ante Dymas. ————

Phadimus, Byzantius fuit Elegiographus poeta.

Phadon Atheniensis, in convivio à 30. Tyrannis necatus. Hujus filiæ virgines erant, quæ, ut virginitatem servarent, invicem se complexæ in puteum se præcipitavere. Fuit alius hoc nomine Elidensis, Socratis auditor, ingenio liberali: qui, (ut quidam scripserunt) servivit lenoni, perinde qu. meritorius puer, quæstuariumque mancipium. Eum Cebes Socraticus emisse dicitur, habuisseque in philosophorum disciplinis, atque is postea illustris philosophus fuit, cujus nomini Plato librum *De immortalitate animæ* dedicavit. Vide Gell. l. 2. c. 18. & Diog. Laertium in vitis Philosophorum.

Phadra, Minois Cretensium Regis filia, uxor Thesei, quæ amore Hippolyti privigni capta, cum ipsum adducere non potuisset, ut parentum thalamum conspurcaret, apud patrem eum detulit, tanquam stuprum sibi inferre voluisset. Cui delationi temerè fidem adhibens Theseus, Neptunum invocavit, ut de filio supplicium sumeret. Cujus precibus exauditis, Neptunus Hippolyto in maris litore currum agitanti phocas immisit, quarum conspectu territi equi, relictâ viâ, currum per saxa & avia traxerunt, Hippolytumque frustra retinentem, lorisque implicitum, varias in partes distraxerunt. Phadra autem suâ sponte laqueo vitam finivit. Plut. Vide Diod. Sic. lib. 5. & *Hippolytus*. Prop. 2. 1.

Seu mihi sint tangenda noverca pocula Phadra.

Auson. *Suasi quod potui, tu alios modo consule. Dic quos?*
Phadra & Elisa tibi dent laqueum, aut gladium.

Phadrus,

Phædrus, unus ex discipulis Platonis, cujus nomine Plato librum edidit, qui inscribitur *Phædrus*.

Phadyma, Otanis nobilis Persæ filia. Herodotus l. 4.

Phamonoe, vel potius *Phemonoe*, virgo prima Delphici Apollinis vates fuisse dicitur, carmenque Heroicum invenisse. Plin. lib. 10. Strab. lib. 9. Lucan. lib. 5.

Phemonoen errore vagam, curisq; vocantem
Corripuit, cogitque fores irrumpere templi.

Phantana, Rhætiæ urbs. Ptol. Alio nomine *Phabiana castra*. Hodiè *Bebenhusium*.

Phanomerides, mulierum Laconicarum epithetoo ab Ibyco primitus excogitatum. Plutarchus: Ἡ Λάκαινα Φαινομηρίς. Etiam Peleus apud Euripidem in Andromache de Spartanis mulieribus verba faciens:

——— Οὐδ' ἂν εἰ βούλοιτό τις
Σώφρων γένοιτο Σπαρτιατίδων κόρη,
Αἳ ξὺν νέοισιν ἐξερημοῦσαι δόμους,
Γυμνοῖσι μηροῖς, καὶ πέπλοις ἀνειμένοις
Δρόμους, παλαίστρας τ' οὐκ ἀνασχετοὺς ἐμοὶ
Κοινὰς ἔχουσι. ———

Hinc est quod Poetæ eas *nudas* vocant. Ovidius in Ep. Paridis ad Hel.

More tuæ gentis nitidâ dum nuda palæstrâ
Ludis, & es nudis fœmina mixta viris.

Et Propertius 3. 13.

Multa tuæ, Sparte, miramur jura palæstræ,
Sed mage virginei tot bona gymnasii;
Quòd non infames exercet corpore ludos
Inter luctantes nuda puella viros.

Phaethon, Clymenes Nymphæ & Solis filius fuisse dicitur, qui cum Epapho, Jovis filio non cederet, seque Solis filium esse gloriaretur, hunc falsò gloriari inquit Epaphus, teste Ovidio Met. lib 1.

Nunc Epaphus magni genitus de semine tandem
Creditur esse Jovis, perq; urbes juncta parenti
Templa tenet: fuit huic animis æqualis & annis
Sole satus Phaethon, quem quondam magna loquentem,
Nec sibi cedentem, Phœboq; parente superbum,
Non tulit Inachides: Matrique, ait, omnia demens
Credis, & es tumidus genitoris imagine falsi.
Erubuit Phaethon, iramq; pudore repressit,
Et tulit ad Clymenen Ephaphi convitia matrem.

Quæ scripta sunt etiam à Tzetze Chil. 4. Hist. 137. At Pausanias in Atticis Cephali satu natum esse ex Aurorâ Phaethontem scribit: quod etiam testatur Hesiodus in Theogoniâ.

Τιθωνῷ δ' Ἠὼς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυστὴν,
Αἰθιόπων βασιλῆα, καὶ Ἠμαθίωνα ἄνακτα·
Αὐτάρ τοι Κεφάλῳ φιτύσατο φαίδιμον υἱὸν
Ἴφθιμον Φαέθοντα, θεοῖς ἐπιείκελον ἄνδρα.

Fabulati sunt igitur Phaethontem Epaphi contumeliis inflammatum, ut nobilitatem sui generis universis hominibus patefaceret, ad Solem patrem suum contendisse, & precibus tandem impetrasse, ut is jure jurando polliceretur, quicquid Phaethon poposcisset, se concessurum. Tum vero Phaethon rogavit, ut currum, lucisque administrationem sibi per unum diem concederet: id cum graviter ferret Sol, neque tamen negare posset quod jurando affirmaverat, multis rationibus conatur filio persuadere, ne rem tam arduam aggrederetur, quæ multò majorem peritiam & animi constantiam requireret. Verùm cum nihil neque monendo, neque deterrendo, neque rogando, ut à re tantâ abstineret, proficeret, invitus illi currum habenasque equorum tradidisse dicitur, ut luculentissimè scripsit Ovidius Mutationum lib. secundo, & Lucianus in Dialogis Deorum. Cum igitur acceptum currum ob metum Scorpionis retinere intra certam viam Phaethon ignorasset, effecit, ut modo terrarum orbis acerbitate caloris propinquioris conflagraret, regionesque vel ad cardines mundi insuetum æstum sentirent; modoque tellus Æthiopum gravissimis, & insuetis frigoribus premeretur. Id cum sensisset Jupiter, veritus ne genus animantium penitus periret, fulmine cœlesti Phaethontem de curru dejecit: qui ad ripas Eridani cecidit, ut ait Apollonius lib. 4. Argonaut.

——— Ἐς δ' ἔβαλον μύχατον ῥόον Ἠριδανοῖο
Ἔνθα ποτ' αἰθαλόεντι τυπεὶς πρὸς στέρνα κεραυνῷ,
Ἡμιδαὴς Φαέθων πέσεν ἅρματος Ἠελίοιο
Λίμνης ἐς προχοὰς πολυβενθέος, ἡ δ' ἔτι νῦν περ
Τραύματος αἰθομένοιο βαρὺν ἀνακηκίει ἀτμόν.

Cic. De officiis: *Phaethonti filio Sol facturum se esse dixit, quicquid optasset. Optavit ut in currum tolleretur; Sublatus est, atque is antequam constitit, ictu fulminis deflagravit. Quanto melius fuerat & hoc promissum patris non esse servatum.* Lucretius lib. 5. inquit Solem post mortem filii collegisse equos, atque suetum cursum peregisse.

At pater omnipotens irâ tum percitus acri
Magnanimum Phaethonta repenti fulminis ictu
Deturbavit equis in terram: Solq; cadenti
Obvius æternam suscepit lampada mundi,
Disjectosque redegit equos, junxitq; trementes,
Inde suum per iter recreavit cuncta gubernans.

Fingitur autem Phaethon decidisse de curru paterno (inquit Lucianus) eo quod investigavit cursum Solis, præventusque morte, artem reliquit imperfectam. Ejus vero tempore de cœlo delapsæ sunt flammæ, quibus (ut Author lib. de Mundo meminit) multæ regiones ad Occidentem caustæ sunt. Hanc ob causam fingitur orbis terrarum, eo currum agente, inflammatus. Fabula autem ad mores relata exprimit imaginem temerarii & ambitiosi Principis, qui gloriâ & regnandi cupiditate incensus, cogitat sublimia, & *concipit æthera mente*, uti loquitur Ovidius, qui in hac fabulâ pingendâ poeseos omnia ornamenta singulari quodam artificio adhibet. Horat.

Terret ambustus Phaethon avaras
Spes. ———

Ovidius lib. 1. Trist.

Vitaret cœlum Phaethon, si viveret; & quos
Optarat stultè tangere nollet equos.

Hinc *Phaethonteus*. Claudianus:

Et Phaethontea perpessus damna ruina
Eridanus. ———

Martialis l. 4. ep. 25.

Æmula Bajanis Altini litora villis,
Et Phaethontei conscia sylva rogi.

Item *Phaethontis*. Idem Mart. ep. 32.

Et latet, & lucet Phaethontide condita gutta.

Et *Phaetontias*, unde *Phaethontiades* Virgilio Ecl. 6.

Tum Phaethontiadas musco circundat amaræ
Corticis, atq; solo proceras erigit alnos.

Id est, sorores Phaethontis, quæ dum extinctum fratrem insolabilitèr lugerent, conversæ sunt in alnos, vel ut alii volunt, in populos, quarum lachrymæ in Electrum erant conversæ: Dionysius de situ Orbis.

Τοὺς δ' ἐπὶ Πυρηναῖον ὄρος, καὶ δώματα Κελτῶν,
Ἀγχόθι πηγάων καλλιρρόου Ἠριδανοῖο,
Οὗ ποτ' ἐπὶ προχοῇσιν ἐρημαῖαι ἀνὰ νύκτα
Ἡλιάδες κώκυσαν ὀδυρόμεναι Φαέθοντα.
Κεῖθι δὲ Κελτῶν παῖδες ὑφήμενοι αἰγείροισι
Δάκρυ ἀμέλγονται χρυσαυγέος ἠλέκτροιο.

Ovid. Met. 2.

Inde fluunt lachrymæ, stillataq; Sole rigescunt
De ramis electra novis, quæ lucidus amnis
Excipit, & nuribus mittit gestanda Latinis.

Idem Pont. 1. 2.

Vos quoq; felices, quarum clamantia fratrem
Cortice velavit populus ora novo.

Val. Flac. lib. 5.

Flebant populeæ juvenem Phaethonta sorores.

Lucan. lib. 2. de Eridano.

——— *Hunc fabula primum*
Populeâ fluvium ripas umbrasse coronâ:
Cumque diem pronum transverso limite ducens
Succendit Phaethon flagrantibus æthera loris,
Gurgitibus raptis penitus tellure perustâ,
Hunc habuisse pares Phœbeis ignibus undas.

Papinius Theb. ult.

Sic Hyperionium tepido Phaethonta sorores
Fumantem lavere Pado, vix dum ille sepulcro
Conditus, & flentes stabant ad flumina sylvæ.

Qu. Smyrnæus lib. 5.

Ἠλιάδων

Ἤλεκτρον δ' ἀπὸ τοῖον ἀείδεται, τό ῥά τε φασὶν
Ἔμμεναι ἠελίοιο πανομφαίοιο θυγάτρων
Δάκρυ· τὸ δὴ Φαέθοντος ὑπὲρ κταμένοιο χέοντο
Μυρόμεναι μεγάλοιο παρὰ ῥόον Ἠριδανοῖο.

Vide Diod. Sic. prolixè hanc fabulam interpretantem lib. 4.

Phago, *onis*, vir adeo gulosus, & vorax, ut adhibitus mensæ Aureliani, aprunt integrum, centum panes, vervecem & porcellum uno die comederit, biberitque orcam vini. Flav. Vopiscus.

Phagres, urbs Thraciæ. Gentile *Phagresius*, & *Phagresens*. Steph. ex Thucyd. lib. 2.

Phagrorion, quæ & *Phagroriopolis*. Civis *Phagriopolites*. Alex. Polyhistor in Ægyptiacis. Steph. Cæterum *Phagroriopolis*, ut videtur, à *phagris* piscibus nomen habet: Sicut & *Phagroriopolitana* præfectura, & regio sita in sinu Arabico ad mare Rubrum. Strab. lib. 17.

Phahat-Moab, nomen viri. 1 Esdr. 2. Lat. *dux Moab*, vel *dux*, sive *fovea ex patre*.

Phai, nomen Adar, regis septimi in Edom. 1 Par. 1. quæ Gen. 36. dicitur *Phau*. Lat. *ululans*, aut *gemens*, aut *apparens*.

Phalacra, cacumen Idæ montis, ubi cæsa est materies, à quâ fiebant naves Paridis (quæ ideo *Φαλακραῖαι νῆες* Lycophroni dicuntur) post id temporis nudata arboribus à calvitie nomen invenit.

Phalacreus, vicus Libyæ. Item Æoli filius. Hom. Odyſ. 10.

Phalacron, promontorium Corcyræ. Steph.

Phalæsia, urbs Arcadiæ. Paus. lib. 2.

Phalaiah, nomen viri. 2 Esdr. 8. Lat. *miraculum*, sive *occultum Domini*.

Phalanna, urbs Perrhæbiæ à *Phalanne* Tyri filiâ. Hecatæus *Hippiam* vocat. Ephorus *Phalannea*. Alia est Cretæ quæ *Phalannaa* dicitur, teste Stephano.

Phalanthus, urbs & mons Arcadiæ. Pauſo. lib. 8.

Phalanthus, Lacedæmonius quidam, Tarenti in Italiâ conditor. Nam cum in eo bello, quod Lacedæmonii cum Atheniensibus gesserunt, utrinque vires attritæ essent, Spartiani juventute exhausti edixerunt, ut virgines quibuslibet nullo discrimine sui copiam facerent. Sedatis autem bellis, juvenes incertis parentibus nati, cùm & patriæ & sibi essent opprobrio (nam *Partheniatæ* dicebantur) accepto duce Phalantho, octavo ab Hercule, patriam reliquerunt, delatique ad breve opidum Calabriæ, quod Tharos Neptuni filius condiderat, id auxerunt, & prisco nomine Tarentum appellarunt. Horat. Carm. 2. Od. 6.

Dulce pellitis ovibus Galesi
Flumen, & regnata petam Laconi
Rura Phalantho.

Ubi vetus Commentator. *Phalanthus Lacedæmonius fuit, ejectus patriâ hâc de causâ, quòd absentibus Lacedæmoniis, eorum filiæ ex servis gravidæ pepererant: quos filios tali culpâ genitos, reversi à bello Lacedæmoner, patriâ ejecerunt: quorum dux Phalanthus fuit, qui Tarentinam condidit civitatem, ut fertur, octavus ab Hercule.* Unde Silius lib. 11.

Inde Phalantheo levitas animosa Tarento
Ausonium laxare jugum.

Martialis lib. 8. 28.

Apula Ledæi tibi floruit herba Phalanthi,
Quâ Saturat Calabris culta Galesus aquis.

Et lib. 5. ep. 38.

Agnâ Galesi mollior Phalanthini.

Phalanx, Arachnes frater, Atticæ reg. incola, ubi adolevisset, artem militarem à Pallade didicisse fertur, cum Arachne soror omnia illa diligenter didicisset, quæ spectant ad telæ conficiendæ & ad fuendi artificium. At cum Phalanx rem habuisset cum sorore, fama est, ita facti turpitudine commotam esse Deam, tamq; graviter facinus tulisse, ut ambos in serpentes viperas verterit. Arachne gravida ex fratre jussa est à Pallade non sine maximo vitæ discrimine parere; quare à filiis corrosa fuit: quod etiam cæteris ejusdem generis dicitur postmodum accidisse. Nat. Com. lib. 6. cap. 22.

Phalara, civitas à *Phalaro* amne Ithomiæ Minervæ proximo. Plin. 4.7. Item urbs Thessaliæ prope Lamiam. Steph.

Phalaris, crudelissimus Agrigentinorum tyrannus, qui præter cætera novorum suppliciorum instrumenta, taurum æneum habuit, Perilli cujusdam arte fabricatum, in quem immissi damnati, igne subjecto, bovis mugitum edebant. cujus muneris nomine cum artifex non leve munus speraret, jussu tyranni in Taurum conjectus primus artis specimen præbuit. Ipse quoque Phalaris, cùm nimia ejus atrocitas ulterius ferri non posset, facto in eum universorum civium impetu, correptus ei ipsi tauro, quo alios exusserat, inclusus, vivus crematus est. Juvenalis. ——*Phalaris licet imperet, ut sis*
Falsus, & admoto dictet perjuria tauro.

Inde *Φαλαρισμὸς* pro tyrannide apud Cicer. lib. 7. ad Attic. ep. 12.

Phalaria, Tusciæ urbs Catoni, *Phalerium* Straboni & Halicarnasseo. Hodie *Falare* vocari scribit Leander.

Phalasarna, urbs Cretæ. Steph.

Phaleg, vel *Peleg*, fil. Heber. Gen. 10. Lat. *divisio*.

Phaleha, nomen viri. 2 Esdr. 3. Lat. *scissura*, vel Syriacè *obsequium*.

Phalel, nomen viri. 2 Esdr. 3. Lat. *cogitans*, *orans*, vel *judicans*.

Phaleron, vicus & navale Atticæ, Neapolis etiam urbs in Opicis, in quam Parthenope Siren ejecta est, sic vocabatur. Alia est Thessaliæ juxta Oetam, quam Rhianus *Phalaron*, & *Phaleron* vocat. Steph.

Phalereus Demetrius Philosophus, dictus à *Phalero* portu, sive à *Phalariâ* provinciâ, Phanostrati fil. Theophrasti auditor, Athenis præfectus à Cassandro Macedonum principe, cum esset civis: qui (ut author est Strabo) non modo popularem non destruxit potentiam, sed etiam melius reformavit. Verum tandem invidia valuit, ut post Cassandri obitum, Ægyptum fugere coactus sit, & ejus inimici statuas plures trecentis conflavere. Hic tandem morsu aspidis periit, cum multa apud Ptolemæum in calamitoso otio scripsisset.

Phalereus quidam deploratus à medicis vomicæ morbo, cum mortem in acie quæreret, vulnerato pectore medicinam invenit ex hoste. Plin. 7. 50.

Phalerium, vide *Phalaria*.

Phalet, fil. Jahaddai. 1 Par. 2. Item fil. Azmoth, ibidem. Lat. *liberatio*, five *expulsio*.

Phaleth, fil. Jonathan. 1 Par. 2. Lat. *ruina*, sive *judicatio*.

Phalga, vicus medius inter Seleuciam Pieriæ, & Seleuciam Mesopotamiæ. Steph.

Phalisci, vide *Falisci*.

Phallica, apud Athenienses Bacchi sacra dicebantur à Pegaso Eleutheriensi instituta. Quum enim Pegasus Bacchi imagines ex Eleutheris, civitate Bœotiæ in Atticam reg. portaret, irrisus est ab Atheniensibus. Quod Bacchus ægrè ferens, pudenda hominum morbo gravissimo infestavit. Sciscitantibus autem iis, quo pacto liberari possent, responsum datum est, unicum remedium esse; Si cum honore & pompâ Bacchum exciperent: quod factum fuit. Ex ære tum privatim, tum publicè lignea virilia thyrsis alligantes per eam solennitatem gestabant. Vide *Dionysia*.

Phallu, fil. Ruben. Gen. 46. Lat. *mirabilis*, aut *occultus*.

Phalora, urbs Thessaliæ, inde *Phalorensis*, & *Phaloriaes*. Rhianus *Phalorium* vocat. Steph.

Phaloriae, urbs Locridis. Civis *Phaloriensis*. Steph.

Phalti, fil. Radhu, Num. 13. filius Lais, 1 Reg. 25. Est & nomen urbis 2 Reg. 23. Lat. *liberatio*, five *expulsio*.

Phaltias, fil. Ananiæ. 1 Par. 3. Lat. *liberatio*, aut *expulsio Domini*.

Phaltiel, idem. Fil. Ozan, Num. 34. Princeps tribûs Issachar, fil. Lais, 2 Reg. 3.

Phamizon, vicus Amalecæ, Australior Amiso, incolæ *Phamizonita*, regio *Phamizonia*, quæ & *Neapolis*. Steph.

Phamizonium, op. Cappadociæ ad Irin flu. Plinius lib. 6. cap. 3.

Phana, promunt. Chii, sic dictum quòd Latona illic apparuerit.

apparuerit. Steph. *Phanae* dicitur Ptolemæo, *Phaneus mons* Vibio. *Capo Mastucho* Sophiano, & Bellonio, *Panale* vero Favolio in suo Hodœporico Byzantino. Virgil. Georg. 2.

Tmolus & assurgit quibus & Rex ipse Phaneus.

Ubi fis vide Lud. de la Cerda.

Phanagoria, *Matriga* Theveto, *Mapatrinica*, Moletio, urbs olim episc. Sarmatiæ Asianæ ad Bosporum contra Theodosiam urbem Tauricæ. *Phanagore* Dionys. v.552. Ἠδ' ἐπὶ Φαναγόρη ὅ, τε ξυνὴν Ἑρμώνασσα.

Phaneas, nobilis Carthaginensis, qui bello Punico tertio ad Romanos defecit. Livius.

Phanesii, pop. in insulis Oceani Septentrionalibus, qui, teste Solino cap.32. habent aures adeo effusas, ut totum corpus illis contegant.

Phaneta, Græci apparentem dicunt Deum quoniam, cum adhuc nihil esset, primus ex infinito apparuit. Sol etiam sic dicitur.

Phanetus, vir Halicarnasseus, qui cum diu in amicitiâ & societate Amasis, regis Ægypti fuisset, tandem accusatus ex Ægypto ad Persas transfugit, & Cambysæ trajicere volenti in Ægyptum adhæsit, ejusque consilio Cambyses usus est: & cum viam non satis commodam ad trajiciendum comperiret, hic eum docuit per Arabiam iter facere. Herod. lib. 1.

Phaneus, mons in Chio ins. ferax optimi vini. Vide *Phana*.

Phania, vir quidam fuit, qui quia falsam de se præbuit opinionem, quasi multarum divitiarum vim domi constructam ac reconditam haberet, ejus dissimulatio abiit in proverbium, *Phania janua*.

Phanias, libertus App. Pulchri Cic. ep. Fam. lib. 3.

Phanodemus, historicus, cujus mem. Halicarnasseus Dionysius lib. 1. ubi memoriæ mandasse eum scribit *Attica Antiquitates*. Vide Voss. de H. Gr. p. 399.

Phanodicus, Deliaca scripsit, quorum lib. 9. citat Apollonii Scholiastes in lib. 1. Meminit & *Phanodici* Laertius in Thalete & Biante.

Phanoteus, orbs Phocidis. Steph.

Phantia, urbs Troadis, à Cumanis condita. Gentile *Phanieis*. Steph.

Phanuel, vel *Phanuela* Josepho, qui & *Peniel*, locus extra torrentem Jabboc in finibus Amorrhæorum in Rubeniâ forte, ubi Jacob, qui deinde Israel totâ nocte cum Angelo luctatus est. Gen.32. Hæc civitas Gedeonis exercitui panes negavit, cujus turrim destruxit Gedeon, & habitatores occidit. Judic. 8. Fuit autem contigua Tripoli, ubi mons Libanus definit. Item fil. Sesak. 1 Par. 8. & pater Annæ prophetissæ. Luc. 1. Lat. *videns Deum*, vel *faciem Dei*. Ideoque Strabo *Faciem Dei* vocat, lib. 16. Τῇ δὲ Τριπόλει συνεχές ἐστι τὸ τοῦ Θεοῦ Πρόσωπον, εἰς ὃ τελευτᾷ ὁ Λίβανος τι ὄρος.

Phanus, fuit quispiam, qui quum uxorem haberet adulterii suspectam, atrii fores sic occlusit, ut non nisi cum stridore, sonituque possent aperiri: verum cum illa per tegulas adulterum admitteret, vicini per jocum dicebant: *Phani ostium*; quo proverbio innuebant aliquid servatum frustra.

Phaon, juvenis Lesbius, qui à Venere Alabastrum unguenti dicitur accepisse, eoque oblitus omnium formosissimus evasisse, eximiâque pulchritudine, cùm alias mulieres Mitylenæas, tum præcipue Sappho poetriam ad sui amorem allexisse. Extat epistola Sapphûs ad Phaonem inter Ovidianas.

Phara, vel *Phura*, famulus Gedeonis. Jud. 7. Item urbs. 1. Mach. 9. Lat. *frugifer*, aut *crescens*, sive *vacca*.

Phara, vel *Phera*, urbs Cretæ à Misenis condita.Plin. 4. 2. Item urbs Messenes, ex quâ erant Aphareiadæ. Gentile *Pharuites*. Alia Achaiæ. Gentile *Phareu*, vel *Pharais*. Alia Bœotiæ. Gentile *Phareus*. Vide Steph.

Pharai, nomen viri. 2 Reg. 23. Lat. *hiatus*, sive *apertio*.

Pharam, rex Jerimoth. Jos. 10. Lat. *onager eorum*, vel *ferocitas eorum*, aut *fructificatio matris*, vel *taurus matris*.

Pharamundus, An. Dom. 428. vigesimus quartus Francorum Rex, à Franciâ Orientali in Occidentalem suum transtulit sedem, legemque tulit, quam Salicam vocant. Munst. lib. 2. Cosm.

Pharan, vel *Paran*, *Faran* adhuc in tab. recent urbs Arabiæ Petrææ, & mons ad sinum Arabicum in Ægypti confinio. Ptol. Lat. *pulchritudo*, sive *laus*, aut *gloriatio*, vel *propagines*.

Pharao, rex Ægypti. Suidas: Φαραώ, ὅτας ἐκαλοῦντο πάντες οἱ βασιλεῖς Αἰγύπτου, ἀπὸ τοῦ πρώτου Φαραώ. *Pharao* autem cognomen erat dignitatis, ut scribit Eusebius. Et Josepho in Antiquitatibus Pharaonis nomen secundum Ægyptios sig. Regem. Sic enim ille. Ὁ Φαραὼν κατ' Αἰγυπτίους βασιλέα σημαίνει. Quum ergo hoc honorificum nomen sit, malè refertur ad Hebræum פרע *nudare*, quòd auxilio Dei nudatus fuerit. Isidorus 7. 6. *Pharao nomen est non hominis, sed honoris, sicut apud nos Augusti appellantur reges, cum propriis nominibus censeantur. Exprimitur autem in Latinum denegans eum, utique Deum, sive dissipator ipsius: populi enim Dei fuit afflictor.* Apud Arabes autem quorum dialectus Ægyptiaca vocabula multa habet admixta פרעון *pharaon* est *crocodilus*, quo Ezechielem allusisse videtur cap. 29. & 32. Boch.

Pharathon, civitas Ephraim in monte Amalech. Judic. 12. Lat. *dissipatio*, vel *ruptura*, aut *denudatio ejus*, vel Syriacè *vindicta ejus*.

Pharathus, urbs Galilææ.	Stephanus.
Pharbelus, urbs Ægypti.	
Pharbetus, urbs Eretriensium.	
Pharcedon, urbs Thessaliæ.	

Phareusii, pop. Asiæ ad flo. Melam, in reg. Joniæ. Strabo lib. 8.

Phares, fil. Juda ex Thamar nuru suâ. Gen.38. Lat. *divisio*.

Phares, fil. Machir ex Maachâ uxore. Lat. *eques*, aut *dividens*, sive *exponens*, vel *declarans*.

Pharia, Ptolemæo, Pliniòque: Straboni vero *Pharus*, insula contra Dalmatiam, & Jaderam, quæ nunc vulgo *Lisna* Illyrico sermone dicitur. Est urbs in eâ, à quâ *Pharienses* pop. Ptol.

Pharis, flu. Armeniæ in Tigrim influens. Plin. 6. 27.

Pharis, urbs Laconiæ: cives *Pharitæ* Pausaniæ, vel *Phariæta* Homero.

Pharisæi, secta quædam apud Judæos, orta temporibus belli Punici tertii, cujus sectæ homines, non modo victu vitæque instituto à reliquo vulgo secreti erant, sed etiam veste & corporis cultu: quapropter Pharisæi vocantur, quæ dictio idem Hebræis sonat, quod Latinis *separati*. Suidas. Φαρισαῖοι, οἱ ἑρμηνευόμενοι ἀφωρισμένοι, παρὰ τὸ μερίζειν, καὶ ἀφορίζειν ἑαυτοὺς τῶν ἄλλων ἁπάντων, εἰς τε τὸ καθαρώτατον τοῦ βίου, καὶ ἀκριβέστατον, καὶ εἰς τὰ τῶν νομίμων ἐντάλματα. Φαρὲς γὰρ κατὰ τὴν Ἑβραΐδα γλῶτταν, ἀφορισμὸς ἑρμηνεύεται, ὁ διασπορά. Ejus generis hominum tanta fuit fatuitas, ut multo plus laborarent probi videri, quam esse; tanta superbia, ut neminem alterius sectæ virum bonum existimarent, quapropter Christus ubique exagitat eorum vanitatem. Vide Martinium in *Pharisæus*, & Fungerum in *Pharisæi*.

Pharmacia, sinus est ad Bosporum Thracium in Europâ. *Therapia* hodie dicitur, teste Gyllio.

Pharmacutrophi, Asiæ pop. Margianis, & Susisnis finitimi, qui se veneno alere consueverunt, unde & nomen illis inditum est. Plin. 6. 16.

Pharmacusa, duæ ins. exiles juxta Atticam reg. in mari Salaminiaco; in quarum alterâ Straboni lib. 9. sepulchrum Circes visitur; alia est supra Miletum, in quâ Attalus occisus est. Duplici s scribit Stephanus.

Pharnace, Cinyræ mater. Hesych. Κινύρας, Ἀπόλλωνος καὶ Φαρνάκης παῖς, βασιλεὺς Κυπρίων. Phœnicium vero nomen est פרנכי *Pharnace*, quòd *delicias* sonat. Bochartus.

Pharnaces, pop. Ægypti, qui in oculis geminas pupillas habent; aspectu quoque nocent. Plin. 7. 2. *Haud dissimile his genus Pharnacum in Æthiopiâ prodit Damon, quorum sudor tabem contactis corporibus afferat.*

Pharnaces, Mithridatis, Ponti regis filius, qui quum, ut ait Florus, magis discordiæ civilis inter Pompeium &

& Cæsarem fiduciâ, quàm virtutis suæ, infesto in Cappadociam agmine rueret, hunc Cæsar aggressus, uno & non toto prælio obtrivit more fulminis, quod uno eodemque momento, venit, percussit, abscessit. Unde est illud Suetonii in Cæsare cap. 37. *Pontico triumpho inter pompæ fercula trium verborum prætulit titulum.* Veni, Vidi, Vici, *non acta belli significantem, sicut cæteri, sed celeriter confecti notam.*

Pharnach, pater Elisaphan, principis tribus Zebulun. Num. 34. Lat. *taurus percutiens*, vel *percussus*, aut *confusus*, sive *fructificatio aromatum*.

Pharnacia, vel *Pharnacea*, reg. & urbs Pontica inter Cerasuntem & Trapezuntem. Steph.

Pharnacium, urbs Phrygiæ. Steph.

Pharnnebus Asibenus, vel *Nasibenus*, ut vult Salmasius, Persicam historiam condidit. Author Stephanus in Ἀντιόχεια.

Phatodeni, vel *Phatodini*, Germ pop. Ptol. *Meckelburger*, teste Gemma Frisio, *Suardones* Taciti, uti placet Peucero.

Pharos, vel *Faros*, nomen viri. 1 Esdr. 2. Lat. *pulex*, vel *culex*, sive *fructus tinea*.

Pharos, olim Ægypti ins. oblonga, parvaque, Canopico Nili ostio objecta; dieique unius navigatione (si Homero credimus) à continenti dirempta. Sic enim ille, Odys. 4.

> Νῆσος ἔπειτά τις ἐστὶ πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ
> Αἰγύπτου προπάροιθε (Φάρον δέ ἑ κικλήσκουσι)
> Τόσσον ἄνευθ' ὅσσον τε πανημερίη γλαφυρὴ νηῦς
> Ἤνυσεν, ᾗ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείῃσιν ὄπισθεν.

Ad quæ verba Aristides in descriptione Ægypti ait: Ἐγὼ δ' οὐκ ἔχω πιστεῦσαι. Nempe Pharos distat ab Alexandriâ, tantum stad. 7. aut, ut alii, m. p. Aristides ubi supra. Καὶ τοί γε νῦν ὅσον ἀπέχει Φάρος ἑπτὰ μάλιστα σταδίους. Amm. Marcel. lib. 22. *Insula Pharos, ubi Protea cum Phocarum gregibus diversatum Homerus fabulatur inflatius, à civitatis litore mille passibus disparata.* Vide sis Palmerium pag. 487. Habuit hæc insula turrim ingentem ex candido marmore, in petrâ sitam, 800 talentis à Ptol. Philadelpho, Sostrati Cnidii architecti operâ extructam, quæ & ipsa *Pharos* dicta est; in quâ noctu accensæ faces navigantium cursum regebant. A cujus similitudine, cæteræ quoque speculæ, similem in usum constructæ *Phari* vocantur. Vide Martinium, & Fungerum in *Pharos*. Luc. lib. ult.

> *Tunc claustrum pelagi cepit Pharon: insula quondam*
> *In medio stetit illa mari, sub tempore vatis*
> *Proteos: at nunc est Pellæis proxima muris.*

Id est Alexandriæ adjacet. Et ante illum Ovid. Met. 15.

> *Fluctibus, ambitæ fuerant Antissa, Pharosq;*
> *Et Phœnissa Tyros, quarum nunc insula nulla est.*

Mela. 2. 17. *Pharos Alexandriæ nunc ponte conjungitur, olim (ut Homerico carmine proditum est) ab iisdem oris cursu diei totius abducta: & si ita res fuit, videri potest conjectantibus in tantum mutata causas Nilum præbuisse, dum limum subinde, & præcipuè cum exundaret, litori annectens, auget terras, spatiumque augescentium in vicina vada promovet.* Ubi vir doctus: Pomponii tempore Pharus non jam amplius ponte, sed mole continuâ Alexandriæ conjungebatur, idque impensis Cleopatræ. Fallitur vir magnus ad Eusebium; cum negat id Cleopatram fecisse, & Sostrato Cnidio tribuit. Ita sese res habet. Pharus prius octo stadiorum intervallo distabat. Sed insula hæc, ut inquit Cæsar. 3. de Bello Civ. *à superioribus Ægypti regibus, nempe Ptolemæis, in longitudinem passuum 900 in mare jactis molibus, angusto itinere, & ponte cum oppido conjungitur.* Strabo, & Josephus, ubi agit de 70 Interpp. vocant ἑπταστάδιον χῶμα. Verùm moles ista non continua, sed interrupta erat duobus pontibus, quorum unus vicinus erat turri Phariæ, qui etiamnum extat, alter vero proprior urbi, & fortior, ut ait Hirtius de bello Alexandrino. Per hunc præcipue egressus erat in Eunosti portum, qui est is, quo Turcæ privatim utuntur, quemque Christianis ingredi non licet. Cæsar autem fornicem quo pons iste sustinebatur, quique etiam erat aquæ ductus Pharitis, lapidibus jussit oppleri, ne Alexandrinis ex uno in alterum portum aditus pateret. Cleopatra vero fuit quæ opus absolvit, & isthmum perduxit, si fides, non Tzetzæ tantum & Cedreno, sed Amm. Marcellino & auctori Fastorum Siculorum, Verum illi omnia miscent, & uni Cleopatræ tribuunt, quæ Sostrato Cnidio, quæ Philadelpho & aliis Ptolemæis, erant tribuenda. Inepte præterea fretum istud faciunt 4. m. p. & Dexiphanem, Dexiphanis filium; & illum æqualem Cleopatræ. Unum quod Cleopatra fecit, est quod ἑπταστάδιον χῶμα urbi conjunxit, ponte everso. Turrim vero Phariam esse Philadelph. jussu extructum à Sostrato Cnidio, vel ipsa inscriptio luculenter docere posset. Inepti sunt itaque, qui vel Cleopatræ, vel Alexandro M. opus hoc tribuunt, uti faciunt Arabes, & vetus Scholiastes in Lucianum nec dum editus. Verum recte is vastam hujus turris molem describit, ambitum ei tribuens parem Pyramidibus, altitudinem vero tantam, ut à 100 m. p. sit conspicua. Ait enim quod sit τετράγωνος, σταδίου τὴν πλευράν, ἐπὶ πολὺ τοῦ ἀέρος ἀνέχων, ὡς ἀπὸ ρ' σημείων μιλίων. Hoc ipsum affirmat Geographus Nubiensis, qui à cursûs distantiâ ignes Phari percipi adfirmat, cursum vocans intervallum centum m. p. Altitudinem vero Phari idem docet 300. cubitorum. Ridiculum possit videri id quod in quorundam legitur itinerariis, totam molem insistere 4. cancris vitreis. Utrum hoc verum sit, nec ne, exploratu difficile est, quia Turcæ inferiores Phari partes & angulos præsertim, munimentis suis obruerint, nec Christianis aditus illuc pateat. Interim hoc non esse recens commentum, colligo ex fragmento vetusti auctoris de miraculis mundi, quod penes me extat, cujus hæc sunt verba. *Secundum miraculum est Pharus Alexandrina super quatuor cancros vitreos per passus viginti sub mari fundata. Hoc namque mirum, quomodo tam magni cancri fieri possent, vel quomodo deportari & non frangi valerent: qualiter fundamenta superhærere potuerint; & quomodo sub aquâ cæmentum stare valeat, & quare cancri non franguntur, & quare non lubricant desuper jacta fundamenta. Hanc Pharum Sostratus Cnidius construxit in Alexandriâ.* Puto Sostratum ornatus gratiâ ad basin Phari, proxime superficiem maris, cancros istos addidisse, tanquam si iis tota moles niteretur. Vitreos autem fuisse cancros istos impossibile est, sed procul dubio ex durissimo aliquo lapide Æthiopico, qualis est Obsidianus, quem vitri generibus annumeratum fuisse testatur Plinius, exsecti fuere. Forsan etiam ex marmore Memphitico, quod & ipsum est gemmantis naturæ. Atque hæc quidem omnia unius Sostrati fuere opera. Verum etiam antequam hæc tam vasta moles exstrueretur, puto Pharum navibus præluxisse. Quin Græcum sit vocabulum, nullus dubito; ut enim à φαίνω est φανός, & deinde φανερός, sic quoque à φάω & φάος est φαερός, & hinc φάρος, translato accentu in priorem syllabam, ut semper fit cum ex adjectivis fiunt substantiva. Cæterum ignes illi, qui in Pharis, disponuntur, quandocunque ex ingenti cernuntur intervallo, coire & corrivari videntur, ac stellæ instar apparent. Hoc sæpe incautis & ignaris imposuit nautis, qui ita coarctatam Phari lucem conspicati, & Canopum, aliamve stellam rati in arenæ Marmaricæ cursum suum direxerunt. Statius videtur Lunæ comparare istas nocturnas flammas:

> *Lumina noctivagæ tollit Pharos æmula Lunæ.*

Sed hoc tantum verum est, si è propinquo videantur. Tum enim vix ulla aliquando differentia apparet inter Lunam, & alterum istud lumen. Hæc clarissimus Vossius. Pergit. Mirum est veteres quosdam tam religiosos fuisse Homeri cultores, ut maluerint rerum naturam & situm regionum ad ejus poesin componere, quam ipsum erroris arguere, aut saltem poemata ejus ad rei veritatem exigere. Nempe quod Tuscis est Dantes, id illis fuit Homerus. Nulla erat scientia, quam ex Homero solo non existimarent esse petendam, ne medicinâ quidem exceptâ, aut chirurgicâ. Quia Homerus scripsit Pharum navigatione diei abesse ab Ægypto, ideo sc. mutandus fuit Ægypti situs naturalis; nullo

aliunde petito argumento, quàm ex aggestione limi. Verùm hoc insignitèr confutavit Bochartus, quem vide. Mihi valde probabilis videtur opinio Eratosthenis, dicentis Homero ignota fuisse Nili ostia. Explodit hanc tamen Strabo, non sequi inquiens, ut ignota fuerint, quia non meminit, nam neque patriæ meminisse. Verùm, ut puto, non benè assecutus est Eratosthenis mentem Strabo. Eratosthenes ideo dixit Homerum ignorasse ostia Nili, non quia eorum nullā faciat mentionem, sed quia Pharum á Nilo diei navigatione abesse tradidit. Hoc, ut intelligatur, sciendum est, Nilum ab Homero vocari Ægyptum, quod omnes norunt. Cum ergo dicit Pharum ab Ægypto, sive Nilo, diei navigatione esse remotam, manifestè intelligit Pelusiacum Nili ostium. Tantum enim circiter spatium uno die percurrere potest navis vento secundo, uti ait Homerus, impulsa. Si ergo per Ægyptum intellexit remotissimum à Pharo ostium, clarum est eum ignorasse cætera Nili ostia.

Pharpar, flu. Damasci in Syriâ. 4 Reg. 5.

Pharpariades, pars Tauri montis. Plin. 5. 17.

Pharsalia, à *Pharsalo* op. dicitur tota Thessalia. Luc. lib. 1. ——— *Diros Pharsalia campos*
Impleat. ———

Item Lucani poema, quod scripsit de bello Civili inter Cæsarem & Pompeium:

——— *Pharsalia nostra* (inquit ipse)
Vivet, & à nullo tenebris damnabitur ævo.

Pharsalus, Thessaliæ op. ad Enipeum flu. Catullus.
Pharsalon coeunt, Pharsalia tecta frequentant.
Lucan. lib. 6.
Emathis æquoreî regnum Pharsalos Achillis.

Hinc *Pharsalici campi*, pugnâ inter Cæs. & Pomp. memorabiles. Hi postea Philippici dicti sunt, sive à *Philippo* rege, sive à *Philippis* urbe vicinâ. Vide Steph.

Pharsandatha, fil. Aman. Est. 9. Lat. *revelatia menstrui*, vel *commotionis suæ*, aut *equitis commotio*, sive *stercus menstruorum*, vel *commotiones ejus*.

Pharua, nomen viri. 3 Reg. 4. Lat. *floridus*, aut Syriacè *volens*.

Pharuda, nomen viri. 1 Esdr. 2. Lat. *separatis*, vel *dispersio*.

Pharusii, vel *Phaurusii*, pop. Africæ ultra Mauritaniam. Mela 3. 10. *Deinde Pharusii, aliquando, tendente ad Hesperidas Hercule, dites e nunc inculti, & nisi quod pecore aluntur, admodum inopes.* Plin. 5. 8. *Pharusii quondam Persæ, comites fuisse dicuntur Herculis ad Hesperidas tendentis.* Ubi Salmasius legit, *per se comites*, & interpretatur, suâ sponte, prorsus ridiculè, inquit Is. Vossius. Vulgatam enim lectionem veram esse, apparet ex Sallustio, qui in Jugurthino, ubi de Herculis exercitu in diversas oras dilapso agit, addit; *Ex eo numero Medi, Persæ, & Armenii navibus in Africam transvecti, proximos nostro mari locos inhabitavere: Sed Persæ intra Oceanum magis, hique alveos navium inversos pro tuguriis habuere.* Nempe Persas istuc concessisse scribit, ubi hic Pharusios describit Pomponius. Dionysius:

Ἄγχι δὲ Μαρμαρίδαι παρεκτείνονται Αἰγύπτου,
Γαιτυλοί τ' ἐφύπερθε, καὶ ἀγχίγυοι Νιγρῆτες:
Ἑξείης δ' ἐπὶ τοῖς, Φαυρούσιοι. ———

Vide Strab. lib. ult. ubi de Mauris.

Pharycadon, urbs in Estiæorum plagâ, quam alluit Peneus flu. Strabo lib. 9.

Pharyge, urbs Locridis, quam Homerus *Tarphen* vocat. Hinc Juno Phrygæa. Steph.

Phasielis, urbs Judææ. Steph. ex Josepho.

Phasania, op. Africæ supra min. Syrtim. Plin. 5. 5. Pop. *Phasanii*.

Phasea, nomen viri. 2 Esdr. 2. Lat. *transitus*.

Phaseida, nomen loci. 3 Mach. 15.

Phaselis, nomen urbis. Mela. 1. 14. *Phaselis à Mopso condita, finis Pamphyliæ.* Hanc alii Pamphyliæ, alii Lyciæ, alii Cilicum urbem esse dixerunt. Hoc mirantur viri eruditi, neque minus istud, quòd cum Strabo hanc vocet πόλιν ἀξιόλογον, tribusque portibus instructam, Lucanus tanquam opidulum describat; ait namque lib. 8.

———*Te primum, parva Phaseli,*
Magnus adit. Nam te metui vetat incola rarus,
Exhaustæq; domus populis, majorq; carina
Quam tua turba fuit. ———

Verum ita sese res habet. Phaselis à Lyciis olim fuit habitata, Lyciæque attributa fuit primitus. Pamphyliis vero latè oram maritimam tenentibus, Pamphyliæ annumerata fuit urbibus, licet incolæ essent Lycii. Postmodum opportunitate sitûs allecti, & invitati à Cilicibus, ipsi quoque piratieæ se applicuerunt, aut saltem piratis receptaculo fuere, desertâ communi Lyciorum societate, vel suâ sponte, vel ejecti ab illis. Tum Cilicum dicta fuit urbs Phaselis. Deinceps Pub. Servilius eam evertit. Propter incolarum itaque paucitatem, *parvam* eam vocat Lucanus. Nam, si aliter intellexerit, & exiguum opidulum fuisse existimarit Phaselida, valdè erravit. Siquidem Asconius Pædianus, Corycum, Olympum & Phaselida, tres magnas Cilicum appellat urbes Is. Vossius. Ejus mem. Dionysius.

Ἄλλαι δ' ἑξείης Παμφυλίδες εἰσὶ πόληες,
Κώρυκος, Πέργη τε, καὶ ἠνεμόεσσα Φάσηλις

Incolæ hujus urbis, quia solerent pisciculos salsos diis sacrificare, citra sanguinem, eorum sordidus tenuisque sacrificandi mos abiit in proverbium: *Phaselitarum sacrificium*

Phaselus, Hierosolymæ præfectus ab Antipatro Herodis filio, an. U. C. 710. Josephus. Item Antipatri ex Cypride fil. Herodis Judææ regis nepos.

Phaselussa, duæ insulæ Libyæ prope Sirin flu. Steph.

Phasga, vel *Pisgah*, mons Moabitarum. Num. 21. Lat. *collis, altitudo*, vel *munitio*.

Phasis, fluvius celeberrimus, cujus elegans admodum descriptio extat apud Arrianum in Periplo Ponti Euxini. Virgil. Georg. 4.

——— *Phasimque Lycumque.*

Quæ conjunctio ad laudem utriusque fluvii. Siquidem, teste Strabone lib. 11. Ποταμοὶ πλείους μέν εἰσιν ἐν τῇ χώρᾳ, γνωριμώτατοι δὲ Φᾶσις μὲν καὶ Λύκος. Ut plerique tradunt, Colchorum, ut Plutarchus (sive quisquis author illius libri) libro de Fluminibus & Montibus, Scythiæ fluvius est. Sic dictus fuit, teste Eust. in Dionys. à Colchide, cujus filius Colchus fuit. Alii volunt appellatum à *Phasi* nymphâ in eum conversâ. Ita Stukius ex Valerio Flacco. Atqui *Phasidis* hujusce nemo, quod sciam, mentionem facit, versus autem Valerii sic legendi sunt.

Barbarus in patriis sectatur moribus Æam
Phasis amare furens, pavidæ jacit illa pharetras
Virginea turbata metu, discursibus & jam
Deficit, ac volucri victam Deus alligat undâ.

Plutarchus ubi supra, ab initio *Arcturum* fuisse nominatum scribit; nimirum à situ regionis frigidæ versus Arcturum; sed postea hujusmodi quodam casu Phasin fuisse appellatum. Phasis enim Solis & Ocyroæ fil. matrem suam in adulterio deprehensam interemit. Furore itaque correptus, semetipsum in Arcturum præcipitavit, unde postea fluvius *Phasis* fuit cognominatus. Stukio videtur hoc nomen sortitum, vel à claritate limpidâ, quam Arrianus ei tribuit, quasi διαφανής, vel (cujus idem testis est) coloris illius mutabilitate, quòd variæ crebræque sint illius φάσεις, h.e. modo hoc, modo illo colore appareat. *Phasidis* vocabulum (inquit Bochartus) pro rivo, vel flumine merè Syrum est. Sic Psalmo Syro 42. 2. על פצירא דמיא (*al phaside demoio*) *ad rivos aquarum*. Procopius lib. 2. de bello Persico, ab initio ortûs sui *Boam* dicit appellari; hodie corrupto vocabulo *Phasa*, vel *Fasso* dicitur. Ortum suum ducit (ut Plinius inquit) in Moschis, ut Strabo, in Armeniâ, ut Dionysius, à monte Armenio; Versus ejus hi sunt: ——— Ἔνθα τε Φᾶσις

Κιρκαίης χθονὸς ἐντὸς ἑλισσόμενος προχέεται,
Εὐξείνου ποτὶ χεῦμα θαλάσσης ἐπερεύγεται ἀχλύν,
Ἀρξάμενος τὸ πρῶτον ἀπ' οὔρεος Ἀρμενίοιο.

Apoll. lib. 2. eum oriri dicit, — Ἀμαραντίων
Τηλόθεν ἐξ ὀρέων, πεδίοιο διὰ Κιρκαίοιο.

Amarantа autem (ut ibidem Scholiastes) vel urbs est in Ponto, vel montes Colchici, unde (secundum Herodotum)

tum) Phasis delabitur. Quo ignorato Epestratus Ephesius Phasidis portus ἀμαράντους, h. e. ἀειθαλεῖς, ἢ ἀμαράντους, i. e. *semper florentes* reddidit. Amaranta autem esse montes Colchorum, Ctesias quoque lib 2. prodidit. Stephanus Amarantos populos dicit esse inter Colchos, apud quos Phasis flu. nascitur, unde à quibusdam *Amarantius* dicitur. Atque hæc de illius ortu, quem ex Armeniâ duci, inter omnes ferè authores satis constat. De exitu ejus (inquit Lud. de la Cerda) quæstio aliqua, sed non incerta. Aliqua, nam Hecatæus Milesius scripsit in Oceanum influere sed non ita incerta; nam certum influere in Euxinum ex Apollonii Scholiaste, ex Agathiâ, ex Eratosthene 3. Geogr. ex aliis. Ergo cum Hecatæus nominat Oceanum, credibile intellexisse mediterraneum. Regio, per quam fluit, sive quæ illi adjacet *Phasiana*, & illius incolæ *Phasiani* Diodoro Siculo dicuntur. Xenophon quoque lib. 4. à Phaside 40. m. p. biduo confectis, obvios se habuisse dicit in montium verticibus *Chalybas*, *Taochos* & *Phasianos*; quos Heraclides de politiis commendat, ut quam maximè hospitales: Φιλόξενοι δ' εἰσίν, inquit, ὥστε τοὺς ναυαγοὺς ὑποδέχεσθαι, καὶ τρεῖς μνᾶς διδόντας ἀποπλεῖν (malim διδόναι ἀποπλέουσι) *hospitium ita sunt amantes, ut naufragium passis viaticum præbeant, & ab navigantibus tres minas largiantur.* Et de iisdem sic Agathias lib. 3. Ἐν γὰρ τοῖς ἔθνεσι τοῖς ὅσα ὑφ' ἑτέραν βασιλείαν τετάχαται, οὐκ οἶδα ἔγωγε ἄλλο ὅτω κλεινόν τι φῦλον ἢ ὄλβιον, πλούτῳ τε ὑπερβολῇ, καὶ πλήθει κατηκόων, τόπων τε εὐκαιρίᾳ, καὶ εὐθηνίᾳ τῶν ἐπιτηδείων, καὶ τῇ τῶν ἠθῶν εὐκοσμίᾳ τε καὶ δεξιότητι, *inter nationes quæ sub alieno imperio constitutæ sunt* (id est extra Romanam ditionem) *nullam equidem aliam vidi ita celebrem atque felicem, tam opum excellentiâ, quam multitudine subditorum, locorum etiam opportunitate, abundantiaque rerum necessariarum, ac morum elegantiâ & dexteritate.* Bochartus. Hos Hippocrates lib. de aere, aquis & locis Φασιανοὺς vocat, vitamque agere dicit in paludibus, domos ligneas, & ex arundinibus in ipsis aquis habere extructas, neque inde multum ad emporia, urbesque prodire, verum navieulis quibusdam ex uno ligno fabrefactis sursum ac deorsum commeare. Aquas habere calidas, & stagnantes, à Sole putrefactas, imbribusque auctas. Regionem illorum calidam, aquosam ac densam, imbribus magnis, & impetuosis obnoxiam. Ob hanc cœli terræque constitutionem, & fructus insalubres qui ibi nascuntur, qui nunquam maturescunt; & incolæ magni, corpulenti, quorum neque juncturæ, neq; venæ apparent, colore pallido, qualis eorum qui morbo Regio laborant, linguâ gravissimâ ob aerem obscurum, & humidissimum, ad laborem à naturâ segnes. Hinc *aves Phasiani*, Anglicè *Phesants*. Mart. 3. 58.

Et impiorum Phasianum Colchorum.

Et ep. 77. ejusdem libri.

Nec Libye mittit, nec tibi Phasis aves.

Et lib. 13. ep. 72.

Argivâ primam sum transportata carinâ,
Ante mihi notum nil, nisi Phasis, erat.

Fluvius hic multis nominibus clarissimus est. Primò urbibus celeberrimis, quibus illius ripæ vestitæ, atque ornatæ fuerunt. Ut *Tiritace*, *Cygnus*, & quæ (teste Plinio) in illius faucibus sita est *Phasis*, *Polistonia* hodiè, Colchorum (ut Strabo tradit) emporium, quod ex aliâ parte amni præcingitur, ex aliâ lacu, ex aliâ mari, unde biduo triduove Amisum, Sinopemque navigatur. Præterea, quæ (ut inquit Plinius) maximè inclaruit, Æa 15. m. p. à mari, ubi Hippus & Cyanus, sive Cyaneus, vasti amnes in eum confluunt, quæ urbs Milesiorum est colonia; item Dioscurias, uti testatur Marcellinus, nunc usque nota. Per hunc fluvium Argonautæ cum Jasone in Colchos navigarunt ad rapiendum vellus aureum. Unde Ovid. Met. 7.

Multaq; perpessi claro sub Jasone tandem
Contigerant rapidas limosi Phasidos undas.

Idem lib. 4. de Ponto:

Et quondam Graiis Phasi petite viris.

Catullus. *Peliaco quondam prognata vertice pinus*
Dicuntur liquidas Neptuni nasse per undas
Phasidis ad fluctus, & fines Æetaos.

Val. Flaccus initio operis:

Fatidicamq; ratem; Scythici quæ Phasidos oras
Ausa sequi. ——

Hinc proverbium illud natum;

Ἐς Φᾶσιν ἔνθα ναυσὶν ἔσχατος δρόμος.

Unde Plin. 26.8. *Alvi causâ ad Phasim navigatur.* Prop. 1. 20. *Namq; ferunt olim Pagasæ navalibus Argo*
Egressam longè Phasidos isse viam.

Theocritus in fine Idyllii 13.

Πεζὸς δ' ἐς Κόλχους τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

Magnam præterea, ut Euphrates, Nilus, aliiq; fluvii Phasis quoq; agros fœcundandi vim obtinet. Hinc illud Lucani. *Colchorum qui rura secat ditissima Phasis.*
Admirabilis porro est fluvii hujus profunditas (est enim ut inquit Procopius lib. 2. de bello Persico sub finem, si quis alius, maximè profundus) Theocritus ubi supra.

—— Βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν.

Et Orpheus in Argonaut. Φᾶσιν δινήεντα. Val. Flaccus.

—— *Finem cum Phasidis alti*
Transierit Perses.

Deinde ejusdem latitudo, quam Procopius magnam, Xenophon lib. 4. Ἀναβάσ. circiter 20. p. esse dicit: non sine causâ igitur ab Apollonio εὐρὺς, & ἀγρίως lib. 2. dictus fuit. Denique ejusdem celeritas tanta est, teste Procopio ubi supra, ut in mare Euxinum prorumpens longè distinctus feratur, nusquam cæteris aquis commixtus, ita, ut ex eo pura bibendi nautis in medio pelago sit facultas. Hinc optimo jure ab Ovidio & Val. Flacco *rapidus* dicitur. Apollonius lib. 2.

Φᾶσις δινήεις εὐρὺν ῥόον εἰς ἅλα βάλλει.

Hinc Marcellinus lib. 2. tremebundis cursibus eum Colchos dicit attingere. Val. Flac. lib. 5.

Magnus ubi adversam spumanti Phasis in æquor
Ore ruit. ——

Mitum itaque ab Agricola inter tardos & leniter fluentes fluvios enumerari, & ab Hippocrate στασιμώτατον, & ἠπιώτατα ῥέοντα vocari. Æschylus in Prometheo soluto, Europæ atque Asiæ δίδυμον, καὶ μέγαν τέρμονα Phasin vocat. Frigiditatem ejus haud obscurè innuit Statius in Theb. —— *Non alla nurus nec alumna nivosi*
Phasidis. ——

Idem Sylv. 2.

Vinceret aspectu gelidi non Phasidis ales.

Idem *ferum* & *horridum* in Sylvis appellat. Claudianus.

—— *Calcabitur asper*
Phasis equo. ——

Vide plura apud Stukium Scholiis in Periplum Ponti Euxini. Item *Phasis* fluvius in Taprobane. Steph.

Phaspha, fil. Jether. 1 Par. 7. Lat. *diminutio oris*, vel *os diminutum*.

Phassur, vel *Pashur*, fil. Emmer. Jer. 20. Filius Melchiæ. Jer. 21. Pater Gedaliæ. Jer. 38. Lat. *extendens*, vel *multiplicans libertatem*, vel *principatum*, aut *expandens foramen*, vel *albedinem*.

Phastaa, urbs in Sacis.

Phaternaeson, insulæ desertæ nomen circa Thraciæ Chersonesum. Plin.

Phatnites, nomus Ægypti. Plin.

Phatuel, pater Joelis prophetæ. Joel. 1. Lat. *buccella*, *persuasio*, vel *dilatio Dei*.

Phatasa, vicus Zosimo lib. 3. *Anapha* Marcellini est, qui eum Euphrate flumine circumlui scribit.

Phau, nomen urbis Adar Regis 7 in Edom. Gen. 36. quæ 1 Par. 1. dicitur *Phai*. Lat. *ululans*, *gemens*, aut *apparens*.

Phauda, urbs in Sidenâ planitie post Themiscyram juxta Pontum. Strabo lib. 12.

Phazemonitis, reg. Ponti in Cappadociâ, Megalopolis à Pompeio M. nominata, ubi ex *Phazemone* vico Neapolin urb. condidit, teste Strabone. *Phamizonium* Plinio; *Phamizon* Stephano ad Amisum flu.

Phavorinus, Arelatensis, Trajani, ac imprimis Adriani tempore floruit. Ἀνδρόγυνος, ut etiam Suidas, imò & Philostratus in Vitis Sophistarum, ait; vel juxta alios Eunuchus. Sanè senex quoque imberbis erat, & voce acutâ ac stridulâ, ut Eunuchi esse solent. Interim

rerum amatoriarum erat callentissimus, usq; adeo ut in adulterio etiam deprehensus dicatur; quod & Lucianus in Eunucho narrat. Nam etsi nomen ipsum reticeat, tamen cum patriam & ætatem exprimat, satis docet, quem signet. Ab Adriano Cæsare aliquando culpatus ob sermonem, quem defendere optimâ ratione poster, silere maluit. Reprehendentibus hoc amicis, dicebat, nolle sibi cum eo negotium esse, qui triginta haberet legiones. Autor Spartianus in Hadriano. Interdum tamen cum eo contendit; quæ res plusquam satis erat periculosa. Nam Adrianus eos, à quibus eruditione vinceretur, odio tanto prosequebatur, ut plerosque eorum è medio tolleret. Nota res ex Xiphilino, qui memorabilem historiam refert de architecto Apollodoro, ejusque cæde. Itaque Phavorinus tria in se miranda esse dicebat, quòd homo Gallus Græcè loqueretur, quòd Eunuchus adulterii causam ageret, quòd cum Imperatore disceptaret & viveret. Philostratus. Multa admodum, eaque & philosophica, & historica scripsit, de quibus Vossium sis adi.

Phea, vel *Pheia* urbs Elidis, Homerus:

Φειάς πὰρ τείχεσσιν Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Hesychius. Φειά, πόλις Θεσσαλίας, lege τ' Ἠλείας. Boch. & Palmer.

Phebol, inf. juxta Arab. sinum. Autor lib. de Mundo.

Phedael, fil. Ammiud, princeps tribûs Nephthali. Num. 34. Lat. *redemptio Dei*.

Phedius, Delphico oraculo sapientissimus judicatus, atq; felicissimus, ut qui pro patriâ occubuisset. Plin. 7. 46.

Phegea, vicus in tribu Ægeide, & *Phegea* alius vicus in tribu Pandionide. Gentile utriusq; *Phegaus*. Steph.

Phegea, urbs Arcadiæ à *Phege* rege Phoronei fratre condita. Prius vocabatur *Erymanthus*, postea *Psophis*. Steph.

Phegeus, pater Alphesibœæ, qui Alcmæonem, quum jussu patris matrem occidisset, & ob eam rem Furiis agitaretur, purgavit, eique Alphesibœam filiam matrimonio locavit. Ovid. Met. 9.

Phegiel, fil. Ocran, princeps tribus Aser. Num. 1. Lat. *obviatio*, vel *deprecatio Dei*.

Phegus, vicus in tribu Erectheide: tribulis *Phegusius*. Steph.

Pheldas, vel *Pildash*, fil. Nahor ex Melcha. Gen. 22. Lat. *ruina*, aut *judicium triturа*.

Pheleia, fil. Elionai filii Naariæ. 1 Par. 3. Lat. *miraculum Domini*.

Phelelia, nomen viri. Nem. 11. Lat. *cogitans*, vel *orans Dominum*, sive *judicium Domini*.

Phelessai, pop. vicini Umbris, juxta Japygiam. Steph.

Pheleth, pater Hon. Num. 16. Lat. *ruina*, sive *judicatio*.

Phelethi, nomen populi, sive legionum quarundam David. 2 Reg. 1. idem.

Phelleus, mons Atticæ, & cujusvis loci habentis saxa, & super iis terram pinguem ac olivetis idoneam. Steph.

Phellus, & *Antiphellus*, regiones Lyciæ. Stephanus, quem sis vide.

Pheltì, nomen viri. 1 Esdr. 12. Lat. *liberatio*, vel *expulsio*.

Phelia, nomen viri. 2 Esdr. 10. Filius Banaiæ. Ezech. 11. Lat. *liberatio*, aut *expulsio Domini*.

Phemiæ, urbs Arnæ à *Phemio* Ampycis filio. Steph.

Phemius, Homeri præceptor, citharœdus, quem ipse Homerus inducit Odys. α cantantem in convivio procorum. Non quod ille Ithacensis ἀοιδὸς verè fuerit Homeri magister: sed Poeta in memoriam sui præceptoris adfinxit huic Ithacensi citharœdo hoc nomen.

Phemius, de reditu Græcorum à Trojâ scripsit. Plutarchus.

Phemius, Ægæi pater. Isacius ad Lycophronem: Φασὶ ἡ Αἰγέα Φημίου εἶ), παῖδα Αἰγέως δὲ Θησέα.

Phemonoe, prima Apollinis Delphici sacerdos, teste Pausaniâ, quæ carmen heroicum dicitur invenisse. Est & Phœbados nomen apud Lucanum. Sunt qui Phœbi filiam dicant fuisse. Meminit ejus Hesiodus in Theogon.

Phenenna, vel *Peninna*, i. e. *gemma*, sive *facies nostra*, altera uxor Elcanæ. 1 Reg. 1. Item urbs Azaniæ, Clitoriæ vicina, Boream versus.

Pheneum, op. Arcadiæ, ubi Moly herba nascitur. Pop. *Pheneata*, qui adorant Mercurium quinctum. Cic. lib. 3. de N. D. ubi de Mercuriis: *Quinctus, quem colunt Pheneata, qui & Argum dicitur interemisse*, &c.

Pheneus, lacus Arcadiæ in Alpheum defluens, cujus aqua nocturno tempore perniciosa, diurno tempore salutaris est. Ovid. Met. 15.

Est lacus Arcadia (Pheneum dixere priores)
Ambiguus suspectus aquis, quas nocte timeto;
Nocte nocent pota, sine noxâ luce bibuntur

Phera, *Cheramidi* Sophiano & al. op. Messeniæ, in orâ sinûs Messeniaci, inter Messenen ad Bor. & Abeam ad Aust. Item op. in Achaiâ Peloponnesiacâ. Ptol. *S. Georgio* Nigro.

Phera, *Fere* adhuc, teste Leunclavio, & *Jenizar*, teste Nardo, op. Thessaliæ geminum, ad distantiam 8. stad. in Pelasgiâ reg. à Pelio monte 180. stad. distans, teste Strabone, à Pagasis 90. inter Demetriadem & Pharsalum, apud Bœbeidem lacum. Hinc *Pheraus* Alexander tyrannus quidam dictus apud Plut. in Pelopidâ. Ab uxore suâ Thebe ob pellicatûs suspicionem interfectus est, teste Cicerone lib. 2. de Officiis, & Val. Max. lib. 9. cap. 13. Ovidius in Ibin:

Inque tuo thalamo jugulatus more Pheræi,
Qui datus est letho conjugis ense sua.

Fuit & *Phera*, op. Atticæ inter Megara & Thebas.

Pheraules, vir quidam Persa, qui ex paupere dives à Cyro factus, desiderio pristinæ tranquillitatis affectus, ac molestiarum, quas sibi divitias importasse querebatur, multitudine offensus, omnium bonorum suorum possessionem in Sacam quendam transtulit, sic sibi tantum excipiens, ut ab eo tanquam hospes, atque etiam parciùs aleretur. Vide Xenophon. Κυρ. παιδ. lib. 8.

Phereclus, fuit navium architectus, qui naves Paridis ad raptum Helenæ ituri fabricavit. Coluthus:

Ἔνθεν ταυτοτρέμοιο δαΐζόμεναι δρυὸς ὕλης
Ἥρωος, ἀρχεκάκοιο ἀεξομένοιο Φερέκλου,
Ὃς ποτὲ μαργαίνοντι χαριζόμενος βασιλῆι
Νῆας Ἀλεξάνδρῳ δρυτόμῳ τεκτήνατο χαλκῷ.

Pherecrates, Atheniensis, poeta Comicus, militavit sub Alex. M. docuitque fabulas 17. Suidas. Alius à Deucalione ortus. Cic. 1. Tusc. Qu.

Pherecydes, Syrius, de quo Apuleius in Floridis; *Quinetiam Pherecydes Syro ex insula oriundus, qui primus versuum nexu repudiata, conscribere ausus est passivis verbis, soluto locutu, liberâ oratione.* Vixit regnante Servio Tullo. Cic. in Tusc. Qu. *Pherecydes Syrus primùm dixit, animos hominum esse sempiternas; antiquus sane; fuit enim meo regnante gentili.* Etiam ætatem inde cognoscimus, quòd magister fuit Pythagoræ, teste Jamblicho in ejus vitâ. Item quòd Thaletis Milesii præceptor erat, ut Tzetzes ait, Chil. 2. Hist. 55. ubi & vixisse dicitur temporibus prædivitis Crœsi, primusque invenisse eclipses, ac periodos Lunæ. Primus omnium de naturâ & de Diis, scripsit, ut ex Theopompo refert Laertius. Constabat autem Θεογονία ejus libris decem. Iis deorum ortum & successionem complectebatur, ut est apud Suidam. Morbo obiit pediculari, teste Aristotele extremo lib. 5. de hist. Anim. Vide Laertium in ejus vitâ: Vossius.

Pherecydes, historicus Atheniensis. Meminit ejus Germanicus in Arateis, ubi de Tauro, & Pleiadibus. Admodum antiquum fuisse ostendit Dionys. Halicarn. lib. 1. Nempe vixit Darii Hystaspidæ temporibus. Vide Voss. de H. Gr. pag. 445. Alius *Pherecydes* memoratur Sorano in Hippocratis vitâ, ubi genealogiam Hippocratis dicitur consignasse. Vide Voss. de H. Gr p. 400.

Pheredus, Atheniensium rex 25. Vincentius: sed legendum *Phereclès*, teste Meursio.

Pherenice, vide *Berenice*.

Pherenicus, Heracleota, fabulosa magis quàm historica cecinit. Athen. lib. 3. Testis etiam à Tzetze adducitur Chil. 7. Hist. 144. populi.

Pherephatia, Proserpina. Unde sacrum apud Cyzicenos Φερεφάττια, de quibus Plutarchus in Lucullo, & Appianus in Mithridaticis.

Pherezei, populi, de quibus id solum ex Scripturâ constat

constat eos habitasse in montanis & silvestribus locis. Hinc agrestis hominum genus fuisse colligas, qui cum procul ab urbibus in solis pagis degerent, *Pherezai* dicti sunt non immerito. Hebræi quippe pagos פרזות *pherazoth*, paganos פרזי *Pheraztim* vocant.

Phermesta, filius Aman. Est. 9. Lat. *raptura fundamenti*, vel *rapturam ponens*.

Pheron, vide *Amenophis*.

Pherora, Herodis Judæorum regis frater veneno periit.

Phersephone, eadem quæ *Proserpina*; de quâ Itacius in Lycoph: Περσεφόνη δὲ ἡ Ἴσις, ἡ Γῆ, ἡ Ῥέα, ἡ Ἑστία, ἡ Πάνδωρα, ἡ Ἴτεχ μεγάλη παρὰ... *Tellurem* intelligit, quod clarius elucet ex Φερσεφόνειος eryino, de quo Hesychius. Φερσεφόνειον τὸ ... ὀνόματι ... ἀπὸ τῆς γῆς ...

Phesdommim, locus, 1 Par. 11. Lat. *portio*, vel *diminutio sanguinum*, aut *tacentiam*, vel *dissimulantium*.

Phesbar, nomen viri. 1 Esdr. 2. Lat. *extendent*, vel *multiplicans libertatem*, vel *principatum*.

Phesse, fil. Esthon. 1 Par. 4. Lat. *transitus*, sive *claudicatio*.

Phestus, Sicyoniorum Rex 22. an. ante U. C. 490.

Phetheia, nomen viri. 1 Par. 24. Lat. *porta Domini*, sive *aperait Dominus*.

Phethrusim, filius Esraim. Vide Bochartum in Phaleg. lib. 4. cap. 27. cujus titulus, *Pathrusæi*.

Phengaram, Germ. urbs. Ptol. vulgò *Halberstad*. Saxoniæ urbem ejus loco ponunt Apianus, & Irenicus.

Phia, vide *Phea*.

Phiala, *Medan*, teste Brocbardo, lacus Palæstinæ parvæ in Cœlesyriâ, ex quo Jordanes flu. oritur. Est & fons Nili. Plin.

Phialia, *Phigalia* Pausaniæ ac Stephano, *Phigalea* Athenæo, *Phygalea* Polybio, op. Arcadiæ in Pelopon. apud Mantineam ac Tegeam, proximas urb. *Davia* Nigro, al. *Neospiti*.

Phiceon, mons Bœotiæ. Steph.

Phicol, Princeps exercitûs Abimelech. Gen. 21. Lat. *omnis lingua*, aut *oris perfectio*, sive *consummatio*.

Phicores, Mæotici populi in Asiâ. Mela.

Phidalia, uxor Byzantis. Vide Steph. in *Gynæcopolis*.

Phidaliæ sinus, Suidas, *Santa copa* Petro Gyllio, vel *Sarantacopa*, sinus apud Byzantium ad Bosp. Thracium.

Phidamus, Epicureus, poeta admodum lascivus.

Phidias, nobilis statuarius, qui in ebore sculpendo citra æmulum claruit. Cic. de Orat *Phidia simulacris nihil in eo genere perfectius*. Dis tamen (ut inquit Quinctilianus) quàm hominibus efficiendis melior. Inter hujus opera maximè commendata est Minervæ statua, quam Athenis ex ebore fecit 36. cubitorum altitudine, in cujus clypeo Amazonum pugnam, & Gigantomachiam insculpsit, in soleis vero Centaurorum & Lapitharum certamen. Proximam commendationem meruit Jupiter Olympius, & ipse totus ex ebore, & Romæ in porticibus Octaviæ, Venus. Plin. 35. 8. Hic etiam statuam Nemesis Deæ denum cubitorum apud Rhamnuntem Atticæ opidum fecit, quæ in manu mali ramum tenebat, ex quo parva surgebat complicatio, ubi teste Antigono, inscriptum erat, *Agoracritus Parius fecit*. Hunc enim discipulum suum Phidias adeo dilexit, ut nomen ejus operi inscripserit. Initio pictor fuit & Minervæ clypeum Athenis pinxit. Hinc *Phidiacus*. Prop. 3. 9.

Phidiacus signo se Jupiter ornat eburno.

Martialis 7. 55.

Phidiaco si digna Jovi dare templa paravit,
Has petat à nostro Pisa tonante manus.

Ovid. Pont. 4. 1.

Bellica Phidiacâ stat Dea facta manu.

Stat. Sylv. 2. 2.

Si quid adhuc vacuâ tamen admirabile Pisa
Phidiaca rasere manus.

Phidile, mulieris nomen. Hor. Od. 23. lib. 3.

Cælo supinas si tuleris manus
Nascente Lunâ rustica Phidile, &c.

Phidippus, proprium viri Thessali. Homerus.

Phigalea, vide *Phialia*.

Phihahiroth, locus in quo castrametati sunt Hebræi, revertentes ex Ægypto. Exod. 14. Quarta mansio eorum. Num. 33. Lat. *os libertatis*, vel *os sculptum*.

Phila, urbs Macedoniæ, quam Demetrius, Antigoni filius, *Sonator* cognominatus, juxta Peneum flu. condidit. *Fello* hodie Nardo. Item inf. parva Libyæ intra Tritonem flu. in quâ Nysa opidum, ad quod unicus est aditus. Est & ins. parva Gall. Narbon. inter Leronem & Phœnicem, teste Plinio. Ferrar.

Philace, amator Stratoclis. Plut.

Philadelphia, urbs gemina: una Lydiæ, adhuc *Philadelfia* cognominata, urbs olim episcopalis, sub archiep. Sardiano, nunc & ipsa metropolis, inter Sardes 28. & Tripolim supra 30. m. p. ac inter Ephesum ad occ. & Tiberiopolim ad ort. 60. à Thyatirâ 64. in merid. ad Tmoli mont. radices, terræmotibus vexata. Altera in Cœlesyriâ, *Amanâ*, & *Astarte* olim Stephano. *Rabbath* Ebræis, teste D. Hieronymo, episc. sub Arch. Bostrensi, Gadaræ & Areopoli finitima, in Decapolitanâ reg. à Philadelpho rege condita. Est & *Philadelphia* urbs Ciliciæ. Ptol.

Philadelphus, rex Ægypti qui Bibliothecam fecit Alexandriæ fere 50000 librorum continentem. Idem libros Moysis curavit per 70 Interpretes ex Hebræo in Græcum sermonem verti.

Philæ, op. Ægypti in Thebaide. Est & insula Ægypti parva, aspera & undique prærupta. Ptol. & Heliod. Lucanus lib. ult.

Rursus multifidos revocat piger alveus amnes,
Quâ dirimunt Arabum populis Ægyptia rura
Regni claustra Philæ. ————

Philæni, fratres Carthaginenses, qui pro finium suorum propagatione se vivos sepeliri sustinuerunt. Nam cum inter Carthaginienses & Cyrenenses de finibus controversia incidisset, placuit ut certo tempore duo viri ex utraque civitate egrederentur, & ubicunque sibi obvii fierent, ibi utriusque ditionis termini essent. Itaque Carthagine egressi Philæni cùm aliquot passuum millia in fines Cyrenensium processissent, indignati adversarii se esse præventos, optionem Philænis proposuerunt, malentne ad fines suos retrocedere, an eo in loco vivi defodi: illisque respondentibus, se patriæ salutem vitæ anteferre, à Cyrenensibus, qui viribus superiores erant, vivi ibidem sunt defossi. Quo in loco Carthaginienses, ne eximia illorum in patriam pietas, ullâ temporum injuriâ obliteraretur, duas illic aras constituerunt, quas à fratrum horum nomine, *Philænorum aras*, vocaverunt. Vide Sallustium in bello Jugurthino. Hæ Strabonis ætate non extiterunt, ut ipse refert.

Philaam, Germ. urbs. Ptol. quam *Groningen* Frisiæ interpretantur. Sed *Phleum* est in Græcis codicibus.

Philagrius, medicus insignis, Galeni contemporaneus, natione Epirota. Vide Suidam.

Philagrius, Sophista Cilix, auditor Lolliani, iracundus maximè. Cæl. Rhod. 11. 41.

Philaida, vicus in Ægeide, à *Philæo* filio Ajacis, & Lysides filiæ Coroni Lapithæ. Tribulis *Philaides*. Steph.

Philammon, filius Apollinis ex Chione Nymphâ clarissimus carmine & citharâ.

Philarchi, Arabiæ Fel. pop. Strabo.

Philaretus, nomen viri proprium.

Phileas, regio Byzantis: Gentile *Phileates*. Alii *Phileam* vocant. Steph.

Phileas, Geographus, quam antiquus fuerit, argumento est quod memoratur Dicæarcho in fragmento de Græciæ descriptione ad Theophrastum. Atque idem testis adducitur in Epitome Artemidori Ephesii. Estq; is qui in Ἡθικοῖς citatur à Stephano in Ἀσία. Meminit hujus Phileæ quoque Etymologus in Ἀγαμήδης. Divulgavit quoque librum de Asiâ. Macrob. Sat. 5. 20. At plane alius est beatus Martyr *Phileas*, de quo Hieronymus in Scriptoribus illustribus, & Nicephorus lib. 9. cap. 9.

Philelphus, nomine Franciscus, omnium suæ ætatis poetarum, excellentissimus, Romam accitus, artis Oratoriæ

toriæ præcepta ad Ciceronis imitationē quosdam ingenuos adolescentes docuit; inter quos & Alexandrinus Alexander se plurimùm profecisse testatur lib. 1. c. 23.

Philenorium, urbs in Arnæâ regione Bœotiæ, à *Philenore* Æolo. Gentile *Philenorias*. Steph.

Philemon, poeta Comicus, qui quamvis (ut inquit Quinctilianus) pravis sui temporis judiciis, Menandro sæpe prælatus, consensu tamen omnium meruit secundus credi. Alius ab hoc testis laudatur Plinio 4. 13. & 37. 2. Videtur fuisse scriptor Solino non absimilis. Vossius.

Philemon, rusticus quidam, qui cùm Jovem & Mercurium hospitio excepisset sub paupere tecto, unà cum Baucide uxore in arbores conversus est, & domus ejus in templum, ut refert Ovidius Metam. lib. 8. Fabula hæc docet hospitalitatem & frugalitatem esse Deo gratam, & apud Poetam (cujus nonnulli existimant Philemonem hunc fuisse villicum) extant elegantissimæ rerum rusticarum hypotyposes.

Philemon, Colossensis fuisse videtur ad quem D. Paulus Epistolam in gratiam Onesimi servi conscripsit.

Philenis, meretrix, quam Philocrates Poeta Græcus carminibus suis laceravit. De hâc Martialis lib. 7. Lege *Philænis*.

Phileros, tabellarius quidam, de quo Cicero ad Pætum lib. 9. Epist. Item urbs Macedoniæ. Plin.

Philesias, cognomen Apollinis. Boccatius lib. 3. *Philesia* quoque templa vocat idem Apollini consecrata, quæ ab osculo Branchidis, sive à certamine puerorum *Philesia* vocari dicit. Græci φιλήσιον *amabilem* dicunt, quia lumen Solis exoriens, amabili veneratione oculorum consalutamus.

Phileta, circa Catiam urbs. Porphyrogen.

Philetas, Poeta elegiographus ex insulâ Co, Philippi & Alex. M. ætate floruit, præceptor Ptolemæi Philadelphi. Suis carminibus celebravit Battidem puellam, quam adamavit; fuisse fertur corpore adeo tenui, ut necesse fuerit ei plumbum adhibere, ne ventorum flatu raperetur. Ælian. & Athenæus. Propert. lib. 2.

Tu satiat memorem Musis imitere Philetam,
Et non inflati somnia Callimachi.

Idem lib. 3. eleg. 1.

Callimachi manes & Coi sacra Philetæ.
In vestrum quæso me sinite ire nemus.

Et Eleg. 9.

Inter Callimachi sat erit placuisse libellos,
Et cecinisse modis Coe poeta tuis.

Papinius in epithalamio Stellæ & Violantillæ l. 1. Sylv.

—— Hanc ipse Choro plauderet Philetas,
Callimachusq; senex Umbroq; Propertius antro
Ambissent laudare diem.——————

Hinc *Philetæus*. Prop. 3. 3.

Ora Philetæâ nostra rigavit aquâ.

Idem 4. 6. *Cera Philetæis certat Romana corymbis*

Philetas, historicus. Ἄτακτα tradidit literis, quæ Athenæus citat lib. 11. Item Ἄτακτα, sive *Indigesta*, quorum idem meminit lib. 3. 11. 14. Ex eodem ad Hermen citat historiam Parthenius in Eroticis. Meminit & Stephanus in Ἴχνα & Φλιοῦς, & Etymologus in Λᾶας & alibi. Siene hic idem cum priore Coo, vide Voss. de H. Gr. lib. 3. pag. 401.

Philetus, vir quidam, qui à fide Christi excidit. 2 Tim. 2. Item Antiochenus episcopus, A. D. 224.

Phileum, civitas Germaniæ in eâ reg. quæ hodie Frisia vocatur. *Grœningen* Apiano.

Philia, insula. Vide *Tacompsus*. Item promunt. Thraciæ ad Pont. Euxinum. Ptol.

Philicas, ins. ante Taprobanam.

Philides, quidam equorum nutritor, à quo cum Themistocles equum dono postulasset, passusque esset repulsam, minatus est se domum ejus continuo ligneum equum facturum. Quo ænigmate significavit se propinquorum accusationes & crimina in eum conjecturum. Plut. in Them.

Philippi, *Filippo*, adhuc vulgò, colon. & urbs Macedoniæ archiep. in Thraciæ. confin. apud mont. Pangæi radices, olim *Crenides*, teste Diod. Siculo apud oram maris Ægæi, olim clara, nunc pene jacens & deserta. Ovid. Met. lib. 15.

Emathiiq; iterum madefient cæde Philippi.

Virgil. lib. 1. Georg.

Romanas acies iterum videre Philippi.

Hic *campi Philippici*, ubi inter Cæs. & Pomp. pugnatum est postea vero inter Augustum & Cassium. Pop. *Philippenses*, ad quos epistolam scripsit B. Paulus. Meminit hujus urbis D. Lucas Act. Ap. 16. 12. Ἐκεῖθεν εἰς Φιλίππους, ἥτις ἐστὶ πρώτη τῆς μερίδος τῆς Μακεδονίας πόλις. *Datos* quoque olim vocabatur, unde proverbium, Δάτος ἀγαθῶν, ob auri fodinam sc. non longè ab eâ existentem, teste Appiano.

Philippicus Bardanus, Romanorum Imp. secundo imperii anno ab Anthemio excæcatus, & in carcerem conjectus sub ann. salutis. 713.

Philippides, Comicus poeta, haud ignobilis, ætate jam provectâ, quum in certamine poetarum præter spem vicisset, gaudio repente mortuus est: quod & Diagoræ Rhodio accidit. Suidas.

Philippides, Atheniensis cursor, eâ nempe tempestate quâ in Græciam Persarum venit exercitus, unicæ noctis spatio, mille & quingenta stadia, pedibus confecisse perhibetur, ut Lacedæmoniis Persarum adventum palam faceret, eosque ut præstò essent, admoneret. Leonic. Thom. lib. 3. cap. 9.

Philippopolis, quæ & *Trimontium*, & *Hadrianopolis* Ptolemæo (qui in re hac deceptus est, cum Hadrianopolis, teste Sexto Rufo sit urbs diversa, de quâ suo loco) *Poneropolis* Plinio, Plutarcho, & Suidæ; *Calybe* Straboni, urbs Thraciæ archiep. ad Hebrum flu. *Filibe* Turcis, & *Presrem*, adhuc fulgens, ubi sedes Præfecti est. Vocabatur etiam *Dealsapolis*, & *Palendena*, teste Jornande.

Philippus, Amyntæ fil. Alex. Magni pater Macedonum rex, rei militaris peritissimus, rebusque gestis clarissimus, qui Macedoniæ regnum, quod angustis antea finibus continebatur, adeo ampliavit, ut centum quinquaginta populi in Macedonum ditione numerarentur. Hic à Pausaniâ quodam adolescente fuit interfectus, qui cum de stupro per vim ab Attalo illato, apud Regem questus esset, & pro rei indignitate ultionem frustra postulasset, seq; etiam irrideri animadverteret, iram in Regem convertit, & ultionem quam ab inimico non poterat, ab iniquo judice sumpsit. Natus fuit Pellæ, quæ Macedoniæ civitas est, & Regum sepulchris nobilitata. Puer quondam bis obses datus ab Alexandro fratre, primum Illyris, deinde Thebanis, conciliandæ pacis gratiâ. Quo tempore per triennium in domo Epaminondæ summi ducis rudimenta exercuit. Hinc *Philippica*, φιλιππικοὶ λόγοι, orationes Demosthenis in Philippum regem, & Ciceronis in Antonium. Item *Philippeus*, seu *Philippicus*, aut *Philippus* etiam, aureus nummus, cujus frequens apud Plautum mentio est. Horat. lib. 2. Epistolarum.

Rettulit acceptos, regale numisma Philippos.

Philippus, Alexandri M. frater, Macedonum rex, Olympiadis jussu interfectus, alio nomine *Aridæus*.

Philippus, Demetrii fil. Rex Macedoniæ, à T. Qu. Flaminio victus. Is cum videret Annibalem feliciter in Italiâ res gerentem, Legatum ad eum de societate misit, qui in reditu à M. Valer. Flacco præfecto classis interceptus cum literis, missusque ad Senatum, statim Levinus Consul contra eum mittitur, qui Regem assidentem Apolloniæ, incautum, semique-sopitum nocte intempestâ adoritur. Ille in Macedoniam cum exercitu terrestri itinere fugit, incensis prius, ne hostis potirentur, suis navibus. Livius ubi de bello Macedonico.

Philippus, Medicus Alex. Magni, Q. Curt. & Plut. in vitâ Alex. Hic gratus usq; regi erat, ut cum Parmenio literas ad Alexandrum dedisset, quibus eum monebat, ut ab insidiis Philippi, velut ab hoste Dario corrupto, sibi in ægritudine caveret, Alexander exploratam habens Medici fidem, poculum ab ipso Philippo præparatum hausit, & literas Parmenionis eidem legendas tradidit. *Philippos* etiam Romanos, viros [illegible] legimus. Inter quos L. *Philippus* Orator, Crassi adversarius. Cic. 3. de Oratore.

Philippus,

Philippus, Amphipolites historicus, fecit libros Rhodiacorum novendecim, & alia. Suidas. Item *Philippus*, Caricarum rerum scriptor à Strabone laudatus lib. 14. Is est Philippus Theangellensis, quem in libro de Caribus & Lelegibus citat Athenæus lib. 6. Item *Philippus* Megaricus memoratur Laertio in Stilpone At difficile est dicere, utrum alius an aliquis istorum sit Philippus iste qui Orum Apullinem ex Ægyptio fecit Græcum, multi adeo ejus nominis fuerunt, & eos inter *Philippus* Abucara, cujus scholia sunt quæ in Hephastionem leguntur. *Philippus* item Chalcidensis Plutarcho memoratur in Alexandro. Vossius.

Philippus, frater Herodis, procurator Ituræ & Trachonitidis constitutus à Romanis. Luc. cap. 3.

D. *Philippus*, unus ex Apostolis Domini, ex Bethsaidâ oriundus, primus Evangelium Samariæ prædicavit. Act 8. Vide Euseb. Eccl. Hist. lib. 3. cap. 31.

Philippus, genere Cæsariensis, unus ex septem Diaconis, qui & Evangelista cognominabatur, cujusq; filiæ erant prophetissæ, uti legitur in Actis Apostolorum.

Philippus, 9 Hierosolymitanus Episcopus.

Philippus, Rom. Imp. Gordiano successit, qui tam severi & tristis animi fuisse dicitur, ut jam tum à quinquennali ætate nullo cujusquam commento ad risum solvi potuerit, aut ab inflexæ naturæ torvitate dimoveri. Sext. Aurelianus.

Philippus, Imp. Occidentis, victo Othone competitore, An. Dom. 1200.

Philippus, Henrici fil. Francorum rex, An. Dom. 1060.

Philippus, frater Alphonsi 10., Hispaniæ Regis fuit, qui Christianam Daniæ Regis filiam, & fratris sui uxorem sibi per vim copulavit, spretâ religione ac sacerdotiu, cum esset Abbas & præsul Hispalensis.

Philippus, Francorum rex bellicosissimus, ob idque Augustus cognominatus, in Asiam navigavit, Aconem & Ptolemaidem expugnavit, sed paulo post morbo coactus, rediit, Northmanniam, & Aquitaniam bello de Anglorum Rege cepit. Othonem 3. Imperatorem Ferrando Flandrensi auxilium ferentem ingenti prælio fudit: in quo & Ferrandus captus, & innumera hostium millia cæsa sunt. Judæos Franciâ expulit. Floruit autem sub An. Dom. 1212. Annales Franciæ.

Philippus, D. Ludovici fil. Francorum Rex, An. Dom. 1271. An. Franc.

Philippus Pulcher, Francorum rex, annis 28. Flandrenses variis præliis domuit. A Bonifacio Pontifice sacris interdictus, & à Benedicto 11. absolutus est. An. Franciæ.

Philippus Longus, Franciæ & Navarræ rex, A. D. 1316. An. Franc.

Philippus Valesius, Francorum rex suffectus in locum Philippi Pulchri, cui sine liberis mortuo genere proximus erat, Flandros ingenti clade afflixit, quâ ceciderunt fere au. M. hominum. Postea non eâdem fortunâ cum Anglis congressus, terrâ marique victus est. Calisium Anglis invita præmisit. An. Franc.

Philippus, Syriæ rex 21. sub quo Syriæ regnum defecisse dicitur. Olymp. 171.

Philippus, Gaulonitidis tetrarcha sub Octavio Cæsare.

Philippus, cognomento *Augustus*, princeps optimus, civitatem Andegavensem dirutam restituit. An. Franc.

Philippus, Austriæ dux, filius Maximiliani Cæsaris, rex Hisp. Pater Caroli 5. Cæsaris.

Philippus Audax, fil. Joannis Franciæ regis, frater Caroli 5. Burgundiæ dux, & Flandriæ Comes. Chron. Burgundius.

Philippus, cogn. *Bonus*, Burgundiæ dux, ejus Joannis fil. qui ad Montereilum occisus est, & multos in Franciâ motus excitavit sub. regg. Carolo 6. & 7. vixitque usque ad imperium Ludovici 11. Chron. Burgund.

Philippus, dux Mediolani, A. D. 1420. Junius Hist. Duc. Mediol.

Philippus Maria, Papiæ dominus, Galeatii Mediolani ducis fil. Hist. Mediolan.

Philiscum, op. Parthorum ad Euphratem, non procul à Damasceno campo. Plin.

Philiscus, Atheniensius Tyrannus. Olymp. 23 Item cælator egregius, qui Venerem in Octaviæ portico, item Latonam, Dianam; Musas novem & Apollinem nudum insculpsit. Item alius, de quo Dionis epitome in Pompeio: Κτήματα συχνὰ εἰς Μακεδονίαν Φιλίσκος τις ἐξ Ἀθηνῶν αὐτῷ γενόμενος γνώριμος, φιλοσόφους λόγους παραμυθήσατο.

Philistæi, sive *Philistini*, pop. Judæis finitimi, quorum regio posteris dicta est *Palæstina*.

Philistides, Geographicum tractavit argumentum. Plin. 4. 12.

Philistina Fossa, quod alii *Tartarum* vocant, inquit Plinius, unum ex Padi ostiis. *Fossena* Leandro, & C. Fabricio. Tartari flu. etiam Tacitus meminit.

Philistion, Nicæus, poeta Comicus, Socratis ætate, nimio risu mortuus est. Item Locrensis medicus. Gell. 17. 12. Martialis 2. 41.

Mimos ridiculi Philistionis.

Philistius, Milesius, Musicæ primùm operam dedit, evasitque clarissimus tibicen. Ad oratoriam demum conversus, auditor fuit Isocratis. Alius Syracusanus, historiographus, propinquus Dionysii tyranni, scripsit res Siculas libris 12.

Philix, nutrix Domitiani Imp. Sueton.

Phillis, Thraciæ reg. Pangæo monti circumjecta, *Phyllis* Stephano dicitur.

Phillis, Delius, περὶ αὐλητῶν Athenæo citatur lib. 14.

Philyra, mater Chironis Centauri, à quâ Chiron *Phillyrides* dictus est, teste Servio in lib. 3. Georg

Philo, is fuit, qui ex Proserpinâ filiâ, quam in balneis conspexerat, sustulisse creditur Mercurium: quem cum vellet exponere, consuluit mathematicum quendam, à quo hoc accepit responsum, puerum futurum maximum rerum divinarum interpretem: quo nomine eum servavit ac diligentèr educavit. Hic Mercurius *Hermes Trismegistas* vulgò vocatur.

Philo, scriptor Eratosthene antiquior, literis prodidit navigationem in Æthiopiam. Strab. lib. 2. Non dubium autem quin Antigonus Carystius hunc ipsum Philonem signet Hist. Mirab. cap. 160. At non æque apertum est, idemne, an alius *Philo* signetur à Josepho lib. 1. contra Apionem: saltem *Philo* Byblius esse nequit, qui Josepho junior fuit. Fuit & *Philo* Thebanus, quo Plutarchus teste utitur in Alexandro. Item *Philo* Metapontinus, tibicen & Poeta. Steph. in Μεταπόντιον. Item *Philo*, qui librum scripsit de armamentario Athenis à se extructu, opere planè admirando, quod à Syllâ fuisse incensum Plutarch. testatur in Sylla, & Appian. de bello Mithridatico. Idem forte *Philo* est, qui de machinis scripsit, Tzetzæ memoratus Chil. 2. Hist. 35. Fuit etiam *Philo* Heracleota, cujus de rebus mirabilibus librum citavit Porphyrius lib. περὶ Στυγός; atque inde furtasse sunt miranda illa, quæ de Galli Gallinacei, graculi, & apum amore erga hominem ex Philone prodit Ælianus lib. 12. cap. 37. Fuit præterea *Philo* Philosophus, cujus historiam Ecclesiasticam in Annalibus suis laudat Michael Glycas. Alius præterea est *Philo* Byzantius, qui de 7. orbis miraculis scripsit, quem debemus U. C. Leoni Allatiu, qui eundem edidit, scholiisq; doctis illustravit Romæ, A. D. 1640.

Philo, Academicus, Clitomachi discipulus, Romæ profitebatur, quo profugerat Mithridatico bello, atq; à Cicerone cultus est.

Philo, Judæus, Alexandriæ natus, disciplinisque omnibus eruditus, in nostrâ & Græcorum philosophiâ benè versatus, eloquentiæ Platonis adeo æmulator, ut proverbium fuerit: *Aut Plato Philonizat, aut Philo Platonizat*. In divinis autem legibus & patriis institutis, quantus fuerat, ex his quæ nobis librorum suorum traditis monimentis, palam est. Temporibus Caii Cæsaris, quanta acciderent Judæis mala, descripsit, ubi & suam legationem pro Judæis apud ipsum Imperatorem retulit. Vide plura de eo apud Vossium de H.Gr. p. 191.

Philo Herennius, Byblius genere, grammaticus tempore Adriani Imp. de cujus imperio scripsit, & multa alia. Vide Voss. de Hist. Gr. lib. 2. cap. 10.

Philo, statuarius, Hephæstionem expressit. Tatianus.

Philobœotus, mons Bœotiæ in Elatiensi campis. Plut. in Sylla.

Philocalia, castellum in Themiscyrenâ, non procul à Tripoli fluvio & castello. Plin 6. 4.

Philocandrus, ins. Cycladum. Ptol. Vide *Pholegandrus*.

Philochorus, Atheniensis, vir doctissimus & vates tempore Eratosthenis, extinctus insidiis Antigoni Macedoniæ regis ob amicitiæ suspicionem cum Ptolemæo rege. Scripsit Atthidis libros 17. qui continent res gestas Atheniensium, & reges, & magistratus, usque ad Antiochum cognominatum *Deum*, aliaque complura. Suid.

Philocles, Atheniensis, poeta Tragicus, non ita multo post Euripidem, Æschyli ex sorore nepos, ab iracundiæ vitio *Bilis* appellatus. Facie fuit imprimis fœdâ, capiteque in cristæ formam acuminato. Scripsit fabulas centum, reliquitque filium nomine Morsimum, & ipsum Poetam Tragicum. Suidas.

Philocrates, vir Atheniensis, proditionis notâ infamis apud Demosthenem. Alius ejus nominis edididit Θεσσαλικὰ, quorum lib. 2. citat Athenæus lib. 6.

Philocrene, Bithyniæ op. apud Gregoram, Circa Nicæam videtur.

Philoctetes, Pœantis fil. comes Herculis, cui idem moriens in Oetâ monte mandavit, ne corporis sui reliquias cuiquam indicaret: idque jurare eum adegit, deditque pro munere pharetram & sagittas Hydræ felle intinctas. Quare cum postea Delphico oraculo moniti essent Græci, ad evertendam Trojam, sagittis Herculis opus esse, inventus Philoctetes, & de Hercule interrogatus, negavit primùm se scire quid illi accidisset: cum vero illi vehementiùs urgerent, tandem mortuum esse confessus est: cumque illi instarent, ut sepulchrum ejus sibi indicaret, ne jusjurandum violaret, ictu pedis locum ostendit. Posthæc cum ad bellum Trojanum duceretur, quòd ipse solus Lernæis sagittis uti posset, unius sagittæ casu, in pede, quo Herculis tumulum monstraverat, vulnere pene immedicabili affectus est; cujus fœtor, cum à Græcis ferri non posset, in Lemno relictus est. Verùm occiso Achille, Ulysses in Lemnum tegressus, ad Trojam illum reduxit, ubi & Pariden, singulari certamine ab eo provocatus, sagittis interfecit. Eversâ autem Trojâ, pudore, ne in patriam æger rediret, impeditus, in Calabriam venit, ibique Petiliam condidit, tandem vero operâ Machaonis medici sanatus est. Porro Philoctetem hydro morsum aiunt Sophocles & Lycophron. Theocritus in Arâ addit hoc ei contigisse dum contemplaretur sepulchrum Troili, ab Achille occisi, quod in templo Apollinis Thymbræi erat. Prop. lib. 2.

Tarda Philoctetæ sanavit crura Machaon.

Ovid. Trist. 5. eleg. 2.

Pene decem totis aluit Pœantius annis
Pestiferum tumido vulnus ab angue datum.

Fabulam narrat Servius ad illud Æn. 3.

Parva Philoctetæ subnixa Petilia muro.

Argonautam facit Val. Flac. lib. 1.

Tu quoque Phrygias remo Pœantie Colchos
Bis Lemnon visure petis, nunc cuspide patris
Inclytus, Herculeas olim moture sagittas.

Philodemus, περὶ τῶν ἐν Ἅιδῃ Συμβίων Athenæo memoratur lib. 10. Haud scio an alius à Philodemo Epicuro, natione Gadarensi qui à Strabone lib. 16 inter celebres Gadaræ viros memoratur. Is Poeta fuit, vixitque Ciceronis ætate, à quo memoratur in Pisonem. Ubi sic Ascon. Pædianus. *Philodemum significat, qui fuit Epicureus, illâ ætate nobilissimus, cujus & poemata sunt.* Lil. Gyraldus suspicatur eundem, quem nominat Horatius Serm. 1. Sat. 3. *Gallis hunc Philodemus ait.*

Philogelos, non puto verum nomen fuit, sed fictum, nempe se ita vocavit, quia libro suo ridiculas esset narrationes complexus. Unam earum refert Tzetzes. Chil. 8. Hist. 250.

Philogonius, Antiochenis Episcopus, An. Dom. 322.

Philolaus, Pythagoricus quidam philosophus, cujus tres libros Plato, cùm tenui admodum esset pecuniâ decem millibus denariûm mercatus est, quod pretium à Dione Syracusano acceperat. Alius Corinthius, qui Thebanis leges dedit, ex familiâ Bacchiadum, amicus Dioclis, qui Olympia vicit: sed ubi ille civitatem deseruit, commotus ob amorem matris Alcinoæ Thebas migravit, atque ibi ambo defuncti sunt. Habitavit igitur ob hujusmodi causam apud Thebanos, legesq; illis descripsit, & de aliis quibusdam, & de sobole procreandâ, quas illi proletasias vocant. Et hoc præcipuè ab illo provisum, ut numerus hæreditatum conservetur. Aristot. 2. Polit.

Philologus, nomen viri. Rom. 16.

Philombrotus, Archon Atheniensis Olymp. 46. cujus anno secundo Pediæi, Diacrii & Parali, seditionem novam propter æris alieni, quo demersi erant, magnitudinem, Athenis excitarunt; cui malo, cum finis nullus appareret, Soloni, civi Atheniensi seditio componenda, & resp. novis legibus constituenda, commissa est. Plut.

Philomela, Pandionis Atheniensium regis filia, quam Tereus, Thraciæ rex, qui Prognem sororem ejus uxorem duxerat, visendæ sororis prætextu à patre abductam in itinere violavit, & ne flagitium cuiquam indicaret, linguam ei præcidit, arctissimæque custodiæ eam inclusit. Verùm illa (uti erat lanificii peritissima) rem omnem, quo gesta erat ordine, in telâ depinxit; eamque per famulam ad Prognem misit: quæ quamvis sororis injuriâ gravissimè commota, ultionem tamen in Orgiorum tempus distulit, quo tempore magnâ mulierum catervâ comitata, thyrsisque & pellibus instructa, sororem carceri eripit, & in regiam perducit, ubi communicato cum illo consilio, Ityn filium suum jugulat, patrique comedendum apponit: illoque epulis tam nefandis jam satiato, sub finem cœnæ pueri caput in convivium afferr. Quo agnito Tereus furore percitus, cùm stricto gladio uxorem insequitur, in upupam commutatur, etiam nunc cristam militarem in capite gerentem. Progne autem in hirundinem, Itys vero in Phasianum, imò in Phassam, *palumbum*. Servius Danielis. Philomela denique in Lusciniam, etiam hodie de Terei injuriâ suavissimo cantu conquerentem. Quidam hanc fabulam ad cantûs harmoniam & sonorum, qui ex avibus audiuntur, varietatem referunt. Alii ad mores, & dicunt hanc fabulam docere, cohibendos esse effrænatos animi motus, quibus homines ad furorem compelluntur. Impetus autem Venereus, & vindictæ cupiditas reddunt homines insigniter immanes. Ac tyrannus libidinum sordibus inquinatus, rectè fingitur in upupam commutatus. Vide *Tereus*, & Meursium de Reg. Athen. ubi de Pandione. Martialis 14. 75.

Flet Philomela nefas incesti Tereos, & quæ
Muta puella fuit, garrula fertur avis.

Virgilius Georg. 4.

Qualis populeâ mœrens Philomela sub umbrâ
Amissos queritur fœtus, quos durus arator
Observans nido implumes detraxit, at illa
Flet noctem, ramoque sedens miserabile carmen
Integrat, & mœstis latè loca questibus implet.

Vix credas (inquit Ludovicus de la Cerda) uti ingenia Poetarum aspiraverint ad gloriam hâc comparatione: adeo sæpe illam advocant. Ab uno Sophocle septies assumitur, semel in Ajace, semel in Antigone, bis in Trachiniis, ter in Electrâ. Ab Homero bis Odyss. 16. & 19. Eam usurpar Euripides in Phœnissis, Qu. Calaber lib 12. & 7. Oppianus 1. Halieut. & 5. Moschus epitaphio Bionis, Callimachus in lavacro Palladis, Nonnus Bassaticôn secundo, Ἀδέσποτος quidem Anthologiæ lib. tertiô. Usi sunt etiam eâdem comparatione Latini, quorum versus apponam. Catullus ad Ortalum.

Qualia sub densis ramorum concinit umbris,
Daulias, absumpti fata gemens Ityli.

Ovid. Fast. 5.

Quacunque ingreditur, miseris loca cuncta querelis
Implet, ut amissum cum gemit ales Ityn.

Et in Epist. *Quæ etiam rami posuisse lugere videntur*
Frondibus, & nullæ dulce queruntur aves.

Sol.

Sola virum non ulta piè mæstissima mater
Concinit Ismarium Daulias ales Ityn.

Pedo Albinovanus de morte Drusi:

Talis in umbrosis mitis nunc denique sylvis
Deflet Threicium Daulias ales Ityn.
Halcyonum tales ventosa per æquora questus
Ad surdas tenui voce sonantur aquas.

Sen. in Herc. Oet. ——— *Fugit vultus*
Philomela suos, natumq; sonat
Flebilis Ityn. ———

Octavia apud eundem secum loquens:

——— *Repete assuetos*
Jam tibi questus, atq; æquoreas
Vince Halcyonas, vince & volucres
Pandionias. ———

Papinius 9. Thebaidos Halcyones tantum memorat:

Fluctivagam sic sæpe domum, madidosq; penates
Halcyone deserta gemit, cum pignora sævus
Auster, & algentes rapuit Thetis invida nidos.

Philomelium, urbs magnæ Phrygiæ. Strab. l. 12. Gentile *Philomelensis*.

Philomelus, Phocensium dux, templum Delphicum occupavit, Locrenses vicit. *Philomeli* meminit Justinus lib. 8. cap. 1. Apud Polyænum vero lib. 5. malè appellatur Φιλόμαχος pro Φιλόμηλος.

Philomelus, apud Martialem ponitur pro ditissimo citharœdo. l. 4. ep. 5. —*Nunquam sic Philomelus eris.* Idem. 3. 31.

Plus habuit Didymus, plus Philomelus habet.

Philomenes, Paphlagonum rex, à quo insequentes principes cognomen sumpserunt. Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 1.

Philomelphus, Asiæ min. op. Nicetas.

Philon, medicus nobilis, qui cùm medicamenta quædam ad medendi usum exquisitissimè concinnaret, & egregias quasdam Alexipharmacas facultates, eas Deorum manus appellabat, veluti divinas & salutares. Cæl. Rhod. 16. 10.

Philonides, Melitensis quispiam, qui quia erat prægrandi corpore, cæterùm insulsus & indoctus, abiit in proverbium. *Indoctior Philonide.*

Philonius, portus Corsicæ. Ptol. *Portu vecchio* hodie Leandro & Nigro.

Philonomia, Nyctini & Arcadiæ filia, dum in venationibus cum Diana versaretur, in Martem incidit, qui, sumptâ pastoris formâ, gravidam puellam effecit. Ea vero gemellos enixa, patris metu in Erymanthum ejecit infantes, qui Deorum providentiâ illæsi, delati ad cavam quandam quercum dicuntur, ubi cum lupa quædam lustra haberet, propriis abjectis in fluentum catulis, infantibus ubera præbuit, quod quidam Telephus pastor conspicatus, susceptos pueros educavit, ut suos. Et alterum quidem Lycastum, alterum, vero Parrhasium appellavit. Hi deinde Arcadiæ regnum successione consecuti sunt.

Philonomus, & Callias, fratres Catanenses. Stobæus ex Æliano refert, flammas incendii ex Ætnâ erumpentis miraculosè cessisse duobus filiis in humeros sublatos parentes senes efferentibus. Verba adscribam: Πρώτῃ καὶ ὀγδοηκοστῇ Ὀλυμπιάδι φασὶ τὸν Αἴτνης ῥύακα, ὅτε καὶ Φιλόνομος καὶ Καλλίας οἱ Καταναῖοι τοὺς ἑαυτῶν πατέρας ἀράμενοι, διὰ μέσης τῆς φλογὸς ἐκόμισαν, τῶν ἄλλων χρημάτων καταφρονήσαντες, ἀνθ' ὧν καὶ σωτηρίας ἔτυχον τῆς εἰς τὸ θεῖον. Τὸ γὰρ πῦρ θεόθεν αὐτοῖς διέστη καθ' ὃ μέρος ἐκεῖνοι παρεγίνοντο.

Philorus, pagus in Ægypto inter Nilum & sin. Arabicum. Strabo. Pentapoleos reg. vicus in Africâ. Ptol.

Philopœmen, Megalopolitanus, dux Achæorum præstantissimus, Lacedæmonios & Messenios multis cladibus afflixit. Plutarchus.

Philos, ins. contra Persidem non procul à Casandrâ. Plin. 6. 25.

Philostephanus, Cyrenæus, historicus, Callimachi familiaris, de quo Vossius de Hist. Gr. lib. 1. cap. 15.

Philostorgius, Cappadox, sub Theodosio Juniore, Ecclesiasticæ historiæ libros edidit 12. pro 12. literis quas habemus in nomine ejus. Stylo usus fuit satis eleganti, sed undique erga Eunomianæ sectæ homines amorem, erga Catholicos odium prodidit. Vide plura de eo, apud Vossium de Hist. Gr. lib. 2. cap. 21.

Philostratus Lemnius, temporibus Severi Imp ejusq; uxoris Juliæ, epistolarum magister, ut ipse planè monstrat in vitâ Apollonii Tyanei; scripsit vitas Sophistarum ad Severum, de vitâ Apollonii libros 8, præterea Heroica, quæ hodie extant.

Philostratus, hujus pater Athenis docuit Neronis tempore: scripsit Panegyricos plures ac declamationes oratoribus valde probatas, compluraque alia, quæ à Suida commemorantur.

Philostratus, tertius, superioris filius, docuit Athenis; scripsit Panathenaïcum, Trojam, paraphrasin Homerici clypei. Iconas huic multi referunt. Ejus nominis & quartus fuit. Vide Vossium de Hist. Gr. p. 234. &c.

Philotas, unus ex comitibus Alex. Magni, cui post ejus mortem Ciliciæ regnum sorte obtigit.

Philotera, urbs juxta Troglodyticam à Satyro condita, Apollodorus *Philoteridem* vocat. Est etiam *Philotera* Cœlesyriæ. Vide. Steph.

Philoteris, civitas in litore sinus Arabici, aliàs *Arsinoe* dicta. Steph.

Philotimus, Ciceronis libertus ut ipse scribit Epist. lib. 3. ep. 9. ad Appium.

Philotis, ancilla apud Romanos, quæ, quum post urbem captam, sedato Gallico motu respublica vix statum suum tueretur, & Fidenates opportunitatem invadendi Romani nominis aucupati præfecissent sibi Posthumium Livium Dictatorem, mandatisque ad Senatum missis postulassent, ut si vellent reliquias suæ civitatis manere, familias sibi & virgines dederentur, Patribus in ancipiti deliberatione suspensis, pollicita est se cum cæteris ancillis sub nomine dominarum ad hostes ituram. Habitu itaque matrum-familias, & virgineo sumpto, hostibus cum prosequentium lachrymis ad finem doloris traditæ sunt; quæ cum à Livio in castris distributæ essent, viros plurimo vino provocarunt, diem festum apud se esse simulantes, quibus sopitis, ex arbore caprifico, quæ castris proxima, signum Romanis dederunt, qui cum repentinâ incursione Fidenates profligassent, Senatus beneficii memor, Philotin cum cæteris ancillis manumitti jussit, dotem ex publico eis fecit, & matronalem habitum gestare concessit, diemque ipsum nonas *Caprotinas* nuncupavit ab illo *caprifico* ex quâ signum victoriæ ceperant, & *Caprotina* culta Juno, & sacrificium annuâ solennitate celebratum, in quo lac quod ex caprifico manat, propter memoriam facti adhibitum fuit. Plut. Varro. Ovidius lib. 2. de Arte Amandi:

Porrige & ancilla, quâ pœnas luce pependit
Lusa maritali Gallica veste manus.

Philoxenus, Philosophus, qui gruis collum sibi exoptabat, quò diutius ciborum & poculorum sapore oblectaretur. Aristot. Ethic. 3. 9.

Philoxenus, Grammaticus Alexandrinus, Romæ scripsit de monosyllabis verbis, de Hellenismo, de genere linguarum, & alia. Suidas.

Philoxenus, Eretriensis, pictor, Nicomachi discipulus, cujus tabula nullis postponenda Cassandro regi picta, continuit Alexandri prælium cum Dario. Idem pinxit & Lasciviam, in quâ tres Sileni commessabantur. Hic præceptoris celeritatem assecutus breviores etiamnum quasdam picturæ vias, & compendiarias invenit. Plin. 35. 10.

Philoxenus, poeta Lyricus, scripsit Lyrico carmine Æacidarum genealogiam. Hic, cum aliquando apud Dionysium tyrannum ageret tragœdiasque ejus, in quibus ille ambitiosissimus erat, minimè laudaret, conjectus est in Latomias, indeque Tarentum aufugit. Dionysio vero cum per literas revocare conanti, respondit hoc tantum monosyllabon, *Non*, sæpius iteratum. Suidas. A *Philoxeno* Cytherio dithyrambos esse inventos putavit Pindari Scholiastes. Sed hâc parte magis fidem meretur Herodotus in Clio. Is Arionem Lesbium sive Methymnæum, fabulâ de vectore Del-

phino nobilem, primum fuisse ait, qui Corinthi docuerit dithyrambos. Atque idem etiam proditum ab Aristotele, ut testis est Proclus in Chrestomathiâ. Sanè Philoxenus hic multo post Herodotum vixit; nempe Platonis temporibus. Nam & is Syracusanorum tyranno Dionysio juniori familiaris fuit, ut Pausanias in Atticis ait. Sed idem ab eo est interemptus postquam eum figuratè deriserat in Cyclope suo, sive de amoribus Cyclopis & Galateæ. Meminere Athenæus lib. 1. Ælianus Var. 12. 47. Idem convivium scripsit, unde quædam adducit Athenæus lib. 4. & 14. Cujusmodi ejus dictio, & ingenium fuerit, Is. Casaubonus dicet Animadversionum in Athenæum lib. 4. cap. 11. Nempe planè ad lasciviam & nugas comparata.

Philoxenus, Consul cum Probo. An. U. C. 1278.

Philyllius, à plerisque creditur auctor Jamborum de urbibus, ut cognoscimus ex Athenæo lib. 3. 4. 9. Alius fuit veteris Comœdiæ poeta, Athenæo lib. 14. & Polluci lib. 7. memoratus.

Philyra, filia Oceani, ex quâ Saturnus in equum conversus, Chironem Centaurum dicitur suscepisse, qui à matre *Philyrides*, & *Philyreius* dicebatur. Hanc fabulam ad Medicinæ & Chirurgiæ artem refert N. Comes Mythol. 4. 12. Scribitur autem hoc nomen, & ejus derivativa simplici l; poetæ tamen suo jure, ut primam syllabam extendant, geminant hanc consonantem.

Philyres, pop. juxta Pontum. Dionys. v. 766.

Μάκρωνες, Φίλυρές τε, καὶ οἳ μόσσυνας ἔχουσι
Δουρατέους. ———

Val. Flac. lib. 5.

Mossynichi, vos & stabulis Macrones ab altis,
Byzeresque vagi, Philyraque à nomine dicta
Litora. ———

Phina, Macedoniæ op. ad oram Heracleam. Plin. 4. 10.

Phinees, fil. Eleazari. Ex. 6. Filius item Heli sacerdotis. 1 Reg. 1. Latinè *aspectus*, aut *facies confidentiæ*, vel *protectionis*.

Phineum, locus Ponti, à *Phineo* conditus. Steph.

Phineus, Agenoris fil. Hellanico: Hesiodo vero Phœnicis & Cassiopeæ, Agenoris nepos, frater Cilicis, Doryeli & Aramini. Hic rex Arcadiæ, vel, ut alii, Thraciæ, vel, ut rursus alii, Paphlagoniæ, uxorem duxit Cleopatram (quam quidam Sthenobœam vocant) ex quâ genuit Oryrhum & Crambum, ut Sophocles, vel, ut alii, Mariandynum & Thynum: vel, ut rursus alii, Palæmonem & Phinea: quibus, mortuâ priore conjuge, Harpalycen, Calais & Zethæ sororem, novercam superinduxit; quamvis Flaccus Valerius non Harpalycen, sed Cleopatram Boreadum sororem vocet, cui etiam Apollonii Scholiastes subscribit, qui lib. 1. dicit Phineum Cleopatram Boreæ & Orithyiæ filiam uxorem duxisse, secundam vero Idæam, Dardani filiam novercam superinduxisse: cujus suasu filios suos ex Cleopatrâ susceptos excæcavit. Quapropter & ipse excæcatus est à Diis, & Harpyiæ contra eum missæ, quæ cibos & mensam ejus turpissimè fœdarent. Postea vero devenientibus ad ea loca Argonautis, à Calai & Zethe, fratribus alatis, eursus ad Strophadas insulas fugatæ sunt. Postremò occisus est ab Hercule, cum is in solitudine liberos Phinei offendisset excæcatos, comperissetque eos calumniis novercæ ejectos fuisse. Apollonius lib. 2. Argonaut.

Ἔνθα δ' ἐπάκτιον οἶκον Ἀγηνορίδης ἔχε Φινεύς,
Ὃς περὶ δὴ πάντων ὀλοώτατα πήματ' ἀνέτλη
Εἵνεκα μαντοσύνης, τήν οἱ πάρος ἐγγυάλιξε
Λητοΐδης, οὐδ' ὅσσον ὀπίζετο καὶ Διὸς αὐτοῦ,
Χρείων ἀτρεκέως ἱερὸν νόον ἀνθρώποισι.
Τῶ καί οἱ γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἴαλλεν,
Ἐκ δ' ἕλετ' ὀφθαλμῶν γλυκερὸν φάος, οὐδὲ γάνυσθαι
Εἴα ἀπειρεσίοισιν ὀνείασιν, ὅσσα οἱ αἰεὶ
Θέσφατα πευθόμενοι περιναιέται οἴκαδ' ἄγειρον.

Prop. 3. 5. *Aut Alcmæonia furia, aut jejunia Phinei.*

Virgil. Æn. 3. ——*Strophades Graio stant nomine dictæ*
Insulæ Ionio in magno, quas dira Celæno,
Harpyiæque colunt aliæ, Phineia postquam
Clausa domus, mensasque metu liquere priores.

Val. Flaccus lib. 4.

Postera non cassa Minyis Aurora retexit
Noctis iter; nova cuncta videns, Thynæaque juxta
Litora, fatidici panditur horrentia Phinei
Dura Deum, summoque lues urgebat in ævo.
Quippe nec extorrem tantum, nec lucis egentem,
Insuper Harpyiæ Typhonides, ira Tonantis,
Depopulant; ipsoque dapes prædantur ab ore.
Talia prodigia, & tales pro crimine pœnas
Perpetitur, spes una seni, quod pellere sævam
Quondam fata luem dederant Aquilone creatis.

Statius lib. 8.

Qualis post longa Phineus jejunia pœna
Nil stridere domi volucres ut sensit abactas,
(Nec dum tota fides) hilaris mensasque torosque
Nec turbata feris tractavit pocula pennis.

Phinon, civitas Idumæorum. Gen. 36. Lat. *gemma*, sive *aspiciens*, aut *os æternitatis*, vel *os filii*: aut ex Heb. & Syro *os piscis*, ab ore sc. non ab osse.

Phinopolis, urbs Ponti à *Phineo* dicta. Steph.

Phinthia, Siciliæ fons, in quem, ut Apion refert, nihil immergi potest, sed omnia fluitant, Plin. 35. 2. Φιντιὰς Diodoro. Unde Phalaridi in epp. oppidani sunt Φιντιεῖς. Item amicus Damonis cujusdam, ut ex Plutarcho invenimus. Quanquam apud Val. Max. & Cicer. de Off. *Pythias* dicitur.

Phintonis, *Phinton* Capellæ, ins. inter Sardiniam & Corsicam. Plin. Ptol. *Isola rosa* Ortelio, *Isle de Figo Pinero*.

Phirasi, Scandiæ ins. pop. Ptol. *Franci* Turnebo, cujus opinionem rejecit F. Hotoman. in Francogalliâ, & merito quidem, ut à vero alienam.

Phison, vel *Pison*, i. e. *oris mutatio*, sive *multitudo*, sive *extensio*, fluvius è Paradiso fluens. Gen. 2. qui ab Euseb. & Hieronymo in Qu. Hebr. Ganges dicitur. Hesychius. Φεισὼν ποταμὸς Παραδείσου ὁ ἑρμηνεύεται στόμα χάριτος, παρὰ δὲ Ἕλλησι Γάγγης. Alcimus Avitus.

Quartus dehinc Phison, quem nominat India Gangen.

Phithom, i. e. *buccella eorum*, aut *oris consummatio*, sive *persuasio*, vel *dilatatio eorum*, urbs quam ædificarunt filii Israelis Pharaoni regi Ægyptiorum. Exod. 1.

Phiton, fil. Micha. 1 Par. 8.

Phla, ins. parva in palude Tritonide. Vide Herodotum lib. 4.

Phlanates, pop. Illyrici, qui & *Flanates*, à quibus *sinus Flanaticus*. Plin.

Phlanon, urbs & portus juxta Absyrtum insulam post Aloum. Steph.

Phlegethon, flu. infernalis flammis æstuantibus rapidus, ab *ardendo* sic dictus; quam etymologiam poetæ passim innuunt. Author Culicis.

Nec timuit Phlegethonta furentem ardentibus undis.

Silius lib. 13. ———*Exundantibus urit*
Ripas sævus aquis Phlegethon.

Idem ibidem.

Ardenti Phlegethonte natat fornacibus atris.

Statius Theb. 4.

Fumidus atra vadis Phlegethon incendia volvit.

Seneca in Thyeste.

Phlegethon arenas igneus tota agens.

Virgil. Æneid. 6.

Quæ rapidus flammis ambit torrentibus amnis
Tartareus Phlegethon, torquetq; sonantia saxa.

Hinc *Phlegethonteus*. Claud. 1. De Raptu.

Et Phlegethontea requierunt murmura ripa.

Et *Phlegethontis*. Ovid. Met. 5.

——*Sparsumq; caput Phlegethontide lympha*

Phlegon, unus ex equis Solis, ἀπὸ τοῦ φλέγειν, quod est *urere*, dictus. Ovid. Met. 2.

Interea volucres Pyroeis, Eous, & Æthon
Solis equi, quartusque Phlegon.

Phlegon Trallianus, libertus Augusti (nonnulli Adriani dicunt) historiam scripsit Olympiadum libris 16. usque ad Olymp. 29. De Fastis Romanorum libros 2. Item de nominibus locorum urbis Romæ, & epitomen Olympionicorum libris duobus. Suidas. Item viri Sancti nomen. Rom. 16.

Phlegra,

Phlegra, urbs Macedoniæ, in quâ Gigantes olim cum cœlestibus conflixere, & ab Hercule extincti erant. Hanc Eudoxus postea *Pallenen* dictam scribit. Steph. Silius lib. 12.

Tradunt Herculeâ prostratos mole Gigantes
Tellurem injectam quatere, & spiramine anhelo
Torreri latè campos, quotiesque minatur
Rumpere compagem impositam, expallescere cœlum.

Ubi loquitur de *Phlegræo campo* qui est in Campaniâ juxta Cumas. De quo vide Cluverium Ital.Ant.p.1144. Hinc *Phlegræus*. Ovid. Met. 10.

——*Prius cecini plectro graviore Gigantes,*
Sparsaque Phlegræis victricia fulmina campis.

Propertius 3. 11.

Issent Phlegræo melius tua funera campo.

Poetæ fabulâ hâc in comparationibus suis plerumque utuntur. Lucan. lib. 7.

Non aliter Phlegrâ rabidos tollente Gigantes
Martius incaluit Siculis incudibus ensis,
Et rubuit flammis iterum Neptunia cuspis,
Spiculaque extenso Pæan Pythone recoxit,
Pallas Gorgoneos diffudit in ægida crines,
Pallenea Jovi mutavit fulmina Cyclops.

Statius Theb. 2.

Non aliter (Getica si fas est credere Phlegra)
Armatum immensis Briareum stetit æthera contra,
Hinc Phœbi pharetras, hinc torvæ Palladis angues,
Inde Pelethroniam præfixâ cuspide pinum
Martis, ac hinc lasso mutata Pyracmone temnens
Fulmina, cum toto nequicquam obsessus Olympo
Tot queritur cessare manus.

Idem 1 Achilleidos.

Sic cum palantes Phlegræa in castra coirent
Cælicolæ, jamque Odrysiam Gradivus in hastam
Surgeret, & Libycos Tritonia tolleret angues,
Ingentemque manu curvavit Delius arcum,
Stabat anhela metu solum Natura Tonantem
Respiciens, quando ille hyemes, tonitrusq; vocaret
Nubibus igniferam qui fulmina posceret Ætnam.

Silius lib. 9.

Tollitur immensas deserta ad sidera clamor,
Phlegræis quantas effundit ad æthera voces
Terrigenum campis exercitus, aut sator ævi
Quum à Cyclopas nova fulmina voce poposcit
Jupiter, extructis vidit cum montibus ire
Magnanimos raptum cœlestia regna Gigantes.

Et lib. ult.

Qualis odoratis descendens Liber ab Indis
Egit pampineos frenatâ tigride currus:
Aut cum Phlegræis confecta mole Gigantum
Incessit campis tangens Tirynthius astra.

Val. Flac. lib.6. ——*Tremebundaque pulsa*
Nutat humus; quatit ut sævo cum fulmine Phl[illegible]m
Jupiter, atque imis Typhœa verberat arvis.

Atque hæc poetæ. Theagenes vero & Eudoxus qui ad historicam fidem pugnam hanc reducere conantur; Pallenen, inquiunt, quæ veteri nomine Phlegra vocabatur, homines renuerunt, quibus immanitas & superbia morum, Gigantum cognomen peperit. In hos ineunte prælium Hercule, fulmina de cœlo missa sunt, donec ii fugere coacti sunt, & ingenti victoriâ superati. Ex hâc re rumor in vulgus ortus, ut Gigantes moverint bellum Diis. Id autem ideo fictum est, quoniam ea regio tota sulphure plurimo scatet. Hinc fit, ut ventorum impulsu exciretur passim ignis, qui, cum exitum è cavernis natura expetat, dum luctatur assiduè terram tandem quatit, & commovet, exuritque frequenter; unde & nomen sortitur, φλέγω enim Græcè *exurere, ardereque* significat.

Phlegyas, urbs Bœotiæ, à *Phlegyâ* Martis & Chryses filio. Steph.

Phlegyas, Martis fil. Rex Lapitharum in Thessaliâ, pater Ixionis, & Coronidis Nymphæ, quam cum ab Apolline vitiatam sensisset, confestim irâ percitus templum ejus Delphis incendit. Quapropter Apollo iratus, ipsum sagittis interfectum ad inferos detrusit, ubi hâc pœnâ afficitur, ut sub ingenti saxo ruinam minitante sedens, semper illud casurum suspicetur ac timeat. Stat. in Theb. ——*Phlegyam subter cava saxa jacentem*
Æterno premit accubitu. ——

Phlegyæ, populi insulani Thessaliæ, à *Phlegyâ* Ixionis patre cognominari. Hi, cum sacrilegi essent, Deosque & homines spernerent, ab irato Neptuno, immisso diluvio, submersi sunt. Virg. Æn. 6.

——*Phlegyasque miserrimus omnes*
Admonet. ——

Phlias, Argonauta, Bacchi filius. Val. Flac. lib. 1. Argonaut.

Et quem fama genus non est mentita Lyæi
Phlias, immissas patrios de vertice crines.

Apollonius lib. 1.

Φλείας δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν Ἀραιθυρέηθεν ἵκανεν.

Ubi Schol. Πόλις Πελοποννήσου ἡ Ἀραιθυρέα, ὡς ὁρίοις τῆς Σικυῶνος κειμένη, ἡ νῦν ὀνομαζομένη Φλιοῦς ἀπὸ Φλιοῦντος τοῦ Διονύσου, ὡς Ξενοφάνης, ἡ αὐτὴ δὲ Διόνυσος Φλοιὸς ὀνομάζεται ἀπὸ τοῦ φλύειν τὸν οἶνον, ὅ ἐστιν ἀναθάλλειν.

Phlias, antis, à *Phliante* conditore, teste Pausaniâ, op. Peloponnesi geminum: Unum in Sicyoniâ reg. prius *Arantia*, & *Arathyrea*, teste Strabone. *Tri* Sophiano, *Rupela* Leonico, *Phoica* Pineto, à Corintho 30 stad. in occ. à litore 20. Alterum in Elide, teste Plinio, à Cyllene 15. m. p. à litore 2. ab Olympiâ 63. Populi *Phliasi* Xenophonti fide & fortitudine clari.

Phlœa, Dea, Proserpina sc. ut quidam volunt, quibus favet Hesychius: Φλοιάς, ἡ Κόρη ἡ θεὸς ὑπὸ Λακώνων. Nempe ut Latinis *Liber* Bacchus, *Libera* Proserpina: Sic Græcis *Liber* Φλοιός, *Proserpina* Φλοιά. De Libero indicant verba Plutarchi: Ἔνιοι δὲ θύουσι Διονύσῳ τῷ Φλοιῷ.

Phloryia, Maurit. Cæsariens. op. Ptol.

Phlyeis, vicus in Cecropide tribu. Steph.

Phlygadia, mons Illyrico & Adriæ obversus. Strabo. *Eliez* Lazio.

Phlygonium, urbs Phocidis. Steph.

Phobetor, Somni fil. sic dictus ἀπὸ τοῦ φοβεῖν, quod est *perterrefacere*. *Icelos* autem Superis dicitur, quia omnium animantium formam inducere posset. Est enim ἴκελος *similis*. Ovid. Met. 11.

Hunc Icelon Superi, mortale Phobetora vulgus
Nominat. ——

Phoca, ins. parvæ Cretæ ante Sammonium promuntorium adjacentes. Plin.

Phocæa, urbs Æolidis in orâ, inter Cumam ad Bor. & Smyrnam ad merid. à quâ 25. m. p. recedit, apud ostia Hermi flu. episc. sub Archiep. Smyrnensi. *Phocis* Melæ, Atheniensium colonia. Mem. ejus Lucanus lib.3.

Et post tralatas exusta Phocidis arces.

Item *Phocæa* alia opidum Cariæ juxta Mycalen mont. Plinius. *Phocenses* Joniæ pop. patrium solum communi consilio relinquentes, se non reversuros jurejurando, additis devotionibus, & execrationibus, polliciti sunt, & in Galliam profecti Massiliam urb. condiderunt, ut authores sunt Herod. lib. 1. & Strabo lib. 4. Hinc ortum adagium est: *Phocensium execratio*, de jurejurando multis vinculis astricto, cujus Horat. meminit Epod. 16. à quo *Phocæi* dicuntur. *Phocenses* quoque Phocidis in Græciâ pop. rem memoratu dignam fecisse narrat Plutarchus. Hi enim in prælium contra Thessalos exeuntes, mulieres & liberos in unum locum congestos, ubi ipsi à Thessalis victi essent, & interfecti, comburendos illico mandarunt iis, quos ad custodiam reliquerant: quod consilium & mandatum etiam mulieres ipsæ approbatunt, licèt non adimpletum fuerit, victoriâ adversus Thessalos reportatâ. Ex eâ deliberatione natum est proverbium: *Phocensium desperatio*, de stulto & insano consilio. *Phocæi*, etiam & *Phocenses* dicuntur, & *Phocaici*, pop. Æolidis in Asiâ, & Phocidis in Græciâ, qui & *Cyrrhæi* & *Castalii* quoque apud poetas dicuntur.

Phocaria, ins. maris Ægæi ex adverso Atticæ. Plin.

Phocarum insula, in sinu Arabico. Strabo.

Phocas, Romanorum Imperator, Anno Dom. 606. Item Grammaticus quidam qui scripsit de nomine & verbo.

Phoce, op. Bœotiæ.

Phoceæ, agri Leontini in Siciliâ op. Thucyd.

Phocenses, pop. Hetruriæ, quorum op. *Focefchio*, inter Florentiam, Lucam, & Pisas situm, apud lacum cognominem, à Lucâ 20. m. p. Alios vide in *Phocæa*, & *Phocæi*.

Phacheret, nomen viri. 1 Esdr. 2. Lat. *oris exterminatio*, vel *concisio*.

Phoci, gens Ichthyophagis vicina. Agatharchides.

Phocias, Thessaliæ fluvius. Vibius. *Phœnix* legit Simlerus.

Phocion, Atheniensis, vir clarus, cognomento *Bonus*, semper pauper, cum ditissimus esse posset, propter frequentes ei delatos honores. Hic neque ridere, neque lachrymare ab ullo unquam est visus. Et in concione cum quis dixisset, *Cogitabundus videris ô Phocion: Rectè*, inquit, *conjectas: Cogito enim si qua valeo in his brevitate uti quæ apud Athenienses dicturus sum.* Huic cum legati Philippi, Macedonum regis, ingentia munera offerrent, hortarenturque, ut ea acciperet (quamvis enim ipse facile his careret, liberis tamen ejus essent necessaria, quibus difficile foret in summâ paupertate ad paternam gloriam pervenire) *Si mei*, inquit, *similes erunt, idem hic agellus alat eos, qui me ad hanc dignitatem perduxit: si dissimiles, nolo meis impensis illorum ali, augerique luxuriam.* Plut. in Phocione.

Phocion, Peripateticus Hispanus, scripsit librum Cornucopiæ, multæ variæque doctrinæ refertissimum. Gellius.

Phocis, regio Achaiæ, inter Bœotiam & Ætoliam ad occ. in quâ Delphi urbs, & Parnassus mons cum Helicone. Ovid. Met. 1.

Separat Aonios Actæis Phocis ab arvis.

Dionysius vers. 437.

Τῷ δ' ἐπὶ Φωκὶς ἄρουρα πρὸς ἀντολίην τε καὶ ἠῶ,
Ἐλλομένη βορέηνδε, κατὰ στόμα Θερμοπυλάων
Παρνασοῦ νιφόεντος ὑπὸ πτυχί.

Phoclis, Arachosiæ urbs. Ptol.

Phocra, mons Maurit. Tingitanæ. Ptol. Vulgò *Gebelelhadich*, i. e. mons ferreus.

Phocus, Phocionis fil. qui cum paternas opes prodigo luxu dilapidasset, Atheniensibus usque adeo invisus factus est, ut occurrentes omnes diffamatorem sui generis nuncuparent.

Phocus, fil. Æaci. Ovid. Met. 7.

Excipit Æacides illos in limine Phocus.

Phocusa, insula una Sporadum. Plin. 4. 12.

Phocusa, duæ inf. in Ægyptio pelago. Ptol.

Phocylides, Milesius, Poeta Græcus, floruit an. 4. Olymp. 60. teste Eusebio, sed alius ab eo, cujus carmen hodie habemus; hic enim multo recentior est, & quidem Judæus Alexandrinus, si non potius Christianus. Vossius.

Phoda, op. Arab. Fel. Plin.

Phœbas, adis, Phœbi sacerdos, quæ divino correpta furore, consulentibus ex tripode oracula edebat. Sidon.

Phœbe, eadem quæ Diana & Luna, à fratre *Phœbo* sic dicta. Ovid. Met. 1.

Nec nova crescendo reparabat cornua Phœbe.

Phœbe, & *Elaira*, Leucippi filiæ. Stephanus in *Aphydnis*. Item fœmina quædam, de quâ Paulus 16. ad Rom. Συνίστημι δὲ ὑμῖν Φοίβην τὴν ἀδελφὴν ἡμῶν, οὖσαν διάκονον τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν Κεγχρεαῖς.

Phœbea palus, æstuarium Argiæ regionis. Pauf.

Phœbatis, Macedoniæ urbs. Polyb.

Phœbi, Mauritaniæ promunt. Ptol.

Phœbia, op. Sicyoniorum. Steph.

Phœbigena, cognomen Æsculapii, à patre *Phœbo*. Virgil. Æn. 7.

Fulmine Phœbigenam Stygias detrusit ad undas.

Phœbus, idem qui *Apollo*, sive *Sol*. Jovis & Latonæ fil. eodem partu cum Dianâ editus, divinationis & Musicæ Deus à Poetis habitus, & Medicinæ repertor. Sic dictus juxta Cornificium ἀπὸ τοῦ φοιτᾶν βίᾳ, h. e. *quod vi feratur*, ut & Macrobius refert Sat 1. 17. Plerique nominatum putant à specie & nitore, nonnulli à sordibus, à quibus is purgat. Nam φοιβᾶν est *purgare*, & φοιβᾶν τὸ καθαρὸν & φοιβόνομος τις ὁ φοιβάζων χρώμενος ὕδατι καθαροῖς. Alii *Phœbum* qu. φάεβιον appellant, i. e. *à luce*, & *vitâ*, vel potius qu. φαίβιον. Didymus ex Hesiodo ἀπὸ τοῦ φοίβου, *puritate* & *luce*. Fungerus.

Phœnebitis, Panopolitanæ præfecturæ vicus. Suid.

Phœnice, reg. Syriæ maritima, inter reliquam Syriam ad Bor. Eleuthero flu. disterminante, & Palæstinam ad merid. Chorseo flu. ab eâ divisa; Ubi Tripolis, Byblos, Tyrus & Sidon, urbes quondam claræ. Pop. *Phœnices*, quos Josephus author est invenisse Græcas literas. Sane Lucanus lib. 3.

Phœnices primi (famæ si creditur) ausi
Mansuram rudibus vocem signare figuris.

Phœnices inter alia de nimio cauponandi studio apud Pindarum notantur. Unde adagium, *Phœnicum more*, de compensatione quæ fieri solet de manu in manum; quod fit ubi res est cum homine incertæ fidei, Sic n. caupones faciunt, manu dantes simul & recipientes. Fuere & astuti ac insidiosi, ut adagium ab illis prodierit apud Diogen. & Suidam: *Phœnicum pacta*, in vafros & astutos, quales fuere Phœnices, qui hospitia terræ per diem & noctem impetrarunt, jussi abire, responderunt, illum diem & noctem nondum præteriisse. Phœnices primi mercaturam exercuisse feruntur, uti ex Sophocle legitur. Dionysius vers. 904.

Οἱ μὲν ἐπ' ἠπείρῳ, Κοῖλοι Σύριοι καλέονται,
Οἱ δ' ἁλὸς ἐγγὺς ἔασιν ἐπωνυμίην Φοίνικες.
Τῶν δ' ἀνδρῶν γενεαὶ Ἐρυθραίων γεγαῶτες,
Οἱ πρῶτοι νήεσσιν ἐπειρήσαντο θαλάσσης,
Πρῶτοι δ' ἐμπορίης ἁλιδινέος ἐμνήσαντο.
Καὶ βαθὺν οὐρανίων ἄστρων πόρον ἐφράσσαντο.

Nunc secundo loco (inquit Bochartus) se offerunt Phœnicum navigationes, qui paulo post ætatem Mosis à Josuâ & Israelitis è patrio solo pulsi, primò in Phœnices litora, mox per totum mare Mediterraneum cœperunt se diffundere, & in multis Europæ, Asiæ, & Africæ locis colonias disseminare. Partem in Africam concessisse colligere est ex Procopii Vandalicis, ubi meminit columnarum in Africâ Tingitanâ erectarum cum Phœniciâ inscriptione: ΗΜΕΙΣ ΕΣΜΕΝ ΟΙ ΦΥΓΟΝΤΕΣ ΑΠΟ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΙΗΣΟΥ ΤΟΥ ΛΗΣΤΟΥ ΥΙΟΥ ΝΑΥΗ. Hoc est: *Nos ii sumus qui fugerunt à facie Josuæ latronis filii Nave*. Phœnices scripserant, ut fas est conjectare אנו בורחים מפני יהושע איש הגזל בן נון *Phœnicum* porro vel *Phœniciæ* nomen, sit licet pervulgatum, obscuræ tamen est originis, & perincertæ. Sunt qui ἀπὸ τῶν φοινίκων à palmarum copiâ *Phœniciam* dictam volunt; alii à colore Rubri maris, unde sc. in Syriæ litora migraverint primi Phœnices; alii à purpuræ colore puniceo, cujus Tyri magnus proventus; alii παρὰ τὸ φόνο à *cædibus* quibus fuerunt olim impensè dediti; alii à *Phœnice* Tyrio, cujus in poetarum fabulis multa mentio. Plerique recentiorum nomen Hebræum esse putant, à Græcis interpolatum, quod quidem Scaliger פנחס *Pinchas*, Fullerus פנק *Panek*, alii פנג *Pannag* scribi volunt, nullis authoribus freti: Cùm Hebræus scriptor vetustus nullus extet, qui Phœniciam vel Phœnices his nominibus appellaverit. His igitur omissis, Bochartus *Phœnicum* vocabulum Græcum esse non diffitetur; sed quomodo Græcæ sunt tot populorum, urbium, fluminum nomenclaturæ, quas ex Hebræâ linguâ desumptas Græci ad suæ typum sic effinxerunt, ut viderentur apud se natæ. Ita ex *Moph* fecere *Memphin*; ex *Bosra*, *Byrsam*; ex torrente *Jabboc*, *Jobacchum*; ex torrentibus *Kedron* & *Kison*, torrentes τῶν κέδρων, καὶ τῶν κισσῶν, i. e. *cedrorum* & *picearum*. Eâ plane ratione *Phœnicum* vocem à Græcis effictam fuisse putat vir magnus ad instar Hebraicarum בני ענק *phene Anak*, ac si *filios Anak*, vel *Anacæos* dixeris. Item Φοίνικες, γένος τι Λιβύων, teste Hesychio. Vide Meurs. Attic. Lect. p. 311.

Phœnicus, urbs Cretæ, & insula juxta Lyciam. Est & *Phœnicus* stagnum. Thucyd. lib. 8.

Phœnicussa, duæ inf. in Libyco sinu juxta Carthaginem. Est etiam civitas Phœnicum in Syria. Steph.

Phœnix,

Phœnix, Cretæ inſ. urbs Ptol. *S. Niqaet a* Nigro, urbs item & mons non procul à Rhodo. Item Lyciæ portus, Ægypti vicus, Siciliæ opidum, Theſſaliæ & Achaiæ flu. Plin. Strabo. Ptol.

Phœnix, Agenoris fil. Cadmi frater, qui Phœnicibus imperavit, à quo *Phœnicia*, ut quidam volunt.

Phœnix, Amyntoris fil. præceptor Achillis, qui cum matris ſuæ hortatu cum patris concubinâ rem habuiſſet, diris impetitus à patre, relictâ Hellade, in Theſſaliam ſeſe contulit, ad Peleum regem, qui illi Dolopum procurationem commiſit, filiumque Achillem in diſciplinam tradidit, quem etiam ad bellum Trojanum comitatus eſt, ut ipſe narrat apud Hom. Iliad. 9. Hic oculis tandem captus eſt. Ovid. in Ibin.

Id quod Amyntorides videas, trepidusq; miniſter
Pertentes baculo luminis orbus iter.

Item *Phœnix*, avis Arabica, ſolitaria, aquilæ magnitudine, auri fulgore circa collum cætera purpurea, cæruleam roſeis caudam pennis diſtinguentibus. Vide Plin. 11. 2. & Horapollinem pag. 96. Vivere ſecundum alios proditur annis 340. juxta alios 600. ſecundum alios deniq; 1460. Maximè vulgatum quingentos annos vivere. Seneca Ep. 42. *Nam ille alter fortaſſe* (ſapiens) *tanquam Phœnix, ſemel anno quingenteſimo naſcitur.* Ipſe ſe reſeminat. Ovid. Met. 15.

Una eſt quæ reparet, ſeq; ipſa reſeminet ales,
Aſſyrii Phœnica vocant, &c.
Hæc ubi quinq; ſuæ complevit ſecula vitæ, &c.

Quæ ſi vera ſint, præclaram imaginem Reſurrectionis hæc avis omnino præbet. Et vero argumenta Reſurrectionis ab eâ non pauci Patrum ducere ſolent. Ut Tertull. de Reſur. cap. 23. Ambroſ. de fide Reſurr. itemque lib. 6. in Hexam. cap. 23. Zeno Veronenſis de Reſur. & alii. Sed & non pauci profanorum auctorum addicunt, ut Plinius, Tacitus, Dio, Victor, Mela, &c. qui & viſam quandoq; hanc avem tradunt, & ejus deſcriptionem exhibent. Dubitat Greg. Naz. Orat. 37. quæ de Spiritu S. eſt, itemque Orig. contra Celſum lib. 4. Sed & B. Maximus planè negat lib. ad Petrum Illuſtrem apud Photium pag. 306. Vide Donati Marcelli diſputatiunculam de hâc avi ad 6. An. Taciti, cap. 33.

Phœtia, urbs Acarnaniæ, à *Phœtio* fil. Alcmeonis, filii Amphiarai. Polyb. lib. 4. Dicitur quoque *Phœtium*. Steph.

Phegor, vide *Baal Peor*.

Pholegandros, inſula una Sporadum. *Philocandros* Ptol. & Heſychio. *Phlegandros* eſt Punicè פלך גנדרי *Phelec-gundari*, h. e. *tractus lapidoſus*. Rectè Bochartum ſic conjectaſſe doceant hæc Strabonis lib. 10. quæ inde deſcripſit Stephanus: Φολέγανδρος, ἣν Ἄρατος σιδηρείην ὀνομάζει διὰ τὴν τραχύτητα. Arati verſus ſic ſe habet.

Ὦ Λητοῖ σὺ μὲν ἄρ γε σιδηρείην Φολέγανδρον.

Phollathi, nomen viri. 1 Par. 26. Lat. *opus meum*.

Pholoe, mons Peloponneſi in Arcadiâ ſylvoſus, nivoſus, & excelſus, Piſæ Olympiæ proximus. Hujus mem. Ovid. lib. 2. Faſt.

Teſtis erit Pholoe, teſtes Stymphalides undæ.

Stat. 3. Theb.

Unus ut ex ſylvis Pholoes habitator opacæ.

Sidonius Apollinaris.

Paſſim per Pholoen jacet nivoſam.

Lucan. lib. 3. ——— *Tunc linquitur Æmus*
Thracius, & populum Pholoe mentita biformem

Inde *Pholoeticus*. Sidon. in Paneg. Majoriano.

——— *Non ſic Pholoetica monſtra*
Atque Pelethronios Lapithas Semeleius Evan
Miſcuit. ———

Eſt etiam famulæ cujuſdam textricis nomen. Virg. Æn. 5.

Olli ſerva datur operum haud ignara Minervæ
Creſſa genus Pholoe, geminique ſub ubere nati.

Pholous, urbs Arcadiæ, à *Pholo* Centauro Steph.

Pholus, unus ex Centauris, Ixionis ex Nube fil. qui Herculem ad Pirithoi nuptias euntem hoſpitio excepit, eoque in tumultu, qui inter Lapithas & Centauros ejuſdem in nuptiis exortus eſt occubuit. Ovidius. Virg. Geo. 2.

——— *Ille furentes*
Centauros letho domuit, Rhœtumque Pholumque.

Papin. 2 Theb.

Qualis in adverſos Lapithas erexit inanem
Magnanimus cratera Pholus.

Claud. præfat. ad nupt. Hon. & Mar.

——— *Quæ flectere Rhœtum,*
Quæ rigidum poterant plectra movere Pholum?

Theocritus Idyl. 7.

Ἆρά γε πα τοιόνδε Φόλῳ κατὰ λάϊνον ἄντρον
Κρατῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο Χείρων.

Phora, Armen. maj. urbs. Ptol.

Phoraphal, rex Babylonis. Joſaph. Aliis *Phul* dicitur.

Phoratha, fil. Aman. Eſth. 9. Lat. *fructificatio*, ſive *multiplicatio*, *aut ſortilegus*.

Phorbe, urbs Achæorum in Theſſaliâ. Gentile *Phorbantius*. Steph.

Phorbantia, Inſ. Siciliæ ante Drepanum urbem. *Laurenſo* Fazello.

Phorbantium, mons Trœzenis. Steph.

Phorbas, fil. Priami & Epitheſiæ, Staſippi Mygdoniæ regis filiæ, inter fratres natu maximus, adeo ut Priami frater potius quam filius videretur. Quam ob cauſam cum pater eum, veluti emeritum, à prælio juberet abſtinere, illo tamen invito, non ſemel in pugnam deſcendit, & poſt multa egregia facinora, favente Mercurio, edita, tandem à Menelao eſt obtruncatus. Hujus imagine aſſumptâ, Somnus Deus Palinurum decepit. Virg. Æn. 5. ——— *Puppiq; Deus conſedit in altâ*
Phorbanti ſimilis, funditque has ore querelas.

Servio dicitur fuiſſe Triopæ filius, pater Hiónei Trojani, comitis Æneæ. Alius paſtor Polybi Corinthiorum regis. Alius, cujus mem. Ovid. Met. 11.

——— *Nam templa profanus*
Invia cum Phlegyis faciebat Delphica Phorbas.

Phorbas, 5 Athenienſium princeps, anno ante U. C. fere 200. Alius Argivorum rex, an. ante U.C. fere 830.

Phorcus, ſive *Phorcys*, Ponti ac Terræ fil. Heſiod. in Theog. Αὖτις δ' αὖ Θαύμαντα μέγαν καὶ ἀγήνορα Φόρκυν,
Γαίῃ μισγόμενος, καὶ Κητὼ καλλιπάρῃον.

Varro tamen Theſeæ Nymphæ ac Neptuni filium fuiſſe ſcribit, qui filias habuit Phorcydas ſc. & Gorgones, item Thooſam, quæ cum Neptuno conjuncta Cyclopem peperit Polyphemum. Homerus lib. 1. Odyſ.

Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἀσκελὲς αἰὲν
Κύκλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν
Ἀντίθεον Πολύφημον, ὅου κράτος ἐστὶ μέγιστον
Πᾶσιν Κυκλώπεσσι, Θόωσα δέ μιν τέκε Νύμφη,
Φόρκυνος θυγάτηρ ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος.

Genuit etiam ſerpentem, qui mala Heſperidum tuebatur, ut ait Heſiodus.

Κητὼ δ' ὁπλότατον Φόρκυϊ φιλότητι μιγεῖσα
Γείνατο δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης
Πείρασιν ἐν μεγάλοις παγχρύσεα μῆλα φυλάσσει.

Genuit & Scyllam ex Hecate, ut ſenſit Acuſilaus. Apollon. lib. 4.

Ἠὲ παρὲκ Σκύλλης στυγερὸν κευθμῶνα νέεσθαι
Σκύλλης Αὐσονίης ὀλοόφρονος, ἣν τέκε Φόρκῳ
Νυκτιπόλος Ἑκάτη, τήν τε κλείουσι Κράταιιν.

Fuit a. ſi ad hiſtoriam ſpectemus, Sardiniæ atq; Corſicæ rex, qui ab Atlante navali prælio ſuperatus, in eâ pugnâ ſubmerſus fit, neque uſpiam poſtea inventus, quare creditus fuit ſe in Deorum marinorum numerum recepiſſe. Vide Palæphatum περὶ τῶν Φόρκυνος θυγατέρων, ubi Poetarum fabulam refutat, Phorcynem ſc. 3. filias, quæ inter ſe unum duntaxat oculum habentes, illo viciſſim utebantur.

Phoriani, locus Elidis inter Parthenium inſidiis aptus, utpote in anguſto ſitus. Steph.

Phorica, urbs Arcadiæ. Steph.

Phoriſta, Aſiæ populi. Mela.

Phormio, Crotoniata dux, bello navali Lacedæmonios vicit. Item dux Athenienſium in bello Peloponneſiaco.

Phormio, philoſophus; Thucydides lib. 2. Peripateticus, Cic. 2. d Orat. Cum, inquit, Annibal Carthagine

gine expulsus, Ephesum ad Antiochum venisset exul, & ad Phormionem audiendum, propterea quòd ejus nomen erat in magnâ apud omnes gloriâ, invitatus esset ab hospitibus suis, locutus esse dicitur homo copiosus aliquot horas de Imperatoris officio, ac de omni re militari. Tum cum cæteri, qui illum audierant, vehementer essent delectati, quærebant ab Annibale, quidnam ipse de illo philosopho judicaret. Hic Pœnus non optimè Græcè, sed tamen liberè respondisse fertur, multos se deliros senes sæpe vidisse, sed qui magis quàm Phormio deliraret, vidisse neminem.

Phormus, Syracusanus Comicus, Geloni tyranno familiaris, docuit fabulas septem quas commemorat Athenæus.

Phornacis, Baricæ urbs in Turderanis. Ptol.

Phorobrentarium, urbs Libyæ. Steph.

Phoroneus, fil. Inachi Ru. Argivorum rex, qui initio dispersos populos in urbem coegit, quam appellavit *Argos Phoronicum*. Hinc *Phoronis*, & *Phoroneus*.

Phorontis, Asiæ min. op. in Cariæ finibus, circa Ioniam. Plin.

Phorum, porrus in Atticâ, Psyttaliæ insulæ oppositus. Strabo.

Phorunna, urbs Thraciæ. Steph. ex Strab.

Phoseeh, fil. Jephlat, 1 Par. 7. Lat. *fragmentum tuum*, sive *diminutio tua*.

Phosphorion, corruptè pro *Bosphorion*, porrus Byzantii: ut indicat Stephanus in Βόσπορος.

Phosphorus, Latinè *Lucifer*, Stella Veneris. Martialis *Phosphore redde diem*. Vide *Lucifer*.

Phostonia, una ex insulis Halcyoniis. Suidas.

Photinaeon, urbs Thessaliæ. Steph.

Photinus, Lugdunensis episcopus Polycarpi discipulus, religionis causâ supplicio affectus, Anno Salutis 169. Ætatis suæ 80. Euseb. lib. 5. cap. 2. Hist. Eccles. Item hæreticus, An. Dom. 355. Divinam Christi naturam negavit. Tripart. Hist. lib. 5. cap. 5.

Phovibagina, Trocmorum in Gallatiâ op. Ptol.

Phraaspa, urbs Mediæ. Steph.

Phraates, Parthorum rex, quo expulso ob tyrannidem, Tiridates regnum occupavit. Quo tamen rursus dejecto restiturus Phraates ab Augusto fuit. Justin. l. 24. Dio lib. 54. Horat. 2. Od. 2.

Redditum Cyri solio Phraaten
Dissidens plebi numero beatorum
Eximit virtus.

Idem 1 Ep 12. —— *Jus imperiumque Phraates*
Cæsaris accepit genibus minor.

Filium cognominem habuit. Tacit. 6. 31.

Phrada, urbs Drangianæ, quam Alex. M. postea *Prophthasiam* vocari voluit. Steph.

Phraganda, populi Thraciæ videntur apud Livium lib 26.

Phragmon, statuarius & pictor egregius.

Phrangi, pop. Italiæ prope Alpes Parrhenio Phocensi. Steph.

Phranicates, Parthorum Imp. qui cum Ventidio apud Trapezunta decertavit. Strabo lib. 16.

Phraortes, rex Indorum, ad quem Apollonius Tyaneus pervenit: quem cum de victu interrogaret, respondit: *Tantum vini bibo, quantum Soli sacrifico; qua autem venando acquiro pascuntur alii, mihi sat fuerit ipsa exercitatio. Cibus mihi olera & palmarum fructus, multa mihi quoque ex arboribus nascentia, qua manus ha plantaverunt.* Philostratus in vit. Apollonii.

Phrazi, Bactrianæ urbs. Ptol.

Phrearrhi, vicus Atheniis in tribu Leonride, à *Phrearrho* insigni heroe Athenis. Steph.

Phreata, Garsauriæ in Cappadociâ op. Ptol.

Phregena, vide *Fregena*.

Phretes, populi Libyci. Steph.

Phricion, mons Locridis supra Thermopylas, cujus incolæ Æoles & Phricanes dicuntur, cum *Phricies* potius dicendum esset; dictus est à *Phricio* Centauro quem occidit Hercules: olim *Crios* dicebatur. Est & Larissa *Phriconis* cognominata, vel *Phriconitis*. Incolæ *Phricones*. Steph.

Phronima, filia Etearchi Regis Cretæ, quæ suasu novercæ in aquas à patre jussa est præcipitari, Themisone quodam sceleris ministro. Herodotus lib. 4.

Phrudis, Gall. Belg. flu. Ptol. *Some* Becano, *Sambri* v. Canali.

Phrugundiones, Sarmatiæ Europææ gens. Ptol.

Phruri, Scythica gens Sericæ vicina. Dionysius:
Καὶ Τόχαροι, Φρουροί τε, καὶ ἔθνεα βάρβαρα Σηρῶν.
Ubi aliqui Φαῦνοι.

Phrurium, promunt Cypri, inter Zephyrium promunt. ad occ. & Curium urb. ad ort. *Capo Bianco* Mercatori. Item Indiæ extra Gangem urbs. Ptol.

Phrygia, regio Asiæ gemina: *Magna* Ptolemæo, seu *Major* Xenophonti, Livio, & aliis, quæ & *Pacatiana* in Lib. Notir. & Concil. dicitur; in quâ Synnada & Laodicea metropoles, tota mediterranea. *Germian* Castaldo, *Durgai* vero Turcis, teste Leunclavio; Galatiæ, Pamphyliæ, Lydiæ, Cariæque confinis. Altera *Minor*, quæ Epictetos, teste Strabone, dicta est & Hellespontiaca, & Troas Ptolemæo, Mysia vero Plinio, *Sarcum*, vel *Sacrum* Castaldo, in quâ urbes Alexandria, & Dardanum in orâ, & intus Ilium, sive Troia. Pop. *Phryges*. Virg. Æn. 9.

O verè Phrygiæ, neq; enim Phryges, ite per alta
Dindyma. ———

Antiquitas eos *Bryges* appellavit, uti docet Herodotus in Polyhymnia, qui addit sic dictos esse priusquam transmigrassent in Asiam. Strabo haber Βρίγας & Βρίγες. *Brigantes* eosdem nominari ab Herodiano traditit Stephanus. Item locus inter Bœoriam & Atticam. Steph. Porro *Phryges* barbari ac servili ingenio esse feruntur, qui solis verberibus in officiis continentur, unde Proverbium: *Phryx verberatus melior*, teste Suidâ; quod & Cicero haber in Orat. pro L. Flacco, ubi ait, *Phrygem plagis meliorem fieri solere*. Illud quoque: *Serò sapiunt Phryges*: non solum ab Andronico, sed etiam à Tullio in epist. Famil. usurpatur in eos, quos serò pœniter malè se stultè factorum.

Phryna, meretrix apud Athenas, de quâ Quinctil. 2. 15. *Et Phrynen non Hyperides actione, quanquam admirabili, sed conspectu corporis, quod illa speciosissimum alioqui deductâ nudaverat tunicâ, putant periculo liberatam.* Athenæus lib. 13. ex sexto κωμῳδουμένων Herodici referr duas fuisse *Phrynas*, quarum una à rhetoribus dicta sit Σαπέρ, ἐπεὶ τὸ ἐσθῆς, quia amatores suos quasi cribro cerneret, & fortunis excuteret. Altera Thespiaca, adeo opulenta, ut Thebarum se mœnia instauraturam sponderet, dummodo hoc ascribere vellent Thebani: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΕΝ ΚΑΤΕΣΚΑΨΕΝ, ΑΝΕΣΤΗΣΕ ΔΕ ΦΡΥΝΗ Η ΕΤΑΙΡΑ.

Phrynicus, Atheniensis, Tragicus, Thespidis discipulus, qui primus vultum fœmineum protulit in scenam, & tetrametrum reperit, filium habuit Polyphragmonem, poetam & ipsum Tragicum: docuit tragœdias novem. Alter item Atheniensis, Comicus, inter secundos antiquæ Comœdiæ, qui docuit fabulam unam. Alius Bithynicus Sophista qui scripsit de Atticis dictionibus à Nunnesio editis. Item Lacedæmoniorum proditor, quem vetus Comœdia notavit, de quo extat proverbium. *Phrynichi lucta*.

Phrynondas, hospes Atheniensis: homo versutus, maleficus impostor, summus rerum malarum artifex, adeo ut quoties insigniter malum accipi volebatur antiqui, *Phrynondam* appellabant. Vide Proverb: *Phrynondas alter* apud Erasmum.

Phryx, gentile à *Phrygia* deductum; cujus fœmininum est *Phrygia*. Virg. Æn. 9.

Phryxus, vel potius *Phrixus*, Athamantis & Nepheles filius, qui unà cum sorore Helle, cum defunctâ matre Inûs novercæ insidias timeret, conscenso aurei velleris ariete, quem antea à matre, ut quidam volunt, ut alii, à patre acceperat, pontum eâ parte, quâ angustior est, transfretare cœpit. Sed Helle strepitu in pontum decidit, & submersa est, à quâ deinde pars illa maris *Hellespontus* dicta est: Phrixus vero incolumis in Colchos ad Æetam regem pervenit, ubi arietem Jovi, vel, ut

ur aliis placet, Marti immolavit, vellusq; illud aureum in templo suspendit, quod postea Jason Medeæ arte adjutus abstulit. Aries vero inter sidera locatus, pristinam effigiem tenuit, qui à *Phrixo*, *Phrixeas* appellatus. Apollon. lib. 2.

Ἀτρεκέως δ᾽ ἐκέω τε ἀκούετε ἢ πάρος αὐτοὶ
Φρίξον, ὅτις πόλινδε ἀνήλυθεν Αἰήταο
Κριοῦ ἐπεμβεβαώς, ὅ ῥα χρύσειον ἔθηκεν
Ἑρμείας, &c.

Ovidius in Ep. Leandri :

Fluctibus immodicis Athamantidos æquora canent,
Vixque manet portu tuta carina suo.
Hoc mare cum primum de virgine nomina mersâ
Quæ tenet, est nactum, tale fuisse puto.
Est satis amissâ locus hic infamis ab Helle :
Utq; mihi parcat, nomine crimen habet
Invideo Phrixo, quem per freta tristia tutum
Aurea lanigero vellere vexit ovis.

Manilius lib. 4. Astronomicôn.

——— *Testis tibi laniger ipse,*
Cum vitream findens aurato vellere pontum
Orbatumq; suâ Phrixum per fata sorore
Phasidos ad ripas & Colchida regna revexit.

Columella lib. 10.

Mox ubi Nubigenæ Phrixi nec portitor Helles.

Stat. Theb. 5.

Gentibus æquorei redierunt vellera Phrixi.

Martialis 8. 28.

Non Athamanteo potius me mirer in auro,
Æolium dones si mihi Phrixe pecus.

Idem ibidem ep. 51.

Stat caper Æolio Thebani vellere Phrixi
Cultus : ab hoc mallet vecta fuisse soror.

Vide Nat. Com. l. 6. c. 9.

Phthas, Vulcanus dictus est, quatenus sine mendacio peragit omnia, & artificiosè simul cum veritate. Gyrald. Syntag. 13.

Phthembutis, Ægypti Nomus. Ptol.

Phthenotes, Ægypti Nomus. Ptol.

Phthia, urbs Thessaliæ, patria Achillis, unde *Phthius* dicitur ab Horatio in Odis.

———*Troja prope victor alta*
Phthius Achilles.

Ejus mem. Ovid. Met. 13.

Quis locus Ajaci ? Phthiam hac Scyronve ferantur.

Virg. lib. 1. Æn.

Cum domus Assaraci Phthiam, clarasq; Mycenas
Servitio premeret. ———

Item portus Marmaricæ. Ptol. Plin. Strab. *Porto del Patriarcha*, teste Moletio.

Phthinthia, op. seu pagus Siciliæ mediterr. in orâ Australi ad flu., cognominem, inter Camarinam, & Terram novam in mare influentem. *Drilo*, teste Nigro.

Phthiotis, una ex 4. Thessaliæ partibus. Strabo.

Phthira, Cariæ mons. Steph.

Phthirophagi, pop. Sarmatiæ Asianæ in Cordcondama penins. teste Strabone ad Euxinum mare.

Phthonthis, Ægypti vicus. Ptol.

Phthuris, Æthiopiæ op. unum ex iis quæ C. Petronius, quum ab Augusto Ægypto præfectus esset, expugnavit. Plin. 10. 39.

Phthuth, Maurit. Tingitanæ flu. extra Herculis columnas, in Oceanum Atlanticum influens, inter Solis mont. & Phut op. *Teusift* Castaldo, *Fez* Varrerio.

Phua, Hebr. פוה Fil. Issachar. Gen. 46. Lat. *hic*, adverb. loci, aut *os oris*.

Phua, Hebr. פועה. Nomen obstetricis cujusdam Hebræorum, Exod. 1. Lat. *gemens*, *ululans*, vel *apparens*.

Phul, rex Assyriorum, 4 Reg. 5. Lat. *ruina*, vel *faba*.

Phulassar, Babyloniorum rex, qui Josepho *Tadaphassar*. Olymp. 1.

Phulbelochus, rex Babyloniorum an. ante U.C. fere 70.

Phunon, locus ubi castrametati sunt filii Israel profecti de Salmona. Num. 23. Lat. *gemma*, sive *aspiciens*.

Phuphena, Armen. min. urbs. Ptol. *Eusparna* Antonino, teste Simlero.

Phurnisa, urbs Libyæ. Steph.

Phusca, *Physcus* Diod. & Strab. urbs Cariæ marit. *Fiesco* Moletio.

Phuth, fil. Cham. Gen. 10. Inde *Phuthai*, Mauritaniæ pop. Josepho. Vide Boch. Geogr. Sacr. l. 4. c. 32.

Phuthi, fil. Sobal. 1 Par. 2. 2. Lat. *seducens*, aut *buccella*, sive *latitudo*.

Phutiel, i. e. *pinguedo Dei*, nomen viri. Exod. 6.

Phutiphar, Hebr. פוטיפר. Eunuchus Pharaonis, herus Josephi. Gen. 37. Lat. *saginatus taurus*, vel *pinguedinis fructificatio*.

Phutiphar, Hebr. פוטיפרע, Nomen sacerdotis Heliopoleos, soceri Josephi. Gen. 41. Lat. *pinguedinem dissipans*, vel *pinguedinis denudatio*, aut Syriacè *pinguedinis vindicta*.

Phycole, urbs Æmiliæ marit. episc. sub arch. Ravennate, inde 15. m. p. Ariminum versus 20. ubi sal coquitur, ingensque illius proventus est in totâ Æmiliâ ; urbs ob aeris insalubritatem à paucis habitata. *Cervia* vulgò dicitur.

Phycus, *untis*, promunt. Cyrenaicæ apud Cyrenen urb. inde introrsum ad 12 mill. distantem. Est etiam castrum, quod Niger scribit ab Italis nautis *Cabo de Carena*, & à Barbaris *Baxasen* dici. Lucan. lib. 9.

—— *Sævas meritum Phycunta rapinas*
Sparsit. ———

Phycussæ, insulæ Libyæ ; sic dictæ quòd plenæ sint *fucis*, i. e. algis. Insulares *Phycussai*, aut *Phycussii*. Steph.

Phygela, op. Pannoniæ *à fugitivis* conditum, ac sic dictum. Plin. 5. 29.

Phygellus, vir quidam, de quo B. Paulus 2 Tim. 1.

Phyla, Atticæ reg. castellum, Tanagriæ finitimum. Trogus.

Phylace, op. Thessaliæ in Epiri, seu Molossidis (quæ est regio Epiri) confin. à *Phylaco* Deionis filio conditum. In hoc Protesilaus regnavit, unde ipse *Phylacides* dictus. Ejus mem. Lucan. l. 6.

——— *Prima Rhoeteia litora pinu*
Quæ tetigit Phylace, Pteleosq; & Dorion iræ
Flebile Pieridum. ———

Phylace etiam Pausan. & Apollod. locus est Peloponnesi in Arcadiâ, unde Alpheus flu. oritur. *Phylace* quoque Hermopolitana, urbs Ægypti ab Nilum, *Benisuaif* Zieglero, cui etiam *Phylace Thebaica* est in eadem reg. quam *Munia* dici idem ait. Item *Phylace* Macedoniæ op. in Pieriâ reg. inter Larissam & Pellam. Plin. Ptol.

Phylacensii, Bithyniæ pop. Ptol.

Phyle, vicus in Oeneide tribu. Steph.

Phyleus, unus è ducibus Græcorum, qui ad Trojam navigarunt. Hom.

Phylitæ, gens Indiæ intra Gangem. Ptol.

Phylleius, mons, urbs, & reg. Piresiæ in Macedoniâ. Apollon. 1. Argon.

Phyllis, Lycurgi, Thracum regis filia, quæ Demophoonta, Thesei filium, ex Trojano bello redeuntem, hospitio lectoque excepit, acceptâ prius ab eo fide, ut domi compositis rebus sese uxorem duceret. Profectus itaque Demophoon cum ultra statutum tempus variis districtus negotiis in patriâ detineretur, Phyllis & amoris impatientiâ, & doloris impulsu, quod se spretam crederet, laqueo vitam finivit, & conversa est in arborem amygdalum sine foliis. Postea reversus Demophoon, re cognitâ, amplexus est truncum, qui velut sponsi sentiens adventum folia emisit. Unde etiam *phylla* dicta sunt folia, à *Phyllide* sc. quæ antea *petala* dicebantur. Item puellæ rusticæ nomen apud Virg. in Eclogis :

Phyllida amo ante alias.

Item *Phyllis*, nutrix Domitiani Imp. Sueton. in Vitâ Dom. cap. 17. *Cadaver ejus populari sandapilâ per vespillones exportatam, Phyllis nutrix in suburbano suo Latinâ viâ funeravit.*

Phyllis, amnis Bithyniæ, à quo *Phylli*, & *Phylliensēs* dicuntur Strab. ac Stephano. Item reg. Thraciæ apud Pangæum montem. Herod. lib. 7.

Phyllos, reg. Arcadiæ. Sed apud Strab. op. Thessaliæ, Larissæ propinquum, ubi erat fanum Apollinis,

Mideæ opidum vicinum. Statius Theb. 4.

Aptior armentis Midea, pecorosaque Phyllos.

Physa, Mygdonidis in Macedoniâ urbs. Ptol.

Physce, Mœsiæ infer. op. Ptol. *Chosabes* Nigro.

Physcella, Macedon. urbs ad Mecybernæum sinum. Pempon. Plin.

Physcia, urbs Lyciæ in alto monte. Steph.

Physcos, op. Cariæ in orâ contra Rhodum. Strabo. Item portus & flu. Rhodi. Steph. *Gadura* nunc, teste Ortelio. Est & mons Magnæ Græciæ apud Crotonam urbem. Theocr. Denique op. Locridis à Physco Ætolo conditum. Steph.

Phytaum, urbs Ætoliæ. Steph. Gentile *Phytæus*.

Phyteum, Elidis urbs. Gentile *Phyteates*. Steph.

Phytalmius, Neptunus à Træzeniis sic dictus, à quibus extra muros templum Neptuno erectum fuerat, quod eorum precibus motus non amplius aquam salsam frugibus inspergeret. Hesychius idem cognomen Jovi tribuit, qui à poëtis *hominum sator atque Deorum* vocari solet. Est autem φύειν idem quod *serere*, seu *plantare*.

Phytonia, Tyrrheni maris inf. Mela.

Phyxium, Elidis in Peloponneso urbs. Polyb.

Phyzania, Africæ regio. Ptol.

P I.

Piacularis, porta Romæ appellata, ob quædam *piacula* quæ ibi fieri solebant.

Piacus, urbs Siciliæ. Cives *Piaceni*. Steph.

Piada, Sericæ urbs. Ptol. *Feim* Mercatori.

Piadæ, Scythiæ pop. qui cum Parthis ex æquo vivunt ac degunt. Plin. 6. 17.

Piala, Cappadociæ in Ponto Galatico urbs. Ptol.

Pialia, urbs Thessaliæ super Cercetium mont. Steph.

Piarensii, Mysiæ infer. gens. Ptol.

Piastæ, pop. juxta Pontum. Steph.

Piasus, Pelasgorum dux. Strabo lib. 13.

Picardia, Gall. Belg. provincia, nitidissimis, cultissimis & populosis admodum urbibus nobilis, quarum caput est Ambianum. Annal. Gall.

Picendaca, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Picentia, Picentinorum op. quod caput gentis fuit, teste Strabone lib. 5. Τῶν δὲ Πικεντίνων ὑπῆρχε μητρόπολις Πικεντία. Silius lib. 8.

——— *Nunc sese ostendere miles*
Leucosia è scopulis, nunc quem Picentia Pasto
Misit. ———

Mela 2. 4. *Pæstum opidum, Silarus amnis, Picentia. Picentum* Stephano dicitur. *Vicentiam* hodie vocari tradit Leander. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 4. cap. 6.

Picenum, Picentium regio, qui Umbris & Sabinis ab ortu Solis proximi fuerunt. Dicitur & *Picenus ager*, vocabulo adjectivo: quod etiam in aliis rebus ad hoc solum pertinentibus usurparunt veteres Romani. Horat. lib. 2. Sat. 3.

——— *Picenis excerpens semina pomis.*

Juvenal. Sat. 11.

Signinum, Syriumque pyrum, de corbibus iisdem
Æmula Picenis & odoris mala recentis.

Martial. 1. 43.

Nec de Picenis venit oliva cadis.

Auson. Ep. 3.

Qualis Picena populator turdus oliva
Clunes opimat cereas.

Plutarcho ac Ptolemæo, gens ipsa dicitur Πικηνοί, regio vero Appiano Civil. lib. 1. Πικηνίς, quæ Polybio lib. 2. & Straboni lib. 5. est Πικεντίνη, quo vocabulo gentilitio Romani quoque usi sunt. Polybio lib. 3. ac Dion. lib. 63. gens dicitur ad superum mare, ut omnibus pariter Latinis, Πικέντες. Stephano vero corruptè Πικιάντες. Regio vero eorundem eidem τὸ Πικεντικόν. Ὀμβρικοί, inquit, ἔθνος Ἰταλικὸν ἀπὸ τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου, μέσον τῶν Πάδου καὶ Πικεντικοῦ. De origine gentis ita Plin. 3. 13. *Orti sunt à Sabinis, voto vere sacro.* Et Strab. lib. 5. Ἔστι δὲ παλαιότατον ἔθνος οἱ Σαβῖνοι, οἱ καὶ αὐτόχθονες. Τούτων δ' ἄποικοι Πικεντῖνοί τε καὶ Σαυνῖται. Et eodem libro postea: Ἔστι δ' ἡ Πικεντίνη μετὰ τὴν τῶν Ὀμβρικῶν παραλίαν, τὴν μεταξὺ Ἀριμίνου καὶ Ἀγκῶνος. ὥρμηνται δ' ἐκ τῆς Σαβίνης οἱ Πικεντῖνοι, δρυοκολάπτου τὴν ὁδὸν ἡγησαμένου τοῖς ἀρχηγέταις, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα. Πῖκον γὰρ τὸν ὄρνιν τοῦτον ὀνομάζουσι, καὶ νομίζουσιν Ἄρεως ἱερόν. Festus: *Picena regio in quâ est Asculum: dicta quod Sabini, quum Asculum proficiscerentur, in vexillo eorum picus consederit.* Forsan à similitudine vocabuli *Picentium* Latinis occasio nata fabulam de pico ave fingendi. Quam tamen longe aliter construxit, lepidiusque adornavit Silius, non à volucre, sed ab homine, nomen, originemque gentis deducens. Sic enim ille lib. 8.

Et qui Picena stimulat telluris alumnos,
Horridus & squamis & equinâ Curio cristâ
Pars belli quàm magna venit!
Heic & quos pascunt scopulosæ rura Numanæ;
Et queis litoreæ fumant altaria Cupræ,
Quique Truentinas servant cum flumine turres.
Cernere erat. ———
Stat fucare colus nec Sidone vilior Ancon,
Murice nec Libyco; statque humectata Vomano
Hadria, & inclemens hirsuti signifer Asculi.
Vepicus quondam, nomen memorabile ab alto
Saturno, statuit genitor, quem carmine Circe
Exutum forma volitare per æthera jussit,
Et sparsit plumis croceum fugientis honorem.

De ubertate regionis ita tradit Strabo lib. 5. Οἰκοῦσι δ' οἱ Πικεντῖνοι ἀπὸ τῶν ὀρῶν ἀρξάμενοι μέχρι τῶν πεδίων καὶ τῆς θαλάττης, ἐπὶ μῆκος ἔχοντες ηὐξημένην μᾶλλον ἢ πλάτος τὴν χώραν, ἀγαθὴν πρὸς ἅπαντα, βελτίω δὲ τοῖς ξυλίνοις καρποῖς ἢ σιτικοῖς. Liv. lib. 22. *Hannibal in agrum Picenum divertit iter, non copiâ solum omnis generis frugum abundantem, sed refertum prædâ.* De incolarum frequentiâ Plin. 3. 13. *Quinta regio Piceni est; quondam uberrimæ multitudinis CCCLX millia Picenum in fidem pop. Romani venere.* Plura vide apud Cluver. Ital. Ant. lib. 2. cap. 11.

Picis mons, mons Italiæ, ad fontes Sontii & Natisonis. Jornandes de rebus Gothicis; *Attila* primâ adgressione Aquileiensium obsedit civitatem: cujus ab oriente muros Natiso amnis, fluens à monte Picis, elambit. Vulgò *M. di Venzone.*

Picnesii, Mysiæ sup. pop. Ptol. *Ersech* Castaldo.

Picra, stagnum Africæ in Marmar. apud Hammonis oraculum, cis illud 100. stad. qua Alex. Magn. cum ad illud oraculum consulendum pergeret, transiisse fertur. Diod. Siculus.

Pictavi, *Pictones* Cæsari, Plinio ac Straboni, populi Gall. Aquit. & urbs episc. sub arch. Bituricensi, & Academia. Populi *Poictovins*, & reg. *Poictou*, urbs vero *Pictava Poictiers* hodie dicitur. *Augustoritum* olim vocabatur, teste Ptolemæo.

Picti, pop. Britanniæ secundæ, h. e. Scotiæ, quorum reg. Deucaledonia Marcellino, sed aliis Laudonia reg. putatur. Hi hodie linguâ Scoticâ *Phichtiaid*, teste Lhuydo vocantur. Eorum mem. Mamertinus in suo Panegyrico. Claud. de vict. Stiliconis.

Perlegit exsangues Picto moriente figuras.

Hos è Scythiâ in Britanniam profectos, ac in Scotiâ consedisse autor est Beda, sic à *pictura*, quâ utebantur, dictos; quibus Scoti successere.

Pictones, vide *Pictavi*.

Picuentum, Histriæ urbs mediterranea. Ptol. *Pingaento* Leandro.

Picumnus, Deus, qui in sacris Romanis adhibebatur. Æmilius Macer in Theogoniâ.

Picus, rex Latinorum, Saturni fil. Fauni pater. Latini regis avus, auguriorum peritissimus, qui à Circe adamatus, cùm spreto ejus conjugio, Carmentem Nympham duxisset uxorem, ab iratâ Deâ, virga percussus fertur, & mutatus in avem sui nominis. Quod idcirco fingi creditur, quoniam primus hâc ave usus est auspiciis, de quo satis prolixe Ovidius Met. 14. quam fabulam Virgilius in tres versus optimè contraxit. Æn. 7.

——— *Lævâque ancile gerebat*
Picus equûm domitor: quem capta cupidine conjux
Aurea percussum virga, versumque venenis
Fecit avem Circe, sparsitque coloribus alas.

Festus:

Festus: *Picus rex pico ave utebatur, ut Verrius ait, ob augurium, à quo sic dictus.*

Pida, Ponti Galatici urbs in Cappadociâ. Ptol.

Piden, opidum Æthiopiæ ad sinum Rubri maris. Plinius 6. 29.

Pidibotæ, Æthiopiæ sub Ægypto op. Plin.

Pidorus, urbs circa Athon montem. Herod.

Pidosus, ins. non procul ab Halicarnasso. Plin.

Pidytes, vir Percosius ab Ulysse interemptus in bello Trojano. Hom. Il. 7.

Piengitæ, Europææ gens. Ptol.

Piephigi, Daciæ populi. Ptol.

Piera, Peloponnesi fons, inter Elidem & Olympiam. Pausanius.

Pieres, Macedoniæ pop. circa Dardanos. Plin.

Pieria, reg. gemina; Una Macedoniæ, cum op. cognomine, inter Axium & Peneum flumina, *Veria* Nigro. Altera Syriæ cum monte in Casiotide reg. qui *Monte Nero* dici videtur Ortelio, ex Guil. Tyrio. Reg. autem Pieria in orâ, inter Ciliciam & Phœnicen sita est, ubi Seleucia urbs præcipua cognomento *Pieria*.

Pierius sinus, mare Thraciæ juxta Pangæum mont. ubi Oesyme & Chrysopolis urbes. Thucyd.

Pierius, mons Thessaliæ, Musis sacer, In hoc monte quidam Musas natas volunt, atq; inde *Pieridas* appellatas, quanquam alii à *Pieriâ* reg. & alii à *Pieri* filiabus, quas cantu vicerunt, dictas malunt, qui & *Pierus* Festo & Pausaniæ, in Macedon. confin. apud mont. Olympum, ubi op. ejusdem nominis, Pheris proximum, de quo Plinius, cum lacu cognomine, teste Pausan.

Pierus, flu. Achaiæ in Peloponneso, Pheras opidum alluens. Et Plin. op. Thessaliæ cum monte, & Pausan. mons Macedoniæ cum lacu, qui tamen, teste Æliano est in Thessaliâ.

Pierus, Macedo quidam prædives, qui ex Euippe uxore 9. suscepit filias, quæ Musas ad certamen cantus provocare ausæ, & ab illis superatæ in totidem picas mutatæ sunt; unde postea Musæ earum nomen, veluti tropheum usurpantes, *Pierides* vocabantur.

Pietas Julia, vide *Pola*.

Pigelasus, urbs Cariæ. Steph.

Pigres, Halicarnasseus, frater Artemisiæ, uxoris Mausoli. Suidas.

Pihachiroth, locus Ægypti circa mare Rubrum.

Pila, nomen loci. Soph. 1. Lat. *contusio*, vel *mortariolum*.

Pont. *Pilatus*, Judææ procurator à Romanis constitutus, qui Christum morti adjudicavit. Mat. 27. Tacitus Annal. 13. *Auctor nominis ejus Chrestus, qui Tiberio imperitante per procuratorem Pontium Pilatum supplicio affectus erat.*

Pilopaca, legit Clusius in antiquis inscriptionibus, dicitque significare fluvium Castellæ veteris in Hisp. vulgò *Pisuerga* dictum.

Pilumnus, Jovis fil. ejus Apuliæ partis, quæ postea Daunia dicta est, rex, qui Danaen Acrisii filiam ad Apulum litus unà cum Perseo filio delatam, uxorem duxit, & Danaum ex eâ suscepit Turni patrem. Servius *Picumnum* & *Pilumnum* fratres fuisse ait, quorum ille stercorandorum agrorum usum invenerit, unde & *Sterculinus* est: Pilumnus vero *pilandi* frumenti rationem, unde & *pilum* ab ipso nomen volunt accepisse.

Pimolisa, castellum Ponticæ reg. intra Halyn, à quo reg. *Pimolisena*. Steph.

Pimpla, mons Macedoniæ in Thessaliæ confin. Olympo vicinus, Musis sacer, qui *Pimpleus* Catullo dicitur; ubi & fons ejusdem nominis, unde Musæ *Pimplea* & *Pimpleides* dicuntur. Horat. 1. Od. 26.

Necte meo Lamiæ coronam
Pimplea dulcis.———

Stat. Silv. lib. 4.

Excludat Pimplea sitim, nec conscia detur
Pirene. ———

Pimprana, urbs circa Indi flu. partes superiores. Arrianus.

Pinamus, urbs Ægypti. Steph.

Pinara, urbs Lyciæ mediter. valde amœna, episc. sub archiep. Myrensi, adhuc *Pinara* vulgò. Pop. *Pinarita* Plinio ad mont. Cassium. Apud Stephanum *Artymnesus* vocatur, qui addit omnia rotunda linguâ Lyciorum *Pinara* dici.

Pinaria, ins. maris Ægæi. Plin.

Pinarius, & *Potitius*, Arcadiæ duo senes, quibus, qualiter coli vellet, ostendit Hercules, sc. ut mane & vesperi ei sacrificaretur. Perfecto itaque matutino sacrificio, cum circa Solis occasum essent facta repetenda, Potitius prior advenit, Pinarius postea extis comesis. Unde iratus Hercules statuit ut Pinariorum familia tantum ministra esset, epulantibus Potitiis & complentibus sacra, unde & *Pinarii* dicti sunt, ἀπὸ τῆς πείνης, i. e. *à fame*. Nam senem illum Pinarium constat alio nomine nuncupatum, Servius. Virg. Æn. 8.

——— *Primusque Potitius auctor,*
Et domus Herculei custos Pinaria sacri.

M. *Pinarius* Posca, Prætor, an. U. C. 572. Sardiniam tenuit, Corsos in Corsicâ domuit, 2. millibus eorum in acie cæsis, quâ clade compulsi illi obsides dederunt, & ceræ centum millia pondo. In Sardiniâ similiter contra Iluenses secunda prælia fecit. Idem cum legem Annalem ferret, dissuasor M. Servilius: *Die mihi*, inquit, *M. Pinari, num si contra te dixero mihi maledicturus, ut cætera fecisti? Ut sementem feceris*, inquit, *ita metes*. Cic. 2. de Orat. ubi perperam *Rusca* legitur.

Pinarius Natta in Jul. Montanum, *ortus & occasus* subinde inserentem, quum quidam illum audiendum negasset: *At ego*, inquit, *paratus sum illum audire ab ortu usq; ad occasum*. Sen. ep. 123.

Pinarus, flu. juxta Issum urb. inter Ciliciam & Syriam. Steph. Ejus meminit Dionysius Periegetes, uti videre est in his:

Καὶ τῷ μὲν πλώοντι πόλις Σαρπηδονίη ...
Τοὺς δ' ἐρχομένους Πύραμοῖο τε καὶ Πινάροιο,
Καὶ τε τε σκολιοῦ μέσον διὰ Ταρσὸν ἰόντος

De sinu Issico seu mari Cilicio loquitur.

Pincio, vide *Pintia*.

Pinciana Porta, quæ & *Collatina*.

Pincianæ aquæ, quæ & *Egestanæ* in Siciliâ apud Egestam urb. quæ hodie non extant.

Pindarus, Poeta Thebanus, Lyricorum apud Græcos princeps, Æschylo Tragico æqualis. Scripsit linguâ Doricâ *Olympia*, *Pythia*, *Nemea* & *Isthmia*, quæ etiam hodie extant. Fertur imprimis sublimis verborumque & sententiarum copiâ, unde & inimitabilem esse affirmat Horatius lib. 4. Od. 2. Lacedæmonii in reliquam Bœotiam sævientes, Thebis in Pindari gratiam pepercerunt. Huic etiam tantum tribuit Alex. M. ut cum Thebas everteret, ac in omnes sine discrimine sæviret, unius Pindari penatibus, familiæque parci jusserit. De morte ejus tradit Valerius, quòd in gremio pueri adamati expirarit. Verum de Pindaro, cæterisque Græcis ac Latinis Poetis, quorum scripta extant, nos alibi plura.

Pindarus, Ephesiorum tyrannus, qui Epheso in captivitatis discrimine versanti à Crœso avunculo suo jussus discedere, successit in Peloponnesum cum parte substantiæ, Pasidi cuidam tum filii tutelâ, tum bonorum curâ delegatam. Ælian. ποικ. l. 3. c. 26.

Pindasus, mons Troadis, ex quo Cetius flu. oritur, Pergamum urb. præterfluens. Plin.

Pindenissus, op. Ciliciæ in Syria confin. ad Amanum mont. quod M. Cicero Imperator cum esset, oppugnavit, nomenque ex eo op. sibi dari, sicuti à *Numantiâ* devictâ dictus est *Numantinus* Scipio, exoptavit. Cic. ad M. Cœlium: *Oppugnavi quinque & viginti diebus, aggeribus, vineis, turribus, opidum Pindenissum munitissimum, tantis operibus, ut mihi ad summam gloriam nihil desit, nisi nomen opidi*. Ptolemæus Πινδενισσός, Stephanus autem Πινδενισσὸς vocat. Polybius quoque, quem per omnia sequitur Strabo Πινδενισσεῖς hujus op. incolas vocat.

Pindus, *Mezzovo* Sophiano & Laonico, mons Macedoniæ (inter illam & Ætoliam, ac inter Epirum & Thessaliam) ingens, Ætolos ab Acarnanibus dividens. Ex quo Inachus & Æas, teste Strabone, & Peneus teste

Ovidio, flum. effluunt. Vide Strab. lib. 9. Propertius *Perrhabum* vocat, lib. 3. el. 5.

Aut cur Perrhabi tremuere cacumina Pindi.

Perrhæbos autem numerat in populis Ætoliæ Plinius c. 1. lib. 4. Seneca Tragœdus.

Quà celsus astris inserit Pindus caput.

Idem in Medeâ *ingentem* vocat, & alibi *nivalem* :

Pindi nivalis vertice, aut Nysa jugis.

Virg. Ecl. ult.

Nam neque Parnassi vobis juga, nam neq; Pindi.

Lucan. l. 1. ——— *Qualis vertice Pindi*
Odonis Ogygio decurrit plena Lyæo.

Ubi alii *Edonis*. Item Ciliciæ flu. in finum Issicum se exonerans. Strab.

Pinetum, sylva *pinorum* in Æmylia apud Ravennam urb. inter illam & Cerviam occurrens. *La pineda* vulgò dicitur.

Pinetus, op. Hisp. Tarracon. in fin. Callaicorum, inter Bracaram & Asturicam. Anton.

Pingus, flu. Mysiæ super. Plin. 3. 26.

Piniana, urbs in Rhætiâ. Lib. Notir.

Pinna, urbs Vestinorum in Italiâ qui Præguttiis finitimi magis sunt Orientales, Pop. *Pinnenses*. Plin. 3. 11. Ejus mem. Silius lib. 8.

Qua Fiscelle inas arces, Pinnamque virentem.

Pinon, Daciæ op. Ptol. *Phistona* Nigro.

Pinsium, Palatium Romæ est ad Collatinam portam, quæ & ob id *Pinsiana porta* dicta est. Alex. ab Alex. l. 4. c. 16.

Pintia, op. geminum : Unum Hisp. Tar. in Vaccæis & regno Castellæ vet. *Penafiel* Hieronymo Suritæ, apud Durium flu. inter Vallisoletum & Arandam 9. leuc. sed Clusio & Marianæ ipsa urbs Vallisoletum esse videtur, vulgò *Valladolid*, urbs præclara, & Castellæ vet. conventus juridicus. Alterum in Sicilia excisum, in orâ Australi, inter Thermas & Selinuntem, ubi adhuc vestigia durant, teste Fazello.

Pinton, inf. inter Sard. & Corsicam.

Pinythus, Cretensium episcoporum clarissimus, A. D. 176. Item nobilis Grammaticus Romæ unà cum Epaphrodito liberto Neronis. Pausan.

Pinzon, Thraciæ op. Procopius.

Pion, mons Joniæ apud Ephesum, in quo S. Timotheus episcopus à pop. lapidatus sepultus fuisse dicitur.

Pionia, Straboni, *Pionia* Plinio, & Pausan op. Æolidis ad Caicum flu. pop. *Pionita* Plinio.

Pior, Monachus insignis, cum de domo patris ad philosophiam conversionis exiret, promisit denuo, nullum se propinquorum fore visurum. Post 50. vero annos, cum soror ejus ipsum videre vellet, non cessabat donec eum inspiceret : quam dum episcopus loci jam grandævam propterea videret affligi, scripsit præsulibus eremi, ut Piorem mitterent. Ille autem obediens, & quendam assumens, venit ad patriam. Cumque ad januam domûs suæ accessisset, adventumque suum nunciasset, veniente germanâ, clausis oculis dixit : *Ecce ego sum Pior, quantumvis, ô soror, aspectu satiare*. Tum illa, gratiis actis, Deum laudavit. At ille oratione factâ rediit in eremum. Is vero ambulans comedebat ; cur autem id faceret, à quodam interrogatus, ita respondit : *Non*, inquit, *volo veluti necessario uti cibo, sed tanquam extraneum aliquid agere*. Pro quâ re ab alio rogatus, ait ; *Ne dum comedo, anima voluptatem sentiat corporalem.*

Pipinus, Caroli M. pater, Franciæ regnum virtute adeptus, cùm ex regio genere natus non esset, ob ignaviam sc. ejus, qui tum regnabat. Annales Franciæ.

Piraa, civitas insignis, *Amisus* olim dicta, teste Strab. lib. 12. Milesii eam condiderunt prius : deinde Cappadocus princeps, ut refert Theopompus : postea, ab Athenocle & Atheniensibus habitata fuit, & *Piraa* nuncupata.

Piræeus, sive *Piraus*, portus Athenarum, 400 navium capax, muro 2. m. p. urbi conjunctus. Catullus.

——— *Curvis è litoribus Pirai.*

Prop. lib. 3. *Inde ubi Pirai capient me litora portus.*

Portus Piræei tutissimus fuit, unde Stat. lib. 12. Theb.

——— *Trepidis stabilem Piraea nautis.*

Ovidius Fastorum 4.

Sunion expositum, Piraaque tuta recessu
Liquit. ———

Idem Met. 6.

Cecropias intrat, Piraaque litora tangit.

Scylax Caryandensis ; Ὁ δὲ Πειραιεὺς λιμένας ἔχει γ. Ubi Is. Vossius : Omnes fermè arbitrantur, Piræeum ideo triplicem dictum, quòd tres portus comprehenderet ; nimirum ipsum Piræeum, Phalerum, & Munychiam. Verùm quâ ratione Phalerus, & Munychia, Piræei portus dici mereatur, equidem non video ; & prorsus omni id ratione caret. Nam quamvis uno murorum claustro septi essent, diversi tamen erant portus, magnoque à se invicem distabant spatio. Sed disertè docet Pausanias, jam antequam Themistocles Phalerum & Munychiam, Piræeo junxisset, tres habuisse portus ; Θεμιστοκλῆς δὲ ὡς ἦρξε (τοῖς τε γὰρ πλέουσιν ἐπιτηδειότερος ὁ Πειραιεὺς ἐφαίνετό οἱ προκεῖσθαι, καὶ λιμένας τρεῖς ἀνθ' ἑνὸς ἔχειν τοῦ Φαληροῖ) τοῦτό σφισιν ἐπίνειον εἶναι κατεσκευάζετο. Nullus itaque dubito, quin ideo triplex dictus sit Piræeus, quòd tres diversæ stationes in eo essent. Et sane ex his tribus stationibus unam Piræei nomine fuisse insignitam, facilè mihi persuadeo. Alteram dictam fuisse Κανθάρον videtur innuere Hesychius : Κανθάρον, λιμὴν ὅτω καλεῖται ἐν Πειραιεῖ. Tertia appellata est Ζέα. Hesych. Ζέα, ἡ Ἑκάτη παρὰ Ἀθηναίοις, καὶ εἷς τῶν ἐν Πειραιεῖ λιμένων ἀπὸ τοῦ καρποῦ, τῆς ζειᾶς. Ἔχει δ' ὁ Πειραιεὺς λιμένας τρεῖς κλειστούς. Ubi rectè κλειστοὺς appellat tres hosce portus, sive stationes ; septo namque Munychiæ continebantur. Ideo Munychiam Rhodiorum urbi comparat Strabo lib. 9. Τὸ μὲν παλαιὸν ἐτετείχιστο καὶ συνῴκιστο ἡ Μουνυχία, παραπλησίως ὥσπερ ἡ τῶν Ῥοδίων πόλις, προσειληφυῖα τῷ περιβόλῳ τόν τε Πειραιᾶ, καὶ τοὺς λιμένας πλήρεις νεωρίων. Is. Vossius.

Pirene, fons ad radicem Acrocorinthi, Musis sacer, cujus aqua suavissima est ad potandum, teste Strabone. Statius Sylv. 1. 4.

Excludat Pimplea sitim, nec conscia detur
Pirene. ———

Caballinus fons dicitur Persio in Prologo, qui *pallidam* eam quoque ibidem vocat. Statius in Genethliaco Lucani.

Lucani proprium diem frequentes,
Quisquis collibus Isthmia Dionis
Docta pectora concitatus œstro,
Pendentis bibit ungula liquorem.

Idem Theb. lib. 3.

It comes Inoas Ephyre solata querelas,
Cenchreaque manus : vatum quà conscius amnis
Gorgoneo percussus equo.

Ubi Lactantii vetus interpres ; *equo Pegaso, cujus ungulâ percussus locus, fontem effudit, qui Hippocrene dicitur : hoc enim fonte qui labra proluerit, poeta fiet.* Similem errorem vides eruditi grammatici, ei quem in Persii Scholiaste notat magnus Casaubonus. Quia enim sciebat fontem Musis dicatum Hippocrenem dictum, falsò pro Pirene Hippocrenen hic hariolatur. Hujus fontis aqua διαυγὲς καὶ πότιμον dicitur Straboni; Pausaniæ quoque ποτὸν ἡδύ, & apud Athenæum, *omnium levissima*. Quod igitur *pallidam Pirenen* vocat Satyricus, vel ad fabulam referendum, & luctum Pirenæ matris Cenchriæ, ex cujus lachrymis fontem hunc manasse fabulantur, auctore Pausaniâ : vel ad pallorem, quem sibi etiam studio, & arte interdum conciliabant isti famæ negotiatores poetæ.

Piresia, Thessaliæ civitas, olim *Asterion* dicta, teste Stephano, cujus mem. Orpheus in Argonaut.

Pirides, insulæ in mari Ægæo. Anton.

Pirina, Siciliæ opidum. Anton.

Pirithous, Ixionis fil. non ex Nube, quemadmodum Centauri, sed ex legitima uxore, firmissimo amicitiæ fœdere Theseo conjunctus, cujus etiam ope Centauros, qui sibi Hippodamen sponsam præripere conabantur, superavit. Mortuâ vero Hippodame, ita illi cum Theseo convenit, ut uxorem, nisi ex Jove natam, nullam ducerent : & cum jam Theseus Helenam Jovis & Ledæ filiam rapuisset, nec alia eo tempore nosceretur quæ Jovis esset, præter Proserpinam, Plutonis conjugem,

ad

ad rapiendam illam simul profecti sunt ad inferos. Verum Pirithous primo impetu à Cerbero interfectus est: cui cum Theseus opem ferre conaretur, ab eo in catenis est servatus, donec Hercules ab Eurystheo ad inferos missus eum liberavit. Horatius.

Nec Lethaa valet Theseus abrumpere charo,
Vincula Pirithoo. ———

Thesei & Pirithoi amicitia in proverbium jampridem abiit. Auctorum itaque hâc in re testimoniis supersedebimus, hoc tantum impræsentiarum annotantes, sc. horum disjunctionem monstrosissimis ingeniis adscribi. Martial. 7. 23.

Te fingente nefas Pyladen odisset Orestes,
Thesea Pirithoi destituisset amor.

Claud. lib. 1. in Ruf.

Talem progenies hominum si prisca tulisset,
Pirithoum fugeret Theseus, offensus Orestem
Desereret Pylades, odisset Castora Pollux.

Auson. ad Pont. Paulinum epist. 24

Impie Pirithoo disjungere Thesea posses,
Euryalumque suo socium secernere Niso:
Te suadente fugam Pylades liquisset Orestem,
Nec custodisset Siculus vadimonia Damon.

D. *Pirminius*, ex Augia majore, Germaniæ insulâ, omnes venenatas effugavit bestias, adeo ut in hodiernum usque diem in eâ non inveniantur, & illatæ non maneant, aut moriantur. Munster. lib. 3. Cosmogr.

Piroboridava, Mysiæ inf. op. Ptol. *Brailano*, teste Nigro.

Pirum, Daciæ urbs. Ptol.

Pirus, Lambrasi fil. Thracum princeps, profectus ad bellum Troj. à Thoante, Ætolorum rege interficitur. Hom. Iliad. 4.

Pirustæ, pop. Illyrici in Macedoniæ confin. *Albanesi* Vigenereo.

Pisa, urbs Peloponnesi ad Alpheum flu. & mont. Pisæum, de quo Plut. Regio *Pisatis* dicitur Straboni. Virgil. Georg. 3.

Aut Alphea rotis prælabi flumina Pisæ.

Hinc *Pisæus*, nomen gentile. Ovid. Am. lib. 3.

Ad quam pene Pelops Pisæo concidit axe.

Pisæ Milo tyrannus, cum subditos variis tormentis affecisset, ab eis in mare demersus est. Ovid. in Ibin.

Utque Milo, sub quo cruciata est Pisa tyranno,
Vivus in occultas præcipiteris aquas.

Sic dictum volunt, vel à *Piso* Apharei filio, vel à *Pisâ* filiâ Endymionis. Steph.

Pisæ, pl. num. Tusciæ op. inter Arnum & Auserem amnes, à *Pisæis* conditum, Elidis populis. Strabone teste lib. 5. qui Nestorem ad Ilium secuti, in reditu tempestate disjecti, alii quidem Metapontum, alii litus Tyrrhenum tenuerunt, ubi à nomine relictæ patriæ, Pisas condiderunt. *Pissæ* duplici ss. habent Ptolemæus & Lycophron. Alpheas vocat Virg. Æn. 10.

Hos parere jubent Alphea ab origine Pisæ.

Claud. de bello Gildonico.

——— *Nec Alphea capiant navalia Pisæ.*

Rutilius lib. 1.

Elide deductas suscepit Etruria Pisas.

Ejus mem. Lucanus lib. 2.

Hinc Tyrrhena vado frangentes æquora Pisæ.

Pisander, fil. Bellerophontis quem in Solymo bello cecidisse Homerus ait Iliad. 9.

Pisander, Camireus. (Camirus autem Rhodi civitas est) Eumolpi tempore poeta, ut nonnullis placet, antiquior Hesiodo.

Pisander, Lycaonius sub Alex. Mammeæ versificator, scripsit variam historiam.

Pisander, Nestoris filius. Suidas. Et unus procorum Penelopes. Ovid. Epist. 1.

Quid tibi Pisandrum, Polybumque, Medontaque dirum,
Eurymachique avidas, Antinoique manus.

Pisaon, in Pelagoniâ est. Gentile *Pisæus*. Steph.

Pisaurus, Piceni flu. à quo *Pisaurum* civitas Umbriæ ei superposita nominata est. Hodie *Pesaro* dicitur. Servius vero scribit Pisaurum dictum, quòd illis *aurum* *pensatum* sit. Nam cum Camillus Gallos interemisset, aurumque quod Galli à Româ acceperant pro Capitolio non everso, recepisset, & signa civitati appendisset, civitati nomen dedit. Plin. 3. 4. Vibius Sequester in Catalogo fluminum: *Pisaurus, qui & Isaurus, ut Lucanus, à quo civitas Pisaurum, de quâ Catullus:*

Moribundâ sede Pisauri.

Lucani locus est lib. 2.

Crustuminumq; rapax, & junctus Sapis Isauro.

Alii *Isapis*.

Pisca, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Piscena, Gall. Narb. op. Ptol. *Pesenas* Jo. Poldo.

Piscuri, Asiæ pop. inter Dahas. Strabo.

Pisenor, Centaurus, Ixionis, & Nubis filius.

Piseus, rex Tusciæ an. ante U. C. 260. aneam tubam invenisse dicitur. Plin. 7. 26.

Pisidæ, antea *Solymi* vocati à *Solymo* Jovis & Chaldenæ filio: Populus est barbarus juxta Aspendum & Ciliciam habitans. Steph.

Pisidia, Asiæ reg. Bithyniæ, Isauriæ, & Pamphyliæ finitima, cujus op. enumerantur, *Selga, Salagassum, Pedaelissum, Adadata, Brias, Grenna*, & alia nonnulla. Pop. *Pisidæ*; de quibus Livius lib. 38. ubi de expeditione Manlii in Pisidiam & vicina loca: *Inde in agrum Salagassenum uberem fertilemque omni genere frugum ventum est. Colunt Pisidæ longe optimi bello regionis ejus*

Pisidon, partus in Africâ propriâ. Ptol. *Mearat* Marmolio.

Pisilis, Cariæ op. inter Calbin flu. & Caunum urb. Strabo.

Pisinates, Umbriæ pop. Plin.

Pisinda, Afr. Propriæ, & Pamphyliæ urbs. Ptol.

Pisingara, Armen. min. op. Ptol.

Pisinoe, una Sirenum.

Pisis, urbs & mons Armeniæ vel Susianæ. Civis *Pisideus*. A *Pisidiâ* fit etiam *Pisideus*. Steph.

Pisistrati, insulæ tres sunt apud Plinium, *Anthine, Myonnesos*, & *Diarrhensa*.

Pisistratus, Larissæus historicus. Suidas. Item Nestoris & Eurydices fil. Hom. Odyss. 3.

Pisistratus, Hippocratis fil. Atheniensis tyrannus, clarus genere, eloquentiâ vero tantâ, ut eâ deliniti Athenienses, libertate, quâ nihil charius habebant, se sponte exuerent, illiusq; facundiæ sanctitatem Solonis, qui Numen fuerat civitatis, posthaberent. Artes liberales maximè fovit. Bibliothecam primus Athenis publicavit, quam Xerxes urbe potitus ad Persas transtulit. Eam deinde multis post annis Seleucus Nicanor restituendam curavit. Trogus. Floruit tempore Servii Tulli Rom. regis. Videndus omnino Meursii *Pisistratus*.

Pisistratus, Orchomeniorum rex, cùm nobilitatem odio insectaretur, plebis studiosus erat, quare in Senatu eum necare decreverunt. Discerptum igitur, intra sinus condunt, ac solum emundant. Plebeia dehinc multitudo, conceptâ suspicione, in curiam advolat. Regis autem fil. ætate minor, nomine Telesimachus, conspirationis conscius, ex curiâ turbam extraxit. Patrem enim supra mortalem speciem ad Pisænm mont. magnâ velocitate, deferri commentus est, eâque fraude plebem obduxit. Plut. Paral.

Pisones, nobiles Romani, ex Numæ Pompilii familiâ, sic dicti, vel à *piso*, ut à *lente*, *Lentuli*; vel à *pinsendo*, uti Plinius censet, cum quo & auctor Panegyrici ad Pisonem facit, quando scribit:

——— *Nam quid memorare necesse est*
Ut domus à Calpo nomen Calpurnia ducat?
Claraq; Pisonis tulerit cognomina prima
Fumida callosâ cum pinseret hordea dextrâ?

Fuit autem Calpurniæ gentis cognomen. Hinc *Pisonianus*, ut *Pisonianum vitium*, i. e. mira libido loquendi; quo vitio laboravit L. Piso. B. Hieronymus ad Oceanum: *Primum spinosulus noster obmutuit: deinde Pisoniano vitio, cum loqui nesciret, tacere non potuit.*

Pisonis villa, prope Baias, quam ferunt Neronem sæpius animi gratiâ adiisse. Tacit. Ann. 1. hodie *Truglio*.

Pisonos, Armen. min. urbs. Anton.

Pissantini, pop. in Macedoniâ. Polyb.

Pissirus, vel *Pistirus*. Thraciæ urbs. Herod.

Pistirum, Thraciæ emporium. Steph.

Pistor, Jupiter dictus est, quòd Romanos, quo tempore à Gallis obsessi propter famem de deditione cogitabant, in somnis admonuisset, ut ex omni frumento quod habebant, panes facerent, eosq; in hostium castra jacerent. Ita enim futurum, ut desperatâ victoriâ Galli animis conciderent, atq; ipsi superatis hostibus obsidione liberarentur. Ovid. Fast. 6.

Esse Ceres visa est; jaciunt Cerealia dona,
Jacta super galeas longa; scuta sonant.
Posse fame vinci spes excidit, hoste repulso
Candida Pistori ponitur ara Jovi.

Pistoria, *Pistoriam* Plinio, *Ad Pistores* Antonino, urbs Hetruriæ ad mont. Apennini radices, inter Florentiam & Lucam 12 m. p. hodie *Pistoia*.

Pistrensis villa, pagus Pannon. infer. ad Danubium, patria Sozomeni, à Sirmio urbe 26. m. p. teste Ammiano, distans in ort. contra Petrovaradinum, qu. medius inter Bononiam & Taurinum. *Bistritz*, teste Lazio.

Pistris, nomen navis apud Virg. Æn. 5. Ubi alii leguot, *Pristis*.

Pisye, urbs Cariæ. Dicitur & *Pitye*. Capiton *Pityassam* vocat. Steph.

Pitane, urbs Æolidis in Asiâ non procul à Caici flu. ostio, duobus insignis portubus, cujus incolæ *Pitanai* & *Pitanitæ* nominantur. Fama est apud Pitanam lateres inventos esse, qui super aquas innatarent, quod & de aliis locis traditum est. Ovid. Met. 7.

Æoliam Pitanen à lævâ parte reliquit.

Item *Pitane* op. Laconicæ mediter. ad Eurotam flu. & op. Macedoniæ marit. in orâ orientali. Pitane urbs à Pelasgis capta, illis servire coacta fuit, donec ab Erythræis liberata, in pristinam libertatem vindicata est. Hinc adagium: *Pitane sum*, de iis qui redacti ad extremam calamitatem, rursus ad priorem fortunam restituti sunt, apud Zenodotum.

Pitanas, Corsicæ flu. unus ex tribus majoribus, in orâ occid. inter Fiseram op. & Mariaoum promunt. Ptol. *Talabo* Castaldo.

Pitaeum, Cariæ urbs, à *Pitao* Phryge, Midæ amico dicta. Gentile *Pitaeus*. Steph.

Pitara, Æthiopiæ sub Ægypto op. Plin.

Pitea, vide *Lampsacus*.

Pithecon-colpos, i. e. *Simiarum sinus*, portus in Libyâ juxta Carthaginem: Gentile *Pithecocolpites*. Steph.

Pithecusa, insula Campano litori adjacens, non procul à Neapoli, à Virgilio *Inarime* dicta, à quibusdam etiam *Ænaria*, à statione navium Æneæ. Dicta Pithecusa (ut Ovid. lib. 12. Met. fabulatur) à Cercopibus, teterrimo hominum genere, quorum fraudem, perjuriumque exosus Jupiter in simias eos commutavit. Græci vero simias πιθήκους vocant. Verùm hanc nominis rationem tanquam fabulosam rejicit Plinius lib. 3 cap 6. docetque Pithecusas non à simiis appellatas, sed à figlinis doliariorum, dolia enim Græci πίθους vocant. Habet autem hæc insula in vertice op. ejusdem nominis. Vide *Ænaria*.

Pithnissa, vel *Pitnissa*, urbs Lycaoniæ. Steph.

Pitho, dea flexanima, illa dicendi præses, quam Ennias *Suadam*, Quinctilianus *persuadendi ideam*, Horatius *Suadelam*, & Cicero *leporem* vocat. Plin. Colebatur & Diana cognomine *Pitho* Corinthi: Item una ex Atlantidibus.

Pithalai promunt. circa Arab. sinûs fretum in Æthiopiâ. Strabo.

Pitholeon, Rhodius, poeta trivialis & abjectus, qui cùm in confinio utriusque linguæ natus esset, confuso sermone epigrammata quædam futilia conscripsit, in quibus perquam ridiculè Græca Latinis miscuit, cujus mem. Horatius 1. Serm. Sat. 10.

Pithonobasta, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol.

Pithonis-come, locus Asiæ in campis apertis, ubi Ciconiæ primo adventûs sui tempore congregantur, & eam quæ ultimò advenerit lancinant universæ, atq; ita abeunt. Plin. 10. 23.

Pithos, vicus in tribu Cecropide, ἀπὸ τῶν πίθων, à vasis seu doliis quæ illic fiunt Steph.

Pitinum, Umbrorum mediter. op. Ptol.

Pitnissa, Lycaoniæ op. Steph.

Pitonius, Latii flu. per lacum Fucinum impermixtus transiens; *Juvencus*, seu *Invectus* Plinio, ut quidam falsò scribunt, cum *invectus* ibi participium sit non nomen fluvii.

Pittacus, Philosophus Mitylenæus, unus ex septem Græciæ sapientibus, qui ex Lesbo tyrannum Melanchrum depulit, exortoque deinde inter Athenienses, Mitylenæosque bello, Phrynonem hostium ducem ad singulare certamen provocavit, retique quod occultè secum attulerat implicitum facile superavit, quâ ex pugnâ Retiariorum, & Mirmillonum factiones originem sumpsisse putantur Fuit autem tempore Crœsi regis. Hujus illud: *Providere oportet, ne casus veniant; si forte venerint æquo animo tolerare.* Fuit alius *Pittacus* legislator (Phavorinus & Demetrius in Homonymis) qui minor est appellatus. Ælianus de Var. hist. *Pittacum* quendam commemorat, qui de molâ pistrinâ encomium conscripsit, ut in parvo argumento vim dicendi ostentaret.

Pitthea, op. Peloponnesi apud Trœzeoa, vel ipsa Trœzen in orâ Argiæ. Plut. Hinc *Pittheus*. Ovid. Met. 15.

Est prope Pittheam tumulus Trœzena sine ullis
Arduus arboribus. ———

Pittheus, Thesei avus maternus, qui Trœzene regnavit, de quo Plut in Theseo. Hinc *Pittheis*, patronymicum fœmininum, quo poetæ utuntur pro Æthrâ Pitthei filiâ matre Thesei. Ovid. in ep. Ariad. Theseo;

Nec pater est Ægeus, nec tu Pittheidos Æthræ
Filius ———

Pitulani, Umbriæ pop. Plinius.

Pitulum, Latii op. Plin.

Pityassus, Pisidiæ urbs. Strabo.

Pityaa, urbs inter Parium & Priapum. Steph. Apoll. Arg. lib. 1. — Ζέλειάν τε παρήμειβον Πιτύειαν.

Ubi Schol. Ἡ Ἀδράστεια τε πρότερον Πιτύεια προσηγορεύετο, ἣν τινὲς Πιτύας ὀνομάζουσι· τινὲς δὲ φασὶν ὅτι Φρίξος γενόμενος ἐνταῦθα θησαυρὸν ἔθηκε, καὶ ἀπὸ τούτου ἡ πόλις ὠνομάσθη. Θρᾷκες γὰρ τὸν θησαυρὸν Πιτύην λέγουσι.

Pitynda, Metropolis Indiæ intra Gangem. Ptol.

Pityonesus, ins. Peloponnesi contra Epidaurum. Plin.

Pitys, i. e. *pinus*, Puella erat, quam Pan & Boreas rivales amabant: Illa panis amore magis afficiebatur, unde æmulatione motus, puellam in petras impulit ac neci tradidit. Terra miserta cladem, plantam puellæ cognominem produxit, quæ arbor nunc quidem Pana germine suo coronat: Flet autem ubi Boream afflantem percipit. Auctor Geoponicon l. 11. c. 11.

Pityusa, ins. parva sinûs Argolici ante Hermionen. Sunt & *Pityusæ* ins. duæ in mari Iberico, angusto freto inter se divisæ, quarum major Ebusus, minor Ophiusa. Ita Strabo. Idem & Ptolemæus docet. Pomponius quoque Mela idem sentire videtur, licet Pityusas utramque communi appellatione dici non moneat. At Plinio longè alia mens, qui utrique huic insulæ nomen Ebusus convenire ait; & Colubrariam sive Ophiusam aliam facit à Pityusis. Longè falluntur qui Plinium Straboni & Ptolemæo conciliare quærunt. Diodorus Siculus eosdem cum Plinio sequi autores videtur, Πιτυούσας enim agnoscit unam magnam insulam, in quâ urbs sit quæ appellatur Ἔρεσος: nisi ejus codex sic corrigendus & legendum Ἔβυσος. Idem Diodorus annotat Pityusam à copiâ τῶν πιτύων, quas illa insula fert, nomen invenisse. Plinius à frutice pineo. Casaub.

Pius, Rom. Episc. 9. An. Dom. 144. *Pius* 2. Rom. Episc. vir doctrinâ & ingenio clarus, Æneas Sylvius antea dictus. A.D. 1459. *Pius* 3. Pont. Rom. A.D. 1503.

Pius, Metellus sic dictus quòd à Furio Tribuno reditum exoravit. Antonius quoque Imp. *Pius* dictus est, quòd animum à bello ferocitate alienum haberet, malletque vivum, ut aiebat, civem servare, quam 1000. hostes trucidare. Dio. Alex. lib. 1. cap. 9.

Place,

P L.

Place, urbs Hellesponti, civis *Placius*, Gentile *Placianus*. Steph.

Placentia, *Piacenza*, colon. & urbs episc sub archiep. Bononiensi in Gall. Togatâ circa finem Æmiliæ apud Padum flu. non longè Trebiam flu. excipientem, urbs ampla Farnesiorum in Ducatu Parmensi, inter Mediolanum & Parmam. Silius lib. 8.

Certavit Mutina quassata Placentia bello.

Placentia, urbs Hisp. Tarrac. in Lusitaniæ confin. inter Salamanticam ad Bor. & Emeritam ad Aust. 22. leuc.

Placia, Mysiæ op. juxta Cyzicum, Milesiorum op. Plin. 5. ult.

Placiada, Atticæ municipium. Suidas.

Placidia, virgo, Valentiniani Imp. & Eudociæ filia, quæ repudiatis opibus, nulli rei præterquam saluti studebat.

Placiadæ, incolæ cujusdam reg. Atticæ, apud quos moris erat adulteros punire graviter, impactis in pudendam corporis partem raphanis, qui apud illos miræ magnitudinis esse dicuntur. Quod si raphani fortasse non fuissent ad manum, stelæo utebantur, i. e. ligonis ligno.

Placidianus, Consul cum Ann. Tacito an. U.C. 1125.

Placilla, Theodosii Magni Imp. uxor, non regni fastigiis lata est, sed potius amore succensa divino. Repente ergo, ut venit ad purpuram, claudorum atque debilium maximam habebat curam, non servis, non aliis ministris utens, sed per seipsam agens, & ad eorum habitacula veniens, & unicuique quod opus haberet. Sic etiam per Ecclesiarum xenodochia discurrens, suis manibus ministravit infirmis, ollas eorum tergens, jus gustans, efferens cochlearia, panem frangens, ciboque administrans, calices abluens, & alia cuncta faciens, quæ servis & ancillis mos est solenniter operari. Illis autem qui ei talia nitebantur prohibere, dicebat: Aurum distribuere, imperii est opus: Ego autem pro ipso imperio hoc opus offero bona mihi omnia conferenti. Nam viro suo sæpe dicere erat solita. *Oportet te semper marite, cogitare quid pridem fueris, quid modo sis: Hæc si semper cogitaveris, ingratus benefactori non eris, sed imperiam quod suscepisti, legitimè gubernabit, & harum rerum placabis auctorem.* Theodoret. Eccl. Hist. 9. 31.

Placus, vel *Placusium*, Ciliciæ mons. Hesych.

Pladitai, pop. Septentrionales. Steph.

Plagereum, locus Siciliæ inter Agrigentum & Syracusas. Anton.

Plagia, Liguriæ portus 115. m. p. à Vintimilio. Anton.

Plagiaria, Hisp. urbs, inter Olysiponem & Emeritam. Anton.

Plamas, urbs Cariæ. Steph.

Planaria, ins. ultra Corsicam, à specie sic dicta, quòd æqualis freto existat, ideoque navigii fallax. Plin. 3. 6.

Planasia, ins. maris Tyrrheni, inter Iluam & Corsicam. Item *Planasia*, ins. Gall Narbon. teste Strab. post Stoechadas, quæ *S. Marguerite* Dalechampio dicitur. Item op. ejusdem Galliæ ad Rhodanum flu. Strabo. *Pont S. Esprit*, teste Jo. Poldo, inter Vivarium 4. & Avenionem ad Aust. 8. leuc.

Planesia, ins. parva Hisp. Tarrac. apud Ferrariam promunt. & ante Dianium op. *Isla de Deaia* vulgò dicitur.

Plancius, Romanus quidam, qui, teste Eusebio, cum Galliam Comatam regeret, Lugdunum condidit.

Plancta, insulæ maris Euxini, quæ & *Cyanea*. Herod. lib. 4. Ἔπλεε ἐπὶ τὰς Κυανέας καλεομένας, τὰς πρότερον Πλαγκτὰς Ἕλληνές φασι εἶναι. Scylax Caryand. Αὗται δὲ αἱ Κυανέαι ἃς λέγουσιν οἱ Ποιηταὶ Πλαγκτὰς πάλαι εἶναι, καὶ διὰ τούτων πρώτην ναῦν περάσαι τὴν Ἀργὼ, ὅτε εἰς Κόλχους ὁ Ἰάσονα ἦγαγεν. Strabo lib. 3. Ταῖς δὲ Κυανέαις ἐποίησε παραπλησίως τὰς Πλαγκτάς. De Homero loquitur, cujus versus ex Odys. μ'. heic apponam.

Ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφέες, προτὶ δ' αὐτὰς
Κῦμα μέγα ῥοχθεῖ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης.
Πλαγκτὰς δή τοι τάς γε θεοὶ μάκαρες καλέουσι.
Τῇ μὲν δ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται, οὐδὲ πέλειαι
Τρήρωνες, ταί τ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν.
Ἀλλά τε καὶ τῶν αἰὲν ἀφαιρεῖται λὶς πέτρη,
Ἀλλ' ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι.
Τῇ δ' οὔπω τις νηῦς φύγεν ἀνδρῶν ἥτις ἵκηται
Ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν
Κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι.
Οἴη δὴ κείνῃ γε παρέπλω ποντοπόρος νηῦς
Ἀργὼ πασιμέλουσα παρ' Αἰήταο πλέουσα,
Καί νύ κε τὴν ἔνθ' ὦκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,
Ἀλλ' Ἥρη παρέπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων.

Plangenses, Umbriæ gens. Plin.

Planudes Maximus, Monachus, unus ex conservatoribus Græcæ linguæ. Transtulit Græcè libellum de moribus regendis, qui *Cato* inscribitur. Convertit & in eandem linguam opera D. Augustini annis aliquot ante Constantinopolim captam. Dicitur & fabulas, quæ Æsopi nomine circumferuntur collegisse. E Latino certe in Græcum transtulit Ovidii Metamorphoses, & Heroidas, Macrobii Saturnalia, & Somnium Scipionis. Collegit & libros 7. Epigrammatum Græcorum qui extant. Mortuus est antequam Constantinopolis à Turcis capta est.

Plarai, Epiri pop. Steph.

Plarassa, urbs Cariæ. Steph.

Platæa, ins. maris Ægæi, una Sporadum, ab Astypalæâ 60. m. p. *Placeda* vulgò. Item ins. Cyrenaicæ ante Cyrenen. Herod. lib. 4. Cujus Cives *Platæenses*, & regio *Plataica* dicitur, teste Stephano. Cæterum à *Platæis* Bœotiæ, quas Hom. sing. num. Πλάταιαν vocavit similitèr *Platæam*, vel *Platæatis*.

Platææ, *arum*, civitas Bœotiæ, sub Cithærone monte, non longè à Thebis. Steph. Dicta à *latitudine* nemorum. Non procul ab hâc urbe Pausanias & Aristides Mardonium Xerxis ducem & consobrinum superaverunt.

Platææ, ins. tres parvæ ante Troadem urbem Mysiæ apud Ascanias.

Platage, ins. inter Eubœam & Andrum, quondam *Patage*, nunc *Amorgos* appellatur. Plin. 4. 11.

Platanaus, Bithyniæ flu. Plin.

Platanistus, Peloponnesi promunt. Plin. 4. 5. Est & Arcadiæ flu. Steph. Et Æolidis promunt. Plin. Item Pamphyliæ aut Ciliciæ maritimus locus Straboni.

Platanius, Bœotiæ flumen. Pausan.

Platanus, urbs Phœniciæ. Steph.

Plate, ins. ante Troadem. Plin.

Platea, ins. in mari Ægæo, quæ & *Paros* & *Minois* dicitur. Item ins. Libyæ. Gentile *Plateates*, & *Plateites*. Stephanus.

Plateu, ins. juxta Lyciam. Steph.

Platia, ins. Creticæ ante Sammonium promunt. Plin.

Platina, homo doctus, & antiquitatum studiosus; scripsit de vitâ & moribus Pontificum Rom.

Plato, Philosophus insignis, sectæ Academicæ princeps, Aristonis & Parectoniæ fil. ex humerorum *latitudine* sic dictus, cum antea ex avi nomine *Aristocles* vocaretur. Hic adhuc adolescens palæstrâ se exercuit; picturæ operam dedit, Tragœdiasque & poëmata quædam conscripsit. Post hæc ad Socratem se contulit, sub quo brevi tantum in philosophiâ profecit, ut non immerito *divinus Plato*, & *Philosophorum Homerus* fuerit appellatus. Is quod ad Dialecticam pertinet, primus res ipsas distinxit, quo modo plurimas, quas habuere antiqui, dubitationes sustulit. Fuit vitius, multiplex, ac tantæ eloquentiæ, ut Jovem (si Græcè voluisset) Platonicè loquuturum philosophi dicerent. Peccat autem eo (inquit Vossius) quòd multùm gaudet metaphoris, iisque non verecundis, sed audacibus, & planè poeticis, atque σφριγώσαις. Philosophiæ siquidem magis convenit dictio propria, aut translationes receptæ, & usitatæ. Ad poeticam autem dictionem prope accedere Platonem, non Aristotelis modo judicium est, sed & Dionysii Halicarnassensis. Imo in dialogis suis poeticè magis

gis loquitur, quam Comœdia facit, ut multos sensisse, testis est Cicero in Bruto. Athenis, uti diximus, primùm Socrati dedit operam; deinde cum licuit per ætatem, in Italiam profectus est, ut Pythagoreos audiret, ubi Philolai Crotoniatæ librum de sectâ Pythagoreâ centum minis etiam in rei familiaris difficultate mercatus est, ex quibus multa in suum Timæum transtulit. In Ægyptum deinde properans, oleum secum mercaturæ gratiâ vexit, ut viatico suppeditaret, ubi libros Mosis legisse creditur. Ter in Siciliam navigavit, primùm Ætnæ flagrantis visendæ gratiâ, ut Apuleius ait. Reversus, apud Æginam captus est à piratis, ac minis 30 venundatus; deinde à Nicete Cyrenæo redemptus. Iterum rediit sub juniore Dionysio, spe liberandi Siciliam. Sed paulo post, expulso Dione, & ipse suspectus remigravit. Tertiò cum maximè nollet, rogatus ab Archytâ, ut Dionem tyranno reconciliaret, iter ingressus, ab eodem Dionysio obviam procedente, quadrigis exceptus est. Demum in suspicionem veniens, vix rogante, & spondente pro eo Archytâ, dimissus. Anno ætatis 81. placidissimo decessit obitu, ut Cicero & Seneca tradunt, ut Laertius vero in nuptiis discumbens. Horatius:

Pythagoran, Anytique reum, doctumq; Platona.

Plinius eum *sapientiæ antistitem* vocat. *Sublimis apex philosophorum & columen* dicitur Arnobio adversus Gentes lib. 1. Quin & Cicero philosophorum aliquem laudans, *semper*, inquit, *excipio Platonem*. Cum parvulus aliquando dormiret, apes, facundiæ omen, in labellis ejus consederunt. *Philosophorum quis dubitet Platonem esse præcipuum, sive acumine differendi, sive eloquendi facultate divinâ quâdam & Homerica? Multum enim supra prosam orationem, & quam pedestrem Græci vocant, surgit: ut mihi non hominis ingenio, sed quodam Delphico videatur oraculo instructus.* Ita de eo Quinctilianus lib. 10. cap. 1.

Plato, alter Atheniensis, poeta priscæ Comœdiæ, tempore Aristophanis, cujus fabulas Suidas & Athenæus commemorant. Tres item alios Diog. Laert. recenset: unum Rhodium Philosophum, discipulum Panætii: alium Peripateticum, de ludo Aristotelis: tertium Praxiphanis discipulum. Alius denique Martyr, qui pro fide Christianâ, imperante Maximiano, passus est, paternamque hæreditatem, dum viveret, pauperibus est largitus.

Plautianus, Consul cum Getâ Cæsare, an. U. C. 955.

Plautius, Romanus quidam quum ob uxoris obitum dolore incredibili torqueretur, mortemque appeteret, in rogum se conjecit, quem togatum, calceatumq; corpori uxoris junxerunt amici. Val. Max. de amore conjugali. Item Poeta Comicus. Gellius l. 3. cap. 3.

Plautus, poeta Comicus, patriâ Sarsinas, *Plotus* ab initio, teste Festo, appellatus à pedum *planitie*, quos *Plotos* Umbri vocant. Vixit Pacuvii, Attiique ætate, nempe extremis aliquot annis belli Punici 2. sive Annibalici, ac proximis 17. Nec enim possum assentire B. Hieronymo in Chronicis, qui sic scribit ad ann. 1. Olymp. 146. *Plautus ex Umbriâ Sarsinas Romæ moritur, qui propter annonæ difficultatem ad molas manuarias pistorem se locaverat. Ibi quoties ab opere vacasset, scribere fabulas solitus, ac [illegible]dere.* Is annus erat U. C. 555. quo Coss. erant Serv. Sulpicius Galba Max. & C. Aurelius Cotta. Id ab Hieronymo ex Tranquillo exscriptum ait Scaliger in Animadvers. Sed difficulter credo ita scripsisse Tranquillum. Nam annis post 13. superfuisse ex Cicerone cognoscimus, qui auctor est in Bruto, mortuum an. U. C. 570. P. Claudio Pulchro, & L. Porcio Licino, h. e. Olymp. 149. Vossius. Idem Cicero *urbano, ingenioso & faceto genere jocandi refertum eum* scripsit. Et Varro ex Ælii Stilonis sententiâ, *Musas*, dixit, *Plautino sermone locuturas fuisse, si Latinè loqui voluissent.* Hinc *Plautinus*. Horat.

At nostri proavi Plautinos & numeros, &
Laudavere sales, &c.

Plecusa, ancillæ nomen. Martialis 2. 66.

Et cecidit sectus ictâ Plecusa comis.

Plegerium, Indiæ op. ad Choaspen flu. Strabo.

Plegra, Galatiæ civitas. Ptol. 5. 6.

Pleias, & *Pleiades*, Latinè *Vergiliæ* dicuntur, à verni temporis significatione, quo navigatio incipitur, quemadmodum Græcis ἀπὸ τοῦ πλεῖν, h. e. *à navigando* Πλειάδες nominantur, ut quidam volunt. Pleiadum enim ortus vernus navigationis tempus indicavit Ovid. Fast. 4.

Ore micant Tauri septem radiantia flammis
Sidera, &c.

Poetæ filias faciunt Atlantis ex Pleione Nymphâ, ideoq; *Atlantidas* Virgilius dixit, earumque nomina finxerunt, *Electram, Alcinoen, Celæno, Meropen, Steropen, Taygetam Maiam.* Valde autem inter se constipatæ sunt hæ stellæ: Unde *glomerabile sidus* Manilius vocat. Propertius

Pleiadum denso cur coit igne chorus.

Ubi alii *spisso*. Seneca in Medeâ.

Et densi latitant Pleiadum greges.

Hæ tempestatem concitare solent. Horat. l. 4. Od. 14.

Indomitas prope qualis undas
Exercet Auster, Pleiadum choro
Scindente nubes.

Propert. 2. 16.

Non hæc Pleiades faciunt nec aquosus Orion.

Stat. 9. Theb.——*Cum Pleiadas haurit* (tempestas)
Aut nigrum trepidis impingit Oriona nautis.

Lucanus lib. 9.

Ibit & imbriferâ siccas cum Pleiade Thebas.

Claudianus. ———*Madidaque cadente Pleiade.*

Stat. Theb. 4. ——— *Neque enim violentior exit*
Amnis humo, quum Taurum aut Pleiadas hausit aquosas.

Idem primum syllabam corripuit Sylv. 1. 3.

Hac per & Ægææ hyemes, Pliadumque nivosum
Sydus, & Oleniis dignum petiisse sub astris.

Val. Flaccus lib. 5.

———*Densaque sequantur*
Pleiades, & madidus rorantes crinibus ignes.

Pherecydes has tradit 7. sorores fuisse, Lycurgi filias ex Naxo ins. Liberi patris nutrices, ab Jove inter sidera relatas, ne vim ab Orione paterentur. Reliqui Atlantis filias faciunt. Ovidius ubi supra.

Pleiades incipiunt humeros relevare paternos,
Quæ septem dici, sex tamen esse solent.
Seu quod in amplexus sex hinc venere Deorum:
Nam Steropen Marti concubuisse ferunt;
Neptuno Alcyonen, &, te formosa, Celæno
Maian, & Electram Taygetamque Jovi.
Septima mortali Merope tibi Sisyphe nupsit:
Pœnitet, & facti sola pudore latet.

Vide Nat. Com. lib. 4. cap. 7.

Pleione, Nympha, Oceani & Tethyos fil. uxor Atlantis, ex quâ *Pleiadas* suscepit. Ovid. Fast. 5.

Duxerat Oceanus quondam Titanida Tethyn,
Qui terram liquidis, qua patet, ambit aquis.
Hinc sata Pleione, cum cœlifero Atlante
Jungitur, ut fama est, Pleiadasque parit.

Plemmyrium, flu. Siciliæ agrum Syracusanum, per quem labitur, crebris rigans inundationibus, unde & nomen accepisse videtur ἀπὸ τοῦ πλημμυρεῖν quod est *exundare*. Virg. Æn. 3.

Sicanio prætenta sinu jacet insula contra
Plemmyrium undosum: nomen dixere priores
Ortygiam.——————

Stephanus castellum Siciliæ vocat, alii promuntorium faciunt.

Plerai, gens circa Dalmatiam. Strabo.

Plesimachus, scripsit νόστους, h. e. reditum Græcorum in patriam. Plut. de Flum.

Plestorum, Thracum Deus, sed incertum utrum naturalis, an animalis. Huic Persa Oeobazus sacrificatus. Herod. lib. 9. Οἰόβαζον ἐκφυγόντα ἐς τὴν Θρηΐκην, Θρήικες Ἀψίνθιοι λαβόντες ἔθυσαν Πλειστώρῳ ἐπιχωρίῳ θεῷ τρόπῳ τῷ σφετέρῳ.

Pleumosii, pop. Belgii, Nerviis finitimi, quorum reg. magnâ ex parte Flandria est, teste Becano; in quâ Hypræ, Furnæ, & Dixmuda urbes, seu, teste Huberto Leodio, ubi Gortryck, urbs ad Legiam flu. à Tornaco 5. leuc. Gandavum versus 8.

Pleuron, Pleurone Ptol. & Pausan. op. Æoliæ medi-rer. ad Evenum flu. proximum Calydoni, *Meleagria* Statio cognominata, & *Pleuronia* Straboni. Cujus mem. Ovid. lib. 7. Met.

Adjacet his Pleuron, in quâ trepidantibus alis
Ophias effugit natorum vulnera Combe.

Stat. 8. Theb. ——— *Nunc torva Pylenes*
Agmina, nunc mæsta suadens Pleuronis alumnos.

Pletaari, pop. Lusitaniæ. Strabo.

Plexaure, Nympha, Oceani & Tethyos fil. Hesiod.

Plinius Secundus Veronensis, temporibus Vespasiani vixit, cujus negotia administrabat: noctibus vero & successivis (ut ipse inquit) temporibus, opus De rerum naturâ conscripsit, unus omnium parcissimus temporis. Periit in montis Vesuvii incendio, dum ejus causam indagare vellet. Vide omnino Plin. Juniorem lib. 3. ep. 5. & lib. 6. ep. 16. in quibus omnis vitæ ejus ratio exponitur. Videndus quoque Vossius de Hist. Latinis. lib. 1. cap 29. Fuit alter *Plinius* Novocomensis, ex prioris sorore natus, & ab avunculo in nomen & cætera jura adoptatus; eloquentiâ, virtute, & sanctitate vitæ ac morum, aut maximus ipse, aut inter maximos sui seculi viros fuit. Floruit sub Trajano cujus & Panegyricum scripsit. Habemus ejus Epistolarum libros, verissimum Atticæ eloquentiæ exemplum, ex quibus vita ejus & mores disci possunt. Martial. 10. 19. de *Plinio*.

Totos dat tetricæ dies Minervæ,
Dum centum studet auribus virorum,
Hoc quod secula posterique possint
Arpinis quoque comparare chartis.

Malè autem hos confundit Hieronymus Chron. Eusebiano Num. 2125, & ex duobus Pliniis unum nobis, quantum in se fuit, concinnavit. Id quod dignum animadversione suâ existimavit Scaliger, quem ibi, si lubet, vide.

Plinthine, op. Marmaricæ ad fines Ægypti, & Alexandriæ finitimum. Steph. *Torre de gl' Arabi* Moletio.

Plistarchia, op. Cariæ, quod & *Heracleam* quoque dicebatur, teste Stephano.

Plisthenes, Pelopis ex Hippodamiâ fil. qui cum juvenis moreretur, Agamemnonem & Menelaum filios suos parvulos Atreo fratri commendavit, qui eos suscepit, filiorumque loco educavit, & ob id Atrei filii habiti *Atrida* vocabantur.

Plistoanax, Pausaniæ fil. Lacedæmoniorum dux, cujus res gestas vide apud Thucydidem.

Plistonicus, uel *Plistonices*, author, de quo Athenæus. Item Apionis cujusdam cognomen, qui non multo tempore Plinio superior fuit, ut ipse ultimo volumine testatur.

Plistus, flu. Phocidis Parnassum montem circumfluens, ac in sinum Corinthiacum apud Cirrham op. labens. Ejus mem. Strab. l. 9. Ubi sis Casaubonum adi.

Plitania, insulæ ante Troadem. Plin.

Plota, ins. duæ maris Jonii, quæ & *Strophades* Plinio, Straboni ac Apollonio dicuntur. Vide *Strophades*.

Plotæ, Æoliæ insulæ sic dictæ. Dionys. in Periegesi.

Τὰς δὲ μετ' Αἰόλου εἰσὶ ἀειδέρμονες ἁλὶ νῆσοι,
Ἑπτὰ δὲ τοί γε πάσαι, ἐπώνυμοι ἀνδράσι Πλωταί,
Οὕνεκα μέσσον ἔχουσι περίπλοον ἀμφιέλικτον.

Plote quidem una ab Homero nominatur Odys. κ', quo nomine eum Æoli insulam appellasse testatur Eustathius: videtur tamen is unus esse ex locis ab Homero nominatis, quorum certum situm non citius invenias, quam sutorem qui utres consuit, quibus venti in Ulyssis gratiam, ab Æolo inclusi, ut facete apud Strabonem jocatur Eratosthenes. Montanus.

Plothia, vicus in tribu Ægeide. Steph.

Plotina, Trajani Cæsaris conjux, sanctitate, probitate, & omnibus quæ in muliebrem sexum cadunt, virtutibus ornata. Hæc tonso capillo virum mentita conjugem in exilium comitata est.

Plotinopolis, Thraciæ urbs. Ptolemæus. *Plaadin* Nigro.

Plotinus, Philosophus Platonicus, Ægyptius natione, è civitate Lyco, discipulus Ammonii, præceptor Porphyrii, Gallieni, Taciti & Probi temporibus. Fuit corpore gracili, tenui valetudine, morboque sacro obnoxius. Suidas. Scripsit de rebus Philosophicis libros 54. in Enneadas sex distributos, quos Latinè interpretatus est Marsilius Ficinus. Luculentum ejus encomium apud Firmicum legere est lib. 1. Matheseos cap. 3.

Plotius Gallus, patria Lugdunensis dicendi præceptor, Romæ profitebatur, à quo se Cicero lib. de Oratore unà cum Quincto fratre Latinas literas edoctum fuisse testatur; à Tranquillo autem inter Rhetores ponitur.

Plotius Crispinus, quem aretalogum fuisse cognominatum, quod garrula scripserit carmina, Porphyrius est author. Hic Stoicam sectam professus, atque idem poeta fuit; sed cujus versus numero forent multi, levis vero ponderis. Cùm in aliis locis ejus mem. Horatius, tum Sat. 1. lib. 1.

———*Ne me Crispini scrinia lippi*
Compilasse putes, verbum non amplius addam.

L. *Plotius*, poeta, qui teste Tullio, carus fuit C. Mario, quia gesta sua ab eo celebrari posse arbitraretur.

Plotius Tucca, ut eum vocat Cornutus, vetus Persii interpres, qui de Tucetis loquens Gall. Cisalpinæ, prius ait dictum *Tucetam*, postea vero appellatum esse *Tuccam*. Horat. *Plotius & Varius Sinuessæ Virgiliusque*
Occurrunt, animæ quales neque candidiores
Terra tulit, neque queis me sit devinctior alter.

Plotus, vide *Plautus*.

Plubium, Sardiniæ op. Ptol. *Sossari* Nigro.

Pluitalia, Ptol. *Pluvialia* vero Plinio, una ex insulis Fortunatis, quam Bacchius *Isola del ferro* vocari scribit. *Lanzerotta* vero Nigro dicitur.

Plumbaria, ins. parva Hisp. Tarracon. in orâ orientali, apud Ferrariam promunt. *Plumbariam* quoque invenio apud Ptol. sed in Sardoo mari..

Plutarchus Chæronensis, philosophus, floruit sub Trajano & Adriano Impp. Nam Trajano libros Apophthegmatum dedicavit vir eruditissimus, à quo etiam in Illyricum missus est consulari potestate, jussumque omnibus Illyricis magistratibus, ut absque eo nihil agerent. Elogia ejus, apud veteres permulta habemus. Quale quod Tauro apud Agellium dicatur *vir doctissimus, ac prudentissimus*; & ipsi Agellio, *homo in disciplinis gravi authoritate*. Himerio Sophistæ Bithyno, in laudatione filii Rufini, θειότατος: Eunapio præfatione operis de vitis Sophistarum, θεσπέσιος, item τῆς φιλοσοφίας ἁπάσης Ἀφροδίτη καὶ λύρα. Fertur quoque Theodorus Gaza rogatus, si necesse foret libros in mare dare præcipites, quem postremo esset demersurus, respondisse, Plutarchum. Plura de eo apud Rualdum & Vossium videnda. De moribus suis ita scripsit ipse lib. de superstitione: Ἔγωγ' ἂν οὖν ἐθέλοιμι μᾶλλον ἀνθρώπους λέγειν περὶ ἐμοῦ, μήτε γεγονέναι, τὸ παράπαν, μηδὲ εἶναι Πλούταρχον, ἢ λέγειν ὅτι Πλούταρχός ἐστιν ἄνθρωπος ἀβέβαιος, εὐμετάβολος, εὐχερὴς πρὸς ὀργὴν, ἐπὶ τοῖς τυχοῦσι τιμωρητικὸς, μικρόλυπος. De variis Plutarchis vide Jonsium de Script. hist. philos. lib. 3. cap. 6.

Plutia, Siciliæ urbs. Cicero in Verrem *Plaza* Aretio.

Plutium, urbs Tyrrhenorum. Gentile *Plutinus*. Steph.

Pluto, Saturni fil. ex Ope conjuge, frater Jovis & Neptuni, qui cum ad regni divisionem venissent, Plutoni, qui natu minimus erat, & *Agesilaus* vocabatur, pars occidentis obtigit, secus inferum mare: Jovi plaga Orientalis; Neptuno insulæ. Hinc datus est locus fabulæ, Jovi imperium cœli, Neptuno maris, Plutoni inferorum obtigisse. Ἀπὸ τοῦ πλούτου nomen arcessit. Quare *Dis* quoque vocatur. Docet id Cic. de Nat. D. his verbis: *Terrena res omnis atque natura Diti patri est dedicata, qui Dives, ut apud Græcos* Πλούτων, *quòd recidant omnia in terras, & oriantur è terris*. Potius autem *Pluto* à verbo פלט *palat*, h. e. *eripuit, prædatus est, custodivit*. Nam in terrâ tuto latent, & reconduntur omnia. Cur Proserpinam rapuisse dicitur, vide in *Proserpina*. Dicitur *Pluto* divitiarum dominus, quia in terrâ, opes, & metalla latent, unde effodiuntur. Vocabatur & *Orcus* ab הרכוש *harcus*, sive רכיש, *i. e. facultates, opes, divitiæ*.

tia. Inde *Richesses* Gallis. Dux item *Erebi*, i. e. ערב *hereb* sc. *vespera*, quòd sub terrâ omnia tenebrosa, & sine luce sint.

Plutus, à Græcis fingitur divitiarum Deus, quem in adventu claudum esse volunt, recessu alatum: hoc nimirum innuentes, quòd serius quidem opes contrahantur, parta autem nisi frugaliter dispenses, velocissimè dilabuntur. Eundem & cæcum faciunt, & judicii expertem, propterea quòd indignissimum quemque opibus affluere videamus, probos autem in re tenuissimâ versari. Hujus domicilium constituit Posidonius in subterraneis Hispaniæ locis, eò quòd regio ea metallorum fœcunditate reliquis antecellat.

Pluvialia, vide *Plnvialia*.

Pluvius, Jupiter dictus est quòd Athenis esset simulachrum à Jove pluviam precantis. Tibullus:

Te propter nullos tellus tua postulat imbres,
Arida nec Pluvio supplicat herba Jovi.

De Ægypto loquitur, quæ, teste Claudiano,

Terra suis contenta bonis, non indiga mercis,
Aut Jovis, in solo tanta est fiducia Nilo.

Plynea, insula Nili. Steph.

Plynteria, festum apud Athenienses. Suidas. Vide Castellanum de festis Græcorum p. 217.

Plysenum, Thraciæ op. Procopius.

P N.

Pnebebis, urbs Ægypti. Gentile *Pnebebites*. Steph.

Pneventia, Piceni op. Strabo.

Pnigeus, vicus in Ægypto prope Phœnicum portum è reg. Pedoniæ inf. juxta Paratonium. Strabo lib. 16.

Pnups, Æthiopiæ vicus circa Nilum. Ptol.

Pnyx, forum, sive locus judicii Athenis: sic dictus παρὰ τὸ πυκνὸν, i. e. *à densitate ædium* per vicos olim conjunctarum. Steph.

P O.

Podagra, Diana sic dicta. Clem. in Protrept. Ἔστι δὲ καὶ Ποδάγρας ἄλλης Ἀρτέμιδος ἐν τῇ Λακωνικῇ ἱερόν.

Podalia, urbs Lydiæ. Steph.

Podalirius, Æsculapii fil. ob insignem medicinæ peritiam è Cretâ inf. unà cum fratre Machaone ad bellum Trojanum evocatus. Item Italus quidam. Virg. Æn. 12.

———*Podalirius Alsum*
Pastorem, primaq; acie per tela ruentem
Ense sequens nudo super imminet.

Podarge, una Harpyiarum, *à pedum velocitate* nomen habens, ex quâ Zephyrus ventus Xanthum & Balium, Achillis equos progenuit. Hom. Iliad. 16.

Podargi, Thraciæ pop. Steph.

Podargus, Hectoris auriga. Hom.

Podoce, Indiæ intra Gang. urbs & emporium. Ptol. *Pedephetan* vocat Niger.

Podolia, Poloniæ reg. ad. Orient. & Meridiem, Lithuaniæ, & Russiæ contermina Agro tam fertilis est, ut ejus gramen perticam 3. diebus supercrescendo contegat, & aratrum in locis graminosis derelictum paulo pluribus sepiat & cooperiat. Mellis quoque ibi maxima copia. Cromerus.

Pœas, pater Philoctetis, qui ab eo *Pœantiades* & *Pœantius* dicitur.

Pœanthe, inf. Ponti Eux. juxta Phasidis ostium, ut eam describit Orpheus. Hanc Sigismundus Herbesteinius *Sarabella* vocat, in suis commentariis Moscoviticis.

Pœcila petra, Ciliciæ op. Strab. *Paxoli* Mercatori.

Pœcilasium, urbs Cretæ. Ptol. vulgo *Pentalo*.

Pœcile, porticus clara Athenis, quam Polygnotus Thasius gratuitò pinxit, cum partem ejus Mycon mercede pingeret, in quâ Stoici philosophabantur. Plin. 35. 9. Latinè *varia*, sive *variegata*. In hâc autem porticu Zeno discipulos docebat, unde *Stoica* secta nomen accepit, & philosophi Stoici nuncupati, qui antea Zenonii ab ipso doctore appellabantur, στοὰ enim Græcè *porticus* dicitur. Fuit & in Elide porticus *Pœcile*, quæ à Plinio *Heptaphonos* appellatur, quoniam *septies eadem vox* in eâ reddebatur.

Pœdiculi, Italiæ pop. Strabo, ubi de Japygiâ: Τούτους δὲ αὐτοὺς Ποιδικλους λέγουσι, μάλιστα οἱ Πευκέτιοι. Apud Appian. Ποδικλους pro Ποιδικλους. Val. Max. lib. 7. *Ex Apuliâ quoque & Fidiculis.* Ubi *Pœdiculis* legendum docet Cluverius.

Pœeessa, urbs in Ceo. Civis *Pœeessius*. Steph.

Pœmandria, vide *Tanagra*.

Pœmaninum, urbs sive castellum. Est etiam parva reg. Cyzici. Steph.

Pœmen, mons Ponticæ reg. à quo Parthenius profluit per mediam Amastrim. Incolæ *Pœmenii*. Est etiam mons Macedoniæ *Pœmenium*, cujus incolæ similiter *Pœmenii*. Steph.

Pœmenis, canis fœmina, ex eorum canum numero, qui Actæonem lacerarunt: ita dicta quòd in servandis gregibus *pastoris* quodammodo officio fungeretur. Ovid. Met. 3.

Pœna, & *Beneficium*, pro Diis habitos apud quosdam Æthiopiæ populus legimus: Sunt qui non ab Æthiopibus, sed ab Assyriis & Persis hos cultos fuisse asserunt; illam quod malorum, hunc quod bonorum largitorem esse opinarentur. Alex. ab Alex. l. 18. c. 11.

Pœni, *Carthaginenses* qu. *Phœni* dicti, qui à *Phœnicibus* orti fuere, ut ait Servius in illud Virgilii Æn. 1.

———*Ponuntq; ferocia Pœni*
Corda, volente Deo. ———

Derivativum diphthongum *æ* in *u* mutat, ut *Punicus*. Virgilius:

Punica regna vides, Tyrios, & Agenoris urbem.

Hinc *malum Punicum*; unde Crateris dictum apud Laert. *Sicut omnibus malis Punicis inest aliquod granum putre: sic nemo est, qui omni prorsus vitio careat.* Et *Punica fides* pro fallaci, ab ejus gentis peculiari perfidiâ in proverbium abiit. Hinc *Puniceus* aliud adj. Ovidius in Ibin de M. Regulo:

Vel qua qui redimi Romanos turpe putavit.
A duce Puniceo pertulit, ipse feras.

Puniceum etiam & *Punicum* dicitur quod colorem rubentem habet. Ipse enim color ille *Punicus* sive *Puniceus* appellatur, qui Græcis Φοινικοῦς est. Virg. Æn. 12.

—— *Cum primum crastina cælo*
Puniceis invecta rotis Aurora rubebit.

Hinc *Punicare* verbum pro *Puniceum colorem trahere*, seu *habere*, apud Apul. princ. lib. 3. Metamorph. *Commodum Punicantibus phaleris Aurora secum quatiens lacertum cælum inequitabat.* Item *Punicanus* adj. aliud apud Cicer. legitur in orat. pro Murenâ. *Punicani lectuli*, quibus Carthaginenses uti solebant.

Pœninæ Alpes, *Pœnæ* Ptolemæo, *Pœninus mons* Livio. Hodie *M. Maggiore di S. Bernardo*, *Groß S. Bernharts berg* Germanis, vel etiam *Monte di Giove* Leandro, mons qui Allobroges & Centrones à Salassis, h. e. Gall. Narbonens. in quâ Sabaudia ab Italiâ separat.

Pogla, Pamphyliæ urbs. Ptol.

Pogoargas, Æthiopiæ sub Ægypto op. Plin.

Pogon, Trœzeniorum portus in Pelopon. Strabo.

Pola, Istriæ civitas (ubi *Polaticus sinus*, qui & *Flanaticus*. Vulgo *Il Carnero*, quòd ibi nautæ periclitentur. & *Polaticum promontorium*, de quo Steph.) quondam à Colchis condita, sed postea facta colonia Romanorum. Mela 2. 4. *Pietas Julia* Plinio 3. 19. in descriptione Istriæ. Fuit (inquit Bochartus) in Istriæ, & Italiæ confiniis *Pola* urbs à Colchis exulibus condita, quod ipsum Polæ nomen significasse testantur hæc Callimachi apud Strabonem lib. 1. & 5.

Ἄστυ γε ἐκτίσσαντο τό κεν Φυγάδων τις ἐνίσποι
Γραικός, ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὠνόμασε Πόλας.

Nempe פלה *pala* in *Piel* Hebræis & Syris est *separare*, *auferre*, *amovere*. Inde *Pola* Colchis *exulem*, vel *exilium* sonabat.

Polemarchus, apud Athenienses dictus est qui belli præfectus erat, & aderat regibus, ut Pausanias indicat, cum scribit Erechtheum regem Ione Zuthi filio in bello Eleusinio Polemarcho usum esse. Munus ejus tempore pacis fuit jus inter cives & peregrinos dicere. Jul. Pollux.

Polemius, Consul cum Urio, an. U. C. 1090.

Polemon,

Polemon, rex Lyciæ, An. Dom. 55.

Polemon, philosophus Atheniensis, Philostrati fil. qui cum in juventute petulans esset, & aliquando ebrius & coronatus, Xenocratis scholam ingressus fuisset, ejus oratione quæ tunc de pudicitiâ erat, adeo mores immutavit, tantumque in philosophiâ profecit, ut Xenocrati in Scholâ succederet. Diogenes eum multa scripsisse testatur; Suidas vero nihil scriptum reliquisse asserit. Horat. ——— *Facies ne quod olim*
Mutatus Polemo. ———

Polemon, cognomento *Helladicus*, genere Iliensis, historicus nobilissimus, æqualis Aristophanis Grammatici, Panætii discipulus. Scripsit de origine civitatum, Phocidis, Ponti, Laconiæ geographiam, & de cursu Solis libros tres. Suidas. Alius è Laodiceâ Cariæ, qui Smyrnæ vixit, æqualis Herodis Attici sub Adriano Imp. ad quem legatus quandoque Smyrnæorum missus, ab eo honorificè exceptus est. Vide Voss. de Hist. Gr. p. 119. & 404.

Polemonium, Cappadociæ urbs. Ptol. *Vatiza* Nigro, aliis *Leonas* inter Amisum, ac Trapezuntem. Portum habet cognominem, teste Stephano.

Poleadis, ins. maris Ægæi, parva & deserta ad Chersonesum Thraciæ. Plin.

Polentia, vel *Pollentia*, vulgò *Polenzo*, urbs Liguriæ apud Tanarum flu. cujus rudera inter Tanarum & Braidam op. latè sparsa cernuntur. Hic Stilicho feliciter adversus Visigothos pugnavit. Claudianus.
O celebranda mihi cunctis Pollentia seclis!
Hinc *Polentinus* adj. Statius Sylv. 2. 6.
Seu Polentinos mersisset fluminis saltus.

Polentia altera in Piceno *M. Melone*, op. amplum in colle inter Maceratam & Septempedam 10. m. p. Pop. *Polentini* Plinio, Pamphilus scribit illam prorsus interiisse. *Polentia* item, *Pollentia* Ptolemæo, op. Balearis maj. non obscurum apud Alcudiam urb. Licèt Molerius ipsam Alcudiam esse putet.

Polentina plebs, vulgò *Polenta*, pagus Æmiliæ inter Ravennam urb. 24. m. p. & Apennini mont. radices Bretinorio urbi finitimus, teste Hieronymo Rubeo.

Polesii, civitas quædam, & cives similiter. Steph.

Poletes, internuncius Epidauriorum ad Illyricos, de quo Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 10.

Poleto, flu. Maurit. Cæsariensis.

Poleur, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Polianus. Macedoniæ mons circa Epirum. Steph.

Polias, Minerva dicta est, qu. urbana, quòd ea delectaretur urbibus, ad differentiam ejus quæ extra muros ædes sacras habebat. Lucianus in Lapithis: Ὤμοσα κατὰ τῆς Πολιάδος μὴ εἰληφέναι, i. e. *Juravi per Poliaden me non cepisse.*

Polichna, urbs Troadis, Civis *Polichnæus*. Est & urbs Cretæ. Civis *Polichnites*. Steph.

Polichnion, *Hieron Rorrelias*, teste Gyllio, Fanum Europæ Byzantinorum Strab. & Polyb. apud Byzantium urbem.

Polieum, urbs Italiæ, quæ prius *Siris* dicebatur. Steph.

Polimatrium, civitas Italiæ in D. Petri quod vocant, patrimonio. Blondus.

Polion, locus in Lesbo.

Polis, urbs Ægypti, civis *Polites*, & *Polieus*, quo nomine Jupiter illic colitur. Fœmin. *Polias*. Steph.

Polisma, civitas Troadis ad ripas Simoentis. Strabo lib. 13.

Polites, Priami fil. ex Hecubâ, quem Pyrrhus captâ urbe in conspectu patris interfecit. Virg. Æn. 2.

Politiceorgas, Asiæ propriæ reg. apud Plin. quæ postea *Aphrodisias*. Pintianus *Politice*, & *Orgas* divisim legit, duasque ac diversas regiones facit.

Politta, urbs Achaiæ. Steph.

Politorion, urbs Latinorum, quam Martius Rex Romam transtulit. Steph.

Polla Argentaria, Lucani uxor, mulier doctissima, quæ juvit maritum in emendandis tribus primis libris Pharsaliæ. Stat. 1. Sylv.
Hunc castæ titulum decusque Pollæ
Jucunda dabis allocutione.

Pollentia, potentiæ Dea, à Romanis culta.

Pollentia, op. in maj. Balearium ins. Plin. Fuit altera *Pollentia* juxta Alpes inclyta lanarum nobilitate. Plin. 8. 48. *Hispania nigri velleris præcipuum habet: Pollentia juxta Alpes canis.* Columella 7. 2. *Sunt etiam suapte natura pretio commendabiles colores pullus atque fuscus: quos præbent in Italiâ Pollentia, in Baticâ Corduba.* Sil. Ital. lib. 8.
———*Fuscique ferax Pollentia villi.*
Mart. lib. 14. epigr. cui Lemma, *Lana Pollentina*.
Non tantum pullo lugentes vellere lanas,
Sed solet & calices hæc dare terra suos.

Pollio, vide *Asinius*.

Pollupice, Liguriæ civitas inter vada Sabatia, & Albingaunum. *Finale* Simlero.

Pollustini, Latii pop. non procul ab Albano monte. Plin. 3. 5.

Pollux, Jovis & Ledæ fil. frater Castoris, qui cum immortalis esset (utpote eodem ovo cum Helenâ prognatus) à Jove fertur petiisse, ut sibi cum fratre jam vitâ functo immortalitatem suam partiri liceret: quâ re impetratâ, alternis vicibus mori dicuntur, & reviviscere. Cui fabulæ occasionem dedit *Geminorum* signatura, quorum altero oriente, alter occidit. Virgilius.
Si fratrem Pollux alternâ morte redemit,
Itque reditque viam toties.
Ubi *alternâ morte* sumpsit vel à Pindaro, Od. 10. Nem. Μεταμειβόμενοι δ' ἐναλ-
λὰξ ἁμέραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ φίλῳ
Δὶ νέμονται, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαίας.
Vel ab Hom. Odyss. 11.
Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
τεθνᾶσι. ———
Græcè Πολυδεύκης dicitur, quoniam vivus fuit πολυεργετικώτατος; & post mortem in Deorum numerum receptus unà cum fratre nautas servet & sospitet. Δεῦκος γὰρ τὸ γλυκύ, inquit Etymologus.

Jul. Pollux, Naucratita, Grammaticus sub Commodo Imp. præcipiebat Athenis. Decessit annos natus 58. Scripsit ad Commodum Onomasticon libr. 10. scripsit & alia quædam quæ non extant. Suid.

Polonia, quæ à *planitie terræ* (quam ipsi vernaculè etiamnum *Pole* vocant) nomen habet. Vasta regio est, quæ Schlesiæ ad Occid. proxima est, Hungaris, Lithuanis & Prutenis contermina. Dividitur in Majorem & Minorem. Major dicitur quæ Septentr. aspicit, habetque *Gresnum*, *Posnaviamque* insigniora loca. Minorem vocant, quæ ad Merid. vergit, habetque nobilem urb. Cracoviam ad caput Vistulæ, quæ regionem dividit, sitam: reliquæ civitates parum nitidæ. Ex maceriâ domos ferme omnes componunt, plerasque luto linunt. Plaga regionis palustris est & nemorosa. Potus gemi cerevisia. Vini rarissimus usus, nec vineæ cultura cognita. Equitatu in bello maximè præstat. Ager frumenti ferax: multa genti armenta & multa ferarum venatio. Melle abundat, habet & salis copiam, qui ex terrâ eruitur. Habet & ærisfodinas in jugis montium, nec non sulfuris. Sub regno Poloniæ continentur Lithuania, Samogitia, Massuvia, Volhinia, Podolia, & Russia, quæ Meridionalis dicitur. Cromerus. Bonfinius. Munsterus.

Polymbria, civitas Thraciæ. Steph.

Polus, histrio in Græciâ illustris, qui gestis, & vocis claritudine, & venustate cæteris antecibat. Egit Tragœdias Poetarum: Athenis etiam Electram Sophoclis poetæ urnam cum Orestis ossibus gestantem; quem actum scitè adeo ac doctè absolvit, ut imagines rerum verbis exprimens, spectatores ad fletum & lachrymas compulerit.

Polus, Agrigentinus Sophista, Gorgiæ auditor, primus in oratione invenisse dicitur paria & antitheta, & similiter desinentia, quod minimè verum, sed jam inventis sæpe usum fuisse constat. Hæc Philostratus. Suidas scribit eum genealogiam eorum, qui ad Trojam profecti sunt scripsisse, simul & navium catalogum.

Polyænus Sardianus, temporibus Cæsaris Dictatoris

&

& Antonii Triumviri; scripsit orationes judiciales, triumphi Parthici M. Antonii libros tres. Fuit alter ejusdem nominis Macedo genere, qui de Thebis scripsit, & de re militari. Suidas. Alius insignis Mathematicus fuit, qui Epicurum postea secutus est, totamque Geometriam falsam credidit. Cic. l. 4. Acad. Qu.

Polyagos, ins. maris Ægæi, *à capraryum multitudine*, dicta. Plin. Ptol. *Policandra* Sophiano. *Falconera* vero Nigro dicitur.

Polyani, à *Polyano* quodam dicti sunt Pindi accolæ. Strab. lib. 7.

Polyanthus, Cyrenæus, librum reliquit de ortu Asclepiadarum. Sext. Emp. l. 1. Adv. Mathem. c. 12.

Polyara, urbs Cariæ. Civis *Polyareus*. Steph.

Polybœa, Dea. Hesychius: Πολυβοια, θεὸς τις, ἣν οἱ μὲν Ἀρτεμιν, οἱ δὲ Κόρην, nempe à βόω, sive βόσκω, pasco, ut idem sit ac Homeri Πολυβότειρα, aut Παμβῶτις γῆ, quod apud Sophoclem in Philoctete. Ac fortasse similiter Heracleenses matrem ejus Cererem dixere Παμβώτειραν, licet apud Hesychium nunc legatur: Παμμάτειρα, ἡ Δημήτηρ ἐν Ἡρακλείᾳ.

Polybius, rex Corinthiorum, qui cum liberis careret, Oedipum Laii patris jussu in sylvâ expositum, & à pastore inventum pro suo educavit. Lege *Polybus*.

Polybius, è Megalopoli civitate Arcadiæ, præceptor Scipionis Africani; Scripsit Romanam historiam libris quadraginta. Incipit à fugâ Cleomenis Spartiatæ, & Persei Philippi Macedonum regis, posthac Romam attingit. Sed pars pleraque aut tota periit, aut mutilata ad nos pervenit cum fraude generis humani. Recta & salutaria ubique ejus monita: & quem ego (Lipsii verba sunt) hoc magis Principibus commendatum velim, quòd anxiâ in eum inquisitione non opus, sed sensus suos aperit & revelat ipse. Vide Voss. de Hist. Gr. lib. 1. cap. 19. Item vates Corinthius, qui filio Trojam proficiscenti, & multis aliis mortem prædixit. Cicero.

Polybus, Sicyoniorum rex, an. ante U. C. 550. Item Auctor antiquus qui scripsit de semine humano. Et unus ex procis Penelopes. Ovid. Epist. 1.

Quid tibi Pisandrum, Polybumq; Medontaq; Dirum, &c.

Polycharmus, cælator eximius, qui Venerem lavantem sese ac Dædalum astantem insculpsit marmore. Plin.

Polycarpus, Smyrnensis episc. A. D. 91. Hic pro Christianâ fide palam, & spectante populo in amphitheatro combustus est, teste Volaterrano. Vide Euseb. Eccl. Hist. lib. 4. cap. 5.

Polycaste, Nestoris filia.

Polycletus, statuarius eximius, diligentiâ ac decore supra cæteros facilè vincens, uti loquitur Quinctilianus. Nam ex ære signa fecit scriptorum præconio nobilitata. Cum primis fecit astragalizontes, h. e. talis ludentes, quo opere nullum absolutius judicant. Fuit Sidonius, ac discipulus Ageladis. Duas eodem argumento statuas fecit: alteram arte suâ, alteram vero de vulgi opinione, quam de sententiâ cujusvis prætereuntis cælaverat. Quibus perfectis turbam admittit, ac primùm sua ostensa magnopere laudatur: altera deinde non æque. *Atqui, scitote*, inquit, *quod hanc quam tantopere laudatis, ego feci: quam vero vituperatis, vos fecistis*. Ælian. de Var. hist. Juven. *Hic aliquid præclarum Euphranoris aut Polycleti.* Hinc *Polycliteus* adj. Stat. Sylv. 2. 2.

——— Quod ab arte Myronis,
Aut Polycletea jussum est quod vivere cælo.

Idem. 4 Sylv. 6.

Quod Polycleteis visum est spirare caminis.

Polyclitus, Larissæus historicus, cujus meminerunt Athenæus, Jul. Pollux, Ælianus &c.

Polycrita, nobilis mulier è Naxo insulâ, quæ insperato gaudio penè exanimata ultimum spiritum emisit. Plut. de claris mulieribus, & Arist. apud Gellium.

Polycrates, Sami Tyrannus, opibus & felicitate apud historicos inclytus, qui, quoad vixit, non tam fortunæ alumnus dici potuit, quam partus. Nam aliquando, ut aliquid infortunii habuisse videretur, annulum projecit in mare, quem tamen cocus ejus redinvenit in pisce. Sed mors infamis & ærumnosa docuit neminem ante obitum merito dici posse felicem. Ad postremum enim à Persarum Satrapâ Oronte dolo captus & crucifixus. Strabo lib. 14. Herod. lib. 3. Item Ephesiorum præsul temp. Severi Imp. Hieronymus.

Polycritus, Mendæus, nomen sibi peperit historiâ Dionysii Tyranni. Laertius. Idem videtur esse, quem res Siculas carmine Heroico panxisse narrat Arist. lib. de Mirab. At fortasse alius est, cujus mem. Plut. in Alexandro.

Polydamas, nobilis Trojanus, Antenoris & Theanûs sororis Hecubæ filius, qui quamvis Lycasten Priami filiam ex concubinâ susceptam, uxorem duxisset, cum Antenore tamen patre suo urb. Trojanam dicitur Græcis prodidisse. Item Panthei fil. Hom. Il. 12. Persius Sat. 1.

Ne mihi Polydamas & Troiades Labeonem
Prætulerint. ———

Ubi ingeniosissimè poeta duos versus Iliad. χ. (errant qui alterum horum aliunde petant) hoc unico expressit.

Πολυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει

Et statim:

Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους.

Sic M. Tullius utrumque Homeri versum usurpat ep. 5. ad Atticum lib. 2. & 1. lib. 7. *Aliter sensera?* Αἰδέομαι *non Pompeium modo sed* Τρῶας καὶ Τρῳάδας. Πολυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει. *Quis? Tu ipse scilicet, laudator & scriptorum & factorum meorum.* Vide & ep. 16. libri 8. *Polydamas* & Ciceroni & Persio est alterius Catonis, aut ipsius virtutis nomen. Ineptè nimis quod argutatur de eâ voce antiquus Scholiastes. Is Latinâ voce exprimit *multinuba*, quia sc. δάμαρ, est conjux, & multitudinem uxorum putat Neroni exprobrari. Quid putidius hoc commento? etsi non defuerunt qui probrarent; Prætereà falsissimum est Polydamantem describi à Poetâ garrulum & ineptum. At quot locis ejus virtutem prædicat? velut Iliad. μ.

Οἱ μὲν ἅμ᾽ Ἕκτορ᾽ ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαντι.

Componit eum cum Hectore, & quidem honestissimo elogio adjecto, cum Hectoris nudum nomen posuisset: ut quem loco depresserat posterius nominans, virtutis testimonio attolleret. Postea vocat ἀμύμονα, & consilium illius laudat.

Βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίθοντο.

Alibi πεπνυμένον *prudentem*. Iliad. Σ.

Τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ᾽ ἀγορεύειν.

Polydamas, Pancratiastes, æmulatus Herculem, leonem inermis superavit, taurum ingentem apprehensis extremis pedibus retro tenebat, currum agitatum sese opponendo alterâ manu comprehensum ex cursu retrahebat, in equosque insiliebat, dejecto aurigâ. Accersitus à Dario, Artaxerxis magni filio, ter apud eum ex provocatione victor fuit. Postremò post cœnam in cavernâ, cum saxum in vertice ruinam minaretur, diffugientibus convivis, confisus ipse viribus suis, ac manibus posse illud sustinere putans, oppressus est. Pausan.

Polydectes, Magnetis fil. Rex Seriphi insulæ. Hic Perseum Jovis & Danaes filium educavit, cujus tandem ingenium veritus, audaciamque & felicitatem, sub prætextu æternæ gloriæ illum ad superandam Gorgonem Medusam impulit: quâ devictâ redeunte Perseo cum semper detraheret conversus est ab illo in silicem, monstrato capite Medusæ. Ovid. Met. 5.

Polydeucea, Laconicæ fons ad Therapnem urb. Vide Strab. lib. 9.

Polydice, mulier quædam quæ Pterelam patrem Thebarum regem Creonti prodidit, & occidi suasit. Servius.

Polydora, Nympha Oceani & Tethyos filia. Hesiod. in Theog. Item insula juxta Cyzicum. Steph.

Polydorus, Rhodius, cælator nobilis, qui ex uno lapide fecit Laocoontem & liberos, nexusque mirabiles. Plin.

Polydorus, Priami fil. ex Hecubâ, quem pater initio belli Trojani incertum communis Martis exitum metuens, cum magno auri pondere educandum tradidit Polymnestori Thraciæ regi, antiquo hospiti, amico, & genero suo. Sed ille, deletâ Trojâ, cæterisque Priami

fere

fere omnibus liberis interfectis, auri cupiditate adductus, Polydorum in litore spatiantem telis aggreditur, & frustra fidem Deorum hominumque implorantem occidit, cæsoque tumulum injecit, cui postea myrtus increvit, sanguineis guttis distillans. Quod cum mater Hecuba intellexisset, simulavit se ingens adhue auri pondus velle illi secretò indicare, quod pro filio acciperet. Quod avarus rex verum existimans, mox ad Hecubam profectus illius unguibus occæcatus est, Extat tamen & alia de Polydoro opinio, nempe Græcos per Thraciam venientes hunc cepisse; Priamum autem redimentem filium, Græcis pro eo dedisse urbem, quæ postea ab eventu *Antandros* dicta est quâ acceptâ illos tamen nihilominus Polydorum lapidibus obruisse. Servius in Æn. 3. Hinc *Polydoreus* Ovid. Met. 13.

Et Polydoreo manantem sanguine terram.

Item *Polydorus* alius, Priami filius ex Laothoe Altai Lelegum regis filiâ: quem Achilles cum fratre Lycaone in bello Trojano interemit.

Polygius, Mercurius dictus est, cui Herculem clavam consecrasse, eamque paulo postaterum pullulâsse, quòd esset ex oleastro, refert Pausanias.

Polygnotus, patriâ Thasius, floruit Olymp. 90. pictor antiquissimus. Quinctil. lib. 12 & Plin. lib. 35. cap. 9. Videndi quoq; sunt Pausanias & Ælianus.

Polyhistor, Apion sic dictus. Gell. 5. 14. Item *Polyhistor* historicus à Plinio reponitur inter eos è quibus contexuit librum octavum. Poterat idem videri ac Alexander Polyhistor; sed apertè ab eo Plinius ipse distinguit.

Polyhymnia, Musarum una. Aliqui *Polymneiam*, vocant, à *magnitudine memoria* scilicet. Horat. Od. 1. lib. 1.

———*Si neque tibias*
Euterpe cohibet, nec Polyhymnia
Lesboum refugit tendere barbiton.

Ovid. 5. Fastorum.

Dissensere Deæ, quarum Polyhymnia cœpit.

Polyidus, medicus, qui Glaucum Minois filium mortuum ad vitam revocavit porrectâ herbâ, cujus usum didicerat à Dracone, quem viderat draconi cuidam mortuo herbam illam porrexisse, eumque illius herbæ operâ ad vitam revocasse. Palæphatus. Apollod. lib. 3. Fuit quoque *Polyidus*, qui de arte machinali scripsit, teste Vitruvio Pollione præfat. lib. 7. Apud Censorinum quoque fragmenti, cap. 9. quidam *Polyidus* inter Musicos memoratur; Ubi perperam *Pyrdos* legit Carrio.

Polymedia, Troadis op. Hellesponto adjacens Plin. 5. 3.

Polymestor, Milesius puer, cum à matre locatus esset ad caprarios pastus, ludicro leporem consecutus est, & ob id statim productus à gregis domino Olympiade 46. victor in stadio meruit coronari.

Polymnestor, Thracum tyrannus. Vide *Polydorus*, & Euripidem in Hecubâ. Ovid. Met. 13.

———*Capit impius ensem*
Rex Thracum, juguloque sui demisit alumni.

Propert. lib. 3.

Et scelus accepto Thracis Polymnestoris auro.

Polymnestas, Mileti fil. poeta Colophonius, carmen Orthium vel, ut alii vocent Orthrium, conscripsit: item quod ab eo *Polymnestinm* dictum est. Sminthia quoq; in Rhodo cecinit, ut ex eo Athenæo videre est. Ob fœditatem reprehensus ab Aristophane in Equitibus: imo & Cratino memoratus, ut Suidas docet; adhæc Alcmani & Pindaro. Atque ex his antiquitatem ejus cognoscimus. Celebrant quoque eum Plutarchus & Pausanias. Nomen non inscitum, sig. enim *multos ambitus*, ut Homero πολυμνήστη, ea, cujus multi sint, aut fuerint, μνηστῆρες, h. e. *proci*. Vossius.

Polynices, fil. Oedipi, Thebanorum regis, ex nefando Jocastæ matris concubitu, frater Eteoclis, quibus pater sponte in exilium proficiscens, regnum eâ lege reliquerat, ut alternis annis regnarent. Verùm cum Eteocles, cui utpote natu majori Polynices priores regnandi vices concessit, fratri suo regno cedere recusaret, ille Argos sese contulit ad Adrastum regem, qui filiam suam nomine Argiam uxorem illi despondit, contractisque quam maximis potuit viribus, unà cum Tydee, altero genero, Thebanis bellum intulit, cujus is fuit exitus, ut duo fratres singulari certamine congressi, mutuis vulneribus caderent. Quinetiam cadaveribus rogo impositis, flamma dicitur se divisisse, tanquam implacabile illud odium quod inter vivos extiterat, ne morte quidem potuerit finiri. Statius in Thebaide.

Polyphemus, inter Cyclopas omnes, qui centum fuisse memorantur, viribus corporis formæque magnitudine præstantissimus fuit; quibus vero parentibus ortus fuerit, nondum constat. Apollonius Argon. lib. 1. illum Neptuno & Europâ Tityi filiâ natum fuisse tradit in his carminibus.

Ταίναρον αὖτ' ἐπὶ τοῖσι λιπὼν Πολύφημος ἵκανε,
Τὸν ῥα Ποσειδάωνι ποδωκηέστατον ἄλλων
Εὐρώπη Τιτυοῖο μεγασθενέος τέκε κούρη.
Κεῖνος ἀνὴρ καὶ πόντου ἐπὶ γλαυκοῖο θέεσκεν
Οἴδματος, οὐδὲ θοοὺς βάπτεν πόδας, ἀλλ' ὅσον ἄκροις
Ἴχνεσι τεγγόμενος διερῇ πεφόρητο κελεύθῳ.

Andron vero Teius & Posidonius Polyphemum, patre Elatâ ac matre Stilbe Nymphâ natum fuisse memorant. Conon in Heracleâ Elasi & Amymones eum filium fuisse scribit. Homerus autem Odys. 1. Neptuni & Thoosæ filium facit. Hunc in speluncâ habitare solitum, & oves in Siciliâ custodire, magis notum est, quam ut indigeat explicatione, cum in eadem Tragœdiâ etiam id scribat Euripides & Hom. in Odysseâ. Martialis.

Pascentem Siculas aut Polyphema oves.

Hic Galateam Nympham fertur adamasse, Acim v. puerum, quem sibi illa præferebat, saxo interemisse. Ulyssem quoque vi tempestatis in Siciliam delatum antro suo inclusit, quatuorque ex comitibus ejus devoravit, reliquos eodem mortis genere perempturus, nisi prævertens Ulysses vino nigro eum inebriasset, altoque sopore obruto adusto stipite oculum eruisset. Virg. Æn. 3.

——— *Domus sanie dapibusque cruentis*
Intus opaca, ingens, ipse arduus, altaque pulsat
Sidera. ———
Nec visu facilis, nec dicta affabilis ulli
Visceribus miserorum, & sanguine vescitur atro.
Vidi egomet, duo de numero cum corpora nostro
Prensa manu magnâ medio resupinus in antro
Frangeret ad saxum, sanieque aspersa natarent
Limina: vidi atro cum membra fluentia tabo
Manderet, & tepidi tremerent sub dentibus artus.
Haud impune quidem; nec talia passus Ulysses,
Oblitusve sui est Ithacus discrimine tanto.
Nam simul expletus dapibus, vinoque sepultus
Cervicem inflexam posuit, jacuitque per antrum
Immensum, saniem eructans, ac frusta cruento
Per somnum commista mero: nos magna precati
Numina, sortitiq; vices, unà undiq; circum
Fundimur: & telo lumen terebramus acuto,
Ingens quod torva solum sub fronte latebat
Argolici clypei, aut Phœbææ lampadis instar.

Ubi ex his verbis. ——*Jacuitq; per antrum Immensum,* Auctores colligunt magnitudinem Cyclopis, utpote qui totum antrum occupasset. Ad quam rem pertinent Lucilii versus apud Crinitum:

Multa hominum portenta in Homero versificata
Monstra patent: quorum imprimis Polyphemus ducentos
Cyclops longus pedes. ———

Ovid. Met. 14.

Hæc & plura ferox (Polyphemus) me luridus occupat (horror
Spectantem vultus etiamnum cæde madentes,
Crudelesq; manus, & inanem luminis orbem,
Membraq; & humano concretam sanguine barbam.
Mors erat ante oculos, mentiq; hærebat imago
Temporis illius, quo vidi bina meorum
Ter quater affligi sociorum corpora terræ,
Quæ super ipse jacens, hirsuti more leonis
Visceraq; & carnes, oblisisq; ossa medullis
Semianimesq; artus avidam condebat in alvum.

Homerus Odys. 9.

Σὺν δὲ δύω μάρψας, ὥς τε σκύλακας ποτὶ γαίῃ
Κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν.

Τὸν δὲ διαμελεϊστὶ ταμὼν ὡπλίσσατο δόρπον,
Ἤσθιε δ' ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν
Ἔγκατά τε, σάρκας τε, καὶ ὀστέα μυελόεντα.

Multi, inquit Servius, Polyphemum dicunt unum habuisse oculum, alii duos, alii tres, sed totum fabulosum est. Nam hic vir prudentissimus fuit, & ob hoc oculum in capite habuisse dicitur, i. e. juxta cerebrum, quia prudentiâ plus videbat. Verùm Ulysses eum astutia superavit, & ob hoc eum cœcasse fingitur.

Polyphontes, rex quidem qui fratrem interfecit, quòd intellexisset ab eo sibi parari insidias. Gellius 4. 2.

Polypodusa, insula Cnidia. Gentile *Polypodusæus*. Steph.

Polypœtes, fil. Pirithoi & Hippodamiæ. Hom. Il. 12.

Polyrrhenia, urbs Cretæ, quòd habeat *multas oves*, quas *ῥῆνας* vocant. Steph.

Polystephanus, historicus, inter alios laudatur à Scholiaste Apollonii in lib. 1. & Gellio 9. 4. qui eum reponit inter Græcos scriptores non parvæ authoritatis: sed quorum libri contineant res inauditas, & fidem penitus excedentes. Item *Polystephanus* olim dicebatur Tibur, Italiæ urbs. Steph.

Polytelia, op. Mesopotamiæ.

Polytimetus, Scythiæ intra Imaum flu. Ptol. Sogdianæ flu. apud Qu. Curtium. *Amo* Nigro dicitur.

Polyzelus, Comicus Græcus, cujus fabulas enumerat Suidas.

Polyxena, Priami filia formosissima ex Hecubâ conjuge, quam Pyrrhus Achillis fil. Trojâ captâ, ad patris tumulum jugulavit. Ferunt enim Achillem, cum ad Trojam bellum gereret, Polyxenam fortè in mœnibus conspectam adamasse, eamque uxorem sibi postulasse. Quod cum Priamus annuisset, placuit ut in Thymbræi Apollinis templum convenirent, pacis nuptiarumque fœdera inituri. Quod cum rescivisset Paris, post Apollinis simulacrum sese occultavit, Achillemque nil tale opinantem sagittâ interfecit. Captâ deinde Trojâ, cum & Polyxena viva in hostium manus pervenisset, Achillis umbra Græcorum proceribus in somnis apparuit, præcipiens ut Polyxena, cujus nuptiarum prætextu erat interfectus, inferias sibi mitteretur, cujus crudelitatis Pyrrhus ministrum se præbuit. Ovid. Met. 13.

Placat Achilleos mactata Polyxena manes.

Propert. lib. 2.

Nec minus hæc nostri notescet fama sepulchri,
Quam fuerant Phthii busta cruenta viri.

Hinc *Polyxenius*. Catullus in Nup. Pel. & Thet.

Alta Polyxeniâ madefient cæde sepulchra.

Polyxenus, inter Græcorum duces numeratur ab Homero Iliad. 2.

Polyxenus, Atheniensis, cum quendam juvenem humanâ specie augustiorem conspexisset impudicè, amisso visu cæcus factus est. Plut. in Paral.

Polyxo, *Πολυξώ*, mulier ex Lemno inf. Apollinis vates, quæ Lemniaci sceleris dux & hortatrix fuit. Nam eum Lemni mulieres ob spretam Venerem hircum olerent, maritique ex Thraciâ uxores sibi eam ob causam asciscerent, Polyxûs instinctu omnem virilem sexum interemerunt, solâ Hypsipyle exceptâ, quæ Thoanti patri suo pepercit. Statius 5. Theb.

Polyzelus Rhodius, celebratur in Solone. Scripsit inter alia etiam Rhodiaca, quæ citat Athenæus lib. 8. Meminit ejus quoque Hyginus in Poetic. Astronom. ubi de Ophiucho tractat. Item alius Messenius, historiographus, Ibyci poetæ pater, ut videtur. Suid. in *Ἴβυκος*.

Pomarius, Hercules dictus quòd apud Bœotos illi malis sacra fieri mos esset. Vide proverb. *Pomarius Hercules*.

Pomerania, Wandalica reg. ad mare Balticum sita, à primis cultoribus patriâ linguâ, h. e. Wandalicâ, *Pamorzi* appellata est, ab indigenis inhabitata & propriis dominis gubernata; alienis autem nunquam subjecta fuit. Hæc est ubique fertilis, aquis irrigua, stagnis abundans, navibus pervia, dives agris, pascuis, pomis, lignis, rivis, montibus, venatione, pecore, piscibus, frumento, butyro, melle, cerâ, & aliis similibus rebus. Est quoque optimè culta civitatibus, opidis, arcibus & vicis; nec ullus est locus in eâ vacuus, aut incultus, nisi quem aut lacus, aut montes occupant. Ista est ante susceptum Christianismum linguâ Wandalicâ, moribusque propriis vixit, donec Romano Imperio subacta est. Tunc enim unà cum religione, Saxonicam linguam amplexa est, quam in hunc usque diem retinet. Munsterus.

Pometia, urbs olim Italiæ, Latinorum colonia.

Pometina, una ex 35. tribubus pop. Romani.

Pomona, inf. Orchadum primaria, cum urbe cognomine, vulgò *Kirckwal*; insula vero *Mainland* dicitur.

Pomona, Nympha Latialis, hortorum Dea: quam cum Vertumnus miserè deperiret, in alias atque alias identidem sese formas transmutavit, ut saltem amatæ conspectu frui posset. Tandem in anum conversus multis argumentis ei persuadere conatur, ut Vertumno nubat. Verùm cum nihil aliud, quam operam se ludere animadverteret, pristinâ resumptâ formâ non admodum invitæ vim intulit, nuptiisque ejus est potitus. Picus quoque Latinorum rex eam adamavit, propter quod Circe conjux illum in avem sui nominis transmutavit. Inde *Pomonalis*, Flamen Pomonæ Deæ. Alex. ab Alex. 6. 12. *Post aliquot vero tempestates, aucta civitate quum augeri sacerdotia oporteret, 15. Flamines constituti fuere, qui omnes à Diis, quibus sacra faciebant, cognomenta sortiti sunt, quorum primas Dialis, ultimas Pomonalis.* Ejus mem. Ovidius Met. 14.

Rege sub hoc Pomona fuit, quâ nulla Latinas
Inter Hamadryades coluit solertius hortos,
Nec fuit arborei studiosior altera fœtus,
Unde tenet nomen. ———

Pompeia Plautina, Imperatrix optima, quæ Julianum Imp. maritum suum divertit ab extorquendâ populo pecuniâ, & colligendo fisco. Sext. Aurel. Item Cn. Pompeii filia, & neptis Syllæ, uxor Julii Cæsaris; quæ ab eo repudiata fuit, quòd venisset in suspicionem adulterii cum Clodio commissi inter sacra Bonæ Deæ.

Pompeia tropæa, locus Hisp. in Gall. Narbon. confin. ad Pyrenæi montis radices, apud Templum Veneris, à Narbone 36. m. p. in Austrum.

Pompeianum, villa Ciceronis prope Nolam, à Neapoli 12. m. p. Locus hodie *Pomigliano*, teste Ambrosio Leone. Blondo 2. *S. Maria Nuntiata*, vel *Annuntiata*.

Pompeianus Lupercus, Consul cum Attico Attiliano, an. U. C. 881. Alius Consul cum Lolliano Avito, an. U. C. 961.

Pompeii, *Pompeium* Sallustio, Senecæ, ac Tacito, colon. & op. Campaniæ in orâ apud Sarnum flu. Stabias urb. & Vesuvium mont. ubi nunc *Castel à mare di Stabia*, teste Collenutio, à Neapoli 18. m. p. Salernum versus, ab Hercule conditum, cum boves Geryonis abduceret, teste Solino. Hinc *Pompeianus*. Stat. Sylv. l. 5. Carm. 2.

Nec Pompeiani placeant magis otia Sarni.

Pompeii villa, locus Campaniæ apud Avernum lacum, *Magazello* hodie. Sed hic locus *Pompeii* est de quo prius. Ferrarius.

Pompeiopolis, urbs gemina; Una Ciliciæ maritima prius *Soli*, nunc excisa & in vicum redacta; *Polesoli* dicta inter Sebasten & Lamum ad occid. & Tarsum ad orr. Altera in Paphlagoniâ, prius Eupatoria, postea devicto Mithridate à *Pompeio* M. sic appellata, & ipsa eversa. Prior *Trajanopolis* etiam dicta, ibi n. Trajanum obiisse ferunt.

Qu. Pompeius, contra Numantinos missus, ab eisque superatus, turpem & ignominiosam pacem fecit. Florus. Hujus filius, sive nepos, Cn. Pompeius Strabo, Magni Pompeii pater, Novocomum coloniam deduxit; in bello sociali Imperator creatus, de Picentibus triumphavit, vir admodum diræ disciplinæ.

Cn. Pompeius, superioris fil. qui ex rerum gestarum magnitudine, *Magni* cognomen invenit. L. Syllæ partes secutus est, ab eoque ad ulciscendos inimicos in Africam missus, Domitium primùm expugnavit, deinde & Jarbam regem cepit, de quo triumphavit ante legitimam ætatem. Quare ab exercitu Syllæ *Magnus* est salutatus. Inde contra Sertorium in Hisp. profectus, Metel-

telli copiis sese coniungens eum cum totâ factione sustulit. Mox delectus Imperator ad bellum Piraticum, tribus mensibus id confecit. Dein successor L. Lucullo missus, de Mithridate triumphavit. Tigranem Armeniæ regem ei ad genua procumbentem in regnum restituit. Inde Iberos, Albanos, & Judæos debellavit, capto eorum rege Aristobulo. Extinctâ uxore Julii *Cæsaris* filiâ, Corneliam Scipionis filiam, à P. Crasso M. filio viduam relictam uxorem duxit. Neapoli demum acutissimâ febre correptus, parum absuit à morte, quæ si contigisset, melius cum eo actum fuisset, ob insequentis belli civilis calamitatem. Nam Pharsalicâ pugnâ à Cæsare copiis longe inferiore superatus, in Ægyptum fugiens, regis perfidiâ ab Achillâ præfecto interfectus est. Filios reliquit Cn. & Sext. Pompeios: quorum ille apud Mundam Hisp. urbem terrestri, hic apud Siciliam navali prælio superatus fuit. Lucanus lib. 1.

———Alter (Pompeius) *vergemibus annis*
In seniam longoque toga tranquillior usu
Dedidicit jam pace ducem: famæque petitor
Multa dare in vulgus: totus popularibus auris
Impelli, plausuque sui gaudere theatri.
Nec reparare novas vires, multumque priori
Credere fortuna: stat magni nominis umbra.

Sext Pompeius, vir prætorius, sub quo Valerius Maximus militasse se dicit, & quem Ovidius in Ponticis, pluribus locis laudat. Hujus pater Sext. Pompeius, Hisp. citer. princeps, quum horreis suis ventilandis præsideret, correptus dolore podagræ, mersit in triticum sese super genua, levatusque sanatis pedibus mirabili modo, hoc postea remedio usus est. Plin.

Qu. Pompeius Rufus, Syllæ è filiâ nepos, Tribunus Plebis cum T. Numantio Planco adversissimus Miloni; in cujus causâ dixerat paucis post diebus, quàm Clodius esset occisus; *Milo dedit, quem in Curiâ cremaretis: Ego dabo quem in Capitolio sepeliatis.* Idem Milonem ad se venientem in hortos aspiciens, misit nuntium, ne veniret.

Qu. Pompeius Bithynicus, summo studio dicens, multaque doctrinâ, incredibilique labore atque industriâ. Hujus actio non satis commendabat orationem; in hâc enim satis erat copiæ, in illâ leporis parum. Cicero. Festus quoque de eodem sic ait: Pompeius Bithynicus è supellectili regiâ signum ephebi mitram tenentis, arenamque tuentis, exercitationis gratiâ more Græcorum, Romam portavit, & in Capitolio posuit.

Pompeius Lenæus, Pompeii M. libertus, qui de herbis & plantis scripsit.

Pompeius Macula, de quo sic Macrobius Saturn. lib. 2. Faustus Sullæ filius quum soror ejus eodem tempore duos mœchos haberet; Fulvium Fullonis filium, & Pompeium Maculam; *miror*, inquit, *sororem meam habere Maculam quum Fullonem habeat.*

Pompelon, urbs Hisp. Tarr. Vasconum seu Navarræ metropolis, & conventus juridicus, à Pompeio M. condita, & *Pompeipolis* dicta, teste Strabone. Vulgò *Famplona*. Pop. *Pompelonenses*. Plin. 3. 3.

Pompilius, Theophrasti Peripatetici servus, qui postea inter illustres philosophos est habitus. Gellius 2. 13.

Pompilius, secundus Romanorum rex, qui & *Numa*, dictus est. Hinc *Pompilius* adj. ut *Pompilius sanguis* apud Horatium.

Pomponia, nomen matris Scipionis; alii *Pompeiam* vocant.

Pomponiana, ins. Gall. Narbon. una Stæchadum, ante Massiliam sita. Plin. 3. 5.

Pomponius Atticus, nobilis eques Rom. excellenti ingenio, amicus Ciceroni imprimis fuit. Qui postquam vidit Cinnæ tumultu Remp. esse turbatam, secessit Athenas, ubi longo tempore moratus, & civitatem, & omnium gratiam moribus elegantissimis promeruit, linguamque ita probè didicit, ut *Attici* nomen adsequeretur. Humanitate, divitiisque præditus fuit quibus amicos libentèr impertiebat. Nam & Ciceronem ab urbe pulsum opibus juvit, & Brutum ab urbe fugientem minis 100. prosecutus est. Erat alioqui gravissimus, ut quæ religiosè pollicerentur, præstare mereretur. Mendacium nec ipse dicebat, nec pati poterat. Plut. & Cornelius nepos in ejus vitâ. Seneca ep. 21. *Nomen Attici perire Ciceronis epistolæ non sinent. Nihil illi profuisset gener Agrippa, & Tiberius progener, & Drusus Cæsar pronepos: inter tam magna nomina taceretur, nisi Cicero illum aperuisset.*

L. *Pomponius*, Bononiensis, Atellanarum scriptor, quem Solinus ait, ut mirum, nunquam ructasse

Cn. *Pomponius*, orator, patronus acer, acerbusque dicendo, & lateribus pugnans. Cic. in Oratore. Julius item *Pomponius* secundus, tempore Quintiliani, inter Tragicos longè princeps. Plinius lib. 14. cap. 4. eum cœnam C. Principi Germanici filio dedisse ait, in quâ vinum 160. annorum fuit.

Pomponius, Jurisconsultus, ex Pandectarum libris notissimus.

Pomponius Mela, insigni opere *de situ orbis* clarissimus.

Pomponius Bassus, Consul cum Aurelio Fusco, anno U. C. 1010.

Pomponius Victorinus, Consul cum Aurel. Probo Aug. an. U. C. 1034.

Pomponius Januarius, Consul cum Maximiano Aug. an. U. C. 1040.

Pomptina palus. Vide *Pontina*.

Poneropolis, urbs Thraciæ sub Rhodope monte sita, deinde *Philippopolis* ab instauratore, & postremo *Trimontium* à situ dicta. Plin. 4. 11.

Pons Ælii, op. Angliæ in Northumbriâ, inter Novum castrum, & Morpetum. *Ponteland*, teste Camdeno.

Pons Ælius, unus ex pont. Romæ apud molem Hadriani, quo ex urbe in Vaticanum transitur. *Ponte di S. Angelo.*

Pons Æmilius, qui primùm sublicius, postea lapideus, *Marmorata* nunc. Juvenal. Sat. 6.

Cum tibi vicinum se præbeat Æmilius pons.

Pons Aufidi, in Apuliâ, à Venusiâ 18. m. p. ab Equotutico 69. Hodie non extat.

Pons Aurelius, vulgò *Ponte Rotto*, pons Romæ disjectus inter Ælium & Sublicium, seu Cestium.

Pons Aureoli, pagus Insubriæ ad Adduam flu. inter illum & Brembum, ubi Aureolus interfectus à Claud. Imp. à Bergomo 13. m. p. à Mediolano 26. vulgò *Pontirolo*.

Pons Candidus, *Candiniani* Jornandi, pons erat Ravennæ proximus, ad 3. m. p. distans.

Pons Centesimus, pons & op. Umbriæ ad Tiniam flu. inter Fulginium 5. & Nuceriam 7. m. p.

Pons Cestius, *Ponte di S. Bartolomeo*, Romæ, ad ins. Lycaoniam, quo in reg. Transtyberinam transitur.

Pons Fabricius, *Ponte Giudeo*, quod Hebræi Romæ ibi inhabitant.

Pons Ferri, in Syriâ super Oronte, ab Antiochiâ 7. m. p.

Pons Janiculensis, idem cum ponte Aurelio.

Pons Longus, in Apuliâ, à Siponto 30. m. p.

Pons Lucanus, super Aniene, apud Tibur urb. opus Trajani Cæsaris.

Pons Mammolus, apud Romam in viâ Tiburtinâ, potius *Mammæus* dicendus, à matre Alex. Severi.

Pons Mansuetinus, op. Pannoniæ, inter Possegam 6. & Zigetum in Cæc. 4. leuc. à Sopianis 25. m. p. *Baboka*, teste Lazio.

Pons Milvius, urbs Romæ extra portam Flaminiam. Unde *Ponte Molle* dicitur.

Pons Nevius, seu Neviæ, op. Hisp. Tarrac. in Gallæciâ inter Asturicam & Villam Francam, hodie *Ponferrada*.

Pons Nomentanus, *Ponte Lamentano* in viâ Nomentanâ super Aniene in Sabinis.

Pons Palatinus, qui & *Senatorius*, in urbe Româ *Ponte S. Maria*, apud mont. Palatinum.

Pons Sarnix, vulgò *Sarbruck* op. Germ. sup. inter Alsatiam & Lotharingiam.

Pons Scaldis, vulgò *Condet*, op. Belgii ad Scaldim flu. in Hannonia.

Pons Sociorum, in Pannoniâ à Mansuetino 25. m. p.

Pons Sublicius. Vide *Sublicius pons*.

Pons Tiluri, in Dalmatiâ à Salonis 16. m. p.

Pons Timavi, in Carnis, ab Aquilegiâ 7. m. p.

Pons Tirensis, io Latio inter Arpinum & Minturnas, super Liri flu.

Pons Trajani, in Mysiâ sup. ad Danubium apud Severinum urb. Alter in Hisp. Lusit. *Alcantara*, op. super Tago flu. non obscurum in Extremadurâ reg.

Pons Vaticanus, super Tiburi Romæ excitus.

Ponter, & *Pontacum* op. Belgii in Picardiâ. Anton.

Pontes, Castellum Daciæ in Danubii ripâ contra Theodoram op. Vide Procop. de ædificiis Justin.

Pontes, *Paunton* Camdeno, pagus Albionis in Angliâ ad Thamesin flu. ioter Londinium & Oxonium: vel *Reading*, pagus vicinus, teste Lhuydo. Al. *Colbrook*, pagus apud Buckingham op. indigitatur, op. agri Buckinghamiensis in confio. Middlesexiæ: *Paunton* v. est *Ad pontem* in agro Lincolniensi.

Pontes Oeni, vulgò *Oeting* op. Vindeliciæ ad Oenum flu. in Bavariâ.

Pontes Tessenini, vulgò *Schoeflera*, pagus Vindeliciæ io Bavariâ ioter Ambram & Parthanum, teste Simlero.

Ponticsium, op. Galliæ, vulgò *Pontoyse*.

Pontia, ins. gemina: una maris Tyrrheni in sinu Formiano, seu paulo supra illum, contra Tarracinam urb. Latii, cum urbe, olim Colonia eodem anno quo Suessa teste Livio lib. 9. deducta, in quam cives Romani damnati deportabantur. Vulgò *Porce*, noo longè à Palmariâ in sinu Caietano, in quâ turtures & coturnices cum ad Italiam veniunt, primâ volaturâ requiescendi causâ, paucos dies morantur. Varro. *Pontia* pl. num. apud Plin. legitur. Altera io eodem mari aote Veliam urb. Lucaniæ, cum Isaciâ, vel Isciâ.

Pontia, Romana mulier castissima, quæ nullis verborum lenocinoiis, aut pollicitationibus ad adulterium cum Octavio Tribuno plebis impelli uoquam potuit, quin ab eo interfici maluit. Corn. Tacitus.

Pontia, notissimâ crudelitate mater. Juven. Sat. 6.

Nos utinam vani: sed clamat Pontia, feci,
Confiteor, puerisq; meis aconita paravi.

Martialis, 2. 34.

O mater, quâ nec Pontia deterior.

Pontianus, Romao. Episc. 17. An. D. 231. Alius Consul, an. U. C. 960.

Ponticus, annorum fere 15. puer, martyrium passus est.

Ponticus, poeta Rom. Propertio æqualis, qui sic ad eum scribit. eleg. 7. lib. 1.

Cum tibi Cadmea dicantur, Pontice, Thebæ,
Armaque fraternæ tristia militiæ.

Idem non dubitat eum cum Homero componere. Contiouò enim subjungit:

Atq; ita sim felix, primo contendis Homero.

Nec Thebanum bellum modo cecinisse, sed etiam amores, cognoscimus ex lib. ejusdem eleg. 9. Ovidio etiam coojunctissimus fuit, ut ostendit istoc:

Ponticus heroo, Battus quoq; clarus Jambis,
Dulcis convictus membra fuere mei.

Pontina, vel *Pomptina*, Volscorum palus juxta Forum Appii, haud loogè à Tarracinâ, distat ab urbe 25. m. p. quam Plioius lib. 3. cap. 5. non loogè fuisse à Circeis dicit, quem locum 24. urbium fuisse Mutiaous ter Consul prodidit. Lucan. lib. 3.

Et quà Pontinas via dividit uda paludes.

Martialis 10. ep. 73.

Nec quæ paludes delicata Pontinas
Ex arce clivi spectat uva Setini.

Idem lib. 13. ep. 109.

Pendula Pontinos quæ spectat Setia campos.

Exsiccata est à Corn. Cethego Consule, cui ea provincia obvenerat; agerque ex eâ factus. Liv. lib. 47. Insequentibus deinde seculis iterum exsiccata à Theodorico Gotthorum rege, ut ex ejus inscriptione in eo loco cernitur. Latrunculorum autem fuisse sedem Juvenalis Sat. 3. ostendit:

Interdum & ferro subitus grassator agit rem;
Armato quoties tuta custode tenentur
Et Pontina palus & Gallinaria pinus.

Alii in Latio constituunt, quorum sententiâ à Virgilio *Saturæ palus* dicitur, ut putat ex Hermolao Erythræus. Hodie *Ausente palude* vocari scribit Leander Albertus.

Pontinius, vir fortissimus, laborum, periculorum, consiliorum, Ciceronis socius, ut ipse testatur de Provinc. Consul. *Modo ille meorum laborum, periculorum & consiliorum socius C. Pontinius fortissimus ortum repente bellum Allobrogum, atque hâc scelerata conjuratione excitatum, prælis fregit, eosque domuit, qui lacessierunt, ut eâ victoriâ contentus, Republicâ metu liberatâ, quievit.*

Pontinus Aquila, cum esset Tribunus plebis, triumphanti Cæsari, prætervectoque non assurrexit. Unde Cæsar indignatus: *Repete ergo*, inquit, *à me Aquila Rempublicam tribunus.* Et per aliquot dies nihil cuiquam pollicitus est, nisi sub exceptiooe: *Si tamen per Pontium Aquilam licuerit.* Conjuravit cum Bruto & Cassio in Cæsaris necem, fuitque uous ex percussorum numero. Periit in conflictu Mutinensi. Sueton. in Cæsare. Cic. ep. fam. lib. 10.

Pontius D. Cypriani Diaconus, & comes individuus usque ad ultimum supplicii diem, exilium cum ipso sustinuit, egregio de ipsius vitâ & exitu volumine relicto. Hieron. de Script. Eccles.

Pontius Aufidianus, Romanus civis, qui ubi rescivit filiam suam à Fannio Saturnino pædagogo corruptam, utrumque morte punivit. Val. Max.

Pontus, totum illud mare quod à palude Mœotide usque in Tenedum protenditur: Sed ubi primum se arctat, à Tenedo incipiens, à casu *Helles* vocatur *Hellespontus*; ubi se expandit, *Propontis*, ubi iterum arctatur, *Thracius Bosporus*, ubi autem latè diffunditur Pontus Euxinus; qui curvatus in figuram Scythici arcûs committitur ostio Mæotidis paludis, idque ostium *Cimmerius Bosporus* vocatur. Figuratè autem pro quovis mari pooitur.

Pontus, reg. Asiæ mio. à *Ponto* rege sic dicta, ab occid. Haly flu. ab Oriente Colchide clausa: à Meridie min. Armeniâ, à Sept. mari Euxino terminata. Strabo. Ptolemæus vero lib. 5. paulo aliter. *Pontus*, inquit, *ab occasu ore Ponti, & Thracio Bosporo: à Meridie regione, quæ proprie Asia dicitur: à Sept. parte maris Euxini terminatur.* Est autem hæc reg. venenorum in primis ferax, uode & fabula de Medeæ veneficiis locum videtur arripuisse. Virgil. Ecl. 8.

Has herbas; atque hæc Ponto mihi lecta venena,
Ipse dedit Mœris; nascuntur plurima Ponto.

Veneni quoque Pontici, & herbarum Ovidius quoque meminit. Seneca in Herc. Oet.

Quas Pontus herbas generat aut quas Thessala
Sub rupe Pindus. ————

Virgil. Georg. 1. ————*Virosaque Pontus*
Castorea. Hinc *Ponticus*. Ovid. de Nuce.

Sic ubi detracta est à te tibi causa pericli,
Quod superest tutum, Pontice Castor, habes.

Pontus Cappadocius, Ptolemæo est pars Cappadociæ versus Colchidem. Arrianus in Periplo maris Euxini vocat eam Thiannicam, cum scribit Ophim fluvium Thiannicam regionem à Colchide dividere.

Pontus Euxinus, vide *Axenus*. *Mare Cimmerium* vocat Orosius, *Caucasium* Apolloonius lib. 4. *Mare Ponticum* nominant Horatius & Plutarchus in Pompeio & Eumenide; Ptolemæus etiam & Jornandes hoc oomine illud ooyere. Herodotus *mare Boreale*, & lib. 4. ἀξιοθεητότατον, *i. e. maximè spectatu dignum* vocat. Pontum hunc veteres arcui Scythico compararunt. Manilius:

Euxinus Scythicos Pontus sinuatus in arcus.

Dionys. Ἐν τῷ δ' ἄν κ' Πόντος ἴδοις ἁλὸς...

Τόξου ἐειδόμενος σκυθικοῦ ἅμματι τόξου.

Strabo: Ἀπεικάζουσι δὲ τινες τὸ σχῆμα τῆς συμπάσης ταύτης θαλάττης ἐντεταμένῳ Σκυθικῷ τόξῳ. Plin. 4. 12. *Retro curvatus magno litorum flexu in cornua utrinque porrigitur, ac si planè arcus Scythici forma.* Val. Flac. lib. 4.

Atq; hâc Europam curvis anfractibus angit,
Hâc Asiam, Scythicum specie simulatus in arcum.

Lucan. lib. 8.

Bosporon, & Scythia curvantem litora Pontum
Spectamus. ————

Color illius albus est, unde Theocr. in Dioscuris :

Ἀγχοῦ ἢ κρυστάλλῳ ἀπαστράπτει στόμα Πόντου.

Quærit Aristoteles in Problem. Cur mare Ponticum candidius sit, quam mare Ægæum ? Respondit, hoc ideo accidere, quòd lacus omnes mari sint candidiores; jam v. Pontus, teste Nasone,

—— Stagno similis, pigræq; paludi est

Quod itaque ab Appiano, & hodie à nautis *mare Nigrum* dicitur, non ad illius colorem, vel profunditatem, sed cœli conditionem referendum est ; unde Pomponius Pontum hunc ait esse nebulosum, cui astipulatur Val. Flac. *Illic umbrosæ semper stant æquore nubes.* Et Apollonius. Ἠέριον στόμα Πόντου. Hujus aquam dulcem esse innuit Strabo lib. 1. διὸ καὶ γλυκυτάτην εἶναι τὴν Ποντικήν. Ejus dulcedinis rationem assignant cum eodem Strabone scriptores omnes, concursum sc. plurimorum in Pontum ingredientium fluminum. Nec tamen existimandum ὅλον δι' ὅλου, ut ita loquar, mare hoc dulce esse, sed partem tantum ejus supernam, infernam autem salsam. Ovidius in Ponticis :

Copia tot laticum, quas auget, adulterat undas,
Nec patitur vires æquor habere suas.
Innatat unda freto dulcis, leviorq; marina est
Quæ proprium mixto de sale pondus habet.

Popanium, urbs Tyrrhenorum. Aristot. in Mirabilibus.

Popilii, à *Pompiliis* diversi leguntur ; quorum princeps M. *Popilius* : qui cum Consul esset, eodemque tempore sacrificium publicum cum lænâ faceret, quod erat Flamen Carmentalis, plebis contra patres concitatione, & seditione nunciatâ, ut erat lænâ amictus, ita venit in concionem, seditionemque cùm authoritate, tum oratione sedavit. Cic. in Bruto. Hic etiam 2. Consul cum M. Fabio Ambusto factus, Tiburtes bello vicit, agris eorum vastatis. Livius.

M. *Popilius*, à Numantinis, cum quibus pacem factam irritam censuerat, cum exercitu fusus, fugatusque est. Liv. lib. 55. Hic deinde ob rem suâ culpâ male gestam in exilium est actus.

Popilius, legatus ad Antiochum, qui Ptolemæum Regem amicum populo Rom. obsederat, missus nunciatum ut à sociis populi Rom. abstineret, cunctantem vero responsumque differentem virgâ circumscripsit, ne ultra spatium illud differendo exiret : ex quo territus Antiochus bellum omisit. Liv. l. 45. & Val. Max.

C. *Popilius* Lænas, Ciceronem occidit, patronum suum in causâ capitis. Val. Max. lib. 5. cap. 3.

Popularia, sacra erant, quæ ab omnibus civibus fiebant, nec erant privatarum familiarum, sed omnium communia, ut à Diis impetrarentur quæ spectabant ad communem populi salutem.

Populifugia, festa erant quæ Romæ mense Junio celebrabantur, uti docent Varro & Macrobius. Sunt autem ideo dicta, quòd eo die repentino tumultu fugeret pop. Rom. in bello Gallorum cum Romanis. Ovid. Fast. 2.

Est locus, antiqui Capreæ dixere paludem :
Forte tuis illic, Romule, jura dabas.
Sol fugit, & removent subeuntia nubila cœlum,
Et gravis effusis decidit imber aquis.
Hinc tonat, hinc missis abrumpitur ignibus æther,
Fit fuga, &c.

Poppæa, Neronis uxor, quæ jumentis suis solens ex auro induebat ; alias ejusdem intemperies describunt Suetonius, aliique historici.

Populonia, Juno dicta est, quòd ex maris & fœminæ conjunctione cui præesse credebatur, novi subinde populi crearentur.

Populonia, *Populonium* Plinio & Straboni ; *Poplonium* Ptolemæo & Stephano, urbs Hetruriæ in orâ maris Tyrrheni, contra Ilvam insf. 10. m. p. distantem. Meminit *Populonia* Virgilius Æn. 10.

Sexcentos illi dederat Populonia mater.

Porata, *Prut* Peucero, flu. Sarmatiæ Europææ per Moldaviam in Istrum influens, qui *Poritus* à Ptolemæo videtur appellari, nec situs repugnat. Ferrarius.

Porcius, gentis Romanæ nomen, ex quâ Catones fuerunt. Appellatio à *porcis* est. Sunt enim plura pop. Rom. nomina, ab utroque pecore, majore juxta atque minore petita ; de quo Varro de R. R. lib. 2. cap. 1. Celebris *Porcia* Catonis fil. Bruti uxor cum doctrinâ ac fide, tum constantiâ ac fortitudine exitûs. Quippe quæ ne marito superviveret ardentes favillas hausit ore, seque è vitâ ejecit. De quâ Dio lib. 43. & Val. Max. 4. 6. & Plut. in Bruto.

Porcius Festus, Præses Palæstinæ & Judææ. Act. 24.

Porcifera, Liguriæ flu. *Porzevera* Leandro.

Pordoselene, insf. juxta Lesbum cum urbe cognomine. Aliqui, ut civiliùs loquantur, *Poroselenen* dicunt. Steph.

Pornopioni, Apollini sacra facere dicuntur Bœotii, ne culicibus provincia obnoxia reddatur. Lege *Parnopioni*.

Porphyrion, urbs Phœniciæ, ad Carmeli montis radices. Steph. Item vetus Horatii Commentator.

Porphyrion, Gigas vastissimus, unus ex iis qui superis bellum intulerunt. Horatius.

Nam quid minaci Porphyrion statu, &c.

Claudianus in Gigantomachiâ.

———— Te Delphica laurus
Stringat Porphyrion, Cirrhæaq; templa teneto.

Porphyrione, insula in Propontide ante Cyzicum. Plin. lib. 5. cap. ult. *Isola di Chizico* hodie.

Porphyris, insf. in sinu Laconico, quæ & Cythera.

Porphyrite, op. Arabiæ prope Ægyptum. Steph.

Porphyrius, philosophus Tyrius, clarâ ortus prosapiâ, à puero usus præceptore Longino, viro doctissimo. Prius *Malchus* vocabatur, deinde ob vestem regiam purpuream, quâ ob nobilitatem utebatur, *Porphyrius* dictus est. Romam postea profectus Plotinum audivit unà cum Origine & Amello condiscipulis. Inde in Siciliam navigans, apud Lilybæum morbo correptus, à Plotino magistro, qui eò se contulerat, & præsenti & philosophicâ oratione recreatus est, adeo ut statim convaluerit ; moxque Romam simul repetens, ibidem obiit, relictis operibus, in quibus contraria & pugnantia inter se videtur asserere. Causa putanda est, quod quæ prius probaverat, ea postea retractaverit. Ejus opera sunt, de divinis nominibus liber unus. De Principiis, duo. De materiâ, 6. De animâ, quinque. De animalium abstinentiâ, quatuor. De cognoscendo seipsum, quatuor. Quod una fuerit Platonis Aristotelisque secta, libri septem. In historiam Juliani Chaldæi Philosophi, libri quatuor. Contra Christianos, libri quindecim. In Dialecticam Isagoge, aliaque complura. Floruit Aureliani Cæsaris temporibus, usq; ad Tacitum & Probum Impp. Suidas. Adversus autem libros, quos contra nos edidit, Methodius, Eusebius, & Apollinaris 30. voluminibus apologiam edidere. Hieronymus. Vide Voss. de Hist. Gr. pag. 243. Et Jonsium de Script. Hist. Phil. 3. 15. plura quoque legi possunt apud Eunapium, qui vitam Porphyrii à nemine editam primus literis mandavit, & Cl. Virum L. Holstenium tractatu de vitâ & scriptis Porphyrii.

Porphyrussa, insula. Vide *Porphyris*, & *Cythera*.

Porrima, soror, sive comes Carmentæ matris Evandri. Ovid. 1. Fast. vers. 633.

Porrima placantur, Postvertaq; sive Sorores,
Sive fugæ comites, Mænali nympha, tuæ.

Porsena, rex Hetruscorum, qui pro restitutione Tarquiniorum Romanis bellum intulit ; cumque jam ex Janiculo in urbem irrueret, Horatii Coclitis virtute retardatus est, donec pons à tergo solveretur. Post hæc cum urbem obsidione cinxisset, nihilque se proficere intelligeret, acceptis obsidibus, ad sua se recepit, incredibili Romanorum virtute perterritus, cujus specimen viderat in Q. Mutio, qui solus castra hostium ingressus, unum ex purpuratis per errorem pro rege occidit, statimque captus, cum Porsena exquisitissima illi supplicia comminaretur, dextram in focum injecit, nullâque vultûs mutatione exussit, partim ut regi fidem faceret, nullis se tormentis posse perterreri ; partim, ut dextra sua, quæ in cæde aberrans purpuratum satellitem pro rege occiderat, pœnam sumeret. Plura apud Livium & Plutarchum. Horatius in Epodis :

Minacis aut Etrusci Porsenæ manus.

Mart. *Urere quam potuit contempto Mucius igne*
Hanc spectare manum Porsena non potuit.
Virgilius mediam dictionis hujus syllabam consonante licentèr geminata extendit. Æn. 8.
Nec non Tarquinium ejectum Porsenna jubebat
Accipere, ingentiq; urbem obsidione premebat.
Æneadæ in ferrum pro libertate ruebant.

Porta Augusta, Hisp. Tarr. in Vaccæis op. *Turquemada* Taraphæ.

Porta Caucasiæ, vide *Caucasiæ Portæ.*

Porta Capena, vulgò *Di S. Sebastiano*, unde via Appia. Ejus orem. Ovid. Fast. lib. 6.
Lux eadem Marti festa est, quem prospicit extra
Appositum dextra porta Capena via.
Mart. *Capena grandi porta quà pluit gutta.*
Juvenalis Sat. 3.
Substitit ad veteres arcus, madidamq; Capenam.

Porta Carmentalis, à Carmentâ, quam Romani uti Deam templo illi extructo coluere, nominata est. Virg. Æn. 8. ——— *Monstrat & aram,*
Et Carmentalem Romano nomine portam.
Quæ & *Carmentis* ab Ovid. dicitur 2. Fast.
Carmentis portæ dextra est via proxima Jano:
Ire per hanc noli, quisquis es, omen habet.

Porta Collatia, vel Collatina, vulgò *Luciana.* Ovid. Fast. 2.
Accipit [illegible] juvenem Collatia portâ.

Porta Collina, apud & Agonensis. Ovid. Fast. 4.
Templa frequentant Collinæ proxima portæ.

Porta Fenestralis, in eadem Tarquinii nominari cœpit, sic dicta, quòd Tanaquil uxor Tarquinii per *fenestram* allocuta populum Romanum placarit. Ovid. 6. Fast. *Nolle domum parvâ solita est intrare fenestrâ;*
Unde Fenestralis nomina porta tenet.

Porthmia, vicus ad ostium Mæotidis paludis. Steph.

Porthmos, id ipsum est quod nos fretum dicimus; unde apud Juven. *Porthmeus* pro Portitore ponitur.
——*Tetrumq; novitius horret Porthmea.*
Est & op. Eubœæ. Plin. 3. 5. & 4. 12.

Portia, filia Catonis. Vide *Porcius.* Hæc auditâ morte Bruti mariti apud Philippos interfecti sibi mortem intulit. Mart. lib. 1.
Conjugis audisset fatum quum Portia Bruti,
Et subtracta sibi quæreret arma dolor:
Nondum scitis, ait, mortem non posse negari?
Credideram satis hoc vos docuisse patrem.
Dixit, & ardentes avido bibit ore favillas;
I nunc & ferrum turba molesta nega.

Porticus, Romæ plures fuere: in his *Livia* & *Octavia*, ab Augusto ædificatæ. Una in viâ sacrâ juxta templum Pacis, cujus meminit Ovidius 6. Fast.
Disce tamen venient ætas: ubi Livia nunc est
Porticus, immensa tecta fuere domus.
Eadem *Claudia* dicta. Martialis:
Claudia diffusas ubi porticus explicat umbras
Ultima pars aulæ deficientis erat.
Altera *Octavia*, gemina: una à Cn. *Octavio* in Circo Flaminio: altera ab Augusto in *Octaviæ* sororis honorem apud theatrum Marcelli, constructa. Tertia *Pompeia*, à Cn. *Pompeio* exædificata. Ovid. 1. de Art. Am.
Tu modo Pompeia lentus spatiare sub umbrâ,
Cum Sol Herculei terga Leonis habet.
Prop. lib. 2. el. 32.
Scilicet umbrosis sordet Pompeia columnis
Porticus aulæis nobilis Attalicis.

Portius Licinius, vetus poeta, scriptor epigrammatum. Gellius 17. 21. *Portius autem Licinius serius Poeticam Romæ cœpisse dicit in his versibus.*
Punico bello secundo Musa pinnato gradu
Intulit se bellicosam in Romuli gentem feram.
Etsi enim rudia quædam initia Poëseos Latinæ fuerint mox à primo bello Punico, ut ex iis fabulis, quas Livius Andronicus, & haud longè post eum Cn. Nævius populo dedisse constat, videtur tamen hic Portius vel Porcius Licinius ob illustre incrementum, quod mox sumpsit in bello Punico secundo, eo præsertim tempore ejus initium statuere. Quo etiam respexit Horat. l. 2. ep. 1. ubi de Pop. Rom. scribit:
Serus enim Græcis admovit acumina chartis,
Et post Punica bella quietus, quærere cœpit
Quid Sophocles, quid Thespis, & Æschylus utile ferrent.
Hujus *Licinii* mem. idem Gellius lib. 19. cap. 9. ubi quosdam ejus versus producit. Nobili prosapiâ apud Romanos ortum putat Gyraldus de Hist. Poet. Dial. 10. Torrentius v. Comment. ad Horat. Libertum à Porcio-rum aliquo manumissum.

Portospana, Carmaniæ urbs Ptol. *Ortospana* Ammiano.

Portuensis via, quæ ab urbe ad Ostiam ducebat, vel ut Ferrarius, ad Portum Romanum.

Portuensis porta, una è Romanis portis, de quâ ac similibus Alex. ab Alex. 4. 16.

Portugallia. Vide *Lusitania.*

Portunalia, inter 4. Græciæ celeberrima certamina numerantur, in honorem Palæmonis, quem Latini *Portunum* vocant; quæ & *Isthmia* dicebantur ab *Isthmo* Peloponnesiaco, ubi celebrata fuere.

Portunata, ins. Illyrici sive Liburniæ. Plin. *Vegia*, teste Merulâ.

Portunus, Deus maris, à *portubus* quibus præsidere putabatur, nomen habens. Servius in illud Virg. Æn. 5.
Et pat [illegible] ipse manu magnâ Portunus euntem
Impulit. ——————
Erat vero Inûs filius. Ino autem *Leucothoe* seu *Matuta* dicta est. Ovid. Fast. 6.
Leucothoe Grais, Matuta vocabere nostris,
In portus nato jus erit omne tuo.
Vide *Palæmon.*

Portus Annibalis, op. Lusitaniæ marit. apud Sacrum promont. *Villanova* Vasconcello, *Albor.* Floriano.

Portus Augusti, qui & Romanus, urbs Hetruriæ prorsus excisa, apud Ostia Tiberis contra Ostiam urb. etiam excisam, ab urbe Româ 16. m. p. in merid. Hodie *Porto*, episcopatus unus è septem qui Cardinalibus conferuntur. Erat & *Portus Augusti* in orâ Gall. Narbon. ad ostia Rhodani ab Arelato 38. m. p. distans. Ex Itin. Anton.

Portus Calensis, vulgò *Portugallo* (unde nomen regno Lusitanorum) urbs Lusitan. ad ostia Durii flu. ab Ulyssipone 47. leuc. à *Cale* pago proximo sic dicta.

Portus Erycis, op. in orâ Liguriæ extrema ad Portum Lunæ. Vulgò *Lerice.*

Portus Herculis, vulgò *villa Franca* portus cum arce Liguriæ inter portum Monœci & Nicæam urb. Alter, portus cum op. in orâ Hetruriæ ad mont. Argentarium apud Cosas urb. excisam, à Centum cellis 40. m. p. distans. *Porto Ercole*, sub Hispanis. Tertius, portus Brutiorum in orâ Calabriæ ulter. apud Tropeam urb. ab eâ 5. m. p. in ort. Nicoteram versus.

Portus Lunæ, hodie *Golfo della Spezzia*, portus Liguriæ maximus in Hetruriæ confin. ad ostia Macræ fluvii. Strabo. Ejus mem. Qu. Ennius apud Persium Sat. 6.
Lunai portum est operæ cognoscere cives.

Portus Magnus, tergeminus: Unus Hisp. Bæt. vulgò *Almeria*, urbs episc. sub. arch. Granatensi, inde 19 leuc. recedens. Alter, in Mauritaniâ Cæsariensi, *Marzaquivir*, sub Hispanis, apud Quizam seu Auranum urb. Tertius, Albionis, in orâ Angliæ Australi contra Vectim insulam, vulgò *Portsmouth*. Erat & *Portus Magnus*, teste Strabone, in Bœotiâ inter Aulidem & Oropum.

Portus Mauritius, Liguriæ op. in litore maris, *Porto Moriso* Leandro.

Portus Menesthei, op. amplum Hisp. Bæt. in orâ inter Cæsarianam, & fanum Luciferi urbes proximas, ab Hispali 15. leuc.

Portus Monæci, Liguriæ op. Strabo. Ptol. Steph. Idem cum *Portu Herculis.* Lucan. lib. 1.
Quaque sub Herculeo sacratus nomine portus
Urget rupe cavâ pelagus: non Corus in illum
Jus habet, aut Zephyrus: solus sua littora turbat
Circius, & tutâ prohibet statione Monæci.

Portus Navonius, in Corsicâ in orâ inter Portum Syracusanum & Philonium.

Portus Orestis, in orâ Brutiorum ad ostia Metauri flu.

Portus Romanus, vide *Portus Augusti.*

Portus Romatinus, op. amplum Carnorum ad Romatinum flu. Hodie *porto Gruaro*.

Portus Santonum, vulgò *La Rochella*.

Portus Velinus, in Lucaniâ apud Veliam urb. extinctam. Virgil Æneid. 6.

Injice (namque potes) portusque require Velinos.

Portus Veneris, opidulum cum arce oræ Liguſticæ, contra Palmariam inſ. parvum apud os portus Lunenſis.

Portus Ulyssis, in Siciliâ apud Engyium, *Lognina*, teste Fazello cum Aretio.

Porus, Indiæ rex miræ proceritatis, ab Alexandro M. ſuperatus, deinde ſuorum dolo interfectus. Plut. Claudianus *Tradita captivo spatiosior India Poro.*

Posideon, menſis Græcorum, Latinis *December*.

Posidium, *Arsinoe* Ptol. *Suez* vulgo op. Ægypti ad intimum ſin. Arabici receſſum.

Posidium, promunt. *Capo Fagona* Thevero, promunt. Bithyniæ ad Propontidem in ſinu Olbiano. *Fanum Neptuni* Melæ. Alterum, promunt. Phthiotidis ad ſinum Pagaſicum inter Demetriadem & Lariſſam ad merid. *Selassis* Thevero, aliis *Capo Passara* dicitur. Tertium, promunt. Cariæ apud Miletum in Joniæ confin. eum op cognomine, olim Apollinis oraculo clarum. *Capo di Melaxo*. Item portus Epiri, Corcyræ inſ. obverſus, apud Buthrotum urb. *Capo Risotto* ex tabb. recent.

Posidippus Caſſandreus, Comicus, docuit anno tertio poſt Menandri mort. cujus fabulas 30. commemorat Suidas. Alius, qui librum ſcripſit de Cnido, Clementi ac Arnobio memoratus. Quædam epigrammata ejus in Anthologiâ leguntur: Ac ſeu hujus, ſeu alterius meminit quoque Stephanus in Βαρις, & ſemel iterumq; in Ζίλεια.

Posidon, Græcum *Neptuni* nomen, quod ex Græca linguâ explicare Grammatici fruſtra conantur, inquit Bochartus, cum Africum eſſe doceat Herodotus in Euterpe. Verba ſunt: Οὐδαμοὶ γὰρ ἀπ' ἀρχῆς Ποσειδέωνος ὄνομα ἐκτέαται, εἰ μὴ Λίβυες, καὶ τιμῶσι τοῦτον θεὸν αἰεί. Nempe Ποσειδῶν, aut Ποσειδάων eſt Punicum פשיטון *Pesitan*, quod *latum* & *expansum* ſonat. Ubi Scheva primæ ſyllabæ eſt expreſſum per o breve ut in *Sodomâ* & *Salomone*. T. & D. per mutata ſunt ut in Τύρος, & Τάδε, κιτάρις & κίδαρις ex Chaldæo כתרא *Citra*. Itaque Ποσειδῶν & *Japhet* planè ſunt ſynonyma: utrumq; vero à latitudine: quod apprimè quadrat Neptuno maris Deo, de quo Phornutus: Εὐρύστερνος, *lato pectore vocatur Neptunus ob maris latitudinem, quemadmodum dictum est, ἐν ἄλλοις τοῖσιν Θαλάσσης.* Dicitur quoque eandem ob causam Εὐρυκρείων & Εὐρύοπα, *late imperans*, ac *latisonans*.

Posidonia, (Vide *Pæstum*) urbs Lucaniæ. Pop. *Posidoniatæ*, & *Posidoniates sinus* pro *Pestano*.

Posidonium, (*Posidonia* Stephano) promunt. Bruttiorum ad Columnam Rheginam ex adverſo Pelori promunt. Siciliæ, *Capo di Volpe*; ſed hoc *Caris* aliis dicitur.

Posidonius, philoſophus Apamienſis, diſcipulus & ſucceſſor Panætii (Strabo lib. 14.) ſed Rhodius exiſtimatus, quia Rhodi vixit ac philoſophatus eſt. Hic cum aliquando morbo articulari laboraſſet graviſſimè, fertur ſæpe dixiſſe (erat enim Stoicus) *Nihil agis dolor; quamvis sis molestus, nunquam te esse confitebor malum.* Venit Romam Marcelli tempore, ſcripſitque multa. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 1. pag. 154.

Posidonius, Olbiopolita, hiſtoricus, qui Atticas hiſtorias libris 4. ſcripſit: Item Libycam lib. 11. Item de regione Tyriâ; adhæc de Oceano; & aliis quæ juxta eum ſunt, atque alia nonnulla. Suidas.

Posidonius, Africæ Præſul, Auguſtini contubernalis, cujus etiam vitam ſcripſit, præterea homiliarum libros 7. Epiſtolarum totidem aliarumq; rerum complures. Item nomen viri. 2 Mach. 14.

Possis Magneſius, Amazonum hiſtoriam condidit. Athen. lib. 7. Idem lib. 12. teſtimonium petit ex eo *in tertio de Magnetibus*; unde etiam conſignaſſe res patrias cognoſcimus.

Posthumia, virgo Veſtalis, de inceſto cauſam dixit, crimini obnoxia ob ſuſpicionem cultûs elegantioris, ingeniumq; liberius, quam virginem deceret. Tandem Pontificis maximi ſententiâ abſoluta, qui eam abſtinere jocis, colique ſanctè potius, quàm ſcitè juſſit. Volat. ex Plutarcho.

Posthumia, Servii Sulpitii uxor, cujus ſæpe mem. Cicero Epiſt. lib. 4.

Posthumius Albinus, miſſus contra Jugurtham, ab eoque corruptus auro, partiam magno damno affecit. Idem de Vaccæis ac Luſitanis triumphavit. Livius.

A. *Posthumius*, Dictator in bello Latinorum, quod Tarquinii fuga excitavit, confugientis ad generum ſuum Manlium, ducem Tuſculanorum. Itaque collocatis ſignis ad lacum Regillum, cùm victoria utrinque nutaret, Magiſter equitum Romanis equis frænos detrahi juſſit, ut irrevocabili impetu ferrentur in hoſtes: ubi tandem aciem Latinorum Romani fudere. In eo prælio viſi ſunt 2. juvenes acriter pugnare, quos poſt pugnam ad præmia quæſitos, Dictator reperire non potuit. Ratus itaque eos Caſtorem & Pollucem eis communi titulo templum dedicavit. Callus Rhod. ex Livio.

Posthumius Tubero, Magiſter equitum Æmilii Mamerci Dictatoris, in primâ Dictaturâ contra Volſcos: moxin eodem bello à Qu. Cincinnato Conſ. ejus genero Dictator dictus, de eis triumphavit: quam victoriam funeſtavit mors filii, viri magnâ virtute: quem quòd injuſſu ejus, occaſione rei bene gerendæ pugnam iniiſſet, ſecuri percuſſit. Livius.

L. *Posthumius*, poſt Cannenſem pugnam Conſul in Galliam profectus, à Boiis cum exercitu profligatus, ne caperetur, magno ſtudio cadere in prælio contendit. Cujus inventi caput præcidentes barbari, ovantes in templo obtulerunt, idque ſacrum vas erat in quo in ſolennibus libarent. Liv. lib. 22.

Sp. *Posthumius*, ac T. Veturius Coſſ. apud Furcas Caudinas, deducto in locum iniquum exercitu, cùm nulla evadendi ſpes eſſet, fœdere cum Samnitibus facto, & 600. equitibus Romanis obſidibus datis, ita exercitum abduxerunt, ut omnes ſub jugum mitterentur; iidemque auctore Poſthumio, qui in Senatu ſuaſerat, ut eorum deditione, quorum culpâ tam turpe fœdus ictum erat, publica fides liberaretur, cum 2. Tribunis plebis, & omnibus qui fœdus ſpoſponderant, dediti Samnitibus non ſunt recepti. Livius.

Posthumius Ebutius Helva, Conſ. cum M. Fabio Vibulano, an. U. C. 313.

Posthumius Cominius Auruncus, Coſ. cum T. Largio Flavio, an. U. C. 253. Iterum cum Sp. Caſſio Viſcellino an. U. C. 261.

Posthumus, qui & *Sylvius*, Æneæ fil. ex Laviniâ, quæ mortuo Æneâ Aſcanii timens inſidias, confugit ad ſylvas, & illic Sylvium enixa eſt, qui *Posthumus* quòd patre mortuo natus eſſet, dictus eſt. Aſcanius autem quoniam ſine liberis periit, Sylvio, qui & ipſe Aſcanius dictus eſt, ſuum reliquit imperium. Vide *Sylvius*. Plura de hac voce ſis conſule Fungerum in *Posthumus*.

Postia, Italiæ civitas à Samnitibus obſeſſa, Lænate & Rutilio Conſulibus.

Postropæa, locus Calabriæ, cujus mem. Stephanus Byzantius, ut habet Barrius, qui urbem *Tropeam* hodie dictam interpretatur.

Postverta, Dea apud Romanos, una ex Carmentibus, quæ partui fœminarum præſidebat. Vide Gell. 16. 16.

Potamenia, Origenis diſcipulâ, formoſiſſima fœminarum & martyrum. Etenim, inquit Euſeb. lib. 5. cap. 6. hiſt. in noſtram uſque memoriam ab incolis loci perennis virtutum Potameniæ fama celebratur, quòd immenſos & innumeros agones, primo pro virginitate & pudicitiâ deſudaverit: deinde etiam pro martyrio exquiſita, atque inaudita tormenta pertulerit: atque ad ultimum unà cum venerabili matre Marcellâ ignis ſupplicio conſummata eſt: Et carnificem Baſilidem in tormentis exiſtens ad Chriſti confeſſionem & fidem convertit, qui & ipſe quoque martyrio coronatus eſt.

Potamosacum, Stephano *Sacon*, flu. & inſ. Æolidis.

Potamus, op. Atticæ. Plin. 4. 7. Harpocration vero Ποταμός, δῆμος τῆς Λεοντίδος, ὁ δημότης Ποτάμιος. Strabo.

Potentia, Picenorum urbs. Ptol. Vulgò *S. Maria di Loretto*.

Loretto. Item op. Lucanorum mediter. Prol. *Potanza* Leandro.

Pothinus, & *Achillas*, Pompeii, ex acie Pharsalicâ ad Ptolemæum Ægypti regem fugientis, interfectores fuerunt. Lucan. lib. 8.

Ausus Pompeium letho donare Pothinus.

Potidæa, Macedoniæ urbs, olim *Cassandria*. Plin. 4. 10. Item urbs Thraciæ. Steph. Eadem est cum priori.

Potidania, urbs Ætoliæ. Steph.

Potiphar, Josephi Patriarchæ Dominus. Πετεφρὴς Josepho dicitur.

Potitius. Vide *Pinarius*.

Potiva, Dea, quam veteres à *potando* dixerunt.

Potniæ, op. geminum: unum Bœotiæ, Thebis proximum, ubi *Potnius fons*, teste Æliano. Ibi Glaucus ab equis dilaceratus traditur. Alterum in Magnesiâ, teste Plinio, in Macedon. & Thessal. confin. Neutrum perdurat. Apud Potniam autem pascua esse in quibus asini in rabiem vertantur, scribit Plinius 25. 8. A Potniâ v. *Potniensis* & *Potnias*. Virg. Geor. 3.

——— *Quo tempore Glauci*
Potniades malis membra absumpsere quadrigæ.

Vide *Glaucum*.

P R.

Praaspa, urbs Atropatenæ. Steph.

Praces, vel *Pracia*, populi sic dicti à *Prace*, qui relictâ Epiro Laconiam inhabitavit. Steph.

Pracnus, urbs Illyriæ. Steph.

Practium, Ponti civitas, quæ Trojanis auxilia misit. Hom. Item flu. Troadis, inter Lampsacum & Abydum in Hellespontum influens. Strabo lib. 13. Hesychius: Πράκτιον, πόλις Τροίας.

Præcia, Rom. mulier, venustate formæ nulli secunda, quæ suâ pulchritudine Cethegum sibi adeo devinxit, ut nihil ab eo probaretur, nisi quod illa jussisset. Plut. in Lucullo.

Præconius, L. Ælius Stilo ob id cognominatus, quòd præco purpurâ latiore tunicæ usus fuerit. Plin. 33. 1. Ubi alii *Præconinus*.

Prægutii, qui & *Præguttiani*, & *Præcutini*, Italiæ pop. in Piceno, trans Truentum flu. in Aprutiâ reg. *Abruzzo* vulgò dicitur.

Præmonstratum, pagus geminus cum Cœnobio: unus in Gall. Celt. in Normanniâ, in territorio Baiocensi, teste Cænali. Alter in Belgio in sylvâ Arduennâ apud Laudunum urbem Picardiæ, vulgò *Premonstre*. Vide Munster. lib. 3.

Præneste, urbs Latii una ex celeberrimis, in finibus Æquorum, à Româ 24. m. p. versus Fucinum lacum. Memoratur Plauto, Ciceroni, Varroni, Virgilio, Propertio, Horatio, Livio, Dionysio, Velleio, Val. Maximo, Straboni, Plinio, Statio, Juvenali, Suetonio, Plutarcho, Appiano, Ptolemæo, Floro, Solino, Itenariis, Servio Honorato, Martiano Capellæ, Festo, Stephani Epitomatori, & aliis. Vocabulum ejus declinatur in genitivo ac dativo tantum, ut *Tergeste*, *Ateste*, *Soracte*, *Reate*, *Teate*. Virg. Æn. 7.

Quique altum Præneste viri, quique arva Gabinæ
Junonis, gelidumque Anienem & roscida rivis
Hernica saxa colunt. ———

Horat. Carm. lib. 4. Od. 4.

——— *Seu mihi frigidum*
Præneste, seu Tibur supinum,
Seu liquidæ placuere Baiæ.

Stat. Sylv. 4. Carm. 4.

Hos Præneste sacrum, Nemus hos glaciale Dianæ,
Algidus aut horrens, aut Tuscula protegit umbra.

Et fœminino genere, ut omnia opidorum licet effari nomina. Virgil. Æn. 8.

Qualis eram, cum primam aciem Præneste sub ipsâ
Stravi. ———

Juvenalis Sat. 3.

Quis timet, aut timuit gelidâ Præneste ruinam?

Propertius 2. 32.

Nam quid Prænestis dubias, ô Cynthia, sortes,
Quid petis Æœi mœnia Telegoni?

Et quemadmodum *Soracte*, Hetruriæ mons, & *Reate*, Sabinorum opidum, Græcis dicebantur Σώρακτος & Ῥέατος, ita *Præneste* etiam Dionysio, ac Straboni, & Plutarcho, & Appiano, Stephanoque Πραίνεστος dicitur. Apud Plautum in Capteivei τοῖς Πρανέστινοις, corruptè pro Πραίνεστον positum censet Cluverius. Oppidani passim Πραινεστῖνοι, corruptè apud Appianum Ἑρμηλ. ἢ Πραινέσιοι. Dionysio lib. 5. sunt Πραινεστηνοί. De nominis origine sic tradit Pompeius Festus: *Præneste dicta est, quia is locus, quo condita est, montibus præstet.* Sed hoc ille aliunde habuit. Servius ad supra scriptum locum Virgilii Æn. lib. 7. *Altum Præneste, Cato dicit, quia is locus montibus præstet, Præneste opido nomen dedit.* Sanè mera grammatica, non historica, est originatio. Stephani epitomator ita tradit. Πραίνεστος, πόλις Ἰταλίας, ἀπὸ Πραινέστου, τοῦ Λατίνου, τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης υἱοῦ. Martianus Capella lib. 6. *Præneste conditum ab Ulyssis nepote Præneste; licet alii velint Cæculum conditorem.* At illud antiquus in primis tradidit auctor Zenodotus Trœzenius: quem Dionysius lib. 2. testatur Umbricæ gentis historiam scripsisse: quanquam Suidas etiam alium referat Zenodotum, Ephesium, natione Alexandrinum, qui Romæ nescio quibus temporibus vixerit. Solinus c. 8. *Præneste conditum est, ut Zenodotus refert, à Præneste, Ulyssis nepote, Latini filio: aut, ut Prænestini sonant libri, à Cæculo.* De hoc Cæculo ita canit Virgilius Æn. 7.

Nec Prænestinæ fundator defuit urbis;
Vulcano genitum pecora inter agrestia regem,
Inventumque focis, omnis quem credidit ætas,
Cæculus. ———

Vide sis illic Servium. Apud Plut. in Parallelis tertius memoratur urbis Prænestinæ conditor. Τηλέγονος, inquit, Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης, ἐπὶ ἀναζήτησιν τοῦ πατρὸς πεμφθεὶς, ἔμαθε πόλιν κτίσαι, ἔνθα ἂν ἴδῃ γεωργοὺς ἐστεφανωμένους, καὶ χορεύοντας. Γενόμενος δὲ κατά τινα τόπον τῆς Ἰταλίας, καὶ θεασάμενος ἀγροίκους πρινίνοις κλάδοις ἐστεφανωμένους, καὶ ὀρχήσει προσευκαιροῦντας, ἔκτισε πόλιν ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος, Πρίνιστον ὀνομάσας, ἣν Ῥωμαῖοι παραγώγως Πραίνεστον καλοῦσιν, ὡς ἱστορεῖ Ἀριστοκλῆς ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν. Hinc Plin. 3. 5. *Prænestini: urbe quondam Stephane dictâ.* Ut innumeros passim alios, ita circa hanc etiam fœdum nobis tradidit errorem Stephanus: cujus epitomator, Τίβουρις, inquit, πόλις Ἰταλίας. Ἣν Πολυστέφανον ὠνόμαζον πρότερον. Hunc errorem Stephanus ex Strabone hausisse videtur, oscitanter perlecto; Sic quippe ille habet lib. 5. Πραίνεστος δ' ἐστὶν ἣ τὸ τῆς Τύχης ἱερὸν ἐπίσημον χρησμῳδοῦν. Ἀμφότεραι δ' αἱ πόλεις αὗται τῷ αὐτῷ προσιδρυμέναι τυγχάνουσιν ὄρει, διέχουσι δ' ἀλλήλων ὅσον σταδίους ἑκατόν, τῆς δὲ Ῥώμης Πραίνεστος μὲν καὶ διπλάσιον, Τίβουρα δ' ἔλαττον. Φασὶ δ' Ἑλληνίδας ἀμφοτέρας· Πραίνεστον γοῦν Πολυστέφανον καλεῖσθαι πρότερον. Ἐρυμνὴ μὲν οὖν ἑκατέρα, πολὺ δ' ἐρυμνοτέρα Πραίνεστος. Ἄκραν γὰρ ἔχει τῆς μὲν πόλεως ὕπερθεν ὄρος ὑψηλόν, ὄπισθεν δ' ἀπὸ τῆς συνεχούσης ὀρεινῆς αὐχένι διεζευγμένον, ὑπεραῖρον καὶ δυσὶ σταδίοις τούτου πρὸς ὀρθίαν ἀνάβασιν. Πρὸς δὲ τῇ ἐρυμνότητι καὶ διώρυξι κρυπταῖς διατέτρηται πανταχόθεν, μέχρι τῶν πεδίων, ταῖς μὲν ὑδρείας χάριν, ταῖς δὲ ἐξόδων λαθραίων, ὧν ἐν μιᾷ Μάριος πολιορκούμενος ἀπέθανε. Ταῖς μὲν οὖν ἄλλαις πόλεσι πλεῖστον τὸ εὐερκὲς πρὸς ἀγαθοῦ τίθεται, Πραινεστίνοις δὲ συμφορὰ γεγένηται διὰ τὰς Ῥωμαίων στάσεις, καταφεύγουσι γὰρ ἐκεῖσε οἱ νεωτερίσαντες, ἐκπολιορκηθεῖσι δὲ, πρὸς τῇ κακώσει τῆς πόλεως καὶ τὴν χώραν ἀπαλλοτριοῦσθαι συμβαίνει, τῆς αἰτίας μεταφερομένης ἐπὶ τοὺς ἀναιτίους. Tanta hujus urbis antiquitas est, ut 1500 amplius annis ante natum Christum condita fuerit. Hinc etiam inter alias prisci Latii populos connumerata fuit. Liv. lib. 2. *Præneste ab Latinis ad Romanos descivit.* Amplam tenuisse ditionem, patet ex ejusdem Livii lib. 6. *Octo præterea opida erant sub ditione Prænestinorum. Ad ea circumlatum bellum.* Coloniam postea factam Romanorum ex Ciceronis Catilinariâ primâ patet: *Quid cum te Præneste*, inquit, *occupaturum nocturno impetu esse confideres; sensistine, illam coloniam meo jussu, meis præsidiis, custodiis, vigiliisque esse munitam?* Sed municipium etiam fuisse, testantur lapides antiqui; tum Florus atque Festus: quorum ille lib. 3. cap. 21. quod est de bello Civili Mariano: *Positis singulorum hominum fere pœnis, municipia Italiæ splendidissima sub hastâ venierunt, Spoletium, Interamnium,*

omnium, Præneste Florentia. Ut vero Florus inter splendidissimas Italiæ urbes Præneste computat, ita Appianus Civil. 1. inter opulentissimas; eandem cum Floro historiam narrans de bello Mariano: Πραινεστὸν, inquit, ἀθρόαις πολυχρήματον ἐν τοῖς μάλιστα τότε οὖσαν, ... καὶ Πραινεστὸς εἷλεν. At nihil penè æquè celebre fuit Præneste, ac *Fortunæ Primigeniæ* in innumeris fere lapidibus cognominatæ templum. Unde Statius 4. Sylv. 4. *sacram* vocat. Et Silius lib. 8.

——— *Sacrisq; dicatum*
Fortunæ Præneste jugis. ———

Lucanus: ——— *Vidit Fortuna colonos*
Prænestina, suos cunctas simul ense recisos.

Vide Cluver. Ital. Ant. l. 3. p. 933.

Præpesinthus, vel *Prepesinthus*, ins. maris Ægæi, una Sporadum, à Melo parum distans in Austrum, *Arzentara* Nigro. Strabo dicam scribit Artemidoro, quòd *Prepesinthum*, *Gyarum* & *Oliarum* Cycladibus accenseat; Tamen de *Gyaro* Varro & Hyginus, & de *Oliaro* Plinius, Stephanusque idem sentiunt. De *Prepesintho* præter Geographos, eosque paucissimos, non mem. ullus veterum, quod quidem sciam. Nempe propter saxa, aut arenas deserta fuit insula; sed propter saxa potius, ut suspicatur Bochartus. Nam *Prepesinthum* dici putat pro *Tretesintho*, quomodo πίσυρες pro τέσσαρες, quasi *saxosam* dixeris. Syris enim & Phœnicibus טרשא *tarsa*, & primâ geminatâ טרשיא *tarsisa*, *saxum* aut *rupem* sonat.

Præsens, Cos. cum Rufino, an. U. C. 905. Alius Cos. cum Albino, an. 998.

Præsidium, op. Angliæ in com. Warwicensi, Coventriæ urbi finitimum. *Warwick* Camdeno.

Præsidius, Cos. cum Afterio, an. U. C. 1247.

Prætius, urbs Mysiæ maj. in mediterraneis.

Præstes, Minerva, quòd *præiret*, & se veluti ducem homini exhiberet. Dicebatur etiam *Astes*, quia *astat* viro bono, laterique ejus hæret comes fidelis. Macrob. Capella. Festus.

Præsus, urbs Cretæ. Steph.

Prætetia, parva reg. non procul ab Adriâ.

Prætextatus, Cos. cum Attico, an. U. C. 994.

Prætides, corruptè pro *Prætides*.

Prætor, variæ de hoc authorum sententiæ. Sunt enim qui hoc nomine primum appellatos consules dicunt, atque ita à *Præeundo* deductum *Prætoris* nomen. Sed n. distinguere hunc à Coss. videntur 12. Tab. leges apud Cicer. lib. 3. de Legg. *Regio imperio duo sunto, iique præeundo, judicando, consulendo, Prætores, Judices, Consules appellantor. Militiæ summum jus habento, nemini parento*, &c. Ita Juvenal. Sat. 10. vers. 36. *Prætorem* vocat, quem mox vers. 41. *Consulem* dixit. Quem locum interpretes aliò trahunt, quàm debebat, uti notat Faber. Prætores autem exercitus esse duces, inque bello præire solitos patet ex Cicerone, Cæsare, Gellio, Macrobio, Asconio Padiano; quin sæpe gestum ab iis bellum. Etenim sub M. Thermo Prætore prima fecit stipendia Cæsar. Ejusdem dignitatis vir M. Acilius triumphavit de rege Antiocho, & victis Ætolis. Missus in Hisp Scipio Africanus Prætor an. ætatis 25. ut & Sempron. Gracchus Prætor Galliam domuisse legitur. Græci quoque ut plurimum *Prætorem* στρατηγὸν, i. e. *belli ducem* interpretantur. Licuit ergo illis auctoritatem exercere suam in castris. Sed, an præsente Consule? Major hujus & auctoritas & potestas fuit; Itaque id non ita liberum, aut concessum fuit eo præsente. Alii volunt, Veteres omnem magistratum, cui pareret exercitus, appellasse Prætorem. Hinc tabernaculum ducis dici *Prætorium*, quod στρατήγιον Josepho dicitur lib. 3. Ἁλώσ. Hinc esse nomen *porta prætoria* in castris, & *præfectum prætorio* constitutum sub Principibus, sicut Arcadius & Pomponius tradiderunt, datâ illi pleniore licentiâ ad publicæ disciplina emendationem Utcunque, à *præeundo*, seu jure, seu exercitu, nomen eum arcessere volunt. Pomponius autem & Fenestella à *præssendo* deducunt. Primus Prætor fuit Sp. Furius Camillus, M. fil. qui quoniam jus dicebat urbanis, appellatus est *Prætor urbanus*. Penes hunc adeo erat omnis publici privatique juris potestas, ut & novum jus condere posset, & abrogare vetus. Cum enim Coss. occuparentur finitimis bellis, & proinde qui jus diceret in civitate non esset, Prætor creatus est, qui jus redderet, donec illi abessent, bello distenti, teste Livio, etsi Fenestella referat causam creationis, in diuturna certamina patrum. Cum enim alterum Consulum ex plebe creari concessissent, simul obtinuerunt, ut & unicus magistratus crearetur ex patribus, qui quòd populum præiret, Varroni *Prætor* dictus est. Apud Ciceronem, ubi supra, audit hic *juris disceptator*, item *juris civilis custos*; cui quoque tantum honoris est attributum, ut *jus* ejus *Honorarium* appellaretur. Annis vero aliquot elapsis, propter peregrinorum turbam in urb. confluentium, additus illi fuit alter Prætor, *Peregrinus* dictus, idque factum an. U. C. fere 12 supra quingentesimum. Utriusque autem potestas adeo parerat, ut alter alterius decreto intercederet, si quis appellasset, teste Asconio in 3. Verrinam. Quanquam dignitas Urbani fuerat major, qui & propterea dictus est *Major*, ut Peregrinus *Minor*. Aucto tandem magis & magis imperio, auctus simul fuit Prætorum numerus, usque ad octodecim, teste Fenestellâ. Nam 4. adjecit Cor. Sylla. Inde 16. esse voluit Augustus, atque his Claudius adjecit duos. Imo captâ & occupatâ tandem Sardiniâ, totidem fuot creati Prætores, quot provinciæ in ditionem pervenerant. Insignia & ornamenta Prætorum fuerunt 6. lictores, cum totidem securibus (quamvis Paulus Æmilius 12. habuisse dicatur) Prætexta, sella curulis, hasta jurisdictionis signum, gladius quæstionum, denique albi equi *niveique ad frena Quirites*, uti loquitur Juvenalis. Magistratus tamen ejus tantum unus erat, ut & edicta ab eo proposita. Vide Lazium lib. sec. Comment. de Rep. Rom. ubi eorum sedes, ornamenta, Insignia, ministeria, familiæ, satellites fusissimè ex Romanis historicis describuntur.

Prætoria Augusta, urbs Daciæ, vulgò *Brassow*. Latinè *Corona* & *Stephanopolis*.

Prætorium, Pannoniæ sup. urbs. Ptol. Simlerus putat ab Antonino *Prætorium Latum vicorum* dici, & hodie *Pridanich* nominari, auctore Moletio.

Prætorium, circa Armeniam min. op. Anton.

Prætorium, Angliæ op. *Caventrie* Talboto. *Patrington* vero Camdeno in agro Eboracensi.

Prætutium, op Piceni. Ptol. Sil. lib. 15.

Tum quæ vitiferas domitat Prætutia pubes
Læta laboris agros. ———

Praga, urbs Germ. amplissima, Bohemiæ regia, & archiep. à Clem. 6. Pont. Max. metropolis effecta. Vide *Marobudum*. *Casturgis* Ptolemæo. Eam aggere atque muro Primislaus tertius Bohemiorum dux, elnxit, & ab ejus uxore Libussâ, à *limine*, quod Bohemicè *Praga*, loditum urbi nomen. Tres in partes dividitur, parvam, veterem, ac novam. Parva sinistrum latus Mulaviæ flu. occupat, colleque conjungitur, in quo sita est regia. Vetus in plano jacet, universa magnificis operibus adornata. Jungitur minori lapideo ponte 24. arcuum. Æn. Sylvius.

Pramnium vinum, Athen. lib. 1. Ἔστι δὲ Ἰκάρῳ πετρὰ Σῆμος, Πράμνιον καλεῖται, καὶ παρ' αὐτῇ ἱερὸν μέγα, ἀφ' οὗ τὸν Πράμνιον οἶνον, ὃν καὶ φαρμακίτην τινὲς καλοῦσιν. Δίδυμος δὲ Πράμνιον φησὶ οἶνον, ἀπὸ Πραμνίας ἀμπέλου ὅτω καλουμένης. Οἱ δὲ ἰδίως τὸν μέλανα. Ἔστι δὲ ἐν τῇ Λυδίᾳ καὶ περὶ Σμυρναίων Πράμνιον, ὅπου καὶ Πραμνείου ἱερόν. Οἱ δὲ Πράμνιον τὸ μέσον, ἐπεὶ οἱ ἀγροῖκοι Πράμνιον.

Præs, urbs Perrhæbiæ Steph.

Prasiæ, vicus Athenis in Pandionide tribu. Est etiam opidulum Laconicæ: Incola utriusque *Prasius*. Steph.

Prasias, palus in quâ Pæones habitant prope Obelum montem.

Prasii, Indiæ populi. Plinius 6. 18. *Sed omnium in Indiâ prope, non modo in hoc tractu, potentiam, claritatemq; antecedunt Prasii, amplissimâ urbe, ditissimaque Palibothra.* Stephano Indiæ populus, qui contra Bacchum militavit.

Prasinus, equus Commodi, cui mortuo sepulchrum in Vaticano sumptuosissimum fecit princeps, sicut olim Bucephalo suo fecit Alexander. Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 14.

cap. 14. De *Prasinâ* agitatorum *factione*, vide Sueton. in Nerone cap. 22. ibique Torrentium.

Prasin, promunt. juxta mare Rubrum. Steph.

Praspenus, vide *Praaspa*.

Prassabi, gens Thesprotica. Steph.

Prassum, *Prasum*, Ptol. & Steph. Æthiop. inter. promuntorium.

Prastilus, urbs Macedoniæ, aliàs *Crastillus*. Steph.

Prasum, Cretæ op. merid. versus.

Prasutagus, Icenorum rex qui Neronem cum filiabus suis fecit hæredem.

Pratitæ, qui & *Paredoni*, pop. circa Hyrcanum mare ad Portas Caspias. Plin.

Praxaspes, nobilis Persa, qui Smerdim Cambysæ fratrem jussu regis occidit. Herod. lib. 3.

Praxeas, hæreticus Asiaticus, qui plures negabat personas in Trinitate: sed eundem patrem & creasse omnia, & in cruce pependisse: quòd (ut dicebat) communicata pluribus monarchia autoritatem principatûs minuat. Hujus argumentis respondebat Tertullianus.

Praxidice, nympha ex Tremilo filium habuit Cragum, qui Lyciæ monti nomen dedit. Steph. Suidas in Πραξιδίκη. Διονύσιος δὲ, ἐν κτίσεσιν, Ὠγύγου (φησι) θυγατέρες, Ἀλαλκομένειαν, Θελξίνοιαν, Αὐλίδα, ἃς ὕστερον Πραξιδίκας ὀνομασθῆναι. Earum ædem & jusjurandum in eâdem fieri solitum, apud Haliartios fuisse, refert Pausanias in Bœoticis: Ἁλιαρτίοις δὲ ἔστιν ἐν ὑπαίθρῳ θεῶν ἱερὸν, ἃς Πραξιδίκας καλοῦσιν. Ἐνταῦθα ὀμνύουσι μὲν, ποιοῦνται δ' οὐκ ἐπιδρομὸν τὸν ὅρκον. Harum una, Tremilo nupta: à quâ Lycia *Tremila* dicta Panyasis apud Steph. in Τρεμίλη.

> Ἔνθα δ' ἔναιε μέγας Τρέμιλος, καὶ ἔγημε θύγατρα
> Νύμφην Ὠγυγίην, ἣν Πραξιδίκην καλέουσι.

Eximie autem ex his culta, ut videtur, Alalcomenia; quia nempe ipsa Minervam, deam Athenis tutelarem, educasset. Itaque per excellentiam hæc simpliciter Πραξιδίκη dicta fuerit; creditaque dicta ac facta ad finem perducere. Hesychius. Πραξιδίκη· δαίμονά τινα φασὶ τὴν τὰ τέλη ἐπιτιθεῖσαν τοῖς τε λεγομένοις, καὶ πραττομένοις. Inde est quod Menelaus, capto Ilio domum redux, quasi opere perfecto, simulacrum dedicaverit. Pausanius in Laconicis: Μενέλαος δὲ Ἴλιον ἑλὼν, καὶ ἔτεσιν ὕστερον ὀκτὼ μετὰ Τροίας πόρθησιν, οἴκαδε ἀνασωθεὶς, ἄγαλμα θεᾶς Πραξιδίκας ἱδρύσατο. Erat vero simulacrum ejus nihil, præter caput: namque hoc solum dedicabant. Suidas. Πραξιδίκη, θεὸς, ἧς κεφαλὴν μόνον ἱδρύοντο. Et ut simulacra ejus nihil nisi caput erant, ita quoque capita tantum victimarum immolabant Hesychius ubi supra. Διὸ καὶ τὰ ἀγάλματα κεφαλὰς γίνεσθαι, καὶ τὰ θύματα ὁμοίως. Ita locum illum legit Meursius; non καὶ τὰ θαύματα. Ejus quoque sacra commemorat Orpheus in Argonauticis.

> Ὄργια Πραξιδίκης. ———

Praxilla, Sicyone poetria, quæ in suis cantionibus Adonidem inducit ab inferis interrogatum, quid apud superos reliquerit, respondere, *Solem*, *cucumeres*, & *mala*. Quod cum vehementer insulsum videretur, cucumeres & mala cum sole componere, abiit in Proverb. *Stupidior Praxilla Adonide*.

Praxilus, urbs Macedoniæ. Gentile *Praxilius*. Steph.

Praxion, res Megaricas condidit, teste Suidâ, & Aristophanis Scholiaste.

Praxiphanes, historicus citatur Marcellino in vitâ Thucydidis. Meminit & Laertius in Platone.

Praxiteles, marmoris sculpendi insignis artifex, duplici præcipuè Venere nobilitatus, Gnidiâ & Coâ, quæ ob artis præstantiam, magnam mortalium vim in eas insulas ad sui spectaculum allexerunt. Sed Gnidia vesano amore juvenis cujusdam insignis, qui delituit in templo, simulachroque cohæsit; tum Nicomedis æstimatione regis, grandi Gnidiorum ære alieno permutare eam conantis. Natus est in extremâ Italiæ orâ, quam Magnam Græciam olim vocabant, deinde ob artis excellentiam civitate Romanâ donabatur; quam plurimis etiam egregiis signis ornavit. Scripsit, (teste Varrone) 5. volumina nobilium operum in toto orbe. Ejus Romæ opera, Triptolemus, Flora, Ceres in hortis Servilianis, Boni Eventûs, & Bonæ Fortunæ simulacra in Capitolio: item & Mænades, & quas Thyadas vocant & Caryatidas, & Sileni in Asinii Pollionis monumentis, & Apollo & Neptunus. Plin. 36. 5. Claruit autem potissimum candido marmore, quod ab insulæ nomine in quâ effodiebatur, Parium dicitur. Prop. l. 3. eleg. 2. *Praxitelem Parius vindicat arte lapis.*
In Catalectis: *Nec me Praxiteles Scopasve fecit.* Vide Anthol. lib. 4. de ejus Venere. Hic cum Satyrum ex Pario marmore, & Cupidinem ex Pentelico lapide summâ industriâ elaborasset, Phrynen meretricem insigneque scortum amore deperiisse fertur: à quâ interrogatus, Quodnam opus haberet formosissimum? Tacuit ipse, spondens autem ei quod eligeret se daturum. Technâ vero quâdam Phrynes servus accurrit, Officinam Praxitelis ardere nuntians. Intentus itaque Praxiteles, impendio resistere sperans, foras repente sese proripuit, inquiens; *Nihil misero mihi ex laboribus superest, si Satyrus & Cupido conflagrarint.* At Phryne; *Ne festines*, inquit, *calliditate tantum meâ circumventus es.* Tali itaque astutiâ Cupidinis simulachrum Phryne à Praxitele dono accepit. Id autem eâ mortuâ, à Thespiensibus octingentis auri minis comparatum Caius Cæsar Romam advexit, quod postea à Claudio Imp. remissum, Nero denuo abstraxit. Athen. lib. 12. Theocriti Schol. Idyll. 5. ait duos fuisse Πραξιτέλεις, ὁ μὲν ἀρχαιότερος, ἀνδριαντοποιὸς, ὁ δὲ νεώτερος ἀγαλματοποιός· ὅτερος δὲ ὢν ἐπὶ Δημητρίου τοῦ βασιλέως. Hinc *Praxitelius* Cic de Divinat. *In omni marmore non necesse est inesse Praxitelia capita.*

Preciani, pop. Aquitaniæ, proximi Bigerrionibus & Hisp. citeriori. *Bear* hodie, aut *Basmne*. *Precium* autem Vigenereo, annot. in Cæsarem.

Precias, Etruriæ lacus. Aliis *Prelius*. Ejus mem. Cic. Orat. pro Mil. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 474.

Prendavesii, pop. Daciæ, quorum op. *Perennium* Lazio.

Prespa, *Apsalum* Ptolemæo, op. Macedon. & lacus apud Achridum urb. teste Cedreno cum Curopalate.

Priasus, urbs Cretæ. Steph.

Priamus, Laomedontis filius qui, Ilio ab Hercule everso, unà cum Hesione sorore in Græciam abductus est captivus. Postea tamen auro redemptus, Ilion instauravit, simul & exornavit, regnique limites usque adeo protulit, ut non solum Trojæ, sed totius ferè Asiæ rex videtur. Felix 50. filiis pater; quorum 17. vel secundum Hom. 19. ex justâ uxore (Hecubâ sc. Cissei Thraciæ regis filiâ) cæteros ex pellicibus habuit. Nomen ei ab eventu inditum, quòd puer ab Hercule captus, auro redemptus fuisset: Πρίαμαι siquidem *emo* significat. Etymologus: Πρίαμος ἀπὸ τοῦ πρίω, τὸ πωλῶ, τῆς ὀνομασίας ταύτης ἔτυχε. Antea *Podarces* dictus fuit, teste Lycophrone. In bello Trojano videt filios suos ferè omnes ab hostibus interfectos. Tandem capto Ilio & ipse à Pyrrho Achillis filio occisus est prope aram Jovis Hercei in sanguine filii. Virg. lib. 2. Æn. Horatio *dives Priamus* dicitur Carm. lib. 1. Od. 10. quia divites aurarias, vel aurugas, sive auri venas habuit juxta Abydum. Strabo lib. 14. Ὁ δὲ Πριάμου πλοῦτος ἐκ τῶν ἐν Ἀστύροις περὶ Ἄβυδον χρυσείων μετάλλων. Ovid. l. 3. de Arte: ——— *Troja maneret*,

> *Praeceptis Priami si foret usa senis.*

Cic. l. 1. Tuscul. *Priamum totâ progenie orbatum, cum ad aram confugisset, hostilis manus interemit.* Seneca in Troade. ——— *Ille tot Regum parens*,

> *Caret sepulcro Priamus, & flammâ indiget,*
> *Ardente Trojâ.* ———

Virgil. Æn. 2.

> *Hac finis Priami fatorum: hic exitus illum*
> *Sorte tulit, Trojam incensam, & prolapsa videntem*
> *Pergama, tot quondam populis, terrisq; superbum*
> *Regnatorem Asiæ: Jacet ingens litore truncus:*
> *Avulsumq; humeris caput, & sine nomine corpus.*

Unde Manil. l. 4. ——*Priamumq; in litore truncum*
Seneca Tragœdus.

> *Sigæa premit litora truncus.*

Ennius majori ludibrio *semiassum* ait; sic enim ille in *Andromache*:

O pater,

O pater, ô patria, ô Priami domus,
Septum altisono cardine templum.
Vidi ego te adstante ope barbaricâ
Tectis cælatis, laqueatis
Auro, ebore instructum regificè;
Hæc omnia vidi inflammarier
Priamo vi vitam evitarier,
Jovis aram sanguine turparier.
Heu reliquias semiassi regis denudatis ossibus
Per terram sanie delibutam fadè divexarier.

Ejus imperium, quibus olim finibus terminaretur ex Homero Geographus ostendit in hæc verba lib. 13. Ὁ Ποιητὴς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς Ἀσιάτων τόπων, καὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Κυζικηνῶν χώρας ὑπογράφει μάλιστα τὰς Τρώας ἀρχὰς μέχρι τῶν Καίκου ποταμοῦ, διῃρημένας κατὰ δυναστείας εἰς ὀκτὼ μερίδας, ἢ ἐννέα.
Virg. —*Nec Priami regnorum eversor Achilles.*
Prop. l.2. *Et Phœbi & Priami diruta regna senis.*
Idem l.4. *Longævum ad Priami vera fuere caput.*
Quinctus Ennius:
Cum veter occubuit Priamus sub Marte Pelasgo.

Priapeia, carmen obscœnum, quod nonnulli Tibullo, alii Ovidio adscribunt.

Priaponnesus, insula in sinu Ceramico. Plin. 5. 32.

Priapus, Liberi patris & Veneris fil. quem superstitiosa antiquitas hortorum præsidem credidit, addo & portuum. Leonidas vetus poeta:
Τοῦδ' ὁ Πρίηπος ἐγὼ ναΐσκομαι ὁ λιμενίτας.
De quo vide Vossium de Idol. lib. 2. cap. 7. & Dempsterum ad Rosinum lib. 2. cap. 20. Idem & Lampsacenus dicebatur à Lampsaco non ignobili Troadis urbe ad Hellespontum sita, in quâ & natus creditur. Ferunt enim Venerem Liberi patris amore captam ei ex Indiâ redeunti obviam prodiisse, coronamque illi ex rubenti rosâ, tum primum ex sanguine suo enatâ obtulisse, eâque illum coronatum, tanquam sponsum suum sequi se jussisse. Verum cum ex illius contubitu gravidam sese & partui vicinam animadverteret, Lampsacum sese contulit, ut ibi partus tempus expectaret. Juno interim zelotypiâ exagitata, cùm se parturienti opem ferre simularet, peractâ prius incantatione, deinde & utero ejus contracto fœtum ejus cùm cæteris omnibus partibus deformem; tum prægrandi pene dehonestatum reddidit. Quem cum mater recens natum vidisset, pudore affecta pro neglecto habuit, Lampsacique reliquit. Verum cum postea adultus Lampsacenis mulieribus nimium gratus esset, à civibus ejectum ferunt. Ob quam rem, quum nescio quo malo postea premerentur, templa ei & sacra constituerunt, factusque etiam hortorum Deus est. Immolabant ei asinum, quòd cum olim in festo Magnæ matris, ad quod omnes Dii convenerant, epulisque satiati noctem lusibus ducebant, Lotidi nymphæ, sive, ut aliis placet, Vestæ humi dormienti vim inferre conaretur, intempestivo asini, quo Silenus vehebatur, clamore excitata Virgo, manu eum rejecerit, magno omnium, qui aderant, risu. Ovid. 1. Fast. Hyginus vero tradit ob id Lampsacenos asinum ei immolare consuevisse, quòd ab eo cum de magnitudine pudendi certarent, superatus videretur. Vide Diod. l. 5. Cæterum Priapus recens est Deus, & ab Hesiodo ignoratus. Fulgentius inter Semones collocat, & cœlo receptum nondum esse perhibet, propter tenuitatem meritorum. Athenæus ait esse Dionysium lib. 1. Τιμᾶται παρὰ Λαμψακηνοῖς ὁ Πρίαπος, ὁ αὐτὸς ὢν τῷ Διονύσῳ, ἐξ ἐπιθέτου καλούμενος οὕτως, ὡς Θρίαμβος καὶ Διθύραμβος. Gyraldus tantum Bacchi comitem esse tradit. Priapus (ut ait Theocriti Schol. in Idyll. a) παρ' ἐνίοις ὁ αὐτὸς ἐστὶ τῷ Διονύσῳ, ἐκ τῆς ἐτυμολογίας τοῦ φαίνεσθαι. Ἐστὶ γὰρ ὁ Βρομίος, διὰ τὰς ἐν ταῖς Βακχείαις καὶ μέθαις, ἐμβολάς. ὁ Πρίαπος ὁ περιβόητος τὸ αἰδοῖον. Virgil Eclog. 7.
Sinum lactis, & hæc tibi liba Priape quotannis
Expectare sat est; custos es pauperis horti.
Idem Georg. 4.
Et custos furum atque avium cum falce salignâ
Hellespontiaci servet tutela Priapi.
Horat. *Olim truncus eram ficulnus, inutile lignum;*
Cum faber incertus scamnum, faceretne Priapum,
Maluit esse Deum. Deus inde ego furum aviumque
Maxima formido ———
Tibullus lib. 1. eleg. 1.
Pomosisque ruber custos ponatur in hortis,
Terreat ut sævas falce Priapus aves.
Vide Mart. 6. 49. & 8. 40.

Priapus & *Priapum*, *Caspi*, teste Nigro, urbs Mysiæ Asianæ ad Hellespontum marit. cum flu. cognomine. Pario & Lampsaco finitima, Plinius insulam sic vocat circa Joniam, & *Priapis*, reg. seu tractus.

Priene, *Palathia*, teste Nigro, urbs Joniæ maritima in Cariæ confin. quæ & *Cadme* Straboni dicta. Inter hanc & Miletum Mæander fluvium in mare excurrit. Dionysius.
Μαιάνδρου λοξαῖσιν ἑλιξάμενον εἰς ἅλα δίνης,
Μιλήτου τε μέσηγυ καὶ εὐρυχόροιο Πριήνης.
Solinus cap. 43. ubi de Mæandro: *Præcipitatur in sinum qui Miletum dividit & Prienen.* Hanc urbem vero nihil magis nobilitavit quam *Panionia* ibi celebrata, & Bias ibi natus, unus è septem sapientibus habitus. Inde *Prienensis justitia* Proverb. de integerrimo judicio, apud Geographum lib. 14. quòd Bias justissimus fuerit.

Prillapum, urbs Macedon. in Albaniâ reg. quæ Castaldo *Albanopolis* Ptolemæi diei videtur. Glycas.

Prille, *Aprilis* Antonino flu. & lacus Hetruriæ apud oram litoream: fluvius *Bruno*, lacus vero *Lago di Castiglione* ab opidulo proximo ex tab. recent. dicitur.

Prima Justiniana, vulgò *L'Ochrida*, urbs archiep. Macedoniæ. A Iustiniano Imp. dicta, quæ prius *Achrides* vocabatur. Niceph 17. 28.

Primis, vel *Primmis* Plinio, *Premnis* Straboni urbs Æthiopiæ sub Ægypto apud Meroen inf. gemina, magna & parva Ptol.

Primus, Episcopus Alexandrinus, An. Dom. 110.

Prinassus, urbs Cariæ. Steph.

Priola, urbs prope Heracleam.

Priscus, adjutor Pauli. Rom. 16.

Prisca, & Maximilla, 2 mulieres Pseudoprophetissæ, & Montani hæretici meretrices. Euseb. 5. 16.

Priscianus Cæsariensis, claruit Athenis tempore Justiniani Imp. Scripsit de arte Grammaticâ ad Julianum cons. ad Chosroën vero Persarum regem, lib. de naturalibus quæstionibus. Convertit in Latinum sermonem Dionysii de situ Orbis carmina. Sunt qui scribunt hunc ab initio Christianum, deinde fidei desertorem fuisse. Volater.

Priscilla, uxor Aquilæ Pontici. Act. 18.

Priscinus, Consul, an. U. C. 845.

Priscus Helvidius, sub Nerone Quæstor Achaiam administravit, quæstoriusque adhuc à Pæto Thraseâ gener adscitus, à cujus moribus nihil æquè ac libertatem hausit, opum contemptor, recti pervicax, constans adversus metus, de quo Juvenalis.
Quale coronati Thrasea, Helvidiusq; bibebant
Brutorum & Cassi natalibus. ———
Erant, quibus appetentior famæ videretur; quinetiam sapientibus, cupido gloriæ novissima exuitur. Tacitus. Probus quoque Grammaticus: Priscus, inquit, post damnationem Thraseæ soceri sui, interdictâ sibi Italiâ, Apolloniam concessit. Sed post interfectum Neronem restitutus à Galbâ non aliter quàm liberæ civitatis statu egit. Idem postea Vespasianum in studio libertatis offendit, ut putaret (id optante Clodio) pristinum libertatis statum posse revocare; quo nomine reus, ac præter spem absolutus est.

Priscus Panites, sophista, floruit sub Theodosio Juniore, teste Suidâ, qui & auctor est, eum præter epistolas ac declamationes, etiam condidisse historiam Byzantinam, & Attalicam libris 8. Priscum Rhetorem appellat Evagrius lib. 5. cap. ult. atque ait prodidisse res post Honorium & Arcadium consecutas. Fortasse est idem *Priscus*, quem Stephanus adducit in Σάλωνα.

Priscus, venator quidam, de quo Martialis lib. 11.

Priverum, urbs Latii circa Ufentem flu. & Forum Appii. Stephano Πρίβερνος, Ptolemæo vero Πρίουερνον, Straboni Πρίβερνον. Ejus mem. Virgil. lib. 11.

Priverno

Priverno antiquâ Metabus cum excederet urbe

...l. 6. —*Levaus ab alio Priverno.*

Pop. *Privernates.* Idem Sil. lib. 8.

Sylla Ferentinor, Privernatumq; maniplos
Ducebat simul excitos. ———

Quod Setiam & Norbam op finitima infestasset, à Plautio Cons. diruta fuit, teste Livio lib. 8.

Privernus, nomen viri. Virg Æn. 9.

Prium, Ortelio ex Ptol. & Plin. flu. Arab Fel. & mons Cei insulæ: cum tamen *Prioa* apud illos legatur, sitq; mons Coi non Ceæ.

Proæresius, adolescens è Cæsareâ Cappadociæ, Antiochiam venit, permotus famâ Ulpiani dicendi magistri, apudque eum primas tulit. Cum quo parvo post tempore Athenas profectus sub Juliano sophistâ adeo pro fecit, ut primus inter auditores esset. Hephæstionem condiscipulum & amicum comitem sibi adjunxit. Accersitus inde in Galliam à Constantino Imp. apud eum in honore fuit. Romam postea petiit, ubi aliquot annos magnâ nominis famâ moratus, tandem opibus ac honoribus auctus, Athenas rediit, ubi magno exceptus applausu, extemporalem orationem habuit io Theatro. Suidas.

Proana, urbs Thessaliæ. Steph.

Proba Falconia, Romana puella, Græcis Latinisque literis eruditissima: quæ truncatos Virgilii versus ad fidem & mysteria Catholicæ fidei convertit fecitque de rebus à Christo gestis, & ejus morte, opus nobilissimum, quod *Centones* appellavit.

Proarna, urbs Meliensium. Steph.

Probalinthus, vicus in Pandionide tribu. Steph.

Probatia, flu. Bœotiæ apud Lebadeam urb. fluens, ad quem optimus calamus provenit. Theophrastus.

Probianus, Cons. cum Lenne Augusto, an. U.C. 1124.

Probianus, Cons. cum Olybrio, an. U. C. 1148.

Probus, Cons. cum Arcadio Aug. an. U. C. 1159. Alius Cons. cum Aniano Juniori, an. U. C. 1236. Tertius Cons. cum Clementino, an. U. C. 1267.

Probus, Martyr sub Genserico Gotthorum rege, an. U. C. 1439.

Probus, Imperator Rom. qui bello Sarmatico, transmisso Danubio, multa fortiter egit. Vita ejus ex Flavio Vopisco petenda est.

Probus, Berytius, Grammaticus, Romæ docuit, non tamen ut magistri personam sustineret, unum aut alterum, vel cum plurimùm tres aut quatuor pomeridianis horis admittere solebat, cubansque inter longos & vulgares sermones, legere quædam, idque perraro. Nimis parva & exigua, de minutis quibusdam quæstiunculis edidit. Reliquit autem non mediocrem sylvam observationum sermonis antiqui. Ab initio enim ad studia se contulit, postquam in militiâ diu centuriatum petiisset. Tranquillus.

Procas, rex Albanorum, pater Amulii, & Numitoris, avus Romuli & Remi. Liv. lib. 1. Virg. Æn. 6.

Proximus ille Procas Trojanæ gloria gentis.

Ovid. Met. 14.

Jamq; Palatinæ summam Proca gentis habebat,

Procerastis, op. Bithyniæ ad Bosp. Thracium è regione Byzantii, quod notiori nomine *Chalcedon* appellatur. Plin. 5. ult.

Prochone, ins. quæ aliis *Alone*. Steph.

Prochorus, nomen Diaconi. Act. 6.

Prochyta, ins. Campaniæ in sinu Puteolano, Ænariæ proxima, angusto freto discreta, cui olim juncta fuisse putatur, à Neapoli 12. m. p. distans. Stephanus falsò Siciliæ insulam facit. Virgil. Æn. 9.

Tum sonitu Prochyte alta tremit, durumq; cubile
Inarime, Jovis imperiis imposta Typhæo.

Hanc Dionysius describit lib. 1. sic dicta à *profusione*; nam quæ de Æneæ aut nutrice, aut cognatâ dicuntur, falsa sunt. Tu lege Servium, Pontanum, aliosque ad Virgilii adductum. Adi & Plinium c. 6. l. 3.

Procilius, Grammaticus, vir suis temporibus doctissimus. Cum de peregrinis regionibus loquitur, commemorat apud Memphim, in aureâ columnâ Ægyptiis literis scriptum, tunc demum Ægyptum liberam fore, cum in eam venissent Romani fasces. Lampridius.

Proclais, urbs Indiæ intra Gangem. Ptol.

Procle, urbs Lydiæ. Steph.

Procles, frater Eurysthenis, qui per totum vitæ tempus inter se dissenserunt, & mutuum inter se odium foverunt.

Procles, Carthaginensis, celebratur Pausaniæ in Messeniacis, ubi judicium ejus refert de Alex. M. & de Pyrrho; itemque in Corinthiacis, ubi ex eo historiam affert de Medusâ.

Proclidæ, Laconum familia, quæ postea *Eurytionidæ*, ut Plut. in Lycurgo: vel *Eurypontidæ*, ut Pausanias refert, dicti fuere.

Proclus, Lycius fuit, & si audimus Volaterranum l. 18. antiquior fuit Porphyrio & Jamblicho. Nam à Spartiano proditum ait, fuisse præceptorem M. Antonini, cumque ab eo ad Proconsulatum esse evectum. Proclus vero non Lycius, sed Siccensis fuit: estque inter hos 300. annorum intervallum. Sic Joannes Stoefflerus Justingensis, qui ait vixisse temporibus Trajani, quod ex eo colligit, quia discipulum habuerit Marinum Neapolitanum, quem sub Adriano ait vitam Procli scripsisse. Sed de Marini ætate fallitur. Quod liquebit si dixerim de Procli ætate. Is autem claruit, Ao Dom. 500. Ut qui Syriani fuerit discipulus, eique successit in Scholâ, uti Proclo postea successit Marinus, quem vitam magistri scripsisse diximus. Πλατωνικὸν φιλόσοφον vocat Suidas. Extant ejus libri 6. de Theologiâ Platonicâ qui Hamburgi primum prodiere, An. Dom. 1616. Item supersunt, commentarii in Timæum & libros de Rep. Scripsit quoque de Orphei, Pythagoræ, & Platonis consensu in oraculis lib. 10. aliaque, quæ Suidas commemorat. Ex quo etiam cognoscimus, quàm Christianis fuerit infestus. In eo autem ratio fugit Stoefflerum, quod putaret, Proclum vocatum *Diadocham* à gemmâ ejus nominis, quæ beryllo similis, teste Plinio. 37. 10. Διάδοχος enim appellatus est κατ᾽ ἐξοχὴν ob successionem in Scholâ Platonicâ. Vossius. Vide Joosium de Scrip. Hist. lib. 3. cap. 10.

Proclus, Malleotes patriâ, scripsit in sophismata Diogenis, & contra Epicurum.

Proclus, Naucratita, Philostrati præceptor, de quo vide Volaterranum.

Procolitia, Camdeno est *Prudhow*, castrum Northumbriæ à Novo castro 8. mill. in occid. *Calecester* propinquum.

Proconnesia, ancilla apud Plin. quæ ejusdem diei coitu alterum domino similem, alterum ejus procuratori peperit infantem.

Proconnesus, quæ & *Neuris* & *Elaphonnesus* Plin. ins. Propontidis ante Cyzicum urb. *Marmora* hodiè.

Procopias, loci nomen. Goltzius ex Hadriani nummo.

Procopius, è Cæsareâ Palæstinæ, orator & sophista; scripsit res Justiniani quas io Oriente, aut Occidente, aut Africâ per Belisarium patricium gesserat, cujus scriba & comes io cunctis expeditionibus fuit. Composuit item alterum librum, quem inscripsit Ἀνέκδοτα, i. e. *non edenda*, sive *non edita*: ubi Comœdiâ quâdam Justiniani & ejus uxoris Theodoræ vituperationem describit. Suidas. Vide Voss. de Hist. Gr.

Procopius, tyrannus Constantinopolitanus insurgens contra Valentem Principem, apud Natoliam Phrygiæ civitatem in ejus potestatem cum exercitu venit, proditus à 2. militibus, alligatusque deinde duabus per vim reflexis arboribus, discerptus est. De proditoribus etiam sumptum supplicium. Hist. Trip.

Procopius, Bithyniæ præses sub Valente Aug. imperium invasit; paulo tamen post, militibus ab eo deficientibus, capitali pœnâ affectus est. Ammian. Marcell. lib. 26.

Procris, Erechthei, Atheniensium soror Orithyiæ, Cephali uxor, quam ille certo jaculo emisso interemit, ratus feram esse. Vide *Cephalus*; & Servium in illud Virgil. Æn. 6.

His Phædram Procrinq; locis, mæstamq; Eriphylen.

Fabulam

Fabulam latè prosequitur Ovid. Met. 7. non procul à fine.

Procrustes, latro insignis in Atticâ reg. ad Cephisum fluv. habitans, qui cogebat hospites super lectum aliquem ascendere, quo si longiores fuissent, pars superaminens amputabatur: qui vero breviores, distendebantur; à quâ re etiam nomen illi inditum putant. Plutarchus in Theseo: Καὶ μικρὸν προελθὼν, Δαμάστην ὃν Ἐρμιονεῖ ἢ Πυριγδόνι ἀναγκάσας αὐτὸν τοῖς κλιντῆρσιν, ... Τυρius *Procrustes* dicebatur apud Ovid. Ep. 2. Idem Met. 7.

Viderat immitem Cephisias ora Procrustem.

Proculeius, eques Rom. Augusti amicissimus, qui pius sic erga fratres suos Scipionem & Murænam fuit, ut spoliatis bello civili patrimonium suum ex integro divideret, quod cum eis jam antea diviserat. Plutarchus in vitâ Antonii ait Antonium, paulo ante quàm expiraret, admonuisse reginam Cleopatram, ut maximè omnium, qui cum Augusto erant, Proculeio se dederet. Mortuo autem Antonio Augustum Proculeium misisse, ut curaret Cleopatram vivam in suam potestatem habere. Demum vero cum illa arrepto ense voluisset sibi mortè inserre, Proculeium ensem è manibus ademisse. Vide Theod. Marcilium in illud Horat. l. 2. Carm. Od. 2.

Vivet extento Proculeius ævo,
Notus in fratres animi paterni.

Juvenal. Sat 7.

Quis tibi Mæcenas? quis nunc erit aut Proculeius
Aut Fabius? quis Cotta iterum? quis Lentulus alter?

Proculus, cognomen ejus, qui natus sit patre peregrinante procul à patriâ.

Proculus, vir nobilis & clarus, hoc apud plebem de Romuli morte figmento usus est. Senatus finitimis bellis implicitus, consuetam annonæ largitionem plebi subtraxit: Romulus indignatus, plebi restituit, & complures ex primordiis supplicio affecit. Hi postmodum in Senatu regem minutim obtruncatum intra sinum condunt. Plebs igitur cum facibus ad curiam decursans, ab Ætio Proculo revocata est, cum ejus orarionis finem adhibuisset. Is enim primarius in civitate vir, se Romulum in monte aspexisse dixit, qui humanâ augustior formâ divinitatem affecutus erat. Plut. in Rom.

Proculus, Imperator, usque adeo libidinosus fuit, ut 100. Sarmatas virgines bello captas 11. (ut ipse gloriabatur) gravidas reddiderit. Vopiscus.

Proculus, J. C. celeberrimus temporibus Alexandri Cæsaris.

Proculus Virginius Rutilius, Conf. cum Sp. Cassio Viscellino, An. U. C. 268.

Proculus Geganius Macerinus, Conf. cum L. Menenio Lanato. An. U. C. 315.

Proculus quidam, sub Aurel. Probo Cæsare in Galliâ imperium arripuit, sed ab eo victus est.

Procuri, urbs in insulâ Taprobanâ. Ptol.

Procyon, sidus æstivum, Canis ortum præveniens, unde etiam à Latinis verbum ex verbo exprimentibus, *Antecanis* appellatur. Cic. 2. de Divin.

Antecanis Procyon Graio qui nomine fertur.

Antecanis tamen nomen videtur minus usitatum fuisse, & à Cicerone primum confictum; unde Plin. 18. 29. sidus hoc nomen Latinum habere negat, nisi quis (inquit) *Caniculam* velit appellare. Columella tamen lib. 11. cap. 2. Caniculam manifestè distinguit à Procyone, hujus ortum Idibus Juliis, illius 7. Calend. Augusti assignans: Caniculam nimirum appellans, quem nos Canem dicimus. Horat. lib. 3. Od. 29.

Jam clarus occultum Andromedæ pater
Ostendit ignem, jam Procyon furit.

Aratus eum sub Geminis locat.

Νειόθι δ᾽ αὖ Πρόκυον Διδύμοισι ὑπὸ καλὰ φαείνει.

Prodicus, Cous, Sophista, cujus quanta fuerit authoritas, ex Zeoophonte deprehendere licet; qui in Bœotiâ captus, vadem pro reditu dedit. In concilio Atheniensium magnam laudem adeptus est, quanquam voce graviore atque absonâ. Conatusq; est in eâ civitate primarios ex quaque nobili familiâ adolescentes sibi devincire, quorum hospitium usui sibi & voluptati foret. Philostratus. Suidas autem dicit eum Chium fuisse, Gorgiæ ac Democriti temporibus, librumque edidisse, qui inscribitur *Ὧραι*. in quo finxit Herculem, virtuti pariter ac voluptati congressum, utrâque hinc ad se trahente, tandem à virtute persuasum, alteram sprevisse. *Prodicus* orarionem ipsam, quæ soluta erat, primus pedibus construxit, & communes locos tractavit, ut Pythagoras. *Prodicus* quoque medicus fuit, authore Plinio, Æsculapii discipulus Selybriæ natus, qui medicinam instituit, quam *Jatralepticen* vocant.

Prodromi, venti dicuntur, qui in ortu Caniculæ, Statis anni temporibus spirare solent.

Proerna, Phthiotidis urbs. Liv. lib. 36. Strabo l. 9. Stephano *Proarna* neutro genere: Πρόαρνα, πόλις Μαλιέων, ἐν Φθίᾳ.

Prœtides, Prœti Argivorum regis filiæ, quæ cum formâ essent præstantissimâ, se Junoni aufæ sunt præferre. Quare irata Dea, talem iis immisit furorem, ut vaccas se esse arbitrarentur, & in sylvas confugerent, postea autem helleboro sanatæ à Melampode dicuntur. Virgilius in Sileno.

Prœtides implerunt falsis mugitibus agros.

Ovid. Met. lib. 15.

Clitorio quicunque sitim de fonte levarit,
Vina fugit; gaudetque meris abstemius undis.
Seu vis est in aquâ calido contraria vino;
Sive, quod indigenæ memorant, Amithaone natus
Prœtidas attonitas postquam per carmen & herbas
Eripuit furiis; purgamina mentis in illas
Misit aquas, odiumque meri permansit in illis.

Quidam, inquit de la Cerda, has Prœtidas tres faciunt, *Lysippen*, *Hipponoen*, *Cyrianassam*. Alii duas, *Elegen*, *Calenen*. Prœtus pater fuit, rex Argivorum. Matrem faciunt Sthenobœam; Homerus Antiam, Iliad. ζ. Est apud Vitruvium lib. 8. cap. 3. elegans epigramma quod inscriptum erat in lapide apud eum fontem, ubi Melampus sacrificiis purgavit rabiem filiarum Prœti. Eudoxus apud Steph. fontem hunc in Azaniâ constituit, additque Melampodem in eum ... quibus Prœtidas expiaverat; cui fonti hanc dat virtutem, uti gustantes illius aquam, nequeant deinceps vel odorem vini tolerare. Clem. lib. 7. Strom. cap. 3. adducit quibus rebus Prœtides fuerint expiatæ à furore, nimirum tædâ, scillâ, sulfure, bitumine. Adjungit Hervetus Ælianum, qui *caprino lacte*; & Plinium, qui *nigro helleboro*. Lege Politan. Miscell. cap. 50. ubi latè de Prœtidibus.

Prætus, Abantis regis Argivorum filius, de quo vide Hom. Iliad. ζ. Quomodo in saxum à Perseo mutatus fuerit, docet Ovid. Met. lib. 5.

Victor Abantiades patriis cum conjuge muros
Intrat, & immeritæ vindex ulterque parentis
Aggreditur Prœtum. Nam fratre per arma fugato
Acrisioneas Prœtus possederat arces.
Sed nec ope armorum, nec, quam male ceperat arte
Torva colubriferi superavit lumina monstri.

Progasia, Lydiæ op. Steph.

Progne, Pandionis regis Atheniensium filia, uxor Terei Thracum regis; qui cum Philomelæ, alteri Pandionis filiæ, sub prætextu visendæ sororis à patre abductæ, vim intulisset, vitiatæque linguam abscidisset: tam impotenter id tulit Progne, ut Itym, communem filium dilaceraret, patrique epulandum appoheret. Quâ re tandem cognitâ, ex pueri capite sub finem cœnæ in convivium illato, Tereus furore correptus, gladium strinxit, uxoremque jam occisurus, in hirundinem eam videt conversam; Philomelam autem in avem sui nominis; Ityn vero in Phasianum. Quinetiam ipse, dum novas hasce suorum transformationes admiratur, in upupam mutatus est. Juvenalis.

Credamus tragicis quicquid de Colchide torvâ
Dicitur & Progne. ———

Virgil. Georg. 4.

Et manibus Progne pectus signata cruentis.

Vide *Philomela*.

Promachus, Macedo, & Novelius Tricongius, taræ

 gloriæ

gloriæ inter bibacissimos fuerunt; ille enim quod quatuor ingurgitasset canthatos uno haustu ab Alexandro coronâ datus est. Hic tres vini congios prandiolo uno ebibisse commemoratur. Promachum vero triduò post vini furor enecavit. Al. ab Al. 5. 12.

Promachidas, Heracleotes historicus, citatur ab Athenæo lib. 7. Vide Voss. de Hist. Gr. pag. 408.

Promathion, Italiæ res condidit. Plutarchus in Romulo.

Promerus, regius quidam minister fuit; is Euripidem tragicum supra modum exosum habuit, delatus ab eodem aliquando nescio quo nomine apud Regem. Quare postea canes quosdam feros in poetam solvit, à quibus devoratus interiit. Vide proverbium: *Promeri canes.*

Prometheus, Japeti & Clymenes filius, teste Hesiodo in Theogoniâ.

> Κούρην δ' Ἰαπετὸς καλλίσφυρον Ὠκεανίνην
> Ἠγάγετο Κλυμένην, καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν.
> Ἣ δέ οἱ Ἄτλαντα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα,
> Τίκτε δ' ὑπερκύδαντα Μενοίτιον, ἠδὲ Προμηθέα
> Ποικίλον, αἰολόμητιν. ———

Filium habuit Deucalionem. Apollonius Argon. lib. 3.

> ——— Ἔνθα Προμηθεὺς
> Ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε Δευκαλίωνα,
> Ὃς πρῶτος ποίησε πόλεις, καὶ ἐδείματο νηοὺς
> Ἀθανάτοις. ———

Hic fertur homines primùm è luto finxisse, & universi generis hominum fuisse parens, vel potius artifex. Ovid. lib. 1. Met.

> *Sive recens tellus, seductaq; nuper ab alto*
> *Æthere cognati retinebat semina cœli:*
> *Quam satus Japeto mixtam fluvialibus undis*
> *Finxit in effigiem moderantum cuncta Deorum.*

Claudianus:

> *——Ætheriis misceat terrena Prometheus*
> *Sinceram patri mentem furatus Olympo.*
> *Namq; ferunt geminos uno de semine fratres*
> *Japetionidas generis primordia nostri*
> *Dissimili finxisse manu quoscunque Prometheus*
> *Excoluit, multumque innexuit æthera limo.*

Nam fama est Prometheum cum hominem fingeret, portiones captas è singulis elementis suo operi admiscuisse, atque pro ipsorum elementorum temperamentis non solum vires singulis corporibus addidisse, sed etiam motus animorum & mores. Qui vero etiam magis fabulosè rem aggressi sunt explicare, dixerunt, timorem leporis, astutiam vulpis, pavonis ambitionem, tigridum feritatem, leonum iracundiam, & magnitudinem animi fuisse hominibus ab ipso Prometheo injunctas: unde Horatius:

> *Fertur Prometheus addere principi*
> *Limo coactus particulam undiq;*
> *Desectam, & insani leonis*
> *Vim stomacho apposuisse nostro.*

Hujus ingenium admirata Minerva, se illi daturam promisit, quicquid apud superos esset, quod ad operis perfectionem pertineret: cumque respondisset Prometheus, conjicere se non posse, quæ apud superos essent operi suo utilia, nisi præsens singula esset intuitus, Minervæ operâ in cœlum sublatus est, ubi cum corpora omnia cœlesti igne videret animata, operi suo id utilissimum fore ratus, ferulam quam secum attulerat, rotæ Solis admovit, eaque accensa ignem detulit in terras, luteumque suum hominem eo animavit. Quod Promethei furtum ægre ferens Jupiter, Pandoræ, Epimethei uxori, pyxidem tradit ad virum perferendam, quam cum ille aperuisset, mille morborum, aliarumque calamitatum generibus genus humanum implevit, quæ omnia tradit Hesiodus. Horatius lib. 1. Od. 3.

> *Post ignem ætherea domo*
> *Subductum, macies & nova febrium*
> *Terris incubuit cohors.*———

Virgilius in Sileno.

> *Caucaseasq; refert volucres, fartamq; Promethei.*

Vide Platonem in Protagorâ. Porro hunc ignem furatus est λαθὼν Δία τερπικέραυνον, uti loquitur Hesiodus, quod cùm rescivisset Jupiter, Vulcano imperavit, ut fœminam è luto componeret, quæ cum astutissima esset, & omnibus artibus à Diis donata, vocata fuit Pandora; neque ante illam extitisse fœmineum sexum tradiderunt, uti testatur Pausanias in Atticis. Hanc fabulantur missam fuisse à Jove ad Prometheum cum omnibus malis in vasculo inclusis, quod munus cum sprevisset Prometheus, illa ad Epimetheum contendit, qui dempto vasculi operculo, omnia mala evolare sentiens, vix ultimam & in imo residentem spem occlusit, cum quâ vas illud servavit. Cum vero Prometheus Jovis munus rejecisset, quòd insidias formidaret, dicitur à Mercurio, Jovis jussu, ad Caucasum montem adductus, & in speluncâ, quæ erat apud Paropamisadas, vinctus, uti testatur Strabo lib. 15. Dicunt præterea huic additam fuisse Aquilam, Typhonis filiam, ut ait lib. 2. historiarum Pherecydes, & Echidnæ Phorbantis, quæ jecur illius assiduè renascens laniaret ac deglutiret. Apollonius l. 2.

> Καὶ δὴ Καυκασίων ὀρέων ἀνέτελλον ἐρίπναι,
> Ἠλίβατοι, τόθι γυῖα περὶ στυφελοῖσι πάγοισιν
> Ἰλλόμενος χαλκέῃσιν ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθεὺς
> Αἰετὸν ἥπατι φέρβε παλιμπετὲς ἀΐσσοντα.

Erat enim columnæ alligatus, neque ullo pacto se movere poterat: cui quantum jecinoris per diem ab aquilâ consumebatur tantundem per noctem excrescebat, ne unquam doloris materia deficeret. Hesiodus in Theogoniâ.

> Δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον
> Δεσμοῖς ἀργαλέοισι, μέσον διὰ κίον' ἐλάσσας.
> Καί οἱ ἐπ' αἰετὸν ὦρσε τανύπτερον· αὐτὰρ ὅγ' ἧπαρ
> Ἤσθιεν ἀθάνατον· τὸ δ' ἀέξετο ἶσον ἁπάντῃ
> Νυκτὸς, ὅσον πρόπαν ἦμαρ ἔδοι τανυσίπτερος ὄρνις.

Duris autem Samius scriptum reliquit, non ob ignem raptum, sed quia Palladem amaverit, Prometheum conjectum fuisse in vincula, & ita excruciatum: cujusque rei facit argumentum, quia ad montem Caucasum habitantes populi soli Jovi & Minervæ non sacrificabant, ut illius supplicii autoribus, cum eximiè colerent Herculem, qui Prometheum è vinculis liberasset. Fabulam quandam attigit Nicander in Theriacis, quæ apud antiquos circumferebatur, quòd ingrati homines, ad quos ignem Prometheus detulerat, furtum Promethei Jovi indicarunt, pro quâ accusatione præmium perpetuam juventutem à Jove impetrarunt. Hanc igitur quùm suo asello clitellario imposuissent redeuntes, asinusque gravi siti in itinere laboraret, ad fontem quendam pervenit, ubi serpens, ne ad aquam accederet prohibuit, nisi prius pacto precio. Tum vero pactus est asinus se, quodcunque haberet esse daturum, ne siti periret. Inde senectutem exuunt quot annis serpentes, ac fiunt juvenes. Verba Nicandri sic se habent.

> Ὠγύγιος δ' ἄρα μῦθος ἐν αἰζηοῖσι φορεῖται.
> Ὡς ὁπότ' οὐρανὸν ἔσχε Κρόνου πρεσβίστατον αἷμα,
> Νειμάμενος κασίεσσιν ἑκὰς μεγακυδέας ἀρχὰς
> Ἰδμοσύνῃ, νεότητα γέρας θνητοῖσιν ὄπασσε
> Κυδαίνων, δὴ γάρ ῥα πυρὸς ληίστορ' ἔνιπτον
> Ἄφρονες, οὐ μὲν τῆς γε κακοφραδίης ἀπόναντο.
> Νωθεῖ γὰρ κάμνοντες ἀμορβεύοντο λεπάργῳ
> Δῶρα, πολυσκαρθμὸς δὲ κεκαυμένος αὐχένα δίψῃ
> Ῥοίζει, γωλειοῖσι δ' ἰδὼν ὁλκήρεα θῆρα
> Οὐλοὸν, ἐλλιτάνευε κακῇ ἐπαλαλκέμεν ἄτῃ
> Σαίνων, αὐτὰρ ὁ βρῖθος, ὃ δή ῥ' ἀνεδέξατο νώτοις
> Ἤτεεν ἄφρονα δῶρον, ὁ δ' οὐκ ἀπανήνατο χρειῷ.

Menander vero suavissimus poeta merito torqueri Prometheum inquit, non quia ignem, sed quia multo gravius malum, fœminam sc. invenerit:

> Εἶτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον
> Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις,
> Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπὰς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἓν
> Ἀγαθὸν; ὃ μισεῖν οἶμαι ἅπαντας τοὺς θεούς.
> Γυναῖκας ἔπλασ' ὦ πολυτίμητοι θεοί,
> Γένος ἀναγές. ———

Vide Hyginum & Lucianum in *Prometheo*. Fuit autem vir prudentissimus, qui astronomiam primus Assyriis indicavit, & rationem fulminum deprehendit; quamobrem

obrem ignem cœlestem Jovi suffuratus, & in Caucaso ad saxum religatus fingitur. Hunc inter Deos recenset Catullus in Argon.

Post hunc consequitur solerti corde Prometheus ;
Extenuata gerens veteris vestigia pœnæ ;
Quam quondam, silici restrictus membra catenâ,
Persolvit pendens in verticibus præruptis.

Unde συγγενῆ θεῶν eum vocat Æschylus, & πυρφόρον θεὸν Sophocles in Oedip. Colon. Prop. lib. 2. el. 1.

Idem Caucaseâ solvet de rupe Promethei
Brachia, & è medio pectore pellet avem.

Mart. epigr. 7. lib. Spectaculorum.

Qualiter in Scythicâ religatus rupe Prometheus
Assiduam nimio pectore pavit avem.

Claudianus. —*Hic volucrem vivo sub pectore pascit*
Infelix Scythicâ fixus convalle Prometheus.

Inde *Prometheus*. Prop. lib. 1. eleg. 12.

———— *An qua*
Lecta Prometheis dividit herba jugis.

Ovid. lib. 2. Amor.

Quæque Prometheo saxa cruore madent.

Ausonius in Monosyllabis.

Unde Prometheo de corpore sanguineus ros
Aspergit cautes, & dira aconita creat cos.

E Caucaso enim legebantur à veneficis herbæ ad incantationes. Seneca in Medeâ.

Congerit in unum frugis infaustæ mala,
Quaecunque generat niveus saxis Eryx,
Quæ fert opertis hyeme perpetuâ jugis
Sparsus cruore Caucasus Promethei.

Nomen habet *Prometheus* ἀπὸ τῆς προμηθείας, i.e. *à providentia*. Unde Hesiodo, ἀγκυλομήτης, αἰολόμητις, ποικιλόβουλος, & πολυΐδρις dicitur. Μητιόεντα eum vocat Q. Calaber. Πολυμήτης ab Oppiano vocatur, αἰπυμήτης & συνετὸς ab Æschylo. *Callidum* eum vocat Horat. lib. 2. Carm.

———— *Nec callidum Promethea*
Revexit auro captus. ————

Unde Catullus, ut supra.

———— *Solerti corde Prometheus.*

Cæterùm in Historiâ veteri aliquantisper versatis (inquit Cæsius) haud adeo operosum erit distinguere, quid poeticâ, & quid historicâ fide à poetis de Prometheo sit dictum. *Non enim res ipsas gestas finxerunt poetæ*, ut loquitur Lactantius lib. 1. de Falsâ Relig. cap. 2. *sed rebus gestis addiderunt quendam colorem*. Et hoc detracto, & quasi decoloratâ tabulâ, nuda nobis apparebit historiæ veritas. Apud Herodorum legere est in eo libro, quem composuit de vinculis Promethei ; quòd Scythia fluvio Aquilâ inundatâ, Prometheus Scytharum rex populis sibi subjectis res victui necessarias non suppeditare potuerit, atque eâ de causâ à Scythis in vincula conjectus sit. Quem tamen haud ita longè post Hercules in illas veniens regiones, à vinculis liberaverit, fluvio Aquilâ in Oceanum ducto. Agroetas quoque Rerum Scythicarum lib. 13. eadem ferè scripsit. Verum uterque non nudam, & sicuti gesta erat, sed adhuc fabulis & commentis quibusdam contaminatam recitant historiam. Audiamus igitur Polycharmum in Rebus Lyciis, & Diodorum Siculum ; qui scribunt, Nilum Ægypti flu. aliquando, Sirio exorto, adeo intumuisse, ut, aggeribus ruptis, Ægyptum aquâ obruerit ; imprimis autem illam partem cui cum imperio præfuerit Prometheus : Et hunc fluvium, sive potius alveum Nili, ob aquæ violentiam & celeritatem (unde etiam viscera Promethei exedisse fabulantur) postea *Aquilam* esse nuncupatum. Herculem autem obturatis, quibus irruperat, locis, eum intra ripas coercuisse, & sic Prometheum liberasse. Videtur *Magog* esse Prometheus, inquit Vir doctissimus in Phaleg. 1. Quia ut Japheti fil. Magog, ita Prometheus Japeti. 2. Et Caucaso Prometheus affixus fuisse fingitur, quia vel ipse, vel gens Scytharum ab illo oriunda in Caucaso sedes fixit. 3. Et ignem è cœlo in terram detulisse, quia metallis omnigenis in Soanis, Colchide & Iberia effossis, artem metalla igne excoquendi aut invenit, aut à Tubalcaino inventam restituit. Id non latuit Æschylum, poetam vetustissimum, qui Prometheum inducit ita loquentem.

Χαλκὸν, σίδηρον, ἄργυρον, χρυσόν τε τίς
Φήσειεν ἂν πάροιθεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ ;

4. Et tota fabula de Promethei corde vel hepate, quod ab aquilâ corrosum contabescit, videtur nati nomine *Magog* ; quod ab Ebræo מוג *mug*, vel מגג *magag*, cujus Hithpael התמגג *hithmaggeg*, quod de animâ & corde usurpatum, *dissolvi*, & *contabescere* significat, atque *animo frangi* & *cruciari*.

Promona, Liburnorum urbs. Appianus.

Promuntorium Minervæ, sic appellatur promunt. extremum Campaniæ illam à Picentinis dividens, quod *Athenæum* Strab. Ptol. & aliis Græcis dicitur, apud Massam urb. contra Capreas insulam, inde ad 4. m. p. quot à Surrento, à Neapoli vero ad 30. recedens. Ovid. lib. 15. Met.

Inde legit Capreas promuntoriumque Minervæ.

Pronastæ, antiqui pop. Bœotiæ. Steph.

Pronectus, inter opida quæ Phœnices in Bithyniâ condiderunt, inquit Bochartus, *Pronecti* fit mentio. Stephanus. Πρόνεκτος, πόλις Βιθυνίας, πλησίον τῆς Δρεπάνης, ἣν ἔκτισαν οἱ Φοίνικες. *Drepane* autem, aliis *Drepanum*, & *Hellenopolis* erat ad Nicomediæ sinum ut à Nicephoro describitur. Ibidem igitur Pronectus : quod & alii testantur, quibus *Prænetum*, vel *Prenetum* dicitur. Socrates lib. 6. cap. 16. Καταλαμβάνει αὐτὸν ἐν Πραινέτῳ, ἐμπόριον γὰρ τοῦτο καταντικρὺ τῆς Νικομηδείας κείμενον. Πρόνετον, vel Πραίνετον habent Cedrenus & Constitutiones Pontificiæ Impp. Orientalium. Et Antholog. lib. 1. cap. 19. epigramma habetur Εἰς λουτρὸν ἐν Πραινέτῳ. Factum videtur nomen ex Syro בירנתא *biranta*, vel *birneta*, quod pro castro vel palatio passim occurrit in Paraphrastis. Sed & Ebraicè בירניות *birnaiot* sunt *arces*, aut *castella*. 2 Par. 17. 12.

Pronomus, tibicen quidam, cujus prolixa barba gestamine non admodum apposita professioni, abiit in proverbium : *Pronomi barba*.

Pronus, Cephalleniæ inf. castellum. Polyb. lib. 5. Populi *Pronti* Lycophroni.

Propala, urbs Siciliæ. Steph.

Propertius, Elegiacorum poetarum omnium facilè princeps, ex Mevaniâ op. Umbriæ oriundus. Quidam scribunt ejus patrem Equestri dignitate ornatum, ac Triumvirali potestate fuisse, tum inter eos connumeratum, qui L. Antonium secuti Perusiâ captâ ex Octavii Cæsaris authoritate, ad aram Julii perducti, ibi occisi fuerunt. Illud omnino constat hunc Propertium magnâ ex parte amissis bonis Romam se recepisse, quum patrem adhuc in tenerâ ætate amisisset ; ubi propter ingenium statim amatus est à Corn. Gallo, & Mæcenate. Elegiarum 4. libros edidit. Hostiam puellam affectu dilexit incredibili, quam ficto nomine Cynthiam appellavit. In suis operibus secutus est Callimachum, & Philetam Græcos ; unde & se *Romanum* vocat *Callimachum*. De quo sic Jul. Scaliger : *Propertius facilis, candidus, verè elegiacus, tersior tamen quam existimatus est à criticis : nam & amat quadam quæ minimè sunt vulgaria*. *Propertium*, inquit Lipsius, *qui non amat, eum profectò Musæ non amant*. *Lepidissimum & nitidissimum poetam* eum vocat eruditissimus Turnebus lib. 8. Advers. cap. 2. Idem lib. 11. cap. 15. *Tanta versuum propertii jucunditas & amœnitas est, ut eos dictitantibus Gratiis à poetâ exceptos censeas. Tantum optarem ad aliam potius, quam amatoriam materiam beatam illam & candidam ingenii veniam contulisset, ut à juventute tutius legi posset*. Ovid. Trist. 2.

Invenies eadem blandi præcepta Properti.

Idem lib. 3. de Art. Am.

Et teneri possis carmen legisse Properti.

Martialis lib. 8.

Cynthia te vatem fecit lascive Properti.

Idem alibi.

Cynthia, facundi carmen juvenile Properti.

Alius ab hoc est *Propertius*, ex quo Fulgentius Planciades libello ad Chalcidium Grammaticum citat : *Catillata geris vadimonia, publicum prostibulum*.

Propœtides, filiæ Amathuntiæ, aspernatæ Venerem trivii

triviis vulgavere corpora, ob eiusdem Deæ iram: quia vero ad pudorem indurverant, novissime in lapidem transfiguratæ sunt, ut inquit Lactantius. Ovid. Met. 10.

Sunt tamen obscœnæ Venerem Propœtides ausæ
Esse negare Deam: pro quâ sua numinis irâ
Corpora cum famâ primæ vulgasse feruntur.
Utque pudor cessit, sanguisque induruit oris,
In rigidum parvo silicem discrimine versa.

Propontis, uno nomine dicitur totum illud mare, quod ab Hellesponti angustiis ad Thracium usque Bosporum protenditur. Suidas. Προποντίς, ἡ περὶ τὸ πόντον θάλασσα ἐν τῷ Βυζαντίῳ κειμένη. Dionysius.

——— Ὅθεν εὐρὺς ἔρχεται αὐχὴν
Στεινωπὸς Βοσπόροιο Προποντίδος ἔνδοθι κεῖται.

Silius lib. 14. ——— *Pontumque sonantem*
Elicit angusto violentius ore Propontis.

Longitudinem ei tribuit Ovidius Ponticorum quarto.
Misit in has si quas longa Propontis aquas.

Altitudinem Claudianus. — *Quorumque profundam*
Ingluviem non Ægeus, non alta Propontis, &c.

Inde *Propontiacus*. Propert. 3. 22.
Frigida tam multos placuit tibi Cyzicus annos
Tulle, Propontiacâ quâ fluit Isthmos aquâ.

Ovid. 1. Trist. 9.
Inde Propontiacis hærentem Cyzicon oris.

Prorsa, Dea, cui ara deprecandi gratia periculi ab ægro partu constituta est. Gellius 15. 16. Huic altera adversaria erat *Postversa* nominata, à perverso partu.

Prosactium, flu. ex Idæis mont. profluens, & inter Hellespontum & Euxinum in mare se effundens. Arrian lib. 5.

Proschion, regio Ætoliæ. Steph.

Proselene, Phrygiæ min. urbs. Ptol.

Proseleni, vide *Arcades*.

Proserpina, Jovis & Cereris filia, quæ cùm in campis Ennæis flores legeret, à Plutone rapta est. Ovid. Met. 5.

——— *Quo dum Proserpina luco*
Ludit, & aut violas, aut candida lilia carpit,
Pene simul visa est, dilectaque raptaque Diti.

Orpheus tamen in Argonauticis videtur significasse Proserpinam non in specu sed super mare latam fuisse, cum ita scribat.

Ὥς ποτε Φερσεφόνην τέρεν' ἄνθεα χερσὶ δρέπουσαν
Ἐξάπαφον συνόμαιμοι ἀν' ἄλσος ἀπείριτον ὕλης.
Αὐτὰρ ἔπειθ' ὥς μιν Πλούτων κυανότριχας ἵππους
Ζευξάμενος κούρην ἐπεβήσατο δαίμονος αἴσῃ
Ἥρπαξεν δ' ἰόεσσαν διὰ κύματος ἀτρυγέτοιο.

Scriptum reliquit Sophoclis Enarrator, Proserpinam raptam fuisse à Plutone, cum Narcissum colligeret, his verbis; ὅτι περὶ ὃ ὁ Πλούτων αὐτὴν ἥρπασε, τοῦτο ἐπέρχεται συνάγουσαν ἐν φασὶν αὐτὴν τὸν νάρκισσον ἁρπασθῆναι. Hanc cum Ceres diu frustra toto terrarûm orbe investigasset, tandem à Cyane Nymphâ rem omnem edocta, petiit à Jove, ut communem filiam ab inferis sibi reducere liceret: quod eâ duntaxat lege impetravit, si nihil illa cibi apud inferos gustasset. Quare cum Ascalaphi judicio palam factum esset, aliquot mali Punici grana illam gustasse, omnis reditûs spes illi fuit interclusa. Quod ægrè ferens Proserpina Ascalaphum commutavit in bubonem noctis avem, rerumq; tristium semper nuncium. Postea tamen Ceres à Jove dicitur impetrasse, ut Proserpinæ senis quotannis mensibus secum apud superos, & totidem apud inferos cum marito esse liceret. Obtinuit deinde Proserpina propter multas matris lachrymas & lamentationes, ut ejulatus, & capillorum lacerationes, & plagæ, quæ in funere familiarium & charissimorum fierent, in ejus honorem ederentur, tanquam quædam sacrificia. Euripides in Oreste.

Καὶ τίθει τὸ κρατὸς ἰάλλ' ἐπὶ κτύπον χθονός·
Νερτέρων Περσέφασσα καλλίπαις θεά.

Quæ cum mortuorum esset regina, dicti sunt omnes ab Horatio in primo Carminum è Proserpinâ excipi, in his.

Mista senum ac juvenum densantur funera, nullum
Sæva caput Proserpina fugit.

Idem alibi. *Quàm penè furva regna Proserpinæ,*
Et judicantem vidimus Æacum.

In fabulis quoque narratur cujusque capitis crines abscindere Proserpinam, ut orco damnetur. Virg. Æn. 4.

Nondum illi flavum Proserpina vertice crinem
Abstulerat, Stygioque caput damnaverat Orco.

Ubi loquitur ex opinione veterum, qui existimabant, eos qui morti essent proximi, à Proserpinâ primum tonderi, & his quasi primitiis Orco initiari, neque aliter posse obire diem suum. Inde apud Euripidem, aut Charon, aut Mors inducitur Alcestidis comam secans, his versibus.

Ἡ δ' οὖν γυνὴ κάτεισιν εἰς Ἅδου δόμους,
Στείχω δ' ἐπ' αὐτήν, ὡς κατάρξωμαι ξίφει.
Ἱερὸς γὰρ οὗτος τῶν κατὰ χθονὸς θεῶν,
Ὅτου τόδ' ἔγχος κρατὸς ἁγνίσῃ τρίχα.

Quæ verba explicans Scholiastes ait: Ὡς ἔθους ὄντος τῷ θανάτῳ τοῦ μέλλοντος ἀποθνήσκειν τὴν κόμην τέμνειν. Statius item lib. 2. Sylv. de Glauciâ moriente sic canit.

Jam complexa manu crinem tenet Infera Juno.

Ad rem hanc allusisse videtur Martialis 3. 43.

Non omnes fallis. Scit te Proserpina canum:
Personam capiti detrahet illa tuo.

Ei *sterilis vacca* dicabatur. Virg. Æn. 6.

——— *Ipse atri velleris agnam*
Æneas matri Eumenidum, magnæq; sorori
Ense ferit, sterilemque tibi Proserpina vaccam.

Scribit hoc Arnobius lib. 7. Prudentius contra Symmachum lib. 1. post mentionem Proserpinæ:

Placatur vacca sterilis cervice resectâ.

In sacris mortuorum id usitatum est, teste Homero Odyss. 11. apud quem Ulysses post mentionem νεκύων, subdit, στεῖραν βοῦν, *bovem sterilem*. Silius autem Italicus lib. 13. rem exprimit castratis nomine, quod alii sterilitatis:

Ordine mactari pecudes jubet, acer operto
Ante omnes taurus regi, tum proxima Divæ
Caditur Ætnææ castâ cervice juvenca.

Mythologiam ejus pete ex Natali Comite lib. 13. cap. 56. Nomen *Proserpinæ* quod attinet, videtur vox esse origine Latina, non Græca, ut censet Cicero, à *serpendo* nimirum dicta. Serpunt enim per terram & ex terrâ, i. e. Cerere nascuntur fruges, quibus ea significatur. Quia vero eædem latent ad tempus, donec exiliant Solis calore elicitæ, atque in auras eductæ, fingitur hæc Dea rapta ab Inferorum, divitiarumque Deo Plutone. Inde Phurnutus explicans μυθολογίαν. Ἁρπάσαι δ', inquit, ὁ Ἅδης τὴν θυγατέρα τῆς Δήμητρος ἐμυθεύθη, διὰ τὸ γενόμενον ἐπὶ χρόνον τινὰ τῶν σπερμάτων κατὰ γῆς ἀφανισμόν. Quinimo Terram ipsam quoque dictam *Proserpinam*, quòd ex eâ *proserpant* fruges, notat B. Augustinus ex Varrone. Græcè Περσεφόνη dicitur, qu. φέρουσα τὸ ἄφενος, *divitias ferens*, authore Hesychio. Atqui vox ista, secundum Etymologici Trilinguis auctorem, Hebræam habet originem; nempe à פרי *Peri*, *fructus*, & צפון *Saphun*, *tectus*, *opertus* vel צפון *Tsephun*, *absconditus*. Hæc à Plutone (quo nomine vis & natura terræ intelligitur, à verbo פלט *Palat*, h. e. *eripuit*, unde *Raptor* dictus poetis) rapta ad inferos dicitur, ut supra vidimus. Quæ omnia mendaces Græcos, Idololatriæ fascino dementatos suis mythologiis vulgo illusisse, sibiq; ipsis horrendum in modum imposuisse demonstrant. Vide *Ceres*.

Prosodita, Marmaricæ nomi gens. Ptol.

Prosopis, ins. Nili flu. intra Deltam apud Herod. & Steph.

Prosopum, vel *Prosopon*, ins. Africæ parva ante Carthaginem. Steph.

Prospalea, vicus in Acamantide tribu. Steph.

Prosper, Aquitanicus, Valentiniani temporibus fuit, quem Burdigalensem vocat Jo. Aventinus. Leonis Papæ primùm notarius, ac post Episcopus Rhegiensis fuit. Vide Voss. de Hist. Lat. lib. 2. cap. 1. Multa præclara scripsit pro gratiâ Christi contra Pelagianos, seseque S. Augustini discipulum & defensorem acerrimum demonstravit, uti loquitur Bellarminus de Script. Eccles.

Prostropæa, urbs Siciliæ. Steph.

Prosumnus vel potius *Prosymnus*, de quo sic Arnobius lib. 5. *Cum inter homines, inquiunt, esset adhuc Nysius, & Semeleius Liber, nosse inferos expetivit, & sub Tartari sedibus*

dibus quidnam rerum ageretur, inquirere: sed cupiditas hæc ejus nonnullis difficultatibus impediebatur; quod quà iret ac pergeret, inscitiâ itineris nesciebat. Prosumnus quidam exoritur, ignominiosus amator Dei, atque in nefarias libidines satis pronus; qui se januam Ditis, atque Acherusiot aditus pollicetur indicaturum, si sibi gereret morem Deus, atque uxorias voluptates pateretur ex se carpi. Deus facilis jurat potestatis futurum ac voluntatis se ejus, sed cùm primum ab inferis campos voti atque expeditionis cedisset. Viam comiter Prosumnus edisserit, atque in limine ipso prostituit inferorum. Interea dum Liber Stygem, Cerberum, Furias, atque alias res omnes curiosâ inquisitione collustrat ex viventium numero index ille decedit, atque ex more sepelitur humano: emergit ab inferis Evius & cecognoscit extinctum ducem. Qui at fidem impleret pacti, & jurandi solveret religione se juris, locum pergit ad funeris, & ficorum ex arbore ramum validissimum praesecans, dolat, runcinat, levigat, & humani speciem fabricatur in penis: figit super aggerem, tumuli, & postica ex parte nudatus, accedit, subdit, insidit. Lasciviam deinde furentis assumpta, huc atque illuc clunes torquet, & meditatur ab ligno pati quod jamdudum in veritate promiserat. Fabulam hanc narrant Clemens Protreptico, Theodoretus de Martyribus Serm 8. Gregor. Nazienzenus στηλιτευτικῷ β. Hyginus Poetico Astron. pag. 186. Pausanias in Corinthiacis Πολύμνον vocat.

Prosymna, pars Argolicæ regionis. Steph. Ejus mem. Statius lib. 4. Theb.

Huic armat Larissa viros, huic celsa Prosymne.

Prora, ins. Bospori Thracii. Steph.

Protagoras, Abderites, Democriti auditor, natus Menandro patre, Thracum locupletissimo, qui & Xerxem adversus Græciam proficiscentem domo, muneribusque excepit: ob quam liberalitatem Magi qui cum eo erant, factâ à rege potestate, ejus filium Protagoram, tunc adolescentem suâ disciplinâ erudierunt: nam injussu regis eam communicare non licet, quòd de diis haud benè sentiant, dubitareque se dicunt deos esse: Illis quoque clam sacrificabant, ne clarâ religionis professione illis servire, aut per illos nonnihil posse videantur. Ex hàc igitur consuetudine & ritu, Protagoras ab Atheniensibus condemnatus est: ut autem placet nonnullis, tantum accusatus sponte exulavit. Cumq; sparsas toto orbe triremes Atheniensium videret parvo se navigio credens, insulas lustravit, ubi tunc mercede docitur primus omnium profiteri cœpisse. Igitur Plato cum videret eum arte rhetoricâ intumescentem ejus ideam longo sermone expressit. Philostratus. De eo secus A. Gellius c. 3. l. 5.

Protagoras, de monstrosis quorundam Indorum formis prodidisse quædam dicitur à Tzetze Chil. 7. Hist. 144.

Protagoras, astrologus, in quem Euphorion epicedium scripsit. Alius item Stoicus. Laertius. Et Salaminis rex qui Persis se dedidit. Olymp. 107.

Protagorides, Cyzicenus historicus. Athen. l. 3. & 4.

Protarchus, Trallianus historicus, laudatur Macrobio lib. 1. Saturn. cap 7.

Prote, ins. una ex Stoechadibus 3. in Ionio mari contra Ætoliam sita. Plin. 3. 5. *Prodo* nautis, teste Nigro, cui etiam *Sphagia* Strabonis videtur: Ptolemæo tamen *Sphagia* & *Prote* duæ sunt insulæ.

Proteas, Macedo, homo bibacissimus fuit. Cum enim Alexander Magnus in symposio quodam, cum paulo liberiùs hausto mero comiter incaluisset, scyphum bicongium acceptum, vinoque repletum propinavit, qui quidem Proteas scyphum hilariter accipiens, multa prius in regis laudem clara effatus voce, illum omnium convivarum profusissimo cum applausu, impigrè totum hausit: pauloque post, eundem scyphum spumanti plenum mero, idem Proteas expostulavit, ac primoribus, degustatum labris Alexandro propinavit. Quem accipiens rex, generosè quidem ebibisse illum dicitur: indeque in morbum incidit, quo paulo post extinctus est. Quamobrem nonnullis inde datam fuisse loquendi ansam contenderunt, qui Alexandrum Dionysii, i. e. Bacchi, indignatione, immaturâ ætate extinctum fuisse prodiderunt, quoniam in patrias Bacchi sedes, Thebarum sc. urbem funditus evertisset, & ob illius æmulationem gloriæ, Indis bellum intulisset. Leon. l. 3. c. 89.

Protervia, sacrificii genus, in quo quicquid ex epulis supererat, incendio dabatur. Ausonius.

Capripedes agitat quum læta Protervia Panas.

Albidius adolescens quum universum patrimonium decoxisset, & ædes unas (quæ supererant) rerum desperatione dedisset incendio; sciunt Catonem hoc in eum cavillo usum fuisse: *Hic proterviam facit.* Facere autem proterviam, adagium est in prodigos, qui omnia absumunt usq; ad assem. Macrob. 2. 2.

Protesilaus, fil. Iphicli, unus ex Græciæ principibus: cui, quamvis oraculo prædictum esset primum omnium in bello Trojano periturum, si eò proficisceretur; contemptis nihilominus vaticiniis, unà cum cæteris ducibus eò profectus est: cumque omnium primus è navi in terram exisset, & in Hectorem incidisset, primus Græcorum omnium ab illo est interfectus. Ovid. in Met.

—— Hectoreâ primus fataliter hastâ
Protesilae cadis. ————

Vocatur & *Phylacides*, à *Phylace*, Thessaliæ opido. Uxorem habuit Laodamiam, Acasti filiam, quæ cum ejus interitum rescisset, hoc unum doloris sui solatium petiit, ut mortui umbram posset intueri, quod cum à Diis impetrasset, in illius amplexibus expiravit. Extat illius epistola ad maritum suum inter Ovidianas. Sunt ex adverso Heliensium urbis juxta Hellesponium in Protesilai sepulcro arbores, quæ cum in tantum accrevere, ut Ilium aspiciant, inarescunt, rursusque adolescunt. Plin. 16. 44. Vide Philostrati *Heroas*. Græcè πρῶτος λαῶν. Ausonius autem videtur derivare παρὰ τὸ πρῶτον ἰλάσαι τῷ θεῷ: hoc versu:

Protesilae tibi nomen sic fata dederunt,
Victima quod Troja prima futurus eras.

Sed falsò. Hunc Hyginus Fab. 103. tres horas impetrasse scribit, quibus cum Laodamiâ loqueretur. Unde Ausonius in Cupidine crucifixo:

Præreptas queritur per inania gaudia noctes
Laodamia duas, vivi functique mariti.

Propertius. 1. 19.

Illic Phylacides jucunda conjugis heros,
Non potuit cæcis immemor esse locis,
Sed, cupidus falsis attingere gaudia palmis
Thessalis antiquam venerat umbra domum.

Hinc *Protesilaeus*. Catullus.

Conjugis ut quondam flagrans advenit amore
Protesilaeam Laodamia domum.

Protesileum, urbs in Chersoneso ex adverso Sigæi. Strabo.

Proteus, Deus marinus, Neptuni & Phœnices fil. teste Tzetze hist. 44. Chil. 2. qui in Pharo Alexandriæ habitavit, Toronenque ex Ægypto in Phlegram Pallenes profectus uxorem duxit, ex quâ filios suscepit Tmylum ac Telegonū, de quibus Euripides in Hecubâ. Hi postea peregrinos crudeliter interimebant cum adolevissent, quorum sævitiā cum Proteus æquo animo ferre non posset, impetrasse à patre Neptuno dicitur, ut in Ægyptum rursus ferretur: cujus preces cum audivisset Neptunus, è quodam Pallenes hiatu speluncam sub mari fecit, in quâ illum in Ægyptum usque secum perduxit. Deinde cum Hercules ob crudelitatem quâ in hospites utebantur Tmylum ac Telegonum obtruncasset, cognitâ filiorum cæde, neque lacrymas emisit, quia nefarii essent homines, neque risit, quòd essent filii, ut scripsit Theopompus lib. 8. rerum Græcarum. Xanthus vero scribit in rebus Lydiæ Proteum Oceani & Tethyos à quibusdam creditum fuisse filium. Euripides præterea Psamathen uxorem illum duxisse tradit, è quâ Theonoen, & Theoclymenum marem suscepit. Habuit etiam Cabiram, Rhetiam & Idotheam filias, quæ Menelaum de reditu in patriam ambigentem, cum diutius in Ægypto detineretur, docuit ut recentibus pellibus phocarum indutus, unà cum sociis, tanquam phocis, se inter phocas dormire simularet, quo tempore sub meridiem Proteus in siccum exiens inter phocas dormire consuevit, atque

illum dormientem comprehendere, tamdiuq; retinere in varias formas se mutantem, quamdiu in pristinam formam redierit. Dicunt enim modo in aquam, modo in ignem, modo in feras, in arbores, volucres, & serpentes se vertere solitum. Unde proverbium. *Proteo mutabilior:* cujus auctor Homerus fuisse putatur. Sic enim ille Odys. δ.

Ἀλλ' ἤτοι πρώτιστα λέων γένετ' ἠϋγένειος,
Αὐτὰρ ἔπειτα δράκων, καὶ πάρδαλις, ἠδὲ μέγας σῦς,
Γίνετο δ' ὑγρὸν ὕδωρ, καὶ δένδρεον ὑψιπέτηλον.

Cujus sententiam sic expressit Virgilius Georg. 4.

Fiet enim subito sus horridus, atraq; tigris,
Squamosusq; draco, & fulva cervice leæna;
Aut acrem flammæ sonitum dabit, atq; ita vinclis
Excidet, aut in aquas tenues dilapsus abibit.

Similiter Horatius lib. 2. Sat. 3.

Effugiet tamen hæc sceleratus vincula Proteus,
Cum rapies in jus malis ridentem alienis,
Fiet aper, modo avis, modo saxum, & cum volet, arbor.

Itemq; Ovid. Met. l. 8.

Nam modo te juvenem, modo te videre leonem:
Nunc violentus aper; nunc quem tetigisse timerent,
Anguis eras: modo te faciebant cornua taurum:
Sæpe lapis poteras, arbor quoq; sæpe videri:
Interdum faciem liquidarum imitatus aquarum
Flumen eras; interdum undis contrarius ignis.

Deniq; Silius Italicus lib. 7.

Per varias lusit formas, & terruit atri
Serpentis squamis, horrendaq; sibila torsit,
Aut fremuit torvo mutatus membra leone.

Virgilius iterum ubi supra.

——Ille sua contra non immemor artis
Omnia transformat sese in miracula rerum,
Ignemque, horribilemq; feram, fluviumq; liquentem.

Menelaus apud Lucianum plures hujusce transmutationis species concedit. Quomodo autem ignis aliquis in aquis degens, esse possit, haud æquè intelligit. Τὸν μὲν γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, ὕδωρ ἀπιθανὸν, ἐνάλιόν γε ὄντα. Καὶ δένδρον ἔτι φορητόν. Καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. Εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. Cæterum Proteus hic, Ægypti rex, patriâ Memphites fuit, qui Pheroni in regno successit, regnavitque belli Trojani temporibus. Tradit enim Herodotus lib. 2. Paridem cum rapta Helena patriam repeteret, vi tempestatis ad Canopicum Nili ostium fuisse appulsum, captumque à Thomi regionis ejus præfecto, ad Proteum regem missum fuisse: qui cum ex servis Alexandri cognovisset, mulierem quam ille secum vehebat, hospitis illius uxorem esse, absentique viro raptam fuisse, perfidiam hominis detestatus, illum infra triduum finibus suis excedere jussit: Helenam vero cum omnibus opibus, quas ille direptâ Spartâ secum vehebat, Menelao integram servavit. Expugnato itaq; Ilio, cum Menelaus revera cognovisset, uxorem eò nunquam advectam fuisse, sed à Proteo retentam, Canopi gubernatoris ductu in Ægyptum navigavit: qui cum ibi diem suum obiisset, Canopico ostio nomen fecit. Menelaus autem adito Proteo, uxorem suam liberalissimè ab eo habitam cum opibus universis accepit. Hunc, rerum omnium principium esse Proteum ac Deorum antiquissimum putavit Orpheus in Hymnis.

Πρωτέα κικλήσκω, πόντου κληῗδας ἔχοντα
Πρωτογενῆ, πάσης φύσεως ἀρχὰς ὃς ἔφηνεν,
Ὕλην ἀλλάσσων ἱερὴν ἰδέαις πολυμόρφοις,
Πάντιμος, πολύβουλος, ἐπιστάμενος τά τ' ἐόντα,
Ὅσσα τε πρόσθεν ἔην, ὅσα τ' ἔσσεται ὕστερον αὖτις.

Homerus. Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος νημερτής,
Ἀθάνατος Πρωτεὺς Αἰγύπτιος, ὅστε θαλάσσης
Πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδμώς.

Virgilius Georg. 4.

Est in Carpathio Neptuni gurgite vates
Cæruleus Proteus; magnum qui piscibus æquor,
Et juncto bipedum curru metitur equorum.
——Hunc & Nymphæ venerantur, & ipse
Grandævus Nereus: novit namque omnia vates,
Quæ sint, quæ fuerint, quæ mox ventura trahantur.
Quippe ita Neptuno visum est, immania cujus
Armenta, & turpes pascit sub gurgite Phocas.

Inde Neptuni pastorem eum vocat Papinius in Achilleide. Theocritus Idyl. 32.

Ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὤν, ἔνεμε.

Horatius lib. 1. Od. 2.

Omne cum Proteus pecus egit altos
Visere montes.

Lucianus histrionem fuisse Protea arbitratus est, de quo ita scribit in Dialogo de Saltatione: Δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος ὁ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον οὐκ ἄλλο τι ἢ ὀρχηστήν τινα γενέσθαι λέγειν, μιμητικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμενον, ὡς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμεῖσθαι, καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τῆς κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος ἀγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμὸν, καὶ δένδρου δόνημα, καὶ ὅλως ὅ τι καὶ θελήσειεν. Quæ verò de Protei mutabilitate poetæ sunt commenti, ab Ægyptiorum regum consuetudine videntur emanasse. Illis enim (teste Diodoro) mos erat, aut leonis, aut tauri, aut draconis priorem partem in capite ferre, insignia principatûs, quandoque vero arborem, aliquando ignem, quandoque redolentia supra caput unguenta. Plato in Euthydemo fabulam exponit de fallaciis quibus sophistæ in disputando utuntur. Alii ad naturam rerum referunt: Horatius ad inconstantiam vulgi.

Quo teneam vultus mutantem Protea nodo?

Quidam ad veritatem ipsam accommodant, ut videre est apud Calcagninum & A. Bochium in Symbolicis quæstionibus. Vide sis quoque N. Comitem Mythol. lib. 8. cap. 8.

Prothenor, unus ex 5. Bœotorum ducibus, qui ad Trojam cum Græcis profecti sunt. Hom. in Catal.

Prothœus, unus ex Græcorum ducibus, qui ex Magnesiâ ad Trojam venit. Hom.

Prothingi, pop. Scythiæ, trans Istrum. Zosimus lib. 4.

Protogenes, sig. aliquem *primi generis*, & à quo genus incipit. Et à poetis sumitur pro eo qui se talem confingit. Juvenalis.

Non est Romano cuiquam locus hic, ubi regnat
Protogenes aliquis.——

Protogenes, pictor nobilissimus, patriâ Cauneus; Palmam habet tabularum ejus Jalysus, qui est Romæ dicatus in templo Pacis: quem cum pingeret, traditur madidis lupinis vixisse, quoniam simul famem sustinerent, & sitim, ne sensus nimiâ dulcedine obstrueret. Huic picturæ quater colorem induxit subsidio injuriæ & vetustatis, ut decedente superiore, inferior succederet. Est in eâ canis mirè factus, ut quem pariter casus & ars pinxerit. Non indicabat se exprimere in eo spumam anhelantis posse, cùm in reliquâ omni parte (quod difficillimum erat) sibi ipse satisfecisset. Displicebat autem ars ipsa, nec minui poterat, & videbatur nimia, ac longiùs à veritate discedere, spumaque illa pingi, non ex ore nasci, anxio animi cruciatu, cum in picturâ verum esse, non verisimile vellet, absterserat sæpius, mutaveratque penicillum, nullo modo approbans. Postremo iratus arti quod intelligeretur, spongiam eam impegit inviso loco tabulæ, & illa reposuit ablatos colores, qualiter cura optaverat, fecitque in picturâ fortuna naturam.

Protogenes, martyr, de quo vide Theodoritum Eccl. hist. lib. 4. cap. 18.

Protogenia, Deucalionis, & Pyrrhæ filia. Hom. Odys. 19. Item filia Erechthei Atheniensium regis.

Protomacra, Bithyniæ op. Ptol.

Protropii, qui & *Abellinates*, pop. Apuliæ, non procul à Benevento. Plin. 3. 11.

Protus, Phocensis quidam, qui à Gallis benignè exceptus, Massiliam non procul à Rhodani ostiis condidit. Plut. in Solone.

Provincia Romana, & *Provincia* simpliciter, vulgò *Provenza*, reg. Gall Narbon. inter Rhodanum & Alpes maritimas, in quâ Galloligures. Strabo. Ausonius.

Fusa per immensum quondam Provincia regnum.

Proxenopolis, urbs juxta Naucratiam. Steph.

Proxenus, commentarios fecit de Rep. Lacedæmoniorum

orum, teste Athenæo lib. 6. Item de Siculis itineribus, cujus primum citat Stephanus in Ὕλα.

Aurelius *Prudentius* Clemens, vir Consularis, Hispanus genere ex Cæsaraugustâ, Christianæ religioni deditissimus. Adolescentiam & juventutem incontinenter actam sibi fatetur ipse & dolet. Septimum & quinquagesimum annum agens res Ecclesiasticas vario carminum genere cœpit componere, doctè & elegantèr, nisi quod interdum in vocibus peregrinis, & maximè Græcis, syllabarum quantitatem neglexit, quum tamen Græcas illum literas probè tenuisse testentur librorum ipsius inscriptiones Græcæ. Floruit Theodosii Magni, & filiorum ipsius temporibus, Hieronymo & Ambrosio Synchronus. Vide Gennadium.

Prania, monasterium, in quo Lotharius Imp. quum rerum curam filiis reliquisset, reliquum vitæ tempus exegit. Lege *Pramia*, est autem pagus cum Cœnobio, seu Abbatiâ in sylvâ Arduennâ, ad Prumiam flu. inter Treviros 7. & Limburgum 6. mill. Germ. Fano S. Viti proxima, 3. leue. distans.

Prusa, *Prusias* Solino. *Bursa* Bellonio, *Burasse* Turcis, teste Leunclavio, urbs Bithyniæ hoc tempore primaria, apud mont. Olympi radices, à Nicæâ 25. m. p. in occ. distans, Cotyæum versus 60. ex quâ pars Bithyniæ *Bursia* nominatur, episc. olim sub archiep. Nicomediensi, sed postea metropolis facta, à *Prusia* rege an. mundi 3279 condita; amplissima ante Turcarum in Europam adventum regia, ab Othomanno eorum rege capta, An. Dom. 1300. Hic Asclepiades medicus claruit, qui senex lapsus scalis interiit, cum multos sanitati restituisset. Plin. lib. 7. Hic etiam Dion Prusæus, qui scripsit lib. 10. de virtute Alexandri M. &c. *Prusa* altera, *Prusias* Ptolemæo, *Cios* Stephano, urbs Bithyniæ maritima episc. in orâ, inter ostia Ascanii flu. & Dascyleum urb. à quâ parum abest. Prusiæ magna cerasorum copia provenit, ut propterea *Cherasia* vulgò, & *Cheris*, teste Theveto, dicta fuerit. *Prusa* tertia, urbs Bithyniæ mediterranea ad Hippium mont. & flu. *Prusias* Straboni episc. sub archiep. Claudiopolitano, quam Hylas flu. & lacus alluunt. *Brech* hodie ex tab. recent. à Priore Prusâ supra 50. m. p. in Boream distans. Hinc *Prusiacus*. Silius lib. 13.

Donec Prusiacas delatus sequitur oras.

Prusias, rex Bithyniæ, apud quem Annibal exulavit, postquam victus à Romanis (tanquam rupti fœderis author) deposcebatur ad pœnas. Livius.

Prusias, vide *Prusa*.

Prussia, nomen regionis, quæ habet ab Oriente Lithuaniam, à Meridie Poloniam, ab Aquilone Livoniam, ab Occidente Pomeraniam. Maritimas urbes habet *Montem regium*, ubi principis sedes, & omnium, nunc locupletissimum: *Gedanum* (*Dantiscum* vulgò vocant) urb. ingentem, magnumque mercatorum emporium. Munsterus. Cromerus lib. 3. Hist. Polon. Erasmus Stella de Borussiæ antiquitatibus.

Prymnis, 4. Corinthiorum rex, an. ante U.C. fere 240.

Prymnesia, urbs Mœoniæ in finibus Lydiæ, sive Phrygiæ ac Mysiæ. Steph.

Prymno, us, Nympha marina, Oceani ac Tethyos filia. Hesiod. in Theog.

Prytaneum, placet hic adscribere Etymologici magni verba, quæ sunt Τόπος ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ἐν ᾧ κοινοὶ σιτοῦντο τοῖς δημοσίοις ἀναγκαίως ἐδίδοτο, ὅθεν καὶ Πρυτανεῖον ἐκαλεῖτο, οἱονεὶ πυροταμιεῖον. Πυρὸς γὰρ ὁ σῖτος. τουτέστι τὸ σιτοδοτικὸν ταμιεῖον. Locus erat apud Athenienses, in quo cuilibet ex populo benè de Rep. merito alimento præberi solebant. Unde & *Prytaneum* appellabatur quasi *frumenti horreum*. Est enim πρυτανεῦσαι nihil aliud, quam ταμιεῦσαι, & πρύτανις ὁ σιτοφύλαξ. In hoc ipso loco, ut sibi in posterum alimenta suppeditarentur, quoad viveret, dixit se meritum Socrates propediem moriturus. Suidas: Πρυτανεῖον παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἑστιᾶτο δημόσιος. ἵνα ἐντεῦθεν ἀξιοῦνται τῆς τοιαύτης τιμῆς παρ' αὐτοῖς τυχόντες· ὅτι γὰρ μεγάλως χαίρομαι, τῆς τοιαύτης ἀποδιδόντες χάριν. Nec mirum quod Scholiastes in Aristophanis Pace prodiderit: ὅτι χρησμολόγοι μετεῖχον τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως.

Atque hinc facilius intellexerit quilibet, cur scripserit Plutarchus Symposiac. Probl. 4 Cimonem Atheniensem liberalissimum virum præstitisse domum suam πρυτανεῖον κοινόν. Fungerus. Dionysius πρυτανεῖα vocat Curias, in quibus sacra fiebant ab iis qui maximam in urbe habent potestatem. Theocritus Idyll. 21.

——— Τὸ δὲ λύχνον ἐν Πρυτανείῳ
Φαντὶ γὰρ αὐτὸ ἄγραν τόδ' ἔχειν.

Ubi Palmerius: Mutat vir doctus (inquit) legendo ἄγραν, & credit omnem hujus loci obscuritatem hâc mutatione illustrare. Sed fateor me non capere quid velit per hæc verba quæ subjungit. *Conqueritur piscator ille obiter, & significat ociosum se plane, & longe opulentiam à se abesse; non esse tamen quod sollicitus sit, cum τὸ λύχνον ἐν πρυτανείῳ sit, quod quidem λύχνον semper habet τὸ ἄγραν. Intelligit Lychnum, qui Athenis in gratiam Vulcani ἀσβέστον habebat, sicut Romanorum Vesta.* In quibus verbis non video quo modo conveniat piscatori egeno & Siculo consolari ob perpetuitatem ignis, qui Athenis in Prytaneo servabatur. Plura ad hunc locum doctissimus Casaubonus, qui nihil mutat, & meliorem sententiam exhibet, sed tamen, quæ non usquequaque vera mihi videtur, & mihi non satisfacit nec tamen aliquid habeo quod dicam. Meræ mihi sunt tenebræ, hic locus Saliari carmine obscurior, accedant alii & lucernam accendant.

Prytanis, Ponti flu. Arrianus. Vide sis ibi Stuckium.

P S.

Psacum, Cretæ promunt. Ptol. *Spada* Nigro.

Psamathe, fons & op. apud Thebas. Val. Flaccus l. 1.

Qui tenet andisonam Psamathen, semperq; patentem
Tænaron Euphemus. ———

Psamathe, Nympha, Nerei filia.

Psamathe, Crotopi Argivorum regis filia, quæ ab Apolline compressa, Linum peperit, quem inter sentes occultatum canes dilacerarunt. Stat. 1. Theb.

Psamathus, op. & portus Laconicæ in Pelopon. apud Tænarum urb. Plin. Pausan.

Psammenitus, Amisis fil. Ægyptiorum rex, qui à Cambyse victus, epoto sanguine taurino expiavit. Herod. lib. 3.

Psammetichus, rex Ægypti, cujus sævitiâ (testibus Herodoto ac Diodoro Siculo) ducenta millia hominum ex Ægypto in Æthiopiam profugere. Strabo lib. 16. *Tenessis regio vocatur, quam qui Psammetichum fugerunt, obtinent, & Sebritæ nominantur hoc est advenæ.* Hujus filias rapuerunt crocodili, inquit Ælianus, propter quod ipsum animal sanctum credidit. *Psammetichus* Ægyptiorum rex, inquit Herodotus Musâ 2. cum regnum adeptus esset, incessit ei dignoscendi cupido, qui re verâ primi hominum extitissent, ex eo tempore didicerunt Ægyptii Phrygas primos fuisse, se v. secundos. Psammetichus enim cum haud aliter id deprehendere posset, duos pueros recens natos inter pecora educandos pastori tradidit, jubens neminem coram eis vocem edere, ne alicujus sermonem perdiscerent; ut qualis esset vox prima, quæ erumperet intelligeretur. Pueri itaque post bimatum, pastori januâ (intus enim à capris nutriebantur) ambo porrectis pastori manibus, *Beccus* clamitarunt. Quo quidem verbo Phrygas constat *panem* appellare. Tali igitur negotio, Phrygas primos omnium natos compertum est.

Psammis, Ægyptiorum rex. Olymp. 44.

Psammites, Ægyptiorum rex. Olymp. 98.

Psammus, Rex Ægypti, an. ante U. C. 38.

Psaphis, Oropiorum civitas in confin. Atticæ & Bœotiæ. Hic situm erat Amphiarai oraculum, ubi Amphiaraum fugientem, ut Sophocles ait, scissa Thebana tellus hausit cum armis, curruque quadrijugo. Strab. l. 9.

Psapho, vir quidam in Libyâ, qui divinitatis opinionem affectans, quamplurimas aves cepit vocales, & humani sermonis dociles, quas docuit sonare hæc verba; μέγας θεὸς Ψάφων, atque ita edoctas emisit in montes. At illæ quæ didicerant, canebant: ac reliquas item aves sonare docebant. Porro Libes cum ignorarent commentum, credentes id divinitùs accidere, Psaphoni

rem

rem divinam facere instituerunt, ipsumque in Deorum numerum retulerunt. Unde Proverbium, *Psaphonis aves*.

Psebo, reg. interior, quam Æthiopia, 5. itineribus ab eâ distans. Artemidorus stagnum esse scribit. Steph.

Psellus, Sub Constantino Ducâ (loquit Vir Clariss. Jo. Vossius) qui Isacio Comneno anno suffectus 1058. claruit πολυγραφώτατος ille Michael Psellus. Præfectus fuit studii Michaelis Ducæ, Constantini Ducæ filii: qui an. 1071. successit Romano Diogeni. Atque hæc satis liquent ex Zonaræ Annalibus. Hujus Pselli illustre est elogium apud Annam Comnenam Alexiados lib. 5. Cedreno dicitur ὁ φιλοσόφων ὕπατος. Vide Leonis Allatii dissertationem de *Psellis*.

Psenaco, vicus in Athribite præfecturâ. Steph.

Pseaerus, vicus Ægypti. Steph.

Psentris, Ægyptius vicus. Steph.

Psessi, pop. Tauricæ. Steph.

Pseudartace, collis in Scythiâ. Steph.

Pseudocorasium, litus magnum inter Corycum, & Seleuciam Isauricam. Steph.

Pseusenses, Ægypti rex, an. ante U. C. 225.

Psilas, Bacchus apud Amyclas, qu. *pennatus*; quòd homines non minus attollantur vino, quam aves plumis: ψιλὰ γὰρ καλοῦσιν οἱ Δωριεῖς τὰ πτερὰ, uti loquitur Pausanias.

Psile, insula circa Ephesum. Plin. 5. 3.

Psilis, flu. Bithyniæ in Pontum Eux. influens. Vide Stuckium ad Arrianum, pag. 122.

Psilum, ostium parvum Danubii. Arrianus. *Stenostoma* Solino, *Spireostoma* Plinio. *Thiagola* Ptolemæo.

Psimada, regiuncula Isauriæ. Steph.

Psinaphos, Ægypti op. Ptol.

Psinectabis, vicus Ægypti. Steph.

Psittace, urbs juxta Tigrim. Steph.

Psittachemmis, vicus Ægypti. Steph.

Psitulcis, Indiæ inf. quæ & *Scillustis*. Plutarchus in vit. Alex. Magni. *Cillutam* appellat Arrianus. Q. Curtius eam non nominat; quadringentis vero stadiis ab Indi flu. ostiis in mare remotam scribit.

Psochemmis, opidulum Ægypti. Steph.

Psophis, urbs Peloponnesi in Arcadiâ, prius *Phegia* teste Pausaniâ, à conditore sic dicta, Tegeæ, Erymantho, Clitorio, ac Nonaeri monti finitima. Ovid. lib. 5. Met. *Usq; sub Orchomenon, Psophidaq; Cyllenenque.* Fuere aliæ urbes hujus nominis apud Stephanum, in Acarnaniâ, in Libyâ, & in Achaiâ.

Psychia, inf. una Cycladum, aliàs *Amorgus*. Steph.

Psychium, op. Cretæ in orâ Austr. *Sichino* Mercatori, *Prioriza* Nigro.

Psychrus, flu. Thraciæ in agro Chalcidico in Macedoniæ confin. frigidissimus, ex quo oves bibentes agnos nigros pariunt. Aristoteles.

Psylli, pop. Libyæ supra Garamantes Plinio; in Pentapoli Ptolemæo; Syrtes attingentes, contra virus serpentum muniti, sic à *Psyllo* rege dicti, Nasamonibus finitimi, à quibus victi fuere. De his Cinna apud A. Gellium l. 9. c. 12.

Somniculosam ut Pœnus aspidem Psyllus.

Lucanus l. 9. ——— *Gens unica terras*
Incolit à sævo serpentum innoxia morsu
Marmaridæ Psylli: par lingua potentibus herbis:
Ipse cruor tutus, nullumq; admittere virus,
Vel cantu cessante, potest. Natura locorum
Jussit ut immunes misti serpentibus essent, &c.

Horum historiam vide apud Herod. lib. 4. & Plin. 7. 2. De *Psyllis* poema Xenophanes Colophonius scripsit. Rem dignam risu narrat Gellius 16. 11. Psyllos, quòd aqua eos defecisset, arma adversus Austrum sumpsisse & omnes interiisse.

Psyllicus, sinus in Libyâ magnus & profundus, navigationis 3. dierum. Herodot.

Psyllis, flu. in Bosporo Ponti Euxini. Plin. 6. 1.

Psyllium, urbs Bithyniæ. Ptol. vulgò *Picello*.

Psyra, inf. maris Ægæi apud Chium, inde 60. stad. in occasum distans, cum op. cognomine, in quo vinum non provenit. Unde proverb. apud Suidam ex Cratino: *Psyra Bacchum: sub nea producit*. Stephanus: Λαμβάνεται δὲ τὸ ὄνομα ἐπὶ ἀτιμίας, διὰ τὸ ἀτιμαζομένην εἶναι τὴν νῆσον. *Psyra* igitur vocem esse Phœniciam, nemo negaverit, qui sciet בסירא *bsira*, Chaldæis & Syris idem esse quod ἄτιμον, *vilem*, nempe ac *despicabilem*. Bochartus.

Psyttalia, inf. parva sinûs Saronici, inter Salaminem & Piræum. Strabo. Steph.

P T.

Ptelea, Ephesus olim dicta. Est & vicus in tribu Oeneide. Steph.

Pteleum, duorum op. nomen, unum Thessaliæ, alterum Messeniæ, Spartanis postea attributum. Thessalicum Plinio est *nemus Pteleon*, tanquam si *ab ulmis* dicta fuisset Πτελεών. Ejus mem. tum alii, tum Lucan. l. 6.

——— *Pteleosq; & Dorion ira*
Flebile Pieridum. ———

Vide sis Is. Voss. ad Melam l. 2. c. 3.

Pteria, urbs munitissima Cappadociæ, à Cyro expugnata ac deleta. Herodotus.

Pterophoros, reg. Scythiæ circa Hyperboreos montes, damnata caligine. Hinc mos pennas in pileis gestandi processisse videtur apud omnes penè Europæos. Ferrarius. Vide Plin. 4. 12.

Pteros, Arab. Fel. inf. in Indico mari. Plin.

Pterum, promunt. Mysiæ infer. Ptol.

Prisciana, Maurit. Tingitanæ urbs mediter. Ptol.

Ptocestota, Oenotri. Vide Stephanum in *Drys*.

Ptoembari, Africæ pop. qui nullum regem præter canem habent, quem illi studiosè ac mirificè observant, ex illius motu ac nutu imperia, & quæ sint placita augurantes. Alex. ab Alex. 6. 2.

Ptoemphana, pop. Africæ, qui canem pro rege habent, sicut *Ptoembari*.

Ptolederma, Arcadiæ op. Pausanias.

Ptolemais, urbs quatergemina: Prima Æthiopiæ sub Ægypto, ad sin. Arabicum, quæ *Theron*, i. e. *ferarum*, cognominatur à Ptolemæo, & *Epitheras* à Plinio, *Suachea* nunc dicta, à Berenice urbe ejusdem oræ 602. m. p. in ort. Secunda Cyrenaicæ, in orâ litorali, antea *Barce*, nomen habens à *Ptolemæo* rege conditore, *Tolometta* hodie inter Arsinoen ad occ. & Cyrenen ad ort. Tertia Phœnices marit. apud Palæstinæ fines, olim *Ace* Plinio, *Acon* Ebræis, colonia quondam Cl. Cæsaris, teste Plinio 5. 19. *Ace* etiam Stephano, qui sic dictam prius putat, quòd ibi Hercules à vulnere curatus sit. Quarta Ægypti in Thebaide, ad Nilum, inter urb. Crocodilorum, & Abydum, à quo 22. m. p. aberat in Bor.

Ptolemais, fossa quædam Ægypti manu facta, ducta ab ostio Pelusiaco ad urb. Arsinoem in sin. Arabicum: sic dicta à *Ptolemæo* rege, qui eam absolvit. *Ptolemæorum fluvium* vocat Ælian. de Anim. lib. 12. cap. 29. Item Ciliciæ urbs. Strabo. Urbs quoque Arsenoitis Nomi in Ægypto. Ptol.

Ptolemais, anus quædam, quæ, quoad vixit, lites agitavit, nec unquam à causis dicendis feriebatur. Unde proverb. *Lis Ptolemaica*.

Ptolemæum, Athenis gymnasium erat. Cic. in ipso statim initio lib. 5. de Fin. *Quum audissem Antiochum, Brute, ut solebam, cum M. Pisone in eo gymnasio quod Ptolemæum vocatur*, &c.

Ptolemæus, Lagi, gregarii militis fil. maximæ authoritatis apud Alex. M. post cujus mortem Ægypto & Africâ, & magnâ Arabiæ parte potitus, regnavit an. 40. à quo deinceps Ægypti reges *Ptolemæi* appellati sunt. Hic duo filios habuit, *Philadelphum* & *Ceraunum*. Decessit in rerum gestarum gloria, cum paulò antè, regni abdicatâ administratione, Regem filium constituisset *Philadelphum*. Trogus lib. 15. Qui Philadelphus vir doctissimus fuit, Stratonis discipulus, & Bibliothecam illam celeberrimam instituit, quæ usque ad primum Alexandrinorum & Romanorum bellum duravit. Regnavit an. 38. obiitque relicto Ptolemæo *Evergete*. Hic 26. annis regno potitus moriens successorem habuit Ptol. *Philopatorem*; qui 17. an. regnavit. Post eum Ptol. *Epiphanes* regni gubernacula suscepit, eaque tenuit an. 23. Post hunc Ptol. *Philometor*, quum 35. annis

Ægypti regnum tenuisset, fratrem suum *Evergetem* alterum, n. .ie.. regem constituit. *Evergetes* autem qui & *Physcon* dictus est, regn. an. 29. cui Ptol. cognomento *Lathyrus* successit: Lathyro autem *Auletes*, Cleopatræ pater. Post hunc Ptol. cognomento *Dionysius*, Cleopatræ frater, qui Pompeium post Pharsalicam cladem in Ægyptum fugientem interimendum curavit. Strabo lib. 17. Ptolemæorum stemma habes apud Paulum Manutium in Quæsitis per Epist. lib. 5. epist. 10. Hinc *Ptolemæus*. Propertius.

Et Ptolemæea litora capta Phari.

Ptolemæus Alorites, Alexandro 15. Macedon. Rege per dolum interfecto, regnum ejus occupavit, idem tamen aliquot annis post à Perdiccâ passus est circa Olymp. 103.

Ptolemæus Ceraunus, 30. Macedonum rex, à Gallis victus periit, cum anno duntaxat regnasset. Olymp. 125.

Ptolemæus, miles sub Decio apud Alexandriam Christianæ religionis ergò supplicio affectus. Alius de quo. 1 Macchab. 2.

Ptolemæus, astrologus, natione Ægyptius, Alexandriæ professus est, liberalium artium, ac Græcarum literarum studiis clarus temporibus Antonini. Primus apud Græcos cœli rationem diligentius explicuit: inventaque ab Hipparcho instrumenta clarius demonstravit. De Musicâ, & rebus aliis, tum de Geographiâ ablolutissimè scripsit. Fuerunt & alii hoc nomine, ut Pyrrhi regis filius, & Cypriorum rex, qui suis divitiis Romanorum locupletavit ærarium. *Ptolemæos* quoque 6. alios commemorat Suidas, quinque Grammaticos, & unum versificatorem: quorum opera ad nos minime pervenerunt. Josephus item alium ponit Abobi filium, Simonis ducis Judæorum generum, quem socer Jericho tempore belli Macchabaici præfecerat. At ille incensus regni cupiditate, invitatum ad cœnam, incautum interfecit.

Ptous, mons Bœotiæ, in quo Acræphium op. erat, ubi Apollo natus traditur, teste Plutarcho. Hic mons trivertex esse fertur ex Homero in Catal. ac, teste Strabone, incumbit lacui Copaidi. In hoc monte erat Oraculum Apollinis, ad quod Thebani conveniebant, Strab. authore.

Ptua, Armeniæ min. urbs. Ptol.

Ptychia, insula juxta Corcyram: Gentile, *Ptychicus* Steph.

P U.

Puani, Arabiæ felicis urbs. Ptol.

Publia, D. Joannis Chrysostomi mater, pulsata jussu Juliani Apostatæ à satellite quodam, quòd contra illius edictum virginum choros psallentem haberet. Theod. l. 6. c. 36. hist. trip.

Publicola, cognomen Publii Valerii qui primus cum Bruto post expulsos Reges Consul declaratus est, quòd *coleretur à populo*, seu quòd ipse *populum coleret*.

Publius & Laberius, poetæ mimorum, Julii Cæsaris familiares ambo, sed Publius acceptior. Nam Laberii maledicentiâ, simul & arrogantiâ, Cæsar magnoperè offendebatur. Is Publius genere Syrus fuit, conditione servus: puer enim & forma & ingenio à Domitio manumitti & erudiri meruit. Romam venit ad ludos Cæsaris, ubi mimos suos legit, magno ipsius populi applausu. Authores, Gellius & Macrobius. Publius prænomen ejus qui populo gratus fuit.

P. Ælius Ligo, conf. cum C. Popilio Lenate, anno urbis 582.

P. Ælius Pætus, conf. cum C. Sulpitio Longo, anno urbis 410.

P. Ælius Pætus, conf. cum C. Cornelio Lentulo ann. urbis 553.

P. Alphenus Varus, conf. cum P Vinitio, ann. urbis 754.

P. Capio, conf. cum Qu. Volusio Saturnino, anno urbis 808.

P. Claudius Pulcher, conf. cum L. Portio Licinio, anno urbis 570.

P. Claudius Pulcher, conf. cum M. Perpenna, anno urbis 662.

P. Cornelius Arvina, conf. xxx. millia Samnitum prælio interfecit, an. urbis 448.

P. Cornelius Asina, conf. cum M. Minutio Rufo, an. urbis 533.

P. Cornelius Cossus, Trib. mil. consulari potestate, an. urbis 341. iterum an. 350.

P. Cornelius Dolabella Maximus, conf. Gallos, Samnites, Lucanos, Brutios, Hetruscos, inita societate Romam petentes, delevit, an. urb. 470.

P. Cornelius Falco, conf. cum T. Sempronio Gracecho, ann. urbis 515,

P. Cornelius Lentulus, conf. cum Cn. Aufidio Oreste, an. urbis 683.

P. Cornelius Lentulus, conf. cujus opera præcipuè factum est, ut Cicero ab exilio rediret.

P. Cornelius Lentulus Caudinus, conf. cum Licinio Varo, an. urbis 517.

P. Cornelius Maluginensis, Trib. mil. Consulari potestate, an. urbis 352.

P. Cornelius Nasica, conf. Dalmatas domuit, an. urbis 599.

P. Cornelius Rufinus, conf. cum M. Curio Dentato, an. urbis 463.

P. Cornelius Scapula, conf. cum M. Plautio Proculo, an. urbis 427.

P. Cornelius Scipio. Vide *Scipio.*

Publius Cornelius Rufus, dormiens oculorum visum amisit, cùm sibi accidere somniaret. Plin. l. 9. c. 40.

P. Catienus Philotimus, patronum adeò dilexit, ut hæres omnibus bonis institutus in ejus rogum seipsum jaceret. Plin. l. 7. c. 36.

P. Curiatius Philo, conf. cum M. Genutio Augurino, an. urbis 310.

P. Decius Mus, conf. bello Latino cum Tito Manlio Torquato, cùm oraculo responsum esset eam partem superiorem futuram, cujus dux se ultro diis manibus devovisset, ita cum collegâ pactus est, ut cujus ex duobus cornu prius pedem retulisset, is se devoveret; cumque prior ea pars, in qua constiterat, hosti cederet, ipse solenni se certamine devovit pro salute exercitus, atq; ita equo concitato, in confertos hostes se immisit, suâq; morte suis victoriam peperit. Plut. Paral.

P. Decius Mus, superioris filius, patris exemplum imitatus, quarto consulatu se pro exercitu devovit, ann. urbis 458.

P. Decius Pyrrhicus, conf. de Pyrrho victo nomen reportavit.

P. Fabius Maximus, conf. cum Qu. Tuberone anno urbis 743.

P. Furius Philo, conf. cum C. Quintio Flaminio, anno urbis 531.

P. Furius Philo, conf. cum Sex. Attilio Serrano, anno urbis 618.

P. Furius Medullinus, conf. an. urbis 282.

P. Gallus Camerinus, conf. cum Q. Loviano anno urbis 787.

Publ. Genutius Scipio Nasica, conf. de Boiis triumphavit, ann. urbis 363.

P. Horatius Decemvir legibus scribundis, ann. urbis 303.

P. Horatius Trigeminus, conf. cum Sexto Quintilio Varo, an. urbis 301.

P. Julius Apulus, conf. cum L. Cornelio Lentulo, an. urbis 555.

P. Licinius Calvus, primus ex plebe Trib. mil. consulari potestate an. urbis 356.

P. Licinius Crassus, conf. cum M. Scipione, ann. urbis 548.

P. Licinius Crassus, conf. cum C. Cassio Longino, ann. urbis 583.

P. Licinius Crassus, conf. cum Cn. Lentulo Clodiano, anno urbis 657,

P. Lucretius Tricipitinus, Tribunus militum Consulari potestate, ann. urbis 339.

P. Manlius Capitolinus, Trib. mil. Consulari potestate, anno urbis 356.

P. Manlius, conſ. cum C. Papyrio Balbo, anno urbis 634.

P. Manlius Capitolinus, Trib. mil. Conſulari poteſtate, an. urbis 389.

P. Melius, Trib. militum Conſulari poteſtate, anno urbis 356.

P. Menenius, Trib. militum Conſulari poteſtate, anno urbis 356.

P. Minutius Augurinus, conſ. cum. T. Geganio Macerino, ann. urbis 262.

P. Minutius Scævola, conſ. cum Sp. Poſthumio Paulo, an. urbis 580.

P. Pinarius Ruffus, conſ. cum C. Julio Tullo, anno urbis 255.

P. Plautius Proculus, conſ. cum P. Cornelio Scapula, an. urbis 427.

P. Popilius Lenas, conſ. cum Sulpitio Galba, anno urbis 522.

P. Poſthumius Tiburtus, conſ. cum M. Valerio Voleſo collega de Sabinis triumphavit, anno urbis 249. Iterum conſ. cum Agrippa Menenio Lanato, de Auruncis triumphavit biennio poſt.

P. Rutilius Lupus, conſ. bello ſociali interfectus, anno urbis 964.

P. Rutilius Rufus, conſ. cum M. Manlio Maximo, anno urbis 949.

P. Rutilius, morbo levi impeditus, nunciata fratris repulſa in Conſulatus petitione, expiravit illico. Plin. l. 7. c. 36.

P. Scipio Naſica, conſ. cum C. M Figulo, ann. urbis 592.

P. Scipio Naſica Serapion, conſ. anno urbis 616.

P. Scipio Naſica, conſ. cum L. Calphurnio Beſtia, anno urbis 643.

P. Sempronius Sophus, conſ. cum P. Sulpitio Averrione, anno urbis 450.

P. Sempronius Sophus, conſ. cum Claudio Ruſo, anno urbis 485.

P. Sempronius Tuditanus, conſ. in Brutiis Annibalem fudit anno 550.

P. Servilius, Cilicia à prædonibus liberata, Iſauri urbe capta, Iſaurici cognomen reportavit.

P. Servilius Geminus, conſ. cum C. Aurelio Cotta, an. urbis 501. Iterum cum eodem, an. 505.

P. Servilius Priſcus, conſ. Volſcos, Sabinoſque ſuperavit, anno urbis 239.

P. Seſtius, Vaticanus, conſ. cum L. Menenio Lanato, anno urbis 219.

P. Seſtius, Decemvir legibus ſcribendis, an. urbis 303.

P. Silius Nerva, conſ. cum Appio Junio Syllano, an. urbis 780.

P. Sulpitius Averrio, conſ. cum P. Sempronio Sopho, an. urbis 450.

P. Sulpitius, Decemuir legibus ſcribendis, anno urbis 303.

P. Sulpitius Galba, conſ. cum Cn. Fulvio Centumalo, an. urbis 543.

P. Sulpitius Longus, Trib. mil conſulari poteſtate, quo an. Roma capta eſt à Gallis, ann. urbis ſcilicet 366.

P. Sulpitius Quirinus, conſ. cum M. Meſſala, anno urbis 742.

P. Silius Nerva, conſ. cum M. Apuleio, anno urbis 734.

P. Titinius Trib. mil. Conſulari poteſtate, an. urbis 356.

P. Valerius Aſiaticus, conſ. cum L. Cornelio Syllano, ann. urbis 798.

P. Valerius Flaccus, conſ. cum M. Attilio Regulo, anno urbis 527.

P. Valerius Levinus, conſ. à Pyrrho rege auxilio elephantorum victus. Plutarch. in Pyrrho.

P. Valerius Potitus, Trib. mil. Conſulari poteſtate, anno urbis 373. Iterum biennio poſt tertium, an. 376. Quartum, an. 280. Quintùm, ann. 388. Sextùm, an. 389.

P. Valerius Publicola. Vide *Publicola*.

P. Valerius Publicola, conſ. de Sabinis, Veientibus & Etruſcis triumphavit, ann. urbis 279. Iterum, conſ. cum C. Claudio Sabino à ſervis concitatis qui Herdonio duce, Capitolium occupaverant, interfectus eſt, xxv. annis poſt priorem Conſulatum.

P. Vaticanus, conſ. cum Q. Fuſio Galeno, anno urbis 707.

P. Veturius Geminus, conſ. cum T. Ebutio Helva, an. urbis 255.

P. Venutius, conſ. cum P. Alpheno, an. urbis 754.

P. Virginius, Trib. mil. Conſulari poteſtate, anno urbis 354.

P. Volumnius Aventinus, conſ. an. urbis 393.

Pucialia, Baſtitanorum urbs in Hiſpania. Ptol.

Pucinum, opidum eſt Hiſtriæ in Mediterraneo Ptol. lib. 3. cap. 1. hodie *Proſecho*, in foro Julio ſitum eſt. Hinc vina à Plinio tantopere laudata, *Pucina* vocata, quæ nunc à Germanis *Beinfal* appellantur. Plin. lib. 14, cap. 6. ſtatim ab initio.

Pudens, nomen viri. 2 Tim. 4.

Pudicitia, dea à Romanis culta. Feſtus.

Pulcheria, beata & pia Imperatrix, obdormivit in Chriſto, anno Domini 459. omnia ſua pauperibus reliquit bona: multa autem conſtruxit oratoria, domoſq; pauperibus, necnon ſepulchra peregrinis ædificavit, intra quæ ſancti Laurentii martyris templum conſtruxit, Niceph. hiſt. Eccleſ. Venit à Latino *pulcher*, quod à Græco πολύχειρ, teſte Jul. Scaligero de cauſis L. L. lib. 1. cap. 22. Inde forſan Anglicanum noſtrum *Handſome*.

Pulchrum, promontorium in Africâ, Livio. *Calon Acroterion* Polybius vocat. Carthagini adiacet adverſus Aquilonem.

Pullaria, vulgò *Li Brioni*, inſ. aliquot parvæ Hiſtriæ in ſinu Flanatico adjacentes, Pollæ urbi vicinæ.

Pumentum, Lucanorum op. mediter. Strabo lib. 6. Barrius hoc in Calabriâ deſcribit, cui hodie *Gerentia* dicitur. Xylander in ſuo Strabone *Grumentum* legit.

Punicum, op. Hiſtriæ in mediterraneis. Ptol. 3. 1. Plin. 14. 6.

Punicus, vide *Phœnix*.

Puppius, poeta tragœdus, teſte Acrone Horatii Scholiaſte, affectus ſpectantium admovit ut eos flere compelleret. Unde Horatius.

——— *Lacrymoſa poemata Puppi.*

Pupinienſis, ager in Latio circa Tuſculum, teſte Feſto: cujus ſolum ſteriliſſimum, teſte Val. Maximo, adeo ut Varro de R. R. ſcripſerit, neque vites, neque fœnum in *Pupiniâ* creſcere.

Pupulum, urbs à latere meridion. Sardiniæ.

Purpuraria, inſula maris Atlantici circa Fortunatas. Plin. 6. 30.

Puſicius, Martyr inſignis, qui ſuper omnes Perſarum Regis artifices erat; ubi conſiſtens & videns Ananiam trementem, cum ad necem præpararetur, ait: *Paululum ô ſenex claude oculos, & ſecurus eſto, mox enim Chriſti videbis aſpectum.* Cumque dixiſſet hoc, repente comprehenſus, ad regem ductus, Chriſtianus eſſe manifeſtatur, eò quod pro dogmate fuiſſet locutus liberâ intentione de Martyribus. Tunc rex extraneo quodam & crudeli modo eum mori præcepit, ita, ut perforatâ cervice, exinde linguam ejus ejicerent. Hoc itaque facto, quibuſdam accuſantibus, etiam ejus filia, virgo ſacra, tunc comprehenſa eſt, & perempta. Sozomenus lib. 3. cap. 1

Puſio & Secundilla, prodigioſi corporis homines. Plin. 7. 16.

Puteoli, Poſt Lucrinum lacum (inquit Cluverius) ſequitur opidum *Puteoli* pl. num. Latinis fere autoribus, exceptis poetis, dictum; Græcis vero Δικαιαρχεία, ſive Δικαιαρχία, & contractè Δικαρχία· quo frequenter Latini uſi ſunt poetæ: ut Græci etiam ſub Romanis Imp. ſæpe uſurparunt Ποτίολοι, ſive Ποτίολοι. Fama opidi apud auctores eſt celeberrima; vulgari nunc vocabulo dicitur *Pozzuolo*. Plin. lib. 3. cap. 5. *Lacus Lucrinus & Avernus: dein Puteoli colonia, Dicaearchia dicti.* Strabo lib. 5. poſt deſcriptionem Lucrini, Avernique lacus: Ἔξῆς δ' εἰσὶν αἱ περὶ Δικαιαρχίαν ἀκταί, καὶ αὐτὴ ἡ πόλις· ἦν δὲ πρότερον μὲν ἐπίνειον Κυμαίων, ἐπ' ὀφρύος ἱδρυμένον. Κατὰ

[illegible] Ἀπὸ δὲ στρατείας συνοικισμοῦ Ῥωμαίων, καὶ μετονόμασαν [illegible] τοι. Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς δυσωδίας τῆς ὕδατος, &c. [illegible] dic. t putant ab aqua calida putore: quidam à [illegible] dine puteorum, earundem aquarum gratiâ factorum. V[illegible] lib. 4. de L.L. A puteis quidam Puteoli, quod sint circa eum locum aquæ frigidæ & calidæ multæ; nisi à puteo [illegible] jatim, quod putidus sit odoribus sæpe ex sulfure & alumine. P[illegible]os ejusdem conditores quod attinet, quia id, Strabone teste, navale fuit Cumanorum, ab his conditum videri poterat. At Stephani Epitomator sic habet: Ποτίολοι, κτίσμα Σαμίων, ὅτις ἡ Δικαιάρχεια. Et B. Hieronymus in Eusebii Chronicor. lib. 2. sic tradit: Olymp. 64. an. 4. *Samii Dicæarchiam condiderunt, quam nunc Puteolos vocant.* Pop. *Puteolani.* Inde *sinus Puteolanus*, de quo Cluver. Ital. Ant. lib. 6. 4. pag. 1141.

Puticuli, appellati à *puteis*, quòd ibi cadavera in *puteis* obruerentur: vel quòd in his corpora *putrescerent*. Romæ extra Exquilias fuit locus publicus, ubi erat commune sepulcrum miseræ plebi. Var. l. 4. de L.L.

P Y.

Pyanepsia, sacra apud Athenienses. Authores in nomine variant. Harpocration à Lycurgo Πυανοψίαν, ab aliis Πανοψίαν appellari tradit. Πυανοψίαν, inquit, Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίχμου, καὶ ἡμεῖς Πυανοψίαν ταύτην τὴν ἑορτὴν καλοῦμεν· οἱ δὲ ἄλλοι Ἕλληνες Πανοψίαν, ὅτι πάντας ὄψεσι καρποὺς τῇ ὄψει. Ἀπολλωνίῳ, καὶ χάριν οἱ περὶ τὸν Ἀθήνησιν ἑορτὴν γεγονότες. At Πυανέψια, ἀπὸ τῶν πυάμων καὶ ἕψειν à coquendis fabis: Hesychius: Πυανέψια, ἑορτὴ Ἀθήνησιν· εἴρηται δὲ παρὰ τὸν κυάμων ἐμπίμπλασθαι. Καὶ ἄγεται Πυανεψιῶνος ἑβδόμη, ἐπειδὴ ἕψουσιν ἔτνος, ὅπερ δὲ κέκληται ὁ μῆν. Καὶ ἡ ἑορτὴ διὰ τὸ ἀθάρην ἕψειν, ὃ καλοῦσι πύαμα. Sic lego; & sensus est: *Pyanepsia, festum Athenis; dictum vero est quatenus fabis implentur: & agitur septima die mensis Pyanepsionis; quoniam coquunt pulmentum; sic vocatur & mensis, & festum, quod in eo pultem coquerent, quæ vocarentur Pyana.* Eust. ad Iliad. B. Πυανεψιὼν δὲ, ὅτι μόνος ὄσπρια παρ' Ἀττικοῖς κυάμους ἕψειν παραινούμενος. Origo est a Theseo, qui è Cretâ reversus, annonæ reliquias in olla miscuit, & coctas simul sociis exhibuit. Plutarchus. Θάψας δὲ τὸν πατέρα, τῷ Ἀπόλλωνι τὴν εὐχὴν ἀπεδίδου τῇ ἑβδόμῃ τοῦ Πυανεψιῶνος μηνὸς ἱσταμένου. Ταύτῃ γὰρ ἀνέβησαν εἰς ἄστυ σωθέντες. Ἡ μὲν οὖν ἕψησις τῶν ὀσπρίων λέγεται γίνεσθαι διὰ τὸ σωθέντας αὐτοὺς εἰς ταυτὸ συμμῖξαι τὰ περιόντα τῶν σιτίων, καὶ μίαν χύτραν κοινὴν ἑψήσαντας συνεστιαθῆναι, καὶ συγκαταφαγεῖν ἀλλήλοις. Votum Thesei memorat Scholiastes Aristophanis ad Equites. Τότε δὲ Θησέα φασὶ καθ' ὃν καιρὸν Κρήτην ἔπλει προσχεθέντα Δήλῳ διὰ χειμῶνα, εὔξασθαι τῷ Ἀπόλλωνι, καταστέψαι κλάδοις ἐλαίας, ὅταν σωθῇ, τὸν Μινώταυρον ἀποκτείνας, καὶ θυσιάζειν· καὶ τὴν ἱκετηρίαν ταύτην καταστέψαντα ἐν τῇ χύτρῃ ἀθάρας, καὶ ἔτνος, καὶ βωμὸν ἱδρύσασθαι. Διὸ καὶ Πυανέψια ἀνομάσθαι, ἢ Κυαμέψια τὸ γὰρ πρότερον τὰς κυάμους πύανα ἐκάλουν. Quæ totidem verbis à Suidâ proferuntur; brevius autem ab Eust. in Iliad. χ. Castellanus.

Pycnus, flu. Cretæ. Ptol.

Pydes, urbs, & flu. Pisidiæ. Steph.

Pydna, Macedoniæ op. Ptol. *Chitro* Sophiano.

Pyern, urbs Colchorum. Steph.

Pygela, urbs Joniæ; Πύγελιον vocat Strabo lib. 14. Pomponius & Plinius scribunt per Φ & nomen ἀπὸ τῆς φυγῆς ducunt. Melæ verba sunt: *Ibi à fugitivis, ut aiunt, condita (nomen fama annuit) Phygela.* Plinii: *Juxta fugitivis conditum (uti nomen judicio est) Phygela.*

Pygmæi, pop. in extremis Indiæ montibus habitantes (Plin. 7. 3.) salubri cœlo semperque vernante fruentes, ternos dodrantes non excedentes. Sunt qui nomen eos habere volunt ἀπὸ τῆς πυγμῆς, i. e. *pugno*, contra rationem; cum ἀπὸ τοῦ πήχυος, i. e. *cubito*, originatio deducenda sit. Πυγμαῖοι ergo erunt quasi πηχυαῖοι, quippe *cubitales*. Hinc & *Spithamæi* dicuntur, quòd ternas *spithamas* longitudine non superant. Etymon hoc approbatur ab Eustathio in principio Iliad. γ. & ab August. de C. D. 16. Hieronymus vero aliter in 27. Ezech. *Sive Pygmæi sunt* (inquit) *id est, bellatores, & ad bella promptissimi,* ἀπὸ τῆς πυγμῆς, *quæ Græco sermone in certamen vertitur.* Diversis locis ab auctoribus collocantur. Plinius, uti supra, inter Indiæ gentes recenset. Pomponius lib. 3. ponit in eâ Arabiæ parte, quæ ultra sinum Arabicum in Æthiopiam vergit. Ibidem eos quoque collocare videtur Ptolemæus, si per *Nubas* intellexeris *Pygmæos*, uti Hesychius: Νοῦβαι, Πυγμαῖοι, nec enim de aliis quam de his accipi possit locus ille Hesychii. Aristot. lib. 9. de Hist. An. eos ad fontes Nili traducit. Verba ejus sic concipiuntur in libris manu exaratis: Οἴχονται γέρανοι τούτων· μεταβάλλουσι γὰρ ἐκ τῶν Σκυθικῶν πεδίων, εἰς τὰ ἕλη τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου, ὅθεν ὁ Νεῖλος ῥεῖ, οὗ καὶ λέγονται τοῖς Πυγμαίοις ἐπιχειρεῖν, οὐ γάρ ἐστι τοῦτο μῦθος. Quod narratiunculæ huic fidem adstrueret Philosophorum summus, id concoquere non potuit quisquis vulgatæ lectionis auctor fuit; ac propterea verba illa de pugnâ Pygmæorum cum gruibus suo modo reformavit. Quamvis autem fabella hæc excusa sit à Græculis, fingendi, & fabulandi semper cupidis, ratio tamen quamobrem hoc in tractu Pygmæos collocarint veteres, hanc fuisse putat Clariss. Vossius; quòd Troglodytarum & Æthiopum multi essent κολοβοὶ sive recutiti. Hinc tot Coloborum gentes in Æthiopiâ. Idem vero Aristoteli & aliis nonnullis κολοβὸς & Pygmæus, sive nanus. Κολοβὸς enim lib. 2. de Gen. Anim. circa finem & alibi, vocat non illos tantum, qui uno aliquo membro essent mutilati, sed eos etiam, quorum universæ corporis partes in utero matris oblæsæ, & justo essent breviores. Strabo l. 17. iisdem in locis creditos quidem, sed confictos existimat, sumptâ inde fictionis occasione, quòd in Æthiopiâ interiori omnia fere animalia exigua nasci compertum sit. Contra Philostratus lib. 3. sub terrâ eosdem ponens, loca incolere scribit supra flu. Gangem, cui cum Aristotele convenit in eo, quod specus habitari dicit ab illis. Solinus in Thraciæ descriptione ad Geraniam urb. juxta Strymonem & Hæmum creditos fuisse Pygmæos, & à gruibus pulsos ait. Vide Plin. 4. 11. Horum mulieres quincto anno pariunt, & senescunt octavo. *Fama est* (inquit Plinius) *insidentes arietum, caprarumque dorsis, armatos sagittis veris tempore, universo agmine ad mare descendere, & ova pullosque gruum consumere, ternis expeditionem eam mensibus confici, aliter futuris gregibus non resisti, casas eorum luto, pennisque & ovorum putaminibus confici.* Stephanus eos sic dictos scribit à *Pygmæo* Dori filio, Epaphi nepote. Qualia autem sint eorum corpora, eleganti similitudine docet Aristot. ubi supra: Ὥσπερ οὖν οἱ ἐπὶ τῶν κατοδλίων γεγραμμένοι, μικροὶ μὲν εἰσι, φαίνονται δὲ ἔχειν πλάτος, καὶ βάθος, ὁμοίας συμβαίνει καὶ τοῖς Πυγμαίοις. Frustra quærunt viri eruditi (inquit Vossius) quænam sint illæ tabernarum picturæ, quæ effigiem hujusmodi Pygmæorum exhibeant. Scribendum; οἱ ἐπὶ καμπύλων γεγραμμένοι, vel, si mavis, καμπυλίων, idem significante vocabulo. Tales nempe sunt Pygmæi, quales videntur esse imagines, quæ in curvis & sinuosis tabulis repræsentantur. Hinc rectè *curvatum* dixit Prop. l. 4.

> *Nanus & ipse suos breviter curvatus in artus*
> *Jactabat truncos ad cava buxa manus.*

De pugnâ Pygmæorum cum gruibus passim poetæ. Homerus Iliad. 2.

> Ἠΰτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρὸ
> Αἵ τ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον, καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον,
> Κλαγγῇ ταί γε πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων,
> Ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι.

Oppianus Halieuticon lib. 1.

> Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Αἰθιόπων τε καὶ Αἰγύπτοιο ῥοάων
> Ὑψιπετὴς γεράνων χορὸς ἔρχεται ἠεροφοίτων
> Ἄντολον οἰωνοῖσι φέρων, καὶ χεῖμα φυγόντες,
> Πυγμαίων τ' ὀλιγοδρανέων ἀμενηνὰ γένεθλα.
> Τῶν δ' ἄρ' ἐπαΐσσοντες στίχας ὄρθιος ἱεμένη
> Ἡγεῖται ἀκαλος, καὶ ἀϋτεῦν ὄγμον ἔχουσι.

Juv. Sat. 13. *Ad subitas Thracum volucres, nubemque sonoram*

> *Pygmæus parvis currit bellator in armis.*
> *Mox impar hosti, raptusque per aera curvis*
> *Unguibus à sævâ fertur grue. Si videas hoc*
> *Gentibus in nostris risu quatiere: sed illic*
> *Quanquam eadem assiduè spectentur prælia, ridet*
> *Nemo, ubi tota cohors pede non est altior uno.*

Hinc *Pygmæus*. Ovid. 6. Fast.

Nec qua Pygmæo sanguine gaudet avis.

Id est *grus*. Juv. Sat. 6.——*Breviorq; videtur*

Virgine Pygmæâ, nullis adjuta columnis,

Et levis erectâ consurgit ad oscula plantâ.

Pygmalion, Beli Tyriorum regis fil. frater Didûs, qui cum ardentissimâ auri cupiditate flagraret, ad Sichæi patruelis sui, & sororis suæ viri opes animum adjecit; illumque spe potiundi auri, ante aras dolo interemit. Cujus cædis cùm in somnis à mariti umbrâ certior facta esset Dido, clam sublatis thesauris, fugæque comitibus assumptis, naves conscendit, & in Africam appulsa, primum Byrsam, deinde Carthaginem condidit. Virg. Æn. 1.——*Sed regna Tyri germanus habebat*

Pygmalion, scelere ante alios immanior omnes,

Quos inter medius venit furor; ille Sichæum

Impius ante aras, atque auri cæcus amore

Clam ferro incautum superat.——

Idem ibidem. ——*Portantur avari*

Pygmalionis opes pelago.

Hinc *Pygmalioneus*. Silius lib. 1.

Pygmalioneis quondam per cærula terris

Pollutum fugiens fraterno crimine regnum

Fatali Dido Libyes appellitur ora.

Vide Appianum in Punicis. *Pygmalion* (inquit Bochartus) est פגמעליון *Pugmeelion*, id est, *quies ab altissimo*, Deo sc. uno verbo Παυσίθεος. פוג Ebræis est נוח, & *Elion* Deus Phœnicum, ut ex Sanchoniathone patet.

Pygmalion, Cilicis fil. qui ex eburneâ statuâ Veneris beneficio in puellam transformata, Paphum suscepit, Paphi Cypri urbis conditorem. Ovid. 3. Met. Videtur esse idem cum priori. Vide Boch. Geogr. pag. 370.

Pylæum, Phrygiæ urbs. Ptol.

Pylades, Strophii Phocensis fil. indissolubili amicitiæ vinculo cum Oreste conjunctus. Nam cum Clytæmnestra ab Ægistho adultero adjuta Agamemnonem occidisset, Strophius Orestem adhuc puerum certissimæ neci subduxit, & in regno suo unà cum Pylade educavit. Posteaque cum Orestes, gratiâ vindicandæ paternæ mortis matrem peremisset, eamque ob rem in furorem versus esset, Pyladem perpetuum omnium suarum profectionum comitem habuit, & socium periculorum: tantaque sese mutui amoris vehementiâ sunt prosecuti, ut alter pro altero mori non recusaret. Ovid. Pont. 2. El. 3. *Adsuit insano juvenis Phoceus Oresti.*

Idem ibidem eleg. 6.

Non ita vixerunt Strophio atque Agamemnone nati.

Martialis.

Ut præstem Pyladen, aliquis mihi præstet Orestem.

Pyla, locus Arcadiæ. Steph. Est & urbs Cappadociæ Evagrio. Item montes Æthiopiæ sub Ægypto. Ptol. Hodie *Amara* dicti, ubi recentiores scribunt Prete Joannis filios à præsidibus custodiri.

Pylæmenes, dux Paphlagonum, unus ex iis qui venerunt in auxilium Trojanorum, atque in bello à Menelao interfectus est. Homerus.

Pylæus, Lesbi mons. Strabo.

Pylagora, Ceres dicta est, quòd *Pylagoræ*, i. e. legati, quos civitates Græciæ bis in anno ad concilium Amphyctionum mittebant de maximis rebus consultoros, prius ἐν πύλαις, i. e. ante portas huic Deæ rem divinam religiosissimè facere consuevissent.

Pylartes, vir Trojanus, ab Ajace in bello interfectus. Hom. Iliad. 11.

Pylene, Ætoliæ op. Hom. Il. 2. Ejus mem. Papinius Theb. lib. 8.

Nunc tumida Calydonis opes, nunc torva Pylenes

Agmina.——

Idem Theb. 4. ——*Sensit scopulosa Pylene.*

Pylleon, Thessaliæ urbs. Livius.

Pylora, Persidis ins. Arrianus.

Pylorus, Cretæ mediter. urbs. Plin.

Pylus, Tres olim fuere *Pyli*, juxta adagium apud Aristoph. quod etiam Plutarchus refert.

Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο, Πύλος γε μὲν ἔστι καὶ ἄλλος.

(In eos dictum qui supra alios gloriantur, quasi doctiores, aut fortiores, aut aliâ in re præstantiores.) Messeniæ erat una, altera Arcadiæ, tertia vero Elidis sita inter Penei & Selleentis ostia. Omnes tres Nestorem sibi vindicabant. Nestori autem novem parebant urbes juxta Homerum, quas omnes ordine in Bœotiâ recenset. Harum vero caput erat ipsa Pylos, atque inde *Enneapolis* vocabatur. Huc quoque refer novem sedilia in litore Pylio extructa apud Hom. initio lib. 3. Odys. Quæ ita interpretatur Eustathius: Οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶν ἐννέα Πυλίοις ἕδρας εἶναι διὰ τὸ καὶ πόλεις τοσαύτας ὑπὸ ἐξουσίαν κεῖσθαι τῷ Νέστορι. Inepti vero sunt qui Nestorem tribus illis Pylis præfuisse credunt: Hoc enim qui potuit fieri, aut cur controversia fuisset, quam Pylum intellexisset Homerus? Itaque verum est, urbes Nestori subjectas, fuisse illas novem quas ordine Homerus recenset. Porro ab istis 3. *Pylis* dicta est regio *Triphylia*. If. Voss. Ovid. Epist. 1.

Nos Pylon, antiqui Neleia Nestoris arva

Misimus: incerta est fama remissa Pylo.

Hinc *Pylius*. Idem Ponticorum 1.

Crede mihi Pylio Nestore major eris.

Martialis.

Sic pater in Pylios, Cumæos mater in annos

Vivat.——

Pyndis, Æthiopiæ sub Ægypto op. Plin.

Pyracmon, unus ex Vulcani ministris, quorum operâ in fabricando utitur. Dictus ab *igne* & *incude*. Nam πῦρ Græci *ignem*, & ἄκμονα *incudem* vocant. Virg. Æn. 8.

Brontesque Steropesque & nudus membra Pyracmon.

Pyracmos, viri nomen à Cæneo interfectus. Ovidius Metam. 12.

Quinq; neci Cæneus dederat, Styphelumq; Bromumq;

Antimachumque, Helymumq; securiferumq; Pyracmon.

Pyra, Latii op. circa Minturnas. Plin. 3. 5.

Pyræa, pars Thessaliæ. Steph.

Pyrachmes, rex Eubœæ. Ptol. in Parallelis. Πυραίχμης, βασιλεὺς Εὐβοέων ἐπολέμει Βοιωτοῖς, ὃν Ἡρακλῆς, ἔτι νέος ὤν, ἐνίκησεν. Πώλοις δὲ προσδήσας, καὶ εἰς δύο μέρη διελὼν τὸν Πυραίχμην ἄταφον ἔρριψεν· ὁ δὲ τόπος προσαγορεύεται Πῶλοι Πυραίχμου· κεῖται δὲ παρὰ ποταμὸν Ἡράκλειον, χρεμετισμὸν δὲ ἀναδιδοῦσι πινόντων ἵππων, ἐκ ἐν τῷ τόπῳ ἐκεῖ ποταμῷ.

Pyrgi, Dalmatiæ pop. Plin.

Pyramides, nihil aliud fuerunt quàm regum Ægyptiorum pecuniæ otiosa & stulta ostentatio, Plin. lib. 26. cap. 12. quippe cum faciendi eas causa à plerisque traditur, ne pecuniam successoribus, aut æmulis insidiantibus præberent. Plures in Ægypto passim extiterunt, nullæ tamen clariores tribus illis, de quibus Mela scribit, lib. 1. cap. 9. quæ orbem implevere famâ, conspicuæ undique adnavigantibus, sitæ in parte Africæ, monte saxeo, sterilique inter Memphin op. & Delta. Unde Martialis.

Barbara Pyramidum sileat miracula Memphis.

Turres autem sunt, inquit Solinus, fastigiatæ ultra excelsitatem omnem, quæ manu fieri possit. Sub his Ægyptiorum reges sepulti fuerunt. Sunt autem propriè Pyramides, moles Geometricâ ratione constructæ in modum flammæ (ἀπὸ τοῦ πυρὸς) ut à lato videlicet in acutum tendant. Ammianus Marcellinus lib. 22. *Pyramides ad miracula septem provectæ, quarum diuturnas surgendi difficultates scriptor Herodotus docet, ultra omnem omnino altitudinem, qua humanis confici potest, erectæ sunt turres, ab imo latissimæ, in summitates acutissimas desinentes. Quæ figura apud Geometras ideo sic appellatur, quod ad ignis speciem τοῦ πυρὸς, ut nos dicimus, extenuatur in conum: quarum magnitudo quoniam in celsitudinem nimiam scandens gracilescit paullatim, umbras quoque mechanicâ ratione consumit.* Aliqui dictas volunt ἀπὸ τῶν πυρῶν, h. e. à tritico, quo illic per regem collecto, magna annonæ caritas per Ægyptum secuta est. Docet id Stephanus his verbis: Ὠνομάσθησαν δὲ Πυραμίδες ἀπὸ τῶν πυρῶν, οὓς ἐκεῖ συναγαγὼν ὁ βασιλεὺς, ἐνδείας οὔσης κατὰ τὴν τῶν Αἰγυπτίων. Videtur hoc etymon priori præferendum, eò quod *Pyramis* & πυρὸς conveniant primæ syllabæ modulo, contra quam fit in πῦρ, ejusque derivatis. *Pyramidis* autem vocabulum forsan Ægyptiacum est; quod illis *Pyramon*. Certe Arabes Ægyptiis vicini *Haramen* vocant

Pyrami-

Pyramidem. Sicut *Alharaman* duæ Ægypti Pyramides in occidentali ripâ Nili dicuntur. *Haramon* itaque *Ifiamis* dicta. Ita Græci palus ab ἴλ@, *pubes* ab ἴβη. Sicut הרמון *harmon* Ebræis *arcem & palatium* denotat, uti ab altitudine quoq; *Hermon* mons dictus videtur. Luc. l. 9.

Non mihi Pyramidum tumulis evulsus Amasis.

Propertius 3. 2.

Nam neque Pyramidum sumptus ad sidera ducti.

Inde *saxa Pyramidum* apud Statium in Sylvis.

Pyramus, adolescens Babylonius, qui Thisben mutuo amore prosecutus est: verùm cum adeo à parentibus uterque observaretur, ut nullo modo se complecti possent, egredi urbem ad constitutum locum decreverunt. Quò quidem cum prior pervenisset Thisbe, à leænâ illic transeunte perterrefacta in antrum vicinum confugit. Pyramus deinde adveniens, cum velum quod fugienti Thisbe è capite deciderat, cruentatum repetisset, eam putans à feris fuisse dilaniatam, gladio, quem secum habebat, sub moro arbore incubuit. Thisbe autem ex antro egressa, cum Pyramum vulnere confectum vidisset, eodem se gladio confodit. Utrumque autem sub moro arbore occisum volunt, ejusque fructus, cum antea candidi essent, ex eorum sanguine atrum colorem traxisse. Ovid. Met. 4.

Pyramus, flu. qui per angustias Tauri montis per Ciliciam defertur. Eius mem. Dionysius v. 866.

Καὶ τοὺ μὲν πλείους ποταμοῦ ὑπομίσγεται ὕδωρ
Ταῦθα ἐρχομένου, Πυράμοιό τε καὶ Πινάροιο.

Ubi Scholiastes: Ὁ δὲ Πύραμος ποταμὸς τὸ μὲν, ὡς εἴρηται, ἡ καταπίπτων εἰς βαθεῖαν φάραγγα [illegible] [illegible] παραπλήσιον, ἡ χοῦν δὲ πάνυ πολὺν, ὡς ὁ χαραγμὸς οὐδὲ κατάγει ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Διὸ καὶ χρησμὸς ἐξέπεσεν ἐν ὑπερβολῇ τοιοῦτος.

Ἔσσεται ἐσσομένοις, ὅτε Πύραμος εὐρυδίνης
Ἠιόνα προχέων ἱερὴν εἰς Κύπρον ἵκηται.

Hesychius: Πύραμος, ποταμὸς Κιλικίας, ἄλλοι δὲ χόρτος ἐστὶ καλῶν. Ejus meminere Strabo lib. 12. Arrianus lib. 1. & Qu. Curtius lib. 3. cap. 4. Hodie *Malmistra* Nigro dicitur.

Pyrander, Quæstor Athenlensis, à populo saxis obrutus, quòd tempore belli triticum parcè suppeditaret. Plut. Alius historicus fuit, qui emisit Peloponnesiacorum libros, teste Plut. in Par. cap. 37.

Pyranthus, urbs parva, aut vicus Cretæ, juxta Gortynem. Steph.

Pyrasus, vir Trojanus, ab Ajace bello interfectus. Homerus. Item urbs Phthiæ Stephano sic dicta, quòd regio sit πυροφόρος, i. e. *tritici ferax*.

Pyrethmes, luctator Ætolus, qui Degmenum Epeum singulari certamine vicit. Herod. l. 6. Lege *Pyrachmes*.

Pyreicus, pictor nobilis, qui humilia secutus, humilitatis tamen summam gloriam adeptus est. Pinxit tonstrinas, sutrinas, asellos & obsonia. Plinius.

Pyrenæa, urbs Locridis. Steph.

Pyrenæa Venus, *Portus Veneris* Melæ, & aliis *Templum Veneris*, op. Gall. Narbon. in confin. Hisp. *Capo de Creuz* hodie dicitur.

Pyrenæus, mons Hisp. maximus, illam à Galliâ separans, ab Oceano in mare Mediter. extensus ad 80. mill. Hispanica, ex cuius medio ferunt utrumque mare conspici. Auson. Epist. 24. —*Me Punica lædit*

Barcino, me bimaris juga ninguida Pyrenæi.

Dionysius vers. 288.

Τοῖς δ' ἐπὶ Πυρηναῖον ὄρος καὶ δώματα Κελτῶν.

Hi montes Ptolemæo & Stephano Πυρήνη vocantur, ut & Sil. Italico *Pyrene*. Ab Æmilio Probo nuncupantur *saltus Pyrenæus*, quo nomine etiam Cæsar, Livius, Suetonius & Orosius appellarunt. *Alpes* vocantur ab Agellio ex Varrone; nominat enim horum accolas *Hispanos Alpinos*. Cæterùm de *Pyrenæis* duplex fabula jactatur apud Græcos: Una de *Pyrene* nomine dictis, Bebrycis regis filiæ, quæ ab Hercule illâc iter faciente viriata, cum metu patris aufugisset in sylvas, à feris discerpta esse creditur. Silius lib. 3.

Pyrene celsâ nimbosi verticis arce
Divisos Celtis altè prospectat Iberos;
Atque æterna tenet magnis divortia terris.
Nomen Bebrycià duxere à virgine colles,
Hospitis Alcidæ crimen, qui forte laborum
Geryonis peteret cum longa tricorporis arva
Possessus Baccho sævâ Bebrycis in aulâ
Lugendam formæ sine virginitate reliquit
Pyrenea, &c.

Hanc fabulam merito rejicit Plinius 3. 1. *Quæ de Hercule*, inquit, *ac Pyrene, vel Saturno traduntur, fabulosa imprimis arbitror.* Alii ex Pyrenæo saltu incenso referunt argenti fluxisse rivos, unde maximas opes contraxerint Phœnices, cum illud vili pretio ab accolis comparassent. Hujus conflagrationis meminere Aristoteles in Mirabilibus & Posidonius apud Strabonem, itemque Diodorus lib. 5. qui addit τὰ μὲν ὄρη διὰ τὸ συμβεβηκὸς κληθῆναι Πυρηναῖα *montes propter hunc casum Pyrenæos esse dictos*: tanquam ἀπὸ τοῦ πυρὸς συχνὰς ἡμέρας συνεχῶς ἐκκαυθέντος, *ab igni qui per multos dies continuè exarserit.* Hæc illi. Bocharto autem nomen *Pyrenes*, vel *Pyrenæorum* montium videtur posse deduci non absurdè ex Phœnicio פארני *purani*, pro *ramoso* sc. & *opaco*. Nempe Ebræis פארה *pura*, vel *pora*, est *ramus*. Et ut ex רוח *rucha*, *spiritus*, est רוחני *ruchani*, *spiritualis*: ita ex פארא *pura*, *ramus*, פארני *purani*, *ramosum* sonat, vel, quod idem est *opacum*: Qualem fuisse Pyrenæum, saltem à parte Hispaniæ, veteres disertè docent. Strabo lib. 3. Αὐτῆς δὲ τῆς Πυρήνης τὸ μὲν Ἰβηρικὸν πλευρὸν εὔδενδρόν ἐστι παντοδαπῆς ὕλης καὶ τῆς ἀειθαλοῦς. Diodorus lib. 5. Πολλῶν δὲ ὄντων ἐν αὐτῇ δρυμῶν, καὶ πυκνῶν τοῖς δένδρεσιν. Silius lib. 3.

Ac Pyrenæi frondosa cacumina montis.

Et postea de Pyrene per Pyrenæos montes oberrante, postquam ab Hercule compressa est:

Et promissa viri sylvis narrabat opacis.

Et vers. 442. de Annibale:

Jamq; per & colles, & densos abiete lucos
Bebrycia Pœnus fines transcenderet aulæ.

Inde *Pyrenæi saltus* in Æmilio Probo, Orosio & Æthico, qui hodieq; nomen retinent. Adhuc notandum Pyrenæi vocabulum esse æquivocum eoque nomine appellari non tantum montes qui Galliam separant ab Hispaniâ, sed etiam montem Germaniæ prope sylvam Hercyniam, nomine *Pyrenen*, ex quo fluere Danubium scribit Aristoteles in Meteoris. Hinc & Plinius in Panegyrico: *Germaniam quamplurimæ gentes, ac prope infinita vastitas interjacentis soli, tum Pyrenæus, Alpes, immensiq; alii montes, nisi his comparentur, muniunt, dirimuntque.* Mons ille, cujus & B. Rhenanus meminit, hodie *Brenner* Germanis dicitur.

Pyrethi, Magi quidam in Cappadociâ, qui non cultro, sed stipite mactant. Strabo lib. 15.

Pyrganum, Tusciæ locus maritimus. Anton.

Pyrgenses, Achaiæ pop. Plin.

Pyrgi, *orum*, *Pyrgum* sing. num. Stephano, colonia & op. Hetruriæ, inter Antium, & Graviscas. Virg. Æn. 10.

Et Pyrgi veteres, intempestæque Graviscæ.

Martialis 12. 2.

Qui modo litoreos ibatis carmina Pyrgos.

Rutil. lib. 1. *Alsia prælegitur tellus, Pyrgique recedunt,*
Nunc villæ grandes, oppida parva prius.

Unde Straboni πολίχνιον dicitur. Opidani *Pyrgenses* Ciceroni ac Livio dicuntur. *Pergites* verò Stephano.

Pyrgion, historicus, celebratur libris de institutis Cretensium, Athen. lib. 4.

Pyrgitæ, Hesych. Πυργῖται, οἱ Κρῆτες.

Pyrgo, nutrix filiorum Priami. Virg. Æn. 5.

—— Hic una è multis, quæ maxima natu
Pyrgo, tot Priami natorum regia nutrix.

Pyrgoteles, gemmarum sculptor eximius, à quo tantum Alexander M. se in gemmis sculpi passus est, edictoque alios vetuit. Plin.

Pyrgus, Marmaticæ urbs Mercatori, cui novo nomine *Barda* dicitur.

Pyri mons, apud Ammianum, Joannes Heroldus interpretatur *Speyr*, Germaniæ urbem ad Rhenum, Episcopatu, & Camerâ Imperiali (ut vulgò loquuntur) decoratam.

Pyrindus, & *Pyrnus*, urbes Cariæ. Steph.

Pyro, Nymphia, Oceani & Tethyos filia. Hesiod. in Theogonià.

Pyrodes, Cilicis fil. qui primus è silice excussisse ignem dicitur. Plin. 7. 56.

Pyrois, entos, unus ex equis Solis. Ovid. Met. lib. 2.

Interea volucres, Pyroeis, Eous, & Æthon,
Solis equi quartusque Phlegon.

Val. Flaccus lib. 5.

Et formidantem patrios Pyroenta dolores.

Item Martis sidus ab igneo colore dictum. Columella lib. 10. ——*Nec Sirius ardor*

Sic micat, aut rutilus Pyrois——

Pyron, historicus, Annales conscripsit, teste Michaele Glyca, qui errorem ejus retellit, quòd putarit Adamum post 40. dies ingressum esse Paradisum.

Pyronæa, urbs Locridis, à *Pyrone* quodam dicta. Steph.

Pyrpile, ins. sic dicta, quòd ignis ibi primò repertus fuerit: hanc Delon dicunt esse.

Pyrrha, Deucalionis uxor, quæ post diluvium unà cum marito, jactis post terga lapidibus, humanum genus reparasse fertur. Juvenalis Sat. 1.

Et maribus nudas ostendit Pyrrha puellas.

Horat. lib. 1. Od. 2.

Terruit gentes, grave ne rediret
Seculum Pyrrhæ nova monstra questæ.

Pyrrha, Cariæ civitas juxta Myrtoum pelagus, & ins. circa Mæotim, quam pontus abstulit. Plin. 2. 92. Item urbs Joniæ ad Mæandri ostia Ptolemæo, nunc *Demenage*, teste Moletio. Est & Liguriæ vicus, item Phocidis, Magnesiæ, & Lyciæ.

Pyrrhæa, quæ & *Pyrrha*, Thessalia sic dicta à *Pyrrhâ* Deucalionis uxore. Strabo ad calcem libri noni: Καλεῖσθαι δ' ὅτι πρότερον ἐκαλεῖτο Πυῤῥαία ἀπὸ Πύῤῥας τῆς Δευκαλίωνος γυναικός. Rhianus de variis Thessaliæ appellationibus.

Πύῤῥαν δή ποτε τήν γε παλαιότεροι καλέεσκον,
Πύῤῥης Δευκαλίωνος ἀπ' ἀρχαίης ἀλόχοιο,
Αἱμονίην δ' ἐξαῦτις ἀπ' Αἵμονος, ὅν ῥα Πελασγὸς
γείνατο φέρτατον υἷα, ὁ δ' αὖ τέκε Θέσσαλον Αἵμων.
Τοῦ δ' ἀπὸ Θεσσαλίην λαοὶ μετονόμαζον.

Pyrrhæi, Æthiopum gens in Libyâ interiori. Ptol.

Pyrrhander, sycophanta insigniter versutus, notæq; malitiæ. Aristophanes in Equitibus.

Καὶ νὴ Δί' ἦν γε τοῦτο Πυῤῥάνδρου τὸ μηχάνημα.

Ac per Jovem fuit quidem Pyrrhandrica ista techna.

Pyrrhias, Ithacensis negotiator, qui senem quendam ex piratarum manibus dato pretio redemit: non ob id quod eo sibi foret opus, sed partim quòd misertus esset senilis fortunæ, partim hominis oratione persuasus. Emit autem unà cum sene cados fictiles pice plenos, quos senex ille secum advehebat, idque authore sene. Deinde profectis piratis, quo Pyrrhæ gratiam referret senex, quod non ob lucri cupiditatem, sed ob benevolentiam sese liberum fecisset, indicavit in cadis multam pecuniæ vim pici admixtam abditam esse. Quâ repertâ, cum Pyrrhias derepente dives factus esset, magnificè collaudavit senis erga se gratitudinem, & eidem bovem immolavit officii præmium: Unde Proverbium: *Nemo benemerito bovem immolavit præter Pyrrhiam.*

Pyrrhica, propriè, pugnæ equestris umbra & simulacrum, quæ & *Troja* dicitur, πρύλις & ἱππασία Dioni, ut & Servius cum Donato ex Suetonii libro de lusibus puerorum scribit. *Decursus* Agellio, Græcis etiam διελασία, & ἀνθιππασία. Nomen habet à *Pyrrho* Cydonæo, qui primus Cretenses sub armis saltare ad Pyrrhii pedis sonum instituit. Nicolaus apud Stobæum: Οἱ δὲ Κρητῶν παῖδες ἀγελάζονται κοινῇ καὶ τὴν ἐνόπλιον πυῤῥίχην ἐκπονοῦντες, ἐπειδὴ πρῶτος εὗρε Πύῤῥιχος Κυδωνιάτης Κρὴς τὸ γένος. Alii dictam volunt à *Pyrrho* Achillis filio, quem primum in tumulo patris sui armatum honoris gratiâ saltasse dicunt. Aristoteles tamen dicit Achillem hujus lusûs inventorem fuisse. Eustathius vocat ἐνόπλιον ὄρχησιν καὶ Κρητικήν. Fungerus.

Pyrrhicus, Laconum urbs libera. Pausan.

Pyrrhidæ, Molossorum reges à *Pyrrho* dicti. Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 2.

Pyrrho, philosophus, patriâ Eleus, primo pictor, vixit temporibus iisdem quibus Theophrastus & Epicurus. Nam audivit Drysonem Stilponis filium, atque Anaxarchum Abderitem: quem etiam in Indiam comitatus est. Præsens quoq; erat cum Indus Anaxarcho exprobraret, quòd regum aulas sectaretur, neminem autem doceret virtutem. Hoc Indus eo objecit, quia Anaxarchus esset è comitibus Alexandri Magni. Ab hoc *Pyrrhonii* philosophi dicti sunt, qui & Σκεπτικοί, quia semper σκέπτονται, h. e. *rem considerant*, nec unquam decernunt. Item Ἀπορητικοί, quia semper ἀποροῦσι, h. e. *dubitant*; Item Ζητητικοί, quia semper ζητοῦσι, *quærunt*, nec reperiunt. Denique Ἐφεκτικοί, quia longæ inquisitionis non alius eventus, quam ἐποχή, h. e. *judicii suspensio*, sive *assensionis retentio*. Vide Voss. de Sectis Philosophorum, cap. 20.

Pyrrhus, Achillis filius, ex Deidamiâ Lycomedis filiâ, ita dictus à fulvo colore capillorum, teste Servio. Hic *Neoptolemus* quoque vocabatur, quòd admodum adolescens ad belli Trojani reliquias fuerit perductus. Erat enim in fatis sine Æacidarum aliquo Trojam capi non posse. In Ilii autem expugnatione primùm Politen, Priami filium, deinde patrem ipsum interfecit. Polyxenam Achillis patris sui Manibus inferias misit. Andromachen vero quæ in prædam sibi cesserat, aliquandiu justæ uxoris loco habuit: quam deinde, Hermionem Menelai & Helenæ filiam ducturus, Heleno Priami filio uxorem tradidit. Erat autem Hermione multo ante à Tyndaro avo Oresti desponsata, cujus etiam mutuo amore tenebatur. Ægrè itaque ferens Orestes uxorem sibi eripi ex insidiis Pyrrhum obtruncavit. Virgil. Æn. lib. 3.

Pyrrhus, rex Epirotarum, materno genere ab Achille, paterno ab Hercule oriundus: qui cum à suis ob odium paternæ crudelitatis, ad necem quæreretur, clam à matre subductus, ad Illyricos defertur, traditusq; Heroæ Glauci regis uxori nutriendus fuit. Quumque natus annos 12. esset revocatus à suis, tantâ virtute crevit, ut cum (sicut Cæcilius scribit) imperium orbis agitaret, & Romanos potentes videret, Apollinem de bello consuluerit. Ille a. ambiguè respondit:

Aio te, Æacida, Romanos vincere posse.

Hoc ad se dictum putans, auxilio Tarentinis contra Romanos venit, adversus quos vario eventu pugnavit. Periit ictu tegulæ percussus, cum Argos cepisset. Vitam ejus habes apud Plutarchum. Ovid. Carm. 3. Od. 6.

Non his juventus orta parentibus
Infecit æquor sanguine Punico:
Pyrrhumque, & ingentem cecidit
Antiochum, Annibalemque dirum.

Juvenalis Sat. 14.

——*Pyrrhum immanem, gladiosq; Molossos.*

Pyrrhus, Dædali fil. in Græciâ omnium primus picturam invenit, ut Aristoteli placet.

Pyrrhus, 28. Macedonum rex. Olymp. 259.

Pystira, ins. ante Smyrnam. Plin.

Pythænetus, libros περὶ Αἰγίνης consignavit, quorum è primo testimonium petit Apollonii Scholiastes in l. 4. & Athen. l. 13.

Pythagoras, Samius, Mnesarchi gemmarum sculptoris filius, *Italicæ* philosophiæ princeps, auditor Pherecydis Syri; post cujus mortem Hermodamanti jam seni Creophili nepoti se in disciplinam dedit. Sub quo quum satis profecisse videretur, in Ægyptum navigavit, ut illorum Theologiam, ritus, moresque cognosceret. Isocrates in Busiride. Πυθαγόρας ὁ Σάμιος ἀφικόμενος εἰς Αἴγυπτον, καὶ μαθητὴς ἐκείνων γενόμενος, τήν τ' ἄλλην φιλοσοφίαν πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκόμισε, καὶ περὶ τὰς θυσίας καὶ τὰς ἁγιστείας τὰς ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐπιφανέστερον τῶν ἄλλων ἐσπούδασεν. Clemens etiam in 1. Strom. edocet nos præceptoris nomen. Ἱστόρηται δὲ Πυθαγόρας μὲν Σώγχιδι τῷ Αἰγυπτίῳ ἀρχιπροφήτῃ μαθητεῦσαι. Deinde Astrologiæ, Chaldæorumq; disciplinæ cupidus Babylonem sese contulit: ubi syderum cursus, eorumque in genituris hominum effectus, est edoctus. Auditores fertur habuisse non pauciores sexcentis, qui noctu ad eum confluebant; ex quibus clarissimi fuerant

Archytas

Archytas Tarentinus, Alcmæon Crotoniata, Hippasus Metapontinus, & Philolaos Crotoniata. Primus τῆς μετεμψυχώσεως, h. e. *transmigrationis animarum in alia corpora*, adstructor fuit, idque ut facilius persuaderet: primum se Æthalidem Mercurii filium fuisse affirmabat. Cumq; à patre optio sibi facta esset petendi quicquid vellet, exceptâ immortalitate, se ab illo petiisse, ut & vivens & vitâ functus, omnium quæ contigerat, memoriam haberet. Post Æthalidæ mortem Euphorbum se fuisse ajebat, ac deinde Hermotimum, postea Delium quendam piscatorem, nomine Pyrrhum, mortuoq; Pyrrho, se factum esse Pythagoram. Hanc opinionem de migratione animarum accepit ab Ægyptiis, teste Herodoto, quos festivè irridet Lucianus in dialogo Galli & Mycilli. Crotoniatis & Metapontinis leges conscripsit, populosque luxuriâ diffluentes authoritate ac doctrinâ ad frugalem cultum revocavit, adeo ut & mulieres integritate ejus, vitæque severitate adductæ, auratas vestes, ornamentaque lasciviora, in templo Junonis consecrarent. Postremò cum multos annos Crotone egisset, Metapontum commigravit, ubi & supremum diem obiit, quanquam aliis alia tradentibus, de mortis genere non satis constat. Quanti autem illum vivum fecerint Metapontini, post obitum ejus declararunt, ædes ejus pro templo ei consecrantes, divinisque honoribus mortuum prosequentes. Ovidius Met. 15.

Vir fuit hic ortu Samius: sed fugerat unà
Et Samon & dominos; odioq; tyrannidis exul
Sponte erat, isq; licet cæli regione remotos,
Mente Deos adiit: & quæ natura negavit
Visibus humanis, oculis ea pectoris hausit.

Discipulis suis per quinquennium silentium imposuit, qui ἐχέμυθοι propterea dicti. Sidon. Apollinaris:

Asserit hæc Samius post docta silentia lustri
Pythagoras. ———

Claud. *At non Pythagoræ monitus, annisq; silentes.*
Laertius in Pythagorâ: Καὶ αὐτοῦ οἱ μαθηταὶ κατετίθεντο τὰς οὐσίας εἰς ἓν ποιούμενοι. Πενταετίαν ἡσύχαζον, μόνον τῶν λόγων κατακούοντες. Meminerunt hujus quinquennii Gellius 1. 9. Plut. de curiositate. Lucianus βίων πράσει, Hermotimo, & Gallo. Tzetzes in Chiliadibus, & alii non pauci. Animalium omnium carnibus, & à fabis religiosissimè abstinebat. Unde versus apud Clementem l. 3. Strom.

Ἶσόν τοι κυάμους τρώγειν, κεφαλάς τε τοκήων.

Empedocles quoque apud Gellium 4. 11.

Δειλοί, πάνδειλοι, κυάμων ἄπο χεῖρας ἔχεσθαι.

Forsasse tamen, cum Pythagoras & Empedocles fabis jusserint abstinere, symbolicè sive ænigmaticè intelligi id voluerint. Magnæ enim autoritatis scriptores tradunt, Pythagoram ipsum minimè fabis abstinuisse. In his est Aristoxenus Musicus, Aristotelis auditor, qui in libro, quem de Pythagorâ reliquit; *nullo sæpius legumento Pythagoram dicit usum, quàm fabis, quoniam is cibus, & subduceret sensim alvum & levigaret.* Auctor Gellius ubi supra, qui & verba Aristoxeni adscribit, atque addit, eos qui diligentius rem scrutati sunt, putant, ab Empedocle per κυάμους signari testiculos qu. εἰς τὸ κυεῖν δυνάσθαι, καὶ αἰτίας τοῦ κυεῖν: ac propterea non à fabulo edendo, sed à Veneris proluvio voluisse eum homines abducere. Vide plura apud Voss. de Philos. Sectis cap. 6. itemque apud Porphyrium & Jamblichum de vitâ Porphyrii. Hinc *Pythagoreum*: Juvenalis:

Vive bidentis amans, & culti villicus horti,
Unde epulum possis centum dare Pythagoræis.

Pythagorici, & *Pythagoristæ* quomodo differunt, docet Theocriti Scholistes in Idyll. 55. vers. 5.

Pythagoras, alius à priori, cujus patria nescitur, res Doriensium tractavit. Laert. lib. 8. Verisimile est, eundem esse, qui de Rubro mari scripsit, cujus mem. Athenæus lib. 4. & 14. itemque Ælianus de Anim. 17. 8.

Pythangeli, locus Ægypti, quem illi *Elephantorum venationem* appellant. Strabo.

Pythermus Phocensis, cum Jonum, Æolumque legati Spartam appulissent, ex omnibus delegatus, qui postulata, proponeret, purpureàque veste indutus, in Spartiatarum conventum processit, hortatusque est Lacedæmonios multis verbis ad auxilium Jonibus ferendum. Herod. lib. 1.

Pythermus, Ephesius historicus, historias composuit. Athen. lib. 7.

Pytheus, vir quidam Xerxis temporibus, omnium suæ ætatis ditissimus, qui auro semper inhians, aurifodinas jugiter exercebat. Is quum aliquando ex peregrinatione domum esset reversus, & cœnam parari postulasset, ejus uxor auream mensam illi apponi jussit, in quâ omnia ex auro fabrefacta obsonia: ac primo quidem aspectu gavisus est Pytheus: quo tandem satiatus, quum esurire se vociferaretur, neque se aurum id temporis exposcere diceret, inquit uxor, *Tu nullius rei præter hanc unam habendæ facultatem præbes.* Historiam narrat Plutarchus. *Pythicus* Photo est lib. 33. cap. 10.

Pythia, ludi Apollinares, in Apollinis honorem instituti in Pythio Macedoniæ loco, ob cædem Pythonis serpentis nocentissimi, aut, ut Strabo lib. 9. scripsit, hominis sceleratissimi, cognomento *Draconis*. Ovid. Met. 1. Victores hujus certaminis, teste Luciano, lauro coronabantur, additis pomis ex Apollinis templo desumptis. Item *Pythia* sacerdos Apollinis, eaque virgo, quæ spiritu Dei afflata responsa consulentibus dabat.

Pythias, Pythagoræus, Damonis amicus, qui tamen Plutarcho & Jamblicho Φιντίας appellatur. Apud Cic. quoque 3. de Offic. & apud Val. Max. lib. 4. *Phynthian* vel *Pynthian* in antiquis còdicibus scribi Petrus Daniel, & Turnebus Adversar. 20. 13. observarunt. Vide Latinum Pacatum in Panegyrico Theodosii cap. 17.

Pythis, pictor egregius, qui de picturæ præstantiâ certavit cum Timagorâ Chalcidensi.

Pythium, intimus olim locus Gortynæ in Cretâ: vel juxta Astacenum sinum, unde *Pracula Pythiana*. Steph.

Pythius, vide *Canius*.

Pythius, Apollo sic dictus à *Pythone* serpente, quem sagittis suis adhuc puer interemisse dicitur: aut certe ἀπὸ τοῦ πυνθάνεσθαι, h. e. *à consulendi usu*. Alii tamen sic dictum volunt ἀπὸ τοῦ πύθεσθαι, h. e. *à putrescendo*, eò quod sine vi caloris nunquam fiat putrefactio.

Pytho, urbs Phocidis. Hom. Iliad. β. quam Πυθῶνα πετρήεσσαν vocat. Unde monendi sumus errasse Gerbelium, imò Rhodiginum Cælium, qui epitheton pro nomine proprio urbis accipiunt.

Pythocles, nomen sibi aliquod paravit libris Italicorum, è quibus tertium memorat Plutarchus Par. Min. cap. 14. quartum vero advocat Clemens. 1 Strom. ubi Samius appellatur. Ac similitèr vocatur Plutarcho in Paral. cap. 41. ubi tertius ejus liber de R. R. citatur Sed & idem Clemens in Protrept. tertium ejus librum celebrat περὶ ὁμονοίας, sive de concordiâ. Vossius.

Pythodorus, sculptor eximius. Plin. 36. 5.

Python, serpens miræ magnitudinis, ex putredine terræ post diluvium Deucalionis nati. Hic à Junone Latonæ ex Jove gravidæ dicitur fuisse immissus, nullamque ei pariendi quietem concessisse donec illa ad Asteriam sororem suam pervenisset, non multo ante in insulam commutatam: à quâ suscepta Dianam & Apollinem peperit: quarum illa vix dum nata, protinus matri obstetricis officium præstitit, fratremque nascentem excepit: qui postea memor injuriæ, quâ Python matrem suam affecerat, sagittis suis eum confixit. Cujus rei memoria, ne ullo temporis lapsu obliteraretur, sacra certamina instituit, quæ à nomine serpentis *Pythia* appellavit. Ovid. Met. 1.

Hunc Deus arcitenens, & nunquam talibus armis
Ante, nisi in damis, capreisque fugacibus usus,
Mille gravem telis exhaustâ pene pharetrâ
Perdidit, effuso per vulnera nigra veneno.
Neve operis famam posset delere vetustas,
Instituit sacros celebri certamine ludos
Pythia, perdomiti serpentis nomine dictos.

Videtur & idem Innuere Statius Theb. 6.

Proxima vipereo celebravit libera nexu
Phocis Apollineæ bellum puerile pharetræ.

Nomen arcessere videtur ab Ebræo פתן *Pethen* quæ cognationem habet cum verbo פתה *patha*, i. e. *persuasit*,

fit, illexit, decepit. Cum autem Sol radiis suis nubem caliginosam dissipat ac dimovit, Apollo sagittis Pythonem interimere dicitur. Vide Macrob. Saturnal. 1. 17. *Pytho* etiam dicitur oraculum Apollinis, vel certe locus ubi oraculum edebatur. Tibullus 2. 3.

Delos ubi nunc Phœbe tua est? ubi Delphica Pytho?

Lucan. l. 5 —*Seu barbaricâ cum lampade Pytho*
Arsit, in immensas cineres abiere cavernas,
Et Phœbi tenuere viam.

Ubi per *barbaricam lampada* intelligit à Brenno illatas faces Delphis. Unde illud:

Turrida sacrilegum testantur lumina Brennum,
Dum petit intonsi Pythia regna Dei.

Πνεῦμα Πύθωνος appellat B. Lucas in Actis, cap. 16. Plutarchus etiam lib. de defectu Oraculorum significat omnes homines, qui spiritu fatidico correpti essent, *Pythones* appellari. De *Pythone* plura vide apud D. Dickinsonum Delph. Phœnicizant. cap. 1. 7. 8.

Python, orator Byzantius eloquentissimus apud Philippum Macedoniæ regem, cujus meminerunt Æschines ac Demosthenes.

Python, vel *Pythonoscome*, locus Asiæ, ubi primo adventus sui tempore conveniunt ciconiæ, & eam quæ ultima advenit, laniant universæ. Plinius & Solinus.

Pythopolis, civitas Asiæ in Mysiâ. Alia in Cariâ. Vide Steph.

Pyxirates, Euphrates flu. versus scaturigines suas sic dictus est. Plin. 5. 34.

Pyxis, urbs in mediterraneâ parte Oenotrorum. Steph.

Pyxites, fluvius in Themiscyrenâ ad Trapezuntem. Plin. 6. 4

Pyxus, *untis*, urbs Siciliæ à Miantho condita. Gentile *Pyxuntis*. Stephanus.

Q U.

QUadi, Germaniæ populi. Tacitus. *Juxta Hermundaros Narisci, ac deinde Marcomanni, & Quadi agunt. Eaque Germaniæ velut frons est, quatenus Danubio prætexitur.* Ergo Quadi in Danubii ripâ: sc. juxta Marcomannos. Ptolemæus. Ὑπὸ δὲ Ἐρκύνιον δρυμὸν Κουάδοι, ὑφ' οὓς τὰ σιδηρωρυχεῖα, καὶ ἡ Λούνα ὕλη, ὑφ' ἣν μέγα ἔθνος, οἱ Βαῖμοι, μέχρι τοῦ Δανουβίου. Bæmos vero eosdem esse, quos Marcomannos, maleque heic ultra Bojohæmum, notat clarissimus Cluverius. Id tamen haud falsum, quod sub Hercyniâ sylvâ, i. e. sub Bojohæmo ponuntur Quadi. Ferri autem istæ secturæ fuerunt in eo montium jugo, quod à Moraviæ opido Ostra, & fluvio *Morawa* ad Vistulæ fontem procurrit. Strabo lib. 7. ex emendatione Cluverii. Ἔν τε αὐτῷ δ' ἐστὶ καὶ ὁ Ἑρκύνιος δρυμὸς, καὶ τὰ τῶν Σουήβων ἔθνη, τὰ μὲν οἰκοῦντα ἐντὸς τοῦ δρυμοῦ. (ἐν ᾧ ἐστὶ καὶ τὸ Βουίαιμον, τὸ τοῦ Μαροβόδου βασίλειον, εἰς ὃ ἐκεῖνος τόπον ἄλλους τε μετανέστησε πλείους, καὶ δὴ τοὺς ὁμοεθνεῖς ἑαυτῷ Μαρκομάννους· ἐπέστη γὰρ τοῖς πράγμασιν οὗτος ἐξ ἰδιώτου, μετὰ τὴν ἐκ Ῥώμης ἐπάνοδον· νέος γὰρ ἦν ἐνθάδε· καὶ εὐεργετεῖτο ὑπὸ τοῦ Σεβαστοῦ· ἐπανελθὼν δὲ ἐδυνάστευσε, καὶ κατεκτήσατο, πρὸς οἷς εἶπον, Λουγίους, τε μέγα ἔθνος, καὶ Ζουμούς, καὶ Γούτωνας, καὶ Μουγιλώνας, καὶ Σιβινούς, καὶ τῶν Σουήβων αὐτῶν τὸ μέγα ἔθνος Σέμνωνας) πλὴν τά γε τῶν Σουήβων, ὡς ἔφην, ἔθνη, τὰ μὲν οἰκεῖ ἐκτὸς, τὰ δ' ἐντὸς τοῦ δρυμοῦ, καθάπερ τὰ τῶν Κουάδων, ὅμορα τοῖς Γέταις. A Dione lib. 71. ubique Quadi Marcomannis, ac Jazygibus conjunguntur. Ac sane societatem ipsis armorum contra Romanos semper fuisse etiam posterioribus seculis, vel ex uno Marcellino satis patet, lib. 17. *Augusto, inter hæc quiescenti per hyemem apud Sirmium, indicabant nuncii graves & crebri, permixtos Sarmatas & Quados, vicinitate & similitudine morum, armaturaq; concordes, Pannonias* [illegible] *harumque alteram cuneis incursare dispersis.* Vide quæ sequuntur. Unde liquebit, Quadorum gentem ad flu. Granuam usque tunc temporis pertinuisse. Quod etiam attestatur M. Antoninus Imp. in vitâ suâ, lib. 1. his verbis: Τὰ ἐν Κουάδοις, πρὸς τῷ Γρανούα. Adversus hos Quados Marcomannis junctos non sine prospero successu bella gessisse Imperatorem prædictum, autores sunt Dio Cassius, & Jul. Capitolinus. Sed & Lucianus in Pseudomanti, cujus hæc sunt verba: Ὅτε [illegible] Μάρκος ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. Eam expeditionem celebriorem reddiderunt Christianorum supplicits impetrati cœlitus imbres, cum exercitus siti fere confectus jam esset. Meminere Tertullianus ad Scapulam, & in Apolog. cap. 5 & cum eodem atque Apollinario Euseb. Hist. Eccles. lib. 5. cap. 5. & Chron. lib. 1. & 2. Nicephorus Callistus lib. 4. cap. 12. Zonaras Annal. Tom. 5. Xiphilinus in Marco. Orosius hist. lib. 7. cap. 15. Otho Frisingensis Chron. lib. 3. cap. 25. Jo. Aventinus Boior. Annal. lib. 2. aliique. Quanquam istud Cassius, Arnuphis Ægyptii, vel Julianus, ut apud Suidam alius nescio quis, Magicis procurationibus, Marci ipsius precibus Capitolinus, moribus pietateque Claudianus, Christiano nomine iniquiores, adscribant. Gatakerus.

Quadrata, Romæ locus in Palatio, ante templum Apollinis dicitur, ubi reposita sunt, quæ solent adhiberi boni ominis gratiâ, quia saxo munitus est initio in speciem *quadratam*. Ejus loci Ennius mem. cum ait,

Et qui se sperat Romæ regnare Quadratæ.

Ita author noster. At vero Ennius non Romæ locum aliquem peculiarem *Quadratam* vocat, sed totam Romam sic olim vocatam perhibet. Solinus cap. 1. *Dictaq; est Roma primum Quadrata:* dein Ennii versum producit. Plutarchus in Romulo; Ῥωμύλος μὲν οὖν τὴν καλουμένην Ῥώμην Κουαδράτην, ὅπερ ἐστὶ τετράγωνον, ἔκτισε.

Quadrata, Germ. op. Anton. Et Italiæ mediterranea urbs. Lib. Notit.

Quadratus, Apostolorum discipulus, Præsul Atheniensis. Euseb. Hist. Eccles. lib. 3. cap. 3.

Quadratus, Romanus historicus, cognomento *Asinius*, Jonicâ dialecto Romanam historiam lib. 15. condidit. Opus autem suum χιλιετηρίδα inscripsit, quia complecteretur *annos mille*, teste Suidâ. Nempe historia erat ab U. C. usque ad annum Urbis millesimum, quo millenarius Agon à Philippis Impp. maximo fuit apparatu celebratus. Quod minus perspexit Suidas, qui perduxisse historiam ait usque ad Alexandrum Mammeæ filium. Puto idem opus signari, quando Steph. ex Asinio hoc Quadrato, vel secundum Ῥωμαϊκῆς χιλιάδος citat in Ἄνδιαν, vel decimumquartum Ῥωμαϊκῆς χιλιάδος in Ὀξύβιοι, vel decimumquinctum Ῥωμαϊκῶν in Θαψίνοις. Etiam Parthyenica, sive Parthorum origines ac bella, in literas retulit, teste Capitolino in Vero; *Quod quidem & jam Quadratus, belli Parthici scriptor, incusatis Seleucenis, purgat.* Primum Παρθυηνικῶν librum Steph. advocat in Γαλῖς, tertium in Ἰερμανικεία & Ταρσ.., octavum in Ζεζανα, nonum in Σίλυμα. Idem αὐτῷ laudat Ἀσίνιος Κουάδρατος in Μεσάτα. Porro Παρθικὰ hic liber vocabatur in codd. vulgatis; unde Xylander fecit Παρθικὰ; sed scripserat Steph. Παρθυηνικά, nam Παρθυηνὴ potissima est regio Parthiæ, unde Ionice dicitur Παρθυηνοὶ pro Παρθυαῖοι. Vide Vossium de Hist. Gr. lib. 2. cap. 16.

Q. Cl. Quadrigarius, vetus historicus Romanus, Sisennæ ac Valerio Antiati æqualis. Vide Voss. de hist. Latinis lib. 1. cap. 10.

Quæstor, sic dicitur, qu. *quæsitor*. Ulpianus lib. singulari de officio *Quæstoris*. A genere *quærendi* Quæstores initio dictos, & Junius, & Trebatius, & Fenestella scribunt. Eandem quoque originationem probat Beda de Orthographiâ. Sed ut genus quærendi non unum, ita nec unum genus Quæstorum. Primi & antiquissimi in Urbe *quæstores rerum capitalium*, qui & [illegible] quæsitores sæpe dicuntur. Sic vocat Cicero in Divinat. ad quam sic Asconius: *Quæsitor est prætor de pecuniis repetendis quæstionem exercens, nam proprie quæstores dicuntur criminalium quæstionum, ut Virgilius: Quæsitor Minos urnam movet.* Dicitur & *quæstor parricidii*. Festus *Parricidii quæstores* (Sic emendat Scaliger, pro quo in vulgatis pari...) *appellantur, qui solebant creari causa rerum capitalium quærendarum. Nam parricida non utique is qui parentem occidisset, dicebatur, sed qualemcunque hominem. Id*

autem

autem fuisse indicat lex Numæ Pompilii regis bis composita verbis: SI QUIS HOMINEM LIBERUM DOLO SCIENS MORTI DUIT, PARICIDA ESTO. Idem: *Quæstores dicebantur, quod quærerent de rebus capitalibus, unde qui talia quærunt, quæstores paricidi appellantur.* Hodie similiter in re Ecclesiasticâ dicuntur *Inquisitores hæreticæ pravitatis.* Proximi antiquitate sunt *Quæstores urbani*, qui & *ærarii* dicti, quia præerant ærario, quod in æde Saturni erat. Hi demum creati liberâ Rep. an. U. C. 269. ut ex Dionysio & Livio discimus. Nam quod Tacitus & Pomponius, eos scribunt sub Regibus fuisse, id tantum verum videtur de *quæstoribus parricidi.* Munus *urbanorum quæstorum* fuit, pecuniam publicam accipere, expendere, prædam ex hostibus captus vendere, signa militaria (erant ea vel ex auro, vel argento, velis enim non utebantur) in ærario adservare, & Consulibus in bellum ituris mittere, legatos qui Romam venerant, excipere, deducere, iis hospitium curare, ægrotantium curam gerere, mortuisque è publico munus facere. Etiam decreto Augusti Senatusconsulta asservanda iis tradita, quæ ante penes Ædiles ac Tribunos. Tertius *quæstor*, erat *provincialis*, qui unà cum proconsule, vel proprætore in provinciam exibat. Munus ejus versabatur, partim circa pecuniam attributam, partim circa vectigalem. Ejusdem erat à publicanis ex re frumentariâ, portoriis, aliiq; exigere vectigalia, Romamque in ærarium referre. Ex hisce 3. *quæstorum* generibus primus dictus, à *quærendis criminibus*, secundus, tertiusque à *quærendis pecuniis.* Erat & quartum genus *quæstorum*, qui *principis*, sive *Augusti quæstores* dicti, alioque nomine *Candidati principis* vocabantur. Hi principis epistolas & orationes in Senatu legebant. Vide Vossium in *Quæstor.*

Quadurcum, nobile emporium Quadurcorum in Aquitaniâ, hodie *Cahors*, patria poetæ Gallici Clementis Maroti. Sunt qui *Cadurcum* scribunt.

Quari, Gall. Narbon. pop. inter Salios & Vocontios. Strabo lib. 4.

Quariates, Gall. Narbon. pop. alio nomine *Cavara*, quorum metropolis est Avenio.

Quartus, nomen viri. Rom. 16.

Querquetulanus à *querceris* dictum: ut Romæ *porta querquetulana*, quæ *quercetum* juxta se habuit intra muros; & *viræ querquetulanæ*, quæ Græcis *Hamadryades.* Festus: *Querquetulanæ viræ putantur significari nymphæ præsidentes quereeto virescenti: quod genus sylvæ indicant fuisse intra portam, quæ ab eo dicta sit querquetulana.* Nominat & Varro lib. 4. de L. L. *sacellum querquetulanum.* Id quin Hamadryadum fuerit, dubitandum non est. Tacitus lib. 4. Annal. *Haut fuerit absurdum tradere, montem eum* (de Cælio sermo est) *antiquitus Querquetulanum, cognomento fuisse, quod talis sylvæ frequens, fæcundusque erat: mox Cælium appellitatum à Cæle Vibennâ, qui dux gentis Hetruscæ, cum auxilium appellatum ductavisset, sedem eam acceperat à Tarqu. Prisco, seu quis alius regum dedit.* Hæc Tacitus, ex cujus verbis simul discere est, unde *Cælius Mons* nomen acceperit. Vossius.

Quiloa, pulchra est in Africâ civitas, in insulâ posita, continenti vicina. Mahumeticæ sectæ Regulum semper habuit, summum Christianorum inimicum. Ad hanc urb. cum Franc. Dalmaida, An. Dom. 1505. cum Lusitanicâ classe pervenisset, Regem ad se accersiri jussit, qui morbum simulans ad defensionem sese paravit. Itaque 720 Lusitani ad civitatis oppugnationem armantur, quâ devictâ, regeque in fugam converso, aliâque gubernationis administratione institutâ, civitatem hanc Portugalliæ regi tributariam fecerunt.

Quinquatrus, sive *Quinquatria*, sunt dies festi Minervæ, quos Græci Παναθήναια vocant. Sosipater l. 1. *Quinquatrus pluraliter, non Quinquatria: non enim dicti sunt quinque dies atrus (f. atri): sed quod quinque dies, Iduum, quas atrum antiqui dicebant: sive à quinquando, hoc est, lustrando: quod eo die arma ancilia lustrari sint solita.* Ego (inquit Vossius) nec priorem opinionem sequor (omnino enim *atrus* est vocis παράλογος, ut *simus* in *vigesimus*) nec posteriorem, cum ita dicantur à *quinque*: nampe quod sint *post quinctum diem Iduum Martiarum*: quod tamen de *majoribus tantum Quinquatribus* verum est. Nam *quinquatrus minusculæ* erant *Idibus Juniis.* Hanc sententiam sequitur Varro lib. 5. de L. L. *Ab Tusculanis post diem sextum Eidus vocatus sexatrus; & post diem septimum septimatrus: sic hic quod erat post diem quinctum Eidus, quinquatrus.* Item Gellius lib. 2. cap. 21. *In septentriones triones per sese nihil significare aiunt, sed vocabuli esse supplementum: sicut in eo quod quinquatrus dicamus, quod quinque ab Idibus dierum numerus sit, atrus nihil.* Eadem sententia Festi, cujus hæc verba: *Quinquatrus appellari quidam putant à numero dierum, qui fere bis celebrantur: qui scilicet errant, tam hercule quam qui triduo Saturnalia, ac totidem diebus Compitalia: nam omnibus his singulis diebus fiunt sacra. Forma autem vocabuli ejus, exempla multorum populorum Italicorum, enunciata est, quod post diem quinctam Iduum est is dies festus; ut apud Tusculanos triatrus, & sexatrus, & septenatrus, & Faliscos decimatrus. Minervæ autem dicatum eum diem existimant, quod eo die ædes ejus in Aventino consecrata est.* Hactenus Festus. Opinionem autem quam is damnat, secutus est Ovidius Fast. 3.

Una dies media est, & fiunt sacra Minervæ:
Nominaq; à junctis quinque diebus habent.
Sanguine prima vacat, nec fas concurrere ferro:
Causa, quod est illâ nata Minerva die.
Altera, tresque super rasâ celebrantur arenâ:
Ensibus exertis bellica læta Dea est.

Secundum quinquatruum diem natalem fuisse Ovidii, ait ipse Trist. lib. 4.

Lucifer amborum natalibus adfuit idem,
Una celebrata est per duo liba dies.
Hæc est armiferæ de festis quinque Minervæ,
Quæ fieri pugnâ prima cruenta solet.

Natus ergo est sexto post Martias Idus. Sed & moris erat, ut ii dies jucundè, hilariterque traducerentur. Augustus ad Tiberium: *Nos mi liberi, Quinquatrus satis jucundè egimus: Lusimus enim per omnes dies, forumque aleatorium calfecimus.* Lipsius.

Quinque Ecclesiæ, Hungariæ urbs, quæ à Turcis *Petscheu*, à Germanis *Funfkirchen* appellatur.

Quintana, sunt in Itinerario Antonini; opidum quondam ad Danubium fuisse ait Aventinus, quod in pagum evanuit, & *Kyntzen* hodie vocatur.

Quintianus, adolescens nobilis, in Commodum stricto pugione irruens: *Hunc*, inquit, *tibi senatus mittit.* Verum à militibus comprehensus amentiæ pœnas dedit. Herodianus.

Quintilia, amasia Licinii poetæ.

Quintilianus, Rhetor, Hispanus ex civitate Calagurritanâ, quamobrem ipse quoque Hispanos provinciales suos vocat. Romam cum Galbâ venit, brevique tempore Domitiani principis nepotes erudiit. Ludum Romæ aperuit; unde Martialis.

Quintiliane vagæ moderator summe juventæ,
Gloria Romanæ Quintiliane togæ.

Primus è fisco salarium tulit, eoque dives evasit; unde Juvenalis Sat. 7. ——— *Unde igitur tot*
Quintilianus habet saltus!

Incidit autem illius ætas in ea tempora, quibus Inclinatio quædam sermonis Romani ad barbariem fieri cæperat. Avum habuit Quintilianum, cujus dicuntur esse declamationes, quæ Quintiliani nomine extant. Plura qui volet, legat politissimi Politiani præfationem, Fabii Institutionibus præfixam.

Quintilis mensis ideo dictus est, quòd ordine *quintus* esset à Martio, qui apud antiquos primus anni mensis erat, sed postea in honorem Julii Cæs. Dictatoris, M. Antonio Cons. legem ferente, *Julius* appellatus est.

Quintius, cognomen; unde *Quintia porta*, trans Tyberim, à Qu. Cincinnato dicta. *Quintiorum* autem familia Romæ multiplex fuit, in quâ Cincinnati, Flaminii, Crispini, Martii, diversis temporibus claruere. Volater.

L. *Quintius*, Prætor, de provinciâ reversus, observatâ, quod mirum, Domitiani temporibus, præturæ maximâ castitate, cum æger assidenti amico diceret,

frigidas se habere manus, & renidens ille dixisset: *Atquin eas de provinciâ calidas paulo ante revocasti:* risit, delectatusque est, quippe alienissimus à suspicione furrorum. Contra, si hoc diceretur male sibi conscio, & sua furta recolenti, exacerbasset auditum. Macrob. Sat. 7. 3.

Quintilius, Consul, cum Commodo Imperatore, an. U. C. 930.

Quintilius, Consul, cum Prisco, an. U. C. 911.

Quintus Ælius Pætus, conf. cum M. Junio Pæno, an. U. C. 587.

Quintus Ælius Tuberò, conf. cum P. Fabio Maximo, an. U. C. 743.

Quintus Æmilius Barbula, conf. cum C. Jun. Bruto Bubulco, an U. C. 437.

Quintus Æmilius Pappus, conf. cum C. Fabricio, an. U. C. 475.

Quintus Antonius Merenda, Trib. Mil. Consulari potestate, an. U. C. 334.

Quintus Apuleius Pansa, conf. cum M. Val. Corvino, an. U. C. 453.

Quintus Aquilinus, conf. cum Asiatico, an. U. C. 877.

Quintus Cæcilius Metellus, conf. cum L. Veturione Philone, an. U. C. 548.

Quintus Cæcilius Metellus, Achæos ad Thermopylas devicit, Pseudophilippum in suam potestatem redegit, Macedoniam recepit, unde & *Macedonicus* dictus est. Secundo consulatu, primum à Gallis victus, postea eos vicit, ceciditque ex iis 5000.

Quintus Cæcil. Metellus, conf. Baleares vicit, unde *Balearicus* dictus est, an. U. C. 631.

Quintus Cæcil. Metellus Celer, conf. cum Afranio, an. U. C. 694.

Quintus Cæcil. Metellus Nepos, conf. cum P. Lentulo, quibus referentibus Senatusconsultum de Ciceronis reditu factum est, an. U. C. 697.

Quintus Cæcil. Metellus, Numidicus dictus à Jugurthâ Numidiæ rege devicto, tantæ constantiæ fuisse perhibetur, ut in exilium abire maluerit, quàm in leges per vim à Mario rogatas jurare; unde postea eft à popolo commoto ob filii ejus Qu. Metelli lacrymas (qui ob eam rem Pii cognomen tulit) revocatus.

Quintus Cæditius Longus, conf. cum L. Manlio Regulo, an. U. C. 497. Alius conf. cum M. Valerio Corvino, an. U. C. 468.

Quintus Calphurnius Piso, conf. cum Fulv. Flacco, an. U. C. 619.

Quintus Cassius Longinus, conf. cum A. Manl. Torquato, an. U. C. 590.

Quintus Fabius Æmilianus, fil. Æmilii Pauli Macedonici frater Africani inferioris in Fabiorum familiam adoptatus.

Quintus Fabius Labeo, conf. cum M. Claudio Marcello, an. U. C. 557.

Quintus Fab. Maximus, Mag. equitum, quòd contra præceptum L. Papyrii Dictatoris pugnasset, ab eo penè securi percussus, vixque tandem populi precibus dimissus est.

Quintus Fab. Max. conf. Allobroges, & Bituitum eorum regem perdomuit, an. U. C. 613.

Quintus Fab. Max. Servilianus, conf. Lusitanos devicit, sed fidem eis datam violavit, an. U. C. 612.

Quintus Fab. Max. Verrucosus, vel Ovicula, vir tantæ prudentiæ, ut primus ex Romanis ducibus Annibalem armis invictum vicerit, non aliâ magis re, quam abstinendo à pugnâ, adeo ut inde *Cunctatoris* cognomen tulerit. Hinc Ennius; *Unus homo nobis cunctando restituit rem.*

Quintus Fab. Rutilianus, vir egregiæ virtutis, Dictaturam & 5. Consulatus gessit, de Etruscis, Samnitibus, Umbris, & Gallis sæpius triumphavit. Gessit autem quintum Consulatum cum P. Decio filio, qui eo se anno devovit, an. U. U. 458.

Quintus Fab. Vibulanus, conf. cum Sexto Corn. Maluginensi, an. C. U. 269. Iterum cum C. Iulio Tullo, an. U. C. 272. Alius, conf. cum T. Æmilio Mamerco, an. U. C. 287. Iterum biennio post cum T. Quincto Capitolino Æquos devicit. Alius Trib. Mil. Consulari potestate, an. U. C. 341. Iterum an. U. C. 349.

Quintus Fulvius Flaccus, conf. cum Appio Caudice, an. U. C. 489. Alius conf. an. U. C. 575. Ligures vicit, ac de iis triumphavit. Alius conf. cum L. Corn. Lentulo, an. U. C. 516. Iterum cum Torquato, anno U. C. 530. Boios in deditionem accepit. Tertiò cum Ap. Pulchro, Pœnos ad Beneventum cecidit. Quartò cum Fab. Maximo Tarentum recepit, an. U. C. 545.

Quintus Fulvius Nobilior, conf. cum T. Annio Lusio, an. U. C. 601.

Quintus Fufius Calenus, conf. cum P. Vaticano, an. U. C. 707.

Quintus Haterius Antoninus, conf. cum D. Junio Syllano, an. U. C. 805.

Quintus Hortensius Nepos. Vide *Hortensius*.

Quintus Lecanius Bassus, conf. cum M. Licinio Crasso Frugi, an. U. C. 816.

Quintus Lepidus, conf. cum M. Lollio, an. U. C. 733.

Quintus Luctatius Catulus. Vide *Catulus*.

Quintus Mamilius Vitulus, conf. cum Val. Max. ann. U. C. 488. Iterum cum L. Posthumio, an. U. C. 491.

Quintus Martius Philippus, conf. cum L. Æmilio, an. U. C. 488. Alius conf. à Liguribus victus, an. U. C. 569.

Quintus Martius Rex, conf. Sarvios, gentem Alpinam superavit, an. U. C. 636.

Quintus Martius Tremelus, conf. cum L. Cæsare, an. U. C. 690. Alius conf. de Hernicis triumphavit, an. U. C. 448.

Quintus Martius Varia, conf. cum L. Metello Cretico, an. U. C. 686.

Quintus Max. Eburnus, conf. cum C. Licinio Getâ, an. U. C. 638.

Quintus Minutius Rufus, conf. cum Cn. Corn. Cethego, an. U. C. 557.

Quintus Minutius Thermus, conf. cum L. Corn. Merula, an. U. C. 571.

Quintus Mutius Scævola. Vide *Mutius*.

Quintus Nautius Augurinus, conf. cum C. Horatio Pulvillo, an. U. C. 297.

Quintus Niger, conf. cum T. Aproniano, an. C. 769.

Quintus Novianus, conf. cum P. Gallo Camerino, an. U. C. 787.

Quintus Opimius, conf. Transalpinos Ligores subegit, an U. C. 600.

Quintus Pedius, conf. cum puero Octavio in locum Hirtii & Pansæ, qui in Mutinensi prælio occubuerant, suffectus.

Quintus Pedo, conf. cum Val. Messalâ, an. U. C. 867.

Quintus Petilius Spurinus, conf. cum Cn. Scipione Hispalo, an. U. C. 587.

Qu. Pomponius Nepos, conf. cum L. Syllâ, an. U. C. 666.

Qu. Pub. Philo, conf. cum Æmilio Mamerco, an. U. C. 317. Iterum cum L. Corn. Lentulo, an. 428. Tertio, an. 434. Quartò 448.

Qu. Quintilius Varus, in Germaniâ bellum gerens sub Octavio Cæsare, cum 3. legionibus ad internecionem cæsus est. Suet.

Qu. Servilius Cæpio, conf. cum Q. Martio Philippo, an. U. C. 585. Alius, conf. cum C. Lælio, an. U. C. 614.

Qu. Servilius Fidenas, Trib. Mil. an. U. C. 354. Iterum, an. 358. Tertiò, an. 361. Quartò, an. 366.

Qu. Servilius Priscus, Dictator, Æquos ac Labicanos vicit, an. U. C. 328.

Qu. Servilius Hala, conf. cum L. Genutio Aventinensi an. U. C. 391. Iterum cum eodem triennio post. Idem Dictator, an. 396. Tertium Conf. cum C. Martio Rutilio, an. U. C. 414.

Qu. Sulpitius Camerinus, Trib. mil. an. U. C. 354. Iterum, an. 358. Alius, conf. cum C. Poppæo Sabino, an. U. C. 661.

Qu. Sulpitius Cossus, conf. cum M. Manlio Capitolino, an. U. C. 322.

Qu. Verannius, conf. cum C Pompeio Gallo, an U. C. 801.

Qu. Volusias Saturninus, conf. cum P. Cæpione, an. U. C. 809.

Quirinalia,

Quirinalia, vocabant diem quo sacra *Quirino* fiebant. Fiebant autem 12. Cal. Maii. De his Ovidius & Varro.

Quirinalis, collis Romæ dictus, quòd in eo *Quirini* templum esset, sive quòd in eum commigraverant Sabini à Curibus venientes: & *Quirinalis porta*, quòd ea in collem Quirinalem itur; vel quòd proxime eam esset Quirini templum. Hodie Italorum vulgus à duobus equis marmoreis, Phidiæ & Praxitelis operibus in hoc colle sitis, *Mont Cavallo* vocat.

Quirinus, de *Quiritium*, ac *Quirini* etymo, quanquam propriè pertineat ad propria, πάρεργως aliquid addemus (inquit Vossius in *Quiritare*) Meo judicio à *Curibus* est *Quirites*, & *Quirinus*, non contrà. Nam *Quirites* propriè qui *Cures* incolebant, Sabinorum oppidum, in quo regnabat Tatius: ut Romani, qui cum Romulo Romam tenebant. Verum post fœdus ictum inter Romulum ac Tatium pro eodem populo habiti *Romani* & *Quirites*: unde *Quiritari*, pro *populi Romani auxilium implorare*. Dubium vero num *Curibus* sit nomen à *Curis*, quæ Sabinis, Festo teste, hastam significat: an *hasta* à *populo hastato* sit impositum nomen. Ovidius de *Quirini* appellatione varias est contentus adduxisse opiniones: judicium v. suum non interponit. Sic n. ait Fast. 2.

Sive quòd hasta quiris priscis est dicta Sabinis,
Bellicus à telo venit in astra Deus:
Sive suo regi nomen posuere Quirites;
Seu quia Romanis, junxerat ille Cures.

Priorem Ovidii versum quod attinet, ei adstipulatur Dionysius Halicarn. lib. 2. Ῥωμ. ἀρχαιολ. Κυρεῖς γὰρ οἱ Σαβῖνοι τὰς αἰχμὰς καλοῦσι.

Quiza, *Buiza* Ptol. Mauritt. Cæs. urbs maritima, *Orano* hodiè Olivatio.

Quiza, Carmaniæ portus. Arrian. ac Ptol.

R A.

R*Aab*, Ægyptum esse quidam memorant. Lat. *superba*, aut *fortis*, vel *tumultuans*.

Raab, meretrix Chananæa in Jerichuntis urb. devastatione sola servata cum totâ suâ familiâ, & omnibus quæ possidebat, quòd absconderit nuncios quos eò miserat Josue. Jos. cap. 6.

Raia, fil. Subal. 1 Par. 4. Lat. *visio Domini*.

Raamias, nomen viri. 2 Esdr. 7. Lat. *tonitrua Domini*, sive *malum à Domino*, aut *socius* vel *pastor à Domino*.

Raba, urbs ad sinum Jonicum. Steph.

Rabathmoma, urbs tertia Palæstinæ, quæ nunc *Areopolis*.

Rabba, licèt diversè à *Rabbath* scribatur, videtur tamen eadem esse civitas. Jerem. 49. Lat. *multa*, sive *magna*, aut *jurgium*, vel *impugnatio*.

Rabbath, idem, metropolis filiorum Ammon, à rege Ægypti Ptolemæo *Philadelpho*, qui Arabiam tenuit cum Judæâ, *Philadelphia* nominata.

Rabbatammana, urbs montanæ Arabiæ: profertur etiam in neutro genere. Steph.

Rabboth, civitas in tribu Issachar. Jos. 19. Lat. *fœnus*, aut *multitudo*, vel *jurgium*, sive *impugnatio*.

C. *Rabirius*, eques Romanus, perduellionis, i. e. læsæ majestatis accusatus à T. Labieno tribuno plebis, quòd Saturninum, virum sceleratum, & hostem patriæ in tumultu occidisset; de quo extat oratio Ciceronis.

C. *Rabirius*, Poëta grandiloquus, usque adeo, ut hâc parte proximus à Virgilio crederetur. Descripsit bellum Actiacum inter Antonium & Octavium. Meminit quoque ejus Ovid. Pont. lib. 4. eleg. ult.

——— *Magnique Rabirius oris.*

Itemque Seneca lib. 6. de Benef. cap. 3. *Egregiè mihi videtur M. Antonius apud Rabirium poetam, cum fortunam transeuntem alio videbat, & sibi nihil relictum præter jus mortis, id quoque se occupaverit, cito exclamare:*

Hoc habeo, quodcunque dedi.

Maximè nostri ævi eminens, princeps carminum Virgilius, Rabiriusque. Quinctilianus tamen lib. 10. satis jejunè laudat: *Rabirius, ac Pedo, non indigni cognitione, si vacet.* Citat Fulgentius Planciades è Rabirii Satyrâ:

Abstemium meruleara fugit Methenia nimea.

Ubi mirum secundam in *abstemius* corripi: nisi placet συνίζησιν esse. Sed, credo, diversus ille Rabirius. Imò fortassè ne Rabirius quidem. Nam in libris aliis est *Rubrius*, sed quis iste Rubrius, æquè incertum. Unde aliqui *Rutilius* emendant. Quibus quo minùs subscribam, in causâ illud est, quod Rutilii Satyrographi, veterum nemo meminerit. Vossius.

Rab-mag, princeps quidam. Jer. 39. Lat. *magister*, vel *princeps excindens*, vel *demergens*, aut *liquefaciens*.

Rabsares, i. e. *magister* vel *præpositus bibentium* aut *magistri osculum*, vel *sacculus*, sive *malum librans*, aut *osculans*, vel *magnus saccus*. Princeps in exercitu Senacherib. 4 Reg. 18.

Rabsares, vel *Rabsaris*, magister vel præpositus Eunuchorum; princeps Babylonicus. Jer. 39.

Rachal, civitas, quam David suorum spoliorum participem fecit. 1 Reg. 30. Lat. *susurro*, aut *aromatarius*, sive *negotiator*.

Rachel, i. e. *ovis*, filia Laban, altera uxor Jacob. Gen. 29.

Racilia, primâ nocte cum marito in conjugali amplexu ruinâ thalami extincta. Vide Inscript. Antiqu. pag. 268.

Racilius, Trib. plebis, qui de Clodianis facinoribus questus est in senatu. Cic. in Ep. ad Qu. fratrem.

Raddai, quintus fil. Isai. 1 Par. 2. Lat. *descendens*, vel *dominans*.

Ratiaria, Mysiæ sup. op. Ptol. *Nicopoli* Nigro.

Ragau, fil. Phaleg. 1 Par. 1. qui *Reu*, Gen. 11. Lat. *socius*, aut *pastor*, *malum*, vel *confractio ejus*.

Rageia, Medeæ op. à Nicanore conditum. Strabo. Vide Boch. Geogr. pag. 106.

Rages, civitas apud Medos. Tob. 1.

Raguel, sacerdos in urbe Madian, socer Mosis, Exod 2. qui Exod. 3. *Jethro* dicitur, Lat. *pastor*, *amicus*, aut *confractio Dei*.

Raguel, pater Saræ, uxoris Tobiæ junioris. Tob. 3.

Rahab, vide *Raab*.

Rahabia, nomen viri. 1 Par. 26. Lat. *latitudo*, vel *platea Domini*.

Rahalaia, nomen viri. 1 Esdr. 2. Lat. *sopor*, *socius*, vel *pastor Domini*.

Raham, nomen viri. 1 Par. 2. Lat. *vulva* sive *misericordia*.

Rahuel, fil. Esau ex Basemath. Gen. 36. Item fil. Jenaniæ. 1 Par. 9. Idem sig. quod *Raguel*.

Raia, fil. Esrom. 1 Par. 2. Filius Jerameel. ib. Lat. *excelsus*, *sublimis*, aut *projiciens*.

Rama, civitas in tribu Benjamin, haud procul à Gabaon. Jos. 18. quam reædificavit Baasa, rex Israel. 3 Reg. 15. Lat. *sublimis*, vel *projecta*.

Ramatha, urbs Syriæ in monte Ephraim. 1 Reg. 1. 15. Hieronymus in Tamniticâ reg. juxta Diospolin sitam scribit. Vocatur etiam *Ramatha*, & *Ramathaim*.

Ramath Lechi, locus. Jud. 15. *elevatio maxillæ*.

Ramesses, i. e. *tonitru*, vel *exprobratio tineæ*, aut *malum deleas*, sive *dissolveas*, aut *confractas tineæ*, civitas in extremis finibus Ægypti, ab Israelitis condita, olim pagus Arsenoitis dicta. Hieronymus.

Rameth, civitas in tribu Issachar. Jos. 19.

Rameas, propheta sub Jeroboam rege Israel. Joseph.

Ramises, rex Ægypti (cujus ætate captum est Ilium) Obeliscum fecit 40. cubitorum, & altum longitudine undenis pedibus, per latera cubitis quatuor, quem fecisse dicuntur viginti hominum millia. Cujus operis admiratione factum est, ut cum Syenen op. expugnaret Cambyses rex, ventumque esset incendium ad crepidines Obelisci, extingui Ignem juberet, molis reverentiâ. *Rhamses*, legendum, vel *Ranses*, ut est apud Plin. 36. 8. Hunc forsan intelligit Corn. Tacitus, Annal. lib. 2. ubi sacerdos Ægyptius Germanico narrat, regem *Rhamsen*, Libyâ, Æthiopiâ, Medisque & Persis ac Bactrianâ, & Scythiâ potitum, quasque terras Syri, Armenii, & contigui Cappadoces colunt, &c. hæc literis Ægyptiis ibi

scripta in Obeliscis: de quibus Ammianus lib. 17. Idem fo sa est Rhampsinitus apud Herodotum in Euterpe.

Ramnes, vel *Rhamnes*, pro equitibus Romanis usurpat Persius. Eos hic vocat ab illis equitibus, quos cum Luceribus ac Tatiensibus instituit Romulus. Varro l. 4. de L. L. *Ager Romanus primum divisus in tres partes, à quo tribus appellata, Tatiensium, Ramnium, Lucerum. Nominata, ut ait Ennius, Tatienses à Tatio, Ramnes à Romulo, Luceres, ut ait Junius, à Lucumone. Sed omnia hæc vocabula Tusca, ut Volumnius, qui Tragœdias Tuscas scripsit, dicebat.* Ascon. Pedian. in 3. Verr. *Tribus principio tres fuerunt, Tatiensis una à Tatio rege, Ramnensis altera à Romulo, Luceres altera à Lucumone, sive à Lucretino, sive à Luco, quem lucum asylum vocaverat Romulus.* Plinius de viris Illustribus. *Tres equitum centurias instituit, quas suo nomine Ramnenses, à Tito Tatio Tatienses, à Lucumone Luceres appellavit.* Plutarchus in Romulo: Φυλὰς δὲ τρεῖς κατεστήσατο, ὠνόμασε τοὺς μὲν ἀπὸ Ῥωμύλου, Ῥαμνήνσεις· τοὺς δὲ ἀπὸ Τατίου, Τατιήνσεις· τρίτους δὲ Λουκερήνσεις, διὰ τὸ ἄλσος, εἰς ὃ πολλοὶ καταφυγόντες, ἀσυλίας δεδομένης, τοῦ πολιτεύματος μετέσχον· τὰ δὲ ἄλση λούκους ὀνομάζουσι. A *Romulo* nempe *Ramnes* dictos voluit. Robertus Titius vero putat esse à ῥάμνος. quod exponitur στοχεύς, καὶ ὀλόγυιος. Sed corruptus eum decepit locus, quia legendum illic Ῥαμνοῦσιος. Vide Yvonem Villiomarum adversus Titium l. 5. cap. ult. & Casaubon. in Athen. lib. 15. cap. 5. Vossius. Propertius lib. 4.

Hinc Tities, Rhamnesque viri, Luceresque coloni.

Ovidius Fastorum 3.

Quinetiam partes totidem Tatiensibus ille,
Quosque vocant Rhamnes, Luceribusque dedit.

Ramoth, civitas sacerdotum, atque fugitivorum in tribu Gad, non procul à monte Galaad. Jos. 13.

Ramses, vide *Ramises*.

Rapha, fil. Benjamin. 1 Par. 6. qui & *Eebi*. Gen. 46. Filius item Bizna. 1 Par. 8. Lat. *medicina*, vel *medicus*, aut *relaxatio*, vel *Gigas*.

Rapha, nomen viri. 1 Par. 7. Lat. *relaxatio laquei*.

Raphael, nomen viri. 1 Par. 26. Lat. *medicina Dei*.

Raphaia, fil. Jesaiæ. 1 Par. 3. Filius Thola. 1 Par. 7. Filius Baana. 1 Par. 9. Lat. *medicina*, vel *relaxatio Domini*.

Raphaim, pop. quos Moabitæ *Emim*, Ammonitæ *Zanzummim* vocant. Deut. 2. Item vallis juxta Jerusalem. Jos. 10. Lat. *Gigantes, medici*, aut *relaxati*.

Raphia, urbs Palæstinæ prope Jordanem. Ptol. Steph.

Raphidim, locus in solitudine non procul ab Horeb monte, ubi undecima Israelitarum mansio fuit. Num. 33. Lat. *reclinatoria*, sive *stramenta*, aut *remissa manus*, vel *medicina manuum*.

Raphon, loci nomen. 1 Mach. 5.

Rapsa, op. in Pentapoli, sive Cyrenaicâ reg. Plin. 5. 5.

Raptum, promuntorium Æthiopiæ sub Ægypto. Ptol. Stephanus *Raptra*, & *metropolin* Barbariæ vocat. *Magalo* Mercatori.

Ratassa, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. *Racang* Castaldo.

Ratentus, urbs Italiæ. Steph.

Raria, campus in Eleusine, in quâ Triptolemus primùm seminasse dicitur. Stephanus: Ῥάριον, πεδίον ἐν Ἐλευσῖνι· καὶ Ῥαρία γῆ, Ῥαριὰς ἡ Δημήτηρ. Malè apud Hesychium: Ῥάριον, πεδίον. pro πεδίον. Nomen hoc inditum erat illi campo à *Rharo*, Triptolemi patre. Hesychius: Ῥάρος, ἰσχυρός, καὶ ὄνομα τοῦ Τριπτολέμου πατρός. Filius hic erat Cranai, ut idem alibi: Κραναοῦ υἱὸς Ῥάρος.

Rasias, nomen viri. 2 Mach. 14.

Rasis, rex Syriæ. 4 Reg. 16. Lat. *voluntas*, vel *voluntarius*, aut *cursor*, sive *veredarius*.

Rasis, genere Arabs, institutione & educatione Africanus, philosophorum & medicorum sui temporis facilè princeps. Gesnerus.

Rata, Antonino. *Raga* Ptolemæo, Coritanorum urbs in Britanniâ. Vulgò *Leicester*, ut putat Camdenus. *Ratiford* v. Talboto.

Ratiastum, Lemovicum urbs. Ptol. vulgò *Limoges*. *Rais* v. Bertrando.

Ratisbona, vulgò *Reinspurg*, urbs Vindeliciæ in Bavariâ ad Danubium, libera, & ampla, ubi Imperii Comitia fiunt. Olim *Augusta Tiberii*, teste Aventino, & *Colonia Quartanorum* dicebatur, quod quarta legio Italica hic stationem firmam haberet.

Ratomagum, op. Gall. Celt. in fin. Biturigum, *Romorantin* Ortelio.

Ratumenus, auriga, qui cum in ludis Circensibus excussus fuisset, equi ejus eum coronâ & palmâ in Capitolium pervenerunt, sedemque ter lustrarunt. Ex quo factum est, ut porta per quam intraverunt, *Ratumena* diceretur.

Rauda, op. Hisp. Tarraconens. in Vaccæis ad Durium flu. in Castellâ veteri. Vulgò *Aranda di Duero*.

Ravenna, urbs Gall. Togatæ, Æmiliæ archiep. & metropolis apud oram litoream inter Ferrariam 50. & Ariminum in ort. 35. m. p. à Bononiâ 45. ab Anconâ. 102. Ἀρχαίαν πόλιν vocat Geographus lib. 5. Unde Claudianus de 6. Cons. Honorii:

Dixit, & antiqua muros egressa Ravenna
Signa movet, jamq; ora Padi, portusq; relinquit
Flumineos, certis ubi legibus advena Nereus
Æstuat, & pronas puppes nunc amne secundo,
Nunc redeunte vehit, nudataq; litora fluctu
Deserit, Oceani lunaribus æmula damnis.

Silius Italicus lib. 8.

Quiq; gravi remo limosis segniter undis
Lenta paludosa proscindunt stagna Ravennæ.

Sidonius Apollinaris Carm. 9.

Undosa petiit sitim Ravennæ.

Nempe inter marinas paludes dulcibus aquis destituebantur Ravennates: Martialis:

Sit cisterna mihi, quam vinea, malo Ravennæ:
Cum possim multo vendere pluris aquam.

Ranarum, culicumque multitudinem in his paludibus adnotavit idem Martialis:

Meliusq; ranæ garriant Ravennates,
Et Hadrianus dulcius culex cantet.

Strabo lib. 5. Ἐν δὲ τοῖς ἕλεσι μεγίστη μέν ἐστι Ῥαβέννα.

Ravius, lacus Hiberniæ, flu. cognominem emittens in occid. per Connaciam fluentem, & inter Dumbrosam, ac Dungallam urbes in Oceanum labentem. Ptol. *Erne* ex tab. recent.

Rauraci, qui & *Raurici*, & *Rauriaci*, pop. Germ. Helvetiis finitimi. Cæsar Comm. lib. primo, de Helvetiorum expeditione loquens: *Persuadent Rauracis, & Tulingis, & Latobrigis, finitimis suis*, &c. Plin. 4. 12. ubi de Danubio: *Ortus hic in Germaniæ jugis montis Abnobæ, ex adverso Rauraci Galliæ oppidi*, & cap. 17. ejusd. libri: *Mediomatrices, Sequani, Raurici, Helvetii.* Fuere igitur in Rheni ripâ, inter Helvetios ac Sequanos. Oppida tempore Plinii Rauracos nulla habuisse, nisi unum, testis est ipse ubi supra; nam si plura fuissent, nomen huic proprium tribuisset, quo ab reliquis discerneretur. Ne Ammiani quidem ævo plura fuisse existimo. Sic enim ille lib. 14. *Prope Rauracum ventum est, ad supercilia fluminis Rheni.* Ptolemæus vocat Αὐγοῦστα Ῥαυρικῶν. Antoninus ac tabula Itineraria, *Augustum Rauracum*. Plin. 4. 7. *Coloniam Rauriacam*. Nomen *Augusta* in vulgari usu permansit. Extat etiamnum eodem loco in pago admodum exiguo, vulgo *Augst* dicto, ad Rheni ripam 6. m. p. supra Basiliam sito. Juliani tempore urbem destructam fuisse, patet ex Eunapii Sardiani historiâ; qui ita de Juliano: Ἤδη δὲ ἐν ὄρεσι τοῖς Ῥαυρακοῖς τοῦ ὄρους. Vide sis Cluver. de Ant. Germ. p. 352. Incolæ hodie *Basler* sunt Tschudo in territorio Basiliensi.

Rax, Lyciæ insula. Steph.

Razon, filius. Eliad. 3. Reg. 11. Lat. *tenuis, macilentus*, vel *secretum*, aut *secretarius*, sive *princeps*.

R. E.

Reate, op. Sabinorum; vocabulum ejus indeclinabile, ut *Ateste, Tergeste*, &c. nisi quòd ea habeant genetivum in *is*. Græcis autem τὸ Ῥεᾶτον, ut Præneste τὸ Πραίνεστον. Hinc Straboni lib. 5. obliquus casus est

τοῦ

τῇ Ῥεάτῃ, ac Dionyſio lib. 1. aliquoties, ἐπὶ τῇ Ῥεάτῃ. At Stephani epitomator ita habet: Ῥεάτιον, πόλις Ἰταλίας, τὸ ἐθνικὸν Ῥεατῖνος. Ejus mem. Silius lib. 8.

— Hanc ferali, Magnæq; Reate dicatum
Cælicolum matri. —

Opidi vetuſtiſſima eſt origo; quod Aborigines, à Sabinis urbe ſuâ *Liſtâ* pulſos, intra ſeſe recepiſſe, Dionyſius lib. 1. teſtatur, quod ante bellum Trojanum factum eſt. Quapropter Virgilio Æn. 7. in Catalogo Sabinarum urbium non recenſeri miratur Cluverius, quem ſis vide Ital. Ant. p. 676.

Rebe, rex Madianitarum. Joſ. 13. Lat. *quartus, quadratus*, ſive *accubans*, vel *accubatio*.

Rebecca, filia Bathuel, uxor Iſaac Gen. 22. *ſaginata*, ſive *impinguata*, aut *contentio obtuſa*, vel *impedita*.

Reblath, terra in Emath. Jerem. 39.

Recanetum, civitas Italiæ, quæ priſcis *Recinata*.

Reccath, civitas in tribu Nepthali Joſ. 12. Lat. *vacuitas, ſputum*, aut *ſaliva*, vel *tempus*, quod pars capitis eſt.

Recem, civitas in tribu Benjamin. Joſ. 18. fil. Hebron. 1 Par. 2. Rex item Madianitarum, Num 31. quem Joſephus lib. 4. ſcribit ſui nominis condidiſſe urbem, à Græcis poſtea *Petram* dictam. Lat. *vacuum*, vel *vanitas*, vel *pictura varia*, aut *ſaliva eorum*. Idem Joſeph. cap. 7. lib. 4. Ῥεκέμης ὁ πόλις ἐπώνυμος τὸ πᾶν ἀξίωμα τῆς Ἀράβων ἔχουσα γῆς. Et ruſſus: Ἀρεκέμη καλεῖται Πέτρα παρ' Ἕλλησι λεγομένη. Euſebius de locis Hebraicis: Ῥεκὲμ αὐτὴ ἐστι Πέτρα πόλις τῆς Ἀραβίας ἧς ἐβασίλευσε Ῥοκόμ. Quin tota regio indidem *Recem*, vel *Recom* eſt appellata. Epiphanius in hæreſi Melchiſedechianorum: Ἐν τῇ Ἀραβίᾳ τῇ Πετραίᾳ Ῥεκὲμ τε καὶ Ἐδὼμ καλουμένῃ. Vide Bochartum de Phœn. Col. p. 765.

Recha, nomen viri. 1 Par. 4. Lat. *tenera*, vel *delicata*.

Rechab, pater Jonadab. 4 Reg. 10. Filius Remmon. 2 Reg. 4. Lat. *equitatus*, vel *equitans*.

Redarii, Germ. pop. ab Henrico Imp. victi A.D. 931.

Rediculus, Deus extra portam Capenam à Romanis tum excogitatus, quando Annibal, dimiſſâ urbis obſidione, ex illo loco caſtra movit, quibuſdam præſtigiis perterritus. Alex. ab Alex. 24.

Redintuinum, Germ. urbs Ptol. *Tein* Lazio in Bohemiâ.

Reema, regio ſic dicta, à *Regma* filio Chus. Ezek. 27. Lat. *tonitru, exprobatio*, aut *malum quoddam*, ſive *quædam ſocietas*, aut *confractio*.

Regenſes, vel *Regienſes*, pop. Gall. Narbon. quorum urbs Regium, vulgò *Riez* in Provinciâ.

Regeta, op. ſeu pagus Sabinorum, ab urbe Româ 35. m. p. diſtans, *Ruglate*, teſte Blondo.

Regiacum, op. vicinum Ambianis, vulgò *Arras*.

Regifugium, 6. Kal. Aprilis, ſacrum vero 6. Kal. Julii celebrabatur in commemorationem regum exactorum.

Regillianus, Imp. Rom. miro fortunæ ludibrio ad tantæ dignitatis faſtigium evectus. Nam quum forte milites aliquot apud ipſum cœnarent, exortaque eſſet quæſtio, unde *Regilliani* nomen deductum foret; Grammatiſta, qui forte aderat, deflectere hoc nomen à *rege* exorſus eſt: quâ voce, veluti omine quodam exceptâ, ſucclamatum eſt protinus à militibus: *Merito itaque rex eris.* Quum itaque poſtridie in publicum prodiiſſet, ab univerſis Imperator ſalutatus eſt.

Regillus, urbs Sabinorum. Steph. & Halicarn. Eſt etiam lacus Plinio Latii in agro Tuſculano, Liv. l. 2. Vide Cluver. de Ital. Ant. l. 3. c. 5

Regium, vide *Rhegium*.

Regium, op. Gall. Ciſalpinæ, à Lepido ædificatum; unde *Regium Lepidum* vocatur.

Regius campus, locus prope Rhenum, inter Ryſam, Arulamq; Helvetiorum flu. Æmil. l. 8.

Regma, fil. Chus. Gen. 10. Idem ſig. quod *Reema*.

Regni, Angliæ pop. Ptol. quorum op. *Regnum* vulgo. *Ringwood* in agro Hantonenſi, à Ventâ Belgarum 23. m. p.

Regom, filius Jahaddai. 1 Par. 2. Lat. *lapidans, lapidatus*, vel *purpureus*.

Regulus, vide *Attilius*.

D. *Regulus*, Dionyſii Areopagitæ diſcipulus, primus Sylvanecti, Gallicè *Senlis*, epiſcopus, ad cujus adventum omnia corruerunt idola. quo quidem miraculo magna hominum caterva ad Chriſti fidem ſtatim eſt converſa. Annal. Franciæ.

Rehum, nomen viri. 1 Eſdr. 2. Lat. *miſericors*, aut Syriacè *amicus*.

Rei, nomen viri. 1. Reg. 1. Lat. *ſocius, paſtor*, ſive *confractiones*.

Reia, fil. Joel. 1 Par. 5 Lat *viſio Domini*.

Remelia, nomen viri. 1 Eſdr. 10. Lat. *excelſus Dominus*, aut *projectio Domini*.

Remonium, locus extra urbem, quem ad inauguranda templa *Remus* cepit. Alex. ab Alex. 6. 31. *Romia* apud Halicarnaſſeum eſt. *Remuriam* habet Cicero Phil. 6. etſi quidam *Samurium* ibi legant.

Remmon, civitas in tribu tum Judæ, quam Simeonis. Joſ. 15. 19. Item petra in tribu Benjamin. Judic. 20. Vallis item apud Zachariam c. 14. ſive civitas ſecundum Lyranum, non procul à Megiddo, quæ à quibuſdam nunc *Maximianopolis* dicitur. Item pater Baana & Rechab, ſervorum Iſhboſheth. 2 Reg. 4. Nomen idoli. 4 Reg. 5. Lat. *malum gravatum*, ſive *altitudo*.

Remonia, locus in ſummo Aventino, ubi Remus de urbe condità fuerat auſpicatus. Stephano urbs eſt prope Romam.

Remphan, Idolum. Act. 7. pro quo in Ebræo legitur *Chiun*.

Remulus Sylvius, Latinorum rex, qui præſidium Albanorum inter montes poſuit, ubi nunc Roma eſt. Ob impietatem fulmine ictus creditur. Ovidius.

— In Remulum fulmen miſſa ferunt.

Remuria, ſacra ad Lemures, i. e. larvas nocturnas, & terrificationes placandas inſtituta. A Remo, quem interfecit Celer, Romuli comes, feruntur habere nomen, quæ poſtea aſperiore literâ *r* in leniorem mutata, *Lemuria* ſunt dicta. Porphyrio Horatii interpres, vult *Lemures* nominatos qu. *Remures*, à *Remo*, cujus occiſi umbram cum frater Romulus placare vellet, *Lemuria* inſtituit, i. e. Parentalia, quæ menſe Maio per triduum celebrari ſolebant.

Remus, frater Romuli primi Romanorum regis, qui quòd nova urbis Romæ per ludibria tranſiluiſſet, à fratre eſt interfectus, aut, ut alii volunt, à Celere quodam Tribuno. Poſt cujus mortem obortâ peſtilentiâ, conſulto oraculo reſponſum eſt, placandos eſſe manes Remi; ob quam rem ſella curulis cum ſceptro & diademate, & cæteris regni inſignibus, ſemper juxta Romulum quidvis ſancientem ponebantur, ut mortuus etiam Remus pariter imperare videretur. Unde eſt illud Virgil. Æn. 1. ——— *Remo cum fratre Quirinus*

Jura dabunt. ———

Hic unà cum Romulo urbem Romam condidiſſe fertur. Plin. 8. 17. *Sicut de coadnoribus noſtris accepimus.* Marcus Manilius Aſtronom. lib 5.

Qua genitus cum fratre Remus hanc condidit urbem.

Tibullus lib. 2. eleg. 5.

Romulus æternæ nondum firmaverat urbis
Mœnia, conſorti non habitanda Remo.

Mihi tamen (inquit Dempſterus) animadverſum è Remo ſumendamenta ejus jacta, erat enim major natu. Stat. Sylv. 5. 2. — *Neq; enim de ſanguine cretus*
Turmali, trabeâq; Remi.

Idem Sylv. 2. ult.

Dices culminibus Remi vagantes
Infandos domini nocentis ignes.

Propertius 2. 1.

Quis gradibus domus iſta Remi ſe ſuſtulit olim.

Idem lib. 4. eleg. 1.

Regnave prima Remi, aut animos Carthaginis altæ.

Martialis 10. 76.

Sed de plebe Remi, Numaque verna.

Juvenalis Sat. 10.

Turba Remi ſequitur fortunam.

Et ante omnes Catullus epigr. 56.

Glubit magnanimos Remi nepotes.

A fratre Romulo occiſum volunt poëtæ. Propertius.

Si modo Avernalis tremulæ cortina Sibyllæ
Dixit Aventino rura pianda Remo.

Idem lib. 3. eleg. 9.

——— *Et cæso mœnia firma Remo.*

Horatius Od. 7. epod.

Ut immerentis fluxit in terram Remi
Sacer nepotibus cruor.

Lucan. *Fraterno primi maduerunt sanguine muri.*

Hic, ut Romulus, nomen habet à *ruma*, i. e. mammâ, quam lupa infantibus præbuit, vel ipso Plinio teste, apud quem hactenus l. 15. c. 19. mendosè scriptum est *rumen*.

Renunciata, ins. in Æthiopico mari, quæ, teste Plinio, ita dives est, ut equos talentis auri incolæ permutent.

Reseph, nomen viri. 1 Par. 7. Lat. *volucris*, aut *sagitta ignita*.

Resea, civitas ab Assur ædificata inter Calneh & Niniven. Gen 10 Lat. *frænum*.

Resia, fil Olla. 1 Par. 7. Lat. *voluntas*, aut *voluntarius*, ... *cursor*, vel *veredarius*.

Respha, concubina Saul, filia Aiah. 2 Reg. 3. Lat. *extensio*, sive *pavimentum*, aut *calculus ignitus*.

Ressa, nomen loci in quo castrametati sunt filii Israel profecti de Lebnâ. Num. 33. Lat. *irroratio*, vel *stillicidium*.

Retana, ancilla Romana, quæ consilio & stratagemate effecit, ut Romani suarū ancillarū coitu Gallos vicerint.

Rethma, locus, ad quem venerunt filii Israel de Aseroth. Num. 33. Lat. *Juniperus*, sive *fenitus*.

Reudigni, pop. Germ. quorum urbs *Reutlingen* Lazio in Sueviâ, Tubingæ finitima, inter illam 2. & Ulmam 6. leuc. Althamerus Cassubios, inter Pomeranos & Prussios, apud Dantiscum indigitat. B. vero Rhenanus Holsatios, vel Pomeranos.

Revocatus, vir, qui pro fide Christianâ leopardis devorandus traditus est, imperantibus apud Romanos, Valerio & Gallieno, sub Taruntio præside.

Reu, fil. Phaleg. Gen. 11. qui *Ragau* 1 Par. dicitur: iisdem tamen consonantibus & punctis apud Hebræos. Lat. *socius*, vel *amicus*, aut *pastor*, sive *malum*, aut *confractio*.

R H.

Rha, Sarmatiæ flu. in Europâ, hodie *Volga*, Tartaris *Edel* dicitur. Armeni eum *Thamar* appellant, uti scribit Gurchinus. Pomponius lib. 3. cap 5. *Sed qui famam habent, ex Cerauniis montibus uno alveo descendit, duobus exit in Caspium Rha.* Verum (annotante illic clarissimo Vossio) non rectè fluvium hunc ait oriri ex Cerauniis montibus, quorum situs notus est ex Ptolemæo, cum remotissimis oriatur fontibus, ac plus quam quadringentas Germanicas leucas cursu suo conficiat. Sed neque illud verum, duobus tantum alveis in Caspium mare exire: Septuaginta enim ostia numerarunt, qui viderunt, aut etiam plura: quamvis alii viginti quinq; tantum referant, quod de majoribus forsan & permanentibus ostiis est intelligendum. Quum vero scribit uno alveo descendere, tum quoque errat, cum plurimi in eum amnes partim in Tartariâ, partim in Moscoviâ nati, influant, quod hodiernâ experientiâ compertissimum. Diversi illi *Rha*, sive *Volga* fluminis fontes noti fuere jam olim Ptolemæo. Præter duos longissimè à se invicem distantes fontes, quos ex Hyperboreis ait oriri montibus, amnibus quoque aliquos augeri ait, qui ex Rhymnicis montibus in eum influant. Verba ejus hæc sunt, agens de Scythiâ intra Imaum, & Rhymnicis in eâ montibus: Ἀπὸ δὲ τῶν ὅ τε Ῥύμμος καὶ ἄλλοι τινὲς εἰς τὸν Ῥᾶ ποταμόν· οἱ δὲ συμβάλλοντες τῷ Δαΐκᾳ ποταμῷ ὑπὸ τὸ Νόρωσον ὄρος. Sic habent veteres manu exarati libri, & rectè. Vulgata enim lectio falsa est, & meras offundit tenebras. Ex Rhymnicis montibus præter Rhymnum, qui proprio ostio in mare Caspium exoneratur, egrediuntur quoque alii amnes, quorum aliqui *Rha* flu. subeunt, alii *Daici* conjunguntur flumini, qui vulgò *Jaick* appellatur. Hinc nomen *Rha* Ponticæ radici. Atqui *Rhabarbarum* hodiernum nihil commune habet cum vero *Rhabarbaro*. Et specie & virtute plurimùm differt, hoc συστατικὸν, illud vero καθαρτικόν. At postquam ex iisdem oris, unde prius *Rha Barbarum*, à mercatoribus allata fuit radix illa, quæ apud solos crescit Sinenses, ac *Taihoang* ab ipsis nominatur, usus obtinuit, ut in illam *Rhabarbari* appellatio transferretur. Hæc Vossius.

Rhaba, op. ad sinum Jonium, à quo *Rhabæus*.

Rhacelus, urbs Macedoniæ. Steph.

Rhacotes, Alexandria prius sic dicta. Steph. Strabo. Κατοικίαν δ' αὐτοῖς ἔδωκε τὴν προσαγορευομένην Ῥακῶτιν, ἣ νῦν μὲν τῆς Ἀλεξανδρέων πόλεώς ἐστι μέρος, τὸ ὑπερκείμενον τῶν νεωρίων, τότε δὲ κώμη ὑπῆρχε. Pausanias in Eliacis prioribus, ubi de Alexandriâ: Αἰγυπτίοις δὲ καὶ πρότερον ἔτι πόλισμα Αἰγυπτίοις ἐνταῦθα ἦν μέγα ἡ Ῥακῶτις.

Rhadagisus, Gothorum rex, Stiliconis operâ Italiam ingressus cùm eam vastasset, tandem in Fesulanis montibus conclusus, captus & occisus est cum multis suorum millibus.

Rhadamanthus, Jovis ex Europâ fil. rex Lyciæ, qui quòd severus fuerit justitiæ minister, fingitur à poetis apud inferos nocentum culpas explorare. Virg. Æn. 6.

Gnosius hæc Rhadamanthus habet durissima regna,
Castigatque auditque dolos, subigitque fateri,
Quæ quis apud superos furto lætatus inani
Distulit in seram commissa piacula mortem.

Hoc ex doctrinâ Platonis (inquit de la Cerda) ut credi potest, qui in *Minoe*, potestatem Minois ac Rhadamanthi ita discriminat: *Rhadamanthus quidem vir bonus extitit, à Minoe siquidem instructus erat: nec tamen regiam disciplinam omnem, sed regi tantum ministrare in judiciis didicit. Unde judex bonus appellatus est. Eo plane, veluti legum custode per urbem usus est Minos.* Et supra loquens de Homero: Οὗ Ῥαδάμανθυς πεπαίδευται δικάζειν. Idem in Gorgiâ Rhadamanthum facit inferiorem Minoe, cum ait Asiaticos judicari ab Rhadamantho, Europæos ab Æaco: Minois vero esse munus injunctum, ut judicaret supra illos: ait enim ἐπιδιακρίνειν, si quid illi ambiguum reliquissent. Verum est quidem ab eodem Platone Rhadamanthum induci judicem lib. 12. de Legg. Dat enim illi κρίσιν τῶν δικῶν. Quin lib. 1. de Legg. majore adhuc dignitate illum afficit, facit enim illum dicentem, & distribuentem jus διανέμειν τὰ περὶ τὰς δίκας ὀρθῶς. Est autem longè aliud judicare, ac jus dicere. Pindarus Od. 2 Olymp. Rhadamanthum vocat Saturni πάρεδρον sive *assessorum*: & Od. 2. Pyth. ait illum non delectari ἀπάταισι *dolis*. Plato lib. 1. de Legg. δικαιότατον vocat. Aristides in 2 Platonicâ dat ei ὁσιότητα καὶ δικαιοσύνην. Idem laudans Antoninum Philosophum: τίς γὰρ Ῥαδάμανθυς, ἢ τίς Αἰακὸς οὕτω δίκαιον ἑαυτὸν πρὸς ἅπαντα δικαστὴν, διεφύλαξεν; Demosthenes in ἐπιταφίῳ, ait Æacum & Rhadamanthum amatos à Diis διὰ σωφροσύνην, non minus quàm propter fortitudinem Herculem, Castorem, Pollucem, propter pulchritudinem Ganymedem & Adonin. Unde Theognis in Gnomis:

Οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθυος αὐτοῦ,
Πλείονα δ' εἰδείης Αἰολίδεω Σισύφου.

Rhadamistus, Pharasmanis Iberorum regis fil. quum Mithridatem Armeniæ regem dolo cum uxore & liberis interfecisset, ab Artabano Parthorum rege fusus fugatusq; est sub A. D. 52.

Rhadanusias, urbs Massiliæ. Steph. Forte à *Rhodani* vicinitate dicta. Vide *Rhodanusia*.

Rhadata, op. Syenitarum in Æthiop. in quo felis pro Deo colebatur. Plin. 6. 29.

Rhadinaa, virgo quædam, de quâ Strabo lib. 8. Item urbs non procul à Corintho, in quam Stesichorus poema scripsisse videtur.

Rhaa, urbs inter Scythiam & Hyrcaniam. Steph.

Rhætia, reg. gemina: prima inter ortum Rheni, seu inter Rhenum à capite usque ad lacum Brigantinum, Danubum, Lycum, & ortum Oeni: cujus pop. Rhæti, *Grawpuntner*, & Italis *Grisoni* dicuntur. Altera, teste Welsero, Vindelicia appellatur à Ptolemæo, à primâ Lyco flu. divisa. Alius vero ex Lib. Notit. Rhætia I. ea appellatur, quæ Italiæ contermina est, Insubriæ ve. & Cenomannis Venetiæ, in quâ tota Rhætorum regio, cujus caput est Curia, urbs & Comitatus Tirolensis continentur.

stinentur. Rhætia autem II. à Curiâ usque Danubium, à Vindeliciâ seu Bavariâ Lyco flu. detercta; quæ Suevia Cisdanubiana dici potest. Ejus mem. Claudianus:
Proniaci Hercynia confinia Rhætia sylva.
Vide omnino Cluverium in Vindelicia & Norico cap. 2. Itemque de Ital. Ant. lib. 1. cap. 16. Hinc *Rhætica juga*, quæ & *Alpes Rhaticæ*, *Monte Braulio* Italis, & *Wurmserloch* Germanis, quæ ad Insubrum & Cenomanorum confinia extenduntur. Inde *Rhætica vina*, quibus maximè delectatum Augustum Cæsarem scribit Suetonius, *maximè*, inquit, *delectatum est Rhætico*. Hinc forte Virg. Georg. 2.
— Et quo te carmine dicam
Rhætica? nec cellis ideo contende Falernis.
In explicando Poetâ dissentiunt Seneca & Plinius. Priori enim lib. 1. Nat. Qu. cap. 2. videtur Virgilius incertus fuisse, laudaretne, an vituperaret Rhæticum vinum. Posterior lib. 14. cap. 6. ita: *In Veronensi item Rhætica, Falernis tantum postbabita à Virgilio.* Quæ posterior sententia Turnebo placuit, & ad mentem Poetæ propius accedere videtur.

Rhaga, Mediæ urbs à Nicanore condita, quæ & *Rhaga*. Olim *Europus* vocabatur, deinde *Arsace*, ab *Arsace* rege Persarum. Gentile *Rhagenus*.

Rhage, seu *Rage*, *Nottingam*, ut aliquibus videtur, op. Angliæ inter Conventriam ad occ. & Lincoln. ad ort. Ptol. Aliis *Rhata* Antonino esse videtur.

Rhamnes, etis, rex & augur, qui Turni partes secutus, noctu dormiens à Niso est interfectus. Virg. Æn. 9.

Rhamnus, op. suit & portus Cretæ in orâ occiduâ, inter Phalasarnen, & Chersonesum. Ptol.

Rhamnus, Atticæ reg. vicus in tribu Æantide, Amphiarai templo, & Nemesis Phidiacæ simulacro insignis, quæ ab hoc vico *Rhamnusia* dicta est. Hæc indignationis Dea putabatur, ab iis pœnas repetens, qui præsentibus bonis se indignos præbuissent. Ovid. Trist. l. 5. eleg. 8.
Exiget at dignas ultrix Rhamnusia pœnas.
Claud. *Sed Dea qua nimiis obstat Rhamnusia votis.*
Suidas: Ῥαμνοῦς, ... Cæterum de fano Amphiarai, quod in Rhamnunte non fuerit, vide Voss. ad Melam 2. 3.

Rhampsinitus, rex Ægypti post Protea, qui tantam pecuniarum copiam habuit, quantam nemo regum posteriorum adæquavit. Herodotus lib. 2.

Rhaphanea, op. Syriæ. Civis *Rhaphaneotes*. Steph.

Rhaphia, vide *Raphia*.

Rhapsa, metropolis Æthiopum, cujus incolæ *Rhapsii*.

Rhaptra, portus quidam, & metropolis Barbariæ. Steph.

Rhaptus, flu. quidam. Steph.

Rharium, campus in Eleusine, unde *Rharia* regio, & Ceres *Rharias*.

Rhatostathybius, flu. Albionis in Walliâ. Ptol. vulgò *Taff* in comitatu Glamorganensi Fanum ad Taffum urbeculam præterfluens. Camdenus.

Rhavias, Hiberniæ flu. Ptol. *Trobis* Camdeno, in Comit. Sligensi ad Bor. ex Erno lacu emissus.

Rhaucus, urbs Cretæ mediter. Gentile *Rhaucius*. Steph.

Rhauraris, *Ararius* Ptol. *Araxus* Pomp. flu. Gall. Narbon. ex mont. Cemenno in merid. fluens, inter Obrim flu. & Agatham urb. mari exceptus, *l'Eraud* Clusio.

Rhax, inf. Lyciæ. Steph.

Rhazunda, Mediæ op. Ptol. *Rhemen* Nigro.

Rhe, locus circa Armeniam. Cedreno.

Rhea, Cœli & Terræ filia. Hesiod. ubi de Terræ filiis.
Οὐρανῷ εὐνηθεῖσα, τέκ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Κοῖόν τε Κρεῖόν θ' Ὑπερίονά τ' Ἰαπετόν τε,
Θείαν τε Ῥείαν τε, Θέμιν τε Μνημοσύνην τε.
At Orpheus in Hymnis Rheam primam omnium à Deo factam fuisse, inquit, quem *Protogonum* appellant.
Πότνα Ῥέα θύγατερ πολυμόρφου Πρωτογόνοιο.
Quæ cum fuisset postea Saturni uxor credita, de illâ scripsit idem Orpheus:
Ἡ Κρόνου ἀγλαόμορφε, Κρόνου σύλλεκτρε μάκαιρα.
Hanc ipsam Jovis fuisse matrem testatur Callimachus:
Ἐν δέ σε Παῤῥασίῃ Ῥείη τέκεν, ᾗχι μάλιστα
Ἦν ὄρος θάμνοισι περισκεπές.
Hujus sacrificia fiebant die nono Lunæ, ut inquit Nicander in Alexipharmacis, magnâ cum vociferatione:
Ἢ ἀπὸ κερνοφόρου ζάκορος βωμίστρια Ῥείης
Εἰνάδι ληνοφόροισιν ἀγυρμοῖσιν κελαδεῖται,
Μακρὸν ἐπιμβοάουσα γλώσσῃ θρόον· οἱ δὲ τρίοδοι
Ἰδαίης φρικαλὴν ὀτ' ἀϋτάουσιν ὀλολυγήν.
Quod a. Rhea Terra sit, vel vis Terræ quæ ad generationem rerum pertransit, testatur Apollonius Argon. 1.
——— Ἐκ δ' ἄρα τοῖσιν
Ῥείης δ' ἐνί τ' ἄντρῳ Ῥείη Φρυγίη ...
...
Alio nomine *Ops*, *Mater Deum*, & *Magna Mater*, & *Cybele* dicta. Item *Dea Phrygia*, *Idea*, *Berecynthia*, *Dindymene*, & *Pessinuntia*. Dictam volunt *Rheam* ἀπὸ τοῦ ῥεῖν, quòd affluat rebus omnibus terra. Vel potius *Rh a* est à verbo Ebræo רעה *Raha*, pavit, & in 2. Conjugatione *Reha*, i. e. *affectavit sibi commensalem*. Vide Nat. Com. lib. 9. cap. 5. & Fungerum in *Rhea*.

Rhea, Numitoris Albanorum regis filia, alio nomine *Ilia* appellata: quam cum Amulius patruus ejus Vestæ virginem legisset, à Marte compressa Romulum & Remum peperit.

Rhebas, qui & *Rhebus* Val. Flacco, *Rhebanus* Orpheo, *Rhebaus* Apollonio, flu. Bithyniæ ex Olympo monte oriens & in Euxinum mare apud Psillidem labens. *Ribas* hodie Petro Gyllio. Dionysius v. 794.
Ῥήβας ἐνθ' ἱεροῖο ...
Ῥήβας, ὃς Πόντοιο ...
Ῥήβας, ὃ κάλλιστον ...
Ubi Montanus. Cur exigui fluvii *Rheba* seu *Rhebantis*, (nam utroque modo inflecti Eustathius testatur, Ῥήβας τίος ...) ab eo denominatæ Arrianum meminisse affirmans) tam solennis mentio à Dionysio facta est, adeo ut ejus nomen, veluti Thymbridis vers. 802. per Anaphoram ter repetitum sit, (cum eum Ptolemæus & Strabo ne nominare quidem dignentur) nisi cum Suidâ, leve hoc argumentum arripiamus, ad confirmandam opinionem, quod ipse Byzantius fuerit? Plinius quidem hujus flu. mem. lib. 6. cap. 1. & aliter *Rhesum* dictum refert: *A faucibus Bospori est Rhebas fluvius, quem aliqui Rhesum dixerunt, deinde Psillis.* Val. Flac. lib. 4. Argonaut.
Litora longinqui quà exitent flumina Rhebi.
Si quis (inquit Bochartus) ריפת *Riphat* malit, eo alludet *Rhebus*, vel *Rhebeus*, vel *Rhebanus*, Bithyniæ amnis in Pontum exiens, non procul à Paphlagoniâ. Apollonius lib. 2. Argonaut.
Ἐξ οὗ Ῥήβαιο τέγγουσι, ... τε Κολώνας
Παραμείβετο. ———
Orpheus Argonaut. vers. 718.
Ῥήβαιό τε ῥοχθεῦσιν μέλαν ἰχθυβολῆα ἄχαλι.
Arrianus in Periplo, ... Ῥῆβας ποταμός. Sed & Apollonius ubi supra.
Ῥῆβας ὠκυρόην ποταμόν, ἀκτήν τε μέλαιναν.
Rhebas etiam regionis nomen, cujus pop. *Rhebai*, Steph. Ῥῆβας, ποταμὸς παρὰ τῷ Πόντῳ, ἔστι δὲ καὶ χώρα, τὸ ἐθνικὸν Ῥηβαῖοι.

Rhecas, unus ex iis ducibus qui Laconas Heniochiam deduxerunt. Strabo lib. 11.

Rhedones, Gall. Celt. pop. Cæsar. *Rennes en Bretagne*.

Rhegianum, Mysiæ infer. op. Ptol. *Rossi* Nigro.

Rhegium, op. in Viâ Æmiliâ, Tanneto proximum. Scribendum *Regium* Dicebatur enim primo *Forum Lepidi*, postea vero *Regium Lepidum*. Festus, *Rhegium*, inquit, *significare oportere, ait Verrius, id municipium, quod in freto Siciliæ est: quoniam id dictum est à rumpendo, quod est Græcè ῥηγνύναι, eò quidem magis, quia in Galliâ Cisalpinâ, ubi Forum Lepidi fuerat, Regium vocatur.* Discrimen

ſerimen voluit eſſe debere Verrius in Orthographiâ. Illud opidum ad fretum Siculum Græco modo, ſcribendum eſſe cum aſpiratione *Rhegium*; quia Græcum ejus eſt vocabulum: hoc vero in Galliâ Ciſalpinâ ſine ſpiritu *Regium*, qu. à *regiæ* cujuſdam dignitatis argumento. Hinc apud Phlegontem Trallianum in Macrobiis, ubi bis nominatur πόλις Βασίλεια putat Cluverius idem eſſe opidum, quod ibidem ſexies vocatur πόλις Ῥήγιον, quem ſis vide de Ital. Ant. lib. 1. pag. 276.

Rhegium, extremum agri Brutii op. cognomento *Julium*. Ptol. Σκύλλαιον ἄκρον, Ῥήγιον Ἰούλιον, Λευκόπετρα ἄκρον. Vulgò nunc incolis, & elegantius loquentibus, *Reggio* dicitur. Mela adverſo itinere incedens, l.2.c.4. *Columna Rhegina, Rhegium, Scylla.* Ubi male *Rhegium* ponitur inter Columnam & Scyllam, cum Columna fuerit inter Scyllam & Rhegium. Opidani inde fuere *Rhegini* (*Rhegienſes* enim vel *Regienſes* ſunt incolæ *Regii*, vel *Regii Lepidi* in Gall. Ciſpadanâ) Stephanus. Ῥήγιον, πόλις Ἰταλίας, ὁ πολίτης Ῥηγῖνος. Plin. 3. 8. *Columnam Rheginam. Ab hac deſciſcendi argumento Rhegiam Græci dedere opido, in margine Italiæ opido.* Ejus mem. Ovid. Met. 14.

Oppoſitumq; petens contra Zanclæia ſaxa
Rhegion ingreditur.

Dictam ſic volunt ἀπὸ τοῦ ῥήγνυσθαι, quod ibi Sicilia ab Italiâ credatur eſſe *rupta* vel *avulſa*. Cui ſententiæ mordicus adhærent Poetæ. 1. Virgilius lib. 3. Æn.

Hæc loca vi quondam & vaſtâ convulſa ruinâ
(Tantum ævi longinqua valet mutare vetuſtas)
Diſſiluiſſe ferunt, quum protinus utraque tellus
Una foret, venit medio vi pontus, & undis
Heſperium Siculo latus abſcidit, arvaq; & urbes
Litore diductas anguſto interluit æſtu.

2. Ovidius Met. 15.

——— *Zancle quoq; juncta fuiſſe*
Dicitur Italiæ, donec confinia pontus
Abſtulit, & mediâ tellurem reppulit undâ.

3. Lucanus Pharſal. lib. 3.

Curio Sicaniæ tranſcendere juſſus in urbes,
Quà mare tellurem ſubitis aut obruit undis,
Aut ſcidit, & medias fecit ſibi litora terras.
Vis illic ingens pelagi, ſemperq; laborant
Æquora, ne rupti repetant confinia montes.

4. Valerius Flaccus Argonaut. lib. 1.

——— *Neq; enim tunc Æolus illis*
Rector erat, Libycâ cum rumperet advena Calpen
Oceanus, cum flens Siculos Oenotria fines
Perderet, & mediis intrarent montibus undæ.

Idem libro ſecundo:

Has etiam terras, conſertaq; gentibus arva,
Sic pelago pulſante, ſenor, Neptunia quondam
Cuſpis & adverſi longus labor abſcidit ævi;
Ut Siculum Libycumq; latus: ſtupuitq; fragorem
Janus, & occiduus regnator montibus Atlas.

5. Silius Italicus de bello Punico 2. lib. 14.

Auſoniæ pars magna jacet Trinacria tellus,
Ut ſemel expugnante Noto, & vaſtantibus undis
Accepit freta cæruleo propulſa tridente.
Namq; per occultum cæcâ vi turbinis olim,
Impactum pelagus lacerata viſcera terræ
Diſcidit, & medio perrumpens arva profundo
Cum populis pariter convulſas tranſtulit urbes.

6. Claudianus de Raptu Proſ. lib. 1.

——— *Trinacria quondam*
Italiæ pars una fuit, ſed pontus, & æſtus
Mutavere ſitum: rupit confinia Nereus
Victor, & abſciſſos interluit æquore montes,
Parvaq; cognatas prohibent diſcrimina terras.

7. Statius Thebaidos lib. 3.

——— *It clamor ad auras,*
Quantus Tyrrheni gemitus ſalis; aut ubi tentat
Enceladus mutare latus; procul igneus antris
Mons tonat, exundant apices, fluctuſq; Pelorus
Contrahit, & ſperat tellus abrupta reverti.

Idem Sylv. lib. 1. ——— *Sic diſſociata profundo*
Brutia Sicanium circumſpicit ora Pelorum.

8. Dionyſius in περιηγήσει, verſ. 467.

Τρινακρίη δ' ἐπὶ τῇσιν ὑπὲρ πόδα Αὐσονίοιο
Ἐκτέταται, πλευρῇσιν ἐπὶ τρισὶν ἐστηυῖα, &c.
Τῆς μὲν πρὸς βορέαο ὀλοοῦ τετραμμένη κέλευθος,
Στεινή τε, σκολιή τε καὶ ἄγχιος, ἄχρι θάλασσα
Σφηνωθεῖσα μάλιστα διαθρύπτουσα ἀπὸ ἀλλήλων,
Λεῖπε τρηχαλέοισι πολυγλώχινες ἀρούρας.

Vide ſis illic Euſtathium. Hactenus poetæ; reliquos auctores ſententiam hancce confirmantes videat, ſi vilit, lector apud magnum Cluverium de Sic. Ant. l. 1. c. 5. de quo etiam nos plura in *Sicilia*.

Rhegma, civitas quædam Ciliciæ. Item ſinus juxta ſinum Perſicum: Gentile *Rhegmatitæ*. Steph.

Rhemi, vulgo *Reims*, pop. & urbs Gall. Belg. archiep. & Campaniæ metropolis, à *Rhemo* Galliæ rege, ut quidam volunt, dicta, ubi Galliæ reges inaugurantur, populi *Rhemenſes* & *Rhemi*. Lucanus lib. 1.

Optimus excuſſo Leucus, Rhemuſq; lacerto.

Rhemnius Palæmon, Grammaticus, qui gloriabatur ſecum natas eſſe literas, ac ſecum demum morituras. Idem M. Varronem porcum appellare non eſt veritus.

Rhene, *Rheneia* Straboni, *Rhenia* Stephano, quæ & *Artemitis* & *Celaduſſa* prius, teſte Plinio dicta eſt, *Fermene* hodie Sophiano, inſ. maris Ægæi, una Cycladum, inter Ceam & Delum.

Rheni, pop. juxta Rhenum incolentes, inter Helvetios ac Rhætos. Perſius Sat. 6.

Eſſedaq; ingenteſq; locat Cæſonia Rhenos.

Rhenus, flu. Italiæ, ex Apennino monte oriens, ac per Galliam Togatam in Romandiolâ per agrum Bononiæ, ab eâ non longè fluens, in Padum ſupra Ferrariam labens: *Il Rheu*, & *Rheno* hodie dicitur. Silius lib. 8.

——— *Parviq; Bononia Rheni.*

Rhenus, notiſſimus, & maximus Germaniæ poſt Danubium fluvius, illam à Galliâ diſterminans. Primus auctorum, quorum monumenta nobis ſuperſunt (nam qui Ariſtotelis operibus nomen ejus immiſcent, opido quam imperitè faciunt) Rhenum, retulit Jul. Cæſar, in Com. de bello Gallico. Deſcripſit autem eum ſic: *Rhenus oritur ex Lepontiis, qui Alpes incolunt: & longo ſpatio per fines Nantuatum, Helvetiorum, Sequanorum, Mediomatricorum, Tribocorum, Trevirorum, citatus fertur: & ubi Oceano appropinquat, in plures diffluit partes, multis ingentibus inſulis effectis (quarum pars magna à feris barbariſq; nationibus incolitur; ex quibus ſunt, qui piſcibus, atq; ovis avium vivere exiſtimantur) multiſq; capitibus in Oceanum influit.* Poſt Cæſarem omnes ferè auctores, Græci juxta atq; Latini, ſcriptis ſuis eum celebrarunt, Tacitus Annal. 2. *Rhenus uno alveo continuus, aut modicas inſulas circumveniens, apud principium agri Batavi, velut in duos amnes dividitur; ſervatq; nomen ac violentiam curſus, quà Germaniam prævehitur, donec Oceano miſceatur: ad Gallicam ripam latior & placidior adfluens. Verſo cognomento, Vahalem accolæ dicunt: mox id quoq; vocabulum mutat Moſâ flumine; ejuſq; immenſo ore eundem in Oceanum effunditur.* Idem libro de Germaniâ: *Rhenus Rhæticarum Alpium inacceſſo ac præcipiti vertice ortus, modico flexu in occidentem verſus, ſeptentrionali Oceano miſcetur.* Mela l. 3. c. 2. *Rhenus ab Alpibus decidens, prope à capite duos lacus efficit, Venetum, & Acronium; mox diu ſolidus, & certo alveo lapſus, haud procul à mari huc & illuc diſpergitur.* Dio lib. 39. Ὁ δὲ Ῥῆνος ἀναδίδωσι μὲν ἐκ τῶν Ἄλπεων τῶν Κελτικῶν, ὀλίγον ἔξω τῆς Ῥαιτίας. Προχωρῶν δὲ ἐπὶ δυσμῶν, ἐν ἀριστερᾷ μὲν τήν τε Γαλατίαν, καὶ τοὺς ἐποικοῦντας αὐτὴν, ἐν δεξιᾷ δὲ τοὺς Κελτοὺς ἀποτέμνεται· καὶ τελευτῶν ἐς τὸν Ὠκεανὸν ἐμβάλλει. Herodianus lib. 6. Μέγιστοι γὰρ δὴ οὗτοι ποταμῶν ὑπ' ἄρκτῳ ῥέουσι Ῥῆνός τε καὶ Ἴστρος· ὁ μὲν Γερμανούς, ὁ δὲ Παίονας παραμείβων· οἳ θέρους μὲν ναυσίπορον ἔχουσι τὸ ῥεῖθρον, διὰ βάθος τε καὶ πλάτος. Τοῦ δὲ χειμῶνος, παγέντες ὑπὸ τοῦ κρύους πεδίου σχήματι καθιππεύονται· ἀντίτυπον δὲ οὕτω καὶ στερρὸν γίνεται τὸ πρὶν ῥεῖθρον, ὡς μὴ μόνον ἵππων ὁπλαῖς καὶ ποσὶν ἀνθρώπων ἀντέχειν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀρύσασθαι θέλοντας, μὴ κάλπεις ἐπ' αὐτὸ μηδὲ κοῖλα σκεύη φέρειν, πελέκεις δὲ καὶ δικέλλας, ἵν' ἀποκόψαντες χωρίς τε σκεύους ἀράμενοι τὸ ὕδωρ, οἷά περ λίθον φέρωσι· οὕτω μὲν δὴ τῶν ποταμῶν αὐτῶν. Ejus mem. Ovid. Met. 2.

Heſperioſq; amnes, Rhenum, Rhodanumq; Padumq.

itemque

Itemque Virgilius lib. 8.
Extremiq; hominum Morini, Rhenusq; bicornis.
Ubi duo tantum Rheno ostia tribuit, uti & Claudianus ubi de Alarici victoriâ. —*Te Cimbrica Tethys*
Divisum bifido consumit Rhene meatu.
Hodie vero tria celebrantur. Vide Cluver. de tribus Rheni alveis, & l. 2. de Germ. Ant. c. 40. Horatius:
Aut flumen Rhenum, aut pluvius describitur arcus.
Non ἀπὸ τοῦ ῥεῖν (inquit Fungerus) quod est *fluere* Latinis, etsi aliquibus verisimile id queat videri, nec à *Rhodani* societate, secundum Isidorum, verùm potius à voce Germanicâ *Rhin*, quæ *nitorem*, *puritatemq;* significat, quòd claritatis quâdam prærogativâ polleat, dum clarissimas perlabitur gentes: sive quod arbiter olim & velut vindex fuerit puritatis conjugii. Quippe solebant Germani liberos recens natos, clypeo impositos, committere fluminis alveo, qui si fluitasset, legitimi partûs indicium dabat; sicut adulterioi, cùm subsidebat, fundum petens, teste quoque Galeno. Unde Claudianus.
Et quos nascentes explorat gurgite Rhenus.
Hinc in Anthologiâ legimus lib. 1.
Θαρσαλέοι Κελτοὶ παίδας ζηλήμονι Ῥήνῳ.
Et ibidem:
Κεκριμένον λαιτρεύει ἐλεγχιγάμῳ ποταμοῖο.
D. quoq; Nazianzenus.
Ἐς νόθον ἀγριάσ Ῥῆνος χερβίλλα ῥοίθησι.
Nonnus in Basltaricis:
Ῥῆνος ἀσπιδέσσιν ὄμμασιν ἀλγῇ τοκῆσι.
Gallicum Rhenum dixit Catullus ad differentiam Rheni Bononiensis. Lucanus lib. 1.
Fregit & Arctoo spumantem vertice Rhenum.
Statius lib. 1. Sylvarum.
Non vocat Arctoas acies, Rhenumq; rebellem.
Claudianus. ————*Rhenumq; minacem*
Cornibus infractis adeo mitescere cogis.
Seneca in Hercule Insano:
Violentus undâ Tigris, aut Rhenus ferox.
Rhesala, urbs Umbrorum. Steph.
Rhesus, Strymonis & Euterpes Musæ fil. rex Thraciæ, qui albis equis in auxilium Trojanorum venit. Sed prodente Dolone speculatore Trojano, à Diomede & Ulysse, primâ nocte occisus est. Virg. Æn. 1.
Nec procul hinc Rhesi niveis tentoria velis
Agnoscit lachrymans, primi quæ prodita somno
Tydides multâ vastabat cæde cruentus,
Ardentesq; avertit equos in castra, priusquam
Pabula gustassent Trojæ, Xanthumq; bibissent.
Catullus: *Nec Rhesi nivea citaq; bigæ.*
Claudianus de Rhesi equis:
Grataq; retulerat raptos ad castra jugales:
Quorum, si qua fides augentibus omnia Musis,
Impetus excessit Zephyros, candorq; pruinas.
Apud Virgilium *Rhesi Mavortia tellus* ponitur pro Thraciâ. Mela 2. 2. *Tum Rheso regnata quondam pars Thraciæ.*
Rhetico, mons in Rhætiis. Pomp. lib. 3.
Rhexenor, Nausithoi fil. frater Alcinoi, pater autem Aretes, quam Alcinous, fratre ab Apolline interfecto, uxorem duxit. Homerus Odyss. 7.
Rhigodunum, *Rippon*, teste Lhuydo: sed aliis *Warrington*, op. Albionis in orâ Angliæ occid. medium inter Cestriam & Lancastrium. Ejus mem. Ptolemæus.
Rhimetalces, Thracum rex, qui ab Antonio ad Augustum Octavium transfecat. Hic cum Cæsari petulantius, crebriusque inter pocula societatem & convictum exprobaret, illud ab indignato Augusto reportavit: *Amo proditionem, proditores vero odi.* Plutarchus.
Rhinocorura, urbs Palæstinæ marit. in confin. Ægypti, sic ab antiquis incolis dicta, quorum *nasi* erant *mutilati*. Steph. *Rhinocolura* Straboni ac Plinio. *Faramida* vero hodie Nigro.
Rhion, Ætoliæ promunrotium. Plin. 4. 2. è cujus regione aliud promunt. est quod *Antirrhion* vocant. Mela lib. 2. cap. 3. ex emendatione Vossii: *Rhion deinde, id maris nomen est, angustè & velut freto, litus ora sequentis incidens.* Ubi quod *Rhion* maris sive freti nomen esse inquiat, id ex usu vulgati fecit, cum & Livius lib. 7. & item lib. 8. decadis tertiæ, fauces sinûs Corinthiaci ab accolis *Rhion* vocari scribat.
Rhiphe, vel *Ripha*, urbs Arcadiæ. Steph. Ejus meminit Papinius lib. 4. Thebaidos:
Rhipheq; & Stratie, ventosaq; donat Enispe.
Rhiphæi, montes Septentrionales in Scythiâ, ut vulgò creditur, quos ἀπὸ τῆς ῥιπῆς, h. e. *à flatuum vi* sic dictos quidam putant. Vide *Riphæi*.
Riphaerma, Arabiæ op. Plin. 6. 8.
Rhipheus, unus ex Centauris. Ovid. 12. Alius Trojanus ob justitiam à Virgilio laudatus. Æn. 2.
——— *Cadit & Rhipheus justissimus unus*
Qui fuit in Teucris, & servantissimus æqui.
Rhispia, op. Pannoniæ sup. in Stiriæ & Hungariæ confin. Ptol. *Rekasburg* Lazio.
Rhittium, op. Pannon. infer. ad Danubium. Ptol. inter Bononiam, & Taurunum. *Ratza* Lazio. *Salankemen* Simlero.
Rhitum, locus ad Isthmum Corinthiacum, à Corintho 2. m. p. distans.
Rhitymna, vel *Rhithymna*, urbs Cretæ. Ptol. & Steph. *Retimo* Sophiano.
Rhium, vel *Rhion*, quod & *Drepanum* Strab. ac Ptol. & *Molycrium* Straboni, promunt. & op. apud Steph. Peloponnesi in Achaiâ ad fauces sinûs Corinthiaci contra Antirrhium promunt. Ætoliæ. *Trapani* Nigro, al. *Capo Patras*; ubi Peloponnesii ab Atheniensibus navali prælio victi, teste Xenophonte. Est & *Rhium* promunt. Corsicæ apud Ureinium urb. Ptol. vulgò *Capo d' Aiazzo*.
Rhiusiava, Germ. urbs. Ptol. *Geugen* Villanovano in Sueviâ, inter Ulmam & Nerolingam.
Rhizana, op. Dalmatiæ mediterran. inter Naronam & Scodrum. *Rudine* Moletio.
Rhizenia, urbs Cretæ. Steph.
Rhizius, *Rhizus* Ptolemæo, potius circa mare Euxinum. Vide Stukium ad Arriani Periplum.
Rhizon, Polybio, *Rhizinium* Plinio, *Rhisinum* Ptolemæo, urbs Dalmatiæ ad sinum Rhizonicum, ab Epidauro 20. m. p. ad orr. ab Ascrivio 10.
Rhizophagi, pop. Æthiop. Inter Astapum & Astubotam flu. in Meroe insulâ, *Elii* Straboni. Apud Ælianum in Indiâ ad Astubotam ponuntur. Sed ibi *Meroe* legendum.
Rhizus, portus & urbs Cappadociæ maritima. Alia in Magnesiâ apud Melibœam op. teste Plinio, seu Thessaliâ, ut est apud Steph.
Rhoas, flu. Colchidis ex Caucaso monte in Euxinum mare labens. Plin.
Rhobogdii, pop. Hiberniæ Ptol. ad Rhobogdium promunt. (quod *Capo Versoda* Moletio, *Fair Foreland* Camdeno dicitur) in orâ Boreali: ubi pagus *Robogh* hodie nomen retinens.
Rhoda, op. geminum: unum Hispan. citer. in orâ Cauleuniæ in finibus Indigetum, inter Gerundum & Rufcinonem. *Roses* hodie. *Rhodope* olim Strab. *Rhodipolis* vero Ptol. à Rhodiensibus conditum. Alterum Gall. Narbon. apud ost. Rhodani. *Fore di Rhore* hodie Dalechampio.
Rhoda, nomen puellæ. Act. 12.
Rhodanus, *le Rosne* Gallis, flu. maximus Gall. Narbon. ex Adulâ monte è regione Rheni oriens, ac per Sedunos in occ. fluens, in Lemannum lacum ingrediens, & ad Genevam urb. egrediens, donec ad Lugdunum, Arari accepto, in meridiem conversus, Viennam, Valentiam, Avenionem & Arelatum urbes attingit. Hunc M. Varro, teste Agellio 10. 7. tertium Europæ fluvium haud istro minorem scribit. Ortelius illum non longè à Danubio oriri ait, cum fontes illius à fontibus Danubii supra 120. m. p. distent, Græci pro *Eridano*, *Rhodanum* dixere, de quo vide Cluver. Germ. Ant. lib. 3. cap. 34. Vide & Isidor. Origio. lib. 14 cap. 6. Ostia ejus quod attinet, Diod. Sic. cum Timæo affirmare ausus est Rhodanum esse πεντάστομον. Ἀρτεμίδωρος δὲ τρίστομον λέγει, teste Strab. lib. 4. Etiam Plinius Rhodani 3. ostia agnoscit. Ptolemæus cum Polybio 2. tantum. Livius autem scribens Rhodanum pluribus ostiis divisum in

mare decurrere, sibi, ne mendacii argui posset, cavit. Scribit de eo Marcellinus lib. 15. hoc modo: *A Peninis Alpibus effusiore copiâ fontium Rhodanus fluens, & proclivi impetu ad planiora digrediens, proprio agmine ripas occultat, & paludi se ingurgitat nomine Lemanno, eumq; intermeans nusquam aquis miscetur externis, sed ultrinsecus summitates undæ praterlabens segniores, quæritans exitum, viam sibi impetu veloci molitur. Unde sine jacturâ rerum per densa paludium fertur, & Sequanos, longeq; progressus Viennensem latere sinistro perstringit, dextro Lugdunensem: & emensus spatia flexuosa Ararim, quem Sauconam appellant, inter Germaniam primam fluentem, suum in nomen adjicit, qui locus exordium est Galliarum. Exinde non millenis passibus, sed Leucis itinera metiuntur, ubi auctus Rhodanus aquis advenis locupletior vehit grandissimas naves, ventorum flatu jactari sæpius assuetas, finitusque inter valles, quas et natura præscripsit, spumeus Gallico mari concorporatur per patulum sinum quem vocant. Ad gradus ab Arelate octavo-decimo ferme lapide disparatum.* Ejus mem. Horatius, cum ait.

——— Me peritus
Discet Iber, Rhodaniq; potor.

Id est, Rhodani accola: ut alibi:

Non qui profundum Danubium bibunt.

Quo sensu etiam Martialis voce istac usus est:

Et qui prima bibunt deprensi flumina Nili.

Silius lib. 3. ——— *Tumidiq; minaces*
Accedit Rhodani festino milite ripas.
Aggeribus caput Alpinis & rupe nivali
Proferit in Celtas, ingentemq; extrahit amnem
Spumanti Rhodanus proscindens gurgite campos,
Ac propere in pontum lata ruit incitus alveo.

Vide *Arar.* *Rhodanum* (inquit vir magnus) sive *Rhodanitas*, nam id populi nomen est, non in ins. *Rhodum* sed in Galliam appulisse putamus, circa ostia *Rhodani* quem de suô nomine nuncupaverint. Certè si de voce certetur, *Rhodanum* ad *Rhodani* nomen accedit proprius quam *Rhodi*, vel *Rhodiorum*. Præterea videtur Rhodus cum vicinis insulis in Elisæ sortem cecidisse. Sed objectio in promptu est, *Rhodanum* non à *Rhodanim*, sed à *Rhodo* opido dici, quod à *Rhodiis* conditum postea Massiliensium fuit. Ita Plinius 3. 4. *Agatha quondam Massiliensium, & regio Volcarum Tectosagum, atq; ubi Rhoda Rhodiorum fuit, unde dictus multo Galliarum fertilissimus amnis Rhodanus.* Et Hieronymus in Epist. ad Galatas. *Opidum Rhoda coloni Rhodiorum locaverunt, unde amnis Rhodanus nomen accepit.* Hæc illi. At illorum sententiæ cur non accedam has habeo rationes. Primò amnis à *Rhodâ*, non *Rhodanus*, sed *Rhodius* dictus fuerit, cujus nominis fluvium in Troade Homerus & alii recensent. Præterea *Rhodani* nomen qui novitatis arguunt, debuerant priscum indicare: Neque enim ante Rhodiorum coloniam eò translatam, sine nomine fuit flu. ingens, quem inter tres Europæ maximos computant Scylax, & Solinus. *Rhodanum* certe constanter vocant hunc flu. non solum Apollonius, Timæus, Polybius, Artemidorus, aliique sine numero, sed & his longè vetustiores Æschylus & Euripides apud Plinium. Hoc potissimum, quod ut à *Rhodâ* nomen sortiretur *Rhodanus*, debuit esse Rhodæ vicinus. At à *Rhodano Rhoda* distat immensum quantum; ut quæ in Hispaniâ sit, non in Galliâ, procul à *Rhodani* ostiis terrestri itinere m. p. fere 150. Strabo ubi de Rhodis: μέχρι Ἰβηρίας ἐκπλεύσας, κακεῖ μὲν τὴν Ῥόδην (Ῥόδον legit Casaubonus) ἔκτισαν, ἣν ὕστερον Μασσαλιῶται κατέσχον. Mela 2. 6. *Proxima est rupes quæ in altum Pyrenæum extrudit; dein Thicis flumen ad Rhodam.* Ptol. in descript. Hisp. Tarracon. Ἐνδιγητῶν Ῥοδίπολις, vel, ut est in emendatis exemplaribus, Ῥόδη πόλις. Stephanus. Ῥόδη, πόλις Ἰβηρίας. Livius lib. 34. *Inde Rhodam ventum & præsidium Hispanorum*, &c. Ex his abunde liquet, illam ipsam Rhodam, quam condidere Rhodii, & Massilienses tenuerunt, in Hispaniâ fuisse, non in Galliâ. Jam vero quis in mediâ Galliâ flu. credat traxisse nomen ab Hispanicâ urbe trans Pyrenæos. Sed quid viris magnis imposuerit, puto mihi esse compertum. Ad *Rhodanum* fuit *Rhodanusia* Massiliensium urbs, quam acceperunt illi pro *Rhodâ*. Marcianus Heracleota.

Οἱ Μασσαλίαν κτίσαντες ἔσχον Φωκεῖς
Ἀγάθην, Ῥοδανουσίαν, Ῥοδανὸς ὃν μέγας
Ποταμὸς παραρρεῖ. ———

Stephanus. Ῥοδανουσία, πόλις ἐν Μασσαλίᾳ. Hujus ita mem. Sidonius Apollinaris lib. 1. ep. 5. *Egresso mihi Rhodanusia nostra mœnibus:* ubi Lugdunum videtur significare. Hinc & ipsa regio *Rhodanusia* vocatur, & incolæ *Rhodanenses*. Irenæus Lugdunensis Episcopus, lib. 5. c. 9. Ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς κλίμασι τῆς Ῥοδανουσίας πολλὰς ἐξηπατήκασι γυναῖκας. Vide Epiphan. Hæres 34. Itaque firmum hoc manet, nihil obstare quo minus à *Rhodanim* nomen *Rhodani* deducatur. Bochart.

Rhodia, Nympha Oceani & Tethyos filia. Hesiod. in Theog. Item urbs Lyciæ. Steph.

Rhodigina Jacoba, mulier quædam malo genio correpta à Cælio compatriota deprehensa est mendax in futurorum admonitionibus. Dæmoni nomen erat Cincinnatulus. Cæl. Rhod. 8. 18.

Rhodigium, op. Venetiæ amplum, patria Cælii Rhodigini viri doctissimi, à Ferrariâ 25. m.p. ab Hadriâ 20.

Rhodiorum Colonia, Lyciæ reg. op. quod nunc *Macbri*, sic Niger eam vult, quam Ptol. *Rhodiam*, Plin. *Rhodiopolim*, & Appianus lib. 4. Civil. *Rhodiorum castellum* vocat.

Rhodoe, urbs Indiæ. Gentile *Rhodoetes*. Steph.

Rhodogana, filia Darii, quæ post mortem viri, nutricem, quæ illi secundas nuptias suadebat, occidit.

Rhodope, Joniæ civitas. Gentile *Rhodopeus*. Steph.

Rhodope, sive *Rhodopis*, meretrix nobilissima ex Thraciâ, Æsopi fabulatoris aliquando conserva, & postea à Charaxo Sapphûs poetriæ fratre, qui ejus amore tenebatur ingenti pecuniâ redempta est, teste Herodoto lib. 2. Sappho ad Phaonem apud Ovidium.

Arsit inops frater victus meretricis amore,
Mistaque cum turpi damna pudore tulit.

Tantas opes meretricio quæstu corrasit, ut Pyramidem insignem suis sumptibus exstructam reliquerit. Plinius 36. 12. Alia fuit ejusdem nominis tempore Juvenalis. Sic enim ille Sat. 9.

Quid tibi cum vultu, qualem deprensus habebat
Ravola dum Rhodopes, &c.

Rhodope, mons Thraciæ, à *Rhodope* Thracum Reginâ in hunc montem, ut Ovidius fabulatur, conversa; vel, ut aliis placet, ibi sepulta. Vel à *Rhodope* Strymonis amnis filiâ, ex quâ Neptunus Athon Gigantem genuit, qui & ipse monti nomen dedit. Virgil. Ecl. 8.

——— Duris in cotibus illum
Ismarus, aut Rhodopen, aut extremi Garamantes.

Idem Georg. 1. ——— *Ille fragranti*
Aut Atho, aut Rhodopen, aut alta Ceraunia telo
Dejicit. ———

Ubi alii *Athon*, sed exprimere voluit illud Theocriti.

Ἢ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχατόωντα.

Idem Georg. 3.

Quaque redit medium Rhodope porrecta sub axem.

Mons hic eo est situ, ut veluti avulsus ab Æmo videatur, redeatq; sub Septentrionem, quod Ovid. in Epist. ita videtur explicuisse.

Quà patet umbrosum Rhodope glacialis ad Hæmum.

Patet, inquam, eâ parte quâ avulsus ab Hæmo. Idem Metam. 6. rem *anguli* nomine explicat.

Threiciam Rhodopen habet angulus unus & Hæmum.

Hinc *Rhodopeius*. Virgil. *Flerunt Rhodopeiæ arces*, sic *Rhodopeia regna*, *Rhodopeius Orpheus*, & *Rhodopeia Phyllis*. Marti sacer; fuit hic mons cum fluviis illius quòd ibi natus putatur. Claud. de 4. Consul. Hon.

Flumina laverunt puerum Rhodopeia Martem.

Rhodophone, Syriæ pars quà transit Taurum montem.

Rhodopolis, urbs Germ. marit. in orâ maris Baltici, vulgò *Rostock*.

Rhoduntia, regio prope Oetam. Steph.

Rhodus, ins. nobilissima in mari Carpathio, Cariæ adjacens, inter Asiaticas insulas tertia numeratur, nam Lesbus & Cyprus majores habentur. Solinus author est, nullum toto anno diem tam nubilum esse, quo in hâc insulâ Sol non cernatur. Inde forsan *clara* Horatio dicitur:

dicitur: *Laudabunt alii claram Rhodon.* Lucan. lib. 8.
——— Cnidon inde fugit, claramq; relinquit
Sole Rhodon. ———
Idem lib. 5. ——— *Phœbeia dona*
Exornata Rhodos. ———
Ovid. Met. 7.
Phœbeamq; Rhodon & Jalysias Telchinas.
Statius Sylv. 5.
Lumina contempto mallet Rhodos aspera Phœbo.
Ejus meminit Catullus cum ait.
Rhodonve nobilem, horridamve Thraciam.
Nomen ejus quod attinet, ita Grammatici: παρὰ τὸ πολλὰ ῥόδα αὐτόθι φύεσθαι, πρὸς φασι τῆς νήσου. Aly ἀπὸ τῆς ῥόδων, à rosis potius, quæ ibi magnâ copiâ succreverint: ut ab hortensi rosâ Rhodus nominata sit, quomodo à sylvestri vicina ins. *Cynosrhodusa.* Ita nonnulli veterum in Pindari Scholiaste Olymp. 7. Τινὲς δὲ φασι κληθῆναι ἀπὸ διὰ τὸ ανθεῖν ἔχειν ῥόδα, i.e. *quidam Rhodum vocari aiunt, quia eximios habet rosas.* Vide & Isidor. Origin. lib. 14. cap. 6. Bochartus vero nomen hujus ins. putat esse Phœnicium: ירוד *Jarod*, inquit, Syris & Chaldæis est *draco.* Phœnices per aphæresi רוד *Rod* vocarunt. *Rhodi* nimirum priscum nomen erat *Ophiusa.* Strabo: Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Ῥόδος πρότερον Ὀφιοῦσα. Causam addit Hesychius. Διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὄφεων. Rem pluribus narrat Diodorus lib. 5. Μετὰ δὲ ταῦτα τῆς Ῥοδίας γῆς ἀνιεῖσαν ὄφεις ὑπερμεγέθεις, συνέβη πολλοὺς τῶν ἐγχωρίων ὑπὸ τῶν ὄφεων διαφθαρῆναι. Dionysius verf. 504. Ἄντα δὲ πέζης Αἰγυπτίης Ῥόδος ἐστὶν Ἰαλυσίου πέδον αἶα.
Notandum hic, Rhodum fere solitos Romanorum proceres, qoi præsenti rerum statu non lætarentur, secedere. Suetonius de Tiberio; *Rhodum enavigavit, amœnitate & salubritate insulæ jam inde captus.* Manilius lib. 4.
Virgine sub castâ felix terraque marique
Est Rhodus, hospitium recturi principis orbem.
Tuque domus vere Solis, cui tota sacrata es,
Cum caperet lumen magni sub Cæsare mundi.
D. Brutus in ep. ad M. Brutum & C. Cassium. *Quid ergo est inquis? Dandus est locus fortunæ, cedendum ex Italiâ, migrandum Rhodum.* C. Matius Ciceroni; *Mihi quidem si optata contingent, quod reliquum est vitæ, in otio Rhodi degam.* In eâ fuerunt urbes *Rhodus, Lindus, Camirus* & *Jalysus.* Gymnasium habuit Rhodus Asiaticâ eloquentiâ & Mathematicis studiis clarissimum. Ideo Aristippus Philosophus Socraticus cum naufragio ejectus in Rhodiensium litus animadvertisset Geometrica schemata descripta, exclamasse ad comites ita dicitur: *Bene speremus, hominum vestigia video.* Vitruv. lib. 7. In eâ fuit admirandæ magnitudinis Colossus 70. cubit. altus. Vide *Colossus.* Incolæ *Rhodii*, qui, ut Diogenianus refert, cum Minervæ Lindiæ sacrificarent, & ibi plures dies agerent, oraculum consuluerunt, an matulam liceret inferre: quo, *liceret*, respondente, rursus quæsierunt, an æream, vel testaceam; quibus Deus indignatus, *neutram*, respondit: hinc proverbium *Rhodiorum oraculum*, in scrupulosos omisq; de re minutâ sciscitantes. *Hic Rhodus, hic saltus*: proverbium in vanitatem eorum, qui facto ostendere potius, quam verbis jactare sua debebant, petitum ex fabulis Æsopi. Quidam enim cum domum rediisset peregrè inter alia, quæ gloriabatur, jactabat & Rhodi se saltum saltasse, quem nemo alius ibi potuisset saltare, testesque se habere affirmabat. Tum ex astantibus unus: Ἰδοὺ Ῥόδος, ἰδοὺ πήδημα.
Rhodussa, urbs Argivæ terræ, unde *Rhodussius*, & *Rhodussaus.* Steph.
Rhœbus, equus Mezentii. Virgil. Æn. 10.
Rhœbe diu (res si qua diu mortalibus ulla)
Viximus. ———
Rhœdius, flu. Macedon. in Axium fluens. Plin. 4. 10.
Rhœtaces, flu. Armeniæ. Strabo.
Rhœteum, sive *Rhœtus*, Trojæ promont. in quo sepultus fuit Ajax Telamonius. Quòd à Sigæo non longè abfuerit, Ovid. testatur Metam. lib 11.
Dextera Sigei, Rhœtei læva profundi.
Idem lib. 4. Fastorum.
Rhœteumq; capax, Sigæaq; litora transit.

Rhœti, v. de *Rhæti.*
Rhœtia, urbs Bactrorum. Gentile *Rhœtianus*, vel *Rhœtienus.* Steph.
Rhœtus, Marrubiorum rex in Italiâ, qui Anchemolo filio Caspetiam superduxit novercam; hanc privignus stupravit. Quo cognito, cum eum pater persequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens ille se ad Turnum contulit. Servius in illud Virg. Æn. 10.
Hinc Helenum petit, & Rhœti de gente vetusta
Anchemolum, thalamos ausum incestare novercæ.
Rhœtus, gigas, qui cum Jovem de Cœlo dejicere conaretur, à Dionysio, in leonem converso, interemptus est. Lege *Rhœcus* Horatius lib. 2. Od. 19. in Bacchum.
Tu, quum parentis regna per arduum
Cohors gigantum scanderet impia:
Rhœcum retorsisti leonis
Unguibus, horribilique malâ.
Rhœxus, navale Ciliciæ ad ostia Sari flu. Gentile *Rhœxius*, aut *Rhœxites.* Steph.
Rhombites, Sarmatiæ Asiaticæ flu. Ptol. *Copa* Georgio Interiano.
Rhon, urbs Scythiæ Gandaticæ. Gentile *Rhonius*, vel *Rhonites.* Steph.
Rhogane, urbs Indiæ
Rhoge, insula juxta Lyciam
Rhogmi, navale Ciliciæ — Steph.
Rhondai, populi Thraciæ
Rhopeuses, populi quidam
Rhosphodasa, ins. in Carcinite sinu. Plin. *Saline* Pineto. Steph. eam *Rhodussam* nominat, auctore Pintiano.
Rhosus, nominatur à Stephano, nec explicatur. Gentile *Rhosius*, vel *Rhoseus*, possessivum *Rhosicus*, ut *scopulus Rhosicus.* Strabo lib. 14. *Rhosum* scribit civitatem esse in Issico sinu. Cæterum *Rhosicus*, vel *Rhossicus scopulus*, Issico sinui imminet, & *Coryphæus* à Polybio lib. 5. dici videtur, ubi Seleuciam huic scopulo adjacentem describit. *Capo Gangir* Nigro.
Rhotala, vicus Jordani finitimus, ubi longitudo Galilææ superioris habet initium. Hegesippus lib. 3.
Rhotana, Indica urbs. Steph.
Rhotanus, Corsicæ ins. flu. Ptol. *Tavignani* Leandro. *Aleria* Moletio.
Rhotomagus, urbs Archiep. Gall. Celt. Normanniæ caput. *Rouen* Gallis, *Roan* Italis dicitur, à Lutetiâ Parisiorum 28. leuc. io Bot.
Rhoxalani, pop. Scythiæ. Plin. 4. 10. qui & *Roxolani.*
Rhoxane, amasia Alexandri, Satrapis barbari filia, quam Alexander totius pene Orientis victor & Imperator ob solam ejus pulchritudinem matrimonio sibi junxit. Dicitur & *Roxana.* Vide Q. Curtium lib. 5.
Rhoxia, terra Septentrionalis, quam Poloni & Sarmatæ suam esse dicunt.
Rhoxolani, pop. Scythiæ ultra Danubium, quos quidam *Ruthenos* esse putant.
Rhozoaceæ, civitas quædam. Steph.
Rhucantii, Straboni Rhætica gens, in Helvetiis, ubi hodie *Aspermont* Scudo.
Rhus, Atticæ vicus, sic dictus quòd ex imminentibus loco montibus aqua in eum defluebat. Pauf.
Rhuspina, Africæ propriæ urbs in litore maris. Ptol.
Rhusuccora, Maurit. Cæsarienf. urbs. Ptol. quæ *Rusgurium* fortasse Plinii.
Rhuteni, & *Rutheni* Cæsarl. *Ruteni* Plinio, *Rhutani* Ptolemæo, pop. & urbs episc. Gall. Aquitanicæ ad mont. Commenum, inter Velaunos & Helvios. Regio *Rovergue*, urbs autem *Rodez* appellatur. Lucan. lib. 1.
Solvuntur flavi longâ statione Rutheni.
Rhybdus, castellum Siciliæ, Gent. *Rhybdius*, Steph.
Rhymnus, flu. Scythicæ, à quo pop. & mont. *Rhymnici.*
Rhynche, parva reg. Eobœæ. Gent. *Rhyncheus.* Steph.
Rhyndacus, flu. (& op. Stephano) Mysiæ Asianæ magnus, qui & *Lycus* Plinio, ex Artyniâ stagno apud Olympum mont. effluens, & in Propontidem inter Ascanium flu. & Cyzicum urb. prolabens, variè indigitatus. *Lico* Moletio, *Lartacho* Nigro, *Lupadi* Castaldo, *Ulubat* Turcis, teste Leunclavio. Apud illum angues immanes nascuntur,

cuntur, qui aves prætervolantes absorbent. Mela & Plin. 8. 14. Val. Flaccus lib. 3. Argon.

Et te jam medio flaventem Rhyndace Fonte.

Rhyntaclus, vir Thracius, cujus exemplo, Cæsar dicere solebat, *Amare quidem se proditionem, sed proditores magnopere abhorrere.* Plut.

Rhynthon, Tarentinus, nugator vilissimus in agendis præcipuè fabulis. Alii vero Poetam fuisse volunt, qui 38. reliquit fabulas, partim Comicas, partim Tragicas. Nonnulli *Rhiarbon* scribunt.

Rhypa, urbs Achaica, unde *Rhyps*, *Rhypaus*, & possessivum *Rhypicus*. Steph.

Rhytius, Cretæ civitas, Hom. Iliad. 2. Ῥύτιον Steph.

R I.

Ribai, pater Ithai. 2 Reg. 23. Lat. *pugnans*, *objurgans*, sive *multiplicans*.

Richardus, Angliæ Rex cum Philippo Augusto Francorum rege sæpius bellum, pacemque fecit; aliquando vero ex fœdere in Asiam cum eo profectus, cum non satis se ei fidum præstaret, merito suspectus, regem optimum naves conscendere coegit. Ipse autem post rediens, tempestate in Austriam delatus, ibi à Leopoldo duce captus est, diuque in vinculis habitus, vixq; tandem pecuniâ numeratâ dimissus.

Richardus, 2. Angliæ rex, A. D. 1377.

Richardus, 3. Anglorum regnum, quod dolo adeptus est, fratris filiis trucidatis, eâdem pene fortunâ amisit, victus, interfectusque ab Henrico Richmundiæ Comite, An. Dom. 1485.

Richardus, Walliæ princeps, & Aquitaniæ dux, Anglorum regis Edvardi fil. vir bello clarissimus, multis egregiis victoriis celebratus, inter quas ea nobilissima fuit, quâ Joannem Franciæ regem cepit; periit Burdigalæ aquâ intercuti diu vexatus.

Ricina, Ptol. *Ricnea* Plin. *Riduna* Anton. ins. Albionis Scotiæ adjacens ad occ. inter Ebudas. *Racline* Camdeno. Aliis *Skye* contra Itis flu. ostia.

Ricinenses, Populi in Piceno. Plin. quorum urbs *Helvia Ricina* fuit, vulgò *Recanati*, ut indicat inscriptio vetusta quæ Maceratæ asservatur.

Rigiacum, Atrebatum civitas. Ptol. vulgò *Arras*. Corruptè pro *Origiacum*, teste Ferrario.

Rigodulum, pagus Trevirensium ad Mosellam, vulgò *Rigol*. Item *Rigodulum* apud Confluentes ab Ammiano memoratur. Hic Julianus Imp. pacem cum Franciis iniit, teste eodem Ammiano.

Rigodunum, op. Angliæ in Comit. Eboracensi, vulgo *Richmond*. Aliis *Rippon* dicitur, Camdeno autem est *Riblechester* in Com. Lancastrensi.

Rigomagus, op. seu castrum Cisalpinæ in finibus Ligurum. Amm. vulgò *Rinc*.

Rigusa, op. Hisp. Tarrac. in Novâ Castellâ inter Toletum, & Malagonum, *Orgaz* ex tab. recent.

Rimethulces, rex Bospori. Jul. Capitol. in Ant. Pio.

Rinna, fil. Simeonis. 1 Par. 4.

Ripepora, civitas in Cordubensi conventu, pop. Romano fœdere conjuncta. Plin. 3.

Riphearma, Arab. Fel. urbs. Plin. *Reama* Pineto.

Riphai, montes. Ῥιπὴ Græcis *impetus* est, unde dicti *Riphai* vel *Rhipai* montes Scythiæ à ventis inde cum impetu flantibus. Dalechampius in notis ad Plinium lib. 5. cap. 27. ubi fit mentio horum montium: *Fallitur* (inquit) *Plinius, nulli enim existunt Riphai montes.* Ubi non solùm negat hos montes ullibi gentium esse, sed putat omnes montes dici posse *Riphaos* in quibus venti flant cum impetu. Itaque *Riphai* montes nullibi sunt signatè. Ptolemæo ita vocantur montes, ubi oritur Tanais. Ita Virgil Georg. 4.

Solus Hyperboreas glacies, Tanaimq; nivalem,
Arvaq; Rhiphæis nunquam viduata pruinis
Lustrabat. ————

Damastes ultra Arimaspos eos submovet. Ait enim ille, ἐν τῷ περὶ ἐθνῶν: Ἄνω Σκυθῶν Ἰσσηδόνας οἰκεῖν, τούτων δ' ἀνωτέρω Ἀριμασποὺς, ἄνω δ' Ἀριμασπῶν τὰ Ῥιπαῖα ὄρη, ἐξ ὧν τὸν βορέαν πνεῖν, χιόνα δ' αὐτὰ μὴ ποτε ἐκλείπειν· ὑπὲρ δὲ τὰ ὄρη ταῦτα Ὑπερβορέους καθήκειν εἰς τὴν θάλασσαν. Unde Catullus in Carm. penultimo.

Usq; ad Hyperboreos, & mare ad Oceanum.

Dionysius, ubi gentes enumerat inter Istrum, Pont. Exinum, Mæotimque paludem, & inter glacialem Oceanum incolentes:

Κεῖθι καὶ Ἀλδέσκοιο καὶ ὕδατα Παντικάπαο
Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσι διανδιχα μορμύρουσι.
Τῶν δὲ παρὰ προχοῇσι πεπηγότος ἐγγύθι πόντου
Ἠλεκτρον ἀλέγουσιν (?) ἠλεκτρον αὐξεται.

Ubi Eustathius ait eum non ostia sed fontes horum fluminum intelligere: quod etiam ex Festo Avieno hujus Poetæ interprete planè patet. Sic n. ille:

——— *Tunc æquora Panticapai*
Ardescique tibi caso de vertice surgunt.
Riphæi montes ibi durâ sæpe sub arcto
Densa pruinosos eructant nubila nimbos.

Priscianus perperam per πεπηγότα πόντον mare Euxinum intelligit. Verba ejus hæc sunt:

Hic sunt Aldesci quoq; Panticapiq; fluenta:
Dividui currunt Riphæis montibus ambo.
Immiscent quà se Ponti glacialibus undis,
Nascitur electrum præfulgens luce nitenti.

Nemo enim unquam electrum ad Pont. Euxinum nasci, vel legi tradidit. Mela lib. 1. cap. ult. *Ultra surgit mons Riphæus; ultraq; eum jacet ora, quæ spectat Oceanum.* Eundem Riphæis montibus tribuit situm Æthicus Cosmographus: *Europa incipit initium sub plagâ Septentrionali, à fluvio Tanai, quà Riphæi montis ardua Sarmatico adversa Oceano, Tanaim flu. fundunt.* (Unde Lucanus.

—— *Vertice lapsus Riphæo Tanais.*—)

Ptolemæus eodem hoc situ *Hyperboreos* describit *montes:* perperam eos ac falsò à Riphæis, quos malè adversum Tanais collocat ortum, diversos faciens; quum fuerint iidem. Æthicus alio loco utrumque nomen confundens, *Fluvius*, inquit, *Tanais nascitur de monte Hyperboreo, quà sunt Riphæi montis ardua.* Horum montium juga dicta fuisse *Olbia*, jam inde ab antiquis seculis ex Athenæo lib. 6. cap. 4. colligit Cluverius; quanquam ibi mirificè cum res tum rerum nomina confunduntur. Verba ejus hæc sunt: Καὶ τὰ τε πάλιν μὲν Ῥιπαῖα καλούμενα ὄρη· εἶθ' ὕστερον Ὄλβια προσαγορευθέντα· νῦν δὲ Ἄλπεια. *Alpes* quidem antiquis Græcis *Riphæos* fuisse adpellatos *montes*, testatur Protarchus, vetus auctor. Stephanus ex emendatione magni Cluverii: Πρώταρχος δὲ τὰς Ἄλπεις Ῥιπαῖα ὄρη οὕτω προσαγορευθῆναι· καὶ τοὺς ὑπὸ τὰ Ἄλπεια ὄρη κατοικοῦντας πάντας, Ὑπερβορέους ὀνομάζεσθαι. Huic adstipulantur Æschylus & Apollonius; hujus verba in 4 Argon. de Istro flu. hæc sunt.

———— Πηγαὶ γὰρ ὑπὲρ πνοιῆς βορέαο
Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσιν ἀπόπροθι μορμύρουσι.

Ubi Schol. Τὸν Ἴστρον φησὶν ἐκ τῶν Ὑπερβορέων καταφέρεσθαι, καὶ τῶν Ῥιπαίων ὀρῶν. Οὕτω δὲ εἶπεν, ἀκολουθῶν Αἰσχύλῳ, ὃς ἐν Προμηθεῖ λύομένῳ τοῦτο. Vide plura apud Cluver. de Germ. Ant. lib. 5. cap. 1. Doctissimus Is. Vossius ad ista verba Melæ lib. 1. cap. 19. *Tanais ex Riphæo monte dejectus:* hæc notat. E lacu, quem vasta undique cingit planities, oritur Tanais. Montes isti Riphæi æquè sunt fabulosi, ac Hyperborei. Observatione dignum, in toto Septentrione non esse montes qui insignem habeant celsitatem. Nam quæ de monte Sloto, qui sit sub ipso Polo, aut aliis in septentrione excelsis narrantur montibus, meræ sunt fabellæ, quibus miror Scaligerum, & alios seculi nostri Philosophos, aurem accomodasse. Norwagici montes omnium, qui sunt in Septentrione, altissimi esse creduntur, attamen illorum nullus est qui ad 2. stadiorum perpendiculum assurgat. In reliquo septentrione rarò vel unicum æquant stadium, quantoque polo viciniores sunt, tanto magis decrescunt. Contra vero torridæ zonæ montes, ac huic vicini omnium sunt celsissimi. Hujus rei causa hæc est. In regionibus zonæ fervidæ subjectis, ubi nulli sunt montes excelsi, qui nubibus caput inferant, ibi etiam nullæ pluviæ usque ad terram perdurant. Sic itaque disposuit naturæ Auctor, ut plurimi in calentibus & siccis regionibus montes sint, in quorum sinubus aqua

aqua collecta ad terram perveniat, quæ absque illâ mortua & inhabitabilis sit futura. At vero in frigidis regionibus, ubi non est tantus æstus, ut pluviæ, antequam in terram decidant, consumantur, aut lapiæ deficiant; ideo opus non fuit tam vastas erigere moles, ad aquam, tam altè excipiendam, quæ etiam absq; illis satis copiosè, & quandoque nimium descendit. Hinc fit ut in septentrione flumina non è montibus, sed è lacubus, & aquis in plano stagnantibus plerumque profluant, quod in regionibus fervidis aut nunquam, aut quam rarissimè contingit.

Riphat, fil. Gomer. Gen. 10. Lat. *medicina*, sive *relaxatio*, vel *bovile*.

Ripuarii, vocantur Germ. infer. pop. qui trium fluviorum *ripis* clauduntur, Rheni sc. Mosellæ, & Mosæ, *Ribuarii* quibusdam vocantur. *Ripariolos* habent Cænalis & Jornandes. Hi alio nomine *Austrasii* vocantur.

Risardis, portus in Mauritaniâ è reg. Gaditani freti. Plin. 5. 1.

Risinum, Liburniæ urbs. Ptol. Hodie *Rhizinium*.

Rita, Thraciæ flu. Plin. 4. 11.

Riusiana, Germ. urbs. Ptol. vulgò *Gengen*. Aliàs *Rhiusiana*.

Rizon, urbs & flu. Illyriæ.

Rizonicus, sinus Liburniæ. Ptol. Hodiè *Cathatum*.

R O.

Roagâ, fil. Somer. 1 Par. 7. Lat. *saturatus*, vel *inebriatus meditatione*, vel *eloquio*, aut *abstractione*, sive *separatione*.

Robigo, sive *Rubigo*, Dea Romanorum, quæ ideo colebatur, ut vitium segetum, quod *robiginem*, sive *rubiginem* vocant, averteret. Varro lib. 1. de R. R. cap. 1. *Robigum* Deum facit, cumq; Floræ conjungit, cui etiam *Robigalia* festa publicè instituta asserit. Horum mem. Columella lib. 10. qui totus constat ex carmine.

Hic mala rubigo virides ne torreat herbas
Sanguine lactantis catuli placatur & extis.

Plinius 18. 29. Hæc sacra à Numâ Pompilio fuisse institura anno regni sui undecimo tradit, eaque ait ad 7. Cal. Maii celebrari solita, quo tempore segetes rubigini maximè sunt obnoxiæ.

Roboam, fil. Solomonis, cujus cum avaritiam & crudelitatem, Judæi, quibus imperabat, ferre nullo modo possent, ab eo defecerunt ad Jeroboam, præter 2. tribus, Judæ sc. & Benjamin, quæ regni divisio in posteris etiam regibus duravit. Lat. *dilatans populum*, aut *latitudo*, vel *platea populi*, sive *odor*, vel *odorans cum populo*. Jos. lib. 8. Τὸν πρῶτον ἀλαζὼν ἀνὴρ ἦ ἀνόητ⊙, καὶ διὰ τὸ μὴ προσέχειν τοῖς πλήθεσι φίλοις τὴν ἀρχὴν ἀπώλεσε. Ideoque ἀνάξι⊙ τ ἀρχῆς Suidæ dicitur.

Rœcus, vel potius *Rhœcus*, plastas Samius, quem in Samo primum omnium plasticen invenisse refert Plinius l. 35. c. 11.

Rœtius, mons Corsicæ ins. Ptol. *Capo di muro* Leandro. *Monte di Mezzo* Pineto. Ex tabulis vero *Monte Rosso* videtur.

Rogatianus, senator Romanus, qui semel tantum in die cibo operam dabat. Volaterranus.

Rogel, fons prope Jerusalem in tribu Judæ ad Sept. Jos. 15. Lat. *pes*, sive *ped. stris*, aut *explorans*, vel *delator*, sive *accusator*, aut Syriacè *consuetudo*.

Rogelim, op. Galaad non procul à Mahanaim. 2 Reg. 17. Idem pl. o. quod *Rogel*.

Rogommelech, princeps Darii regis. Zach. 7. Lat. *lapidans regem*, aut *consiliarium*, vel *purpura regis*, aut *consilianti*.

Rohob, civitas Levitarum in tribu Aser. 1 Par. 6. Rex Sobæ. 2 Par. 8. Lat. *latitudo*, sive *dilatatio*, aut *platea*.

Rohobia, fil. Eliezer filii Moysis. 1 Par. 23.

Rohoboth, civitas Idumææ prope flu. patria Saulis, Idumæorum regis. Gen. 36. Idem pl. o. quod *Rohob*.

Roma, Latii in Italiâ urbs, de cujus origine & conditore diversa legimus apud auctores. Receptissima opinio est, à Romulo & Remo fratribus conditam fuisse unde & nomen acceperit, an. primo septimæ Olympiadis, teste Dionysio Halicarnasseo, quâ tempestate Achas Judæorum rex regnavit an. Mundi 3118. Aprilis 21. Alii vero ante Romulum conditam volunt, & appellatam *Valentiam* initio, deinde *Romam* ab Evandro Arcade, a Græco Ῥώμη *Robur*. V. Gloss. Ῥώμη *Valentia*. *Romam* autem dictam a muliere *Rhome*, quam quidam Telephi filiam, Æneæ nuptam; alii Ascanio natam, Æneæ neptem; alii Æsculapii filiam, uti tradit Marinus, sive Marianus Lupercaliorum poeta, cujus hi versus, qui apud Servium leguntur ad Eclog. 1. ita digerendi sunt, & concipiendi. *Roma ante Romulum fuit*

Et ab eâ nomen Romulus
Adquisivit. ———
Sed Diva flava & candida Roma Æsculapi filia
Novum nomen Latio fecit. Hanc conditor is nomine
Ab ipso omnes Romam vocant.

Nonnulli & appellationem & originem urbis ab *Romo*, seu *Remo* Æmathionis filio; alii a Latinorum quodam tyranno ejusdem nominis deduxerunt. Vide Plur. in *Romulo*, & Solinum cap. 1. Topographiam Urbis Marlianus dedit. Vide & Onuphrium Panvin. lib. 1. Com. Reip. Rom. *Admiranda Roma* peculiari libello recensuit Lipsius, qui & *De magnitudine Romanâ* inscribitur. Elogia hujus urbis penè sunt infinita, Dionysius vers. 354. ubi de Tybride.

Θύμβρις, ὃς ἱμερτὴν ἀποτέμνεται ἄνδιχα Ῥώμην,
Ῥώμην τιμήεσσαν, ἐμῶν μέγαν οἶκον ἀνάκτων,
Μητέρα πασάων πολίων, ἀφνειὸν ἔδεθλον.

Vult Romam fuisse totius mundi Metropolin. Sic Horat. lib. 4. Od. 3. *Roma, principis urbium*. Ab Ammiano lib. 14. *Urbs Æterna* dicitur; Sic etiam locis infinitis alibi appellatur, non solum ab Ammiano, sed ab ipsis quoq; Impp. ut ex illorum constitutionibus notum. In nummis quoque antiquis insidens scuto Roma Victoriam dextrâ, scipionem sinistrâ gerens cum hâc inscriptione videtur. ROMÆ ÆTERNÆ. Polemon apud Athenæum: Ἐπιτομὴ τ ὅλης οἰκουμένης. Marcianus Heracleota Ἄστυ τι κοινὸν τ ὅλης οἰκουμένης. Eunapius Sardianus in Proæresio: βασιλεύουσα Ῥώμη. Rutilius Numat. lib. 1. *Regina* ——— *pulcherrima mundi*

Inter sidereos Roma recepta polos.

Virgil. Georg. 2. sub finem.

Scilicet & rerum facta est pulcherrima Roma.

Æthicus: *Domina totius orbis Roma*. Solinus: *Caput orbis*. Jul. Frontinus: *Regina & Domina orbis*. Tityrus apud Virgilium Eclog. 1. de urbe Româ.

Verùm hæc tantum alias inter caput extulit urbes,
Quantum lenta solent inter viburna cupressi.

Juvat hic ad Virgilii imitationem dixisse Velleium lib. altero: *Super totum terrarum orbem Roma extulerat caput*: & Vopiscum in Caro de eâdem Româ: *Post deinceps tot Nerones post Vespasianum caput extulit.* Ovidium quoque lib. 1. Fastorum.

At postquam fortuna loci caput extulit hujus,
Et tetigit summo vertice Roma Deos.

Et lib. 4. *Post ubi Roma potens opibus jam secula quinq;*
Vicit, & edomito sustulit orbe caput.

Eodem elogio illam afficiunt Plin. 3. 5. Justinus lib. 43. Idem Justinus lib. 18. *Cyneas à Pyrrho interrogatus, qualis Roma esset, respondit: Regum urbem sibi visam.* Propertius lib. 3. eleg. 22.

Omnia Romanæ cedant miracula terræ;
Natura hic posuit quicquid ubiq; fuit.

Cum quo Propertii encomio consonant verba ista Aristidis, in oratione, quæ tota est *de laudibus Romæ*: Ὡς κοινόν ἡ πόλις κοινὸν τ γῆς ἐργαστήριον. Et postea pulcherrimè: Ὅ, τι δ' ἂν μὴ ἐνταῦθα ἴδοι τις, οὐκ ἔστι τῶν γενομένων, ἢ γιγνομένων. Martialis.

Terrarum Dea, gentiumque Roma,
Cui par est nihil & nihil secundum.

Compendio hoc Martialis; sed pulchrè item & ubertim Claudianus.

Qua nihil in terris complectitur altius æther,
Cujus nec spatium visus, nec corda decorem
Nec laudem vox ulla capit, quæ luce metalli
Æmula vicinis fastigia conserit astris.

Armorum legumq; parens, quæ fundit in omnes
Imperium, primique dedit cunabula juris.
Hæc est exiguis quæ finibus orta, tetendit
In geminos axes, parvaque à sede profecta
Dispersit cum Sole manus, &c.

Erinna etiam Poetria audienda est: Ea igitur sic ad urbem Romam.

Χαῖρέ μοι Ῥώμα θυγάτηρ Ἄρηος,
Χρυσεομίτρα, δαΐφρων ἄνασσα,
Σεμνὸν ἃ ναίεις ἐπὶ γᾶς Ὄλυμπον
Αἰὲν ἄθραυστον.
Σοὶ μόνᾳ πρέσβειρα δέδωκε Μοῖρα
Κῦδος ἀρρήκτω βασιλῆον ἀρχᾶς,
Ὄφρα κοιρανῆον ἔχοισα κάρτος
Ἁγεμονεύῃς.
Σᾷ δ' ὑπὸ ζεύγλᾳ κρατερῶν λεπάδνων
Στέρνα γαίας καὶ πολιᾶς θαλάσσας
Σφίγγεται, σὺ δ' ἀσφαλέως κυβερνᾷς
Ἄστεα λαῶν.
Πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰὼν
Καὶ μεταπλάσσων βίον, ἄλλοτ' ἄλλως,
Σοὶ μόνᾳ πλησίστιον οὖρον ἀρχᾶς
Οὐ μεταβάλλει.
Ἦ γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνα κρατίστους
Ἄνδρας αἰχματὰς μεγάλους λοχεύεις,
Εὔσταχυν Δάματρος ὅπως ἀνεῖσα
Καρπὸν ἀπ' ἀνδρῶν.

Petronius Arbiter.

Orbem jam totum victor Romanus habebat,
Quà mare, quà terra, quà sidus currit utrumque.

Hor. lib. 4. Od. 15.

Porrecta majestas ad ortum
Solis ab Hesperio cubili.

Idem lib. 3. Od. 3.

Horrenda latè nomen in ultimas
Extendat oras, quà medius liquor
Secernit Europen ab Afro,
Quà tumidus rigat arva Nilus.

Et post pauca.

Quicunque mundi terminus obstitit,
Hunc tangat armis visere gestiens;
Quâ parte debacchentur ignes,
Quà nebula pluviique rores.

Tibullus lib. 2. eleg. 5.

Roma tuum nomen terris fatale regendis,
Quà sua de cœlo prospicit arva Ceres.
Quaque patent ortus, & quà fluitantibus undis
Solis anhelantes abluit amnis equos.

Dionys. Halicarn. Ἡ δὲ Ῥωμαίων πόλις ἄρχει μὲν ἁπάσης γῆς, ὅση μὴ ἀνέμβατός ἐστιν, ἀλλ' ὑπ' ἀνθρώπων κατοικεῖται· πάσης δὲ κρατεῖ θαλάσσης, οὐ μόνον τῆς ἐντὸς Ἡρακλείων στηλῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς Ὠκεανίτιδος, ὅση πλεῖσθαι μὴ ἀδύνατός ἐστι, πρώτη καὶ μόνη τῶν ἐκ τοῦ παντὸς αἰῶνος μνημονευομένων ἀνατολὰς καὶ δύσεις ὅρους ποιησαμένη τῆς δυναστείας. Idem lib. 1. Romam vocat τὴν ἡγεμόνα τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης πόλιν. Cedrenus de ea: Πᾶσαν δεδουλωμένην τὴν οἰκουμένην. Philo de legatione ad Caium loquens de imperio Augusti: διὰ γῆς καὶ θαλάττης ἀρχὴν τοῦ κόσμου περιέχων. De nomine, præter supra dicta, audiamus B. Hieronymum, ævo jam inclinante: *Urbs potens*, inquit, *urbs Domina, urbs Apostoli voce laudata, interpretare nomen tuum: Roma aut* FORTITUDINIS *nomen apud Græcos* est, aut SUBLIMITATIS *apud Hebræos*; nempe à רום *exaltare.* Vide *Septimontium.* Populi *Romani*, de quibus Cicero: *Semper appetentes gloriæ præter cæteras nationes sunt Romani.* Plutarchus: Ῥωμαῖοι προσδυνάμενοι τοῖς ὅλοις. Vide de la Cerd. ad Virg. Æn. 6. v. 784. Dicuntur etiam *Romulidæ*. Persius Sat. 1. ——— *Ecce inter pocula quærunt*
Romulidæ saturi quid dia poemata narrent.

Romandii, vel *Romandui* Ptol. populi sub Rhotomago, quos Northmannos esse scribit Volaterranus. Hodie *Vermandois*.

Romatinum, Carnorum flu. Plin. hodie Veneræ ditionis esse, & *Limino* dici scribit Leander.

Romechium, locus Magnæ Græciæ inter Locros & Caulonem. Ovid. Met. 15.

Romechiumq; legit, Caulonaq; Narytiamque.

Romelia, pater Phace regis Israel. 4 Reg. 15. Lat. *excelsus, vel celsitudo Domini, aut projectus à Domino.*

Romula, arbor sub quâ Romulus & Remus, pueri inventi sunt, erat a. ficus Ovid. Fast. 2.

Arbor erat, remanent vestigia, quæq; vocatur
Romula nunc ficus, Rumina ficus erat.

Romulea, Ῥωμυλία Steph. urbs Samnitum in Italiâ.

Romulius Pollio, quum centesimum ætatis annum excessisset, rogatus ab Augusto Cæsare, quâ ratione vigorem illum animi corporisque custodisset. *Intus* (inquit) *mulso, foris oleo.* Plin.

Romulus, Martis & Iliæ fil. Numitoris nepos, Remi frater, eodem cum illo partu editus. Erat enim Numitori frater nomine Amulius praferoci ingenio, qui non contentus fratri natu majori imperium præripuisse, ut posteritati quoque suæ tyrannidem stabiliret, Lausum prolem illius masculum interemit. Iliam quoque, ut spem omnem nepotum fratri eriperet, sub specie honoris Virginem Vestalem legit, eoque modo perpetuâ virginitate damnavit. Et tamen postea ex Marte (ut Romani credi voluerunt) gravida deprehensa, gemellos peperit, quos Amulius in Tyberim abjici jussit, matrem autem vivam in ripâ fluminis defodi. Verùm cum id temporis Tyberis extra ripas restagnasset, nec adire usquam ad justi amnis cursum posset, qui mergendorum puerorum negotium susceperat, proximâ eos alluvie, ubi postea Ruminalis ficus fuit, expositos reliquit. Quo in loco à Faustulo regii pecoris magistro inventi sunt, & Laurentiæ uxori educandi traditi; quæ quòd vulgato corpore quæstum faceret, ideoque *Lupa* inter pastores vocaretur, factus est locus fabulæ, Romulum & Remum à *lupâ* educatos fuisse. Lactantius lib. 1. cap. 10. *Romuli nutrix lupa honoribus est affecta divinis. Et ferrem, si animal ipsum fuisset, cujus figuram gerit. Author est Livius Larentia esse simulacrum, & quidem non corporis sed mentis ac morum. Fuit enim Faustuli uxor, & propter vulgati corporis vilitatem Lupa inter pastores, id est meretrix, nuncupata est.* Hæc ille. Non desunt tamen qui veram belluam Romuli nutricem velint fuisse, non autem prostitutam Larentiam. Strabo, qui Tiberii temporibus è Ponti regibus oriundus clarissimus fuit, lib. 5. Μυθεύουσι μὲν ἐξ Ἄρεος γενέσθαι τοὺς παῖδας ἐκτεθέντας δ' ὑπὸ λυκαίνης τραφῆναι σκυλακευομένους. Justinus lib. 38. ex emendatione Dempsteri: *Ipsi ferant conditores suos lupæ uberibus alitos.* Plinius lib. 8. cap. 17. *Quæ de infantibus ferarum lacte nutritis, cum essent expositi, produntur, sicut de conditoribus nostris à lupâ, magnitudini fatorum accepta ferri æquius quam ferarum naturæ arbitror.* Adscribam in tyronum gratiam celebriores poetas. M. Tullius lib. 1. de Divinatione:

Hic sylvestris erat Romani nominis altrix
Bellua. ———

Prop l. 2. eleg. 6. ——— *Tu criminis auctor*
Nutritus duræ, Romule, lacte lupæ.

Idem lib. 3. eleg. 8.

Eductosq; pares sylvestri ex ubere reges.

Et lib. 4. eleg. 1.

Optima nutricum nostris lupa Martia rebus,
Qualia creverunt mœnia lacte tuo.

Et ejusdem libri eleg. 4.

——— *Quem non sine matris honore*
Nutrit inhumanæ duræ papilla lupæ.

Ovid. Fast. 2.

Lacte quis infantes nescit crevisse ferino?

Martial. lib. 2. ep. 75.

A nostrâ pueris parcere disce lupâ.

Juvenalis Sat. 11.

Romulea simulachra feræ mansuescere jussa.

Claudianus:

Hic patrius Mavortis amor, partusq; notantur
Romulei, post amnis inest, & bellua nutrix.

Sidonius Apollin. Carm. 2.

Præbuit intrepido mammas lupa fœta Quirino.

Hi postea cum adolevissent, de genere suo Faustulo edocti Amulium trucidant; avumque Numitorem in regnum

regnum restituunt. Nec ita multo pôst collectâ magnâ pastorum manu urbem novam in Palatino monte, ubi educati fuerant, ædificant. Et quoniam fratres gemini erant, nec ætatis verecundia differentiam facere poterat, ortâ inter eos contentione, uter novæ urbi nomen daret, & condiram imperio regeret, placuit rem avium judicio permitti. Cumque Remo in Aventino vultures 6. priores, Romulo autem in Palatino 12. sed posteriores apparuissent; illo tempore, hoc numero se priorem esse asserente, exorta inter pastores primùm altercatio est, quæ deinde ad manus pervenit. Ibi Remus ictus cecidit. Vulgatior fama est ludibrio fratris Remum novos muros transiluisse: inde à Romulo, sive à Celere quodam militum tribuno, Romuli jussu fuisse interfectum. Ovidius in Fastis.

Mœnia conduntur, quæ quamvis parva fuere,
Non tamen expedit transiluisse Remum.

Solus itaque regno potitus Romulus, ut urbem incolis frequentiorem redderet, Asylum aperuit. Senatores centum, quos ab honore patres appellavit, conscripsit. Vicinis connubia negantibus, virgines quæ ad Consualium spectaculum convenerant, rapuit. Cecinenses bellum inferentes prælio vicit, regeque obtruncato, Jovi Feretrio, opima spolia obtulit. Antemnates deinde & Sabinos prælio superatos in civitatem recepit. Fidenates acie fudit, & ad opidum fugientes insecutus urbem eodem impetu cepit. Veientibus quoque post adversam pugnam pacem petentibus, centum annorum inducias concessit. Hisce rebus gestis, cum ad Capreæ paludem concionem haberet, ingenti coortâ tempestate, repente nusquam comparuit, patrum, ut creditur, manibus discerptus. *Romulus* autem & *Remus* à *Rumâ*, i. e. *mamillâ* dicti sunt, teste Festo. Idem tamen alibi. *Romulus & Remus à virtute hoc est robore appellati.* Hinc *Romulus* adjectivum: ut *Romula tellus* apud Virgilium Æn. 6. & *Gens Romula* apud Horatium. Item *Romuleus*, ut *urbs Romulea* apud Ovidium.

Romulus Momyllus, natus patre Oreste Gorrho, postremus Occidentis imperator, *Augustulus* dictus. Vide Car. Sigonium de Imp. Occid. & Onuphr. Panvin. Apud Michaelem Glycam hæc de Romulo isto legimus: *Hic mihi notabis illud ipsum imperium, quod sub Romulo initium habuerat post M.CCC. III. annos iterum sub Romulo principe defecisse.*

Romulus, Consul cum Placido, an. U. C. 1095.

Romus, Ulyssis & Circes filius. Steph.

Ropicum, Corsicæ op. Ptol. *Rogola* Pineto.

Ros, fil. Benjamin. Gen. 46. Lat. *caput*, *vertex*, aut *summitas*, sive *principium*.

Roscius, histrio insignis, in arte suâ usque adeo absolutus, ut si quem significare velimus cæteris sui generis hominibus præcellere, *Roscium* κατ' ἐξοχὴν appellemus. Hic cum obliquos haberet oculos, turpiq; esset aspectu, primus personâ in scenâ usus est; populus tamen eum sine personâ intueri malebat ob pronunciandi dulcedinem. Cic. 1. de Oratore. Item *Roscius* Amerinus, qui in causâ patricidii defensus est à Cicerone.

Roscius Otho, in tribunatu suo legem tulit, quâ equestrem ordinem à plebe distinxit, equitibus 14. gradus seorsim assignans, in quos nemo reciperetur, nisi qui 400 sestertiorum censum expleret. Hæc lex à latore *Roscia* dicitur. Unde Horatius.

Roscia dic sodes melior lex, an puerorum
Nænia, quæ rectè regnum facientibus offert?

Juvenal. Sat. 3. ——— *Exeat, inquit,*
Si pudor est, & de pulvino surgat equestri,
Cujus res legi non sufficit, & sedeant hic
Lenonum pueri quocunque in fornice nati, &c.
Sic libitum vano, qui nos distinxit, Othoni.

Rosea campus, *Rosia* Ciceroni lib. 4. ep. ad Atticum, ager Sabinorum in territorio Reatino apud Velinum lacum. Virgil. lib. 7.

Qui Nomentum urbem, qui Rosea rura Velini.

Rostochium, urbs maritima Saxoniam stringens, *Λακιβύργιον* Ptol. Duci Mechelburgensi subdita, populis ac divitiis opulentissima. Primùm arx fuit rusticorum castellis septa, tunc circa annum 1170. communiri cœpit, & vallo cingi, atque in opidi formâ consurgere. Frequentibus seditionum motibus, incendio, aliisque calamitatibus sæpe devastata est. Academiam habet Principum Megalopolitanorum, Senatûs & vicini populi liberalitate institutam.

Rostra, templum Romæ in foro ante Curiam Hostiliam, in quo erat suggestus è rostris navium Antiatum, ex quo concionabantur.

Rostrum Nemaviæ, op. Rhætiæ inter Augustam Vindeliciæ & Campodunum. Anton. *Rosshoptem* Lazio, *Memmingen* Simlero.

Rosulum, vicus Etruriæ, Sutrio & Nepitæ urbibus proximus, medius inter urbem Romam & Viterbium, 20. m. p. utrinque. *Monte Rosi* Leandro.

Rotenburgum, elegans Franconiæ op. ad Tubarum flu.

Roterodamum, urbs Batavorum litorea, elegans & longa inter Dordracum & Delphos.

Rotomagus, vide *Rhotomagus*.

Rovesium, Velaunorum op. in Gall. Aquitanicâ. Ptol. *S. Flour* Villanovano.

Roxana, Darii fil. Alexandri concubina, quæ cum prægnans esset à sorore Saturâ in puteum demersa est, quòd eam præcipuè honoribus Macedones cumularent. Plut. in Alex. Justinus v. à Cassandro Macedoniæ regnum affectante simul cum filio interfectam vult.

Roxani, pop. cujus satrapam Gaurum 300. annis vixisse scribit Plutarchus de flum. circa Tigrim flu.

Roxicum, Corsicæ civitas. Ptol. vulgò *Rogebo*.

Roxolani, *Rossi* Cedreno, *Bastarnæ* Tacito, teste Willichio, pop. Sarm. Europ. quorum reg. *Rutheniæ* & *Russia* in regno Polonico, inter Poloniam min. ad occ. & Podoliam ad ort. inter Daciam ad merid. & Lithuaniam ad Arctos, cujus metropolis *Leopolis* dicitur.

R U.

Rubea, promont. cujus Plin. meminit. Mercatori Livoniæ promuntorium est ad mare Balticum, *Dagerort* nomine. Becano autem Scandiæ promunt. septentrionale est versus Bor. ultimum, quod hodie *Wardhuis* vocant. Idem scribit à Plinio *Duarma* dici.

Ruben, fil. Jacob natu maximus, ex Liâ. Gen. 28. Lat. *videns filium*, aut *filii visio*, vel *filius visionis*.

Rubi, urbs Apuliæ Peucetiæ, inter Canusium & Barium. Horatius in Hodœporico.

Inde Rubos fessi pervenimus, utpote longum
Carpentes iter. ———

Hinc *Rubeus*. Virgil. Georg. 1.

Nunc facilis Rubeâ texatur fiscina virgâ.

Ita Servius, nec ineptè; videtur enim Poeta voluisse conjungere duo opida Italiæ. Alii tamen volunt vocem à *rubo* denominatam, quem fruticem inter vitilia enumerat Plinius; facilè enim flectitur, & apta est texendis fiscinis.

Rubicon, flu. in octavâ Italiæ regione, in Apennino monte nascens, & inter Ariminum & Ravennam in mare Adriaticum influens, antiquus Italiæ & Galliarum terminus. Lucan. lib. 1.

Fonte cadit modico, parvisq; impellitur undis
Puniceus Rubicon, cum fervida canduit æstas,
Perq; imas serpit valles, & Gallica certus
Limes ab Ausoniis disterminat arva colonis.

M. Tullius Philippicâ 6. *Flumen Rubiconem, qui finis est Galliæ.* Apud ortum *Rugon*, inferius vero *Pisatello* vocatur. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 296.

Rubigo, vide *Robigo*, Dea apud Romanos, cujus locus erat in Latio prope urbem Romam. Ovid. Fast. 4.

Flamen in antiquæ lucum Rubiginis ibat.

Rubo, Sarm. Europ. flu. per Livoniam fluens ac mare Balticum ad Rigam urbem subiens. Ptol. *Dwina*, vel *Duna*, teste Peucero.

Rubra, op. seu pagus Corsicæ in orâ Australi, inter Bonifacium, & Graniacum promunt. 4. m. p. Ptol. Hodiè *Solenzara* Ferrario.

Rubra saxa, locus Hetruriæ in agro Veientum in viâ Flaminiâ, ab urbe Româ 9. m. p. circa Cremeram.

Grotta Rossa Celso Cittadino. *Rubra* Mart. l. 4. ep. 64. *Fidenas veteres, brevesq; Rubras.*

Rubrensis lacus, hodiè *le lac de Narbonne* lacus Gall. Narbon. urb. seu stagnum per quod Atax flu. labitur. *Rubresus* Melæ, *Narbonensis* Straboni, Steph. & Suidæ.

Rubricatus, flu. geminus: unus Hisp. Tarracon. in Catalauniâ apud Barcinonem urb. fluens cum op. cognomine quod interiit, *Lobegrat* Clusio. Alter in Africâ propriè dictâ, *Armua* Plinio, *Ardalia* Orosio, ac Diacono. *Ladog* Castaldo, *Jadig* Leoni. Moletio vero *Quadilbalbar*, inter Hipponem Regium, & Tabracam fluens. Utriusque meminit Ptolemæus. Prior Melæ *Rubricatum* dicitur.

Rubrum, mare, vide *Erythræum*.

Ruconium, Daciæ urbs. Ptol. *Regen* Lazio.

Rudia, urbs Calabriæ in Salentinis, à Græcis condita, patria Ennii poetæ, quem idcirco *Rudium hominem* vocat Cicero pro Archiâ poetâ. Ejus meminit Sil. Ital. lib. 12. ——— *Rudiæ genuere vetustæ,*

Nunc Rudia solo memorabile nomen alumno.

Ptolemæo sing. num. Ῥοδία, itemque *Rhudia* Plinio. Reliquis auctoribus plur. Stephano Ῥοδίαι, Straboni Ῥωδίαι. *Ruia* hodie, teste Cluverio.

Ruesium, urbs Aquitaniæ, inter Tolosam & Convenarum urb. Ptol. *Rieux* Mercatori. Sed Villanovano est *S. Flour*, urbs in fin. Arvernorum; inter illos & Rutheuos.

Rufa, op. Campaniæ in Samnii confin. sive è contrà, Eserniæ finitimum. Virg. lib. 7.

Quique Rufas Batulumq; tenent, atque arva Celennæ.

Rufrium Livio dicitur. *Rufræ* autem Silio pl. num.

Rufiana, Nemetorum urbs in Gall. Belg. Ptol. *Oppenheim* ad Rhenum est, auctore Heroldo.

Rufinus, consulatis à Fabricio Censore damnatus, quòd decem pondo argenti apud eum inventa essent.

Rufinus, unà cum Stilicone & Gildone relictus à Theodosio sen. imperii administrator pro tutelâ Arcadii & Honorii filiorum: Gildo in Africâ, Stilico in Occidente, Rufinus vero in Oriente, qui omnes cupiditate regni incensi in suos principes arma converterunt, ex quo diversis modis oppressi periere. Volaterranus.

Rufinus, Conf. cum Eusebio, an. U. C. 1100. Alius Conf. cum Laterano, an. U. C. 949.

Rufinus Presbyter, flor. An. Dom. 390. Multum operæ contulit ad historiam illustrandam. Vide Voss. de Hist. Lat. lib. 2. cap. 11.

Rufius Volusianus, Conf. an. U. C. 1066. *Rufius* Albinus, Conf. cum Constantino Cæsare, an. U. C. 1087. *Rufius* Posthumianus, Conf. cum Zenone, an. U. C. 1201.

Rufius, Conf. an. U. C. 934. Alius Conf. cum Constantio, an. U. C. 1210.

Rufus Purpureo, legatus Rom. in concilio Ætolorum. Liv. lib. 32.

Rufus, Centurio sub Scipione Africano, cujus res gestas scripsit. Appianus.

Rufus Virginius, orator egregius interfectus à Nerone.

Rufus, poeta Bononiensis, cujus mem. Martialis.

Rufus, medicus sub Trajano principe, cujus extant libri 3 de appellationibus partium corporis humani, ubi & situm, & figuram, facultatem, & usum earundem declarat.

Rufus, Corinthius Sophista, quanquam divitiis & generis nobilitate pollebat, plus tamen ad ejus laudem dicendi gloria, linguæque gratia contulit. Philostratus.

Rufus, Cyrenæus, Simonis Cyrenæi, qui crucem Salvatoris nostri portavit, filius, quique postea verbi divini felicissimus & illustrissimus disseminator extitit. Marc. cap. 13.

Rufus, D. Pauli discipulus, primus Avenionis episcopus. Anton. part. 3. tit. 2. cap. 28.

Rugii, pop. Germ. in orâ maris Baltici, quorum reg. *Rugia* insula *Rugenlandt*, continenti Pomeraniæ penè juncta, contra Sundim urb. ubi *Rugium* Ptol. urbs, quæ & Vineta *Holmurg* Villanovano. Althamerus vero *Caminum* interpretatur Pomeraniæ urb. episcopalem.

Rugusci, *Rhigusca* Ptol. *Rheus* Steph. pop. Rhætiæ ad Rhenum flu. incolentes. *Rhyntbaler*, & *Rhyngeewer* Scudo & Simlero testibus.

Rullus, solidum aprum Romanorum primus in epulis apposuit, qui Ciceronis consulatu legem Agrariam promulgavit, neque tamen pertulit, resistente Cicerone.

Ruma, civitas in tribu Judâ. 4 Reg. 23. Lat. *excelsa*, vel *projecta*.

Rumia, Dea quæ *rumir*, i. e. *mammis*, h. e. *pueris lactantibus* præsidebat. Varro de R. R. 2. 11. Dicitur & *Rumilia*.

Ruminalis ficus, vide *Romula*.

Ruminus, Jupiter sic dictus, quod *rumam*, i. e. *mammam* animalibus cunctis præberet.

Rumon, præceps in Tiberi locus. Alex. ab Alex. 5. 25.

Runcalia, locus campestris ad Padum haud procul à Placentiâ. Hodie *Romandiola*.

Runcina, Dea, quæ frumento præesse ab antiquis credita est. Lilius Gyraldus Synt. 2. Hist Deorum.

Rumoridus, conf cum Theodosio Augusto, an. U. C. 1355

Rupella, portus Santonum. Ptol. urbs Gall. Aquit. maritima; vulgò *la Rochelle*.

Ruscino, *Rusino*, Ptol. *Ruscinus* Avieno, vulgo *Roussillon*, colonia & urbs excisa apud Parpinianum inter Narbonem ad Bor. & Getundam urbem Hisp. in ort. Item flu. ex monte Pyrenæo in mare per urbem Ruscinonem labens, *Thelis* Melæ, *Tet* vulgò, teste Vattetio.

Rusconia, *Ruscinona* Livio, *Rustonium* Ptol. *Rungonia* Anton. col. & urbs Maurit. Cæsariens. marit. inter Icosium ad occ. & Rusuccurrum ad ort. à Juliâ Cæsareâ 78. m. p. in ortum. *Morafus*, & *Temen de Fust* Marmolio.

Rusecurium, *Rusecurrum*, Anton. *Rhusuccora*, Ptol. *Garbel*, teste Moletio, urbs & Col. Maurit. Cæsar. inter Rusconiam ad occ. & Saldas ad ort.

Rusella, Thusciæ op. mediter. Ptol. & Liv. hodie *Rosella*, teste Leandro. *Rusellana Colonia* Plinio, *Rosella* Antonino.

Rusibis, *Rusubis* Vict. Uticensi, *Rusubis* Plinio, portus & op. Mauritan. Tingitanæ ad Cusæ ostium in mare Atlanticum labentis. *Omisabi* Marmolio.

Rusicada, op. Africæ propriæ maritimum apud Cullu urb. *Estora*, sive *Stora* Marmol. & Moletio.

Rusium, Cedreno, *Topiris* Ptol. *Doberus* Thucyd. *Toprus* Procopio, urbs Thraciæ inter Philippos & Maximianopolim; hodie *Rusio*.

Ruspa, Ptol. Africæ propriæ urbs maritima. Stella scribit eam *Alfaques* hodie vocari.

Ruspina, urbs Africæ marit. inter Hadrumetum & Ruspas. Silius lib. 3.

Quaque procul cernit non æquor Ruspina fluctus.

Russia, Poloniæ regio ad Meridiem, montes ac terminos regni Hungarici pertingens, cujus metropolis *Leumburg*, quam Latini *Leopolia* vocant. *Russia* quoque olim Sarmatia, nunc *Muscovia* vocatur. Vide Ægid. Fletchetum in Russorum Rep. cap. 1.

Rusticus, Conf. cum Olybrio, an. U. C. 1217. Alius Consul cum Vitali, an. U. C. 1273.

Rustieus Bolanus, Conf. cum Calphurnio Pisone, an. U. C. 863.

Rustonium, vide *Rusconia*.

Ruth, uxor Mahalon. Lat. *saturata*, vel *inebriata*.

Rutheni, vide *Rhuteni*.

Rutilia, Rom. mulier, quæ constans usque adeo fuit, ut post amissum filium Cottam, quem in exilium fuerat secuta, lachrymas nullas emiserit.

P. Rutilius Rufus, Conf. cum Cn. Mallio, an. U. C. 649. Tum de vitâ suâ, tum Numantini belli historiam scripsit. Prioris operis mem. Tacitus initio lib. de vitâ Agricolæ. *Plerique* (inquit) *suam ipsi vitam narrare, fiduciam potius morum, quam arrogantiam arbitrati sunt. Nec id Rutilio & Scauro, citra fidem, aut obtrectationem fuit.* De altero opere ita Athenæus sub finem, lib. 6. Καὶ Ῥουτίλιος Ῥοῦφος ὁ τὴν πάτριον ἱστορίαν γεγραφώς. Hanc historiam Græcè signavit, teste eodem Athenæo lib. 4. At vitam suam Latinè prodidit. Aliter si esset, non hujus operis laudarent auctorem Sosipater, & Diomedes, imò & Isidorus lib. 20. Originum. Vir hic summus

mos in jure P. Scævolam & M. Manilium audivit, in Philosophiâ Panætium. Exemplum innocentiæ fuit; neq; in Urbe alter eo sanctior, vel integrior erat, teste Cicerone. Hic actus in exilium à partibus Syllanis, Smyrnæ vixit. Tac. Annal. 5. *Publ. Rutilium legibus pulsum civem sibi Smyrnæi addiderunt.* Deinde vero à Syllâ redeundi potestate factâ, respondit illud quod à Senecâ in 6. de Beneficiis ponitur: *Malo ut patriâ mei exilio erubescat, quam reditu mœreat.* Ovid. Pont.

Et grave magnanimi robur mirare Rutili
Non usi reditus conditione dati:
Smyrna virum tenuit non Pontus & hostica tellus.

Vide Liv. lib. 7. Val. Max. 2. 5. & 6. 6. Velleium lib. 2. Plut. in Mario. A. Gellium 7. 14. Plurima de eo habes apud Vossium de Hist. Gr. lib. 1. cap. 22.

Rutilius Lupus, Rhetor, cujus mem. Quinctilianus.

Rutilius Numatianus Gallus, Itinerarium scripsit l. 2. sed posterioris libri pars melior periit. Fuit vir Consularis, præfectorius Urbis, tribunus militum & prætorio præfectus. Floruit sub Theodosio. Vide Voss. de Hist. Lat. lib. 2. cap. 15.

Rutilius Geminus, libros Pontificales fecit. Vide Voss. de Hist. Lat. pag. 718.

Rutuba, flu. Liguriæ ex Apennino monte in mare Ligusticum descendens, vulgò *la Rotta*. Ejus mem. Lucanus lib. 2.

Dexteriora petens montis declivia Tybrim
Unda lavat, Rutubamque cavam.

Rutubis, flu. Maurit. Tingit. Vide *Kulibu*.

Rutuli, Latii pop. quorum Ardea metropolis fuit. Virgil. Æneid. 10.

Tros Rutulusne fuat, nullo discrimine habebo.

Rutunium, *Routon* adhuc teste Camdeno, op. Angliæ in comit. Salopiensi. Anton.

Rutupæ, Ῥουτούπιαι Ptolemæo, *Repchestre* Lhuydo, *Richborow* Talboto & Camdeno; portus & op. Albionis in orâ Angliæ excisum apud Sandovicum port. & op. Hinc *Rutupinus*. Lucanus lib. 6.

——— *Veluti mediis qui tatus in arvis*
Sicaniæ, rapidum nescit latrare Pelorum:
Aut vaga cum Tethys, Rutupinaq; litora fervent,
Unda Caledonios fallit turbata Britannos.

Juv. Sat. 4. ——— *Circæis nata forent, an*
Lucrinum ad saxum, Rutupinove edita fundo
Ostrea. ———

Ausonius in Catalogo Urb.

Punisti Ausonio Rutupinum Marte latronem.

Vide Guil. Burtonum ad Antoninum, pag. 20. &c.

Ryssadium, Maurit. Ting. urbs ad mare Ibericum. Ptol. *Deyrat Milila* incolis, teste Marmolio.

Ryssadium, Libyæ promunt. Ptol. *Capo de Verde* Nigro.

S A.

SAaph, fil. Jahaddai. 1 Par. 2. Lat. *cogitans*, aut *prævolans*.

Saal, nomen viri. 1 Esdr. 1. Lat. *postulans*, sive *postulatus*, aut *commodatus*, sive *sepulchrum*, vel *infernus*, aut *fovea*.

Saananim, civitas, limes tribûs Nephthali. Jos. 11. Lat. *motiones*, vel *motus dormientium*.

Saaraim, civitas in tribu Judâ, in quâ posteri Simeonis habitaverunt. Jos. 15. Lat. *portæ*, sive *æstimationes*, aut *appretiationes*, vel *capilli*, sive *hordeum*, aut *tempestates*, sive *dæmones*, aut *pilosi*, vel *hirci*.

Saba, vel *Seba*. Ex Scripturâ, inquit Bochartus ὁ μέγας, scimus 4. esse populos Seba nomine, quia totidem gentium conditores hujus nominis recenset Moses. Primum Chusi filium. Secundum nepotem ex Rhegmâ. Gen. 10. 7. Tertium filium Joctan. Gen. 10. 28. Quartum denique filium Jocksan. Gen. 25. 3. Primi nomen per ס *samech*, reliquorum per ש *shin* scribitur. E primis tribus nati populi commerciis, & ex quarto latrociniis dediti. Primus & secundus è Chami stirpe, tertius & quartus è Semi posteris. Primus, secundus, & quartus mari Persico, tertius Arabico propior fuit. Inde est quod Sabæos scribit Plinius lib. 5. cap. 28. ad utrumque mare habitare. *Sabæi*, inquit, *propter thura clarissimi, ad utraq; maria porrectis gentibus.* Nam quatuor hi pop. quantumlibet diversi, sub uno tamen Sabæorum nomine continentur. Nos ex Viro magno singulis propriam sedem assignabimus, & primum de *Sabæis* filiis *Joctan*. Cum autem de his agitur, eorum quoque nomen non caret homonymiâ. Sæpe n. sacri scriptores, & post Agatharchidem, Diodorus & Artemidorus apud Strab. atque alii veterum Sabæorum nomine quatuor illos populos complectuntur qui Arabiæ ὤ[illegible] occupaverunt, Minæos nempe, Catabanos, & Chatramotas. Hic vero agimus de *Sabæis* propriè dictis, quorum pater fuit שבא *Seba*, vel *Saba* filius Joctan. De his Eratosthenes, qui primus veterum Sabæos distinguit à reliquis Arabiæ odoratæ gentibus: Ἐχόμενοι δὲ τούτων Σαβαῖοι. Μητρόπολις δ' αὐτῶν Μαριάβα. Locum inspicienti apparebit his verbis poni Sabæos ad mare Rubrum inter Minæos & Catabanos, qui Arabici sinûs fauces occupant. Dionysius Periegetes. ——— Γαῖαν

Χατραμις ἐνναίει κατεναντία Περσίδ☧ αἴης,
Ἀυτὰρ Ἐρυθραίης πλησίον ναίουσι θαλάσσης,
Μιναῖοί τε Σάβαι τε καὶ ἀγχίγυοι Καταβανοί.

Sabæorum metropolis *Saba*, vel *Sabas*. Agatharchides cap. 50. Τὸ δὲ τῶν Σαβαίων ἔθνος τὸ πλεῖστον ἔθνος [illegible] οὗ ἐστι πόλις ἡ μεγάλη, πολὺ κάλλιστα τῶν κατὰ τὴν Ἀραβίαν, ὃ καλεῖται Σαβάς. In Diodoro autem quem palam est Agatharchidem sequi, meliùs legitur Σάβα. Verba sic habent: Τοῦ δὲ ἔθνους τούτου μητρόπολις ἐστὶν ἡ καλουμένη Σάβα, ἐπ' ὄρους ᾠκισμένη. Ita Philostorgius lib. 3. Felicem Arabiam, in quâ Sabæi, tradit [illegible] ἧς μητρόπολις ἡ Σάβα. Et cum Theophrastus aromata gigni scribit περί τε Σάβα καὶ Ἀδραμύτα, intelligit Saba Sabæorum metropolin, & regionem ei cognominem. Saba Ptolemæo est Σαβη, Stephano Σαβαὶ & Σάβαι. Σαβαὶ, inquit, πόλις μεγάλη, πλησίον τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, καὶ ὁρίζεται. Idem alibi: Σάβα, πόλις μεγάλη, πλησίον τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, οἱ πολῖται Σαβαῖοι. Ejusdem urbis aliud est nomen ab isto plane diversum *Mariaba*. Eratosthenes de Sabæis: Μητρόπολις δ' αὐτῶν Μαριάβα. Artemidorus: Ἡ δὲ πόλις τῶν Σαβαίων, ἡ Μαριάβα, κεῖται μὲν ἐπ' ὄρους εὐδένδρου. Nomen *Mariaba* Plinius *dominos omnium* interpretatur, nempe à verbo רבא *rabba*, quod *dominari* sig. formatur nomen *Marab* pro loco vel tempore dominationis. Tres metropoles in Arabiâ hujus nominis enumerat Plinius. Cæterum Saba Græcorum alii mysterium explicant, ut in Plinio habetur lib. 12. cap. 14. alii ridiculè deducunt ἀπὸ τοῦ σέβειν, eò quod in cultu Deorum præcipuus thuris usus est. Hesychius multò verius Σαβαὶ, αἰχμαλωσία. Nam Hebraicè שבה Chaldaicè & Syriacè שבא, & Arabicè סבי est *captivum ducere*. Tamen *Saba* refert Bochartus potius ad Arabicum שבא, quod *eminere* sig. Id enim in Sabæos apprimè quadrat, sive situm respicias urbis metropoleos, quæ fuit in monte sita, ut supra ostendimus, sive staturam corporum incolarum, de quibus Agatharchides: Τὰ σώματά ἐστι τῶν κατοικούντων ἀξιολογώτερα. Præterea si mores hominum spectes, Geographus Arabs eos ita describit: *Fastu, jactantiâ, & superbiâ reliquos populos superabant.* Denique dignitate etiam & numero, & potentiâ videntur cæteris præcelluisse. In Agatharchide: [illegible] τῶν Σαβαίων γένος μέγιστον τῶν κατὰ τὴν Ἀραβίαν, καὶ παντοίας κέκτηται εὐδαιμονίας. In Strabone: Ἡ τῶν Σαβαίων εὐδαιμονεστάτη μεγίστη ἔθνος. In Diodoro Siculo Sabæi sunt πολυανθρωπότατοι τῶν Ἀραβικῶν ἐθνῶν. Divitiæ Sabæorum partim balsamo, & casiâ constant, & myrrhâ, & thure, & cinnamomo, & palmâ & calamo odoratis, & cæteris id genus tantâ ubertate, ut in igne quotidiano non aliud lignum adhibeant quam ex casiâ & Cinnamomo. Plin. 12. 17. *Non alia ligni genera in usu sunt, quam odorata: cibosque Sabæi coquunt thuris ligno, alii myrrhæ.* Unde Virgil.

——— *Molles sua thura Sabæi.*

Et rursum ——— *Solis est thurea virga Sabæis.*

Fal. Flac. l. 6. ——— *Thuriferos, felicia regna, Sabæos.*

De Reginâ Seba, vel Saba vide Bochart. lib. 2. cap. 26. De שבא *Seba* vel *Saba* filio Rhegma. Vide eundem Phaleg. lib. 4. cap. 7. Sabæi, inquit, ex stirpe Chusi, ubi locorum sedes fixerint, conabimur hic aperire. Sabaos dicit Pomponius Arabiæ Fel. tenere partem ostio maris Persici proximam & Carmanis. Et in illo ipso ostio Carmanis proximo recenset Arrianus in Periplo ὄρο μέγιστα λεγόμενα Σαβω, tanquam à *Sabâ*. Ptol. scribit *Asabo*, & Marcianus *Pasabo*. Sed utrobique monent vestigia nominis *Saba*. Hos Sabæos, ut putem patrem habuisse Sabam Rhegmæ filium ac Dedanis fratrem, facit locorum vicinia. Nam urbs *Dedan*, hodie *Daden* proximè abest ab illo freto, & prope Dedan erat Rhegma. Eosdem verisimile est per freti angustias trajecisse in vicinam Carmaniam, in quâ *Sabin* urbem describit Ptol. & Plin. *Sabin* flu. Dionys. Perieg. *Sabæ* populos vicinos Pasargadis. Sic enim ille:

Πρῶτα Σάβαι, μετ' τοὺς δὲ Πασαργάδαι.

De altero *Sebâ* filio Chus, ac de *Sebâ* Abrahami nepote, vide Boch. Phal. l. 4. c. 8. & 9.

Sabadiba, Anthropophagorum inf. 3. in mari Indico, sive Eoo. Ptol.

Saba, Indiæ pop. vulgò putantur apud Dionysium, cujus verba sunt:

Τῶν δὲ μέσοι ναίουσι Σάβαι. ———

Id est, *horum autem* (fluminum) *medii habitant Sabæ*, sc. inter Acesinem, Hydaspen, & Cophetem, de quibus proximè egerat. Atqui hoc loco pro Σάβαι legendum Σίβαι rectè monuit vir magnus in Timanis. Quippe in India Sabas nemo alius nominat. Sed *Siburum* mem. Strabo lib. 15. Diodorus l. 17. Arrianus in Indicis, Nonnus in Dionysiac. lib. 26. v. 218. Steph. in Σίβαι. Bochartus.

Sabalingii, pop. Germ. inter Cimbros quos *Jutlander* cum *Gutæ* & *Vitæ* Peucerus interpretatur.

Sabama, civitas, quam ædificaverunt filii Ruben. Jos. 13. Lat. *conversio*, sive *captivitas animæ*, aut *canities*, vel *sessio multa*.

Sabana, Aureæ Chersonesi urbs. Ptol. *Saendebar* Mercator vocat, & in inf. Japan locat.

Sabania, viri nomen. 2 Esdr. 2. Lat. *convertens*, vel *captivans Dominus*, aut *intelligens*, vel *ædificans Dominus*, vel *intellectus*, aut *filiatio Domini*.

Sabarca, Indiæ pop. qui populi, non regum imperio regebantur. Q. Curtius.

Sabaria, hujus mem. Ammianus & & Antoninus. Plinius eam Norico annumerat, & Coloniam D. Claudii nominat. Lazio Austriæ op. est ad Angrum flu. nomine *Stain*. Bruschius dicit Sabariæ, An. Dom. 1508. sepulcrum Ovidii Nasonis inventum, testudine magnificum, & hoc epitaphio ornatum.

Fatum necessitatis lex.
Hic situs est Vates, quem divi Cæsaris ira
Augusti patriâ cedere jussit humo:
Sæpe miser voluit patriis occumbere terris,
Sed frustra, hunc illi fata dedere locum.

Sabaris, *Gunsi* Germanis, *Benges* Hungaris, flu. Pannoniæ Sabariam urb. alluens & in Arrabonem influens.

Sabarim, locus trans Jordanem in terrâ Amorrhæorum, qui à *frangendo* hoc nomen invenit; siquidem ibi Israelitarum acies fracta est. Jos. 7.

Sabata, Liguriæ urbs, quæ & *Vada Sabatorum*, & *Vada Sabatia*. Ptolemæus Τῆς δὲ Λιγυρίας ὑπὸ ... τοῖς Ἀπεννίνοις ὄρεσιν, εἰσὶ μεσόγειοι πόλεις, Σαβάτα, Πολεντία, Ἄστα, Ἄλβα Πομπηΐα, Αὐβάτα, Imperitè oppidum maritimū in mediterraneis posuit. Jul. Capitolinus in Pertinace: *Avaritiæ suspicione privatus non caruit, quum apud Vada Sabatia oppressis fœnore possessoribus, latius suos tenere fines.* Strabo lib. 4. in descriptione Alpium: Ἄρχονται δ' αἱ Ἄλπεις, οὐκ ἀπὸ Μονοίκου λιμένος, ὡς εἰρήκασί τινες, ἀλλ' ἀπὸ τῶν αὐτῶν χωρίων, ἀφ' ὧνπερ καὶ τὰ Ἀπέννινα ὄρη κατὰ Γένουαν καὶ τὰ καλούμενα Σαβάτων Οὐάδα, ὅπερ ἐστὶ τενάγη, &c. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 68. Silius lib. 8.

Quique suos Flavina focos, Sabatia quique
Stagna tenent. ———

Sabatha, fil. Chus. Gen. 10. Vide Boch. Phaleg. l. 4. c. 10.

Sabathaca, fil. Chus. Gen. 10. Vide Boch. Phaleg. lib. 4. cap. 4.

Sabathra, urbs Arab. Fel. Plin. Item col. & op. Africæ marit. *Suxambu* Molerio. *Kalzianabes* Villanovano.

Sabatia, regiuncula Tusciæ, circa lacum Sabatinum, inter urb. Romam ad ort. & Tarquinios ad occ. hodie *Paese di Anguillara*.

Sabazius, Bacchi cognomen, à *Sabis* gente Thraciæ ei inditum, teste Eustath. in Dionys. cujus sacra *Sabazia* dicta. Vide Seldenum de diis Syris & Heinsium in Aristach. Sacr. cap. 1.

Sabbathai, nomen viri. 1 Esdr. 11. Lat. *requies*, aut *cessatio mea*.

Sabbatia, vicus Celticus. Steph.

Sabbaticus amnis, de quo sic Josephus Bell. Jud. 7. 23. Τότε δὲ Καῖσαρ, χρόνον μέν τινα διέτριψεν ἐν Βηρυτῷ, ... ποταμὸν ... Θεάσασθαι ... ἱστορίας ... μεταξὺ γὰρ Ἀρκέας τῆς Ἀγρίππα βασιλείας καὶ Ῥαφανέας, ἔχει τινὰ φύσιν ἰδίαν. Πολὺς γὰρ ὢν ὅτε ῥεῖ, ... ἐξ ἡμερῶν ἀριθμόν, ... ξηρὸν ... τὴν ... Εἶθ' ὥσπερ μηδεμιᾶς γενομένης μεταβολῆς, ὅμοιος κατὰ τὴν ἑβδόμην ἐκδίδωσι, καὶ ταύτην ἀεὶ τὴν τάξιν ἀκριβῶς τετήρηκεν διαφυλάττειν. Ὅθεν δὴ καὶ Σαββατικὸν αὐτὸν κεκλήκασι, ἀπὸ τῆς ἱερᾶς τῶν Ἰουδαίων Ἑβδόμης, οὕτως ὀνομάζοντες. Hæc ille. Hic vero de Sabbatis Judæorum nonnihil annotare liceat. Etsi enim observatio hebdomadum, quæ hodie obtinet ante tempora Theodosii vulgo recepta non fuit, Græcos tamen & Asiaticos in functione vitæ quotidianæ tale aliquid observare solitos accepimus. Quod quia imitatione Judæorum, qui jam tum per orbem sparsi erant, institutum est, etiam Sabbati nomen multi retinuerunt. Ejusmodi est quod Suetonius ait, *Diogenem Grammaticum solitum Rhodi Sabbatis disputare.* Sic septimo quoque die feriæ pueris solitæ in scholis concedi. Lucianus in Pseudologista: Καὶ ὁ μὲν Κίθαρος τινα εἶπεν, ὁ δὲ Ἑβδόμας, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδόμαις, καλεῖσθαι ἐν ταῖς ... παίζειν καὶ ἀργεῖν. Gellius 15. 2. *Is in convivio juvenum, quæ agitare Athenis hebdomadibus Lunæ solenne nobis fuit, simulatque modus epulis factus, & utiles, delectabilesque sermones cœperant; tum silentio ad audiendum petito, loqui cœptabat.* Ubi notandum quod Ἑβδόμη festum erat publicum Athenis, quod Septimo quoque die Lunæ celebrarent in honorem Apollinis, cui dies ille sacer. Suidas: Ἡμέρας τινὰς ἐνόμιζον Ἀθηναῖοι θεοῖς τισίν, οἷον Νουμηνίαν, καὶ Ἑβδόμην Ἀπόλλωνος. Hesiodus Ἡμέραις:

——— Καὶ ἑβδόμη ἱερὸν ἦμαρ,
Τῇ γὰρ Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ.

Idem servatum etiam in aliis rebus. Vulcatius Gallicanus in Avidio Cassio: *Exercitium septimo die fuit omnium militum, ita ut sagittas mitterent, & armis luderent.* Lampridius in Alexandro Severo: *Capitolium septimo die cum in urbe esset, ascendit, templa frequentavit.* Disputat etiam Clem. Alex. Strom. 5. ὅτι τὴν ἑβδόμην ἱερὰν οὐ μόνον Ἑβραῖοι, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἕλληνες ἴσασι. Sed ante eum scripsit Josephus jam suâ ætate adeo increbuisse septimi diei observationem ex Judaico ritu, ut neget urbem ullam, aut Græcorum, aut Barbarorum, h. e. non Græcorum posse reperiri, quæ cessationem ab opere diei septimi in suos mores non recepisset. Insignis planè locus, ideoque verba ipsa proferam: Οὐδ' ἔστιν οὐ πόλις Ἑλλήνων, οὐδ' ἡτισοῦν, οὐδὲ βάρβαρον, οὐδὲ ἓν ἔθνος, ἔνθα μὴ τὸ τῆς ἑβδομάδος ἣν ἀργοῦμεν ἡμεῖς, τὸ ἔθος οὐ διαπεφοίτηκε. Hæc ille lib. posteriore contra Apionem. Utcunque hoc sit, illud interdum pro certo habetur, Ethnicos Judæorum Sabbata contemptui ac ludibrio semper habuisse, secundum Ecclesiæ querimoniam Thren. 1. 7. *Viderunt eam inimici ac Sabbata ejus derisere.* Seneca apud Augustinum l. 6. de Civit. Dei c. 11. *Judæis vitio vertit quod septimam ætatis suæ & vitæ partem vacando perdere.* Juvenalis quoque: ——— *Cui septima quæque fuit lux*
Ignava, & partem vitæ non attigit ullam.

Idem alibi

Observant ubi festa mero pede Sabbatha reges.

Tacitus lib. 5. Histor. *Septimo die otium placuisse ferunt; dein blandiente inertiâ, septimum quoque annum ignaviæ datum.* Claud. Rutilius.

Radix stultitiæ, cui frigida Sabbata cordi,
Sed cor frigidius religione suâ est,
Septima quaq; dies turpi damnata veterno,
Tanquam lassati mollis imago Dei.

Plura inveniri possunt huc spectantia in Dione Cassio, Justino, aliis. Sed hæc obiter.

Sabbatos, populos hodie Sabaudienses esse scribit Volaterranus.

Sabbatus, Italiæ fln. Antonino est in Samnitibus, quem Leander nunc *Fiume di Benevento* ait vocari; & *Samnium* à Floro dictum addit.

Sabe, Syrorum linguâ mens. Februarius dicitur.

Sabee, civitas in tribu Simeon Jos. 16. Lat. *septem*, vel *septimus*, aut *saturitas*, sive *juramentum*.

Sabelli, pop. Italiæ, à Sabinis oriundi, inter Sabinos & Marsos incolentes. Hinc *Sabellus*. Horatius:

Sed rusticorum mascula militum
Proles, Sabellis docta ligonibus
Versare glebas. ———

Itemq; *Sabellicus*. Virg. Geor. 3.

Ipse ruit, dentesq; Sabellicus exacuit sus.

Sabellius, hæreticus, Christum filium Dei esse negabat. Vixit circa A. D. 257. Socrates lib. 6. cap. 12.

Saber, fil. Caleb ex Maachâ concubinâ. 1 Par. 2. Lat. *confractio*, *spes*, vel *juramentum*.

Sabi, pop. Phrygiæ. Phrygii etiam Bacchos appellant *Sabos*. Steph.

Sabidius, vir Rom. gulæ deditus, plus vorabat, quam posset concoquere: quocirca ita fœtebat ejus halitus, ut nemo possit cum eo loqui; quem Martialis epigrammate insectatur.

Sabin, Arabes Deum appellant, & illi decimas mensurâ non pondere persolvunt. Vide Turneb. in Cic. de LL.

Sabina, Imperatrix, Adriani Imp. Romani uxor, quæ servilibus injuriis ab eo affecta adiit mortem voluntariam. Sext. Aurelius.

Sabini, pop. in 4. reg. Italiæ non procul à Româ, à religione & cultu Deorum cognominati, ut vulgo volunt, qu. σέβειν τοὺς θεούς. Plinius lib. 3. cap. 12. *Sabini, ut quidam existimavere, à religione & Deorum cultu Sebini appellati.* Et Festus Pompeius: *Sabini dicti, ut ait Varro Terentius, quòd ea gens præcipuè colat Deos*, i. e. σέβειν τοὺς θεούς. Eccui vero credibile fiet, Italiam gentem in primis antiquam nomen sibi imposuisse è Græcâ linguâ quæsitum? Itaque longè aliter senserunt alii auctores; à quibus Isidorus Origin. lib. 9. cap. 11. habuit ista: *Ab Italo Itali, à Sabino Sabini, à Sicano Sicani.* Hæc haud dubie, inquit Cluverius, habuit è Porcii Catonis Originibus gentium, civitatumque Italicarum. De hoc quidpe ita tradit Halicarnass. Dionysius lib. 2. Ζηνόδοτος δὲ ὁ Τροιζήνιος συγγραφεὺς Ὀμβρικὸν ἔθνος, αὐθιγενὲς ἱστορεῖ τὸ μὲν πρῶτον οἰκῆσαι περὶ τὴν καλουμένην Ῥεατίνην· ἐκεῖθεν δὲ ὑπὸ Πελασγῶν ἐξελασθέντας, εἰς ταύτην ἀφικέσθαι τὴν γῆν, ἔνθα νῦν οἰκοῦσι· καὶ μεταβαλόντας ἅμα τῷ τόπῳ τοὔνομα, Σαβίνους ἐξ Ὀμβρικῶν προσαγορευθῆναι. Κάτων δὲ Πόρκιος τὸ μὲν ὄνομα τοῖς Σαβίνοις τεθῆναί φησιν ἐπὶ Σαβίνου τοῦ Σάγκου, δαίμονος ἐπιχωρίου. Hunc Sabini gentis conditorem Silius Italicus non *Sabinum*, sed *Sabum*, pronunciat; à quâ quidem primitivâ voce rectius derivatum provenit gentis vocabulum *Sabini*. Sic n. ille lib. 8.

Cunctis hasta decus clypeusq; refertur in orbem.
Vertice & implumes, ac levi tegmine cruris
Ibant, & læti, par, Sancum voce canebant,
Auctorem gentis; pars laudes ore ferebant,
Sabe, tuas; qui de patrio cognomine primus
Dixisti populos magnâ ditione Sabinos.

Sabinos *fortissimos, & florem Italiæ, adeo ac R. Rp. robur* Cicero vocat Orat. pro Q. Ligario. Laudati iidem gravitate morum & sanctitate imprimis fuerunt. Sanè *tristem ac tetricam disciplinam* antiquis Sabinis Livius tribuit: *illoque genere nullum aliud incorruptius fuisse* disertè scribit lib. 1. c. 18. Hinc libenter Poetæ cum matronas castas, pudicas, sedulas, viri, familiæque magis, quam formæ studiosas laudare volunt, cum Sabinis conferant. Horat. Epod. 2.

Quod si pudica mulier in partem juvet
Domum, atque dulces liberos,
Sabina qualis, aut perusta Solibus
Pernicis uxor Appuli, &c.

Quem totum locum Statius lib. 5. Sylv. 1. sic expressit.

Ipsa dapes modicas, & sobria pocula tradit,
Exemplumq; ad herile monet, velut Appula conjunx,
Agricolæ parci, vel Sole infecta Sabino,
Quæ videt emeriti jam prospectantibus astris,
Tempus adesse viri, propere mensasque torosq;
Instruit, expectatq; sonum redeuntis aratri.

Martialis 5. 62.

Casta nec antiquis cedeas Levina Sabinis.

Juv. Sat. 6. ——— *Intactior omni*
Crinibus effusis bellum dirimente Sabinâ.

Idem Sat. 10. ———*Veteres imitata Sabinas.*

Virgil. Georg. 2.

Casta pudicitiam servat domus, &c. dein subdit:
Hanc olim veteres vitam coluere Sabini

Vetus adagium de iis fuit: *Sabini quod volunt, somniant.* De quo Festus & ad eum Scaliger. Vide Cluver. Ital. Ant. l. 2. c. 8.

Sabinianus, Cons. cum Manl. Theodoro. an. U. C. 1018.

Sabinus Afidius, declamator lepido ingenio, quam sententiam Leonidæ ad trecentos retulisset. *Ego*, inquit, *illi ad prandium promisissem, ad cœnam renuntiassem*, Seneca Suasor. 2.

Sabinus, Vespasiani frater, à Vitellio interfectus, qui Vespasiano res contra Judæos gerente, post Othonis mortem, Capitolium cum æde Jovis occupaverat.

Sabinus, Sophista sub Adriano principe, scripsit Isagogen ad materias, & hypotheses, declamationum libros 4. præterea in Thucydidem enarrationem. Suidas.

Sabinus Masurius, J. C. scripsit Fastorum & memorabilium libros. Persius Sat. 5.

Excepto si quid Masuri rubrica notavit.

Ejus in Digestis apud Athenæum & Agellium crebra mentio.

Sabinus, Syrus memorandæ fortitudinis, qui tempore Titi, primus Hierosolymæ muros ascendit. Jos. lib. 6. cap. 1.

Sabinus Tyro, scripsit περὶ κηπευτικῶν, i. e. *de hortensibus*. Plin. 19. 10.

Sabinus, Cons. cum Messalâ, an. U. C. 966. Iterum cum Anulino biennio post.

A. Sabinus, quæ scripserit docebit Ovidius, cujus erat σύγχρονος, Amor. 2. eleg. 18.

Quam cito, de toto rediit celer orbe Sabinus,
Scriptaq; diversis retulit ille locis.
Candida Penelope signum cognovit Ulyssis,
Legit ab Hippolyto scripta noverca suo.
Jam pius Æneas miseræ rescripsit Elisæ:
Quodq; legat Phyllis, si modo vivat, habet.
Tristis ad Hypsipylen ab Jasone litera venit:
Dat votam Phœbo Lesbis amica lyram.

Scripsit igitur epistolam Ulyssis ad Penelopen, Hippolyti ad Phædram, Æneæ ad Didonem, Jasonis ad Hypsipylen, & illam Sapphûs extremo loco memoratam. Harum vero omnium extat nulla. Scio sub nomine *Sabini* legi ternas, Ulyssis ad Penelopen, Demophoontis ad Phyllidem, & Paridis ad Oenonen. Sed indignæ prorsus Sabino, vel aliquo illius temporis Poetâ: quin neque nostro si ævo scriptæ forent, multum laudis mererentur. Sed non dubium, quin, si non omnes, saltem aliquæ ex sex istis Sabini sunt, quæ inter Ovidianas leguntur: Paridis ad Helenam, Helenæ ad Paridem: Leandri ad Heronem, Herûs ad Leandrum: Acontii ad Cydippen, Cydippes ad Acontium. Plura vero Sabinum scripsisse indicat idem Ovid. Ponticorum 4. 16.

Quiq; suam Trœzen, imperfectumq; dierum
Deseruit celeri morte Sabinus opus.

Unde cognoscimus eum obiisse ante Ovidium. Quidam *Trœzena* legunt, unde colligunt *Trœzenia* scripsisse. Alii vero *Trisenen*, quam fuisse aiunt amicam. *Dierum opus* vero interpretantur Fastos, vel opus quale Hesiodi Ἡμέραι. Vossius.

Sabis, flu. est inter Belgas, qui Nervios irrigat, & in Mosam illa. penes Condrusios, seu Manurcium op. Leodiensium

diensium influit. *Sambre* Lessabæo. Item flu. Carmaniæ in sinum Persicum influens.

Sabiusa, porta dicebatur, quæ rectà in Sabinos ducebat.

Sablones, Anton. *Sambeck* vicus Simlero circa Mosam prope Trajectum superius.

Sabonam, vocat Bruschius *Brixen* Germ. urb. in Alpibus sitam & episcopali sede decoratam. Hanc Niger tradit *Bretina* Ptolemæi esse. *Subiona* legit Simlerus, & *Sebatum* Antonini esse dicit, atque *Brixinam minorem* designari, ubi olim episcopi sedes fuit.

Sabrina, flu. Albionis ingens Angliam à Walliâ separans, & in sinum Sabrianum ad Bristolium urb. influens, aliquot urbibus irrigatis, in quibus Salopia. Vulgò *The Severn*. *Sabrina* Tacito dicitur. Sic enim ille Annal. lib. 12. ubi de P. Ostorio: *Cinctosque castris Antonam & Sabrinam fluvios cohibere parat.*

Sabura, Jubæ Numidarum regis præfectus, & secundum ab illo locum obtinens, præmissus fuit cum parvis copiis, ut Curionem illiceret ad pugnam, simularetque sibi commissum bellum fuisse, regemque recessisse, qui tamen cum omnibus copiis insequebatur. Lucanus lib. 4.

Mittitur exiguâ qui prælia prima lacessat
Eliciatque manu, Numidis à rege secundus
Ut sibi commissi simulator Sabura belli.

Vide Cæs. de B. C. lib. 2. A. P. Sitio interfectus est, teste Hirtio lib. de bello Africano.

Sabus, primus Aboriginum rex, à quo *Sabini* dicti.

Saca, pop. Asiæ inter Scythiam citer. ad Bor. & Indiam citer. ad merid. Sogdianis ad occ. finitimi (quorum regio *Belor* Mercatori) sine urbibus, unde Nomades per deserta habitantes appellantur. Dionys. v. 749.

Τὸν μέτ' ἔπι προχοῇσιν Ἰαξάρταο νέμονται
Τόξα Σάκαι φορέοντες, ὧ μανάτις ἄλλ@ ἰλέγχει
Τοξευτὴς ὁ γὰρ σφι δέμας ἀνεμώλια βάλλειν.

Hi cum Massagetis adeo celebres præ cæteris Scythis fuere, ut omnes Scythæ Asiatici Massagetæ & Sacæ ab antiquis dicti fuerunt, teste Strabone. Imò *Persæ Scythas in universum Sacas appellavere à proximâ gente*, uti loquitur Plin. 6. 17. De Sacarum incursionibus in Hyrcaniam & alias reg. ad Armeniam usque, ubi regionem occuparunt *Sacasenam* ab illis appellatam, quæ Ptolemæo est *Sacapene* (unde *Sagapenum* affertur) vide Strab. lib. 11. Montanus.

Sacazania, pagus Africæ ad Syrtim magnam. *Zedic* Marmolio.

Saccheni, Arab. pop. Steph.

Sacer mons, locus ad tert. milliarium supra Anienem, quem plebs Rom. post reges exactos, dum à potentioribus premeretur, occupavit. Cic. in Bruto. Ibi creati sunt Tribuni plebis. Ovid. Fast. 3.

Plebs vetus & nullis etiam tunc tuta Tribunis
Fugit, & in Sacri vertice montis erat.

Sacer portus, vel *Sacriportus*, locus in Italiâ Syllæ & Marii Junioris prælio nobilis. Velleius libro altero: *C. Marius septies Consulis filius apud Sacriportum pulsus à Syllâ.* Lucan. lib. 2.

Jam quot apud Sacri cecidere cadavera portum.

Ἱερὸς λιμὴν dicitur Appiano Ἐμφυλ. α.

Sachalita, Indiæ pop. unde *Sachalites sinus*, in quo Pelagiæ 7. insulæ iacent. Steph.

Sacha, nomen viri. 1 Par. 11.

Sacos, vicus Pieriæ in Lacedæmone: sic dictus, quòd incolæ *scutum*, σάκ@ Græcis dictum, primi invenerint. Gentile *Sacius*. Steph.

Sacra Insula, circa Hisp. est. Avienus in Ora maritima.

Sacra Solis, Arab. Fel. Prom. Ptol.

Sacra Via vocabatur, quæ Eleusinem Athenis ducit. Athenæus.

Sacra Via, in Urbe Româ vocata est, quòd in eâ ictum sit fœdus inter Romulum & Tatium. Hac triumphantes in Capitolium ibant. *Sacer clivus* Horatio dicitur. Idem Sermonum lib. 1. Satyrâ nonâ

Ibam forte Viâ Sacrâ (sicut meus est mos)
Nescio quid meditans, &c.

Sacrani, pop. Italiæ non procul à Româ. Servius in illud Virgilii Æn. 7.

Et Sacrana acies & picti scuta Labici:

Dicunt, inquit, *quendam Corybantum venisse ad Italiam ac tenuisse loca, quæ Urbi vicina sunt. Ex eo populos ducentes originem Sacranos adpellatos; nam sacrati sunt Matri Deûm Corybantes.*

Sacrum nemus, sylva Batavorum in Hollandiâ apud Ageducem pagum, inter Lugdunum, Delfos & Hagam.

Sacrum promontorium, Lusitaniæ locus. Ptol. *Caput S. Vincentii* hodie dicitur. Aliud in Corsicâ eidem Ptolemæo, *Cabo corso* Leandro, *Sege* Pineto. Tertium in Lyciâ eidem Ptolemæo, *Capo Chelidoni* Sophiano.

Sadalis, urbs Ægypti. Gentile *Sadalites*. Steph.

Sadducai, vel *Saducai* dicti inter Judæos, qui *Sadocum* quendam Legis magistrum sequentes, neque resurrectionem credebant, neque Angelos, neque spiritus. De quibus vide Josephum.

Sadoc, fil. Achitob. 2 Reg. 8. Item sacerdotis nomen. 2 Reg. 16. Filius item Meraioth. 2 Par. 9. Lat. *justus*, vel *justificatus*.

Sadyates, Ardyos filii Gygis fil. post patrem regnavit in Lydiâ. Herod. lib. 1.

Sadene, mons Cumæ. Steph.

Sania, Tusciæ mediter. op. Ptol. *Siena* hodie dici, & Coloniam *Senensem* Tacito vocari docet Orlandius.

Sanos, Sinarum flu. Ptol.

Sapinum, urbs Samnitum. Ptol. Hodie *Sepinum*.

Satabis, vide *Setabis*.

Saga, iidem qui *Sacæ*. Mela lib. 3.

Salagassus, urbs Pisidiæ, vocatur etiam *Selgessus*. Steph.

Sagana, venefica mulier, quæ Varum puerum prætextatum suis incantationibus fascinavit. Horatius in Epodis. *At expedita Sagana per totam domum*

Spargens Avernales aquas,
Horret capillis.

Ejusdem ceu Necromantidis mem. Sat. 8. lib. 1.

Sagarai, pop. qui camelorum certamen in honorem Minervæ instituunt. Ælian.

Sagarauca, gens Scythiæ intra Imaum. Ptol.

Sagaris, flu. Asiæ, qui ex Dindymo Galatiæ monte nascens, & per Phrygiam Bithyniamque flexuoso cursu delatus, tandem influit in pont. Euxinum. Ovidius Pont. 4. 10.

Huc Lycus, huc Sagaris, Peniusq; Hypanisq; Cratesque
Influit, & crebro vortice tortus Halys.

Sagartia, Chersonesus juxta mare Caspium. Steph.

Sage, nomen viri. 1 Par. 11. Lat. *ignorans*, sive *comprehendens*, aut *attingens*, vel Syriacè *multus*, sive *multiplicans*.

Sagittarius, signum cœleste, quem alii *Centaurum Chironem* arbitrantur. Alii *Crocum* filium Euphemes nutricis Musarum fuisse volunt, & habitasse in Parnasso cum Musis, & venationi incubuisse, unde & usum sagittis, & equo insedisse; post mortem vero precibus Musarum, à Jove inter astra relatum, & variâ formâ conscriptum. Idibus Februarii vespere occidit, ac vehementer hyemat Columella. Vide omnino Cæsium in Astron. Poet. p. 84.

Sagra, flu. Magnæ Græciæ per fines Locrensium in mare Ausonium influens. *Alaro* hodie Gabr. Barrio, *Sagriano* Leandro. *Sucbriano* Nigro.

Saguntia, olim op. nunc pag. Hisp. Bæt. in Vandaliciâ, *Gigonza*, vel *Gisconza*, teste Morali.

Saguntum, vel *Saguntus*, *Morvedre* Morali, op. olim clarissimum Hisp. Tarraconensis in finibus Hedetanorum, ab Annibale expugnatum & eversum. Fuit autem Pop. Romani fidelissima socia, quam cum Annibal contra jus fœderis obsidione premeret, maluerunt Saguntini se, suaque omnia igni consumere, quàm aut fœderati populi amicitiam deserere, aut vivi in hostis potestatem pervenire. Florus 2. 6. *Saguntus vetus Hispaniæ civitas & opulenta, fideique erga Romanos, magnum quidem sed triste monumentum.* Hanc Stephanus *Zacanthan* appellare videtur. Inde Appiano in Ibericis populi Ζακανθαῖοι. Ζακανθαῖοι, inquit, ἄποικοι Ζακυνθίων ἐν μέσῳ τῆς Πυρήνης, καὶ τοῦ ποταμοῦ Ἴβηρος ὄντες. Sed pessimus Geographus

graphus in rebus Hispanicis est Appianus, qui Saguntum inter Pyrenæos, & Iberum flu. collocat, quæ omnium Geographicorum consensu fuit inter Iberum & Sucronem, non longè à loco ubi nunc *Valentia*. Idem paulò pòst miserè prodit suam ignorantiam in Hispaniæ Geographiâ, qui Carthaginem novam, seu Spartariam eandem esse putat, quæ olim Saguntus, quæ à se invicem, plus quam 50. leucis distabant. Strabo lib. 3. Σαγοῦντον κτίσμα Ζακυνθίων. Livius lib 21. *Civitas ea longè opulentissima, ultra Iberum sita passus mille ferme à mari, oriundi à Zacyntho insula dicuntur: mistique etiam ab Ardea Rutulorum quidam generis.* Silius lib. 2. ubi de Annibalis clypeo.

Eminet excelso consurgens colle Saguntus,
Quam circum immensi populi, condensaq; cingunt
Agmina certantum, pulsantq; trementibus hastis.
Extrema clypei stagnabat Iberus in orâ.

Hinc *Saguntina fames* pro magnâ & extremâ. Lucan. l.3.

Nec pavet hic populus pro libertate subire
Obsessum Pœno gessit quod Marte Saguntum.

Sabar, fil. Ashur. 1 Par. 4. Lat. *lucidus*, aut *candidus*.

Sabar, fil. Simeonis, fil. Iacob. Gen 46.

Sabaraim, nomen viri. 1 Par. 8. Lat. *nigri*, vel *turbidi*, aut *matutinantes*, vel *mane euntes*.

Sai, Thraciæ pop. oppositi inf. Samothraciæ. Eust.

Sài, Arab. op. in Æthiopiâ sub Ægypto. Plin.

Sais, urbs Ægypti juxta unum ex Nili ostiis, quod ab ipsa *Saiticum* dicitur. Pop. *Saitæ*, qui Minervam colunt. Propertius 2. 2.

Mercurioque Sais fertur Bœbeidos undis
Virgineum Brimo composuisse latus.

Ubi quæ de urbe *Sai*, & *Saitide* Minerva comminiscitur Beroaldus ἀπροσδιόνυσα sunt. Pro *Sais* enim *sacris* legendum, uti emendat Passeratius.

Saitni, Asiæ pop. de quibus Alex. ab Alex. l.3. c.2.

Saixa, pop. juxta Istrum. Steph.

Sala, flu. & urbs Maurit. Tingit. cis Atlantem minorem. Flu. *Buragrag*, urbs autem *Sella*, seu *Cela*. Est & *Sala* flu. ejusdem Maurit. apud Atlantem majorem. Ptol.

Sala, op. Pannoniæ sup. in Hungariâ. Ptol. *Zalawar* ex tab. recent. Item flu. Gall. Belg. per Lotharingiam fluens, *la Seille* vulgò. Est quoque *Sala* Turdulorum in Bæticâ urbs, & Hyrcaniæ op. Ptol. & urbs litoralis Thraciæ circa Hebrum flu. Herod. Item Germ. vicus non procul ab op. *Kunighofen*, à quo Franci dicti sunt *Salici*, qui circa hunc vicum & flu. ejusdem nominis habitarunt. Verum *leges Salicæ*, teste Munstero, non ab isto vico seu flu. sed à *Salâ* dictione Francâ, quæ Latinè *palatium* seu *aulam* sig. hoc nomen habent.

Salabastra, gentes circa Indum. Plin. 6. 20.

Salaboni, nomen loci. 2 Reg. 23.

Salabria, quæ & *Sarubràa*, civitas Cappadociæ. Ptol.

Salacia, Neptuni uxor. August. lib. 7. de C. D. *Jam utique habeat Salaciam uxorem Neptunus, quam inferiorem aquam maris esse dixerunt.* Festus. *Salaciam dicebant Deam aquæ, quam putabant salum ciere, hoc est mare movere, quo vocabulo Poetæ pro aquâ usi sunt.* Pacuvius. *Hinc sævitiam Salaciæ fugimus.* Glossarium: *Salacia*: Ἀμφιτρίτη, Νηρεὺς. Quanquam Servius ab *aquâ salsâ* Salaciam dictam velit.

Salacia, urbs Turdetanorum in Lusitaniâ. Ptol. *Alcazar d' Osal*, teste Morali cum Resendio.

Salacon, vir qui cum pauper erat, se divitem simulabat. Suidas. Hujus mem. Cic. 7. Epist. Ab hoc natum proverb. *Salacones*.

Saladinus, Turcarum rex bellicosissimus, A. D. 1180. cum Christianis per 30. amplius annos variâ fortunâ bellum gessit, sæpius tamen victus, quam victor, donec Baldvino Hierosolymorum rege mortuo multis partibus superior, Hierosolymam cepit, ejus regno finem imponens, & Ægyptum Syriamque imperio suo adjecit.

Sala, gens Colchidis, antiquis *Phthirophagi* dicti, teste Plinio lib. 6.

Salai, mater Azubah. 3 Reg. 22.

Salamantica, op. in orientali tractu Lusitaniæ, vulgò *Salamanca*.

Salambo, Hesychius: Σαλαμβώ, ἡ Ἀφροδίτη παρὰ Βαβυλωνίοις. Lampridius in Heliogabalo: *Salambonem etiam omni planctu & jactatione Syriaci cultûs exhibuit.* Non tamen Syra hæc appellatio, vel Babylonica, sed à Syromacedonibus imposita, cum Σαλαμβὼ & Σαλαμβὰ ejusdem sint originis, nempe à σάλος, uti docet Etymologus in his: Σαλαμβὰς, ἡ δαίμων, παρὰ τὸ ἀεὶ περιφέρεσθαι, καὶ ἐν σάλῳ εἶναι, καὶ ὅτι περιέρχεται θρηνοῦσα τὸν Ἄδωνιν.

Salamiel, fil. Suriadai, princeps tribûs Simeon, Num. 1. Lat. *pax*, *perfectio*, vel *retributio Dei*.

Salamii, Arab. pop. sic dicti, quòd fœdus cum Nabathæis pepigerint. Salama enim *pacem* sig. Stephanus. Nempe ab Hebræo שלום *Shalom* quod est *pax*.

Salaminus, unus ex Idæis Dactylis. Lil. Gyraldus lib. 6. Hist. Deorum.

Salamis, *Salamine*, Plinio & Polyæno, postea *Constantia*, teste Stephano, urbs Cypri in orâ Orientali, excisa, apud Hamacostum, sive, ut nunc vocant, Famagustam, ab eâ parum in Bor. recedens. Pop. *Salaminii*.

Salamis, vel *Salamia*, hodie *Coluri*, teste Sophiano, inf. sinus Saronici, inter Peloponnesum & Atticam, Æginæ proxima. Dionysius v. 511.

Πρόσθε δὲ Σουνιάδος κορυφῆς, ἐρύουσιν Ἀθήνας
Φαίνονται Σαλαμίς τε καὶ Αἴγινα πολίεθρον.

Olim *Cychria*, & *Sciras*, & *Pityussa* dicta, teste Strabone. Item *Ophis*, ut Eust. refert. *Draconis insulam* à Lycophrone appellari scribit ejus Commentator, quòd eam primò draco feræ occuparit. *Salaminam* eam Hyginus vocat, & dicit ab Apollonio *Atthida* nominari. Nobis (inquit Bochartus) insula *Salamin* est insula τοῦ ἰοβόλου. Arabicè n. סלם *salama* de serpente est *mordere*. Interpretatio nominis ex historia patet. Cychreus, vel Cenchreus, dum in eâ insulâ regnaret, ἀνεῖλεν ὄφιν ὑπερφυῆ τὸ μέγεθος λυμαινόμενον τοὺς ἐγχωρίους. Ita Diodorus lib 4. Et de eodem Apollodorus lib. 4. Κτείνας δὲ ὄφιν τὴν ἀδικοῦντα τὴν νῆσον, ἐν αὐτῇ ἐβασίλευε. Inde *Salamis* à Lycophrone appellatur νῆσος δρακοντίς. Ubi Scholiastes: Τὴν Σαλαμῖνα πρώην δρακόντων κατεῖχεν. Et paulo post: Κυχρεὺς δ' ὁ Ποσειδῶνος καὶ Σαλαμῖνος υἱὸς, ὄφιν ὄντα ... ἀνεῖλε τὸν δράκοντα, καὶ τῆς Σαλαμῖνος βασιλεὺς κατέσχεν. Et rursum: Ὄφις αὐτὴν ἐλυμαίνετο τὴν Σαλαμῖνα, καὶ ἀνεῖλεν αὐτὸν ... ὃν ὁ Κυχρεὺς ἀνεῖλεν, ὅθεν καὶ Ἀνδρέως ἐκλήθη. Nullo sensu; sed legendum ἄναξ Ὄφις, i. e. Serpens dictus est. Quod ipsum agnoscit Stephanus, quamvis alio transferat cum de Cychreo scribit in Κυχρεῖος πάγος: Ὄφις ἐπεκλήθη διὰ τὸ τραχύτατα τὸν τρόπον. Eustathius itidem, nisi quod Cychrei cognomen *Ophis* ibi ridiculè refertur ad τραχύτατα τινα; sed scribendum τρόπον. Eodem pertinet quod legitur in Pausaniæ Atticis, Atheniensibus in Medos navali pugnâ circa Salaminem decertaturis, δράκοντα ἐν ταῖς ναυσὶ φανῆναι. & Apollinem de eâ re consultum respondisse Κυχρέα εἶναι τὸν Ἥρωα. Quin juxta Steph. & Eust. Salaminis vastator serpens non alius fuit, quam ipse Cychreus, quem ab Eurylocho inde pulsum, Cereris æditum volunt Eleusine egisse. Et in Hesiodo apud Strabonem serpens à Cychreo educatus in insulanorum perniciem ὑπὸ Εὐρύλου (lege Εὐρυλόχου) ab Eurylocho pellitur. Denique in Etymologo Asopus è Bœotiâ Salaminem profectus regem Ὄφιν interfecit, & pro eo regnavit. Hic classis Persarum sub Xerxe rege à Græcis dissipata, teste Mela. In eâ Telamon Ajacis ac Teucri pater regnasse fertur. Ajax ipse apud Homerum.

——— Οὐδὲ γὰρ ἐγὼ
Ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.

Horatius. ——— *Teucer Salamina patremq;*
Cum fugeret. ———

Hinc *Salaminius* & *Salaminiacus*. Horatius:

Urgent impavidi te Salaminii,
Teucerq;, & Sthenelus sciens
Pugnæ. ———

Luc. l. 5. *Ut Salaminiacum meminit mare.* ———

Salampsii, Maurit. Cæsar. pop. Ptol.

Salampso, Herodis filia. Josephus.

Salanga, mons altissimus mari imminens inter Britanniam & Hiberniam.

Salangus, gens Italiæ, Alia Indiæ. Steph.

Salaniaca, Lusitaniæ op. Anton.

Salapai, Thraciæ pop. Appianus.

Salapeni, Arabiæ Fel. gens. Ptol.

Salapia, *Salapia* Ptol. *Salpia* Dionys. Halicarn. urbs Apuliæ Dauniæ ad lacum, media fere inter Sipontum ad occid. & Barolum ad ort. ubi Annibal post Cannensem victoriam amori meretricio operam dedit. Hinc *Salapina palus*, super quo Salapia urbs. Lucan. lib. 5.

Quam recipit Salapina palus, & subdita Sipus
Montibus. ———

Salapusius, à *sale* & *pusius* compositum nomen. Quo nomine dictus est Calvus, Catulli familiaris, tanquam puer ob staturam puerilem, plenus salis & oratoriæ mordacitatis.

Salaria, via & porta Urbis Romæ in Sabinos ducens. Mart. 4. 64. *Illic Flaminia Salariaque.*
Sic dicta, teste Festo, quod per eam Sabini *salem* ab urbe acceptum deferrent.

Salaria, urbs Hisp. Tarraconens. gemina. Una Colonia Julia Salariensis in vet. inscript. urbs olim episc. in finibus Bastetanorum, *Cazorla*, teste Morali. Altera in finibus Oretanorum, op. seu pag. hodie apud Visum op. inter Almagrum & Ubedam.

Salars, ins. Libyæ. Gentile *Salarsius*. Steph.

Salas, Germ. flu. Strabo, inter quod & Rhenum Drusus occubuit. *Saal* hodiè vocatur, è Sudeto monte nascens, & in Albim ad Calbam op. Saxoniæ influens.

Salasi, *Salassi* Ptol. *Salassi* Strab. pop. Gall. Subalpinæ in Pedemontano principatu, per quos Duria flu. decurrit. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 1. cap. 13. quod est de Salassis.

Salathi, princeps militum. 1 Par. 12. Lat. *umbra*, sive *tinnitus*, aut *assans*, vel *torrefaciens*, aut Syriacè *orans*.

Salathiel, pater Zorobabel. Agg. 1. Filius Jechoniæ. 1 Par. 3. Lat. *postulatus*, sive *commendatus Dei*.

Salda, colon. & urbs Maurit. Cæsariens. Ptol. Hodie *Alger* Castaldo. *Tadelis* vero Mercatori; cujus sententia videtur probabilior.

Salduba, op. Hisp. Bæticæ apud oram, inter Malacam urbem, & Barbesulam op. *Faengirola* ex tab. recent.

Sale, urbs Hyrcaniæ. Ptol.

Sale, fil. Arphaxad Gen. 10. Luc. 3. dicitur filius Cainan, filii Arphaxad. Lat. *missio*, vel *mittens*.

Salebim, nomen loci. 3 Reg. 4. Lat. *respiciens corda*, sive *pugillos*, aut *vulpes*, aut *semita in mare*.

Salecha, civitas in Basan. Jos. 12. Lat. *canistrum tuum*, aut *elevatio*, vel *concalcatio tua*.

Salecis, & *Salex* flu. Maurit. Tingit. ultra Abylen Herculis columnam 90. stad. distans. Philostr.

Saled, fil. Nadab. 1 Par. 2. Lat. *afflictio*, aut Syriacè *calefactio*, vel *adustio*.

Saleius Bassus. Vide *Bassus*.

Salem. Vide *Jerusalem*.

Salemoth, nomen viri. 1 Par. 24. Lat. *pacificatio*, *perfectio*, aut *retributio*.

Salena, op. Albionis mediter. in Angliâ. Ptol. *Salndy* Camdeno in agro Bedfordiensi non procul ab ipsa Bedfordiâ.

Saleni, pop. & op. Hisp. Tarrac. in finibus Vardulorum & Cantabrorum, ad Nesuam flu. ab Iturissâ 7. leuc. in Occid. Mela.

Salentini, pop. Italiæ, quorum reg. (in mare ad ort. contra Epirum instar peninsulæ porrecta) Messapia, & Japygia, cum Calabriâ in orâ Boreali, *Terra d' Otranto* vulgo, Apuliæ Peucetiæ ad occ. contermina, in quâ 3. metropoles, *Brundusium*, *Tarentum* & *Hydruntum*. *Salentinum* promunt. idem est cum Japygio. Virg. Æn. 9.

Et Salentinos obsedit milite campos.

Vide Cluver. Ital. Ant. 4. 13.

Salentinus lacus, apud Salentinos, qui ad margines usque plenus, neque exhaustis minuitur, neque superfusis aquis augetur.

Saleph, fil. Jectan. Gen. 10. Lat. *evaginans*, *evellens*, vel *discalceans*.

Salera, Africæ propriæ op. à Scipione occupatum. Livius.

Salernum, Picentinorum op. in Italiâ. Ejus mem. Lucan. lib. 2.

Vestinus impulsus aquis, radensque Salerni
Culta Siler: ———

Silius lib. 8.

Ille & pugnacis laudavit tela Salerni.

Horatius lib. 1. ep. 15.

Quæ sit hyems Veliæ, quod cælum, Vala, Salerni.

Titulo principis & Academiâ gaudet, præcipuè vero studio medicinæ insignis est. Cujus Doctores librum conscripserunt, cui titulus *Schola Salerni*, vel *Salernitana*, ac Anglorum regi dicarunt, non Henrico Octavo, ut quidam putant; Sic enim commentarius Arnoldi Villanovani (qui floruit A. D. 1313.) antiquior esset libro ipso. Videtur itaque inscriptus fuisse Richardo secundo, sive Edvardo primo, qui cum Terram sanctam versus peregrinarentur, forte ad locum hunc pervenerunt, & professores ejus honorario aliquo emolumento adornarunt.

Salesii, pars Pæonum. Steph. Forte qui hodie *Silesii*, vel *Slesii* vulgò.

Saletes, una ex Jovis filiabus, quam Nilo ortam Minervam Ægyptii fabulantur. Alex. ab Alex. 6. 4.

Saletio, op. Germ sup. apud Rhenum flu. in Alsatiâ inter Argentoratum ad merid. & Spiram ad Bor. *Seltz* Rhenano.

Salganeus, Persarum dux à Metabate non procul ab Euripo interfectus. Strab. lib. 9.

Salganeus, *Salganea* pl. num. Strab. & Liv. op. Bœotiæ ad Euripum, inter ostium Ismeni flu. & Anthedonem op. *Saganeus* Ptolemæo. Inde *Salganius* vel *Salganites*, vel *Salganeus* Apollo. Steph. *Salganico* Moletio.

Salgas, flu. & urbs *Salga* in Mauritaniâ. Steph.

Sali, Sarm. Europ. pop. Ptol.

Salia, flu. & op. Hisp. Tarrac. in orâ Asturum, patria Prudentii poetæ. Sic enim ille præfar. Hymn. Cathemer.

Oblitum veteris me Saliæ consulis arguens,
Sub quo prima dies mihi.

Pop. *Salini*. *Salia* item flu. Lotharingiæ, vulgo *Selle*.

Salica, insula quæ & Taprobane. Steph.

Salica, Oretanorum in Hisp. urbs. Ptol.

Salici, pop. in Cordubensi conventu. Plin.

Salii, sacerdotes Martis, numero 12. à Numâ Pomp. primùm instituti; tunicis pictis, æneoque pectoris tegmine exornati; sic dicti quòd *salientes* ancilia per urbem circumferrent. Plut. in Numa: Ὄνομα Σαλίων ἐκ τοῦ ὀρχέεσθαι. Ovid. Fast. lib. 3.

Jam dederat Saliis (à saltu nomina ducta.)

Virgil. Æneid. 8.

Hic exultantes Salios, nudosque Lupercos.

Saliorum 2. erant genera, antiquissimi *Palatini* dicti, atque à Rege Numâ instituti, Παλατῖνοι Dionysio. His alios *Collinos*, sive *Agonales* nuncupatos Tullus Hostilius adjunxit. Dionysius. Aliter tamen Servius eos distinguit: *Duo*, inquit, *sunt genera Saliorum*, *ut in Saliaribus carminibus invenitur*, *Collini & Quirinales à Numâ constituti*, *ab Hostilio vero Pavorii & Pallorii*. Horum meminit Livius lib. 1. *Numa Salios duodecim Marti legit*, *cælestiaque arma (quæ ancilia appellantur) ferre ac per urbem ire canentes carmina cum tripudiis solennique saltatu jussit.* Hinc *Saliaris*, ut *Saliare carmen*, quod cantabatur à Saliis: & *Saliares epulæ*, quæ exhibebantur his sacerdotibus. Festus: *His* (Saliis) *per omnes sacrorum dies*, *ubicunque manent*, *quia amplissima ponuntur cæna*, *si quæ aliæ magnæ sunt Saliares appellantur*. Horat. lib. 1. Od. 37.

——— *Nunc Saliaribus*
Ornare pulvinar Deorum
Tempus erat dapibus, sodales.

Id est, opimis dapibus. Vide sis illic Interpretes, & Torrentium ad Suetonii Claudium, cap. 33. Vocantur etiam *Salisubsuli* à Catullo epigr. 17. Virgilius vero etiam Evandri temporibus eos fuisse dicit, lib. 8. nisi hæc poeticâ licentiâ dixerit, ad sua tempora respiciens. Sic enim ille:

Tunc

Tunc Salii ad cantus, incensa altaria circum
Populeis adsunt evincti tempora ramis.

Ubi videndus de la Cerda.

Salii, Germ. pop. qui & Franci dicuntur, quorum reg. *Franconia*, Sidonius Apollin.

———*Salius pede, falce Gelonus.*

Am. Marcell. lib. 17. de Constantio scribens: *Quibus paratis, petit primos omnium Francos, eos videlicet, quos consuetudo Salios appellavit.* Althamerus à *Salâ* flu. dictos putat. Hi Gallis expulsis, eorum sedes occuparunt, Franciamque de suo nomine appellarunt. Item *Salii*, vulgò *Oldenzeel* pop. & op. Germ. in Transisalanâ reg. inter Daventriam & Coverdiam.

Salim, nomen loci. 1 Reg. 9. Fil. Roboam. 2 Par. 11.

Salinæ, seu *Salenæ*, Ptol. op. Albionis in Angliâ, apud Verulamium, vulgo *S. Albans*. Camdeno vero *Salndy*. Item urbs Suetriorum apud Alpes maritimas in Gall. Subalpinâ, *Salutia* posterioribus & *Salazzo* vulgo, teste Varrerio. Item op. Daciæ excisum in Transylvaniâ, circa Tibisci fontes, olim urbs clara, nunc pagus, *Sigeth*, teste Lazio. *Salinæ* quoque Rutilio locus erat Hetruriæ ad Cecinnam flu. ubi sal conficiebatur; & *Salinæ* urbs Burgundiæ in Sequanis amplissima, vulgo *Salins*. *Salinæ* denique Saxonicæ dicitur Halla urbs Saxoniæ.

Salinum, Ptol. Pannon. infer. op. ad Danub. *Adem* Lazio.

Saliocanus, vide *Staliocanus*.

Salisa, regio. 1 Reg. 9. Lat. *trina*, *ternaria*, sive *principalis*, vel *principissa*, aut *ducissa*.

Salisi, pop. Alpini, Boiis, Helvetiisque finitimi, quos Cato Tauricæ gentis esse arbitratur.

Salius, nomen Arcadis, qui ab Æneâ in Italiam transvectus, juvenes Italos saltationem docuit.

Salisso, op. inter Treviros & Argentoratum. Anton.

Salianca, Autrigonum urbs in Hisp. Tarracon. Ptol.

Sallem, fil. Nephthali. Gen. 46. qui & *Sallum*. 1 Par. 7.

Sallustius, insignis orator & historicus Romanus, qui mutuas gessit inimicitias cum Cicerone. De quo nos alibi. Interim videndus Vossius de Historicis Latinis l. 1. 15.

Sallustius Crispus, prioris nepos, *Augusto Cæsari amicus*, ut eum Plinius vocat, lib. 34. cap. 2. Ad eum est Horatii Ode 2 lib. 2. Ubi, sis, vide Marcilium.

Sallustius Philosophus, scripsit librum de Diis & Mundo, quem primus è tenebris eruit, Græceque ac Latinè edidit doctissimus Leo Allatius, A. D. 1638.

Salluatum, Dalmatiæ urbs. Anton.

Sallyes, *Salyi* & *Salyes*, Plinio, *Salvii* Livio, *Saluvii* Marcellino, pop. Gall. Narbon. quorum metropolis Aquæ Sextiæ. Strabo.

Salma, Arabiæ Desertæ & Felicis trio opido. Ptol.

Salmacis, op. olim & fons Cariæ apud Halicarnassum urb. qui bibentes molles & obscœnos & effœminatos facit. Ovid. Met. 15.

Cui non audita est obscœnæ Salmacis unda?

Cujus rei rationem poetæ ad hujusmodi fabulam referunt. Salmacidem Nympham sc. fuisse fonti huic præsidentem, quæ Hermaphroditi, Mercurii & Veneris filii, pueri formosissimi, amore capta, cum nullis eum blanditiis ad concubitum posset adducere, simulato discessu sese post vepres occultavit: cumque vidisset illum, qui solum se esse existimabat, positis vestibus, fontem ingressum esse, subito accurrens, abjectis indumentis arctissimè eum complexa est. Verum cum ne sic quidem obstinatum juvenis animum posset inflectere, à superis dicitur petiisse, ut ex duobus corporibus in unum redigerentur. Quibus precibus vix finitis, ambo unum in corpus coaluerunt, ita tamen ut sexus uterque remaneret integer. Quam corporis sui mutationem cernens Hermaphroditus parentes suos dicitur invocasse, & ab iis summi muneris loco petiisse, ut ex fonti natura maneret, ut qui vir cum ingrederetur, ἀνδρόγυνος, h.e. utramque sexum habens, inde exiret. Ovid. Met. 4.

Unde sit infamis, quare male fortibus undis
Salmacis enervet, tactosque remolliat artus,
Discite.———

Hinc spolia sine labore parta *Salmacia* dicuntur.

Salman, rex quidam de quo Osee 10. Lat. *profectus*, *pacificas*, aut *retribuens*.

Salmana, rex Madian. Jud. 8. Lat. *umbra prohibita*, aut *umbra*, vel *imago commotionis*, vel *tinnitus commotionis*, vel *submersio prohibitionis*, aut *commotionis*.

Salmanassar, rex Assyriorum. 4 Reg. 17. Lat. *pax*, *perfectio*, aut *retributio ligata*, vel *pax*, *perfectio*, sive *retributio nunc ablata*, vel, *nunc recedens*.

Salmantica, *Salmatis* Polyæno, nunc *Salamanca* urbs & Academia Hisp. Tarracon. in finibus Vettonum. *Elmantica* Polybio, & *Helmantica* Liv. Sed hæc in Vaccæis.

Salmeas, gens solitaria. Steph.

Salmias, nomen viri. 1 Esdr. 10. Lat. *pax*, *perfectio*, aut *retributio Domini*

Salmon, fil. Nahasson. Ruth. 4. qui & *Salma*, 1 Par. 2. Lat. *pacificus*, *perfectus*, aut *retribuens*.

Salmona, civitas Cretæ maritima. Act. 27. Græcè Σαλμώνη.

Salmonium, promunt. Cretæ. Dionysius.

Ἐν δ' ἤτοι Σιτελῶς Κρήτης ἀνατείνεται οἶδμα
Μακρὸν ἐπ' ἀντολίην Σαλμωνίδος ἄχρι καρήνου.
Ἡν Κρήτης καί φασιν ἑῴας ἔμμεναι ἄκρην.

Salmona, flu. Gall. Belg. parvus in Mosellam influens. *Salm* hodie Scaligero. Ausonius in Mosell.

Nec fastiditos Salmonæ usurpo fluores.

Salmona, locus in quo castrametati sunt Israelitæ profecti de monte Hor. Num. 33. Lat. *umbra mutans*, vel *numerus*, sive *tinnitus numeri*, vel *mæroris*, aut *imago nostra*.

Salmone, urbs Pisatidis, & fons ejusdem nominis à *Salmoneo* rege. Steph.

Salmone, op. & fons Peloponnesi, unde Enipeus flu. oritur, in Alpheum ab Olympiâ 40. stad. influens, quæ *Salmonis* dicitur Ovidio lib. 3. Amor. Eclog. 6.

Siccas at amplecti Salmonida possit Enipeus.

Salmoneus, Æoli fil. non regis ventorum, inquit Servius, sed cujusdam apud Elidem, ubi regnavit, qui cum regiâ majestate contentus non esset, conatus est se Deum suis ostendere, & fabricato æneo ponte sublimi, adeo ut Elidis partem desuper tegeret, super eo agitabat currus ad imitanda tonitrua, & in quem jaculatus esset facem, eum jubebat occidi. Ob quam superbiam Jupiter iratus, eum vero fulmine ad inferos detrusit. Virgil. Æn. 6.

Vidi crudeles dantem Salmonea pœnas,
Dum flammas Jovis & sonitus imitatur Olympi;
Quatuor hic invectus equis & lampada quassans,
Per Graiûm populos, mediæque per Elidis urbem
Ibat ovans, Divumque sibi poscebat honorem;
Demens qui nimbos, & non imitabile fulmen,
Ære & cornipedum cursu simularat equorum.

Hunc Didymus in Homerum ἀσεβῆ vocat. Hesiodus ἄδικον & ὑπέρθυμον, Galenus παράπληγα, h. e. vecordem. Sed Insaniam ejus quis non attigit? Suidas de illo: *Machinâ quâdam fulgurabat, tonabat, populi animos conturbabat.* Val. Flaccus lib. 1.

Salmoneus quondam Ille furens, cùm fingeret alti
Quadrifidâ trabe tela Jovis.

Ipse de se Antholog. lib. 2.

———Βροντᾷς ἐς Διὸς ἀντεμάχουν.

Didymus illum facit ἀντιβροντῶντα τῷ Διὶ καὶ λαμπάδας ἀφιέντα. Siccis coriis hoc fieri docet Nazianzenus Orat. 2. contra Julianum: Σαλμωνεύς ὥς τις ἐκ βύρσης βροντῶν. Aliter Homerus de illo sentit, nam vocat ἀμύμονα, inculpatum; atque Eust. Salmoneum expressisse fulmina, non ut esset in Jovem impius, sed, ut artifex egregius, quemadmodum Archimedes finxit urentia fulgura ex speculis, & alius quidam terræ motus est imitatus.

Salmyca, urbs juxta Herculis columnas. Steph.

Salmydessus, sinus Ponti. Steph. Strabo lib. 7. ait Salmydessum esse litus: alii flu. esse volunt, ut Sophoclis & Lycophronis interpretes, Plinius vero opidum. Straboni assentitur Xenophon Ἀναβάσ. lib. 8. de Salmydesso: Τέναγος γάρ ἐστιν ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης. At Æschylus in Prometheo in dextro Ponti latere Salmydessum constituit. Sic enim illa.

Ἵνα

——————— ἵνα
Τρηχεῖα πέτρη Σαλμυδησσία γνάθος
Ἐχθρόξενος ναύταισι, μητρυιὰ νεῶν.

Scribitur & *Halmydessus*. *Stagnara* hodie ex tab. recent.

Salo, *onis*, flu. Hisp. Tarrac. per Celtiberos in regno Arragonio apud Bilbilim urb. fluens, ac in Iberum influens. Hodie *Xalon*. Martial. 10. 20.

Salo, Strab. *Salonæ* Cæsari ac Ptol. *Salona* Plinio & Melæ, urbs Dalmatiæ in colle apud oram litoralem excisa. *Salona* adhuc Sophiano, *Spalatro* aliis. Lucan. l. 4.

Quà maris Adriaci longas ferit unda Salonas

Colonia Martia Julia Salona vocatur in antiquâ inscriptione. Populi *Salonenses*.

Salo, fil. Mosullam. 1 Par. 9. Lat. *canistrum*, *exaltatio*, sive *conculcatio*, aut *æquiparans*.

Salobriasa, pop. circa Indiam. Plin. 6. 20.

Salodurum, & *Salodurum* in vet. inscript. urbs Helvetiorum unus ex 13. conventibus juridicis, inter Basileam & Friburgum. *Salothurn* Rhenano.

Salome, mulier, Marc. 15. Item filia Antipatri, Herodis filii.

Salom, pater Ahihud principis filiorum Aser. Num. 34. i. e. *pacificus*, *præfectus*, aut *retribuens*.

Salomith, filia Zorobabel. 1 Par. 3. Filius Roboam. 2 Par. 11.

Salomon, vel *Solomon*, i. e. *pacificus*, fil. Davidis, rex Judææ, omnes suæ ætatis homines doctrinâ & sapientiâ antecellens. Is Hierosolymis templum ornatissimum extruxit, quod de ejus nomine vocatum est. Tandem vero ad idololatriam ab uxoribus & concubinis fascinatus defecit; quâ de causâ ejus regnum paulo post est laceratum, ut ex historiâ sacrâ liquido constat. Joseph. Antiqu. 8. 3. Πάντας ὑπερβαλὼν εὐδαιμονίᾳ τε καὶ πλούτῳ, καὶ φρονήσει τοὺς βασιλεύσαντας, εἰ μὴ ἕως τοῦ γήρως ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀπατηθεὶς παρηνόμησε. *Omnium, quicunque fuerant regum ditissimum* vocat Sulpicius Severus. Cæterum de immensis ejus divitiis, vide Pinedam de *Solomone* lib. 4. cap 19. Villalpand. Tom. 2. lib. 5. cap. 44. usque ad cap. 55. ubi docet Solomonis opes majores fuisse quam Impp. Assyriorum, Babyloniorum, Medorum, Græcorum, Romanorum, cæterorumque omnium. Vide quoque Suidam in Σολομῶν. Non omittendus hic Solomonis character qui occurrit apud Siracidem, Ecclesiastici cap. 47. Σολομῶν ἐβασίλευσεν ἐν ἡμέραις εἰρήνης, καὶ ἐδοξάσθη, ᾧ ὁ Θεὸς κατέπαυσε κυκλόθεν αὐτοῦ, ἵνα στήσῃ οἶκον ἐν ὀνόματι αὐτοῦ, καὶ ἑτοιμάσῃ ἁγίασμα εἰς τὸν αἰῶνα. ὡς ἐσοφίσθης ἐν νεότητί σου, καὶ ἐνεπλήσθης ὡς ποταμὸς συνέσεως. γῆν ἐπεκάλυψεν ἡ ψυχή σου, καὶ ἐνέπλησας ἐν παραβολαῖς αἰνιγμάτων. Εἰς νήσους πόρρω ἀφίκετο τὸ ὄνομά σου, καὶ ἠγαπήθης ἐν τῇ εἰρήνῃ σου. Ἐν ᾠδαῖς καὶ παροιμίαις, καὶ παραβολαῖς καὶ ἑρμηνείαις ἀπεθαύμασάν σε χῶραι· ἐν ὀνόματι Κυρίου τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐπικεκλημένου Θεοῦ Ἰσραήλ· συνήγαγες ὡς κασσίτερον τὸ χρυσίον, καὶ ὡς μόλυβδον ἐπλήθυνας τὸ ἀργύριον· παρέκλινας τὰ σπλάγχνα σου γυναιξὶ, καὶ ἐνεξουσιάσθης ἐν τῷ σώματί σου, &c.

Salon, regio Bithyniæ pascendis bubus idonea, unde & *Salonensis caseus*. Strabo lib. 12. Stephano est urbs Bithyniæ. Gentile *Salonites*, vel *Saloneus*.

Salona, op. Gall. Narbon. in Provincia inter Avenionem, & Massiliam, vulgò *Salon*, apud Druentiam flu.

Salonæ, vide *Salo*.

Saloniana, Dalmatiæ urbs mediterranea. Ptol. *Czernicz* Moletio.

Saloninus, Asinii Pollionis Germanici exercitûs ductoris fil. qui cum post captas Salonas, primo lauream, post etiam consulatum adeptus fuisset, eodem anno suscepit filium, quem à Salonâ captâ Saloninum vocavit, quem constat natum statim risisse, quod parentibus omen infelicitatis fuit, vixit enim perparum. Servius.

Salopia, vulgò *Shrewsbury*, urbs Albionis ad Sabrinam flu. in Angliæ & Walliæ confin. inter Cestriam & Herefordiam.

Salphaad, fil. Hepher. 1 Par. 7. Lat. *umbra*, sive *tinnitus formidinis*, vel *afflictionis*, aut *submersionis formido*.

Salpina, & *Salpia*. Vide *Salapia*.

Salsubium, op. Gall. Tog. in Romandiolâ. *Castro Caro* Blondo.

Salsulæ, op. seu potius arx Gall. Narbon. in orâ contra Leucatem arcem Gallorum proximam, sub Hispanis. Melæ quoque est fons ejusdem reg. *Fonte de Salsas*.

Salsum, flu. Hisp. Bæt. Hirtius. *Guadajoz* Clusio. *Salobral* autem Vigenereo.

Saltiæ, pop. juxta Pont. Euxinum, qui & *Phthirophagi*.

Saltiga, op. Hisp. Tarrac. in Bastetanis Bigerræ urbi finitimum. Ptol. *Suerniglia* Moletio.

Saltuares, insulæ parvæ in Nymphæo flu. Latii sunt, quæ ad ictus saltantium moventur. Plin. 2. 95.

Saltus, *Conte de Sault*, comitatus Gall. Narbon. in Delphinatus & Provinciæ confin. Avenionensi comitatui finitimus.

Saltus Castulonensis, mons Hisp. Tarrac. in Bæticæ confin. *Puerto Muladar* Floriano.

Saltus Galliani, pagus Æmiliæ apud Meldulam, hodie *Galeata*.

Saltzburgum, Latinis *Juvania* à *juvando* dicta. Nam Germanos Jul. Cæsar aggressus, in faucibus montium arcem munitissimam extrui curavit, ut milites in eâ refugium, & satellites juvamen haberent. Inde castrum *Juvanense*, Germanicè *Helffenberch* appellatum est.

Salu, pater Zamri illius qui cum Madianitide occisus est Num. 25.

Salur, Indiæ intra Gangem emporium. Ptol.

Salutaria, Syriæ, aut Euphratensis urbs. Lib. Notit.

Salva, Pannon. infer. urbs. Ptol. *Scalmar* Lazio, duobus à Budâ milliaribus, Austriam versus.

Salue, Libyæ inter. op. Ptol.

Salvia, mater Apuleii. Item op. Triacensium in 5. Italiæ regione. Ptol. *Alia* Leandro.

Salvius Fusius, inter eximii roboris viros recensetur à Plinio lib. 7. cap. 20.

Salvius Julianus, J.C. nobilissimus temporibus Commodi Cæsaris.

Salus, Dea credita, unde *Salutaris porta* Romæ appellata, ab hujus Deæ æde, quæ proxima fuit.

Salusa, fil. Suph. 1 Par. 7. Lat. *trinus*, *principalis*, vel *dux*.

Salutaris, vocatur pars Macedoniæ, Phrygiæ, Palæstinæ, Syriæ, & Galatiæ. Lib. Notit.

Salyes, pop. Occidentales, qui contra Romanos bellum gesserunt. Steph.

Sama, civitas in tribu Juda. Jos. 15. Nomen viri 1 Par. 8. Lat. *audiens*, vel *obediens*.

Sama, fil. Jechoniæ. 1 Par. 3.

Samaa, frater David. 2Reg. 22. Fil. Merari. 1 Par. 6. Lat. *audiens*, vel *obediens*.

Samaa, fil. Macelloth. 1 Par. 8. Lat. *nominatus*, vel *appositus*, aut *perditio*, vel *desolatio*.

Samad, filius Elphaal. 1 Par. 8.

Samaia, pater Semri. 1 Par. 4. Fil. Joel. 1 Par. 5. Vir Gabaonites. 1 Par. 12.

Samamycii, pop. juxta Syrtim magnam. Ptol.

Samaoth, nomen viri. 1 Par. 27

Samara, promont. in Oceano Orientali, ubi definit Caucasus.

Samarabria, gentes circa Indum. Plin. 6. 20.

Samardacus, homo ridiculus. Chrysostomus ad Ephes. Hom. 18. Οὐχ ὁρᾷς τοὺς λογογράφους γελωτοποιοὺς, σαμαρδάκους; ἔτι εἰσὶν ἐν τῇ πόλει. Vide Martinium.

Samareus, fil. Chanaan. Gen. 10. Vide Bochartum Phaleg. pag. 347.

Samaria, reg. Palæstinæ inter Judæam ad merid. & Galilæam ad Sept. cum urbe ejusdem nominis. Steph. Σαμάρεια, πόλις Ἰουδαίας, ἡ μετονομασθεῖσα Νεάπολις· τὰ Ἐπαφρόδιτος μὲν τὸ ἐθνικὸν αὐτῆς Σαμαρεὺς εἶναι, ὁ δὲ Ἀντίοχος Σαμαρείτας. Josephus ab Amri Israelis rege conditam scribit, qui *Simeron*, vel *Schemeronem* montem à quodam *Semer* emit: civitatemque, quam in montis vertice extruxerat, à vendentis nomine *Simeron*, sive (ut transtulit noster interpres 1 Reg. 16.) *Samariam* appellavit. Hâc deinde reges Israelitarum pro regiâ usi sunt. Alias *Ecthenias* dicta est, teste Eusebio. Mox post Hyrcani Judæorum Pontificis expugnationem ab Herode rege iterum ædificata, & in honorem Cæs. Augusti Σεβαστὴ dicta fuit.

Samaria, nomen viri. 1 Par. 12.

Samarobrivi, pop. Gall. Belg. quorum præcipua urbs est *Samarobrivum*, vulgò *S. Quintin. Amiens* Divæo, *Cambray* Leodio.

Sambicus, latro insignis qui templum Dianæ expilavit in Elide.

Sambos, urbs Arabum: Cives *Sambi*, vel *Sambitæ*. Steph.

Sambratace, inf. Arabiæ Fel. in orâ ad ortum maris Erythræi.

Sambrateai, pop. circa Judæam. Plin. 6. 20.

Sambri, Æthiopiæ sub Ægypto op. Plinius.

Sanbata, Assyriæ gens. Ptol.

Sambroca, Hisp. Tarracon. flu. Ptol. *Sambaca* Floriano.

Sambus, Indiæ flu. in Gangem influens. Arrianus. Item Arabiæ op. Steph.

Same, vide *Samos*.

Sameni, pop. Nomadum, Steph.

Samgar, fil. Anath, Judex in Israel. Jud. 3.

Samicum, urbs Triphyliæ. Steph.

Samir, civitas in tribu Judâ in montanis Ephraim. Jos. 15. Nomen viri. 1 Par. 24.

Samnites, Italiæ pop. quorum regio *Samnium*, & *Samnis*, inter Latium, Campaniam, Caracenos, Pelignos, Vestinos, & Sabinos continetur. Originem hujus gentis ostendit Cluverius Ital. Ant. lib. 3. cap. 8. ubi de Ausonum gente disserit, qui postea dicti fuere *Opici*, & *Osci*, ac tandem *Sabini* & *Sabelli*: quorum deinde pars maxima *Samnites* vocati. Strabo lib. 5. Ἔστι δὲ παλαιότατον γένος οἱ Σαβῖνοι, καὶ αὐτόχθονες· τούτων δ' ἄποικοι Σαυνῖται. Varro de L. L. lib. 6. *Hoc enim à Sabinis orti Samnites tenuerunt*. Gens bellicosa fuit & summè potens, teste Livio, lib. 10. tempore, cujus opes & vires creverunt in tantum, ut 80. M. peditum & 8. millia equitum armarent ad bellum. Sæpè gravissimis bellis fatigarunt Romanos, nonnunquam vicerunt, ut memorabilis illa ad Caudinas Furcas parta victoria testatur, quam Livius lib. 9. commemorat, addens 50. annis eos planè subactos à Fabiis atque Papyriis. Sylla eorum 4. millia, vel (ut alii) 6. millia in Circo maximo, vel (ut nonnulli) in Campo Martio ad Ovilia, militibus ad cædem immissis, tradidit jugulanda per 3. dies continuas, clamitans, Romanum populum nunquam habiturum pacem, quamdiu Samniticum superesset nomen. Equitibus sors belli pepercisset; sed eos proscriptione est insectatus. Scribit & Strabo pleraſque eorum urbes tempore Syllæ funditus eversas, inque vicos redactas. Apud Livium quoque Papyrii Cursoris, de iisdem reportatam victoriam, easque urbium ruinas legas, ut suâ ætate, inquit Florus, *Samnium in ipso Samnio requirerent*. De Samnitibus Horatius lib. 2. ep. 2.

Cadimur, & totidem plagis consumimus hostem,
Lento Samnites ad lumina prima duello.

Lucanus lib. 2. ——— *Romanaq; Samnis*
Ultra Caudinas speravit vulnera Furcas.

Samnites ab hastis quas ferebant dicti sunt apud Festum, hastæ enim à Græcis σαυνία dicuntur. Sane Græci quoque eos Σαυνίτας vocant. Dionys. v. 357.

Σαυνῖται δ' ἐπὶ τοῖσι μέσον χθόνα ναιετάουσι,
Καὶ Μαρσῶν θοὰ φῦλα.

Samnium, urbs Britanniæ. Steph. Strabo lib. 4. Ἐν δὲ τῷ Ὠκεανῷ φασὶν εἶναι νῆσον μικράν, οὐ πάνυ πελαγίαν, προκειμένην τῆς ἐκβολῆς τοῦ Λίγηρος ποταμοῦ. οἰκεῖν δὲ ταύτην, τὰς τῶν Σαμνιτῶν γυναῖκας, Διονύσῳ κατεχομένας, καὶ ἱλασκομένας τὸν θεὸν τοῦτον τελεταῖς τε καὶ ἄλλαις ἱεροποιίαις ἐξιλασκομένας, &c. Ubi Casaubonus, à Dionysius Periegetes unus est, ut puto, è veteribus, qui hujus rei meminerit. Sic n. ille:

Ἀγχι δὲ νησάων ἕτερος πόρος, ἔνθα γυναῖκες
Ἀνδρῶν ἀντιπέρηθεν ἀγαυῶν Ἀμνιτάων
Ὀρνύμεναι τελέουσι κατὰ νόμον ἱερὰ Βάκχῳ.

Ad quem locum Eust. Strabonis verba profert, & legit Ἀμνιτῶν, deficiente litera σ. ut in *Halmydessus* pro *Salmydessus*, &c. Stephano urbs est Britanniæ decepto, opinor, propter locorum vicinitatem.

Samogitia, Polonici regni regio ad mare Balticum. De quo vide Cromerum, & Munsterum.

Samorna, & *Samornes*, Ephesus olim dicta. Steph.

Samos, inf. maris Icarii, Joniæ adjacens contra Ephesum urb. *Parthenia* olim à *Parthenio* flu. teste Strabone, cui & *Anthemusa*, *Melamphylos Dryusa* Aristoteli. *Cyparissia*, *Parthenoarusa*, & *Stephane* Plinio. *Imbrisos* Stephano, *Imbrasia* Hygino. Hic primùm vasa fictilia fabricata, teste Gellio, lib. 7. unde Ausonius:

Atq; abacum Samio sæpe onerasse luto.

Horat. lib. 1. ep. 11.

Roma laudetur Samos, & Chios, & Rhodos absens.

Populi *Samii*. Ovidius Met. 15. de Pythagorâ:

Vir fuit hic ortu Samius.

Plinio ibi urbs ejusdem nominis. Samios Plut. in vitâ Periclis valdè *literatos* esse tradit ex Aristophane. Sed Suidas ex Aristot. Samios *literatos* vocat, h. e. stigmate notatos; quòd deficientibus civibus coacti fuerint servos, notis stigmaticis insignitos, ad Reip. administrationem admittere. *Samiorum Flores* erat locus apud Samum, teste Plutarcho, in quo Samii cum mulieribus omnibus voluptatis (præsertim libidinis) generibus operam dabant. In hâc insulâ Juno præcipuè colebatur. Ovid. Met. 8. ——*Et jam Junonia lævâ*

Parte Samos fuerat. ———

Virgil. Æn. 1. ubi de Carthagine.

Quam Juno fertur terris magis omnibus unam
Posthabitâ coluisse Samo.

Dionysius vers. 534.

Καὶ Σάμος ἱμερόεσσα, Πελασγίδος ἕδρανον Ἥρης

Juv. Sat. ult. *Et Samiâ genetrix quæ delectatur arenâ.*

Ab hoc cultu Samii in Junonem ait Athenæus lib. 15. ἱερὸν τῆς Ἥρας ὄρνεον τὸν ταὼν Σαμίους ... Quæ avis, pavo nimirum, Junoni sacra. II. *Samos* altera, inf. maris Ægæi Thraciæ adjacens, quæ *Samothrace* Ptol. & Pomponio, *Samothracia* Plinio dicitur. Virgilius.

Threiciamq; Samon, quæ nunc Samothracia fertur.

Ovid. *Threiciam tetigit fessa carina Samon.*

Est autem inter Lemnum, & Imbrum; *Dardania* olim, teste Plinio. III. *Samos*, quæ & *Same* Straboni, *Teleboas* Pausan. *Melana* Plin. eadem cum Cephallenia, insula sc. in mari Jonio prope Zacynthum. Homerus:

Δουλίχιόν τε Σάμην τε καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος.

Ovid. Ep. 1. *Dulichieq; Sameq; & quos tulit alta Zacynthos.*

Idem lib. 1. Trist. eleg. 4.

Nec mihi Dulichium domus est Ithaceve Same ve.

Denique *Samos* vicus Messeniæ, urbs Elidis, & Lyciæ civitas. Strabo. Nomen *Sami* quod attinet prout hisce 3. insulis, itemq; Elidis urbi commune est, mere Phœnicium est, inquit Bocharrus. Nemo nescit Hebraicè cœlos שמים *samaim* dici: Phœnices *samea*, vel *semin* efferebant. Hinc illis ζωφασημιν צופה שמין ὁ ἀρχοῦ κατόπται, & Σαμημροῦμος רום שמים ὁ ὑψουράνιος. Ita ex Sanchoniathone Philo Byblius. Radix Arabicè סמא *sama*, *eminere*, & *excelsum esse* sonat. Unde factum, ut celsa loca Σάμοι dicerentur à Phœnicum illis qui primi colonias in Græciam deduxerunt; Talis *Thracia Samos*, vel *Samothrace*; de quâ Homerus:

Ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης
Θρηϊκίης. ———

Neptunum fingit è summo vertice montium Samothraces tanquam ex altissimâ speculâ Trojanos & Græcos observasse. Nempe Samothrace, teste Plinio, *attollitur monte Saoce immensæ altitudinis, à quo & Saocis olim dicta est*. Hesychius. Σαωκίς, ἡ Σαμοθρᾴκη, ὅτι ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον. Priscianus in versión. Dionys.

——— *Samothracia cernitur alta*

Hâc *Samos* Jonica nihilo fuit humilior. Strabo lib. 14. *Promuntorium habet Samos, quod Ampelos dicitur, obversum Drepano Icariæ*. Eodemque nomine totus mons dicitur, ὁ ποιεῖ τὴν ὅλην νῆσον ὀρεινήν. Montem hunc Herodotus in Thaliâ. & Eust. in Dionys. celsum esse scribunt εἰς πεντάκοσια καὶ χίλιας ὀργυίας. Tertia etiam *Samos* prope Ithacam ab Homero παιπαλόεσσα, i. e. *prærupta* vocatur, quia montibus est inæqualis. Denique de *Samo* Elidis, ita Strabo lib. 8. Ἀχαιοὶ ... τῷ αὐτῷ ἔργῳ ... ἐν ᾗ Σάμος γέγονε πόλις. Itaque ne quis nos putet meris conjecturis niti, Idem Strabo agnoscit ab altitudine sic dictam, ἐπειδὴ σάμους ἐκάλουν τὰ ὕψη. Et Samothraciam

Eustath.

Eustath. indidem appellari asserit: Σάμοι γὰρ, inquit, ὑψηλὰ. Ita etiam Constantinus Porphyrogeneta Them. 15. ubi de *Samo* Ionica: Σάμος ὑπὸ Ἀγκαίου ᾠκίσθη Σαμίας τῆς Μαιάνδρου ποταμοῦ θυγατρὸς, ὃ διὰ τὸ ὑψηλὸν τῆς νήσου καὶ ἀποκρημνον. Οἱ γὰρ παλαιοὶ Ἕλληνες σάμους τὰ ὑψηλὰ ἐκάλουν τόπους. Monstri vero instar est, quòd Samum narrant diu fuisse desertam, quia feræ *Neides*, vel *Neades* ibi stabulabantur, quarum barritu solum findebatur. Heraclides de Politiis, ubi de Rep. Samiorum: Σάμος τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἐρήμην οὖσαν λέγεται καλεῖσθαι πλῆθος θηρίων μεγάλων φωνὰς ἀφιέντων, ἐκαλοῦντο δὲ τὰ θηρία Νηΐδες. Ælian. de Animal. 17. 28. Εὐφορίων δὲ ἐν τοῖς ὑπομνήμασι λέγει τὴν Σάμον ἐν τοῖς παλαιοτάτοις τοῦ χρόνου ἐρήμην, γενέσθαι δὲ ἐν αὐτῇ θηρία μεγέθει μὲν μέγιστα, ἄγρια δὲ καὶ προσπελάσαι δεινά, καλεῖσθαι δὲ μὲν Νηάδας, ἀπὸ μόνης τῆς βοῆς ῥήγνυσθαι τὴν γῆν. Inde corrigendus Suidas, qui in voce Νηΐς sic habet: Καὶ ἐν Σάμῳ δὲ θηρία γενέσθαι φασὶν, ἃ φθεγγόμενα ῥηγνύναι τὴν γῆν, ἐκαλοῦντο δὲ Νήια, ὡς ἱστορεῖ. Lege Νηΐδες, ὡς Εὐφορίων. Hinc ortum proverbium in usu apud Samios: μεῖζον βοᾷ τῶν Νηΐδων. Vide Boch. Geogr. p. 508. ex quo præcedentia desumuntur.

Samosata, Asiæ min. seu Syriæ urbs ad Euphratem, Commagenes metropolis, Luciani blasphemi & Pauli Antiochi episcopi, blasphemi in Christum & hæretici, patria.

Samoth, nomen viri. 1 Par. 11. Lat. *nomina*, *desolationes*, vel *perditiones*, sive *stupefactiones*.

Samothracia, quæ & *Samothrace*, ins. maris Ægæi, Thraciæ adjacens, eâ in parte quâ Hebrus in mare influit. Olim *Dardania* dicta, à *Dardano* Trojano, qui Palladium secum ferens, eò traditur confugisse. Aristoteles de Rep. Samothraciæ scribens, ait eam olim *Leucosiam* dictam, deinde *Samam* (m literâ interpositâ) à *Sao* Mercurii & Rhenes filio. Gentile *Samothrax*, vel *Samothracius*. Fuit hæc insula religione ac templo nobilis, quod unà cum Delphico, toto orbe sanctissimum habebatur: Cereris ibi Proserpinæque mysteria celebrabantur. Lege Strab. & Liv. lib. 45. Plutarchum in Æmilio, ac Diod. Sic lib. 5. Hic annulorum genus inventum, qui, cum ex ferro essent facti, auro cingebantur, vel planè aurei decolorabantur. Plin. 23. 1. Hinc *Ferrea Samothracia* Lucretio lib. 6. De his etiam *Isidorus* lib. 19. cap. 5. Illustris Scaliger hos Samothracum annulos in 5. Manilii notat ex eorum genere fuisse, quos Græci φυσικοὺς καὶ φαρμακίτας δακτυλίους & ἀλεξιτηρίους appellarunt. De quibus Johannem Kirchmannum, si lubet, vide, erudito de Annulis Comment. cap. 21.

Samphe, urbs Phœniciæ. Steph.

Sampsa, vicus Arabiæ. Sig. a. *Sampsa* Arabicè *Solem*. Ita Stephanus. Nempe ab Ebræo *Shemesh*.

Sampsai, nomen viri. 1 Esdras 4.

Sampsiceramus, unus è Phylarchis Arabum, cui fil. fuit Jamblichus Romani nominis studiosus, ut Cicero testatur in Epp. Porro Jamblicho huic filius alius ejusdem nominis, fuit & ipse Romanorum amicitiam servans, cui ab Augusto patrium regnum est restitutum. Vide Strab. lib. 10. Genti Emessenæ imperabant, & regni sedem Arethusæ habebant.

Sampsira, Ægypti urbs. Steph.

Sampsace, nomen loci. 1 Macch. 15.

Sampsari, fil. Jeroham. 1 Par. 8.

Sampson, vir Hebræus miro corporis robore à Deo donatus; sed eâ lege, ut tamdiu robur, firmitatemque corporis retineret, quamdiu cæsariem. Itaque cum Philistini innumeris ab eo cladibus afflicti per mulierculam quandam, cujus amore tenebatur, perfecissent, ut ei capillus abraderetur, facilè ab eis comprehensus & excæcatus est: eam tamen ille injuriam postea suâ & hostium clade vindicavit. Nam cum capillo renascente vires redeuntes dissimulans, à principibus eorum in amplissimo quodam triclinio convivium agitantibus ludibrii causâ introductus, columnam quandam totas ædes fulcientem complexus, eamque summis viribus concutiens, simul cum ædificio evertit; quâ ruinâ & ipse & inimici ejus omnes obruti sunt, uti legitur in libro Judicum. Josephus lib. 5. Τινόμενον τὸ παιδίον Σάμψωνα καλοῦσιν· ἰσχυρὸν δ' ἀποσημαίνει τὸ ὄνομα. Idem: Θαυμάζειν δὲ ἄξιον τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἰσχύος, καὶ τοῦ περὶ τὴν τελευτὴν μεγαλόφρονος τἀνδρός. Καὶ τὸ μὲν ὑπὸ γυναικὸς ἁλῶναι, δεῖ τῇ φύσει τῶν ἀνθρώπων προσνέμειν.

Samuel, propheta, Judæis 40. annis præfuit, eisque tandem regem petentibus Dei monitu Saulem dedit. Lat. *positus à Deo*, aut *nomen ejus à Deo*.

Samula, mulier quæ vixit 110. annis. Plin. 7. 48.

Samunus, Albaniæ urbs. Ptol. *Samacha* Nigro.

Samydace, urbs Carmaniæ. Steph.

Samylia, urbs Cariæ condita à Motylo, qui Helenam & Paridem hospitio suscepit. Steph.

Sanagenses, Gall. Narb. pop. Plin.

Sanan, civitas in tribu Judæ. Jos. 15.

Sanaos, Phrygiæ op. Apolloniæ metropolis, teste Strabone, lib. 12. *Vanida* Ptolemæo.

Sanape, Amazonum regina, vide *Sinope*.

Sanari, Sarm. Asiaticæ gens. Ptol.

Sanballat, Samariæ præfectus, Alex. M. cum 8 millibus suorum se dedidit, ut sibi in monte Garizim templum ædificare liceret, quod & præfecit. Item nomen viri. 2 Esdr. 2.

Sanchoniathon, historicus, scriptor miræ antiquitatis. Si enim Porphyrio credimus, ἐπὶ Σεμιράμιδος γέγονε τῆς Ἀσσυρίων βασιλίδος; de quo vide Vossium de historicis Gr. lib. 1. cap. 1. & Bochartum de linguâ Phœniciâ & Punicâ, lib. 2. cap. ult. Nomen Theodoretus ex Porphyrio, sic explicat. Σαγχωνιάθων ὁ κατὰ Φοίνικας διάλεκτον φιλαλήθης. Philoni dicitur fuisse vir πολυμαθὴς καὶ πολυπράγμων, *doctus* & *curiosus*. Historiam autem contexuit, ut habetur in Porphyrio ἐκ τῶν κατὰ πόλιν ὑπομνημάτων καὶ τῶν ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀναγραφῶν. Phœnicum sermone conscriptam Græcè reddidit Philo Byblius Adriano Imp. σύγχρονος.

Sancus, Deus Sabinorum. Dionys. Halicarn. lib. 2. Κάτων δὲ Πόρκιος τὸ μὲν ὄνομα τῷ Σαβίνων ἔθνει τεθῆναί φησιν ἐπὶ Σαβίνου τοῦ Σάγκου, δαίμονος ἐπιχωρίου. Τοῦτον δὲ τὸν Σάγκον ὑπό τινων Πίστιον καλεῖσθαι Δία. Sil. Italicus lib. 8. ubi de Sabinis. ——— *Pars Sancum voce canebant*

Auctorem gentis. ———

Idem Dionysius lib. 4. Ἐν ἱερῷ Διὸς Πιστίου, ὃν Ῥωμαῖοι Σάγκον καλοῦσιν. Vide Varron. de L.L. lib. 4. In Quirinali colle ponitur ab Ovidio ædes Dii Fidii sive Sanci. Sic enim ille Fast. lib. 6.

Quærebam; Nonas Sanco, Fidione referrem,
An tibi Semo pater. Tunc mihi Sancus ait:
Cuicunque ex istis dederis, ego munus habebo,
Nomina terna fero; sic voluere Cures.
Hunc igitur veteres donarunt æde Sabini;
Inque Quirinali constituere jugo.

Sanctus dicitur Propertio lib. 4. eleg. 10. sc. à *sanciendo*.

Sancte pater salve; cui jam favet aspera Juno:
Sancte velis libro dexter inesse meo.
Hunc quoniam manibus purgatum sanxerat Orbem,
Sic Sanctum Tatiæ composuere Cures.

Vide Cluver. *Ital.* Ant. lib. 2. cap. 8. ubi de Sabinorum nomine, genere, ac finibus agit.

Sandabala, Indiæ flu. Ptol.

Sandalion, parva reg. Pisidiæ. Steph.

Sandaliotis. Vide *Sardinia*.

Sandanis, Lydus, Crœso suadere conatus est, ne Persis bellum inferret. Herodot. lib. 1.

Sandanus, Thraciæ flu. circa Pallenen. Plut.

Sandaraca, Bithyniæ portus ad Euxinum Pont. Strab.

Sandava, Daciæ urbs. Ptol.

Sandes, Σάνδης Persis Hercules, teste Symmacho, forte à Syriaco סנד *sanad*, h. e. *sævire*.

Sando, urbs Italiæ. Gent. *Sandonius*. Steph.

Sandrizetes, pop. Pannoniæ sup. quorum urbs *Saint Andres* ad Dravum flu.

Sane, urbs Thraciæ inter Athon & Pallenen. Steph.

Sanea, urbs Indiæ. Steph.

Sanga, flu. Cantabrorum in Hisp. citeriori. Plin. 4. 20. Est etiam servi nomen apud Terentium in Eunucho.

Sangarius, flu. Asiæ in Dindymo monte nascens, & per Phrygiam Bithyniamque in Pontum illabens. Claud. lib. 2. in Eutrop.

Dindym

——— *Didyma fundunt.*

Saagarium, vitreo pari qui gurgite Galli.

Ejus mem. Dionyf. —'Ετέρη δ' επὶ ροῆσι κάλλιον
'Ευρυτέρη γαίῃ παρ' ὕδασι Σαγγαρίου.

Sangarius Ptolemæo dicitur. Ovidius *Sangarim* vocat Pont. 4. 10.

Hac Lycus, hac Sagaris, &c. *Sangari* Bellonio, *Zagari* Nigro dicitur.

Sargia, vicus Phrygiæ, unde *Sangarius* flu. originem fumit. Euft.

Saniga, pop. Scythiæ Abafcis finitimi, Σάνιγαι Arriano prope Sebaftopolim. Eorum mem. Plin. 6. 4.

Sanguinarius, pons circa Spoletum, inter Narniam & Ocriculum. Aurel. Victor.

Sanina, urbs ad mare Rubrum. Steph.

Sanir, vel *Seair*, mons qui & *Hermon*. Deut. 7. Vocatur & *Sion*, Deut. 4.

Sanis, *Sanaus*, Strab. *Saai* adhuc in tab. recent. op. Phrygiæ Magnæ apud Diucæfaream. Ptol.

Sanitnrum, flu. Æmiliæ apud Forum Cornelii decurrens. Hodie *Santerno*

Sanni, pop. qui & *Macrones*. Strabo lib. 10.

Sanniga, vide *Saniga*.

Sannina, Mediæ urbs, ad Hyrcanum mare. Ptol.

Santis, urbs Celtica. Steph.

Santones, qui & *Santona*, pop. & urbs Gall. Aquitaniæ epifc. fub arch. Burdigalenfi, quorum reg. *Xantonge*, vel *Xantoigne* & urbs *Xaintes* ad Carantonum flu. inter Pictavos ad Bor. & Burdigalam ad merid. Pop. etiam *Santoni*. Lucanus lib. 1.

Signa movet, gaudetque amoto Santonus hoste.

Hinc *Santonicus* Oceanus, pars maris Aquitanici qui Aquitaniam inter oftia Garumnæ & Ligeris alluit. Tibullus 1. 8.

Testis & Oceani litora Santonici.

Santonicum abfinthium à Columellâ memoratur, cujus etiam Martialis mem. 9. 94.

Santonicâ medicata dedit mihi pocula virgâ.

Juvenal. Sat. 8.

Tempora Santonico velas adoperta cucullo.

Santonum portus, *la Rochelle*. Vide *Rupella*. *Santonum promontorium* Cap. *de Malvafea* Mercatori, prumunt. Aquitaniæ in orâ inter Burdigalam, & Santonum portum.

Sanna, Albaniæ urbs. Ptol.

Saon, hiftoricus, celebratur Dionyf. Halicarnaffenfi περὶ συνθέσ. ὀνομ. Ubi & de ftylo ejus judicium fert. Viri eruditi fufpicantur eundem effe qui *Sam* dicitur Athenæo lib. 4.

Saoras, urbs dicta à *Saorâ* Nymphâ.

Saos, inf. Saiorum. Steph. Vide *Samos*.

Sapa, vel *Sapai*, Thraciæ pop. Steph.

Sapdion, fcribit Apollodorus Phrynes fuiffe duas, quarum alteram *Clangelota* cognominarunt, *Saperdion* alteram. Cæl. Rhod. 14. 15.

Saph, nomen Gigantis. 2 Reg. 21. Lat. *pelvis*, *crater*, *phiala*, *limen*; *finis* vel *confummatio*: *juncus* vel *pelagus*. Dicitur & *Saphai*. 1 Par. 20.

Saphan, fil. Gad. 1 Par. 5. Lat. *barba*, *labium*, aut *ripa*, vel *confractio*, five *folitudo eorum*.

Saphar, urbs regia Arabum. Plin. 6. 23.

Saphat, fil. Huri. Num. 13. Pater Elifei. 3 Reg. 18. Fil. Semeiæ. 1 Par. 3. Lat. *judex*, vel *judicans*.

Saphatia, fil. David. 2 Reg. 3. Filius Rahuel. 1 Par. 1. Vir Arophites. 1 Par. 12. Lat. *judicans Dominus*, five *judicium Domini*.

Saphoa, nomen loci. Jof. 13.

Sapiree, pop. juxta Pontum. Orpheus In Argon. Σάπειρες apud Steph. *Sabiri* Agathiæ.

Sapis, vide *Ifapis*.

Saporee, Perfarum rex, notiffimus cladibus ab Impp. Romanis acceptis & illatis, maximè tamen infignis victoriâ de Valeriano Imp. partâ; quem bello captum miferè habuit, ut quoties currum confcenderet, ejus humeris pedibus inniteretur. Claud. l. 2. in Eutropium

———*Socium nobis fidumq; Saporem*
Perculit, & Perfas in regia vulnera movit.

Ita locum iftum reftituit doctiff. Nicolaus Heinfius. Nomen erat pleriſque regibus Perfarum commune, uti *Cæfares* Romanis. Sidon. Apollinar Panegyrico Aviti:

——— *Parthicus ultro*
Restituit mea figna Sapor.

Sapphira, uxor Ananiæ. Act. Ap. cap. 5.

Sapphirine, inf. in Arab. finu, è quâ *fapphirus* gemma; Steph. licet corruptè legatur *Samphirine*.

Sappho, Samariæ vicus. Jofephus.

Sappho, infignis poetria, carminis inventrix, quod ab eâ *Sapphicum* appellatum. Aliquis, inquit Voffius, exiftimare poffet Sappho vixiffe tempore Archilochi & Hipponactis, quia hos Sapphûs amatores Diphilus in Comœdiâ induxerit. Sed non hoc majoris putandum, quàm quòd Hermefianax eam fcribit amatam ab Anacreonte: cum Sappho vixerit Olymp. 42. Anacreon autem 61. Quare ut Athenæus obfervat lib. 13. funt hi poetarum lufus. Olympiade eadem claruit Sappho Lesbia, poetria Lyrica, ut ait Suidas, qui addit, eâdem ætate fuiffe Alcæum, Stefichorum, & Pittacum. Ac facilè cum eo conciliare eft, quòd Eufebius ad 144. Olymp. an. 2. refert. Scripfit epigrammata, elegias, iambos & monodias. Diftingue vero duas *Sapphones* unam Eretriam, alteram à Phaone adamatam, ut eft apud Athenæum, ubi fupra. Horat. 2 Carm. Od. 13.

Æoliis fidibus querentem
Sappho puellis de popularibus.

Idem in Epiftolis.

Temperat Archilochi Mufam pede mafcula Sappho.

Hic adject. *Sapphicus*; ut *Mufa Sapphica* apud Catullum, epigr. 13.

Sapari, montes Scythiæ inter Imaum. Ptol.

Sapyfelatum, mons Corinthiacus, *Arachnæum* Paufan.

Sara, Aureæ Cherfonefi emporium. Ptol. *Selungas* Caftaldo. Urbs item Cappadociæ. Anton.

Sara, uxor Abraham Gen. 27. Lat. *Domina*, vel *princeps*.

Sara, urbs Aureæ Cherfonefi. *Selungas* Caftaldo.

Sara, five *Saraa*. Civitas in tribu Dan. Jof. 19. Lat. *lepra*, vel *fcabies*.

Sara, fil. Ephraim. 1 Par. 7. Lat. *caro*, *confanguinitas*, *fermentum*, five *refiduum*, vel *remanens*.

Sarabacus, finus Indiæ extra Gangem. Ptol. *Golfo Savelon* eum vocat Caftaldus.

Sarabia, nomen viri. 1 Efdr. 8. Lat *ficcitas Domini*, aut *prævaleat cum Domino*, aut *pfallens in* vel *cum Domino*.

Sarabis, urbs Hifp. Tarracon. in Vaccæis ad Durium flu. inter Vallifoletum, & Salmanticam. *Toro* Gometio, & Floriano.

Sarabus, Indiæ intra Gangem flu. Ptol.

Saraca, op. in mediterraneis Mediæ. Ptol. Eft & eidem *Sarace* civitas in Colchide.

Saracena, Arabiæ Petrææ regio. Ptol. populi *Saraceni*, fecundum alios in Arabiâ Felici. Qui ad *Saram* referunt, nugas agunt, fed nec à loco *Saracâ* fuiffe nominatos Stephano concefferim, cujus verba funt: Σάρακα χώρα 'Αραβίας, μετὰ τοὺς Ναβαταίους, οἱ οἰκοῦντες Σαρακηνοί. Neque enim fuit *Saraca* prope Nabatæos, fed in Sabæis, loco à Nabatæis remotiffima. Vide Ptol. lib. 6. cap. 7. Verum eft hodieque in Arabiâ extare vicum *Sawarakiam* inter Maccham & Medinam, vel ut alii volunt, in viâ quâ itur Mecchâ Hierufolymas. Sed vicus ille obfcurior eft, quam ut genti nomen fecerit, Neq; ab eo *Saraceni*, fed *Sawarakiens* dicerentur. Hoc potiffimum quod *Saracenos* ipfi fe nunquam appellant, fed à vicinis populis per contemptum fic vocantur. Melius itaq; à latrociniis fic dici putat Bochartus ὁ μέγας; nam Arabicè סרק *faraka*, eft *latrocinari*; funt enim genus hominum plane λῃστρικόν.

Saraga, Sinarum urbs. Ptol.

Saragina, Marmaricæ vicus.

Saraguri, gens Afiatica. Suidas.

Sarai, nomen viri. 1 Par. 2. i. e. *leprofus* vel *fcabiofus*.

Saraia, fil. Cenez. 2 Reg. 8. Filius Ezriel, Jerem. 36. Lat. *princeps*, vel *canticum Domini*.

Saralas, Galatiæ op. Ptol.

Saramanne, Hyrcaniæ urbs. Ptol.

Saramena, reg. Asiæ min. circa Amisum. Strabo.

Saranga, pop. Caucasi juga incolentes. Plin. 6. 16.

Sarapani, pop. Colchidis. Strabo lib. 10.

Sarapara, pop. circa Caucasum non procul ab Hyrcanlis, Plin. 6. 16.

Sarapis, inf. in finu Indico. Steph.

Sarapis, vide *Serapis*,

Sarapidis insula, *Mazira* Ramusio, inf. maris Rubri, Arabiæ Fel. ad ort. adjacens. Ptol. Arrian.

Sarat, pater Ahiam, 2 Reg. 23. qui *Sachar*. 1 Par. 11. Lat. *umbilicus*, aut *cogitatio*, vel *insidiatio*, sive *cantans*, vel *Dominus*.

Sarasar, fil. Senacherib. 4 Reg. 19. Princeps quidam. Zech. 2. Lat. *præpositus thesauri*, vel *cellarii*, aut *psallentis thesaurus*, vel *cellarium*, sive *qui videt angustiam*, aut ex Ebræo & Syro, *castrametatio angustiantis*.

Sarath-asar, civitas in tribu Ruben in monte Bethphegor. Jos. 13. Lat. *psalmatio matutina*, aut *angustia*, vel *colligatis matutina*, sive *angustia*, vel *figura digredinis*.

Sarathi, nomen viri. 1 Par. 4. Lat. *leprosus* vel *scaber*.

Saravus, *Sarra* ex ant. inscript. *Sara* Venat. Fortun. vulgo *Sar* flu. Gall. Belg. apud Salmonam op. Lotharingiæ oriens, & in Mosellam apud Treviros influens.

Sarbanissa, Cappadociæ urbs in Ponto Polemoniaco. Ptol.

Sarbatha, Arabiæ urbs. Ptol.

Sarbedicus, mons apud Curopalatem, videtur pars Tauri inter Syriam & Armeniam.

Sarbena, Assyriæ urbs. Ptol.

Sardabala, flu. Tingitanæ provinciæ. Plin. 5. 2.

Sardana, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Sardanapalus, ultimus Assyriorum rex, tricesimus à Nino, omni libidinis mollitieique genere effœminatissimus: adeo, ut non erubuerit inter scortorum greges nere, & muliebri habitu fœminas omnes lasciviâ anteire. Quamobrem indignum rati Assyrii tali fœminæ parere, duce Arbace desciscentes, bellum Sardanapalo intulerunt. Qui victus in regiam se recepit, & extructâ pyrâ, rebusq; omnibus clarissimis eò congestis seipsum unà cum regiâ combussit. Herodotus. Justinus. Cic. 5. Tusc. Qu. *Quomodo igitur jucunda vita potest esse, à quâ absit prudentia, absit moderatio? Ex quo Sardanapali opulentissimi Syriæ regis error agnoscitur, qui incidi jussit in busto:*

Hæc habeo quæ edi, quæq; exaturata libido
Hausit, at illa jacent multa ac præclara relicta.

Quid aliud (inquit Aristoteles) *in bovis, non in regis sepulchro inscriberes? Hæc habere se mortuum dicit, quæ ne vivus quidem diutius habebat, quam fruebatur.* Idem ad Atticum lib. 10. *Ni forte me Sardanapali vice in suo lectulo mori malle censueris.* Ovidius in Ibin.

Inque pyram tecum charissima corpora mittas,
Quem finem vitæ Sardanapalus habet.

Juvenalis Sat. 10. qualis animus exposcendus à Diis monstrans.

Nesciat irasci, cupiat nihil, & potiores
Herculis ærumnas credat, sævosque labores,
Et Venere, & cœnis, & plumis Sardanapali.

Vide Max. Tyrium Dissert. 29. extr. & Scholiasten Aristoph. Epitaphium ejus Græcè sic retulit Clemens sub fin. lib. 2. Stromatum.

Ταῦτ' ἔχω ὅσσ' ἔφαγον, καὶ ἐφύβρισα, καὶ μετ' ἔρωτος
Τερπν' ἔπαθον, τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια κεῖνα λέλειπται.
Καὶ γὰρ ἐγὼ σποδός εἰμι Νίνου μεγάλης βασιλεύσας.

Athenæus tamen lib. 12. aliam inscriptionem fuisse monumenti Sardanapali indicat, ex quâ appareat, ipsum minimè fuisse ignavum; illam nimirum: Σαρδανάπαλος Ἀνακυνδαράξεω Ἀγχιάλην ἔδειμε, καὶ Ταρσὸν μιῇ ἡμέρῃ, ἀλλὰ νῦν τέθνηκεν. Eusebii codices MSS. *Sardanapallum* vocant, ut observat magnus Scaliger, qui putat hoc nomen in obscœnam notam à Græcis detortum. Nam πάλλος idem quod φαλλός. Quo sine dubio respexit Cicero lib. 3. de Rep. *Sardanapallus ille vitiis multo, quàm ipso nomine deformior.* Invenitur etiam apud Hesychium: Σαρδανάπαλλα, ἄνοια, ubi restituendum arbitror αἰδοῖα. Pro vulgatâ lectione stant Strabo, Diodorus, aliique vetusti historici. Et, ut recte idem Scaliger monet, *Sardanapalus* est Assyriacum שרדן פל *Sardan-pal*, posteriorque vocula legitur etiam in nomine Regis *Tiglathpalesar*.

Sardemisus, Tauri mont. promunt. inter Lyciam & Pamphyliam. Plin.

Sardene, mons ad Hermum flu. Herodot.

Sardessus, urbs Lyciæ prope Lyrnessum, ubi *Sardessius* Jupiter colitur. Steph.

Sardeana, Armen. min. op. Ptol.

Sardiai, Dalmatiæ pop. Polybius.

Sardiani, quo pacto à Smyrnæis, ancillarum coitu, victi fuerint, vide in dictione *Smyrnæi*.

Sardica, Thraciæ urbs mediter. Ptol. *Triadizza* Sophiano. Daciæ item op. Eutropius.

Sardinia, inf. in mari Ligustico. Græcis Σαρδὼ Σαρδόος. Item Σαρδὼν Σαρδόνος. Hesych. Σαρδὼ, νῆσος μεγάλη πλησίον Ἀφρικῆς, ἡ καὶ Σαρδονία, vel potius Σαρδινία Dionys. Perieg.

Σαρδώ τ' ἀμφοτέρω καὶ ἀπόπροθεν εἰν ἁλὶ Κύρνος

Incolæ Græcis plerumque Σαρδῷοι, & nonnunquam Σαρδόνιοι ac Σαρδιανοί: Romanis vero *Sardi*. Nomen id unde originem traxerit, planè incertum est; quippe Græcorum fabulas sequi piget. Sic Martianus Capella, lib. 6. *Sardinia à Sardo, filio Herculis, adpellata.* Idem habet Solinus cum Isidoro. Eadem Græcis Σανδαλιῶτις & Ἰχνοῦσα à figura fuit appellata. Stephanus. Ἐκαλεῖτο δὲ Ἰχνοῦσα διὰ τὸ ὁμοίαν εἶναι ἀνθρώπου ἴχνει. Plin. 3. 7. *Sardiniam Timæus Sandaliotin adpellavit, ab effigie soleæ, Myrsilus Ichnusam, à similitudine vestigii.* Claudianus de bello Gildonico.

Humanæ speciem plantæ sinuosa figurat
Insula: Sardiniam veteres dixere coloni.

Silius Italicus lib. 12.

Insula fluctisono circumvallata profundo
Castigatur aquis, compressaque gurgite, terras
Enormes cohibet nudæ sub imagine plantæ.
Inde Ichnusa prius Graiis memorata coloris.

Pausanias in Phocicis: Ὄνομα δὲ τῇ Σαρδοῖ τὸ ἀρχαῖον ἦν μὲν ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ὅ τι ἐγίνετο, οὐκ οἶδα. Ἑλλήνων δὲ οἱ κατ' ἐμπορίαν ἐσπλέοντες Ἰχνοῦσαν ἐκάλεσαν, ὅτι τὸ σχῆμα τῇ νήσῳ κατ' ἴχνος μάλιστά ἐστιν ἀνθρώπου. Magnitudinem ejus quod attinet, Histiæus Milesius apud Herodotum lib. 5. νῆσον μεγίστην vocat. Scylax in Periplo. Μεγίστη Σαρδὼ, δευτέρα Σικελία. Diodorus lib. 5. Ἐχομένη δὲ τῆς Κύρνου νῆσός ἐστιν ἡ προσαγορευομένη Σαρδὼ, τῷ μεγέθει παραπλήσιος τῇ Σικελίᾳ. Pausanias ubi supra: Ἡ δὲ Σαρδὼ μέγεθος μὲν καὶ εὐδαιμονίαν ἐστὶν ὁμοία ταῖς μάλιστα ἐπαινουμέναις. Polybius lib. 1. Ἡ μὲν Σαρδὼ νῆσος καὶ τῷ μεγέθει, καὶ τῇ πολυανθρωπίᾳ καὶ τοῖς γεννήμασι διαφέρουσα. Plura vide apud Cluver. de Sard. Ant. Cap. 1. Habet hæc inf. à Sept. montes editissimos, qui prohibent quo minus à Boreâ possit perflari, quo fit ut aeris pestilentiæ maximè sit obnoxia. Quo nomine olim tam malè audivit, ut M. Cicero Quinctum fratrem moneat, etiam tum cum optimè valeret, meminisse eum debere, in Sardiniâ se esse; & alibi, Tigellium quendam Sardum hominem esse ait patriâ suâ pestilentiorem. Martialis quoque Sardiniam Tyburi, tanquam saluberrimo loco pestilentissimam opponit. *Nullo fata loco possis excludere, cum mors*

Venerit in medio Tybure Sardinia est.

Strabo lib. 5. νοσερὰ ἡ νῆσος τοῦ θέρους. Mela *Cætera fertilis, & soli quam cœli melioris, atque ut fœcunda, ita pestilens.* Silius Italicus.

Serpentum tellus pura ac viduata venenis;
Sed tristis cœlo, ac multâ vitiata palude.

Causam hujus rei Claudianus eleganter expressit:

Dives ager frugum; Pœnos, Italosq; petenti
Opportuna situ, qua pars vicinior Afris
Plana solo, ratibus clemens: quæ respicit Arcton,
Immitis scopulosa, procax, subitisq; sonora
Flatibus: Insanos infamat navita montes.
Hinc hominum, pecudumq; lues, hinc pestifer aer
Sævit, & exclusis regnant Aquilonibus Austri.

Fertilitatem hujus inf. quod attinet, supra Polybium & Pausaniam audivimus. Inde Val. Max. 7. 6. *Siciliam & Sardiniam benignissimas urbis Romanæ nutrices* vocat. Silius ubi supra. *Quæ*

Quà videt Italiam, saxoso torrida dorso,
Exercet scopulis latè freta; pallidaque intus
Arva coquit, nimium Cancro fumantibus Austris
Cætera propensa cereris nutrita favore.

Strabo lib. 5. Ἔστι δὲ αὐτῆς τὸ πολὺ μέρος τραχὺ, καὶ οὐκ εἰρηναῖον, πολὺ δὲ καὶ χώραν ἔχον εὐδαίμονα τοῖς πᾶσι, σίτῳ δὲ καὶ διαφερόντως. Horat. lib. 1. Carm. Od. 31.

——— *Non opima*
Sardiniæ segetes feraces.

Sardi venales, Proverbium apud Cicer. lib. 7. epist. ad Gallum, quod vulgò de negotio prolixo accipitur, ex eo quod Gracchus captâ Sardiniâ, tantam captivorum multitudinem abduxit, ut in eâ vendendâ multum temporis insumptum fuerit. Licet alii per Sardos Etruscos intelligunt, quod à Lydis, quorum Sardis urbs regia erat, genus duxerint; eosque vænales appellari, qu. dubiæ fidei, & omni vento mobiles. Hinc *Sardonius risus* adagium est in eos, qui intus tristes, foris lætitiam simulant, ab herbâ *Sardoâ*, quæ gustata dulcis videtur, sed mortem affert, rictu ora contrahens, ut moriens ridere videatur, Solino teste. Pausanias in Phocicis. Πλὴν δὲ βοτάνης μιᾶς καθαρεύει καὶ ἀπὸ φαρμάκων ἡ νῆσος. ἡ δ' ἐργάζεται θάνατον· ἡ πόα δὲ ἡ ὀλέθριος σελίνῳ μὲν ἔστιν ἐμφερής, τοῖς φαγοῦσι δὲ γέλωτα ἐπιφέρειν τὸν τελευτῶντα λέγουσιν· ἀπὸ τούτου δὲ Ὅμηρός τε καὶ οἱ ὕστερα ἄνθρωποι τὸν ἐπὶ οὐδενὶ ὑγιεῖ Σαρδάνιον γέλωτα ὀνομάζουσι. Hesychius. Σαρδόνιος γέλως, ὁ καθ' ὑπόκρισιν, ὁ ἐπὶ κακῷ ἐπιφερόμενος γέλως· ὁ ὑποκοριστικῶς Σαρδόνιος γέλως, οἱ τὴν Σαρδὼ κατοικοῦντες, τοὺς Κρόνῳ θυομένους γελῶντας, καὶ ἀσπαζομένους ἀλλήλους· αἰσχρὸν γὰρ ἡγοῦντο δακρύειν καὶ θρηνεῖν· ἢ ὅτι προσγελῶντες γελοῖα κληθῆναι Σαρδόνιον· ταῖς δὲ ὑπὸ Σαρδόνος τῆς νήσου· φύεται γάρ τις βοτάνη ἀφ' ἧς οἱ γευσάμενοι μετὰ σπασμοῦ καὶ γέλωτος ἀποθνήσκουσιν· ἄλλοι δὲ κατ' ὑπόκρισιν γινόμενον γέλωτα, Σαρδόνιον καλεῖν εἰώθασιν, ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τοὺς ὀδόντας. Dio Chrisostomus Orat. 32. Τὴν γοῦν βοτάνην ἀκούετε τὴν Σαρδόνιον καλουμένην, ἃ γέλωτα μὲν ποιεῖ, χαλεπὸν δὲ τοῦτον καὶ ἐν ὀλέθρῳ. Nonnus Bassaricôn lib. 20.

Σαρδόνιον γελόων ὀλεσίμβροτον ἴαχε φωνήν.

Videndus de la Cerda in illud Virgil. Ecclog. 7.

Imò ego Sardois videor tibi amarior herbis.

Alii proverbium à *Sardone* Carthaginensium regione, ubi filii parentes sexagenarios Saturno ridentes sacrificabant, teste Zenodoto. *Sardonica tinctura* apud Hesychium de colore præcellenti, qualis olim in Sardiniâ fuit: & per metaphoram de eo qui pudore rubescit, aut plagis sanguine conspergitur. Appellationem denique hujus ins. quod attinet, Bochartus Σαρδὼ, vel Σάρδος nomen Pœnicum esse putat. Ebræis סעד *Saad*, est *gressus*, sive *vestigium*. Inde Σαρδὼ, vel Σαρδὼν dicta videtur hæc insula, sive Græci R inseruerint, aut etiam ipsi Pœni, quâ epenthesi nil frequentius, ut Ebræis *Damesek* & *Darmesek*, quod pluribus probat eruditissimus author pag 632.

Sardis, *Sardes*, Straboni & Zenophonti, urbs Lydiæ archiep. & metropolis, apud Tmolum mont. inter Thyatiram ad Bor. 36. & Philadelphiam ad Austr. 26. m. p. Horatius.

Quid concinna Samos, quid Crœsi regia Sardis.

Ovid. Met. 11. de Mæandro.

Unde, ait, ad magnum vicinum Sardibus amnem.

Sardonix, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Sardus, Herculis fil. à quo *Sardiniam* insulam dictam volunt.

Sardus, urbs Illyriæ. Civis *Sardenus*. Steph.

Sarea, olim vocabatur Cappadocia. Steph. in *Cabasso*.

Sareas, fil. Thanehumeth. Jer. 40. Lat. *princeps*, vel *canticum Domini*.

Sarebias, nomen viri. 2 Esdr. 9.

Sared, fil. Zabulon. Gen. 46.

Sareda, patria regis Jeroboam. 3 Reg. 11.

Saredatha, nomen loci. 2 Par. 4.

Sarepta, urbs Phœniciæ, Sidoni proxima, ab eâ 4. m. p. distans in ort. *Sapher* hodie Postello. *Sarapta* legitur apud Stephanum. Sic enim ille Σάρεπτα, πόλις Φοινίκης, ὁ πολίτης Σαρεπτηνός, καὶ Σαρεπτία, καὶ Σαρεπτιάτις.

Sares, frater Phares filii Machir. 1 Par. 7. Lat. *radix*, vel *catenula*.

Sarguntha, urbs Iberiæ. Steph.

Sargambis, urbs & arx Ægypti. Steph.

Sargetia, *Sargentia* Tzertz, flu. Daciæ per Valachiam in Istrum fluens, in quo Decebalus rex thesauros condidit à Trojano bello petitus. *Strel* Hungaris, *Istrig* Germanicè hodie nominari scribit Sambucus.

Sargon, qui & Sennacherib, Assyriæ rex, If. 20. Lat. *auferens protectionem*, vel *corpus*, aut *calorem*, sive *hortum*, vel Syriace *rete*, sive *retinaculum*.

Saria, vel *Saaria*, fil. Atel. 1 Par. 8. Lat. *porta*, sive *æstimatio*, aut *capillus Domini*, vel *hircus*, sive *hordeum*, aut *tempestas Domini*, vel *Dæmonis dominus*.

Sarieba, urbs Cappadociæ. Steph.

Sarid, terminus Zabuloniæ tribus. Jos. 19.

Sariphi, montes Asiæ inter Paropamissadas, & Sogdianos, ex quibus Oxus flu. effluit.

Sarisberia, olim *Daniam*, & al. *Sorviodunum*, *Sarisbury*, vel *Saram*, teste Camdeno, urbs episc. Angliæ inter Bathoniam 24. & Wintoniam 20. m. p.

Sarisabis, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Sarita, Arab. Fel. gens. Ptol.

Sarmagana, urbs Ariæ provinciæ in Asiâ, *Samarchant* hodie Nigro; non illa *Samarcand* quæ est in Sogdianâ.

Sarmatia, Tolistobogiorum in Galatiâ urbs. Anton.

Sarmatia, regio latissima, ab ipsis Germaniæ finibus, & Vistulâ amne in Hyrcaniam usque extensa. Sunt autem duæ *Sarmatiæ* Tanaide flu. divisæ: quarum quæ Occasum spectat, *Europæa*; quæ ortum, *Asiatica* cognominatur. Habet autem Sarmatia Europæa à Septentrione Oceani partem, quem *Sarmaticum* ab eâ appellamus: ab Occasu Germaniæ partem & Vistulam amnem, à Meridie Jazygas Metanastas: ab Ortu vero Sarmatiam Asiaticam & Tanaim fluvium. Quem tractum hodie tenent, quos Polonos, Ruthenos, & Tartaros appellamus. Sarmatia Asiatica ab Ortu Hyrcaniâ terminatur, à Septentr. terrâ incognitâ, ab Occasu, Sarmatiâ Europæâ, & Tanaide fluvio, à Meridie vero Ponti Euxini parte. Breviter, Sarmatia Europæa, *Russiam* hodie dictam, cum *Poloniæ* regni parte, & ejus membris *Livonia*, Lithuaniâ, &c. (& nonnullis *Tartariam Crimæam*.) complectitur. Asiatica *Tartaros*, *Petigoras*, *Circassos* & *Mordvitas* comprehendit. Habet autem utraque populos efferatissimos, partim montes & saltus incolentes, partim plaustris pro domibus utentes, qui inde *Hamaxobii* dicuntur: partim rapto viventes, sanguineque equino cum lacte commisto mediam tolerantes. Unde Martialis lib. de Spectaculis.

Venit & epoto Sarmata pastus equo.

Vide *Hippemolgi*. Populi Stephano sunt Σαρμάται. Aliis, uti Dionysio, Σαυρομάται, & Σαμάται. Sic enim ille de Sarmatiæ Europææ incolis, vers. 304.

Τῶν μὲν πρὸς Βορέην τετανυσμένα φῦλα νέμονται
Πολλὰ μάλ' ἑξείης Μαιώτιδος ἐς στόμα λίμνης
Γερμανοί, Σαμάται τε, Γέται θ' ἅμα, Βαστάρναι τε.

Idem vers. 652. ubi de Sarmatiæ Asiaticæ populis:

Ἤτοι μὲν λίμνης Μαιώτιδος ἀγχινέμονται
Αὐτοὶ Μαιῶται τε καὶ ἔθνεα Σαυροματάων,
Ἔθνος ἐυκλειὲς γένος Ἄρεος· ἐκ γὰρ ἐκείνης
Ἐνθέμενοι φιλότητος Ἀμαζονίδων ἐγένοντο,
Τῆμος ὅτε Σαυρομάτῃσιν ἐπ' ἀντιπέρηθεν μίγησαν
Πλαγχθεῖσαι πάρεδον, ἀπὸ πρόσθε Θερμώδοντος.

Plinius lib. 3. *Sauromatas gentes Scytharum Græci vocant, quos Sarmatas Romani.* Qui tamen & Romanis etiam *Sauromatæ* dicuntur. Ovidius:

Proxima Bastarnæ Sauromatæq; tenent.

Juvenalis Sat. 2.

Ultra Sauromatas fugere hinc libet, & glacialem
Oceanum. ———

De *Sarmatis* Tacitus Histor. lib. 1. *Mirum dictu, ut sit omnis Sarmatarum virtus extra ipsos, nihil ad pedestrem pugnam tam ignavum: ubi per turmas* (hæ equitum sunt) *advenit, vix ulla acies obstiterit.* Florus l. 4. c. 12. *Sarmatæ patentibus campis inequitant, nihil præter nives, rarasque sylvas habent. Tanta barbaries est ut pacem non intelligant.* Dicti sunt *Sauromatæ*, ut vulgò volunt, ab oculis lacertarum. Σαῦρος enim *lacerta* est, & ὄμμα *oculus*.

Ego certè, quid sibi velit hæc etymologia, plane nescio. Veriorem illam credo doctissimi Bocharti, qui *Sarmatas* dici putat שאר מדי *Sear*, vel *Sas Madai*, quasi *Medorum reliquias* dixeris. Hoc ex antiquis auctoribus satis patebit. Plin. lib. 6. cap. 7. *Inteläni Sarmata, Medorum, ut ferunt, soboles, & ipsi in multa genera divisi.* Mela: *Sarmata gens habitu, armisque Parthicis proxima.* De Parthis porro sic Trogus lib. 41. *Sermo his inter Scythicum, Medumque medius, ex utroque mixtus. Vestis olim sui moris, postquam accessere opes, ut Medis perlucida & fluida. Armorum patrius ac Scythicus mos.* Quin & Æthicus Medos & Parthos pro iisdem habet populis. *Generaliter*, inquit, *Parthia dicitur, quamvis universa scriptura sæpe Mediam vocant.* Legendum *vocet*. Ita enim est in Orosio quem sequitur ... lib. 1. cap. 2. Bochartus. Hinc *Sarmaticus*. Lucanus lib. 3.

——— *Et barbara Cone*
Sarmaticus ubi perdit aquas.

Item *Sarmatis*. Ovid. Trist. 4. eleg. 10.
Juncta pharetratis Sarmatis ora Getis.

Sarmentus, vir, qui scurrilitate claruit, cujus meminit Horatius primo Sermonum Sat. 5.

——— *Nunc mihi paucis*
Sarmenti scurra pugnam Messiq; Cicerri
Musa velim memores. — Et paulo post.
Sarmenti domina extat.

Juvenal. Sat. 5.
Si potes ista pati, qua nec Sarmentus iniquas
Cæsaris ad mensas, nec vilis Galba tulisset.

Huius & Plut. mem. in Antonio: Ὁ δὲ Σάρμεντος ἦν τῶν Καίσαρος παιγνίων παιδάριον, ἃ δηλίκια Ῥωμαῖοι καλοῦσι.

Sarmydessus, locus in Thraciâ. Suidas.

Sarnaca, Troadis vel Mysiæ urbs. Plin.

Sarnada, Pannoniæ op. Anton.

Sarnia, Britannica insula. Anton. *Garnsey* Camdeno.

Sarnias, Asiæ flu. in limitibus Hyrcaniæ. Strabo.

Sarnus, flu. Picentinorum, eos à Campaniâ dividens, ex monte Tifatâ profluens (qui ibi *Sarnus* Vibio Sequ. dicitur) & in mare apud Stabias illabens cum urbe cognomine apud ort. vulgo *Sarno*. Virg. Æn. 7.

———*Latè jam tum ditione premebat*
Sarrastes populos, & quæ rigat æquora Sarnus.

Ubi Servius: *Populi Campaniæ sunt à Sarni fluvio: Conon in eo libro, quem de Italiâ scripsit, quosdam Pelasgos, aliosque ex Peloponneso convenas ad eum locum Italiæ venisse dicit, cui nullum antea nomen fuerit, & fluvio, quem incolerent, Sarno nomen imposuisse ex appellatione patrii fluminis, & se Sarrastes appellasse.* Versum Virgilii ita reddidit Sil. l. 8. *Sarrastes etiam populos, totasq; videres*
Sarni mitis opes ———

Vocat *mitem*, quia hic flu. non præceps, sed placidus, & utilis irrigandis agris. Statius Sylv. 1.
Nec Pompeiani placeant magis otia Sarni.

Item urbs Illyriæ. Steph.

Saro, nauta, qui moribus suis inelegantibus & inurbanis proverbio locum fecit. *Sarone magis nauticus.*

Saroben, civitas in tribu Simeon. Josu. 19. Lat. *priaceps*, vel *canticum gratia*, sive *principii*, vel *cantici gratia*.

Sarona, sive *Sarona*, regio inter Cæsaream & Joppen. Item op. Palæstinæ. *Castel S. Lamperto* hodie. Item mons inter Taborum, & lacum Tiberiadis. Lat. *planities*, aut *canticum ejus*.

Saron, locus Trœzenis. Steph

Saronicus, portus Achaiæ ad Isthmum Corinthiacum. Ptolemæus *sinum* facit *Saronicum*. Plin. 4. 5. *Sinus Saronicus olim querno nemore redimitus, unde nomen: ita Græcia antiqua appellante quercum.* Multi à *Sarone* Deo marino, nam Saronem fuisse regem, qui illic Æsclepiæ marinæ regioni imperavit, in Corinthiacis scribit Pausanias. *Salamialacus sinus* dicitur Straboni. Hodie *Golfo del Engia* Castaldo.

Saranites, nomen viri. 1 Par. 27. Latinè *planities*, vel *planus*, sive *cantans*.

Saraphages, gentes Indiæ apud Indum flu. Plin. 6. 20.

Sarpedon, Jovis fil. ex Laodamiâ Bellerophontis filiâ. Hom. Iliad. 15. vel, ut Herodotus tradit in Polyhymnia, ejusdem Jovis fil. ex Europâ, frater Minois. Hic cum Lyciæ rex esset, & in armis strenuus, Priamo suppetias tulit adversus Græcos: ubi cum multa edidisset virtutis suæ documenta, tandem à Patroclo est interfectus. Corpus autem ejus, Jovis jussu, ab Apolline è medio pugnantium sublatum est, & flumine ablutum, ambrosioque respersum liquore, ac regiâ indutum veste ad sepulturam suis restitutum. Virg. Æn. 1.

Sævus ubi Æacidæ telo jacet Hector, ubi ingens
Sarpedon ———

Genitivus casus Σαρπήδοντος dicitur Æolicè, teste Hesychio, quem sis consule. Intelligere debemus (inquit Rittershusius) plures fuisse *Sarpedones*: quorum unus fuerit rex Thraciæ, teste Apollonii Scholiaste lib. 1. à quo nomen habet *petra Sarpedonia* ad Æmum mont. Thraciæ, cujus & Suidas meminit: quam semper fluctibus agitari aiunt, & in quo templum Neptuno sacrum. *Sarpedonia* quoque Atticæ op. Alius in Ciliciâ *Sarpedon* fuit, de quo Oppianus Halieuticôn lib. 3.

Οἶδα ὑπερτάτη ἰχθυδίῳ ...
Πολλοὺς εἰναλίοις ... Σαρπηδόνος ἀκτῆς.

Sarpedon, Ciliciæ promont. eam à Pamphyliâ dirimens. Pompon. lib. 1. Steph. urbs est Thraciæ. Item insulæ nomen. Suidas. Hesychius: Σαρπηδών, ἀκτὴ, ἀπὸ τοῦ Σαρπηδόνος τινὸς ὃς ἦν ... κωμῳδούμενος ... Ποσειδῶνος

Sarra, urbs Phœniciæ, deinde Tyrus dicta, à pisce quodam qui illic abundat, quem *Sarram* vocant, ex cujus sanguine sericum in purpuram tingebatur. Inde *Sarrana vestes* Tyriæ dictæ sunt, quæ & ostrinæ & purpureæ. Virgil. Georg. 2.

Ut gemmâ bibat, & Sarrano dormiat ostro.

Hinc Ausonius.

——— *Sarrano videor discumbere in ostro.*

Juvenal. ——— *Aut picta Sarrana ferentem*
Ex humeris aulæa toga.

Sidonius *Sarranam chlamydem* dixit Paneg. Anthem. & Columella *Sarranas violas*, pro purpureas, & Silius lib. 15. *Sarranum muricem*. Probus ad Virgilii locum supra productum. *Tyrum Sarram appellatam Homerus docet, quem etiam Ennius sequitur, cum dicit, Pœnos Sarrâ oriundos.* Agellius quoque lib. 14. cap. 6. *ait*, Tyrum prius dictam fuisse *Sarram*. Nomen autem *Sarra* deductum est ex Ebræo *Tyri* nomine צר *Tsor*. In quo literam *Tsade*, quæ medii est soni inter T. & S. Græci in T. mutarunt, & Romani in S. Ita factum, ut ex eodem צר *Tsor* & Τύρος nasceretur & *Sarra*. Bochartus.

Sarrastes, Italiæ populi, vide *Sarnus*.

Sars, Hisp. Tarracon. flu. Pompon.

Sarsechim, unus ex principibus regis Babylonis. Jer. 39.

Sarsaga, Armen. min. urbs. Anton.

Sarsenna, pater & filius, nobilissimi scriptores, quos Plinius commemorat damnasse arbustorum rationem ad vites sublevandas. lib. 17. cap. 23.

Sarsina, vetus civitas in Æmiliâ, uberrimis pascuis nobilitata. Hanc nonnulli Plauti patriam faciunt, indeque cum *Sarsinatem* dictum volunt. Strabo lib. 5. Ἀπὸ Ῥαβέννης ... Ὀμβρικοί, ... Σαρσῖνα, ... Καμαρῖνον. Silius l. 8.

——— *Hîc populi fortes, Amerinus, & armis*
Vel castris laudande Camers; hîc Sarsina dives
Lactis. ———

Populi *Sarsinates* Plin. l. 3. c. 14. Plautus in Mostellaria.

Sol semper hic est, usque à mani ad vesperum,
Quasi flagitator adstans usque ad ostium.
Nec mihi umbra usquam est, nisi in puteo quæpiam est.

TR. *Quid? Sarsinatis ecqua est; si Umbram non habes.*

Ubi ad patriæ nomen alludit; quia *Sarsinas* ipse erat. Vide Festum in *Plati*.

Sarte, urbs juxta Athon. Gent. *Sartæus*. Steph.

Sartha, amnis Cenomanorum urb. præterfluens, qui apud Normannos naturiginem habens, ipsos à Cenomanis dividit.

Sarthan, locus non procul ab Jezraele. 3 Reg. 4. Lat. *angustia*, *tribulatio*, *aut colligatio*, sive *psalmatio*, vel *figuratio*.

Sarug,

Sarug, fil. Reu, Luc.3. Lat. *palmes, sarmentum, ramus*, vel *convolutio*.

Sarvia, vel *Zervia*, mater Joabi, Abisai & Asahelis, Davidis soror.

Sarum, op. Arab. Fel. Ptol.

Sarunetes, Helvetii pop. Plin. qui apud Tscudum *Sarnganserlandt* inhabitant hodie.

Sarus, flu. geminus; unus Italiæ in Pelignis, apud Aufidenam oriens, vulgariter *Sangro*. Alter Ciliciæ, vulgò *Adena*, Adanum urb. alluens, ac in sinum Issicum inter Cydnum (qui Tarsum alluit) & Pyramum influens. Est & *Sarus* in Cappadociâ, cujus mem. Plin. lib. 6. cap. 3.

Sason, ins. inter Epirum & Brundusium, 5. m. p. ab utroque distans. *Saseno* Sophiano. Est & flu. in mare Adriaticum influens. Lucan. lib. 5.

Non humilem Sasonia vadis, non litora curvæ
Thessalia saxosa timent.

Idem lib. 2.

Spumoso Calaber perfunditur æquore Sason.

Silius lib. 7.

Adriaci fugite infaustas Sasonis arenas.

Sasones, pop. Scythiæ apud Imaum mont. Ptol. Hos forte pridem ex Scythiâ in Germaniam venisse atque ibi *Saxones* dictos ex aliorum sententiâ memorat Albertus Crantzius.

Sasuri, gentes Indiæ. Plin. 6. 19.

Satala, urbs Armeniæ. Steph.

Satarcha, Scythiæ Europ. pop. juxta Mæotidem; qui, teste Solino, auri & argenti usu damnato, se à publicâ avaritiâ abdicarunt. Hi bellicosissimi sunt. Val. Flac. l. 6.

Exomatæ, Torinique, & flavi crine Satarchæ,
Mellis honos Torinis, ditant sua mulctra Satarchen,
Exomatas venatus alit.

Sataros, quæ & Patara, urbs Lyciæ. Plin. 5. 27.

Sataspes, Persa Theaspis fil. à Xerxe rege cruci adfixus est, quòd Zopyri filii Megabyzi filiam virginem vitiasset, quodque etiam totam Africam non peragrasset, quod se fecisse ad diluendum stuprum dixerat. Herod. lib. 4.

Saternei, gentes circa Mæotim. Plin. 6. 7.

Saticula, Colon. & op. Samnii. *Saticola* Stephano & Diodoro Siculo. Pop. *Saticuli*. Virg. Æn. 7.

Accola Vulturni, pariterque Saticulus asper.

Satio, Macedoniæ op. circa Lychnidem paludem. Polyb. lib. 5.

Satnius, mons apud Lycophronem. Steph.

Satorchas, pop. juxta Mæotim paludem. Steph.

Satra, urbs Cretæ, *Eleutherina* postea dicta. Steph.

Satrachus, urbs & flu. Cypri. Lycophron. Quidam per e scribunt, teste Isacio.

Satræ, pop. Græcorum in litoribus Thraciæ. Herod. lib. 7.

Satraida, Arianæ gens. Dionysius vers. 1098.

Σατραΐδες δ' ἐπὶ τῇ παρὰ πτύχας Παροπανισοῖο
Ζυγῇ ὁμοῦ μάλα πάντας ἐπωνυμίην Ἀριηνούς.

Satrapeni, Mediæ pop. militantes sub Tigrane, quos Lucullus fugavit. Plutarchus.

Satria, urbs Italiæ. Steph.

Satrocenta, pop. Thraciæ. Steph.

Satricula, op. Samnitum à Romanis captum, anno U. C. 439.

Satricum, op. Italiæ à Camillo Consule captum, an. U. C. 37.

Sattagyda, Asiæ pop. Herodotus.

Sattala, Phrygiæ urbs. Ptol.

Satula, Arab. Felicis urbs. Ptol.

Satura, palus Latii inter Antium & Circeios, quæ & Pontina, 23. olim urbium locus, ut ex Mutiano tradit Plin. 3. 5. Virgil. lib. 7.

Quà Saturæ jacet atra palus, gelidusq; per imas
Quærit iter valles, atq; in mare conditur Ufens.

Et ejus imitator Silius lib. 8.

Quà Saturæ nebulosa palus restagnat, & atro
Liventes cœno per squallida turbidus arva
Cogit aquas Ufens, atque inficit æquora limo.

Saturiam, vel *Satureium* urbs Calabriæ non procul à Tarento. Steph. Hinc *Satureianus*. Hor. l. 1. Sat. 6.

Me Satureiano vectari rura caballo.

Saturnalia, festa 5. aut 7. dierum mense Decembri Saturno dicata, quibus Romani synthesin vestem sumebant, servisque discumbentibus inserviebant: muneraqs ultrò citroque mitti solebant. Vide Fungerum in *Saturnus*. Hinc *Saturnalicius* Mart. 5. 31.

Saturnalicias perdere, Varro, nuces.

Dicuntur etiam & *Cronia*. Quod ostendunt hi versus Attii veteris poetæ apud Macrobium Saturnalium l. 1. c. 7.

Maxima pars Graium Saturno, & maxima Athenæ,
Conficiunt sacra, quæ Cronia esse iterantur ab illis.
Dumq; diem celebrant: per agros, urbesq; fere omnes
Exercent epulas læti; famulosq; procurant
Quisq; suos: nostriq; itidem. Et mos traditus illinc
Iste, ut cum dominis famuli epulentur ibidem.

Justinus lib. 43. *Rex Saturnus tantæ justitiæ fuisse traditur, ut neque servierit sub illo quisquam, neque quicquam privatæ rei habuerit: sed omnia communia, & indivisa omnibus fuerint, veluti unum cunctis patrimonium esset. Ob cujus exempli memoriam, cautum est ut in Saturnalibus, exæquato omnium jure, passim in conviviis servi cum dominis recumbant.* Ac similiter Saturnus ipse loquitur apud Lucianum. Ἐν τοῖς πρὸς Κρόνον, dialogo 1. καὶ διὰ τοῦτο ἀπαλλαχθεὶς κράτους, καὶ πίνω, καὶ παιδιά, καὶ ἐλευθερία πᾶσι καὶ δούλοις καὶ ἐλευθέροις. Οὐδεὶς γὰρ ἐπ' ἐμοῦ δοῦλος ἦν.

Saturnia, op. Latii à *Saturno* conditum. Editiora autem loca (teste Diodoro) *Saturnia* dici consueverunt. Σατορνία (inquit Stephan.) Italia primum dicebatur. Gentile *Saturninus*, quod & proprium viri est apud historicos Romanos. Virgil. Georg. 2.

Salve magna parens frugum Saturnia tellus,
Magna virum. ———

Plinius Romam ipsam sic vocat. Inde *Saturnia porta* cujus mem. Varro & Plin. quæ & *Pandana* à semper pandendo, per quam necessaria in urb. inferebantur.

Saturniana, Colonia, Tuscorum urbs. Ptol. Hodie *Saturnia*.

Saturniani, hæretici à *Saturnino* quodam dicti, vide *Saturninus*.

Saturnini, Italiæ pop. in Etruriâ, qui & *Aurinini*. Plin. 3. 5.

Saturnius, mons, qui postea *Tarpeius*. Est & gentile à *Saturnia*. Steph.

Saturninus, Syriæ præfectus, an. U. C. 749.

L. *Saturninus*, homo seditiosus, cum Trib. Plebis legem Agrariam per vim ferre vellet, Capitolium occupans unà cum suis, jussu Senatûs est interfectus. Cic. Orat. 1. in Lucium Catilinam: *Simili senatusconsulto C. Mario, & L. Valerio Consulibus permissa est resp. Num unum diem postea L. Saturninum, trib. plebis, & C. Servilium mors à Reip. pœnâ remorata est?*

Saturninus, Antiochenus, circa A. D. 140. Simonis Magi hæreses sparsit, & suas addidit, viz. Mundum, & homines ab Angelis factos esse, alios quidem naturâ bonos, alios vero malos & Deum Judæorum unum fuisse ex malis Angelis, ad quem destruendum Christus venerit. Conjugium docuit à malis Angelis ortum. Irenæus l. 1. c. 22. Euseb. hist. Eccles. 4. 7.

Saturnus, Oceani ac Tethyos filius. Plato in Timæo: Γῆς δὲ καὶ Οὐρανοῦ παῖδες Ὠκεανός τε καὶ Τηθὺς ἐγενέσθην, ἐκ τούτων δὲ Φόρκυς τε καὶ Κρόνος, καὶ Ῥέα, καὶ ὅσοι μετὰ τούτων. At Hesiodus in ortu Deorum cùm Cœli uxorem Terram fuisse cecinisset his versibus:

Θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλείουσιν ἀοιδῇ
Ἐξ ἀρχῆς, οὓς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ἔτικτεν.

Mox paolo inferius inter eorum filios Saturnum etiam commemoravit, uti patet ex his:

Τοὺς δὲ μεθ' ὁπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,

Et Orpheus Hymno quodam in Saturnum composito, ita inquit:

Γαίης τε βλάστημα καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος.

Quam rem Ovidius quoq; Fast. 1. sic expressit.

Hâc ego Saturnum memini tellure receptum,
Cœlitibus regnis nam Jove pulsus erat.

Inde

Inde diu genti mansit Saturnia nomen,
Dicta fuit Latium terra latente Dea.

Fratrem habuit Titanem majorem natu, qui cum parenti, uti par erat, succedere deberet, animadvertens tamen matrem, sororesq; in Saturnū proniores esse, jure suo cessit, eâ tamen lege, ne Saturnus prolem masculam tolleret, sed regnum ad suam stirpem rediret. Saturnus igitur ex pacto cum fratre inito, liberos suos masculos, ubi primùm nati essent, devorabat. Verum cum Ops uno partu Jovem & Junonem edidisset, Junonem quidem Saturno ostendit, Jovem vero clàm nutriendum ablegavit, adhibitis interim Corybantibus qui cymbalorum, tympanorumque pulsu obstrepebant, ne pueri vagitus audiretur. Saturno autem, cum ille puerum deposceret, ut ipsum devoraret, Ops lapidem ostendit pannis involutum, eumque partu illo à se editum simulabat: quem ille acceptum sine morâ devoravit. Posthæc cum & Neptunum illa peperisset, eum quoq; clam Saturno educandum tradidit. Tertiò deinde geminos enixa Plutonem & Glaucam, Glaucam rursus Saturno ostendit. Plutonem autem abscondit. Verum detectâ tandem fraude cum Titan rescivisset, fratri prolem masculam esse, suosque eâ ratione regni successione pulsos esse, unà cum filiis, qui *Titanes* a patre cognominabantur, bellum adversus Saturnum suscepit: cujus exitus is fuit, ut victoriâ potitus Titan, Saturnum, Opemque utriusque sororem in potestatem suam redactos, muro incluserit, donec Jupiter adultus, dejectis Titanibus, eos liberavit. Post hæc Saturnus cum ex oraculo didicisset, fore ut à filiis regno pelleretur: cum ab hoc Jovi insidias strueret, ab eo regno pulsus, in Italiam profugit, ubi aliquandiu apud Janum regem latitavit: unde ea pars Italiæ *Latium* dicta est. Quod non obscurè innuit Virgilius Æn. 8.

Primus ab ætherio venit Saturnus Olympo
Arma Jovis fugiens, & regnis exul ademptis.
Is genus indocile, & dispersum montibus altis
Composuit, legesq; dedit, Latiumq; vocari
Maluit, his quoniam latuisset tutus in oris.

Opem sororem suam matrimonio sibi conjunxit, & patri Cœlo virilia execuit. Minutius Felix: *Itaque latebram suam, quod tuto latuisset, vocari maluit Latium.* Scaliger in Conjectaneis scribit Saturnū linguâ Syriacâ, aut Aramæâ, quâ usi Thusci, significare *latentem*. Sanè Ebræis סתר est *latuit, abscondit*. Fuerunt tamen qui putarint *Saturnum* fuisse à Jove comprehensum, & in vincula traditum, non autem fugisse, quorum sententiam secutus est Plato in Euthyphrone: Αὐτοὶ γὰρ οἱ ἄνθρωποι τυγχάνουσι νομίζοντες τὸν Δία τῶν θεῶν ἄριστον καὶ δικαιότατον· καὶ τοῦτον ὁμολογοῦσι τὸν αὑτοῦ πατέρα δῆσαι, ὅτι τοὺς υἱεῖς κατέπινεν οὐκ ἐν δίκῃ· κἀκεῖνόν γε αὖ τὸν αὑτοῦ πατέρα ἐκτεμεῖν δι' ἕτερα τοιαῦτα. At Hom. Iliad. θ. non solum Saturnum vinctum fuisse à Jove memorat, sed etiam ejus fratrem Japetum, ambosque fuisse conjectos in Tartarum, ut in his patet.

——— Σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω,
Χωομένης, οὐδ' εἴκε τὰ νείατα πείραθ' ἵκηαι
Γαίης καὶ πόντοιο, ἵν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε
Ἥμενοι, οὔτ' αὐγῇς Ὑπερίονος Ἠελίοιο
Τέρποντ', οὔτ' ἀνέμοισι, βαθὺς δέ τε Τάρταρος ἀμφίς.

Memoriæ tamen prodidit Lucianus in Saturnal. Saturnum neque fuisse à Jove vinctum, neque regno privatum, sed libenter ac sponte regnum illi concessisse, rerumque omnium, utpote ob ætatem impotentem filio tradidisse administrationem. Hoc regnante, ætatem auream fuisse fabulantur, terramque suâ sponte, expertem vomeris & aratri peperisse fruges, communesque id temporis, & nullis distinctas limitibus agrorum possessiones fuisse. Virgil. ubi supra:

Aureaq; (ut perhibent) illo sub rege fuere
Secula, sic placidâ populos in pace regebat.

Idem Georg. 2.

Aureus hanc vitam in terris Saturnus agebat.

Tibullus 1. 3.

Quam benè Saturno vivebant rege, priusquam
Tellus in longas est patefacta vias.
Nondum cæruleas pinus contempserat undas
Effusum ventis præbueratque sinum.
Nec vagus ignotis repetens compendia terris
Presserat externâ navita merce ratem.
Illo non validus subiit juga tempore taurus,
Non domito frænos ore momordit equus.
Non domus ulla fores habuit, non fixus in agris
Qui regeret certis finibus arva lapis.
Ipsa mella dabant quercus, ultroq; ferebant
Obvia securis ubera lactis oves.
Non acies, non ira fuit, non bella, nec enses
Immiti sævus presserat arte faber.

Huic falcis inventionem tribuerunt antiquorum nonnulli, quoniam ut diximus, vitæ humanioris author fuit Italiam incolentibus, quos plantandi, ac falce metendi rationem docuit. Alii dixerunt eam falcem sibi à matre fuisse datam, cum adversus patrem, & ad liberandos è vinculis fratres armatus fuit, quâ etiam genitalia Cœlo abscidit, quæ postea decidit in Siciliam, quæ ob eâ *Drepanum* dicta fuit, cum δρέπανον Græci *falcem* vocant. Apollonius lib. 4. Argon.

Ἀμφιλαφής, πίειρα Κεραυνίῃ εἰν ἁλὶ νῆσος
Ἧ ὕπο δὴ κεῖσθαι δρέπανον φάτις, (ἵλατε Μοῦσαι,
Οὐκ ἐθέλων ἐνέπω προτέρων ἔπος) ᾧ ἀπὸ πατρὸς
Μήδεα νηλειῶς ἔταμε Κρόνος.

Fuit Saturnus ad res Venereas maximè propensus; quare illa fabula de eo circumfertur, quòd cùm Philyram Oceani filiam amaret, Opi superveniente, in equum se converterit, ut sub eâ formâ amores suos occultaret. Virgil. Georg. 3.

Talis & ipse jubam cervice effudit equinâ
Conjugis adventu pernix Saturnus, & altum
Pelion hinnitu fugiens implevit acuto.

Ad hanc Saturni fabulam, & ad locum etiam hunc Virgilii adspirasse videtur Prudentius lib. 1. contra Symmachum:

Inde Deos quorum patria spectata sepulchra
Scimus, in ære hebetes informavere minores:
Advena quos profugus gignens, & equina libido
Intulit Italiæ: Thuscus namq; ille puellis
Primus adhinnivit, simulato Numine, mœchus.

Sicuti & Arnobius lib. 4. *Senex Saturnus jamdudum obsitus canis, atque annorum vetustate jam frigidus, vestris carminibus indicatur ab uxore in adulteria comprehensus induisse formam feri, & sub pecoris specie hinnitibus evolasse jactatus.* Porro Mythologiam Saturni quod attinet ea peti potest ex Nat. Comite, l. 2. c. 2. Vossius eum Adamum fuisse statuit Theol. Gentili libro 1. cap. 18. Quanquam non negat in eo conservatas nobis reliquias quasdam de Patriarchâ Noe. Saturnum vero fuisse Noachum multis argumentis probat eruditissimus Bochartus Phal. lib. 1. cap. 1. Summum inter Planetas locum tenet Saturnus; tardè itaq; cursum suum absolvit, nec nisi 30. fermè annis. Huic natura frigida & noxia itaq; est. Et Virgilius cum Georg. lib. 1. ait:

Frigida Saturni quo sese stella receptet;

Nocentem etiam intellexit, non frigidam tantum rigentemque, ut Servius interpretatur. Propert. lib. 4.

Est grave Saturni sidus in omne caput.

Lucan. l. 1. ——— *Summo si frigida cœlo*
Stella nocens nigros Saturni accenderet ignes.

Idem l. 10. *Frigida Saturni glacies* —

Cic. lib. 2. de N. D. *Quarum* (Stellarum errantium) *tantus est concentus ex dissimilibus motibus, ut cum summa Saturni refrigeret*, &c. Plin. 2. 8. *Saturni sidus gelidæ ac rigentis natura.* Unde Ptolemæus ait hujus Planetæ dominante stellâ causam corruptionis fieri κατὰ ψύξιν. Pers. Sat. 5. *Saturnumq; gravem nostro Jove frangimus unà.*

Juvenalis Sat. 6.

Hæc tamen ignorat quid sidus triste minetur
Saturni. ———

Saturum, urbs Calabriæ non longè à Tarento. Vide Servium in illud Georg. 2.

Saltus, & saturi petito longinqua Tarenti.

Ex Stephano possit videri esse scribendum Σατύριον, qui ait esse χωρίον πλησίον Τάραντος.

Satyri, Africæ interioris gens vaga, & semifera. Solinus.

Satyri,

Satyri, ex superiore parte homines, nisi quod cornuti capite essent, ex alterâ capri, unde & *Capripedes* Poetis dicti. Habebantur inter Semideos olim, & sylvis præesse credebantur; dicaces, lascivi, & ludibundi, itaque & inter Bacchi comites olim habiti fuerunt. Cæterùm an feri hujusmodi homines inventi unquam sint, quæri potest. Plutarchus in Syllâ auctor est, revertente Syllâ in Italiam contra Marium dormientem Satyrum, qualem plastæ pictoresque adumbrant, captum, adductumque ad Ducem: tentatumque per interpretes varios, edidisse vocem quidem, non tamen humanam, sed ex hinnitu agni balatuque hirci confusam. D. Hieronymus in vitâ Pauli Eremitæ scribit S. Antonium inter quandam saxosam convallem incidisse in *quendam haud grandem homunculum, aduncis naribus, fronte* (ita describit) *cornibus asperatâ, cujus extrema pars corporis in caprarum pedes desinebat. Interrogatum, quis esset, respondisse: Mortalem esse, & unum ex accolis Eremi, quos vario delusa errore gentilitas Faunos, Satyrosque & incubos vocans colat; legatione fungi gregis sui, precarique, ut pro eo communem Dominum deprecetur, quem pro salute mundi venisse cognoverint, &c.* Finitâ narratione subjungit Hieronymus: *Hoc ne cuiquam ob incredulitatem scrupulum moveat, sub rege Constantino, universo mundo teste, defenditur. Nam Alexandriam istiusmodi homo vivus perductus, magnum populo spectaculum præbuit, & postea cadaver exangue, ne calore æstatis dissiparetur, sale infuso, Antiochiam, ut ab Imperatore videretur, allatum est.* Hæc ille: Sed rectè Casaubonus lib. 1. de Poesi Satyricâ cap. 2. statuit, quicquid de Satyris legimus, ex Poetarum, pictorumq; fingendi licentiâ originem ducere: nihil hujus revera in rerum naturâ existere: at si quid visum hujusmodi fuerit, vel illudentis Dæmonis phantasma, vel Naturæ lusum fuisse. Nam, ut est procax Natura, potest quandoque hominem cornutum, forte & capripedem producere: sed totos greges, & genus hujusmodi legitimum creare, de quo ille Antonianus Satyrus referebat, verisimile non est. Atque si dentur maximè, non voce humanâ tamen, sed belluinâ, ut ille à Syllâ captus Satyrus, loquerentur, nec nostrum sermonem intelligerent, degentes perpetuò inter feras. Iam remoti ab omni consortio penitus & literarum, disciplinæ, quam Dei, quam humanarum rerum habere possunt notitiam, ut sciant quid Christiani credant, ac sperent quid erret, colatque Gentilitas? Profecto aut figmento inani deceptus Hieronymus fuit, temerè credens; aut spectro illusus Antonius. Jam ille ad Constantinum allatus Satyrus, procul omni dubio monstrum fuit; in quo lusit Natura. Plutarchus autem non affirmat, sed refert famam. Φασι enim ait, i. e. *dicunt*, vel *ferunt*: Quo fere uti solent Historiarum conditores, cum de iis loquuntur, de quibus ipsi dubitant. Ælianus *Satyros* deducit ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι, quia essent dicacissimi. Alii à salacitate, quam σάθην, veteres dixere: non absurde vero (quoniam antiquissima quæque Græcorum verba Hebraicæ sunt originis) aliquis putet Σάτυροι quasi סתורים *Saturim* esse dictos, qui in speluncis & montibus latere putabantur, unde in hominum conspectum raro venirent.

Satyrorum insulæ, sunt tres contra Indiam extra Gangem sitæ. Ptol. 7. 2. quas qui habitant, caudas habere dicuntur, quales Satyri pinguntur. Apud eundem *Satyrorum promuntorium* est in Æthiopiâ ad sin. Arabicum.

Satyrus, histrio apud Græcos, qui Demosthenis linguâ perpediti vocem imitari solitus fuit. Plutarchus.

Satyrus, vir sanctissimus, qui cum nullis tormentis nullisque cruciatibus ab Orthodoxæ fidei cultu avocari posset, leonibus devorandis traditus est sub Valeriano, & Gallieno. Volat.

Satyrus, Peripateticus vitam Philippi elucubrasse dicitur ab Athenæo lib. 6. Alia etiam scripsit, de quibus Voss. Hist. Gr. pag. 4. 11.

Sava, vicus Arab. Fel. Gent. *Savenus*. Steph.

Sava, Arabiæ desertæ vicus. Ptol.

Savara, Assyriæ op. Ptol.

Savarabatis, Indiæ intra Gangem regio. Ptol.

Savari, Sarm. Europææ gens. Ptol.

Savaria, *Muer* Lazio & Heroldo, flu. Norici per Stiriam fluens in Dravum. *Savaria* vero op. Pannon. super. urbs est Stiriæ primaria, vulgò *Gratz* 17. leuc. à Viennâ in Austr. recedens: licet Lazius *Leybnitz* esse putet, à Græcio (*Gratz*) 4. leuc. in ort. distans.

Savatra, Isauriæ in Galatiâ civitas. *Souracers* Nigro.

Saubaana, Armen. maj. urbs. Ptol.

Saubatha, Arab. Fel. metropolis. Ptol. *Sabbatha* Arriano, *Sabota* forte Plinii.

Sauciva, Pannoniæ urbs. Anton.

Saucona, flu. Gall. Celt. qui & *Araz*.

Save, civitas sive vallis. Gen. 14. quæ & vallis regis ibidem dicitur.

Savera, vicus Lycaoniæ, qui postea in urb. magnam evadens, metropolis regionis evasit. Strabo lib. 12.

Saufeius Appius, Rom quidam, qui cum à balneo reversus mulsum bibisset, ovumque sorberet, repente mortuus est. Plin. 7. 53.

Savia, Pelendonum urbs in Hisp. Ptol.

Savia Pannonia, quæ & *Ripariensis*, hodie *Windischland* Lazio.

Saul, sextus rex in Edom, qui fuit ex Rehoboth. Gen. 36. Filius Simeonis Patriarchæ. Gen. 46. Item filius Cis, rex primus Israelitarum. 1 Reg. 9.

Saulium, vulgo *Sari*, op. seu pag. Liguriæ marit. teste Blondo, in orâ ad orr. inter Genuam & Portum Delphini.

Saulus dicebatur Paulus Apostolus ante conversionem.

Saunis, urbs Arabiæ. Steph.

Saunites, vide *Samnites*.

Saunius, fons circa Bulidem urb. in Phocide. Pausan.

Savo, vulgo *Savona*, urbs Liguriæ inter Genuam & Albingaunum. *Savo* item, *Saone*, teste Sanfelicio, flu. Campaniæ inter Sinuessam & Vulturnum in mare delabens. Plin. 3. 5. Hujus mem. Papinius Sylv. lib. 4.

Et Linterna palus, pigerve Savo.

Saura, urbs Samnitum. Steph. Susianæ civitas. Ptol.

Saura, Thraciæ gens. Phavorinus.

Saurium, Hisp. Tarrac. flu. Pompon.

Sauromatæ, pop. Septentrionales, qui & *Sarmatæ* dicuntur, quorum alii Asiatici sunt, alii Europæi. Tanai flu. discreti. Vide *Sarmatia*. Iuvenalis Sat. 15.

——— *Sauromataque truces.*

Idem Sat. 2. *Ultra Sauromatas*, &c. Ubi vetus Scholiastes: *Sauromatæ Sarmatæ ultimi ultra Pontum sunt, vicini Amazonum, unde Sauromatides* (ita ἀρχαϊκῶς emendat Rutgersius) *appellantur*. Amazonas quoque *Sauromatidas* dictas, testantur Eustathius Dionysii Interpres, Stephanus & Plato de L L. lib. 7. De his Hippocrates lib. de aere, locis, & aquis, Sect. 3. *In Europâ*, inquit, *est gens Scythica, quæ Mæotin paludem incolit, & à reliquis plurimum differt, Sauromatæ appellantur. Harum fœminæ equitant, arcu utuntur, atque ex equo jaculantur, & cum hostibus bellum gerunt, quoad virgines existunt. Nec ante virginitatem deponunt, quam tres hostes interfecerint, neque prius cum viris congrediuntur, quam Sacra Deo patrio more peregerint. Quod si quæ virum sibi delegerit, equitatu soluta est, nisi communis expeditionis necessitas ingruat. Dextram autem mammam non habent. Puellis enim adhuc infantibus ferro ad id fabricato, & candente dextræ mammæ admoto, eam exurunt, ut ne incrementum capiat, sed ad dextrum humerum & brachium omne robur & copia transmittatur.*

Saurus, nobilis statuarius, cujus operam commemorat Plinius lib. 36. cap. 5.

Saus, *Savus*, Ptol. Sol. *Sabus* Triogo, flu. Norici ex Ocrâ monte profluens à Villaco 3. leue. per Carniolam in ort. & per Saviam Pannoniam longo tractu in Danubium ad Taurunum urb. fluens. Claudianus de laud. Stiliconis lib. 2.

Pannonius, potorque Savi, qua clausa tot annis.
Opida laxatis ausus jam pandere portis, &c.

Savus, Maurit. Cæsar. flu. *Saffaia* Marmolio.

Saxetanum, op. Hisp. Bæt. mediter. Anton.

Saxi, juxta Pontum gens. Steph.

Saxina, Troglodytarum gens in Æthiopiâ. Plin.

Saxo Grammaticus, rerum Danicarum scriptor notissimus.

Saxones, Germaniæ populi. Ex veteribus eorum primus Ptolemæus meminit, qui Antonii ætate fuit. Hic easdem Saxonibus sedes tribuit, quas Tacitus Fosis, ut hi cum illis iidem putandi, nisi *Fosorum* vox apud Tacitum corrupta, quæ Cluverii opinio est, Ant.Germ. l. 3. c. 21. Unde nomen inditum non constat. Qui à *Sacis* Asiatico populo & appellationem & originem repetunt, æque ineptiunt, atque qui *Misaios* à *Mysis* derivant. Nec audiendi, qui à duritie & truculentiâ, quasi *Saxei* essent, deducunt: namque quis credat Germanicam gentem à Latio sibi appellationem petiisse? Witichindus Corbeiensis lib. 1. Annal. refert, Saxonibus olim magnorum cultellorum (ut ipse loquitur) usum fuisse, quibus usque hodie Angli utuntur, progenies Saxonum. Cultellos autem illos *Sahs* appellatos. Cum itaque inter eos & Thuringos ad dirimendas armorum disceptationes, quibus invicem hactenus commissi fuerant, constitutus dies esset, quo convenirent ex utraque parte inermes, Saxones accinctos cultris sub sagis dicto loco & tempore adfuisse, & opportunitatem nactos Thuringos inermes ac imprudentes strictis cultellis adortos ad unum omnes confecisse. Hinc factum, ut ab hac memorabili strage, quam cultris illis, quos *Sahs*, ut diximus, appellabant, obtinuerant, *Saxonum* nomen sibi acquirerent. Reinerus autem Reineccius Commentatione de Saxonum origine, quam Apologiæ instar Joanni Bodino opposuit, nomen gentis à vocabulo *Sache* fortassis dicendum existimat; qu. judices ac disceptatores, nempe à justitiæ laude, & judiciorum æquitate. Cæterum Saxonia 2x hodie est, *superior*, in quâ est *Wittenberga*; & *Inferior*, quæ complectitur *Holsatiam*, *Stormariam*, in quâ *Hamburgum* Saxoniæ metropolis, & *Dithmarsiam*, in quâ Brema. Sebast. Munsterus.

Saxontium, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Sazarana, Thraciæ urbs. Anton.

S B.

Sbetzanum, op. in Mœsiâ circa Istrum. Laonicus.

Sbidi, episcopatus sub sede Seleuciensi G. Tyrius.

S C.

Scabala, regio Eretriensium: Gentile *Scabalæus*. Steph.

Scabalis, vide *Scalâbis*.

Scæa, urbis Trojanæ porta, ubi Laomedontis erat sepulcrum, ita (ut Grammaticis placet) quod ad sinistrum, h. e. occidentale urbis latus sita esset. In Augurum enim disciplinâ, quæ Ortum spectant, dextra; quæ Occasum, sinistra dicuntur. Strabo tamen lib. 12. videtur sentire *Scææ* portæ nomen, à *Scæis* Thraciæ populis sumptum fuisse, cum quibus Trojanos multa nomina communia habuisse ostendit. Virgil. Æn. 3.

——— *Arentem Xanthi cognomine rivum*
Agnosco, Scææq; amplector limina portæ.

Alibi plurali numero extulit:

——*Tum Scæas Juno sævissima portas.*

Hausit ex Homero, apud quem loco non uno:

Αὐτὰρ ἐπεὶ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκοντο.

Propertius lib 3.

Nec referam Scæas, & Pergama Apollinis arces.

Homerus Iliad. Σ.

Πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσι.

Plautus in Bacchidibus scen. 9. act. 4.

Ilio tria audivi fuisse fata, quæ illi forent exitio:
Signum ex arce si periisset alterum etiam est Troili mors:
Tertium cum porta Scæa limen superum scinderetur.

Scæi, sunt Thraces populi, *Scæus* amnis, & *Scæus* murus. Steph. pop. inter Thraciam & Troadem.

Scæva, miles Cæsaris fortissimus, qui apud Dyrrhachium magnâ Pompeianorum manu oppugnatus, multisque vulneribus acceptis, adduci tamen non potuit, ut castelli sibi commissi custodiam desereret. Lucan. l. 6.

Scæva viro nomen: castrorum in plebe merebat
Ante feras Rhodani gentes: ibi sanguine multo
Promotus Latiam longo gerit ordine vitam, &c.

Scæva autem qui sinistrâ pro dextrâ utuntur, ex quo diminutivum *Scævola*, Græcè Σκαιόλας. Utrumque nomen in cognomen abiit. Namque ad *Scævam* quendam scribit Horat. lib. 1. ep. 17. ubi Torrentius observat Juniorum & Cassiorum cognominis illud fuisse.

Scævola, vide *Mutius*.

Scalâbis, *Scalabiscus* Ptol. *Julium præsidium*, & *Scalabitanus conventus* Plin. Colon. & urbs olim Lusitaniæ ad Tagum flu. ab Ulyssipone 13. leuc. in ort. Toletum versus. Hodie *Santaren* (à D. *Irene* virgine ibi martyrium passâ nomen habens) op. amplissimum, à Christianis ingenti Maurorum clade recuperatum. A. D. 1184.

Scalæ Annibalis, pars mont. Jovis eminentior in orâ Hisp. citer. seu Cataluniæ. *Monjui* Varrerio, *Costa de Garaff* aliis, inter Barcinonem & Eloporias.

Scaldia, ins. Zelandiæ, à præterlabente *Scaldi* flu. sic dicta.

Scaldis, *Scaldium* Cæsari, *Tabuda* Ptolemæo, vulgo *Scheld*, flu. max. Belgii in Veromanduis oriens, ac inter Atrebatiam & Hannoniam per Flandriam & Brabantiam, in Oceanum infra Antwerpiam decurrens. Ejus mem. Plin. 4. 17. Vide Cluver. Germ. Ant. p. 451.

Scaldis pons, urbs Belgii, Hannoniæ præcipua, ad Scaldem flu. inter Cameracum & Montes 7. leuc. vulgo *Valenchiennes*.

Scamander, vel *Scamandrus* Homero, Herodoto, Qu. Calabro ac Ptolemæo, flu. Mysiæ in Asiâ apud Hellespontum ex Ida monte profluens, quem Hesiodus θεῖον Σκάμανδρον vocat. Ante *Xanthus* dicebatur, quod & Homerus innuit, cum ait.

Ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.

Suo more vetustiorem appellationem Diis, recentiorem hominibus assignavit. Ab exercitu Xerxis epotus fuit, authore Herodoto. In hoc fluvio sponsæ jam nupturæ sese abluebant, his verbis eum invocantes: Λαβέ μου, Σκάμανδρε, τὴν παρθενίαν. Quâ occasione usus Cimon quidam Atheniensis: cum generosæ puellæ amore teneretur, quæ jam viro desponsata erat, in Scamandri virgultis sese occultavit, caputque arundine coronavit; cumque illa ex more lavaretur, carmenque solenne caneret, Scamandrum, ut virginitatem suam acciperet, invocans, Cimon à virgultis prosiliens: Ego vero inquit accipio lubens, virginemque in ripam sustulit, ubi & vitium ei obtulit. Videre poteris hâc de re plura in Epp. Æschinis. Hujus flu. mem: Catullus de nuptiis Pel. & Thet.

Testis erit magnis virtutibus unda Scamandri,
Qui passim rapido diffunditur Hellesponto:
Cujus iter cæsis angustans corporum acervis
Alta tepefaciet permistâ flumina cæde.

Achilles ipse apud Atticum ἐν ταύτῃ μάχῃ.

Scamandriam undam sanctam falso obiexi sanguine,
Atq; acervos alta in amni corpore explevi hostico.

Xanthus ipse apud Hom. Iliad. Φ.

Πλήθει γὰρ δή μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα
Οὐδέ τί πῃ δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν
Στεινόμενος νεκύεσσι.———

Virg. Æn. 5. ———*Cum Troia Achilles*
Exanimata sequens impingeret agmina muris,
Millia multa daret letho, gemerentq; repleti
Amnes, nec reperire viam, atq; evolvere posset
In mare se Xanthus.———

Horat. epod. 13.

Te manet Assaraci tellus, quam frigida parvi
Findunt Scamandri flumina, Lubricus & Simois.

Scamander, Hectoris & Andromaches filius, alio nomine *Astyanax*.

Scamandria, urbs Troadis parva, à portu Ilii parùm remota. Plin. 4. 30.

Scambena, Mediæ op. Ptol.

Scambonidæ, vicus Atticæ in tribu Leontide.

Scamnos, Æthiopiæ sub Ægypto op. Plin.

Scamon, Mitylenæus, librum de rerum inventione scripsit, qui citatur Clementi. 1 Strom. itemque ab Athenæo lib. 14.

Scampis, Eordæatarum urbs in Macedoniâ. Ptol.

Scandaria, Coæ ins. promuntorium. Strab. lib. 14.

Scandia, navale in Cytheris. Stephanus ex Pausan. l. 3.

Scandia, vulgò *Schetland*, inf. Oceani Britannici, seu Germannici inter Orcadas ad occ. & Scandinaviam ad ort. Norvegis parens. *Scandia* quoque pars Scandinaviæ Australis è reg. Silandiæ inf. in ort. recedens, vulgo *Schonen*.

Scandia, inf. plures sinûs Codani, Cimbricæ Chersoneso ad ort. adjacentes. Ptol. cui 4 sunt, quarum maxima nunc *Gothland* contra ostia Vistulæ; sed apud Melam sunt septem.

Scandinavia, quæ & *Scandia*, (licèt Scandia sit portio Scandinaviæ inter Norvegiam & Sueciam in sinum Codanum porrecta) & *Basilia* Diodoro, & *Baltia* Pytheæ, teste Plinio, non inf. ut credidit idem Plinius, sed penins. maxima Septentrionalis inter mare Balticum ad Austr. quo à Germaniâ separatur, & Oceanum Septentrionalem, in plures regiones divisa, ac 3. continens regna, Norvegiæ, Sueciæ & Gothiæ. *Vagina gentium* à Jornande dicitur.

Scantate, op Zimarenorum apud Nabatæos. Plin. 6. 28.

Scantia, sylva in Campaniâ, ubi Scantiæ aquæ, ignem vomentes. Plin. & *Mala Scantiana* apud Macrobium.

Scaphe, urbs Melopotamiæ. Ptol.

Scaphusia, urbs Helvetiæ ad Rhenum, Constantiæ finitima.

Scapos, inf. maris mediterranei. Plin. 4. 12.

Scapris, Tusciæ portus. Anton *Scarino* hodiè.

Scaptesyle, urbs parva Thraciæ è reg. Thasi. Steph. Corruptè vulgò legebatur olim *Scaptensia*, apud Lucretium, lib. 8. v. 810. Tu a. lege,

Qualete expirat Scaptesula subter odores.

Festus, *Scaptensula* (lege Scaptesula) *locus ubi argentum foditur in Macedoniâ, dictus à fodiendo: namque Græce σκάπτειν effodere dicitur.*

Scaptia, op. Latii, à quo *Scaptia tribus* Plin. 3. 5. Erat autem inter Soram & Fabcareriam. Populi *Scaptenii* Halicarn. Silius lib. 8. *Scaptia pubes.*

Scarabantia Julia, op. Boiorum in Norico. Plin. 3. 24.

Scardo, *Scardona* Ptol. *Scardo* adhuc, teste Nigro cum Volaterrano, urbs Liburniæ marit. in Dalmatiæ confin. inter Jaderam ad occ. & Sicum ad ort. 12. m. p. Pop. *Scardonitani* Plinio. Ibi *lacus Scardonius*, vulgò *Proclian*.

Scardona, inf. Illyrici, Liburniæ oræ adjacens. *Mal Consiglio* Villanovano.

Scardus, *Scodrus* Livio, inter Dalmatiam & Mœsiam infer. Ptol. *Marinat* Barletio.

Scari, urbs Lyciæ. Steph.

Scarphia, *Scarphe* Straboni, op. Locrorum Epicnemidiorum in Achaiâ, in Phthiotidis confin. apud ostia Boagrii flu. *Bondoniza* Moletio. Seneca in Troadibus:

Bessan, & Scarphen; Pylon an senilem? Hinc illud.

Βοαγρίου τε Σκάρφην τε καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινάς.

Scarphe & *Scarphia* Eustathio eadem; quem falsò putat Delrius, quia, secundum illum, una est *Scarphia* Locrorum distincta à *Scarphe*, de quâ Pausan. in Corinthiacis & Achaicis. Alia *Scarphia* Bœotiæ Straboni. Quod autem Seneca Pylon *senilem* dixerit, idem est quod Ovidius de eâdem urbe:

Nos Pylon antiquam, Neleia Nestoris arva, &c.

Scarponna, op. olim nunc pag. Gall. Belg. in Lotharingiâ inter Tullum & Metas. *Scarpaigne* Ortelio.

Scarthon, flu Asiæ, ex Pholoe in Eleam labitur. Strabo lib. 13.

Scatinia lex, à *Scatinio* latore nomen accepit, quâ præposteræ Veneris usus coercebatur. Juv. Sat. 2.

Quod si vexentur leges ac jura, citari
Ante omnes debet Scatinia.

Alii legunt *Scantinia*.

Scaurus, cognomen familiæ Romanæ. Propriè autem *Scaurus*, Græcè Σκαῦρος, qui talos pedum extantes habet porrectos. Unde Horatius 1. Serm. Sat. 3.

— *Scaurum pravis fultum male talis.*

Ubi vetus Schol. eum interpretatur, *qui talos distortos & diversos habet.* Qui & Scambus est. Vet. Gloss. *Scaurus*: σκαμβός, σκιμὸς, στρεβλόπους. Ex hâc familiâ fuit Æmilius Scaurus, nobilis, at pauper, qui eloquentiâ suâ gloriam peperit. Consul Ligures domuit, atque triumphavit: Censor viam Æmiliam stravit, pontem Æmilium fecit & carbonariam ob paupertatem exercuit. Scaurum filium suum, teste Frontino, quòd in saltu Tridentino hosti loco cesserat, in conspectum suum venire vetuit; adolescens autem verecundiæ ignominiâ pressus, mortem sibi conscivit. Plinius in Nat. Hist. dicit eum principem fuisse civitatis, & Marianarum rapinarum socium. Idem Plin. rursum de eo. *Scaurus*, inquit, *à Vario Trib. plebis repetundarum accusatus, & absolutus.* Sallustius in Jugurthino: *Scaurus, homo nobilis, impiger, factiosus, audax, sed vitia sua callidè occultans, cum esset vir Consularis, & in senatu princeps, ab eo mittitur ad Jugurtham orator, ut eum ab oppugnatione Cirtæ, & obsidione Adherbalis amoveret.*

Scaurus, alter superioris fil. de cujus Ædilitate Plinius lib. 34. cap. 7. *In M. Æmilii Scauri Ædilitate 3. millia signorum in scenâ tantum fuere temporario theatro.* Idem 36. 2. *Trecentas LX columnas M. Scauri Ædilitate ad scenam theatri temporarii, & vix uno mense futuri in usu videmus portari silentio legum.* Idem cap. 15. ejusdem libri: *Theatra duo juxta fecit amplissima è ligno cardinum singulorum versatili suspensa libramento: in quibus utrisque antemeridiano ludorum spectaculo edito inter sese aversis, ne invicem obstreperent scena, & repente circumactis, ut contra starent, postremo jam die, descendentibus tabulis, & cornibus inter se coeuntibus, faciebat amphitheatrum, & gladiatorum spectacula edebat, ipsum magis auctoratum pop. Romanum circumferens. Quid enim miretur quisque in hoc primum? inventorem an inventum? artificem, an auctorem? ausum aliquem hoc excogitare, an suscipere? parere, an jubere? Super omnia erit populi furor, sedere ausi tam infidâ instabilique sede. En hic est ille terrarum victor, & totius domitor orbis, qui gentes & regna diribet, jura externis mittit, Deorum quadam immortalium generi humano portio, in machinâ pendens, & ad periculum suum plaudens. Quæ vilitas animarum ista, aut quæ querela de Cannis! quantum mali potuit accidere? Hauriri urbes terra hiatibus, publicus mortalium dolor est: ecce pop. Rom universus, velut 2. navigiis impositus, binis cardinibus sustinetur, & seipsum depugnantem spectat, periturus momento aliquo luxatis machinis*, &c.

Scaurus, Aurelius legatus, à Cimbris fuso exercitu captus est, & cum ad consilium ab his evocatus eos deterreret, ne Alpes transirent Italiam petituri, eò quòd diceret Romanos vinci minimè posse, à Bolo rege, feroci juvene, interfectus est. Livius.

Scaurus, qui & *Terentius Scaurus*, grammaticus. Capitolinus in Vero: *Audivit Scaurum grammaticum Latinum, Scauri filium, qui Grammaticus Adriani fuit.* Ejus mem. Gellius lib. 11. cap. 15.

Mamercus Scaurus, insignis nobilitate & orandis causis, vitâ probrosus, inquit Tacitus Annal. 6. De probrosâ ejus vitâ lege Senecam lib. 4. de Benef. cap. 31. aut potius non lege impuritatem hominis & ἀῤῥητον μίξιν. Notat eum brevi stigmate Tertullianus de Pallio: *Dabo catharticum impuritati Scauri, & alea Curii, & vinolentia Antonii.*

Scedasus, vir inter Bœotios ditissimus, cujus filias Hipponem & Miletiam, quum impudici adolescentes per vim constuprassent, ac demum occultandi sceleris causâ in puteum demersissent, Scedasus pater impatiens mœroris ad earum tumulos seipsum confecit. Plut. in Pelopidâ.

Scelatici, Mauritaniæ pop. Plin. 5. 1.

Scempsa, urbs Thraciæ. Steph.

Scena, urbs Ægypti apud Nilum. Anton. pop. *Scenitæ*.

Scenitæ, Arab. Petrææ gens. Plin. Solinus cap. 37. *Verum hæc Arabia procedit ad usque illam odoriferam ac divitem terram, quam Catabanes, & Scenitæ tenent, Arabes nobiles monte Casio: qui Scenitæ causas nominis inde ducunt, quod tentoriis succedunt, nec alias domos habent.* Ubi sis vide Salmasium in Plin. Exerc. pag. 483.

Scenopegia, erant Tabernaculorum festa in quibus Judæi extruebant Tabernacula ad similitudinem eorum,

rum, in quibus habitabant, quum Ægyptum pervagarentur.

Scepsis, urbs Mysiæ in Asiâ mediter. à Palæscepsi in Cæc. distans 60. stad. à Cotylo jugo montis Idæ, unde Scamander manat, 120. stad. Ex hac urbe fuerunt Metrodorus, qui artem memoriæ consummavit, ac Demetrius Grammaticus, qui Trojanam extructionem composuit. Vide Stephanum.

Schedia, Ægypti vicus, navale habens, inter Nilum flu. & Alexandriam urb. Strabo. *Rascbit* Guilandino.

Scheta, Siciliæ urbs mediterranea. Ptol. *Calameta*, teste Aretio

Scheria, dicta est Phæacia, sive Corcyra, eò quòd Ceres metuens, ne fluvii ex continente influentes continenti eam adjungerent, Neptunum rogavit, ut amnes everteret, quo facto *Scheria* vocata est. Steph. Meliùs Bochartus deducit à Phœnicio סחרא *Schara*, quasi *emporium* dixeris, aut *negotiationis insulam*. Talis enim à Poetâ describitur. Odyss. 3.

> Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς, οὐδὲ φαρέτρη,
> Ἀλλ' ἱστοὶ καὶ ἐρετμὰ νεῶν, καὶ νῆες ἐΐσαι
> Ἧισιν ἀγαλλόμενοι, πολιὴν περόωσι θάλασσαν.

Schinussa, ins. parva maris Ægæi, una Sporadum, inter Melon & Ion. Plin. 4. 12. Stephano est insula Phocica, vel Phocææ adjacens.

Scœnus, *Scheno* adhuc, portus Peloponnesi ad sinum Saronicum, & ad Isthmum, ubi is angustior, à Cenchreis 40. stad. in Bor. *Schænus* item pagus à Thebis 50 stad. cum flu. cognomine. Est & *Schœnus* *untis*, teste Stephano, regiuncula à *Schœneo* patre Atalantes dicta, & flu. Arcadiæ, & alter apud Athenas fluens, teste Strabone. *Schæni* meminit Papinius Theb. 7.

> *Qui breve litus Hyles, Atalantæumque superbi*
> *Schænon habent.* ————

Scia, op. Eubœæ. Steph.

Sciapodes, vel *Sciopodes*, pop. Æthiopiæ, q. d. *umbripedes*. Plin. 7. 1. ex Ctesiâ hominum genus esse scribit qui Monosceli vocantur, singulis cruribus miræ pernicitatis ad saltum; eosdem *Sciapodes* vocari, quòd in majori æstu humi jacentes resupini, umbrâ pedum se protegant.

Scias, regio Arcadiæ. Steph.

Sciathis, urbs Ægypti, apud Seetin mont. Ptol. Item Arcadiæ mons, teste Pausaniâ.

Sciathus, ins. maris Ægæi inter Eubœam & Thessaliam, Scopelo proxima, ante Magnesiam promunt. Ejus mem. Val. Flac. lib. 2.

> *Jam Sciathos subsedit aquis.*

Sciathus autem secundum Bochartum, per metathesin ex קשיתא *Ksiatha*, qu. dixeris *duram* & *asperam* insulam facto ex argumento nomine. Quod planum faciunt hæc Senecæ de consolat. ad Helviam, cap. 6. *Deserta loca & asperimas insulas, Sciatham & Seriphum, Gyarum & Cossuram pete.*

Scidrus, urbs Italiæ. Steph.

Scillus, *untis*, op. Peloponnesi apud Olympiam.

Scingomagus, vicus trans Alpes, à quo Italia incipit. Strabo lib. 4. *Sesans* hodie Tichudo.

Scinis, latro crudelissimus Corinthius, qui arbores complicabat, hisq; alligabat hominum brachia, ut in sublime redeuntes lacerata membra discerperent. Prop. 3.

> *Arboreasque cruces Scinis, & non hospita Grais*
> *Saxa, & curvatas in sua fata trabes.*

Pausanias in Corinthiacis narrat ut Scinis flexis pinis alligarit homines, quibus in sublime renitentibus, discerperentur. Tangit historiam quoque Stat. Theb. 12.

> *Non trucibus monstris Scinin, infandumque dedisti*
> *Cercyona, & sævum velles Scyrona creatam.*

Ovid. lib. 8. Met. *Sinin* vocat.

> *Occidit ille Sinis magnis male viribus usus*
> *Qui potuit curvare trabes, & agebat ab alto*
> *Ad terram latè sparsuras corpora pinus.*

Idem in Epist. 2.

> *Cum fuerit Scyron lectus, torvusque Procrustes,*
> *Et Sinis, & tauri mistaque forma viri.*

Idem in Ibin.

> *Quique trabes pressas ab humo mittebas in auras,*
> *Æquoris adspecti has hujus & hujus aquas.*

Legendus Plutarchus in Theseo, & Alexandro. Sed apud eum legitur *Sinnis*, uti quoque apud Euripidem in Hippolyto.

Sciathi, German. pop. Cheruscis finitimi. Claudianus de bello Getico.

> *Quæque domant Sciathos, immansuetosque Cheruscos.*

Sciœssa, mons Peloponnesi apud Patras, 9. collium opacitate umbrosus, & radiis Solis fermè invisus, teste Solino.

Scione, op. Macedoniæ apud Canastrum promunt. ad sinum Thermaicum in penins. Palenes. Vide Steph. Item urbs insularis maris Ægæi. Arrianus.

Scios, pars agri Eretriæ in Eubœâ.

Scipiadæ, patronymicum pro *Scipionibus*. Virg. Geo 2.

> *Scipiadas duros bello.*

Idem Æn. 6. —— *Aut geminos duo fulmina belli,*
> *Scipiadas, cladem Libyæ.*

Sil. lib. 7. ———— *Aut ubi nunc sunt fulmina belli*
> *Scipiadæ.* ————

Scipio Cornelius, à quo Scipionum gens patritia initium habuit, teste Macrobio, patrem luminibus carentem pro baculo regebat, quem *Scipionem* Grammatici vocant. P. Corn. *Scipio*, cum quo primùm Imperatore Annibal signa in Italiam contulit. Is cum multas esset in Hisp. victorias consecutus, resque gessisset memoratu dignas, demum in quodam prælio adversus hostes inito, dum se offert, ubi plurimum periculi erat, subitò occiditur. Livius.

Scipio Africanus, prioris fil. cujus vitam ac res gestas C. Oppius, & L. Reginius literis mandavere. Hic certis diei horis secretum templi petere solebat, putabaturque apud vulgus cum Jove loqui. Annum agens 17. à patre in castra ductus est, principio belli Punici 2. Constatque jam tunc in congressu Annibalis primò circumventum ab hostibus ac saucium patrem liberasse, teste Livio & Plutarcho. Deinde in Hispaniâ cum Carthaginenses vicisset, novamque Carthaginem cepisset, in Africam trajecit.; ubi victo Annibale Carthaginem vectigalem reddidit. Livius.

Scipio Æmilianus, qui & *Africanus Minor* ab Africani maj. filio adoptatus (fil. enim erat L. Æmilii Pauli) Carthaginem & Numantiam, duas urbes pop. Romano inimicissimas evertit: tandem immaturâ ætate domi suæ dormiens interfectus est; non sine suspicione dolo id Gracchorum factum. Liv.

Scipio Nasica, Scipionis, qui unà cum fratre in Hisp. cecidit, filius, à senatu vir optimus judicatus; Matrem Deûm tunc primum advectam, apudq; virum optimum ex oraculo divertentem hospitio excepit. Cum adversus auspicia consulem se à Graccho nominatum comperisset, magistratu se abdicavit. Censor statuas, quas sibi Consul quisque in foro per ambitionem ponebat, sustulit. Consul Delminium Dalmatiæ urb. superavit. Imperatoris nomen à militibus, & à senatu oblatum triumphum recusavit. Eloquentiâ primus, jurisconsultissimus, ingenio sapientissimus fuit, unde *Corculum* dictus, teste Cæcilio. Plura de eo Livius. Scipio item qui Serapio cognominabatur, propter similitudinem Suarii cujusdam negotiatoris: ob id erat in Tribunatu plebeis admodum gratus, dignusque Africanorum familiâ: nec erat in bonis funeris impensa: asses ergo contulit populus, ac funus elocavit, quaque præferebatur, flores è prospectu omni sparsit. Hanc historiam habes apud Plinium conscriptorem lib. 21. cap. 3. *Scipio* Africani fil. ponitur inter eos apud Val. Max. qui à parentibus claris degeneraverunt. Inter eruditos tamen à Cicerone in Bruto his verbis describitur: *Scipio Africanus filium habuit illum, qui minorem Scipionem à Paulo adoptavit: qui si corpore valuisset, in primis esset habitus disertus. Indicant tum oratiuncula, tum historia quædam Græca scripta de Cassina.* Hæc ille. Plutarchus in Africano, nihil de eo se compertum habere dicit, nisi eum Præturam gessisse, & in eâ consequendâ, à Circeio patris scribâ, adjutum fuisse. Hic Scipio Romæ primus aquâ horas

horas divisit æque noctium ac dierum, an. U. C. 595.

Scipio, Pompei M. socer, post bellum Pharsalicum inter Pompeianos bellum resoventes, in Africam se recepit cum exercitu & Catone, Jubâ etiam rege adscito. Qui primo feliciter adversus Cæsarianos pugnans, victus tandem cum exercitu occubuit. *Scipionem*, cognomento *Salutationem*, è Corneliorum familiâ, alioquin virum despectissimum, inter præliandum in Africâ, perinde ac exercitus ducem Cæsar præposuit: quod cognosceret adversarios vetusto quodam confidere vaticinio, ut semper in Africâ vincere fatale Scipionum generi foret. Plut. in Cæsare.

Scira, locus in Atticâ. Eust. Item *Scira*, festa Atheniensibus peculiaria, in quibus umbracula ac scena fiebant, de quibus Gyraldus copiosè in lib. de annis & mensibus.

Sciradium, promunt. Atticæ videtur ad Saronicum sin. Plut. in Solone.

Sciraphion, locus ubi conveniebant, qui tesseris ludebant. Stephanus in *Sciros*.

Sciras, Ægina quoodam dicta, unde Minerva *Sciras* appellata. Strabo lib. 9.

Sciratæ, Indiæ pop. simis naribus, apud quos inusitatæ magnitudinis olim serpentes fuisse, testatur Ælian. de An. lib. 26.

Scireßa, mons in Achaiâ notissimus. Plin. 4. 5.

Sciri, pop. Galatiæ. Steph.

Sciritis, dodecapolis Cariæ, qui in eâ habitant *Sciritæ*. Steph.

Sciron, latro fuit, cujus ossa quum in mare cecidissent, in scopulos conversa feruntur, quæ adhuc *Scironia saxa* vocantur. Ovid. Met. 7.

Tutus ad Alcathoen Lelegeia mœnia limes
Composito Scirone patet: sparsisque latronis
Terra negat sedem, sedem negat ossibus unda.
Quæ jactata diu fertur durasse vetustas
In scopulos, scopulis nomen Scironis inhæret.

Filius fuit Canethi & Heniocles. Locum in Megara habitavit, quem dixerunt *Petras Scironidas*. Viatores spoliatos præcipites agebat. Alii tradunt hospitibus jejunare coactis, panem pedibus offerre consuevisse: & apprehendentes, calcibus in mare de præcipitio deturbare. Megarenses scribunt, bonum virum fuisse: & ejus filiam Endeidem Æaco Jovis filio nupsisse: & ex his natos esse Peleum & Telamonem. Huoc Theseus Interfecit. Ovid. ep. 2.

Cum fuerit lectus Sciron, torvusque Procrustes.

Ubi alii *Scyron*. Propert. 3. 16

Nec tamen est quisquam sacros qui lædat amantes,
Scironis mediâ sit licet ille viâ.

Sciron, mons Atticæ in orâ inter Megara & Corinthum, ubi *Scironia saxa*, & *Scironides petræ* Straboni l. 9. à *Scirone* latrone dicta, non procul à Piræeo in mare instar scopuli 6. m. p. porrecta, teste Solino. Seneca in Hippolyto.

Et scelere petræ nobiles Scironides.

Σκειρωνίδες πέτραι dicuntur etiam Euripidi in Hippolyto. Est & promunt. Phthiotidis ad sin. Maliacum, in quod Thermopylæ terminantur. Claud. de bello Getico:

Thermopylæ: vexata mari Scironia rupes.

Sciros, locus & habitatio est Arcadiæ apud Parrhasios; cujus incolæ *Sciritæ* vocantur. Vide Steph.

Scirphe, urbs Phocica. Steph.

Scirthani, Dalmatiæ pop. Plin.

Scirtiana, Macedon. urbs inter Lychnidum & Heracleam. Anton.

Scirtonium, urbs Arcadiæ. Steph. ex Pausan. l. 8.

Scyrus, vates fuit Eleusinis, unde Minerva *Sciras* dicta

Scirus, Arcadiæ vicus, Atticæ campus & flu. mons inter Megara & Corinthum. Steph. Pauf. Strab.

Scirtus, flu. qui per Edessam decurrit. Cedrenus, Zonaras, Nicephorus, Evagrius.

Sclavi, pop. Scythiæ Europ. qui in Illyricum demigrantes *Sclavonia* nomen indiderunt. De nominis origine vide Ægidium Fleicherum in Russorum rep. c. 13. Subjicitur hæc regio hodie partim regno Hungarico, partim Venetis & principibus Austriæ. Duobus præcipuè fluminibus tota regio irrigatur, Savo & Dravo, qui in Danubium confluunt. Sclavonica lingua, quæ nonnullis *Windischt*, & apud Latinos *Illyrica* appellari putatur, hodie omnium latissimè patet, ut quæ à mari Adriatico ad Oceanum Septentrionalem extendi videatur. Nam eâ utuntur Istrii, Dalmatæ, Bosnenses, Moravi, Bohemi, Lusatii, Silesii, Poloni, Lithuani, Prutheni, Scandinaviæ incolæ, Russi longè lateque imperantes, Bulgari, multæque circumvicinæ regiones Constantinopolim ferè usque, adeo ut ejus etiam inter Turcas frequentissimus sit usus Σκλαβηνοὶ Procopio, *Sclavini* Jornandi. Vide Cluver. Germ. Ant. lib. 3. cap. 44. Quare a. *Sclavus* pro *servo* poni soleat, vide Voss. de Vitiis Sermonis lib. 2. cap. 17.

Scodra, urbs Dalmatiæ in Macedon. confin. apud Drilonem flu. Ptol. *Scutari*, & *Escodar* Turcis. Albaniæ reg. præcipua, ab Epidauro seu Ragusâ 8c. m. p. in ort. ab Aserivio in medio 30. *Scodrus* ibi mons altissimus, de quo Liv. lib. 3. dec. 5. forte qui aliis *Scardus*.

Scolis, mons & urbs Achaiæ. Steph.

Scolus, mons in orâ Bœotiæ ad ort. apud Eteonon & ostia Asopi flu. cum op. cognomine. Fuit & Macedon. op. apud Olynthum urb. teste Strabone. Stat. l. 7.

Qui Scolon, densamq; jugis Eteonon iniquis.

Hinc proverbium: *Scolon ne proficisceris ipse, nec alteram comiteris*: quo utimur, teste Eust. cum significatur, abstinendum à convictu alicujus, vel à loco, à quibus nihil sit sperandum boni. Nam *Scolos* apud Strab. lib. 9. vicus est Bœotiæ ad radices montis Cithæronis inamœnus, incultus, infrugifer, de quo Plin. 4. 7. Nihilominus in Scolo Bœotiæ pago panis totius Græciæ laudatissimus fiebat, Pausaniâ teste. Vide Boch. Geogr. pag. 473.

Scombraria, promunt. Hisp. Tarrac. apud Carthaginem Novam, *Saturni promuntorium* Plinio. *Cabo de Palos*, hodie vocatur, teste Clusio.

Scombraria, Hispaniæ inf. ante *Scombrariam* promunt. & apud Carthaginem Novam à qua 24. stad. recedit. *Scombroaria* Ptolemæo, quæ & Herculis, teste Strabone lib. 3. qui à multitudine *Scombrorum*, qui inibi capiuntur, sic dictam tradit. Vide sis illic Casaubonum. *Escombrera* hodie dici scribit Florianus.

Scopa, nomen villæ in Libyâ.

Scopadæ, Thessaliæ pop. Schol. Theocriti.

Scopas, insignis marmoris scalpendi artifex, unus ex iis qui Mausoleum cælaverunt. Plin. Ejus mem. Horat. Car. lib. 4. Od. 8.

Quas aut Parrhasius protulit aut Scopas,
Hic saxo, liquidis ille coloribus.

Item Ætolorum Prætor, qui Acarnaniis arma intulit, anno Mundi 3754.

Scope, inf. in mari Rhodiensi. Plin. Vicus in Libyæ Nomo. Ptol.

Scopelianus Clazomenius, Herodis Attici præceptor.

Scopelos, inf. multiplex: una maris Ægæi, apud Magnesiam promunt. Thessaliæ, Sciatho proxima. *Scopalo* nunc, teste Sophiano. Altera in mari Jonio apud Cephalleniam inf. *Capo Ducato* Moletio. Alia Plinio inf. parva Asiæ, ante Troadem urb. Phrygiæ. Item urbs ad Varadanum flu. in Sarm. Asiaticâ. Ptol. Alia urbs Thraciæ mediter. Develto urbi finitima, ab eâ Hadrianopolim versus recedens, *Ischeboli* vulgo, teste Leunclavio. *Scopi* dici videtur apud Steph. Populi *Scopeni*.

Scopia, pl. num. urbs Dardanorum in Mysiæ sup. & Macedoniæ confin. *Scupa* dicitur Ptolemæo.

Scopia extrema, Doridis promunt. Ptol. quod Straboni *Termerium* dicitur, teste Villanovano.

Scopium, Thessaliæ op. Polyb.

Scopius, mons Macedoniæ. Plin. 4. 10. Item Thraciæ mons & Bithyniæ fluvius.

Scopus, locus juxta Hierosolymam. Joseph. Bell. Jud. 2. 22.

Scordisci, & *Scordiscæ* Straboni, *Scordisci* Trogo, Posidonio, & S. Rufo, pop. Pannoniæ infer. Araviscis finitimi ad Austr. quorum urbs *Sirmium*, teste Niceta. *Ra-*

clam eis attribuit hodie Castaldus. Ipsi se vocant nunc *Bosnachi*, teste Nigro. *Cordistæ* sunt apud Athen. lib. 9. qui Galatas ex iis facit, qui cum Brenno Delphicum templum spoliaverunt.

Scordiscus, Cappadociæ mons. Ptol. quem *Armonium* vocat Marcellinus.

Scorzegal. Germ. regio. Diaconus.

Scorpiani. Non desunt, qui Scorpianos populos dici conjectent apud Stephanum: Sed cum Herodotus nec in libro 7. quem is citat, nec usquam alibi *Scorpianorum* meminerit, videtur Σκορπιανοὶ deflexum ex Παρικανίοι. *Paricani*, vel *Paricanii* Asiæ pop. sunt, tam ex Herodoto lib. 3. & 7. quàm ex Melâ & Plinio noti. Quorum *Paricane* metropolis apud eundem Steph. ex Hecatæo. Bochartus de Anim. Bibl. l. 4. c. 3. 2.

Scorpiofera, Asiæ regionis pars. Ptol.

Scorpius, seu *Scorpio*, unum ex XII Zodiaci signis, quod à Sole subitur pridie Idus Octobris. Oritur autem eodem tempore, quo Orion occidit. Qui Astronomicum poeticum conscripserunt, hunc eum volunt fuisse Scorpium, qui Orionem interemit, cum illa juvenili robore ferox, nullam esse feram jactasset, quam ipse conficere non posset. Quam hominis jactantiam ægerrimè ferens Tellus, in perniciem ejus Scorpium protulit, qui infixo aculeo eum interemit. Hunc autem Scorpium à Jove ideo inter astra relatum volunt, uti mortalibus documento esset, ne suis plus æquo viribus fiderent. Hyginus lib. 2. de Sign. cœl. Ampelius tamen scribit, quod Diana Scorpium, ejus jussu, in monte insulæ Chiiis Pelennæo ad Orionis perniciem natum, illi Deam inter venandum stuprare conanti ipsa supposuerit, quo vitâ privaretur. Quod etiam ostendit Nicander in Theriacis:

> Τὸν δὲ χαλαζήεντα κόρη Τιτηνὶς ἀνῆκε
> Σκορπίον ἐκ κέντροιο τεθηγμένον, ἦμος ἐπέχρα
> Βοιωτῷ τεύχουσα κακὸν μόρον Ὠαρίωνι,
> Ἀχράντων ὅτε χερσὶ θεῆς ἐδράξατο πέπλων.
> Αὐτὰρ ὅγε στιβαροῖο κατὰ σφυροῦ ἤλασεν ἴχνος
> Σκορπίος ἀπροΐδης, ὀλίγῳ ὑπὸ λᾶϊ λοχήσας.
> Τοῦδε τέρας περίσημον ἐν ἀστράσιν ἀκλανὲς αὔτως
> Οἷα κυνηλατέοντος ἀείδελον ἐστήρικται.

Hujus signi mem. Virgil. Georg. 1.

> —*Ipse tibi jam brachia contrahit ardens*
> *Scorpius, & cœli justâ plus parte reliquit.*

Ovid. Met. 2.

> *Sævaq; circuitu curvantem brachia longo*
> *Scorpion, atq; aliter curvantem brachia Cancrum.*

Scotana, vicus Arcadiæ. Pausan.

Scoti, Britanniæ pop. Septentrionales, quondam Anthropophagi, teste B. Hieronymo 2. contra Jovinianum. *Quid* (inquit) *loquitur de cæteris nationibus, cum ipse adolescentulus in Galliâ viderim Scotos, gentem Britannicam humanis vesci carnibus, & cum per sylvas porcorum greges, & armentorum, pecudumque reperiant, pastorum nates, & fœminarum papillas solere abscindere, & has solas ciborum delicias arbitrari?* Ammianus primus inter scriptores Latinos eorum meminit, quos ex Hispaniæ Cantabriâ oriundos, atq; inde in Hiberniam migrantes, tandem in Scotiâ sedem fixisse dicit. *Guydhyl* Britannis, teste Lhuydo, à picturâ qu. *Picti* appellati, teste Isidoro, vel ab *obscuritate ac tenebris*, quæ σκότος dicuntur. An vero Scoti prius Hiberniam occuparint, dijudicent alii ex historiis. Illud certum (inquit Ferrarius) nomen Scotiæ utrique regioni fuisse commune; ac Scotos, ejectis Pictis, regione potitos, illi nomen indidisse. Scotos etiam (quos alii à Scythis voce depravatâ dictos putant) olim in Hiberniâ consedisse, nomenque Scotiæ ipsi Hiberniæ indidisse, & illam etiam Scotiam per aliquot secula appellatam fuisse invenitur apud Orosium D. Prosperum Isidorum, Bedam, Bernardum, &c. Horum regio *Scotia* dicitur olim *Caledonia*, de quâ Tacitus in Agricolæ vitâ. Vulgò *Albaya*, teste Lhuydo, hodiè *Scotland*, ab Anglia monte Cheviotâ discreta, in plures regiones divisa: in quâ Alata Castra, sive Edinburgum, urbs regia, Andreapolis, & Glasquum metropoles. Grampio monte aspero & informi (cujus Tacitus meminit) bifariam dividitur. Is enim à Germanici maris litore ad ostia Deæ fluminis latera Aberdoniæ abluentis, per mediam Scotiam, in Hibernicum mare tendens ad lacum Lomundum sistitur. Incolæ qui cis Grampium mont. meridionalem partem habitant, sunt benè morati, & humaniores: qui alteram partem Septentr. versus accolunt, genus hominum asperum ac longè durissimum est. Hinc *Scoticus* Claud. de laud Stilic. —*Ne bella timerem*

> *Scotica, vel Pictum tremerem.*

Vide plura apud H. Boethium, J. Majorem, & G. Buchananum in historiis Scoticis.

Scotina, locus in Lacedæmone plenus quercubus. Verùm inde nomen non habet, sed à Jove *Scotiae* illic honorato. Steph. ex Pausaniâ. Locus quem respexit in Laconicis reperitur, qui est liber 3. Itaque scribendum τρίτῳ apud eum pro δεκάτῳ. Insuper pro Σκοῖνα, & Σκοινιᾶς, scribe Σκοτινά, & Σκοτιτᾶς. Loci ejusdem mem. Polybius extremo lib. 10.

Scotinus, cognomen Heracliti Ephesii. Strab. l. 14.

Scotusa, Thraciæ urbs juxta Topirim.

Scotussa, urbs mediter. Thessaliæ Larissa finitima. Fuit & *Scotussa*, op. Macedoniæ ad Nestum amnem. Hinc *Scotussæi* populi apud Plin.

Scribonius, Aphrodiscus, Orbilii servus atque discipulus, mox à Scriboniâ Libonis filiâ, quæ prius Augusti uxor fuerat, redemptus & manumissus. Sueton.

Scribonius Largus, claruit unà cum Cassio; (cujus supersunt de Animalibus problemata medica) Ejus extat liber de medicamentorum compositione. Ætatem utriusque ostendit, quod Scribonius codicis meminit, quem ab Atimeto, Cassi servo, ac Cæsaris Tiberii legato acceperit. Scribonii etiam mentionem facit Galenus in libris κατὰ τόπους, & alibi.

Scrobilus, promunt. Africæ ad fin. Arab. Pompon.

Scropha Tremellius, Varroni de R. R. lib. 2. cap. 4. primùm appellatus est *Scropha*, quòd Quæstor cum esset, Licinio Nervæ Prætori in Macedoniâ provinciâ relictus, qui præesset exercitui, dum prætor rediret, hostes arbitrati occasionem se habere victoriæ, impressionem facere cœperunt in castra, Tremellius vero cum hortaretur milites, ut caperent arma, ac exirent contra: dixit celeriter se illos, ut Scropha porcos, dejecturum: idque fecit. Nam eo prælio hostes ita fudit, fugavitque, ut eo Nerva prætor Imperator sit appellatus, & ipse cognomen invenerit, ut diceretur *Scropha*. Verùm Macrob. Sat. 1. cognominis hujus rationem aliam affert. *Tremellius Scropha*, inquit, *cum familiâ atque liberis in villâ erat. Servi ejus quum de vicino Scropha erraret, surreptam conficiunt. Vicinus advocatis custodibus omnia circumvenit, ne quà efferri possit; isque ad Dominum appellat restitui sibi pecudem. Tremellius, qui ex villico rem comperisset, Scrophæ cadaver sub Centonibus collocat, super quos uxor cubabat. Quæstionem vicino permittit, quum ventum est ad cubiculum, verba jurationis concipit, nullam esse in villâ suâ scropham, nisi istam, inquit, quæ in Centonibus jacet, lectulum ostendens.* Ea facetissima juratio Tremellio *Scrophæ* cognomentum dedit.

Scultenna, fluvius Flaminiæ. Liv. Plin. *Panaro* Leandro. Apud Strab. antiquum vocabulum corruptum legitur Σκουτάνα pro Σκουλτάννα: locus est lib. 5. *Lanam mollem & omnium longè pulcherrimam* οἱ περὶ Μουτίνην τόποι καὶ ὁ Σκουλτάννας ποταμὸς φέρουσι.

Scupi, Mysiæ sup. urbs. Prol. *Scopia* Sophiano.

Scurgum, Germ. urbs. Ptol. *Schmebea* Villanovano in Pomeraniâ.

Scybeleas, locus Pamphyliæ, unde *vinum Scybeliticum*. Hesychius.

Scybis, Cretensis sculptor marmorarius. Plin.

Scybrus, parva reg. Macedoniæ. Steph.

Scydissa, mons asperrimus, & Moschicis montibus conjunctus, qui supra Colchidem sunt, cujus extrema ab Heptacometis obtinentur. Strabo lib. 12.

Scydra, urbs Macedoniæ in Emath. â reg. Steph. *Iderocapsa* Bellonio.

Scylace, *Scylaceum* Val. Flacco, op. Mysiæ Asiaticæ, inter

inter Cyzicum, & mont. Olympi radices. Steph.

Scylax, tres fuere Scylaces Caryandenses. Antiquissimus est qui sub Dario Hystaspis filio floruit, alter Darii Nothi; tertius vero ætate Polybii. Vide Is. Vossium ad Scylacis Caryandei Periplum. Quanquam certissimis argumentis evinci potest, Periplum illum, qui Scylacis Caryandensis nomen præ se fert, quemque adolescens admodum recudendum curavit vir doctissimus prædictus, cujusvis potius esse quam Scylacis, ut in secundis curis se clarius docturum promittit, Observat. ad Melam, pag. 83.

Scylla, saxum in freto Mamertino inter Siciliam & Italiam, periculosum nautis mare faciens, hodie *Scyllo*, teste Fazello. Brutiorum item op. apud Melam, *Siglio* Leandro. Et ins. deserta circa Thraciæ Chersonesum. Plin.

Scylla, filia Nisi regis Megarensium, quæ Minois paterni hostis amore capta, ut illum beneficio aliquo demereret, patrem purpureo capillo, in quo fatum erat regni totius fatum, spoliavit, eumque hosti obtulit, tanquam futuræ conjugis dotem. Verum cum se ab illo sperni videret, doloris impatientiâ in Cirin avem commutata est. Vide Fab. apud Ovid. Met. 8 Prop. lib. 3.

Tuq; ô Minoâ venundata Scylla figurâ,
Tondens purpureâ regna paterna comâ.

Idem lib. 4. permiscens duas fabulas Scyllæ Nisi, & Scyllæ Phorci:

Quid mirum in patrios Scyllam sævisse capillos,
Candidaq; in sævos inguina versa canes?

Virgil. Ecl. 6.

Quid loquar aut Scyllam Nisi, quam fama secuta est
Candida succinctam latrantibus inguina monstris.

Ovid. 4. Fast.

Et vos Nisei naufraga monstra canes.

Idem Trist. lib. 2.

Impia nec Tragicos tetigisset Scylla cothurnos,
Ni patrium crinem desecuisset amor.

Idem 3. Amor. eleg. 11.

Per nos Scylla patri canos furata capillos
Pube premit rabidos inguinibusq; canes.

Vide *Nisus*.

Scylla, Phorci filia, quæ cum mutuo Glauci amore teneretur, indignata Circe, quæ Glaucum miserè deperibat, Scyllam sibi ab illo præferri, fontem, in quo illa lavari solebat, noxiis herbis veneficisque infecit. Cujus rei illa ignara, cum lavandi gratiâ fontem ingressa esset, videt inferiorem corporis partem in caninos rictus esse commutatam; deformitatem tantoperè exhorruit, ut se statim in vicinum præcipitaverit fretum, ubi & in saxum mutata fingitur, Charybdi ex adverso objectum, prænavigantibus vehementer periculosum. Ovid. Met. lib 4. & 14. Porro Siculum fretum, quia scopulosum & angustum est, tanto fervet æstu, ut fluctus inter se concurrentes, scopulisque illisi quendam qu. latratum referant. Hinc fingitur Scylla à pube canibus & lupis succincta, quam in freto scopulum esse constat. Grammatici à σκύλαξ deducunt; unde Virg. Eccl. 6. ait *Scyllam, Dulichias vexasse rates. Scylla* autem Punicè סקול *scol*, est exitium, & lethale infortunium; quo sensu Græcum Σκῶλος usurpatur ab Hellenistis. Scylla vero cur inde appelletur nemini non est obvium. Bochartus.

Lucret. lib. 5.

Aut rapidis canibus succinctas semimarinis
Corporibus Scyllas.———

Catullus in Ciri:

Illum Scylla rapax canibus succincta Molossis.

Seneca in Medea.

Quid? cum Siculi virgo Pelori
Rabidos utero succincta canes
Omnes pariter solvit hiatus.

Ovid. in ep. Medeæ.

Aut nos Scylla rapax canibus misisset edendos,
Debuit ingratis Scylla nocere viris.

Idem Amor. 2. 16.

Nec qua virgineo portenta sub inguine latrant,
Nec timeam vestros, curva Malea, sinus.

Catullus:

Quæ Syrtes, quæ Scylla vorax, quæ vasta Charybdis.

Propert. lib. 4.

Nec Scyllæ sævo conterruit impetus ore,
Cum canibus rapidas inter freta serperet undas.
Nec violenta suo consumpsit more Charybdis.

Virgil. Æn. 3.

At Scyllam cæcis cohibet spelunca latebris
Ora exertantem, & naves in saxa trahentem.

Propert. lib. 2.

Crede mihi nobis mitescet Scylla, nec unquam
Alternante vorans vasta Charybdis aquâ.

Hinc *Scyllæus*. Virgil. Æn. 1.

Vos & Scyllæam rabiem, penitusque sonantes
Accestis scopulos.———

Scyllaceum, op. in finibus Calabriæ. Virg. Æn. 3.

Caulonisque arces & navifragum Scylaceum.

Dicitur etiam *Scylletium*, vulgo *Squilacci*. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 4. cap. 15.

Scyllæum, promont. Peloponnesi, in orâ Argiæ reg. in agro Hermionico, *Scyllium* Ptolemæo, *Capo Scigli* Sophiano, sinum Argolicum à Saronico dividens. Σκυλλαῖον ἄκρα Stephano dicitur. Est & op. Brutiorum in Italiâ. Mela lib. 2.

Scyllias, Herodoto lib 8. vir quidam Scyoneus, omnium suâ tempestate hominum optimus urinator, qui etiam in naufragio ad Pelium facto, multam pecuniam Persis servavit, multa & sibi lucratus est. Ad Græcos transire in animo habens, cum ex Aphetis mare subiisset, non prius emersisse dicitur, quam ad Artemisium pervenit, 80 fere maris stadia emensus. Hunc Pausanias *Scyllim* vocat, de quo inquit: Scyllis Scyoneus cum Cyane filiâ, classis Persicæ quâ Xerxes Græciæ bellum intulerat, anchoras natando, urinandoque pr[?] idit ad Pelium mont, & Sepiada Magnesiæ: quibus fa[?]um in Apollinis templo positum, ab Amphictyonibus, quod erat commune Græciæ concilium, & à Nerone Imp. Romam translatum.

Scyllis, & Dipœnus Cretenses marmora sculpendo laudatissimi. Plin. 36. 4.

Scyllus, untis, op. Achaiæ, quo Zenophon donatus est à Lacedæmoniis. Strabo.

Scylurus, Cherronesi rex, à quo multa castella condita fuisse commemorantur à Strabone lib. 7.

Scylurus, vel potius *Sciturus*, vir, qui (ut Plut. auctor est) cum relictis masculis filiis 80. diem esset obiturus hastilium fascem cuique obtendens, ut illum confringeret, jubebat. Id autem singulis se posse negantibus, ipse singulatim educta hastilia omnia facilè confregit: ita docens illos, ubi unà esse perseverarent, firmos ac potentes fore; imbecilles autem, si separarentur, ac dissiderent.

Scymniada, pop. cum Getis habitantes. Steph. fortè *Scymnita* Ptolemæi, quos in Sarm. Europæâ ponit.

Scymnus Chius, compluribus libris orbem descripsit, teste Stephano in Παραι.

Scyphia, op. Clazomeniorum. Steph.

Scyphius, vocari traditur primus ille equus qui natus est è Neptuni semine in saxo dormientis, atque ideo *Petræi* dicti. Pindari Scholiastes enarrans quorsum Petræus appelletur Neptunus Pythiâ quartâ: Ἐπίθετον Ποσειδῶνος ὁ πετραῖος: φασὶ δὲ ὡς ἀγῶνα διατιθέντων τῶν ... ἵππος [illegible]. Et paulo ante: Ἐνὶ τοῖς πέτραις κοιμηθεὶς ἀποσπερμάτισε, ... Σκύφιος. Nempe Pœnis (unde hæc fabula) שיפ *Sciph*, est *petra*, quomodo Chaldæis etiam ac Syris. Bochart.

Scyras, Laconicæ flu. se in mare exonerans. Pausan.

Scyrmus, urbs in Dolionide prope Cyzicum, Steph.

Scyrti, pop. Arabiæ, Indorum linguâ utentes. Plin. 6. 23.

Scyrita, gentes inter Nomadas Indos, quæ narium loco foramina tantum habent. Plin. lib. 7.

Scyros, insula contra Magnesiam in mari Ægæo, Lycomedis regis patria, in quâ Achilles puellari habitu educatus Deidamiam regis filiam viciavit, & ex eâ Pyrrhum suscepit. Hinc *Scyrius*, & *Scyrias*, fam. Ovid. 1. Art.

Art. Am. *Scyrias Æmonio victa puella viro.*
Hæc inf. capris abundat feris, ex quibus adagium est apud Zenodotum *Capra Scyria*, in eos qui beneficium maleficio contaminant, ficuti *capra Scyria* quæ calce mulctram lacte plenam evertit. *Scyrius principatus*, adagium ortuor est, de tenui regno dictum, teste Suidâ, quòd hæc insula Pelasgis & Caribus quondam inhabitata, petricosa sit & infrugifera. Lapis hujus inf. integer supernatat, comminutus mergitur. Plin. 36. 17. Dionyf. verf. 521.
Σκυρός τ' ἀπειράτα, ὠ αἰπεινὴ Πεπάρηθος.
Ubi fis vide Montanum. Græcè quidem σκῦρος est λατύπη, ut volunt, i. e. quod à lapidibus marmorariis abradunt: Et in Eust. σκυρώδης occurrit pro *petricoso*, & in Hefychio σκυρωδέστατα pro λιθωδέστατα: Et in Pindaro Pythiâ 5. σκυρωτάν ὁδὸν Scholiastes λιθόστρωτον, Hefychius λιθόστρωτον interpretatur. Inde Scyrus dici putatur, quia petricosa est insula. Sed vox hæc Græcis quam est infrequens, tam familiaris est Arabica צחר *fachar* pro petris, à quâ Σκῦρος nomen deduci potuit non incommodè. Boch. Statius in Achilleide.
——— *Quam se scopulosa levavit Scyros.*
Scythes, vel *Scyther*, Herculis fil. à quo *Scythiam* dictam putant: licèt nonnulli *Scythas* dictos volunt ἀπὸ τοῦ σκυζεσθαι, sunt enim iracundiores Cal. Rhod. Plinius vero lib. 7. cap. 56. *Arcum & sagittas Scythen, Jovis filium invenisse dicunt. Scytha* quoque & *Scythes* sæpiusculè pro *Scythicus* ponitur. Æschylus in Prom. Ligato Σκύθην εἰς οἶμον, pro Σκυθικόν. Lycophron in Cassandra χειρῶν Σκύθαι dixit. Idem quoque ὁ ἄρκτοs & χώρα Σκύθαι. Pari ratione Martialis 4. 28.
Indos Sardonychas, Scythas smaragdos.
Scytheni, pop. prope Mactones. Steph. ex Xenophonte *Anabas.* lib. 4.
Scythia, provincia Asiæ gemina; Citerior, quæ intra Imaum mont. Ptol. dicitur, inter Sarmatiam Asiæ ad occ. & Scythiam alteram ad ort. ac inter mare Caspium ad merid. & Oceanum Borealem, seu Scythicum ad Arctos, in plures regiones divisa, quæ omnes sub uno Tartariæ nomine comprehenduntur. Altera ulterior, seu extra Imaum mont. in ort. vergens, & ipsa in plures divisa regiones, quarum quæ ad ort. extenditur Sericæ contermina *Cathay* nominatur; quæ ad occ. *Regno di Cambalu* dicitur, & *Mogul.* Equis Scythia maximè abundat, quorum carnibus populi vescuntur. Afinis vero propter loci frigiditatem, (uti & à fulminum casu ob eam causam immunis est) caret, Plinio teste. *Scythia* quoque Europæa pars est Sarmatiæ, ab ostiis Tanais ad ostia Istri Mæotidi & mari Euxino exposita. Dionysius.
Σκύθαι οἳ Σκυθίην τε ἢ εἰς Μαιώτιδα λίμνην.
Virgil. lib. 1. Georg.
Mundus ut ad Scythiam, Riphæasque arduus arces
Consurgit, premitur Libya devexus ad Austros.
Pop. *Scytha*, hodie *Tartari*, gens numerosissima in plures populos divisa. Sunt & *Scythæ* in Europâ, apud Mæot. paludem incolentes, qui & Mæoræ, Alani, Agathyrsi, Geloni, & Sauromatæ, quos omnes tam Europæos quam Asiaticos Tartaros nominamus. Qu. Curtius lib. 6. c. a. *Scythæ regionem campestrem, ac fertilem occupaverunt, graves adhuc accola* (Persis se) *Sedes habent in Europâ & Asiâ. Qui super Bosporum colunt, ascribantur Asiæ. At qui in Europâ sunt, à lævo Thraciæ latere ad Borysthenem, atque inde ad Tanaim alium amnem rectâ plaga pertinent. Tanais Europam & Asiam medius interfluit: nec dubitatur quia Scythæ, qui Parthos condidere, non à Bosporo, sed ex regione Europæ penetraverint.* Sunt inter eruditis, inter quos est M. Zuerius Boxhornius, qui gentem Scythicam à fagittandi studio & arte Germanico vocabulo appellatam censeant. Neque pudere Germanos potest originis Scythicæ, quòd illa gens & rerum gestarum gloriâ, & rectitudine morum ac simplicitate laudata scriptoribus sit. Nec sapientiæ laudem iis adimit Curtius lib. 7. cap. 8. *Scythis*, inquit, *non ut cæteris barbaris rudis & inconditus sensus est. Quidam eorum sapientiam capere dicuntur, quantamcunque gens capit, semper armata.* Et docet oratio, quæ ibi sequitur, libera quidem, cæterum magnanima & sapiens. Lege etiam egregium Horatii carmen lib. 3. Od. 24. in quo Scytharum mores Romanis præfert, & gentem ab æquitate, justitiâ, & pudicitiâ elegantissimis versibus commendat. Scythæ & Ægyptii diu de genetis antiquitate contenderunt: in quo certamine superatis Ægyptiis, Scythæ antiquiores visi sunt. Scythæ olim nullas urbes habuerunt, nulla mœnia, domos secum ferentes, unde & *Hamaxobii* dicuntur. Hinc Horatius.
———*Campestres melius Scythæ*
Quorum plaustra vagas rite trahunt domos.
Idem alibi. *Te Dacus asper, te profugi Scythæ.*
Scytharum justitiam ostendit Boch. lib. 3. Geogr. c. 9. Vide quoque plura de illis apud eundem, cap. 13. ejusdem libri. Scytharum vocabulum quàm latè sumptum antiquissimis Græcis, docet Cluver. Germ. Ant. 1. 2.
Scythia parva, Straboni dicitur ea regio, quæ intra Borysthenem & Tauricam Cherfonesum est.
Scythiaca regio, Ægypti tractus. Ptol. Leg. *Sciathiaca.*
Scythicum litus, Pomponius vocat totam eam oram litoralem usque ad ostium Caspii maris, quo se in Scythicum mare exonerat.
Scythinus Teius, Historicus. Athen. lib. 11. Etiam Jambos fecisse ex Diogene Laertio discimus in Heraclito, & Stephano in Τέως. Etiam ἐν τῷ Σκυθίνου περὶ φύσεως quædam adfert Stobæus in Eclogis Physicis lib. 1. c. 11.
Scythopolis, urbs Libyæ. Steph. Alia est in Decapolitanâ Syriâ. Plin. 5. 18. Strabo lib. 16. Galilææ proximam esse scribit. Ejus vetus nomen erat *Bethsan.* Euseb. 1 Chron. Σκυθῶν ἡ Παλαιστίνης κατοίκησις, ἣ Βαιθσὰν κατεῖχον ἢ ἐξ αὐτῶν κληθεῖσα Σκυθόπολις.

S E.

Seba, fil. Bochri. 2 Reg. 20. Lat. *septem*, vel *septimus*, sive *saturitas*, aut *juramentum.*
Sebaste, tergemina: una Palestinæ in Samariâ, vulgò *Samaria.* Altera Ptol. & Steph. quæ & *Augusta* in orâ Ciliciæ apud Corycum, inde in ort. parum distans, hodie *Sevesta.* Alia Ptol. in Albione op. in fin. Damnoniorum, *Leskerd* Villanovano.
Sebastopolis, urbs gemina, una Cappadociæ mediterranea, *Suvas* hodie, præclara, à quâ nomen est regioni, & ubi sedes est satrapæ Turcarum. Altera quæ & Dioscurias Ptol. *Savatopoli* Nigro, urbs Colchidis maritima inter Phasidem ad merid. 100. & Heracleam urb. Heniochorum ad occ. 80. m. p.
Sebeda, portus Lyciæ. Steph.
Sebendunum, Castellanorum in Hisp. urbs. Ptol.
Sebenia, sacerdos quidam. 1 Par. 15. Nomen viri. 2 Esdr. 9.
Sebenicum, *Sicum*, Ptol. urbs Dalmatiæ in orâ, episc. sub arch. Spalatensi, Scordonæ proxima, inter Jaderam ad occ. 48. ac Tragurium in ort. 32. m. p.
Sebennyticum, *Sebennyticum* Steph. Strab. ac Ptol. *Sebennyticum* Melæ ac Plinio, ostium Nili inter Bolbitinum ad occ. & Pathmeticum ad ort. *Sturioni* Nigro.
Sebeon, pater Anæ patris Oolibama alterius uxoris Esau, de filiabus Chanaan. Gen. 36.
Sebetus, hodie *fiume della Maddalena*, teste Scipione Mazzellâ, flu. Campaniæ apud Neapolim fluens. Ejus mem. Columella lib. 10.
Doctaque Parthenope, Sebethide roscida lymphâ.
Statius Silv. lib. 1. Carm. 2.
At te nascentem gremio mea prima recepit
Parthenope: dulcisque solo tu gloria nostro
Reptasti, nitidum consurgat ad æthera tellus
Eubois; & pulchrâ tumeat Sebethos alumnâ.
Vibius in Catalogo fluminum: *Sebethos Neapoli in Campaniâ.* Virgil. Æn. 7.
Nec tu carminibus nostris indictus abibis
Oebale, quem generasse Telon Sebethide nymphâ
Fertur; Teleboum Capreas cum regna teneret.
Ubi Servius: *Oebalus filius est Telonis & nympha Sebethidis: hac autem est juxta Neapolim, sed Telon diu regnavit apud Capreas insulam, contra Neapolim sitam.*
Sebia

Sebla, mater Joas. 4 Reg. 12. Filius item Saharaim. 1 Par. 8.

Sebinus, lacus Cenomanorum in territ. Brixiensi, ex quo Ollius flu. oritur. *Lago d' Iseo* hodie dicitur.

Seboim, nomen urbis, Gen. 10.

Sebritæ, qui & *Sembritæ* inf. Meroe vicini. Steph.

Sebthai, nomen viri. 1 Esdr. 8

Sebunta, *Esebon* Ebræis, op. Palæstinæ in Arabiæ Petrææ confin. uti aliquibus videtur, in tribu Gad, Medavæ finitimum.

Sebusiani, vide *Segusiani*.

Secande, Æthiopiæ sub Ægypto op. Plin.

Secerræ, op. Hisp. citer. in Catalauniâ, inter Barcinonem & Gerundam. *S. Celoni* Varretio.

Secela, urbs Palæstinæ. Steph. ex Josepho.

Secbem, fil. Galaad. Num. 26. Ab hoc metropolis Samariæ in tribu Manasse quæ *Sichem* dicitur.

Secbeniat, fil. Obdiæ. 1 Par. 3. Lat. *vicinus Dominus*, aut *habitatio Domini*.

Secber, Hesychius: Σεχὲθ τῦ Ἑρμῦ ἀςήρ· Βαβυλώνιοι. Vide Voss. de Idol. l. 2. c. c. 22.

Secbia, fil. Saharaim. 1 Par. 8. Lat. *projectio*, *tamus* vel *cessatio Domini*, sive *sepiens*, aut *vallans Dominus*.

Secbroaa, civitas in tribu Dan. Jos. 13. Lat. *ebrietas*, *precium*, vel *merces ejus*.

Secoanus, flu. Massiliensium. Steph. De *Sequanâ* flu. loqui videtur.

Secontia, quæ & *Seguntia* Livio dici videtur, gemina est: *nova*, nunc *Siguenza*, urbs Hisp. Tar. in Celtiberis, academia & episc. sub arch. Toletano, in nova Castella, apud Arragoniæ fines, *Segontia* Plinio, & *Segontia Lalta* Ptol. inter Bilbilim urb. Arragoniæ, & Complutum op. & acad. Castellæ novæ 16. leuc. *Vetus* vero *Medina Celi*, op. vicinum, à novâ 4. leuc. Bilbilim versus 12. in monte, Ducali titulo ornatum.

Secontia, altera Ant. *Seguacia* Livio, op. Hisp. Tar. in regno Arragonio, & in fin. Celtiberorum, *Muela* hodie, teste Gasp. Varretio. Alius est *Epila* op. ejusdem regni à Cæsaraugustâ 7. leuc.

Secor, Gall. Aquit. portus. Ptol. *Lysson* Villanovano & Cænali.

Seculares ludi, in honorem Apollinis & Dianæ instituti; fiebant autem centesimo quoque anno, præcone per compita clamante: *Venite ad ludos, quos nemo mortalium vidit, neque visurus est.* Hos instituit Valer. Publicola ob exactos reges. Varro de scenicis originibus lib. 1. scriptum reliquit, cum multa fierent portenta, ac tandem murus turrisque inter portam Collinam & Gabiasam essent de Cœlo tacta, atque eâ de causâ Decemviri inspexissent Sibyllinos libros renunciasse, ut Diti patri & Proserpinæ Tarentini ludi fierent in Campo Martio 3. noctibus, & hostiæ immolarentur furvæ, & ludi centesimo quoque anno celebrarentur. T. Livius. lib. 136. *Eodem anno ludos Seculares Cæsar ingenti apparatu fecit, quos centesimo quoque anno (is enim terminus seculi) fieri mos est.* Sunt contra alii qui seculum statuunt ambitum annorum centum & decem, & proinde factos Seculares ludos centesimo & decimo anno vertente, ineunte centesimo undecimo, quo tempore annus in Solem, lustrum in annum, Periodus in lustrum conveniret, ut Jos. Scal. scribit. Istam sententiam confirmare videtur Horatius in Carmine suo, quod *Seculare* appellat, his verbis:

Certus undenos decies per annos
Orbis ut cantus referatque ludos
Ter die claro, toties que gratâ
Nocte frequentes.

Hos ludos celebravit Philippus Imp. an. post. U. C. 1000. In quibus fuerunt elephanti 30. alces 10. tigres 10. leones mansueti 40. leopardi mansueti 30. hyænæ 10. gladiatorum fiscalium 2000. hippopotami quoque, rhinocerotes, arctoleontes, camelopardi, onagri, & equi feri.

Secundani, Gall. pop. in quibus Aurasio urbs. Plin.

Secundinus, Consul, an. ab U. C. 1265.

Secundus, nomen viri. Act. 20.

Secundus, Sophista Atheniensis, quem aliqui *Epithyram* vocant, quòd Architecti fil. fuerit; multæ quidem doctrinæ, mediocris eloquentiæ, æqualis, æmulusque Herodis Attici; ex quo Herodes illud Hesiodi eleganti mutatione in eum cavillatus est:

Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων.

Qui nihilominus senem postea morientem, & epicedio, & lachrymis honoravit. Ex Philostrato.

Secusiani, *Segusiani* Cæsari, pop. Gall. Celt. quorum reg. *La Forest*, teste Pineto, nominatur, inter Lugdunenses ad ort. & Arvernos ad occ. ubi *Forum Segusianorum* vulgo *Feurs*, & Mons Brisonis, *Montbrisson* op. primarium.

Secusses, populi Alpini. Plin. 3. 20.

Secustero, op. Gall. Narbon. Anton. *Sesteron* Simlero.

Sedada, terminus tribûs Judæ. Lat. *latus*, *cibarium*, vel *venatio ejus*.

Sedecias, fil. Josiæ regis, sic nominatus à Nabuchodonosor, cum prius *Mathanias* diceretur. 4 Reg. 24. Filius item Hananiæ. Jer. 36. Filius Chanaana. 3 Reg. 22. Filius Joachim. 1 Par. 3.

Sedecula, pag. Brutiorum apud fin. Napitinum in Calabriâ ulter. *Segiola*, teste Barrio.

Sedeur, pater Elisur, principis tribûs Ruben. Num. 1. Lat. *ager luminis*, vel *ignis*, sive *ubera luminis*, aut *omnipotentis lumen*, vel *devastatoris ignis*.

Sedigitus, vide *Vulcatius*.

Sedetani, *Sedentani* Silio, *Hedetani* Ptol. pop. Hisp. Tarrac. apud Sucronem flu. incolentes. Silius lib. 3.

Sedentana cohors, quam Sucro rigentibus undis
Atq; altrix celsâ mittebat Setabis arce.

Σιδῆται Appiano in Libycis. Σιδητανοὶ Straboni lib. 3. Μετὰ δὲ τὰς Καλλιβόρας πρὸς Νότον ἤδη ἐπὶ ὄρος οἰκοῦντες, τῶν Ὀρητανῶν, καὶ τῶν μετὰ τὴν Σούκρωνα χώραν Σιδητανοὶ μέχρι Καρχηδόνος. Vide Dausquerium ad prædictum Silii locum pag. 132.

Seduni, pop. Gall. Belg. ad Rhodanum inter Allobroges ad occ. & Rhetos ad ort. *Vallesiani* Italis, quorum urbs *Sedunum*, *Sion* Italis, & *Sitten* Germanis inter Mediolanum & Genevam.

Sedusii, pop. Germ. Suevis finitimi. Sunt qui horum op. *Sedan*, sive *Esdan* in Gall. Belg. ad Mosam putent; sed falluntur, cùm apud Cæsarem pop. sint Germ. non Galliæ.

Segalauni, *Segovellauni* Plin. pop. Gall. Narbon. ad Rhodanum in Delphinatu, quorum urbs *Valentia* & op. *Saillans*, teste Dalechampio.

Segeda, *Segida* Strab. & Steph. *Seges*, teste Marianâ, op. olim, nunc pag. Hisp. Tarrac. inter Numantiam seu Soriam, & Uxamam. Fuit & *Segeda* op. Hisp. Bæt. *Julia Contributa* cognominata, teste Plinio.

Segedunum, op. Albionis in Northumbriâ, *Stigbil* Camdeno, prope *Setoa*. Item op. seu urbs Jazygum in confin. Daciæ ad Tibiscum flu. *Segedin*, vel *Seged* Lazio.

Segelocum, op. Angliæ. Anton. *Littleborrough* Camdeno in Comit. Nottinghamensi.

Segerra, Ptol. op. olim, nunc pagus Hisp. Tar. in regno Valentiæ.

Segesta, op. Siciliæ ab Æneâ conditum. Vide *Egesta*, & Cluver. Sicil. Ant. l. 2. c. 2.

Segesta, Tiguliorum, op. Liguriæ in orâ litorali, inter Genuam & Spediam. Vulgo *Sestri di Levante*.

Segeste, *Segestica* Straboni, urbs Pannon. sup. ad Segesticum inf. penè extincta, quæ *Seged*, vel *Segesd*, & *Sosfed* hodie dicitur, Bonfinio teste.

Segesterorum urbs, *Segestero*, & alibi *Segustero* Anton. urbs. Gall. Narbon. episc. Provinciæ in Delphinatûs confin. ad Druentiam flu. Hodie *Sisteron*, vel *Cisteron*.

Segestica, hodie *Zigea*, teste Lazio, inf. Pannon. sup. in Illyrici seu Liburniæ confin. ad Colapis cum ... flu. confluentiam. Item op. Hisp. Tarrac. quod Ambr. Moralis idem *Segeda* esse putat. Hujus mem. Livius lib. 4. dec. 4. eam urbem opulentam vocans, & à Rom. P. Manlio duce captam referens.

Segetia, Dea quam prisci colebant, ut lætas facerent segetes.

Segida, vide *Segeda*.

Segisa, Bastitanorum op. in Hisp. Ptol.

Segisama Julia, *Segesama* Strab. op. olim nunc pag. Hisp. Tar. in fin. Vardulorum. *Veyzama*, teste Steph. Garibæo. Alii in Vaccæorum & Cantabrorum confin. ponunt, quibus Ptol. magis suffragatur, illam inter Rhaudam, & Palantiam describens.

Segisamonclum, *Segismonculum* Ptol. op. Hisp. Tar. in fin. Autrigonum, inter Calagurim, & Loeobrigam.

Segisamone, op. Hisp. Tar. In fin. Cantabrorum.

Segni, pop. & op. Belgii in tractu Leodiensi, à Leodio 8 leuc. in Sylvâ Arduennâ. *Signey*, vel *Siney*, teste Huberto Leodio.

Segobriga, hodie *Cabezza del Griego*, teste Morali, urbs olim episc. Hisp. Tar. sub arch. Toletano, nunc pagus in Celtiberis. Est & *Segobriga*, op. Hisp. Tar. in regno Castellæ, hodie *Sepulveda*.

Segodunum, urbs Germ. Ptol. *Nurnberg*, teste Pirchaimero. Item urbs Ruthenorum in Gall. Aquitanicâ, vulgo *Rhodez*.

Segontia, *Seguntia* Livio, *Secontia* Anton. urbs Hisp. Tarracon Hodie *Signenza*.

Segontia altera, Ptol. *Seguntia* Plin. *Seguntia* Livio, *Sterguntia* Straboni, vulgo *Gisgonza* op. olim, nunc pag. Hisp. Bæt. apud Lethem flu.

Segontiaci, pop. Belgarum in Comit. Hantonensi. Cæsar. Horum op. *Vindonum*, hodie *Silcester* Anglis, & *Caer Segont* Britannis: *Segontium* vero Antonini est op. Arvoniæ comit. Walliæ, contra Monam ins. non procul à Bangorio, à Devâ seu Cestriâ urbe plus 40. mill. Nomen à præterfluente flu. qui etiamnum *Sejont* appellatur, sumpsit.

Segor, op. Palæstinæ non procul à lacu Asphaltite seu mare mortuo.

Segorbia, urbs. Hisp. Tar. vulgò *Segorve*.

Segovegii, pop. Gall. Narbon. de quibus Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 24.

Segortialacta, Arevacorum in Hisp. Tarrac. urbs hodie *Sepulveda*, teste Villanovano.

Segovellauni, Plin. qui forte *Segalauni* Ptol. pop. Gall. Narbon. *Valentinois* Pineto.

Segovia, Arevacorum urbs in Hisp. Tar. *Segubia* Ptol. Alia in Bæticâ. Plin. Est item Germ op. Ortelius ex Ptol. quam *Seckow* urb. Salisburgensis ditionis esse volunt.

Segub, fil. Hiel reædificatoris Jericho. 3 Reg. 16. Filius Esron. 1 Par. 2. Lat. *fortificatus*, aut *exaltatus*.

Seguntia, urbs Hisp. Tar. in Celtiberis. Livius.

Seguntium, vel *Segontium*, Angliæ urbs. Anton. quæ *Silchester* hodie dicitur in agro Southamptonensi.

Segusiani, *Secusiani* Plin. pop. Gall. Celt. quorum tractus *Lyonnois*, & *la Forest*, trans Rhodanum nominatur, cujus caput est Mons Brisonis inter Lugdunum & Podium. Male *Sebusiani* errore librariorum Cæsari dicuntur.

Segusium, *Segusio* Plin. & Ant. urbs Gall. Subalpinæ ad Alpium Cottiarum radices, vulgò *Susa*.

Sehesimo, civitas in tribu Issachar. Jos. 19. Lat. *humiliatio, fovea:* vel *meditatio jejunii*, aut *superbia maris*.

Sehon, rex Amorrhæorum. Num 21. Lat. *eradicatio*; sive *conclusio*.

Seia, Dea dicta à *ferendo*, alio nomine *Segesta*.

Sejanus, vir, de quo multa Suetonius in Tiberio, & Juvenal. Sat. 10.

Seir, mons Idumææ inter Asphaltitem, & Ægyptum, qui ab Esau hujus montis accolâ, eo quòd esset hirsutus, nomen accepit. 1 Par. 4. Item vir quidam Horræus. Gen. 36.

Se[illegible] civitas Idumææ. 4 Reg. 8. Lat. *parva*, sive *tribulata*

Seirath, nomen loci. Jud. 3.

C. *Seius*, dominus equi illius, unde est proverbium in infelices & calamitosos, à M. Antonio, qui postea Triumvir fuit tempore belli Civilis, quum præesset Italiæ, miserando supplicio affectus est. Gellius. 3. 9. Vide Erasmum in *Equus Sejanus*.

Sela, fil. Judæ ex Suâ uxore. Gen. 38.

Sela, civitas in tribu Benjamin. Jos 38.

Selahi, mater matris Josaphat regis Judæ. 2 Par. 20.

Selaitæ, nomen familiæ. Num. 26.

Selambina, Hisp. Bæticæ urbs. Ptol. *Salobrenna* Floriano.

Selampura, vel potius *Lampura*, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol.

Selasia, Diana sic dicta. Hesychius: Σελασία, Ἄρτεμις. Σελασία τὸ τῶν Λακωνικῶν, ἔνθ' εἰκὸς καλεῖσθαι τὴν Ἄρτεμιν.

Selcha, vel *Salcha*, civitas regis Og in Basan. Deut. 4.

Selebin, civitas in tribu Dan. Jos. 18.

Selec, nomen viri. 1 Par. 11.

Selemias, pater Juchal. Jer. 38. Pater Jeriæ. Jer 37.

Selemith, nomen viri. 1 Par. 16.

Selene, urbs Tyrrheniæ. Steph.

Selenus, vide *Selinus*.

Seleph, nomen viri. 2 Esdr. 3.

Selethai, fil. Semei. 1 Par. 8.

Seleucia, urbs Asiæ multiplex. I. in Mesopotamiâ ad Tigrim flu. contra Ctesiphontem, inde 3. m. p. cognomento magna, patriarchæ Nestorianorum sedes, *Mosul*, teste Nigro. Apud hanc, utpote Tigranis regiam, Amphicrates Atheniensis rhetor exulans, à Seleucianis rogatus, ut eos rhetoricam doceret, respondit, *Delphinum non capit patina:* quo dicto significare voluit, exiguos ingenio non posse magna capere, quales erant ipsi Seleucienses. Refertur à Plut. in Lucullo. II. Syriæ, *Pieria* cognomine, apud ostia Orontis, *Soldin*, teste Nigro; Utraque à *Seleuco*, Antiochi filio, unà cum Antiochiâ, & Apamiâ, condita. III. Ciliciæ, cognomento *Aspera*, ad Calycadnum flu. prius *Olbia*, & *Hyria*, teste Steph. IIII. Pisidiæ, in Pamphyliæ confin. inter Antiochiam Pisidiæ ad Bor. & Pergen Pamphyl. ad merid.

Seleucobelus, urbs Syriæ juxta Belum. Steph.

Seleucus, qui & *Philopater*, 7. Syriæ rex, regn. an. 12.

Seleucus Emesenus Grammaticus, Suidâ teste, composuit Parthicorum libros duos. Alius Alexandrinus Grammaticus, cognomento *Homericus*, quem in omnes pene Poetas commentarum esse ait Suidas. Alius est *Seleucus* Babylonius, cujus mentionem facit Strabo lib. 1. Alius denique *Seleucus* ὁ θεολόγος, de quo Porph. lib. 2. περὶ ἀποχῆς.

Seleucus, urbs juxta Apameam in Syriâ. Steph.

Seleucus, Cons. an. ab U. C. 573.

Seleucus, unus ex principibus Alexandri, qui post Alexandri mortem primus in Syriâ regnavit, anno 20. de quo Appianus in Syriacis.

Seleucus, Gryphi fil. cum patruo Cyziceno de Syriaco imperio dimicavit, atque acie victum interfecit. Ipse à patruele regno pulsus, & à civibus in Palatio concrematus est. Olymp. 5. 3.

Seleucus Ceraunus, 10. Syriæ rex.

Seleucus Nicanor, Syriam occupavit, & reg. in eâ an. 31. Is transtulit Judæos in eas urbes, quas extruxerat, jus eis & municipalem ordinem cum Græcis æqualem tribuens.

Selga, urbs Pamphyliæ mediter. hodie *Philadelphia* Nigro. Stephanus eam in Pisidiâ ponit. Strabo quoq; *Selgenses* πάνυ ἀξιολογωτάτους vocat, & 20. virorum millia olim in eâ urbe fuisse, ac prudentem Reip. administrationem laudat. Dionys. vers. 859.

——— Καὶ ἐϋ ναιόμενα λαὸς
Πέρι τ' Ἀμυκλαίων μεγαλήτορος ἐν χθονὶ Σέλγης.

Hinc tamen impudici ἀσελγεῖς dicti cum α epitatico. Ita Suidas & Etymologus. Eust. ἔθεν κατ' ἐπίτασιν λέγεσθαι τοὺς ἀσελγεῖς [illegible]. Ex quo fit, ut *Selgam* suspicetur Bochartus per literarum metathesin, nomen habere ab Hebræo שגל *shagal*, i. e. *coire & constuprare*.

Selgia, Armen. maj. urbs. Ptol.

Selim, civitas in tribu Judæ. Jos. 15.

Selinus portus, *Salonef* Mercatori, *Porto Alberto* Castaldo, portus Marmaricæ inter Catabathmum ad occ. & Parætonium urb in ortum.

Selinus, urbs gemina cum flu. cognomine; Una in orâ Siciliæ Australi, inter Thermas ad ort. 18. & Ma-
zaram

zaram ad occ. 12. m. p. (licet Ptol. ostia Selinuntis inter Mazatam & Lilybæum statuat) excisa, à Megarensibus, sive à Phœnicibus condita: *Terra di Pulici* hodie Fazello; flu. vero *Madiuni* nominatur. Virg. Æn. 3.

Teque datis linquo ventis palmosa Selinus.

Silius Italicus lib. 4.

Audax Hybla favis, palmis quoque onusta Selinus.

Altera in orâ Ciliciæ, *Iselenos* hodie Turcis, inter Jotapam ad occ. & Antiochiam super Crago ad ort. prope ostium Selinuntis flu. quæ & *Trajanopolis* dicta fuit, teste Xiphilino, quòd ibi Trajanus Imp. decesserit. Luc. l. 8.

Quo portu mittitque rates, recipitque Selinus.

Selinus, flu. Ephesi duplex apud Dianæ templum fluens. Plin.

Selinusius, lacus est apud ostia Caystri flu. teste Strab. lib. 14. Idem *Seleusia*.

Selium, op. seu pag. Lusitan. inter Conimbricam & ostia Mundi flu. *Sellir* Vasconcello. Vel *Seira* pag. Conimbricæ proximus, ab eâ parum in ort. distans.

Sella, uxor Lamech. Gen. 4. Lat. *umbra*, *assatio*, sive *tinnitus*, aut Syriacè *oratio*.

Sellæ, pop. Epiri. Lucan. lib. 3.

——— *Quercusque silentes*

Chaonio veteres liquerunt vertice Sellæ.

Σελλοὶ apud Homerum, & ex eo Strab. & Steph.

Sellai, nomen viri. 1 Esdr. 11.

Sellasia, urbs Laconicæ. Xenoph. Steph.

Selleis, flu. Peloponnesi ex Pholoe monte in Arcadiâ profluens, ac inter Chelonatem promunt. & Cylleneo urb. in Ionium mare delabens. Hom. Iliad. 6.

Ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.

Sellem, fil. Nephthali. Num. 26. qui Gen. 46. *Sallen*, & 1 Par. 7. *Sallum* dicitur.

Selles, fil. Helem. 1 Par. 7.

Selli, vel *Elli*, iidem qui *Dodonæi*. Steph.

Sellu, nomen viri. 2 Esdr. 11.

Sellum, fil. Jabes. 4 Reg. 15. Filius Sisamai, 1 Par. 3. Filius Josiæ. 1 Par. 5. Filius Nephthali. 1 Par. 7. qui Gen. 56. dicitur *Sallem*, & Num. 26. *Sellem*. Filius Sadoc. 1 Par. 6. Pater Ezechiæ principis. 2 Par. 26.

Sellun, fil. Col hoza. 2 Esdr. 3.

Sellus, Hisp. Tar. flu. Avienus. Item vir quidam Atheniensis, qui cùm esset pauper, volebat tamen videri dives.

Selmai, pater Hagab. 2 Esdr. 7.

Selmon, mons nivalis Ps. 68. Item nomen viri 2 Par. 23.

Selomith, nomen viri. 1 Esdr. 8.

Selybria, Thraciæ urbs ad Propontidem Ptol. Σηλυμβρία Stephano. Strabo tradit ante *Seliu* dictam, postea addita *Bria*, quod Thracum linguâ urbem sig. *Selybriam* appellatam. At Hesychius explicat Βρίαν τὴν ἐν ἀγροῖς κώμην. *Olybria* Suidæ dicitur.

Sem, filius Noæ, Gen. 5. Lat. *nomen*, *fama*, seu *ponens*, vel *positus*, aut *ibi*.

Semaath, mulier, 2 Par. 24. Lat. *audiens*, vel *obediens*.

Semachidæ, populus Atticæ in Antiochide, vel Epacriâ tribu, à *Semacho* quodam, cujus filiæ Bacchum hospitio susceperunt, ac deinde sacerdotes Bacchi ex eorum familiâ electæ sunt. Steph.

Semaia, fil. Secheniæ. 1 Par. 3.

Semana sylva, *Thuringerwaldt* Fyramo, sylva Germ. inter Thuringiam, Voitlandiam, & Franconiam, Hercyniæ pars.

Semarith, nomen mulieris, 2 Par. 14. Lat. *custodita*, vel *adamantina*, aut *spina*, vel *fæx*.

Semathel, fil. Sobal, filii Hur, 1 Par. 2. Lat. *nominatus*, *positus*, *desolatus*, aut *stupefactus*.

Semebea, rex Seboim, Gen. 14. Lat. *nomen*, vel *fama robusti*, vel *fortis*, aut *alæ*, vel *pennati*, seu *destruens fortitudinem*, vel *alam*, aut *pennam*.

Semeger, unus ex principibus regis Babyloniorum. Jer. 39. Lat. *aromata peregrini*, aut *ruminantis*, vel *certantis*.

Semei, fil. Gersom, Exod. 6. Filius Gera, 2 Reg 16. Filius Phadaia, 1 Par. 3. Filius Joel. 1 Par. 5 Filius Masma, 1 Par. 4. Filius Jeth, 1 Par. 6. Frater Chononiæ, 2 Par. 29. Lat. *audiens*, *obediens*, aut *nomen acervi*, vel *destruens acervum*.

Semer, fil. Onan, 1 Par. 2. Lat. *nomen meum*, aut *desolatio*, seu *perditio mea*, vel *stupefactio*, aut *cæli*.

Semeia, pater Uriæ prophetæ, 3 Reg. 12. Filius Hassub, 1 Par. 9.

Semeias, fil. Elisaphan, 1 Par. 15.

Semele, Cadmi, Thebarum regis filia, ex quâ Jupiter Bacchum genuit. Propert. lib. 2.

Narrabit Semele quo sit formosa periclo.

Vide Fabulam apud Ovid. Met. 3. Hinc *Semeleius*, unde *Semeleius Evan* Ovidio, & *Semeleus Thyoneus* Horatio Bacchus vocatur.

Semelta, civitas in Oriente, unde oriundus Abdala, qui transiens in Africam vocabat se Mehedi, & ædificavit civitatem de nomine suo *Mehedomiam*. G. Tyrius lib. 19. cap. 21.

Semer, nomen viri, 3 Reg. 16.

Semerias, nomen viri, 1 Esdr. 10.

Semeron, nomen montis, 2 Par. 13.

Semeron, civitas in tribu Zabulon.

Semeronias Babylonius Persa historicus, citatur à Chronici Alexandrini auctore, pag. 88.

Semida, fil. Galaad, 1 Par. 7.

Semigantus, Segesti fil. Cheruscorum ductor, à Germanico in bello captus est, & in triumpho ductus. Strab. l. 7.

Semiramis, Assyriorum regina, Nini regis uxor, ut quidam volunt, quæ post viri obitum, quòd intelligeret Assyrios gravatè mulieris imperium passuros, dissimulato illius obitu, personam ejus assumpsit, donec filius Ninus adolesceret, regnoque administrando, idoneus fieret. Justinus. Conon apud Photium Narrat. 9. tradit Semiramim non uxorem Nini sed filiam fuisse. Ait prætereà Justinus illam, concubitum cum à filio petiisset, ab eodem interfectam, Conon vero longè aliter. Scribit enim cum imprudens & ignara cum filio coiisset, re cognitâ eidem nupsisse, & ex eo tempore licitum semper fuisse Persis commisceri matribus. Hæc tanto libidinis ardore æstuasse dicitur, ut post mariti mortem, non admiserit solum, sed etiam provocaverit ad Venerem plerosque ex suis militibus, qui formâ essent elegantiore, quos postea crudeliter necabat. Et quod omnium longè turpissimum est, equum ab eâ adamatum, usque ad coitum, Juba testis est apud Plinium. Fuit & iracundiâ tam vehementi, ut ei circa cultum corporis occupatæ, quum nunciatum esset Babylonem defecisse, æstuans alterâ parte incompta ad eam expugnandam cucurrerit. Juvenalis.

Quod nec in Assyria pharetrata Semiramis urbe,
Mœsta nec Actiacâ fecit Cleopatra carinâ.

Ovidius 1. Amor.

Qualiter in thalamos formosa Semiramis isse
Dicitur, & multis Lais amata procis.

Semiramis autem secundum nonnullos Ascalonita fuit, quæ quarto loco apud Babyloniam annis 40. regnavit. Hæc antecessit militiâ, triumphis, divitiis, victoriis omnes mortales. Ipsam urbem Babylonem maximam ex oppido fecit, ut magis dici possit illam ædificasse, quam ampliasse. Vide *Babylon*. Cum expiravit, in columbam versa est: ideo abstinent Syri ab his avibus. Tibul. 1. 7.

Quid referam ut volitet crebras intacta per urbes
Alba Palæstino sancta columba Syro.

Capello quidem *Semiramis* non est *columba*; sed Hebraicè *Semi-ram*, h. e. *nomen meum est altum*. At vero quia Hesychius ait: Σεμίραμις περιστερὰ ἑλληνιστί, ideò Bochartus vocem conflatam ex duabus Arabicis putat שרי *Sera* sc. & המאם *hemam*, quarum illa *montem*, hæc *columbam* sonat. Columbâ etiam vexillum Babyloniorum insigniebatur teste Diod. Siculo, quod insinuat Hieremias cap. 25. exhortans Hierosolymitanos, ut fugerent à facie iræ columbæ, i. e. Babyloniorum, quos columba, h. e. Semiramis, armorum ferociâ magis quam Ninus, instruxerat. Aquinas. Cavendum hic ait Vossius Semiramim intelligas Nini uxorem. Nec enim Ninus uxorem ejus nominis habuit, vel si sic dicta, alia saltem est, quæ sic à Græcis celebratur, eaq; annis

junior amplius mille. Melius Græcis ista norant Phœnices. Audiamus igitur Herennium Philonem Bybliensem, ex quo sic Stephanus, ubi de Babylone: Βαβυλῶνα ἐποίησεν ... Ἡρόδοτ@ ὑπὸ Σεμιράμιδ@, ταύτας γὰρ ... ἀρχαιοτέρα ἔτεσι χιλίοις δύο ὡς Ἑρέννι@, prout eum locum ex MSS. legi clarissimo Salmasio observatum.

Semiramoth, sacerdos quidam, 1 Par. 13. Lat. *cælorum altitudines*, aut *nominis sublimitas*.

Semla, 5. rex in Edom, Gen. 36.

Semlai, nomen viri, 1 Esdr. 2.

Semma, fil. Age, 2 Reg. 23.

Semmaa, pater Jonadab, frater David, 2 Reg. 13.

Semnesertens, rex fuit Ægypti, quo regnante Pythagoras in Ægypto fuit.

Semnones, Ptol. pop. Italiæ in orâ Umbriæ, mari Adriatico expositi, inter Æmil. ad occ. & Picenum ad ort. Item pop. Germ. Ptol. quorum regio Marchia Brandeburgensis hodie dicitur.

Semones, ex illo Deorum numero, qui minorum gentium appellabantur, & ex hominibus relati in Deos: majores sc. hominibus, minores Diis: Fulgentius de vocibus antiquis: *Semones dici volaerant Deos, quos cæls nec dignos adscriberent ob meriti paupertatem: sicut Priapus, Vertumnus: nec terrenos eos deputare vellent per gratia venerationem.* Ovid. Fast. 5.

Quærebam nonas Sanca Fidione referrem,
An tibi Semo pater. ———

Ubi *Sancus* vel *Sanctus Semo* dicitur non tam proprio nomine, quàm quod commune & aliis esset hujus generis Diis. Liv. lib. 8. *Bona Semoni Sanco censuerunt consecranda.* Vetus Poeta de Planetis apud Jos. Scal. lib. 2. Lect. Auson. cap. 19.

Terque die ternos puro de vespere tollens
Semonis Dii completar circulus anno.

Ubi *Semo Deus* Mercurius est, uti interpretatur Scaliger dicto loco. Nota autem hic alteram in *Semonis* produci, quod contra naturam originis videtur. *Semones* enim qu. *Semi-homines*, quod & Lipsio visum Ant. Lect. 2. 18. Cæterùm media in *hominis* correpta est non producta. Sed vetustissimi Latinorum non *homo*, *hominis*, sed *hemo*, *hemonis*, dicebant, secundâ productâ. Ennius apud Priscianum lib. 6.

Volturis in silvis miserum mandebat hemonem.

Ubi *Volturus* nominativus antiquus est. Festus: *hemona humana: hemonem hominem* dicebant.

Semphe, urbs Arabiæ juxta Euphratem. Steph.

Sempsonium, op. Pannon. super. à *Sempsonio* Secundino cive Romano conditore dictum, in Hungariæ & Austriæ confin. inter Viennam & Sabariam, *Oedenburg* Lazio.

Sempronius Atratinus, Cons. ab U. C. an. 331. Hic Σισὲς dictus est.

Sempronius Gracchus, vide *Gracchus*.

Sempionius, mons inter Oscellam op. Insubriæ & Sedunos trajiciendus, vulgò *M. Sempson*, *& Deu Sempeler*.

Semsan, fil. Issachar, Num. 2.

Semri, fil. Samaia, 1 Par. 4.

Semarium, campus Romæ vicinus, in quo erat templum Apollinis; cujus mem. Cic. in Anton & Macrobius ubi de Accâ Laurentiâ loquitur.

Semus, Eleus Grammaticus, de quo videndus Vossius de Hist. Gr. pag. 413.

Sen, nomen loci, 1 Reg. 7.

Sena, Piceni sive Umbriæ in Italia op in litore Adriatici maris non longè à Metauro flu. à Gallis Senonibus conditum, & appellatum, ut ex Polybio constat lib. 2. Unde *Senogallia* dicitur Plinio l. 3. c. 4. Sil. l. 8.

Et Clanis, & Rubico, & Senonum de nomine Sena.

Idem lib. 15. ——— *Quà Sena relictum*
Gallorum è populis servat per secula nomen.

Alia op. Hetruriæ in eâdem Italiâ, sive urbs hoc nomine, quæ hodieque durat, elegantiâ sermonis Italici celebris. De utraque plura Cæsar Orlandius de urbis Senæ, ejusq; episcopatus Antiquitate. Est & Flaminiæ sive Æmiliæ flu. *Sena*. Vide *Senna*.

Senaa, civitas, 1 Esdr. 2. Lat. *rubus*, vel Syriacè *inimicus*.

Senaab, rex Adamæ, Gen. 14.

Sene, rupes opposita rupi Boses, 2 Reg. 14.

Seneca, L. Annæus Seneca Philosophus, Cordubensis, patrem habuit M. Annæum Senecam ordinis equestris eruditissimum. Philosophus de Beneficiis scripsit libros 7. de Irâ libros 3. de Clementiâ ad Neronem libros 2. de Vitâ beatâ, de Tranquillitate, & de Brevitate vitæ, & alia. Nam Declamationum libri ad patrem pertinent. De Philosopho, & ejus eloquentiâ judicium habes Quinctiliani cap. 1. Aliorum ex observatione Gellii lib. 12. cap. 2. quibus respondit Lipsius, quem vide. Fuit quoque tertius *Seneca* Tragœdus, habenturque hodie 10. Tragœdiæ *Senecæ* nomen præ se ferentes, de quarum auctoribus diversa eruditi tradunt. Porro *Senecam* dictum qu. canus natus sit, Cassiodorus tradit.

Senecio, vir in Bæticâ natus, & ibi Quæstor, cujus mem. Tacitus & Plin. Ep. 5. Homo turbulenti ingenii, & quòd omnia grandia cuperet, *Grandis* vocatus. Sen. Suasor. 1.

Seneia, nomen viri. 2 Esdr. 11.

Senia, op. Illyrici, Plin. 3. 21.

Senna, vulgò *Misa*, flu. Umbriæ in orâ Senonum ad Senam Gallicam urb. mari Hadriatico acceptus. Luc. l. 2.

Sennaque, & Adriacas qui verberat Aufidus undas.

Senaar, campus Babylonis, in quo regnavit Nimrod. Gen. 10. de quo vide Bochart. Phaleg. l. 1. c. 5.

Sennabaris, mansionis nomen ad trigesimum stad. à Tiberiade distans. Joseph. Ἁλωσ. l. 3. c. 16.

Sennacherib, 4 rex Babyloniorum, Judæam devastavit, Jerusalem obsedit, 4 Reg. 18. Lat. *rubus destructionis*, vel *gladii*, aut *solitudinis*, sive *siccitatis*, aut ex Hebræo & Syro, *inimici gladius*, vel *destructio*.

Sennesér, fil. Jechoniæ, 1 Par. 3.

Senogallia, vide *Sena*.

Senomani, Gallicè *Les Manceaux*, prius *Lemani* vocati à *Lemano* principe, qui *Lemanum* civitatem de suo nomine condidit, seu potius restituit, ac restauravit. Antea enim istud op. Sarrhon, Samothæ nepos condiderat, quod Sarrham, vel Sartham nominaverat: istudque postea Druidæ bello in Lemanos moto diripuerant, ac solo funditus æquaverant. Lapsu vero temporis Lemani & Senones bello inter se concitati, multisque præliis utrinque commissis pacem inierunt, ac fœdere percusso, ex utraque gente unicam fecerunt: eâ tamen conditione, ut nomine composito vocarentur; cujus nominis 2. priores syllabæ *Senones*, 2. posteriores *Lemanos* significarent.

Senones, pop. Gall. finitimi Belgis, qui Brenno duce urb. Romam incenderunt, & Capitolium obsederunt: quos Furius Camillus omnes ad internecionem redegisse dicitur. Σένωνες Straboni, Σήνωνες Polybio. Stephanus: Σένωνες, ἔθν@ Γαλατικόν. Luc. l. 2.

Nos primi Senonum motus, Cimbrumq; furentem
Vidimus. ———

Silius lib. 8. ——— *Senonum de nomine Sena.*

Claud. *Et Senonum quatit arma fragor* ———

Sensenna, civitas in tribu Judâ. Jos. 15.

Senta Fauna, Pici regis filia, conjux Fauni fratris sui, teste Lactantio. Hanc Varro scripsit tantæ pudicitiæ fuisse, ut nemo illam, dum vixit, præter virum suum mas viderit, nec nomen ejus audierit. Propter quod in operto mulieres illi sacrificabant, & *Bonam Deam* nominabant. Veteres *Faunam* & *Fatuam* dixerunt.

Senta, specus est in orâ Dalmatiæ vasto in præceps hiatu: in quem dejecto levi pondere quamvis tranquillo die, turbini similis emicat procella. Plin. 2. 45.

Sentica, Ptol. urbs Hisp. Tarracon. in Vaccæis, *Zamora* Morali.

Sentinum, Umbriæ op. in Piceni confin. ad Sentinum flu. quod nunc *Saxoferratum* dici potest. *Senet* Leandro, *Cesete* Nigro. Fluvius etiam nunc *Sentino* dicitur Blondo, & Leandro.

Sentinus Augur, poeta Romæ natus, scripsit epigrammata, in quibus secutus est Val. Cat. & Licinium Calvum.

Sentinus

Sentinus Saturninus, Consul Romanus.

Senus, urbs Ægypti. Steph.

Senus, *Scena* Orosio, *Sacana* Æthico, flu. Hiberniæ ad Limericum urb. *Shanon* Camdeno.

Seplacia, locus in Hisp. circa Saguntum. Anton.

Seon, civitas in tribu Issachar, Jos. 19.

Seor, pater Ephron, Gen. 23.

Seorim, nomen sacerdotis, 1 Par. 24.

Sepham, fil. Hur, 1 Par. 7.

Sephama, terminus Judæ ad Solis ortum, Num. 34.

Sephamoth, civitas, quam David suorum spoliorum participem fecit, 1 Reg. 30.

Sephar, mons, Gen. 10.

Sepharvaim, civitas Assyriorum, 4 Reg. 18.

Sephath, civitas, in qua filii Judæ Chananæos ad unum interfecerunt, eamque *Hormah* nominaverunt. Jud. 1.

Sephatha, nomen vallis, 2 Par. 4.

Sephei, pater Ziza principis, 1 Par. 14.

Sepher, mons in quo castrametati sunt filii Israel profecti de Ceelata, Num. 33.

Sephi, filius Eliphaz, 1 Par. 1. qui Gen. 36. *Sephua*. dicitur.

Sephi, fil. Sobal, 1 Par. 1. qui Gen. 36. dicitur *Sepho*.

Sephim, nomen viri. 1 Par. 26.

Sepho, fil. Eliphaz. Gen. 36.

Sephon, filius Gad. Gen. 36.

Sephor, pater Balac. Num. 22.

Sephora, obstetrix Hebræorum. Exod. 1.

Sephora, filia Raguel, sive Jethro sacerdotis Midian, uxor Mosis. Exod. 2. 4.

Sephorim, urbs Palæstinæ in Galilæâ ad mont. Carmeli radices, proxima Canæ; quæ & *Autocratoris* & *Diocæsarea* dicebatur.

Sepias, Macedon. promunt. Ptol. Apollonii Scholiastes: Σηπιὰς, ἀκρωτήριον ἐν Ἰωλκῷ οὕτω καλούμενον διὰ τὸ τὴν Θέτιν εἰς σηπίαν μεταβληθεῖσαν διωκομένην ὑπὸ Πηλέως.

Sepinum, *Sæpinum* Ptol. col. & op. Samnii. Populi *Sepinates*.

Seplasia, forum Capuæ, in quo unguentarii negotiabantur. Hinc *Seplasiarius* pro unguentario, & effœminato.

Sepontia Paramica, Vaccæorum urbs in Hisp. Ptol.

Septa, Græcis *Septon*, urbs Maurit. Tingit. ad fretum Herculeum. *Zeuta* Hispanis, *Beni Maraz* Mauris, teste Marmolio.

Septan, vel *Sephtan*, pater Camuel, principis tribûs Ephraim. Num. 34.

Septem Aræ, olim op. nunc pagus in Lusit. *Azumar* Vasconcello.

Septem Fratres, septem montes Maurit. Tingit. apud Herculis columnas; ubi olim elephantorum copia, teste Solino.

Septem maria, Herodian. ἑπτὰ πελάγη Dionys. Halicarn. *Atrianorum paludes* Plinio, *Stagna Hadriatica* Servio, *Paludes Tartari* Tacito, hodie *Lagune di Venetia*, paludes circa urb. Venetam, in quas Padus, cum Athesi & Tartaro 7. ostiis effunditur.

Septempeda, Picenorum urbs mediter. Ptol. *S. Severino* hodie L. Alberto.

Septemtrioni unde nomen sit, non convenit. Quidam volunt esse à *solo numero stellarum*, ut *triones* sit supplementum. Alii malunt *triones* esse *boves*, ut apud Nævium: *Trionum hic moderator rusticus*. Sanè in Philoxeni Glossis legas: *Triones*, βόες ἀροτῆρες. Eritque id nomen ab officio, qu. *teriones*, quia *solum terant*: vel qu. *terriones*, quia *terram arant*, *colantque*; vel qu. *striones*, à *striâ*, quam proscindendo terram faciunt. Vide Varron. de L.L. lib. 6. Festum in *Septentriones*; Gellium lib. 2. cap. 21. Ovidius lib. 1. Μεταμορφ.

——— Scythiam, septemque triones
Horrifer invadit Boreas. ———

Virgil. Georg. lib. 3.

Talis Hyperboreo septem subjecta trioni
Gens effræna virum Riphæo tunditur Euro,
Et pecudum fulvis velantur corpora setis.

Septicollis, urbs Roma sic dicta quod *septem colles* habeat, viz.: *Palatinum*, *Quirinalem*, *Aventinum*, *Cælium*, *Viminalem*, *Exquilinum*, & *Janicularem*. Virg. Georg. 2. ubi de Romà.

Septemque una sibi muro circumdedit arces.

Horatius in Carm. Seculari.

Dii, quibus septem placuere colles.

Propertius 3. 11.

Septem urbs alta jugis, toti quæ præsidet orbi.

Martialis lib. 4.

Hic septem dominos videre montes.

Statius in Sylvis,

Quis septem geminæ posuisset mœnia Romæ.

Cic. Epist. 5. lib. 6. ad Att. ἐξ αὐτῆς ἑπταλόφου. Vet. Gloss. *Septimons*, ἑπτάλοφος. *Septimontium* ἑπτάλοφον.

Ovid. Trist. 1. 4.

Sed quæ de septem totum circumspicit orbem
Montibus, imperii Roma, Deûmque locus.

Idem lib. 3. el. 7.

Dumque suos victrix septem de montibus orbem
Prospiciet domitum Martia Roma, legar.

Claud. de sec. Consul. Stilichonis.

——— Septem circumspice montes,
Qui Solis radios auri fulgore lacessunt. Et postea:
Quæ septem scopulis zonas imitatur Olympi.

Septimanca, Hisp. Tar. urbs in Vaccæis. Anton. *Simanca* Clusio in Castellà reg.

Septimius Bassus, Cons. an. U. C. 1069.

Septimius Acyndinus, Cons. an. U. C. 1091.

Septimontium, festum Rom. institutum, cum septimus collis urbi esset additus. Varro: Hoc die per urbem vehiculis vehi piaculum erat. Plut.

L. *Septimuleius*; quanquam C. Gracchi familiaris, avaritiâ tamen ductus, caput ejus abscindere, & per urbem pilo fixum gestare non erubuit, quòd Consul Opimius auro id se repensurum edixisset. Sunt qui tradunt liquato plumbo, quo ponderosius esset, caput explevisse. Hinc post id factum roganti Scævolam, ut se in Asiam præfectum educeret. *Quid*, inquit ille, *tibi vis insane? Tanta malorum est multitudo civium, ut tibi ego hoc confirmem, si Romæ manseris, te paucis annis ad maximas pecunias esse venturum.*

Septizonium, *Septisolium* Plinio, locus Romæ in 12. regione à Severo Imp. fabricatus, sicque à 7. columnarum ordine dictus. Fuit & *Septizonium* Titi in 10. reg. cujus mem. Suetonius & P. Victor.

Septimani, pop. Gall. Narb. quorum urbs Biteræ: sic dicti à septimâ legione, quæ ibi locata fuerat.

Sequana, *Sequanus* Straboni, vulgo *Seyne* flu. Gall. Celt. Lutetiam Parisiorum mediam intersecans, unaq; cum Matronâ Belgas à Celtis dividens. Sidonius Apol. in panegyr. Major.

Rhenus, Arar, Rhodanus, Mosa, Matrona, Sequana, Ledus.

Lucanus lib. 1.

Optima gens flexis in gyrum Sequana frænis.

Hinc *Sequanicus*. Martialis 4. 19.

Hanc tibi Sequanicæ pinguem textricis alumnam.

Sequani, pop. Gall. Belg. ab Æduis Arare flu divisi. Horum loca hodie tenent Burgundiones, Gallicè *Ceux de la Franche Comté, ou les Bourguignons.* Munsterus hos Sequanos dividit in *Cisjuranos*, quos in *Obern Elsas* & *Suntgow* statuit, & *Transjuranos*. Eutropius lib. 6. de Sequanis Cisjuranis: *Helvetii qui nunc Sequani appellantur.*

Ser, civitas in tribu Nephthali. Jos. 19.

Sera, Sericæ reg. metropolis. Ptol. *Cambalech* Nigro, *Sindinfu* Mercatori.

Serabis, flu. Hisp. Tar. per regnum Valentiæ in mare Balearicum fluens inter Segorbiam & Dertusam. Hodie *Segura*, vel *Zenira* teste Clusio.

Serranus, cognomen cujusdam Romani nobilissimi, sumptum à *sero* pro *semino*, seu *planto*; quòd agrum cùm sereret, absens Dictator electus est. Plin.

Seraphim, i. e. *ardentes*, vel *igniti*. Is. cap. 6. Angelorum nomen, qui à *claritate* & *aspectûs splendore* ita vocantur, vel quia Dei mandata cum fervore & zelo exequuntur.

Serapio, terrarum orbem descripsit. Cic. lib. 2. ad Att. ep. 6. Is est Serapio Antiochensis, eo enim scriptore usum se profitetur Plinius in elencho scriptorum lib. 6. Alius est *Serapio* Ascalonita, qui de interpretatione somniorum scripsit. Fulgent. lib. 1. Mytholog.

Serapion, Ælianus dictus, orator Alexandrinus, multa scripsit. Vide Suidam.

Serapion, nomen pictoris. Plin. 35. 10.

Serapion, Præsul Antiochenus sub Commodo Imp. Hieronymus.

Serapion quidam, pater 10 mill. monachorum, quos omnes tempore messis pretio conducebat, ut suâ operâ juvarent pauperum laborem: vivebat ipse pane & aquâ, unicâ veste contentus. Sozom. 8. 1.

Serapion, qui ob elegantiam ingenii *Scholasticus* meruit cognominari: scripsit contra Manichæos, laudatus ob fidei constantiam sub Constantino Imp. Hieron.

Serapion, martyr Alexandrinus sub Decio Imp. An. Dom. 251.

Serapis, Ægypti Deus, olim Româ exactus Pisone & Gabinio consulibus, cum Harpocrate & Iside, dejectis aris, quòd turpium religionum, & novarum superstitionum seminatium forent; etsi Athenienses eos olim in gratiam Ptolemæi receperint in urbem. Videtur Plutarcho, sed nimis præcipiti conjecturâ, significare *lætitiam*, quòd τὰ χαρμόσυνα, i. e. *hilaria* festa Ægyptii appellent σαίρει. Cum vero veteres per Serapim universam mundi molem, & ipsa rerum principia intelligerent, certatim eum templis magnificentissimis honestarunt, cujusmodi Memphi & in Alexandriâ celebratur. At nunquam ea Ægyptii intra opida admiserunt cum Saturni templis, quòd velut pervigiles, excubitoresque Deos in suburbiis suas habere voluerint sedes, ut ita essent muniti validis illorum præsidiis adversus hostium incursus, ipsimet autem pro aris, focis, templis, & patrio solo perpetuò excubarent. Statua ejus in Ægypto proditur fuisse ejuscemodi forma, ut Sol exoriens os & labra perstringeret suo fulgore. Effigies ejus, quam ipsemet in Nicocreontis regis gratiam oraculo descripsit, rerum naturam omnem in se complectens, est hujuscemodi.

> Εἰμὶ θεὸς τοιόσδε μαθεῖν, οἷον κ'ἐγὼ εἴπω·
> Οὐράνιος κόσμος κεφαλή, γαστὴρ δὲ θάλασσα,
> Γαῖα δέ μοι πόδες εἰσί, τὰ δ' οὔατ' ἐν αἰθέρι κεῖται,
> Ὄμματα τηλαυγὲς λαμπρὸν φάος ἠελίοιο.

Ejus mem. Martialis lib. 10.

> ——— *Nec quæ turba Serapin amat.*

Sic & Varro produxit. Sed Martianus Capella, qui & multa alia sibi licere voluit corripuit versu illo:

> *Te Serapim Nilus, Memphis veneratur Osirim.*

Aliqui *Sarapis* scribunt. Unde templum hujus Dei Σαράπιον à Strab. vocatur, quod miris laudibus ab Amm. Marcellino celebrari notat Casaubonus in Strabonem. Nomen à Vossio lib. 1. de Theol. Gentili cap. 29. ab *Apis* & שר *Sar*, i. e. *princeps*, vel שור, i. e. *bos* probabiliter deducitur; cum *Apidem*, qui formâ bovis celebatur, & *Osiridem* agriculturæ inventorem habitum, idem cum *Sarapide* numen fuisse ibidem probetur.

Serbes, *betis*, flu. Maurit. Cæsar. Ptol. *Miron* eum vocat Castaldus. *Sardabala* Plinio, teste Villanovano.

Serbi, pop. circa Mæotim. Plin. Hos Dubravius scribit postea Lusatiam German. regionem occupasse. *Serbi* Cedreno sunt circa Dalmatiam, quos dicit quoq; Scythas vocari.

Serbinum, Ptol. op. Pannon. infer. ad Saum flu. *Swynaw*, vel *Swynar*, teste Lazio.

Serbonis, palus. Vide *Sirbonis*.

Serabia, nomen viri, 2 Esdr. 9.

Serea, civitas Arabum 000 procul à Troglodytis. Plin. 6. 29.

Serena, ex Hisp. oriunda, uxor fuit Stiliconis, soceri Honorii Imp. qui Mariam filiam ipsius, uxorem duxit. Hujus *Serenæ* laudes eleganti carmine celebravit Claud.

Annæus *Serenus*, Præfectus vigilum Neronis, fungis edendis interemptus. Plin. lib. 22. Senecæ amicissimus, ipso testante epist. 64. cui & libros de Tranquillitate inscripsit, monumentum amoris. Lips. ad Tac. An. 13.

Q. *Serenus* Sammonicus, carmine scripsit curationes morborum versibus Heroicis & alia, sicuti ex Ælio Spartiano in Caracalla, à quo occisus fuit, in Opilio Macrino, cui ejus scripta familiarissima fuere, colligitur. Charus fuit Severo & Gordiano majori Impp. ut Lampridius in Severo, Capitolinus in Gordiano Juniore scribit, qui & filii, Gordiani illius præceptoris, & bibliothecæ præstantissimæ meminit.

Seres, pop. Æthiop. inter. ad ort. inter Blemyas, & Orosio teste, pop. Indiæ citer. inter Indum & Hydaspen. Sunt & *Seres* pop. Asiæ ad ort. extremi, ultra Sinas; omnium mitissimi, Justitiæque amantissimi, inter Sinas ad Aust. & Scythiam extra Imaum ad occ. & Bor. quorum regio *Serica*, nunc *Cathay*, teste Ferrario. De Seribus Dionysius v. 752.

> Καὶ Τόχαροι Φρουνοί τε καὶ ἔθνεα βάρβαρα Σηρῶν,
> Οἵτε βόας μὲν ἀκηδέας ἢ ἴφια μῆλα,
> Αἰόλα δὲ ξαίνοντες ἐρήμης ἄνθεα γαίης,
> Εἵματα τεύχουσιν πολυδαίδαλα, τιμήεντα,
> Εἰδόμενα χροιῇ λειμωνίδος ἄνθεσι ποίης,
> Κείνοις οὔτε τις ἔργον ἀραχνάων ἐρίσειε.

Ubi Montanus: *Seres* ultima ad Orient. & Septentr. olim cognita gens, *serico* apud ipsos confecto, & ab iis nominato, nobilis, famâ solâ Dionysio noti fuerunt, distantia vero eorum à Scythiâ citeriore (quæ Scythia intra Imaum Ptolemæo dicitur) prorsus ignorata, & eos quidem juxta Imaum constituere videtur. *Barbaros* autem eos vocat, quod instar ferarum homines fugere dicerentur. Ita de iis Plinius lib. 6. cap. 17. *Seres mites quidem, sed & ipsi feris persimiles, cætum reliquorum mortalium fugiunt cum commercia expectant.* Quibus similia à Solino traduntur cap. 53. Sed quamvis hoc verum fuisse videatur, quod exterorum societatem fugerent, ut hodie Chinenses peregrinos in reg. suam introire non permittunt; ingeniosos tamen artifices fuisse ex telis sericis, ab iis confectis, constat; uti etiam hodie Chinenses artificiis nobiles sunt, & ingenii mitis & quieti (perinde ac Seres, teste Solino) cum vicini Scythæ sævi ac truces sint. Et profecto quamvis *Sericam* plerique *Cathaiam* esse statuant, hoc est, Orientalem Tartariæ hodie dictæ partem; mihi tamen persuasum est Borealem potius esse Chinensis regni partem. Ptolemæus enim lib 6. cap. 16. Sericam (cujus Occiduum tantum latus cognitum habuit, neque enim Oceano, sed terrâ incognitâ eam terminat) non tantum Sinis, verum etiam magnâ ex parte Indiæ extra Gangem à meridie confinem facit, & præcipuas ejus urbes Ottocorotam, & Seram circa gr. latitud. 37. & 38. constituit, cum Cathaia sec. tabulas recentiorum, ab Indiâ longè remota sit, neque ulla ejus pars gradu latitud. 55. australior sit. Plinius etiam lib. 6. cap. 17. Sericam Indiæ contiguam facit; quod etiam Melam sensisse, collato cap. 6. cum cap. 7 lib. 3. non obscurum est. Ubi sis Vossium consule: Stephanus ἀτρόφητον ἔθνος vocat. Sagittandi peritissimi habebantur. Horat. lib. 1. Odyss. 29.

> *Doctus sagittas tendere Sericas*
> *Arcu paterno.* ———

Sericum è *Sericâ* reg. à Persicis, Medicis, & Assyriis mercatoribus olim afferebatur; unde vestes inde confectæ modo Assyriæ & Medicæ, à gentibus unde materia immediatè allata, modo Sericæ, à gente ubi oriebatur, olim vocatæ, ut plerique statuunt. Satis probabile tamen est, quod sentit Fullerus, *Sericam* dictum ab Ebræâ voce שריקות *Sericoth*, quæ pro *serico* usurpatur, Esaiæ 19. 9. inde vero regionem unde allatum est, Græcos *Sericam*, & ejus incolas *Seres* appellasse; ut *sericum* cum denominativi formam præ se ferat, à populo denominatum videretur. Quâ autem ratione apud Seres sericum conficeretur plerique veteres tam Græci quam Latini, ignorarunt, ideoque varias de eo conjecturas habuerunt, quales ratio propria suppeditabat. Plurimi igitur confectum putarunt ex lanugine quâdam foliis arborum adnascente. Amm. Marcell. lib. 23.

lib. 23. *Apud eos (Setas) abunde sylvæ sublucidæ, à quibus arborum fœtus aquarum aspergine crebris, velut quædam vellera mollientes, ex lanugine & liquore admistam subtilitatem tenerrimam pectunt; netensque subtegmina conficiunt sericum, &c.* Plin. 6. 17. *Seres lanificio sylvarum nobiles, perfusam aquâ depellentes frondium canitiem.* Non ipsas frondes eos carminasse, ut nonnulli nimis crassè intelligunt, sed canitiem frondium, h. e. frondibus adhærentem, depexuisse affirmat. Eadem etiam Solini sententia est, cap. 53. qui *lanuginis teneram subtilitatem humore domitam eos depectere* affirmat. Plinius quidem alibi *lanata Sericarum arborum folia* nominat: Atque huc spectat illud Virgil. Georg. 2.

Velleraque ut foliis depectant tenuia Seres.

Seneca in Hippolyto.

Quæ fila ramis ultimi Seres legunt.

Idem in Hercule Oetæo.

Quæ Phœbeis subditus Euris
Legit Eois Ser arboribus.

Claudianus:

Stamine quod molli tondent de stipite Seres.

Eratosthenes apud Strab. à Nearcho refert, fieri τὰ Σηρικὰ ἔκ τινων φλοιῶν ξαινομένων βύσσων. Dionysius ex floribus fieri affirmat. Sed licèt ipse in Epitheto ποικίλα & aliis quæ vers. 756. habet, poetico more ludat, serici lanificium perinde describens, ac si ex ipsis floribus conficeretur probabile est tamen eos unde hæc hausit, de lanugine quâdam floribus adhærente, aut iis succedente, intellexisse, quæ salicis julis (qui ejus quasi flores sunt) adnascitur, aut qualis in gossipio, seu xylo planta in folliculo floribus succedente provenit. Materia ea Plinio bombyx vocatur per metaphoram, lib. 19. cap. 1. ubi de gossipio loquens in Ægypto nascente, *similem*, inquit, *barbatæ nuci defert fructum, cujus ex interiore bombyce lanugo netur.* Eadem etiam hodie *bombagia* Italis dicitur, voce à nomine *bombyx* deducta; quamvis propriè *bombyx* significet animalculum, à quo bombycina tela netur, & μετωνυμικῶς telam ipsam, sicut araneæ nomen tum animali tum ejus telæ tribuitur. Et profectò à veritate prorsus alienæ sunt istæ veterum de serici ortu opiniones; à bombycibus enim vermiculis, quos & σῆρας Græci vocant, reverà conficitur. Hesych. Σῆρες ζῶα ἐοικότα μύρμηξιν, ὃ ὄνομα ἴδιον, ὅθεν ἔρχεται καὶ τὸ ὁλοσηρικόν. Et postea: Σηρῶν, σκωλήκων τῶν γεννώντων τὰ σηρικὰ, Σῆρες γὰρ οἱ σκώληκες. Quod & Suidas confirmat. Ex antiquioribus etiam Pausanias in Eliacis bombyces σῆρας etiam vocatos, sericum nere agnovit. Isidorus 19. 27. *Sericum dictum quia id primum Seres miserunt. Vermiculi enim ibi nasci perhibentur, à quibus hæc circum arbores fila ducuntur. Vermes autem ipsi Græcè βόμβυκες nominantur.* Unde Chrysostomus. Καλὰ τὰ σηρικὰ ἱμάτια, ἀλλὰ σκωλήκων ἐστὶν ὕφασμα. Vide Vossium in *Sericum*.

Seresar, unus ex principibus regis Babyloniorum. Jer. 39.

Sereth, fil. Ashur ex Halaa. 1 Par. 4.

Sergentium, vide *Ergetium*.

Sergestus, Æneæ nauta. Virg. Æn 3.

Sergia, Romana tribus. Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 3.

Sergianus, Consul, an. U. C. 885.

Sergium, suburbanum in faucibus Ponti, ad sinistram, quod etiam *Daphne* dicitur. Steph.

Sergius, Proconsul, cognomento *Paulus*, Act. 13. Item nomen 4. Pontificum Rom. Quorum primus sedit, A.D. 685. secundus, 842. tertius, 905. quartus, 1007.

Sergius Servianus, consul, an. U. C. 886.

Sergius, monachus C P. hæreseos Nestorianæ sectator, & fautor; Mahumetum impostorem & pseudoprophetam in Alcorano conficiendo & compilando juvit, eumque omnis summam impietatis docuit. Zon. tom. 3.

Sergius Galba, orationem apud Latinos exornavit miserationibus, communibusque locis usus, & egressus à propositâ orandi causâ, ut delectaret animos, promoveret, remque augeret.

Seria, quæ & *Fama Julia*, Hisp. Bæt. urbs ad Anam flu. Ptol.

Seriphus, insula maris Ægæi, una Cycladum, inter Siphnum & Theram, quam Aristophanis scholiastes in Acharnanes dicit esse νῆσον εὐτελεστάτην, h. e. *insulam vilissimam*; Seneca ad Helviam, cap. 6. desertam & asperrimam: *Deserta*, inquit, *loca, & asperrimas insulas Sciathum, & Seriphum pete.* Et apud Plut. de exilio, Stratonicus eò delatus cum ab hospite didicisset τοὺς ῥᾳδιουργοὺς *falsarios* in exilium mitti: Τί οὖν (εἶπεν) οὐ ῥᾳδιουργήσας, ἵνα καὶ ταύτης τῆς στενοχωρίας μεταστῶ; De eâdem sic agit Corn. Tacitus, ac si tota sit saxum, de Cassio Severo dicens lib. 4. Annalium: *Bonisque exutus, interdicto igne & aquâ, saxo Seriphio consenuit.* Seriphus scilicet, Eustathio referente post Geographum, οὕτω πετρώδης ἐστὶν, ὥστε κωμῳδεῖται ὑπὸ τῶν Γοργόνων τοῦτο παθεῖν, ὡς τοῦ Περσέως αὐτόθι τραφέντος, καὶ τὸ τῆς Γοργόνος δεῖξαι ἐκεῖ κομίσαντος, καθ' ὃ καὶ πάντας ἐκεῖ ἀπολιθῶσαι. *Seriphos* igitur pro *Resipho* dicta videtur per metathesin, quia רציף *resiph* apud Phœnices *lapidibus stratum* sonabat. Ovid. Met. 7. ——*Planamque Seriphon*
Marmoreamque Paron.

Idem lib. 3. de Art. Am.

Sic tibi vestita pressa Seriphos erat.

Juvenal. Sat. 10.

Ut Gyaræ clausus scopulis, parvaque Seripho.

Statius in Achilleide.

——*Hinc spreta Myconos, humilisque Seriphos.*

In hâc ins. ranas prorsus mutas esse tradunt: unde proverbialiter *Seriphia rana* dicitur in homines mutos, ac dicendi, canendique prorsus imperitos.

Sermylius, civitas in Sithoniâ Macedoniæ. Herod. l. 7. Urbs juxta Athon. Steph.

Sermicium, locus in Italiâ inter Sulmonem, & Venusium. Anton.

Serninus vicus, opidulum Lombardiæ Caspadanæ. Anton. *Sermits* Leandro.

Seron, princeps exercitus Syriæ. 1 Machab. 3.

Seror, fil. Bechorath. 1 Par. 9.

Serrepolis, Ciliciæ urbs. Ptol. *Cassipolis* Plinii, teste Villanovano.

Serretes, Pannoniæ gens ad Dravum flu. Plin.

Serrheum, promunt. Thraciæ, & civitas Samothraciæ. Est & *Serrheus murus*, *Serrhei* quoque *montes*. Steph.

Serri, pop. Colchis vicini. Plin. 6. 5.

Sertorius, Nursiâ oriundus, partium Marianarum fuit unà cum Cinnâ: moderatiùs tamen se gessit, quam alii; Syllâ redeunte à bello Mithridatico, urbeque potito, ipse quoque in Hisp. aufugit, ubi brevi tempore ob virtutem sibi gratiam earum gentium conciliavit, traditur per eum Hispanos disciplinam rei militaris Romanam didicisse, ac fortiores deinde fuisse. Nam præter artem rei militaris abstinentissimus etiam voluptatum, tum religiosus est habitus, ut cervam quandam secum in expeditionibus haberet sequentem, quam Dianæ numen dicebat esse, ex eâque responsa accipere, resque gerendas auspicari. Quare dux Lusitanorum delectus, parvis copiis multas urbes subegit, sed & 4. Romanorum duces contra se missos, variis cladibus adflixit. Primò enim Cottam navali prælio superavit, Phidiam Hispaniæ prætorem cum 2. mill. civium Romanorum interfecit: Domitium proconsulem contrivit; postremò Trajanum à Metello missum cum toto exercitu delevit. Denique Pompeio fortiter resistens, à Perpennâ socio belli & ejusdem factionis per proditionem in coenâ interfectus est. Vide Plut. *in Sertorio.* Lucanus lib. 2.

Quique feros movit Sertorius exul Iberos.

Servandus, Consul, exilio damnatus, ao. U. C. 1221.

Servianus Marcellius, Consul ao. salutis 105.

Servilia, mater M. Bruti, Julii Cæsaris adultera cui sexagies sestertiorum gemmam mercatus est.

Servilius Asta, Cons. an. U. C. 866.

Servilius Hala, vel *Ahala*, mag. equitum, Labicanos, Æquosque Dictator vicit, an. U. C. 338. Sp. Melium ob regni affectati suspicionem interemit. Tandem custoditæ libertatis exilio pœnas pependit. Val. Max. 5. 3. Cic. Orat. pro domo suâ dicit illum restitutum fuisse.

Servius Cornelius Dolabella, Cons. an. U. C. 838.

S...cius Corn. Maluginensis, cons. an. U. C. 369. A... Trib. militum, an. U. C. 370.

...rvius Corn. Merenda, Cons an U. C. 4..o.

...vius Corn. Orphitus, Cons an. U. C. 803.

...rvius Corn. Rufus, Cons. an. U. C. 289.

Servius Fulvius Nobilior, Cons. an. U. C. 498.

Servius Galba, Cons. à Lucanis comprehensus, operâ unius mulieris liberatur.

Servius Sulpitius Camerinus, Cons. an. U. C. 254.

Servius Sulpitius Galba, prætor malè adversos Lusitanos pugnavit, an. U. C. 604.

Servius Sulpitius Galba, Cons. an. U. C. 785.

Servius Sulpitius Rufus, Cons. an. U. C. 397.

Servius Tullus, 6. Rom. rex, regn. an. 44. Hic censum primus omnium ordinavit, qui (ut Eutropius ait) adhuc per orb. terrarum incognitus erat.

Serus, Indiæ extra Gangem flu. Ptol. *Coromoran* Mercatori.

Sesa, pater Ahiæ. 3 Reg. 4.

Sesac, rex Ægypti. 3 Reg. 11.

Sesac, fil. Barriæ. 1 Par.

Sesach, rex Babylonis Jer. 25.

Sesai, filius Enac. Jos. 15.

Sesamum, urbs Paphlagoniæ, in quâ primus Phineus habitavit. Steph. Didymus insulam esse scribit.

Sesan, fil. Jesi. 1 Par. 2.

Sesarium, op. inter Ægyptum & Æthiopiam. Plin. 6. 29.

Sesarethus, urbs Taulantiorum. Steph.

Sesata, Sinarum gens, corpore curto, lata facie, atq; sima. Arrian. in Periplo.

Sesadiam, urbs Indiæ. Steph.

Sesithacus, Ægemeri fil. Cheruscorum ductoris fuit Strabn lib. 7.

Sesostris, Ægyptiorum rex, Mœridis successor; qui subactis maris Rubri accolis, alveum navigabilem conatus est ducere ex Nilo in mare Rubrum. Idem & Colchos ac Getas creditur subegisse, regionesque omnes à se subactas trophæis insignivisse; quorum aliquot se vidisse testatur Herodotus muliebri pudendo insculpta. Hunc aliqui *Sesosim*, nonnulli *Vexorem* vocant. Σεσώωσις sanè à Diodoro passim appellatur, sed & aliis quibusdam sic dicitur; aliquibus *Sesonchis*, vel *Sesonchosis*. Vide Scholiasten ad lib. 4. Apollonii Rhodii. Sed miror equidem quod Justinus dicat lib. 2. Scythas vicisse *Sesosin*, sive *Sesostrim* & in regnum repulisse, cum Herodotus, Dicæarchus, Diodorus Siculus, & alii prodiderunt hunc Scythas subegisse, omniumque quas adierit gentium fuisse victorem. Trogum tamen secutus est Val. Flac. l. 5 Arg. —*Ut prima Sesostris*

Intulerit rex bella Getis, ut clade suorum
Territus hos Thebas, patriumq; reducat ad amnem;
Phasidis hos imponat agris, Colchosq; vocari
Imperet. ———

Sessites, flu. Gall. Cisalpinæ per agrum Vercellensem in Padum influens: vulgò *Sessia*.

Sestertium, locus extra Romam quo abjiciuntur eorum capita, qui Cæsarum jussu supplicio afficiuntur. Plut. in Galba. Quarto ab urbe milliario videtur, ex D. Cypriani vitâ.

Sestia aqua, op. in Narbonensi provinciâ, hodie Provinciæ caput, vulgo *Aix*. Aliqui *Sextia* scribunt.

Sestiaria, Maurit. Tingit. urbs. Ptol. *Galba* Castaldo.

Sestinates, Umbriæ pop. Plin.

Sestiam, urbs in mediterraneis Oenotrorum. Steph. *Saraciaa* Barrio.

Sestius, civis Rom. à quo *Sestia aqua* dictæ. Fuit & scriptoris nomen, item medici, quorum mem. Plinius. *Sextius* forte magis aptè scriberetur.

Sestus, urbs Europæ in litore Thracio, ab Abydo Asiæ urbe Hellesponti angustiis dirempta, Herûs & Leandri amoribus nobilitata. Lucanus lib. 2.

Europamq; Asia, Sestonq; admovit Abydo.

Musæus:

Σηστὸς ἔην καὶ Ἄβυδος ἐναντίον, ἐγγύθι πόντου
Γείτονές εἰσι πόληες. ———

Solinus cap. 15. *Omnis magnus Hellespontus stringitur in stadia septem, quibus ab Europâ Asiaticam plagam vindicat. Hic quoque urbes duæ, Abydus Asiæ est, & Sestus Europæ.* Seneca in Thebaide:

Hinc quà relinquit nomen Jonii maris
Fauces Abydi Sestos opposita premit.

Dionysius in descriptione Orbis v. 515.

———Ὕδωρ Ἀθαμαντίδος Ἕλλης,
Σηστὸς ἔνθα καὶ Ἄβυδος ἐναντίους ὅρμους ἔθεντο.

Plin. 4. 11. *Hellespontus septem stadiis Europam ab Asiâ dividens, quatuor illic inter se contrarias urbes habet: in Europâ Callipolin & Seston; in Asiâ Lampsacum & Abydon.* Xenophon 8. stadia videtur asserere: Διαβὰς δὲ εἰς Σηστὸν καταντικρὺ ὄντα Ἀβύδου, καὶ ἀπέχοντα οὐ πλεῖον ὀκτὼ σταδίων. Sic ille lib. 4. rerum Græcarum. Pomponius lib. 2. *Est & Abydo objacens Sestus, Leandri amore pernobilis. Est ea regio in quâ Persarum exercitus diversas spatio pelagoque terras ausus pontibus jungere.* Vide *Abydus*.

Sesuvii, pop. Gall. Celt. Cæsar; quorum urbs *Exisais*, teste Marliano in provinciâ Turonensi. Aliis autem *Seez* urbs episcop. in Normanniâ sub archiep. Rhotomagensi.

Seta, Rhesi soror ex Marte *Bithyn* filium suscepit, à quo *Bithyni* Thraciæ pop. Steph.

Setabis, op. Hisp. inter Carthaginem & Saguntum, in loco celso situm. Silius lib. penultimo:

—*Excelso nutritum colle crearat*
Setabis. ———

In Strabone scribitur Σίταβις, in Ptol. Σαίταβις cum amne cognomine, & vicinâ Sætabiculâ. Nomen factum esse suspicatur Bochartus ex שתי בוץ *Seti-buts*, i. e. *stamine*, vel *telâ byssi*, quæ ibi texebatur. Catullus:

Nam sudaria Setaba ex Iberis
Miserunt mihi munera Fabullus
Et Veranius. ———

Silius lib. 3. *Atq; altrix celsâ mittebat Setabis arce,*
Setabis & telas Arabum sprevisse superbas,
Et Pelusiaco filum componere lino.

Agrum habuit sibi propinquum nomine *Spartarium*, à *sparto* lini genere, sive junci. Strabo siquidem χοινοῦντα, i. e. *juncarium* interpretatur.

Seta, Indiæ pop. argenti ditissimi. Plin.

Setæum, regiuncula in M. Græciâ inter Sybarin & Thurios, ubi *petra Setæa* Lycophroni, teste Barrio. Vide Steph.

Setantiorum portus, *Winander mere*, teste Camdeno, portus Albionis in orâ Angliæ occiduâ, inter Walliam & Scotiam, Devæ, seu Cestriæ urbi finitimus. Camdeno tamen videtur pro λιμένος *portus*, λίμνης *lacus* leg. apud Ptol. & *Wimander mere* designari paludem in agro Lancastrensi, à Cestriâ ad 6. m. p.

Seteia, *Dee-mouth* Camdeno, æstus seu flu. Albionis in orâ Angliæ & Walliæ, inter Belisamam & Tisobim flu. Aliis *Mersey*, apud quem *Lerpool*, vel *Leverpool*, op. & portus in Comit. Lancastrensi.

Setelsis, Jaccetanorum in Hisp. Tarracon. urbs. Ptol. *Astarlid* Marinæo.

Seth, fil. Adam. Gen. 4. Lat. *positus*, vel *posuit*. Vide Joseph. Ant. 1. 3. & Suidam in Σήθ.

Sethar, nomen ducis. Esther. 1.

Sethon, sacerdos Vulcani, Ægypti rex.

Sethri, fil. Oziel. Exod. 6.

Sethron, urbs Ægypti. Steph.

Setia, urbs Campaniæ, non procul à Tarracinâ, vino generoso nobilitata, quod inde *Setinum* vocabatur. Martialis lib. 13.

Pendula Pomptinos quæ spectat Setia campos.

Idem l. 4. ep. 64. ——— *Perdalamq;*
Uni dedite Setiam colono.

Plutarcho & Appiano Σητία. Straboni ac Ptolemæo Σητία. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 1021.

Setia, op. Hisp. citer. in regno Arragonio. Ptol. Nunc *Sesse*, intra montes Pyrenæos à Cæsaraugustâ 28. leuc. in Bor.

Setidava, Germ. urbs Ptol. *Posea* Ortelio in Poloniâ, *Posnania* Lat. recent.

Seriena, Gall. Narbon. arx. Avien.

Setiensis, Africæ Propriæ urbs. Ptol.

Setovia, Dalmatarum urbs. Appiano.

Setim, lucus in campestribus Moab non procul à Jordane, & Phogor monte, unde Josue misit exploratores ad investigandum Jerichuntis terram.

Setrai, nomen viri. 1 Par. 26.

Setubia, urbs Hisp. Tar. Ptol. *Sepulveda*, Moletio.

Setuia, urbs Germ. in Lusatiâ. Ptol. hodie *Sittaw*.

Setundum, Æthiopiæ sub Ægypto urbs. Plin.

Sevaces, Norici pop. Ptol.

Sevatum, op. Norici in com. Tirolensi, vulgò *Schwatz*.

Severia, urbs Angliæ inter Wintoniam & Bathoniam, vulgo *Salisbury*. Pop. *Severiani*, vulgò *Wilshiremen*, teste Lhuydo.

Severiani, hæretici quidam, à Tatiano primùm propugnati, deinde à *Severo* aucti, qui matrimonio penitus abstinendum prædicabant. Hieronym. Sophronius.

Severinus, Pont. Rom. A. D. 638.

Severinus, vide *Boëtius*.

Severus, nomen 2. Impp. Romanorum, quorum primus Didio Juliano successit, an. U.C. 947. Alter, Mammeæ fil. Heliogabali successor, an. U. C. 974.

Severus Atilius, ad quem Lactantius scripsit duo epistolarum volumina, cujus mem. Hieronymus.

Severus, mons Italiæ, teste Servio in Illud Æn. 7.

Qui Tetrica horrentis rupes, montemq; Severum.

Licet Marcellus *Severum* ibi adjectivè positû intelligat.

Seumara, urbs Iberiæ in Asia. Strabo lib. 11.

Sevo, mons Germ. ab Ingævonibus habitatus. Solin. cap. 23.

Seuri, Hisp. Tar. pop. Ptol. *Searbi* Plinio.

Sex, *Sexi firmum* Plin. cognomine Julium, *Sexitania*, Athenæo, *Hexi* Melæ, urbs Hisp. Bæt. apud oram litoralem regni Granatensis. *Velez Malaga* Coquo & Pineto, *Motril* vero Floriano.

Sexana, Siciliæ urbs. Phavorinus.

Sexignani, vel *Saxagnani*, Gall. Aquit. pop. Plin.

Sexolita, gens ad Euxin. Pont. Pompon.

Sexta, locus Britanniæ inf. Lib. Notit.

Sextani, Gall. pop. in quibus Arelate. Pompon.

Sextatio, Gall. Narbon. urbs. Anton.

Sextilius Lateranus, Consul, an. mundi 4116.

Sextius Caballus, scurra maximus, *à calcitratu Caballi* nomen adeptus.

Sextum Philippi, locus territorii Rom. ubi Tiberis in duo divisus inf. efficit inter Portum & Ostiam.

Sextus, Philosophus Chæronensis, Plutarchi nepos, qui Præceptor fuit M. Antonini Imperatoris.

Sex. Ælius Catulus, Conf. an. Mundi 3966.

Sex. Ælius Pætus, Conf. an. U. C. 766.

Sex. Atilius Seranus, vide *Seranus*.

Sex. Aurelius Victor, Conf. an. U. C. 1122.

Sex. Cornelius Cethegus, Conf an. U. C. 776.

Sex. Domitius Calvinus, Conf. an. U. C. 630.

Sex. Furius Medullinus, Trib. Mil. an. U. C. 336.

Sex. Julius Cæsar, Conf. an. U. C. 663.

Sex. Julius Tullus, Trib. Mil. an. U. C. 332.

Sex. Nonius Quinctilianus, Conf. an. U. C. 788.

Sex. Papinius Gallienus, Conf. an. U. C. 788.

Sex. Pompeius, Conf. an. U. C. 766.

Sex. Quinctilius Varus, Conf. an. U. C. 301.

Sex. Sulp. Galba, Cæsar 7. regn. menf. 7. an. mundi 4374.

Sezeris, urbs circa Mesopotamiam. Nicetas.

S I.

Siaa, nomen viri. 1 Esdr. 2.

Siacha, palus Italiæ circa Cimmerios. Tzetzes. Chil. 12. Num. 448.

Siada, Anton. 7. insulæ maris Britannici oræ Gall. Celt. Boreali adjacentes ante Leonam urb. Britanniæ minoris, ab eâ 7. leuc. in Cæc. Vulgo *les 7. Isles*, teste Camdeno. *Siada* autem à numero sic dictæ, *Saith* enim Britannis *septem* significat.

Sia, urbs Armen. maj. Ptol.

Siagathuri, pop. quorum mem. Marrianus in descr. Sarmatiæ. Steph.

Siagul, Africæ Propriæ urbs maritima. Ptol. *Susa*, teste Marmolio.

Siaba, nomen loci. 2 Esdr. 11.

Siala, Tyaniridis urbs in Cappadociâ. Ptol.

Siambis, insula maris Britannici, quæ & *Sena*, vulgo *Seyn*, vel *Sayn*.

Sianticum, Norici urbs. Ptol.

Siara, Armen. min. urbs. Anton.

Siaturanda, Germ. op. Ptol.

Siavana, Armen. maj. urbs. Ptol.

Sibacena, Armen. maj. regio. Ptol.

Sibara, Indiæ pop. Plin. 6. 20.

Siba, vel *Ziba* servus Saul. 2 Reg. 9. Puer Mephiboseth. 2 Reg. 16.

Siba, Indiæ pop. qui cum Deriade contra Dionysium pugnaverunt. Steph. Dionysius vers. 1141.

Τῶν δὲ μέσσοι ναίουσι Σίβαι, καὶ Ταξίλοι ἄνδρες.

Ubi Σάβαι corruptè vulgo legitur, testibus Salmasio & Bocharto. Quippe in Indiâ *Sabas* nemo alius nominavit. Sed *Sibarum* meminere Strabo, Diodorus, Arrianus, Nonnus, &c. Et Strabo quidem eos collocat inter Indum, & Hydaspen, quo loco Σάβας Dionysius.

Sibda, urbs Cariæ. Steph.

Siberena, urbs M. Græciæ in rupe præruptâ apud Neæthum flu. Gent. *Siberenus* Stephano.

Sibini, pop. contermini Suevis. Strab. lib. 7.

Sibora, Cappadociæ urbs. Anton.

Sibrium, Indiæ intra Gangem. op. Ptol.

Sibrus, flu. Lyciæ. Steph. in *Tremile*.

Sibutzates, Aquitaniæ pop. proximi Garumnis. Ptol.

Siby, Arab. Fel. op. seu Elamitarum, quod Græci *Apaten* vocant. Plin. 6. 28.

Sibylla, variæ fuere, & numerantur à Clem. Alex. Varrone, aliisque, de quarum nominibus posteà videbimus. Unde vero *Sibylla* nomen provenerit, Græci suo more admodum nugantur. Quibusdam qu. Σιὸς βολλὰ, *Jovis consilium* dici videtur, Laconum more, Σιὸς posito pro Διὸς, ut *Sibylla* quidem tanquam Θεοβούλη sit dicta. Salmasius diminutivum esse existimat à Σίβα Σίβυλλα; sicut ab Ἥρα Ἥρυλλα à ... de quo Hesychius. Quid autem si vox sit Orientalis à סבל *sabal*, *Sebula*, tanquam si *portatricem* dicas, sive quæ habeat incolam Pythium, quales etiam fatidicæ fœminæ ἐγγαστρίμυθοι dicuntur. Antiquissima certe Sibylla *Sambethe*, quæ *Chaldæa* aliis, aliis *Hebræa*, dicebatur *Saba*, unde Bacchus quoque oriundus est. Ab hâc, ut loquitur Hermeas philosophus, omnes mulieres αἱ μαντικαὶ ἦσαν βίον dictæ fuere *Sibyllæ*. Cæterum *Sibyllæ* decem numero fuisse perhibentur. *Prima* ex Persiâ oriunda, *Sambethe* dicta, cujus mem. Nicanor, qui res gestas Alex. Max. descripsit. Huic tribuuntur vaticinia de Christo, de regnorum mutationibus. *Secunda*, *Libya*, cujus Euripides mem. in Lamiæ prologo, eique adscribuntur vaticinia de Christi miraculis, quod surdi auditum, cæci visum, claudi incessum receperint, mortui quoque fuerint revocati in vitam. *Tertia*, *Delphica*, cujus mentionem fecit Chrysippus eo libro quem de divinatione in lucem dedit, & in Annalibus suis, nominavit Piso. Creditur vixisse ante bellum Trojanum, adeoque Delphis nata. Alio nomine *Arthemis* audit. Nonnulli eandem esse volunt *Delphicam*, Erythræam, Siculam, Samiam, Rhodiam, quòd his in locis frequenter versata sit, sed proprium ejus nomen fuisse Herophilen. Cum esset adolescentula adhuc νεωκόρος egit in templo Apollinis τοῦ Σμινθίου, ut Peucerus notat, & somnia quæ in Hecates templo excubantibus objiciebantur, explanavit. Dicitur & Delphis saxum quoddam conscendisse, atque indè μαινομένην, καὶ ἐκ τοῦ θεοῦ κάτοχον oracula proclamasse, cui quidem inde saxi *Herophilas* appellatio inhæsit. In Troade tandem non procul ab Idâ monte in nemore τοῦ Σμινθίου eam sepultam, ex epitaphio columnæ lapideæ inciso observatum tandem scribit Pausanias. Celebratur ejus vaticinium de colaphis Christo Domino

impingendis in passione. de sputis, de felle & aceto in potum dando; creditúrque Homerus plurimos ex ejus versibus operi suo inseruisse. *Quarta*, *Cumaa*, cujus meminit Nævius, teste Varrone, in libris belli Punici, sicut & Piso in Annalibus. Hanc refert Lactantius ex Varrone, 9 oraculorum volumina obtulisse Tarquinio Prisco, & pro eis postulasse Philippicos trecentos, quos cum Rex, pretii magnitudine deterritus, solvere recusasset, crematis 3. reliqua eam retulisse ad regem postulato eodem pretio, tum vero multo magis existimasse regem insanire mulierem, ideoque rursus alia 3. volumina ultricibus dedisse flammis, & nihilominus in pretio perstitisse; tandem vero admiratione ductum Tarquinium inspectos libros residuos trecentis illis aureis sibi retinuisse, & arcæ lapideæ inclusisse in templo, Jovis Capitolini sepositos & asservatos ad Corn. usque Syllam, quo tempore Capitolium simul cum illis flagravit. Suetonius vero vult usq; ad Augustum mansisse incolumes hos libros, & sub basi Palatini Apollinis, cum Martiorum vatum & Bagoes Nymphæ carminibus conditos stetisse, eundemque Monarcham Sibyllinorum librorum habuisse delectum, exustis illis, qui nothi videbantur, reservatis genuinis. Meminit huius & Martyr Justinus in Gentium admonitorio, ubi dicit eam vaticinatam de Salvatoris adventu, & ejus operibus. *Quincta*, *Erythræa*, quam suam vocat civem Apollodorus Erythræus, Dionysius vero *Nympham* fatidicam lib. 5. Est autem *Erythra* Ioniæ urbs maritima Ptolemæo, quæ Stephano etiam Κνωπόπολις dicitur. Eam ferunt vaticinatam Græcis, esse perituram Trojam, & Homerum mendacia scripturum. Const. Magnus Imp. in oratione quam Euseb. libris de vitâ Constantini à se editis adjunxit, recitat huius oraculum de adventu Christi, sed dubiæ profecto fide, initialibus carminum literis præ se ferentibus hæc verba: ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΘΕΟΥ ΥΙΟΣ ΣΩΤΗΡ. Asserit idem M. Tullium Ciceronem Sibyllinam hanc Acrostichidem carminibus Latinis inclusisse. Interim scribit August. lib. 18. de C.D. cap. 23. eandem se Acrostichidem legisse inter Græca Erythrææ carmina, quæ ipsi exhibuit Flaccianus Africæ Proconsul. *Sexta* Sibylla, *Samia* fuit, de quâ mentionem facit Eratosthenes in Annalibus. Illi cognomen fuit Φυτώ, diciturque vaticinata de Christo insidente Asello, & Hierosolymam ingresso. *Septima*, *Cumana*, proprio nomine *Amalthea*, *Erophyle*, & *Demophile*, quam aliqui cum *Cumaâ* eandem faciunt. Celebrantur ejus versus, quibus per numeros exprimitur nomen Jesu. *Octava*, *Hellespontiaca*, nata in agro Troiano, vico Marmissâ, quam scripsit Heraclides Cyri temporibus fuisse. Illi defertur vaticinium de Christi doctrinâ, quodque legem completurus esset, non violaturus. *Nona*, *Phrygia*, quæ Ancyræ vaticinata est cum de aliis rebus, tum de morte Christi, scindendum esse tum templi velum, medio die suborituras tenebras, ipsumque adeo triduano somnio fata mortalia peracturum. *Decima*, *Tiburtina*, Tibure oriunda quod est op. Italiæ. Nomine proprio *Albunea* dicebatur, quam ut Deam coluerunt Tiburtini, juxta Anienis ripas. Hæc Christi resurrectionem, assumptionemque prædixisse legitur. Plura de *Sibyllis* lege apud Onuphr. Panvinium, Blondellum, Casaubonum Exercit. 5. contra Baronium. Sect. 10. cap. 11. Erasmum Schmidium Dissert. de Sibyllis, Barthium Adversar. l. 9 c. 11.

Sibyrtus, urbs Cretæ. Steph.

Sicambri, *Sygambri* Strab. nunc *Geldrenses*, teste Marliano, pop. Germ. infer. inter Mosam & Rhenum. Sed veriùs Geldrenses trans Rhenum ex Suetonio, qui eos ad ulteriorem Rheni ripam describit, ubi etiam Zutphanienses. Ovid. ad Liviam:

Nec tibi deletos poteris narrare Sicambros,
Ensiferos & Suevos terga dedisse suos.

Horat. Carm. lib. 4. Od. 2.

——— Quandoq; trahet feroces
Per sacrum clivum merità decorus
Fronde Sicambros.

Et Od. 14. ejusdem libri.

Te cæde gaudentes Sicambri
Compositis venerantur armis.

Horum regio *Sicambria*. Claud. lib. 1. in Eutropium.

Mitius ut nostrâ detonsa Sicambria signis.

Sicane, urbs Iberiæ. Steph.

Sicani, Hisp. pop. Sicoris flu. olim accolæ, qui relictis sedibus suis, Sicano duce, in Italiam se contulerunt, pulsisque Aboriginibus Latium occuparunt; ipsique postea ab ipsis pulsi, quos ante pepulerant, ins. vicinam Italiæ occupaverunt, & eam *Sicaniam* à suo nomine nuncupaverunt. Servius in illud Æn. 7.

Auruncæque manus, Rutuli, veteresque Sicani.

Silius lib. 16.

Sicana nunc tellus, nunc litora Ibera cruorem.

Hinc *Sicanis* fœm. Ovid. in Ibin.

Plurima quà flammis Sicanis Ætna vomit.

Porro *Sicanos* à *Siculis* (uti putat Bochartus ὁ μέγας) neque gens, neque sermo distinxit, sed situs, & variæ, ut evenit, in eadem gente factiones. Et Punicâ voce שכנים *Sicani* dicti, qui Siculorum Pœnis erant proximi, qu. *vicinos* dixeris. Hebræis enim & Syris *Saken*, cujus plurale *Seknim*, *vicinum* sonat. Diodorus Siculos cum Sicanis conferens ait: Ταύτης δὲ τῆς χώρας τὰ μὲν πρὸς τὸ κεκλιμένα μέρη κατῴκουν Σικελοί, τὰ δὲ πρὸς δυσμὰς Σικανοί. Huc facit illud Poetæ Æn. 5.

——— Nec litora longè
Fida reor fraterna Erycis, portusq; Sicanos.

Sicapha, Africæ propriæ op. Ptol.

Sicarus, vide *Sicoris*.

Sicca, *Sicca Veneria*, Ptol. & Procop. *Veneria* Solino, colon. & urbs Africæ mediter. media inter Cirtam ad occ. & Narangaram ad ort. Pop. *Siccenses*.

Siceleg, civitas in tribu Judæ & Simeonis. Jos. 15. & 19.

Siceum, locus, seu pag. Galatiæ in agro Ancyrano, ab Anastasiopoli 12. m. p.

Sicemus, urbs Arabiæ. Steph.

Sicendus, lacus Thessaliæ, mutas habens ranas, quæ tamen aliò translatæ coaxant. Plin. 8. 58.

Sicenus, ins. juxta Cretam, quæ prius *Oenoe* vocabatur. Steph.

Sichæus, fil. Plisthenis Phœnicis, sacerdos Herculis, maritus Didûs, Phœnicum omnium locupletissimus, quem ejus thesauris inhians Pygmalion, uxoris ejus frater, sacrificiis intentum interfecit. Virg. Æn. 1.

Huic conjux Sichæus erat, ditissimus agri
Phœnicum. ———

Justinus: *Sichæo magna, sed dissimulata opes erant, aurumque metu regis, non tectis sed terra crediderat, quam rem etsi homines ignorabant, fama tamen loquebatur.* Item *Sichæus* adjectivum. Virgil. Æn. 4.

Non servata fides cineri promissa Sichæo.

Sichem, quæ & *Neapolis*, Plin. ac Ptol. Plinio vero *Mamortha*, urbs Palæstinæ in Samariâ apud. mont. Garizim excisa, à Samariâ 8. m. p. distans.

Sicila, locus Germ. super. apud Mogontiacum, ubi Severus Imp. interfectus est. Lampridius.

Sicilia, (vide *Trinacria*) Tyrrheni maris insula, à Thucydide *Sicania* dicta; frumenti adeo ferax, ut non immerito olim *Rom. Imperii horreum* fuerit appellata. Namque & optimum triticum, & nobilissima vina gignit: de quo Plinius; qui lib. 10. cap. 10. auctor est Leontinos Siciliæ campos stipulas cum centesimo germine fundere. Et ideo inter subsidia frumentaria Reip. Rom. hæc insula Ciceroni memoratur pro lege Maniliâ Oratione. Itaque mirum ab Euripide in Phœniss. *infrugiferam* appellari. Sed id ad illa tempora referendum est, cum à Cyclopibus, serendarum frugum ignaris, habitata insula fuit, ut eruditè Grotius monet; quem vide, si lubet, Prolegomenis in illam Tragœdiam Poetæ. Hæc olim agro Brutio creditur adhæsisse, posteaque impetu maris avulsa fuisse. Vide *Rhegium*. Vulgati Etymologi inde nomen traxisse volunt, qu. *Sicilnia*, i. e. *resecta*. Quanto melius Bochartus, qui duas tradit nominis notationes: Prima est hæc; *Siciliam* sc. à Phœnicibus appellatam esse insulam שכליל *Sicul*,

Siclul, i. e. *perfectionis*; quia inter omnes insulas quæ notæ erant tunc temporis, facilè primas obtinuit. Strabo lib. 2. Αὕτη δὲ καὶ τῶν ἄλλων τῶν καθ' ἡμᾶς ἐστι μεγίστη, καὶ ἀρίστη. Altera est hæc. אשכול *Escol* Hebræis botrus est, ut & סגול *segol* Syris, vel סגולה *segula*, cujus plurale סגוליא *segulaia* pro botris. Quâ ipsâ voce verisimile est Phœnices Siciliam appellasse, qu. *botrorum insulam*. Est enim vini feracissima. Populi *Siculi* quos *acutos* & *lepidos* Cicero tradit, Tuscul. cap. 8. Et quia *lepidi*, idcirco iisdem *sales*, atque *facetias* idem tribuit 2. de Oratore, & in Verrinis. *Trilingues* Apuleius vocavit, quòd primò barbarè, deinde Græcè, & post Latinè locuti fuerint. Licet alii eâ voce *vafres* & *acutos* intelligunt. Quanquam neutrâ earum linguâ satis benè uterentur, quod Asconius in Divinationem Ciceronis in Verrem notat. Hinc *Sicilicissitare* per jocum, pro Siculorum more malè Græcè loqui Prologo Menæchmorum Plautus dixit. Siculi olim vitam opiparam ducebant, ut apud Plat. lib. 3. *mensa Sicula*, & apud Athen. l. 14. ex Cratino, *coquus Siculus* esseot proverbio. Alio tamen tempore non deliciis sed laboribus operam dantes militiæ inserviebant, ut *Siculus miles* proverbialiter, teste Zenodoto, de mercenario milite, ac de nullum ministerii genus lucri causâ recusante diceretur. Furaces quoque habiti sunt; unde adagium apud Suidam: *Siculus omphacizat*, in eos qui vel vilia furentur, qualis est *omphax*. *Aula* quoque *Sicula* apud Juvenal. pro imperio duro, proverbio dicitur. Plura de Siciliâ videri possunt apud Fazellum, Cluverium, Bochartum, &c.

Sicilibra, Africæ Propriæ urbs. Anton. *Sicilippa* B. Augustino.

Sicinius Dentatus, strenuus bellator, ob ingentem fortitudinem *Achilles Romanus* appellatus, pugnasse dicitur 120. prœliis, cicatricem aversam nullam, adversas 45. tulisse. Coronis aureis 8. donatus est. Triumphavit cum Impp. suis triumphis 9. Gell. 2. 12. Plin. 7. 28. 22. 5.

Sicinus, Ptol. *Sicynus* Melæ, *Sicenus* Straboni, *Sycinus* Plinio, *Oenoë* etiam Apollonio & Stephano, ins. maris Ægæi, una Sporadum. Prope Pholegandrum (inquit Bochartus) est *Sicinus*, de quâ præter Melam & Ptolemæum meminit Scylax & Apollonius lib. 1. & apud Schol. ibidem Theolytus, Xenagoras, Cleon Curiensis, & Asclepiades Myrleanus. *Oenoë* quoque dicta fuit, διὰ τὸ εἶναι ἀμπελόφυτον, ut placet Etymologo & Apollonii Scholiasti. Tamen Apollonius utrumque nomen è fabulis repetens Thoantem Lemni regem in arcâ huc delatum narrat ex *Oenoë* nymphâ *Sicinum* peperisse; unde factum, ut ins. prius *Oenoe*, deinde *Sicinus* diceretur. Et apud Scholiasten etiam Xenagoras *Sicini* nomen deducit ἀπὸ Σικίνου υἱοῦ Θόαντος καὶ Ναΐδος νύμφης, pro quo Etymologus ἀπὸ υἱοῦ Θόαντος Σικίνου καὶ Νύμφης Ὀινοναΐδος. Utrobique legendum Ὀινοΐδος. Mihi *Sicinus* tam fabulosus quam *Oenoë*, vel *Oenois*. Et *Sicinus* vel *Sicenus* ins. dicta videtur à paupertate: quia סכן *siccen* Ebræis est *indigere*. Misera enim erat insula & ignobilis. Proinde apud Laertium Solon Pholegandrum & Sicinum, tanquam insulas obscuri nominis, & parvæ rei ita apponit Athenarum celebritati:

Εἴην δὴ τότ' ἐγὼ Φολεγάνδριος, ἢ Σικινίτης
Ἀντί γ' Ἀθηναίου πατρίδ' ἀμειψάμενος.

Sicobasilisces, Armen. urbs. Anton.

Sicobotes, gens in Sarm. Europæâ. Jul. Capitol.

Sicoris, Hisp. Tar. flu. non longè ab Ilerdâ fluens, juxta quem Cæsar Afranium & Petreium, Pompeianos duces, siti ad deditionem compulit. *Segre* Clusio, *Agua Naval* Beuthero. Lucanus lib. 4.

——— *Super hunc fundata vetustâ*
Surgit Ilerda manu: placidis prælabitur undis
Hesperios inter Sicoris non ultimus amnes:
Saxeus ingenti quem pons amplectitur arcu,
Hybernas passurus aquas.

Siculum mare, angustum atq; anceps alterno cursu, modo in Tuscum, modò in Jonium pelagus influit, vorticosum, Scyllæ & Charybdis sævitiâ incyleum. Hor. l. 2. Carm. Od. 12. *Nec durum Annibalem, nec Siculum mare*
Pæno purpureum sanguine.

Ovid. *Siculum profundum* appellat. Met.

——— *Laterbusq; inimica Charybdis*
Nunc sorbere fretum, nunc reddere, cinctaq; sævis
Scylla rapax canibus Siculo latrare profundo.

Silius *Siculum pontum* lib. 1.

——— *Aves Ægates abolere parentum*
Dedecus, & Siculo demergere fœdera ponto.

Sicum, urbs Dalmatiæ maritima in Liburniæ confin. inter Jaderam ad occ. & Salonas ad ort. ferme 50. m. p.

Sicyon, *Basilica* Sophiano, urbs Peloponnesi, Sicyoniæ regionis caput; quæ & *Ægialea*, & *Jonia*, teste Strabone, ac *Demetrias*, teste Plutarcho dicta est, inter Corinthum & Elidem, oleo abundans ac celebris. Virgil. Georg. 2.

Venit hyems, teritur Sicyonia bacca trapetis.

Ovid. 4. Pont. eleg. 15.

Quot Sicyon baccas, quot parit Hybla favos.

Idem in Ibin:

Aut at oliviferâ quondam Sicyone fugato.

Statius Theb. 4.

Qui Drepani scopulos, & olivifera Sicyonis
Culta teneat. ———

Sicyonii, mollitiei maximè apud Cic. notantur, præsertim in calceis apud Athen. lib. 4. & Lucian. in Rhetore. Lucilius:

Et pedibus lævâ Sicyonia demit honesta.

Lucretius lib. 4.

Unguenta & pulchra in pedibus Sicyonia rident.

Sicyone etiam præcipua fuit marmoris & metallorum officina: ibique Diopœnus & Scyllis primi sculpturæ marmoris operam dedere.

Sida, vel *Side*, urbs Pamphyliæ maritima apud Ciliciæ confinia, inter ostia Eurymedontis ad occ. & Coracesium urb. ad ort. Pop. *Sidetæ*. *Sida* item Nicephoro, locus Palæstinæ à Cæsareâ 50. stad. distans. Prior *Chrisonda* Nigro, *Scandalor*, vel *Candalor* Moletio.

Sidace, urbs Lyciæ, à *Sidace* Amisodori filiâ. Steph.

Sidarus, urbs & portus. Gent. *Sidarantius*. Steph.

Sidele, urbs Joniæ. Steph.

Siden, aliàs *Sideris*, Plin. stagnum Indiæ, in quo omnia demerguntur. *Silia* Straboni, *Silla* Diodoro, *Sila* Arriano.

Sidene, reg. Cappadociæ, in quâ *Siden* op. juxta Themiscyram, in orâ maris Euxini. Pop. *Sideni* Plinio, & *Sidenum* flu. Polemonium urb. alluens. *Sidene* item urbs Lyciæ, Steph.

Sideni, Germ. pop. Ptol. quorum reg. *Stetinerland*, in orâ Pomeraniæ. *Sideni* quoque pop. & urbs ac emporium Arab. Fel. vulgò *Ziden*, ad sin. Arab. apud Meccham, inde 12. m. p. distans.

Sidenum, vide *Sidene*.

Sidetani, Africæ pop. juxta Carthaginem. Strab. l. 3.

Sidia, reg. quædam, sic rectè legitur apud Stephanum, cui *Tios* civitas est Sidiæ.

Sidicinum, urbs Campaniæ. Hinc *Sidicinus*. Virg. Æn. 7.

Auruncæ misere patres, Sidicinaq; juxta
Æquora. ———

Sidon, i. e. *venatio*, aut *insidiatio*, sive *viaticum*, vel *cibarium*, aut *aeum judicii*, Filius Chanaan. Gen. 10. Boderianus in Lexico Chaldaico ציְדוֹן per *admirationem* explicat, quod non sine admiratione se legere testatur Bochartus. In loco quem citat ex libro *Vaikra rabba* nil tale habetur: nec ibi explicatur *Sidon*, sed צדא vel הצדא ex Dan. 4. 14. idque voce Græcâ אונטום ὄντως, i. e. ἀληθῶς *vere*, ut Græci & Vulgatus habent. Itaque hæc οὐδὲν πρὸς ἔπος. Sed verum esse puto quod *Sidonem* scribit Trogus *à piscium ubertate* sic appellari. Nam *Said*, i. e. *piscatio*, hodieque *Sidon* dicitur, ut Galilææ op. *Bethsaida*, qu. *domum piscationis* dixeris. Nam Sidoni minus congruit, quam Hebræi nos docent esse ad mare piscosissimum. Itaque cum Gen. 10. 15. legitur Sidon fuisse Chananis primogenitus, per Sidonem intellige Sidoniorum patrem, vel Sidonis conditorem, quocunque fuerit nomine. Ex quo loco Sidonem discimus fuisse valdè vetustam, ut quæ conditorem habuerit Chami nepotem, Noachi pronepotem. Itaque licet

Tyrum Sidonis æmulam, *antiquam* & *Cadmeam*, & *Ogygiam* Poetæ passim appellent; & Tyrii Esaiæ 23. 7. & Herodoto l. 2 2. antiquitatis nomine plurimum sese efferant; tamen Sidoni Tyrus cogitur submittere fasces, & illam pro parente agnoscere. *Post multos deinde annos* (inquit Trogus lib. 18.) *à rege Ascalonitorum expugnati Sidonii, navibus appulsi Tyrum urbem ante annum Trojanæ cladis condiderunt.* Id est, Josepho interpretante, lib. 8. Antiqu. annis 240 antequam templi fundamenta jecisset Solomon. Proinde cum de Sidone agatur in libris Mosis & Josue, & Judicum, & in vaticinio Jacobi Patriarchæ, qui vixit diu ante Mosem, de Tyro nihil reperimus ante tempora Davidis, nisi quis מבצר צור Jos 19 29. putet esse *Palætyrum*. Itaque, ut observat Strabo; Οἱ μὲν ἐν ποιηταῖς τὴν Σιδῶνα τεθρυλήκασι μᾶλλον. Et Homerus qui Sidonis & Sidoniorum meminit in tot locis, Tyrum ne nominat quidem. Jam si de magnitudine certamen instituatur, in libro Josue *Sidon* appellatur רבה *magna*, i. e. inter Phœnicias urbes maxima. Diodorus lib. 16. πλούτῳ τε καὶ ταῖς ἄλλαις χορηγίαις ἡ πόλις πολὺ προεῖχε τῶν κατὰ τὴν Φοινίκην πόλεων· τὸ δὲ μέγιστον τριήρεις καὶ πεντήρεις εἶχε πλείους τῶν ἑκατόν. Pomponius 1. 12. *Adhuc opulenta Sidon, antequam à Persis caperetur, maritimarum urbium maxima.* Sed Tyrus illi deinceps, si Straboni credatur, ἐνάμιλλος *conferenda*; si Curtio *præferenda* Is enim Tyrum affirmat & claritate & magnitudine, ante omnes urbes Syriæ, Phœnicesque fuisse memorabilem, quo tempore obsessa est ab Alexandro. Vide *Tyrus*. Sidonis Achilles Tatius, statim operis initio duos describit portus angusto aditu & lato sinu, in quorum interiorem naves hyeme se recipiunt, quia tutior est statio. Cæterum Tyrus à Sidone distat stadiis fere 200. Ita habetur in Strabone. In medio Sarepta nomen habet ab æris & ferri fusione, cujus ibi magnum fuisse proventum, Hebræi colligunt ex benedictione Aser horum locorum incolæ. Deut. 33. 25. *Ferrum & æs sub calceo tuo.* Atque huc omnino pertinet illud Eumæi Sidonii apud Homerum antiquitatis sedulum indagatorem:

Ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλκου εὔχομαι εἶ(ναι).

Nec erat cur interpretes Poëtæ verba traherent in alienum sensum, qu. circa Sidonem æris fodinæ nullæ fuissent. Tyri & Sidonis incolis indulserat Deus ingenium acre, vividum, & ad omnia flexile. Arithmetica & Astronomia ab iis manarunt ad Græcos. Et, ut taceam recentiores, Sidoni Mochus de atomis philosophari cœpit ante Trojani belli tempora. Et Abdemonus Tyrius quæstionibus propositis Regem Solomonem provocare ausus est. Sed præcipua celebritas ex mechanicis artibus. Tyri mixtura purpuræ, Sidoni vitraria & textura sindonum ex lino tenuissimo feruntur inventa primum. Et fabrorum peritiam impensè laudat Solomon his ad Hiramum Tyri regem. 1 Reg. 5. 6. *Nosti non esse quenquam inter nos qui sciat cædere ligna ut Sidonii.* Hinc est quod Homerus appellet πολυδαιδάλους, & si quid concinnum in vestibus, aut in vasis affabrefactum, aut ludicrum in crepundiis, id tribuere solet Sidoniorum industriæ. His artibus illorum opes in immensum brevi crevere, dum iis vacare licuit, per longæ pacis otium. Nam pacatè diu vixisse præ cæteris mortalibus vel hinc colligas quod Jud. 18. Sidonii proponuntur in exemplum summæ securitatis. Ita enim habetur vers. 7. de Lais incolis: *Habitabant securè, pro more Sidoniorum, quietè & confidenter.*

Sidona, reg. Ponti Cappadoci. Ptol.

Sidones, pop. Thraciæ prope Hebrum. Plin. Alii in Scythiâ.

Sidonia, urbs Troadis. Steph.

Sidonius Apollinaris, poeta, de quo Vossius de Poet. Lat. pag. 60. & de Hist. Lat. pag. 233.

Sidrach, vel *Shadrach*, qui & *Ananias*, nomen viri. Dan. 3.

Sidrona, op. Liburniæ mediter. *Belas* Nigro. Alii eandem putant eum *Stridone* D. Hieronymi patriâ.

Sidones, Germ pop. Ptol.

Sidus, vicus Corinthi, aut Megaridis navale. Item vicus circa Clazomenas, & alius Rubri maris, & locus Pamphyliæ. Steph.

Sidussa, urbs Joniæ. Steph.

Sidyma, urbs Lyciæ. Steph.

Siga, colon. & urbs Maurit. Cæsar. Ptol. regia quondam Syphacis, inter ostia Malvæ ad occ. & Quisani urb. ad ort. apud ost. *Siga* fluvii. *Aresgol* Marmolio. *Hamain* Castaldo. Aliis *Zerzen*. Flu. *Tenne* dicitur Castaldo.

Sigala, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Sigalion, simulachrum apud Ægyptios in sacris Isidis & Serapidis quod digito labiis impresso silentium imperare videbatur: unde & nomen accepit ἀπὸ τοῦ σιγᾶν quod est *silere*. Alio nomine *Harpocratem* appellabant. Vide *Harpocrates*.

Sigamia, Colchidis flu. Plin. quem Arrianus Σιγγάμην vocat. Ptolemæus Σιγάμενον opidum, sic (ut est verisimile) à flu. dictum, inter Cyaneum flu. & Neapolin collocat.

Sigatha, urbs Libyæ. Steph. ex Strabonis libro 17.

Sige, urbs Troadis. Gentile *Sigites* Stephano, qui & *Sigeum* promunt. & op. Troadis Ajacis sepulcro nobilitatum esse scripsit. Dictum Σιγεῖον, ut quidam volunt, ἀπὸ τοῦ σιγᾶν, h. e. à *silendo* eò quòd Hercules præmio suo à Laomedonte fraudatus, dissimulato secessu, ibi se occultarit, indeque silentio magno eversus urbem repente adortus ceperit. Alii per antiphrasin sic dictum putant, quòd nullum ibi unquam sit silentium, aquis se perpetuò magno cum murmure saxis illidentibus. *Janizari* hodie Nigro, Sophiano, & Bellonio dicitur. Hinc *Sigeus* adjectivum. Virgil. Æn. 2.

——— *Sigea igni freta lata relucent.*

Item *Sigeius*. Ovid. Met. 13. —*Sigeia torvo*

Litora prospexit. Idem ep. primâ.

Hac ibat Simois, hic est Sigeia tellus.

Sigillaria, vicus Romæ, ubi *sigillaria* vendebantur. Gellius lib. 5. *Apud Sigillaria forte in librariâ ego & L. Paulus poeta consederamus.*

Sigindunum, Mysiæ sup. op. Ptol. quod Niger *Simedro* vocat. *Singidunum* Antonino. *Sigidunum* Zosimo lib. 3.

Sigius, mons Gall. Narbon. à quo sinus Galliæ incipit. *Setium* Ptol. & Avieno. *Capo de set* Clusio.

Signia, Latii op. in cujus agro vinum nascebatur mirè austerum, ideoq; ventris profluvio sedando utile. Martial. lib. 13.

Potabis liquidum Signina morantia ventrem.

Sil. lib. 8. ——— *Spumans immico Signia musto.*

Σίγνια Stephano, sive potius Σιγνία. Σιγνία Dionysio, vel potius Σίγνια. Σίγνιον Plutarcho dicitur in Syllâ. Item mons Asiæ in Phrygiâ magnâ apud Apameam urbem, ad illius radices sitam, Marsyâ flu. circumfluente.

Sigrium portus, quem Nisope ins. Lesbi efficit. Steph. Idem alibi *Sigrium* Lesbi portum esse scribit.

Sigyni, *Siginæ*, vel *Sigynnæ* Herod. pop. Scythiæ Europ. seu Mysiæ infer. apud ostia & paludes Istri. Apud hos equi sunt hirsuti, & pernicissimi trahendis curribus, sed gestandis hominibus inutiles.

Siha, nomen viri. 1 Esdr. 2.

Sihor, Nilus, Ægypti flumen, Jos. 13. Lat. *niger.*

Sila, vel *Syla*, silva Brutiorum maxima juxta Apenninum mont. Virgil. Æn. 12.

Ac veluti ingenti Silâ, summove Taburno, &c.

Silanion, statuarius cœlator. Plin. 34. 8.

Silanus, Claudii Principis gener, qui ereptâ sibi Octaviâ, dataque Neroni præ dolore gladio proprio se transfixit, idque die nuptiarum ad augendam invidiam. Tacit. Annal. 12.

Silanus, Titi Manlii Pontificis fil. qui à patre repudiatus, quòd pecuniam accepisset à Macedonibus, dolore animi se suspendit nocte sequenti: cujus exequiis neque pater interfuit, neque suadentibus, ut adesset, auscultavit. Val. Max. de Severitate.

Silarus, flu. Picentinorum, illos à Lucanis dividens, medius fere inter Salernum ad occ. & Pæstum ad ort. Hujus flu. ea fertur esse natura, ut virgulta & folia in ipsum decidentia lapidescant. Plin. 2. 103. *Sili* Nigro. Virgil. Georg. 3.

Est

Est lucus Silari circa, ilicibusque virentem
Plurimus Alburnum volitans, cui nomen asilo.

Silius lib. 8.

Nunc Silarus quos nutrit aquis, quo gurgite tradunt
Duritiem lapidum mersis inolescere ramis.

Strabo lib. 5. Σιλάριδος ποταμοῦ meminit. ἐφ' ᾧ (inquit) τοῦ ὕδατος ἱστοροῦσι, τὸ καθιέμενον εἰς αὐτὸ φυτὸν ἀπολιθοῦσθαι. Dionysius.

Πρὸς δ' αὖτον, μάλα πολλόν, ὑπὲρ Σειρηνίδα πέτρην
Φαίνονται προχοαὶ Πικεντίνου Σιλάροιο.

Lucano Siler dicitur, lib. 2. —*Rapidusque Salerni*
Culta Siler.——

Silbiam, urbs Phrygiæ magnæ, inter Apameam ad occ. & Philomelium ad ort. Ptol.

Silda, Gilda Anton. colon. & urbs Maurit. Ting. Ptol.

Sile, Ægypti infer. op. Anton.

Sileni, pop. Indum flu. accolentes. Plin. 2. 20.

Silenus, historicus, Dionysio Halicarnass. lib. 1. celebratus. Calatianum fuisse, deque rebus Siculis scripsisse testatur Athenæus lib. 12. Vide Voss. de Hist. Gr. p. 414.

Silenus, Bacchi nutritius & pædagogus, semper asino vehi solitus: quem Aratus in gratiam alumni inter sidera translatum dicit. *Silenos* vero provectioris ætatis Satyros dici affirmat Pausanias, quos ebrios, ut plurimùm fingunt. Unde *jacentem* inducit Virgilius, &

Hesterno inflatum venas (ut semper) Iaccho.

Ovid. Met. 4.

Quique senex ferulâ titubantes ebrius artus
Sustinet, & pando non fortiter hæret asello.

Phurnutus nomen habere vult ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν, quod est *proscindere conviciis*. *Quare Sillorum* libri dicti, quibus ut Scepticus, Dogmaticos omnes maledictis proscindebat. Sed Aristophanis Interpres à voce σίλος, quæ *penem* sig. deducit. Lucianus quoque in Deorum concione cum his verbis describit. Ὁ δὲ φαλακρὸς γέρων, σιμὸς τὴν ῥῖνα ἐπὶ ὄνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος. Apud Platonem vero in Alcibiade *Sileni*, nihil sunt, nisi fectiles imagunculæ ita concinnatæ, ut deduci & explicari possent: At clausæ ridiculam tibicinis speciem ostentabant: apertæ venerabile numen exserebant. Itaque his comparat Socratem Alcibiades, quod longè alius intrinsecus esset, quam extrinsecus videri queat. Vide Voss. de Idolol. lib. 1. cap. 21. Sileni fabula unde sumpserit originem, non nisi gravatè refert doctissimus Bochartus, nempe ex prophetiâ de *Silo*, qui Christus est, horrendum in modum detortâ. Quod qu. per nebulam cum viderit Justinus M. hanc ipsam prophetiam scripsit Dæmones ad Bacchum retulisse, & in ejus mysteriis ὄνον ἀσίαμ recensuisse: Hoc ille 2. locis; semel in posteriore Apolog. pro Christianis, & rursus in Dialogo cum Tryphone Judæo, ubi mirâ metamorphosi ὄνου in οἴνου librarii mutarunt. Jam vero ut res expendatur accuratius. 1. Ut ex שיר *Sir*, i. e. *cantico*, Phœnices שירן *Siran*, & Græci fecere *Sirenes*, ita ex שילה *Silo*, vel שיל *Sil* ab illis שילן *Silan*, ab his *Silenus* dictus. 2. Et quia de *Silo* dicitur, illius erit *doctrina populorum*, vel *congregatio docendi causâ*, Silenum aiunt fuisse valde doctum, & Bacchi παιδαγωγὸν, ἢ διδάσκαλον τῶν κατ' ἱστορίαν ἐπιτηδευμάτων. In Æliano, Silenus de altero orbe mira narrat; in Plutarcho, de morte agit, in Virgilio de principiis rerum disserit. 3. Additur sive de Christo, sive de Judâ, ut quidam volunt: *Ligans ad vitem asellum suum, & ad generosam vitem pullum asinæ*: Inde Silenus est ἐπὶ ὄνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος, uti loquitur Lucianus 4. Tale est quod calcandis uvis ideo Silenum addicunt, quia sequitur in prophetiâ, sive benedictione Jacobi; *Lavat in vino vestimentum suum, & in sanguine uvarum opertimentum suum, instar calcantium in torculari*, ut explicatur in Esaiâ 5. Sed nihil tam impium quam quod Silenum semper ebrium esse fingunt, uti suprà ostendimus; quia statim additur, *rubent illi oculi ex vino*, ac si eodem id sensu dicatur, quo à Solomone, Prov. 23. 29. 30. *Cui rubor oculorum* iis qui vino immorantur. 6. Sileno denique pro cibo apud Euripidem in Cyclope: Καὶ τυρὸς ἱππίας ἔνι, καὶ βοὸς γάλα. Coagulatus caseus est, & lac bovis; quia prophetia finitur hâc clausulâ; *Dentes ejus ex lacte albescent*. Nihil poterat Diabolus fæd ùs comminisci, ut sanctissima religionis nostræ mysteria profanaret, & impiorum hominum cavillis exponeret.

Siler, vide *Silarus*.

Silesia, Germaniæ reg. diu fuit sub imperio Polonorum, sed tandem subjecta coronæ Bohemicæ, accipiens nomen ab amne *Schlesso*, vel, ut alii sentiunt, à *Schlesso* rege. Odera flu. perlabitur eam. Latitudo ejus patet itinere 3. dierum, & longitudo 4. dierum: extenditurque à reg. Hungariea, usque ad Brandeburgensem Marchiam. Sermo populi Germanicus est: ab alterâ tamen parte Oderæ flu. ubi Poloniam respicit, linguâ Polonicâ prævalet. Vide Munst. & Sabellic. Enn. 10. 2.

Silicei, Assyriæ pop. Plin. 6. 26.

Silindium, opidulum circa Idam. Steph.

Silis, vulgo *Sile*, flu. Venetiæ ex agro Taurisano per Taurisium, vel Tarvisium urb. fluens, & in mare apud Altinum delabens.

Silii, videntur à *Silo* quodam, i. e. aduncum nasum habente, nomen sortiti. Fuit horum familia plebeia quidem primò, postea vero nobilis & honorata, maximè circa Augusti tempora, cum etiam ad Consulatum ascendit: nam antea quæsturis, & præturis contenta substitit.

Silius Italicus, poeta præstantissimus ex Hisp. oriundus, Romæ natus est & educatus, gratissimus Domitiano Imp. cujus favore ad tertium Consulatum perductus est. Virgilii natalem quotannis celebrabat, septuagenarius seipsum interfecit dolore cujusdam clavi insanabilis. Petr. Crinitus.

Silius Nerva, Conf. an. U. C. 817.

Sillyos, urbs Joniæ juxta Smyrnam. Steph.

Silo, civitas in tribu Ephraim. Jos. 21.

Silo Poppædius, celeberrimus Italiæ dux, uti vocatur Velleio libro altero, cap. 16. Ubi *Pompedius* reponit Vossius, ex Diodoro, ac Orosio. Apud Appianum est Πομπαίδιος leviculo errore pro Πομπαίδιος, aut Ποππαίδιος; ita enim aliquos scribere video; in his Josephum Ant. 19. 1. ubi tamen non hunc, sed alium posteriorem nominat. Dio quoque lib. 48. Antonii ducem quendam Ὀυεντίδιον Σίλωνα vocat, sed leg. Πομπαίδιον. Apud Sen. patrem Declamator quidam mendosè *Pompeius Silo* vocatur: ac ita quoque hujus nomen corruptum apud Obsequentem. Plutarcho in Apophth. hic Πόμπαιος, in Mario Πόμπηλιος dicitur; utrobiq; scribendum Πομπαίδιος, aut potius Ποππαίδιος, ut apud eundem in Catone minore. In hunc modum Florus, Livii Epitomator, aliique restituendi. If. Vossius.

Siloe & *Siloah*, fluviolus Palæstinæ apud Hierosolymam. Fuit & op. sive pagus hujus nominis ibidem, teste Josepho.

Silphii, populi Libyæ, ad Syrtem usque protensi. Herod. lib. 4.

Silura, Inf. in Oceano Britannico (ut inquit Solinus) cujus homines nummos respuunt. Dant itaque res & accipiunt mutationibus.

Silures, *Silyres* Ptol. pop. Albionis inter Demetas ad occ. & Atrebatios in ort. quorum reg. seu tractus *Weaceland*, teste Lelando; al. *Southwales*, quorum urbs *Venta Silurum* vocatur. *Silures* autem Camdenus statuit in Herefordiâ, Radnoriâ, Brechiniâ, Monumethia, & Glamorgianâ.

Silurum insulæ, vulgo *The Sorlings*, & Anglicè *Silley*, teste Ortelio, ab occiduo Angliæ promont. 6. leuc. Germ. distantes inter Waterfordiam urb. Hiberniæ ad Bor. 24. & Senam inf. Britannæ minoris vicinam Gobeo promont. 26. Vide Boch. de Phœn. col. lib. 1. cap. 39.

Silys, Scythiæ Europ. flu. idem qui Tanais, & Jaxartes, teste Plinio.

Sim, op. Phœnices ad Libanum mont. Arcæ urbi proximum.

Simathus, Siciliæ flu. non procul à Catanensi urbe, fluit enim in agrum Catanensem teste Strab. lib. 6. Græcè Σύμαιθος ποταμός; Latini postea simpliciter

Simon, Atheniens. philosophus, Socratis discipulus, scripsit dialogos 34. Alius fuit qui scripsit de arte rhetoricâ. Alius medicus, alius sculptor. Diog. Laert.

Simon Magnesius, musicus egregius, qui & ipse superiorum musicorum more correpto, *Simodiam* introduxit, quemadmodum etiam & *Lysis Lysodiam*. Strabo lib. 14.

Simon, vel *Symeon*, cogn. *Metaphrastes*, i. e. *interpres*, ludi Magister CP. ut quidam volunt. Composuit Græcè Sanctorum vitas, quæ habentur in Bibliothecâ Vaticanâ. Vide Voss. de Hist. Gr. lib. 2. cap. 25.

Simoniada, vicum in Galilææ finibus habet Josephus in vitâ suâ, 60. stad. à Magno Campo distantem.

Simonides, Ceus, Poeta melicus, primus memorandi artem invenisse fertur. Cum enim cœnaret in Thessaliâ apud Scopam fortunatum hominem & nobilem, cecinissetq; id carmen quod in eum scripsisset, in quo multa ornandi causâ poetarum more in Castorem, & Pollucem scripta fuissent, nimis illum sordidè Simonidi dixisse, se dimidium jus ei, quod pactus esset, pro illo carmine daturum; reliquum à suis Tyndaridis, quos æque laudasset, peteret, si ei videretur. Paulo post esse fertur nunciatum Simonidi, ut prodiret, juvenes stare ad januam duos quosdam qui eum magnoperè evocarent, surrexisse illum ipsum, prodiisse, vidisse neminem. Hoc interim spatio conclave illud, ubi epularetur Scopas, concidisse: eâ ruinâ ipsum oppressum cum suis interiisse: quos cum humare vellent sui, neque possent obtritos internoscere ullo modo, Simonides dicitur ex eo quòd meminisset, quo eorum loco quisque accubuisset, demonstrator uniuscujusq; sepeliendi fuisse. Hâc tum re admonitus invenisse fertur, ordinem esse maxime, qui memoriæ lumen adferret. Cicero. *Simonides à tyranno Hierone rogatus, quid, aut qualis, esset Deus, deliberandi causâ sibi unum diem postulavit: cum idem ab eo postridie rogaretur, biduum petiit; cum vero sæpius duplicaret numerum dierum, admiransque Hiero quæreret, cur ita faceret: quia quanto, inquit, diutius considero, tanto mihi res videtur obscurior.* Excelluit Simonides in ciendâ commiseratione, teste Quintiliano, ac Dionysio Halicarnassensi. Unde Catullus.

> *Paulum quidlibet adlocationis*
> *Mæstius lacrymis Simonideis.*

Horat. lib. 2. Od. 1.

> *Sed ne relictis Musa procax jocis*
> *Ceæ retractes munera næniæ.*

Ubi *nænia* est carmen lugubre: *Cea* vero sive *Ceia*, ut Theocr. Idyll. 17. Κεῖος dicit, idem est ac *Simonidea*. Est vero hic Simonides, qui cum 16. literis vetustis 4. adjecisset Palamedes Θ, Ζ, Φ, Χ, quatuor alias adjunxit, duas longas Η, & Ω, & duas duplices Ξ, & Ψ. Quanquam de isto nec satis consentiant veteres; vel saltem dissentiant codices, librariorum fortasse culpâ. Vide Plin. Marium Victorinum, & Suidam. De avaritiâ ejus Ælianus ποικιλ. 8. 2. Quo nomine eum & Pindarus Isthm. Od. 2. quòd primus Musam ἐργάτιν, h. e. *mercenariam* effecerit perstringit, ut Scholiastæ notarunt. Fuit etiam *Simonides* Junior, prioris ex filiâ nepos; de quo Vossius Hist. Gr. 4. 6. Alius *Simonides* Magnesius fuit, qui carmine signavit res gestas Antiochi M. Sed & apud Suidam 2. præterea hujus nominis Poetas invenias. Unus fuit Carystius, vel Eretriensis, qui reliquit Græcorum conventum in Aulidem trimetrorum lib. 2. & de Iphigeniâ unum. Alter erat Crinei fil. Amorginus dictus à patriâ Amorgo, unâ ex inf. Cycladibus; qui præter elegiarum libros scripsit Iambos, unde & ἰαμβογράφος vocatus: imò & secundum nonnullos primus hoc carminis genere usus fuit: quod antiquissimum esse arguit. Imò Suidas dicit claruisse post bellum Trojanum annis 406. Quomodo fuerit circa initium Olympiadum. Verum censeo centenarium excidisse librarii culpâ: ac pro υς, quod sit 406. rescribi oportere φς, h. e. 506. Quod tempus proximè abit ab Eusebiano numero. Incidit enim in Olymp. 26. quando clarescere fortasse cœpit, qui maius nomen adeptus Olymp. 29. Et sane hanc conjecturam firmant ista Procli apud Photium: Ἰάμβων δὲ ποιηταὶ, Ἀρχίλοχος ὁ Πάριος ἄριστος, καὶ Σιμωνίδης ὁ Ἀμόργιος, ὡς δέ τινες, Σάμιος. Samium etiam vocat Tzetzes in Chiliadibus historicis. Vossius: quem sis vide de Hist. Gr. lib. 4. cap. 13.

Simplicius, Pont. Rom. an. salutis 469.

Simplicius Cilix, Græcus Aristotelis interpres, Justini & Justiniani tempp. floruit. Præceptores suos agnoscit Ammonium ad lib. 8. φυσ. ἀκρ. com. 12. & Damascium ad lib. 4. φυσ. ἀκρ. Adversarium habuit & coætaneum Joannem Grammaticum, à *labore assiduo Philoponum* dictum, quem refutat ad lib. 8. φυσ. ἀκρ. In Persidem aliquando profectus est cum Damascio Syro, Eulalio Phryge, Prisciano Lydo, Hermia ac Diogene Phœnicibus, & Isidoro Gazæo Philosophis, teste Suidâ. Scripsit Commentarium in Jamblichum lib. de sectâ Pythagoricâ, qui in Vaticanâ asservatur Bibliothecâ, teste Gesnero.

Simpsimida, Parrhiæ op. Ptol.

Simulus, vetus poeta, cujus versus de Tarpeiâ memorat Plut. in Romulo.

Simundi, ins. quæ postea *Taprabane*.

Simus, pictor. Plin. 35. 11.

Simylla, urbs Indiæ citer. Ptol. *Sintacora* Castaldo. *Timula* vero incolis dicitur.

Simyra, Phœniciæ urbs. Pompon. Alia Armen. maj. circa ortum Euphratis.

Simyrus, urbs Syriorum. Steph.

Sin, i. e. *rubus*, *eremus*, Arab. Petrææ inter Elin, & Sina mont. *Al-Hillet*, teste Masio: qui locus *Argna Arabia* appellatur, teste Postello.

Sina, Margianæ urbs. Ptol.

Sina, mons Arab. Petrææ excelsus, qui & *Sinas*, *Syneus* Trogo, *Sinæus* Josepho, ubi olim urbs episc. sub Arch. Petrino, ab Hierosolym. 300. m. p. Etymologus falso deducit ab τὸ Σινᾶ, ὅτι ἐκεῖ ἐδόθη ἡ τοῦ νόμου δύναμις.

Sinaca, Hyrcaniæ civitas. Ptol.

Sinada, vide *Synnada*.

Sinæ, pop. Asiæ extremi ad ort. ultra Indiam extra Gangem, *Chinesi* hodie; ut reg. eorum *le China*, mari Eoo exposita, inter Indiam & Sericam. Doctiss. Is. Voss. ad ista verba, Melæ lib. 1. cap. 2. *Seres media Eoæ partis incolunt*: Rem (inquit) acu tetigit, cum Seras media Eoi lateris tenere scribit. At vero quantum à veritate recessit Ptol. & qui eum sequuntur, quum tractum Asiæ, qui est ultra Auream Chersonesum, ac Sinum magnum Austrum versus vastè adeo extendit, ac Sinas in eo collocat? Sinenses hodiernos antiquorum Seras qui esse dubitat, is quoque dubitet licet, idemne nunc atque olim Sol luxerit. At vero insigniter falluntur, qui existimant Sinas, vel Thinas veteribus celebratos, eosdem esse ac sint Sinenses vulgo dicti. In toto eo regno, Sinæ, & Sinensium nomen ignotum est. Genus illud hominum omne id scit, quod sparsim norunt cæteræ gentes, quæ cum iis comparatæ pro barbaris merito haberi possint, si solos exceperis Græculos; unum tamen hoc ignorant vocabulum. Sed sane merâ factum est imperitiâ, ut vastum illud Serum imperium, quo nullum in orbe unquam illustrius fuit, Sinarum nomine cognoscatur. Mirum gemini observarunt hactenus Sinas esse regnum istud quod vulgò *Siam*, vel *Sian*, vel etiam *Siim* adpellatur. Sinarum metropolim Sinas, vel Thinas vocat Ptol. Quis dubitare possit, quin illa sit ea ipsa, quæ nunc *Siam* appellatur, regia nempe Siamensium, ac sita in ins. ad orientalius ostium flu. dicti *Meaam*, quod *matrem aquarum* Indi interpretantur. Longè is oritur è lacu *Chiamay*, ac totus in ditione Siamensium fluit, donec tribus tandem ostiis in Oceanum effluat. Regnum hoc etiamnum nobile, olim tamen multò fuit nobilius. Diminutum est multum, ex quo reges complures huic à multis seculis subditi rebellare cœperunt. Illo tempore, nondum detectâ illâ Tartariæ parte, quæ orientem versus excurrit, non nisi tria ultra Indum vasta imperia noscebantur, Serum, Indorum, ac inter utroque situm, Siamensium, quod veteres Sinarum adpellarunt. Quicquid à Gange Seras adusque interjacet, id olim reges Siam possederunt. Primi Arabes

Seras

Vulturnus, niveisq; frequens Sinuessa colubris.

Sinope quondam dicta fuit. Plin. 3. 5. *Colonia Minturnus, oppidum Sinuessa, extremum in adjecto Latio, quam quidam Sinopen dixere vocitatum.* Livius lib. 10 describit eam juxta agrum Falernum: *Ubi Sinope*, inquit, *dicitur Graeca urbs fuisse, Sinuessa deinde ab colonis Romanis appellata.* Strabo lib. 5. Ἡ Σινόεσσα ἐν Οὐεστίνοις κόλπῳ ἱδρυται, ἀφ' ὧ ἡ τὔνομα· σινὸς γὰρ ὁ κόλπος. Sinuessa dicitur Plutarcho in Othone, *Sinuessa tepens* dicitur Silio lib. 8. Ab aquis commendatur. Tacitus Ann. 12. *In tantâ mole curarum Claudius valetudine adversâ corripitur, refovendisque viribus, mollitie cœli, & salubritate aquarum, Sinuessam pergit.* Plin. 31. 11. *In eadem Campaniâ regione Sinuessanae aquae sterilitatem fœminarum & virorum insaniam abolere produntur.* Hinc Mart. 11. 8.

Dicet & ictericum se forsitan altera mœcha
In Sinuessano velle sedere lacu.

Sinauia, Parthiæ urbs. Ptol.

Sinus magnus, Ptol. *Mar della China* ex tab. recent. inter Magnum promunt. Indiæ extra Gangem, & ostia Seri flu.

Sinzita, urbs Armen. min. Ptol.

Sioda, Albaniæ op. Ptol.

Sion, i. e. *acervus*, *tumulus*, vel *specula*, mons Jerusalem, qui aliàs *mons Domini*, item & *mons sanctus* dicitur, in cujus vertice erat arx constructa quæ à Davide civitas Davidis vocabatur. 2 Reg. 4.

Sion, mons Amorrhæorum, qui & *Hermon*. Deut. 4.

Sionia, urbs Pontica. Steph.

Sior, civitas in tribu Judæ. Jos. 15.

Sipuruntum, Ptol. op. Dalmatiæ mediterr. in Mysiæ sup. confin. *Solatina* Moletio.

Siph, eremus in Palæstinâ. 1 Sam. 9.

Siphe, vel *Siphae*, op. Bœotiæ ad fin: Crissæum, *Rosa* Sophiano. Navale Thespiacæ. Steph.

Siphara, Ariæ urbs. Ptol.

Siphnus, quæ & *Merope*, teste Steph. seu *Meropia*, & *Acis*, teste Plin. *Sifanto* Sophiano, inf. maris Ægæi, una Cycladum, inter Melon ad Austr. & Dolon ad Arctos. Siphnum (inquit vir magnus Phœn. col. 1. 14.) cætera miseram auri & argenti fodinæ in immensum locupletarunt. Eustathius: Αἰγύπται δὲ ποτε ἀκμάζειν τοὺς ἐγχώριους Σιφνίους, ἐκ πλούτου μάλιστα. διὰ τὰ χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ ἐν τῇ νήσῳ ὄντα μέταλλα. Ita etiam Herodotus Musâ 3. Σιφνίων μάλιστα ἤκμαζον, ἅτε ἐόντων αὐτοῖσι ἐν τῇ νήσῳ χρυσέων ἢ ἀργυρέων μετάλλων ὥστε ἀπὸ ... ἀπὸ τῆς γινομένης αὐτόθεν χρημάτων θησαυρὸς ἐν Δελφοῖσι ἀνακέεται ὅμοιος τοῖς πλουσιωτάτοις. Et vetus auctor apud Suidam in Σίφνιοι: Ὄντοι πλουσιώτατοι ἐγένοντο διὰ μέταλλα ... ἢ τῷ ἀργυρίῳ ... ἀνέθεσαν ἐν Δελφοῖς θησαυρὸν ... τὰ τῶν ἄλλων ... Idem Suidas & Phavorinus ... τῇ πεχῆ ... Σίφνῳ (lege Σίφνῳ) ... μέταλλα χρύσεα ... Ab hac opulentia Siphnus Phœnicibus dicta est ספנא *Siphna*, quia ספן *saphan*, est recondere. Græci reddunt θησαυρίζειν, Prov. 1. 18. Et ספונים *sephunim* sunt *thesauri reconditi*, Symmacho ... Psal. 17. 15. Quomodo Siphnii ex his opibus in summam inopiam inciderint, discere est ex Herodoro & Suidâ.

Sipontum, *Sypus*, & *Sepius* Straboni, *Sepus* Ptol.

Sipus Stephano, *Sipuntum* Melæ, *Siponto* adhuc dicta, colon. & urbs Apuliæ Dauniæ in orâ littoreâ ad Gargani montis radices, à Diomede condita. De origine nominis ita refert Strabo lib. 6. Ὠνομάσθαι δὲ Σηπιοῦντα ... ἐκκυμαινομένων σηπιῶν. Silius lib. 8.

Quæsivit Calaber, subductâ luce repente
Immensis tenebris, & terram & litora Sipus.

Lucanus lib. 5.

Quos recipit Salapina palus, & subdita Sipus
Montibus. ———

Sippara, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Sipphara. Mesopotamiæ urbs. Ptol. *Vissaspatan* Castald.

Sipylum, & *Sipylus*, *Sipylos* Stephano, op. Lydiæ in Magnesiâ, absorptum, teste Plinio. Item *Sipylus*, mons ad Mæandrum flu. prius *Ceraunius* dictus, teste Plut. lib. de Fluminibus & Montibus. Ovid. Met. 6.

Tunc cum Mæoniam virgo, Sipylumq; colebat.

Propertius lib. 2.

Nec tantum Niobe bis sex ad busta superba
Sollicito lachrymans defluit à Sipylo.

Papin. Theb. 6. —— *Geminus Niobe consumpta pharetris*
Squalida bissenas Sipylon deduxerat umbras.

Permiscet autem fabulam Propertius loco adducto. Nam in Sipylo Niobe cum flet, longè abest à liberorum bustis, quæ ad Thebas. Apollodorus lib. 3. Αὐτὴ δὲ Νιόβη Θήβας καταλιποῦσα, πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἧκεν εἰς Σίπυλον, κἀκεῖ Διὶ ἐυξαμένη τὴν μορφὴν εἰς λίθον μεταβάλλει, ἢ χεῖται δάκρυα νύκτωρ ἢ μεθ' ἡμέραν τῷ λίθῳ. Hom. Iliad. lib. ult.

Νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισιν
Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς
Νυμφάων, αἵτ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐῤῥώσαντο
Ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.

Sira, i. e. *olla*, *lebes*, *spina*, aut *rebellio*, nomen loci, 2 Reg. 3.

Siraci, *Siraceni* Ptol. *Siraces* Polyæno, pop. Asiæ ad Achardum flu. intra Caucaseos mont. *Siroes* hodie Nigro.

Sirannæ, Indiæ intra Gangem pop. Ptol.

Siranga, Lybiæ inter. gens. Ptol.

Sirbi, pop. Sarmatiæ Asianæ. Ptol.

Sirbonis, *Sirbon* Steph. *Serbonis* Herodoto ac Diodoro Siculo, *Barathra* Polybio, palus ingens Palæstinæ in Ægypti confin. inter Casium & Pelusium, in orâ maris Syriaci. Dionysius:

Ἠδ' ὅσοι ναίουσιν ἐπ' οὔρεσι Κασίοιο
Παρραλίην, τοίσιν ἔπι Σιρβωνὶς ἄλμη.

Diodorus lib. 1. Ἔστι γὰρ ἀνὰ μέσον τῆς τε κοίλης Συρίας, ἢ τῆς Αἰγύπτου λίμνη, τῷ μὲν πλάτει στενὴ παντελῶς, τῷ δὲ βάθει θαυμαστή, τῷ δὲ μήκει ἐπὶ διακοσίους παρήκουσα σταδίους, προσαγορευομένη Σερβωνίς. Τοῖς δ' ἀπείροις τῆς προσπελαζόντων ἀνελπίστους ἐπιφέρει κινδύνους. Στενοῦ γὰρ τοῦ ῥεύματος ὄντος ἢ ταινία παραπλησίου, θινῶν τε μεγάλων ... ἄμμον ... τὴν λίμνην τῇ χέρσῳ ... Ejus mem. quoque Plut. in Antonio. Strabo vero lib. 17. lacum hunc turpi errore cum Asphaltite Judææ confundit, *Serbonidem* quidem nominans, sed *Asphaltitem* manifestò describens.

Sirenes, monstra marina, poetarum fabulis celebratissima. Has finxerunt antiqui Acheloi fluminis, ac Terpsichores fuisse filias. Nicander autem lib. 3. Mutationum Melpomenen Sirenum matrem fuisse scribit, alii Steropen, alii Calliopen. Hæ igitur Siculum litus incolentes nautas prætemavigantes suavitate cantûs in naufragium pelliciebant. Ovid. Art. Am. lib. 3.

Monstra maris Sirenes erant, quæ voce canorâ
Quaslibet admissas detinuere rates.

Nomina verò illarum fuerunt *Aglaope*, *Pisinoe*, *Thelxiopia*. Ut autem Chœrilus voluit *Thelxiope*, *Molpe*, *Aglaophonos*. Clearchus vero Solensis in Amatoriis lib. 3. unam illarum *Leucosiam* nominat, aliam *Ligeam*, tertiam *Parthenopen*. Mirabilis profectò dicebatur harum Sirenum suavitas cantûs, quando vel in apertam perniciem homines trahebant, efficiebantque, ut sui ipsorum obliti in manifestam eædem se trahi paterentur. Nonnus Bassaricon lib. 2.

Ὡς δ' ὅτε τις Σειρῆνος ἐπιχλοίου ... ἀκούων
Εἰς μόρον αὐτοκέλευστος ...
Θελγόμενος μελέεσσι ...
Γλυκερὸν ἀκαμάτοισιν ...
Ἀλλὰ λιγυθρόγγοι ...
Τέρπεται ...
Πανεὸς ...

Idcirco cum Minyæ per ea loca navigarent, Ancæo navem gubernante, se citharam sumpsisse scribit Orpheus in Argonauticis, suoque cantu Sirenum cantum retudisse. Sic enim ille.

Ἔνθα δ' ἐπεζέμψαμεν λιγυρὰ ... γηρυούσας
Κάμψαι ...
Ἀλλ' ὅτε δὲ ...
Σειρῆνας ...
Φθογγὴν ἀλεμβώσω ...

 Ita

Illæ autem postea desperatione captæ, mutæque factæ in mare musica instrumenta abjecerunt, uti testatur idem poeta in his.

Δὴ τότε φορμίζοντος ἀπὸ σκοπιῆς νιφόεντος
Σειρῆνες θάμβησαν, ἑὴν δ' ἀπέπαυσαν ἀοιδήν·
Καὶ ῥ' ἡ μὲν λωτούς, ἡ δ' αὖ χέλυν ἔκβαλε χειρῶν.

Quæ omnia Apollonius ita declaravit Argonauticôn l. 4.

——— Ἄφαρ δὲ νῆσον
Καλὴν, Ἀνθεμόεσσαν ἐσέδρακον, ἔνθα λίγειαι
Σειρῆνες σίνοντ' Ἀχελωΐδες, ἡδείῃσι
Θέλγουσαι μολπῇσιν, ὅτις παρὰ πεῖσμα βάλοιτο.
Τὰς μὲν ἄρ' εὐειδὴς Ἀχελωΐῳ εὐνηθεῖσα
Γείνατο Τερψιχόρη Μουσέων μία. Καί ποτε Δηοῦς
Θυγατέρ' ἰφθίμην ἀδμῆτ' ἔτι πορσαίνεσκον
Ἄμμιγα μελπόμεναι· τότε δ' ἄλλο μὲν οἰωνοῖσιν
Ἄλλο δὲ παρθενικῇς ἐναλίγκιαι ἔσκον ἰδέσθαι.
Αἰεὶ δ' εὐόρμου δεδοκημέναι ἐκ σκοπιῆς,
Ἦ θαμὰ δὴ πολέων μελιηδέα νόστον ἕλοντο
Τηκεδόνι φθινύθουσαι, ἀπηλεγέως δ' ἄρα καὶ τοῖς
Ἵεσαν ἐκ στομάτων ὄπα λείριον, οἱ δ' ἀπὸ νηός
Ἤδη πείσματ' ἔμελλον ἐπ' ἠιόνεσσι βαλέσθαι,
Εἰ μὴ ἄρ' Οἰάγροιο πάϊς Θρηΐκιος Ὀρφεύς
Βιστονίην ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς φόρμιγγα τανύσσας
Κραιπνὸν ἐϋτροχάλοιο μέλος κανάχησεν ἀοιδῆς.

Erat autem illa Sirenum astutia, ut quibus rebus maximè quisq; audiendis delectaretur, eas præcipuè canerent; erantq; mirificè omnium præteritorum negotiorum memores; quare ita inquiunt apud Hom. Odys. μ.

Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Νῆα κατάστησον, ἵνα νωϊτέρην ὄπ' ἀκούσῃς.
Οὐ γάρ πώ τις τῇδε παρήλασε νηῒ μελαίνῃ,
Πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἀκοῦσαι,
Ἀλλ' ὅ γε τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.
Ἴδμεν γάρ τοι πάνθ' ὅσ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
Ἀργεῖοι Τρῶές τε θεῶν ἰότητι μόγησαν,
Ἴδμεν δ' ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ.

Quoniam vero multi cum eò applicuissent suavitate cantûs irretiti recedere non poterant, sed moriebantur inhumati in desertis insulis, opus erat multâ & prudentiâ, & animi contentione ad illa pericula devitanda. Idcirco Ulyssem Circe sic instruit apud Homerum.

Σειρῆνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι, αἵ ῥά τε πάντας
Ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται.
Ὅς τις ἀϊδρείῃ πελάσῃ, καὶ φθόγγον ἀκούσῃ
Σειρήνων, τῷ δ' οὔτι γυνὴ, καὶ νήπια τέκνα
Οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται, οὐδὲ γάνυνται.
Ἀλλά τε Σειρῆνες λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ,
Ἥμεναι ἐν λειμῶνι, πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς
Ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσι.
Ἀλλὰ παρὲξ ἐλάαν, ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλεῖψαι ἑταίρων,
Κηρὸν δεψήσας μελιηδέα, μή τις ἀκούσῃ
Τῶν ἄλλων, ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν αἴ κ' ἐθέλῃσθα,
Δησάντων σ' ἐν νηῒ θοῇ χεῖράς τε πόδας τε
Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω.

Hoc pacto Sirenum illecebras evasit Laertæ filius. Quò allusit Juvenalis his verbis:

———Nam cum pro me Fortuna rogaint,
Affigit ceras illâ de nave petitas
Quæ Siculos cantus effugit remige surdo.

Martialis lib. 3 ep. 64.

Sirenas hilarem navigantium pœnam
Blandasque mortes, gaudiumque crudele
Quas nemo quondam deserebat auditas
Fallax Ulysses dicitur reliquisse.

Erat autem tota fere illa ora alba propter insepultorum ossa, quod etiam ait Virgil. lib. 5.

Jamque adeo scopulos Sirenum advecta subibat
Difficiles quondam, multorumque ossibus albos.

Cum vero Ulysses illarum fallacias obturatis auribus sociorum, ipseque malo alligatus fefellisset, fama est ipsas Sirenas se in mare præcipitasse, neque amplius postea auditas. Cum vero se in mare præcipitassent, sive illud Orphei, sive Ulyssis arte factum est, dicuntur in saxa fuisse conversæ, sicuti testatur Orpheus in Argon.

Αὐταὶ δ' ἀνεστονάχησαν, ὑπὸ πένθει ἠδὲ λυγρῷ
Μοιρίδιον θάνατον, σφᾶς δ' ἀπὸ ῥωγάδος ἄκρης
Ἐς βυθὸν ἐῤῥίψαντο ἁλιῤῥοθίοιο θαλάσσης,
Πέτρας δ' ἠλλάξαντο δέμας, μορφήν θ' ὑπέροπλον.

Prope Pelorum vero fama est habitasse Sirenes. Servius in lib. 5. Æn. *Sirenes secundum fabulam tres in parte virgines fuerunt, in parte volucres, Acheloi fluminis, & Calliopes Musæ filiæ. Harum una voce, altera tibiis, altera lyrâ canebat. Et primò juxta Pelorum, post in Capreis insulâ habitarunt.* Unde est quòd Sirenas recenset Ovidius inter Proserpinæ Siculæ Deæ comites. Met. 5.

An quia cum legeret flores Proserpina vernos,
In comitum numero mixtæ Sirenes eratis?

Et apud Nonnum Dionysiacorum lib. 13. vers. 313. Caranenses Τρίστοιχα Σειρήνων ᾠδὰ μέλη. Hinc Statius Silv. lib. 2. in epicedio Glauciæ:

—Tergeminum Siculâ de virgine carmen.

Id est trium Sirenum cantus. Et Juvenalis Sat. 9.

Qua Siculos cantus effugit remige surdo.

Et Claudianus in Epigr.

Dulce malum pelago Siren, volucresque puellæ
Scyllæos inter fremitus, avidamque Charybdim
Musica saxa fretis habitabant dulcia monstra.

Alii Sirenibus alias sedes assignant; de quo non amplius hoc loco quæremus. Tantum asserimus cum Bocharto *Sirenum* nomen esse merè Punicum. Pœnis enim שיר *Sir*, est *canticum*. Inde libro Solomonis titulus שיר השירים *Sir hassirim*, i. e. *canticum canticorum*. Itaque *Siren* שירן est *canorum monstrum*, quale à poetis fingitur. Grammaticos interim nihil moror, qui deducunt ἀπὸ τοῦ σύρειν *à trahendo*; inde enim non dicerentur Σειρῆνες, sed Συρῆνες. Varia autem de Sirenibus, earumque fabulâ tradiderunt veteres. Platoni Sirenes Deæ canoedi sunt sive Musæ, quæ orbes cœlestes (si qui sunt) vertunt & rotant; de quo Macrob. lib. 2. in Som. Scip. cap. 3. Alii vero (uti supra diximus) unius Musarum & Acheloi amnis filias tradiderunt: unde *Siren Acheloias* apud Sil. Italicum. Suidæ αἱ τῶν ψυχῶν ἐπαγωγοὶ καὶ μουσικαὶ δυνάμεις Sirenes vocantur. Pausanias in Atticis, quod Torrentius ad Hor. lib. 4. Od. 2. observat, auctor est, apud veteres Poematum, Sermonumq; quorumvis efficacem ad suadendum venustatem assimulatam Sirenibus; & inde Sophoclem appellatum *Sirena*. Quemadmodum & Val. Cato propter suavitatem carminum à veteri Poetâ *Latina Siren* dictus est, ut Suetonius de illustribus Grammaticis [illegible] 11. refert. Petronius: *Hæc ipsa cum diceret, tanta gratiâ conciliabat vocem loquentis, tam dulcis sonus pertentatum mulcebat aera, ut putares inter auras canere Sirenum Concordiam.* Heliodorus in Æthiopicis Τὸ δ' ἐκ τῶν λόγων αὐτοῦ τῆς Σειρῆνος κεκολασμένος, καὶ πρὸς τὸ ἀπειθὲς κατηναγκασμένος. Hinc in Isocratis sepulchro Siren posita fuit, tanquam perfectæ & efficacissimæ eloquentiæ symbolum, de quo Plut. in vitâ Isocratis, & Philostratus in Sophistis. Alia vero à Musis, & verâ eloquentiâ, quæ in rebus gravibus, seriisque occupatur, *Sirenas* distinguunt: quippe quas nugacibus rebus sermonis & elegantiæ curam impendere volunt: de quo videri Torrentius potest ad [illegible] 1. Horat. ep. 2. Vulgatissima ratio est, Sirenum fabulam ad illecebrosas voluptates referre, quæ blandis præstigiis irretiunt homines, atque evertunt, de quo [illegible] fius epist. 145. Nec aliò i[illegible] re[illegible] antur, quod 3. [illegible] nas commenti veteres fuerint. Eo enim nutrere[illegible] plicem illam voluptatem, quæ [illegible] ἐν ᾠδαῖς, ἐν αὐλοῖς, καὶ ἐν ἀφροδισίοις, Platoni & Aristoteli statuitur, exp[illegible] volunt. Servius ad illud 5. Æn.

Jamque adeo scopulos Sirenum advecta subibat

Postquam breviter fabulam de [illegible] us exposuit, *secundum veritatem*, inquit, *meretrices fuerunt, quæ transeuntes, quoniam educebant ad egestatem, his fictæ sunt inferre naufragia.* Vide [illegible] v. V[illegible] [illegible] lo Neapolitano. Socrates apud [illegible] Σειρῆνας [illegible] [illegible] [illegible] 15.

[illegible] — Vitanda est improba Siren
Desidia. ———

Hinc *Sirenum* [illegible] Gell. 16. 8. *N[illegible] [illegible] que in illis Dialecticæ gyris, atque [illegible] andris, tanquam apud Sirenios scopulos consenescat.* S[illegible],

Sirenussæ, vel *Sirenusæ*, *Petræ Sirenum* Melæ, *Saxa Sirenum* Solino, inſ. 3. parvæ, velut ſcopuli in ſinu Pæſtano apud promunt. Sirenuſſarum, quod ſinum prædictum ſinit: quarum propior *Leucoſia*, ſive *Leucaſia* dicitur, reliquæ *Parthenope* & *Ligia*. In genere *Le Sirene* dicuntur; in ſpecie, prior *la Licoſa*, altera *San Piatro*, reliqua *Gale*, ſeu *la Galetta*, & ut. *il Gallo*.

Sirenuſſarum promuntorium, vulgò *Capo Lencoſo*, prom. Lucaniæ, quod ſinum Pœſtanum ad ort. finit, ex adverſo Athenæi in Picentibus eundem ſinum ad occid. claudentis, medium ferè inter Paſtum ad occ. & Veliam ad ort. Dionyſius.

> Πρὸς δὲ Νότον μάλα πολλὸν ὑπὲρ Σειρηνίδα πέτρην
> Φαίνονται προχοαὶ Πευκεντίνου Σιλάροιο.

Ubi Montanus: Fallitur Euſt. qui Dionyſium affirmat Neapolim *Sireniam petram* hic vocare. A Neapoli Poeta jam ad alia progreditur; à quâ primò in Auſt. occurrit *Sirenia petra*, ultra quam Silarus flu. in Picentinis magis adhuc in Auſt. vergens. *Sireniam* 2. *petram*, Minervæ promunt. vocat, juxta Surrentum, quod *Sirenes* inſediſſe feruntur, talem plane ſitum inter Neapolin, & Silarum obtinens, Plin. 3. 5. *Surrentum cum Minervæ promuntorio, Sirenum quondam ſede.* Niſi Sirenuſas inſulas intelligat huic propinquas ex deſcriptione Strabonis lib. 5. 6. licet ex ex Ptolemæi deſcriptione longius hinc diſtare videantur. Strabo lib. 1. *A locis Surrento vicinus cubito ſimilis quidam terræ flexus excurrit verſus fretum quod eſt juxta Capreas. Ab uno hujus jugi latere eſt τὸ Σειρήνων ἱερόν. Sirenum templum. Ab altero, quod Poſidoniatem ſinum proſpectat, tres exiguæ ſunt inſulæ deſertæ atque ſaxoſæ, quas Sirenuſas vocant.* Sed & Ariſtot. in lib. Mirabil. eundem Sirenuſis ſitum aſſignat. Atque hi ſunt *Sirenum ſcopuli*, de quibus Virgilius, Ovidius, Mela, Hyginus, alii. Quin & *Surrentum* vel Συρρέντον, ut Græci efferunt dici putatur à *Sirenibus*. Stat. lib. 2. Carm. 2.

> *Eſt inter notos Sirenum nomine muros*
> *Saxaque Tyrrhenæ templis onerata Minervæ.*

Sires, pop. Thraciæ ſupra Byzantium. Steph.

Siricis, Armen. min. urbs. Anton.

Sirion Phœnicibus, *Sanir* Amorrhæis vocatur mons Hermon in Palæſtinâ.

Sirion, Gall. Aquit. urbs 15. m. p. à Burdigalâ. Anton.

Siris, flu. Magnæ Græciæ apud Metapontum, & Heracleam in ſin. Tarent. influens ad Sirim op. quod ibi erat, teſte Plinio. *Senno* hodie, teſte Scip. Mazzellâ.

Siris, flu. Libyæ, prope inſulas Phaſeluſſas. Steph.

Siris, ab Æthiopibus dicitur Nilus antequam totus confluat. Nam, ut inquit Plinius, *nec ante Nilus dicitur, quam ſe totum aquis concordibus junxit.* Dionyſ. v. 221.

> Ἔνθεν ποταμοῖο χαλίρρυτα δεῦτα Νείλου,
> Ὅς δή τοι Λιβύηθεν ἐπ' ἀντολίην πολὺς ἕρπων
> Σίρις ὑπ' Αἰθιόπων κικλήσκεται.

Ineptæ autem ſunt quas recenſet Euſtathius, ſed neq; ipſe probat, etymologiæ nominis Σίρις è Græcâ linguâ petitæ, cum Æthiopica ſit vox: & quod ad illam attinet, quæ à Σείριος ducitur, quia circa Sirii ſeu Canis, ortum Nilus maximè exundet (Plin. lib 5. cap. 9.) è converſo *Sirium* à *Siri* ſic dictum, qu. Niliacam ſtellam Fullerus probabiliter cenſet. Quod ad vocem Σίρις, Hebræis שחור *Shior* vocatur, quod Æthiopes linguâ ſuâ *Shichri*, vel *Shibri* dixerunt, ut monet Scaliger, teſte Salmaſio; pro hoc Græci, voce ad linguæ ſuæ formam deflexâ, Σίρις ſcripſerunt.

Siritæ, Magnæ Græciæ pop. ne ipſis quidem Sybaritis luxu cedentes. Cæl. Rhod. 7. 10.

Sirites, Nomadis cujuſdam nomen in Libyâ, primus Auleticæ inventor, qui & *Matraa*, h. e. Magnæ matris ſacra primus fertur tibiâ concinniſſe. Cæl. Rhod. 9. 7.

Sirius, ſtella in ore Canis, quæ à Latinis *Canicula* dicitur. Hyginus tamen in tractatu de ſignis cœleſtibus Sirium diverſum facit à Caniculâ, neque in ore Canis, ſed in capite ejus collocat. Hæc in cœli centro cum Sole conjuncta æſtum ejus duplicat, mortaliumque corpora nimio calore languida reddit. Dictus Sirius, ut quidam volunt ἀπὸ τοῦ σειραίνειν, h. e. à ſiccando, propterea quod flu. & fontes nimio calore exſiccet: ut alii vero ἀπὸ τοῦ σειροῦν, h. e. ab evacuando, quòd corpora noſtra ſudoribus evacuet. Quin & Solem ipſum quidem *Sirium* veteres appellarunt. Heſychius. Σείριος, ὁ Ἀρχίλοχος ὁ ἥλιος, ὁ δὲ Ἴβυκος πάντα τὰ ἄστρα. Suidas. Σείρ, ὁ ἥλιος, οἱ δὲ καὶ Σείριος. Heſiod. in Ἔργ.

> ——— Ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει.

Idem in Theog.

> ——— Ὀστέα δέ σφι αἰεὶ ῥινοῖο περισαπέντος
> Σειρίου ἀζαλέοιο κελαινῇ πύθεται αἴῃ.

Lycophron in Caſſandrâ, de corpore Ajacis in litus è mari ejecto: Ἐκβεβρασμένον νέκυν ἀκτὶς Σειρίου καταυανεῖ: quod obſervavit vir eximius, & ſingularis eruditionis Hadrianus Junius in Animadverſionibus. Quin & Virgilium ſic interpretantur ἐν τεχνῇ. Georg. 4.

> *Jam rapidus torrens ſitientes Sirius Indos*
> *Ardebat cœlo.* ———

Non Solem autem ſed etiam omnia ſidera dici Σειρίους ex Ibyco modo docuit Heſychius. Inde & Latinorum *ſidus* à σείριος eſſe ingenioſè nuper oſtendit χαριέστατος Tanaquillus Faber ad Dionyſ. Longinum. Apollon. lib. 3.

> Τῷ δ' ἀναθρῴσκοντι ἀλίγκιος ἠΰτε Σείριος Ὠκεανοῖο
> Ὃς δή τοι καλὸς μὲν ἀρίζηλός τ' ἐσιδέσθαι
> Ἀντέλλει, μήλοισι δ' ἐν ἄσπετον ἧκεν ὀϊζύν.

Virgil. Æn. 10.

> *Non ſecus ac liquidâ ſi quando nocte Cometæ*
> *Sanguinei lugubre rubent, aut Sirius ardor,*
> *Ille ſitim, morboſque ferens mortalibus ægris*
> *Naſcitur, & lævo contriſtat lumine cœlum.*

Maleficam hanc Sirii naturam Homerus etiam indicat Il. 22. Ὅν τε κύν' Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι,

> Λαμπρότατος μὲν ὅγ' ἐστί, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται
> Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι.

Ejuſdem ſideris pernicies apparet ex verſibus Oppiani lib. 3. Cyneg. ubi loquitur de ſeca quâpiam:

> Καὶ κύνα Σείριον εἶδε, καὶ ἀσθμαίνουσα σβέσθη
> Αὐτίκα δὲ ῥωχμοῖς καταδύεται ὄφιος αἴνως
> Ἡ ἐπεὶ ἄσπογγος ἄφθογγος, ὁπότε ἄζει,
> Ἠέλιος παίφασσε, καὶ ἀλιφάρμ κῶας ἀστήρ.

Valerius Flaccus lib. 1.

> ——— *Sic cum ſtabulis & meſſibus ingens*
> *Ira Deûm, & Calabri populator Sirius arvi*
> *Incubuit; coit agreſtum manus inſcia priſcum*
> *In nemus, & miſeris dictat pia vota ſacerdos.*

Idem lib. 5.

> *Non ſecus Autumno quam cum magis aſperat ignes*
> *Sirius, & ſævo cum nox accenditur auro*
> *Luciferas crinita faces cohibet Arcas, & ingens*
> *Jupiter: aſt illum tanto non gliſcere cœlo*
> *Vellet ager, vellent calidis jam fontibus amnes.*

Lucan. l. 10. ——— *Rapidus quà Sirius ignes*

> *Exerit.* Statius lib. 1. Silv. Carm. 3.
> ——— *Nec calido latravit Sirius aſtro.*

Sirmio, pagus Cenomanorum Venetiæ ad Benacum lacum in peninſulâ inter Brixiam ad occ. & Veronam ad ort. 20. m. p. circiter. Catullus ep. 32.

> *Peninſularum Sirmio, inſularumque*
> *Ocelle, quaſcunq; in liquentibus ſtagnis*
> *Mariq; vaſto fert uterque Neptunus,*
> *Quam te libenter, quamq; lætus inviſo.*

Sirmium, urbs Pannon. infer. non procul à Danubio flu. Ptol. *Sirmiſch* Lazio. Stephanus Sirmium Παιόνων eſſe ſcribit, *Pæones* pro *Pannoniis* accipiens.

Sirnides, inſulæ quædam, de quibus Plin. 4. 12.

Siropum, Libyæ Nomi vicus. Ptol.

Siros, Bithyniæ flu. Plin.

Sirrha, urbs Thraciæ. Steph.

Sis, clivus quidam. 2 Par. 20.

Siſat, fil. Enach. Num. 33.

Siſalo, Hiſp. urbs inter Emeritam & Cæſarauguſtam. Anton.

Siſamnes, judex, qui licet Cambyſi regi chariſſimus eſſet, tamen ob iniquam ſententiam, quam pecuniâ corruptus tulerat, juſſu Cambyſis excoriatus eſt, ejuſque pellis ante Tribunal judicum expoſita, ut eâ conſpectâ alii Judices alienâ fruerentur inſaniâ, ſibiq; caverent.

Siſamoi, fil. Elaſa. 1 Par. 2.

Sison, op. in Ciliciâ sit. unde oriundus Simeon Stylites. Theodoretus.

Sisapho, Corinthius, frater Mamertis, qui ubi intellexisset filios suos à Manerte fratre regnandi libidine interfectos, eum membratim discerpsit. Ovid. in Ibin.

Sisapone, Ptol. *Sisapo* Straboni, op. olim Hisp. Tarrac. in finibus Oretanorum, nunc pagus *Chilon*, teste Henr. Coquo.

Sisapone, Plin. *Sisapo* Strab. op. Hisp. Bæticæ in Bæturiâ, nunc *Fuente Oveiuna*, teste Morali, à Cordubâ 14 leuc. Emeritam versus. Hic quæstus magnus minii, ut propterea Cic. Philip. 2. *communem Sisaponem* dixerit, veluti proverbium, optimum n. ibi provenit, auctore Plinio.

Sisar, Mauritan. Cæsar. flu. Ptol. *Usar* Plinio, teste Villanovano.

Sisara, palus in Africâ propriâ. Ptol. Locus circa Nisibin. Ammianus.

Sisara, dux exercitûs Jabin regis Chanaan. Jud. 4. Magister militiæ Asor. 1 Reg. 12.

Sisaraca, Murbogorum in Hisp. Tarracon. urbs Ptol.

Sisauranum, Persarum urbecula. Procop. Persic. l. 2.

Siscia, Pannon. infer. urbs Ptol. *Sesseg* Sambuco.

Sisenna, Statilius Taurus, Conf. A. D. 12.

L. *Sisenna*, historiæ Rom. scriptor antiquus, in quo magnam jacturam fecerunt Romanæ literæ, non solum historiæ causâ, quâ vicit omnes superiores; sed etiam linguæ ipsius, cujus benè gnarum fuisse, & Cicero testatur, & indicio sunt fragmenta quæ gustûs causâ relicta nobis in libris Grammaticorum. Vertit etiam fabulas Milesiacas Aristidis, uti ostendit Voss. de Hist. Gr. l. 3. Meminit Ovidius lib. 2. Tristium.

> *Vertit Aristidem Sisenna, nec obfuit illi*
> *Historiæ turpes inseruisse jocos.*

Pluscula autem ex istis Sisennæ Milesiacis passim citat Charisius lib. 2. Laudat & Servius. Meminere etiam vett. Grammatici commentarii ejus in Plautum. Vide Voss. de Hist. Lat. l. 1. c. 10.

Sisidius, Conf. Rom. an. U. C. 1242.

Sisigambis, vel *Sysigambis*, uxor Darii ultimi Persarum regis, quæ nulli suæ ætatis fœminæ pulchritudine cessit, teste Qu. Curtio. Quam tamen victo Dario Alexander non solum non violavit, sed & summam adhibuit curam, ne quis captivo corpori illuderet.

Sisigylis, urbs magna prope Celticam. Steph.

Sisoleases, Italiæ pop. Plin.

Sisopa, Pannon. sup. op. Ptol. *Zagabria* Molerio.

Sisyphium, locus in Asiâ, de quo Strabo lib. 8.

Sisyphus, Æoli filius, qui cum Atticam latrociniis infestaret (unde Ovid. Met. 13.

> ——— – *Quid sanguine cretus*
> *Sisyphio, furtisq; & fraude simillimus illi.*)

à Theseo occisus est. Hunc Poetæ fabulantur eo supplicii genere apud inferos plecti, ut saxum ingens in montis cujusdam verticem cogatur provolvere; quod cum ad summum penè extulerit, repente deorsum relabitur. Vetus Poeta apud Cic. lib. Tusc. Qu.

> ——————— *Sisyphu' versat*
> *Saxum sudans nitendo, neq; proficit hilum.*

Ovid. Met. 13.

> *Ubi Æolides saxum grave Sisyphon urget.*

Idem alibi:

> *Aut petis, aut urges rediturum Sisyphe saxum.*

Huc allusit Virgil. Æn. 6.

> *Saxum ingens volvunt alii.* ———

Propertius lib. 2. el. 17.

> *Vel tu Sisyphios licet admirere labores.*

Idem eleg. 20. ejusdem libri:

> *Tum quoq; Sisyphio saxa labore geram.*

Horat. Od. 14. lib. 2. — *Damnatusq; longi*
> *Sisyphus Æolides laboris.*

Vide Pausan. in Corinthiacis. Apollodor. l. 1. Hygin. Fab. 60 Martial. 10. 5.

> *Nunc inquieti monte Sisyphi pressus.*

Seneca Tragœdus in Hercule Insano:

> *Cervice saxum grande Sisyphiâ sedit.*

Idem in Hippolyto:

> *Umbræ nocentes cedite; & cervicibus*
> *His his repositum degravet fessis manus*
> *Saxum, seni perennis Æolio labor.*

Homerus Odyss. λ.

> Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα
> Λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν.
> Ἤτοι ὁ μὲν, σκηριπτόμενος χερσίν τε, ποσίν τε,
> Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι
> Ἄκρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποστρέψασκε κραταιΐς·
> Αὖτις, ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.

Scientiam Sisyphi, sive potius astutiam indicant Homerus, & Theognis: Hic Iliad. ζ.

> Ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,
> Σίσυφος Αἰολίδης, ὁ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν.

Ille vers. 700.

> Οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθυος αὐτοῦ,
> Πλείονα δ' εἰδείης Αἰολίδεω Σισύφου,
> (Ὅστε καὶ ἐξ Ἀΐδεω πολυιδρείῃσιν ἀνῆλθε,
> Πείσας Περσεφόνην αἱμυλίοισι λόγοις,
> Ἥτε βροτοῖς παρέχει λήθην, βλάπτουσα νόημα:
> Ἄλλος δ' οὔπω τις τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
> Ὅντινα δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
> Ἔλθῃ δ' ἐς κρυερὸν χῶρον ἀποφθιμένων.
> Κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αἵτε θανόντων
> Ψυχὰς εἴργουσιν, καίπερ ἀναινομένας.
> Ἀλλ' ἄρα κἀκεῖθεν πάλιν ἤλυθε Σίσυφος ἥρως
> Ἐς φάος ἠελίου σῇσι πολυφροσύναις.)

Mythologiam Sisyphi habes apud Nat. Com. 6. 18. Lucretius vero lib. 3. in eos hanc fabulam convenire scribit, qui magistratus & honores à populo expetunt cum summâ animi contentione; neque unquam obtinere possunt, vel quòd indigni habeantur, vel quòd in hoc etiam maxima vis sit fortunæ. Sic n. ait Epicureus Poeta.

> *Sisyphus in vitâ quoq; nobis ante oculos est,*
> *Qui petere à populo fasces, sævusq; secures*
> *Imbibit, & semper victus tristisq; recedit.* (quam,
> *Nam petere imperium, quod inane est, nec datur un-*
> *Atq; in eo semper durum sufferre laborem;*
> *Hoc est adverso nixantem trudere monte*
> *Saxum, quod tamen à summo jam vertice rursum*
> *Volvitur, & plani raptim petit æquora campi.*

Sisyrba, pars Ephesi, à *Sisyrbe* Amazone dicta. Steph.

Sitace, Persica urbs, 15. stad. à Tigri flu. Xen.

Sitalces, Thraciæ rex, contra Perdiccam exercitum duxit, & Macedoniam vastavit, quibusdam castellis captis.

Sitana, Hisp. Tar. urbs. Sext. Avienus.

Sithalcus, Germanorum terras, quas nunc Franci obtinent, depopulatus est. Jorn. lib. rerum Geticarum.

Sitheni, pop. juxta mare Rubrum. Steph.

Sithon, filiam habuit Pallenen, quæ Clito nupsit, & Pallenæ Thraciæ urbi nomen dedit. Steph. Item Thraciæ mons Servio.

Sithonia, pars Thraciæ. Plin. 4. 11. quæ ab Hæmo monte aversa vergit in Pont. Eux. Herodotus vero l. 7. Sithoniam reg. in orâ marit. Macedoniæ collocat ad sinum Termæum; ejusque urbes facit *Toronam*, *Sermylam*, *Mecybernam*, & *Olynthum*. Poetæ autem Sithoniam pro ipsâ Thraciâ fere accipiunt. Ovid. ep. 2.

> *Nec vehit Actæas Sithonis unda rates,*

Virgil. Eclog. 10.

> *Sithoniasq; nives hyemis subeamus aquosæ.*

Sitia, Hisp. Bæt. op. in conventu Tarrac. Plin. 3. 1.

Siticum, Italiæ op. Steph.

Sitioenta, Mysiæ infer. op. Ptol. *Talza* Nigro.

Sitiogagus, flu. quo Pasargadas septimo die navigatur, oritur, atq; fluit per Carmaniam. Plin. 6. 23.

Sitim, vide *Setim*.

Sitipha, Maurit. Cæsar. colonia. Ptol.

Sitiphis, Maurit. Ting. metropolis. Procop.

Sitomagum, Angliæ urbs. Anton. *Thetford* Camdeno.

Sition, Thessaliæ urbs, quam & *Itoa* dici scribit Steph.

Sitone, urbs circa Athon mont. Plin.

Sitones, pop. Scandinaviæ in Finlandiâ, teste Willichio.

Sittacene, reg. Asiæ, Mediæ ad merid. proxima, alio

nomine

nomine *Arbelnis* dicta. Dicta à *Sittace* urbe totius reg. capite. Plin. 6. 26. *Palæstine* & *Apollinaitis* dicitus Straboni. *Rabia* nunc eam Castaldus vocat.

Sittaphius, campus in Africâ propriâ. Prol.

Sitteberis, Indiæ intra Gangem urbs. Prol.

Sittocates, Indiæ flu. in Gangem fluens. Arrian.

Situa, Paphlagoniæ usbs. Ptol.

Siua, Ciliciæ in Cappadociâ urbs. Prol.

Siua, scriba regis David. 2 Reg. 20.

Sivan, nomen mensis. Esther. 8.

Sivata, Galatiæ urbs. Prol.

Siverangam, prædii nomen est Sidonio 2. Epist. ad Domitium. *Verangum* legis Pinetus.

Siaph, Ægypti urbs in Saitanâ tribu, unde Amasis rex. Herod. in Euterpe.

Siur, Africæ propriæ urbs. Prol.

Sixus, urbs Mastieniorum. Steph.

Siza, pater Adina. 1 Par. 11.

Sizata, Syriæ urbs, aliàs *Larissa* dicta. Steph.

Sizyges, Serica gens. Ptol.

S L.

Slavi, pop. Germ. qui ab Hamburgo urbe ad Albim flu. usque ad mare Scythicum varias regg. incoluere, qui & *Vandali*, & *Vinuli*, & *Oborita* dicti sunt. Reg. *Slavia*, & *Slavonia*.

Slesia, reg. Germ. (à *Sleso* flu. qui in Oderam excipitur) ampla, in quâ ducatus 12. cujus caput est *Uratislavia*.

Slesuicum, olim *Edeba*, hodie *Schleswyck*, urba Cimbricæ Chersonesi episc. sub arch. Lundensi, ab Hamburgo & Lubico 16. leuc. distans in Bor.

Slinga, Frisiæ loci mem. vetus lapis Romæ sub Carolo M. sculptus.

Slotna, locus Daciæ in ingressu Transylvaniæ ad Austrum ubi aurifodinæ apud Tunstenium op. *Saladaa* Sambuco.

S M.

Smaragdites, mons juxta Carchedonem, ubi *Smaragdus* gemma legitur. Plin.

Smaragdus, mons in Ægypto ad fin. Arab. Steph.

Smendis, Ægyptiorum rex, reg. an. 26. an. mund. 1960.

Smeaus, Laconicæ flu. in Taygero monte oriens. Pausan.

Smerdis, Cambysæ Persarum regis frater, quem cum Cambysea per somnum vidisset regio throno insidentem, metuens ne regnum occuparet, occidi jussit. Fuit alter *Smerdis* de quo vide in *Patizites*.

Smerdis, magus, 3. Persarum rex, reg. mens. 7.

Smila, urbs Thraciæ. Steph.

Smilax, puella formosissima, quæ Croci pueri amore capta, cum ab eo sperneretur, mutata est in fruticem sui nominis, hederæ non dissimilem, aut certè in ejus flores, candore, odoreq; lilium referentes. Ovid Met. 4.

Et Crocon in parvos versum cum Smilace flores.

Sminthe, urbs Troiæ. Steph.

Smintheus, Apollinis epitheton, cujus duplicem originem refers Homeri Interpres: Primam hanc; fuisse in Chryse op. Mysiæ Crinem sacerdotem Apollinis, cui Deus iratus immisit in agros illius mures, qui fructus illius vastabant. A quo exoratus Deus cum rursus placatus pestem hanc tollere vellet, ad Ordem illius pastorem venit, à quo hospitio acceptus, sollicitusque mali remedium, mures sagittis omnes interfecit, eoque facto jussit pastorem Crinidi indicare, ipsum Apollinem humanâ specie apud se diverrisse & ab eo mures occisos: quod audiens Crinis, templum Deo construxis vocavisque Apollinis Sminthei, quòd ejus linguæ dialecto mures σμίνθοι vocantur. Altera talis est. Quum Cretensea aliquando coloniam deducturi essent, ab Apolline responsum acceperunt, ut ibi urbem conderent, ubi eis terrâ geniti obstitissent. Venientibus igitur ad Hellespontum, noctu mures clypeorum lora arroserunt; itaque mane cum id factum viderent, memores oraculi urbem posuerunt quam *Sminthiam* appellaverunt. Clemeos in Protreptico: Πολέμων τοὺς ἀμφὶ τὴν Τρωάδα κατοικοῦντας ἱστορεῖ, τοὺς ἐπιχωρίους μῦς, οὓς σμίνθους καλοῦσι, σέβειν ὅτι τὰς νευρὰς τῶν πολεμίων διέτρωγον τῶν τόξων· καὶ Σμίνθιον Ἀπόλλωνα ἐπὶ τῶν μυῶν ἐπεκάλεσαν ἐπιθέμενοι.

Smyrna, urbs Ioniæ. Milete amne irrigata, una ex 7. Asiæ Ecclesiis, de quibus B. Joannes in Apocalypsi. Homeri, ut plurimi credunt, patria, qui inde *Smyrnæus* à Poetis vocatur. Lucanus:

Quantum Smyrnæi durabunt vatis honores,
Venturi te meque legent.

Silius lib. 8.

Mantua Musarum domus, atque ad sidera cantu
Evecta Aonio & Smyrnæis æmula plectris.

Stat. *Nectat honoratos & Smyrna & Mantua lauros.*

Cum Sardiani Smyrnæos obsiderent non discessuri, nisi Smyrnæi uxores suas stuprandas emitterent, illi ancillas vestibus uxorum indutas emiserunt; sicque hostes coitu ancillarum defatigatos interfecerunt. Plus. Hi quanquam deliciis & luxui, operam darent, se tamen fortiter, ubi casus accidisset gerebant, teste Aristide: unde proverb *Mores Smyrnæi*, de iis qui ita deliciis se dedunt, ut quæ viros fortes decent, non omittant.

S O.

Soaca, Arab. Fel. op. Ptol.

Soam, nomen viri. 1 Par 24.

Soamus, Indiæ flu. Arrianus.

Soana, Asiæ Sarmat. flu. Ptol. *Terchin*, teste Nigro.

Soana, fluvii ostia in Taprobanâ inf. Ptol. 7. 4.

Soanda, urbs Armen. min. Strab. lib. 12. & in Cappadociâ Anton.

Soanes, pop. juxta Caucasum, quorum mem. Strab. l. 11.

Soba, nomen loci. 1 Reg. 14.

Sobab, fil. David. 1 Par. 4. Filius Caleb ex Azubâ primâ uxore. 1 Par. 2.

Sobach, magister militiæ Hadarezer regis. 2 Reg. 10.

Sobal, fil. Seir Horrei. Gen. 36. Filius Hur primogeniti Caleb. 1 Par. 2. Filius Judæ. 1 Par. 4. qui Gen. 46. *Sela* dicitur.

Sobala, urbs Cariæ. Steph.

Sobannus, Indiæ extra Gangem flu. Prol. *Sion* & *Menan* Castaldo.

Sobec, nomen viri. 2 Esdr. 10.

Sobi, fil. Nahas de Rabbath filiorum Ammon 2 Reg. 1.

Sobidas, Parthiæ reg. Prol.

Sobna, nomen scribæ. 4 Reg. 8.

Soboba, fil. Cos. 1 Par. 4.

Sobochai, nomen viri. 2 Reg. 11.

Sobotale, Sabæorum civitas ad mare Rubrum, includens suis muris templa 60. Plin. 6. 21.

Sobrius, vicus Romæ, quem Paulus ex Festo sic dictum suspicatur, vel quòd in eo taberna nulla fuerit; vel quòd in eo Mercurio, lacte non vino supplicabatur.

Sochis, Ægypti rex, qui numini Solis apud Heliopolim obeliscos quatuor quadraginta octo cubitorum longitudine dedicavit. Plin. 36. 8.

Socho, urbs in tribu Judâ. Jos. 15. Alia constructa à Roboam. 2 Par. 11.

Sochus, Assyriæ locus, ab angustiis quæ Syriam aperiunt versus Ciliciam, bidui itinere distans. Arrianus.

Socion, Philosophus Peripateticus, genere Hispanus, scripsit Κέρας Ἀμαλθείας, i. e. Cornucopiæ librum multæ variæque Doctrinæ. Gellius. 1. 8. Lege *Sotion*. Hujus meminit Laertius: Ἐγχώριο δὲ Λαβὸ τῆ ἑταίρᾳ, καθὰ φησὶ Σωτίων ἐν δευτέρῳ διαδοχῶν. Vide Voss. Hist. Gr. 2. 7. & Jonsium de Script. Hisp. Philos. l. 2. c. 10.

Socoth, vel *Saccoth*, prima mansio fil. Israel, postquam reliquerunt primas sedes in *Ramesses*. Num. 33. Lat. *tabernacula*, vel *tentoria*.

Socoth beanth, Idolum Babyloniorum. 4 Reg. 17. Ubi, postquam Salmanassar Rex Assyriæ, exciso Samaritanorum regno, incolas captivos abduxerat, migrare jussit in Samariam colonias de Babel, de Cuth, de Avâ, de Hamath, & de Sepharvaim: dicitur, *Fecerunt autem singulæ gentes sibi Deos, quos & reposuerunt in templis excelsorum quæ fecerant Samaria, Gens quaq; in civitatibus suis*

suis, in quibus illi habitabant. Viri quidem Babel Succoth Benoth, & viri Cuth fecerunt Nergal, & viri Hamath fecerunt Asimath. Avita a. fecerunt Nibhaz & Tharthac, & Sepharvei comburebant filios suos in igne rite Adramelech, & Anamelech Diis Sepharvaim. Interpretatur a. סכות בנות *Succoth Benoth, tabernacula filiarum.* Sed LXX. scribunt Σωκχὼθ Βενὼθ, tanquam proprium numinis vocabulum. Volunt Ebræi nugatores *Succoth Benoth* imaginem fuisse Gallinæ cum pullis suis, quod ad citatum locum habent RR. D. Kimchi & Salomon Jarchi. Atqui explosis omnino Rabbinorum lyris, *Succoth Benoth* non tam Deum aliquem, Deamque, quam fanum ipsum, ritusque circa illud sacros denotare censet Seldenus noster. Ipsissimum enim erat (inquit) Babyloniæ Mylittæ, sive Veneris Uraniæ templum, ubi puellæ corollis revinctæ, & sedentes singulis in spatiis, quæ funiculis erant distincta, hospites opperiebantur, qui rite imploratâ Venere Mylittâ, pecuniâque quantulacunque datâ (quæ Deæ sacra) cum eis à fano subductis rem haberent; nec cuiquam fas erat prius discedere, quam ad hunc ritum fuerit ad res Venerias electa. Unde fiebat, ut per biennium, nonnunquam & triennium, expectarent, quæ deformes erant & miseræ. Lege quippe patriâ omnibus fœminis erat commune, ut semel in vitâ sic desidentes cum advenis consuetudinem habeant. Cæterum beatiores vehiculis cameratis tectæ, relictâ à tergo famulitii turbâ pro fano consistebant. Hæc plane *Succoth Benoth* i. e. *filiarum* seu *muliercularum tabernaculum.* Historiam autem ampliorem de hâc re habes apud Herod. lib. 1. & Strab. lib. 16. à quibus nos quæ attulimus. Absque iis esset, quis locum etiam illum Hieremiæ in Epistolâ Barucho subnexâ omnino caperet? Comma dico 43. ubi scorta diobolaria Babyloniorum his verbis insectatur. Αἱ δὲ γυναῖκες περιθέμεναι σχοινία ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐγκάθηνται θυμιῶσαι τὰ πίτυρα. Ὅταν δέ τις αὐτῶν ἀφελκυσθεῖσα ὑπό τινος τῶν παραπορευομένων κοιμηθῇ, τὴν πλησίον ὀνειδίζει ὅτι οὐκ ἠξίωται, ὥσπερ καὶ αὐτή, οὐδὲ τὸ σχοινίον αὐτῆς διερράγη. Mulieres, inquit, funiculis circumdatæ in viis sedent, ut surfures adoleant. Et siqua earum cum advenâ quovis, qui vi eam sibi attraxerit, cubaret, proximam conviciebatur, quod nequaquam simili afficeretur honore, nec funiculus ejus disrumperetur. Σχοινία hæc quænam fuerint, haud satis liquet. Æquè forsan ad σχοινία illa λεπτὰ sive tenues funiculos, è quibus earum corollæ textæ, perinde ac ad funiculos qui spatia unicuique dividebant, spectare possint. Olympiodorus vero τὰ σχοινία fuisse vult περιζώματα, seu cingula quibus pudenda duntaxat operiebant, cætera nudæ. Σχοινία inquit, ἀντὶ τοῦ περιζώματα. Καλύπτουσι γὰρ μόνα τὰ τοῦ σώματος σχήματα, τὰ λοιπὰ παραγυμνοῦν προσκαλούμεναι τοὺς ἐραστάς. Vide Selden. de Diis Syris Syntagm. 2. cap. 7.

Socrates, σοφὸς ἁπάντων σοφώτατος oraculo judicatus, uti scribit Laertius. Philosophus fuit Atheniensis, *reliquorum philosophorum fons*, ut eum Quinctilianus, *& princeps*, ut Cicero vocarunt. Patrem habuit Sophroniscum statuarium, quemadmodum ex Xenoph. liquet, tenui hominem fortunâ, sicut & se pauperem appellatum Socrates apud eundem restatur authorem in Oeconomico. Matrem Phænaretem obstetricem habuit. Uxores eodem tempore duas habuit, Myrto, Aristidis Justi filiam, & Xantippen, mulierem molestissimam, quæ (ipso cum Discipulis disserente) mensam non raro subvertit. Auditor primò Anaxagoræ fuit, sed cum disputationibus sublimioribus non admodum delectaretur, ad Archelaum defecit, qui Ethicen, sive Moralem philosophiam ei tradidit. Ipse in libris, qui de dictis & factis Socratis à Xenophonte scripti sunt, se per omnē vitam nihil aliud cogitasse indicat, quàm quæ justa essent, quæ injusta, atq; illis quidem operam sedulo dedisse, his se vero quam maximè abstinuisse. Ingenio fuit patientissimo, & eundem semper circumferens vultū, sive egrederetur domo, sive rediret, mille etiam perturbationibus Remp. obruentibus, quemadmodum Xantippen uxorem acrem & molestam de eo dicere consuevisse Ælianus prodidit. Docuit sine mercede. Scriptorum nihil unquam edidisse ipsum constat, quia sentiret, atque ita etiam interrogantibus, quamobrem nihil scriberet, responderet: Ὁρῶ τὰ χάρτια πολὺ τῶν γεγραμμένων τιμιώτερα. Sicut & hoc in ore frequenter ipsum habuisse Laertius restatur: Εἰδέναι μὲν μηδέν, πλὴν αὐτὸ τοῦτο μηδὲν εἰδέναι. De traditionibus tamen ejus, quæ nun editæ, quemadmodum ostendimus, sed à Platone ac Xenophonte expositæ sunt, hæc Cicero retulit lib. 3. de Orat. *Socrates fuit is, qui omnium eruditorum testimonio, totiusque judicio Græciæ, cùm prudentiâ, & acumine, & venustate, & subtilitate, tum vero eloquentiâ, veritate, copiâ, quam se cunque in partem dedisset, omnium fuit facile princeps. Cum ad provectam admodum ætatem pervenisset, ut paulo post tamen è vitâ ei esset excedendum, ab Anyto quodam divite & Meliro poetâ, & Lycone Oratore accusatus, quasi Deos communes non coleret, sed novos introduceret, cum se Dæmonem familiarem, cujus consilio in rebus agendis uteretur habere dixisset, post latam sententiam cicutâ sublatus est, cum eo ipse die, quo excessit è vitâ, disputasset, discere nihil aliud esse, quam recordari,* quemadmodum Cic. scripsit in Tusc. Qu. Persius. ——— *Barbatum hæc crede magistrum*
Dicere, sorbitio tollit quem dira cicutæ.

Socrates, pictor, inter cujus opera est piger, qui appellatur ὄκνος spartum torquens, quod asellus arrodit. Plin. 35. 11. Pausanias autem dicit hunc à Polygnoto pictum.

Socrates, Rhodius, sub Augusto vixit. Reliquit libros de bello civili. Athen. lib. 4. Alius ab hoc videtur *Socrates* qui Laertio celebratur in Diogene. Alius etiam est *Socrates* Grammaticus, Etymologo laudatus in Εὐβοΐς. Fuit & *Socrates* Cous, quem Indigitameora, i. e. preces quibus Dii invocantur, fecisse author est Laert.

Socrates, C P. historiam Ecclesiasticam à tempore Apostolorum, usq; ad Chrysostomum scripsit. De quo vide Vossium, & Valesium.

Socration, cinædus quidam, quem ob stuprum commissum Piso Prætor postposuit 2. aliis adolescentulis, Veraniolo & Fabullo.

Socratus insula, in sinu Arab. Ptol.

Socunda, Hyrcaniæ op. Ptol. *Socaana* Ammiano.

Socus, vir Trojanus, Hippasi fil. generosus animo, & corporis dignitate. Hic, teste Homero, Ulyssem vulneravit, sed ab eo deinde ipse interfectus est.

Soderani, pop. Germ. ubi *Berlin*, & *Brandenburg*, hodie, teste Peucero.

Sodi, pater Geddiel. Num. 13. Lat. *secretum meum.*

Sodii, pop. Iberiæ. Plin. 6. 10.

Sodinus, flu. Plin. 6. 23.

Sodoma, sing. num. & plur. *Sodomum* Solino, urbs maxima quondam Palæstinæ ad lacum Asphaltitem, de cœlo cum Gomorrha, Admah, & Zeboiim tacta, & à lacu absorpta, cujus vestigia adhuc apparent, ab Hierosolymis ad 50. m. p. in ort. distans. Hic poma proveniunt aspectu quidem pulcherrima, sed levi tactu fumum exhalant, fuliginem favillaceam intrinsecus continentia, uti Tertull. in Apol. Hegesippus, & Josephus auctores sunt. Vide *Asphaltus.*

Sodra, Indi flu. quidam accolæ. Diodorus.

Soducena, Armen. min. reg. Ptol.

Soeta, Scythiæ extra Imaum urbs. Ptol.

Sogana, Gaulonitidis urbs. Jos. de bell. Jud. 3. 1. qui ibidem habet *Saganem* Arabum vicum 20. stad. à Gabarâ distantem.

Sogdiana reg. *Maurenbaer* Mercat. *Zagatay* Leunclavio, provincia Asiæ ingens, Scythiæ ad Bor. & Sacis ad ort. Bactrianæ ad merid. & Margianæ ad occ. confinis: per quam Jaxartes flu. magnus in mare Hyrcanum labitur. Urbes in eâ olim claræ, Oxiaca, Maruca, Drepsa, & Alexandria: nunc pollet Maracanda, vulgo *Samarcand.* Pop. *Sogdii*, & *Sogdiani*, qui vitam ita despiciebant, ut ad mortem læti & alacres irent, autore Herodoro. Dionysius:

Τοῖς δ' ἐπὶ πρὸς βορέην Χωρασμιοι, οἷς ἔπι γαῖα
Σογδιάς, ἧς διὰ μέσσης ἑλίσσεται ὑγρὸς Ὦξος.

Qu. Curtius lib. 7. *Sogdiana regio majori ex parte deserta est: octingenta ferè stadia in latitudinem vastæ solitudines tenent. Ingens spatium rectæ regionis est, per quam amnis,*

Polytimetum

P lytimetum vocant incolæ, fertur torrens. Vide sis quæ sequuntur.

Sogdimacus, Pasinis, regis Arabum, pater, qui Characem urb. Persic sinus intimam à fluminibus infestatam restauravit. Plin. 6. 27.

S unti, pop. Alpini, Plin. 3. 20.

Sogarara, Armen. mai. urbs. Ptol.

Soba, nomen viri. a Esdr. 7.

Sobar, fil. Simeon. Gen. 46.

Sobria, fil. Jeroham. 1 Par. 8.

Soner, locus Ægypti, apud Athanasium tom. a. ad vitam solitariam agentes epistolâ; ubi Hieracem & Dioscorum exules in lapidicinas missos ait.

Soita, Armen. maj. op. Ptol.

Solana, Serica urbs. Ptol.

Solanida, insulæ Arab. Fel. ad ort. Plin. 6. 28.

Solanus, unus ex amicis Ovidii, ad quem scribit lib. a. Pont.

Solci, Sardiniæ urbs. Steph. Vide *Sulchi*.

Solenia, ins. inter Dalmatiam & Istriam.

Solennus, Orphitus, Cons. A. D. 11t.

S enus, Indiæ intra Gangem flu. Ptol.

Soletum, Calabriæ urbs. Plin. *Soleto* Leandro.

Soli, Vide *Soloe*.

Solicinium, Germ. urbs. Anton. *Solms* hodie Heroldo, inter Treverim & Moguntiam.

Solimannus, 2. Turcarum Imp. A. D. 1519.

Solimna, urbs Indiæ. Steph.

Solimnia, Ægæi ma. ins. Plin. 4. 12.

Solinates, Umbriæ pop. Plin.

C. Jul us *Solinus*, scripsit rerum orbis memorabilium collectanea ad Avitum. Dictus est *Plinii simia*. Vide Voss. de Hist. Lat. lib. 3. p. 720.

Solis fons, qui & *Hammonis fons* Val. Max. *Canzaron di Mahoma*, Nebrissensi in Marmarica. Est & *Solis fons* in Troglodytarum reg. mirus, teste Plinio. Nam circa meridie dulcis & frigidus est, circa med. noctis calidus & amarus.

Solis insula, in mari Indico, inter Carmaniam & Gedrosiam.

Solis mensa, locus Æthiop. in Meroe ins. quam semper novis ferculis instructam fabulantur *Paese della Cuccagna* Italis, *Pays de Panegon* Gallis, *Tierra di Mogollore* Hispanis, *Luy ack landt* Germanis.

Solis mons, promont. Maurit. Tingit. inter ostia Diur, & Phthuth flu. *Ce er* Marmol. *Cozafi* aliis, *Cabo Cantin* Gallis, *Cab Estador* Hispanis.

Solis portus, T ol.

Solis vallis, urbs ura Marchiæ in Saxon. confinio. V o *Soltwedel*.

Solis urbs (vide *Heliopolis*) urbs Cœlesyriæ & Ægypti.

Sol, flu. Asiæ, idem Tigridi, Plin. qui & *Sylax* Eustathio.

Sollium, vel *Solium*, Corinthi op. Steph.

Soloce, magna civitas, quæ notiore nomine *Seleucia* dicitur. Strab. lib. 16.

Solæ, vel *Soli*, civitas insignis Ciliciæ, ab Achivis & Rhodiis ædificata, Arati, Chrysippi, & Philemonis Comici patria; Stephanus à *Solone* conditam scribit; postea *Pompeiopolis* dicebatur à *Pompeio* M. qui piratas in eam transtulit; quos dignos existimavit, ut tetrarchiæ-tur. Dionysius:

Πομπὴ δ' ἐξείης Κιλίκων χαμάη πόλις,
Αγχίαλος, Μαλλός τε, καὶ Αγχιάλεια, Σόλοι τε.

Eidem Dionysio in Baliaricis Σολόη dicitur, si Stephano fides. Græcorum hic inter Cilices agentium cum tandè sermo corrumperetur, hinc effectum est, ut qui vitiosè loquerentur σολοικίζειν, vulgò à Græcis diceretur. Quintil. l. 1. 1. *Barbarismi, ac Solæcismi fœditas absit*. Helychius. Σολοικισμὸς, ὅτε τις ἀτάκτως διαλέγηται. Idem Σόλοικοι, τὸ ἀμαθεῖς. Quid autem differant Solœcismus & Barbarismus præter Eust. ad Iliad. β. docet Suidas in his: Ἐστι δὲ Βαρβαρισμὸς ἐν ταῖς κατὰ λέξιν φωνῆς τὸ ἰδίωμα ἡ διάλεκτος Ἑλλήνων. Σολοικισμὸς δέ ἐστι, λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος· ὡς τὸ, ἐγὼ περιπατῶν, ὁ τοῖχος ἔπεσεν. Sed interdum confunduntur. Sanè Hesychius: Σολοικίζει, βαρβαρίζει. Etiam Cyp. i ci ita Σόλοι dicta. Etymologus: Σόλοι, ὑπὸ Κ τῆς πόλεως, ἔστι Σόλοικος τὸ Ἀθηναίων ἐκπεσόντα. Meminit eius item urbis Laertius in Solone: Ἐκεῖ οἱ μὲν ἐκεῖνον, Σολεῖς, οἱ δ' ἐκεῖ κειμένοι, Σολοεῖς. Idem habet Achilles Tatius in Vit. Arati.

Soloeis, Siciliæ urbs. Thucyd. lib. 6. *Solanto* Leandro.

Soloetia, Libyæ inter. promont. Ptol.

Solomatis, amnis in Gangem influens. Arrianus.

Solomoa, vide *Salomon*.

Solon, unus ex 7. sapientibus Græciæ, patriâ Salaminius, Athenis claruit, Tarquinio Prisco Romæ regnante. Gellius 17. 21. Auctor Legum fuit Atheniensibus, annum ordinavit ac menses. Pisistrati tyrannidem fugiens protectiones in terras diversas multas suscepit, ut in Ægyptum, ubi à Sacerdote quodam objectum est illi: *Græcos semper esse pueros, nec quenquam è Græciâ senem*: quemadmodum Plato & Justinus in Parænetico retulerunt. Inde in Lydiam ad Crœsum se contulit, qui eum opes suas ei ostentaret, rogaretq; num quem sese feliciorem judicaret? respondit, *Tellum quendam, pauperem admodum, aliqui justum, Atheois agentem: qui in suo prædiolo consenuerat, ejusque limites nunquam egressus erat. Fieri tamen posse, ut & Crœsus ipse olim inter felicissimos numeretur. Cæterum ante supremum vitæ diem neminem beatum esse judicandum*. Quâ sententiâ nihil verius esse, Crœsus postea re ipsâ est expertus. Nam cum Cyro Persarum & Medorum regi bellum inferret, acie victus, vivus in hostis potestatem pervenit. Quo tempore pyræ impositus, ut vivus exureretur, salubre Solonis consilium dicitur agnovisse, ejusque nomen in supremo illo vitæ discrimine sæpius inclamasse. Quo audito, Cyrus ex suis misit, qui cognoscerent, quisnam esset Deorum, hominumve, quem ille summo in periculo solum invocaret; remque totam edoctus, n emor & ipse humanæ vicissitudinis Crœsum ab incendio liberavit, summoque quoad vixit, in honore penes se habuit. Juvenal. Sat. 10.

——— *Regem transeo Ponti*
Et Crœsum, quem vox justi facunda Solonis
Respicere ad longæ jussit spatia ultima vitæ.

Quam Solonis sententiam tetigit quoque Ausonius ludo 7. sapientum; Ovidius autem suam fecit, & sic expressit. Ovid. Met. 3.

——— *Scilicet ultima semper*
Expectanda dies homini est, dicique beatus
Ante obitum nemo, supremaque funera debet.

Utrum vero etiam rectè id à Solone dictum sit, disquirit Aristoteles lib. 1. Eth. ad Nicom. cap. 10. Vide plura apud Plutarchum, Laertium, & Meursium libro singulari de Solone.

Solon, *Solonium* Dioni. Allobrogum urbs. Epitome Livii.

C ul. *Solon*, homo ignobilis, quum consumptis bonis sub Commodo in senatum cooptatus esset, notatus est ioco, ut qui spoliatis facultatibus in senatum relegatus esset. Occisus est postea à Severo.

Solonium, op. Latii in confin. Hetruriæ. Agri Lanuvini fuit *Solonius campus*. Cic. de Div. lib. 1. *Educatus in Solonio, qui est campus agri Lanuvini*. Plutarchus in C. Mario *villam* vocat: Εἰς τι τῶν ἐπαυλίων αὐτοῦ Σολώνιον καλούμενον. Festus: *Pomonal est in agro Solonio, via Ostiensi, ad duodecimum lapidem diverticulo à milliario octavo*.

Solorius, mons Hisp. quo Tarraconensis à Bæticâ & Lusitanicâ distinguitur. Plin. Omnibus Hisp. montibus altiorem esse scribit Isidorus.

Solothurum, una ex præclaris & vetustissimis Helvetiæ civitatibus ad Arolam flu. auriferum sita, quam paulo post Trevirim constructam existimant, *Solothurum* dicitur Antonino. Sita est in agro plano & fertili. Ad fœderis perpetui societatem recepta est, A. D. 1481.

Solva, op. Plin. inter Noricas civitates numerat; hic cut hodie *Solveld* vocatur, teste Lazio.

Solventii, Libyæ infer. gens. Ptol.

Solus, *untis*, Siciliæ op. inter Eleutherum amnem & Thermas Himerenses, teste Ptol. apud quem Σολοῦς corruptè

corruptè scribitur. Hodie *Solaato*. Græcis olim Σολόεις, & contractè Σολοῦς. Romanis *Soluntum* & *Soleutum*, quemadmodum in Italiâ Ὑδροῦς, sive Ὑδροῦς, *Hydruntum* & *Hydrectum*; Πυξοῦς, sive Πυξόεις, *Pyxuntum*, sive *Pyxentum*. Oppidani Σολουντῖνοι, & Σολουντῖνοι. Apud Stephani Epitomatorem ita legitur: Σόλοις, Κιλικίας πόλις, ἀπὸ Σόλωνος τοῦ Ἀθηναίου ... Ἐκαταῖος. Ἀπὸ ... Et sequenti mox dictione: Σολοῦς πόλις Κιλικίας ... Apud Suidam etiam hæc leguntur Σόλοι, Σικελίας πόλις καὶ Κύπρου. Posterioris autem seculi Grammatici, sive horum exscriptores vocabula ea miserè confuderunt, absurdasque ac miras inde Chimæras fabricarunt. A Suid. siquidem scriptum fuisse haud dubito: Σόλοι, πόλις Κιλικίας, &c. Apud Steph. vero sic legendum, Σολοῦς, πόλις Σικελίας, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ, κέκληται δὲ, &c. Plin. 3.7. *Oppida, Panormum, Solus, Himeracum fluvio*. De antiquis hujus op. incolis ita Thucydides lib 6. Ὤκουν δὲ καὶ Φοίνικες περὶ πᾶσαν μὲν τὴν Σικελίαν ... Μοτύην καὶ Σολόεντα, καὶ Πάνορμον ἐγγὺς τῶν Ἐλύμων συνοικίσαντες ἐνέμοντο. Nomen ejus quod attinet, quia urbs in loco prærupto & confragoso condita fuerat (teste Fazello) ideo dicta est à Pœnis סלע *selaim*, h. e. *rupes*, unde Græcorum Σολόεις. Bochartus. Item Σολόεις, Libyæ promunt, ... in quo Neptuni templum. Hinc fuit in Hesychio: Σολοεντίς, ... & Σολοεντῖνοι populi, quamvis utrumque ad meridiem justo longius removeat. Apud Plinium Agrippa corruptè *Sarrentiam* appellat. Verum nomen autem erat *Solon* ab Ebræo סלעים h.e. *rupes*, uti supra ostensum.

Solosapra, Siciliæ op. Anton.

Solygeia, vicus Corinthi. Steph. ex Thucyd.

Solyma, sing. & pl. num. & *Solyma*, urbs clarissima Judææ, quæ & *Hierosolyma* Juvenal.

Interpres legum Solymarum.———

Item *Solyma*, urbs Lyciæ mediter. in colle, quæ *Solymus* Straboni dicitur apud urb. Termessum; pop. *Solymi* Plinio, qui eosdem facit cum Pisidis. Alii *Solymos* eosdem fuisse cum Lyciis asserunt, quorum tamen sententia cum Homero non satis convenit, qui Bellerophontem à Lyciorum rege missum ait ad subiugandos Solymos. Solymi Deos coluere post mortem tres istos è viris principibus Ἄρσαλον καὶ Δρύον, καὶ Τρῶσοβιον, ut eos appellat Plut. lib de def. Orac. ubi eos ait vocatos Deos σαλορὲς unde Turnebus *saxos* vertit; sed *saxeos* rescribendum esse satis constat ex Euseb. lib. 5. Præp. Evang. cap. 5. ubi hunc locum adducit: sed tres Principes appellat Ἄρσαλον, Ἀρύλον καὶ Τόσιβον. Ac Τόσιβις quoque est apud Suidam. Sed apud Theodoretum lib. 3. Græc. Affect. cur. ubi idem Plutarchi locus adducitur, pro Τόσιβον est Τόσιβιν; item pro Δρύον, vel Ἀρύλον, ibi legas Ἄρσον. Σκληροὶ autem dicti videntur, quia statuæ eorum essent ἐκ σκληρῶ, h. e. *marmore*, vel, ut alii malunt, *gypso*. Acnihil minus verisimile, quam ταλαιροὺς dixisse, quos interemptos tantopere dolerent, & pro benefactis divinis afficere honoribus vellent. Ita Vossius, contra quem vide Bochartum de Phœn. col. lib. 1. cap. 6. ex quo sequentia delibavimus. Cilicia, inquit, vicina est Pisidia, montana regio, quam occupabant Pisidæ Solymorum soboles. Plin. 5.27. *Pisident verticem Pisida, quondam Solymi appellati*. Steph in *Pisidia*: Οἱ Πισίδαι, πρότερον Σόλυμοι. Solymos porro Phœnicum esse colonos sermo palam arguebat. Chœrilus apud Joseph. lib. 1. contra Ap.

Τῷ δ' ὄπιθεν διέβαινε γένος θαυμαστὸν ἰδέσθαι,
Γλῶσσαν μὲν Φοίνισσαν ἀπὸ στομάτων ἀφιέντες,
Ὤκουν δ' ἐν Σολύμοις ὄρεσι, πλατέῃ ἐνὶ λίμνῃ.

Nempe, Strabone teste lib 14. prope Phaselidem est λίμνη, ὑπέρκειται δ' αὐτῆς τὰ Σόλυμα ὄρη. Ex horum vertice Neptunus apud Hom. Ulyssem ad Phæaces navigantem prospectat Odyss. ε. vers 282.

Τὸν δ' ἐξ Αἰθιόπων ἀνιὼν κρείων Ἐνοσίχθων
Τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν.

Et Iliad. ζ. vers. 184. Lyciorum dux Bellerophon
——— Σολύμοισι μαχέσσατο κυδαλίμοισι,
Καρτίστην δὴ τήν γε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν.

Rursum vers. 204. Bellerophontis filium *Isandrum*, aut *Pisandrum*, ut leget Strabo

Μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε.

Unde Solymos colligere est Lyciis fuisse vicinos. At Josephus, quem hæc latebant, cum in Chœrilo legeret Phœnicii sermonis homines in Solymis montibus prope lacum habitasse, putavit de Judæis agi, & Asphaltite lacu, à quo non procul absunt Solymi montes, ... Hierosolymorum, ut quidem interpretatur. His simile quod in Tacito Histor. lib. 5. *Clara alii Judæorum initia, Solymos carminibus Homeri celebratam gentem, conditæ urbi Hierosolyma nomen è suo fecisse*. Fuit Stephann: Ἱεροσόλυμα, ἡ μητρόπολις τῶν Ἰουδαίων, ... Et in Josepho rursus ... 7. 3. postquam urbem Jerosolymam *Solyma* nominari dixit: Φασὶ τινὲς ὅτι καὶ Ὅμηρος ταύτην ὀνόματι Σόλυμα. Atque ad secutus Tzetzes Chil. 7. Hist. 149.

Σολύμους λέγει δὲ τυγχάνειν τὸν ...,
Οὓς Ὅμηρος ὁ λέγει ὡς ...

Jam tandem ipsum Solymorum nomen unde dicatur docere est operæ pretium. צלם *salem* Hebræis *umbram* ac *tenebras* notat. Eiusdem est originis צלמון *Salmon*, montis nomen, Psalm. 68. cujus vertices ... densitas opacabat, ut constat ex Jud. 9. Neque alia fuit ratio nominis Solymorum: quippe id nomen complectitur Pisidiæ montana, de quibus Strabo lib. 12. ... Bochartus.

Somer, fil. Moholi filii Musi. 1 Par. 6. Filii Heber 1 Par. 7.

Somona, flu. Gall. Belg. per Picardiam & Ambianos in oceanum Britannicum fluens, vulgo *Somme*.

Semmeria, fil. Roboam ex Abihail. 2 Par. 11.

Sondræ, gentes Indiæ. Plin. 6. 20.

Sontiates, pop. inter Aquitanos, Tolosæ ac Narbonæ, civitatibus Galliæ provinciæ Romanorum, & Hispaniæ superiori proximi, habentes op. naturâ loci ac manu munitum, in regno Francorum situm. Cæsar. *Ceux de Lavedan* nonnullis. Fulv. Ursinus *Sciates* legendum putat ex Orosio. Athenæus lib. 4 *Sotiates* vocat.

Sonus, flu. in Gangem se exonerans. Plin. 6. & Arr.

Soparma, Indiæ intra Gangem emporium, supra Cory promont. Arrian. in Periplo.

Sopater, vir quidam ex Beræâ, cujus mem. B. Lucas in Act. Apost. Item dux Philippi an. mundi 3...3.

Sopater, Apamensis, Sophista & philosophus, discipulus Jamblichi, quem Cæsar Constantinus interfecit ... ad fidem faciendam se Græcorum ac Gentium religioni amplius addictum non esse. Prius enim fuerat ipsi familiaris. Scripsit de providentiâ. Item de iis qui præter merita felices sunt, aut infelices. Suidas. Eunapius Sardianus in Ædesio hujus mortis causam ... Ablavium prætorio præfectum derivat. Quædam de hoc Sopatro legere est apud Sozomenum lib. 1. cap. ... Photium in Biblioth. qui hujus Eclogarum historiarum libros 12. recenset.

Sophaca, barbara gens apud Josephum 1. 23.

Sophac, princeps militiæ regis Adarezer. 1 Par. 14.

Sophenatus, historicus, scripsit Cyri expeditionem quem Stephanus in *Carduchi*, & alibi citat.

Sophai, fil. Elcana. 1 Par. 6.

Sophan, civitas possessa à filiis Gad. Num. 5. 32.

Sophar, nomen viri. Job 11.

Sophene, reg. Armen. maj. in Mesopot. confinio, ubi Tigris sub terrâ conditus post 25. m. p. emergit. *Saphane* Trogo. Pop. *Sopheni*. Lucan. lib. 2.

Cappadoces mea signa timent, & dedita bellis
Incerti Judæa Dei, mollisque Sophene.

Sopher, princeps exercitus regis ... 4 Reg. 25.

Sophereth, nomen viri. 1 Esd. 2.

Sophi, in agendis armentis puer ... quæritur ... postea vero rex fuit Persarum.

Sophia, urbs Mysiæ, in Serviæ & Bulgariæ confin. Procopius.

Sophia,

Sophia, mulier quædam Romana, quæ 3. filias imperante Adriano jugulari vidit cum gaudio.

Sophilus, Sicyonius vel Thebanus, Comicus mediæ Comœdiæ, cujus fabulæ nonnullæ commemorantur apud Athenæum.

Sophim, mons in tribu Ephraim. 1 Reg. 1.

Sophus, Chronologus, nominatur Joanni Tzetzæ Chil. 5. initio hist. 1.

Sophocles, poeta Tragicus, patriâ Atheniensis, tantâ orationis suavitate, ut vulgò μέλιττα, h. e. *apis* cognominaretur, æqualis Euripidi ac Periclis, cujus etiam quandoque collega fuit in præturâ. Natus fuit Olymp. 73. ante Socratem an. 17. Primus 3. actoribus usus est, adjecto eo qui vocatur *Tritagonista*, h. e. tertiarum & ultimarum partium histrio. Primus etiam choros ex juvenibus 15. introduxit, cum antea 12. tantum introducerentur. Primus quoque tragicas contentiones & compositiones instituit. Scripsit etiam Elegiam, & Pæanas, atq; orationem prosam cum de Choro adversus Thespim & Chœrilum contenderet. Obiit autem 6. an. post Euripidis mortem, cui styli magnitudine præfertur, licet ejus sententiis inferior. Filios habuit, *Jophontem*, *Leosthenem*, *Aristonem*, *Stephanum*, *Meneclidem*. Exhibuit fabulas 123. quanquam alii dicant multo plures. Victorias autem 23. reportavit, quarum postremâ cum præter spem illi contigisset, repentino gaudio dicitur expirasse, ut est author Val. Max. lib. 5. Lucianus autem grano uvæ strangulatum eum prodidit, quod & Sotadis versiculus apud Stobæum confirmat.

Σοφοκλῆς ῥᾶγα φαγὼν σταφυλῆς πνιγεὶς τέθνηκε.

Vide Plin. 7. 29. Hinc *Sophocleus*. Cic. 16. Fam. *An pangis aliquid Sophocleum?* hoc est, grande, grave, & tale quale Sophocles? Virg. Ecl. 8.

Sola Sophocleo tua carmina digna cothurno.

Unde Martialis 5. 31.

Vatis Sophocleo non inficiande cothurno.

Idem lib. 3 ep. 20.

An in cothurnis horridus Sophocleis.

Juv. Sat. 6. *Grande Sophocleo carmen bacchamur hiatu.*

Vide Græcum epigramma 3. Anthol. de sepulchro Sophoclis, ubi Opsopæus notat præstantiam ejus supra Æschylum, & Euripidem.

Sophocles, dux Lacedæmoniorum, an. mundi 3193. Item grammaticus quidam, interpres Lycophronis & quorundam aliorum poetarum.

Sophonias, fil. Maasiæ. Jer. 21. Item propheta, fil. Chusi unus ex min. prophetis, qui & *Zephanias*.

Sophron, poeta Syracusanus, cujus scriptis Platonem usque adeo delectatum ferunt, ut etiam moriens capiti ea habuerit subjecta. Scripsit Mimos viriles & fœmineos, & alia quædam non contemnenda, sed adeo implicita, ut à paucis intelligerentur.

Sophronia, matrona Romana, altera Lucretia Christiana, cùm vim Decii principis videret se passuram, consentiente viro, arrepto gladio seipsam transfixit, ac inter sanctas mulieres est relata. Euseb. lib. 8. cap. 17.

Sophronista, magistratus quidam apud Athenienses, non dissimiles iis, quos Romani *Censores* vocabant, licet longè plures essent, & potestate aliquanto inferiores: legebantur enim ex singulis tribubus decem, qui juvenum mores censerent. Sigonius.

Sophronium, nomen fœminæ, per diminutionem adulationis amatoriæ prolatum.

Sophiba, Persici sinûs insf. Ptol. *Phara* Marcellini esse creditur.

Sopiana, Pannon. infer. urbs. *Soppan* Lazio, *Zeeblack* Simlero.

Sora, colon. & urbs Latii ad Lirim flu. in Campaniæ confin. inter Ferentinum, & Atinam, Arpino proxima. Juvenal. Sat. 3.

Si potes avelli Circensibus, optima Soræ
Aut Fabrateriæ domus, aut Frusinone paratur.

Sil. lib. 8. *Sylla Ferentinos, Privernatumq; maniplos*
Ducebat simul excitos, Soraque juventus
Addita fulgebat telis, hic Scaptia pubes
Hic Fabrateriæ vulgus, nec monte nivoso
Descendens Atina aberat, detritaque bellis
Suessa, atque à duro Frusino haud imbellis aratro.

Stephanus *Soram* alteram collocat in Phœnice.

Sorabi, pop. Germaniæ in Misniâ & Saxoniâ: quorum tractus *Sirbia*, & loca *Sorbec*, ac *Servestein* dicuntur.

Soractes, & *Soracte* neut. gen. mons Faliscorum in Hetruriâ apud Tiberim, Apollini quondam sacer. Virg. lib. 11. Æn.

Summe Deum sancti custos Soractis Apollo.

Idem l. 7. *Hi Soractis habent arces, Flaviniaque arva.*

Silius lib. 8.

Haud procul & sacrum Phœbo Soracte frequentant.

Horat. lib. 1. Carm. Od. 9.

Vides ut altâ stet nive candidum.
Soracte.——

Hic fons olim fuit, Sole oriente exæstuans, ex quo aves bibentes mortuæ illico decidunt, teste Varrone. Item Galatiæ mons, in quo eriphium, i. e. ruta sylvestris, nascitur, teste Dioscoride.

Soractia, Omanorum in Arab. Fel. urbs. Plin.

Soradeus, dæmon, quem Indi colebant: sonat *vini auctor*. Athenæus lib. 1. Παρ' Ἰνδοῖς τιμᾶται δαίμων (ὥς φησι Χάρης ὁ Μιτυληναῖος) ὃς καλεῖται Σοραδεῖος, ἑρμηνεύεται δὲ Ἑλλάδι φωνῇ Οἰνοποιός.

Soranus, Ditis seu Plutonis cognomen, à voce Græcâ σορὸς, quæ *tumulum sepulchralem* sign. vel à *Sorâ* op. ad Soractem mont. sito. Tradit enim Plin. 2. 92. eo in tractu tam pestiferos spiritus exhalari, ut avibus sint lethales. Unde videri potest Pluto dictus esse *Soranus*, non dissimili ratione ab eâ, quâ Avernum pro inferis Poetæ acceperunt.

Soranus Ephesius, medicus. Alexandriæ vixit, deinde Romam venit, ubi artem exercuit, Trajani & Adriani temporibus. Suidas. Cæterum tres fuere *Sorani*, de quibus Vossius Hist. Gr. pag. 414.

Sorbiodunum, urbs Angliæ episc. in reg. Wiltoniæ inter Wintoniam ad ort. & Exoniam ad occ. vulgo *Salisbury*. Duplex autem fuit *Sarisberia* (uti loquitur Bochartus) quarum vetustior collem occupabat aridissimum & prorsus inaquosum. Id testantur disertis verbis Britannici scriptores Guil. Malmesburiensis: *Castellum erat, &c. aquæ penuriâ laborant, adeo ut mirabili commercio aqua ibi vendatur.* Et poeta anonymus ejusdem ævi apud Camdenum:

Est ibi defectus lymphæ, sed copia cretæ.

Et Petrus Blesensis in Epp. *Erat locus ille ventis expositus, sterilis, aridus, desertus.* Proinde vetustior illa Sarisberia in Itinerario Antonini *Sorbiodunum* dicitur prisco nomine, hodie *Old Sarisbury*, quod ex Britannicâ linguâ Camdenus *siccum collem* interpretatur. Nempe *dunum* est collis, & *sorb*, vel *sorba* tam Syris quam Britannis est *siccitas*. Radix שרב *sarab*, est *siccum esse*. Unde שריב *siccus*, & שרבא *sarba*, שרובא *seroba*, שירבא *sorba*, vel *sorbo*, *siccitas*. Hebræis etiam nota vox. Ubi enim habet Esaias cap. 35. vers. 7. *Erit locus aridus in stagnum, & locus siticulosus in fontes aquarum*; pro loco arido in Hebræo textu est שרב *sarab*. Boch.

Sorbotæ, pop. Æthiopiæ, apud quos homines esse creduntur 8. cubitorum. Plin.

Sorec, torrens in tribu Dan, prope Esthaol, juxta quem Samson adamavit Dalilam. Jud. 16.

Sorge, flu. Gall. Narbon. Plin.

Sori, nomen viri. 1 Par. 15.

Soritæ, Indiæ pop. qui piscibus tantum degunt, illos ad Solem distectos torrentes, panemque ex iis conficientes. Qui tamen nullibi reperiuntur, totâ Indiæ orâ à Lusitanis peragratâ.

Soroga, Pannon. sup. urbs. Ptol.

Sorona, Arcadiæ sylva. Pausan.

Sorthida, Babyloniæ urbs. Ptol.

Sorviodunum, vide *Sorbiodunum*.

Sosandes, Indica consignavit, ut videre est ex epitome Artemidori Ephesii.

Sosandra, insf. juxta Cretam, sic dicta, quòd cum Lycii aliquando noctu urbem invaderent, eos qui intus erant, conservarint. Steph.

[illegible] Κάδμος σπαρτὸν commentum esse putidissimum. Multo [illegible] ut, quod a[illegible]unt, *Spartam* vel à Spart[illegible] [illegible]ctam Eurotæ [illegible]a, & uxore Lacedæmonis, vel à *Sparto* Phorone. filio, vel [illegible] Spartani autem generosissimi fuere, servitutis impatientes, ut potius ad imperandum, quam ad serviendum nati viderentur: unde Proverb. *Generosior Spartâ*; de generosis, ac minimè [illegible] Spartani enim nunquam tyrannidem admiserunt [illegible] urne, Apud hos summus honor [illegible]us habebatur, teste Plut. in Laconicis: Unde proverb. *In solâ Spartâ expedit senescere.* Quod de his etiam dici potest, apud quos virtus in pretio sit, ut fuit apud Spartanos. Σπάρταν ἔλαχες, ταύταν κόσμει: Sic [illegible] Sorte tuâ contentus esto, & officium tuum strenue facito. Cic. lib. 1. ad Att. *Eam quam mihi dicis obtigisse Σπάρταν, non modo nunquam deseram, sed etiam si ego ab illâ deserar, tamen in meâ pristina sententiâ permanebo.* Statius 1. Sylv.

Doctaque Cyrene, Sparteve animosa creavit.

Idem in Achilleide:

Progeniem cælo, Spartæve potentis alumnam.

Vide *Lacedæmon.*

Spartacus, gladiator Thracius, qui unà cum Chryse & Oenomao, effracto Lentuli ludo gladiatorio cum [illegible]o. gladiatoribus erupit Capuâ, ni[illegible]que servorum, quasi justo exercitu comparato, Cervesium montem Campaniæ occupavit: ubi cum à Clodio Gl[illegible]ro [illegible]bsideretur, ei castra di[illegible]puit, & Campaniam populatus, captis prætorum fascibus appellatus est Imperator. Inde Lentuli exercitum in Apennino dissipavit; apud Mutinam Cassii castra delevit. Tandem vero cum de urbe invadendâ deliberavit, à M. Crasso pulsus, fugatusque, cum Brutium angulum occupasset, nec in Siciliam præ navium penuriâ trajicere potuisset, cum suis omnibus fortissimè dimicans occisus est. Plut. in Crasso. Lucanus lib. 2.

Ut simili causâ caderes, quâ Spartacus hostis.

Vide Appianum. Horatius: Carm. lib. 3. Od. 14.

Et cadum Marsi memorem duelli:
Spartacum si qua potuit vagantem
Fallere testa.

Idem in Epodis:

Æmula nec virtus Capuæ, nec Spartacus acer.

Claudianus. ———*Vilis cum Spartacus omne*
Per latas Italiæ ferro bacchatus & igni.

Athen. lib. 7. Καὶ Σπάρτακος δὲ ὁ μονομάχος ἐκ Καπύης πόλεως Ἰταλικῆς [illegible] [illegible] (ἦν δὲ καὶ αὐτὸς οἰκέτης, Θρᾷξ γένος) κατέδραμε πᾶσαν Ἰταλίαν, χρόνον οὐκ [illegible], [illegible] [illegible]. Καὶ εἰ μὴ ἀπέθανεν ἐν τῇ πρὸς Λικίνιον Κράσσον παρατάξει [illegible] [illegible] τοῖς ἡμεδαποῖς παρέσχεν.

Spartacus, urbs Thraciæ. Steph. Item rex Bospori, an. mundi 360[illegible]. Et Ponti rex, an mundi 3614.

Sparte, vicus & mons juxta Pont. Eux. Steph. Et Armenia op. Cedreno.

Spartolus, urbs Macedoniæ. Steph.

Sparton, Pater Phoronei, filium habuit Mycenæum. Est & mons *Sparton.* Steph.

Spatana, Taprobanæ ins. portus. Ptol.

Spaata, Mediæ reg. lacus è quo sales coguntur, qui pruritum e[illegible]citant. Strabo. [illegible]*pota*, teste [illegible]ylio.

Spedia, Latinè dicitur Liguriæ op. quod incolis *Specie* vocatur, ut [illegible]ribunt Blondus & [illegible]ean[illegible]

Spelaitæ, Hercules, Mercurius, & Apollo sic dicti, quod eorum simulachra alicubi in speluncis colantur. Steph.

Speluncæ, vi[illegible]a erat in Latio prope Amyclas urb. extinctam inter Tarracinam & Caietam. Hodie *Sperlunga*, teste Pineto.

Sper[illegible]bea, vel *Sperchia*, Macedon. promont. ad sinum Maliacum Ptol. *[illegible]* Sophiano, [illegible] vero Nigro dicitur.

Sperchius, flu. Thessaliæ, teste Strab. lib. 8. qui Piodo monte oriens rapidè in sinum Maliacum labitur. Hodie *Agriomela*, vel *S[illegible]ambria*, teste Sophiano. Lucan. l. 6.

——— *Ferit amne citato*
Maliacas Sperchius aquas.

Ovid. lib. 1. Met.

Populifer Sperchius, & irrequietus Enipeus.

Virgil. Georg. 2. ——— *O ubi campi,*
Sperchiusque, & virginibus bacchata Lacænis
Taygeta. ———

Statius 4. Theb.

Sperchiusq; minax, Centaureusq; Lycormas.

Idem in Achilleide.

Et tenuis Sperchius aquis, speluncaq; docti
Muta senis. ———

Hom. Iliad. ψ.

Τὸν Σπερχειοῖο, διϊπετέος ποταμοῖο.

Idem ibidem:

Σπερχειὲ ἄλλως σοί γε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεύς.

Sophocles in Philoctete:

Τραχῖνά τε δειράδα καὶ τὸν εὔροον
Σπερχειὸν ἔσται. ———

Spermatophagi, pop. in extremâ Ægypto post Meroen. Strabo lib. 16.

Spes, Dea apud Romanos, cujus ædes in foro olitorio fuit. Livius lib. 1. Dec. 3.

Speusippus, Philosophus Atheniensis, Platonis ex sorore nepos, qui 8. annos Platonicæ scholæ præfuit. Ferunt hunc senio confectum sibi mortem conscivisse, mœrore impulsum. Plut. vero scribit illum pediculis effervescentibus interiisse. De cujus libris vide Gellium lib. 3. cap. 17. Docuit mercede, quod & exprobratum ei à Dionysio. Et sanè pecuniæ erat amantior; ut indicio quoque est, quod ad Cassandri nuptias se contulerit spe mercedis pro versibus à se conscriptis, sed ineptis, frigidisque, ut censet Philostratus in Apollonio. Vide de eo Laertium, qui vitam illius descripsit. Supersunt Speusippi ὅροι, sive *definitiones*, quas Ficinus vertit.

Sphacteria, confinium Eleorum versus Messenen, sic dictum quòd illic Heraclidæ, mactatis hostiis, amicitiæ & concordiæ pacta inierint. Est etiam ins. quædam, cujus mem. Pausan. lib. 3. aliter *Sphagia* dicta. Steph.

Spharia, ins. Trœzeniorum in sinu Argolico. Pausan.

Spharas Bosporanus, historicus, de quo Vossius Hist. Gr. 1. 16. & Jonsius de Script. hist. Phil. 2. 6.

Sphagia, insula Peloponnesi in sinu Messeniaco inter Pylon urb. & Proten ins. *Sapientia* Sophiano.

Sphagites, promunt. Scythiæ. Steph.

Sphecea, Cyprus olim sic dicebatur. Steph. Item Eubœæ civitas. Lycophron.

Sphendale, vicus in tribu Hippothoontide. Steph.

Spherus, vel *Spharus* 16. Assyriorum rex. reg ann 2[illegible]. Euseb.

Sphettus, vicus in Acamantide tribu à *Sphetto* Trœzenis filio: Inde *Sphettius*. Steph.

Sphinx, monstrum ex Typhone & Echidnâ natum, uti tradit Hyginus Fab. Poet. 151. caput & faciem habens puellæ, alas vero avium, reliquo corpore canis referens effigiem. Sedem habuisse dicitur in Sphingio monte juxta Thebas, atque inde in viatores impetum facere solebat. Quâ de re cum Apollo consuleretur, non alium tanti mali finem esse respondit, quam si quis Sphingis ænigma dissolveret. Id autem erat hujusmodi. *Quodnam id esset animal, quod mane quadrupes, meridie bipes, vesperi tripes esset?* Quod cum plurimi frustra conati dissolvere, à Sphinge essent interempti, Creon, qui id temporis Thebanis imperabat, edicto per Græciam universam promulgato, Jocastam sororem suam Laii viduam uxorem se ei daturum pollicitus est, qui Sphingis ænigma dissolveret. Cujus rei famâ excitus Oedipus, hunc in modum ænigma interpretatus est, ut hominem esse diceret, qui in infantiâ manibus & pedibus repens verius quàm incedens, quadrupes esset. Deinde in medio juventæ robore, ut est, bipes dici posset: Ingravescente autem ætate, assumpto scipione, tripes deberet judicari. Quam ænigmatis solutionem tam ægrè illa dicitur tulisse, ut protinus sese de saxo præcipitans, fregerit cervices. Sed hæc fabulosa esse constat. Revera enim Sphinges, teste Diodoro lib. 54. ex

S T.

Stabareni, vide *Tabareni*.

Stabia, urbs marit. Campaniæ in Picentinorum confin. ad ostia Sarni, Pompeiis proxima, excisa à L. Syllâ, teste Plinio, pro quâ novæ *Stabiæ* non procul conditæ, à Surrento 6. m. p. Neapolim versus. Cujus ora litus *Stabianum* à Seneca dicitur. Silius lib. 14.

Lataque complebat Stabiarum litora plebes.

Vide magnum Cluverium de Ital. Ant. pag. 1158.

Stabilinus, Deaster quidam. Alex. ab Alex. lib. ult. cap. ult.

Stabula, locus Germ. super. in Alsatiâ, ab Argentorato 36. m. p. Basileam versus: & op. Gall. Belg. In orâ Picardiæ, vulgò *Estaples*, inter Monsteriolum ad merid. 3. & Bononiam ad Arctos 7. leuc.

Stabulum, locus Gall. Narbon. Anton. inter Salsusas 48. & Pyrenæum mont. ubi in Hisp. transitur, 16. m. p. Et *Stabulum novum*, eidem Anton. locus Hisp. Tarrac. inter Barcinonem, & Tarraconem.

Stachir, Libyæ inter. flu. Ptol. *Senega* Marmolio.

Stachys, Pauli amicus. Rom. 16.

Stadia, olim dicta est *Rhodos*.

Stadisis, Æthiopiæ sub Ægypto op. ubi Nilus tanto fragore labitur inter montes, ut incolis auditum auferat. Plin.

Stagira, *Stamira* Ptolemæo, op. Macedon. marit. ad montis Athi radices, in agro Olynthiaco, patria Aristotelis, teste Laertio. *Liba nova*, teste Sophiano, *Maura* vero Nicetæ. Michael quidam recens scriptor dicit Aristotelem fuisse Thracem. Nempe quia *Stagira* quibusdam est in Thraciâ, uti Pausanias ait in Eliacis. Ac videntur duo antiquissimi historici, Herodotus in Polymniâ, & Thucydides libb. 4. & 5. *Stagiram* tribuere Thraciæ. Nempè antiquissimis temporibus *Stagiros* fuit Thraciæ. Nec tamen Aristoteles Thrax, quia cum nasceretur Aristoteles jam Stagira erat Macedoniæ pars. Sane Philippus Alexandri parens tum extendit Macedoniam (quæ usque ad Strymonem extendi solet) usq; ad Nessum. Sed Stagira non modo intra Nessum, sed etiam Strymonem est. Antiqui tamen limites, ne quidem usque ad Strymonem patuisse videntur. Verum hoc multo ante natum Aristotelem fuit. Est autem & alia ratio, quamobrem Græcus, non Thrax, dicendus sit Aristoteles. Quia nempe Græciæ, non Thraciæ attributæ fuerunt pleræque Græcorum coloniæ, quæ in Thraciæ litoribus sitæ essent. Porro dicitur *Stagiros*, ut Herodoto, Thucydidi & in Epitome Strabonis. Dicitur item *Stagira* pl. num. ut Pausaniæ, Stephano, aliis. Denique dicitur & *Stagira* in singulari num. ut Laertio in Aristotelis Testamento; Eusebio, &c. Vossius. Stagiritarum lex fuit, ὃ μὴ κατέθου, μὴ λάμβανε. *Quod non deposuisti ne tollas.* Ælian. ποικίλ. lib. 3. quam legem inter Solonis etiam leges recensuit. Laertius.

Staliocanus, portus Gall. Narbon. ad mare Britannicum. Ptol. *Roscou*, teste Bertrando Argentræo; *Leona* vero Villanovano.

Stamena, urbs Chalybum. Steph.

Stampæ, Gall. Celt. op. præcipuum, ad Ivennam flu. vulgo *Estampes*.

Stanacum, urbs Norici. Anton. *Vacenkirchen* Lazio.

Stanos, Macedoniæ urbs. Nicetas.

Stao, Mediæ flu. in Caspium mare effluens. Ptol.

Staphylus, Sileni, vel, ut alii, Silethi filius. Plin. 7. 56. Primus vinum aquâ misceri docuit. Apollodorus tamen lib. 1. Tzetzes in Lycophronem, & Apollonii Schol. in 3. Argon. Staphylum Bacchi filium ex Ariadnâ, & Jasonis avum maternum faciunt.

Staphylus, Naucratites, de rebus Thessalicis scripsit, teste Scholiaste in Apollon. lib. 4. nec non de rebus Atticis & Æ[olicis], q[u]od ex Harpocratione discimus. Arcadicas e[tia]m res conscripsit. Sextus Empiricus adv. Mathe[matico]s.

Staseas, Neapolitanus, philosophus [Pl]atonicus. Cic. de Fin.

Stasicrates, artifex Alexandrinus, Alexandro Macedoni gratissimus, qui dicebat mont. Athon in hominis statuam formari, ex[scul]pique posse.

Stasis, urbs Persica, sita in magnâ petra quam Antiochus Seleuci fil. habuit. Steph.

Statellates, *Statiellenses* Cic. *Statyelli* Plin. *Statelli* Straboni, pop. Liguriæ inter Apen. mont. & Tanarum flu. quorum urbes *Aquæ Statiellorum* dictæ, *Acqui* vulgò, & Alexandria urbs recens Tanaro flu. divisa, ab Aquis Statiellis 15. m. p. in Bor. & Caciam.

Staterius, civis Rom. ætate Ciceronis, qui ob conviciosa verba & sermones mordiculos rei capitalis jure damnatus est.

Statilia, longæva mulier. Sen. epp. *Si ad naturam rerum respexeris, etiam Nestoris & Statiliæ vita brevis est.* Quæ ex nobili domo, Claudio Principe 99. annos vixit. Plin. 7. 48.

Statilinus, & *Statanus*, Dii præsides, quasi hominibus astantes.

Statinæ, aquæ & ins. in Campaniâ subito terræ motu enatæ. Plin. 2. 88. Stat. lib. 3. Sylv. Carm. 5.

Ænariesq; lacus medicos, Statinasq; renatas.

Statius, Poeta Comicus, qui *Cæcilius* dictus est. Cicero in Bruto: *Mitto C. Lælium, P. Scipionem. Ætatis illius ista fuit laus, tanquam innocentiæ, sic Latinè loquendi; non omnium tamen: nam illorum æquales Cæcilium, & Pacuvium malè locutos videmus.* De eodem sic in Chronico Hieronymus ex Tranquillo. Olymp. CL. an. 2. *Statius Cæcilius Comœdiarum scriptor clarus habetur, natione Insuber Gallus, & Ennii primum contubernalis. Quidam Mediolanensem ferunt. Mortuus est anno post mortem Ennii, & juxta Janiculum sepultus.* Agellius 4. 20. *Statius servile nomen fuit. Plerique apud veteres servi eo nomine fuerunt. Cæcilius quoque ille Comœdiarum Poeta inclytus servus fuit: & propterea nomen habuit Statius. Sed postea versus est, quasi in cognomentum: appellatusque Cæcilius Statius.* In ejus fabulis *Asotus* fuit: quod nomen & fabulæ suæ fecerat Euthycles Comicus, & è Latinis Ennius. In iisdem *Synaristosa*, teste Gellio 15. 15. Quomodo & è Græcis fabulam inscripserant Crates & Menander. Sed & alias plurimas fabulas: quarum nomina ac fragmenta collegit Rob. Stephanus. Quanquam vero Cicero ad Atticum scribens, malum vocet Latinitatis auctorem; Volcatius tamen Sedigitus inter Comicos ei dat principatum. Vossius.

Statius Papinius Poeta, qui sub Domitiano vixit, perperam confunditur cum *Statio* Poeta, cogn. *Surculo*, qui claruit sub Nerone. De Rhetore illo sunt hæc Hieronymi in Chronico Eusebiano: *Olymp. 209. an. 1.* (is est Neronis secundus) *Statius Surculus Tolosensis in Galliis celeberrimè Rhetoricam docet*: Ejus nomen verum ex Suetonii libello de claris Rhetoribus superest, ubi non *Surculus* vocatur, sed *Ursulus*. *Ursi* enim & *Ursuli* familiæ sunt nomina, ut ex vett. Inscriptionibus constat. At Papinius *Statius*, nec *Ursuli*, vel *Surculi* cognomen unquam habuit, nec Tolosensis fuit, sed Neapolitanus. Reliquit Sylvarum libros 5. Thebaidos 12. Achilleidos 2. Mirum vero Martialem, cum adeo celebret Stellam Poetam, non meminisse Statii, tanti amici Stellæ, ut ei [in]scripserit primum Sylvarum. Nempe ob invidiâ id factum videtur. Vide Gevartium ad 1. Sylv. cap. 35. Ejus mem. Juvenalis Sat. 7.

Curritur ad vocem jucundam & carmen amicæ
Thebaidos, lætam fecit cum Statius urbem,
Promisitq; diem: tantâ dulcedine captos
Afficit ille animos, tantâq; libidine vulgi
Auditur, sed cum fregit subsellia versu
Esurit, intactam Paridi nisi vendat Agaven.

Statones, Hetruriæ pop. qu[orum] [o]ppidulum *Statonia* vocabatur, hodie [C]astro Canario. In horum agro vinum satis generosum nascebatur, quod *Statoniense* appellabat. [Plin. 1]4. 6.

Stator [J]upiter, Romæ templum habuit à Rom[u]lo conditum, quod cum ejus milites in fugam è Samnitibus versi essent, repente eo invocato ad pugnam re[dierint].

Statyelli, vide *Statellates*.

Stavani, Sarm. Europ. gens. Ptol.
Staveni, Arrae populi. ... I.
Stauri, gentes circa Hyrcanum mare. Plin. 6. 16.
Stela, urbs Cretae prope l'arafum & Rhythimnam. Steph.
Stelenus, rex Argivorum, quem Danaus regno pepulit, & ipsum regnum ad se pertraxit.
Stella Aruntius, Poeta Patavinus lepidissimus, carmine describis Domi... victo... de Sarmatis. Item ut Catullus Lesbiae, sive Clodiae suae passerem epigrammate celebravit, ita & hic carmine columnam suae Janthidos sive Violantillae, vel, ut à se ipse maluit vocari, *Asteridos*, quia stella Graecis ἀστὴρ; imò & ab ἀστὴρ *stera*, à quo *sterula*, unde *stella*. Martialis 5. 11.

Sardonychas, smaragdos, adamantas, jaspidas uno
Versat in articulo Stella, Severe, meus.
Multas in digitis, plures in carmine gemmas
Invenies: inde est hac, puto, culta manus.

Mirâ vero adulatione idem Martialis non dubitavit scribere tanto praestare columbam Stellae passeri Catulliano, quanto columba passere est maior. Sic o. ille l. 1. ep. 8.

Stella delicium mei columba,
Verona licet audiente dicam,
Vicit, Maxime, passerem Catulli.
Tanto Stella meus tuo Catullo,
Quanto passere major est columba.

Nempe tam bono judicio hoc scriptum, quam Martialis praedictus & Statius Lucanum praeferunt Maroni. Quid insulsius? Stellae & Violantillae nuptias celebrat Statius in primo Sylvarum.
Stellates ager Suetonio, *Stellates campus* Livio, ager Campaniae mirae fertilitatis in territ. Calenensi. Sil. l. 11.
Stellatesque docent campos, Cereremque benignam.
Steue Petre, ins. sinûs Arabici circa Peotadactylum mont. Plin.
Stenobaea, vide *Sthenobaea*.
Stentor, Graecorum omnium vocalissimus, qui 50. hominum clamorem vocis magnitudine adaequabat. Hom. Iliad. 5. Ἔνθα στᾶσ᾽ ἤϋσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη
Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι, χαλκεοφώνῳ,
Ὃς τόσον αὐδήσασχ᾽ ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα.
Juvenal. Sat. 13.
Tu miser exclamas ut Stentora vincere possis.
Stenyclerus, urbs Messeniae. Steph.
Stephane, *Stephanis* Stephano, op. seu pagus Paphlagoniae maritima, inter Armenen & Sinopen urb. proximam. Sed *Stephane* apud Stephanum est op. Phocidis, seu potius fuit.
Stephanopolis, quae & *Corona* urbs Daciae in Transylvaniae, Moldaviaque confin. *Cronstat* vulgò Germanicè, *Brassow* vero Hungaris. Vide Plin. 35. 11.
Stephanus, nomen Diaconi. Ecclesiae Christianae protomartyris. Act. 6.
Stephanus, nomen quorundam Paparum.
Stephanus, 60. annos probatissimus monachus fuit, & Antonio Magno notissimus; de quo Sozomenus l. 8. c. 1.
Stephanus, historicus ὁ τὰ περὶ Κύπρου citatur ab Etymologo in Σοῦκηα. Fortassis idem est ac *Stephanus* Byzantinus: de quo Vossius Hist. Gr. lib. 2. cap. 2..
Stephon, Tanagricae reg. in Boeotiâ locus. Plut. in Qu. Graecis.
Sterculius, dictus est Saturnus, quòd primus stercorandi agri rationem ... ex quâ re fortassis regni ejus tempora fel... suisse feruntur.
Sterias, vel *Stiria*, vicus Atticus in tribu Pandionide. Steph.
Stereontium, Germ. urbs. Ptol. vulgò *Cassel*, Hassiae urbs nota.
Sterope, Atlantis filia, una Pleiadum, quae Marti Oenomaum peperit. Hygin. Fab. Poet. cap. 15.
Steropes, unus ex Vulcani ministris, à *fulmine* nomen habens. Vide *Brontes*.
Stefarus, Molossiae mons. Vibius Sequ.
Stesichorus, poeta Lyricus ex Himerâ Siciliae urbe, à quâ Himeraeus dictus est. Nomen suum obtinuit ab eo quod primus cum citharae cantu chorum conjunxerit, nam vero nomine *Tisias* dicebatur. Hic ... aliquando acerrimo carmine in Helenam, ... Trojani ... sacem, esset, invectus, à Castore & Polluce luminibus dicitur orbatus, ... carmine ... palinodiâ ... restitutus ... 4. ...
St... graves camaena.
Vide Quinctil. lib. 1. cap. 1.
Stesiclides, Atheniensis, laudatur à Laertio in Xenophonte ...
Stesilea, mulier admodum eleganti vultu, ... pulchritudine, cuius spectabilis forma causa fuit ... inter Aristidem & Themistoclem, qui eam ... Plut. in Them.
Stesimbrotus, historicus, scripsit res gestas Cimonis ducis Atheniensium. Plut. in Cim. Vide Voss. Hist. Gr. 4.
Stesimbrotus, ab Epaminonda patre Thebanorum duce interfectus est, quod contra mandatum patris cum hostibus Lacedaemoniis manum conseruisset, quamvis parrâ victoriâ. Plut.
Stetinum, urbs Germ. in Pomeraniâ, quae ex vico post Vinetae excidium in urb. maximam crevit; vulgò *Stetin*.
Steunos, Phrygiae antrum. Pauf. in Achaic.
Sthenelus, Capanei & Evadnes filius, unus ex Graecorum ducibus, qui bello Trojano interfuerunt. Hunc Virgil. Æn. 2. inter eos annumerat, qui lignei equi alveo erant inclusi. Sic enim inquit:
Thessandrus, Sthenelusque duces & dirus Ulysses.
Hujus elogia habes in Heroicis Philostrati. Illud maximum, invitè illum inclusum in hanc machinam. Verba Philostrati haec sunt: Καὶ ὁ ἵππος δὲ ... οὐκ ... Σθένελ@. ὁ τειχομαχίας ὑπὸ ... ἐν ... μάχης. Horatius 1. Carm. Od. 15.
Urgent impavidi te Salaminii,
Teucerque & Sthenelus sciens pugnae.
Idem lib. 4. Od. 9. —*Non pugnavit ingens*
Idomeneus Sthenelusve solus
Dicenda Musis praelia.
Fuit alter ejusdem nominis, quem in eo... ione Agamemnonis refert Homerus Persei filium suisse ex Andromedâ conjuge. Hinc *Stheneleius*. Ovid. Ep. 9.
Quem non mille ferae, quem non Stheneleius hostis, &c.
Idem Met. 2. ———*Proles Stheneleia Cycnus.*
Sthenoboea, Proeti Corinthiorum, aut, ut alii malunt, Argivorum regis, uxor, filia Jobatae regis Lyciorum, quae Bellerophontis amore capta, cum repulsam tulisset, apud virum eum detulit, tanquam vim sibi afferre voluisset.
Sthenyo, una ex filiabus Phorci, & belluae marinae, Medusae soror, & Euryales.
Stilbe, Nympha, Lapitham filium ex Apolline peperit, à quo Lapithae populi dicti.
Stilbo, is qui Diodorum dialecticum mori coegit, cum ei lusorias quaestiones objiceret. Plin. 7. 53.
Stilbon, Mercurii stella dicitur, *i. e. radians*, quòd ejus orbis splendeat.
Stilico, Honorii Imp. socer, & Occidentis administrator, multis laudibus à Claudiano celebratus.
Stilpa, urbs Siciliae. Steph.
Stilpo, Megarensis Philosophus tempore primi Ptolemaei, discipulus Pasiclis Thebani; praefuit scholae Megarensi, scripsitque dialogos non minus ... Suidas. De hoc Cic. in lib. de Fato. '... Stilponem Megareum philosophum, acutum sane hominem, & probatum temporibus illis accepimus. Hunc scribunt ipsius familiares & ebriosum & mulierosum suisse. Neque haec scribunt vituperantes, sed potius ad laudem ... naturam ab eo sic edomitam & compressam esse doctrinâ, ut nemo unquam vinolentum illum, nemo in eo libidinis vestigium viderit.'
Stimicon, vel *Stimichon*, pastor quidam apud Virgil. Eclog. 6.
Jampridem Stimichon laudavit carmina nobis.
Stiphana, lacus in Asia ... ro ... lus, & ... ris pascuis abundans. ... bo l. 12.
Stiphilus, unus ex Lapithis in convivio à Centauro interfectus. Ovid. Met. 12.

Remque

Quinque neci Caeneus dederat, Stiphelumq; Bromumq;
Antimachumq; Helimumq; Securiferumq; Pyracmon.

Stirea, vide *Sterea*.

Stiria, Illyrici seu Slavoniæ reg. undique montibus cincta, aliis Valeria, aliis Japygia dicta, Norici pars, fodinis ferrariis fere omnibus totius Europæ regionibus præstat. Præterea nullius rei, quæ usui esse homini potest, indiga, vini, frumenti, pecoris, salis abundans.

Stiris, Phocidis op. Paus.

Stissum, *Cissa* Polybio, pag. Hisp. citer. in Catalauniâ.

Stobæus, antiquus author, scripsit sententias ex Græcorum thesauris delectas, item Eclogarum libros 2. quorum prior Physicas, posterior Ethicas complectitur. Ex veteribus autem neminem invenio, qui Stobæi mentionem fecerit, nisi quod in Suidæ Lexico hæc verba leguntur. Ἰωάννης ὁ ἐπονομαζόμενος Στοβαῖος ἀνθολόγιον ἐξελέξατο τὰς παρὰ πᾶσι πολλοὺς δόξας ἐν βιβλίοις δ' ... γέμει πάσης ... ταῦτα ... αὐτῷ.

Stobi, Macedoniæ urbs in Pelagoniâ. *Starachino* Nardo.

Stoborrhum, Africæ propriæ promunt. Ptol.

Stœchades, insulæ Gall. Narbon. contra Citharisten promunt. oræ inter Massiliam, & Forum Iulium adjacentes. *Isles des Jeres* pleriisq; dictæ. *Ligustides* eas vocat Stephanus, quas Ptol. & Strabo 5. faciunt, alii 3. *Proten*, *Mesen* (quam & *Pomponianam*) & *Hypæam*. Luc. l. 3.

Venerat in fluctus Rhodani cum gurgite classis
Stœchadas arva tenens. ——

Stoici, Philosophorum secta, cujus auctor est Zeno Citticus. Strabo lib. 14. Κίτιον ἔχει λιμένα κλειστόν· ἐντεῦθέν ἐστι Ζήνων ὁ τῆς Στωϊκῆς αἱρέσεως ἀρχηγέτης. Stoicis autem nomen à *portica*, ubi docuit Zeno. Quasi dicas, *porticenses*, vel *porticuarios*. Docuit enim (ut ait Laertius) ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ τῇ καὶ Πεισιανακτείῳ καλουμένῃ, ἀπὸ δὲ τῆς γραφῆς τῆς Πολυγνώτου ποικίλῃ. Addit deinde discipulos ejus priusquam ἀπὸ τῆς στοᾶς Στωϊκοὶ dicerentur, à magistro Zenone *Zenonios* vocatos: atque ejus rei auctorem laudat Epicurum in Epp. Nec tamen eos primos Στωϊκοὺς vocatos; sed prius hoc nomen possedisse τοὺς διατρίβοντας ἐν αὐτῇ ποιητάς. A στοὰ v. Στωϊκὸς factum, auctâ vocalis quantitate: quâ reservatâ, etiam Στοαϊκοὺς olim dixere: ut Comicus ille apud Athenæum lib. 52.

Ἀκούετ' ὦ Στωακοὶ ἐμπορευταὶ λόγου.
Vos Stoici me nugivenduli audite.

Ad Stoicam porticum allusit Tertullianus, cum in præscriptione adv. hæreticos ait: *Nostram institutionem de porticu Salomonis esse.* Ac Apostolorum etiam ætate Stoicos Athenis durasse, vel ex Actis eorum liquet, ubi dicitur eos Athenis Paulo restitisse de Resurrectione docenti. Habuit hæc secta societatem cum Cynicâ & Academicâ. Unde Juvenalis:

——— *Et Stoica dogmata legit*
A Cynicis tunicis distantia.

Universam autem Stoicorum philosophiam breviter docebit Laertius in Zenone: fusius in moralibus Enchiridion Epicteti: item Simplicius in Scholiis, & eo copiosior Arrianus, qui dissertationes ab Epicteto domi, vel in viâ habitas collegit ac digessit. Adeundus præterea recentioribus Barlamus Gyracensis episcopus in Physicis. Cleomedes in Meteoris. In utrisque L. Seneca. Vide & Cic. Paradoxa, ac Plutarchum, περὶ Στωϊκῶν ἐναντιωμάτων, καὶ περὶ τῶν κοινῶν ἐννοιῶν. E junioribus juvabunt Schoppii moralia Stoica, ac imprimis adeunda Lipsii duplex Stoica manuductio. Multi ex Nobilissimis Romanorum hanc sectam sequebantur, ut Tabero, Cato, Varro: posteaque Thraseas Pætus, Helvidius Priscus, Rubellius Plautus: etiam hanc amplexus Imp. M. Antoninus, cujus tempore plures erant Stoici, quam alius sectæ, ut S. Empiricus narrat. Nec mirum, si secta hæc placuerit gravissimis quibusque, cum nulla magis animum formet ad contemptum rerum humanarum, & patientiam in adversis. Unde Sen. de Const. Sap. cap. 1. *Tantum interesse inter Stoicos & cæteros sapientiam professos, quantum inter viros & fæminas.* Et ep. 83. vocat *fortissimam, & sanctissimam sectam.* Et quam pulcrum illud elogium apud Cic. 3 Tusc. *Licet infectemur istos* (Stoicos) *metuo ne soli philosophi sint.* Etiam ex antiquis Theologis pleriq; à Stoicis profecti sunt. In his Pantænus Alexandrinus Antistes: qui, ut de eo refert B. Hieronymus ad Indorum Brachmanas missus fuit, ut Christum prædicaret, philosophus philosophos facilius converteret, Stoicus Brachmanas, qui in multis convenirent. Discipulus ejus Clem. Alexandrinus, qui & ipse passim se Stoicum prodit. Quid mirum? quando ea secta in aliquibus convenit cum religione Christianâ. Hieronymus in Esaiæ cap. 10. *Stoici cum nostro dogmate in plerisque concordant.* Nec tamen cuivis indoli æque hæc secta conducit: nam eos, quibus natura est fastu turgida, si corrigere non valet, magis etiam inflabit: sed modestum ingenium obtingat, magnis illud passibus ducet ad virtutem. Non hoc diffiteri potuit Plutarchus, etsi Academicus ipse, & alias Stoicis satis iniquus. Sic enim scribit in Cleomene: Ἔχει τι ὁ Στωϊκὸς λόγος πρὸς τὰς μεγάλας καὶ ὀξείας φύσεις ἐπισφαλὲς καὶ παράβολον· βαθεῖ δὲ καὶ πρᾴῳ κεραννύμενος ἤθει, μάλιστα εἰς τὸ οἰκεῖον ἀγαθὸν ἐπιδίδωσι. Vossius. Hinc *Stoicida*. Juvenal Sat. 2.

Fugerunt trepidi vera ac manifesta canentem
Stoicida. ——

Stoidis, ins. quæstuosa margaritis, juxta fretum Persicum. Plin.

Stolus, urbs Thraciæ. Steph.

Stoma, palus Troadis circa Scamandri ostia. Strabo.

Stonia, Ponti Galatici urbs in Cappadociâ. Ptol.

Stonos, op. Venetiæ in fin. Euganeorum, eorum caput, *Stenega* hodie, vicus agri Paravini.

Storna, urbs Indiæ extra Gangem. Ptol.

Storthynga, vertex Lacinii promunt. Magnæ Græciæ Lycophroni, hodie *Nau*, à Crotone supra 12. m. p. in merid.

Stovinus, Ligurum op. Steph.

Strabo, Cnosso quidem Cretæ civitate oriundus, ut lib. 10. ipse refert, sed natus Amasiæ civitate Ponti, ut ipsemet de se profitetur l. 12. Philosophus fuit Stoicus, quanquam & Philosophiam Peripateticam attigit. Geographus præstantissimus fuit, cujus 17. Geographiæ libri, quos Tiberio Cæsari rerum potiente conscripsit, ut ex libb. 4. & 13. colligere est, etiamnum hodie extant. Scripsit & alios libros, ac inter eos, Commentarios historicos utiles ad moralem ac civilem philosophiam, ut ipse testatur lib. 1. sed ad nos non pervenerunt. Vide Voss. de Hist. Gr. p. 185.

Stragona, Germ. urbs. Ptol. *Posnavia* in Poloniæ regno, teste P. Apiano.

Stramba, urbs Thraciæ. Steph.

Strapellini, Apuliæ pop. Plin.

Stratarchas, Dorylai fil. frater Lagetæ Strabonis avi, dux Cretensium, quem Strabo se vidisse asserit lib. 10.

Stratia, urbs Arcadica, à Phænei filiâ nominata. Steph.

Stratium, urbs Acarnaniæ. Steph.

Stratius, unus ex Nestoris filiis.

Stratius, Jovis cognomen, qui apud Caras colebatur. Herod. lib. 5.

Strato, Sidonis regulus, qui (ut Hieronymus scribit) manu propriâ se volens confodere, ne imminentibus Persis ludibrio foret, quorum fœdus Ægypti regis societate neglexerat, retrahebatur formidine, & gladium, quem arripuerat, circumspiciens, hostium pavidus expectabat adventum. Quem jamjamq; capiendum uxor intelligens, extorsit acinacem de manu, & latus ejus transverberavit compositoque ex more cadaveri se moriens superjecit, ne post virginalia fœdera alterius corpus sustineret. Ælianus quoque in variâ historiâ Stratonem Sidonium quendam scribit in conviviis valde delicatum, amicissimum Neoclis Cypri regis pari luxuriâ certantis.

Stratoclia, Asiæ urbs ad Bosporum Cimmerium. Plin.

Stratones, octo fuerunt. Primus Isocratis auditor. Secundus Lampsacenus philosophus, Theophrasti familiaris & successor, qui vocatus est Physicus, & Præceptor fuit Ptol. Philadelphi, scripsitque multos libros. Tertius, medicus, qui Erasistratum audivit. Quartus historicus, quem tempore Ptolemæi Philometoris, & Persei

Persei ultimi Macedoniæ regis vixisse putat Vossius, eò quòd illud potissimum bellum tractandum susceperit, quod Romani cum Perseo, & patre ejus Philippo gesserunt. Quinctus quis sit apud Diogenem desideratur. Omnino aliquid deest. Sextus est poeta, epigrammatum scriptor. Septimus medicus antiquus, etiam memoratus Aristoteli, sive Aristocli, prout legit Laertii interpres. Octavus vocatus Περὶ τῶν ἐπιτομῶν βασιλικῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, quem opus historicum de rebus inventis reliquisse scribit Clemens lib. 1. Strom. Videmus interim non meminisse Laertium Stratonis Geographi, quem sub Tiberio vixisse ait Suidas. Sed fortasse is erat quinctus, qui nunc desideratur. Mirum vero quod & Strato ille Amasenus fuisse dicatur. Nam Amasenus quoque erat Strabo, & Geographus quoque fuit, ac sub Tiberio vixit. Quare vel Suidas, vel librarius, Strabonem, Stratonemque confudisse videtur. Sane hoc verisimilius fit, quam, quod somniabat Franciscus Patricius, nobilem illum Geographum, quem veteres omnes *Strabonem* vocant, *Stratonem* dici oportere.

Stratonica, Macedoniæ civitas in orâ ad ort. ad sinum Singiticum. Ptol. A *Stratonice* Antiochi uxore dicta. *Franco castro*, teste Sophiano. Item *Stratonica*, seu *Stratonicia* Strab. urbs Cariæ Alabandis finitima, sed hodie jacet. Alia item erat in Lydiâ, & ipsa extincta.

Stratonice, Ariarathis Cappadocum regis filia, uxor Eumenis Pergami regis, cui Attalum peperit, qui illi in regno successit. Strabo lib. 13.

Stratonicea, urbs Macedoniæ prope Cariam. Condita est autem ab Adriano, & *Adrianopolis* dicta. Est & aliud opidulum juxta Taurum. Steph.

Stratonicus, citharœdus, qui habuit in ludo 9. Musarum imagunculas, & Apollinis unam, discipulos duos. Propterea interroganti cuidam, quot haberet discipulos, cum Diis, inquit, duodecim. Fuit & *Stratonicus* Philippi Macedonum regis, & Alexandri deinde filii Quæstor, homo ditissimus ex quo illius nomen in proverbium abiit, sicut Crassus apud Latinos, uti Diod. Sic. & Ælianus prodiderunt. Plautus in Rudente: *Post animi causâ mihi navem faciam, atq; imitabor Stratonicum, Opida circumvectabor.*

Stratonis insula in sinu Arabico. Plin. Strabo.

Stratos, urbs Acarnaniæ. Strabo. Liv. lib. 43. Ætolis tribuit: *Stratos*, ait, *validissima tum urbs Ætolia erat. Sita est super Ambracium sinum, prope amnem Acheloum.*

Straubinga, Bavariæ op. ad Danubium.

Strena, urbs Cretica. Steph.

Strenua, Dea, quæ & *Strenia* dici videtur Varroni. D. Augustinus à *strenue* faciendo denominatam ait. Lil. Gyraldus Synt. 1. lib. Hist. Deorum.

Strepsa, urbs Macedoniæ. Steph.

Strevinta, Germ. op. Ptol.

Stridon, urbs Pannoniæ sup. in Illyrici confin. sive è contra. S. Hieronymi solum natale. *Sdrigua*, seu *Sdrin*, teste Blondo cum al. op. & comitatus.

Strigonium, Hungariæ urbs ad Danubium. *Gran* Lazio.

Strigulia, hodie *Chepstow*, teste Lelando, op. Albionis in Walliâ contra Bristolium, inter Glocestriam ad ort. & Landavam ad occ. ad 20. m. p. ab Herefordiâ totidem in Aust.

Strobus, urbs Macedoniæ. Romanorum colonia. Steph.

Stroe, urbs Libyæ. Steph.

Stræbus, Byzantis frater. Vide Steph. in *Gynæcopolis*.

Strogola, urbs Lydiæ. Steph.

Strongyle, ins. maris Tyrrheni non procul à Siciliâ, una Æolidum, cujus incolæ triduo ante ex fumo prædicere solebant, quinam flaturi essent venti; unde factus est locus fabulæ, ut Æolus, qui in hâc ins. regnabat, ventorum rex crederetur. Plin. 3. 9. *Tertia Strongyle in quâ regnavit Æolus.* Servianum fragmentum: *Æolus Lipari filiam Cyaneam in matrimonium sumpsit, & Strongulam insulam, in quâ maneret, accepit.* *Stromboli* Leandro dicitur. A rotunditate sic dicta fuit; nam Græci rotundum Στρογγύλον vocant. Cornel. Severus in Ætna: *Insula, cui nomen facies dedit ipsa rotunda.* Silius Ital. lib. 14.

Mille Agathyrna dedit, perflataq; Strongylos Austris.

Item ins. maris Ægæi, una Cycladum, quæ notiore nomine *Naxos* appellatur.

Strongylum, castrum suburbii urbis Constantinopolitanæ, ubi Constantinus Copronymus Iconomachus miserè obiit, teste Glycâ.

Strongylus, mons Carmaniæ, *Tochisandan* Castaldo.

Strophades, Ins. 2. in mari Ionio ad occidentale latus Peloponnesi, quæ & Plotæ. Apollonius lib. 2.

Οἱ δ' ὅρκῳ εἴξαντες ὑπέστρεφον ἂψ ἐπὶ νῆα
Σεύεσθαι, Στροφάδας δὲ μεταχλήδην ἄνθρωποι
Νήσους τοῖό γ' ἕκητι, πάρος Πλωτὰς καλέοντες.

Sic dictæ sunt ἀπὸ τοῦ στρέφειν, h. e. *à conversione* Calais & Zethæ, qui ad has usque insulas Harpyias persecuti, inde retrorsum se converterunt. Virgil. Æn. 3.

—Strophades Graio stant nomine dictæ
Insulæ Ionio in magno, quas dira Celæno,
Harpyiæque colunt aliæ.

Ovid. Met. 13.

Sævit hyems, jactatq; viros, Strophadumq; receptos
Portubus infidis. ———

Strophius, rex Phocidis, pater Pyladis, cujus beneficio Orestes matris suæ crudelitati est ereptus, & unà cum Pylade ejus filio liberalissimè educatus. Vide *Pylades*.

Struthia, urbs Phrygiæ in finibus Lycaoniæ. Steph.

Strybia, insula Sporadum. Steph.

Stryme, ins. maris Ægæi, apud Thason insulam. Stephanus urbem Thraciæ eam facit.

Strymon, *Conozus* ante, teste Plut. flu. Macedoniæ ex Orbelo monte manans, inque Ægæum mare influens, sinum *Strymonicum* denominans: vel ex Scomio monte per Graæos & Læos, teste Thucyd. fluens. *Stromona* Sophiano, *Reudine* aliis, *Radini* Nardo, *Marmora* Bellonio, *Iscar* Lazio; sed hic Mysiæ, non Macedoniæ fluvius est. Hinc *Strymonius*, ut *Strymonia grues*, de quibus Virg. Æn. Georg. 1.

———*Improbus anser*
Strymoniæque grues, & amaris intyba fibris
Officiunt, aut umbra nocet.

Ubi indicat grues venire ad Italos ab Strymone fluvio. Consentit Papinius 4. Sylv. vocans *gruem hybernam*, & Statuens illam in Rhodope. Ideo Nonnus lib. 14. vocans grues Thracias, Θρηϊκίας γεράνους, istam attingit migrationem. Herodotus autem lib. 2. ait illas ex Scythiâ ire in Ægyptum. Id ipsum indicat Aristot. lib. 8. Hist. An. cap. 18. Seneca Tragœdus in Oedipo ab Thraciâ in Ægyptum, Oppianus lib. 1. Halieut. ab Ægypto & Æthiopibus ad loca alia. Virgil. Æn. 10.

———*Quales sub nubibus atris*
Strymoniæ dant signa grues, atque æthera tranant
Cum sonitu, fugiuntque Notos clamore secundo.

Lucanus lib. 5.

Strymona sic gelidum, brumâ pellente, relinquunt,
Potura te, Nile, grues, primoque volatu
Effingunt varias, casu monstrante, figuras.
Mox ubi percussit tensas Notus altior alas,
Confusos temerè immista glomerantur in orbes,
Et turbata perit dispersis litera pennis.

Statius lib. 7. Theb.

———*Qualis cum pallida cedit*
Bruma renidentem deducunt Strymona cycni.

Claudianus de bello Gildonico.

Pendula ceu parvis moritura bella Colonis
Ingenti clamore grues æstiva relinquunt
Thracia, cum tepido permutant Strymona Nilo.

Apud hunc flu. sedit Orpheus post amissam Eurydicem. Virgil. Georg. 4.

Septem illum totos perhibent ex ordine menses
Rupe sub aeriâ, deserti ad Strymonis undam
Flevisse, & gelidis hæc evolvisse sub antris
Mulcentem tigres & agentem carmine quercus.

Papinius Sylv. 5.

———*Qualis conspectâ conjuge segnis*
Odrysius vates, positis ad Strymona plectris
Obstupuit, tristemque rogum sine carmine flevit.

Καταγίουσι

Καλλιγέφυρον πόλαμον vocat Euripedes in Rheſo.

Stucta, hodie *Iſtuyth*, vel *Y-ſtwith*, teſte Camdeno, flu. Albionis in Walliâ inter Bangorium urb. & Cardiganiam op. in Oceanum Hybernicum apud Aber *Y-ſtwith* op. decurrens.

Studius, Conſul, an. U. C. 1206.

Stuinum, urbs Ligurum. Steph.

Stulpini, Liburniæ gens. Plin.

Stumpium, Thraciæ urbs videtur apud Nicetam, *Stypium* Cedreno.

Stura, flu. geminus Gall. Subalp. unus ex Alpibus Cottiis per Marchiam Salucienſem fluens, ac apud Claraſcum op. Tanaro flu. congrediens, maximæ claritatis: alter per fines Taurinorum in Padum labens.

Stura, inſulæ in Gall. Oceano, inter Helium & Flevum. Plin.

Sturii, *Staveren*, pop. & urbs Friſiæ occid. in Batavorum confin. Vide *Stavera*.

Sturium, inſ. Gall. Narbon. una Stœchadum, Plin. 4. 5. *Ribaude* Pineto.

Sturni, gens in Sarm. Europæâ. Ptol.

Sturnini, Calabriæ pop. Plin.

Styella, Megaridis caſtellum in Sicilia. Steph.

Styllagium, urbs Triphyliæ. Steph.

Stymbara, civitas quondam Græciæ, non procul à Tripoli in terra Ionica. Strab. lib 7.

Stympha, mons ex quo Arachtus flu. Epiri profluit. Strabo.

Stymphalia, *Stymphalis* Livio, reg. Macedoniæ, Eſtiotidi finitima. Ptol.

Stymphalus, mons Peloponneſi altiſſimus in Arcadiâ, *M. Faglisi*, teſte Nigro. Statius 4. Sylv. Carm. 6.

——— Quantuſque nivalem
Stymphalon, quantuſque juga Erymanthon aquoſis
Terrueris. Idem in Theb.
Monſtriferumq; Erymanthon, & æriſonum Stymphalon.

Urbs vero quæ & *Stymphalum* Plinio, *Vulsi* Nigro, ſeu *Longanico* Nigro, ad montis prædicti radices fuit, Tegeæ proxima. Eſt & *Stymphalus*, vel *Stymphalis* lacus, & flu. qui per agrum Argivorum ex eodem monte fluens, mutato nomine *Eraſinus* dicitur, teſte Pauſaniâ. Ab hoc lacu *Stymphalides* aves appellatæ ſunt, quæ tantæ magnitudinis fuiſſe dicuntur, ut Solis radios obumbrarent, omnemque Arcadiam devaſtarent, donec ab Hercule ænei crepitaculi ſonitu pellerentur. Lucret. lib. 5.

——— Unciſque timenda
Unguibus Arcadiæ volucres Stymphala colentes.

Placet vero in hoc Mnaſeæ ſententia, quòd non aves, ſed homines fuiſſe arbitretur. Videntur autem prædones fuiſſe, ac uncos habuiſſe ungues, ob rapinas quas exercebant. Planè vero errat Nat. Comes, qui *Stymphalidas* & *Harpyias* pro iiſdem habet: clare enim diſtinguit Petronius.

Tales Herculeâ Stymphalidas arte coactas
Ad cœlum fugiſſe reor, pennaque fluentes
Harpyias cum Phineo maduere veneno
Fallaces epulæ.

Plura de hiſce avibus, ut poetas prætercam, Pauſ. in Arcad. & Apollon. Schol. in 2 Argon. verſ. 1050.

Styra, urbs Eubœæ propè Caryſtum. Steph.

Styracium, Cretæ mons; unde *Styracites* Apollo. Steph.

Styrei, Græciæ pop. Herod. libb. 6. & 8.

Styx, fons Arcadiæ, ex Pheneo lacu, & ex Nonacri monte manans ex ſaxo (cujus aqua illico pota necat) & in flu. evadens. Ferrum ac æs erodit, ſolâque mulæ ungulâ aqua ejus contineri poteſt, cætera vaſa frigoris vehementiâ dirumpens. Hoc veneno quidam Alexandrum ab Antipatro ſublatum putant, non ſine conſilio Ariſtotelis. Palus item Theſſaliæ, teſte Plinio, ex quâ Titareſſus flu. egreditur. Styx etiam apud Poetas Inferorum flu. Ovid. Pont. lib. 4. eleg. 14.

Styx quoq; (ſi quid ea eſt) bene commutabitur Iſtro:
Si quid & interius quam Styga mundus habet.

A ſuperis tantâ veneratione habitus eſt hic flu. ut nefas ducerent quicquam eorum, quæ Styge teſte juraſſent, quoviſmodo violare. Si quis contra feciſſet totos centum annos divinitate ſpoliatus à nectare arcebatur. Virgilius. *——— Stygiamque paludem*
Dii cujus jurare timent & fallere numen.

Hunc honorem ei datum volunt fabulæ, vel quod hujus filiæ, Victoria, Vis, Robur, Zelus Jovi opem tulerint adverſus Titanas: vel quod Styx ipſa patefecerit Jovi conjurationem Deorum, qui ipſum volebant vincire. Homerus Iliad. 15. & Odyſſ. 5. de juramento Stygis ait, μέγιστος, & addit: δεινότατός τε μακάρεσσι θεοῖσι: & Iliad. 14. Ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ, *inviolabilem Stygis aquam.* Heſiodus in Theogoniâ.

Ἔνθα δὲ ναιετάει στυγερὴ θεός, ἀθανάτοισι
Δεινὴ Στύξ. ———

Idem eundem vocat ἄφθιτον, & de hoc flu. ἱερῷ πελάγει. Quin & Apollonio 2 Argon. juramentum ejus dicitur μέγιστον & ὀπιδνότατον θεοῖσι. Apuleius etiam lib. 6. ait aquas Stygis eſſe *formidabiles Jovi*, Diiſque aliis. Virgilius Georg. 4. & Æn. 6.

Alligat, & novies Styx interfuſa coercet.

Unde Papinius Theb. 2.

——— Styx inde novis circumflua campis
Hinc objecta vias torrentum incendia claudunt.

Hujus Stygiæ paludis nomen quibuſdam ἀπὸ τοῦ στυγεῖν deductum videtur, quod eſt *adiſſe, averſari, reformidare.* Unde Virg. ubi ſupra: *Triſti palus inamabilis undâ* dicitur, item Heſiodo στυγερὴ θεός. Alii ſtatuunt Στύγα eſſe ex שתיקה eliſo Sheva, ut fiat *Stika*, atque derivari à שתק *ſiluit*, quod mortuis convenit: unde Seneca in Hippolyto.

Regni tenacis dominus, & tacita Stygis.

S U.

Sua, ſocer Juda filii Jacob. Gen. 38.

Sua, rex Ægypti. 4 Reg. 17.

Sua, frater Caleb. 1 Par. 4.

Suaa, fil. Heber. 1 Par. 7.

Suada, & *Suadela*, perſuaſionis Dea, quæ Græcis Πειθώ dicitur. Hæc comes Veneris fingitur, quòd qui amantur, gratiâ & oratione capiantur.

Suagela, urbs Cariæ, ubi ſepulchrum erat regibus Carum. Vocant enim Cares *Suan*, *Sepulchrum*, *Gelam* verò *regem*. Civis *Suageleus*. Steph.

Sual, fil. Suphæ. 1 Par. 7.

Suana, urbs Hetruriæ. Ptol.

Suani, Colchidis pop. auro abundantes. Plin. 33. 3.

Suanetes, *Suanita* Ptol. pop. Rhætiæ, quorum regio *Algoew* in Sueviâ, teſte Simlero, & urbs *Ravenſpurg* libera, teſte Tſchudo, inter Ulmam & Conſtantiam, ab Auguſta Vindelicorum 14. m. p. in occid.

Suar, pater Nathanael principis tribûs ſuæ Iſſachar. Num. 18.

Suardones, pop. Germ. Tacito, quorum urbs *Swerin* epiſc. ſub arch. Bremenſi in ducatu Megalopolitano, inter Wiſmariam ad Arctos, & Domitium in Auſtrum 4. leue. quot à Guſtroviâ in occ. à Lubeco 7.

Suarni, pop. indomiti Gordiæorum montium incolæ. Plin.

Suaſa, Ptol. op. Semnonum mediter. in Umbriâ tranſapenninâ, in agro Senogalienſi. Item Æthiopiæ ſub Ægypto op. Plin.

Subatrii, Germ. infer. pop. quos Druſus Germanicus in triumphum traxit, Sicambris bello victis. Strab. l. 7.

Subi, *Beles* Morali, flu. Hiſp. citer. in Coſſetaniâ reg. Plin.

Sublacum, Laril op. mediter. eſt. Hermolaus ex Frontino. *Sublaqueum* Tacito & Plinio. *Sollago* hodie Leandro.

Sublavio, urbs Norici. Anton.

Sublicius pons, qui poſtea *Æmilius*, teſte P. Victore, unus ex Romæ pontibus, cujus adhuc durant veſtigia ſub monte Aventino, ubi *l'Arſenale.*

Subrita, Cretæ urbs. Ptol. *Sandioia* Pinero.

Subromula, Italiæ urbs inter Hydruntum & Equotutricum. Anton.

Subſicinum, op. Calabriæ juxta Medanam flu. Anton.

Subſolanus, ventus ſpirans ab ortu Æquinoctiali adverſus Favonium; ita dictus quòd *ſub Sole* naſci videatur; unde & Græci *Apeliotem* appellarunt. Plin. 2. 47.

Subuel, fil. Gerson. 1 Par. 23.

Subur, flu. Maur Ting qui se in Atlanticum Oceanum exonerat. Ptol.& Plin. *Subu* Marmolio & Castaldo. Item flu Lusitaniæ, *Sor* vulgo, teste Vasconcello in Tagum apud Salvaterram op influens.

Subur, op. Hisp. citer. in orâ Catalauniæ, hodie *Siges*, vel *Ciges*, teste Villanovano. Aliis *Cubilles* dicitur.

Suburra, vicus Romæ, de quo vide Varronem lib. 4. de L. L. Hinc vicina regio dicta est *Suburrana*, in quâ meretricum diversoria erant, quæ ob id *Suburranæ* vocantur. Mart. 11. 79.

Ergo Suburranæ tironem trade magistræ.

Idem 12. 21.

Nulla nec in mediâ certabit nata Suburrâ.

Juvenalis Sat. 3.

—Ego vel Prochyten præpono Suburræ.

Persius Sat. 5. *—Totâq; impune Suburrâ*

Permisit sparsisse oculos jam candidus umbo.

Succasses, Aquitaniæ pop. Plin. 5. 19.

Succubar, colon. Tingitaniæ apud Mauros. Plin. 5. 2.

Succubo, *Succubitanum municipium* Jul. Capitolino, op. Hisp. Bæticæ, patria proavi Antonini Philosophi: locus apud Arundam urbem.

Succusanus, pag. qui & Suburra. Vide Varronem l. 4. de L. L.

Sucro, flu. & op. Hisp. Tarrac. in regno Valentiæ, & finibus Contestanorum. Fluvius *Xucar* Beuthero; opidum *Cullera* hodie dicitur. Silius lib 3.

Sedentana cohors, quam Sucro rigentibus undis

Atq; altrix celsâ mittebat Setabis arce.

De *Sucrone* Strabo nonnulla lib. 3 sed rigoris haud meminit, uti nec Mela lib. 2. cap. 6. Ubi sis Vossium vide.

Suche, op. Æthiopicum circa sinum Adulitanum. Plin.

Sucula, vide *Hyades*.

Sudeni, Ptol. pop. Sarm. Europ ad oram sinûs Venedici incolentes: quorum reg. *Sudaw* in Prussia ducali, in penins. apud Regium montem.

Sudernum, Tuscorum urbs mediterranea. Ptol. hodie *Muderno* Leandro.

Sudertani, pop. Hetruriæ, quorum op. *Sovretto*, teste Volaterrano.

Sudeti, Σούδητοι Ptol. montes Germ. inter Franconiam ad occ. & Voitlandiam ad ort. *Wendenberg*, & *Fiechtelberg*. Ex quibus 4. flumina originem trahunt, Mœnus, Egra, Sala, & Nabus.

Sudidenu, Africæ propriæ urbs. Ptol.

Sue, fil. Abrahæ ex Ceturâ. Gen. 25.

Sue, fil. Jahaddai. 1 Par. 2.

Sue, fil. Supha. 1 Par. 7.

Suebi, Scythiæ intra Imaum montes. Ptol.

Suecia, vel *Suedia*, reg. Septentrionalis, Scandinaviæ pars, cui Norvegia ad occ. Gothia ad merid. hæret. Regnum amplum, plures complectens ad Bor. & ort. regiones. Regia Holmia, metropolis Upsala. Pop. *Suedi*, & *Sueci*, *Suiones* veteribus dicti apud Tacitum. Est & *Suedia*, seu *Suetia*, urbs Helvetiæ libera, & conventus jurid. *Sweitz* apud lacum Lucerinum.

Sueconi, Gall. Belg pop. Plin.

Suel, Hisp. op. post Carteiam & Calpen. Σοῦελ Ptolemæo; ejus meminere Mela, Plinius & Antoninus, ubi corruptè *Sivel*. A vulpibus dici putat Bochartus, quia Ebræis שועל *sual*, est *vulpes*; & ex Bæticâ tam vulpium, quam mustelarum pelles peti scribunt recentiores. Sic à vulpibus nomen habent in Mæotide *Alopecia*; in Hellesponto *Alopeconnesus*. Contra Smyrnã *Alopece*, in Bœotiâ mons *Alopecos*; in agro Attico *Alopeca* vicus tribûs Antiochidis, ex quo Socrates oriundus; in Judæâ *Saalim*, vel *Sualim* ut legi mavult Hieronymus, 1 Sam. 9. 4. In Phrygiâ denique Ἐξωύσου, de quo Steph. in Ἀζανοί.

Suessa, Campaniæ op. Plin. 3. 5. *Intus colonia, Capua, Aquinum, Suessa, Venafrum.* Sil. lib. 8.

———Detritaque bellis Suessa.

Vocatur *Aurunca*, sive *Auruncorum* ad discrimen *Suessa Pometia*, seu *Pometiorum*, quæ erat in Volscis. At quia illa Pometia jam inde ab Tarquinio Superbo eversa; plerumque hæc in Auruncis simpliciter ab auctoribus dicitur *Suessa*, sine cognomine. Opidani inde *Suessani*.

Suessa, Volscorum urbs, cognomine *Pometia*. Μητρόπολιν Οὐόλσκων appellat Strabo lib. 5. Dionysius Σουεσσαπωμεντίαν πόλιν vocat, & ἡγεμόνα τοῦ ἔθνους. & Livius lib. 2. *opulentissimam*, sed addit; *ut tum res erant*.

Suessiones, & *Suessones* Cæsari alicubi, *Suesiones* Strab. *Vessones* Ptol. (cui Augusta *Vessonum*, pro Suessonum) pop. & urbs Gall. Belg. in Campaniæ & Picardiæ confin. ad Axonam flu. vulgò *Soissons*.

Suessitani, pop. Hisp. Tarrac. in Vasconibus, quorum op. *Suessatium* Ptol. *Sanguesa*, teste Floriano, & Jo. Marianâ, in regno Navarræ, à Pompelone 6. leuc. in ort. Jaccam versus, ad Aragonem flu. Legitur & *Suessetani*.

Suessula, *Suesula* Straboni, colon. & op. Campaniæ apud Clanium flu. ægrè habitatum à Neapoli 8. m. p. distans. Pop. *Suessulani* Plinio.

Suetonius Tranquillus, vixit temporibus Trajani & Hadriani, sub quo epistolarum magister fuit, ut ex Spartiano scimus in Hadriano; ubi & illud narrat eo excussum honore, quia se familiarius coerceret cum principis uxore. Vide Vossium de Hist. Lat. lib. 1. c. 31. qui alibi eum vocat *emendatissimum & candidissimum, & cui familiare sit amare brevitatem. Illud opinor*, inquit Erasmus, *apud eruditos omnes in confesso esse, quod ad narrationis fidem attinet, primas deberi Suetonio, qui, ut quidam non infestiviter dixit; Prorsus eâ libertate scripsit Cæsarum vitas, quâ ipsi vixerunt.*

Suevi, pop. Germ. qui magnam illius partem tenuere, Mechelburgiam, Pomeraniam, & Marchiam (per quam *Suevus* flu. labitur) incolentes, sic à *Suevone* monte (Germaniam à Sarmatiâ separante, teste Solino) dicti. Lucan. lib. 2.

Fundit ab extremo flavos Aquilone Suevos

Albis, & indomitum Rheni caput.

Claud. de laud Stilic. lib. 1.

Ut Suevus jam rura colat, flexosque Sicambri

In falcem curvent gladios.

Horum reg. *Suevia* Tacito & Eutropio dicitur, vulgò *Schwaben*, multis & claris constans urbibus (quarum magna pars sunt liberæ) olim ducatus amplissimus. In hâc Danubius oritur, teste Ferrario.

Suevicum mare, idem quod *Balticum*.

Suevo, *Sevo* Solino, mons Germ. Carpatis pars occidua, inter Moraviam & Hungariam Transdanubianam ad Danubium usque extensus.

Suevus, *Spre* Althamero, Germ. flu. ex montibus Bohemiæ oriens, perque Lusatiam & Marchiam fluens, mixtusque Havellæ in Albim influens. Becanus *Oderam* esse scribit.

Suffenus, ineptissimus Poeta, qui in suis operibus mirabatur se plurimum, sibique blandiebatur & arridebat. Catullus ad Varum epigr. 22.

Nimirum idem omnes fallimur, neque est quisquam

Quem non in aliquâ re videre Suffenum

Possis. Suus cuique attributus est error,

Sed non videmus manticæ quid in tergo est.

Suffetes, de quibus vir Magnus de Phœn. Colon. l. 1. c. 24. hæc habet. Didone fato functâ regium Carthaginis regimen mutatum in populare, aut vere aristocraticum. Nam summa rerum erat penes paucos judices, quibus jus vitæ & necis summum fuit in universos cives. Livius lib. 33. *Judicum ordo Carthagine eâ tempestate dominabatur, eò maximè quod iidem perpetui Judices erant: Res, fama, vitaque omnium in illorum potestate erat. Qui unum ejus ordinis, & omnes adversos habebat.* Hannibal vero ut nimiam horum potentiam retunderet, & in ordinem cogeret, legem promulgavit pertulitque Præturæ suæ tempore, ut in singulos annos Judices legerentur, ne quis biennium continuum Judex esset. Hi Judices, aut qui in illis principem locum obtinebant, à Romanis scriptoribus *Suffetes* appellantur. Liv. lib. 28. *Suffetes eorum, qui summus Pœnis est magistratus.* Et lib. 30. *Senatus itaque Suffetes, quod velut consulare imperium apud eos erat, vocaverunt.* Et lib. 34. *Cum Suffetes ad jus dicendum consedissent.* Sen. de Tranqu. cap. 3. *Nemo enim nisi consul aut prytanis, aut ceryx, aut sufes administrate*

ſtrare Remp. Itaque *Suffetes*, vel *Suffetes* ſunt שׁופטים *Sophetim*, i. e. *Judices.* Ita vocantur Ebræis ſummi magiſtratus quos Judæorum Remp. adminiſtraſſe legimus, inde à morte Joſuæ uſque ad reges electos. Nemo non ſtatim agnoſcet hoc eſſe veriſimilius, quàm quod contendit vir maximus Notis ad Feſtum *Suffetes* eſſe צופים *Sophim*, i. e. ἐπίσκοποι, ἐπόπται, ἐπιβλέπται. Voſſius tamen *Sufes* legendum mavult quam *Suffes*.

Suham, fil. Dan. Num. 26.

Suicia, vulgò *Schwitz* op. univerſæ Helvetiæ nomen communicat. Vide *Suecia.*

Suidas, floruit temporibus Alexii Comneni, qui imperium ſuſcepit, An. Dom. 1081. Hoc de ætate ſcimus ex iis quæ ſcribit in voce Ἀδάμ, ubi à Chriſto nato uſq; ad id tempus, effluxiſſe ait annos 1028. Sane Suidam ante annos claruiſſe quingentos etiam judicium eſt doctiſſimi Caſauboni. Sed poterat *Sexcentos* dixiſſe, ut facit Andreas Schottus præfatione in proverbia ex Suidæ collectaneis. Et ſi autem quantum ad Lexicon, proprie hiſtoricus non eſt; tamen magnam partem operis ſui hiſtoriis farcivit: quas à ſe ac diſcipulis ſuis, Latinè tranſlatas ſeorſim edidit Hieronymus Wolfius. Primus vero Latinè tranſtulit, atque etiam annotationibus illuſtravit Robertus Groſſeteſt, vel Groſthead, i.e. Capito, Anglus, Epiſcopus Lincolnienſis, qui obiit, A.D 1253. uti teſtatur Balæus Sed omnium facile induſtriam vicit Æmilius Portus, Franciſci fil. qui Græcum textum cum MSS. contulit, multiſque locis emendavit, obſcura item explicuit, integrum quoque Latinè tranſtulit. Adhuc tamen locis penè infinitis medicas requirit manus. Videri vero poſſit Suidas etiam alia in literas retuliſſe. Sanè Σουίδας ἐν Θετταλικοῖς adducitur ab Apollonii Scholiaſte in lib. 1. Ἀργοναυτ. Et eodem libro legas, Σουίδας καὶ Ἀριστοτέλης, οἱ τὰ Εὐβοίας συγγεγραμμένοι. Imò Suidam ἐν γενεαλογίαις citat Stephanus in Ἀμαργος. Sed cum Suidas ipſe meminerit Hermolai, qui Stephani epitomen fecit: omnino alius iſte Suidas fuerit. Videlicet duo minimum fuere Suidæ. Unus ipſo Strabone antiquior, de quo ſic ſcriptor ille lib. 7. Σουίδας δὲ τοὺς Θετταλοῖς μυθώδεις λόγους προσκεχάρισται, &c. Atque hujus etiam, tum libri γενεαλογιῶν, tum de Eubœâ, fuerint, quos Stephanus à Suidâ exaratos eſſe teſtatur. Alter Suidas, Lexici author, junior eſſe non poteſt Joanne Zimiſce. Siquidem voce Ἀδάμ ab origine mundi exorſus temporum ſeriem uſque ad Zimiſcem perducit. Is autem imperare cœpit, A. D. 870. Et profectò ſi multo poſt vixiſſet, credo, ulterius tempora perduxiſſet. Siqua recentius ſeculum indicare videntur, ea fortaſſis addiderint juniores. Vel hinc verum eſt; vel locum, quem dixi, tranſcripſerit ex aliquo, qui Zimiſcis tempore vixerit. Nam is mos Suidæ, ad verbum priores exſcribere, neque mentione eos dignari. Neſcio autem quid in mentem venerit doctiſſimo Angelo Politiano, ut epiſtolâ ad Bernardum Ricium, quæ legitur libro undecimo, dubitaret, an ullus unquam Suidas fuiſſet. Quam ſententiam, quæ diximus ſatis refellunt: Voſſius. *Erat Suidas non admodum vetuſtus Grammaticus, nullius judicii, doctrina autem mediocris.* Ita Montacutius Exercit. 7. Sect. 1. *E Scholiis Ariſtophanis, ut & ex aliis Grammaticorum promptuariis in acervum ſuum infinita congeſſit.* Ita Deſ. Heraldus ad Arnob. lib. 3. Denique Caſaubonus not. ad Diog. Laert. *Nihil facilius fuerit, quam eum auctorem infinitis quibus ſcatet mendis liberare: quod tamen miror nequiviſſe videre virum eruditum ejus interpretem, cui, quum Suidas ſæpiſſimè integras Laertii paginas deſcribat, nunquam potuit hæc ſubolere: quod ſanè miror.*

Suinum, Piceni flu. ultra Truentium in Aprutio, Angolum urbem alluens, ac inter Vomanum ad occ. & Aternum ad ort. in mare decurrens. *Suio* ex tab. recent: aliis *Salino* vel *Salinello* dicitur.

Suiones, pop. Germ. in orâ maris Baltici in Pomeraniâ, inter Lemovios & Rugios. Willichius Suedos interpretatur.

Sulchi, Sardiniæ urbs notiſſima. Strabo lib. 5. ubi de Sardiniâ: Πόλεις δ' εἰσὶ μὲν πλείους, ἀξιόλογοι δὲ Κάραλις, καὶ Σοῦλχοι. Pomponius 2. 7. *Sardinia urbium antiquiſſimæ Caralis & Sulchi.* Pauſanias in Phocicis: Ὤκισαν δὲ ἐν τῇ νήσῳ καὶ αὐτοὶ πόλεις οἱ Καρχηδόνιοι Κάραλίν τε καὶ Σύλχους. Claudianus de bello Gildonico:

Pars adit antiquâ ductos Carthagine Sulchos.

Stephanus: Σύλχοι, πόλις ἐν Σαρδοῖ, Καρχηδονίων κτίσμα. Inde *Sulcitani* Plinio & Hirtio, Σολκιτανοὶ Ptolemæo, qui eos etiam μεσημβρινωτάτους, h. e. *maxime Auſtrales* vocat. *Sylchis* autem inquit Bochartus, nomen fecit Syrum צולקא vel שולקא *ſulka*, i. e. *exuſtio*, quia cum urbs ſit in inſulæ parte maxime Auſtrali, Noto plane eſt expoſita, a quo Sardinia valdè infeſtatur. Pauſanias ubi ſupra: Ὁ δὲ ἀὴρ ὁ ταύτῃ θολερός τε καὶ ἐπίνοσος ἐστὶ καὶ νοσώδης, &c. Claud. —*Hinc peſtifer aer*

Sævit & exclaſis regnant Aquilonibus Auſtri.

Sulla, Mathematicus fuit, qui Caligulæ conſulenti de genitura ſuâ certiſſimam necem appropinquare affirmavit.

Sulpitia, Paterculi filia, & Fulvii Flacci uxor, fœminarum pudiciſſima fuiſſe matronarum ſententiâ judicata eſt, quæ ſimulachrum Veneris ex Sibyllinis libris dedicaret. Plin. 7. 35.

Sulpitia, vel *Sulpicia*, poetria, cujus ſatyra extat unica. Sed caſtos præterea amores ſcripſit marito Calæno. Meminit eorum præter Martialem, (qui lib. x. epigr. 35. impensè laudat) Sidonius Apollinaris carm. 9. Credit Voſſius ex iis eſſe illud apud Juvenalis interpretem in Sat. 6.

Ne me cadurcis deſtitutam faſciis
Nudam Caleno concubantem proferat.

Calæni mariti ipſa meminit in Satyrâ, ac Martialis quoq; ep. 38. l. memorati. Eſt ejus de ſeſe in eadem Satyrâ.

Primaq; Romanas docui contendere Graiis.

Sulpitius Gallus, Aſtrologus, qui in exercitu P. Æmilii contra Perſeum, deprehenſam noctu Eclipſim Lunæ mirantibus militibus enarravit. Plin. 12. 2. & Cic. lib. 1. Off.

Sulmo, op. Pelignorum in 4. reg. Italiæ, nonageſimo ab urbe diſtans lapide; Ovidii poetæ patria, ut ipſe teſtatur Triſt. 4. 10. Græcè apud Ptol. ſcribitur Σουλμών. Quod Latino formatum ore *Salmo*. At apud Strab. l. 5. accuſativus caſus legitur Σύλμων, corruptè forſan pro Σούλμωνα, à recto caſu Σούλμων. Quidpe Latinis auctoribus pariter omnibus conſtanter dicitur *Sulmo*, *Sulmonis*. Unde Cæſari belli Civ. lib. 1. & Plinio 3. 12. itemque Juvenali Sat. 6. opidani *Sulmonenſes*. Ovid. Pont. 4. 14.

Gens mea Peligni, regioq; domeſtica Sulmo.

Aquis, iiſq; frigidis abundabat. Ovid. Faſt. 4.

Hâc ego Pelignos, natalia rura petebam;
Parva, ſed aſſiduis humida ſemper aquis.

Idem 2. Amor. eleg. 16.

Me pars Sulmo tenet Peligni tertia ruris;
Parva, ſed irriguis ora ſalubris aquis.

Ex Triſt. 4. 10.

Sulmo mihi patria eſt gelidis uberrimus undis
Millia qui novies diſtat ab urbe decem.

Silius Ital. l. 8. —*Conjungitur acer*
Pelignus; gelidoq; rapit Sulmone cohortes.

Sulmonenſis puella, pro ruſticâ puellâ apud Juvenalem:

De Sulmonenſi mera Cecropis.—

Porro idem Ovidius Faſt. l. 4. à *Solymo* Phryge *Sulmonem* conditum, denominatumq; fabuloſè fingit.

Serus ab Iliacis, & poſt Antenora, flammis
Attulit Æneas in loca noſtra Deos.
Hujus erat Solymus Phrygiâ comes unus ab Idâ:
A quo Sulmonis mœnia nomen habent:
Sulmonis gelidi, patriæ, Germanice, noſtræ
Me miſerum, Scythico quàm procul illa ſolo eſt.

Silius Italicus lib. 9.

Xantippo captus, Libycis toleraret in oris
Servitium Satricus. Mox inter præmia regi
Autololum dono datus ob virtutis honorem.
Huic domus & gemini fuerant Sulmone relicti
Matris in uberibus nati, Mancinus, & unà
Nomine Rhœteo Solymus: nam Dardana origo
Et Phrygio genus à proavo: qui ſceptra ſecutus
Æneæ, claram muris fundaverat urbem,

Ex se se dictam Solymon celebrata colonis
Mox Italis paulatim attrito nomine S U L M O.

Verum hanc fabulam, ex nudâ vocabulorum similitudine confictam Virgilius etiam risisset: qui omnes Æneæ comites in unum confert Latium. Nisi forte eorum heic amplectenda sit auctoritas, qui, ut habet Dio Chrysostomus in oratione de Ilio non capto, totius Italiæ Æneam fecere Dominum. De cætero miserandam hujus opidi calamitatem, quam bello civili inter Marium & Syllam perpessum est, narrat Florus 3 21. Cluv.

Suma, castellum Persarum circa Tigrim alicubi videtur apud Zosimum lib. 3.

Summanus, Pluto sic dictus, qu. *summus* Deorum *Manium*: ut in Nupt. Philolog. docet Capella. Huic Romani nocturna fulmina assignabant, quemadmodum diurna Jovi. Plin. 2. 51. Ovid. 2. Fast.

Reddita, quisquis is est, Summano templa feruntur
Tunc, quum Romanus, Pyrrhe, timendus eras.

Summænium, dicebatur locus lupanaris, quòd ferè sub mœnibus esset: qu. *Submœnium*. Inde *Summæniana* meretrices dicuntur. Mart. 3. 40.

Convivia quisquis Zoili potest esse,
Summænianas cœnet inter uxores.

Sunam, *Sonna* Josepho, op. olim Palæstinæ, in tribu Issachar, nunc pagus. *Torondolos Gabra telu* hodie, teste Benjam. Tudelensi.

Suni, fil. Gad Gen. 46.

Sunici, pop. Germ. infer. ad Rhenum, quorum op. *Zuns*, vel *Zons*, teste Divæo, inter Coloniam Agrip. 3. & Novesium 2. leuc. apud Durnom agrum.

Sunium, promunt. *Capo delle Colonne*, teste Sophiano, sic ob multas columnas marmoreas ibi existentes dicta, promunt. Atticæ inter Piræeum portum Athenarum ad occ. 43. & promunt. Leonum Eubœæ in ort. 37. m. p. cum op. cognomine, teste Cicerone. Stat. l. 12. Theb.

Linquitur Eois longe speculabile proris
Sunion. ———

Dionysius vers. 511.

Πρόσθε δὲ Σουνιάδος κορυφῆς ἐπὶ τέρμασιν Ἀθήνης,
Φαίνονται Σαλαμίς τε καὶ Αἰγίνης πολίεθρον.

Vide Ptol. decimâ Europæ tabulâ, Strab. initio lib. 9. Pausan. lib. 1. itemque Aristophanem pag. 321.

Sunius, Arabica scripsit, quarum librum 4. citat Steph. in Εὐμαῖοι.

Suph, fil. Thau. 1 Reg. 1. Filius Elcana. 1 Par. 6. Nomen loci. 1 Reg. 9.

Supha, fil. Helem. 1 Par. 7.

Supham, fil. Benjamin. Num. 26.

Suphtha, urbs Parthiæ. *Gestie* Thevetó.

Sur, pater Cozbi, Madianitidis illius quæ cum Zambri interfecta est in genitalibus, qui quidem Sur princeps erat Madianitarum. Item fil. Abigabaon. 1 Par. 8.

Sur, nomen portæ in templo Solomonis. 4 Reg. 11.

Sura, flu. qui aquas suas in Mosellam evomit; hodie *Saur*.

Sura, Syriæ urbs juxta Euphratem. Item pagus Lyciæ, inter Myram & Phellum, ubi piscibus insidentes auguria exercebant, & responsa dabant, teste Plutarcho. Item urbs Phœniciæ. Steph.

Surdaones, Hisp. Tarrac. pop. Plin. 3. 3. quorum tractus *Campos de Cerdanna* à Varrerio indigitatur, in Cerretanorum finibus.

Suriel, fil. Abihaiel, princeps Moholitarum. Num. 3.

Surrentum, Campaniæ op. perantiquum; quod etiam nunc vulgo incolis dicitur *Surrento*. Memoratur Ennio, Diodoro, Straboni, Melæ, Silio, Plinio, Statio, Tacito, Suetonio, Frontino, Ptolemæo, Dioni, Tabulæ Itinerariæ. Plin. lib. 3. cap. 5, *Herculanium, Pompeii a haud procul spectante monte Vesuvio, adluente vero Sarno amne: ager Nucerinus; & 9. m. p. à mari ipsa Nuceria: Surrentum, cum promuntorio Minervæ, Sirenum quondam sede.* Mela lib. 2. cap. 4. adverso litoris ordine. *Minervæ promuntorium, sinus Puteolanus, Surrentum, Herculeanum.* Ptolemæus: Νεάπολις. Πικεντίνων ὁμοίως παρὰ τὸ Τυῤῥηνικὸν πέλαγος. Σάρνου ποταμοῦ ἐκβολαί, Σύρρεντον. Hoc quidem falso, atque imperitè sic tradidit Ptolemæus; nisi auctoritas ejus plus valeat, quàm reliquorum scriptorum omnium, qui Picentini agri initium statuunt post Minervæ promontorium. Strabo lib. 5. Συνεχὲς δὲ ἐστὶ τῇ Πομπαΐᾳ τὸ Σύρεντον τῶν Καμπανῶν· ὅθεν πρόκειται τὸ Ἀθήναιον ἀκρωτήριον. Ubi malim Σύῤῥεντον, ut est apud eundem Strab. lib. 1. Diodorum lib. 5. ac Dionem fine libri 52. Unde Latini suum *Surrentum* formaverunt. Quin à *Sirenum* nomine (vide *Sirenes*) opidi vocabulum deductum esse, maximè credibile est; quando illæ circa hæc loca sedem habuisse feruntur. Quod ipsum apertè adfirmat Statius Sylv. lib. 2. carm. 2. quo Pollii celebrat *Surrentinum* his versibus:

Est inter notos Sirenum nomine muros
Saxaq; Tyrrhenæ templis onerata Minervæ
Celsa Dicarchæi speculatrix villa profundi:
Quà Bromio dilectus ager; collesq; per altos
Uritur & prælis non invidet uva Falernis.

Cæterum *Surrentini colles*, qui opido imminent, circumjacentque; vini præstantiâ maximè celebrantur. Ovid. Met. 15. *Inde legit Capreas, promuntoriumq; Minervæ,*
Et Surrentino generosos palmite colles.

Statius Sylv. 3. 5.

Caraq; non molli juga Surrentina Lyæo.

Mart. lib. 13. ep. 110.

Surrentina bibis? nec Myrrhina picta, nec aurum
Sume; dabunt calices hæc tibi vina suos.

Columella Rusticarum rerum lib. 3. cap. 2. de vite Amineâ loquens; *Campaniæ celeberrimos Vesuvii colles, Surrentinosque vestit.* Strabo lib. 5. ubi nobilissima Campaniæ vina enumerat: Ἡ δὲ καὶ ὁ Συῤῥεντῖνος ἐνάμιλλος καθίσταται τούτοις νεωστὶ πειραθεὶς, ὅτι παλαίωσιν δέχεται. Plin. 14. 6. *Ad tertiam palmam variè venere Albana vina, Urbi vicina, prædulcia, ac rara in austero. Item Surrentina; in vineis tantum nascentia; convalescentibus maximè probata propter tenuitatem, salubritatemque. Tiberius Cæsar dicebat, consensisse medicos, ut nobilitatem Surrentino darent: alioquin esse generosum acetum: Caius Cæsar, qui successit illi, nobilem vappam.*

Susa, nomen scribæ. 1 Par. 18.

Susa, *orum*, urbs Asiæ nobilissima, Susianæ reg. caput & regia, ad Eulæum flu. inter Seleuciam magnam ad occ. 450. & Persæpolim ad ort. 275. m. p. ab Ecbatanis 450. in merid. à Memnone condita. Dionysius:

Χωρὶς μὲν Κίρκος ἐπὶ μέγας, χωρὶς δὲ Χοάσπης,
Ἕλκων Ἰνδῷον ὕδωρ, παρὰ τὸ ῥεῖον χθόνα Σουσῶν.

Ubi sis vide Montanum. Junguntur Susa & Ecbatana, quia ut æstivos dies in Ecbatanis, ita hybernos Susis agebat rex Persarum. Ita Xenoph. Cyrop. lib. 8. Strabo lib. 15. Plutarchus de exil. Athenæus lib. 12. Eustathius in Dionys. Aristides in orat. de Româ. Ut vel falli necesse sit, vel corruptum esse Ælianum de An. l. 10. cap. 6. ubi Regem Persarum describit θερίζοντα μὲν ἐν Σούσοις, χειμάζοντα δὲ ἐν Ἐκβατάνοις, repugnante naturâ rerum. Ecbatanis enim æstate multo commodius degebatur, quia clima frigidius est quam Susis, ubi aer æstivus est tam fervidus, ut lacerti & angues circa meridiem in viis intercepti ustulentur. Ita habetur apud Strabonem. Pop. *Susiani*, ob artem sagittariam olim clari. Prop. lib. 2.

Non tot Achæmeniis armantur Susa sagittis.

Claud. de bello Gildonico:

——*Nostraq; premant pharetrata secures* ——*Susa.*

Lucan. lib. 2. ——— *Conjuret in arma*
Mundus, Achæmeniis decurrant Medica Susis
Agmina. ———

Dicta autem putatur hæc vox à liliorum copiâ quæ illorum linguâ *Susa* dicuntur. Athenæus lib. 12. Κληθῆναι δὲ τὰ Σοῦσα φησὶν Ἀριστόβουλος καὶ Χάρης διὰ τὴν ὡραιότητα τοῦ τόπου. Σοῦσον γὰρ εἶναι τῇ Ἑλλήνων φωνῇ τὸ κρίνον. Stephanus: Σοῦσα, &c. ἐκλήθη ἀπὸ τῶν κρίνων, ἃ πολλὰ ἐν τῇ χώρᾳ πεφύκει ἄνθη, Σοῦσα τὰ αὐτὰ καλοῦσιν οἱ βάρβαροι. Etymologus: Σοῦσα ἡ πόλις ἀπὸ τῶν ἀναπιπτόντων κρίνων. Σοῦσα γὰρ τὰ λείρια λέγεται. Quod multo verius quam quod ibidem alii volunt, *Susa* dici ἀπὸ τοῦ ἱππεύσαντος αὐτὴν ἄσω, σοῦς γὰρ ὑπὸ Περσῶν ὁ ἵππος λέγεται. Chaldæis quidem & Syris equus dicitur סוסא *susa* & סוסיא *Susia*. Sed Scriptura

tura differt à שושן. Ut taceam Susa nusquam ab equitatu commendari. Bochartus.

Susana, op. Hisp. Turr. quod & *Susanam*. *Campanillo*, teste Hieronymo Suritâ. Silius lib. 3.

At non Sarmaticos attollens Susana muros.

Susanna, uxor Joachim. Item mulier quæ Christum sequebatur. Luc. 8.

Susiana, *Susis* Strab. reg. Asiæ inter Assyriam ad occ. & Persidem ad ort. cui Media ad Arctos incumbit, sinu Persico ad Austrum definita. *Susistan* vulgo & *Cusistan*.

Susudata, Germ. civitas. Ptol. *Wilsnach* P. Apiano in Marchiâ Brandeburgicâ.

Suthala, fil. Ephraim. Num. 26. Filius item Zabab. 1 Par. 7.

Sutrium, urbs prius Tyrrhenorum, deinde Romanorum. Apud Appianum Civil. bell. lib. 5. Σούβριον corruptè legitur, quod imperitus geographiæ interpres, unà cum sequenti voce χώραν malè vertit *Insubrum regionem*. Opidani Livio, Plinio & Frontino *Sutrini* : Σουτρινοὶ Stephano. A Romanis cum defecerint eos ad fidem reducendum mittitur Camillus, qui ut celeritate eos opprimeret, jussit milites 3. dierum commeatum secum ferre, teste Livio l. 6. Hinc natum proverbium : *Quasi Sutrium eant* ; apud Plautum in Casina, & Festum, cum quid celeritèr fit & instructè. Hinc etiam *Sutrini*. Sil. lib. 8. *Sutria tecta*. Coloniam Romanam fuisse, & quo tempore deductam docet Velleius l. 1. *Post 7. annos quàm Galli urbem ceperunt, Sutrium deducta colonia est.*

S Y.

Syagra, regio Ciliciæ prope Adum & Laertem. Steph.

Syagrius, vir illustris de quo Symmachus l. 3. ep. 19.

Syagros, extremum Arab. Fel. promunt. ad mare Rubrum. Plin. 6. 23. Item loci nomen apud Sophoclem à suum veneratione impositum. Græcis item *Syagros*, aprum significat.

Syagrus, primus bellum Trojanum carmine cecinit, ut ait Ælian. ποικιλ. 14. 21. Sed incertum utrum fide id historicâ egerit, an ut ab Homero postea factum fabulosè. Vossius.

Syalis, urbs Mastienorum. Steph.

Syassus, vicus Phrygiæ.

Sybaris, Medi cujusdam servus. Justin. lib. 1. cap. 6. Ubi MS. *Sebares*. Sed leg. *Siebares*. Is autem est *Oebares*, Græcè Οἰβάρης ; utrumq; enim dicitur. Sic *Androcottus*, *Sandrocottos*, *Merdus*, *Smerdis*, *Ostbanes* Æschylo est Σουθάνης. Vossius.

Sybaris, *Cochile*, teste Barrio, & *Sabaro* teste Mazzellâ, flu. M. Græciæ, ex fin. Brutiorum apud Muranum oriens, ac in sinum Tarentinum non longè à Crathi fluv. sese exonerans. Ejus aqua oves & boves nigros facit, sicuti contra Crathis albos. Plin. 31. 2. Aristoteles in Mirandis : Ὁ μὲν ἐν Συβάρει τοὺς πίνοντας ἀπ' αὐτοῦ πυῤῥοτρίχας εἶναι ποιεῖ· ὁ δὲ Κρᾶθις τοὺς ἀνθρώπους, λευκούς. Idem habet Strabo lib. 6. Pythagoras apud Ovid. Met. 15.

Crathis & huic Sybaris nostris conterminus arvis
Electro similes faciunt auroq; capillos.

Sybaris, M. Græciæ op. inter Crathin & Sybarim amnes, ab Achivis conditum, qui post Trojæ excidium vi tempestatis eò fuerunt appulsi. Hujus olim tanta fuit potentia, ut quaternas proximas rexerit gentes, & 25. urbes suo subdiderit imperio, & contra Crotoniates 300. hominum millia armarit. Strabo lib. 6. Ejus mem. Ovid. Met. 15.

Fraterit & Sybarim, Salentinumq; Neathum.

Postea *Thurium* & *Copia* vocabatur. Stephanus ex Strab. Θούριοι, πόλις Ἰταλίας, ἡ πρότερον Συβαρις, ὕστερον δὲ Κωπίαι. Dionysius vers. 372.

Ἔστι δέ τοι χαρίεις Διὸς μέγα χωσαμένοιο
Δειλαίη Σύβαρις, πάντας συνέχουσα πολίτας,
Μυδαλέους ὑπερ εἵνεκ' ἐπ' Ἀλφειῷ γεγαῶτας.

Ubi quam exitii causam agnunt Poeta, dum eos *Jove valdè irato* periisse indicat, hoc postea subjiciens de furiosâ Olympicorum præmiorum cupiditate, vix satis constat. Narrat vero Eustathius eos τὰ ἐν ναῷ ἀναθήματα, dona Jovi Olympio dedicata, diripuisse ; quæ Dionysio Ἀλφειῷ γεγ. vocantur, quòd Jovis Olympii templum positum esset in Olympiâ, quæ & Pisa, Elidis urbe, quam Alpheus flu. alluit : urbi autem Olympiæ nomen impositum ferunt ab Olympo monte vicino, Thessalico Olympo cognomini, teste Strab. lib. 8. Hæc quidem commodissima videtur interpretatio, si quâ melioris historiæ fide firmetur. Receptius tamen est (quod non modo Eustathius, verum & Stephanus περὶ πολ. aliique tradunt) *eos oraculo monitos, Sybarin tunc interituram, cum hominem plusquam Deum colerent, idque evenisse cum ab hero servus flagris cæsus primo in templum confugeret, nec tamen dominus à verberibus temperaret ; cum vero ad herilis patris sepulchrum confugeret, tum demum, monumenti paterni veneratione, abstineret.* Hinc Jove irato, in perditissimam luxuriem eos ruisse ferunt, quam proximam fuisse exitii causam apud omnes constat. Oraculum, de quo modo dictum, ab Erasmo in Chiliad. è Stephano recitatur :

Εὐδαίμων Συβαρῖτα, πανευδαίμων σὺ μὲν αἰεὶ,
Ἐν θαλίῃσι θεῶν τιμῶν γένος αἰὲν ἔδοιτον.
Εὖτ' ἂν δὲ πρότερον θνητὸν θεοῦ σεβίζῃ,
Τηνίκα σοι πόλεμός τε καὶ ἐμφύλιος στάσις ἥξει.

Cæterum de luxu & mollitie Sybaritarum Plut. hoc refert in convivio 7. Sup. Συβαρῖται, ὡς ἔοικε, πρὸ ἐνιαυτοῦ τὰς κλήσεις ποιοῦνται τῶν γυναικῶν, Ὅπως ἐνευπορῶσι καὶ χολλοὶ παρασκευασάμεναι ἐσθῆτι καὶ χρυσῷ φοιτῶσι ἐπὶ τὸ δεῖπνον. Zenobius, Cent. 5. Συβαριτικὰ τράπεζα [ἀντὶ τοῦ ἐν πολυτελείᾳ. Τρυφῶσι γὰρ οἱ Συβαρῖται. Idem ibidem, uti quoque Diogenianus, Cent. 8. Συβαρῖται διὰ πλατείας] παροιμία ἐπὶ τῶν σοβαρῶς πορευομένων. Vide Cluverium de Ital. Ant. l. 4. c. 14. Hinc *Sybarita*. Ovid. 2. Trist.

Nec qui composuit nuper Sybaritida fugit.

Ubi opus intelligit Hemitheontis cujusdam cinædi, de generibus voluptatum, & obscœnarum libidinum.

Sybennitica, præfectura maritima in Ægypto. Steph.

Syberos, urbs Illyriæ. Steph.

Sybota, num. pl. *Sivita* Sophiano, portus & op. Epiri & ins. apud Leucimnam promunt. Corcyræ ins. in orâ orientali. Aliam ins. hujus nom. Plin. ante Leucadiam locat. Apud illam ingens pugna navalis inter Corinthios olim & Corcyræos fuit, teste Xenophonte.

Sybra, Phrygiæ castellum. Steph.

Sybride, vicus in Erechtheide tribu.

Syburpores, vel *Suburpores*, Libyæ gens. Ptol.

Syca, urbs apud novam Romam. Steph.

Sycaminon, urbs Phœnicum. Steph.

Syce, ins. parva Joniæ ante Steph. Plin. 5. 31.

Syceus, unus Titanum, quem fugientem Tellus mater suscepit, & inde ficum protulit.

Sycites, Bacchus dictus est ἀπὸ τῶν σύκων, quod is non solum vini sed etiam ficorum, & fructuum prope omnium fuerit inventor. Hesychio vero non est Συκίτης, sed Συκεάτης.

Sycussa, ins. parva ante Ephesum. Plin. 5. 31.

Syderis, flu. Parthiæ, seu Mediæ, in Caspium mare influens, quod inde Hyrcanum incipit appellari. Plin. 6. 16.

Sydima, urbs in montanis Lyciorum. Plin. 5. 27.

Syedra, urbs Isauriæ. Steph.

Syene, *Asna*, teste Jo. Leone, urbs Ægypti extrema, in Æthiopiæ confin. ad Nilum, olim Rom. Imperii, sicut & nunc Turcici, terminus, inter Alex. Ægypti ad Arctos 570. & Meroen ad Austrum 962. m. p. teste Plinio. Sed apud Strab. abest à Meroe 3000. stad. & apud Anton. ab Alexandriâ 600. m. p. à Memphi 160. schœnis, à Thebis 60. Ovid. Ponticorum lib. 1. eleg. 6.

Quid tibi si calida, prosit, laudere Syene,
Aut ubi Taprobanen Indica tingit aqua?

Dionysius : ——— Βαθυκρήμνοιο Συήνης.

Πόλις ἐν ἐσχάτῃ (inquit Scholiastes ad versum 223. ejusdem Dionysii) ἡ Συήνη, ἀπὸ Συήνης τινὸς οὕτω κληθεῖσα, ἐν ᾗ καὶ φρέαρ ἐστὶ πρὸς τὰς θερινὰς τροπὰς ἐκεῖ διαφαίνον τὸν ἥλιον τροπαῖς· ἵνα καὶ ἄσκιοι ὦσι μεσημβρίας πάντες οἱ ἀρχαῖοι γνώμονες διὰ τὸ ὑποκεῖσθαι τοὺς τόπους τούτους τῷ τροπικῷ. Ammianus Marcellinus lib. 22. *Dein Syene, in quâ Solstitii tempore, in quo Sol æstivum Austrinus cursum extendit, rectâ omnia ambientes radiis excedere ipsis corporibus non sinunt.*

Inde si stipitem quisquam fixerit rectum, vel hominem aut arborem viderit stantem, circa lineamentorum ipsos extremitates contemplabitur umbras absumi. Heliodor. Æthiopic. hist. lib. 9. Ἐδόκουν δὲ καὶ τὰς τῶν ὀρθουμένων γνώμονας ἀσκίους κατὰ μεσημβρίαν ἔχειν, τῆς ἡλιακῆς ἀκτῖνος κατὰ κορυφὰς θερμαῖς ἐν τοῖς περὶ Σοήνην οὐκ ἀμφιβάλλειν κατὰ κορυφὴν ἐστιν ἐμπίπτει, &c.

Lucan. lib. 2. —— *Umbras nusquam flectente Syene.*

Claudianus *atram* vocat. Eidyllio de Nilo.

> *It loca continuo Solis damnata vapore*
> *Irrorat, populisque salus sitientibus errat,*
> *Per Meroen, Blemyasque feros, atramq; Syenen.*

Statius *Eoam.* Sylv. 2. 2.

> ———*Quod Eoa respergit vena Syenes.*

Idem Theb. lib 4.

> ———*Nullaque umbratam nube Syenen.*

Obiter emenda Stephanum: Συήνη, inquit, πόλις Αἰγύπτου καὶ Αἰθιοπίας ἐπὶ τῷ Νείλῳ: Lege μεταξὺ Αἰγ. καὶ Αἰθ.

Syessa, tugurium quoddam in Lycia, à vetulà quàdam *Syessa*, quæ Latonam excepit. Gent. *Syessæus* & *Syessensis.* Item urbs Tyrrhenorum. Gent. *Syessenus.* Steph.

Sygaros, inf. in sinu Arabico, in quà nulli sunt canes, atque aliunde importati, circa litora moriuntur. Plin. 7. 28.

Syia, urbs parva Cretæ, navale Elyri. Steph.

Syit, urbs Ægypti; unde præfectura *Syitis.* Steph.

Syleon, urbs Phrygiæ, secundu alios Pamphyliæ. Steph.

Sylina, inf. ultra Britanniam. Sulp. Severus. Sunt qui eà insulà *Sorlings*, vel *Sylley* putant denotari.

Syliones, pop Chaoniæ Steph.

Sylla, Romanus nobilis ex antiquà Scipionum familià, adolescentiæ omnibus vitiis inquinatus. Quæsturam sub Mario adeptus est, in quà vitam omnem penitus commutavit; Literis Græcis & Latinis benè eruditus, facundus, acer, astutus, gloriæ cupidus, sui securus, pecuniæ maximus largitor, animo grandis; ut de illo dubitari potuerit (inquit Sallustius) fortior ne an felicior esset. Missus à Mario ad Bocchum regem legatus, Jugurtham vinctum retulit: Mithridatem Asiam crudelissimè vastantem compescuit; Socialis belli luctus repressit; Cinnæ dominationem fregit, & Marium, qui olim se Quæstorem fastidierat, ipsam illam provinciam proscriptum & exulem petere coegit. Dictator deinde factus ita Remp oppressit, ut teste Cicerone in Verrem, nemo, illo invito, nec bona, nec patriam, nec vitam retinere potuerit. Privatus ad postremum Dictaturà depositâ Puteolis periit phthiriasi, i. e. morbo pediculari. Vide Plutarchum in *Sylla*, & Lubinum ad illud Juvenalis Sat. 1. ——— *Et nos*

> *Consilium dedimus Syllæ privatus ut altum*
> *Dormiret.* ———

Sosipater Charisius lib. 1. *Sibyllam Epicadius de cognominibus ait appellatum, qui ex Sibyllinis libris primò sacrum fecit: deinde Syllam: qui quod flavo & compto capillo fuerit, consimiles Sylla sunt appellati: Inde effœminati hodieque Sylli dicuntur, quos vulgus imprudenter Psyllos appellat.*

Syllanion, statuarius nullo doctore nobilis.

Syloes, Herodoto Σολόεις, Africæ promunt. quod Sataspes, postquam ex Ægypto solvit, ad Columnas Herculis navigans, circumvectus in meridiem cursum tenebat. Idem alibi scribit hoc promuntorium Libyam terminare. In Hannonis periplo ejus etiam mentio est; forte ubi Ptol. post Cotes promunt. (quo Africa ad merid. inclinare incipit) *Sylia* flu. ostium describit.

Syloson, vir egregius, aliquando exilio mulctatus est, sed quia divitiis & corporis præstantià affluebat, chlamydem sumptuosam semper gestabat. Quam cum Dario (qui postea Persarum rex effectus est) dono dedisset, is postea regnum adeptus, beneficii memor Sylosontem solo natalitio restituit. Vide Strab. lib. 14.

Sylvanectum, vulgo *Senlis*, Gall. Belg op. in Picardiæ provincià, sic dictum à *sylvis.* Greg. Turonens. 9. 20.

Sylvania, urbs & conventus Helvetiorum inter Uriam & Suetiam; vulgo *Underwauld.*

Sylvanus, Deus sylvarum. Servius ad istud Virg. Æn. 8.

> *Sylvano fama est veteres sacrasse Pelasgos*
> *Arvorum, nemorumque Deo lucemque diemque, &c.*

Publica, inquit, ceremoniarum opinio hoc habet, pecorum & agrorum Deum esse Sylvanum. Prudentiores tamen dicunt esse eum ὑλικὸν θεὸν, i. e. Deum τῆς ὕλης. Hyle autem est fæx omnium elementorum, id est ignis sordidior & aer, item aqua & terra sordidiora, unde cuncta procreantur: quam Græci ὕλην, Latini materiam appellarunt: nec incongrue, cum materia sylvarum sint. Quod si igitur Deus τῆς ὕλης est, idem erit cum Pane. Vet. Gloss. *Sylvanus*, Πάν, θεὸς ὑλαῖος. Virg. tamen 1 Georg. manifesto eos distinguit. Nam cum dixisset: *Pan ovium custos, &c.* interjectà deinde Minervæ ac Triptolemi mentione, subdit tandem.

> *Et teneram ab radice ferens, Sylvane, cupressum.*

Lucanus lib. 3.

> *Hunc non ruricolæ Panes, nemorumque potentes*
> *Sylvani, Nymphæque tenent.*

Prop 4. 4. *Sylvani ramosa domus.* ———

Gratius Faliscus in Cynegetico:

> ——— *Inculto Sylvanus termite gaudens*

Vide Lil. Gyraldum Synt. 15. Horat. lib. 3. Od. 29.

> *Jam pastor umbras cum grege languido,*
> *Rivumque fessus quærit & horridi*
> *Dumeta Sylvani.*

Apud eundem lib. 2. ep. 1.

> *Agricolæ prisci, fortes, parvoque beati*
> *Tellurem porco, Sylvanum lacte piabant.*

Juvenalis Sat. 6.

> *Nam quæ docta nimis cupit & facunda videri*
> *Crure tenus medio tunicas succingere debet*
> *Cædere Sylvano porcam, quadrante lavari.*

Statius lib. 6. Theb.

> *Non grassante Noto citius nocturna peredit*
> *Flamma nemus. Linquunt flentes dilecta locorum*
> *Otia, cana Pales, Sylvanusq; arbiter umbræ,*
> *Semideumq; pecus migrantibus aggemit illis*
> *Sylva, nec amplexæ dimittunt robora Nymphæ.*

Sylvanus, avi sui & sororis filius, hoc modo. Valeria Tusculanaria ob iram Veneris Valerium patrem suum deperibat, remque nutrici communicas, quæ dolis fugiens herum, puellam quandam ex vicinis eum dixit adamare, quæ aspectum ejus, apertumque concubitum vereatur. Aliquando pater postmodum debacchatus lumen petiit: nutrix vero præveniens, fugiensque sese præcipitavit, filia quoque inde evadens peperit Sylvanum, quem Græci *Ægypanem* vocant. Pater quoq; Valerius dolore affectus sese dedit in præcipitium.

Sylvanus, Consul. an. U. C. 833.

Sylvia, nomen quo Ilia Romuli mater vocata est. Virgil. Æn. 7.

> *Assuetum imperiis soror omni Sylvia curà,*
> *Mollibus intexens ornabat cornua sertis.*

Ovid. Fast. 2.

> *Sylvia Vestalis cœlestia semina partu*
> *Ediderat, patruo regna tenente suo.*

Sylvius, Æneæ fil. à quò postea omnes Albani reges *Sylvii* dicti sunt. Virg. Æn. 6. —— *Primus ad auras*

> *Ætherias Italo commistus sanguine surget*
> *Sylvius, Albanum nomen, tua Posthuma proles:*
> *Quem tibi longævo serum Lavinia conjux*
> *Educet sylvis regem, regumque parentem:*
> *Unde genus longà nostrum dominabitur Albà.*
> *Proximus ille Procas Trojanæ gloria gentis*
> *Et Capys & Numitor, & qui te nomine reddet*
> *Sylvius Æneas.* ———

Ovid. Fast. 4.

> *Posthumus hinc: qui, quod sylvis fuit ortus in altis*
> *Sylvius in Latià gente vocatus erat*

Syma, vel *Syme*, urbs Asiæ. Hom. in Catalogo:

> Νιρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐίσας.

Symatha, urbs Thessaliæ. Steph.

Symathus, flu. Siciliæ non longè ab Ætnà. Vide Cluver. Sic. Ant. p. 124.

Symbolon, & *Symbolorum portus*, qui & *Factorum portus* Straboni, *Sibula* Mercatori & al. portus Taurici inter Eupatoriam ad Isthmum, & Chersonesum urb. ad sinum Carcinitem.

Syme, Inf. inter Rhodum & Gnidum. Plin. 5. 31. Sic

dicta à *Syme*, Jalysi filiâ, cum prius *Metapontis*, deinde *Ægle* vocaretur.

Symmachia, Venus dicta est à Mantinensibus, quòd in Actiaco prælio Romanis opem tulisset.

Symmachus, Romanus orator, missus à Senatu Constantinopolim ad Theodosii liberos, rogatum, ut Vestales à Christianis destrui minimè paterentur; cujus rei gratiâ putabant se adversa multa à Diis esse passos. Ejus igitur orationem & Prudentius & Ambrosius acerrimè confutarunt. Fuit alius ejusdem nominis sacrorum librorum interpres Græcus, parum doctrinæ syncera, & Christianæ. Euseb. Hist. Eccl. lib. 6. cap. 14. De variis autem *Symmachis* vide Vossium ad Boetium p.36.

Symphorosa, Getulii Martyris uxor: quæ mortem 7. filiorum pro religione Christianâ occumbentium tulit patientissimè, imò v. eos ad supplicium animavit. Hist. Eccles.

Symplegades, quæ & *Cyanea*, ins. duæ, sive potius scopuli, trans Bosporum Thracium in ipso Ponti Euxini ostio mille quingentis passibus ab Europâ distantes; tam modico autem inter se discretæ intervallo, ut ex adverso quidem intrantibus geminæ cernantur, paulum vero deflexâ acie, coeuntium speciem præbeant. Quæ res occasionem præbuit poetarum fabulis, qui eas olim inter se concurrisse tradunt; unde & nomen acceperunt ἀπὸ τοῦ συμπλήσσειν, h. e. *à concurrendo*, seu *confligendo*. Ovid. Met. 15. —*Timaît concursibus Argo*

Undarum sparsas Symplegadas elisarum.

Idem 1. Trist. eleg. 9.

Altera namq; parat Symplegadas ire per altas,
Scindere Bistonias altera puppis aquas.

Et rursus in Epistolâ Medeæ:

Compressos utinam Symplegades elisissent.

Euripides in Prologo Medeæ:

Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος
Κόλχων ἐς αἶαν Κυανέας Συμπληγάδας.

Ubi Scholiastes: Τὰς ἐπὶ τὸ στόμα τοῦ Πόντου λέγει, αἳ δι' ἀπάτην τῆς ὄψεως δοκοῦσιν ἐοικέναι καινῶ φορᾷ. Eratosthenes Συνορμάδας vocavit, Isacio teste, ut Latini *Concurrentia saxa*. Alii Συνδρομάδας dixerunt. Unde Val. Flac. lib. 5.

Certus Scythico concurrere Ponto Cyaneas.

Est etiam *Symplegas* sing. numero. Lucan. lib. 2.

Ut Pagasæa ratis peteret cum Phasidos undas
Cyaneas tellus emisit in æquora cautes,
Raptâ puppe minor subducta est montibus Argo,
Vanaq; percussit Pontum Symplegas inanem.

Seneca Tragœdus in Hercule Insano:

——— *Illa quæ Pontum Scythen*
Symplegas arctat. ———

Martialis lib. 11.

Si constringantur geminâ Symplegade culi.

Vide *Cyanea*.

Synangus, urbs Phœnicum. Steph.

Syndicus, urbs contigua Scythiæ cum portu. Aliqui *Gorgippen* vocant. Steph.

Synesius, è Pentapoli Africæ Philosophus Christianus, Præsul Ptolemaidis factus, scripsit libros in Grammaticam, Philosophiam, panegyricos, epistolas & alia. Suidas.

Synnada, *Synada* Ptol. Sing. & pl. num. urbs Phrygiæ magnæ archiep. & metropolis, ingens, sub quâ 20 urbes episc. olim fuere, marmore clara, quod *Synnadicum* appellatur, teste Strab. l.12. Claud. in Eutrop. l.2.

——— *Pretiosaque picto*
Marmore, purpureis cæduntur Synnada venis.

Vide sis illic Heinsium. Stephanus: Σύνναδα, πόλις Φρυγίας. Papinius *Synnadea* vocat, Sic n. ille in Surrentino Pollii Sylv. 2. 2.

Synnade quod mæstâ Phrygia fodere secures
Per Cybeles lugentis agros, ubi marmore picto
Candida purpureo distinguitur area gyro.

Syntyche, mulieris nomen. Philip. 4.

Syopii, pop. Liburnis vicini. Steph.

Sypalettus, vicus in Cecropide tribu. Steph.

Syphax, Numidiæ rex, qui cum Scipioni per Lælium fuisset conciliatus, bellique societatem cum eo iniisset, postea, violatâ fide Annibali adhæsit. Tandem victus à Masinissâ, vivus in Scipionis manus perductus est, à quo in triumpho circumductus, in carcerem inclusus, inediâ vitam finiit, regno Masinissæ concesso. Ovid. Fastorum 6.

Postera lux melior, vincit Masinissa Syphacem.

Propertius lib. 3. el. 11.

——— *Victi monumenta Syphacis.*

Juv. Sat. 6. *Tolle tuum precor Annibalem, victumq; Syphacem*
E castris, & cum totâ Carthagine migra.

Corripuit secundam syllabam Claudianus lib. de Bello Gild. ——— *Haurire venena*

Compulimus dirum Syphacem, fractumq; Metella
Traximus immanem Marii sub vincla Jugurtham.

Vide sis illic Barthium.

Sypheum, Brutiorum op. Livius lib. 30.

Syra, locus Judææ, qui sec. Josephum 20. stadiis ab Hebrone distat. 2 Reg. 3.

Syracusa, *Syracossa* Theocrito, prius *Ortygia*, urbs Siciliæ amplissima, in orâ ad ort. inter Catinam 48 & Pachynum promunt. in Aust. 40. m. p. Magnitudinem ejus innuit Pindarus quando μεγαλοπόλιες Συράκοσαι, h.e. *grandiurbes Syracusæ* vocat. Erat siquidem urbs non Sicularum modo, sed & Græcarum omnium celeberrima; ab Archiâ Corinthio annis ante Christum plus septingentis condita. Hujus partes 4. *Insulam*, *Acradinam*, *Tychen*, & *Neapolin* multis describit Cicero Verrinâ quartâ. Unde Ausonius.

Quis Catinam sileat, quis quadruplices Syracusas?

Alii quinctam addunt *Epipolas*. Portus duplex: Major unus octoginta stadiorum, cujus fauces quingentis passibus patent, ad Ortygiam ins. Arethusâ fonte insignem. Murorum ambitus apud Strab. erat ἑκατὸν καὶ ὀγδοήκοντα σταδίων, i. e. 24. m. p. Dicit Liv. lib. 25 in Syracusis captis *prædæ tantum fuisse, quantum vix captâ Carthagine fuisset*. Plut. etiam in Marcello: Λέγεται δὲ πλεῖστα τότε ἢ ὕστερον ἀπὸ Καρχηδόνος διαφορηθῆναι πλοῦτον γενέσθαι. Vocis originem quod attinet, doctissimus Fullerus Miscel. l.4. cap. 10. Syracusarum nomen Punicè scribit צור כוסיא *Sor-Cosia*, qu. *Tyrum latentem* dicas. Frustrà, inquit Bochartus, cum Syracusas non condiderint Phœnices, sed Græci Dorienses, Archiâ duce; vide Thucydidem, Strabonem, & alios. Sed præcipuè Marcianum Heracleotam, qui simul nominis originem aperit his verbis.

Τὸ δὲ Σύρακος τῆς Ἰταλίας οἱ Δωριεῖς
Κατέσχον· Ἀρχίας δὲ τούτους προλαβὼν
Ὁ Κορίνθιος μετὰ Δωριέων καλουμένων
Ἀπὸ τῆς ὁμόρου λίμνης λαβούσας τοὔνομα
Τὰς νῦν Συρακούσας παρ' αὐτοῖς καλουμένας.

Paludem intellige *Syraco*, de quâ Steph. ubi de Syracusis: καὶ λίμνη, ἥτις καλεῖται Συρακώ. Melius quam *Tyraca*, quomodo scripsit Vibius in catalogo paludum: *Tyraca Syracusis*. *Syraco* autem vox Phœnicia est, ut *Hanno*, *Gisco*, *Dido*, *Samatho*. Radix סרח *serach*, vel *sarach* fœtere est. Nec immerito ἀπὸ τῆς δυσωδίας nomen paludi factum, cujus exhalationes morbos creabant plurimos. Id ipsum enim Syracusani damno suo multoties experti sunt, & fere quotquot hostes æstatis aut auctumni mensibus Syracusas circumsederunt. Hinc illud Diodori l.13. de Atheniensibus hanc urbem obsidione prementibus: Διὰ τὸ τὸν περιεχόμενον τόπον ὑπάρχειν ἑλώδη, λοιμικὰς καταστάσεις τὸ στρατόπεδον ἐμπεσεῖν. Et lib. 14. de Carthaginensibus, quos ibidem per æstivos ardores gravis invaserat lues: Ἐδόκει δὲ ὁ τόπος αἴτιος γεγονέναι πρὸς τὴν ὑπερβολὴν τῆς συμφορᾶς. Καὶ γὰρ Ἀθηναῖοι πρότερον τὴν αὐτὴν ἔχοντες παρεμβολὴν, πολλοὶ διεφθάρησαν ὑπὸ τῆς νόσου ἑλώδους ὄντος τοῦ τόπου καὶ κοίλου. Ita cum eidem urbi Marcellus imminerct: *Accessit* (inquit Livius lib. 25.) *pestilentia, commune malum*. Et paulo post: *temporis & loci vitio, & ægri erant, & moriebantur.* Causam ad conditorem referunt. Myscellus enim & Archias, cum Delphos se contulissent oraculum consulturi de loco condendi urbis, ab Apolline rogati utrum mallent,

Πλοῦτον ἔχειν πλεῖστον, ἢ τερπνοτάτην ὑγίειαν.

Salubritatem Myscellus, & Archias divitias elegit. Quarum urbium illa saluberrima, sed pauper fuit; hæc ditissima,

ditissima, sed insalubris. Hanc sive historiam, sive fabulam referunt Strabo lib. 6. Steph. in Συρακοῦσαι, Aristophanis Interpres in Equit. ad verbum ωλαθυγίζειν, quo comicus tribuit Athenis Syracusarum opes, & Crotonis salubritatem, Suidas denique in Ἀρχίας, & rursum in Μύσκελλος. Bochartus. Plura de civitate Syracusanâ legere volentibus adeundi sunt Fazellus & Cluverius.

Syrastra, Indiæ intra Gangem vicus. Ptol. *Saurac* Castaldo.

Syrbane, ins. in Euphrate. Steph.

Syria, provincia maxima Asiæ, inter Ciliciam & mare Syrium ad occ. & Mesopotamiam ad ort. Euphrate flu. hanc disterminante, illam monte Amano: cui Armenia minor incumbit ad Arctos, ad merid. vero Arabia deserta, & Palæstina; (quæ apud Ptol. à Syriâ divisa est, sed apud alios in Syriâ comprehenditur, ut pars illius) dividitur in plures regiones, Comagenem ad sept. Phœniciam ad occ. Cœlesyriam ad meridiem, Palmyrenem ad ort. & Seleucidem circa medium. Longa inter Ciliciam & Arabiam 470. m. p. lata inter Seleuciam Pieriam & Zeugma 175. teste Plinio. Hesychius annotat Συρίας λέγεται γῆ ἡ νῦν ἀπὸ Φοινίκης μέχρι Βαβυλωνίας. Vide *Assyria*, & Seldenum de Diis Syris Proleg. cap. 1. & Montanum ad Dionys. vers. 772. Gnp. *Syri*. Hinc proverbium: *Syri adversus Phœnices* apud Suidam in versipelles & fraudulentos mutuo, quales erant inter se Syri & Phœnices. Herodianus: Φιλόσκωπτοι οἱ Σύροι. *Multa Syrorum olera* apud Plin. 20. 5. vice proverbii habeatur in eos, qui in rebus plus voluptatis, quam utilitatis afferentibus occupantur. *Syrus cum non sis ne Syrissa*, h. e. ne alius videri velis, quam sis. Hinc *Syrius*. Virg. Georg. 2. *Crustumiis, Syriisque pyris, gravibusque volemis*. Propert. 2. 11.

Cum dabitur Syrio munere plenus onyx.

Syrianus, Alexandrinus philosophus Platonicus, docuit Athenis, scripsitque in totum Homerum commentarios, libros 7. in Platonis Remp. & alia. Hujus discipulus & successor fuit Proclus. Suidas.

Syriæ portæ, vide *Amanicæ Pylæ*.

Syrictæ, gentes inter Nomadas & Indos, narium loco foramina tantum habentes, *anguium* modo loripedes. Plinius ex Megasthene lib. 6. cap. 2. Ubi Salmasius legendum censet *Syrtas*; quia nempe traherent pedes, ἀπὸ τοῦ σύρειν. Sed recte sese habet vulgata lectio. Quâ n. fistulâ sorbebant, eâdem etiam sibilabant. Confirmat hanc lectionem Ælianus de Anim. lib. 16. cap. 22. Ἔστι δὲ καὶ Συρικτῶν τι γένος Ἰνδῶν ἔθνος καὶ τοῦτο, καὶ σιμοὶ σφόδρα τὰς ῥῖνας, εἴτε οὕτως ἐκ βρεφῶν ἁπαλῶν ἐν θαλάσσῃ τῷ τὰς ῥῖνας διαμείναντες, εἴτε καὶ τοῦτον τὸν τρόπον νικηθέντες. Malè vulgo Σκιρᾶται. Sed & sequentia quis intelligat? Ridiculè verterunt interpretes: *Sunt & Scirata gens ultra Indiam, simi naribus, sive ita nati, sive à teneris assueti in mari degere, & urinandi nasum offendere ad saxa*. Profectò scripsit Ælianus ἐν θλάσει, non ἐν θαλάσσῃ. Hæc vera est causa, quamobrem Mauri, & variæ Indorum & Æthiopum gentes simas habeant nares, quia nempe recens natis nasus infringitur. Vossius ad Melam, l. 3. c. 9.

Syrinthus, urbs Cretæ. Gentile *Syrinthius*. Steph.

Syringx, Nympha Arcadica, una Naidum, quæ cum vim Panos, alioqui effugere non posset, invocato sororum nomine, in calamos palustres est mutata. Ovid. Met. lib. 1.

Syrmæum, campus inter Nomadas & Nabatæos. Steph.

Syrmata, iidem qui *Sauromatæ*: Scribit enim Eudoxus Syrmatas ad Tanaim flu. habitare. Steph.

Syrmus, Triballorum rex. Arrian. lib. 1.

Syrna, urbs Cariæ à Podalirio condita. Aiunt enim Podalirium cum aberrasset, delatum in Cariam à Caprario quodam servatum esse, & ductum ad Cariæ regem Damæthum, cujus filiam è tecto delapsam, detracto ab ambobus brachiis sanguine ille curavit: quod admiratus rex filiam ei conjunxisse fertur: & Chersonesum donasse, in quâ Podalirius 2. civitates, alteram uxoris nomine, *Syrnam*: alteram vero pastoris nomine, à quo servatus fuerat, *Caprariam* condidit. Steph.

Syrnos, ins. maris Ægæi, ab Andro 80. m. p. *Sirna* nunc in tabulis recent.

Syrophœnix, habitans in orâ maritimâ Syriæ. Juv. Sat. 8.

Sed cum pervigiles placet instaurare popinas;
Obvius assiduo Syrophœnix udus amomo
Currit, Idumææ Syrophœnix incola portæ.

Mulier *Syrophœnissa* dicitur. Marc. 8.

Syros, maris Ægæi ins. quam Homerus *Syriam* vocat in Odysseâ, uti Strabo & Stephanus testantur. *Syra* Sophiano adhuc dicitur. Locus Hom. est Odys. O. v. 402.

Νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται (εἴ που ἀκούεις)
Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο.
Εὔβοτος, εὔμηλος, οἰνοπληθής, πολύπυρος.
Πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐσέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη
Νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.

Inde per aphæresin Phœnicibus familiarem, vel שִׁירָה *Sira* pro אשירה, i. e. *dives*. Vel שׁוּרָה *Sura* pro אשׁוּרה *Asyra*, i. e. *beata* dicta est hæc insula. *Scyron* vero pro Syro perperam habent Scylax, Mela, & Ptolemæus. Sed in censu Cycladum apud Plinium Scyros est intrusa perperam, & libris repugnantibus, ut observatum est à magno Salmasio. Bochartus. *Syros*, quoque flu. Arcadiæ in Alpheum influens. Pausan. Item flu. M. Græciæ in Calabriâ ult. in sinum Scyllaceum per Choniam urb. se exonerans, teste Ferrario.

Syrtes, mare vadosum & scopulosum Africæ, inter Byzacenam ad occ. & Cyrenaicam ad ort. longè lateq; diffusum; vulgo *le Secche di Barbaria*, & *Baxos di Barbaria* Hispanis, *mare Syrticum* apud Senecam. In magnam & parvam dividitur. *Magna*, sinus est maris Africi, inter Leptin magnam ad occ. & Berenicen urb. Cyrenaicæ ad ort. aditu 316. m. p. patens, circuitu 625. teste Plinio. *Golfo di Solocho*, & *Golfo di Palo*, in tab. *Parva*, inter Taphruras ad occ. & Zerham promunt. ad ort. apud Leptim magnam, quæ inter utramque intercedit, ambitu 300. m. p. patens, quot à Carthagine distat. *Golfo di Caps* Ortelio; & *Golfo di Eeito* Fazello. Utraque navigantibus est periculosissima, quòd mare ibi vadosum sit, arenæ vehens cumulos, qui loci faciem vicissim immutant, dorsaque & brevia in alia atque alia loca transferunt. Virg. Æn. 1.

——— Tres Eurus ab alto
In brevia & Syrtes urget (miserabile visu)
Illiditq; vadis, atq; aggere cingit arena.

Idem Æn. 4.

Et Numidæ infræni cingunt & inhospita Syrtis

Horatius Carm. 2. Od. 6.

Barbaras Syrtes ubi Maura semper
Æstuat unda.

Idem lib. 1. Od. 22.

Sive per Syrtes iter æstuosas.

Idem Epod. 6.

Exercitatas aut petit Syrtes Noto.

Propertius lib. 2.

Non sic incerto mutantur flamine Syrtes,
Nec folia hyberno tam tremefacta Noto.

Inde *incerta Syrtis* dicitur Senecæ in Hippolyto. Idem Prop. 4. 19. ubi de impossibilibus:

Et placidum Syrtes portum, & bona litora nautis
Præbeat hospitio sæva Malea suo.

Sil. l. ultimo. *— Et semper naufraga Syrtis.*

Valerius Flaccus Argon. lib. penultimo:

——— Et sævas accedere Syrtes.

Lucanus lib. 9. vers. 304.

Syrtes vel primam mundo Natura figuram
Cum daret, in dubio pelagi terraq; reliquit.
(Nam neq; subsedit penitus, quo stagna profundi
Acciperet, nec se defendit ab Æquore tellus.
Ambiguâ sed lege loci jacet invia sedes:
Æquora fracta vadis, abruptaq; terra profundo,
Et post multa sonant projecti litora fluctus.
Sic malè deseruit, nullosq; exegit in usus
Hanc partem Natura sui.) vel plenior alto
Olim Syrtis erat pelago, penitusq; natabat:
Sed rapidus Titan ponto sua lumina pascens,
Æquora subduxit Zonæ vicina perustæ:
Et nunc pontus adhuc Phœbo siccante repugnat.
Mox ubi damnosum radios admoverit ævum,

Tellus

Tellus Syrtis erit: nam jam brevis unda superne
Innatat & latè periturum deficit æquor.

Sallustius in Jugurtha. 'Cæterùm situm erat inter du-'as Syrtis, quibus nomen ex re inditum. Nam duo sunt 'sinus prope in extremâ Africâ, impares magnitudine, 'pari naturâ, quorum proxuma terræ prælta sunt, 'cætera, uti fors rulit alta, alia in tempestate vadosa: 'nam ubi mare magnum esse, & sævire ventis cœpit, 'limum, arenamque & saxa ingentia fluctus trahunt; 'ita facies locorum cum ventis simul mutatur. *Seneca lib. de Vitâ beatâ:* 'Sicut deprehensi in mari Syrtico, 'modo in sicco relinquuntur, modo torrente undâ 'fluctuantur. *Vide Plin. lib.5. cap.4. Mela lib.1. cap.7.* 'Syrti sinus est centum fere millia passuum, quà mare 'accipit, patens: trecenta, quà cingit. Verum impor-'tuosus, atque atrox, & ob vadorum frequentiam bre-'via, magisque etiam ob alternos motus pelagi afflu-'entis & refluentis infestus. *Solinus cap.* 30. 'Inter 'duas Syrtes, quas inaccessas vadosum ac reciprocum 'mare efficit. Cujus sali defectus atque incrementa 'haud promptum est deprehendere; ita incertis mo-'tibus, nunc in brevia rescinditur dorsuosa, nunc æsti-'bus inundatur inquietis. Hactenus Latini; jam Græcos videamus. Dio Chrysostomus in fabulâ Libycâ Orat. 5. Ἔστι δὲ ἡ Σύρτις κόλπος θαλάττης εἰσέχων ἐπὶ πολὺ τῆς χώρας, καὶ τριῶν ἡμερῶν, φασί, πλοῦν ἀκωλύτως πλέουσι. Τοῖς δὲ κατενεχθεῖσιν, ἔκπλουν ἀδύνατον. Βράχεα γὰρ καὶ διθάλαττα, καὶ ταινίαι μακραὶ μέχρι πολλοῦ διήκουσαι παντάπασιν ἄπορον καὶ δύσκολον παρέχουσι τὸ πέλαγος· οὐ γάρ ἐστι κατ' ἐναντία τῆς θαλάττης ἀγχινοῦν καθαρόν· κοῖλος δὲ καὶ ψαμμώδης ὁ τόπος ὤν, ἐνδέχεται τὸ πέλαγος, οὐδὲν ἔχων στερεόν, &c. Strabo lib. 17. Ἡ χαλεπότης δὲ καὶ ταύτης τῆς Σύρτεως καὶ τῆς μικρᾶς, ὅτι πολλαχοῦ τεναγώδης ἐστὶν ὁ βυθὸς κατὰ τὰς ἀμπώτεις, καὶ τὰς πλημμυρίδας, συμβαίνει τισὶν ἐμπίπτειν εἰς τὰ βράχη, καὶ καθίζειν, σπάνιον δ' εἶναι τὸ σωζόμενον σκάφος. Διόπερ παρ' αὐτὴν τὸν παράπλουν ποιοῦνται, φυλαττόμενοι μὴ ἐμπέσωσιν εἰς τοὺς κόλπους ὑπ' ἀνέμων ἀφυλάκτως ληφθέντες.

Syrus, Jonica insula, Asiæ opposita, unde Pherecydes ortum habuisse dicitur. Strabo lib. 12. Vide Steph.

Syscia, vide *Scissa*.

Sysimethres, Persarum satrapa fuit, qui duos ex matre liberos suscepit. Nam, authore Qu. Curtio, apud Persas parentibus stupro coire cum liberis fas est.

T A.

T*Aba*, à *Tabo* conditore dicta, urbs Lydiæ in Pisidiæ Cariæque confin. teste Steph. quem sis vide. Hanc Alexander in libro de Syriâ interpretatur *bonam*. Sane *Tobb* Ebrais *bonum* significat.

Tabboath, nomen viri. 1 Esdr. 2.

Tabee, fil. Nachor ex Româ concubinâ. Gen. 22.

Tabeel, nomen viri. Is. 7.

Tabelias, nomen viri. 1 Par. 26.

Tabeni, pop. juxta desertum Carmaniæ habitantes. Steph.

Tabareni, vide *Tibareni*.

Tres *Tabernæ*, locus non longè à Româ, Act. 28. Item *Taberna*, Anton. Germ. op. quod *Zabern* vocat Simlerus sub episcop. Argentoratensi. Item op. Maurit. Tingitanæ inter Lixum & Ziliam. Anton.

Tabiana, *Tibiana* Marcellino, Persici sinûs ins. Ptol.

Tabii, urbs Italiæ, in quâ Remus institutus est. Steph. Ita quidem vulgò apud eum legitur, sed per summam imperitiam. Nam pro Ταβίοις Γαβίοις reponendum, illic enim Remus Romulusque nutriebantur. Plut. in Romulo: Οἱ παῖδες εἰς Γαβίους κομισθέντες.

Tabis, urbs Arabiæ. Steph.

Tabor, mons Galilææ rotundus ac sublimis.

Tabraca, *Tabracha* Plinio, *Tabathra* Stephano, *Thabraca* Ptolemæo, vulgò *Tabarca*, colon. & urbs olim episc. Africæ marit. cum ins. vicina cognomine, inter Hipponem ad occ. & Uticam ad ort. qu. 100. m. p. corallii piscatione dives. Claud. Prolog. lib. 2. in Eutrop.

Inclyta captivo memoratur Tabraca Mauro.

Silius lib. 3.

Tabraca tum Tyrium vulgus, Sarranaq; Leptis.

Juvenalis Sat. 10

Quales umbriferos ubi pandit Tabraca saltus
In vetulâ scalpit jam mater simia buccâ.

Ad quæ verba vetus Scholiastes: *Opacas silvas esse in Africâ Poeta dicit in regione Tabracenâ.* Nempe ורק Syris est libri folium, & Arabibus etiam arboris: unde חוריק *thauric*, ἐφύλλωσε, φυλλοφόρησε. Itaque חורקא *Thauraca* est Φυλλοῦς, cujus nominis in Thessaliâ fuit opidum, Stephano & Strabone testibus.

Tabremon, pater Benhadad regis Syriæ. 3 Reg. 15.

Tabalcrum, postea *Theologium*, sive *Dolegium*, hodie *Tholie*, teste Wasserburgio, cœnobium in monte apud Treviros. Suris in vitis *SS.*

Taburnus, mons Campaniæ, oliveris abundans. Virg. Georg. lib. 2. —— *Juvat Ismara Baccho*

Conserere, atque olea magnum vestire Taburnum.

Hodie *Taburo* dicitur, teste Leandro.

Tacape, urbs Syrtis parvæ. Ptol. vulgò *Capis*, Pœnis, inquit Bochartus erat טחכב *tacabh*, h.e. locus humidus & irriguus. Plin. 18. 22. 'Civitas Africæ in mediis 'arenis, petentibus Syrtes, Leptinque magnam voca-'tur Tacape, felici super omne miraculum riguo solo. 'Ternis fere m.p. in omnem partem fons abundat, largus 'quidem, sed certis horarum spatiis dispensatus inter 'incolas.

Tacasim, civitas in tribu Zabulon. Jos. 19.

Tacfarinas, Numidarum rex, Decium ad Pagydam vicit. Tacitus Annal. 3. A Dolabellâ vincitur & interficitur. Idem Annal. 4.

Tachos, rex Ægyptiorum, qui cum Agesilaus Lacedæmoniorum regem brevis staturæ hominem, qui iccirco venerat, ut cum eo belli societatem iniret, eiq; auxilium ferret, hoc intempestivo joco lacessisset: Parturiebat mons, ac Jupiter metuebat, ille autem murem peperit: regno suo est spoliatus, alieno à se Agesilao, societateq; diremptâ. Athen. l. 14. Plut. in Agesilao.

Tachempso, Nili insula. Herod. lib. 2. Stephano ins. Æthiopiæ juxta Libyam. Gentile *Tachempsites*.

Tacitus Cornelius, sub Adriano Principe orator clarissimus, æqualis ac familiaris Plinii Junioris. Gall. Belgicæ rationes procuravit, ad Vespasianos usque pervenit, ab iisq; honoribus evectus, historiam principum scripsit ab Augusto ad Adrianum. De hoc scriptore nos alibi plura. Interim vide Vossium de Hist. Lat. lib. 1. cap. 30.

Tacola, Indiæ emporium extra Gangem. Ptol. Hodie *Malacca*.

Tacompsos, vicus in fin. Ægyptiorum & Æthiopum juxta Philain ins. Gentile *Tacompsites*. Steph.

Tacubis, Ptol. *Tabucci* Anton. op. Lusitan. amplum & clarum, ubi reges Portugalliæ coronabantur, ad Nabanem flu. *Tomar* Moletio.

Tader, flu. Hisp. Tar. in mare Ibericum influens. Segura Floriano & Navagerio.

Tænaria, *Capo Matapan* Soph. *Capo Matna* Gregoræ, promunt. Peloponnesi, dividens sinum Messeniacum à Laconico, à Maleâ promunt. 84. m.p. Suidas: Ταίναρον, ἀκρωτήριον Λακωνικῆς. Statius Theb. 2.

Est locus Inachiæ, dixerunt Tænara gentes,
Quà formidatum Maleæ spumantis in auras
It caput, & nullos admittit culmine visus.
Stat sublimis apex, ventosque imbresque serenos
Despicit, & tantum fessis insiditur astris.

Hic specus horrendi, & hiatus profundi, ubi Cerberum, inferorum canem ab Hercule occisum fabulantur. *Tænarus* Straboni, *Tænarum* Solino, nomen non tam promuntorii, quam urbis episc. sub Archiep. Lacedæmoniensi, quæ Ptolemæo *Tænarium* dicitur, vulgo *Matna*, à Lacedæmone 45. m. p. in Africum. Sed Nigro *Porto delle Quaglie*, à coturnicum copiâ, nominatur. Lucan. l. 9.

Dorida tunc Maleam & apertam Tænaron umbris.

Plin. 5. 4. *Opida, Tænarum, Amyclæ, Pheræ*, &c. Solinus cap. 12. percurrens hunc tractum: *Est & opidum Tænarum*

rum nobili vetustate. Incolæ *Tænaritæ. Pro Pytho Tænarum* adagium est, cum permutantur inæqualia, teste Eustathio. Item *Tænarium malum* proverbium est, cum crudeliùs in servos sævitur. Nam Lacedæmonii servos, qui Tænarum confugiebant, reductus capite plectebant. Cæterum Tænarus, non solum op. & promunt. nomen est, sed portus; de quo sic Papinius lib. 2. Theb.

Interiore sinu frangentia litora curvat
Tænarus, expositos non audens scandere fluctus:
Illic Ægæo Neptunus gurgite fessos
In portum deducit equos.

Apollonii Scholiastes in lib. 1. ex Pherecyde: Ταίναρος ἀφ᾽ οὗ Ταίναρος καλεῖται, ἥ τε πόλις, καὶ ἡ ἄκρα, καὶ ὁ λιμήν. Fuit in hoc loco antrum, per quod aditus erat ad inferos. Suidas post nuper adducta verba: ἐν ᾧ στόμιον ἦν καθῆκον εἰς ᾅδου. Euripides in Hercule: Ταινάρου στόμα. Solinus ubi supra: *In Laconiâ spiraculum est Tænaron.* Apuleius lib. 6. de Tænaro: *Ibi spiraculum Ditis, & per portas biantes monstratur iter invium.* Sen. in Hipp. *Tænarii specus.* Et in Oet. *Tænarios foret.* Lucan. lib. 6.

——Non Tænariis hic faucibus aer
Sedit iners, mœstum mundi confine latentis
Ac nostri. ———

Papinius Theb. 2.

Hoc, ut fama, loco pallentes devius umbras
Trames agit. ———

Val. 1. Argon. ——— *Semperque patentem*
Tænaron. ———

Horat. lib. 1. Carm. Od. 34.

Qua Styx, & invisi horrida Tænari
Sedes, &c.

Descensus Orphei hoc loco ad inferos ipse in primis meminit in Argon.

Ταίναρον ... [illegible]
... [illegible]

Virgilius Georgic. 4.

Tænarias etiam fauces, alta ostia Ditis,
Et caligantem nigrâ formidine lucum
Ingressus, manesq; adiit, regemq; tremendum,
Nesciaq; humanis precibus mansuescere corda.

Ovid. Met. 10.

Ad Styga Tænariâ est ausus descendere portâ,
Perq; leves populos, simulacraq; functa sepulcro
Persephonen adiit, inamœnaq; regna tenentem
Umbrarum dominum.

Tænarus, (inquit Bochartus) vel Ταίναρ, est ipsissima vox Phœnicia טינר tinar, quæ pro rupe passim occurrit in Chaldæâ paraphrasi. Syri vero transjectis literis scribunt טירן tiran, & טרנא tarna. Itaque *Tanar* est rupes. Et vero in Tænaro monte lapidicinas describit Strabo lib. 8. Ἔστι δὲ, inquit, λατομεῖα λίθου πολυτελοῦς τῷ μὲν Ταιναρίῳ ἐν Ταινάρῳ παλαιά. Fuit & circa Tænarum, ut in Cytheris, purpuræ piscatio: Val. Flac. lib. 5.

Accipe Tænarii chlamydem de sanguine aheni.

Tænialonga, Maurit. Ting. op. ad mare Ibericum. Ptol. *Mesenza* Castaldo.

Tagæ, pop. Asiæ ad Oxum flu. Bactrianæ incolentes. Solinus. Urbs Parthiæ Polybio. Ortelius ex tabulis *Turson* interpretatur.

Tagaste, urbs Africæ inter Hipponem Regium ad Bor. & Siccam Veneriam ad merid. 54. m. p.

Tages, Genii fil. teste Festo, & nepos Jovis, qui adhuc puer 12 Hetruriæ populos haruspicinam traditur docuisse. *Cic. lib. 2. de Divin.* ' Tages quidam dicitur in agro ' Tarquiniensi cum terra araretur, & sulcus altiùs esset ' impressus, extitisse repente, & eum affatus esse, qui ' arabat: Is autem Tages, ut in libris est Etruscorum, ' puerili specie dicitur visus, sed senili fuisse prudentiâ. ' Ejus aspectu cum obstupuisset bubulcus, clamoremque ' majorem cum admiratione edidisset, concursum esse ' factum, totamq; brevi tempore in eum locum Hetruriam convenisse; tum illum plura locutum multis audientibus qui omnia ejus verba exceperint, literisque ' mandaverint: omnem autem orationem fuisse eam ' quâ aruspicinæ disciplina contineretur; De hoc Tage, quem nonnulli malum genio fuisse putant, Ovid. Met. 15.

Haud aliter stupuit, quam cum Tyrrhenus arator
Fatalem glebam mediis aspexit in arvis,
Sponte suâ primum, nulloq; agitante moveri;
Sumere mox hominis, terraq; amittere formam,
Oraq; venturis aperire recentia fatis.
Indigenæ dixêre Tagen: qui primus Hetruscam
Edocuit gentem casus aperire futuros.

Lucan. lib. 1. ———*Dii visa secundent,*
Et fibris sit nulla fides: sed conditor artis
Finxerit ista Tages. ———

Alii dicunt hominem fuisse obscurum, qui subitò inclaruit, quum artem divinandi esset professus. Vide Lindenbrog. ad Censorin. de Die Nat. cap. 4.

Tagus, viri cujusdam nobilis nomen. Sil. Ital. lib. 1.

——Volitabat ovans, aciesq; per ambas
Jam Tagus auratis agnoscebatur in armis.

Alius fuit ejusdem nominis apud Lucan. lib. 3.

———*Cujus dum pugnat ab altâ*
Puppe Tagus, Grajumq; audax aplustre retentat,
Terga simul pariter missis & pectora telis
Transfigitur. ———

Tagus, mons Lusitaniæ, apud quem equæ dicuntur è vento concipere.

Tagus, flu. Hisp. celeberrimus, vulgò *Taio.* Oritur ex monte Orospeda in Celtiberis gemino fonte, ac per Toletum, Liboram, Norbam Cæsaream, Scalabim & Ulyssipponem longo decurrens tractu, in Oceanum occiduum sese (latus in ore 2. leuc.) exonerat, aurum gignens. Mela 3.1. *Ulyssippo & Tagi ostium, amnis aurum gemmasq; generantis.* Plin. 4. 22. *Tagus auriferis arenis celebratur.* Et ex eo Solinus cap. 26. *Tagum ob arenas auriferas ceteris omnibus prætulerunt.* Audiamus Poetas. Ovidius Met. 15.

Quodq; suo Tagus amne vehit, fluit ignibus aurum.

Idem Amor. 1. 15.

Cedant carminibus reges, regumq; triumphi;
Cedat & auriferi ripa beata Tagi.

Martialis lib. 10.

Auriferumq; Tagum sitiam, patriumq; Salonem

Idem eodem libro:

Aurea quicquid habet divitis unda Tagi.

Idem lib. 1.

Æstus serenos aureo franges Tago.

Seneca Tragœdus;

Tagusq; Iberâ turbidus gazâ fluens.

Quod a. *turbidus* dixit, idem est quod Martialis lib. 8.

Non illi satis est turbato sordidus auro
Hermus, & Hesperio qui sonat orbe Tagus.

Et ante eum Virgilius lib. 1. Georg.

——— *Atq; auro turbidus Hermus.*

Juvenal. Sat. 3.——*Tanti tibi non sit opaci*
Omnis arena Tagi, quodq; in mare volvitur aurum.

Idem Sat. 10.

Sed cujus votis modo non suffecerat aurum
Quod Tagus & rutilâ volvit Pactolus arenâ.

Silius lib. 1.

Hic certant, Pactole, tibi Duriusq; Tagusque,
Quiq; super Gravios lucentes volvit arenas
Inferna populis referens oblivia Lethes.

Et ante omnes Catullus epigr. 30.

———*Amnis aurifer Tagus.*

Nomen ejus quod attinet, Phœniciè dictus est דג Dag, (si Bocharto credas) vel דגי Dagi, i. e. *piscosus.* Et laus à Trogo tribuitur in genere Hispaniæ amnibus, qui sunt, ut ait, *lenes, & vineis, campisque irrigui, æstuariisq; Oceani affatim piscosi.* At alii solum Tagum à piscium ubertate commendant. Strabo lib. 3. Πολύιχθυς δὲ ὁ ποταμὸς (Τάγος) καὶ ὀστρέων πλήρης. Mart. 10. 78.

Piscosi calamo Tagi notata.

Claud. *Non Tartessiacis illum satiaris arenis*
Tempestas pretiosa Tagi.

Tabat, fil. Afir. 1 Par. 6. Filius Bared. 1 Par. 7.

Taieni, pop. à Saracenis ad merid. vergentes. Steph.

Taezali, (vide *Texali,* ut in codice Græco habet Ptol.) Northumbri, teste Lhuydo, pop. Albionis in orâ Angliæ Orientali, & Scotiæ confin. Verniconibus

(in

(in codice Græco Venicontibus) finitimi, quorum reg. *Northumberland* vocatur. Sed ex Ptolemæi descript. in orâ Scotiæ orientali sunt, ubi Devana urbs, quæ *Aberdene* hodie dici putatur, *Taizalo* promunt. (de quo mox) Borealior.

Taizalum, Ptol. promunt. Albionis in orâ Scotiæ orientali, inter ostia Celnii & Divæ flu. in ortum maximè porrectum, inter op. S. Joannis, & Aberdonam urb. Borealiorem.

Talabrica, & *Talabriga*, Lusitan. urbs. Ptol. *Talaga* Jac. Vasconcello.

Talamina, op. Hisp. Tarrac. inter Astyres & Callaicos. Ptol. *La Vega* Moletio.

Talantia, Spartana mulier, cum audivisset filium suum Pædaretum iniquè se apud Chios in regni administratione gessisse, his ad eum verbis scripsit: *Aut te melius in Chii administratione gerito, aut istic maneto. Nam si Spartam redieris, non est quod ultra speres te victurum.*

Talaon, fil. Jasii apud Argos regnavit. Boccat. 2. 38.

Talaria, urbs Syracosiorum. Gent. *Talarinus*. Steph.

Talaus, op. & flu. Brutiorum in Lucaniæ confin. in orâ Calabriæ citer. Strabo. *Scalea*, teste Barrio.

Talca, Ptol. *Talga* Melæ, *Tazata* Plinio, ins. maris Caspii fertilissima, ex quâ aliquid contingere nefas erat veteribus, quod Diis sacra habebatur; Hyrcaniæ adjacet, & *Alca* hodie dicitur.

Talcinum, Ptol. *Talsini* hodie territorium, op. olim Corsicæ mediter. circa ortum Tuoli flu. inter Niolum & Curiam opida ex maioribus, inter Bastiam & Adiacium 40. m. p. in Corsicæ umbilico.

Taletum, fanum erat Soli dicatum in Taygeti montis vertice. Paus.

Talliates, pop. Germ. infer. quorum pagus cum arce *Tallendorff*, seu *Dallendorff*, vel *Dollendorff*, in reg. Eifaliâ, apud Bonnam urbem.

Talthybius, præco in Græcorum exercitu. Hom. 1. Iliad. qui unâ cum Eurybate ab Agamemnone missus est, ad Achillis castra, ut Briseidem ab eo abduceret. Ovidius Ep. 3.

Eurybati data sum Talthybioq; comes.

Talus, adolescens, sororis Dædali filius repertâ serpentis maxillâ, parvulum cum secuisset lignum, imitatus postea dentium serpentis spissitudinem, serram ferream primus omnium fecit. Reperit etiam tornum, & rotam figuli. Ita cum pluribus rebus profuisset, magnâ laude celebratus est. Hunc igitur puerum Dædalus, invidiâ motus, existimans turpe, magistrum ab adolescente gloriâ vinci, dolo interfecit. Diodorus Sic. l. 5.

Tamare, Ptol. *Tamerton*, teste Camdeno, op. Albionis in Damnoniis, & Cornubiâ reg. inter Exoniam ad ort. 30. & Bodminum ad occ. 20. m p. Aliis *Taveftock* esse videtur op. eiusdem reg.

Tamaris, *Tamara* Ptol. *Tamar* vulgò, flu. Hisp. in Callaicis, à quo pop. *Tamarici*, per quos fluit, mari apud Celticum promunt. exceptus. Hujus fontes habebantur in auguriis, teste Plinio.

Tamariæ, pop. Asiæ Hyrcanis finitimi. Avien.

Tamarus, *Tamer*, vel *Tamar* Camdeno, flu. Albionis per oram Cornubiæ Australem fluens, *Tamaram* op. alluens, mariq; apud Plymmouthum op. & port. exceptus. Aliis *Tone* dicitur.

Tamassus, Cypri ins. urbs, Ταμασσὸς Stephano, ἡ Τάμασος Straboni, Ταμάσσος Ptol. Ταμασία Polybio, Ταμασία Constantino Porphyrogennetæ in Them. *Tamasenm* etiam hanc urbem vocat Plin. apud quem tamen codd. nonnulli antiqui *Tamasus*. Eam innuere videtur Ovid. Met. 10. ex emendatione Nicolai Heinsii.

Est ager, indigenæ Tamasenum nomine dicunt,
Telluris Cypriæ pars optima.

Tamassum, ubi μέταλλα χαλκοῦ ἔστιν ἄφθονα, testibus Strab. lib. 14. & Steph. in Ταμασσός. Phœnices condidisse nemo scripsit. Nomen tamen est Syrum à metallorum fusione. Nam אתמסא etmesa verbum est *liquescere*. Ac תמס temes est Ebræis *liquefactio*, dubitant autem interpretes utrum ad hanc Tamassum, an ad Brutiorum Temesam, quæ & ipsa ære abundavit, pertineat illud Hom. Odyss. α. v. 184.

—— ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν.

Tambrax, urbs Parthyæorum. Steph.

Tamesis, vel *Thamesis*, *Jamissa* Ptolemæo, vulgo *Thames* (*Tems* vero pronunciant) flu. Albionis ex maximis, Londinum Angliæ regiam interluens, ac à Roffâ urbe 5. m. p. fluens, mari Britannico contra portum Iccium urb. Gallicam exceptus. Julius Cæsar lib. 5. de B. Gall. *Cujus* (loquitur de Cassibellauno) *fines à maritimis civitatibus flumen dividit, quod appellatur Tamesis, à mari circiter millia passuum* 80. Et paulo post: *Quod flumen uno omnino loco pedibus, atque hoc ægre transiri potest.* Ubi vetus Interpres, (quem nonnulli Max. Planudem fuisse volunt) Θάμεσις vocat. Dioni vero lib. 40. Ταμέσας vocatur. Vide Button. in Anton. pag. 173.

Tamiatis, urbs Ægypti. Steph.

Tamna, urbs Arabiæ. Steph.

Tamos, Memphites genere, Tissaphernis primò legatus, postea vero à Cyro fratre regis Persarum, quod illius consilia juvabat, Joniæ præfectus est. Cyro autem superato, cæsoque à fratre, veritus regis iram, liberis, pecuniisque, in naves impositis in Ægyptum ad regem Psammeticum navigavit: quem quia beneficiis affecerat, perfugium sibi futurum sperabat. Sed is pecuniarum, quas advexerat ille, cupiditate illectus, supplicem & benè meritum, contra jus fasque peremit. Diod. l. 14. Thucyd. lib. 8.

Tamnum, Anton. op. Gall Celt. Matisconæ urbi finitimum *Burg en Bresse* Fustillario Matisconensi. Item op. Aquitaniæ, Blaviæ proximum, *Talemond* Scaligero.

Tamuda, op. Maurit. Ting. cum flu. cognomine, *Tamuada* Melæ, *Bedia*, teste Olivario.

Tamugada, urbs Africæ mediter. in Mauritaniæ confin. à Lambesâ 14. m. p. distans.

Tamusida, Ptol. urbs Maurit. Ting. mediter. Fessæ finitima. *Tiselfeldt* Marmolio.

Tamusiga, op. Maurit. Tingit. extra Herculis columnas, in orâ Oceani Atlantici. Ptol. *Gazola* Moletio.

Tamyna, urbs Eretriæ. Strabo. Hic Jupiter *Tamyranus* colebatur. Steph.

Tamyrace, op. Sarmatiæ Europææ ad Carcinitem sinum cum promunt. cognomine. Strabo.

Tamyras, flu. Phœniciæ inter Tyrum & Sidonem, vulgo *Damor*. *Damyras* Polybio, *Nagoras*, vel *Magoras* Plinio, & *Leon* Ptolemæo dici videtur.

Tamyras, vide *Thamyras*.

Tanach, urbs in tribu Aser. Jud. 1.

Tanagra, Ptol. Bœotiæ nobile op. *Græa* Homero, teste Stephano, cui *Gephyra*, ut & *Oropus* ab Aristotele dicitur. Hodie *Anatoria* dicitur Castaldo. Ejus mem. Statius 7. Thab.

Mille sagittiferos gelida de colle Tanagra.

Nemo paulo humanior est, inquit vir magnus, qui non aliquid audiverit de Tanagræis gallis ad certamina natis. De illis ita Varro de R. R. 3. 9. *Sine dubio sunt pulchri, & ad certandum inter se maximè idonei.* Plin. 10. 31. *Quidam Galli ad bella tantum & prælia assidua nascuntur, quibus etiam patrias suas nobilitarunt Rhodum ac Tanagram.* Et Pausanias in Bœoticis ubi de Tanagrâ: Ἔστι δὲ καὶ γένη δύο ἐνταῦθα ἀλεκτρυόνων, οἵ τε μάχιμοι, καὶ οἱ κόσσυφοι καλούμενοι. *Sunt ibi gallorum genera duo, pugnaces, & qui merulæ vocantur.* Columella lib. 9. cap. 2. *Tanagrici plerumque Rhodiis ac Medicis amplitudine pares.* Idem Deliaci, *quoniam procera corpora & animos ad prælia pertinaces requirebant, præcipuè Tanagricum genus & Rhodium probabant.* Unde est quod proverbio jactabant veteres: Ἀλεκτρυόνα ἀθλητὴν Ταναγραῖον, *Gallum pugilem Tanagræum*. Hi galli Colæphryges dicti sunt à monte cognomine prope Tanagram in quo alebantur. Hesychius. Κολοίφρυξ, Ταναγραῖος ἀλεκτρυών, καὶ ὄρος Βοιωτίας. Unde Bochartus nomen Phœnicium esse suspicatur. Gallus enim Syris est תרנגל tarnegal. Græci autem L. finali rejecto, ut in Ἀσσίβα & Ἀσδρούβα, ex *tarnega* unius literæ trajectione *Tanagram* fecere. Ita ut urbs Tanagra sit urbs galli, i. e. gallorum.

Tanagrus, sive *Tanager*, *Negra*, teste Celso Cittadino, flu. Lucaniæ ex Alburno monte apud Piceunum op.

oriens, haud procul à Potentiâ decurrens, Auletamq; opidum alluens, qui in campo Atinate mersus sub terrâ, post 20. m p. emergit. Virgil. Georg. 3.

——— *Et sicci ripa Tanagri.*

Tanais, Don incolis, flu. Sarm. Europ. notissimus & maximus, illam ab Asiâ disterminans, in Muscorum finibus oriens, ac in merid. obliquè decurrens, ac in Mœoticam paludem magnâ vi aquarum influens. *Silus* Scythis dicitur, teste Plinio, *Danubius* quoque olim dictus fuit, teste Acrone Horatii Scholiaste. Dixi hunc flu. Asiam disterminare ab Europa. Diod. Sic. lib. 1. Μέχρι Τανάϊδος ποταμοῦ τοῦ διορίζοντος τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀσίας. Incertus auctor in Pont. Euxin. & Mæotid. palud. periplo: τὸν δὲ Τάναϊν ποταμὸν, ὃς ἐστι τῆς Ἀσίας ὅρος, τέμνων τ' ἠπείρους ἑκατέρας δίχα. Lycophron in Cassan.

Λίμνην τε τέμνων Τάναϊς ἀκραιφνεῖ μέσην.

Dionysius vers. 14.

> Εὐρώπην δ' Ἀσίης Τάναϊς διὰ μέσσον ὁρίζει:
> Ὅς ῥά τ' ἠλιτενὴς γαίης διὰ Σαυροματάων
> Σύρεται ἐς Σκυθίην τε καὶ ἐς Μαιῶτιν λίμνην.

Et postea vers. 661.

> Ὅσσ' καὶ Εὐρώπην ἀποτέμνεται Ἀσίδος αἴης
> Ἐσπλῶντ' Εὐρώπην, ἐν δ' αὐγὰς Ἀσίδα γαῖαν.

Ovidius in Ponticis:

> *Quique duas terras, Asiam, Cadmique sororem*
> *Separat, & cursus inter utramque facit.*

Hinc ab Horatio *discors* vocatur in Odis.

——— *Tanaisque discors.*

Lucanus lib. 3. ——— *Quà vertice lapsus*

> *Riphæo Tanais diversi nomina mundi*
> *Imp suit ripis, Asiaque & terminus idem*
> *Europæ, media dirimens confinia terræ*
> *Nunc hunc, nunc illum, quà flectitur, ampliat orbem.*

Qu. Curtius lib. 6. *Tanais Europam & Asiam medius interfluit.* Mela 1. 1. *Hoc mari & duobus inclytis amnibus Tanai & Nilo in tres partes universum dividitur. Tanais à Septentrione ad merid. vergens in mediam fere Mæotida defluit.* Vide eundem lib. 2. cap. ult. Ammian. l. 22. *Qui (Tanais) inter Caucaseas oriens rupes per sinuosos labitur circumflexus, Asiamque disterminat ab Europâ, & in stagnis Mæoticis delitescit.* Marcianus Heracleota: Καὶ πάλιν ὁ Τάναϊς ποταμὸς, ὅστις τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τῆς Ἀσίας ὁμολογουμένως ἀπὸ τοῦ Ἀρκτῴου διορίζει μέρους, εἰς τὴν Μαιῶτιν ἐκβάλλει λίμνην. Herodotus lib. 4. Ὄγδοος δὲ ὁ Τάναϊς ποταμὸς, ὃς ῥέει ἄνωθεν ἐκ λίμνης μεγάλης ὁρμώμενος, ἐκδιδοῖ δὲ ἐς μέζω ἔτι λίμνην καλεομένην Μαιῆτιν, ἡ οὐρίζει Σκύθας τε τοὺς Βασιληΐους καὶ Σαυρομάτας. Addenda etiam erant è Plutarcho nonnulla, sed lectorem ad authorem ipsum remittimus (modo Plut. auctor sit) lib. de Fluminibus. Aristoteles in Meteorologicis docet, veterum nonnullos credidisse, Tanaim flu. ex Araxe profluere. Locus est lib. 1. Ἐν μὲν οὖν τῇ Ἀσίᾳ πλεῖστοί τε ἐκ τοῦ Παρνασοῦ καλουμένου φαίνονται ῥέοντες ὄρους καὶ μέγιστοι ποταμοί. Τοῦτο δ' ὁμολογεῖται πάντων εἶναι μέγιστον ὄρος τῶν πρὸς τὴν ἕω τὴν χειμερινήν. Ὑπερβάντι γὰρ ἤδη τοῦτο φαίνεται ἡ ἔξω θάλαττα, ἧς τὸ πέρας οὐ δῆλον τοῖς ἐντεῦθεν. Ἐκ μὲν τούτου ῥέουσιν ἄλλοι τε ποταμοὶ, καὶ ὁ Βάκτρος, καὶ ὁ Χοάσπης, καὶ ὁ Ἀράξης. Τούτου δ' ὁ Τάναϊς ἀποσχίζεται μέρος ὤν, εἰς τὴν Μαιῶτιν λίμνην. Sic scribendus ille locus, Παρνασσὸς Dionysio & aliis dicitur *Paropanisus*, uti supra vidimus. Frustra vero hic Olympiodorus Parnassum in Asiâ quærit. Ineptè item Orpheus in Argonauticis:

> Ἔνθ' Ἀράξου ῥεῦμα μεγαβρεμέτου ποταμοῖο
> Ἐξ οὗ Θερμώδων, Φᾶσίς, Τάναϊς τε ῥέουσιν.

Nugatur, more suo, poeta ille. Fragmentum Peripli Ponti Eux. & Mæot. pal. à Vossio editum (cui hanc notam debeo) Ἔξεισι δὲ δίστομος ἔχων τὸ ῥεῖθρον. Ubi rectè Tanaim δίστομον vocat, ut & alii omnes. Ne fallant Troades Senecæ Tragici, cujus in exordio statim Tanais septem ora habere dicitur.

> ——— *Columen eversum occidit*
> *Pollentis Asiæ, cælitum egregius labor.*
> *Ad cujus arma venit, & qui frigidum*
> *Septena Tanain ora pandentem bibit;*
> *Et qui renatum primus excipiens diem,*
> *Tepidum rubenti Tigrin immiscet freto.*

Sic legendum ex MS. sed nemo unquam Græcorum tam imperitus fuit, ut Tanaim ἑπτάστομον esse pruderet. Error iste solum est Romanorum. Quod jam Acron in Commentario ad Horatium videtur subodoratus fuisse. Romani namque solent sæpe confundere Tanain & Istrum. Testis ejus rei etiam est Seneca in Qu. Nat. lib. 6. *Hinc qui redius inter pacata, & hostilia fluit, Danubius ac Rhenus; alter Sarmaticos impetus cohibens, & Europam Asiamque disterminans: alter Germanos, avidam gentem belli, repellens.* Non sollicitanda est hæc lectio, quod tamen quidam faciunt. Danubium etiam Tanaim vocat Tibullus lib 4 ad Messalam, cum inquit

> *Quaq; Hebrus, Tanaisq; Getas rigat, atq; Sigynas.*

Sic emendandus iste versus. Getæ enim & Sigyni, ad Istrum sunt, non Tanain. Noli audire eos qui *Mosynas* substituunt: nam immensum quantum ab Istro, & Tanai, distant. Ineptissimi vero qui *Morinos* cogitarunt; qui tantum absunt.

> *Quantum Hypanis Veneto distat ab Eridano.*

Mirabitur forsan aliquis, quod auctor fragmenti supra memorati inquiat in Bosp. Cimmeriô exonerari Tanain; & quod infra os Mæotidis paludis idem faciat ac os Tanaidis, cum tamen tam vastum intersit spatium. Sanè id ipsum quoq; innuit Arrianus in περίπλῳ Ponti. Τάναϊς ποταμὸς λέγεται ὁρίζειν ἀπὸ τῆς Ἀσίας τὴν Εὐρώπην, καὶ ὁρμᾶται μὲν ἀπὸ λίμνης τῆς Μαιώτιδος, ἐσβάλλει δὲ εἰς θάλασσαν τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Quem locum frustra emendare aggressi sunt viri docti. Plutarchus Junior in lib. de Flum. Criu-metopon ad Tanaim collocat: Παράκειται δὲ τῷ Τανάϊδι ὄρος τῇ διαλέκτῳ τῶν ἐγχωρίων προσαγορευόμενον Βρίξαβα, ὑπὸ μεθερμηνευόμενον ἐστὶ Κριοῦ μέτωπον. Alibi quoque similia occurrunt exempla, ubi urbes Bosporanæ, Tanaiticæ dicuntur. Ratio ejus rei est, quod Bosporus Cimmerius etiam Tanais appellatus fuerit. Ostendit hoc Procopius lib. 4. de Gothis: Τάναϊν δὲ καλοῦσι καὶ οἱ ἐπιχώριοι καὶ τὴν ἐκβολὴν ταύτην ἐκ λίμνης ἀρξαμένην τῆς Μαιώτιδος, ἄχρι ἐς Εὔξεινον Πόντον. Is. Vossius.

Tanais, urbs & emporium celebre (maximè pellium) Sarmatiæ, ad ostia Tanais flu. ab isthmo Tauricæ, ubi Precopensium regia, itinere 5.½ dierum, seu 30. leuc. Germanis distans. *Asoph* incolis, teste Mercatore.

Tanais, viri proprium. Horat. Serm. 1. Sat. 1.

> *Est inter Tanaim quiddam, socerumq; Viselli.*

Tanaquil, Tarquinii Prisci Romanorum regis uxor. Livius. Ponitur & pro quâvis uxore viro imperante. Auson. epist. 23.——*Tanaquil tua nesciat illud.* Vide Scal. Auson. lect. l. 2. c. 6. Juvenalis Sat. 6.

> *Consulit Ictericæ lento de funere matris*
> *Ante tamen de te Tanaquil tua.*

Tanarus, flu. Lombardiæ Cispadanæ. *Tanaro* Leandro. Corruptum ejus vocabulum legitur apud Ælianum Ταίναρος pro Τάναρος, quod inscitia librarii factum, cui notius erat extimum Peloponnesi versus meridiem promuntorium hoc nomine quam *Tanarus* Italiæ amnis. Locus est Hist. Anim. l. 14. c. 29. ubi ὁ ταύτῃ γειτνιῶν ποταμὸς dicitur.

Tanatis, Mœsiæ sup. op. Ptol. *Terriana* Nigro.

Tanes, vir Persa ex ducibus Darii.

Tanetos, *Toliapis* Ptol. ins. Albionis in Angliâ Cantio adjacens, vulgò *Tenet*, vel *Thanet*.

Tanetus, *Tannetum* Anton. *Tanitam* Ptol. op. olim nunc pagus Æmiliæ in agro Regiensi, apud Niciam flu. inter Regium Lepidi 9. & Parmam 6. m. p. *Taneta* P. Diacono.

Tanfana, templum, *Benthemerberg*, teste Geo. Bruno, locus Germ. in Westphaliæ & Frisiæ confin. apud veteres Marsos & Salios. ubi Benthema op. & comitat. à veteribus Saliis vix mill. Germanico in ort. distans.

Tanis, *Tanitis præfectura* Plinio, *Taphnis* Ezechieli, urbs Ægypti apud ostium Taniticum, à Gigantibus condita & nominata teste Isiodoro, & Pharaonis quondam regia, ubi Moyses, tot edidit signa. *Tanes* adhuc dicta, teste Nigro, urbs quondam magna, Stephano authore.

Taniticum ostium, *Saiticum* Strab. *Taniticum* Pomponio, unum ex 7. Nili ostiis inter Pelusiacum ad ort. & Mendesium ad occ. *Callixene*, teste Bonacciolo cum aliis.

Tanos, urbs Cretæ. Gent. *Tanius*. Steph.

Tantalus,

Tantalus, Jovis & Nymphæ Plotæ fil. teſte Euſebio lib. 2. Præp. Evang. cum tamen Jo. Diaconus & Didymus Jovis & Plutûs Nymphæ filium fuiſſe arbitrentur: quem Tzetzes hiſt. 10. chil. 5. prædictâ quidem matre genitum, ac patre Imolo Lydiæ rege ſcribit. Lucianus in Dipſadibus Æthonis filium facit, uti teſtantur carmina ſequentia:

Τοῖα παθεῖν' ἔτλη καὶ Τάνταλος Αἴθωνος υἱὸς
Μηδαμά, χειμῶσαι διψαλέην ὀδύνην.

Fuerunt qui dixerint Deos aliquando in hoſpitium ab hoc fuiſſe acceptos, qui cum lautum convivium illis paraſſet, Pelopem fil. cæſum inter cæteras epulas appoſuit. Id cum Dii cæteri cognoviſſent, ab iis epulis abſtinuerunt, præter unam Cererem, quæ ob raptæ filiæ dolorem pene deſipiens inconſulto humerum edit. Tum Dii reliqui ejus filii miſerti, eum rurſus jecerunt in lebetem, ac recoctum vitæ reſtituerunt, teſte Pindaro. Cum vero illi deeſſet humerus, Dei eburneum feciſſe dicuntur: qui humerus omnium poſtmodo Pelopidarum ſignum fuit, ut Spartis pilum ſicuti teſtatur Iſacius. Verum quia Deorum epulas humanâ cæde contaminaſſet, perpetuo epularum deſiderio ad inferos addictus eſt, qui tamen præſentes lautiſſimo regioque apparatu ſemper habet epulas, neque ullo pacto illas poteſt attingere, quamvis inſatiabili fame excruciaretur. Homerus lib. λ. Odyſ. ait Tantalum apud inferos perpetuâ ſiti vexari, & in aquâ eſſe perpetuò, quæ uſq; ad mentum aſſurgit: ſed quoties labris attingere conatur, illa ſtatim refugit: quod ipſum faciunt varia fructuum genera, quorum deſiderio ſemper diſcruciatur, ut eſt in his.

Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον χαλέπ' ἄλγε' ἔχοντα,
Ἑστεῶτ' ἐν λίμνῃ, ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ.
Στεῦτο δὲ διψάων, πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι.
Ὁσσάκι γὰρ κύψει' ὁ γέρων πιέειν μενεαίνων
Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβροχέν· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ
Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων.
Δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατὰ κρῆθεν χέε καρπὸν,
Ὄγχναι καὶ ῥοιαὶ, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
Συκαῖ τε γλυκεραὶ, καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι.
Τῶν ὁπότ' ἰθύσει' ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,
Τὰς δ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα.

Alii putarunt lapidem illius capiti imminere, qui quoties bibere conaretur, toties illius caput percuteret. Cic. 4. Tuſc. Qu. *Poetæ impendere apud inferos ſaxum Tantalo faciunt ob ſcelera, animique impotentiam & ſuperbiloquentiam.* Euripides in Oreſte:

Διὸς πεφυκὼς (ὡς λέγουσι) Τάνταλος,
Κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον
Ἀέρι ποτᾶται, καὶ τίνει ταύτην δίκην·
Ὡς μὲν λέγουσιν, ὅτι θεοῖς ἄνθρωπος ὢν
Κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ' ἔχων ἴσον
Ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον.

Ovid. *Quærit aquas in aquis, & poma fugacia captat*
Tantalus, hoc illi garrula lingua dedit.

Tibullus lib. 1.
Tantalus eſt illic, & circum ſtagna, ſed acrem
Jam jam poturi deſerit unda ſitim.

Cornelius Gallus:
Οὗτος ὁ πρὶν μακάρεσσι συνέστιος, οὗτος ὁ νηδὺν
Πολλάκι νεκταρέου πλησάμενος πόματος,
Νῦν λιβάδος θνητῆς ἱμείρεται, ἡ φθονερὴ δὲ
Κρᾶσις ἀεὶ χείλευς ἐστὶ ταπεινοτέρη.
Πῖνε λέγει τὸ τόρευμα, καὶ ὄργια μάνθανε σιγῆς,
Οἱ γλώσσῃ προπετεῖς ταῦτα κολαζόμεθα.

Alii, uti Tzetzes ac Didymus, putarunt hanc pœnam irrogatam Tantalo, quia nectar & ambroſiam ſuis æqualibus impertiverit. Pindarus.

Μετὰ τριῶν τέταρτον
Πόνον, ἀθανάτων ὅτι κλέψας
Ἁλίκεσσι συμπόταις
Νέκταρ, ἀμβροσίαν τε δῶκεν.

Propert. 2. 1.
Hoc ſi quis vitium poterit mihi demere, ſolus,
Tantaleo poterit tradere poma manu.

Idem eleg. 17. ejuſdem libri.
Vel in Tantaleâ moveare ad flumina ſorte.

Idem lib. 4.
Fallax Tantaleo corripiare liquor.

Ovid. Amor. lib. 3. eleg. 6.
Sic aret mediis taciti vulgator in undis,
Pomaq; quæ nullo tempore tangat, habet.

Claudianus:
Non aqua Tantalicis ſubducitur invida curis.

Seneca in Thyeſte.
Stat luſus vacuo gutture Tantalus,
Impendet capiti plurima noxio
Phineis avibus præda fugacior, &c.

Idem in Herc. Fur.
In amne medio faucibus ſiccis ſenex
Sectatur undas, alluit mentum ſenex;
Fidemq; cum jam ſæpe decepto dedit,
Perit unda in ore: poma deſtituunt famem.

Hujus mem. Statius 1. Theb. licet pœnam non addit.
——— *Neq; enim arcano de pectore fallax*
Tantalus, & ſæva periit injuria cœna.

Tantali fabulam de divitibus avaris interpretatur Horat. Serm. lib. 1. Sat. 1.
Tantalus à labris ſitiens fugientia captat
Flumina; quid rides? mutato nomine de te
Fabula narratur. ———

Petronius Arbiter:
Nec bibit inter aquas, nec poma patentia carpit
Tantalus infelix, quem ſua vota premunt.
Divitis hæc magni facies erit, omnia latè
Qui tenet, & ſicco concoquit ore famem.

At Cicero curas & timores inanes videtur putaſſe è mentibus hominum per hanc fabulam expellendos. Quod etiam ſenſit Lucretius in his carminibus.
Nec miſer impendens magnum timet aere ſaxum
Tantalus, ut perhibent, caſſâ formidine torpens:
Sed magis in vitâ Divum metus urget inanis
Mortales, caſumq; timent, quem cuiq; ferat ſors.

Tantalus, mons Leſbi, à *Tantalo* dictus. Steph.

Tanus, flu. Peloponneſi per Argiam fluens. Pauſ. *Tanaus* Euripidi dictus, agrum Argivorum à Spartano dividens. Item Siciliæ mons, teſte Fazello.

Taoca, Perſidis urbs Ptol. quam Thevetus *Thimat* vocari ait. Pop. *Taoci*. Dionyſius verſ. 1069.

Πρῶτα Σάβαι, μέσσῃ τε Πασαργάδαι, ἄγχι Ταοκοί.

Ubi vulgo ἄγχι δὲ Τασκοί. Atqui cum *Taſcorum* alibi non fit mentio, Salmaſio libens aſſentior, qui Ταοκοὺς pro Ταόκας in auctore aliquo malè exarato Dionyſium legiſſe arbitratur. In maritimâ enim Perſidis orâ, non longè à Paſargadis, *Taocene* regio, ubi *Taoce* urbs cum promunt. cognom. à Ptol. ſtatuitur, cujus quoque mem. tum Arrianus, tum Strabo lib. 15. urbem regiam nominans: Ubi enim in editis libris eſt ἐν τῇ παραλίᾳ κατὰ τὴν Ὀκὴν λεγομένην, pro τὴν Ὀκὴν Ταόκην legendum eſſe monent Caſaubonus & Salmaſius. Montanus.

Tape, urbs Hyrcaniæ regia fuit, apud oram maris Caſpii à portis Caſpiis in ort. ſtad. 1400. diſtans. Strabo.

Tapheth, Solomonis filia. 3 Reg. 4.

Taphiæ, inſulæ, quas prope Echinadas Strabo lib. 10. ponit, quarum caput *Taphus*. Iis Taphii ac Teleboæ imperarunt; de quibus hujuſcemodi reperit originem Scholiaſtes Apollonii. Perſeo ex Andromedâ, ut narrat Herodotus, 4. fuere filii, Alarus, Sthenelus, Neſtor & Electryon, qui ſimul regnaverunt. Ex Hippothoe Neſtoris filiâ & Neptuno Pterelas genitus eſt, ex eo Telebos & Taphus, à quo *Taphus* inſ. in quâ Teleboæ ac Taphii communi nomine, & imperio fuere. Igitur ii Hippothoes eorum aviæ pecuniam ab Electryone eorum neceſſario, qui pro eâ reſpondit, repetebant; quâ negatâ ad arma venere, armenta abigerunt, ipſum denique ac filios ſuſtulere. Alcmena vero Electryonis filia patrem ultura, Amphitryonem Thebanum, hominem potentiſſimum, in matrimonium accepit, atque hoc pacto, bello inter eos conflato, ab eodem Amphitryone deleti ſunt, eorumque regnum Cephalo profugo Athenienſi, qui exercitui præerat, donatum quod ad Ulyſſem ſucceſſione pervenit. Hæc ille. *Taphiorum* nomen deducit Bochartus per aphæreſin ab חטף *hataph*, i. e. à *rapiendo.*

rapiendo. Erat enim gens latrociniis admodum dedita. Hom. Odyſ. O.

Ἀλλά μ' ἀνήρπαξαν Τάφιοι ληίστορες ἄνδρες.

Idem Odyſſ. Π.

Ὤ πόποι λαοῖσιν ἐπεστράφθη Ταφίοισιν.

Apollonius lib. 1 Argon.

— Ἀτὰρ δ' ἐξαλαπάξαι ἐμέμηναν

Ἄγριοι Τάφιοι. ———

Taphiuſa, locus juxta Leucadem, in quo *Taphiuſius* lapis naſcitur. Plin. 36. 21.

Taphiuſſa, urbs Cephalleniæ, quondam *Taphos* appellata. Cives *Taphii*, vel *Taphiuſſii*. Steph.

Taphne, uxor Pharaonis regis Ægypti. 3 Reg. 11.

Taphna, civitas Ægypti, pop. *Taphnæi*. Vide *Tanis*.

Taphra, *Taphrura* Ptol. Africæ min. urbs. *Tachs* Moletio, & Oleario, inter Uſillam ad occ. & Theænas ad ort. à Carthag. 300. m. p.

Taphræ, *Taphros* Ptol. *Precop*, vel *Przecop* Mercatori, aliis *Mancap*, urbs Tauricæ in Iſthmo, regia Tartarorum Precopenſium, à Tanais oſtio 30. mill. Germanica in Auſt. Axiacam, five (ut nunc vocant) Oczacoviam verſus 14. à Boſporo Cimmerio 260. m. p. in occ. teſte Plin. quanta eſt Tauricæ longitudo. Auſpiciis Traiani Imp. capta fuit, teſte Floro, qui eâ tempeſtate vixit. *Taphre* Stephano dicitur, à ſervis, qui, dominis cum Thracibus bellum gerentibus, ſe eorum uxoribus commiſcuerant, habitata.

Taphron, Arabiæ Felicis urbs apud Marcellinum.

Taphros, *Fretum Etruſcum* Melæ, *Fretum Gallicum* Antonino, *Sinus Sardonius* Euſtathio, mare quod inter Sardiniam & Corſicam intercedit.

Taphſar, nomen regionis. Jer. 51.

Taphua, villa, terminus Palæſtinæ ad Ægyptum. Item alia in tribu Manaſſe Jof. 12. & 15. data filiabus Salphaad. Jof. 17. Filius Hebron. 1 Par. 2.

Taphus, vide *Taphiuſſa*.

Tapoſiris, *Taphoſiris*, Plut. & Apuleio, op. Ægypti parvum, inter Alexandriam & Canopum, ubi Oſiridis templum erat.

Taprobane, *Zeilan*, teſte Jo. Barrio cum Varrerio, inſ. magna maris Indici contra Cory promunt. (non *Samatra*, ut Mercator ait, longè in ort. diſtans, cum Ptol. illam apud Cory promunt. Indiæ citer. deſcribat) cujus ambitus 2000. m. p. eſſe traditur. Lucet ibi Canopus, fidus clarum & ampliſſimum. Homines corporum magnitudine alios antecellunt, cæruleis oculis, atroci viſu, terrifico ſono vocis. Vivunt ultra annos 100. Naſcuntur in eâ berylli & hyacinthi, ut Ptol. refert. lib 6. Item aurum & argentum, & marmor teſtudini ſimile; præterea gemmæ & margaritæ præcipuæ bonitatis. Apud eos annona nunquam augetur, neque ſunt fora, aut lites. Herculem colunt. Populus regem eligit, ſenectâ, clementiaque venerandum, & liberos non habentem. Et ſi poſtea gignit, abdicant, ne fiat hæreditarium regnum. Dionyſius verſ. 592.

Κεῖθεν δὲ σμυθεῖς, νότιος περάσησθα κολώνας,

Νῆσόν κε Κωλιάδος μεγάλην ἐπὶ νῆσον ἵκοιο

Μητέρα Ταπροβάνην Ἀσιηγενέων ἐλεφάντων·

Αὐτὰ δ' ὑψοτάτη μέγεθος πέλει

Hæc inſ. olim *Simundu* (vel *Palæ Simundu*) dicta eſt, teſte Ptol. ipſius vero ætate *Salice* & ejus incolæ *Salæ*. Sic enim ille: Ταπροβάνη, ἥτις ἐκαλεῖτο πάλαι Σιμούνδου, νῦν δὲ Σαλική, καὶ οἱ κατέχοντες αὐτὴν καλοῦσι Σάλαι. Eadem etiam habet Steph. de urb. uti etiam Marc. Heracleota, & Peripli auctor; niſi quòd hi duo Παλαισιμούνδου habent, ubi Ptol. & Steph. diviſis vocabulis πάλαι Σιμούνδου. Sanè Plinius *Palæſimundi* fluvii cum op. cogn. in Taprobanâ mem. à quo inſulam denominatam veriſimile fit. Unde ſatis probabiliter contendit Salmaſius in cæteris etiam Παλαισιμούνδου legendum. A Σαλικὴ autem vel Σάλαι *Seilan*, vel *Zeilan* deduci videtur. Quod autem Dionyſius Taprobanen elephantis abundare ait, idem eſt quod apud alios authores traditur. Solinus ex Plinio: *Elephantis repleta eſt majoribus multò quam fert India*. Alexander Lychnus apud Stephanum.

Θρέψιμοι πίτυλοιν ἐν ῥίζαις ἐλεφάντων.

Æn. Hiſt. An. 16. 18. ubi de hac inſulâ: ἔχει δὲ ἡ νῆσος ἐλεφάντων πλεῖστον καὶ μεγίστους, &c. Tzetzes Chil. 8. Hiſt. 213.

Ἡ Ταπροβάνη ἡ Ἰνδῶν νῆσος ἐστὶ μεγίστη

Ἐν ταύτῃ καὶ ἐλέφαντες, &c.

Hujus inſ. mein quoque Ovid. Pont. 1. 6.

Quid tibi ſi calidâ, proſit, laudere Syene,

Aut ubi Taprobanen Indica tingit aqua?

Nomen ejus quod attinet *Taprobane* Bocharto eſt פרון טפ *Taph Parvan*, i. e. litus Parvan, ſeu Parvain, quod facit Solomonis Ophir; vide ſis doctiſſimum auctorem Geogr. pag. 768.

Tapſacum, Cyrenaicæ reg. op. Plin. 5. 5.

Tapſus, vide *Thapſus*. Item urbs Africæ marit. inter Rhuſpinam, & Rhuſpas, Lepti patvæ vicina. Sil. lib 3.

Et Zama, & uberior Rutulorum ſanguine Tapſus.

Tapyri, populi non procul ab Hyrcanis. Dionyſius.

Τυραννοί, Τάπυροι τε.———

Ubi Montanus. Tapyros quod attinet (neque enim admitti poteſt altera lectio Τυραννοί ἠ' Ἄπυροι τε. obſtat enim aliorum ſcriptorum auctoritas, qui nuſquam Ἀπυρος, ſed Ταπύρες appellant) eos Hyrcaniæ propinquos faciunt Q. Curtius & Plinius, quamvis de accurato eorum ſitu nihil ex illis colligi poſſit. Sed ſi recto ordine hic progrediatur Dionyſius, eos Hyrcanoiâ Orientaliores, & proinde in Margianâ eſſe oporter, ubi Ταπύρες quoſdam locat Ptolemæus. Atque eo ferè ſitu eos locat Eratoſthenes, teſte Strab affirmans μεταξὺ Ὑρκανῶν καὶ Ἀρίων Ταπύρων οἰκεῖν: manifeſtius vero conſentit ipſe Strabo, dum μεταξὺ Μαργιανῆς δὲ καὶ Ὑρκανῶν eoſdem conſtituit. Alibi tamen Ταπύρες habet Ptol. in Mediâ ſc. ac Tapuræos cum Tapuris montibus in ipſâ Scythiâ. His mos fuit, ut proprias uxores aliis viris nuptui concedant, cum 2. aut 3. liberos ex iis ſuſcepiſſent. Vino proinde ac unguento oblinuntur. Juſtitiam colunt. Strabo lib. 11. Vide Steph.

Taracina, vide *Tarracina*.

Taraco, vide *Tarraco*.

Taranis, Jupiter à Gallis ſic dictus, cui humano ſanguine litabant. Lucan. lib. 1.

Et Taranis Scythicæ non mitior ara Dianæ.

Ubi Taranis idem eſt quod Jupiter Βροντῶν. hoc eſt, tonans, à *Taran* quod Britannis noſtris tonitru ſonat, ue videtur Cluverio lib. 1. Ant. Germ. cap. 9. *Taranis* legit Bochartus; cui nomen factum videtur ex Phœnicio תרעם *tarem*, ſervili ת præfixo, à radice רעם *tonare*.

Tarandrus, regio Phrygiæ. Gent. *Tarandrius*. Steph.

Tarantus, urbs Bithyniæ, ubi *Taranteus* Jupiter colitur. Steph.

Taras, Neptuni fil. quem *Tarentum* ædificaſſe nonnulli autumant. Vide *Tarentum*, quod Græcis Τάρας dicitur. Dionyſius. ———Τάρας δ' ἁλὸς ἐγγύθι κεῖται.

Taras, flu. Italiæ juxta Tarentum Appiano. Pauſanias quoq; in Phocicia dicit fluvium eodem nomine, quo urbs, vocari.

Taras, Aſiæ min. urbs. Curopalates. Eſt etiam Scythiæ flu. Val. Flac. lib. 6.

Quoſque Taras, niveumq; ferax Euarchus olorum.

Ubi alii *Tarax*.

Taraxippus, vir quidam in Iſthmo ab equis interemptus. Cæl. Rhod. lib. 11.

Tarbelli, pop. Gall. Aquit. apud Pyrenæi mont. radices; quorum urbs *Tarba*, & *Aquæ Tarbellicæ*. Hinc *Tarbellius*, & *Tarbellicus*, nom. gent. Auſonius in Moſel.

Numine adorato Tarbellius ibit Aturrus.

Lucan. lib. 1. — *Et ripas Aturi, quâ littore curvo*

Molliter admiſſum claudit Tarbellicus æquor.

Tarbelus, mons Cariæ, Cauno urbi maritimæ imminens. Qu. Calaber.

Tarbiaci, pop. in finibus Agrippinenſium. Tacitus.

Tarchetius, impius Albanorum rex, de quo Plutarchus in vitâ Romuli.

Tarchia, urbs Siciliæ Steph.

Tarcho, vel *Tarchon*, Hetruriæ dux, & aruſpex inſignis, qui Æneæ ſuppetias tulit adverſus Turnum & Rutulos. Virgil. Æneid. 8.

Tarcho,

Tarcho, vel *Tarchon*, Cilicum princeps vulgò creditur apud Lucan. lib. 9.

Cum Tarcho in mota linquendi signa Catonis Sustulit. ————

Ubi antea: *Tum Tarchon motus*. Sed in MS. P. inter lineas ascriptum erat, *alias: dimotus*; quod viam præit ad veram lectionem, *Tarcondimotus*: sic enim apud Florum vocatur; & Græcè Dioni eodem modo, Ταρκονδίμοτος. *Tarcondemus* est apud Plut. in Antonio. Quem Cic. 15. ep. 1. *Fidelissimum socium amicissimumq; P. R.* appellat. Ταρκονδίμοτος Straboni lib. 14. Cæsari vero *Tarcondarius* dicitur.

Tarchonium, urbs Tyrrheniæ, à Telepho *Tarchonio* fil. condita. Steph.

Tarentasia, Anton. & alibi *Darantasia*, reg. & urbs archiep. Allobrogum, cujus Antistes Monasterii op. inde ad 2. leuc. distant. moratur.

Tarentinus sinus, *Thurinus* Ovidio, sinus M. Græciæ inter 2. promont. Japygium ad Bor. & Lacinium ad Austrum terminatus. *Golfo di Taranto* vulgò.

Tarentum, vel *Tarentus*, M. Græciæ urbs clarissima, in intimo recessu sinus Tarentini, à *Tarante*, Neptuni filio primum condita, à quo & nomen accepit: deinde à Laconibus aucta, qui duce Phalanto illuc adventantes, expulsis incolis (ut Justinus lib. 3. scribit) eam tenuerunt. Incolæ *Tarentini*, qui cum Romanis aliquandiu bellum gesserunt: quibus cum pares non essent, Pyrrhum Epirotarum regem auxilio sibi acciverunt. Sunt qui *Tarentum* non à *Tarante* Nept. filio, sed à Sabinâ voce *Tarentum* deducant, quæ illis *molle* sig. propterea quod in agro Tarentino & nuces & lanæ mollissimæ provenirent. Locum luxui deditum fuisse innuunt Strabo, & Eustathius, qui τρυφὴν illi tribuunt. Unde Horat.

Pectinibus patulis jactat se molle Tarentum.

Idem ad Mæcenatem:

———— *Mihi jam non regia Roma,*
Sed vacuum Tibur placet, aut imbelle Tarentum.

Juvenalis Sat. 6.

Atq; coronatum & petulans, madidumq; Tarentum.

Sidonius Carm. 5.

Ipsaque, qua petiit, trepidaverat ancta Tarentus.

Lacedæmonium vocant Horatius & Ovidius. Hinc *Tarentinus*. Horat. lib. 2. ep. 1.

Lana Tarentino violas imitata veneno.

Vide omnino clarissimum Cluver[illegible]m de Ital. Ant. pag 1229. &c.

Targines, *Vernauda*, teste Barrio, flu. M Græciæ apud Locros decurrens. Mazzella vero teste, antiquum nomen retinet, ac per agrum Crotoniensium fluit, ubi *Bernalda* oppidum.

Tarichea, op. Palæstinæ in Galilæâ ad lacum Genesaret. *Jeffirbon*, teste P. Lachstenio. Fuit etiam *Tarichea* op. Ægypti apud Canobum, teste Stephano: & alterum apud Scenitas.

Tarinates, vel *Tatanates*, pop. Sabinorum, quorum op. Taranum ad Himellam flu. apud mont. Severum & Cures, à Reate 10. m. p. in occ. distans, quot à Colle Scipionis.

Tariona, Liburniæ castellum. *Tuina* Nigro. Plinius incolas vocat *Tariotas*.

Tarius Ruffus, civis Rom. ex infimâ plebe ortus, consulatum tamen in militari gloriâ adeptus est.

Tarna, urbs fertilissima. Hom. Iliad. 5. quam Enarratores vocatam postea *Sardis* dixerunt. Τάρνη Stephano, urbs Achaiæ: civis *Tarnius*.

Tarne, flu. Aquitaniæ ex Cemmenis mont. oriens, & in Garumnam influens. *Tarnis* Sidonio, carm. ult.

Hinc te Lesora Caucason Scytharum
Vincens aspiciet, citusque Tarnis.

Item fons Lydiæ ad Tmolum mont. cum op. cogn. Strabo.

Tarpeia, virgo Vestalis, teste Varrone, quæ arcem Capitolinam patris sui Tarpeii custodiæ commissam Sabinis prodidit: à quibus cum proditionis mercedem peteret (pacta enim erat, quicquid in sinistris brachiis gestarent, armillas intelligens, quas illi aureas, gemmatasque lævo in brachio ferebant) scutis illorum obruta, *Tarpeio* monti nomen fecit, qui prius *Saturnius* dicebatur, ubi Tarpeiæ arces.

Tarpeius mons, idem Capitolino. Virgil. Æn. 8.

In summa custos Tarpeiæ Manlius arcis Stabat.

Propert. 4. 4.

Tarpeium nemus, & Tarpeiæ turpe sepulcrum
Fabor, & antiqui limina capta Jovis.

Tarpeia sedes, & rupes *Tarpeia* Lucano dicitur.

Tarpeius, citharœdus Vespasiani tempore. Sueton.

Tarphara, urbs Arabiæ. Steph.

Tarpha, Steph. urbs Locrorum Epicnemidiorum juxta Phrygas. Homer. in Catal. Nomen habet à *Tarphe* propinquo fonte, sive ab arborum densitate: Ταρφὺς enim Græcis *densus* dicitur.

Tarquinii, colonia & urbs Hetruriæ; οἱ Ταρκύνιοι Dionysio Halicarnassensi. Strab. vero ac Stephano ἡ Ταρκυνία, Ptolemæus haber Ταρκύνιον; quem tamen, quia Romanorum plerumque sequitur formationes, suspicati possis scripsisse Ταρκύνιοι. Opidani inde dicuntur Vitruvio, Varroni, Tullio, Livio, Plinio, ac Frontino, *Tarquinienses*, qui Dionysio libb. 5. & 6. Ταρκυνιῆται, & Straboni lib. 5. Ταρκυνῖται. Vide Cluv. Ital. Ant. p 518.

Tarquinius Priscus, Demarathi Corinthii fil. Tarquiniis, urbe Tuscorum natus, primùm Lucumo dictus; qui ubi se in patriâ nullo in honore esse vidit, quòd peregrino patre esset prognatus, suasu uxoris (ea mulier fatidica fuit, nomine Tanaquil.) Romam sese contulit: ubi brevi propter opes ingentique dexteritatem in Anci regis amicitiam insinuatus, ab eo relictus est liberorum ejus tutor: quorum tamen commoda proprus rationibus posthabuit, brevique perfecit, ut magno plebis consensu rex crearetur. Quare ut regnum parum justè partum stabiliret, centum patres in Senatum allegit, qui minorum deinde gentium dicti sunt, suæ eos factionis futuros ratus, cujus beneficio in Senatum venissent. Bellum primum cum Latinis gessit, opidumque Apiolas vi cepit. Circo maximo primus locum designavit, locaque patribus equitibusque divisit, ubi sibi quisque spectacula faceret. Sabinos victos Collatiâ, agroque Collatino mulctavit. Corniculum, Ficulneam veterem, Cameriam, Crustumerium, Ameriolam, Medullam & Nomentum, priscorum Latinorum opida partim expugnavit, partim in deditionem accepit. Tandem cum annos 38. regnasset, dolo liberorum Anci, in curiâ obtruncatus est. Liv. lib. 1.

Tarquinius Superbus, septimus & ult. Rom. rex, à moribus cognomen adeptus. Tulliam, Servii Tullii filiam uxorem duxit, præferoci ingenio mulierem, cujus consilio soecerum interfecit, regnumque scelestè occupavit. Bello tamen strenuus fuit. Latinos, Sabinosq; domuit. Suessam Hetruscis eripuit, Gabios per Sextum fil. simulato perfugio in ditionem redegit. Ferias Latinas primus instituit. Capitolium structurus, caput humanum in fundamentis invenit; quâ de re aruspices consulti responderunt, eam arcem caput gentium futuram. Demum cum Sextus eius fil. Lucretiæ per vim stuprum intulisset, cum universâ familiâ in exilium actus, ad Porsenam Hetruriæ regem se contulit; qui pro eius restitutione nequicquam Romanis bellum intulit. Livius. Plut.

Tarquinius Collatinus, Ægerii, ex Tarquinii superbi sorore fil. gener Sp. Lucretii, qui Romæ præfecturâ urbis fungebatur. Cùm in Ardeæ obsidione cum regiis juvenibus cœnaret, exortâ de uxoribus mentione, cum suam quisque certatim laudaret, Collatinus negat verbis opus esse, paucis id quidem horis sciri posse, quantum cæteris præstet sua Lucretia. Quid multa? citatis pariter equis Romam advolant, regiasque nurus in conviviis, luxuque cum æqualibus deprehendunt. Deinde Collatiam pergentes Lucretiam nocte serâ lanæ deditam inter lucubrantes ancillas in medio ædium sedentem inveniunt. Quare muliebris certaminis laus penes Lucretiam fuit. Adveniens vir, Tarquiniique benignè accepti, victor maritus comiter invitat regios juvenes. Ibi S. Tarquinium mala libido stuprandæ per vim Lucretiæ

cretiæ capit: tum forma, tum spectata castitas incitat. Dissimulatâ tamen in præsens cupiditate, tum quidem unà cum cæteris in castra redit; sed paucis post interjectis diebus Collatiam reversus, & à muliere propinquà hospitio exceptus, nocte intempestâ conceptum animo facinus vi, minisque exequitur. Quam rem mulier castissima, tam ægrè tulit, ut postridie viro, patreque per literas accersitis, cum rem, uti gesta erat, exposuisset, necem sibi consciverit. Pulsis deinde ob facinus tam tetrum Tarquiniis, Collatinus Bruto in Consulatu datus est collega: quo tamen non multo post coactus est se abdicare, non aliam ob causam, nisi quod Tarquiniorum propinquus esset, eodemq; quo ille nomine diceretur. Livius.

Tarrabeni, Corsicæ inf. pop. Ptol. quorum tractus & op. *Basilica* Leandro dicitur.

Tarracina, quæ & Anxur prius dicta, teste Plinio, *Taracina* Straboni, *Tarrachina* Stephano, colon. & urbs Latii in colle apud Usentis ostia, media fere inter urb. Romam & Neapolim. A Græcis urbi hoc nomen fuisse impositum testatur Strabo lib. 5. *Sequitur post centum stadia à Circao Tarracina*, Τραχίνη καλουμένη πρότερον ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, i. e. ab asperitate.

Tarraco, insignis Hisp. civitas, Scipionum opus à quo provincia ipsa *Tarraconia* & *Tarraconensis* vocatur. Mela lib. 2. cap. 6. *Tarraco urbs est in his oris maritimarum opulentissima* Hinc *Tarraconesia vina* optima. Mart. 13. 115.

Tarraco Campano tantum cessura Lyao,

Silius lib. 3. ——— *Dat Tarraco pubem*

Vitifera, *& Latio tantum cessura Lyao*.

Plin. 14. 6. *Hispaniarum Laletana* (vina) *copiâ nobilitantur, elegantiâ vero Tarraconensia.* Syrum habet nomen טרכין *Tarcon*, qui regiam, aut palatium dixeris. Mart. 10. 104. *Hispanus pete Tarraconis arces.*

Ausonius in Emeritâ.

Corduba non, non arce potens tibi Tarraco certant.

Quod vero ait auctor noster, Tarraconem esse Scipionum, opus testes secum habet Plinium & Solinum, idq; quia non parum auxerunt. Alioquin autem de Tarracone iam scripserat Eratosthenes, antequam Scipiones pedem in Hispaniâ fixissent.

Tarraga, colon. & op. Hisp. citer. haud obscurum in Catalauniâ. Pop. *Tarragenses* Plin.

Tarras, *Tharros* Anton. *Larghier*, teste Nigro, urbs Sardiniæ litoralis ad occid. episc. sub. archi. Turritano.

Tarrha, urbs Lydiæ, & alia Cretæ, patria Lucii Grammatici, ubi *Tarrheus* Apollo colitur. Item alia juxta Caucasum, colonia Cretensium. Steph.

Tarsa, vicus olim Comagenes in Syriâ populosus ad Euphratis ripam, à Samosatis 150. stad. in merid.

Tarsatica, *Tarsaticum* Anton. op. Liburniæ litorale. *Terzacz* Lazio. *S. Maria de Transiarch* Simlero.

Tarsea, urbs Bithyniæ, alias Tarsus dicta. Steph.

Tarseion, Steph. op. Hisp. apud columnas Herculis; quod aliis Carteia est.

Tarsium, Ptol. op. Pannoniæ infer. ubi Maximinianum Imp. occubuisse Aurel. Victor testatur, *Tarsum* habent alii codices.

Tarsius, flu. Troadis. Strabo.

Tarsuras, Colchinis flu. Arrianus.

Tarsus, urbs Ciliciæ clarissima, Strabo lib. 15. & reg. totius caput, in campis sita. & Cydno amne irrigata: cujus conditorem volunt fuisse Perseum, Danaes filium. Solinus cap. 41. *Matrem urbium habet Tarson, quam Danaes proles nobilissima Perseus locavit.* Unde Lucan. l. 4.

Deseritur *Taurique nemus, Perseaq; Tarsos.*

Alii tamen urbis hujus originem ad Sardanapalum referunt, postremum Assyriorum regem: cujus etiam monumento incisum erat, quòd Tarsum & Anchialum die uno condidisset. Hæc fuit Apostoli Pauli patria. Act. 21. com. 39. Εἶπε δὲ ὁ Παῦλος. Ἐγὼ ἄνθρωπος μέν εἰμι Ἰουδαῖος Ταρσεὺς, τῆς Κιλικίας οὐκ ἀσήμου πόλεως πολίτης. Dicta vero Tarsus est, ut quidam existimant, à siccitate. Τερσαίνεσθαι enim & Τέρσαι siccare sig. vel quòd hujus reg. loca primò post diluvium siccarentur: vel, ut Eratosthenes, quoniam in eo tractu primi degentes homines, tritici, & leguminum fruges, ut reconditæ perdurarent, exsiccasse perhibentur. Alii à parte pedum, quæ *Tarsus* dicitur, ut in manu, sic vocatam volunt; quoniam eo loco Bellerophon de Pegaso cecidisse, pedemq; offendisse dicitur. Dionysius Periegetes vers. 869.

Ταρσὸν ἐϋκτιμένην, ὅθι δή ποτε Πήγασος ἵππος

Ταρσὸν ἀφεὶς χώρῳ λίπεν οὔνομα, τῆμος ἀφ' ἵππων

Ἐς Διὸς ἱέμενος πτῆσιν ἔπι Βελλεροφόντης.

Polyhistor tamen non Bellerophontem, sed Pegasum eo in loco crus fregisse scribit. Ideo Juvenalis de Tarso Sat. 3. ——— *Ripâ nutritus in illâ*,

Ad quam Gorgonei delapsa est penna caballi.

Hodie *Terassa* incolis, & *Tersis* Turcis, teste Leunclavio.

Tartari, populi longè lateque in Scythiâ & Sarmatiâ dominantes, olim *Scytha* dicti sunt.

Tartarus, flu. Venetiæ ex Athesi in Padum per Hadriæ fines decurrens; ex quo unum ex Padi ostiis *Tartarum* à Plinio nominatur. Est & *Tartarus*, & *Tartara* num. pl. locus inferorum à poetis plurimùm celebratus; in quo sontes plectuntur, à verbo Græco ταράττω, *conturbo*, quod illic omnia plena sint perturbationis; vel ἀπὸ τοῦ ταρταρίζειν, i. e. à tremore frigoris. Sole enim caret, inquit Servius. Aliis placet ab ἄταρος derivari, secundo inde finito τὸ τείρω. Ταρὸς, atque per anadiplosin Τάρταρος. Doctissimo D. Windetto origo Chaldaica multò magis placet, à themate דרדר *dardar*, i. e. *decidit*; quo sensu Tartarus pro eo quod subsidit, ac fundum petit, accipitur. Sic Hebræi ארץ תחתיות, *infima terra* pro Gehennâ usurpant. Hom. Iliad. θ.

Ἤ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἠερόεντα,

Τῆλε μάλ', ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον.

Τόσσον ἔνερθ' Ἀΐδεω ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης.

Virg. Æn. 6. ——— *Tartarus ipse*

Bis patet in praceps tantum, tenditque, sub umbras

Quantus ad athereum cæli suspectus Olympum.

Non desunt, inquit vir magnus, quibus Tartarus nihil aliud est, quam aer crassus, frigidus ac tenebrosus circa polos. Ita Crates apud Stephanum: Τάρταρος, Κράτης, ὁ ὑπὸ τοῖς πόλοις ἀὴρ παχύς τε καὶ ψυχρός τις ὤν, καὶ ἀφώτιστος. Hesychius: Τάρταρος, ὁ ὑπὸ τὴν γῆν κατώτατος τόπος,

Tartessus, *Carthera*, vel *Carteia* Ptolemæo, nomen habet à flu. præterlabente. Steph. vulgò *Tariffa*, op. Hisp. Bæt. in orâ, inter Calpen & Bellonem. Apud Sil. Italicum Carteia à Tartesso diversa est. Livius autem Carteiæ situm describens omnino eadem fuisse ostendit. Uno verbo (inquit Bochartus) triplex est Tartessus apud veteres. Una propriè dicta in insulâ ad Bætis ostia, qui & ipse Tartessus de nomine urbis dictus est. Duæ sic dictæ καταχρηστικῶς. Carteia, nimirum, & Gades. Has condidere Phœnices, ac primam illam jam conditam invenerunt. Vide quæ sequuntur, imò & quæ præcedunt apud authorem eruditissimum Geogr. p. 671. Hinc *Tartessius*. Ovid. Met. 14.

Presserat occiduus Tartessia litora Phœbus.

Item *Tartessiacus*. Mart. lib. 9. ep. 61.

In Tartessiacis domus est notissima terris.

Tarvanna, urbs Belgii, Morinorum metropolis, in Picardiæ & Attesiæ confin. à Carolo 5. Imp. solo æquata.

Tarvedum, *Orcbas*, Ptol. *Orcha* Diodoro Siculo, promont. Albionis in orâ Scotiæ Boreali, contra Orcades porrectum. *Howburn* Camdeno.

Tarvesede, pagus Rhætiæ, S. *Jacob in Clavenerthal* Scudo. *Speluga* vero Simlero.

Taruntius, vir philosophiæ, tum Mathematicarum in primis studiosus; de quo Plut. in Rom.

Tarus, Lombardiæ Cispadanæ flu. Plin. *Taro* Leandro.

Tarusates, pop. Gall. Aquitan. quorum op. *Tarse*, teste Marliano in Auscensi diocesi, inter Vocates & Flustates.

Taruscum, Saliorum urbs in Galliâ. Ptol. vulgò *Tarascon*.

Tasitia, Æthiopiæ sub Ægypto vicus. *Tapis* Anton.

Tatianus, Rhetor Christianus, de quo Euseb. lib. 4. cap. 16. Histor. Eccles. ' Tatianus quoque vir, inquit, ' eruditissimus, in primâ ætate suâ magnâ cum admira-' tione oratoriam docuit, ex quâ non parum gloriæ quæ-' fierat:

fierat . . . modum ad nostra se studia converrens, . . . bro . . . adversus gentes dignos memoriâ reliquir . . . tertia pars pop. Rom. à T. *Tatio* dicta.

Tatius, Sabinorum dux, acerrimus pop. Rom hostis, qui proditione Tarpeiæ virginis Capitolio capto, ex super ore loco adversus Romanos in aciem descendit: ubi cum aliquandiu acerrimè, sed variâ victoriâ pugnatum esset, tandem diremptio interventu Sabinorum prælio, pax ita convenit, ut Sabini in urbem, Tatius in regni partem acciperetur. Verum cum postea Tatii propinqui Laorentium legatos pulsassent, eamque injuriam Tatius inultam reliquisset, illorum pœnam in se convertit. Nam cum Lavinium ad solenne sacrificium venisset, concursu oppidanorum facto, est interfectus. Liv. lib. 1. Virg. Æn. 8.

Tava, urbs Ægypti. Steph.

Tavaca, urbs Siciliæ. Steph.

Tauriaci, vide *Rauriaci*.

Tauchira, Libyæ civitas, *Arsinoe* postea dicta. Steph.

Tavium, Galatiæ urbs. Ptol. Trocmiorum gentis, teste Plinio.

Taulantii, *Taulanti* Plinio, *Talantii* Procopio, pop. Macedoniæ mediter. Dyrrachio finitimi & Apolloniæ, quorum reg *Tallandi* Lazio, *Tameriza* Castaldo, *Musachia* Nigro: apud quos vinum ex melle fit, ut Arist. author est. Urbs Arnissa, *Alada* Moletio. Zonaræ sunt inter Dalmatas. Lucan. lib. 6.

Quemque vocat collem Taulantius incola Petram.

Silius lib. 15.

Quaque per Illyricam Taulantius incola litus, &c.

Taunum, si rectè scribitur apud Steph. secundum aliquos eadem est, quæ *Taurica*.

Tantania, urbs Italiæ in Bruttiis, quæ *Tauranium* Pomponio & Plinio dici videtur.

Taurarii, pop. in Tauricâ reg.

Taurea Jubellius, Campanus, memorandâ vir fortitudine, cum in castris Annibalis Claudium Asellum Romanum ingenti hominem robore in exercitu apud Nolam provocasset, post inania verba & garrulitatem, eius congressum minimè sustinens, refugiebat. Claudius vero insequens cum illo urbis portam ingressus, tutùs, stupentibus hostibus, per alteram cursu contendens evasit. Hic posteà captâ à Fulvio Capuâ manu propriâ conjuge, liberisque interfectis se postremo ante pedes Imperatoris gladio transfixit. Livius de bell. Pun. 2.

Taureus, Neptuni epitheton, quoniam ei tauros immolabant, vel quia sit Deus maris, quod sonum emittat similem voci taurinæ.

Taurentinum, *Tauroentium* Ptol. *Taurenta* Cæsari, *Taurentum* Antonino, *Tolon*, ut plerisq; videtur, urbs Gall. Narbon. in orâ Provinciæ inter Massiliam, & Forum Julium ra. leuc. in ort. Sed apud Anton. Telo à Taurenro diversus est, 12. m. p. ab eodem distans in ort. *Tauroes*, seu *Taurois* à Steph. Massiliensium colonia dicitur.

Tauresium, op. Macedoniæ in Mysiæ confin. in Dardaniâ reg. Justiniani Imp. patria, quæ aliis *Prisdena*, seu *Prisdena* nominatur, apud Justinianam primam, teste Procopio, quæ à Nicephoro Callisto Acridus appellatur, Lychnidus Ptolemæo. Item *Tauresium*, urbs Mediæ, Persarum regia, quæ *Tabresium* quoque dicitur.

Tauri, pop. Sarm. Europææ, qui, teste Plinio, Tauricam Chersonesum incolunt, qui & *Tauroscythæ* Plin. ac Ptolemæo dicuntur, sed testa Procopio Dromum Achillis insulam inhabitant. Lucan. lib. 2.

Armenios, Cilicasque feros, Taurosque jubegi.

Ovid. Pont. lib. 3. eleg. 2.

Est locus in Scythiâ, Tauros dixere priores.

Tauriamum, urbs Brutiorum à Saraceni excisa; cuius rudera apud Palmam pag. cernuntur: cui *Seminaria* op. successit amplum.

Taurianus scopulus, Ptol. *Tirinens* Plin. locus Bruticorum in orâ litorali, *la Nave*, teste Barrio.

Taurica Chersonesus, vulgo Tartaria minore Europæis & Italis, *Gazaria* aliis, & incolis *Precopika*, peninsula Europæ, cujus . . . sunt Isthmus, Palus Mæotis, Pontus & . . . mmerius Bosporus. Hau ora . . . arâ Dianæ, sive, ut Herodotus vult Iphigeniæ, Agamemnonis f . . . æ, cui ibi humani hostes immolatum. Ovid. Trist. 4. . . 4. Qu. Curtius lib. 4. Herodotus lib. 4. Aug. de C. D. 1 capp. 17 & 25. Hæc ara postea Aricin in Italiam translata est, teste vetere Schol. ad ej. Horatii ad Pisones, vers. 16. Ovid. Pont. 1. 3.

Aut quid Sauromatæ faciant, quid Jazyges acres, Cultaque Orestæa Taurica terra Deæ.

Lucanus lib. 1.

Et Taranis Scythicæ non mitior ara Dianæ.

Juv. Sat. 15 —*Quippe illa nefandi Taurica sacri Inventrix.*——

Taurini, pop. Italiæ in Gall. Subalpinâ & Pedemontanâ reg.. inter Libycos ad orr. Suetrios ad occ. Salassos ad Arctos, Pado eos ad Austr. terminante. Li . . . eos Leander *Piemonte* indigitet. Horum caput est *Augusta Taurinorum*, urbs, & Academia, totius principatûs Pedemontani conventus juridicus. Principis sedes est & vulgo *Turin* vocatur. *Taurinorum* mem. Sil. Ital. l. 3.

Hic tandem ignotas transgressus cospitus Alpes Taurinus ductor flatuit tentoria campo.

Taurisci, pop. Pannoniæ sup. quorum reg. *Steyrmark*, teste Lazio, dicitur.

Taurisci, pop. Alpini in finibus Helveriorum apud Alpes summas, & ort. Rhodani, quorum urbs *Vien*, (*Eltorff*, teste Scudo) nominatur à *urw*, qui tunt genus taurorum, primus Helvetiorum con . . . entus qui ex Italiâ in Helvetios proficiscentibus occurrit, inter Adulam mont. 20. & Lucernam urb. 20. m. p. *Taurini* etiam Anton. teste Ortelio dicuntur. Sunt & *Taurisci* Plinio & Livio, pop. Norici Alpini, Alpes Noricas incolentes. Carni quoque *Taurisci* Plin. dicuntur, qui Carnicas Alpes incolunt. *Taurisci* etiam apud Steph. pop. Alpini, quos & *Taurinos* dici, ait apud Polyb . . .

Taurocinium, flu. Brutiorum per agrum Rhegii orum fluens. *Calopinaci*, teste Barrio.

Tauron, vide *Taurentium*, & *Tauranum*.

Tauromenium, Vib. Sequ. flu. . . . æ prope Tauromeniam urb. fluens, *Ac . . . nc* Thucyd. *Asine* Plin. *Cantara* Leandro.

Tauromenium, *Tauromentum* Ptol. Paterculo & Strab. quod & Naxos, test. Plin. & Solino (licet apud Strab. fint urbes diversæ) colon & urbs Siciliæ inter Messanam ad Bor. & Catanam ad Aust. 30. m. p. nunc *Taormina*, ab Andromacho, Timæi historici patre, condita. *Tauromenon* Ovidio lib. 4. Fast.

Himeraq; & Didymen, Agrigentaq; Tauromenonque.

Hinc *Tauromenitanus* nom. geni. Lucan. lib. 4.

Tauromenitanam vincunt fervore Charybdim

Silius lib. 4.

Tauromenitanâ cernunt de sede Charybdim.

Juvenal. Sat. 5.

Mullus erit domini quem misit Corsica, vel quem Tauromenitana rupes.——

Tauropolis, urbs Cariæ quæ & . . . auropolis.

Tauropolium, urbs Aquitaniæ. Erat & templum Dianæ in Samo inf. præclarum, Steph. In *Icaria*. Dionysius.

——— . . .

. . .

Vide Suidam in . . .

Tauroscythæ, pop. Sarmatiæ, qui Taurum m . . . habitant penes Achilleum cursum.

Tauranum, *Taurunum* Ptol . . . *Alba* Hungaris, *Griechisch-Weissenburg*, i. e. *Alba Græca* Germanis, urbs Pannoniæ inter ad . . . m Danubio confluentiam, in Mysiæ sup confin caput Serviæ

Taurus, mons Asiæ totius longè maximus, qui ab Indico mari exurgens vastè . . . at . . . dein de . . . trò latere ad Sept. finistro . . . flectitur in occid. rectus, & perpetuo jugo . . . m, qua deorsum agit terminus, . . . gua-rum varietate diversa nomina . . . in Pamphyl. *Coracesium*, . . . *Taurus* (unde Ovid. Met . . .

Ardet Athos, Taurusque Cilix, & Tmolus & Orte.) in Armeniâ min. *Antitaurus*, in Syria *Amanus*, in Mesopotamiâ *Chaboras*, in Armeniâ maj. *Pariedras*, & *Gordiaus*, ac *Moschicur*, in Mesopotamiæ & Armeniæ maj. confin. *Niphates*, in Colchide *Coraxicus*, in Iberiâ & Albaniâ *Caucasus*, in Mediâ *Zagras*, in confin. Assyriæ ulterius *Orontes*, *Jasonius*, *Coronus*, & *Choatras*, in Parthiâ *Paracoathras*, in Carmaniâ *Strongylos*, in Bactrianâ *Paropamisus*, in Scythiâ *Imaus*, inter Scythiam & Indiam *Emodus*: quos montes in universum *Ceraunios* vocari à Græcis testatur Plinius. Mela etiam sub eodem vocabulo maximam ejus partem comprehendit. Qu.Curtius videtur eum duobus tantum nominibus designare, *Tauro* & *Caucaso*.

Taurus, mons Germ. in fin. Cattorum Tacito, & Jornandi mons Sarm. Europ. juxta Mæotidem pal. & Herodiano, mons Tauricæ Chersonesi, & Melæ mons Germ. seu Norici in tractu Salisburgensi & Carinthiæ confin. altissimus, teste Ortelio, *Thaurn* incolis. Item *Taurus*, mons Arabiæ Petrææ ad fin. Arab. cum op. cogn. *el Tor*, à monte Sinâ 60. m. p. in merid. ab Heroopoli urb. 60. in ort. Item *Taurus*, promunt. Siciliæ in orâ Orientali. *Capo di S. Croce* Fazello. Item fluviolus Peloponnesi per Argiam apud Trœzenem fluens.

Taaras, seu *Taurophagus*, Bacchus dictus est, quòd tauro assimiletur, ex ebriorum violentiâ, aut quòd natus sit tauri specie, aut quòd primus tauros jugo subjecerit, & arare docuerit, aut quòd Poetis hymnos in Bacchi honorem canentibus taurus pro præmio daretur.

Taurus, secundum Zodiaci signum, stellarum, ut Hygino placet, 44. quod à Sole subitur 3. Idus Apriles. Hunc Poetæ fabulantur Taurum eum fuisse, qui Europam rapuit. Vide Cæsii Cœlum Astronomico poet. ubi de Tauro.

Taurus, Berytius Philosophus Platonicus sub Antonino principe, scripsit de differentiâ Sectarum Platonis & Aristotelis, de corporeis, & incorporeis, & alia. Suid. Hujus sæpe meminit Gellius.

Taus, Scotiæ fluvius. *Tay* Camdeno, per Perthiam comit. fluens.

Taxiana, ins. circa Peloden sinum. Steph. Susianæ adjacens ad sinum Persicum.

Taxila, oum. pl. urbs maxima Indiæ citer. Inter Indum & Hydaspen, quam Strabo lib. 15. amplam & legibus munitam scribit. Arrianus: *Alexander trajecto Indo Taxila venit urbem magnam, & felicem, omnium quæ inter Indum & Hydaspen, maximam.* Vide Philostratum de vitâ Apollonii.

Taxilus, Taxilorum rex. Strab. lib. 15. Ὁ βασιλεὺς αὐτῶν Ταξίλος. Hunc vocat Appianus ὕπαρχον, non βασιλέα. Diodorus Sic. auctor est Moplim tunc fuisse vocatum quando venit Alexander, sed ab Alexandro *Taxilum* mutato nomine fuisse appellatum, quod fuerat ipsius patri paulo ante mortuo nomen. *Omphis* Q. Curtio dicitur. *Omphis*, inquit, *permittente Alexandro, & regium insigne sumpsit, & more gentis suæ nomen, quod patris fuerat, Taxilum appellavere populares, sequente nomine imperium, in quemcunque transiret.*

Taygete, vel *Taygeta*, Atlantis & Pleiones filia, teste Hygino, una Pleiadum, quæ Jovi peperit Lacedæmonem, urbis sui cognominis conditorem. Virg. Geo. lib. 4.

Taygete simul os terris ostendit honestum
Plejas, & Oceani spretos pede reppulit amnes.

Taygetus, seu *Taygeta*, pl. num. *Portes*, teste Nigro, mons Laconicæ apud Eurotam flu. & Spartam urb. Amyclis imminens, cujus bona pars cum terræ motu corruisset, Spartanorum urb. oppressit. Cic. lib. 1. de Divin. Claud. de bello Getico.

Culmina Taygeti trepidæ vidistis Amyclæ.

In hoc monte venari solebant veteres. Virg. Geo. l. 3.

Taygetique canes. ———

Propert. 3. 14.

Et modo Taygeti crines aspersa pruinâ
Sectatur patrios per juga longa canes.

Lacænæ virgines ibidem Bacchabantur. Virg. Geo. l. 2.

——— *Virginibus bacchata Lacænis*
Taygeta. ———

Servius *Mons Laconum Baccho consecratus* Erat enim vitifer. Theognis, vers. 875.

Πῖν' οἶνον, τὸν ἐμοὶ κορυφῆς ὕπο Ταϋγέτοιο
Ἀμπελοι ἤνεγκαν.

Hunc montem Strabo vocat ὑψηλὸν lib. 8. Unde Statius lib. 1. Achil. ——*Minor Othrys, & ardua sidens*
Taygeta. ———

Imò Taygeti tanta est altitudo, ut qui in ejus sit cacumine totam Peloponnesum videre queat. Casinus apud utrumque Tzetzen.

——— Αἶψα δὲ Λυγκεὺς
Ταΰγετον προσέβαινε ποσὶν ταχέεσσι πεποιθώς·
Ἀκρότατον δ' ἀναβὰς, διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν
Τανταλίδεω Πέλοπος.

Longitudinem ejus innuit Homerus Od. ζ. hoc versu:
Ἢ κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον, ἢ Ἐρύμανθον.

Lucan. lib. 5. ——*Gelidiq; inculta juvantus Taygete.*

Unde Statius lib. 5. Silv.

Et Dryadum viduare choris algentia posset
Taygeta. ———

Tazata, ins. Oceani Scythici; quæ *Talga* Melæ dici videtur, & *Chalca* Ptolemæo in mari Hyrcano.

Tazus, Tauricæ Chersonesi op. mediter. Ptol. *Throdora* Nigro. Item op. Sarmatiæ Asianæ in orâ maris Euxini, ad sinum Cercericum, inter Achæam vicum ad occ. & Ampsalim urb. ad ort. Ptol. *Susaco* Mercatori.

T E.

Teanum, cogn. *Sidicinum* Plin. & al. vulgo *Tiano* colon. & urbs Campaniæ, à Capuâ 12. m.p. Casinum versus 20. in colle, inter Cales 4. & Suessam 8. à Venafro 18. in merid. Nomen Gent. *Teanas* apud Stephanum. *Teanum* alterum, *Apulum* cogn. *Theanum* Ciceroni, urbs Apul. Dauniæ apud Frentanorum fines excisa, in mont. Apen. inter Luceriam ad ort. & Larinum in Corum, ab en 18. m. p. distans.

Teari, qui & Julienses, Hisp. citer pop. Plin. 3. 3.

Tearus, flu. Thraciæ, qui ex 36. fontibus manat, teste Herod. lib 4. ubi scribit Darium ad Scythas proficiscentem pervenisse, & castra ad eum triduo continuâsse, aquâ illius dulcissimâ & limpidissimâ delectatum, columnâ ibi cum inscriptione erectâ.

Teatea, *Teate* Silio, *Tegeate* Straboni, urbs Marrucinorum metropolis inter Atriam ad occ. 12. & Anxanum ad ort. 15. Hic *Teatinorum* Societas exordium habuit. Pop. *Teatini* Plin. *Teatis* Appiano Alexandrino. Silius l. 8. *Corfini populos, magnumq; Teate trahebat.*

Tebaoth, nomen viri. 2 Esdr. 7.

Tebath, nomen urbis. 1 Par. 8.

Tebbath, nomen loci. Jud. 7.

Tebeth, nomen mensis. Esth. 2.

Tebesta, urbs Africæ medit. quæ & *Tevesta*. Ptol. Anton

Tecelia, Ptol. op. Germ. in Westfaliâ, à Monasterio fere 5. mill. in Bor. *Tekelenborch* Ortelio.

Tecmessa, ancilla, de qua Hor. lib. 4. Od. 2.

Movit Ajacem Telamone natum
Forma captivæ dominum Tecmessæ.

Tecmon, urbs Thesprotorum. Steph.

Tecolata, Gall. Narb. urbs in Provinciâ. *S. Maximia* Simlero.

Tectosages, pop. Germ. juxta sylvam Hercyniam incolentes. Cæsar. quos B. Rhenanus apud Sylvam nigram juxta Nicri flu. ripas habitasse tradit. Quorum adhuc extat vestigium *Teck* arx, antiquum nomen redolens in Ducatu Wirtembergensi.

Tectosages, *Tectosaga* Steph. & singulari *Tectosax*, *Tectosagi* Trogo. *Tolistobigi* Floro pop. gemini: primi Gall. Narbon. quarum metropolis est Tolosa. Ausonius in Catalogo urb. de Narbone

Interiusq; premant Aquitanica rura Gebennæ
Usque in Tectosages. ———

Alteri Galatiæ pop. in Asiâ, *Tectosaca* Ptol. *Tolistobogii* Steph. quorum urbs Ancyra, Olenus & Corbeuntus, à Tectosagibus Galliæ profecti, qui & regioni

gioni

gioni nomen indiderunt, Galatiam appellantes.

Tediastum, urbs Liburniæ in mediter. Ptol. *Smodrusch* hodie dicitur.

Tegamus, canalis maris apud Alexandriam Ægypti, per quem ad urb. accedunt navigia. Plin.

Teganusa, *Thiganusa* Ptol. ins. sinûs Messeniaci parva, inter Sphagiã ins.& Acritam promunt. *Caura* Sophiano.

Tegea, *Tegaa* Ptol. *Tegeæ* Poetis, à *Tegeate* conditore dicta, urbs Peloponnesi in Arcadiâ, à Mantineâ 12. m. p. distans. Hic ossa Orestis Gigantis Olymp. 58. inventa, teste Solino. Virg. Æn. 5.

Alter ab Arcadia Tegea de sanguine gentis.

Hinc *Tegeaus* Ovid. Fast. 6.

Liba suâ properata manu Tegeæa sacerdos.

Propert. ——— *Calami, Pan Tegeae, tui.*

Item *Tegeaticus*. Stat. 1. Sylv. carm. 2.

Et de Mænaliâ volucer Tegeaticus umbrâ.

Quomodo Tegeatæ & Pheneatæ diutino bello se mutuo afflixerint, docet Plut. in Parallelis. Item *Tegea*, *Tege* Ptol. op. Africæ mediter. Thebanæ proximum ad 6. m. p. distans, apud sinum Numidicum.

Tegessus, urbs Cypri. Steph.

Tegestra, urbs Illyriæ. Steph. Vide *Tergeste*.

Teglaphalassar, Assyriorum rex, totam Galaitidem reg. vastavit. Jos. 9. 22.

Tegyra, op. Bœotiæ, ubi Apollo cultus fuit, qui propterea *Tegyræus* dicitur.

Teium, urbs Paphlagoniæ, in orâ maris Euxini, Anacreontis patria. Licet aliis patria ejus *Teios*, vel *Teos*, urbs Joniæ; unde *Teius*. Horatius.

Non aliter Samio dicunt arsisse Bathyllo
Anacreonta Teium.

Ovid. Trist. 2.

Præcepit Lyrici Teia musa senis.

Tela, op. Hisp. Tarrac. Anton. Hinc *Telense concilium*.

Telamon, sive *Telamo*, Etruriæ portus. Plin. 3. 5. *Mox Umbro navigiorum capax, & ab eo tractus Umbriæ, portusque Telamon* Τελαμὼν Stephano, qui etiam πόλιν eum vocat. Ptol. Τελαμῶν ἄκρα dicitur. Originem opidi, nominisque ad Argonautarum usque tempora antiquissimi Græcorum scriptorum retulerunt, teste Diodoro Siculo lib. 4. cui Τελαμὼν λιμὴν dicitur.

Telamon, rex Salaminis insulæ, Æaci fil. unus ex Argonautis, sociusq; Herculis in expugnatione Trojæ, qui quod omnium primus murum conscendisset, virtutis ergo donatus est Hesione, Laomedontis filiâ, ex quâ Teucrum suscepit, cum jam Ajacem ex aliâ uxore genuisset, qui à patris sui nomine *Telamonii* passim à poetis appellantur. Ovid. Met. 13.

Dummodo quod fratres Telamon Peleusq; fuerunt,
Ajacis meritum non sit. ———

Telandrus, *Telandrum*, vel *Telandria*, urbs Cariæ Steph.

Telane, urbs antiquissima Syriæ, quam Ninus inhabitabat ante Ninum conditam. Steph.

Telchines, pop. Rhodi ins. eo ex Cretâ profecti (unde Rhodus *Telchinia* dicta) Jalysum urb. incolentes. Ovid. Met. 7. ——— *Jalysios Telchinas,*

Quorum oculos ipso mutantes omnia visu
Jupiter exosus fraterno subdidit undæ.

Malefici siquidem homines fuisse perhibentur, aspectu solo omnia effascinantes. Unde Hesychius & Suidas interpretantur Τελχῖνες, βάσκανοι, γόητες, φθονεροί. Statius Sylv. 4. ——— *Idæis Telchines in antris.*

Telchinia, Peloponnesi urbs, *Sicyon* postea dicta. Steph.

Telchinias, Apollo dictus est apud Lydios à Telchinibus hominibus maleficis & fascinatoribus qui Rhodum incolebant, quòd quemadmodum illi animalia & stirpes aquâ Stygiâ inspersa fascinarent, sic Apollo quoties irritaretur, immissâ peste, homines & pecora perderet.

Telchir, India intra Gangem urbs. Ptol.

Telchis, urbs Æthiopiæ in Libyâ. Vide Steph.

Telchius, alter ex Castoris & Pollucis aurigis, qui unà cum Amphito Dioscuriadem urb. apud Colchos traditur condidisse. Plin. 6. 5. Ab his gens Heniochorum orta est. Strabo tamen lib. 11. Rhecam & Amphistratum vocat, ut in alterutro mendum sit. Sed fieri potest, ut horum fratrum plures fuerint aurigæ.

Telaba, Albaniæ op. Ptol.

Teleboa, vel *Teleboes* (vide *Taphii*) pop. Ætoliæ, seu Acarnaniæ, ut apud Arist. in politicis, & Captearum insularum latrociniis dediti.

Teleboas, flu. ad Tigridis fontem. Steph. Item unus ex Centauris, Ixionis ex Nubis fil. Ovid. Met. 11.

Teleboïs, regio Acarnaniæ. Steph.

Telectur, rex Laconia.

Teleda, vicus max. Syriæ juxta Coryphen promuntorium. Theodoretus.

Telegonus, fil. Ulyssis ex Circe, qui cum jam adolevisset, videndi patris cupidus, in Ithacam navigavit: cumque à ministris paternis incognitus aditu prohiberetur, aliquot ex iis occidit. Ad quem tumultum excitus Ulysses, cum & ipse jam senior suis opem ferret, à filio suo occisus est osse piscis cujusdam, qui à Græcis Xiphias dicitur. Unde Horatius.

Telegoni juga parricidæ.

Quod ubi cognovit Telegonus, relictâ Ithacâ in Italiam venit, ubi Tusculum condidit. Ovid. Fast. 3.

Telem, civitas in tribu Judâ. Jos. 15. Nomen viri. 1 Esdr. 10.

Telemachus, Ulyssis ex Penelope fil. quem ad Trojam proficiscens apud matrem reliquit, multis à procis affectus injuriis, tandem patre domum reverso, in illis ulciscendis se præbuit adjutorem. Ovid. Ep. 1.

Tres sumus imbelles numero, sine viribus uxor,
Laertesq; senex, Telemachusq; puer.

Horatius 1. Ep. 7.

Haud malè Telemachus proles patientis Ulyssei.

Penelopæus Telemachus apud Catullum ep. 56. Celebratur ejus dictum apud Homerum:

Αὐτὰρ ἐγὼν ἰσκοῦ σ' ἄναξ ἴσομ' ἠμαθόεντα.

Telemus, Eurymi fil. inter Cyclopas vates egregius, qui Polyphemo prædixit quæcunque ab Ulysse passus est. Ovid. Met. 13.

Telemus Eurymides, quem nulla fefellerat ales,
Terribilem Polyphemon adit: lumenq; quod unum
Fronte geris mediâ, rapiet tibi, dixit, Ulysses.

Telenicus, vir adeo notæ paupertatis, ut Seriphii verbum inde finxerint, dicantque Τελενικῶσαι pro evacuare. Unde proverb. *Telenico pauperior*.

Telenis, pessimus & indoctus tibicen. Dicitur & *Tellen*. Vide Erasmum in Chiliad.

Telephae, uxor Cadmi, quam duxit ante Hermionem. Steph. in Dardano.

Telephanes, ad regnum Lydiorum Cumis ex oraculo accersitus, qui antea currus factitabat. Item tibicen, de quo Demosthenes in oratione contra Midiam.

Telephe, Europæ mater, in Thaso ins. obiit. Steph.

Telephus, op. Colchorum juxta Phasin flu. in ripâ præruptâ.

Telephius, vicus & fons Lyciæ à Patarâ urbe 7. stad. distantes.

Telephus, Mysorum rex, Herculis fil. ex Auge Nymphâ, qui cum avi sui jussu in sylvis expositus esset, à cervâ aliquandiu dicitur educatus. Quæ res tantam futuræ claritatis opinionem de eo præbuit, ut mox à Mysiæ rege adoptatus sit, & regni hæres institutus. Factus itaque Mysorum rex, cum Græcos ad Trojanum expeditionem proficiscentes prohibere conaretur, ne per Mysiam iter facerent, ab Achille vulneratus est. Cujus plagæ cum nullum satis efficax remedium inveniretur, oraculo responsum est, fore ut eâdem hastâ, quâ vulneratus erat, sanaretur. Reconciliatus itaq; Achilli, ab eo impetravit, ut ex hastâ quâ vulneratus erat, sanaretur, rubigine malagma conficeret, & vulneri suo imponeret quo facto statim sanitatem consecutus est. Prop. lib. 2

Mysus & Hæmonii juvenis qui cuspide vulnus
Senserat, hâc ipsâ cuspide sensit opem.

Ovid. *Telephus æternâ consumptus tabe perisset,*
Si non quæ nocuit dextra tulisset opem.

Seneca Tragædus in Troadibus:

Inhospitali Telephus regno impotens
Dum Mysiæ ferocis introitus negat,

Ruden. cruore regio dextram imbuit
Fortemq; eandem sensit & mitem manum.

Horatius Epod. 7.

Movit nepotem Telephus Nereium,
In quem superbus ordinarat agmina
Mysorum, & in quem tela acuta torserat.

Alii dicunt herbarum virtute restitutum. Claudianus:

Sanus Achilleis remeavit Telephus herbis,
Cujus pertulerat vires, & sensit in uno
Lethalem placidamq; manum, medicina per hostem
Contigit, & pepulit quos fecerat ipse dolores.

Telephus, Pergamenus grammaticus, scripsit ferè omnia quæ ad grammaticam pertinent; inter alia collationes epithetorum eidem rei congruentium, ad copiam parandam elocutionis. Suidas.

Telephus, mendicus quidam peram gestans apud Aristophanem. Item nomen juvenis apud Horatium in Odis.

Telesissa, vel *Telpissa*, fons, cujus aquâ Tiresiam extinctum fuisse fabulantur poetæ. Vide *Telphussa*.

Telesarchus, ὁ Ἀρχηγέτης citatur Sexto Empirico 1. Adversus Mathematicos, cap. 12.

Telesilla, mulier poetria nobilis, cui etiam apud Argos ante Veneris templum statua posita est. Pausan.

Telesphorus, 6. Pont. Rom. sedit an. 7. A. D. 133. Martyrio coronatus. Euseb. Hist. Eccl. lib. 5. cap. 6.

Telesia, *Telessia* Ptol. colon. & urbs Samnii, inter Beneventum ac Teanum. *Thelesa* Leandro.

Telesto, Nympha Oceani ac Tethyos filia. Hesiod. in Theog.

Telestor, pater Euripidis poetæ.

Telethrion, mons Oechaliæ in Eubœâ. Steph.

Telethusa, uxor Lycti, seu Lygdi, mater Iphidis puellæ quæ in puerum mutata fuit. Ovid. Met. 9.

Teleutias, Macedonum rex, in portu Atheniensi, Atheniensium & naves & homines plures cepit. Xenoph.

Tellen, vide *Telenus*.

Tellias, Herod. lib. 8. vates Helæus, qui Phocensibus cum Thessalis bellum gerentibus rem hujusmodi commentus est. Sexcentos viros è Phocensibus præstantissimos, gypso tam ipsos, quam arma illinit, eosque sub noctem in Thessalos dimisit, dato præcepto, ut quemcunque albicantem non cernerent, eum obtruncarent. Hos primum Thessalorum excubitores prodigium quoddam esse arbitrati, deinde ipse exercitus adeo exhorruerunt, ut 3. millibus cæsorum, atque scutorum Phocenses potiti sint.

Telis, *Les* Navagiero, flu. Gall. Narbon. Obri finitimus. Vide Plin. 5. 4.

Tellus-luris, terræ Dea, rerum omnium mater & alumna: quanquam frequenter pro ipsâ terrâ accipitur.

Tellus, nescio quis pauper, cujus inopiam Solon Crœsi divitiis feliciorem esse prædicavit. Plut.

Telmera, urbs Cariæ. Steph.

Telmesius, Thebanorum mons. Palæph.

Telmissus, urbs Pisidiæ, de quâ sic vir magnus de Ph. Col. lib. 1. cap. 6. Solymi, inquit, Strab. authore lib. 13. *Termissenses* appellantur à *Termesso* promunt. cui imminet Solymus: Τῆς γοῦν Τερμησσέων ἄκρας, inquit, ὁ ὑπερκείμενος λόφος καλεῖται Σόλυμος, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ Τερμησσεῖς Σόλυμοι καλοῦνται. Ubi leg. *Telmissum* & *Telmissenses*. Nam pro Τερμησσέων libri scripti habent Τελμησσέως, ut observatum est à Casaubono. Sic in his verbis l. 14. Ὑπέρκειται δ' αὐτῆς τὰ Σόλυμα ὄρος, καὶ τέρμησσος Πισιδικὴ πόλις ἐπικειμένη τοῖς στενοῖς. Ubi malè pro *Telmisso* legi *Termissum* patet ex Eust. qui hunc ipsum locum sic citat ubi de Phaselide, habet enim Τελμισσός. Sed & Arrianus lib. 1. ἀναβάσ. constanter scribit Τελμισσὸν & Τελμισσεῖς. Et Hesychio Τελμισσεῖς sunt ἔθνος ἀεὶ Λυκίας; & apud Cic. de Divin. lib. 1. *Telmessus in Cariâ est*. Suidas etiam habet Τελμισσεῖς ex Polemone ac Dionysio Chalcidensi, qui scripsit urbium origines. Et vero Solymorum linguâ *Telmissus* erat תַּלְמִישׁ *Tahalmis*. Nempe *halmis* Ebræis *rupem* sonat, & ad formam nominis pertinet ת præpositum: Quod à saxo deductum seu monte prærupto cui incumbebat. Arrianus: χωρίον δὲ οἰκοῦσι ὑψηλὸν καὶ πάντῃ ἀπότομον.

Telmisina, nomen urbis, de quo vide Vossium ad Justinum lib. 11. cap. 7.

Telmon, nomen viri. 1 Par. 9.

Telo Martius, Anton. Gall. Narbon. portus. Hodie *Tolon*, vel *Toulon*.

Telobis, Hisp. Tar. in Jacceranis op. Ptol.

Telon Massiliensis, navigandi & astrorum peritissimus. Lucanus lib. 3.

Dirigit huc puppim miseri quoque dextra Telonis,
Quâ nullum melius, pelago turbante, carinæ
Audivere manum, nec lux est notior illi
Crastina, seu Phœbum videat, seu cornua Lunæ.

Telon, Oebali pater. Virg. Æn. 7.

——— *Quem generasse Telon Sebethide nymphâ*
Fertur, Teleboum Capreas cum regna teneret.

Telos, vel *Telus*, ins. maris Carpathii, ante Gnidum urb. Cariæ, quæ *Agathusa* Callimacho, teste Plin. Unde *Telina unguenta* eidem Plin. 13. 1. ep.

Telphussa, fons, cujus aqua adeo frigida est, ut Tiresias vates ex eâ bibens senex obierit. Item urbs Arcadiæ, à *Telphussâ* Nymphâ Ladonis filiâ id nomen habens. Steph.

Telphussium, vel *Tilphossium* op. Bœotiæ, ubi laudatus Bacchus est à Pindaro. Item mons & fons ibidem.

Telumnum, Aquitaniæ urbs. Anton.

Telys, Sybaritarum tyrannus. Herod. lib. 5.

Temala, urbs & flu. Indiæ extra Gangem. Ptol.

Temathea, Messeniæ mons. Pausan.

Tembasa, Lycaoniæ op. in Tauro monte. Plin.

Tembrium, urbs Phrygiæ, Charax *Tymbrium* vocat. Steph.

Tembrius, flu. juxta Pontum. Orpheus in Argon.

Tembrogius, Phrygiæ flu. in Sangarium influens, teste Plinio.

Tembros, urbs Cypri, in quâ Helates Apollo colitur. Steph.

Temenis, urbs Phrygiæ. Steph.

Temenium, locus Messenes, ubi Temenus sepultus est. Steph. Item vicus in Argiâ ad Argolicum sinum. Strabo.

Temenos, locus Siciliæ infra Epipolas, juxta Syracusas. Incola *Temenites*. Est & *Temenites* collis in Thraciâ juxta Triballum. Steph.

Temesa, vide *Tamassus*.

Temeseus, fœnerator quidam, quem Eurymus Locrensis athleta coegit reddere quicquid usurario quæstu sibi paraverat.

Temnes, Sidoniorum rex, civitatis proditorem interfici curavit. Diod. Orosius 3. 7.

Temnos, Æolidis urbs. Plin. Steph. Item mons inter Asiam & Thebeum campum. Ptol.

Tempe, regiuncula Thessaliæ, in valle amœnissimâ, per quam Peneus flu. decurrit, à Poetis celebrata, inter Larissam, & oram maritimam, montibus Olympo, Ossâ, & Pelio cincta; ubi aquæ æs erodit, teste Plinio l. 31. c. 2. De quâ Ælian. l. 3. c. 1. Ovid. Met. 1.

Est nemus Æmoniæ, prærupta quod undiq; claudit
Silva, vocant Tempe; per quæ Peneus ab imo
Effusus Pindo spumosis volvitur undis.

Virg. Georg. 4. *Pastor Aristæus fugiens Peneia Tempe.* Hinc *Thessala Tempe* Ovidio & Horat. Od. 7. lib. 1. qui alibi. *Aut Zephyris agitata Tempe.*

Virg. ob frigiditatem laudat Georg. 2.

——— *Aut frigida Tempe.*

Nugantur grammatici cum *Tempe* dicta esse putant, tanquam τμῆτα, vel τεμητά. A religione loci nomen hoc inditum est. Itaque rectè Mela: *Hic sacro nemore nobilia Tempe*. A τέμνω enim fit τέμενος. & contractè τέμμενος. Pro eo vero Macedones & Æoles, quibus usque placet π ἀντὶ τοῦ μ, dicebant τέμπεος. Itaque [illegible] æque ac τέμενος & *lucum* & *fanum* sig. H[illegible] quoque R[illegible] suum fecere *tempus*, cujus [illegible] perest diminutivum *tempulum*, vel *templum*, [illegible] ad [illegible] dam ambiguitatem ejusdem, sed [illegible] d significantis vocabuli. Qui τμητὰ interpretantur [illegible] [illegible] non vocem exprimunt, sed situm describunt. Is. Vossius. Est qui τέμπεα ab Ebræo טמן deducit, i. e. abscondere

Sanè

Sanè Ovidius Tempe describit per nemus *Prærupta quod undique claudit Sylva.* Unde Seneca in Troadibus.

——— *Thessali montes & opaca Tempe.*

Stat. Theb. lib. 6. ——— *Umbrosaque Tempe.*

Idem lib. 10. ——— *Tenebrosaque Tempe.*

Lucanus lib. 1. ——— *Nemorosaq; Tempe.*

Sunt & *Tempe* Bœotiæ, quæ *Teumessia* dicuntur à Teumesso op. Stat. 1. Theb.

Illius in speciem, per quem Teumessia Tempe.

Ovid. Met. 7.

Inde lacus Hyries videt & Cycneia Tempe.

Sunt & alia in Siciliâ. Ovid. Fast. 4.

Hinc Camerinam adiit, Thapsumq; & Heloria Tempe.

Denique loca qualibet amœna, nemora præsertim atq; aquas habentia καταχρηστικῶς *Tempe* vocamus.

Tempestas, Romanorum numen. Ovid. Fast. 6.

Te quoq; Tempestas meritam delubra fatemur,
Cum pene est Corsis obruta classis aquis.

Templum Veneris, op. quoddam, vulgò *Cap. de Crux.*

Templarii, hæretici in Solymorum civitate an. 1030. post interitum Philippi Augusti, quia frequenter in templis versabantur, sic dicti. Simulacrum habebant factum summo artificio, cui hominis cutem superinduxerant, & binos præfulgentes carbunculos sub ipsâ fronte collocaverant, qui micabant oculorum vice. Huic autem simulacro sacra faciebant mortuorum corpora in cineres redacta. Cæteris potum dabant, qui potione firmiores & constantiores se futuros putabant. Eos vero qui ex Templariis virginisque conjugio nati fuissent, subjecto igne torrebant, simulque ex humore deliquati suum perungebant simulachrum, quo majorem probarent religionem. Damnati sunt tandem in concilio Viennensi, sententiâ Clementis Pont. Max. qui Benedicto successit.

Tempsis, cacumen Tmoli montis, in quo 100. annos vivunt incolæ. Plin. 7. 48.

Tenagus, locus Susianæ reg. ad sin. Persicum. Ptol.

Tencteri, al. *Thenchteri*, *Tanchari* Appiano, *Tencterides* Plutarcho, *Tenchateri* Livio, pop. Germ. quorum reg. *Drent*, teste H. Junio dicitur, inter Frisiam ad Bor. & occ. Westphaliam ad orr. & Transisalanam ad Aust.

Tendeba, Cariæ vetus op. Steph.

Tenea, *Tenaa* Suidæ, pagus agri Corinthiaci, arboribus consitus. Unde Proverbium:

Εὐδαίμων γε Κόρινθος, ἐγὼ δ' εἴην Τενεάτης.

Tenea, flu. Umbriæ. Vide *Tinia*.

Tenebria, vicus Iberiæ. Steph.

Tenebrium, prom. Hisp. Tar. cum op. cogn. inter ostia Iberi in 2. alveos infra Dertusam urb. divisi. *Cabo de Alfaques* Moletio.

Tenedos, *Tenedo* Sophiano, ins. maris Ægæi, sive Hellesponti, amœna, contra Sigeum, Troadis promunt. inde 12. m. p. (sed teste Strab. 40. stad ad 80. patens) in occ. & Circium distans, Apollini, qui ibi præcipuè colebatur, sacra, prius *Calydne*, test. Paus. ac Diod. Sic. *Phœnice* & *Lyrnessus* etiam, uti Plin. auctor est, 5. 13. Ins. hæc ante bellum Trojanum florentissima fuit, in quâ Græci supremas illas, quibus Troja periit, insidias struentes, sese occultarunt. Virg. Æn. 2.

Est in conspectu Tenedos, notissima famâ
Insula, dives opum, Priami dum regna manerent.

Dionys. vers. 537.

Λέσβον τ' ἀγχουροῦντο, καὶ ἱμερτῆς Τενέδοιο.

Vulgò dici putatur qu. Τένου νῆσος. à Tene quodam, quem Cygnus pater à novercâ concitatus eum arcâ inclusum in mare projecisset, is ad ins. Leucophryn ejectus est, & ab incolis Rex creatus, & post obitum pro Deo cultus. Atque ita factum ut ins. pro Leucophry *Tenedos* appellaretur. Ita referunt Aristot. & Heraclides in politiis. Strabo lib. 13. Diod. lib. 5. Paus. in Phocicis, Plut. in Hellenicis, Conon apud Photium, Serv. in Æn. 7. Eust. in Il. α Isacius in Lycophronem. Suidas in Τενέδιος ἄνθρωπος. Stephanus, Phavorinus, aliique. Tenem vero hunc à Tenediis relatum fuisse in Deos, docent hæc Ciceronis in Verrem 1. *Tenem ipsum, qui apud Tenedios sanctissimus Deus habetur, qui urbem illam dicitur condidisse, cujus ex nomine Tenedos nominatur.* Tamen hanc fabulam non esse ex ultimâ vetustatis memoriâ repetitam ex eo colligere est (inquit Bochartus) quod de Tene nil quicquam habetur apud poetas vetustiores. Sed nec in Apollodoro, Hygino, Palæphato, & Mythologorum aliis. Nec à *Tene* fieret *Tenedos*, sed Τένου νῆσος, ut Κεῶ μέτωπον, neque enim fert Græcæ linguæ genius, ut aliter coalescant substantiva cum adjectivis. Denique Τένεδος vel Τενέδιος neutrum esset, non fœmininum. Sed fingenda fuit hæc fabula, quia pudebat Tenedios nescire suas origines, & rationem nominis sui. At Phœnices si consuluissent, ins. suam didicissent Tenedum dici qu. insula טין אדם *tin-edom*, i. e. *luti rubri*, cujus plurimus in figulinis usus. Et in Tenedo celebres fuere figulinæ. Unde *Tenedia vasa* magno in pretio apud veteres, quod Plut. in lib. de vitandâ censurâ, & ex eo Aristoph. Schol. in Nub. Act. 4. Scen. 3. his verbis docent: Τὴν δὲ τρύπωσιν ἡ κατὰ Αὐλάς, ὁ Τένεδος ἀπὸ τῶν κεραμικῶν καθαρεύει ὡς ἐπὶ τοῦ ἀργυροῦ. Boch. *Tenedius tibicen*, de falso dicitur apud Steph. *Securis Tenedia* pro expeditâ & severâ justitiâ. *Tenes* enim (de quo supra) legem tulit, atque induxit morem, ut à tergo Judicis astaret quispiam securim tenens, viz. in hoc paratus, ut qui perperam quid in judicio dixisset, mendacium, opinor, aut falsum testimonium, cum protenus securi feriret.

Tenericus campus, circa lacum Copaidem. Strabo.

Tenesis, Æthiopiæ sub Ægypto regio. Strabo.

Tenion, urbs Achaiæ. Steph.

Tenissa, Maurit. Caf. op. Ptol. *Tremissen* Nigro.

Tennagora, Ind. intra Gangem urbs. Ptol.

Tenaes, qui & *Tenes*, vide *Tenedos*.

Tennum, op. ex Æolicis, unde Hermagoras fuit is qui de dicendi arte conscripsit. Strab. lib. 14. Unde *Temnites* Ciceroni pro Flacco.

Tenos, Laconiæ urbs. Steph.

Tenos, ins. in Ægæo mari, una Cycladum, in quâ urbs est ejusdem nominis, quam propter aquarum abundantiam Aristoteles *Hydrussam* appellatam dicit, alioqui *Ophiusam*. Plin. 12. 4. Steph. à *Tene* conditore dictam scribit. Ejus mem. Ovidius Met. 7.

At non Oliaros, Didymeq; & Tenos & Andros,

Tenos, inquit Bochartus, Doricè Τᾶνος, Phœniciè insula תנות *thannoth*, i. e. draconum, seu serpentum. Aristoph. Schol. in Plutum: Ἐν τῇ Τήνῳ μιᾷ τῶν Κυκλάδων νήσων ὄφεις καὶ σκορπίοι δεινοὶ γίνονται. Ibidem Ὀφιοῦσσα, i. e. *Anguina* dicitur ab Antimacho. Quod & alii imitati sunt. Atq; eodem referri potest quòd à nonnullis *Hydrussa* dicebatur: nempe ab *hydris* facto nomine, non ab aquis, ut veteres volunt, Eust: Τῆνος καθάρρυτος, διὸ καὶ Ὑδροῦσσα ἐκλήθη. Steph. Ἐκλήθη δὲ Ὑδροῦσσα, διὰ τὸ κατάρρυτον εἶναι, καὶ Ὀφιοῦσσα. Plin. *Tenos cum oppido 15. m. p. porrecta, quam propter aquarum abundantiam Aristoteles Hydrussam appellatam ait, aliqui Ophiussam.* Quin & vipera *Tenia* dicta est, tanquam esset à Teno. Hesychius Τηνία, ἔχιδνα: quia Tenus fuit θηριώδης, ut habet Scholiastes qui supra. Aristoteles in fine lib. de Mirab. narrat de serpente quodam in *Teno* urbe magicis cantibus exanimato. Sed *Tenus* illa in Thessaliâ fuit, non in insulâ *Teno*. Τηνίων σκορόδων *alliorum ex Teno* mem. Aristoph. in Pluto, quæ volunt fuisse δριμύτατα *acerrima*. In Arist. autem non occurrit, quod ex eo citat. Steph. ibi εἶναι σύγκραμα εἶναι ἐξ ὧν πῦρ ἀναπτῆναι πάνυ ῥᾳδίως. Nihilo fortasse verius quàm quod asserit Athenæus lib. 1. ibidem esse fontem cujus aqua vino non miscetur. Antholog. 1. 38. Antipater Tenam ita cum Delo confert.

Νῦν δὲ σὺ μὲν ζάεις, ἡ δ' οὐκ ἔτι, τίς κεν ἐώλπει
Ὀψεῖν Τῆνον Δήλου ἐρημοτέρην;

Unde colligitur Tenum insulam esse non magnæ rei. *Tenos* item apud scriptores Britannicos, ins. Albionis ante ostia Tamesis, Cantio adjacens, vulgo *The Isle of Tenet.*

Tensa, M. Græciæ ins. ab Jonibus instituta. Solinus.

Tentyra, *orum*, & *Tentyris*, urbs & nomus Ægypti ad Nilum cum ins. teste Plin. Incolæ *Tentyritæ*, qui tanto crocodilis terrore esse dicuntur, ut solâ voce eorum

auditâ io fugam vertantur. Plin. 25. 8. Strab. lib. 17. Juvenal. Sat. 15.

Quà vicina colunt umbrosæ Tentyra palmæ.

Est & locus Thraciæ in ora contra Samothraciã insulam, cujus mem. Ovid. 1. Trist. el. 9.

Saltus ab hâc contra brevis est Tentyra petenti.

Ita quidem locus ille vulgo legi solet. Pro *Tentyra* vero (notante doctissimo Nic. Heinsio) veteres plerique *Epira*, vel *Empyra*. Combianus autem pro diversâ lectione *Tempyra*, quomodo & duo alii, rectè. Liv. l. 38. c. 41. *Inde Ænium fines, præter Apollinis, Zerinthium quem vocant incolæ, templum superant. Alia angustia circa Tempyra excipiunt, (hoc loco nomen est) non minus confragosæ.* Facessat ergo Ortelius, qui cum Merulâ *Stentora* emendandum censet.

Teuesis, op. Nubæorum in Æthiopiâ sub Ægypto. Plin.

Teos, *Teios* Thucydidi, *Sufor* nunc Thevero & Moletio, urbs & portus Joniæ in orâ litorali inter Erythras ad Bor. & Colophonem ad Aust. Anacreontis, & Erinnæ poetriæ patria, licet alii *Teium* Anacreontis patriam scribunt. Hinc *Teius* adject. Horat.

——— Et fide Teiâ
Dices laborantes in uno
Penelopen vitreamque Circen.

Est alia in Scythiâ, de quâ sis Stephanum consulas.

Tephene, Palæstinæ toparchia. Plin.

Tephlis, Cedreno *Tiphlis* Curopalati, urbs Mediæ, seu potius Armen. mai. in Georgianis, munitissima, ubi diu Turcarum præsidium fuit; sed nostrâ tempestate à Persis recuperata est. *Artaxata* veteribus dicta putatur.

Tepula Aqua, urbis Romæ. Plin. 36. 14. etiam *Julia* vocatur apud Frontinum.

Teracatriæ, campi Germ. juxta Danubium. Ptol. *Kunigwiser*, & *Marchfelder* Lazius dicit eos hodie vocari

Terapsa, ins. non magna juxta Carthaginem. Steph.

Terbetta, urbs Siciliæ. Steph.

Terebus, flu. Hisp. Tar. in mare Ibericum inter Carthaginem novam & Alonas influens, qui idem cum Tadero Plinii esse videtur.

Teredon, urbs ad sin. Persicum. Ptol. *Balsara* Ortelio. Hujus meminit Dionysius vers. 982.

Τερηδὼν προχοῇσι Τιγρήτος ἐγγὺς ἐοῦσα.

Ubi Scholiastes πόλιν Περσικὴν vocat.

Terentia, Ciceronis uxor, 93. vitæ annum explevit. Val. Max. 4. 18. Sed Plin. 7. 48. annos 117. vixisse tradit. Repudiata à Cicerone nupsit Sallustio, deinde Messalæ Corvino. Hieronymus contra Jovinianum: *Illa conjunx egregia, & quæ de fontibus Tullianis hauserit sapientiam, nupsit Sallustio inimico ejus, & tertio Messalæ Corvino, & quasi per quosdam gradus eloquentiæ devoluta est.* De hâc flebiliter Tullius ipse ad Att. lib. 2. *De Terentia*, inquit, *auditum ex Philotimo, eam scelerate quædam facere.*

Terentianus, vir quidam, cui librum suum *de sublimi dicendi genere* dedicavit Dionys. Longinus. Utrum vero ille ipse fuerit, cujus hodieque libellus extat *de metris*, opus omni elegantiarum genere conditum, & amabili quâdam ingenii amœnitate temperatum, res est quæsitu digna, inquit vir doctiss. Tan. Faber notis ad Longinum nuper editis, & alias se quæsiturum promittit.

Terentius, Poeta Comicus, Carthagine natus, Terentii Lucani libertus, qui cum esset egregiâ indole à patrono eruditus, venit in amicitiam nobilium, maximè Lælii & Scipionis; quorum operâ adjutus in scribendo fertur ob elegantiam sermonis, teste Cicerone, cui adstipulatur etiam Varro. Quid quod eandem ipse famam augere videtur, non enim nisi leviter se tutari conatur Prologo Adelphorum. Vide Voss. de Poet. Lat. pag. 9.

Terentius Culeo, vel Culleo, senator Rom. captus à Carthaginensibus, redemptus est ab Africano majore, ac currum ejus cum pileo capiti imposito sequebatur. Livius. Hinc natus error apud quosdam, Terentium Comicum hunc esse putantes.

Terentius Scaurus, Grammaticus, quem Gellius dicit floruisse Adriani temporibus, ac librum de Cæsellii Vindicis Grammatici erroribus scripsisse.

Terentius Varro, collega Æmilii Pauli post cladem Cannensem cum reliquiis exercitûs Canusium se recepit. Cui Romam redeunti gratulatus est pop. Rom. quòd de Rep. non desperasset. Plut.

Terentum, locus in Campo Martio, haud procul à Capitolio, ubi templum Plutonis & Consi, araq; sub terrâ Inferis dicata, sic à *terendo* dictus, quod ibi Tyberis ripas rumpens, terram tereret. Ejus mem. Papinius Sylv. 1. 4. *Aut instaurati peccaverit ora Terenti.*

Hinc *ludi Terentini*, qui & *Seculares*. Mart. 4. 1.

Hic colat ingenti redeuntia secula lustro,
Et quæ Romuleus sacra Terentus habet.

Terenuthis, urbs Ægypti. Steph.

Teressa, Æolidis urbs. Pompon.

Tereus, rex Thracum, Martis ex Bistonide Nymphâ fil. qui, cum Prognen, Pandionis Athenarum regis filiam uxorem duxisset, ejus etiam sororem Philomelam per speciem visendæ sororis abductam vitiavit, vitiatæque linguam præcidit, arctissimæque eam custodiæ inclusit. Quod facinus cum illa indicare non posset, acu in tela depictum sorori suæ transmisit. Quâ re cognitâ, Progne ultionem in Orgiorum tempus differt: quo tempore matronis pluribus comitata, quæ Bacchantium ritu thyrsos & cornua gestabant, sororem carcere eripit, Bacchantisque habitu indutam in aulam perducit, ubi cum illâ communicato consilio, Itym filium direptum dilacerat, patrique comedendum apponit. Quod cum ille ex pueri capite, sub cœnæ finem in convivium allato cognovisset; jamque stricto gladio ad ultionem properat, Progne mutata est in hirundinem, Philomela in avem sui nominis, Itys in Phasianum, Tereus autem in Upupam. Hanc fabulam multis versibus describit, Ovid. Met. 6. Virgil. Ecl. 6.

Aut ut mutatos Terei narraverit artus,
Quas illi Philomela dapes, quæ dona pararit.

Mart. 4. 49.

Ille magis ludit, qui scribit prandia sævi
Tereos; aut cœnam, crude Thyesta, tuam.

Idem lib. 12.

Flet Philomela nefas incesti Tereos ——

Stat. lib. 12. Theb.

——— Et iniquum Terea clamant.

Tergedum, Æthiopiæ sub Ægypto op. Plin.

Tergemina, Diana dicta est. Solet enim Luna in triplicem speciem sese convertere; aut quòd ipsa tres facies, seu tres vias, h. e. tria nomina in diversis locis habeat; est enim Luna in cœlo, Hecate apud inferos, sive Proserpina, Diana vero in terrâ seu sylvis vocatur. Horat. *Montium custos, nemorumque virgo,*

Quæ laborantes utero puellas
Ter vocata audis, adimisque letho
Diva triformis.

Et Virgilius: *——Tria virginis ora Dianæ.*

Incertus auctor:

Terrat, lustrat, agit, Proserpina, Luna, Diana
Ima, superna, feras, sceptro, fulgore, sagittâ.

Tergeste, *Tergestum*, Ptol. & Melæ, colon. & urbs Carnorum, seu Histriæ in confin. marit. ab Aquileiâ 25. m. p. in ort. Pop. *Tergestini*. Hic *Tergestinus sinus*, qui & *Aquileius* dicitur. *Tergestra* vocatur Stephano. Dionys. v. 380.

——— Τῇδε εὐρὺ τ' Ἀδρίας ἅλμα
Πόντος ἐς ἀγχίπορον Ἀκυλήιον ἕδεθλα τέτανται
Ἄστυ Τεργεστραίων, μυχάτοις ἐπὶ πείρασι Πόντου.

Tergilani, Lucanorum gens. Plin.

Tergis, urbs Libyæ juxta Æthiopiam. Steph.

Terias, *Tyrias* Diodoro, Siciliæ flu. inter Amenanum & Simæthum apud Catanam urb. fluens. *La Jaretta*.

Teridata, Mesopotamiæ urbs. Ptol.

Terina, urbs Italiæ in Brutiis, ad sinum Hipponiatem (qui & *Terinæus* Plinio e[illegible] nominatus, vulgò *Golfo di S. Eufemia*) in Calabr. ulter. apud ostia Ocinari, sive Sabbati flu. *Terina* etiam flu. qui nu[illegible] appellatur, teste Steph. qui *Terinam* à Crotoniatis conditam scribit.

Termantia, *Termes* Ptol. op. Hisp. Tar. in Arevacis, apud Durium flu. excisus. *Nuestra Senora de Termes* adhuc nominatur, teste Morali, apud Uxamam urb. Pop. *Termestini* Tacito.

Termelæ,

Termela, vel *Termera*, urbs Lyciæ, à *Termero* dicta. Vide Steph.

Termerium, promunt. Myndiorum in Caria.

Termes, vide *Termantia*.

Termessus Asiæ min. mons, Olympi radicibus junctus. Plin.

Termile, mons Lyriæ. Vide *Tremile*.

Terminus, Dei loco habitus est, quod post Saturnum exactum cædes ac lites rusticorum dividendis agris sustulisset. Sacrificabant ei mense Febr. in æde, quâ super eum foramen in tecto patebat, quòd nefas esse putarent Terminum intra tecta consistere. De hoc extat lepidum ænigma apud Agellium, quod Jovi solus omnium deorum cedere noluerit lib. 12. cap. 6.

> *Semel minusne, an bis minus sit, non sat scio,*
> *An utrumque eorum, ut quondam audivi dicier,*
> *Jovi ipsi regi noluit concedere.*

Festa ejus dicuntur *Terminalia*. Horatius.

> *Vel agna festis cæsa Terminalibus.*

Ovid. Fastorum 2.

> *Spargitur & cæso communis Terminus agno:*
> *Nec queritur lactens cum sibi porca datur.*
> *Conveniunt, celebrantque dapes vicinia simplex;*
> *Et cantant laudes, Termine sancte, tuas.*
> *Tu populos, urbesque & regna ingentia finis:*
> *Omnis erit sine te litigiosus ager.*
> *Nulla tibi ambitio est: nullo corrumperis auro:*
> *Legitimâ servas credita rura fide.*

Termisum, Hisp. amplissimum op. Appian.

Termissus, Strab. *Termessos* Ptol. *Termessus* Livio, (vide *Telmissus*) urbs Pamphyliæ in Pisidiâ, inter Pergen ad Aust. & Antiochiam ad Bor.

Termus, Sardiniæ flu. Ptol.

Terpander, Arnæus, sive Lesbius, poeta Lyricus, primus in Lyrâ Heptachordum & lyrici carminis canonem scripsit; quanquam Philemoni quidam adscribunt. Suid. Hujus famæ ac nominis maximi judicium paret, quòd Lacedæmonii seditione quâdam admoniti fuerint ab oraculo, ut ad Terpandrum mitterent, qui lyræ & poeseos dulcedine animos vulgi ac tumultus sedaret. Unde proverbium apud Græcos *Lesbius cantus* pro dulci musices concentu.

Terphalai, populi. 1 Esdr. 4.

Terpnus, citharœdus, cujus cantu oblectatū Neronem scribit Suetonius in his: "Statim ut imperium adeptus "est, Terpnum citharœdum vigentem tunc præter alios "accersit, diebusque continuis post cœnam canenti in "multam noctem assidens, paulatim & ipse meditari, "exercitarique cœpit, nec eorum quicquam omittere, "quæ generis ejus artifices, vel conservandæ vocis "causâ, vel augendæ factitarent.

Terpsichore, una 9 Musarum, sic dicta quod *choreis* & tripudiis *delectetur*. Huic quidam citharæ inventionem tribuunt.

Tertia, sive *Tertulla* per diminutionem, Bruti soror, uxor Cassii, sic dicta, quia post 2. edita esset. Hæc abortum fecerat, quod queritur Cic. ad Attic. lib 4. *Tertullæ nollem abortum: tam enim Cassii sunt jam, quam Bruti serendi.*

Tertius, nomen viri. Rom. 16.

Tertullus, nomen Oratoris cujusdam, accusatoris Pauli. Act. 24. Item Consul, A. D. 412.

Tertullianus, Theologus, patriâ Carthaginensis, nobilitate insignis, variâ doctrinâ instructissimus, floruit A.D. 200. *Solertissimus omnium doctrinarum scrutator, impietatis omnis rigidissimus censor.* Ita de eo Montacutius noster. Duriusculè cum eo agit Calvinus: *Scis*, inquit, *quam durus sit, & asper sermo Tertulliani, certe stridit magis quam loquitur.* Quanto melius Junius, cui dicitur *Auctor antiquitate celebris, auctoritate gravis, sermonis proprietate purissimus, & scientiarum nervis instructissimus.* Sanè B. Cyprianus adeo Tertulliani scriptis delectabatur, ut quotidie aliquid ejus ante oculos habuerit, servo suo inquiens; *Da mihi Magistrum*, i.e. Tertullianum. Alius fuit ejusdem nominis Jurisconsultus ab hoc diversus, de quo vide Menagium Juris Civ. Amœnit. cap. 12.

Terva, urbs Armeniæ. Ptol.

Tesa, Carmaniæ urbs. Ptol.

Tessuinum, op. Piceni, in fin. Aprutii apud Truentum flu. *Monte Trassino* Blondo.

Tethys, uxor Oceani, Terræ & Cœli filia. Hesiodus in Theogonia:

> Οὐρανῷ εὐνηθεῖσα τέκ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
> Κοῖόν τε, Ῥεῖάν τε, Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε,
> Θείαν τε, Κρεῖόν τ', Ὑπερίονά τ', Ἰαπετόν τε,
> Φοίβην τε χρυσοστέφανον, Τηθύν τ' ἐρατεινήν.

Ovid. Fast. 5.

> *Duxerat Oceanus quondam Titanida Tethyn.*

Catullus ep. 61

> *Luce tamen cana Tethyi restituor.*

Ovid. Fast. 2. ——— *Canamq; petit Saturnia Tethyn.*

Virg. Georg. 1.

> *Teq; sibi generum Tethys emat omnibus undis.*

Dicta est quibusdam hoc nomine qu. τιθήνη, i. e. *nutrix* cum aliorum, tum Deorum. Est enim humiditatis domina, qua omnia aluntur. Homerus.

> Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθύν.

Aliud tamen etymon exsculpsit Plato in Cratylo: τὸ περὶ τῆς Τηθύος οὐκ οἶδα ὄνομα, τί βούλεται. ΣΩΚΡ. Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε ὀλίγου αὐτὸ λέγει, ὅτι πηγῆς ὄνομα ἐπικεκρυμμένον ἐστί. Τὸ γὰρ διαττώμενον καὶ τὸ ἠθούμενον πηγῆς ἀπείκασμά ἐστιν. Ἐκ δὲ τούτων ἀμφοτέρων τῶν ὀνομάτων ἡ Τηθὺς τὸ ὄνομα σύγκειται.

Ponitur aliquando pro mari. Lucan. lib. 6.

> *Aut vaga cum Tethys Rutupinaq; litora fervent,*
> *Unda Caledonios fallit turbata Britannos.*

Idem lib. 1. ——— *An sidere mota secundo*

> *Tethyos unda vaga lunaribus æstuet horis.*

Ubi maris fluxûs, refluxusq; causam facit lunare sidus, uti Tullius lib. 2. de Divin. Sen. de Provid. Plin 2. 99. Strabo libb. 1. & 3. Photius doctè & ubertim cap. 241. Solin. cap. 36. Vide Melam lib. 3. cap. 1. Et adde Silium, qui sic de hac re lib. 3.

> *Cymothoes ea regna vaga, pelagique labores*
> *Luna movet. Luna immissis per cærula bigis,*
> *Fertque refertque fretum, sequiturq; reciproca Tethys.*

Tetrachorita, pop. qui aliàs *Bessi* ac *Tetracomi*. Strab. l. 7.

Tetragonis, Arachosiæ op. sub Caucaso. Plin. Quod ante *Cartana* dictum fuit.

Tetrapolis, reg. Syriæ, in qua sunt quatuor urbes à Seleuco rege conditæ, quæ sorores appellantur, *Antiochia*, à patre, *Seleucia*, à se, *Apamea*, ab uxore, & *Laodicea*, à matre, nominatæ. Item locus Atticæ, 4. op. constans, *Oenoe*, *Probalintho*, *Tricorytho*, & *Marathone*. Steph.

Tetrici, duo fuere, Senior, Junior, quorum vitas inter 30. Tyrannos scripsit Trebellius Pollio.

Tetricus, (inquit Servius) mons in Sabinis asperrimus, unde tristes homines *tetricos* dicimus. *Tetrica* Virgil. l. 7.

> *Qui Tetricæ horrentes rupes, montemque Severum*
> *Casperiasque colunt.* ———

Itemque Silio Italico lib. 8.

> ——— *Nec non habitata pruinis*
> *Nursia, & à Tetricâ comitantur rupe cohortes.*

Tetrinius, latro quidam de quo Sueton. in Caligula.

Teuca, quæ & *Teutha*, regina Illyricorum, Romanos sæpe fregit, castitate admodum clara. P. Junium & T. Coruncanum, legatos Romanorum summâ injuriâ interemit. Plin. 34. 6.

Teucer, Cyzicenus, historicus, edidit volumen de terrâ auriferâ, de Byzantio, rerum Mithridaticarum libros 5. de Tyro totidem, totidemque rerum Arabicarum, adhæc historiæ Judaicæ libros 6. & alia. Suidas.

Teucer, Scamandri, Cretensis fil. qui in Troade unà cum Dardano genero regnavit; unde Iliensium regum fluxit origo. Ab hoc Troja *Teucria* dicebatur. Virgil. Æn. 2 *Ergo omnis longo solvit se Teucria luctu.*

Et pop. *Teucri*. Ovid. Trist. 1. 2

> *Æqua Venus Teucris, Pallas iniqua fuit.*

Idem Met. 13

> *Inde recordatus Teucros à sanguine Teucri.*

Teucer, Telamonis ex Hesione fil. sagittandi peritissimus, quem Hom. Iliad. 8. inducit sub Ajacis fratris sui clypeo latentem, multosque Trojanorum occultè

ex insidiis vulnerantem. Hic cum eversâ Troiâ, in patriam rediisset, indignatus Telamon, quòd necem Ajacis fratris sui, Ulyssis insidiis circumventi, ultus non esset, Salamine eum expulit. Patriâ itaque profugus, navigavit in Cyprum, ibique urb. condidit, quam de nomine relictæ patriæ Salaminem vocavit. Horatius.

——— Teucer Salamina, patremque
Cum fugeret ———

Idem. *Urgent impavidi te Salaminii,*
Teucerq; & Sthenelus sciens Pugna.

Et Car. 4. Od 9.
Primusve Teucer tela Cydonis
Direxit arcu. ———

Teuchira, urbs Cyrenaicæ marit. quæ & *Arsinoe*, vulgò *Tocata*.

Teuderium, Ptol. urbs Germ. in Westphaliâ; vulgò *Paderborn*.

Teumessus, mons Bœotiæ (vide *Theumessus*) ubi Hercules Teumessium leonem, adhuc puer, occidisse traditur. Hinc *Teumessius*. Papin. lib. 6. Theb.
Non alios tacitâ juvenes Teumessius ira
Mente acuit. ———

Item parvum op. in Theban. finibus, flu. quoque & regio.

Teuchis, urbs Ægypti, & lacus. Steph.

Teurisochama, pop. Germaniæ. Ptol. *Thuringer* Peucero.

Teutates, linguâ Gallicâ dictus est Mercurius. Luc. l. 1.
Et quibus immitis placatur sanguine diis
Teutates, horrensq; feris altaribus Hesus.

Livius lib. 26. *Scipio in tumulum obversus quem Mercurium Teutatem appellant.* Teutates igitur Gallis idem qui Phœnicibus Τάαυτος, & Ægyptiis *Thouth*, vel *Theuth*, & *Thoth*. Philo Byblius ex Sanchoniathone Phœnicio scriptore vetustissimo: Ἀπὸ Μισὼρ Τάαυτος, ὃς εὗρε τὴν τῶν πρώτων στοιχείων γραφήν, ὃν Αἰγύπτιοι μὲν Θωὺθ, Ἀλεξανδρεῖς δὲ Θωὺθ, Ἕλληνες δὲ Ἑρμῆν ἐκάλεσαν. Plato in Philebo: Φωνὴν ἄπειρον κατενόησεν, εἴτε τις θεὸς, εἴτε καὶ θεῖος ἄνθρωπος, ὡς λόγος ἐν Αἰγύπτῳ Θεὺθ τινὰ τοῦτον γενέσθαι. Idem πάτερ γραμμάτων appellatur in Phædro, ubi rex Ægypti *Thamus* multis cum illo differit de usu literarum. In Cicerone legitur *Thoyth* & *Theuth*. In Lactantio *Theutus* & *Thot*, ut in Græco epigrammate:

Πρῶτος Θεὺθ ἰδίαν ἐργασίαν ὅσι βίβλοις ἐγράψε.

Quomodocunque legas Gallicum Teutatis nomen inde apparet esse deflexum. Bochartus.

Teutha, vide *Teuca*.

Teuthadamas, pater Pelasgi. Hom 2. Iliad.

Teuthis, vir princeps, qui ad expeditionem Trojanam cum Græcis navigare volens, dum in Aulidis rupes impegisset, indignatus Palladem vulneravit. Item urbs Arcadiæ. Steph.

Teuthrania, *Tripoli* Moletio, urbs Paphlagoniæ ad Carambim promont. Stephanus vero *Teuthraniam* à *Teuthrante* dictam, urb. Mysiæ, non Paphlagoniæ facit. Unde Ovid. 2. Trist.
Forsitan ut quondam Teuthrantia regna tenenti,
Sic mihi res eadem vulnus opemq; feret.

Teuthras, Pandionis fil. Ciliciæ & Mysiæ rex, qui Augen Alei filiam ab Herc. compressam, ideoque patris jussu unà cum Telepho filio arcæ inclusam, & ad ostium Caici flu. delatam uxorem duxit, filiumque ejus Telephum pro suo educavit: ut ex Euripidis fecentiâ refert Strabo lib. 13. Sunt qui Teuthrantem hunc 50. filias habuisse tradunt, quas Hercules omnes noctu unâ compressit, gravidasque reliquit. Ovid. Ep. 2.
Non tibi crimen erunt Teuthrantia turba sorores.

Hinc *Teuthranteus*. Ovid. Met. 2.
Peneusq; senex, Teuthranteusq; Caicus.

Teuthras, flu. nomen. Prop. lib. 1.
Aut teneat clausum tenui Teuthrantis in undâ

Apud Strab. lib. 6. est Italiæ urbs aut flu. de quo fis ibi consule Casaubonum. Sanè Silius, qui solet à fluviis nomina fingere, Cumanum quendam Teuthrantem vocat lib. 2.

Teutloge, Laconicæ urbs. Ptol. *Scopia* Nigro.

Teutlussa, ins. Joniæ. Thucyd. Gentile *Teutlussaeus*. Steph.

Teutoburgensis saltus, sylva Germ. in Westphaliâ, inter Amasium & Lupiam flu. apud *Falckenberg* arcem, inter Monasterium, & Padeburnam.

Teutoburgium, *Diafat* Lazio; al. *Erdende*, & *Szenna Erdei* op. proximum, urbs olim, pagus Pannon. sup. ad Erai cum Danubio confluentiam, à Budâ 22 leuc. in Euronor. Alii, ut Lazius, *Funfkirchen*, i. e. Quinque ecclesias, illam indigitant. *Teutoburgium* alterum, *Doesburg*, qu. Drusiburgum, op. Germ. infer. in Geldriam, ad Fossam Rheni Drusianam, inter Noviomagum ad occ. & Zutphenum ad ort.

Teutoni, *Teutones* Ptol. pop. Germ. mare Germanicum apud Cimbros incolentes. Quanquam hodie omnes Germani Teutones vocantur. Luc. lib. 6.
Cantaber exiguis, aut longis Teutonus armis.

Hinc *Teutonicus*. Virg. 7. Æn.
Teutonico ritu soliti torquere cateias.

Claud. in Eutrop. lib. 1.
Teutonicus vomer, Pyrenaiq; juvenci
Sudavere mihi. ———

T H.

Thaas, fil. Nachor ex Româ concubinâ. Gen. 22. Lat. *hyacinthinus*, *festinans*, aut *silens*.

Thabis, Scythiæ mons. Mela lib. 3.

Thabor, mons Palæstinæ in Galilæâ apud campum Esdrelon, à Nazareth ad 6. m. p. in ort. distans. Alter est in tribu Nephthali versus Dan. Est & *Thabor*, urbs Bohemiæ, quæ & *Thaboria*, valdè munita, inter Pragam 11. & Rudovissam 6. leuc.

Thabraca, vide *Tabraca*.

Thadal, vel *Tidal*, Rex Gentium. Gen. 14. Lat. *conterens jugum*, sive *scientia elevationis*, vel *ascensionis*.

Thaddæus, unus ex 12. Apostolis, qui & *Lebbæus* Mat. 10. De quo Euseb. lib. 1. cap. 5. hist. Eccles.

Thahan, fil. Thale. 1 Par. 7. Lat. *deprecans*, aut *miserico[r]s*, sive *gratiosus*, vel *gratia*.

Thahath, nomen viri. 1 Par. 6. Lat. *subter*, vel *pavor*, vel Syriacè *descensio*. Est item 23. Israelitarum mansio. Num. 33.

Thais, meretrix nobilis, patriâ Alexandrina, quæ cum Athenas quæstûs gratiâ sese contulisset, Atticæ juventutis florem in sui amorem pellexit. Hanc carminibus suis celebravit Menander, unde & *Menandrea* dicta est. Prop. 2. 6.
Turba Menandreæ fuerat nec Thaidos olim
Tanta, in quâ populus lusit Erichthonius.

Idem lib. 4. eleg. 5.
Sed potius mundi Thais pretiosa Menandri,
Cum ferit astutos Comica mœcha Getas.

Lemma est apud Martialem *Menandri Thais*, cui subscriptum est.
Hac primum juvenum lascivos lusit amores.
Hac Glycera vere Thais amica fuit.

Lege Athen. 13. 13. Qu. Curt. lib. 5. Plut. in Alex. Ovid. 3. de Art. Am.
Dum fallax servus, durus pater, improba lena
Vivent, & meretrix blanda, Menandros erit.

Juv. Sat. 3. — *An melior cum Thaida sustinet, aut cum*
Uxorem Comœdus agit, vel Dorida nullo
Cultam palliolo. ———

Thalama, nomen urbis. Xenoph. Ἑλλην. lib. 7. Ἀπὸ τῆς ... τῆς Σαλαμῖνος. Lege cum Θ majusculo. Est enim urbis proprium, de quâ Polyb. lib. 4. & Eust. ad Odyss. 4.

Thalama, urbs Messeniæ, Pasiphaes templo & oraculo nobilis. Plut. in Agide *Basilipotamo* Nigro. *Calamata* Gemisth.

Thalameni, pop. Persis subditi. Steph.

Thalamia, orbs Thessaliæ, quæ & *Thametia* Steph.

Thalassar, & *Thelassar*, reg. Syriæ Is. 37. Lat. *suspensio*, vel *tumulus principis*, aut *suspendens canticum*, vel *tumulus taxeris*.

Thalassius, Deus nuptiarum, vel vox nuptialis, ut quidam volunt, quâ se ad operas domesticas duci novæ sponsæ admonebatur: ταλασία enim Græci *lanificium* vocant.

vocant. Originem exponit Livius Lib. 1. Sed prolixiùs Plut. in Romulo. Catullus in Epithalamio Juliæ.

——Satis diu
Lusisti nucibus, lubet
Jam servire Thalassio.

Martialus *Thalassum* vocat. Sic enim ille.

Nec tua defuerint verba Thalasse tibi.

Item *Thalassionem* legimus apud eundem:

Quid si me jubeas Thalassionem
Verbis dicere non Thalassionis,

Thale, nomen viri. 1 Par. 7. Lat. *bargelians* aut *virescens*.

Thales, unus è 7. Græciæ sap. qui Physicen primus, & astrologiæ secreta deprehendit. Solis eclipsin primus prædixit, quæ fuit an. mundi 3379. Excessit è vitâ, dum Gymnicum certamen spectaret, æstu ac siti lapsus, jam senex Olymp. 58. Ajebat, se trium maxime rerum causâ gratias Fortunæ agere: Πρῶτον μὲν ἄνθρωπος γενόμενος καὶ οὐ θηρίον: Εἶτα, ὅτι ἀνὴρ, καὶ οὐ γυνή: Τρίτον, ὅτι Ἕλλην, καὶ οὐ βάρβαρος. Vitam ejus habes apud Laertium. Nonnulla etiam de eo invenies apud Plutarchum. Item poeta Lyricus, Cretensis quem è Cretâ Solon Spartam misit, cujus odis ac poesi Spartani deliniti, animarum feritatem nimiam ex Lycurgi legibus imbutam castigabant. Plut. in Solone.

Thalestria, vel *Thalestris*, regina Amazonum, quam alii *Minithyam* vocant, quæ 35. dierum inter confertissimas gentes itinere facto, cum 300 mulieribus occurrit Alexandro in Hyrcaniâ rês gerenti, ut liberos ex eo susciperet: & ut visa est uterum implesse, discessit. Strabo lib. 11

Thalia, una ex 9. Musis, ἀπὸ τοῦ θάλλειν, *virere*, seu *florere*, quod Poetarum fama nullo tempore marcescat. Horatius *argutam* eam appellat Car. 4. 6. Statius vero *lasciuam* 2. Sylv. 1. Item ins. quædam Tyrrheni maris. Aristot. in Mirabilibus.

Thallus, historiam Syriacam diligentèr tractavit, ut auctor est Africanus apud Euseb. lib. 1. Chron. Ejus mem. Justinus Martyr, Tertullianus, Minucius Felix & Lactantius.

Thalpusa, urbs Orchomeni in Arcadiâ. Steph.

Thamanæi, Persis tributarii. Herod. lib. 3.

Thamar, uxor Her. Gen. 38. Filia David. 2 Reg. 13. Filia Absolon. 2 Reg. 14. Item urbs Syriæ. Lat. *palma*, *dactylus*, *consummatio*, *permutatio*, aut *amaritudo*.

Thamesis, vide *Tamesis*.

Thammata, op. Palæstinæ medit. in Arabiæ Petr. confin. *Timia* hodie Beniamino Tudelensi.

Thamna, urbs Palæstinæ. Steph.

Thamna, concubina Eliphaz. Gen. 37. Lat. *prohibita*, aut *perfecta*, vel *consummata commotio*.

Thamna, civitas in tribu Judâ. Jos. 15. Lat. *imago*, vel *figura*, aut *numeratio*, vel *numerans*.

Thamnath sera, civitas in montanis Ephraim, ab Israelitis Josuæ duci, tanquam hæreditas attributa; quæ & *Thamnath-hares* per literarum transpositionem. Lat. *figura*, vel *imago extensa*, vel *remanens*, aut *fœtens*, sive *numerans residua*, aut *numeratio extensionis*, vel *fœtoris*.

Thamada, locus prope Nabatæos Arabas. Steph.

Thamyras, vel *Thamyris*, Suidas. Poeta Thracius, qui cum omnes pulchritudine præcelleret, ab initio mares dilexit, deinde mutatâ consuetudine, Musas amavit, cum quibus de cantu certavit hisce conditionibus, ut si vinceret, earum complexu potiretur; si succumberet, ab illis pateretur, quicquid eis videretur. Itaque superatus, & oculis & lyrâ privatus est. Hinc proverbium in eos qui præter ingenium proprium aliquid agunt, *Thamyras insanit*.

Thaaats, vide *Taaetos*.

Thaneum, urbs Ægypti. Vide *Tanis*.

Taaehumeth, pater Saraiæ. Jer. 40. Lat. *murus*, sive *donum indignationis*, vel *caloris*, aut *mortis*.

Thaphnes, vel *Thaphnis*, civitas Ægypti. Ezech 30.

Thapsacus, urbs Syriæ juxta Euphratem. Steph. Antea *Europum*, postea *Amphipolis* dicta fuit. Plin. 5. 24.

Thapsipolis, prope Chalcedonem est. Steph.

Thapsus, op Siciliæ vetus in peninsulâ situm non procul a Syracusis, plana & quam minimum à mari eminens, adeo ut undis mersa videatur; unde & nomen ἀπὸ τοῦ θάπτεσθαι, quod in mari quodammodo *sepulta* videatur. Unde Virg. Æn. 3.

——*Thapsumque jacentem.*

Ita vulgus Grammaticorum. *Thapsi* vero nomen è Phœnicio הפסיהא *thapsiha* sumptum putat Bochart. ὁ μέγας. quod pro abscissione sumitur in Ebræorum libris. Nempe Siciliæ Thapsus tam angusto colle cohæret, ut ab eâ putetur esse divulsa, & planè abscissa. Thucyd. l. 6. Ἔστι δὲ χερρόνησος μὲν ἐν στενῷ ἰσθμῷ προέχουσα ἐς τὸ πέλαγος, ἡ δὲ Συρακουσίων πόλεως οὔτε πλοῦ οὔτε ὁδοῦ πολλοῦ ἀπέχει. Stephanus: Θάψος πόλις Σικελίας ἐστὶ καὶ χερρόνησος ἐν τῷ στενῷ τῷ ἰσθμῷ. Revera enim tam angustâ cervice continenti jungitur, ut eminus conspicientibus videatur esse insula. Nec desunt qui *Insulam* appellent. Servius in Æn. 3. *Thapsus insula non longè à Syracusis, plana & penè fluctibus par*. Neque alia mens Dioscoridis, cum *Thapsiam* scribit ἐν Θάψῳ τῇ νήσῳ primùm esse repertam. Neque enim terrarum uspiam ulla alia est insula *Thapsus*. Et fallitur Marcellus cum vult unam esse Sporadum, quamvis præeuntem habuerit Nicandri Scholiastem in Theriaca vers. 529.

Thara, fil. Micah. 1 Par. 8. Lat. *ululans*, aut *malefaciens*, vel *cubiculum malitiæ*, *pastoris*, vel *socii*.

Thara, nomen viri. 1 Par. 9. Lat. *contentio prava*, aut *socii*, vel *pastoris*.

Tharaca, rex Æthiopiæ. If. 37. Lat. *explorator*, vel *contemplator obtusus*, sive *legis hebetado*, vel *impedimentum*, vel *tarturis obtusio*, aut *hebetado*.

Tharaas, fil. Caleb. 1 Par. 2. Lat. *explorator*, vel *contemplator gratiæ*, aut *misericordiæ*.

Thare, fil. Nachor. Gen. 11. Lat. *odorans*, *spirans*, aut *abigens*.

Tharela, civitas in tribu Benjamin. Jos. 18. Lat. *exploratio*, vel *tartas maledictionis*, aut *fortitudinis*, aut *ilicis*, aut *explorans ilicem*, vel *fortitudinem*.

Thares, Eunuchus, Esth. 2. Lat. *hæres*, *miser*, vel *exul*.

Thargelia, festus dies apud Athenienses Apollini & Dianæ sacer, à quo mensis Aprilis denominatus est. Gyraldus lib. de an. & mensibus.

Thargella, nobilis fœmina, philosophiæ sectatrix. Plut. in Pericle.

Thariba, vicus quidam, cujus mem. Steph in *Caadara*.

Tharops, Oeagri pater, Orphei avus, cui Bacchus regnum Thraciæ, Lycurgo occiso, dedit, eo quod Lycurgi insidias detexisset. Diod lib. 3.

Tharsis, op. seu locus Comagenes, à Samosatis 13. m. distans. *Tharsis* item in Sacris literis memorata *Tarsus* est, teste Josepho, urbs Ciliciæ præcipua. Eusebius autem ad Hisp. refert: Θαρσεῖς ἐξ ὧν Ἴβηρες. Vide Bochartum in חרשיש. Phal. l. 3. c. 7.

Tharthac, Idolum Hevæorum. 4 Reg. 17. Lat. *concatenatus*, sive *retrusus*, vel *conclusus*.

Tharthan, princeps quidam. Es. 20.

Thassi, fil. Mathathiæ. 1 Mach 2.

Thasus, vel potius *Thassus*, ins. maris Ægæi, inter Lemnon ins. & Abderam urbem Stat. lib. 5. Theb.

Et Paros, & nemorosa Thasos, crebræq; relucent
Cyclades.——

Item op. ejusdem nominis in eâdem ins. à Pariis conditum, teste Strab. *Thasium vinum* à Plauto laudatur in Pœnulo, itemque apud Apul. in Apol. Unde adagium *Thasiam infudisti*, ubi quis vinum temperat non aquâ, sed alio vino potentiore; ex Aristoph. in Pluto. Antiphanes apud Athenæum:

Οἶνός τε Θάσιος καὶ μύρον καὶ στέμματα.

Plin. 14. 7. *In summâ gloriâ fuere Thasium Chiumque.* Dio Chrysost. Orat. 6. Ἥδιστον δὲ τινὰ τῶν οἴνων ὄντα, ὁ οἶνος ὁ Θάσιος. Vide Ælian. ποικίλ. 12. 31. & 13. 6. Erat autem vinum istud suavi odore maximè celebratum; Unde Athen. lib. 1. vocat ἀνθοσμίαν. Et Clemens Pædag. lib. 2. cap. 2. *Thasium odoriferum* dixit. De la Cerda in illud Georg. 2.

Sunt Thasiæ vites, sunt & Mareotides albæ.

Dionysium frumenti feracem esse innuit hanc insulam, v. 523. —Ὠγυγίη Θάσος, Δημήτερος ἀκτή.

Mira quoque ejus fertilitas commendatur à Zenodoto, qui scribit Callistratum oratorem Atheniensibus persuadere conatum, ut reg. illam occuparent, tanquam fœcundissimam, & quæ auri etiam venas haberet: qui tandem orationem concludens, dixit: *Summa Thasus bonorum est*. Unde *Thasi* nomen à שׁסי *thase*, i. e. *auri bractea*, deducit Bocharius. Ante Phœnicium adventum Græcis nomen erat Χρυσῆ, propter aurum. Eustathius ex Arriano: Ἐκαλεῖτό ποτε ἡ χρυσῆ νῆσος διὰ τὰ χρυσᾶ μέταλλα. An eodem referendum, quod etiam *Odonis* dicta est? Sanè Hesychius: Ὠδωνίς, ἡ Θάσος τὸ παλαί; tanquam ab Arabico עדן *adaan*, unde addito servil Mim, מעדן *madan*, est *fodina*, ut Hispanis *Almaden*.

Thathanai, vel *Tatai*, nomen viri. 1 Esdr. 3. Lat. *donans*, vel *donator*.

Thaumacia, urbs gemina: Una in Magnesiâ, altera in Phthiotide, ad sin. Maliacum, teste Strabone, apud quem lib. 9. Θαυμακοὶ legas. Livius lib. 32. *Thaumaci à Pylis sinuque Maliaco per Lamiam eunti, loco alto siti sunt, ipsis faucibus imminentes ejus quam Cœlen vocant: Thessaliamque transeunti confragosa loca, implicitasque flexibus vallium vias, ubi ventum ad hanc urbem est, repente velut maris vasti, sic immensa panditur planities, ut subjectos campos terminare oculis haud facile queas: ab eo miraculo Thaumaci appellati.*

Thaumantias, Iris sic dicta, Thaumantis & Electræ filia, nuncia Deorum in rebus malis, ut Mercurius in bonis. Cæterum & ex admiratione hoc nomen accepit, quæ de ejus coloribus nascitur. Auctor Servius in illud Virg. Æn. 9.

Ad quem sic roseo Thaumantias ore locuta est.

Hinc *Thaumantis*. Stat. Sylv. 3. carm 3.

—Imbriferâ potitur Thaumantide Juno.

Item *Thaumantea*. Ovid. Met. 14.

—Romuleos eam virgine Thaumanteâ
Ingreditur colles. ———

Thaumasium, mons Arcadiæ, in quo Saturnus lapidem devoravit. Steph.

Thea, Nympha, Oceani ac Tethyos filia. Hesiod. in Theog. Stephano Θεία est urbs Laconiæ.

Theagenes, tres Athenis diversis temporibus Suidas fuisse recenset. Unum, qui de Homero scripsit, de quo Tatianus λόγῳ πρὸς Ἕλληνας, & ex eo Euseb. de Præp. Evang. lib. 10. Alium, qui Caprus est appellatus, quòd multa promittens nihil præstaret; pauper enim erat, ac dives videri volebat. Tertius fuit vir potens ac dives, qui liberalitate ac beneficentiâ, publicè ac privatim multa laude digna gessit. Quartum addit Pausanias, athletam, patriâ Thasium, qui 140. coronas è certaminibus retulit.

Theagenes, vir quidam usque adeo superstitiosus, ut domi haberet Hecates simulachrum, nec usque pedem moveret, nisi illo consulto. Unde proverbium: *Theagenis Hecateum*. Fuit & *Theagenes* Megarensium rex, Cylonis socer, juxta Thucydidem. *Theagenes* quidam dux erat tempore Philippi Macedonis apud Plut. in Alex. *Theagenem* Cnidium Criticum, Herodis sub Adriano magistrum laudat Philostratus lib. 2. Sophist. Herodes *Theagenem* Cynicum ab Attalo Sorani Methodici discipulo suâ ætate occisum fuisse, auctor est Galenus l. 13. Meth. Med. cap. 15. *Theagenes* quidam Marino Philosopho Platonico æqualis erat, teste Damascio apud Photium Eclog. 242. *Theagenes* Charicleæ amicus ab Heliodoro in Æthiopicis memoratur. De φιλοπλούτῳ autem isto Theagene Prisco apud Aristophanem agit quoque Suidas in Θεαγένης, & Ἀρχαΐδας.

Theages, Philosophus, cujus mem. Plato; de quo etiam Ælianus ποικιλ. 4. 15.

Theangela, urbs Cariæ. Steph.

Theano, Antenoris uxor, sacerdos Palladis, Hom. Iliad. 6. Palladium Græcis prodidit. Suid. in vôce *Palladium*.

Theano, Metaponti Icari regis uxor, quam cum ob sterilitatem maritus repudiare vellet, illa pastores subornat, ut puerum unum vel alterum invenirent, quem pro suo supponeret. Opportunè tunc temporis Menalippe, Desmontis filia (quam Neptunus compresserat) gemellos pepererat. Quod tam ægrè tulit Desmontes, ut & filiam excæcatam carceri incluserit, infantes autem feris objici jusserit. In hos itaque cum pastores incidissent, divinitus sibi eos oblatos rati, ad Theano detulerunt, quæ eos pro regis pueris educavit. Verum cum postea ex Metaponto concepisset, gemellosque peperisset, virumque suum animadverteret majore suppositiciorum, quam legitimorum amore teneri; utcunque potuit ad tempus dolorem dissimulavit. Verum cum jam ad legitimam ætatem liberi pervenissent, indicat iis duos majores natu, quos fratres suos esse rebantur, suppositítios esse, hortaturque ut in venatione perductos interficerent. Quod cum illi conarentur, Neptunus filiis suis suppetias tulit, cujus operâ adjuti illi Theanûs filios interfecerunt. Quorum corpora cum in regiam essent allata, Theano venabulo incumbens se interfecit. Hygin. Fab. Poet. 186.

Theano, Metapontina, vel Thuria Brontini Pythagorei uxor. Scripsit περὶ Πυθαγόρου, & Ἀποφθέγματα Πυθαγορείων, teste Suidâ in Θεανώ. Sed cum multæ ejus nominis fuerint, magna deinde orta est confusio. Theano Crotoniada Pythagoræ uxorem facit Suidas in Θεανώ, quam primam fœminarum fuisse philosopharam, & poemata scripsisse, Didymus lib. de Philosophiâ Pythagoricâ tradit apud Clem. lib. 4. Strom. Hujus Theanûs Pythagoricæ quædam citat idem Strom. 4. Hæc defuncto marito scholæ præfuit, teste Theodoreto Serm. 2. Hæc forte est illa Πυθαγορικὴ φιλόσοφος, cujus apophthegmata laudat Theo Progymnasm. cap. 5. Vide Voss. de Poet. Gr cap. 4.

Theano, Pausaniæ mater, quæ dicitur laterem primum ad introitum, in quâ proditor filius erat, attulisse, ut eum exitu prohiberet, & fame necaret. Polyænus Stratagem. lib. 8.

Theanum, corruptè pro *Teanum*.

Thebais, insigne Statii opus, totius 12. annis summâ curâ ab eo elaboratum. Nomen autem habet ab argumento, eò quòd bellum contineat inter Eteoclem & Polynicem ad Thebas gestum, in quo duo fratres mutuis vulneribus perierunt. Juvenal. Sat. 7.

Curritur ad vocem jucundam & nomen amicæ
Thebaidos, lætam fecit cum Statius urbem,
Promisitque diem, tantâ dulcedine captos
Afficit ille animos, tantaque libidine vulgi
Auditur. ———

Item *Thebais*, nomen patronymicum fœm. Ovid. Met. 6.

——— *Et omnes*
Thebaides jussis sua tempora frondibus ornant.

Thebes, urbs terræ Chananææ. Jud. 9. Lat. *cœnosus*, aut *sericeus*, vel *ovum*.

Thebe, *Theba*, & *Thebæ*, vulgò *Theves*, teste Jo. Leone Africano, urbs Ægypti, à Busiride rege condita, ambitu 140. stad. uti refert Herodotus; centum portis nobilis. Dionys. vers. 249.

Θήβην Ὠγυγίην ἑκατόμπυλον.

Juvenal. Sat. penultimâ:

Atque vetus Thebe centum jacet obruta portis.

Mela lib. 1. cap. 9. *Et Theba, uti quæ (ut Homero dictum est) centum portas, sive (ut alii aiunt) centum aulas habent, totidem olim principum domos; solitasque singulas, ubi negotium exegerat, dena armatorum millia effundere.* Ubi nunquam sine laude nominandus clarissimus Vossius: Primus Pintianus hunc locum ita conatus est corrigere *ducentos armatos milites effundere*: eamque emendationem valde probant viri eruditi. Nempe non rectè intellexerunt versus istos Homeri Iliad. 9.

——— Οὐδ' ὅσα Θήβας
Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται
Αἵ θ' ἑκατόμπυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ' ἀν' ἑκάστην
Ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν.

Loquitur hic non de universâ Thebanorũ militiâ, sed de solis aurigantibus & ἁρματηλάταις. Virginti n. curruum millia ex hâc urbe ad bellum solita fuisse prodire affirmat Diodorus Siculus. Sed vero numerus militum is

omnem

omnem videtur fidem superare. Nam si ex unâ quâque portâ dena armatorum millia ad bellum proficiscerentur, jam oportet, ut numerus militum fuerit decies centenum millium. Rectè tamen sese habere locum hunc Melæ, adparebit ex illustri loco vetustissimi cujusdam auctoris, cujus verba nobis servavit Scholiastes quidam ad novum Homeri librum, ante aliquot annos in Germaniâ editus. Is itaque hoc pacto de Thebis loquitur: Ἐν ταύτῃ δὲ ἦν πρότερον τὰ βασίλεια τῆς Αἰγύπτου, ὡς ἂν πολλῶν ἐθνῶν κρατοῦσα, Λιβύων, Αἰγυπτίων, Αἰθιόπων. Νῦν δὲ Διόσπολις ὀνομάζεται· εἶχε δὲ κώμας μὲν τρισμυρίας τρισχιλίας τριακοσίας. Τὸ δὲ ἄστυ εἶχεν ἀρούρας γῆς, καὶ πύλας ἑκατὸν, ἀνδρῶν δὲ μυριάδας ψ. Ταύτην ἐτείχισεν ὁ βασιλεὺς Ὄσιρις. Ἐξ ἑκάστης δὲ πύλης ἐστράτευον στρατιῶται μὲν μύριοι ἵπποι δὲ χίλιοι, ἁρματηλάται δὲ διακόσιοι. Hæc verba voicè confirmant hanc quam reddidimus Melæ lectionem. Sed quis non obstupescat tam portentoso numero, aut credat in unâ urbe vel mille millia armatorum, vel septuagies centena hominum millia claudi potuisse & comprehendi? Docet tamen id ipsum etiam Strabo qui eos centum myriadum exercitus habuisse scribit. Aliquanto pauciores refert Corn. Tacitus. Is namq; lib. 2. Thebas olim habitasse inquit septingenta millia ætatis militaris. Nonnulli viri eruditi, & hanc summam nimiâ esse existimant, ideoq; *septuaginta* millia pro *septingenta* reponunt. Verum illos errare, satis indicat is quem adduximus locus. Sunt tamen & in hoc nonnulla, de quibus aliquis meritò possit inquirere. Qui enim fieri potuit, ut hic centum equitum millia alerentur, cum tantum centum illic numerarit equilia Diod. Siculus, quorum unumquodq; ducentos caperet equos? Possit tamen hoc ita excusari, ut nempe 100. ista equilia dicantur destinata fuisse equis tantum Curulibus. Strabo suo tempore, cum minimæ essent Thebæ, in longitudine occupasse inquit octoginta stadia. Sed vero antequam Cambyses urbem eam vastaret, tum longè maximam fuisse certum est. Eustathius ad Dionysium inquit eam tunc extensam fuisse ad 420. stadia. Porphyrius in optimis Scholiis ad Iliada Homeri nondum editis, nec non Stephanus Grammaticus similia supra memoratis ex Catone citant, ac 400. stadiorum faciunt longitudinem. Sed quomodo tanta potuit esse longitudo Thebarum si mille tantum & septingentas οἰκίας comprehenderit? Iste enim κώμης numerus commodè contineri potest ambitu ducentorum & sexaginta quatuor stadiorum. Videtur autem hæc urbs in longum fuisse porrecta ad ripas Nili, ac non multum possedisse latitudinis. Sed vero omnia prius credam, quàm tantam incolarum copiam in ullâ unquam fuisse urbe. Unum adferam unde quam maximè absurdum id esse adparebit. Tradunt Diodorus Siculus & alii, Ægyptum cum maximè populo abundaret, habuisse in universum septuagies centena hominum millia. Atqui si totidem quoque Thebis fuissent, jam oporteret cæteras Ægypti urbes vacuas fuisse habitatoribus. Hinc adparet quæcumque de Thebanis Ægyptiis, eorumque potentiâ dicuntur, accipienda de totâ Ægypto. Verum id esse & universam Ægyptum Thebas olim fuisse vocatam luculentissimus testis est Herodotus lib. 2. ubi de Deltâ. Πάλαι, inquit, αἱ Θῆβαι Αἴγυπτος ἐκαλέετο. Sed & Aristoteles Meteorolog. 1. Τὸ ἀρχαῖον ἡ Αἴγυπτος Θῆβαι καλούμεναι. Hæ Thebæ palmis inclytæ fuerunt. Vide Passeratium in illud Propert. 4. 5.

Seu quæ palmiferæ mittunt venalia Thebæ.

Thebe, Latinis *Thebæ*, urbs Bœotiæ ad Asopum & Ismenum flu. regionis quondam primaria, ab Athenis 40. m. p. in Bor. *Tiva* Sophiano, & *Stives*, vel *Stibes*. A Cadmo condita fuisse dicitur. Hinc Prop. 1. 7.

Dum tibi Cadmeæ dicuntur Pontice Thebæ,
Armaq; fraternæ tristia militiæ.

Val. Flac. lib. 6.

Hac duce Cadmea viderunt prœlia Thebæ.

A Statio *Aonia* vocantur, ab Horatio & Statio *Echionia*, ab Ovidio & Lucano *Oedipodionia*, à Seneca *Herculea*. Hæ Thebæ septem portas habuere. Unde Juvenalis de bonorum paucitate:

—— Numera (inquit) *vix sunt totidem quot*
Thebarum portæ, vel divitis ostia Nili.

Hesiodus Ἔργ. α.

Τὰς μὲν ὑφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηΐδι γαίῃ.

Ubi Tzetzes: Τρεῖς εἰσὶ Θῆβαι. Αἱ ἑπτάπυλοι, ἃς ὁ Κάδμος ἔκτισεν ἐν Βοιωτίᾳ. Αἱ ἑκατόμπυλοι ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ αἱ Ὑποπλάκιαι πρὸς τὸ Ἀτραμύττιον. Eust. novem Thebas fuisse memorat, sed non nominavit. Sunt qui vocis originem ab Ægypto accersunt, & Bœoticas Thebas volunt ab Ægyptiis nomen mutuari. Varro autem *Thebas*, vel sine afflatu *Tebas*, ex Sabinorum linguâ *colles* exponit. Alii Cadmum sibi fingunt urbem à se conditam à תֵּבָה *Theba* nominasse, i. e. nave, in formam arcæ, quâ in Bœotiam sit advectus. Pausanias à *Thebe* deducit, Asopi sc. filiâ. Eustathius. Ἀπὸ τῆς θεύσεως, ὅ ἐστι δρόμου τοῦ βοός, à cursu bovis, quem ducem itineris habuerit Cadmus. Quin si fides Etymologo, & Isacio in Lycophronem. Θῆβα Σύρων λέγεται ἡ βοῦς. Nugæ nugacissimæ. *Theba* igitur Bocharto תֵּבָץ à בֹּץ *bes*, vel בִּצָּה *betsa* lutum. Quod etymon quam sit appositum, te docebunt hæc Dicæarchi in libro, cui titulus: Βίος Ἑλλάδος, p. 174. ubi de Thebis. Ἐγχειμάζεσθαι χαλεπὴ διὰ τοὺς ποταμούς, καὶ τὰ πνεύματα, καὶ γὰρ νιφετὸν καὶ πηλὸν ἔχει πολύν. Vide sis doctissimum authorem de Phœn. Colon. lib. 1. cap. 16.

Thebe, vel *Thebæ*, Ciliciæ urbs, Eetionis regia, patria Andromaches, quam Ovidius icceirco *Thebaidem* cognominat lib. 3. de Art. Am. *Philippolin* vocatam refert Polybius lib. 5. Stephanus *Philippos*, qui eam in Thessaliâ ponit. Hodie *Zeiton* appellari ait Sophianus. Ovid. Met. lib. 12.

Eetioneas implevi sanguine Thebas.

Thebæ item Lucaniæ, op. Brutiorum mediter. in Calabriâ citer. ad Crathin flu. Item op. Troadis, ab Achille cum Lyrnesso eversum. Hom. Sunt & *Thebæ* Saxonicæ, op. inter Vitebergam & Lipsiam; vulgò *Dieben*.

Thebeta, castellum Mesopotamiæ. Steph.

Thebni, fil. Gineth. 3 Reg. 16. Lat. *palea*, vel *fœnum*, *intelligens*, aut *filiatio*.

Thecua, civitas Judææ, 6. mill. à Bethlehem distans, à Roboam constructa. 2 Paral. 11. Filius Ashur. 1 Par. 4. Lat. *tuba*, *clangor*, vel *fixa*.

Thecua, pater Sellum mariti Holdæ Prophetidis, 2 Par. 34. Lat. *spes*, *funiculus*, *linea*, vel *congregatio*.

Thegilus, epitheton Minervæ. Steph. in Pamphyliâ.

Thegonium, urbs Thessaliæ. Steph.

Theben, fil. Ephraim. Num. 26. Lat. *deprecans*, aut *misericors*, sive *gratiosus*, vel *castrametans*.

Thelamusa, castellum Arabiæ juxta Euphratem. Steph.

Thelassar, regio Syriæ. 4 Reg. 19. Lat. *coacervationem*, vel *suspensionem auferens*: aut *coacervationis recessus*.

Thelbencane, Babyloniæ urbs juxta Euphratem flu. Ptol. Hodie *Maraga*.

Thelda, Mesopotamiæ op. Ptol. *Bachdad* Nigro.

Thelesinus, vir quidam, quem turpi quæstu divitem factum ridet Mart. lib. 6.

Quum coleret puros pauper Thelesinus amicos,
Errabat gelidâ sordidus in togulâ:
Obscœnos postquam cœpit curare cinædos,
Argentum, mensas, prædia solus emit.

Fuit etiam Thelesinus poeta, de quo, & ad quem Juv. Sat. 7. —— *Quæ*

Componis donâ Veneris, Thelesine, marito.

Thelesis, Argiva mulier, Argos op. Græciæ, à Cleomene, Spartanorum rege obsessum, unà cum cæteris mulieribus tutata est.

Thella, vicus Jordani proximus in finibus Galilææ. Jos. lib. 3. cap. 2. de bello Jud. *Thalla* Hegesippo.

Thelminissus, Syriæ op. ad Orontem flu. Ptol.

Thelphussa, vide *Telphussa*.

Thema, fil. Ismaelis. Gen. 25. Lat. *admiratio*, aut *consummatio*, vel *Auster*.

Themaci, vicus in tribu Erechtheide. Steph.

Theman, civitas principum Idumæorum, quæ à *Theman* filio Eliphaz ex Adâ uxore nomen accepit. Inde *Themanites*. Job. 4.

Themani, fil. Ashur ex Naari uxore. 1 Par. 14.

Themanim, vide Hammondū in Annotat. ad 2 Pet. 2. 5.

Thembrimus, urbs Cariæ, à *Thembrimo* quodam. Steph.

Themlas, proprium viri. Servius.

Themis, *idis*, vel, ut nonnulli, *istos*, Cœli ac Terræ filia, quæ Jovis nuptias fugiens, ab eo in Macedoniâ compressa fuit. Hæc Dea putabatur, quæ præciperet hominibus id petere, quod fas esset, ut ait Festus. Nam Θέμις Græcè *fas* dicitur: habuitque vetustissimum oraculum in Bœotiâ ad Cephisum amnem. Ovid. Met. 1.

Fatidicamq; Themin, quæ tunc oracla tenebat.

Calpurnius. ——— *Tandem squallore, situq;*

Alma Themis posito. ———

Claud. *Sic cecinit longæva Themis.*

Themiscyra, *Lirio Nigro*, *Fanagoria*, teste Pineto (eo quod in Phanagoriâ sit, quæ apud Strab. *Themiscyra* dicitur, unà cum flu. in Imlabitur) urbs Cappadociæ maritima apud ostia Iridis flu. (à quo nunc accipit nomen vulgare) in Ponti Galatici & Polemoniaci confin. Aliis *Temar*, & *Temisita* dicitur, apud Thermodontem flu.

Themison, medicus Laodicenus, auditor Asclepiadis Myrleani, quem Pompeii magni ætate vixisse dicit Vossius. Hic cum præceptor novam sectam condidisset, multa in eo innovavit, tertiamque Sectam fecit; Hinc Sen. Ep. 95. *Adjice nunc quod artes quoque pleraque, imo ex omnibus liberalissimæ habent decreta sua, non tantum præcepta: Sicut medicina. Itaq; alia est Hippocratis Secta, alia Asclepiadis, alia Themisonis.* Ea Themisonis secta fuit Methodica. Meminerunt ejus Dioscorides lib. 7. cap. 2. Corn. Celsus in procemio, & Plin. 12. 1-. Ubi *summum authorem* vocat. Non audiendus autem Interpres Juvenalis ad illud Sat. 10.

Quot Themison ægros autumno occiderit uno.

Ubi ait: *Themison Archiater illius temporis, cui detrahit.* Vult igitur vixisse temporibus Domitiani: nempe non vidit Themisonis nomen poni pro quovis Methodico; quia cum primitus multi Themisonem sequi se profiterentur, neutiquam tantum præstarent, ac sectæ conditor, sed multis necis causa forent. Crebra quoque mentio *Themisonis* apud Cælium Aurelianum, ut mittam Paulum Æginetam l. 12. c. 15. atq; alios. Vossius.

Themison, in Pellenide citatur ab Athenæo lib. 6.

Themisonium, reg. Phrygiæ magnæ, & urbs ejusdem: cujus pop. *Themisonii* Ptolemæo dicuntur, à Cibyris parum in occid. distantes.

Themissua, Africæ propriæ op. Ptol.

Themissus, urbs Cariæ, quam condidit Dadus à *Themisso* filio, quem lupi dilaniavere. Steph.

Themistagoras, auctor fuit Aurei libri. Ita enim inscripsit Etymologus in Ἀσυτάλεια.

Themistius, philosophus sub Juliano Imp. apostata, cujus præfectus prætorii fuit Constantinopoli, scripsit Paraphrasin in Aristotelis Physicam libris 8. &c. Præterea edidit sua, viz. de interpretatione, & inscriptione prædicamentorum, disputationes etiam quasdam & orationes. Hic Valentem Imp. quotidiè sævientem in Orthodoxos, authoritate suâ & epistolis reddidit mitiorē.

Themisto, filia Zabii Hyperboreorum regis.

Themistocles, Atheniensis clarissimus, qui cùm adolescentiam in omni luxûs lasciviæque genere peregisset, tandem cum in virum evasisset, juventutis suæ maculas præclarissimis gestis delevit. Nam & primus Piræeum munivit, & prælio navali Persas apud Salaminem vicit. Post hæc ab ingratâ patriâ exul factus ad Xerxem confugit, à quo dux exercitûs adversus Athenienses magno cum honore creatus, cum videret patriæ suæ ingentis cladis periculum imminere, hausto tauri sanguine seipsum interfecit, ne aut regi de se benè merito infidelis esset, non pugnando viriliter, aut patriæ suæ hostis atque oppugnator videretur. Plutarchus. Vir alioqui tantus, ut *nemo Græcorum ei anteferatur, pauci pares putentur*, quemadmodum de eo Nepos censuit, qui ejus vitam scripsit, quam post eum Plutarchus Græcè dedit: Itaque & jactare solitus fuit, *ferocissimos pullos generosissimos equos evadere, si rectè docti, formatique fuerint.* B. Hieronymus ep. ad Nepotianum scribit, Themistoclem, cum expletis centum & septem annis se mori cerneret, dixisse dolere se, quod tum egrederetur è vitâ, quando sapere cœpisset: Sed ibi pro Themistoclis nomine Theophrasti substituendum monet Casaub. ad Characteres Theophrasti. *Themistocles cum recusasset lyram habitus est indoctior.* Cic. 1. Tusc. Qu. Quinctil. lib. 1. cap. 17. Idem Cic. de Fin. lib. 2. Themistocles cum ei Simonides artem memoriæ polliceretur: *oblivionis*, inquit, *mallem. Memini enim etiam quæ nolo, oblivisci non possum quæ volo.* Idem cum ex duobus filiam suam ambientibus, bonis moribus præditum diviti prætulisset, Ἄνδρα, ἔφη, ζητῶ χρημάτων δεόμενον μᾶλλον ἢ χρήματα ἀνδρός. Plut. in Apophth. Ælian. lib. 11. & alii hoc Themistocli etiam tribuerunt [illegible] [illegible]

Themistoclea, soror Pythagoræ, cujus placitis & opinionibus plerisque in locis usus est Pythagoras.

Themistogenes, Syracusanus historicus, Cyri expeditionem, & bella quæ in historiâ Xenophontis continentur, composuit. Suidas.

Themma, Arabiæ desertæ op. Ptol.

Themna, civitas maxima in tribu Dan, sita in monte Ephraim. Jos. 19. Lat. *imago*, vel *figura*, aut *numeratio*.

Thenach, vel *Thanach*, civitas in tribu Manasse. Jos. 17. Lat. *confringens*, vel *humilians te*, aut *respondens tibi*.

Thena, urbs Cretæ vel Arcadiæ, alii montem esse dicunt. Steph.

Theuna, Africæ propriæ urbs. Anton.

Theo, vide *Theon*.

Theobricula, Hisp. urbs circa Asturiam. Anton.

Theoclymenus, vates, qui Penelopæ prædixit Ulyssis in Græciam reditum. Hom. Od. 17.

Theocrestos, res Libycas conscripsit, quarum primum librum citat Apollonii Schol. in lib. 4.

Theocrines, viri proprium, qui primùm Tragœdiarum actor fuit, deinde calumniator, & Sycophanta. Unde Demosth. pro Ctesiphonte Æschinem tragicum Theocrinen vocat.

Theocritus, poeta Syracusanus suavissimus, floruit sub Ptolemæis, Lagide ac Philadelpho, qui sic ipse de se:

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος ὃς τάδε γράψα
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρακοσίων,
Υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίννας,
Μοῦσαν δ' ὀθνείην οὔτιν' ἐφελκυσάμην.

Scripsit linguâ Doricâ quæ extant Idyllia 36. Quod scripti genus in Bucolicis Virgilius imitatus est. Unde Eclog. 6.

Prima Syracusio dignata est ludere versu
Nostra, nec erubuit sylvas habitare Thalia.

Item auguris nomen apud Plut. in Pelopida. Alius inter historicos recensetur à Fulgentio. Mythol. lib. 1.

Theodamas, pater Hylæ fuit, qui cum Herculi cum Deianirâ & Hyllo filio ad Dryopes venienti, esurientique cibum denegasset, ille arreptum unum ex bobus Theodamantis mactavitque, atque coxit. Quapropter Theodamas arma adversus Herculem movit: feruntq; Herculem in eo certamine ita ab hostibus pressum, ut etiam Deianiram uxorem armarit, quæ & in mamillâ vulnerata est. Ipse tamen victoriam obtinens Theodamantem occidit, filiumque ejus Hylam secum abduxit, quem tum deinde pro charissimo habuit, eumq; etiam cum Argonautis proficiscens, abduxit. Vide *Hylas*.

Theodas, vide *Theudas*.

Theodectes, orator. Cilix genere, discipulus Platonis, Isocratis & Aristotelis, qui ei suos de Rhetoricâ libros dedicavit: Conversus deinde ad Tragœdias, scripsit fabulas L. Decessit Athenis annos natus 41. Scripsit & versibus artem Rhetoricam, laudavit & virum Artemisiæ Mausolum unà cum claris eo tempore oratoribus. Alius orator, prioris fil. qui scripsit encomium Alexandri regis Epirotarum, commentarios historiæ, artem Rhetoricam libris 6. aliaq; quamplurima. Suidas.

Theodora, virgo Antiochena sub Diocletiano, quæ cum ob Christianam fidem in carcere detineretur, militis cujusdam ad eam stuprandam missi libidinem & furorem adeo verbis emollivit, ut non solum à flagitio hominem

hominem deterruerit, verum etiam mutatis vestimentis cum eo exitum è carcere, quo per Diocletianum fuerat inclusa, & impunitatem meruerit.

Theodorias, urbs Phrygiæ, quæ & *Laodicea*.

Theodoricus, Ostrogothorum rex, An. Dom. 457. Alius qui Italiam obtinuit, regnavitque annis 33. Alius Gallorum rex, qui ignaviæ deditus, adeundi salutandique sui copiam nulli, nisi Calcud. Mari faciebat, & per Ebroinum regnum administrabat. Hunc ignaviam regni proceres indignè ferentes Theodoricum & Ebroinum monasteriis incluserunt, advocato in regem Childerico, A. D. 673.

Theodoricus, quia Arianâ hæresi commaculatus (hâc enim à Valente Imp. Gothi imbuti erant) Joannem episcopum, Agapetum, & Patri Coss. Theodorum & Importunum legatione ad Justinum misit, ut expulsos episcopos revocaret, aut se Italiam devastaturum: cui à Justino episcoporum restitutio fuit negata. Verum à Joanne & Rom. senatoribus coronari Imperator voluit.

Theodoropolis, Thraciæ urbs in Mœsiâ reg. à Justiniano rege condita. Procopius.

Theodorus, Asiæ flu. circa Bactros aurum secum ferens. Aristot.

Theodorus, palus circa Hisp. Bæticam. Avienus.

Theodorus, & *Teladeus*, fratres Samii sculptores celeberrimi, quorum alter in Samo Pythii Apollinis signum incœpit, alter Ephesi eodem tempore ex alio saxo absolvit: quibus simul compositis ita convenit, ut unum corpus ab uno artifice, & ex uno lapide sculptum videretur. De hoc Diodoro Diogenes testatur, quòd non solum sculptor, sed etiam architectus fuerit, unusque consuluit subjiciendos esse carbones fundamentis Ephesii templi. Nam cum humidus esset locus, omissâ ligni naturâ, soliditatem accepit humor immobilem. Idem primus ferrum fundere docuit, statuamque ferream fecit. Pausan.

Theodorus, qui Ἄθεος cognominatus est, dicebat, nugas esse, qui de Diis sermones haberentur, nec Deos esse; quare omnes ad furta, perjuria & rapinas hortabatur. Suidas.

Theodorus Gadareus, nobilis orator (Gadara vero civitas est non longè ab Ascalone) verum ipse dici maluit Rhodius, teste Strab. cujus tempore fuit. Ejus discipuli *Theodorei* dicti sunt, inter quos fuit Hermagoras, qui de arte Rhetoricâ scripsit. Tiberius quoque Imp. cum secessisset Rhodum, eum studiosé audivit. Quinctil. lib. 6.

Theodorus, Byzantius sophista, qui à Platone Λογοδαίδαλος vocatus est. Scripsit contra Thrasybulum & Andocidem & alia quædam. Suidas. Cæterum de variis *Theodoris* præter Laertium, vide Vossium & Jonsium.

Theodosia, *Theudosia* Appiano, Polyæno, & Stephano, *Caffa* Italis, *Cefe*, vel *Cefe* Turcis, teste Leunclavio, urbs Tauricæ Chersonesi præclara, & Satrapæ Turcarum sedes, inter Chersonesum urb. ad occ. 165. & Panticapæum ad ort. 35. m. p. à Byzantio 470. mari rectâ navigatione in Bor. olim Genuensium colonia, à Mahumete 2. Turcarum Imp. capta. Item *Theodosia*, urbs Paphlagoniæ archiep. & metropolis, *Gangrorum* cognominata ad alterius discrimen.

Theodosius, nomen proprium 2. Rom. Principum. *Theodosii* magni vitam lege apud Eusebium.

Theodosius, Bithynus, qui & Tripolites, teste Vossio, quem sis vide de Scientiis Mathematicis cap. 16. & 33.

Theodotus Chius, præceptor ultimi Ptolemæi in Rhetoricâ: Decertantibus in consilio regis, an profugus Pompeius esset recipiendus, solus consuluit interfici debere; Quod sanè factum est. Hunc postea Brutus jam Augusto inimicus in Asiâ compertum & ad se adductum interfici jussit. Plut. in Pompeio. Alius fuit qui tempore Herodis Attici præfuit Atheniensium scholæ. Philostr. in Soph.

Theodotus, Bactrianorum præfectus, regem se appellari jussit. Justinus.

Theodotus, res Phœnicum consignavit, sed linguâ Phœniciâ. Græcè eas sive Χαῖτος, sive Ἄετος (variant enim codd.) transtulit, teste Tatiano. Alius ab hoc videtur *Theodotus*, cujus quartum adversus Epicurum librum citat Laert. lib. 10. Alius item Grammaticus Etymologo in Ὀργανον celebratus. Alius quoque hæreticus, de quo Euseb. Eccles. Hist. l. 5. c. 8.

Theognete, Laodici fil. Jasonis mater. Apollon. Schol.

Theognis, Poeta Græcus, natus Megaris, non Siciliæ, ut Plato putavit, sed Atticæ, ut ex ipso Theognide non obscurè colligit Val. Harpocration, Crœsi temporibus fuit, sed diu supervixit, nempe ad initium belli Persici. *Theognis* alter Comicus, sed frigidus adeo, ut Χιών, sive *Nix* diceretur. Ætatem ejus indicat, quòd cum Euripide à Nicomacho sit victus. *Theognis* (alius ut arbitratur Vossius tam à Tragico, quam ab eo cujus Γνώμας habemus) volumen composuit de sacrificiis Rhodiis, cujus ex operis 2. libro testimonium petit Athenæus lib. 8. *Theognis* dux quidam Atheniensium, cujus mem. Polyænus Stratagem. lib. 5. pag. 397. Unus item è sectatoribus Arii. Socr. hist. Eccles. l. 1. c. 8.

Theomnestus, Artis Veterinariæ scriptor Græcus. Alius Athenis clarus administratione Reip. & Niciæ æmulus, Strabo lib. 14.

Theon, pictor Samius. Quinctil. lib. 12. Alter Mathematicus, qui scripsit de spiritibus ad Ptolemæum astrologum. Alius, qui Apollodori Ephilli ὀνομολογικὴν ὀνοματολογικὴν commentatio illustravit, patriâ Alexandrinus, Stoicus sub Augusto. Suidas in Θέων. Cæterum de hoc, uti de Theone Smyrnæo vide Vossium de Scient. Math. capp. 14. 16. 33. 62. Vide sis quoque Suidam, apud quem plures Theones invenies.

Theonas, Alexandrinæ Eccles. episcopus, A. D. 284. Euseb. Alius Monachus Ægyptius, Græcis & Latinis literis eruditus, anno 30. habuit silentium. Porro à nemine visus irasci, aut mentiri, aut vanum aliquid vel asperum, vel infirmum protulisse sermonem. Sozom. lib. 8.

Theoninus, ut *deus Theoninus* apud Horat. i. e. dicax. Theon enim fuit dicacissimus & maledicus, per quem detractatores & maledici intelliguntur. Acron.

Theon ochema, id est, *Deorum currus*, jugum montis semper ardentis in Æthiopiâ seu Libyâ inter. Ptol.

Theophanes, Mitylenæus historicus, qui Pompeii M. res gestas conscripsit: quamobrem ab eo in concione militum civitate donatus est. Cic. pro Archiâ Poetâ.

Theophania, sacra quæ fiebant Delphis. Herodot. l. 1.

Theophila, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Theophila, uxor Eustathii Aulici Imp. Trajani, qui dum cervum in venatione sectaretur, viso inter ejus cornua simulachro: auditaque hâc voce: Cur me persequeris? statim ad fidem Christianam se recepit unà cum uxore Theophilâ. Quod ubi postea rescivit Trajanus, ambos in tauro æneo comburi jussit. Volater.

Theophilus, vir ad quem scribit D. Lucas Evangelium & Acta Apostolorum.

Theophilus, historicus, literis mandavit Italica & Peloponnesiaca. Plut. in Paral. Min. *Theophili* (ejusdem an alterius, non sat scio) librum 1. Ἀρχαιολογίας advocat Steph. in Παλική. *Theophilum* quoque inter eos historicos, qui & Judæorum meminerint, reponit Flavius Josephus lib. 1. contra Ap.

Theophilus, Cæsareæ Palæstinæ præsul, Severo imperante, librum in Marcionem edidit, tum alia quæ ab Hieronymo commemorantur. Alius quoque præsul Alexandrinus, qui scripsit adversus Originem. Item Comicus antiquæ comœdiæ; cujus fabulas enumerat Suidas. Alius Martyr. A. D. 251.

Theophrastus, philosophus ex Eresso Lesbi op. sic vocatus ob vocis & eloquentiæ suavitatem qu. divinam, quum antea *Tyrtamus* vocaretur. Strabo lib. 13. Τύρταμος δ' ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Θεόφραστος. Μετωνόμασε δ' αὐτὸν Ἀριστοτέλης Θεόφραστον ἅμα μὲν φεύγων τὴν τοῦ προτέρου ὀνόματος κακοφωνίαν, ἅμα δὲ καὶ τὸν τῆς φράσεως αὐτοῦ ζῆλον ὑποσημαινόμενος, ἅπαντας γὰρ λογίους ἐποίησε τοὺς μαθητὰς Ἀριστοτέλης, λογιώτατον δὲ Θεόφραστον. Idem de hoc Tyrtami nomine habes apud Diog. Laert. Hesych. Illustrium, Suidam, aliosque. Successit Aristoteli in Scholâ Peripateticâ. Dicere

solebat. *doctum hominem ex omnibus solùm neq; alienis locis peregrinum esse, neque inopem amicorum.* Habuit discipulos ad 2. millia. Opera ejus à Diogene commemorantur, de quibus libro singulari egit Jo. Meursius. Vide Gellium lib. 13. cap. 5. *Hominem doctissimum* vocat Cic. in Bruto. Idem Tusc. Qu. lib. 3. *Theophrastus moriens accusasse naturam dicitur, quod cervis & cornicibus vitam diuturnam, quorum id nihil interesset: hominibus quorum maximè interfuisset tam exiguam vitam dedisset: quorum si ætas potuisset esse longinquior, futurum fuisse, ut omnibus perfectis artibus, omni doctrinâ hominum vita erudiretur.* Alter fuit Ephesius, de quo Ælianus in Var. Hist.

Theophylactus Simocattus, Historicus Græcus, de quo Voss. lib. 2. cap. 23. Alius Bulgariæ Præsul, qui scripsit in Evangelia & Epistolas.

Theopolemus, & Hiero, fratres fuerunt, qui unà Apollinis fanum expilarunt; quo facto pœnam judicii reformidantes, domo profugerunt. Cic. Verr. 5.

Theopolis, maxima civitas Orientis, sic à Justiniano nominata post terræ motum, mutato *Antiochia* nomine. Steph.

Theopompus Cnidius, orator & historicus post Herodotum & Thucydidem, quibus ut in historiâ minor, ita oratori magis similis, ut qui antequam esset ad hoc opus sollicitatus, diu fuerit orator. Quinctilianus.

Theopompus, Sinopensis historicus, cujus libri περὶ σεισμῶν mein. Phlegon Trallianus cap.19.

Theopompus Colophonius, ἐποποιὸς, cujus librum, nomine ἁρματίου citat Athen. lib. 4.

Theopompus, Atheniensis Comicus, cujus Pollux, Athenæus, Laertius, Harpocration, & alii veterum meminerunt.

Theopompus Chius, historicus inter Isocratis discipulos familiam ducebat. Vide Vossium de hist. Græcis lib. 1. cap. 7.

Theopompus, Philosophus apud Chæroneam. Eutrop. lib. 10.

Theotimus, in 2. rerum Italicarum testis adducitur à Plut. Par. Min.

Theotimus, Eleus pugil. Pausan. lib. 6.

Theoxena, mulier, quæ à Philippi Macedonis militibus cincta, cùm eorum manus effugere non posset, sese præcipitem dedit in mare. Liv. lib. 40.

Theoxenia, apud Græcos erat sacrificium quod omnibus simul diis exhibebatur. Pollux & Hesychius.

Theoxenius, Apollo dictus est à Pellensibus, à quibus in honorem Apollinis Theoxenii certamina instituta fuerant.

Thera, *Gozi*, teste Nigro, ins. maris Ægæi apud Cretam, quæ, ut primùm enata est, *Calliste* appellata fuit, teste Plinio, juxta Diam, à quâ Therasia postea avulsa est, proxima Anaphe, ab Heracleo op. Cretæ 85. m.p. in Bor. ab Jo 25. Callimachus apud Strab. lib. ult.

Καλλίστη τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρη
Μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.

Pausanias in Laconicis: Τὴν δὲ ἀποικίαν ὁ Θήρας ἔστελλεν ἐς τὴν νῆσον τὴν τότε ὀνομαζομένην Καλλίστην, &c. Ab eo igitur hæc ins. sic dicta. Ex *Thera* autem posteris fuit Battus, qui Cyrenas in Africâ condidit. Ἱερὰν νᾶσον vocat Pindarus in Pythiis Odyss. 4. Vide sis illic Benedictum. Apollonius lib. 4.

Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀλίωσαν ὑποκρίσιας Αἰσονίδαο
Εὔφημος. Βῶλον δὲ, θεοπροπίῃσιν ἰανθεὶς,
Ἧκεν ὑποβρυχίην· τῆς δ' ἔκτοθι νῆσος ἀέρθη
Καλλίστη, παίδων ἱερὴ τροφὸς Εὐφήμοιο,
Οἱ πρὶν μέν ποτε δὴ Σιντηίδα Λῆμνον ἔναιον,
Λήμνου δ' ἐξελαθέντες ὑπ' ἀνδράσι Τυρσηνοῖσι
Σπάρτην εἰσαφίκανον ἐφέστιοι, ἐκ δὲ λιπόντας
Σπάρτην Αὐτεσίωνος ἐὺς πάις ἤγαγε Θήρας
Καλλίστην ἐπὶ νῆσον, ἀμείψατο δ' οὔνομα Θήρη
Ἐξ ἕθεν. ———

In hâc insulâ 7. aut 8. annorum pueros defunctos non lugebant. Est & Rhodi civitas humilis, & alia Sogdianæ, alia Catiæ. Steph. Vide omnino Palmerium ad Strab. lib. 1. pag 57.

Therambes, urbs circa Pallenem. Herodot.

Theramenes, Atheniensis philosophus, de quo Cic. 1. Tusc. 'Quàm me delectat Theramenes, quam elato 'animo est. Etsi enim flemus quum legimus, tamen non 'miserabiliter vir clarus emoritur: qui cum conjectus 'in carcerem 30. jussu Tyrannorum venenum ut sitiens 'obbibisset, reliquum sic è poculo ejecit, ut id resonaret. Quo sonitu reddito ridens, Propino, inquit hoc 'pulchro Critiæ; qui in eum fuit teterrimus. Græci 'enim in conviviis solent nominare, cui poculum tradituri sunt. Hæc Cicero.

Theramna, op. Sabinorum, ex quo Actius Clausus, qui post Claudius dictus est, originem habuit.

Therapna, *Theramne* Steph. *Terapna* Papinio, op. Laconicæ apud Eurotam flu. proximum quoque Spartæ urbi, ubi Diana primùm coli cœpit, teste Solino. Stat. Theb. lib. 3.

Tanariumque cacumen, Apollineasque Terapnas.

Idem 4 Silv. 8.

———*Umbrosaque magis colnere Terapna.*

Terapne dicitur Silio lib. 6. ubi

——— *Animosa Terapne.*

Hinc adject. *Terapnaus*, vel *Therapnaus*.
Statius Sylv. 2. 2.

Blanda Therapnai placeant vineta Galesi.

Item urbs Cretæ una ex præcipuis, teste Solino.

Therasia, ins. maris Ægæi, in duas à terræ motu divisa, inter Delum ad Bor. & Cretam ad Aust. 160. m p. *Santorino* Sophiano. Vide *Thera*.

Thergubis, Mesopotamiæ urbs. Ptol.

Thericles, figulus Corinthius, à cujus nomine fictilia quædam vasa *Thericlea* dicta sunt. Plin. 18. 40.

Therionarca, Doridis ins. circa Gnidum. Plin.

Therma, parva reg. Siciliæ. Steph.

Therma, Bithyniæ urbs. Steph. & Cappadociæ op. Anton. Africæ quoque Propriæ. Strabo. Est & locus Prusiæ. Steph.

Therma Stygiana, Tusciæ urbs. Anton. *Bagni Sabatini* Leandro. Item civitas Thraciæ; unde *sinus Thermaiens*. Urbs quoque Angliæ, vulgò *Bathe*. *Therma* quoque in Galliâ sunt, vulgo *Chandes Aigues*, op. Velaunorum, inter Fanum S. Flori & Mimatum. *Therma* item geminæ, Germaniæ urbes superior & inferior, utraque *Baden* vulgò. Una in Helvetiis ad Limagum flu. inter Tigurum 2. & Basileam 6. leuc. ubi comitia generalia Helvetiorum fiunt. Altera urbs marchiæ Badensis caput in Brisgoiâ & silvâ nigrâ, inter Friburgum ad Austrum 8. & Spiram in Bor. ferè totidem leuc. ab Argentorato 5. Sunt & *Therma* Austriacæ, *Baden*, op. cum Balneis inter Viennam & urbem novam 4. leuc.

Therma Himerenses, colonia & urbs Siciliæ in orâ occiduâ, ad ostia Himeræ flu. inter Panormum ad Aust. & Cephalœnium ad Bor. Vide Cluv. Sicil. Ant. p.280.

Therma Selinuntiæ, colonia & urbs Siciliæ in orâ meridionali, inter Agrigentum ad ort. 40. & Lilybæum ad occ. 18. mill. pass. *Xacca*, vel *Sacca* hodie Fazello. Vide Cluver. Ant. Sicil. pag. 222.

Thermida, Carpetanorum urbs. Ptol.

Thermidava, Dalmatiæ op. Ptol.

Thermodon, *Pormon*, teste Nigro, flu. Cappadociæ in mare Euxinum, inter Themiscyram ad occ. & Polemonium ad ort. prolabens. Est etiam flu. Scythiæ Europ. apud Plut. & Thraciæ apud Suidam & Statium. Thermodonta vero Amazones incoluere. Unde Dionysius de Amazonibus:

Πλαγχθεῖσαι πάτρηθεν ἐπὶ προχοῇσι Θερμώδοντος.

Virgil. Æneid. 11.

Quales Threïcia cum flumina Thermodontis
Pulsant, & pictis bellantur Amazones armis.

Propertius lib. 3. el. 4

Qualis Amazonidum nudatis bellica mammis
Thermodontæis turba lavatur aquis.

Idem 4.4. *Illa ruit celerem qualis prope Thermodonta*
Strymonis abscisso fertur aperta sinu.

Claud. *Qualis Amazonidum peltis exultat ademptis*
Nuda cohors: quoties Arcton populata virago
Hippolyte niveas ducit post prælia turmas.

Seu flavos stravere Getas, seu forte rigentem
Thermodontiacâ Tanaim fregere securi.

Nonnus lib. 10.

Ἀπὸ Θερμώδοντος Ἀμάζονες.

Hinc ab Ovidio *Amazonius Thermodon*. Idem Pont. 4. 10.

Et in feminea Thermodon cognite turba.

Statius quoque Amazonas describens, *Thermodontiacas turmas* vocavit, uti Seneca Tragœdus *Thermodontiacam catervam*. Tryphiodorus.

Αἱ δ᾽ ἀπὸ Θερμώδοντος ἀρηϊφίλοιο γυναῖκες.

Dionysius Periegetes.

Λευκὸν ὕδωρ προχέουσιν Ἐνυάλιος Θερμώδων.

Quinctus Calaber lib. 1.

Καί ποτε Θερμώδοντος ἀπ᾽ εὐρυρόοιο ῥοάων.

Memoratur præterea ab Æschylo, Apollonio, Orpheo, &c. Homeri Interpres: Αἱ δὲ Ἀμάζονες λέγονται τοῦ Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης θυγατέρες: τεταγμέναι παρὰ Θερμώδοντι ποταμῷ τῆς Σκυθίας.

Thermopylæ, angustiæ montis Oetæ cum urbe cognomine in Phthiotide reg. apud sinum Oetæum, ubi ex Phthiotide in Thessaliam transitus est, variè indigitatæ. *Seelos* Jo. Lydo: *Terremotio* Bonacciolo; *Bocca di lupo* Nardo, *Lycostoma* Græcis. Hic Persarum imperium Leonidas Spartanus cum paucis sustinuit: ubi Eurhycus ob cæcitatem domum remissus, potius dimicando mori voluit, quam solus periculum declinare. Cic. lib. 2. de Fin. Appellantur etiam *Pylæ* Livio lib. 6. Decad. 4. Catullus.

Lymphaque in Oetais Mallia Thermopylis.

Claudianus. ——— *Primo conamine ruptæ*
Thermopylæ. ———

Vide Strab. lib. 9. & Plut. in Cat. Censor.

Thermus, op. Ætoliæ. Gent. *Thermius*; possessivum *Thermicus*. Steph.

Thermuthis, Pharaonis filia, quæ Moysen educavit. Jos. Ant. lib. 2.

Thermydra, portus civitatis unius in Rhodo. Steph.

Therne, urbs Thraciæ. Steph.

Thero, vel *Theron*, viri proprium. Virg. Æn. 10.

Therodamas, rex Scythiæ, qui, ne per insidias occideretur, leonea hominum sanguine alebat, quo magis sævirent. Ovid. Pont. 1. 3.

Non tibi Therodamas, crudusque rogabitur Atreus.

Idem in Ibin.

Therodomanteos ut qui sensere leones.

Theromachus, statuarius egregius. Plin 15. 10.

Theron, Agrigentinorum tyrannus. Vide Benedictum ad Pindari Olymp. Od. 2. Item nomen unius ex canibus Actæonis. Ovid. Met. 3.

Nebrophonusque valens & trux cum Lælape Theron.

Thersa, civitas in alto sita monte, quâ Israelitarum reges ante conditam Samariam pro regiâ usi sunt. 4 Reg. 5. Item Salphaad filia. Num. 26. Lat. *complacens*, *volens*, *suavis*, vel *currens*.

Thersander, Polynicis fil. ex Argiâ, teste Statio, qui unà cum cæteris Græcorum principibus ad Trojam navigavit.

Thersara, Assyriæ urbs. Ptol.

Thersilochus, Antenoris fil. in bello Trojano occisus: quem Virgilius Æn. 6. inter viros fortes enumerat, qui etiam apud Inferos arma tractent.

Thersippus, 4. Atheniensium princeps, reg. annos 12. anno mundi 2971.

Thersita, gens Iberica. Steph.

Thersites, Græcorum omnis fœdissimus, idemque ignavissimus, quem Achilles sibi procaciter convitiantem pugni ictu interfecit. Hujus insignis deformitas ab Hom. lib. 2. Iliad. γραφικῶς expressa, effecit, ut cum hominem vehementer fœdum significare velimus, *Thersitæ faciem* eum habere dicamus. Versus Homeri hi sunt:

Θερσίτης δ᾽ ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολῴα,
Ὅς ῥ᾽ ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη
Μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν,
Ἀλλ᾽ ὅτι οἱ εἴσαιτο γελοίϊον Ἀργείοισιν
Ἔμμεναι· αἴσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε.
Φολκὸς ἔην, χωλὸς δ᾽ ἕτερον πόδα, τὼ δέ οἱ ὤμω
Κυρτώ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε· αὐτὰρ ὕπερθε
Φοξὸς ἔην κεφαλήν, ψεδνὴ δ᾽ ἐπενήνοθε λάχνη.

Ovid. *Tam mala Thersiten prohibebat forma latere*
Quam pulchra Nireus conspiciendus erat.

Juvenalis Sat. 8.

Malo pater tibi sit Thersites, dummodo tu sis
Æacidæ similis, Vulcaniaq; arma capessas.

Οὐτιδανὸν, *nullius pretii hominem* vocat Qu. Smyrnæus lib. 1. Lycophron vero πιθηκόμορφον, h. e. *Simiæ similem*.

Theruingi, pop. trans Istrum, quos Trajanus Imperator subegit. Europ.

Theseus, Ægei regis Athenarum fil. ex Æthrâ Pitthei filiâ, qui adhuc adolescens operâ Medeæ novercæ pene veneno periit. Sed post mortem patris ad regnum evectus, tam multa memoratu digna gessit, ut inter plures Hercules unus connumeretur. Debellavit Amazonas, earumq; reginam Hippolyten secum abduxit, ex quâ genuit Hippolytum. Creontem regem Thebanorum, cadavera Argivorum, qui in bello Thebano occiderant, sepeliri prohibentem, interfecit. Oppressit etiam terribilem taurum in Atticâ, Minotaurum in Labyrintho occidit, & Ariadnam, Phædramq; Minois filias clam secum abduxit: sed relictâ in Chio ins. Phædram sibi conjugio copulavit. Scironem, Procrustem, & Scinim latrones Atticæ neci dedit. Debellavit Centauros, Thebas domuit, Pirithoum præcipuâ coluit amicitiâ (vide *Pirithous*) quo cum descendit ad inferos ad rapiendam Proserpinam: Sed occiso Pirithoo, ipse aliquandiu in vinculis Plutonis fuit detentus, donec ab Hercule, qui illum summâ prosequebatur benevolentiâ, liberaretur. Postremo jam senior, tot, tantisque rebus gestis, patriâ, regnoque pulsus, in Scyrum ins. navigavit, ubi & periit, à rege Lycomede (ut quidam tradunt) interfectus: aut (ut alii malunt) cum à cœnâ deambularet, ex loco edito delapsus. Vide Plutarch. in *Theseo*, & Meursium de Reg. Athen. lib. 3. Vide Lud. de la Cerdam in illud Æn. 6.

——— *Sedet, æternumq; sedebit*
Infelix Theseus. ———

Hinc *Theseis*, fabula sc. de Thesei rebus gestis conscripta. Juvenalis Sat. 1.

Vexatus toties rauci Theseide Codri.

Item *Thesides*, unde Athenienses *Thesidæ* dicuntur. Virgil. Georg. 2.

Præmiaq; ingentes pagos & compita circum
Thesidæ posuere. ———

Hinc etiam *Theseius*. Prop. 1. 3.

Qualis Thesea jacuit cedente carinâ
Languida desertis Gnosia litoribus.

Theseus, historicus, illustrium virorum vitas consignavit libris 5. Item Corinthiacorum lib. 3. Suidas & Etymologus. Etiam Thesei è scriptis narratiunculam adfert Stobæus Serm. de Fortit.

Thesmophoria, vide *Eleusinia*.

Thesmophoros, Cereris epitheton, quæ & *Legifera* poetis dicitur. Vide *Ceres*. Item Isis sic dictâ, quæ leges Ægyptiis statuisset, quibus æquè omnibus justitia servaretur. Diodorus.

Thespia, Herodot. *Thespiæ* Xenophonti, Ptol. Plin. & Strab. *Tespe* adhuc, urbs Bœotiæ proxima Thebis, inde 12. m. p. in Meridiem, ad Thespium flu. (de quo Hesychius: Θέσπιος, ποταμὸς Βοιωτίας) Platæis finitima. Hinc *Thespius*, ut *Thespia rupes* apud Catullum. Item *Thespiacus*, ut *mœnia Thespiaca* apud Val. Flaccum lib. 1. Numeratur autem hæc urbs inter ea loca, quæ Musis consecrata credidit antiquitas, onde & Musæ ipsæ *Thespiades* cognominantur.

Thespis, ex Icariâ Atticæ civitate, primus poeta Tragicus, & qui personas invenit. Horatius ad Pisones:

Ignotum Tragicæ genus invenisse camenæ
Dicitur, & plaustris vexisse poemata Thespis,
Quæ canerent, agerentq; peruncti fæcibus ora.

Thespis, sive *Thespius*, Atheniensis, Erechthei regis filius, qui è pluribus fœminis filias genuit 50. cum quibus vocatus ad epulas Hercules sigillatim concubuit, suscepitque totidem liberos mares, qui *Thespiades* dicti sunt.

ſunt. Hi cum Jolao, Herculis ex Iphicleo fratre nepote in Sardiniam profecti, civitates quamplurimas extruxerunt. Diod. lib. 5. Silius lib.

Nec parvum decus, advecto cum classe paternâ
Agmine Thespiadum, terris Jolae dedisti.

Thesprotia, Epiri reg. Chaonia proxima. Plin. lib. 4. in proœmio, cujus incolæ *Thesprotæ* & *Thesproti* Ptol. & Strab. Horum mem. Lucan. lib. 3.

Thesproti, Dryopesq; ruunt, quercusq; silentes.

Vide ſis Passeratium in illud Prop. lib. 1. el. 11.

Et modo Thesproti mirantem subdita regno
Proxima Misenis litora nobilibus.

Thessalia, reg. & pars Macedoniæ apud Ptol. Achaiæ, ſeu Helladi ad merid. & Epiro ad occ. confinis, ad ſinum Pelasgicum & Maliacum: licet apud Plinium ac Melam & Solinum ſit reg. à Macedonia distincta, inter illam ad Arctos, & Bœotiam ad Auſtr. montibus Olympo, Oſſâ, Pelio ad Bor. Othry & Oetâ ad merid. Pindoque ad occ. cingentibus. Varia nomina habuit apud veteres. *Æmonia* enim teſte Halicarnaſſ. *Dryopis*, teſte Plinio, *Hestiaotis*, teſte Strab. *Estiaeu*, Ptol. *Pelasgia*, teſte Steph. *Argos Pelasgicum* Homero, teſte Strabone, & Solino, dicta eſt. Variè quoque vulgò nominatur. *Comenolitari* Caſtaldo. *Thumenestia* Anton. Geufræo; *Lumina* Lazio. In 4. reg. diſtribuitur à Strab. in *Thessaliotim*, *Phthiotidem*, *Pelasgiotim*, & *Hestiæotim*. Hic primùm equi domari cœperunt. Vide Pauſan. initio Phocicorum ſive lib. 10. Unde verſiculus:

Ἵπποι Θεσσαλικοί, Λακεδαιμόνιαι τε γυναῖκες.

Fuit & *Thessalia* op. illius reg. olim, teſte Solino præcipuum. Pop. *Thessali*, Cic. Cæſ & al. In Theſſaliâ diluvium ſub Deucalione contigit, ſtagnante Peneo flu. Unde Claud. lib. 2. de Raptu Proſ.

Sic cum Thessaliam scopulis inclusa teneret
Peneo stagnante palus, & mersa negarent
Arva coli, trifidâ Neptunus cuspide montes
Impulit adversos: tum forti saucius ictu
Dissiluit gelido vertex Ossæus Olympo.

Cæterum ora Theſſaliæ inter Penei flu. oſtia ad Bor. & Thermopylas ad Auſt. continetur. Incolæ edaces fuiſſe perhibentur, quòd *Thessala bucca* ſit in proverbio apud Athenæum & Jul. Pollucem: ſicut & *Thessalicum numisma*, apud Suidam & Heſychium pro pecuniâ adulterinâ, ſive pro fuco & fraude. *Thessalorum* quoque *commentum* apud Suidam in eos qui fraude alios circumveniunt, dicitur. Theſſali maleficiis addicti fuiſſe, à Medeâ ſuperſtitiones & veneficia edocti, traduntur: unde apud Ariſtoph. Apul. & Plin. 30. 1. magiam apud Theſſalos propagatam apparet. Teſtantur id paſſim Poetæ. Plautus in Amphitryone.

Ego pol illum ulciscar hodie Thessalum veneficum.

Horatius in Odis:

Quæ saga, quis te solvere Thessalis
Magus venenis, &c.

Idem in Epodis:

Quæ sidera excantata voce Thessalâ
Lunamque cælo deripit.

Idem Ep. lib. 2.

Somnia, terrores magicos, miracula, sagas,
Nocturnos Lemures, portentaq; Thessala rides.

Tibullus 2. 4.

Quicquid & herbarum Thessala terra gerit.

Loquitur de venenatis. Unde Propertius 1. 5.

Et bibere è totâ toxica Thessaliâ.

Idem 3. 24

Quod mihi non patrii poterant avertere amici,
Eluere aut vasto Thessala saga mari.

Lucanus lib. 5.

Thessala quinetiam tellus herbasq; nocentes
Rupibus ingenuit. ———

Claudianus in Ruf. lib. 1.

——— *Novi quo Thessala cantu*
Eripiat Lunare jubar. ———

Thessalonica, *Salonichi* Sophiano, & aliis, urbs Macedoniæ ad ſin. Thermaicum clariſſima, emporium amplum & ſedes Præfecti, ab Apolloniâ, & Dyrrhachio 265. m. p. in ort. Pop. *Thessalonicenses*. Claud. 2. in Ruf.

Tangebat Macedum fines, murosq; subibat
Thessalonica tuos. ———

Thessalus, medicus ſub Nerone Imp. qui triduanum jejunium ægris quibuſlibet imperabat, totiuſque medicinæ perfectam cognitionem intra 6. menſes pollicebatur, contra cujus placita multis in locis diſputat Galenus.

Thessyrus, Sarm. Europ. flu. Ptol. qui & *Herbessyrus* legit.

Thestia, Acarnaniæ urbs. Polyb. & op. Laconiæ ad Eurotam. Cedrenus.

Thestiades, Vide *Thespis*, ubi *Thespiades*, de iis enim eadem hiſtoria narratur.

Thestidium, urbs Theſſaloniæ, item ſtagnum Thraciæ. Steph.

Thestis, urbs Arabum, & alia Libyæ. Steph. & fons in Cyrenæ. Herodot.

Thestius, Parrhaonis fil. pater Toxei & Plexippi, & Althææ matris Meleagri, quæ *Thestias* dicitur. Ovid. Met. 8.

Thestor, Idmonis & Laothoes filius, pater Calchantis, qui ab eo *Thestorides* vocatur. Ovid. Met. 12.

——— *Veri providus augur*
Thestorides. Statius 1. Achill.
O nimium Phœbi, tripodumq; oblite tuorum
Thestoride. ———

Thestorus, urbs Thraciæ. Steph.

Thestylis, mulier quædam ruſtica apud Theocritum in Virgil. in Pharmaceut.

Thetis, Nerei & Doridis fil. quam cum Jupiter, pulchritudine ejus captus adamaret, uxoremque ducere decreviſſet, monitus eſt à Prometheo, ita eſſe in fatis, ut quicunque ex eâ naſceretur, patre major eſſet futurus. Quâ re auditâ, Jupiter à nuptiis ejus abſtinuit. Thetidem vero poſtea Peleus uxorem duxit, Æaci fil. qui Achillem ex eâ ſuſcepit. Ovid. Met. 11. Vide Nat. Com. lib. 8. cap. 2. Catullus.

Tene Thetis tenuit pulcherrima Neptunine?

Accipitur quandoque pro mari. Virgil. Ecl. 4.

——— *Tentare Thetim ratibus.*

Sic *plana Thetis* pro tranquillo æquore apud Statium 5. Theb. Claud. 1. de Rap. Proſ.

Hic latrat Getula Thetis.

Theudale, Africæ Propriæ urbs. Ptol.

Theudas, nomen viri. Act. 3. de quo vide Euſeb. lib. 2. cap. 12.

Theudaram, pag. Germ. infer. in duc. Juliacenſi. *Tudder* Simlero.

Theumesius, vide *Teumesius*.

Thiagola, palus Myſiæ infer. ad oſtia Iſtri. Ptol.

Thibrus, nomen urbis apud Lycophronem. Steph.

Thichis, Hiſp. Tar. flu. ad Rhodam urb. Pompon. *Ter* Varrerio. Alius ejuſdem nominis eſt in Gall. Narbon. Idem Pompon.

Thieon, nomen pagi. Ezech. 47.

Thietmarsia, reg. Daniæ & Holſatiæ ad Occidentem proxima, de quâ vide Alb. Krantzium in Saxonia.

Thilon, fil. Simon. 1 Par. 4.

Thimbron, Lacedæmonius, quaſdam Aſiæ civitates in fidem accepit. Xenoph. lib. 3.

Thina, Sinarum metropolis. Ptol. *Tenduc*, ut videtur Mercatori.

Thinge, urbs Libyæ. Steph.

Thinissa, Zeugitanæ provinciæ urbs Ptol. Hodie *Tunis*.

Thinus, flu. Angliæ in orâ orientali per Northumbriam fluens. *Tina* Ptolemæo. Vulgò *Tine*, apud Boderiam cum portu *Tinmouth* vulgaritèr nuncupato.

Thiodamas, vide *Theodamas*.

Thiras, fil. Japheth. Gen. 10. Vide Bochartum Phaleg. lib. 3. cap. 2.

Thiria, fil. Jaleleel. 1 Par. 4. Lat. *explicatio*, vel *contemplatio*.

This, urbs Ægypti prope Abydum. Civis *Thinites*. Steph.

Thisbe, quæ & *Ogygia*, & *Hyantis* dicta eſt, *Janizi* nunc, teſte Nigro, op. Bœotiæ mediter. ſub Helicone mont. Homerus.

Κω τας

Κατὰ τ' Εὐφράτου πολυτρήματα τὸ Θίσβην,

Thisbe, puella Babylonica. Vide *Pyramus*.

Thisias, Siculus, antiquissimus artium scriptor. Quintilianus lib. 3. cap. 6.

Thisica, urbs Africæ propriæ. Ptol.

Thisoa, urbs Arcadiæ. Steph.

Thissamissa, Cariæ potius. Mela.

Thmuis, urbs Ægypti. Steph.

Thnocia, vel potius *Thocaia*, Arcadiæ urbs. Pausan.

Thoa, vel *Thoe*, Nympha marina, Tethyos & Oceani filia, à *natandi celeritate* dicta. Hesiod. in Theog.

Thoana, Arab. Petr. op. Ptol.

Thoanes, pop. supra Colchidem, finitimi Phthirophagis. Strabo.

Thoantium, litus Rhodi inf. Strabo. Urbs Carpathi insulæ. Ptol.

Thoar, Meningis inf. op. Plin.

Thoaris, Cappadociæ flu. Arrianus.

Thoas, antis, Tauricæ reg. rex, ad quem delata est Iphigenia Agamemnonis filia, & ab eo Tauricæ sacris præfecta. Eum postea occidit Orestes, à sorore adjutus, cum illum quoque Thoas Dianæ aræ destinasset. Ovid. Pont. 3. 2.

Regna Thoas habuit Mæotide clarus in ora ;
Nec fuit Euxinas notior alter aquas.

Hinc *Thoanteus*. Val. Flaccus lib 8.

Illa Thoantea transit deflexa Diana.

Item Lemni rex, Liberi patris fil. ex Ariadne Minois filiâ, pater Hypsipyles, solus filiæ pietate servatus, cum cæteræ omnes Lemniæ mulieres viros suos & parentes trucidarent. Ovid. Met. 7.

Thochea, civitas. 1 Par. 4.

Thocnia, vide *Thuxia*.

Thogarma, fil. Gomer. Gen. 10. Vide Boch. Phaleg. 3. 11.

Thohu, fil. Eliu. 1. Par. 5. Filius Suph. 1 Par. 6.

Thola, fil. Issachar. Gen. 46. Filius Phua, dux in Israel. Jud. 10.

Tholad, civitas in tribu Simeon. 1 Par. 4.

Tholmai, fil. Enac. Jos. 15. Rex Gesur. 2 Reg. 3.

Tholobri, Hisp. Tar. flu. & op. Mela.

Tholosa, vide *Tolosa*.

Tholubana, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Thomas, unus ex Christi Apostolis. Jo 11. Lat. *gemellus*.

Thomum, Ægypti urbs, circa Chenoboscium. Anton.

Thomyris, Scytharum regina, quæ irata quòd Cyrus rex Persarum Sargapiseem filium bello captum ad mortem impulisset, non prius finem fecit furori, quàm mortuum ulta fit. Contractis itaque copiis ita conflixit, ut maximam inimicorum partem, cum ipso etiamnum rege occiderit. Nec tamen hoc eventu propterea emollita est animi rabies : mortui enim caput in utrem humano cruore plenum demisit, his verbis insultans : *Filii mei sanguinem hausisti, & meum sitivisti, Cyre, At ego te cruore saturabo.* Herodotus lib. 2.

Thon, Africæ Propriæ urbs. Appian.

Thon, primus apud Ægyptios medicinam in artem redegit. Hom. Od. 4. Alter, teste Hellanico, rex Canopi, ad quem cum Menelaus Trojâ cum Helenâ discedens, tempestate maris deduceretur, fuit primùm ab illo, antequam Helenam conspiceret, gratè susceptus. Sed ut illam conspexit, vim Menelao inferre conatus, ab illo interfectus est.

Thonia, urbs & caput Gabannitarum, à Gazâ mille quingentos triginta septem passus distans.

Thonis, urbs Ægypti ad ostium Canopicum, ubi Jacus *Thonites*.

Thonites, Armen. maj. lacus in confin. Mesopot. Dionysius vers. 987.

Ἔστι δέ τις χῶρος μέσσῃ ὑπὲρ ὕδασι λίμνη
Οὔνομα Θωνῖτις, ὅς ἐλαύνει ἐς μυχὰ Τίγρις
Αὐτὴν τέμνων ἴσχει· πάλιν δ' ἐξαῦτις ἀναχεῖ
Ὀξύτερον προΐησι κατὰ ῥόον,

Thonitis dicitur Straboni lib. 16. Διαῤῥεῖ δ' ὁ Τίγρις τὴν Θωνῖτιν καλουμένην λίμνην. *Thospites* est Plinio, ubi de Tigri : *Fertur autem & cursu & colore dissimilis, transvectusque occurrente Tauro monte in specu mergitur : subterque lapsus, à latere altero ejus erumpit. Locus vocatur Zoroanda. Eundem esse manifestum est quod demersa perfert. Alterum deinde transit lacum, qui Thospites appellatur, rursusque in cuniculos mergitur, & post 25. m. p. circa Nymphæum redditur.*

Thonius, unus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius.

Thonos Concolores, Sardanapali cognomen. Jornandes de regnorum successionibus : *Thonos Concoleros, quem Græci Sardanapalum nominant.* Neque aliter Euseb. in Chron. (& ex eo B. Hieronymus) Σαρδανάπαλος, ὅσπερ τισὶ Θῶνος Κονκόλερος ὀνομάζεται. Apud Suidam tamen non *Thonos*, sed *Conus Concolorus* vocatur. Ejus hæc verba sunt : Κονοσκογκόλερος ὁ Ἑλληνιστὶ ὀνομαζόμενος Σαρδανάπαλος.

Thoon, vir Trojanus ab Ulysse interemptus. Ovid. Met. 13. *Exitioq; dedi cum Chersidamante Thoona.*

Thoosa, Phorci filia, ex quâ Neptunus Polyphemum suscepit. Hom.

Thootes, unus ex præconibus Græcorum. Hom. Iliad. 12.

Thor, magus apud Saxonem Grammaticum, qui ludificatis idiotarum mentibus divinitatis fastigium sibi arrogabat.

Thora, Campaniæ op. Florus 3. 20.

Thora, vicus in tribu Antiochide. Steph.

Thorates, Apollo sic dictus. Hesychius : Θοράτης, Ἀπόλλων παρὰ Λάκωσι.

Thorax, mons juxta urb. Magnesiæ, in quo dicunt crucifixum fuisse Daphitum Grammaticum, propterea quòd reges versibus incesseret. Unde proverbium : *Cave à Thorace.* Stephano urbs est Ætoliæ, & alia Magnesiæ.

Thoricus, vicus Ægypti prope Canopum juxta Alexandriam. Steph.

Thoricus, vicus in tribu Acamantide. Hecatæus urbem esse tradit.

Thornax, mons Laconiæ. Steph. Hesychius : Θόρναξ, ἱερὸν Ἀπόλλωνος ἐν τῇ Λακωνικῇ, ἀπὸ Θόρνακος, Θόρναξ γὰρ Ἀπόλλων. Meminit ejus quoque Herod. Musa 1.

Thoronus, inf. prope Corcyram, *Phaau* Nigro.

Thorsus, Sardiniæ flu. Pausan.

Thurycium, urbs Italiæ versus Crotonem & Crimissam. Isac. in Lycophr.

Thospites, Armen. maj. regio & urbs. Ptol. Vide *Thonites*.

Thou, Ægyptii op. inter Pelusiom & Memphim. Anton.

Thous, unus ex Trojanorum principibus. Hom.

Thrabunactum, Africæ propriæ urbs. Anton.

Thracesium, Asiæ min. tractus ad Ægæum mare. Complectitur ferè Lydos, Mæonas, Caras & Jones : uti docet Porphyrogen.

Thracia, sic à sævitiâ incolarum, teste Isidoro dicta, olim *Perca*, teste Steph. & *Sithon*, teste A. Gellio, regio max. Europæ, mari Ægæo ad Austr. Propontide, quâ ab Asiâ separatur ad ort. & mari Euxino definita, à Mysiâ sup. & infer. ad occid. & Bor. Hæmo monte divisa : A Macedoniâ pariter ad Occ. Nesso flu. determinata. *Romania* Sophiano. In eâ Mars ubique colebatur ; erant enim gens bellicosa. Unde Horatius.

——— Bello furiosa Thrace.

Et alibi. *Natis in usum lætitiæ scyphis*
Pugnare Thracum est.

Ut & apud Ovid. Ep. 2. *Armiferam Thracen* legas. Quæ proinde forsan *horrida* Catullo, & *sæva* Statio dicitur. Eidem Statio *Tumidi Thraces*. Virg. Geor. 3.

Terra procul vastis colitur Mavortia campis,
Thraces arant. ———

Porro de virtute Martiâ Thracum sunt illa Euripidis in Hecuba. —— Θρῄκης

Λογχοφόρον, ἱππόλην, ἱππότην, Ἄρει κάτοχον γένος.

Et in eâdem Tragœdiâ de eâdem gente, φιλίππου λαοῦ. Minutius in Octavio : *Mars Thracius*. Virg. Georg. 4.

——— Rhesi Mavortia tellus.

Huc pertinet dici ab Arnobio lib. 4. ex sententiâ Sophoclis Martem *in Thraciæ finibus procreatum*, & ab Hom. Odys. 8. Deum hunc absolutum à Vulcani vinculis abiisse in Thraciam. Datum locum credit Lud. de la Cerda huic natalitio à motibus Thracum bellicosissimis.

Plin. 4. 11. *Thracia inter validissimas Europæ gentes.* Plut. lib. 2. de LL. Καρχηδόνιοι καὶ Κελτοὶ καὶ Ἴβηρες καὶ Θρᾷκες, πολεμικὰ ὄντα ταῦτα γένη. Ob hanc causam fortasse Pomponius Thracibus fœcunditatem negat, & solum fertile. Verba ejus opponam; *Regio nec cœlo læta, nec solo: & nisi quà mari proprior est, infœcunda, frigida, eorumque quæ seruntur, malignè admodum patiens. Raro ufpiam pomiferam arborem, vitem frequentius tolerat: sed nec ejus quidem fructus maturat ac mitigat, nisi ubi frigora objectu frondium cultores arcuere. Viros benignius alit, non ad speciem tamen: nam & illis asper atque indecens corporum habitus est: cæterum ad ferociam & numerum, ut multi immitesque sint, maxime ferax.* Hæc ille. Cæterum voces illæ *colitur*, & *arant* apud Poetam aliud planè præ se ferunt. Hinc fertilitatem ei dat Euripides in Hecuba, cujus hæc sunt ex versione Erasmi:

—————*Troico emisit solo*
Ad hospitam Polymnestoris Thraciæ domum,
Qui Cherronesi fertilem glebam colens
Armis ferocem Martiis gentem regit.

Ubi Verba Græca signata sunt, ἀρίστην πλάκα, Quin & Plato lib. 7 Leg. loquens de Thraciâ, illi attribuit γεωργίαν, βοηλασίαν, ποιμνίαν. Ammianus dat Thraciæ *immensam camporum placiditatem.* Idem clarè lib. 31. loquens de Thraciâ, *cespitem*, inquit, *est feracissimi.* Iterum: *vicos uberes.* Apud Cedrenum orientales homines frumenti inopiam passi migrant in Thraciam, non facturi, nisi hæc fertilis. Vites vero quod attinet, Hippocrates in Epp. locum quendam Abderæ urbis (quod op. Thraciæ est) ornatum exhibet αὐτοφυτοις ἀμπέλοις. Unde Athen. lib. 1. Ἐπαινεῖ δὲ ὁ Θρᾷξ ἰσμαρικὸν οἶνον ἐθαυμάζετο ὡς ἡδύοινος. Verum enim vero rectè Pomponius ait, infœcundam esse Thraciam, nisi quà mari vicina est. Universum enim hujus reg. litus Græcis erat refertum coloniis; vinaque hic nascebantur generosissima, Maroneum, Biblinum, aliaque, vixque in ullâ reg. major erat cultus Bacchi, quam in litoralibus illis Thraciæ opidis, adeo illa passim erant πολύοινα. At vero interior tractus, qui proprie Thracia erat, altior & frigidior ora illa quam Græci inhabitabant, vel nullum omnino, vel malignum satis producebat vinum. Neque id tam regionis, quam incolentium vitio imputandum esse videtur. Barbari enim & bellatores erant plerique Thraces, agriculturæ ignari, lacte tantum & pecoribus viventes, aut raptu vicinorum. Vitam illorum breviter sic descripsit Herodotus: Ἀργὸν εἶναι κάλλιστον· γῆς δὲ ἐργάτην, ἀτιμότατον· τὸ ζῆν ἀπὸ πολέμου καὶ ληϊστύος, κάλλιστον. Hinc *Thracius.* Ovid. Ep. 2.

Thracia nolluimo tangere castra dolo.

Item *Threicius.* Virg. 3. Æn.

Infelix Priamus furtim mandarat alendum
Threicio regi. ———

Cujus fœm. *Threissa.* Idem lib. 11.

—*Auratâ volucrem Threissa sagittam*
Deprompsit pharetrâ. ———

Item *Thressa.* Horat. *Me nunc Thressa Chloe regit.*

Thracis, Phocica urbs. Pausan.

Thracon, vicus prope Antiochiam. Incola *Thracocometes.* Steph.

Thrambus, promunt. Macedoniæ. Steph.

Thraseus, vel *Thrasius*, Augur, qui in summâ siccitate Busirim Ægypti tyrannum adiens, ostendit à superis posse exorari pluviam, si Jovi Hospites immolaret. Quærente deinde tyranno, quisnam & cujas esset, cum se peregrinum profiteretur, *Tu igitur primus*, inquit, *Ægypto dabis aquam.* Itaq; primus immolatus est. Ovidius lib. 1. de Art. Am.

Dicitur Ægyptus caruisse juvantibus arva
Imbribus, atq; annos sicca fuisse novem;
Cum Thrasius Busirin adit, monstratq; piari
Hospitis effuso sanguine posse Jovem.
Illi Busiris, fies Jovis hostia primus,
Inquit: & Ægypto tu dabis hospes aquam.

Idem in Ibin:

Ut qui post longum sacri monstrator iniqui
Elicuit pluvias Victima cæsus aquas.

Thraseas Pætus, Philosophus Stoicus sub Nerone, à quo cum jussus esset mori, fletum suorum magnâ constantiâ compescuit: porrectisque alacriter ad incisionem brachiis, humumque cruore aspergens: Hunc, inquit, sanguinem libemus Jovi liberatori. Tacitus l. 16. Martialis:

Quod magni Thrasea, consummatiq; Catonis
Dogmata sic sequeris, salvus ut esse velis, &c.

Juvenalis Sat. 5.

Quale coronati Thrasea Helvidiusq; biberunt
Brutorum & Cassi natalibus.

Thraso, nomen militis gloriosi apud Terentium. Item pictor sic dictus. Strab. lib. 14.

Thrasybulus, Atheniensis exul, comparato exercitu 30. tyrannorum dominationem Athenis sustulit, juvante Lysandro, Lacedæmoniorum duce, exulesque reduxit. Insuper plebiscitum tulit, quod ἀμνηστίαν vocant, quò injuriarum memoria deleretur, exulibus jurejurando adactis. Cicero Phil. 1. Val. Max. de modestiâ. Ipse tandem noctu interfectus est. Item dux Milesiorum, qui, ut portum Sicyoniorum occuparet, ex adversâ parte opidanos tentavit: dumque sic detinereotur, cum insperatâ classe portum cepit. Frontin. l. 2.

Thrasyllum, vel *Thrasyllus*, mons Mysiæ, Caico amni vicinus, *Theatras* postea dictus Plutarcho lib. de Flum.

Thrasyllus, Æxoneus, quem inauditus quidam ac novus dementiæ morbus invasit. Nam Athenis relictis migrabat in Piræeum, quumque ibi habitaret, omnes naves quæcunque in eo subducerentur, suas esse putabat, & in album suum referebat. Vide Ælian. ποικ. 4. 25. Auctor hujus rei Heraclides Ponticus apud Athen. in fine lib. 12. Sed ibi Θράσυλλος Αἰξωνεὺς vocatur. Alter Atheniensis rei militaris peritissimus, qui classis præfectus Mindarum Lacedæmoniorum ducem apud Sestum Hellesponti urb. navali prælio superavit. Thucyd lib. 8. Item vetus author, de quo Juvenalis Schol. in Sat. 6. *Thrasyllus multarum artium scientiam professus, postremo se dedit Platonicæ sectæ, ac deinde mathesi, quâ præcipuè viguit apud Tiberium*, &c. Patriâ Mendesius fuit, & inter alia de lapidibus scripsit. Plut. de Flum. Sed præterea historiam Ægyptiacam conscripsit, eodem ibidem teste; Alius forsan est, qui de lectione librorum Democriti scripsit, de quo Laertius & Plin.

Thrasymachus, Carthaginiensis Sophista, Isocratis discipulus, periodon, & colon primus monstravit. Vide Suidam.

Thrasymenus, lacus in agro Perusino, Annibalis victoriâ, & Flaminii Consulis clade nobilis. Apud Strab. lib. 5. ubi de maximis ei sermo est, Etruriæ lacubus, per simplex T legitur Τρασουμένα λίμνη. Polybius Θρασυμένην λίμνην habet. Statius *Trasimenum* vocat. Sylv. 1. 4.

—*Gaudent Trasimenus & Alpes*
Cannensesq; animæ. ———

Ovid. Fast. lib. 6.

Sunt tibi Flaminius Thrasymenaq; littora testes.

Vide omnino Cluver. Ital. Ant. lib. 2. pag 578.

Thrausi, Thraciæ pop. qui nascentes lugent, mortuos autem per lusum & lætitiam terræ mandant.

Thria, vicus in tribu Oeneide. Vide Steph.

Thrince, urbs prope columnas Herculis. Steph.

Throana, latronum, sive λῃστῶν reg. urbs in Indiâ extra Gangem. Ptol. *Targin* Castaldo.

Throni, *Pile*, teste Steph. Lusignano, urbs (cum promunt.) Cypri olim episc. nunc pagus in orâ Australi, ubi Orientalis incipit. Aliis *Saline* dicitur.

Thronium, op. Achaiæ geminum, unum in fin. Locrorum Epicnemidiorum, à Scarphiâ 30. stad. in merid. distans: Alterum Phocidis, Lilææ finitimum, in merid. distans inde 75. stad. recedens. Forte idem cum superiore, ob vicinitatem utriq; regioni attributum.

Thryanda, urbs Lyciæ. Steph.

Thryon, vel *Thryum*, Messeniæ op. non procul ab Alpheo flu. Hom. in Catal. & Strabo lib. 8. Ejus quoque mem. Stat. lib. 4. Theb.

Quos Thryon, & summis ingestum montibus Æpy.

Thubal, fil. Japheth. Gen. 10. Vide Boch. Phaleg. 3. 12.

Thucydides,

Thucydides, Atheniensis historicus patre Oloro natus, genus à ducibus Miltiade & Cimone, qui & ipsi Æaco, Jovis filio originem debuere, duxit. Uxorem habuit è Thraciâ oriundam, alioquin divitem, cujus opes assecutus, non in voluptates, sed partim in otium literarum erogavit. Nam bellum Peloponnesiacum scribere aggressus, quo tempore illud gerebatur, Atheniensibus pariter ac hostibus Lacedæmoniis militibus, qui bello interessent, mercedem præbebat, ut res quotidiè versas ei renunciarent, quas fidelius, se accepturum sperabat, si non solum ab amicis, sed etiam ab inimicis edoceretur, ne partes quisque suas falsò tueretur. Præceptores habuit, in Philosophiâ Anaxagoram, in Rhetoricâ Antiphontem, cujus & ipse mem. lib. 8. dicens eum cautam fuisse, perdendæ Reip. & constituendæ tyrannidis trecentorum. Ejus cum Herodoto collationem vide apud Quinctil. lib. 10. cap. 1. Dionysius Halic. scribit Demosthenem adeo Thucydidis stylum probasse, ut ejus librum octies scripserit, totumque fere edidicerit. Cic. de Oratore: *Graviter sanè & probè res gestas & bella, & prœlia narrat Thucydides.* Idem ibidem: *Thucydides omnes dicendi artificio meâ sententiâ facile vicit.* Vide Voss. de H. Græcis lib. 1. cap. 4. *Thucydides* alios Marcellinus ponit. Unum Melesium Athenis inter principes viros ac duces, æmulum Periclis: Alium Pharsalicum, Memnonis filium, cujus mem. Polemon in iis quæ de Acropoli scripsit. Quartum poetam, natione *Achedrysium*, cujus mem. Androtion in Attide, dicens eum filium esse Aristonis, qui fuit tempore Aristonis Comici, & Agathonis Tragici, & Nicerati versificatoris.

Thule, nomen insulæ, de quâ differentem Bochartum his verbis audire operæ pretium fuerit. De Thules insulæ situ, inquit, tres sunt veterum sententiæ. Una Procopii lib. 2. Gothicorum, Thulen esse Scandiam, quæ ins. non est, sed peninsula, & ab iis locis remotissima, in quibus alii Thulen describunt. Secunda Pytheæ Massiliensis, Thulen 6. dierum navigatione in septentrionem à Britanniâ distare, habere Tropicum æstivum pro circulo Arctico, & solstitio nullas noctes, ut nullos contra per brumam dies, quæ ad amussim *Islandiæ* quadrant. Tertia sententia est Ptolemæi & Marini, quibus Thule ins. est non magna ad gradum 63, ubi maxima dies est 20. horarum, à Britanniâ vix bidui cursu remota; quæ Schetlandiæ conveniunt, uni Orcadum. Ex his tribus sententiis quarta emergit quæ nostra est. Græcos & Romanos scriptores cum ex incertâ famâ accepissent in ultimo septentrione aliquam esse insulam hujus nominis, atque ea nusquam compareret, tamen quamque sic appellasse, quam putavit esse extremam. Hanc porro famam à Phœnicibus ad Græcos dimanasse suadent, primò ipsum nomen Thule טולי quod planè Phœnicium est, teth expressum per theta, ut in Cadmi Alphabeto, טולי *Thule* a. Syris propriè *umbræ* sunt. Hinc טולי רמשא *thule Ramsa*, *umbra vespertina*, Jer. 6. 4. in Chald. Paraphr. Itaque Phœnicibus גזירת טולין *gezirat Thule*, erat *insula tenebrarum*, vel quod idem est, *tenebricosa*. Ita enim *Thule* à Veteribus describitur. Stat. Sylv. 3.

Vel super Hesperia vada caligantia Thules.

Et lib. 4. ——— *Aut nigra litora Thules.*

Et lib. 5. ——— *Quantusque nigrantem*
Fluctibus assiduis fessoque Hyperione Thulen Intrarit.

Apud Strab. lib. 4. Ἥλιος οὐκ ἔχων καθαρῶς. Mela 3. 6. *Noctes per hyemem obscura.* Plin. 2. 75. *Nulli per brumam dies.* 20. Antonius Diogenes, antiquissimus scriptor, qui τῶν ὑπὲρ Θούλην ἀπίστων λόγων κδ'. h. e. *Incredibilium de Thule insulâ*, libros 24 scripsit, οὐ πολὺ πρόσω τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου, uti testatur Photius cod. 166. vel fabulam, vel historiam suam profitetur se descripsisse ex cyparissinis tabulis Tyri effossis, cum urbs capta est ab Alexandro, è Mantineæ & Dercyllidis tumulis, qui è Tyro profecti post varios errores tandem in Thulen migrarunt, & ibi aliquandiu hæserunt. Unde Græcos liquidò constat à Phœnicibus didicisse de Thule insulâ quicquid afferunt. Hæc vir magnus de Phœnic. colon. lib. 1 cap. 41. Miror autem quid Claudiano in mentem venerit, cum scripsit.

——— *Ratibusque impervia Thule.*

Cum disertè contrarium affirmet Dionysius ὁ Περιηγητὴς vers. 581.

Νῆσον καὶ Θούλην ἀφίκοιο νηὶ περήσας.

Hujus ins. quoque mem. Virgil. Geor. 1.

——— *Tibi serviet ultima Thule.*

Unde Claud. ——— *Thulen procul axe remotam.*

Thunicates, pro *Rhunicatæ* legit Aventinus apud Ptol. Vindeliciæ pop. sunt, quorum tractus hodie *Im Thunca* in Bavariâ.

Thuras, sive *Thurras*, inter Deos ab Assyriis relatus, & Mars dictus. Vide Suidam in voce Θοῦρας

Thuria, Strab. *Thuriam* Ptol. *Thyrea*, ut videtur Plinio, op. Messeniæ apud fines Laconicæ, *Calamata* Nigro, *Cumestra* Moletio. *Thurii* ob animi fortitudinem & constantiam apud veteres celebrabantur. Unde natum adagium *Thurium lerna* apud Suidam, de intrepido & ad bellum parato.

Thuria, fons Magnæ Græciæ, *Acqua Favella* Leandro.

Thuria, vel *Thurium*, vel *Thurii*, urbs Magnæ Græciæ olim nobilissima, ad sinum Tarentinum, sita inter Crathin & Sybarim amnes. Pop. *Thurii* & *Thurini*, de quibus Strabo lib. 6. & Diod. Sic. lib. 12. Ovid. Met. 15.

Thurinosque sinus, Temesenque & Japygis arva.

Thuscia, vel *Tuscia*, fœcundissima Italiæ reg. à Latio Tiberi, à Liguribus Macrâ flu. dirempta, alio nomine *Hetraria* dicta, hodie vero *la Toscana.* Sic dici quibusdam videtur ἀπὸ τοῦ θύειν, h. e. *à sacrificando*, propterea quod Tyrrheni semper habiti fuerint religiosi, deorumque cultui & sacrificiis, ad superstitionem usque deditis. Vide *Hetraria*, vel *Etruria.*

Thyades, Bacchi sacrificulæ, quas *amentes* vocat Statius, *pervicaces* Horatius, qui alibi. 2. 19.

Pulso Thyas uti concita tympano.

Virgil. Æn. 4. ——*Qualis commotis excita sacris*
Thyas. ———

Stat. Theb. l. 3. ——*Insano veluti Teumesia Thyas*
Rapta Deo. ———

Val. Flac. lib. 1. ——— *Bœotia qualem*
Thyas, & infelix caperet vidisse Cithæron.

Thyamus, *Capo Nista* Nigro, promont. Epiri quod Thesprotiam reg à Cestrinâ separat, inter Buthrotum ad Arctos & Sybota ad Austr. ad ostia flu. cognominis Thesprotiam à Cestriniâ dirimentis, teste Thucydide.

Thyatyra, urbs Lydiæ ad Lycum flu. *Pelopia*, & *Euhippa*, aliquando dicta, teste Plinio. *Semiramis* & *Mysorum ultima*, teste Steph. inter Sardes ad merid. 30. & Pergamum ad Bor. 58. m. p. una ex 7. Ecclesiis Asiæ in Apocalypsi D. Joannis memoratis. Item una Echinadum. Plin. 4. 12.

Thybris, vide *Tiberis*

Thyella, *Hyella* Herodoto, op. Brutiorum, ab Oenotriis habitatum apud Amantiam urb. in Calab. citer. *Thyeto*, vel *Gineto* Bartio.

Thyessus, urbs Lydiæ, à *Thyesso* caupone. Alia est Pisidiæ. Steph.

Thyestes, fil. Pelopis ex Hippodamiâ, Tantali nepos, qui cum Atreo fratri cui pessimè cupiebat, aliter nocere non possit, uxorem ejus per adulterium polluit. Atreus vero ei filium epulandum apposuit. Ob quæ flagitia, Sol ne pollueretur, retro cursum fertur convertisse. Persius Sat. 5.

——— *Aut si quibus olla Thyestæ*
Fervebit. —— Martialis.

Ille magis lædit, qui scribit prandia sævi,
Tereos, aut cœnam crude Thyesta tuam.

Idem lib. 10. *Dira prandia nec refer Thyestæ.*

Hinc *Thyesteus* Ovid. Met. 15.

Neve Thyesteis cumulemus viscera mensis.

Thyia, Deucalionis filia, quæ ex Jove peperit Macedoniam, quæ reg. Macedoniæ nomen dedit.

Thymarada, vicus in Hippothoontide tribu. Steph.

Thymbræus, Apollinis cognomen, sive à *Thymbrâ* Troadis campo, sive ab ejusdem nominis urbe in quâ cole-

batur, impositum. Campo autem *Thymbra* nomen factum putatur à *thymbræ* herbæ copiâ, quam Latini *cunilam* vocant, cujus hoc in campo maximus est proventus. Servius in illud Virg. Æn. 3.

—— - Da propriam Thymbrae domum.

Apollinis *Thymbræi* templum Strabo eâ in parte, quâ Thymbrius flu. in Scamandrum influit, quo in templo ferunt Achillem à Paride fuisse interemptum: Unde factus est locus fabulæ, Achillem Apollinis sagittis occisum fuisse. Stat. Sylv. 4.

Torpor est nostris sine te Camœnis
Tardius sueto venit ipse Thymbræ Rector.

Idem Sylv. 3. 2. *Pergama Thymbræa.*

Thymbrara, civitas ad Pactolum sita.

Thymbris, Siciliæ flu. qui & *Thybris*. Schol. Theocriti.

Thymele, saltatricula notitia Domitiani temporibus, cujus gesticulatione Domitianus impensè fertur delectatus; à quâ & *Thymelica cantilena* quibus olim plurimùm colebatur Bacchus. Mart. 1. 5.

Quâ Thymelem spectat, derisoremq; Latinam.

Juvenalis —— *Thymele tunc rustica discit.*

Cæterum de *Thymelicis* vide Rittershusium in Salv. pag. 207. Alex. ab Alex. 3. 5. & Angel. Polit. Ep. lib. 7. ad Bapt. Guarinum.

Thymiateria, urbs Libyæ ad Oceanum Atlanticum sita. Steph. Hodie *Azamor* dici Ramusius conjicere videtur.

Thymiathis, flu. Epiri, Strab. lib. 7. Ῥεῖ δὲ καὶ Θυμιάθις ποταμός. *Toyamis* Thucydidi (de quo supra) sic enim ille: Θύαμις ποταμὸς ὁρίζων τὴν Θεσπρωτίδα καὶ Κεστρίνην: quem locum cum videatur Strabo exscribere, non est dubium scripsisse eum Θύαμις. Sic enim Plin. & Ptol. habent & libri veteres.

Thymætes, Oxidiæ regis fil. nothus, Atheniensium rex 15. regn. an. 8. ultimus ex familiâ Erectheidarum. Item Priami fil. ex Arisbe, aut, ut alii malunt, Arisbes maritus, cujus uxor cum filium peperisset eodem die, quo Hecuba Paridem, asserentibus hariolis, eo die natum esse puerum, cujus causâ Ilium everteretur, jussit Priamus utrumque interfici. Et Paris quidem matris astu clam traditus est educandus: Thymetis autem puer est interfectus. Cujus injuriæ ultione in multos annos dilatâ, Thymœtes, cum equi lignei dolum sentiret, commodum sibi vindictæ tempus oblatum ratus, primus author fuit, ut in urbem reciperetur. Servius enarrans locum illum Virgilii Æn. 2.

—————Primusque Thymoetes
Duci intra muros hortatur & arce locari
Sive dolo, seu jam Troiæ sic fata ferebant.

Thyae, urbs Libyæ. Inde *Thynaai*. Steph.

Thynia, reg. Thinorum. Steph. Thyni autem pop. Thraciæ ex adverso Bithyniæ. Unde illud,

Thyni Thraces erant quæ nunc Bithynia fertur.

Hinc adj. *Thynus*, ut apud Horat. *Thynâ merce beatur*, i.e. inquiunt, *Bithynâ*. Idem alibi.

Ne Cibyratica ne Bithyna negotia perdas.

Thynias, *Sagora*, teste Nigro, op. Thraciæ in orâ maris Euxini ad Thyniam promuor. apud Apolloniam, ab eâ in merid. Byzantium versus. Inde *Thyniacus sinus* apud Ovid.

Thynias, seu *Thynnias*, Plin. Mel. & al. inf. maris Euxini in orâ Ponti, Bithyniæ adversa, *Thyneis* Orpheo, *Thynis* & *Thyne*, Steph. *Apollonia* Arriano, *Farnasia* nunc, teste Nigro. Catullus ad Sirm.

Vix mihi ipse credens Thyniam atque Bithynos
Liquisse campos, & videre te in tuto.

Thyaos, op. Ciliciæ. Plin. 5. 17.

Thynus, viri proprium, cujus Orpheus mem. in Argon.

Thyodamas, vel *Thiodamas*, aut *Theodamas*, fil. Melampodis, divinandi peritus. Statius lib. 8.

Insignem famâ sanctoque Melampode cretum
Thyodamanta volunt, qui cum ipse arcana Deorum
Partiri, & visus uni sociare solebat
Amphiaraus aves, tantaque haud invidus arti
Gaudebat dici similem, juxtaque secundum.

Thyoneus, Bacchi cognomen ἀπὸ τοῦ θύειν, ut vulgò volunt, propterea quod illi adhuc inter homines versanti sacrificaretur. Alii à Semele matre sic vocatum putant, quæ alio nomine dicta est *Thyone*. Horat. 1. 17.

————Nec Semeleius
Cum Marte confundet Thyoneus Prælia.

Catullus ep. 24.

At vos quo lubet hinc abite lymphæ
Vini pernicies, & ad severos
Migrate, hic merus est Thyoneus.

Ovid. Met. 4.

Additur his Nyseus, indetonsusque Thyoneus.

Item Liberi fil. qui in Chio inf. regnavit, pater Thoantis regis, cujus filia fuit Hypsipyle. Acron in Horatii locum supra adductum.

Thyrai, pop. Salentinorum inter Tarentum & Brundusium, quorum op. *Turi* in Apuliæ Peuceriæ finibus apud Nuces op. à Cupersano urbe 10. m. p.

Thyre, op. Messeniorum, cujus mem. Pap lib. 4. Theb.

Et Lacedæmonium Thyre lectura cruorem.

Hinc ager *Thyreates*, de quo quum bellum esset inter Argivos & Lacedæmonios, res pugnæ 300. militum utrinque commissa est. quibus omnibus interfectis, Othryades Spartanus, qui solus evaserat, se interemit, & aliis se comitem dedit.

Thyrea, inf. Peloponnesi apud Hermionem, unde *sinus Thyreaticus*, qui & *Hermionicus*. *Thyrea* item Strab. Thucyd. & Herod. *Thyrea* Pausan. op. Peloponnesi mediter. in Argivorum & Spartanorum confin. *Thyræum* Stephano, nunc *Burdugna*, teste Nigro.

Thyreum, urbs Arcadiæ ab Hypsunte filio Lycaonis condita. Steph.

Thyrea, inf. Peloponnesi. Herod. lib. 4. ab Atheniensibus capta, an. mundi 3538.

Thyrium, Acarnaniæ op.

Thyros, urbs in regno Nestoris. Hom.

Thyrsageta, pop. Sarm. Gelonis ac Turcis finitimi, sylvas incolentes, victumque sibi venatu comparantes, *Tyrregetæ* Strab. *Thussagetæ* Plin. & alibi *Thyrsagetæ* in utrâq; Sarmatiâ apud Mæot. pal. Val. Flac. lib. 6.

Non ego sanguineis gestantem tympana bellis
Thyrsageten, cinctumq; vagis post terga silebo
Pellibus. ————

Thyrsus, nomen pastoris apud Virg. in Bucolicis.

Thyrsus, flu Sardiniæ in orâ occid. vulgò *Tirso*.

Thysdrus, *Tisdrus* A. Hirtio. *Tisdrum* Jul. Capit. *Tusdrum*, seu *Tusdrus* Anton. *Tusdritanum* op. Plin. colon. & urbs olim Africæ mediter. à Tevestâ 185. m. p. ex Anton. distans.

Thyssus, *Thysus* Herod. *Thyssa* Strab. op. Macedoniæ in monte Atho.

Thystus. urbs Libyæ. Herodian. lib. 6.

T I.

Tiar Julia, urbs Hisp. Tar. Ptol. *Teruel*, teste Meletio.

Tiarantus, *Sereth*, teste Peucero, flu. Scythiæ Europ. per Daciæ fines, seu per Moldaviam, ubi op. cognomen alluit, in Istrum influens.

Tiasum, *Diod*, teste Lazio, op. Daciæ in Valachiæ ac Transylvaniæ confin.

Tibareni, pop. Cappadociæ apud Chalybes, inter eos ad ort. & Cotyorum ad occ. incolentes. Dionys. v. 766.

Μάκρωνες, Φίλυρές τε καὶ οἳ μόσσυνας ἔχουσι
Δουρατέους· τῶν δ᾽ ἄγχι πολύρρηνοι Τιβαρηνοί.

Hos inter Pharnaciam ac Trapezuntem locat Strabo, Plinius vero situ aliquanto magis Occidentali eos & Chalybas ponit. De his Mela 1. 20. *Tibareni Chalybas attingunt, quorum in risu lusuque summum bonum est.*

Tibeon, vide *Tibium*.

Tiberiacum, op. amplum in territ. Ravennate, à Ravennâ 13. m. p. Ferrariam versus, *Bagnacavallo*, teste Hieronymo Rubeo. Item op. Germ. infer. in ducatu Juliacensi, ad Erpum flu. inter Colon. Agrip. ad ort. & Juliacum ad occ. 3. leuc. *Berchein*, teste Ortelio; Aliis est *Berrick* op. ad Rhenum ejusdem tractus.

Tiberias, *Tabarie* nunc, teste Nigro, urbs Palæstinæ cum lacu cognom. in Galilæâ à Nazareth supra 10. m. p.

in ort. inter Scythopolin ad meridiem & Capharnaum ad Bor. Ab Herode in honorem Tiberii Cæsaris condita, teste Steph. Lacus autem *Genesareth*, & *mare Tiberiadis*, & *Galilæa* nominatur.

Tiberina castra, pagus Vindeliciæ in Bavariâ apud Dingelfingum op. *Peringen*, teste Lazio.

Tiberina, insl. ut Vitruvius eam vocat, quam Tiberis flu. in urbe Roma ambit. *Lycaoniam* quondam dictam scribit Blondus. Æsculapio sacram scribit Halicarnaſ.

Tiberina, ostia duo, quibus Tiberis flu. in mare Tyrrhenum apud Ostiam & Portum Augusti urbes excisas urbe Roma 16 m. p. exoneratur.

Tiberinus Sylvius, Capeti fil. Albanorum rex, qui in vicino flu. submersus effecit, ut pro *Albula*, *Tiberis* diceretur. Item Tiberis flu. præses; ponitur etiam pro ipso Tibere. Virg. Æn. 1.

Carthago Italiam contra Tiberinaq; longe
Ostia. ———

Tiberiopolis, urbs Phrygiæ magnæ apud ort. Caystri flu. à Philadelphiâ ad 6. m. p. in Cæciam. Altera in Thraciâ in Mysiæ infer. confin. *Strumitza* Curopal. *Varna* Leunclavio.

Tiberis, celeberrimus Italiæ flu. è mediâ fere longitudine Apennini, Aretinorum finibus defluens, qui multis deinde flu. auctus, ab Hetruriâ Latium Janiculumque ipsum ab urbe Româ dirimit, tandemque decimo sexto ab Urbe lapide 2. ostiis modico intervallo dirempto in mare evolvitur, eâ in parte quâ Ancus Ostiam extruxit. Dionys. Halic. lib. 1. Ὁ Τίβερις ποταμὸς τὰς μὲν ἀρχὰς λαμβάνει τῆς ῥύσεως ἐκ τῆς ὑπωρείας τῶν Ἀπεννίνων ὀρῶν, εἰς δὲ τὸ Τυῤῥηνικὸν ἐξερευγόμενος πέλαγος, Ὠςίας πόλεως πλησίον ἐκδίδοι. Strabo lib. 5. Ῥεῖ δ' ἐκ τῶν Ἀπεννίνων ὀρῶν ὁ Τίβερις· πληροῦται δ' ἐκ πολλῶν ποταμῶν· μέρος μέν τι δι' αὐτῆς φερόμενος τῆς Τυῤῥηνίας· τὸ δ' ἑξῆς διορίζων ἀπ' αὐτῆς πρῶτον μὲν τὴν Ὀμβρικὴν, εἶτα τοὺς Σαβίνους καὶ Λατίνους. Vide Plin. sen. lib. 3. cap. 5. & Plin. jun. lib. 5. ep. 6. Dionys. lib. 9. de latitudine altitudineque ejus, inter urbem & ostium ita tradit: Τῷ δὲ Τιβέριδι ποταμῷ τὸ μὲν εὖρος ἐς τετράπλεθρον πλάθρον μάλιστα, τὸ δὲ βάθος, οἷον τι ναυσὶ πλεῖσθαι μεγάλαις· τὸ δὲ ῥεῦμα, ὥσπερ τι ἄλλο, ὀξὺ καὶ δίνας ἐργαζόμενον μεγάλας, ὃν ἀνάγκη τοῖς πεζοῖς διελθεῖν, οἷ μὴ κατὰ γέφυραν. De ratione nominis diversi diversa prodidere. Livius à *Tiberino* Albanorum rege dictum existimat, in trajectu ejus submerso, quem ante *Albula* diceretur. In quâ sententiâ Ovidius quoque fuisse videtur lib. 2. Fast.

Albula, quem Tiberim mersus Tiberinus in undis
Reddidit, hybernis forte tumebat aquis.

Servius autem Tiberis nomen ipsâ etiam Albâ vetustius esse contendit, ideoque nominis ejus Originem ad *Tybrim* potius Hetruscorum regem referendam putat, qui Latium etiam crebris latrociniis infestans, tandem circa hunc flu. est occisus. Cui sententiæ Virgilius quoq; non obscurè subscribit, apud quem sic loquitur Evander, lib. 8. Æn.

Tum reges, asperq; immani corpore Tybris,
A quo post Itali fluvium cognomine Tybrim
Diximus; amisit verum vetus Albula nomen.

Dicitur & Θύμβρις. Stephanus: Θύμβρις, ποταμὸς Ῥώμης ὃς καὶ Τίβερις. Vocabatur etiam Θύβρις, & sine aspiratione Τύβρις. Unde Servius in Æn. 8. *In sacris Tiberinus, in κατολεξίᾳ Tiberis, in poemate Tybris vocatur.* Dionysius ubi de terrâ Latinorum:

——— Ἠδὲ μέσσος
Θύμβρις ἑλισσόμενος καθαρὸν ῥόον εἰς ἅλα βάλλει,
Θύμβρις ἐϋῤῥείτης, ποταμῶν βασιλεύτατος ἄλλων,
Θύμβρις, ὃς ἱμερτὴν ἀποτέμνεται ἄνδιχα Ῥώμην.

Silius lib. 8

Nec non sceptriferi qui potant Tybridis undam.

Virg. Æn. 8. — *Ego sum pleno quem flumine cernis*
Stringentem ripas, & pinguia culta secantem
Cæruleus Tybris, cælo gratissimus amnis.

Idem alibi: ——— *Ubi Tydius arva*
Inter opima virum leni fluit agmine Tybris.

Tiberius, Rom. Imp. inter Cæsares notissimus, non usq; adeo laudabilis, cujus tamen fuit vox honestissima. *Boni pastoris est tondere pecus non deglubere.* Brevem ejus historiam habes apud Tac. 6. Annal. extremo. De hoc Tiberio sic Plin 11. 37. *Ferunt Tiberio Cæsari nec alii genitorum mortalium, fuisse naturam, ut expergefactus noctu paulisper, haud alio modo, quam luce clarâ contueretur omnia, paulatim tenebris sese obducentibus.* De nomine Probus in Epitome: *Tiberii cœperunt vocitari, qui ad flumen Tiberim nascebantur.* Hinc adj. *Tibereius*. Stat. Sylv 3. 3.

——— *Tibereia primum*
Aula tibi, vix dum ora novâ mutante juventâ
Panditur. ———

Fuit & ejus nominis grammaticus, qui de Ideis orationis scripsit libros 3. aliaque complura. Suidas. Item Artis Veterinariæ scriptor Græcus.

Tibesis, Scythiæ flu. Herod. lib. 4.

Tibia, Phrygia, in universum sic dicta. Suidas: Τιβία, Φρυγία ὅλη. Vide Palmer. pag. 575.

Tibisca, Mœsiæ infer. op. Ptol. *Sophia* Nigro.

Tibiscum, Daciæ flu. in Jazygum confin. ad *Tibiscum* flu. in Hungariâ Transdanubianâ.

Tibullus, poeta elegiographus, juxta Quinctiliani sententiam, imprimis elegans, tersus, ad amores & delicias aliquanto proclivior. Ovid. 1. Amor. 15.

Donec erunt ignes, arcusq; Cupidinis arma,
Discentur numeri, culte Tibulle, tui.

Horatius de patre suo.

Nonne vides Albi ut malè vivat filius ——

Ubi Theod. Marcilius: Ut Satyrâ 2. Mæcenati suo, ita nunc Albio Tibullo verres hic dentis sui obliquum ictum infligit. Ibi Mæcenatis mollitiem, hic Tibulli miseram vitam, sive paupertatem adrodit. Hæc ille. Atqui alibi de eodem Tibullo.

Non tu corpus eras sine pectore Dii tibi formam,
Dii tibi divitias dederant, artemque fruendi.

Et alibi. *Albi nostrorum sermonum candide judex.*

Ubi alludere videtur ad nomen *Albi*.

Tibur, civitas in Sabinis 16. ab Urbe lapide, crebris fontibus irrigua, & singulari aeris temperie commendata. Ovid. Fast. 4.

Et jam Telegoni, jam mœnia Tiburis udi
Stabant; Argolicæ quæ posuere manus.

Horatius. *Ne semper udum Tibur & Æsula*
Declive contemplêris arvum, &
Telegoni juga parricidæ.

Est autem hoc op. origine Græcum, à *Tiburto*, Catillo, & Corâ Amphiarai liberis post prodigiosum patris ad Thebas interitum communiter conditum, & à *Tiburti* nomine natu maximi *Tibur* appellatum. Virg. Æn. 7.

Tum gemini fratres Tiburtia mœnia condunt
Fratris Tiburti dictam cognomine gentem
Catillusque acerque Coras, Argiva juventus.

Silius lib. 8. ——— *Et Tibur, Catille, tuum.*

Herculeum vocat. Propert. 2. 32.

Curve te in Herculeum deportant esseda Tibur?

Credo, quòd ibi templum Herculis. Strab. l. 5. Τίβουρα, ἐν ᾧ τὸ Ἡράκλειον. Pomis abundabat. Horat. lib. 1. Carm.

Et præceps Anio, & Tiburti lucus, & udis
Mobilibus pomaria rivis.

Hinc *pomosum* vocat Columella, lib. 10.

Hic Turni lacus, & pomosi Tiburis arva.

Idem Horat. 2. Sat. 4.

Picenis cedunt pomis Tiburtia poma.

Silius lib. 4.

Quosque sub Herculeis taciturno flumine muris
Pomifera arva creant.

Vide Plin. 17. 16.

Ticarinia, urbs ad Pont. Eux. Palæph.

Ticarius, Corsicæ flu. Ptol. *Grosso Leandro*.

Tichioes, castellum prope Trachinam. Steph.

Tichos, castellum Achaiæ. Steph.

Ticida, poeta quidam, qui epigrammata scripsit tempore Val. Catulli. Amavit *Metellam*, quam ficto nomine *Perillam* vocavit. Ovid. Trist. 2.

Quid referam Ticidæ, quid Memmi carmen? apud quem
Nomen adest rebus, nominibusque pudor.

Ticinum, nobile Insubrum op. hodie *Papia* vocatur, vulgo *Pavie*.

Ticinus, flu. Insubriæ in Padum influens. *Tesino* hodie dicitur. Ejus mem. Silius lib. 4.

Cæruleas Ticinus aquas, & stagna vadoso
Perspicuus servat turbari nescia fundo.

Unde Claud. in 6 Consul. Honorii.

Colla levant pulcher Ticinus, & Addua visu
Cærulus. ———

Tiella, una ex 3. Hyblis Siciliæ. Steph.

Tifata, Livio & Velleio Campaniæ mons, Capuæ urbi imminens, teste Dionysio. Ejus mem. Stat. 4. Sylv.

Cessat apex procul ista tuis, Tifata, Teate.

Silius lib. 12. ubi de Annibale.

——— *Arduus ipse*
Tifata invadit propior, quà montibus instat
Collis, & è tumulo subjectam despicit urbem.

Tifernum, urbs gemina Umbriæ: unum *Tiberinum* cogn. situm in planitie, non procul à Tiberi flu. à quo denominatur, vulgo *Citta di Castello*: Alterum *Metaurense* dictum ad *Metaurum* flu. in valle à priore 20. m. p. op. haud obscurum ducatus Urbinatis.

Tifernus, *Phiternus*, Ptol (ut quibusdam placet) flu. Frentanorum, illos ab Apulis Dauniis dividens ex Apennino monte in mare Hadriaticum per Larinum ad Thermulas influens.

Tigava, Plin. Ptol. *Tigavia* Anton. urbs Maurit. Cæsar. mediter.

Tigellinus Sophonius, vel *Tigillinus*, vir Romanus, vitæ corruptissimæ, qui Neroni intimarum libidinum conscientiâ cum esset familiaris, plurimis summis viris per calumniam exitium machinatus est. Posteà rerum potito Othone, ad aquas Sinuessanas, supremæ necessitatis nuncio accepto inter concubinarum oscula fauces sibi præcidit. Tacit. l. 1. Hist. Juvenalis Sat. 1.

Pone Tigellinum; tædâ lucebis in illâ,
Qua stantes ardent, &c.

Tigellius, vide *Hermogenes*.

Tigis, Maurit. Cæs. op. Ptol. *Tigisi* Anton.

Tignia, flu. Piceni apud *Tignium* op. fluens. *Tenna* Francisco Pamphilo, *Tinea* aliis.

Tignium, Piceni op Casus, medium fere inter Firmum ac Tollentium. *S. Maria in Giorgio* Leandro.

Tigrana, urbs Arm. maj. *Simlachach* Georgianis, *Tauris*, Nigro & Theveto Sed situs apud Ptol. haud convenit, cum *Tauris* in Mediâ sit non in Armeniâ.

Tigranes, rex maj. Armeniæ, qui auxilium ferens Mithridati, victus est primo à Lucullo, deinde à Pompeio M. in deditionem acceptus, & in regnum restitutus, persolutis 6000. talentis. Crebra ejus mentio apud Cic. pro Lege Maniliâ. Luc. lib. 2.

Tigranemq; meum, nec Pharnacis arma relinquas.

Tigranocerta, urbs Arm. maj. quæ *Tigranopolis* ac *Tigranopetra*, teste Appiano, dicta est, à Nisibi urb. Mesopot. 36. m. p. in Bor ad Nicephorium flu. teste Tacito, apud Masium mont. qui Gordyæo finitimus est, teste Strabone. Ea hodie *Sultania* Jovio dicitur, Bonacciolo vero *Sava*.

Tigres, Peloponnesi flu. qui postea *Harpys* dictus fuit à demersâ in eo unâ *Harpyiarum*. Apollod. lib. 1.

Tigris, insignis Asiæ flu. qui in Armeniâ maj. loco plano & conspicuo nascens per Arethusam lacum ita transfluit, ut neque aquæ, neque pisces commisceantur. Occurrente deinde Tauro in specum demergitur, & ab altero ejus montis latere erumpit, & mox per Thospiten lacum transvectus, rursus in cuniculos mergitur, & post 20. m. p. luci redditur. Post hæc Mesopotamiam ab ortu alluit, tandemque in 2. divisus cornua, in Euphratem influit, à quo in Persicum sinum defertur. Dionys. ——— Πελαμὼν ωκισ☉ ἀπάντων

Τίγρις ἐυῤῥείτης οἰγέλμ. ———

Solinus cap. 40. *In Armenia majoris regione caput tollit, mirè quam lucido conspicuoque fonte, in loco haud edito, qui Elongosine nominatur; nec tamen ab exordio totus est. Primum pigrè fluit, non cum suo nomine, at cum fines Medorum invectus est, Tigris dicitur: ita enim Medi nominant sagittam* Luc. lib. 3. vers. 256.

Quaq; caput rapido tollit cum Tigride magnus
Euphrates, quos non diversis fontibus edit
Persis, & incertum, tellus si misceat amnes,
Quod potius sit nomen aquis. Sed sparsus in agros
Fertilis Euphrates Pharia vice fungitur unda:
At Tigrim subito tellus absorbet hiatu
Occultosq; tegit cursus, rursusq; renatum
Fonte novo flumen pelagi non abnegat undis.

Justinus lib. 42. *A cujus* (Armeniæ) *montibus Tigris fluvius modicis primo incrementis nascitur: interjecto deinde aliquanto spatio, sub terras mergitur; atque ita post quinque & viginti millia passuum grande jam flumen in regione Sophene emergit, ac sic in paludes Euphratis recipitur.* Boetius lib. 5. de Cons. Phil.

Rupis Achæmeniæ scopulis, ubi versa sequentum
Pectoribus figit spicula pugna fugax;
Tigris & Euphrates uno se fonte resolvunt,
Et mox abjunctis dissociantur aquis.
Si coëant, cursumq; iterum revocentur in unum,
Confluat alterni quod trahit unda vadi:
Conveniant puppes, & vulsi flumine trunci,
Mistaq; fortuitos implicet unda modos:
Quos tamen ipsa vagos terræ declivia casus,
Gurgitis & lapsi defluus ordo regit.

A Seneca *Violentus* dicitur, à Nonno ὠκυρόεθρ☉, & in Antholog lib. 3. legimus

Ἰνδικοῖος μετ' Τίγρις ἀγάῤῥοον ὕδατι καῖται.

Vide Lud de la Cerdam in illud Virg. Ecl. 1.

Aut Ararim Parthus bibet, aut Germania Tigrim.

Et Arrianum lib. 7. de exped. Alex. *Sylax* quondam vocatam tradit Eust. *Sollax* habet Plut. lib. de Flum. *Hidekel* Ebræis dicitur, teste Ar. Montano. *Tegil* hodiè nominari scribit Castaldus & *Sis* Pinetus. *Diglath* vocat eum Josephus, *Diglito* quoque eum vocari eâ parte nempe qua tardior fluit, Plinius auctor est, cui etiam *Pasitigris* dicitur, ut & Arriano. Eustathius alium *Tigrim* in Paphlagoniâ esse ait, ex Xenophonte.

Tigulia, sive *Tigullia*, op. Liguriæ in orâ litorali, ad ort. medium inter Genuam urb. ad occ. & Erycis portum ad ort. utrinque 30. m. p. *Sestri di Levante* teste Aug. Justiniano.

Tigurinus pagus, Cæsari in Helvetiis est. Rbellicanus credit *Zurich* hodie vocari. Posterioris seculi scriptoribus *Tigurum* appellatur, urbs ad Limagum flu. in Helvetiâ.

Til, Asiæ amnis quem gens Sogor accolit. Turci *Nigrum* vocant, & antiquissimi principes *Ver* & *Cuni* nominarunt. Niceph. l. 18. cap. 30.

Tilatai, pop. Thraciæ. Thucyd. lib. 2.

Tilaventum, maius & minus, Venetorum reg. flumina apud Plin. sunt. *Tilavemptum* Ptolemæus habet. Leander hos fluvios hodie in Foro Julio describit, dicique majus *Tagliamento*, minus *la Stella* ab indigenis vocari.

Tileburgum, vicus Albionis apud Thamesim flu. infra Londinium urb. haud procul. Beda. Vulgò *Tilbury*.

Tillium, Sardiniæ urbs litoralis versus occ. Ptol. Hodie *S. Reparata* Moletio.

Tilogrammum, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. *Catigan* Castaldo.

Tilos, vide *Tylos*.

Tilox, Corsicæ promunt. apud Calviam op. Ptol. Capo *Revelat*, vel *Chevalar*, M. *Tignoso* Ferrario.

Tilphossa, Strab. *Tilphusia* Apollodoro, fons Bœotiæ sub *Tilphosio* monte labens, ubi Tiresiæ vatis sepulcrum est, qui ibi ex aquâ frigidâ epotâ interiit, teste Aristoph. Pindarus Μελιγαθὲς ἀμβρόσιον ὕδωρ Τιλφώσσας ὑπὸ καλλικράνου. A *feracitate* dici videtur, quasi תל פרש *Tel-phut*, h. e. *mons ferax*. Bochartus.

Tilphossaum, regiuncula Thessaliæ. Steph.

Timæi, Siciliæ pop. Steph. in Βουκαρια.

Timæus, Siculus, historicus, qui res Græcas conscripsit, etiam usque adeo arrogans, ut Thucydidem & Philistum in historiâ se facilè superatum jactet. Ipse vero Siculâ quadam pinguedine delibutus ad ridenda, minimeque ad historiæ gravitatem pertinentia digreditur. Plut. in Niciâ. Vide Voss. de Hist. Gr. lib. 1. cap. 12.

Timæus, Locrus, philosophus Pythagoricus, cujus extat libellus de naturâ & animâ mundi, Doricâ scriptus

tus dialecto, quemque Plato loquentem inducit in dialogo suo, cui inde *Timæo* nomen; quem item de Pythagorâ librum scripsisse ait Suidas. Vide Jonsium de Script. Phil. pag. 32. Diversus ab his duobus est *Timæus* ille Lexici Platonici auctor, apud Phot. Ecl. 155. Itemque *Timæus* Mathematicus, laudatus Plinio. *Timæus* quidam de medicinâ metallicâ scripsit, ut auctor est idem Plin. 33. 3. ubi perperam *Remeus* legitur.

Timagenes, Rhetor Alexandrinus, de quo vide Lamb. in Horatianum illud lib. 1. ep. ult.

Rupit Hyarbitam Timagenis æmula lingua.

Timagenes, Milesius historicus, de quo & cæteris *Timagenibus*, vide Voss. de Hist. Gr. pagg. 151. & 420.

Timagoras, Atheniensis, capitali supplicio affectus, quòd Darium, ad quem legatus missus fuerat more Persarum adulando adoraverat. Suidas & Valerius Max.

Timandra, Ledæ fil. Helenæ soror Echemo Arcadi nupsit. Apollod. & Paus. in Arcad. Servius in Æn. 8. Evandrum hujus Echemi filium facit.

Timanthes, pictor egregius Xeuxis tempore. Hujus est Iphigenia poetarum laudibus celebrata, quâ stante ad aras peritura, quum mœstos pinxisset omnes ac tristitiæ omnem imaginem consumpsisset, patris vultum velavit, quem dignè non poterat ostendere. Pinxit & Cyclopem parvâ in tabulâ, cujus magnitudinem exprimere cupiens, pinxit juxta Satyros thyrso pollicem ejus metientes. Plin. 35. 8.

Timarchides, sculptor nobilissimus. Plin. 36. 5. Fuit & pictor egregius. Plin. 34. 9.

Timarchus, statuarius nobilis. Plin. 34. 8. Alius in quem extat Æschinis accusatio, Demosthenis amicus. Alius Nicoclis fil. qui 2. ordines habuit maxillarum. Vide Plin. 11. 37.

Timavus, flu. maximus Carnorum, sed brevissimi decursus 19. fontibus ex vicino monte erumpens, quibus confluentibus vix ad 2. m. p. latissimus Hadriaticum pelagus ultra Aquileiam 7. Tergeste versus petit. Virg. Æn. 1. de Antenore.

Antenor potuit ————————
Regna Liburnorum, & fontem superare Timavi:
Unde per ora novem vasto cum murmure montis
It mare præruptum, & pelago premit arva sonanti.

Claud. de 6. Consul. Honorii.

Mincius, inque novem consurgens ora Timavus.

Lucan. *Atque Antenorei dispergitur unda Timavi.*
Martialis 4. 25.

Et tu Ledæo felix Aquileia Timavo.

Hodie in foro Julio describitur à Leandro, qui dicit eum *Timavo* vocari. Niger vero eum *Larechia* nominat. Vide Cluv. Ital. Ant. pag. 189.

Timethus, Siciliæ flu. *Il Pattese* Fazello, sic ab urbe nominatus, *Traina* aliis, flu. Siciliæ in orâ occiduâ, inter Agathyrium ad Aust. ac Tyndarum ad Bor. juxta urb. Pactensem mari exceptus.

Timica, Mauritt. Cæs. urbs. Ptol. *Tremesin*, ac *Telensin* Marmolio.

Timochares, Atheniensis, regis Pyrrhi amicus, qui ad C. Fabricium consulem furtim venit, ac præmium petivit: & si de præmio conveniret, promisit regem venenis necare: idque facilè esse factu dixit, quoniam filii sui pocula in convivio regi ministrarent. Eam rem Fabricius ad Senatum scripsit; Senatus legatos ad regem misit, mandavitque, ut de Timochare nihil proderent, sed monerent, ut rex circumspectiùs ageret, atque à proximorum insidiis salutem tutaretur. Gellius ex Val. Antiate 3. 8. *Timochares* quidam ἐν τοῖς περὶ Ἀντιόχου citatur Eusebio lib. 9. de Præp. Evang. Alius forsan *Timochares* est Scholiastæ Arati laudatus.

Timoclea, mulier Thebana, stuprum à quodam barbaro Thracum principe per vim passa, injuriam hoc modo ulta est. Odio enim dissimulato, dixit stupratori se scire locum, ubi plurimum esset auri, perductusque est ad altissimum puteum, qui fuit in remotiore domûs parte. Quò cum Thrax venisset, & jam pronus imminerer puteo, à Timocleâ quæ à tergo stabat dejectus est in præceps, & saxis obrutus. Sabellicus ex Plut.

Timocles, Comicus Atheniensis, fabulas scripsit, quarum nonnullas commemorat Athenæus.

Timocreon, Rhodius quidam, qui propter cibi & vini aviditatem hoc tulit epitaphium:

Multa bibens, & multa vorans, male denique dicens
Multis, hic jaceo Timocreon Rhodius.

Timolaus Larissæus, è Larissâ Macedoniæ, discipulus Anaximenis Lampsaceni. Scripsit poema de bello Trojano. Suidas.

Timoleon, Corinthius, dux inclytus viribus fortissimus, vitâque abstinentissimus, missus cum triremibus ad liberandas à Dionysii tyrannide Syracusas, quem Dion Syracusanus implorato Corinthiorum auxilio, expellere conabatur, quinquagesimo postquam Syracusas appulisset die, urbe potitus, ac Dionysio clam sese atque arcem Timoleonte dedente, ab eo cum paucis in exilium Corinthum missus est. Ille vero arcem solo æquavit, & Syracusanis libertatem restituit. Deinde contra Leontinos pergens eorum tyrannum bello captum interfecit. In summâ æqualis fuit Timotheo, Agesilao, Pelopidæ, Epaminondæ. Plut.

Timolus, vide *Tmolus*.

Timomachus, Byzantius, pictor nobilis, Jul. Cæsaris ætate. Fecit Medeam & Ajacem quos ipse Cæsar 80. talentis emit, in temploque Veneris dedicavit. *Timomachus* ἐν Κωμῳδίαις advocatur ab Athen. lib. 14.

Timon, Apolloniates, seu Nicenus philosophus, qui apud Chalcedonem philosophiam & oratoriam exercuit, charus Ptolemæo Philadelpho. Scripsit Tragœdias, Comœdias, & Satyras. Amarulentus & mordax fuit, *Sillorum*, i. e. dicacitatum scriptor.

Timon, Atheniensis, temporibus Peloponnesiaci belli, inhumanus, ac vitans hominum congressus, præter unius, Alcibiadis adolescentis. Interrogatus autem quæ cum illo causa esset amicitiæ: *Quod sciam*, inquit, *illum quandoque multorum malorum Atheniensibus causam futuram.* His de causis ab Atheniensibus μισάνθρωπος est appellatus, qu *genus hominum infensum habens.* Sed & mortuo mirum contigit, ut sepulcrum ejus, quod erat in littore, mare quasi perosum exundatione ab se abstruserit, longeque expulerit. Erat autem Timon ex eo Atticæ pop. seu op cui Κολυττὸς nomen. Indidem oriundus Plato Philosophus. Κολυττὸς autem ad radices montis Hymetti jacebat. Patrem habuit Echecratidem, nullâ aliâ re insignem, quàm quòd Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere (verba sunt Tanaqu. Fabri ad Luciani Timonem) cum eam rem Plut. διὰ παρεκβάσεως in vitâ M. Antonii absolverit. Hoc addam tantum, Timonem virum bonum fuisse, & moribus adeo factum ad humanitatem, nihil ut ipso χρηστότερος, nihil benignius extiterit. Nam quòd illum μισάνθρωπον cognominarunt, id hercle perperam fecere. Quid ita? inquies. Quia non homines ille, sed feras oderat, quibus ætas illa scatebat. Certè qui Aristophanis fabulas legerit, de his mecum 3. non commutabit verba. Accedat his Platonis testimonium, qui ita scripsit Ep. 24. inter illas quæ non ita pridem à Leone Allatio vulgatæ sunt. Συνέγνων, inquit, ὅτι Τίμων ἦν ὄντως μισάνθρωπος. Μὴ ἐντυχὼν χρηστοῖς ἀνθρώποις οὐκ ἐδύνατο θηρία φιλεῖν. Extat ejus epitaphium olim à Callimacho scriptum; & item alterum quod homo providus sibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio est:

Ἔνθαδ᾽ ἀπορρήξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κεῖμαι,
Τοὔνομα δ᾽ οὐ πεύσεσθε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλοισθε.

Ait Plut. sepultum fuisse Ἁλῆσι, sed cum 2. sint Ἁλαί, locum illum Plut. de Araphenidibus intelligas, non de Æxonidibus: nam priores Ἁλαί ad tribum Ægeidem pertinebant, alteræ non item.

Timonax, ἐν πρώτῳ περὶ Σκυθῶν citatur Apollonii Scholiastæ in l. 4. & eo pse libro Τιμῶναξ ἐν πρώτῳ τῶν Σικελικῶν.

Timonium, castellum Paphlagoniæ. Steph.

Timosthenes, præfectus classis Ptol. Philadelphi. Scripsit de portubus libros 10.

Timotheus, dux Atheniensium felicissimus, Cononis filius, ad cujus imaginem pictores Fortunam depinxeruot cogentem urbes ad rete, ipso juxta dormiente.

Quod

Quod vel assentationis vel invidiæ causa in eum sic excogitatum fuit. A Platone frugali, Musicâque cœnâ exceptus, cum ex eâ melius quàm post opiparas epulas se haberet, dicere consuevit: *Qui cum Platone cœnant, etiam postero die bene habent.* Vide Suidam, & Cic. lib. 1. de Off. 2. *Timotheus* Atheniensis, Comicus mediæ Comœdiæ, cujus fabulas nonnullas commemorat Athenæus. 3. *Timotheus*, musicus Milesius, sub Philippo rege Macedonum. Hic cum decimam Chordam Lyræ adjecisset, à Lacedæmoniis civitate ejectus est. Id SCtum apud Boethium habes lib. 1. de Mus. cap. 1. Vide Suidam. 4. Alius sculptor nobilissimus, unus ex illis qui Mausoleum cœlaverant. Plin. 34. 5. Alius comes peregrinationum D. Pauli, episcopus Ecclesiæ Ephesinæ, Martyr sub Nerone. Volat. lib. 2.

Timotheus Atheniensis, volumine claruit de Vitis. Laert. in Plat. Arist. Zen. & Speus. Vossius eundem putat cum Timotheo alio, cujus Ἀργολικὰ citat Plut. de Fluminum capp. de Inacho, & Hebro. At omnino diversus est *Timotheus* gentilis Theologus, de quo Arnobius l. 5. Est & alius *Timotheus* Chronographus Christianus, qui de initio rerum ac Deo præclarè scripsit. Alius denique *Timotheus* Gazæus, de quo Voss. Hist Gr. l. 2. c. 21.

Timoxenes, Achæorum dux, an. mundi 3745.

Timoxenus, ὁ τοῦ ἀεὶ λιμοῦ laudatur ab Æscyli Scholiaste in Persas; sed leg. ἀεὶ λιμῷ. Vossius.

Tinyra, urbs juxta Isauriam, & flu. Indiæ. Steph.

Tina, Ptol. flu. Albionis per Northumbriam in ort. fluens, vulgò *Tine* Camdeno, ad cujus ost. op. & portus *Tinmouth* à Bervico in coosin. Scotiæ 50. m. p. in meridiem.

Tinda, *Stabulum Diomedis* Anton. op. olim Thraciæ mediter. inter Philippos ad oc. 61. & Maximianopolim ad ort. 18. m. p.

Tinde, Chalcidica urbs Thraciæ. Steph.

Tindium, urbs Libyæ. Steph.

Tinge, promont. Africæ, quod ferunt ab Antæo conditum. Vocatur etiam *Ampelusia*.

Tingi, *Tingis* Ptol. *Tingios* Steph. corruptè pro *Tingis*, vulgo *Tanger*, colon. & urbs Mauritaniæ Tingitanæ caput, extra Herculis columnas, inter Sepram ad ort. 60. & Ziliam ad occ. 24 m p à Lixia 54. De eâ Sil. l. 3.

Et Tingia rapidè mittebat ab æquore Lixus.

Tinia, Plin. *Teneas* Strab. Umbriæ flu. in Tiberim fluens. *Topino* Leandro. Sil. l. 8.

In Tiberim properans, Tiniaq; inglorius humor.

Vide Plin. 3. 5.

Tinnetio, vicus Rhætorum Anton. *Tintschen* Germanis, teste Tschudo.

Tinurtium, op. Gall. Celt. ad Ararim flu. Spartianus in Severo. Vulgò *Tournus*.

Tinus, vide *Tina*.

Tios, vide *Tium*.

Tiparilla, pop. juxta Caucasum Steph.

Tipasa, urbs Maurit. Cæsar. Ptol. *Taves* Merc. *Sasa* Mor. *Tenes* Castaldo.

Tiphernum, vide *Tifernum*.

Tiphæus, vide *Typhæus*.

Tiphys, primæ navis, quæ Argo dicta est, gubernator, & Argonautarum in Colchicâ expeditione socius, Hagnii fil. juxta Apollodor. lib. 1. & Val. Flac. Argon. l. 1. At Hyginus Fab. 14. 18. Bœotum illum facit, Phorbantisque & Hymanes filium. Morbo præterea absumptum esse refert in Maryandinis in Propontide apud Lycum regem. Vide Pauf. in Bœot. Steph. de urb. Apollon & ejus Schol. Val. Flaccum (qui illi Erginum successisse vult) Apollodorum & Hyginum. Orpheus: Τῖφυν' Ἀγνιάδην δοιαχῆς ἰθυντῆρα νεώς.

Virgil. Ecl. 4

Alter erit tum Tiphys, & altera quæ vehat Argo
Delectos heroas. ——

Ubi Servius *Tiphyn* ponit pro quocunque navis gubernatore. Propriè accepit Ovid. 1. Art.

Tiphys in Æmoniâ puppe magister erat.

Itemque Seneca in Medeâ:

Ausus Tiphys pandere vasto
Carbasa ponto, legesque novas
Scribere ventis.

Idem ibidem:

Tiphys imprimis domitor profundi.

Sic & Claud. lib. 1. de bello Getico.

Intactis cum clausira freti coeuntibus æquor
Armatam scopulis audax irrumperet Argo
Omnibus attonitis solus post numina Tiphys
Incolumem tenui damno servasse carinam
Fertur, & ancipitem montis vitasse ruinam.

Sed proverbialiter idem Ovid.

—— *Tiphys-dicar amoris ego.*

Atq; idem Seneca his versibus vaticinio plenis.

Venient annis secula seris,
Quibus Oceanus vincula rerum
Laxet, & ingens pateat tellus,
Tiphysq; novos detegat orbes
Nec sit terris ultima Thyle.

Et in loco Virgilius superius adducto. Neque hoc solum, sed à *Tiphy* dicti *Tiphaeases* pop. Bœotiorum, qui essent scientissimi rei maritimæ, quod est apud Pauf. in Bœot. Quin ab eodem gubernatore navigium sic dictum est, nam Sidon. Apoll. lib. 1. Ep. ita scribit: *Tiphyn cnisoriam, sic navigio nomen est, ascende.*

Tiquadra, maris Baleariei ins. Plin. Apud nonnullos *Triquadra* legi ait Hermolaus: Hodie *Conera* Floriano.

Tiresias, vates Thebanus Eueri fil. qui cum aliquando in Cithærone vidisset 2. dracones coeuntes, observatâ fœminâ ex iis occidit illam: quo facto in fœminam & ipse mutatus est. Deinde cum rursus post 7. annos eodem pacto, & marem draconem interfecisset, in pristinam formam rediit. Quo factum est, ut exorto postea jocoso inter Jovem & Junonem certamine, Virine an fœminæ majorem ex coitu voluptatem caperent, ille potissimum judex sit adhibitus, ut qui utrumque fuisset expertus. Tiresias autem pro Jove sententiam tulit, asserens multo plus de coitus voluptate percipere fœminas. Dixit enim τῶν μοιρῶν δεκῶν οὐσῶν, τὰ μὲν ἐννέα τὸν ἄνδρα μίαν, τὰ δὲ γυναῖκα τὰς ἐννέα ut ait Phlegon. Ob quod à Junone excæcatus est. Alii vero propterea excæcarum dicunt quòd Palladem nudam in fonte conspexisset. Jupiter autem in solarium visus amissi, divinationis peritiam illi dedit, & ut 7. ætates viveret, inquit idem Phlegon; Licet Agatharchides dicat cum vixisse solum πέντε γενεὰς πλείω. Hinc Lycophron eum vocat τριγέροντα τίμητος, Lucilius *grandævum*, Statius *longævum* vocat. Hujus animam evocat Ulysses apud Hom. Odyss. 10. (Vide sis quoque Horatium) multaq; ab eo futura edocetur. Strab. lib. 9. author est ejus monumentum fuisse sub Tilphosso monte Bœotiæ, juxta fontem ejusdem nominis, ubi profusus diem suum obiit, cum jam senex gelidissimam Tilphossæ aquam hausisset, ibidemque Thebanos sepulto divinos honores ei tribuisse. Vide Ovid. Met. lib. 3. Ponitur pro cæco apud Juv. Sat. 13. —— *Tandemq; fatebere lætus*

Nec surdum, nec Tiresiam quenquam esse Deorum.

Tiria, urbs Leucosyrorum. Steph.

Tiridates, Armeniæ rex. Horat. l. 1. 26.

Quid Tiridaten terreat unice
Securus. ——

Meminit quoque *Tiridatis* Armeniæ regis, ejusdemque in io urbem Rom. introitûs Tranquillus in Claudio Cæs. Item nomen magi cujusdam apud Plin. l. 30. c. 4

Tiriscum, (quod jam *Tavos* dicitur) op. Daciæ; *Turo* Lazio, alius *Grosschana* in Valachiâ.

Tirissa, urbs Macedon. in Emathiâ. Ptol. *Lesterocori*, teste Moletio.

Tirista, Ptol. vulgò *Drista*, urbs Mysiæ infer. hodie metropolis in Bulgariâ.

Tiristria, vulgò *Capo Lemano*, Mysiæ inf. promunt. in orâ maris Euxini, inter Dionysiopolim & Odessum. Ptol.

Tiriza, op Paph agoniæ. Steph.

Tiro, Ciceronis libertus, occultas scribendi notas, quæ hodie *Siphra* dicuntur, primus invenisse fertur. Hod e vero ita frequens est modus iste scribendi, ut nullus ferè sit neque princeps, neque nobilis, quin suas habeat

habeat siphras. Polyd. Vergil. l. 2. c. 7. de rer. invent.

Tirolis, reg. Germ. non obscura, tit. Comitatus insignis, partem Rhætiæ, partem Norici magnam, & partem minimam Cenomannorum Italiæ complectens, Austriacis principibus parens.

Tirse, urbs Mygdoniæ. Steph.

Tirynths, flu. Argivus. *Tirynths* vero *Tiryntha* Hesychio, nomen urbis, patriæ Herculis in Peloponneso, quæ proxima Argis est, unde Hercules *Tirynthius* appellatus est, quamvis Thebanus quoque vocatur.

Tisaum, Thessaliæ mons. Polyb. Promuntorium quoque ibidem est. Apollon. lib. 2.

Tisamenes, Antiochi fil. qui apud Delphos oracula reddebat.

Tisandrus, vide *Thersander*.

Tisara, portus & op. Latinorum. Steph.

Tisarantbus, flu. Scythiæ, Herodotus l. 4. Lege *Tiarantus*.

Tisebarica, reg. Æthiopica supra Berenicem, cujus partem maritimam Ichthyophagi incolunt. Periplus Arriani.

Tisia, urbs Italiæ. Steph.

Tisiana, Scythiæ flu. Jornandes.

Tisias, Stesichorus poeta imprimis sic dictus, qui postea à *Chorea* nomen sortitus est.

Tisias, Coracis Rhetoris discipulus. Vide *Corax*.

Tisiaum, Africæ urbs à Scipione deleta. Strabo.

Tisiphone, *ultricem cædis* sig. Invidi enim & vindictæ cupidi furiis merito agitari dicuntur. Monstrosam hujusce vocis notationem adfert Statii Schol. in 1. Theb. *Tisiphone*, inquit, *quasi* τίσεως φωνή, *id est, istorum vox*. Hor. Serm. 1. Sat 8. —*Hecaten vocat altera, sævam*

Altera Tisiphonen. ————

Tibullus 1. 3.

Tisiphoneq; impexa feros pro crinibus angues.

Sævit. ————

Claud. lib. 1. de Raptu Prof.

———— *Crinitaque fontibus hydris*

Tisiphone quatiens infausto lumine pinum

Armatos ad castra vocat pallentia manes.

Virgil. Æneid. 6.

Tisiphoneque sedens pallâ succincta cruentâ

Vestibulum insomnis servat noctesque diesque.

Ultrix dicitur eidem, ut & Papinio lib. 8. Theb.

Tisis, urbs Ægypti, quam condidit *Tisis*. Steph.

Tisobis, flu. Albionis per Walliam fluens pelago apud Asaphensem urb. exceptus, vulgo *Tese*. Aliis *Cluyd*, *Conwey* vero Camdeno. *Tœsobis* Ptolemæo. Sic enim ille lib. 2. cap. 3. Τοισόβιος ποταμοῦ ἐκβολαί.

Tissa, Siciliæ urbs. *Randazo* Nigro. Sil. lib. 14.

Venit Amastra viris & parvo nomine Tisse.

Tissaphernes, rex Persarum, Agesilao bellum indixit.

Tisurum, op. Africæ propriæ. Ptol.

Titacidæ, vicus in Antiochide tribu, à *Titaco* qui Aphydnas Dioscuris prodidit. Steph.

Titan, vel *Titanus*, Cœli & Vestæ fil. frater Saturni natu major, ad quem quamvis paternæ hæreditatis jus pertineret, quoniam tamen matrem & sororem in Saturnum propensiores esse sentiebat, suo illi jure eâ lege cessit, ne quam sobolem masculam educaret, sed cœli imperium ad liberos suos rediret. Verum cùm postea Opis dolo factum intelligeret, ut primum Jupiter, deinde Neptunus & Pluto clam essent educati, eâque viâ liberos suos avitâ successione dejectos videret, unà cum filiis suis *Titanibus* bellum adversus fratrem suscepit, cujus exitus is fuit, ut victus prælio Saturnus, unà cum matre, & sorore in hostium manus pervenerit, arctissimæque custodiæ fuerit inclusus, donec adultus Jupiter, victis Titanibus eum liberavit. Ponitur aliquando pro *Sole*. Ovid. Met. 1.

Nullus adhuc mundo præbebat lumina Titan.

Juvenalis Titanem posuisse videtur pro Prometheo.

E meliore luto finxit præcordia Titan.

Hesychius: Τιτὰν, παιδογενὴς, καὶ τὸ τοῦ Ἀντιχρίστου ὄνομα. Sed posteriore modo sumptum vocabulum scriberetur Τειτὰν, ut adimpleatur numerus 666. qui in Apocalypsi notatur, ut numerus Bestiæ, vel Antichristi. Palmerius.

Hinc *Titanius*, ut *Titania castra* apud Virg. & *Titania bella* apud Sil. Italicum. Item *Titaniacus*; Ovid. Met. 7.

Hinc Titaniacis ablata draconibus, intrat

Palladias arces. ————

Item *Titanicus*. Unde proverb. Τιτανῶδες βλέπειν *Titanicum tueri*. Vide Nat. Com. lib. 6. cap. 20.

Titanes, filii feruntur Titani fratris Saturni, de quo supra. Aliis videntur sic dicti ἀπὸ τῆς τίσεως, i. e. ab ultione; aliquibus ἀπὸ τοῦ τιταίνειν, quod est *trahere*, vel *extendere*. Diodorus omnes communi nomine à Titeâ matre vult appellatos, quæ quidem fabulosa omnia. Eust. in Hom. & alii intelligunt per eos spiritus & ventos, qui ex cœlo, i. e. aere, ad terram demissi occultantur in eâ, atque ita terræ motus generant, qui sæpe multos homines opprimunt & conficiunt. Atque eò etiam (si Physicè fabulam enodes) referri possunt & verba Hesiodi in Theog. ubi simul etymon proditum ab eo, quod supra expressimus. Sic enim ait,

Τοὺς δὲ πατὴρ Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέεσκε,
Φάσκε δὲ τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι
Ἔργον, τοῖο δ' ἔπειτα τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι.

Suidas: καταχθονίους δαίμονας exponit. Sanè Hom. hymno in Apollinem.

Τιτῆνές τε θεοὶ, τοὶ ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες
Τάρταρον ἀμφὶ μέγαν, τῶν ἐξ ἄνδρες τε θεοί τε.

Hos fama est omnium primos metendi artem à Cerere fuisse doctos. Apollon. lib. 4.

Δηὼ γὰρ κείνῃ ἐνὶ δή ποτε νάσσατο γαίῃ,
Τιτῆνας δ' ἔδαε σταχὺν ὄμπνιον ἀμήσασθαι.

Ex horum sanguine cum Diis bellum gerentium, qui in terram defluxit, varia serpentum genera exorta esse scribit Nicander in Theriacis hoc pacto.

Ἀλλ' ἤτοι κακοεργὰ φαλάγγια, σὺν καὶ ἀνιγρούς
Ἑρπηστὰς, ἔχιάς τε καὶ ἄχθεα μυρία γαίης
Τιτήνων ἐνέπουσιν ἀφ' αἵματος.

Quin & Orpheus hymno in Titanes:

Τιτῆνες Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα
Ἡμετέρων πρόγονοι πατέρων, γαίης ὑπένερθεν
Οἴκοις Ταρταρίοισι μυχῷ χθονὸς ἐνναίοντες
Ἀρχαὶ καὶ πηγαὶ πάντων θνητῶν πολυμόχθων,
Εἰναλίων πτηνῶν τε, καὶ οἳ χθόνα ναιετάουσιν
Ἐξ ὑμέων γὰρ πᾶσα πέλει γενεὰ κατὰ κόσμον.

Titanus, flu. Æolidis. Plin. 5. 30.

Titaresius. Hesychius: Τιταρήσιος, ποταμὸς Ἠπείρου. Ubi Grammaticus aliàs longè doctissimus suam in Geographicis inscitiam prodit: Est enim Pieriæ & Thessaliæ flu. longè ab Epiro. Sed fefellit eum Homerus, qui eò quòd de Peræbis dixit Iliad. β.

———— Μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί,
Οἳ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκί' ἔθεντο,
Οἵ τ' ἀμφ' ἱμερτὸν Τιταρησσὸν ἔργ' ἐνέμοντο.

Putavit Titaresium ac Dodonem esse in eodem regionis tractu. Sed in eo falsus est. Duplices enim *Perabi*, qui cum à planis Thessaliæ locis à Lapithis pulsi fuerunt, bifariam divisi sunt: Alii ad Olympum, & Pieriæ loca montuosa, unde fluit Titaresius, habitavere; alii ad Æthicas profecti sunt, & ibi manserunt in montibus Thesprotiæ ac Dodonæ vicinis; qui nihilominus propter idem nomen & consanguinitatem uniti sub Guneo duce ad Trojam profecti sunt. Lucanus hunc flu. *Titaresum* vocat, lib. 6.

Solus in alterius nomen cum venerit undæ
Defendit Titaresus aquas, lapsusque supernè
Gurgite Penei pro siccis utitur arvis.
Hunc fama est Stygiis manare paludibus amnem,
Et capitis memorem, fluvii contagia vilis
Nolle pati, superumque sibi servare timorem.

Nimirum voluit exprimere illud Homeri Iliad. B. ubi supra. Οἵ τ' ἀμφ' ἱμερτὸν Τιταρησσὸν ἔργ' ἐνέμοντο,

Ὅς ῥ' ἐς Πηνειὸν προΐει καλλίρροον ὕδωρ,
Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ,
Ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει ἠΰτ' ἔλαιον,
Ὅρκου γὰρ δεινοῦ, Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ.

Titaron, urbs Thessaliæ. Steph.

Titenus, Colchidis flu. in Pont. Eux. se exonerans. Apollon. lib. 4.

Tithonus, Laomedontis, Trojanorum regis fil. qui cum ob formæ præstantiam ab Aurorâ adamaretur, ab eâdem raptus est, & curru ejus in Æthiopiam advectus, ubi & Memnonem ex eâ genuit. Vide Servium in illud Æn. 4. *Et jam prima novo spargebat lumine terras*
Tithoni croceum linquens Aurora cubile.
Fabulantur Poetæ, hunc summi muneris loco longissimam vitam ab Aurorâ petiisse, eâque impetratâ, cum ætates plurimas vixisset, decrescente quotidie ex senio corpore, tandem in cicadam versum fuisse. Horat.
Longa Tithonum minuit senectus
Idem lib. 1. Od 28. —*Tithonusque remotus in auras.*
Ubi Acro & Porphyrio, itemque alii oscitantes interpretes acceperunt pro Tithono mortuo. Atqui poeta fabellam perstringere voluit ex mythologiâ, ut dixi, de Tithono in cicadam verso, & suspenso in auris, sive aere, in canistro sive fiscellâ. Eust. ad Iliad. λ. Οἱ νεώτεροι λαλῶν ἀεὶ Τιθωνὸν, ὅτι τε εἰς τέττιγα διὰ γῆρας μετεβλήθη, καὶ ὅτι ἐν ταλάρῳ, ἐν κρεμαστῷ ἐκρεμάσθη. Cleanthes apud Athen lib 2. Τιθωνὸς ἀθανασίας ἀπολαύων ἐν θαλάμῳ (lege ἐν ταλάρῳ) κρεμάμενος [illegible] Proper. 2. 18.
At non Tithoni spernens Aurora senectam
Desertum Eoâ passa jacere domo est.
Illum sæpe suis decedens fovit in ulnis
Quàm prius abjunctos sedula lavit equos.
Illum ad vicinos cum amplexa quiesceret Indos
Maturos iterum est questa redire dies. &c.

Tithoras, urbs Bœotiæ à *Tithoreâ* Nymphâ. Steph.

Tithras, vicus in tribu Ægeide. Steph.

Tithronium, urbs Phocidis. Steph.

Titi Livii duo fuere, alter Tragædiarum scriptor, qui ob ingenii meritum à Livio Salinatore, cujus liberos erudiebat, libertate donatus est. Alter Patavinus, qui floruit sub Augusto ac Tiberio. Vide *Livius*.

Titia curia, & *Titiensis* tribus, dicta à *Tito* Tatio. Festus.

Titianus, Titiani fil. orator Græcus, præceptor Maximini principis, scripsit libros provinciarum pulcherrimos. Appellabatur simia sui temporis, quod omnia prope imitaretur. Jul. Capit

Titii, sacerdotes Apoll. à *titiis* avibus, quas in auguriis certis observare solebant, sic dicti. Var. l. 4. de L. L.

Titius, Illyrici flu. Ptol. *Gerba* avolio. *Varieeha* incolis, teste Nigro. Item Syriæ præfectus, an. mund. 3956

Titoneus, mons apud Dionys. lib. 1. Gigantiadis. Incola similiter *Titoneus*. Steph.

Titormus, bubulcus monstrosæ fortitudinis, cum Milone Crotoniatâ de robore certavit, vicitque, cum pedem tauri unâ manu, alterâ vero alterius tauri pedem, ipsis per vim conantibus resilire, traheret. Ælian. var. 12. 22.

Titulcia, Carpetanorum urbs in Hisp. Tar. Ptol. *Xetafe* Moletio.

Titulcia, locus Hisp. inter Emeritam & Cæsaraugustam. Anton. *Vayoas* Morali.

Titus, clarissimus Romæ Imp. Vespasiani fil. Domitiani frater. Dictus est *amor*, ac *deliciæ humani generis* Tranquillo in ejus vitâ. Ubi vox *deliciæ* una ex illis est, quas observat Casaubonus negotium facessere Græcis interpretibus. Itaque ex iis alii omiserunt isto loco, ut Pæanius, qui ita vertit. τὸ πλῆθος γοῦν αὐτὸν κοινὸν ἔρωτα προσηγόρευσε Alii pro eâ posuerunt τρυφὰς: cujus tamen dictionis similem usum non reperies apud eos, qui verè Ἑλληνίζουσι. Suidas. Ὡς πάντων ἀνθρώπων ἔρωτά τε καὶ τρυφὴν τοῦ θνητοῦ προσαγορευθῆναι γένους. Memorabilis est vox illius apud Suet. in ejus vitâ: *Amici hodie diem perdidi*. Quod pleniùs explicat Themistius Orat. 6. [illegible] Interfectum à Domitiano fratre Dio, ex eoque Zonaras, Item alii, ut Suidas, notant. Suet. tamen febri extinctum adstruit, ut & Eutrop. Aurel. Victor, aliique minorum gentium historici. Vide Theod. Marcilium ad Sueton.

Titus, nomen viri, ad quem Epistolam scripsit B. Paulus, cum in Cretâ eum reliquisset, ut oppidatim presbyteros constitueret.

Titus Æmilius Mamercus, cons. anno mundi 3494.
Titus Annius Fetius, cons. anno mundi 3851.
Titus Annius Ruffus, cons. an. U. C. 626.
Titus Antonius Xvir, an. U. C. 304
Titus Apronianus, cons. an. U. C 859.
Titus Aurelius Anton. Pius, 15. Rom Imp. A. D. 140.
Titus Cæcilius Siculus, Trib. Mil. an. U. C. 315.
Titus Claudius Nero, cons. an. U. C. 552.
Titus Coruncanus, cons. an. U. C. 473.
Titus Didius Vinius, cons. an. U. C. 655.
Titus Ebutius Helva, cons. an. U. C. 255.
Titus Furnius, cons. an. U. C. 37.
Titus Geganius Macerinus, cons. an. U. C. 322.
Titus Genutius Xvir, an. U. C. 303.
Titus Herminius Aquilinus, cons. an. U. C. 248.
Titus Junius, cons. an. U C. 821.
Titus Largius, apud Rom. primus Dictator. Liv. lib. 2.
Titus Livius. Vide *Livius*.
Titus Lucretius, cons. an. U. C 246.
Titus Manlius Torquatus Dictator, an U. C. 404 407.
Titus Menenius Lanatus, cons. an. U. C. 277.
Titus Minucius Augurinus, cons. an. U. C. 449.
Titus Numicius Priscus, cons. an. U. C. 281.
Titus Pinarius, mag. equitum, an. U. C. 363.
Titus Quintius Barbatus Interrex, an. U. C. 311.
Titus Quintius Barbarus, cons. an U. C. 312.
Titus Quintius Capitolinus, Trib. Mil. an. U. C. 351.
Titus Quintius Cincinnatus Poenus, cons. an. U. C. 328. Item Trib. plebis, an. U. C. 310.
Titus Quintius Crispinus, cons. an. U. C. 545.
Titus Quintius Flaminius, cons. an. U. C. 556.
Titus Quintius Flaminius Apellas, cons. an. U. C. 631.
Titus Romuleius Xvir, an. U. C. 303.
Titus Saturninus, cons. an. U. C. 950.
Titus Sempronius Gracchus, cons. an. U. C. 577.
Titus Sempronius Longus, cons. an. U. C. 536.
Titus Servius Fidenas, Trib. Mil. an. U. C. 332.
Titus Statilius Taurus, cons. an. U. C. 728.
Titus Valerius, cons. an. U. C. 424.
Titus Virginius Tricostus, cons. an. U. C. 258.
Titus Virginius Calimontanus, cons. an. U. C. 307.
Titus Veturius Calvinus, cons. an. U. C. 433.
Titus Veturius Xvir, an. U. C. 303.
Titus Veturius Geminus, cons. an. U. C. 260.
Titus Vinidius Quadratus, Syriæ præses, An. Dom. 52.

Tityrus. Hic nomen peperit fistulæ cantus, cui vacabat. Aristoph. enim καλαμίνην σύριγγα dixit, quam Dorienses Τιτύρινον vocant. Athenæus lib. 4. ὁ δὲ καλάμινος αὐλὸς τιτύρινος καλεῖται παρὰ τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ Δωριεῦσι. Grammatici veteres notant hircum appellari *Tityrum* Afrorum linguâ, eandemque ἡγεμόνα fortitum eorum custodem. At Servius asserit arietem majorem *Tityrum* dici linguâ Laconum. Fungerus.

Tityus, Jovis fil. ex Elarâ Orchomeni filiâ, quam cum Jupiter compressisset, gravidamque reddidisset, veritus Junonis indignationem, inter terræ viscera eam occultavit; instante vero legitimo partus tempore, Elara miræ magnitudinis puerum enixa est, qui quòd dehiscente terrâ luci redditus esset, Terræ fil. creditus est. Hic cum postea adultus, Junonis instinctu Latonam de stupro interpellasset, vimque illi inferre conatus esset, Jovis fulmine ictus, aut (ut alii malunt) Apollinis telis confixus est, & ad inferos detrusus, ubi humi exporrectus 9. terræ jugera dicitur occupare, jecurque perpetuo cum Lunâ renascens vulturi, aut, ut Hygino placet, serpenti exedendum præbere. Hom. Odyss. λ.
Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐρικυδέος υἱὸν
Κείμενον ἐν δαπέδῳ, ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα.
Γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἧπαρ ἔκειρον, &c.
Virgilius. Æn. 6.
Nec non & Tityon terra omnipotentis alumnum
Cernere erat: per tota novem cui jugera corpus
Porrigitur, rostroque immanis vultur adunco
Immortale jecur tondens, fœcundaque pœnis
Viscera, rimaturque epulis, habitatque sub alto
Pectore: nec fibris requies datur ulla renatis.

Ovid.

Ovid. Met. 4.

Viscera praebebat Tityus lamanda, novemq;
Jugeribus distractus erat.

Idem Pont. 1. 2.

Sic inconsumptum Titui semperq; renascens
Non perit, ut possit saepe perire jecur.

Idem in Ibin.

Jugeribusq; novem qui summus distat ab imo,
Visceraq; assiduè debita praebet avi.

Bene *praebet.* Ita quoque Seneca.

Praebet volucri Tityus aeternas dapes.

Idem in Thyeste:

Aut poena Tityi semper accrescens jecur
Visceribus atras pascit effossis aves.

Tibullus l. 1. el. 3.

Porrectusq; novem Tityus per jugera terrae
Assiduas atro pectore pascit aves.

Claudianus in Gigantom.

Quid dicam Tityum, cujus sub vulnere saevo
Viscera nascuntur gravibus certantia poenis.

Horat. Carm. lib. 3.

Incontinentis nec Tityi jecur
Relinquit ales.

Idem alibi, de Plutone. — *Qui ter amplum*
Geryonem Tityonque tristi
Compescit undâ. ———

Statius Theb. 1.

Terrigenam Tityum Stygiis extendit arenis.

Qu: Calaber. lib. 3.

Οἷος ὑπερφίαλος Τιτυὸς πέσεν ὁππότε Λητὼ
Ἐρχομένην ἐς Πυθῶ ἐβιάζετο, καί ἑ χολωθεὶς
Ἀκάματόν περ ἐόντα θοῶς ὑπεδάμνατ' Ἀπόλλων
Λαιψηροῖς βελέεσσιν, ὁ δ' ἀργαλέῳ ἐνὶ λύθρῳ
Πουλυπέλεθρος ἔκειτο κατὰ χθονὸς εὐρυπέδοιο
[illegible]
Ἀχθόμενος μακάρεσσι, γέλασσε δὲ πότνια Λητώ.

Ait Tityum Apollinis telis confixum. Ita ante eum Apollonius:

Ἐν καὶ Ἀπόλλων Φοῖβος ὀιστεύων ἐτέτυκτο
Βούπαις, οὔπω πολλὸς, ἑὴν ἐρύουσα καλύπτρης
Μητέρα θαρσαλέως Τιτυὸν μέγαν, ὅν ῥ' ἔτεκέν γε
Δῖ' Ἐλάρα, θρέψεν δὲ καὶ ἂψ ἐλοχεύσατο Γαῖα.

Callimachus vero in lavacrum Dianae non ab Apolline sed à Dianâ confossum Tityum fuisse ostendit, cum ait:

Ἀρτέμιος παρθένε Τιτυοκτόνε. ———

At Pausanias in Laconicis scriptum reliquit in quodam templo positas fuisse Apollinis & Dianae imagines, à quibus utrisque Tityus sagittis conficeretur. Ejus quoque meminit. Apollon. lib. 1.

Εὐρώπης Τιτυοῖο μεγασθενέος τέκε κούρη.

Strabo lib. 9. hanc fabulam ad historiam transtulit, dicitque quo tempore Apollo dictus est è coelo in terras advenisse, ac homines mansuefecisse, qui prius arborum sylvestrium fructibus tantum vescebantur, Tityum tyrannum Panopeae crudelissimum, hominem fuisse violentum, atque prorsus flagitiosum, quem Apollo sagittis confecit. Lucretius vero lib. 3. ad rei Veneriae cupiditatem, animique sollicitudines hanc fabulam retorsit; cum dicat fieri non posse omnino multa, quae traduntur de inferis, neque Tityum, si par jecur universo terrarum orbi habuisset, perpetuum dolorem ita pati potuisse; sed per haec animi curas antiquos significare voluisse, ut ab iis retrahamur. Verba ejus apponam:

Nec Tityon volucres ineunt Acherunte jacentem:
Nec quod sub magno scrutentur pectore quidquam
Perpetuam aetatem possent reperire profecto
Quamlibet immani projectu corporis exstet
Qui non sola novem dispersis jugera membris
Obtineat, sed qui terrai totius orbem:
Non tamen aeternum poterit perferre dolorem,
Nec praebere cibum proprio de corpore semper.
Sed Tityos nobis hic est, in amore jacentem
Quem volucres lacerant, atq; exest anxius angor
Aut aliâ quâvis scindunt torpedine curae.

Vide Nat. Com. lib. 6. cap. 19. Item Tityus Orator homo loquax sanè & satis acutus; de quo Cic. in Bruto.

Tium, Tion Ptol. *Teium* Strab. *Tio* etiam hodie, teste Moletio, urbs marit. Paphlagoniae, à Melesiis condita, teste Melâ. Quidam confundunt hanc urbem cum *Tea* urbe Joniae, Anacreontis patriâ.

T L.

Tlepolemus, Herculis & Astyoches filius, quam ex Ephyrâ urbe Peloponnesi rapuerat. Hom. in Catalogo. Hic cum adolevisset, clarus rebus bellicis, corporisque proceritate insignis, Lycimnium avunculum suum Matre progenitum, & patri suo charissimum jam senem interfecit. Propter quod fabricatis navibus, contractâque juvenum manu patriam reliquit, Rhodumque venit, in quâ 3. urbium regnum obtinuit. Belli vero Trojani tempore 9. navium classe Graecis suppetias tulit, quo in bello à Sarpedone Jovis filio interfectus fuit. Ovid. Ep. 1. *Sanguine Tlepolemus Lyciam tepefecerat hastam*
Tlepolemi leto cura novata mea est.

Tlesias, a. Archon, seu princeps annuus Atheniensium, circa Olymp. 25.

Tletes, pop. Iberiei juxta Tartessios. Steph.

Tlos, urbs Lyciae, à *Tlo* Mileti & Praxidices Nymphae filio. Gentile idem, vel *Tloeus*, *Tloites*, sive *Tloum*. Item urbs Pisidiae, possessivum *Tloicus*. Steph.

T M.

Tmarus, Thesprotiae in Epiro mons. *Tomarus* Plinio & Solino. Unde *Tmarius*. Hesychius: Τμάριος Ζεὺς ἐν Δωδώνῃ, Callimachus Hym. in Cererem:

Ὤρεος ἐν Τμαρίοιο. ———

Tmolus, mons Phrygiae magnae, ex quo Pactolus fluit, in confin. Lydiae (ad flu. cognom. in Maeandrum per Sardes, quas alluit, influentem, cujus mem. Herod. & Plin.) in agro Trallensi & Sardensi, vitibus consitus, qui & *Tempsis* dictus est, teste Plinio; quem vide 15. 29. Virgil. Georg. 2. de variis vitium generibus:

Tmolus & assurgit quibus & rex ipse Phanaeus.

Theophr. 4. Hist. cap. 6. Τμῶλος ἔχει ἀμπέλους. Auctor Tragoediae Thebaidos:

Hinc nota Baccho Tmolus attollit juga.

Ovidius Pont. 4. 15.

Africa quot segetes, quot Tmolia terra racemos.

Strabo lib. 13. in genere. Τμῶλος εὔδαιμον ὄρος. Et lib. 14. inter loca quae afferunt οἶνον ἄριστον, numerat Tmolum. Et iterum de eodem *Tmolo*, & locis aliis ita [illegible] χρυσοπάτων, [illegible], [illegible]. Huc pertinet hymnus Orphei ad Sabazium ubi ait Bacchum insutum à Jove femori, & eductum.

——— Ὄφρα τελεσφόρος ἔλθῃ
Τμῶλον ἐς ἠγάθεον. ———

Crocum quoq; plurimum gignit hic mons. Virg. Georg. 1.

— *Nonne vides croceos ut Tmolus odores,*
India mittit ebur? ———

Nam ibi per *odores croceos*, vulgaris Servius *crocum* intelligit, cujus interpretatio commoda est. Nam Solinus, Columella, & Martianus aiunt hunc montem esse florentissimum croco: primus cap. 53. Secundus lib. 3. cap. 8. postremus lib. 6. cap. de Phrygia; in quo ubi legitur *Tmolus loca florens*, legendum *croco*, ex doctorum censurâ. Alii tamen per *croceos odores* vinum redolens & fragrans intelligunt. Sil. Italicus lib. 7.

Is montis decus, atq; ex illo tempore dives
Tmolus. ———

Dicitur quoque *Timolus* vel *Tymolus*, teste Steph. Ovid. Met. 6. *Deseruere sui Nymphae vineta Timoli*
Ubi tamen alii *Tmoli* legi debere contendunt. Idem Ovid. Met. 11. — *Freta prospiciens latè riget arduus alto*
Tmolus in ascensu: clivoq; extensus utroq;
Sardibus hinc, illinc parvis finitur Hypaepis.

[illegible]*cus*, fil. Tremyli & Praxidices, in Lyciâ natus.

T N.

Tryssus, urbs Cariae. Gentile *Tryssens*. Steph.

T O.

Tobias, nomen viri. 1 Esdr. 2.

Tobius, *Towy* seu *Tovy* Camdeno, flu. Albionis per Walliam in Oceanum ad Maridunum decurrens.

Tobrus, urbs Africæ propriæ. Ptol. Eandem cum Tuburbo Antonini esse credit Simlerus.

Tochari, pop. Indiæ, vel Sericæ. Ptol. Dionysius:

Καὶ Τόχαροι Φροῦνοί τε. ———

Tochara, urbs Cappadociæ ad Lycum flu.

Tocigenus, Venetæ reg. in agro Patavino flu. *Seraceo* Leandro.

Tocolosida, op. Maurit. Ting. Ptol. *Mergo*, seu *Amargo* Marmolio.

Tolbiacum, Gall. Belg. op. Tacitus. *Zulpick* Divæo.

Tolentum, Italiæ op. in Piceno. Plin.

Tolerium, urbs Italiæ. Steph.

Toletum, *Toledo*, colon. & urbs Hisp. Tar. Carpetanorum caput, in umbilico Hisp. ad Tagum flu.

Toliapis, *Shepey* Camdeno, ins. Albionis in mari Germanico contra Trinobantes, & Thamesis ostia: ubi etiam Counos *Gveyinge* haud procul ab ostio Tamesis.

Tolistobii, *Tolistobogi* Strab. & Ptol. qui & *Tectosages*, pop. Galatiæ in Asiâ. Τολιστοβώγιοι Stephano.

Tolmidessa, Syriæ urbs in Chalcidicâ regiunculâ. Ptol.

Tolophon, urbs Locrorum Ozolorum. Steph.

Tolosa, vulgò *Tholouse*, colon. & urbs Gall. Narbon. in Aquitan. contin. ad Garumnam flu. Dicitur & *Tholosa*. Hinc *Aurum Tholosanum*; de quo vide Cic. 2. de N. D. Gellium, & Justin.

Tolumnius, augur, qui pro Turno bellavit in Æneam. Virgil. Lib. 12.

Expediuntq; manus; primusq; Tolumnius Augur.

Item Veientum rex, qui Romanorum legatos interfici jussit, an. U. C. 317.

Tomadaorum, insulæ 2. Arabici sinûs. Ptol. 4.8.

Tomarus, (vide *Tmarus*) Strab. & Steph. mons Thesprotiorum Dodoneo oraculo imminens. Orpheus in Argonauticis, ubi de Argo:

Δὴ τότ' ἐπιβρομένου Τομαρίδες ἴαχεν φηγός.

Dicitur per concisionem *Tmarus*. Unde Virg. Ecl. 8.

Aut Tmarus, aut Rhodope, aut extremi Garamantes.

Tomeus, urbs juxta Odessum. Steph.

Tomis, vide *Tomos*.

Tomissa, regiuncula, distinguens Cappadociam à Tauro. Steph. Τόμισα Straboni.

Tomos, Ælian. & Strab. *Tomi* Ptol. *Tomis* Marcellino, *Tomiswar* Cælio Calcagnino, *Kiow* Ciofano; sic ab *incisione* Absyrti fratris Medeæ ibi secti dicta, urbs Mysiæ infer. in orâ maris Euxini, ubi Ovidius exulavit. Ovid. Trist. 3. elegiâ 9. cui Titulus *Unde Tomos dicta?*

Inde Tomos dictus locus hic, quia fertur in illo
Membra soror fratris consecuisse sui.

Cic. in orat. pro lege Maniliâ: *Primum ex suo regno sic Mithridates profugit, ut ex eodem Ponto Medea illa quondam profugisse dicitur, quam prædicant in fuga fratris sui membra in iis locis quà se parens persequeretur, dissipavisse, ut eorum collectio dispersa, mærorque patrius celeritatem persequendi retardaret.* Statius in Sylvis.

——— *Nec tristis in ipsis*
Naso Tomis. ———

Pop. *Tomitæ* Ovid. Pont. 1. 5.

Non vacat in quâ sint positi regione Tomitæ
Quærere. ———

Hinc *Tomitanus*. Idem Pont. 1. 3.

Naso Tomitanæ jam non novus incola terræ.

Tomyris, vide *Thomyris*.

Tongri, vide *Tungri*.

Tonice, Ptol. *Zazella* nunc teste Stuchio, urbs & emporium Æthiopiæ sub Ægypto ad sinum Barbaricum inter Sarapionis portum & promunt. ad Bor. & Rapiam metrop. ad merid. Aliis est *Mombaza*, urbs regia & ampla in eadem regione.

Topazus, ins. in mari Rubro Plin. 6. 29. in quâ reperitur lapis *Topazius* mirè pellucidus, splendoreque aureo refulgens, ut interdiu non videri possit. Gentile *Topazius*. Steph.

Topirus, Ptol. *Topirium* Anton. *Doberus* Thucyd. *Toprus* seu *Toparum* Procop. *Rusio* nunc, teste Jo. Lydo, urbs Thraciæ à Philippis 38. m. p. in ort. ab Hadrianopoli 132.

Toranius, mango quidam, de quo Plin. 7. 12.

Toreta, pop. Pontici. Steph. Vide *Oreta*.

Torini, pop. Scythiæ Jaxamatis proximi, ubi perfecti mellis copia. Val. Flac. lib. 6.

Mellis honos Torinis, ditant sua mulctra Satharchen.

Tornacum, olim Nerviorum in Gall. Belg. civitas. Hodie *Tournay*. Petrus Apianus dicit *Bagadum* esse Ptolemæi.

Toronaicus sinus, Ptol. *Golfo di Rampo* Nardo, *Golfo di Agiomana* Castaldo, sinus Macedon. inter Singiticum & Thermaicum.

Torone, op. geminum: unum Epiri in orâ litoreâ, inter Sybotam, & ost. Acherontis flu. *Parga* Nigro. Alterum Macedon. ad sin. Toronaicum inter Derrim & Cassandriam, à *Torone* Neptuni filiâ, teste Steph. sic dictum. *Longo* Sophiano, *Rainero* Nigro. Vide Steph.

Torquatus, cognomen Titi Manlii, *à torque* impositum, quem occiso ad Anienem Gallo detraxit. Hic est ille Torquatus Manlius, cujus jussu cum filius adversus hostem, à quo vocatus fuerat, pugnasset, eoque occiso, equestria spolia victor ad patrem tulisset, subito eum, quod adversus edictum suum, & rei militaris disciplinam fecisset, virgis cæsum securi jussit percuti.

Torquatus Asprenas, cons. an. U. C. 880. Livius.

Torrhebus, urbs Lydiæ, à *Torrhebo* Atyis filio. Vide Steph.

Tortomion, urbs inter Syriam & Armeniam. Steph.

Tortona, Siciliæ urbs. Steph.

Tortosa, hodie dicitur quæ olim *Antarados*.

Totilas, Gothorum rex, ad Placentiam Romanos vicit, fugavit ceciditque, & omnia Imperialia opida cepit, an. U. C. 1297.

Totonesium, litus & op. Britanniæ in comit. Devoniæ. *Totnesse* Camdeno.

Tottaium, urbs Bithyniæ inter Nicæam & Dablim. Anton.

Tougeni, pop. Helvetiorum, quibuscum Marius Rom. bellum gessit. Strabo. Horum urbs *Tuggium*, seu *Tongium* vulgò *Zug*, unus ex 13. Helveticis conventibus ad lacum Tugiens. inter Luceriam ad occ. 2. & Tigurum ad Cæc. 3. leuc.

Toxandri, pop. Belgii, quorum reg. *Toxandria* Marcellino cum *Toxandro* op. cogn. in Brabantiâ.

Toxii, & *Toxiani*, pop. Taurici. Steph.

T R.

Trabala, urbs Lyciæ. Steph.

Trabea, poeta, cui inter Comicos octavus locus assignatur. Hujus mem. Cicer. 4. Tusc. & de Fin.

Trachalus, orator Domitiani temporibus. Quinctilianus lib. 10. cap. 1. *Erant præclara & nuper ingenia, Nam & Trachalus (alii Trachallus) plerumque sublimis, & satis apertus fuit*, &c.

Trachas, urbs Latii. Ovid. Met. 15.

Antiphataq; domus Trachasq; obsessa palude.

Trache, ins. parva instar scopuli in mari Jonio apud Corcyram.

Trachea, seu *Trachia* apud Strab. tota Isauria apud Strab. dicitur, teste Steph.

Trachin, vel *Trachis*, vel *Trachyna*, urbs Phthiotidis, à quâ *Trachinia* reg. ad sin. Maliacum sub monte Oetâ.

Trachina, urbs Latii quæ nunc *Tarracina*.

Trachinia, regiuncula Phthiotidis in orâ sinûs Maliaci, ubi Heraclea urbs cognomine *Trachin* cujus mem. Ovid. Met. 11. ubi *Herculeam Trachina* vocat. Hinc *Trachinius* apud eundem Ovid. ibidem.

Hæc quoq; qua sequitur ventis Trachinia puppis.

Trachiris, Libyæ infer. flu. Ptol. *Gambea* Barroso.

Trachones, 2. colles Cœlesyriæ apud Damascum. *Hippos mons* Ptol. Inde pop. *Trachonitæ* in Arabiâ.

Trachonitis, *Bacar* hodie, teste Gul. Tyrio, reg. Palæstinæ, quæ & *Ituræa* Straboni, & *Petræa* Hegesippo, in Cœlesyriâ, inter mont. Libani, & lacum Tiberiadis. Vide Plin. 5. 14.

Trachyna,

Trachina, vide *Trachin*.

Tramenothyrita, Troadis pop. quos Tzetzes *Grimenothyritas* vocat.

Tragasæ, reg. Epiri, à *Tragaso* quodam, in cujus gratiam Neptunus talis densationem fecit: unde *sal Tragaseum*. Steph.

Tragia, *Tragiæ*, & *Tragæa*, Steph. ins. maris Ægei parva apud Samum, quam Strabo ante Miletum urb. Cariæ describit, qu. inter illam & Samum. Item op. Naxi ins. ubi Apollo colebatur, *Tragæus* dictus. Steph.

Tragilos, urbs Thraciæ juxta Chersonesum Macedonicam. Steph.

Tragurium, *Trau*, ins. Dalmatiæ proxima cum orbe cognomine. Vide Plin. 4. 21.

Trajana, Picenorum urbs. Ptol. Aliis *Triana*.

Trajana colonia, op.Germ. infer. ad Rhenum. Anton. *Keyserwerd* Ortelio.

Trajana legio, Ptol. op.Germ. sup.ad Rhenum. Ptol. *Drechshausen* Ortelio.

Trajana via, in Apuliâ, inter Beneventum in Hirpinis & Brundusium in Salentinis.

Trajani monumentum, op. Germ. inf. ad Rhenum, & Francofordam urbem. *Cronburg*, vel *Tranburg*, teste B. Rhenano.

Trajani pons, Hisp. urbs super Tagum flu. *Ponte de Alcantara* Clusio.

Trajanopolis, urbs Thraciæ inter Maximianopolim ad occ. 58. & Apros ad ort. 23. m.p. ab Hadrianopoli ad Euronotum 86. Item urbs Phrygiæ magnæ. Ptol. Fuit etiam urbs Siciliæ mediter. *Dragina* Curopalatæ, *Troyanopolis* autem legit Fazellus. Vide *Tranum*.

Trajanus, flu. Ægypti. Ptol. Hujus ostium apud Moysen *Pihahiroth* vocari dicit Becanus.

Trajanus portus, op. olim & portus Tusciæ in orâ inter Populonium ad occ. & Telamonem ad ort.

Trajanus Patricius, sub Justiniano Principe floruit. Temporum epitomen scripsit. Suid.

Trajanus, inter Cæsares optimus, quemadmodum testatur acclamationis in creandis Impp. formula: *Sis felicior Augusto, melior Trajano*. Claudianus de Theodosio lib. de 4. Conf. Honorii.

——— *Victura feratur*
Gloria Trajani; non tam quod Tigride victo
Nostra triumphati fuerint provincia Parthi,
Alta quòd invectus fractis Capitolia Dacis,
Quàm patria quòd mitis erat.

Trajectum, geminum: superius quod ad *Mosam*, & inferius quod ad *Rhenum* nominatur. Superius *Maestricht* vocatur, urbs Germ. infer. in Brabantiâ, à Coloniâ 12. leuc. in occ. Antwerpiam versus, à Leodio 4. leuc. in Bor. quot ab Aquisgrano in occ. Inferius *Utrecht*, urbs Germ. infer. in Batavis à Coloniâ 23 leuc. in Bor. distans, à priore Trajecto 21 leuc. in Bor.& Cac. recedens. *Ultrajectum* quoque Latinè dicitur.

Trajectum, item Francorum geminum. Unum ad *Manum* in Franconiâ, emporium max. & urbs libera, à Moguntiâ 4. leuc. à Spirâ 12. Alterum ad *Oderam* in Marchia. Utrumque vulgò *Franckfurd*.

Trajectus, pagus Albionis ad Sabrinam flu. in Angliæ & Walliæ confin. Bristolio, Chepstovioq; vicinus. *Austclive* Camdeno.

Tralles, & *Trallis*, num. sing. Plin. & Ptol. quæ prius *Euanthia*, *Seleucia*, & *Antiochia* dicta est, teste Plin. *Chora* Nigro, urbs Lydiæ ab Epheso ad 30. m. p. in Eurum. Juvenal. Sat. 3.

Hic Andro, ille Samo, hic Trallibus aut Alabandis.

Tralli, & *Trallis*, pop. Illyriæ, quorum reg. *Trallia*.

Trallion, in Bithyniâ pertingit usque ad Astacenum sinum. Steph.

Trampe, urbs Joniæ. Steph.

Trampya, urbs Epiri. Steph.

Transalpina Gallia, eadem quæ *Comata*; diducitur in Belgicam, Celticam, & Lugdunensem.

Transflucum, locus Daciæ Ripensis. Lib. Notit. *Landtnberwaldt* Ortelio.

Transtiberina, reg. urbis Romæ, in quâ Vaticanus mons. Mart. lib. 1.

Pulchra quidem, verum Transtiberina domus.

Transsylvania, vel *Ultrasylvania*, quæ & *Pannodacia*, & *Dacia* Ripensis, vulgo *Sibemburgen* dicitur, pars fuit olim Daciæ, & extrema ejus reg. trans montes Carpathios ad Axiacum flu. usque producta. Hanc cingunt 2. Walachia, Transalpina & Moldavia: illa Danubio, hæc mari Euxino admota; utraque cum Transsylvaniâ, eam Europæ nunc occupant partem, quæ olim Daciæ erat. Vide Bonfin. lib. 1. rerum Hungaricarum.

Tranum Latini vocant, urbs Peucetiæ Apuliæ, quam vernaculè *Trani* dicunt. Volaterranus ait nonnullis Plinii *Trinium* dici, (Plinio tamen Trinium flu. est, non op.) olim *Trajanopolis* dicebatur. Leander.

Trapeza, urbs Arcadiæ. Steph. & promunt. Troadis, ubi primum Hellespontus se concitat.

Trapezopolis, urbs Cariæ ad Mæandrum. Ptol.

Trapezus, urbs juxta Pont. Eux. Sinopensium colonia, hodie *Trebisonda*. Vide Steph. & Stuk. ad Arr. per. pag. 67.

Trarum, mons Lycophroni. Isacius dicit Trojanæ reg. esse. *Treron* legit Scaliger.

Trauchenii, pop. juxta Pontum, Sindis finitimi. Steph.

Trausi, pop. quos Græci *Agathyrsos* vocant. Steph.

Trebatius, J C. Cic. familiaris, ut ex ejus fam. epp. patet, lib. 7. *Trebatii* mem. Horat. lib. 2. Sat. 1.

——— *Trebati,*
Quid faciam præscribe.

Trebia, Gall. Cisalp. flu. non procul à Placentiâ, ex Apennino defluens; juxta quem Annibal L. Sempronium cons. maximâ clade profligavit. Apud Polybium Τρεβίας ποταμός, corruptè apud Appianum Τρεβίας Sil.l.4.

——— *Planitiem metuens Trebiamq; petebat.*

Luc. lib. 2. ——— *Quod non in Punica nati*
Tempora Cannarum fuimus Trebiaque juventus.

Item Celtiberorum civitas in Hispaniâ.

Trebiates, Umbriæ pop. Plin. 3. 14.

Trebonius, cum Bruto & Cassio conjuravit contra Cæsarem: in Asiâ deinde fraude Dolabellæ interfectus crudelissimè fuit. Cic. in Philippicis.

Trebonius, pudicæ sanctitatis miles, qui Lusium, Marii ex sorore nepotem, castitati suæ stuprum & insidias molientem interfecit. Plut.

Trebula, op. Sabinorum, pop. *Trebulani*. Apud hos præstantissimi fiebant Casei. Mart. 13. 33.

Trebula nos genuit: commendat gratia duplex
Sive levi flammâ, sive domamur aquâ.

Vide Plin. 3. 5.

Trecæ, *arum*, urbs nobilis & potens in Campaniâ Gallicanâ. *Troye en Champaigne*.

Trecasses, vide *Tricassini*.

Trechus, vir Ætolus, bellator egregius à Marte in bello interemptus. Hom. Iliad. 5.

Trecorenses, Armoricæ Britanniæ pop. vulgò *Ceux de Lantriguer*.

Tremile, Lycia olim sic dicta, & pop. *Tremilenses*. Steph.

Tremithus, *Tremethus*, Ptol. Cypri pagus, cui Nicosia successisse traditur, nunc totius ins. metropolis in orâ Boreali. Vide Steph.

Trerus, regiuncula Thraciæ, pop. *Treres*, quos Callimachus Τρῆρας dixit, Theopompus *Trares*.

Trerus, Latii flu. in Lirim ad Fregellas influens. Strab.

Tres Tabernæ, pag. in viâ Appiâ occurrens. inter urb. Romam 26. & Forum Appii 22. m. p. ultra Velitras. Hic Severum Imp. à Maximino occisum tradunt auctores miscellaniæ hist. & Zosimus. Item locus Macedon. inter Scampas & Lychnidum.

Tretum, ac *Tretus*, mons Peloponnesi apud Mycenas, & Nemeam sylvam, ubi Hercules leonem interfecit.

Tretum, *Tritum* Strab. Africæ propriæ promunt. *Capo Ferrato* Castaldo.

Treva, Germ. urbs. Ptol. *Travemund* in tab. recent. in Saxoniæ & Holsatiæ confin. apud ost. *Trevæ* fluminis.

Treventum, Samnii urbs. Plin. pop. *Treventinates*.

Treviri, *Treveri* Plin. & Melæ, *Triviri* Ptol. pop. & & urbs Gall. Belg. ad Mosellam flu. vulgò *Trier*. Antiquissima, ut volunt, omnium urb. Europæarum à

Trebetâ Nini Assyriorum regis fratre condita & nominata; an. ante Christum natum 1496. Æn. Sylv. Lue. l. 1.

Tu quoq; lætatus converti prælia Trevir.

Auson. in Catal. urb.

Trevericaq; urbis solum, quæ proxima Rheno.

Triarius, magnus orator, cujus mem. Cic. lib. de Oratoribus. Livius.

Triballi, vulgò *Bulgari*, pop. Mysiæ infer. test. Nicephoro & Laonico, cum Lazio & al. quorum reg. *Bulgaria*. In his feruntur fuisse qui visu fascinabant, & interimebant quos irati diutius & fixis oculis aspexissent, teste Plinio. Hos Steph. in Illyrico perperam ponit.

Tribori, Gall. Bel. pop. Ptol. Hodie *Trierische* possunt appellari ab eorum metropoli *Trier*.

Triboces, *Triboci* Ptol. *Tribochi* Plin. pop. Germ. sup. quorum reg. Alsatia, vulgo *Elsas*, cujus caput est Argentoratum.

Tribonianus, J C. Paganum fuisse & Ἄθεον præter Suidam testis est Hesych. Illustris in catal. illustr. virorum. Vide Coleri Parerg. cap. 17.

Tribalium, *Tribunia* Lib. concil. urbs Dalmatiæ inter Epidamnum & Rhizanam. Vulgò *Trebigna*.

Trica, aut potius *Tricca*, orbs Thessaliæ, à *Tricca* Penei filiâ dicta. Steph. Plin. vers. 3. 10. *Tricam* & *Apinam* op. quondam fuisse Apuliæ scribit; à Diomede condita, quæ eversa in proverbium abiit. Nam *Tricæ* pro nugis, rebusque futilibus accipiuntur ac etiam pro impedimentis, ut frequenter apud Cic. Unde *tricari*, verbum, & *tricones*, qui nugis alios detinent, & *Tricinus quæstus*, qui tarde fit, & *Tricæ Atellanæ* apud Varr. pro nugis impeditissimis.

Tricadiba, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. *Quilon* Castaldo.

Tricalon, urbs Siciliæ. Steph.

Tricarana, castellum Phliasiæ. Steph.

Tricassini, Ammian *Trecasses* Plin. *Tricases* Anton. *Tricasii* Ptol. vulgò *Troyes* pop. & urbs Gall. Celt. in Belgicæ confin. sive è contra, à Rhemis 26. leuc. in ort.

Tricastini, pop. Gall. prope Druentium flu. Hinc *Tricastinat*. Silius lib. 3.

Jamq; Tricastinis incedit finibus agmen.

Tricca, vide *Trica*. Est autem Estiotidis Macedoniæ reg. urbs. Ptol. *Tricala* Sophiano & Belsonio. Hic natus est Æsculapius, qui ob id *Triccæus* dicitur.

Tricesima, Germ. urbs. Ammianus, quam Pet. Divæus putat eandem esse cum *Legione Trigesima Ulpia* Ptolemæi; & an ea Ultrajectum in Hollandiâ designetur, se nolle contendere ait. Vide *Utricesium*.

Trichonion, urbs Ætoliæ. Steph.

Triclaria, Diana dicta est, cui sanguine humano quondam litari solitum erat, quod in ipsius delubro Menalippus & Comætho amore victi turpiter coiissent. Pausan. addit ob hanc templi profanationem secutam magnam agrorum sterilitatem, consultumque Apollinem respondisse, ut Menalippum & Comæthonem & præterea singulis annis virginem pulcherrimam sacrificarent; tandem Eurypylum illius sacrificii crudelitatem sustulisse.

Tricoloni, urbs Arcadiæ, à *Tricolono* fil. Lycaonis. Steph.

Tricongius, Novellus Mediolanensis sic dictus, qui gestis honoribus à præturâ ad consulatum usque pervenerat. Hic enim 3. cong. . . epotis, spectante, miraculi gratiâ, Tiberio Imp. præclarum cognomen sibi vendicavit.

Tricorii, pop Gall. Narb. quorum op. *Tricoriam le Craax*, teste Pinero.

Tricornesii, Mysiæ sup. pop. Ptol. quorum reg. *Toplitza* Castaldo.

Tricornium, Mysiæ superioris opidum. Ptol. *Columbacz* Nigro.

Tricorythum, vicus in Æantide tribu. Vide Steph.

Tridentum, *Tridente* Ptol. vulgò *Trent*, urbs ad Athesim flu. à Verona 48. & Mantua 60. m. p. in Bor.

Trieres, urbs Syriæ. Item gens quædam dicta à *Triare* Ombriarai & Thraces filio. Steph.

Trieterica, Bacchi sacra, quæ tertio quoq; anno celebrabantur. Virgil.

——— *Audito stimulant Trieterica Bacchi*
Orgia. ———

Stat. Theb. 2. — *Non hæc Trieterica vobis*
Nox patrio de more venit.

Trifolinus, mons Campaniæ Neapoli imminens, sic à *trifolii* copiâ dictus. Unde vinum *Trifolinum* apud Matt. 31. 111. *Non sum de primo fateor Trifolina Lyæo.*

Trigaboli, pop. Gall. Cisalp. ut Leander scribit inter 2. Padi flu. ostia habitantes, quos postea *Tesalios* ait vocatos.

Trigariar, locus juxta Campum Martium. Plin. 37. 13.

Trigemina, porta Romæ dicebatur per quam *Trigemini* fratres Horatii exieruot; eam Marcellinus *Ostiensem* vocat, teste Marliano, qui eam hodie *Porta S. Pauli* vocari scribit.

Triglypton, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol. *Pega* Castaldo.

Trileuci, 3. scopuli Oceani Cantabrici in orâ Hisp. Bor. *Penas de Gazman* Ortelio; ubi op. *Trileucum*.

Trimmanium, *Trimammium*. Anton. op. Mysiæ inf. ad Istrum flu. *Drimago* Ortelio.

Trimontium, op. Albionis in Selgoviis apud oram occiduam, inter Angliam, & Scotiam, *Atterith* nunc, teste Camdeno. Item urbs Thraciæ eadem quæ *Philippopoli*.

Trinacria, Sicilia à *triangulari* figurâ sic dicta, quæ & *Triquetra*. Hinc *Trinacrius*. Virgil.

Præstat Trinacrii metas lustrare Pachyni.

Item *Trinacris*, ut *Hybla Trinacris* apud Ovidium: Idem Fastorum 4.

Terra tribus scopulis vastum procurrit in æquor,
Trinacris, à positu nomen adepta loci.

Idem Ovid Met. 5.

Vasta Giganteis injecta est insula membris
Trinacris. ———

Triacmeie, vel *Trinemia*, vicus in Cecropide tribu. Steph.

Triaesia, Indiæ intra Gangem ins. Ptol. *Rhesiphe* Castaldo.

Trinessa, locus Phrygiæ. Steph.

Trinium, flu. Frentanorum in Aprutio (cum op. cogn.) ex Apennino monte, ubi is *Maiella* vocatur, profluens, & in mare Hadriaticum labens.

Trinobantes, *Trinovantes* Tacito, pop. Albionis, quorum reg. *Middlesex* hodie dicitur.

Triocala, *Triocla*, Ptol. *Tricala* & *Tricalum*, Steph. urbs Siciliæ apud oram Austr. pop. *Triocalini*: Ejus mem. Sil. lib. 14. *Et mox servili vastata Triocala bello.*

Triodiis, Hecate, quòd in *triviis* colatur. Steph.

Triopala, fluvius, qui & *Assorus* dictus.

Triopas, Thessalorum rex pater Meropis. Steph. Item Erisichthonis pater, qui idcirco *Triopeius* dicitur. Ovid. Met. *Nec tamen idcirco ferrum Triopeius illa*
Abstinuit. ———

Sic & *Triopeis* pro Erisichthonis filia, Triopæ neptis. Idem Ovidius.

Sæpe pater dominis Triopeida tradit.

Alius inter Argivorum reges septimo loco ponitur à veteribus, Phorbantis fil. Alius Abantis fil. veteri Theocriti Scholiastæ ex Jasone rerum Cnidiarum scriptore celebratur. Mem. & Eust. cujusdam *Triopæ* Perrhæborum regis, quem fil. Carnabas violenter in imperio se gerentem occidit. Alius denique fuit, quem *Deum* vocat Herodes Atticus, quem Iphimediæ patrem nominat Apollodorus lib. 1. Bibl. Salmasius.

Triopion, vel *Triopia*, urbs Cariæ. Steph.

Triopius, Apollo sic dictus, vel à *tripodibus* æreis, quos ferebant victores in certamine Apollinis Triopii: quos tamen è sacro victores auferre non poterant, sed ipsi Deo relinquere cogebantur; vel qu. τρισόφθαλμος ab insigni prudentiâ; vel à *Triopâ* Solis filio, rege Thessalorum.

Triozenus, Thrax, unus ex his qui venerunt in auxilium Trojanorum.

Triphylia, eadem quæ *Elis*. Dicuntur autem *Triphyli* quod è *tribus* numero *tribubus* collecti sint, vel à *tribus portis*, vel à *Triphyle* matre Clytil. Steph. *Triphyllus* Dionysio vers. 409.

Tri-

Τᾶς τοῖς Διὸς Τεσαυμίδος οὔτα γαίας.
Hinc Jupiter *Irisbyllius* dictus.

Tripodiscus, vel *Tripodisci*, vel *Tripadisce*, vicus aut civitas Megaridis. Steph.

Tripolis, urbs gemina: Una Phœniciæ marit. & emporium ac sedes Præfecti, inter Orthosiam ad Arctos 50. & Byblum ad merid. 36. m. p. sic vocata quod *tribus urbibus* stadio inter se distantibus olim constaret, seu quòd *trium urbium*, i. e. Aradi, Tyri & Sidonis esset colonia, teste Steph. Dionysius vers. 914.

Καὶ Τεσπολιν λιπαρὴν, Ὀρθωσίδα τε Μαραθόν τε.

Altera *Tripolis* Solino, *Leptis magna* Plin. Ant. & Ptol. (qui Neapolim & Leptim magnam eandem urb. facit) urbs Africæ litoralis apud Syrtim parvam ex *tribus urbibus* & ipsa constans, Taphris, Abrotono & Lepti magna, quæ ad eam constituendam convenere. Erant aliæ hujus nominis urbes; una in Thessaliâ, teste Livio, alia in Cariâ, teste Steph. & alia in Lydiâ, teste Plinio. Pop. *Tripolitani*.

Tripolyssi, pop. Thesprotici. Steph.

Tripontium, pagus Angliæ in Com. Northamptonjensi. Anton. *Toceter* Camdeno.

Triptolemus, Eleusin, ut Hygino placet, aut, ut Pausanias mavult, Celei Eleusini regis fil qui primus in Græciâ agriculturæ rationem creditur invenisse. Ovid. Fast. lib 4.

Iste quidem mortalis erit, sed primus arabit,
Et feret, & cultâ præmia tollet humo.

De *Triptolemi* legibus apud Athenienses 3. duntaxat præcepta in Eleusine templo scribit Xenocrates Philosophus: *Venerandos Deos; honorandos parentes, carnibus non vescendum esse.* Ovid. Trist. 4.

Nunc ego Triptolemi cuperem conscendere currus.

Stat. 4. 2. ——— *Ætherei felix sic orbita fluxit*
Triptolemi. ———

Socrates apud Platonem oratione ad Judices, inter judices infernales Triptolemum refert. Eam orationis partem Cicero laudat Latinè conversam. 1 Tuscul. c. 41.

Triquetra, Sicilia sic dicta. Horat. 2. Sat. 6.

——— *Militibus promissa, Triquetrâ*
Præmia Cæsar, an est Italâ tellure daturus?

Hinc *Triquetrus* adject. Lucret. l. 1. de Empedocle,

Insula quem Triquetris terrarum gessit in oris.

Trisanton, flu. Albionis cum op. cogn. in Australi ora contra Vectim ins. decurrens. Ptol. op. vulgò *Southampton* dicitur in agro Hantoniensi.

Trisimuchus, libros *κλίσεως* condidit, quorum tert. citat Plut. Par. Min. cap. 6.

Trismegistus, vide *Mercurius*.

Trismis, Mysiæ inf. op. Ptol. *Trachius* Nigro. Sed lege *Τρίσμις* vel *Τρησμὶς*, quomodo Const. Porphyrogenneta lib. 2. Them. dicitur. Antonini etiam itinerario *Trasmis* est, & Notitiæ Imperii.

Trispla, pop. Thraciæ. Steph.

Tritæa, urbs Achaiæ. Steph.

Tritanus, prodigiosæ fortitudinis gladiator. Vide *Titormus* & Plin. 7. 20.

Trite, urbs circa Herculis columnas. Steph.

Tritea, urbs Troica ab Atisbensibus condita. Alia inter Phocidem & Locros Ozolos. *Tritteæ* v. in Achaiâ est. Steph. Pop. *Tritees* Herodoto.

Tritium Metallum, Hisp. Tar. op. in fin. Autrigonum excisum, *Treia* Moletio.

Tritium, *Tubericum* Ptol. *Tobalicum* Pompon. op. Hisp. Tar. in fin. Vardulorum; *Mondragon* hodie, teste Hen. Coquo.

Tritogonia, Pallas dicta est, quòd apud Tritonem Africæ paludem apparuerit, vel à nomine *Τριτὼ*, i. e. *κεφαλὴ* (sic enim Æoles vocant ut ait Aristoph. Schol. in Nub.) quòd sit ex Jovis capite edita. Unde Hesiod. In Theog.

Αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα Τριτογένειαν, &c.

Vel quòd eadem cum Lunâ crederetur, quæ 3. post coitum die apparere incipit: vel denique authore Suidâ, quod *Τρίτα μετ᾽ Ἄρτεμιν καὶ Ἀπόλλωνα ἐγεννήθη*.

Triton, Deus marinus, Neptuni & Salaciæ marinæ Nymphæ fil. quem poetæ fingunt Neptuni tubicinem fuisse. Virg. Æn. 1.

Cymothoe simul & Triton adnixus acuto
Detrudunt naves scopulo.

Ovid. Met. 2.

Cæruleos habet unda Deos, Tritona canorum
Proteaq; ambiguum. ———

Idem alibi:

Cæruleum Tritona vocat, conchâq; sonanti
Inspirare jubet fluctus.

Statius 3. Theb.

Stat celer obsequio jussa ad Neptunia Triton.

Sidonius Apollinaris.

Pistrigero quæ concha vehit Tritone.

De *Tritonibus*, vide Plin. lib. 9. cap. 5.

Triton, Africæ flu. ex *Tritonide* palude erumpens, à cujus nomine Pallas *Tritonis* & *Tritonia* dicitur, quòd circa hunc flu. vel lacum primùm apparuerit. Luc. l. 9.

Hanc & Pallas amat, patrio quod vertice nata
Terrarum primam Libyen (nam proxima cœlo est
Quod probat ipse calor) tetigit: stagniq; quieta
Vultus vidit aqua, posuitq; in margine plantas,
Et se dilectâ Tritonida dixit ab undâ.

Silius lib. 3.

Hinc qui stagna colunt Tritonidos alta paludis
Qua virgo (ut fama est) bellatrix edita lympha
Invento primam Libyen perfudit olivo.

Hinc *Tritoniacus*. Ovid. Met. 15.

Quum Tritoniacam novies subiere paludem.

Cæterum flu. hic *Tritan* תעריח *tarith* à Pœnis dicebatur, *ἀπὸ τῆς νομῆς* à *pascuo* sc. quia Nomadum pascuis initium erat à Tritone. Cum enim reliqua pars Africæ ut plurimum sit arabilis, à Tritone usque in Ægyptum plerique erant meri Nomades, carne solum & lacticiniis vesci soliti. Herodotus in Melpomene: *Μέχρι τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἀπ᾽ Αἰγύπτου Νομάδες εἰσὶ κρεοφάγοι τε καὶ γαλακτοπόται Λίβυες*. Vide Boch. de Ph. Colon. pag. 533. In hâc palude Phla insulam ponit Herodotus. Alia est *Triton* palus ad montem Atlantem proxime Oceanum, Diod. lib. 3. [cujus mem. Claud. 1. de laud. Stil.

Hesperidum Triton, & Gir ditissimus amnis.]

Qui lib. 5. *Tritonem* flu. habet in Cretâ. Cæterum de Tritonia Minerva vide Meursium de regn. Athen. p. 17.

Tritonice, Ponti urbs, quæ & *Tomor* dicta.

Tritonus, Macedon. op. Steph.

Triturrita, ins. seu villa parva Hetruriæ, apud Arni flu. ostia. Rutilius Itin lib. 1.

Inde Triturritam petimus, sic villa vocatur.

Trivia, Diana sic dicta quòd triviis præesset, unde & 3 facies habere fingebatur. Lucret.

Aulide quo pacto Triviai virginis aram
Iphianassaï turparunt sanguine fœdè
Ductores Danaum delecti, prima virorum.

Ovid. Pont. 3. 2.

Protinus immitem Triviæ ducuntur ad aram
Evinctæ geminas ad sua terga manus.

Triviæ lacus, *Stagnum Dianæ* Ovidio, *lacus Hippolyti* Statio, *lacus Nemorensis* Tranquillo, *Speculum Dianæ* Servio, *Lago di Nemo* Erythræo, lacus Latii apud Ariciam op. ab eo 4. m. p. distans. Virgil. Æn. 7.

Audiit & longè Triviæ lacus, audiit amnis
Sulfureâ Nar albus aquâ, fontesq; Velini.

Triviæ lucus, *Nemus Triviæ* Silio, *Gallinaria Sylva* Ciceroni, locus Campaniæ in sinu Cumano. Sed aliis *Selva di Nema* in Latio apud lacum *Triviæ*. Virg. Æn. 6.

Jam subeunt Triviæ lucos, atq; aurea tecta.

Trivicum, Hirpinorum in Italiâ op. vulgò nunc *Trevico* dictum, episcopali dignitate insignitum. Horat. in Hodœporico. ——— *Nisi nos vicina Trivici*
Villa recepisset.

Triumphalis, porta Romæ dicta est, quòd per eam triumphantes victores in urb. deducerentur.

Triumpilini, Plin. sedem habent juxta lacum Cumanum. Suntq; Euganeorum reliquiæ, & vocantur hodie *Triplever*, & vallem Trupiam incolunt, teste Simlero.

Trizi, pop. juxta Istrum, merid. versus. Steph.

Troas,

Troas, reg. Asiæ min. quam Ptol. *minorem Phrygiam* vocat, Hellesponto adjacens. Hanc Hom. ab Asopo flu. usque ad Caici flum. ostia produxit. Plin. autem, cæterique recentiores Lecto promuntorio eam ab Æolide dividunt. Virg. Æn. 5.

At procul in solâ secreta Troades actâ.

Ita quidem Ferrarius; sed ibi legendum *Troades*, i. e. Trojanæ mulieres, quæ *Troades* quoq; Persio dicuntur.

Trocmi, Ptol. *Trocmeni*, Steph. *Trogmi* Plin. pop. Galatiæ in Asiâ.

Trolies, vir quidam è Phœniciâ, de quo Hom. Od. 15.

* *Trœzen*, op. Peloponnesi ad sin. Argolicum, Pitthei olim regia, & Thesei patria. Unde Stat. Theb. 4.

——— *Et quas Thesea Trœzen*

Addit opes. ———

Qui inde à poetis *Trœzenius* appellatur. Ovid. Met. 5

Hic Ixionides, illic Trœzenius heros

Trœzena dicitur Ptol. *Posidonia* Strab. *Anthia* & *Hyperia* Pausaniæ, *Apollonia* & *Aphrodisias* Stephano, inter Corinthum & Scyllæum promunt. ad 44. m. p. à litore 55. stad. Ovid. Fast. 2.

Altaque Trœzene, Parrhasiæque nives.

Idem Met. 15.

Est prope Pittheam tumulus Trœzena sine ullis

Ardans arboribus. ———

Item op. Messeniæ mediter. ab Ithome 55. m. p. in ort. *Trœzina* in tab. secent. Pop. *Trœzenii*, quos fide societatis Attica illustres vocat Mela. Vide Plut. in Themistocle.

Trogilia, *Trogilias* Plin. *Gatonisi* Sophiano, inf. parva Joniæ apud Trogilium promunt.

Trogilium, *Trogyllium*, Ptol. *Mycale* Herodoto, promunt. Joniæ in orâ inter Ephesum & ostia Mæandri contra Samum inf. à Sunio promunt. Atticæ 1600. stad. teste Strab. *Capo Tigrao* Moletio.

Trogilorum portus, *Stentino* Fazello, portus Siciliæ in orâ inter Syracusas, & Tapsum penins. Ibi Trogilus op. olim, nunc pagus, *Targia* teste Aretio. Apud Steph. vero non op. sed reg. appellatur. Pop. *Trogilii*.

Troglodytæ, pop. Æthiop. sub Ægypto apud oram sinus Arabici & Barbarici, quorum reg. *Sirfia* nominatur, teste Castaldo. Hi in specubus habitantes (unde nomen) paupertatem colebant, serpentibus vescentes, teste Melâ. Dicuntur & *Trogodytæ*. Inde sinus *Troglodyticus*, qui & *Barbaricus*.

Trogylium, vide *Trogilium*.

Troja, reg. min. Asiæ, teste Servio, cujus caput fuit Ilium, Homeri, Virgiliique carminibus notissimum, ita dicta à *Troe* rege, Erichthonii fil. cum antea à Teucro *Teucria*, & à Dardano *Dardania* diceretur. Non raro tamen Troja à poetis pro ipso Ilio accipitur. Ovid. Ep. 1.

Troja jacet certè Danais invisa puellis.

Virg. Æn. 3. ——— *Et campos ubi Troja fuit.*

Catullus. *Troja virum & virtutum omnium acerba cinis.*

Hinc *Troius*. Virg. Æn. 1.

Arma virum, tabulæque & Troia gaza per undas.

Item *Trojanus*. Ovid.

Puppis Achemenidea Graium Trojana recepit.

Item *Troicus*. Ovidius Epist. 5.

——— *Troica fata canant.*

Item urbs Epiri mediter. in Chaoniâ, alia in Apuliâ Dauniâ, à Benevento 36. m. p. in Bor. Item vicus in Atticâ, qui & *Nypete* Stephano. Item pagus in Ægypto ad Troicum mont. Strabo lib. 17.

Troicus mons, & Troises flu. in Ægypto sunt. Steph. Nimirum juxta Troiam Ægypti urbem.

Troilus, Priami & Hecubæ fil. qui juvenili audaciâ ferox cum Achille congredi non dubitavit, à quo nullo negotio interemptus, temeritatis suæ pœnas dedit. Virgil. Æneid. 1.

Parte aliâ fugiens amissis Troilus armis

Infelix puer, atque impar congressus Achilli

Fertur equis, curruque hæret resupinus inani.

Horat. 2. 9. ——— *Nec impubem parentes*

Troilon, aut Phrygiæ sorores

Flevere semper. ———

At Lycophron & Theocritus ab Achille adamatum tradunt, cui cum se indulgere nollet, in templo Apollinis ab illo sit occisus. Hoc tamen refutat Tzetzes in Lycophr. quia nequaquam pulcher Troilus, aut juvenis fuerit, verum jam senior ac barbâ hispidus, prorsusque Achillis amoribus ineptus. Vide Canter. Nov. Lect. lib. 2. cap. 9.

Tronodorum, op. Gall. Celt. in Burgundiæ ducatu. *Tonnere* Belforestio.

Tropæa, urbs Brutiorum marit. apud Vaticanum promunt. ubi sinus Hipponiates desinit. Steph.

Tropæa Augusti, Liguriæ op. marit. Ptol. Hodie *Torbia* Leandro.

Tropæa Drusi, op. Germ. inter Rhenum & Salam; ubi Drusus obiit, & Tiberius Augustus à militibus Imp. salutatus est. Tacitus.

Trophilus, historicus, reliquit Collectanea mirabilium narrationum ex quibus 4. loca excerpsit Stobæus Serm. de morbis, & molestiarum in eis solutione.

Trophimus, vir Ephesinus. Act. 20. & 21.

Trophonius & Agamedes adytum Delphicum ex 5. lapidibus struxerunt. Steph.

Trophonius, vates speluncam habitans, in quam qui descendebat perpetuo agelastus & irrisibilis erat. Unde proverb. *In antro Trophonii vaticinatus est*. Niceph. Greg. in Synes. de Insomn. Ἐγένετό τις ἀνὴρ Τροφώνιος ὄνομα, μάντις τὴν τέχνην, ὅστις ὑπὸ κενοδοξίας εἰς τι σπήλαιον ἑαυτὸν ἐμβαλὼν καὶ κατακρύψας αὐτοῦ τὸν βίον ἀπήλλαξεν, ὃ δὴ σπήλαιον φασὶ μαντείας ἀποδιδόναι τοῖς εἰσιοῦσι καὶ ἱερὸν ἀεὶ ὄντων. Hinc Jupiter *Trophonius* dictus, quòd redderet oracula in specu Trophonio, teste Strab.

Tropus, ins. quædam. Steph.

Tros, *Trois*, rex Trojanorum, Erichthonii fil. Ili pater, à quo Phrygia minor *Troas* appellata est. Virgil. Georg. 3.

Assaraci proles, demissæque ab Jove gentis

Nomina, Trosq; parens, & Trojæ Cynthius auctor.

Quin & Trojani ab hoc *Troes* dicti sunt. Virg. Æn. 1.

Egressi optatâ potiuntur Troes arenâ.

Trossulum, op. Tusciæ mediter. inter Volsinios & Ferentinos 8. m. p. excisum. Ex eo equites *Trossuli* dicti. Plin. 33. 2. Persius Sat. 1.

——— *Unde istud dedecus, in quo*

Trossulus exultat tibi per subsellia lævis?

Trotilum, Siciliæ op. Thucyd. lib. 6.

Trucones, ins. parvæ Illyrici in Phariam & Corcyram. Pomp.

Truentum, *Truentinum* Ptol. hodiè *Tronto* flu. Piceni ex Apennino mont. in Sabinis apud Nursiam oriens, ac per Asculum urb. quam circumfluit, in mare Hadrianum ad Truentum op. excisum, vel juxta illum influens. Hinc *Truentinus*. Sil. lib. 8.

Quiq; Truentinas servant cum flumine turres.

Trycha, urbs Eubœæ. Apollonius *Trychanta* vocat. Unde *Trychantius* derivari potest. Steph.

Tryphæna, nomen mulieris. Rom. 16.

Tryphiodorus, Ægyptius poeta, scripsit Marathonica, excidium Ilii, Odysseam, i. e. poema de erroribus & laboribus Ulyssis, paraphrases comparationum ab Homero positarum. Suidas.

Tryphon, Alexandrinus grammaticus, Augusti tempore, scripsit de copiâ orationis, de Orthographiâ, & alia à Suidâ commemorata. Item Judæus quidam adversus quem scripsit Justinus Martyr. Alius Originis auditor, ad quem nonnullæ sunt ejus epistolæ, in sacris literis eruditissimus fuit, ut ejus multa ostendunt monumenta. Hieronymus.

Tryphosa, nomen mulieris. Rom. 16.

T U.

Tuasis, Ptol. vulgò *Twede*, flu. Albionis in orâ orientali Angliam à Scotiâ dividens, ubi Bervicium op. ab Eboraco 110. m. p. ad Bor. & Cæc.

Tubalcain, fil. Lamech ex Sella uxore. Gen. 4. de quo vide Joseph. lib. 1. Ant. Jud.

Tubantes, Germ. pop. in Transisalanâ, apud Frisiæ & Westphaliæ

Westphaliæ confin. quorum reg. *Twendt*, teste Pyramio.

Tubanti, pop. Germ. Ptol. quorum urbs *Tubinga* Lazio ad Nicrum flu. in Suevia. Sed alius iidem Tubantibus sunt superius descriptis.

Tubero, Romanus, notissimus ex Ciceronis oratione pro Qu. Ligario.

Tuberum, nomen flu. de quo Plin. 6. 13.

Tubilustria, festa erant apud Rom. quibus tubæ sacrorum in atrio Saturni expiabantur die 23. Martii. Varro & Festus.

Tubucci, Anton. op. Lusitaniæ in regno Portugalliæ ad Tagum flu. *Abrantes* Vasconcello.

Tuburbu, Plin. *Tuburbi* D. August. *Tuburbum* Anton. colon. & urbs Africæ mediterranea à Musti 6. m. p. Alterum quod *minus* cognominatur ab Anton. inter Carthaginem 45. & Vicum Augusti 56. mill. *Cujal Romol* hodie nominari dicitur.

Tuburnica, Ptol. Colon. & urbs Africæ mediter.

Tubusuptus, Ptol. urbs Maurit. Caf. proxima Saldis, teste Anton.

Tucca, L. Varius & Plotius, viri doctissimi, amici Virgilii, hæredesque ex parte testamenti relicti, jussu Augusti carmina Æneidos emendaverunt hâc lege, ut nihil adderent. Servius. Item urbs Africæ in Mauritan. confin. ad ostia Ampsagæ. Ptol.

Tucci, Turdulorum in Bæticâ urbs Ptol. *Tuccis* Strab. *Augusta Gemella* Plinio. *Martos* Mutuli & Clusio.

Tucia, flu. prope Romam decurrens. Silius 13.

Tucia deducit tenuem sine nomine rivum.

Ubi al. eod. *Turia.*

Tucrum, Hisp. urbs. Ptol. vulgò *Trudela.*

Tude, Hisp. Tar. urbs in Gallæciâ, vulgo *Tuy.*

Tuder, *Turde*, Ptol. *Turdetia*, Plut. *Tyderia*, Steph vulgò *Todi*, colon. & urbs Umbriæ in colle apud Tib. flu. media inter Perusiam & Narniam. Hinc *Tuders* & *Tudertes* pop. Silius lib. 4.

Et Gradivicolam celso de colle Tudertem.

De hoc tractu vide quæ doctissimè, ut omnia, summus vir Jos. Scaliger scribit ad Propertium. Idem monstrum lectionis apud Strab. lib. 5. sc. Τυδερτὸν ita corrigit: Καὶ Τῦδις ἐρυμνὴ πόλις, quemadmodum apud Silium:

Sed domus haud obscura Tuder, metuque per Umbros
Bellator populos. ———

Estque omnino ita legendum, inquit Casaubonus, aut certe ἐρυμνὴ πόλις. Nam & ille locus naturâ fuit munitus in colle ac loco edito situs, & Strabo hujusmodi locos solet ἐρυμνὰ appellare. Silius lib. 6.

——Colles Umbros, atque arva petebat
Annibal, excelsi summus qua vertice montis
Devexum lateri pendet Tuder.

Tuditanus, nomen viri proprium, quòd caput malleo simile haberet.

Tuerobis, flu. Albionis per oram Walliæ occiduam decurrens & in mare Hibernicū prolabens. *Tivy* Camdeno.

Tuesis, vide *Tuasis.*

Tugia, op. Hisp. Tarr. mediter. vulgò *Alcaraz*, inde *Saltus Tugiensis*, unde Bætis flu. profluit, *Argenteus* Strab. *Argentarius* Avieno.

Tugini, pop. in Helvetiis, quorum mem. Strab. lib. 4. & 7. ubi de Cimbris. Eorum op. *Tugium* est quod vulgò *Zug* vocant.

Tuisco, Germanorum pater, fil. Ascenæ, nepos Gomeri, pronepos Japheti.

Tuleis, modicus amnis Hispaniæ ad Tarraconem. Pompon.

Tulingi, pop. Germ. Rauracis & Latobricis finitimi, inter Rhenum & Danubium. Cæsar. Marlianus Lotharingos esse putat.

Tulipburdum, Germ. urbs. Ptol. *Dreckford* P. Apiano in Westfaliâ.

Tulisurgium, urbs Germ. Ptol. *Brunswick* Apiano. Vide *Brunswicum.* Lege *Tulisurgium.*

Tullia, filia Servii, sexti Rom. regis, Tarquinio Sup. nupsit, qui postea ut potiretur regno solus, socerum suum interfecit. Ferunt hanc mulierem eàdem regnandi libidine, quâ maritum, æstuasse, adeo ut cum intellexisset patrem interfectum, vehiculo se properè ferri jusserit, quo interfectori gratularetur. Quum autem inter eundem comperto cadavere, equi & auriga constitissent, erubescerentque mortuum conculcare; mulier nefaria currum super faciem mortui patris duci jussit. Ovid. in Ibin.

Infamemq; locum sceleris qua nomine fecit
Pressa sit inductis membra paterna rotis.

Tullius, nomen oratoris Latinorum omnium principis. Vide *Cicero.*

Tullum, urbs Gall. Belg. in Lotharingiâ ad Mosellam flu. Anton. vulgò *Toul.* Item mons Illyrici mari Hadriatico obversus, *Felex* Lazio. Item pagus Rhætiæ ad Oenum flu. in comit. Tirolensi.

Tullus Hostilius, 3. Rom. rex, ne ipso quidem Romulô belli gloria inferior, qui pop. Rom. otio pacifque artibus sub Numâ assuerum ad belli studia revocavit. Virg. Æn. 6. ——— *Cui deinde subibit*

Otia qui rumpet patriæ, residesq; movebit
Tullus in arma viros, & jam desueta triumphis
Agmina. ———

Ingenium hoc Tulli allucet ex verbis istis Livii : ' Hic ' non solum proximo regi dissimilis, sed ferocior etiam ' Romulo fuit : tum ætas viresque, tum avita quoque ' gloria animum stimulabat. Senescere igitur civitatem ' otio ratus, undiq; materiem excitandi belli quærebat. Eutrop. lib. 1. *Hic bella reparavit*, *Albanos vicit* Plut. de Fort. Rom. ' Servius Tullus omnium regum maximè, ' & potentiam auxit populi, & Remp. ornavit, ordinem-' que censûs & militiæ instituit, primusque censor & in ' spectator vitæ ac modestiæ civium fuit, creditusq; est ' vir fuisse fortissimus ac prudentissimus.

Tunes, *Tunis* Strab. *Tunisense* op. Plin. (*Thinissa* forsan Ptol.) vulgò *Tunisi*, urbs Africæ, à Carthagine 12. m. p. teste Livio, hâc tempestate clara & regia, amplissima Satrapæ sedes. Non longè abhinc Romani fracti & cæsi à Carthaginensibus, Xantippo Lacedæmonio auxiliante, quo tempore M. Regulus captus est. Dicitur & *Tunetum*, unde pop. *Turetei.* Sidonio *Tunisei* in paneg. Anthem. *Torrida Tunisios infert mihi Byrsa furores.*

Tungri, vulgò *Tongeren* pop. & urbs Belgii in Brabantiâ, à Leodio & Trajecto 3. leuc. in ort.

Tungrorum fons, *Iseborn* Andr. Baccio, locus apud Tungros; sed teste Gilberto Limburgio *Savenier* apud pagum *Spa*, cujus aquæ salubres adversus cujuscunque generis morbos fere esse perhibentur. Vide Plin. 3. 12.

Tunicates, pop. Vindeliciæ inter Augustam & Ratisbonam. Ptol.

Tuntobriga, *Braganza*, urbs Hisp Tar. Ducarus titulo insignis in Portugalliâ, inter Mirandam & Bracaram.

Tuola, Corficæ flu. Ptol. *Gols* Leandro.

Turarius, vicus Romæ. Asconius.

Turbu, Hisp. urbs. Livius lib. 35.

Turbo, *onis*, gladiator apud Horat. Serm. 2.

Corpore majorem rides Turbonis in armis.

Turca, vel *Turci*, Scythiæ pop. teste Pomponio lib. 1. cap. ult. à quibus orti judicantur qui tempestate nostrâ latissimè impetitant, immanissimi & crudelissimi hostes Ecclesiæ Dei & Christi. *Turca* (inquit Faber) *vastatorem* sig. veræ sc. religionis, pietatis, honestatis & pacis. Herodotus inter feras gentes septentrionis Τυρκας ponit, quæ appellatio à *Turcarum* nomine non est aliena, sunt qui à *Teucris Turcos* deducunt, Chron. Peuceri. At *Tharthak* Idolum est Reg. 2. 17. Alii ex *Turcâ* Persarum urbe magnâ & opulentâ hoc genus hominum progressum esse tradunt. Nomen *Turci* (inquit idem Faber) sig. hominem, qui agrestiorem victus rationem sequitur. Chalcondylas lib. 2. de rebus Turcicis. Et Persas quidem Τέρκας dictos ex Nicetâ apparet. Invenio & à flu. rapido *Turck* qui in mare Hyrcanum influit, nomen suum *Turcos* accepisse. Hinc *Turcicum*, ut Turcicum imperium, quod cœpit, An. Dom. 623. Vide sis Fungerum in *Turca.*

Turde, Vilumbrorum civitas in Italiâ. Vide *Tuder.*

Turdetani, pop. Lusitan. in regno Portug. ad meri-

 diem,

diem, quorum reg. *Turdetania*. Hos adeo opulentos fuisse refert Strabo, ut præsepibus uterentur argenteis. *Turtutani* Stephano sunt, qui eos unà cum *Turdulis* confundens circa Bætim describit.

Turduli, Ptol. & Mel. pop. Hisp. Bæticæ inter Mellariam & Batiam incolentes, partim in Vandaliriâ, partim in regno Granatensi, Bastulis finitimi. Alii in Lusitan. in orâ inter Mundam & Durium flu. inhabitantes, quorum tractus *Beira* Vasconcello.

Turganu, Arab. Fel. int. Ammian. lib. 23. in quâ Serapidis maximum esse templum scribit. Ortelius putat eandem esse cum *Serapide* Ptolemæi.

Turia, vel *Turias*, *Turium* Plin. *Durias* Melæ, *Guadalaviar*, teste Clusio, flu. Hispan. Tarracon. haud procul à fontibus, Tagi, & Suceronis, à Turulio urbe 10. leuc. oriens, ac in mare Ibericum juxta Valentiam influens. Claudianus de laud. Serenæ:

Floribus, & roseis formosus Turia ripis.

Turiaso. Ptol. *Turiasso* Plin. vulgo *Tarazona*, urbs Hisp. Tar. in regn. Arragonio.

Turii, *Thurii* Strab. *Thurium* Plin. pop. & urbs M. Græciæ. Vide *Thurie*.

Turingi, *Toringi*, ac *Thuringi*, vulgò *Duringer*, pop. Germ. quorum reg. *Turingia* vel *Thuringia*, cujus urbes *Erfordia*, *Iena*, &c.

Turmeda, civitas Syriæ, quæ & *Amphipolis*. Steph.

Turmodigi, pop. sive op. Hisp. Tar. Plin.

Turni, Calabriæ op. mediter. *Turni* Ptol. sive ut paulo vetustiores ejus auctoris interpp. legerunt, Στῦρνοι

Turnus, dux, qui ab Æneâ est occisus Virg. Æn. 2.

Turones, pop. & urbs Gall. Celt. archiep. & Academia, apud Ligerim flu. inter Aurelianos ad ort. 34. & Andegavos ad occ. 30. m. p. Gall. Regio *Turonia*, vulgò *Touraine*, & urbs *Turo*, hodie *Tours*.

Turpio Ambivius, auctor comœdiarum Terentii temporibus.

Turrena Augustalis, Tusciæ urbs maritima. Cato. *Eurnea* Leandro.

Turres, Anton. vulgò *Turi* op. Apul. Peucetiæ.

Turres, Anton. vulgò *S. Severa* op. Hetruriæ litorale inter urb. Rom. 30. & Centum cellas 28. m. p.

Turres, Anton, *S. Biase*, teste Barrio, op. seu castrum Brutiorum in Calabriâ citer. in confin. ulterioris, ad sin. Hipponiatem

Turres, Anton. *Thurn* Lazio, op. Liburniæ mediter.

Turris Libissonis, Plin. *Turris Bissonis* Ptol. vulgò *Torre*, civitas Sardiniæ.

Turulis, Hisp. Tar. flu. Ptol. ad urb. cogn. *Riode Morvedre*, Ortelio, *Rio Segura* Coquo.

Turulum, *Zorlich* Leunclavio, urbs Thraciæ inter Hadrianopolim & Byzantium.

Turuntus, Sarm. Europ. flu. Ptol. *Duina* Becano.

Turupitana, Hisp. Tar. urbs. Ptol. *Tui* vulgò.

Turrus, Fori Julii flu. Plin. *Turro* Leandro.

Turzo, Africæ propriæ urbs. Ptol.

Tuscanienses, Etruriæ pop. Plin. 3. 5. *Toscanella* hodie eorum locus dicitur Leandro.

Tuscenius, homo furiosus & avarus, cujus mem. Cic. ad Qu. Fratrem lib. 1.

Tuscia, sive *Thuscia*, quæ & *Hetruria*, provincia Italiæ nobilissima, inter Liguriam ad occ. Macra flu. divisa, & Latium, Umbriamque ad ort. Tiberi discreta, ad Arctos monte Apen. à Galliâ Togatâ separata, ad merid. pelago Tyrrheno definita, longa 248. m. p. lata nullibi 100. In 2. regg. dividitur: in eam quæ passim *Toscana* nominatur, (in quâ Florentia, Sena, Pisa, & Aretiæ urbes claræ) magno Duci Hetruriæ subjecta: & eam, quæ patrimonium Ecclesiæ dicitur, Pontifici Rom. subjecta, ab alterâ Peliâ & Osâ flu. separata.

Tuscianus, ῥήτωρ Σοφιστής. Suidas.

Tusculum, Strab. Latii op. 12. ab Urbe lapide, arduo in colle situm, opus Telegoni, Ulyssis & Circes filii. Ptol. & Dio lib. 58. Latinâ formatione id habent Τούσκουλον, Straboni vero lib. 5. & Plut. in Cicer. Τούσκλος dicitur Dionys. v. Halic. & Steph. Τύσκλον. Sil. I. 7.

Quod peperere decus Circeo Tuscula dorso
Mœnia, Laerta quondam regnata nepoti.

Martialis 9. 60.

Seu tu Pæstanis genita es, seu Tyberis arvis
Seu rubuit tellus Tuscula flore tuo.

Propert. 2. 23.

Quid petit Ææa mœnia Telegoni?

Hodie *Frascata* dicitur, *Tosculo* vero Leandro. *Telegon* à conditore dictum scribit Niger. Hinc *Tusculanum*, villa Ciceronis celebratissima, in quam ille post forensia negotia animi recreandi gratiâ se recipiebat; ubi aut cum doctis aliquibus, quos abduxerat, se declamando exercere, aut philosophica studia intermissa revocare solebat. *Grotta Ferrata* hodie dicitur.

Tuscus, vicus Romæ in quo Tusci habitaverunt, qui Porsenâ ab obsidione recedente remanserant. Vide Marcilium in illud Horat. Serm.

——— *Tusci turba impia vici.*

Tutanus, Deus, qui homines *tueri* putabatur. Varro. *Tutanum Deum Romæ omnes qui laborant, invocant.*

Tutia, virgo Vestalis, cum argueretur incesti, argumentis purgare se dedignata mortalibus, ad Tiberim flu. cribrum detulit, ibique submersit, hâc additâ prece: *O Vesta, si pia & casta sum, hanc è Tiberi aquam ad templum tuum perferam.* Et ipsa pertulit. Livius. Dissimile quiddam legimus apud Dionys. Halicarn. Morbus enim quidam Romæ incidit in fœminas, & mors quanta nondum prius, maximè in prægnantes, cruda, insolitaque parientes, & cum fœtibus morientes. At quia preces ad aras Deorum factæ, nec pro urbe expiatoria sacrificia, aut pro domibus privatis facta, cessationem afferebant malorum, fit à servo quodam indicium Pontificibus quod Sacerdos quædam Vestæ, *Urbinia* nomine amissâ virginitate, sacrificia pro urbe faciebat, non ipsa pura. Pontifices ergo eam removentes à sacrificiis & pœnam apponentes, postquam est manifestè redargata, virgis ceciderunt, perque urbem eam ferentes, vivam defoderunt. Eorum vero qui cum illâ illam impiam corruptionem peregerunt, alter seipsum interfecit, alterum prehendentes sacrorum inspectores, tanquam mancipium necarunt; & sic statim morbus ille desiit.

Tutulina, Dea. Varro: *Tuam fidem, Tutulina, invoco, quæ adesse mortalibus soles.* D. August. lib. 4. de C. D. eam præesse frumentis collectis atq; reconditis scribit, ut *tutò* servarentur.

Tutunus, i. e. Priapus. Vide *Mutunus*.

T Y.

Tyana, Cappadociæ civitas, media fere inter Cæsaream ad Bor. & Tarsum urb. Ciliciæ ad merid. Hic Apollonius natus fuit, qui ideo *Tyaneus* dictus est. Hinc *Tyaneius*. Ovid. Met. 8.

——— *Ostendit adhuc Tyaneius illic*
Incola de medio vicinos corpore truncos.

Tyberis, vide *Tiberis*.

Tybur, vide *Tibur*.

Tyche, vide *Syracusæ*. Item Nympha, Oceani & Tethyos fil. Hesiod. in Theog.

Tychius, vir Asiaticus. Act. 20.

Tychius, faber celeberrimus. Hom. Il. 7. Ovid. Fast. 3.

Nec quisquam invitâ faciet bene vincula plantæ
Pallade, sit Tychio doctior ille licet.

Tyde, urbs Hisp. Tar. in Callaicis ad Minium flu. vulgo *Tuy*. Silius lib. 3.

Oenea misere domus Ætolaque Tyde.

Tydeus, fil. Oenei regis Calydoniæ, & Peribææ, vel, ut aliis placet, Althææ, qui cum fratrem suum Menalippum inscius occidisset, ad Adrastum regem profugit, cujus filiam Deiphileo conjugem duxit. Postea à Polynice, qui alteram Adrasti filiam, Argiam nomine, uxorem habebat, legatus ad Eteoclem regem Thebarum missus est, ut pacti memor, fratri regnum redderet. Ad quem cum venisset, regiamq; esset ingressus, Eteocles negavit se regno cessurum esse. Quo responso Tydeus vehementer commotus est, ita ut non sit veritus & hostis, & solus, Thebanos omnes quotquot tum forte cum Eteocle essent in convivio, ad quodlibet certaminis genus provocare. Atque ut animosè provocavit, ita

ira omnes (sic illi Pallas propitia fuit) strenuè vicit. Quamobrem Thebani dolore ac indignatione accensi, reversuro insidias tetenderunt, collocatis ad opportunum locum, quà Tydeus transiturus erat, 50. juvenibus, cum 2. ducibus Mæone Æmonis, & Lycophonte Autophoni filio, quos Tydeus in se impetum facientes trucidavit, uni tantum parcens Mæoni, quem acceptæ cladis nuncium ad Eteoclem remisit. Profectus deinde unà cum Polynice & Adrasto, reliquisq; Græciæ principibus ad bellum Thebanum, post multas res præclarissimè gestas, à Menalippo quodam Thebano lethaliter vulneratus, occubuit. *Cruentum* vocat Statius, *fulmineum, magnanimum, & ira immodicum.*

Tydides, Diomedes Tydei filius, bellator strenuus, qui præter alia benè ac fortiter gesta Venerem in dextrà vulneravit. Hom. Il. 5. De eo Horat. 1. 14.

——— Ecce furit te reperire atrox
Tydides melior patre.

Idem Od. 6. ——— *Tydidem superis parem.*
Virgil. Æn. ——— *O Danaum fortissime gentis*
Tydide. Vide *Diomedes.*

Tyella, op. Siciliæ. Diod. Sic. *Judica* Fazello.

Tyenus, mons Colchorum, à *Tyenide* flu. Steph.

Tygeni, qui potius *Iceni*, pop. Angliæ, quorum rex Prasutagus Neronem Imp. hæredem instituit.

Tylangium, Triphyliæ in Peloponneso op. Polybius.

Tylesium, seu *Tylessium*, vel *Tylessus* apud. Steph. *Atello*, teste Barrio, op. Brutiorum apud oram Calabriæ citer. & sinum Terinæum. Lycophron.

Tylis, urbs Thraciæ prope Hæmum. Steph.

Tylus, inf. sinus Persici, ab ostio Euphratis navigatione 24 horarum in ort. distans. Hujus nominis duas insulas habet Plin. in mari Rubro, 10. m. p. inter se distantes. Item Messeniæ in Peloponneso urbs, quam nonnulli Oetylum vocant, inquit Strabo ex Xylandri interpretatione. Prioris memin. Theophrastus & Arrianus lib. 7. ubi scribit ferre palmas, oleas creare, & vineis abundare.

Tymbriani, pop. inter Pisidiam. & Lycaoniam. Plin. quorum urbs *Tymbria* erat in Pisidiâ, *Tymbrium* Xenophonti dicta. Erat & *Tymbria*, vicus Cariæ apud Mæandrum flu. & Myuntem urb. inde 4. stad. ubi Avernus, teste Strab.

Tymenaon, urbs juxta Phrygiam. Steph.

Tymenna, vicus Lyciæ. Steph.

Tymes, etis, urbs Libyæ. Steph.

Tymnissus, urbs Cariæ. Steph.

Tymnus, urbs Cariæ. Steph.

Tympania, Ptol. *Tympanaa*, Polyb. *Tympanea*, & *Typanea*. Steph. *Typania* Plin. urbs Elidis mediterranea in Arcadiæ confin. *Strovisa* Nigro, *Verdegna* Castaldo, *Leondari* Moletio.

Tymphai, pop. inter Epirum ad occ. & Thessaliam ad ort. quorum op. *Tymphaa*. Steph. Vide Strab. lib. 7. & Plin. 4. 2.

Tymphe, mons Thesprotiæ. Steph.

Tymphrestus, vel *Typhrystus*, mons Phthiotidis apud sin. Maliacum.

Tyndaris, *Tyndarium* Ptol. colon. & urbs Siciliæ, in orâ litorali, sive potius mari absorpta, à *Tyndaro* Lacedæmonio condita, & nominata. Silius lib. 14.

——— *Geminoque Lacone*
Tyndaris attollens sese adfuit.

Item Helena sic dicta. Virg. Æn. 2.

Tyndarida aspicio; dant clara incendia lucem.

Tyndarus, rex Oebaliæ, maritus Ledæ, quæ eodem tempore 2. peperit ova, è quorum altero, quod ex Jove conceperat, exclusi fuerunt Pollux & Helena, & altero quod conceperat ex Tyndaro, Castor & Clytæmnestra. Ex his priores 2. immortales fuere, posteriores mortales. Vide *Castor* & *Pollux* & Servium ad illud Æn. 2.

Non tibi Tyndaridis facies invisa Lacænæ.

Dicitur & *Tyndareus*. Ovid. ep 8.

Me tibi Tyndareus vitâ gravis author, & annis
Tradidit. ———

Item *Tyndareus* adject. Val. Flac. lib. 1.

Tyndareusq; puer mihi ... lere gratior Helles.

Tynes, etis, urbs Siciliæ. Steph.

Typæon, mons Elidis. Steph.

Typanea. Vide *Tympania*.

Typhœus, Gigas Terræ & Titani fil. quem illa Jovi irata in perniciem cœlestium fertur edidisse. Virgil. Georg. 1. ——— *Tum partu terra nefando*
Cæumq; Japetumq; creat, sævumq; Typhœa.

Hic cum in ingentem corporis molem adolevisset, eo vecordiæ provectus est, ut Jovem de cœli possessione deiicere conaretur. Quapropter fulmine ab eodem ictus est, & sub Inarimen inf. detrusus, ut placet Virgilio Æn. 10.

Tum sonitu Prochyta alta tremit, durumq; cubile
Inarime Jovis imperiis imposta Typhœo.

Habuit ex Homero, qui sic in Catalogo.

Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.

Claud. lib. 3. de Rapt. Pros.

——— *Rupitne Typhoia cervix*
Inarime? ———

Lucan. l. 5. — *Ceu Siculus flammis urgentibus Ætnam*
Undat apex: Campana fremens ceu saxa vaporat
Conditus Inarimes æternâ mole Typhœus.

Pindarus tamen in Siciliâ sub Ætnâ monte sepultum refert Pyth. 1 his verbis:

Ὃς ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖ-
ται θεῶν πολέμιος
Τυφὼς ἑκατοντακάρανος.

Et paulo post:

Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει
Στέρνα λαχνάεντα. Κίων
Δ' οὐρανία συνέχει
Νιφόεσσ' Αἴτνα.

Eum sequuntur 1. Ovidius, qui sic Fast. 4.

Alta jacet vasti super ora Typhoeos Ætna
Cujus anhelatis ignibus ardet humus.

Idem Met. *Vasta giganteis injecta est insula membris*
Trinacris; & magnis subjectum molibus urget
Æthereas ausum sperare Typhoea sedes
Nititur ille quidem, pugnatq; resurgere sæpe:
Dextra sed Ausonio manus est subjecta Peloro,
Læva, Pachyne, tibi, Lilybæo crura premuntur.

2. Silius lib. 14.

Tum Catane ardenti nimium vicina Typhœo.

3. Val. Flac lib. 2.

——— *Siculâ pressus tellure Typhoeus.*

Hesiodus Typhœum Terræ & Tartari filium facit:

Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέλασε Ζεύς,
Ὁπλότατον τέκε παῖδα Τυφωέα Γαῖα πελώρη
Ταρτάρου ἐν φιλότητι διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.

Typhon, Gigas, de quo sic scribit Homerus Hymn. in Apoll. Junonem ægrè ferentem, quod Jupiter sine se ex capite Minervam peperisset, Coelum ac Terram precatam fuisse, omnesque Deos superos & inferos, ut posset & ipsa sine maris congressu parere, quæ cum manu humum percussisset, sequenti postea tempore natus est ex Terrâ Typhon, qui dracænæ educandus traditus est, ut patet ex his versibus.

Ἀγχοῦ δὲ κρήνη καλλίρροος, ἔνθα δράκαιναν
Κτεῖνεν ἄναξ Διὸς υἱὸς ἀπὸ κρατεροῖο βιοῖο,
Ζατρεφέα, μεγάλην, τέρας ἄγριον, ἣ κακὰ πολλὰ
Ἀνθρώπους ἔρδεσκεν ἐπὶ χθονί, πολλὰ μὲν αὐτούς,
Πολλὰ δὲ μῆλα ταναύποδ', ἐπεὶ πέλε πῆμα δαφοινόν.
Καί ποτε δεξαμένη χρυσοθρόνου ἔτρεφεν Ἥρης
Δεινόν τ' ἀργαλέον τε Τυφάονα, πῆμα βροτοῖσιν,
Ὅν ποτ' ἄρ' Ἥρη ἔτικτε χολωσαμένη Διὶ πατρί,
Εὖτ' ἄρα δὴ Κρονίδης ἐρικυδέα γείνατ' Ἀθήνην
Ἐν κορυφῇ. ———

Seneca in Octaviâ:

Non tam ferum Typhona neglectum Jove
Irata Tellus edidit quondam parens.

Eundem faciunt poetæ cum Typhœo. Plura qui de Typhone videre velit, consulat D. Dickinsonum in Delph. Phœnic. cap. 2. & Boganum in epistolâ libro isti præfixâ, ubi eruditè, ut solet, de gigante disserit. *Item Typhon*, teste Diodoro, Osiridis, Ægyptiorum re-

frater, qui illo interfecto & in 25. partes discerpto, regnum occupare conatus est; tandem vero ab Iside victus, meritas impietatis suæ luit pœnas. Item venti nomen, de quo Plin. 2. 48. & Gell. 19. 1. Hinc *Typhonicus*, unus è ventis subitis & repentinis. Act. 27.

Typhonis tabula, è reg. Trojæ, quæ & *Calydaa* Qu. Smyrnæo. & *Typhonis Scopuli* apud Lycophronem.

Typhrestus, op. & mons Trachiniæ, unde Sperchius flu. ortum habet, idem *Tymphresto* apud Strab. Est & mons Milesiorum in Cariâ.

Tyra, vel *Tyras*, Sarm. Europ. flu. inter Istrum & Borysthenem in mare Euxinum labens. Ptol. Ejus mem. Ovid. Pont. 4. 10.

Parthenius que rapax, & volvens saxa Cynapes,
Labitur, & nullo tardior amne Tyras.

Tyracina, urbs Siciliæ. Steph.

Tyrambe, Sarm. Asiat. urbs. Ptol. Hodie *Trapano*.

Tyrannion Amisenus, discipulus Estiæi Amisæi, nobilis grammaticus, tempore Pompeii M. Romæ docuit. Ductus est à Lucullo captivus in bello Mithridatico: prius dicebatur Theophrastus; mutavit autem nomen, quòd inter æquales superbis versaretur moribus. Clarus & dives ob doctrinam factus adeo est, ut supra 3. millia librorum possideret. Decessit senex morbo podagræ. Alius è Phœnissâ prioris nepos, à quo nomen sibi usurpavit, quum prius *Diocles* vocaretur. Captivus & ipse Romam ductus, à quodam Dymante Cæsaris liberto emptus: deinde dono datus Terentiæ Ciceronis, ab eâque liber factus; ludum Romæ aperuit, scripsit libros 67. Suidas.

Tyrannosboas, Indiæ intra Gangem Emporium. Arrian. in Periplo.

Tyrannus, Sophista, scripsit de divisione orationis libros 10. Suid.

Tyras, Mysiæ inf. urbs. Ptol. *Zethazava* Nigro.

Tyrediza, vel *Tyrodiza*, urbs Thraciæ. Steph.

Tyres, flu. Scythiæ, post Istrum secundus. Herodot. l. 4.

Tyridates, vide *Tiridates*.

Tyritacite, urbs Ponti. Steph.

Tyrius, Gall. Narbon. flu. Sext. Avienus.

Tyrmenii, pop. Scythiæ, peritissimi navigandi: Sign. autem hoc vocabulum *fugitivi*.* Steph.

Tyrmida, vicus in tribu Oeneide. Steph.

Tyro, virgo Thessaliæ, Salmonei & Alcidices filia, quam noverca Sidero (quam Alcidice Alei filiâ defunctâ in uxorem duxerat Salmoneus) malè admodum ac duriter excepit. Cæterum cum Tyro Enipei flu. amore flagraret, atque ad illius fluenta continenter accedens propter amnem conqueri minime desineret, Neptunus interim sumptâ Enipei formâ cum ipsâ concubuit. Hæc autem cum gemnos clanculum peperisset, illos exposuit. Jacentibus autem pueris, & equariis pastoribus prætereuntibus, equarum una, quum infantium alterum ungulâ casu quodam tetigisset, faciei partem lividulam reddidit. Tum equarius infantes ambos suscepit alendos, & cui lividula reddita erat faciei pars *Peliam* nominavit, quasi *Lividum* dixeris, alterum vero *Neleum*, qui cum ad justam integramque ætatem pervenissent, matre suâ & ejus novercâ agnitâ, quum matrem ab illâ malè affectam comperissent, in illam impetum fecerunt, & quamvis in Junonis templum confugisset, Pelias tamen eam super aram ipsam jugulavit. Cretheos postea Salmonei frater Tyronem neptem cepit uxorem, ex quâ nati sunt illi filii Æson, Amythaon & Pheres. Apollod. Bibl. 1. Diod. Sic. lib. 4. Tzetzes in Lycophr. & alii. Prop. 2. 28.

Vobiscum est Jope, vobiscum est candida Tyro.

Idem 1. 13. *Non sic Æmonio Salmonida mistus Enipeo*
Tanarius facili pressit amore Deus.

Idem eleg. 19. lib. 3.

Testis Thessalico flagrans Salmonis Enipeo
Quæ voluit liquido tota subire Deo.

Ovid. in ep. Herûs.

Si neque Amymone, nec laudatissima forma
Criminis est, Tyro, fabula vana tui.

Idem Amor. 3 5.

Siccus ut amplecti Salmonida posset Enipeus,
Cedere jussit aquam, jussa recedit aqua.

Tyropæum, Thraciæ castellum. Cedrenus.

Tyrrheni, pop. insulares maris Ægæi, Lemnum, Imbrum, & alias insulas oræ Thraciæ incolentes, à quibus *Tyrrhenicus sinus* dictus est.

Tyrrheni, pop. Italiæ, inter Macram & Tiberim amnes incolentes, quos Latini *Tuscos* & *Etruscos* vocant, *Tyrrhenos* autem Græci nominarunt à *Tyrrheno* Atyos filio, qui è Lydiâ colonos in hanc regionem deduxit. Atys enim ex posteritate Herculis & Omphales unus, cum sterilitate ac famâ populum suum emittere cogeretur, è duobus filiis sorte jactâ, Lydum quidem regni successorem tenuit, Tyrrhenum autem cum bonâ populi parte ad quærendas novas sedes emisit: qui cum post longos errores in Inferi maris ora sedes fixisset, totum eum tractum de se *Tyrrhenum*, & mare ipsum *Tyrrhenum* vocavit. Vide Servium in illud Æn. 1.

Gens inimica mihi Tyrrhenum navigat æquor.

Hos omnes scriptores superstitiosissimos fuisse tradunt, uti inter alios Plutarchus scribit, [illegible] A quibus Romani ceremonias sacras edocti fuere. Scribit Athenæus in illorum conviviis & epularum apparatibus, nudatis corporibus virgines discumbentibus ministrasse convivis; mulieresque apud eosdem fuisse communes, quæ etiam pudore deposito, gymnasiis publicis & palæstris nudæ cum viris luctari ac se exercere consueverant. Minime enim apud illos turpe putabatur, nudatas fœminas vulgò conspici. Fuisse autem illas dicunt formâ, ut plurimùm, eleganti; vinique imprimis cupidas, & potentes bibaces, &c. Tyrrheni tubam æneam invenisse dicuntur. Virg. Æn. 8.

Tyrrhenusque tubæ mugire per æquora clangor.

Idem Georg 2.

Inflavit cum pinguis ebur Tyrrhenus ad aras.

Ubi 1. notat vitium gentis. Nam Catullus ad Egnatium.

Aut parcus Umber, aut obesus Etruscus.

2. Obiter tangit inventum tubæ quod fuit Etruscorum. Ideo Sophocles in Ajace: Χαλκοςόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς.

Tyrrhus, Latini regis armentarius, cujus cervus mansuetus ab Ascanii comitibus occisus, primam belli causam præbuit inter Trojanos & Latinos. Hinc *Tyrrhides* patronym. mascul. Virgil. Æn. 7.

Cervus erat formâ præstanti & cornibus ingens
Tyrrhidæ pueri, quem matris ab ubere raptum
Nutribant, Tyrrhusq; pater, cui regia parent*
Armenta, & latè custodia credita campi.

Tyrtæus, poeta Græcus, cujus sæpe mem. Plato in Libb. de Legg. *O divine poeta Tyrtæe* (inquit) *sapiens certè ac bonus nobis esse videris, quia excellentissimos eos extulisti laudibus, qui in bello excelluerunt*: Horatius.

Tyrtæusq; mares animos in prælia misit.

Tyrtamus, vide *Theophrastus*.

Tyrus, vel *Tyros*, Phœniciæ insula, & urbs celebertima, orbis olim emporium. *Sarra* olim vocabatur, Festo & Gellio testibus. Unde Virgilii Scholiastes in 4 Georg. *Quæ nunc Tyrus dicitur, olim Sarra vocabatur, à pisce quodam qui illic abundat, quem linguâ sua Sar appellant.* Verum quidem est, ut dixit, Romanos veteres pro *Tyro* dixisse Sarram. Ita in fragmentis Ennii: *Pœnos Sarrâ oriundos*; unde est quod pro Tyrio poeta dixit *Sarranum ostrum*: & Juvenalis *Sarrana aulæa*: & Silius lib. 6. *Sarranam Junonem*; & *Sarranam cadem*; & lib. 7. *Sarranum navitam*; & lib. 8. *Sarrana numina*; & l. 9. *Sarranum nomen*. Columella quoque *Sarranam violam* dixit, i. e. purpuream, quia purpura ex Tyro. Et fortasse apud Steph. Φοίνικος πόλις Σαῤῥα, unde Gentile *Sarranus*; id ipsum erat Græcis quod Romanis *Sarra* & *Sarranus*. Σάῤῥα saltem plus multo accedit ad Ebræum צר *Sar*, quo nomine Tyrum appellant sacri scriptores. Sed piscis *Sar*, unde *Sarra*, fidem Servio fides, non extat ullibi gentium. Et *Sarra* nomen deduci notum est ex Ebræo Tyri nomine צור *Tsor*, in quo literam צ quæ medii est soni inter T. & S. Græci in T. mutarunt & Romani in S. Ita factum ut ex eo de [illegible] & Τύρος nasceretur & *Sarra*.

Sat. 4. Sed Servium verisimile est, cum alicubi legisset quod in Trogo habetur, Sidonem à piscibus dici, nempe à צוד piscari ante memoriâ id de Tyro scripsisse quod de Sidone legerat. Non dispari errore Origenes: *Tyrus*, inquit, *apud Ebræos sonat idem quod nobis venatores.* Imo *Tyrus rupem* sonat, sed *Sidon* vel à *venatione*, vel à *piscatione* dicitur. Hæc Bocharrus, qui ait in Phœnice Tyri nomen commune fuisse multis urbibus, ut constat ex Periplo Scylacis, qui hæc habet in descriptione Phœnices: Ἄτα δὲ Θάψακος ποταμὸς. εἶτα Τρίπολις Φοινίκων. Ἄραδος νῆσος καὶ λιμὴν, βασίλεια Τύρου ὅσον ὀκτὼ στάδια καὶ λιμὴν ἀπὸ τῆς γῆς. Et paulo post: Ὀρθωσία, Θεοῦ πρόσωπον. (Ita legit Cl. Vossius pro vulg. Τύρος) Τύρος καὶ λιμὴν, Βήρυτος. Et aliquanto infra: Εἶτα ἄλλη πόλις Τύρος λιμένα ἔχουσα ἐντὸς τειχῶν. Αὕτη δὲ ἡ νῆσος βασίλεια Τυρίων. Quod sequitur propter vitium interpunctionis vir quidam doctiss. usque adeo non intellexit, ut è mari fecerit continentem: Καὶ ἀπέχει στάδια ἀπὸ θαλάσσης γ' Παλαίτυρος πόλις, καὶ ποταμὸς διὰ μέσης ῥεῖ. En tibi lector in unâ Phœnice quatuor urbes *Tyri* nomine, nempe 2. in continente, & insulares duas: quarum illa celeberrima quæ fuit in insulâ vicinâ Palætyro; non tamen antiquissima. Eâ quippe vetustiorem esse Palætyrum, vel ex ipso nomine constat. Neque enim aliud Palætyrus, quam vetus Tyrus. Itaque eius mentio fit in libro Josuæ 19. 29. Ibi enim עיר מבצר צר *civitas munita Tyrus*, Asertiarum limes ad mare non procul à Sidone, non potest alia esse quam Palætyrus. Tum igitur extabat Palætyrus, nempe tempore κληρουχίας seu divisionis terræ Chanaan, annis fere 200. antequam in vicinâ ins. conderetur famosa illa Tyrus. Vide quæ sequuntur apud Authorem longè doctissimum de Ph. Col. pag. 861. Tyron Ὠγυγίην vocat Dionysius, & Virgil. *Antiquam* Æn. 4. Insula rupibus undiquaque cingebatur. Nonnus lib. 40. de Tyro:

——— Ἀντιτύποις δὲ θεμέθλοις
Αὐτομάτη ζωθεῖσα συνέπτυκται ἄζυγι πέτρῃ.

Et de urbe ibidem construendâ.

Πήξατε δ' ἀμφοτέροις θεμείλιον ἄστυ κολώναις.

Lucan. lib. 3. *instabilem* vocat, insula enim olim fuit. Ovid. Met. 15.

Fluctibus ambita fuerant Antissa Pharosque
Et Phœnissa Tyros, quarum nunc insula nulla est.

Qu. Curtius Tyrum affirmat & claritate & magnitudine ante omnes urbes Syriæ, Phœnicesque fuisse memorabilem, quo tempore obsessa est ab Alexandro. De divitiis ejus & cum omnibus gentibus ob mercaturam commercio, vide Ezechielem Prophet. cap. 27. Tyros & Phœnices auctores navigationis facit comp. Sabinus in l. 5 Æn. *Phœnices condidere Tyrum in mari, propter merces, primi mortalium negotiatores in marinâ aleâ.* Dionysius Afer de iisdem:

Πρῶτοι δ' ἐμπορίης ἁλιδινέος ἐμνήσαντο.

Etiam Propertius huc respexit 1. 7. cum ait:

Usque maris vastum prospectet turribus æquor
Prima ratem ventis credere docta Tyros.

Quin & Plin. 7. 56. *Mercaturas Pœni repererunt.* *Tyrus* item Laconicæ, Lydiæ, item Pisidiæ urbs. Steph. Fuit etiam locus & præsidium trans Jordanem, inter Arab. & Judæam, quem describit Jos. Ant. l. 12.

Tysias, princeps & inventor artis Rhetoricæ fuit, uti docet Cic. lib. 2. de Inventione.

V A.

V*Abar*, Mauri. Cæs. op. Ptol. *Bismes* Castaldo, inter Rusazum ad occ. & Saldas ad ort. occurrens.

Vabrense Castrum, & aliis *Vabra*, urbs Gall. Narbon. in reg. Occitanâ, Biteris proxima. Greg. Turonens. vulgo *Vabres*.

Vacallinea pagus, in Germ. infer. apud Arnwillerium op. à Col. Agrip. 6. leuc. in merid. *Vachlendorff*, test. Ant. Merillonio.

Vacaria, sive *Avacaria*, locus in Africâ Prop. Anton.

Vacatum, munimentum circa Persidem. Anton.

Vacca, *Vacua* Strab. *Vacua* Ptol. *Baccis* Orosio, vulgo *Vouga*, flu. [illegible] op. seu pago [illegible] Lusitan. inter Durium ad Bor. & Mundam ad Austr. in Oceanum occidentalem ferè medius decurrens. Item urbs Africæ, unde pop. *Vaccenses* apud Sall. de bello Jugurthino.

Vaccæi, pop. Hisp. Tar. per quos Durius flu. labitur. Silius: ——— *Lateque vagantes*
Vaccæi. ———

Vacomagi, Albionis inf. pop. Ptol. quorum op. *Sterling*, teste H. Boetio. Camdeno vero sunt, ubi Muravia, vulgo *Murray*.

Vacorium, urbs Norici. Ptol. *Villach* Jovin & Sabellico. Sed Lazio est *Straesburg* op. Gurco ubi finitimum, milliar. o Germanico in Bor. Altenhoffum versus distans; vel ipsum *Altenhoffen*, à Viruno 1. mill. in Austr. Viropolim versus recedens.

M. *Vaccus*, dux Fundanorum in Privernati bello, quum à L. Papyrio captus esset, ædes ejus dirutæ sunt, & bona publicata ob regnum ab eo affectatum. Liv. lib. 8. Cic. pro domo suâ.

Vacosus, dux Artaxerxis, templum Hierosolymitanum violavit, ulciscens mortem Jesu quem Joannes frater interemerat. Jos. 11. 7.

Vacua, vide *Vacca*.

Vacuna, rusticorum Dea, quæ præesse *vacantibus* & otiosis putabatur: cui cum agricolæ laboribus ruris vacarent, ut post perceptos fructus requiescerent, per hyemem vota solvebant, & sacrificabant. Ovid. Fast. 6.

Nam quoque tum fiunt antiqua sacra Vacunæ,
Ante Vacunales stantque sedentque focos.

Horat. 1 Ep. 10.

Hæc tibi dictabam post fanum putre Vacunæ.

Vada, *Wagening* Divæo, op. Batavorum in Ducatu Geldriæ, inter Noviomagum & Trajectum.

Vadimon, Jani cognomen apud Etruscos.

Vadimonis lacus est, in quo fluctuant insulæ, de quo Plin. multa commemorat lib. 8 epist. 2. Mem. hujus lacûs Polyb. lib. 2. Ubi τὴν Ὀαδμόνα λίμνην appellat, corruptè forsan à genuino Οὐαδίμονα. In fragm. Sotionis de miraculis fontium, flu. & lacuum sic scriptum est. Ἔστι δὲ καὶ λίμνη ἡ Ἀμμώνιος καλουμένη λίμνη, ἡ μεγάλη ἐν Ἰταλίᾳ, ἐν ᾗ νήσους ἔχουσα ταύτας μεταχωροῦσα. Ubi etiam viri docti rectè correxerunt λίμνης Οὐαδίμονος. Sen. Nat. Qu. 3. 25. *Ipse ad Cutilias natantem insulam vidi; alia in Vadimonis lacu vehitur.* Plin. 2. 95. *Quædam insulæ semper fluctuant, sicut in agro Cæcubo, & Vadimonis lacu.* Apud Liv. lib. 9. leges apud hunc lacum à Romanis cæsos fuisse Etruscos, an. U. C. 645. Denique Florus lib. 1. cap. 12. Tandem omnes reliquias Gallorum in Etruriâ ad lacus Vadimonis Dolabella delevit. *Lago di Bassanella* Leandro dicitur, sed *Lago di Viterbo* Fabricio.

Vaga, *Vagense* oppidum, Plin. urbs Africæ mediter. excisa, ubi Hunnericus rex Vandalorum Catholicorum persecutor miserè obiit. Ejus mem. Silius lib. 3.

Tum vaga, & antiquis dilectus regibus Hippo.

Alia, urbs Maurit. Cæsar. mediterr. Juliæ Cæsareæ finitima, *Tegdemet* Villanovano.

Vaga, flu. Albionis in Walliâ, in Sabrinam apud Chepstovium influens, *Gowy*, *Gwy*, vel *Wy* hodie vocatur.

Vagedrusa, fons Siciliæ apud Syracusas, quæ & *Arethusa*. Ejus mem. Sil. l. 14.

Qui fontes Vagedrusa tuos, & pauperis alvei
Hypaten. ———

Vageni, *Vagienni* Plin. *Bagienni* Varroni, *Batieni* Ptol. *Bacienni* Paterculo, pop. Liguriæ ad ortum Padi, quorum op. vulgò *Vigon* dicitur. De Vagenis Silius lib. 8.

Tum pernix Ligur, & sparsi per rura Vageni.

Vagniacum, vulgò *Maidston*, teste Camdeno, op. Albionis in Angliâ, inter Londinum 28. & Durovernum 24. m. passus in Cantio Anton. Talboto est *Wrotham* pagus ejusdem tractus.

Vahalis, Batavorum flu. aut potius pars Rheni. Tac. Annal 2. *Rhenus*, inquit, *uno alveo continuus, aut modicas insulas circumveniens, apud principium agri Batavi, velut in 2. amnes dividitur: servatque nomen & violentiam*

 cursus,

cursat, quâ Germaniam prævehitur, donec Oceano misceatur; ad Gallicam ripam latior & placidior affluens; versa cognomento Vabalem accolæ dicunt: moxque id quoque vocabulum mutat Mosâ flumine: ejusque immenso ore eundem in Oceanum effunditur. Nomen *Vahalis* quod attinet, varie id in Cæsaris exemplaribus variis scriptum reperitur. Quædam enim habent *Vachalim*, quædam *Vaccalim*, alia etiam *Wahis*. Cæterum verum & germanum hujus flu. nomen tam apud Cæsarem quam Tacitum *Vabalem* esse affirmat Cluverius; quemadmodum apud Servium quoque legitur *Vabal*. Germanis olim ut nunc etiam diceretur *Wael*, sive *Waal*, geminato A. quia crassus ejus in hoc vocabulo sonus.

Vaizatha, fil. Aman. Esth. 9. i. e. *aspergeas thalamum*, vel ex Ebr. & Syr. *væ olivæ*.

Valachia, reg. Sept. perquàm lata, à Transsylvaniâ incipiens usque in Pont. Eux. protensa, plana ferme tota, & aquarum indiga.

Valasca, Bohemorum regina, quæ factâ cum cæteris mulieribus conjuratione, de excutiendo virorum principatu, copiarum ductrix bellum movit, interfectisque viris, fœminas omnes asseruit in libertatem. Volater.

Valdo, vir quidam pius, qui universum patrimonium pauperibus erogavit, dictitans inter Christianos omnia communia esse debere. Ab hoc pauperes quidam Lugdunenses *Valdenses* appellabantur.

Valena, Pannon. sup. urbs ad Danub. Ptol. *Graa Villanovano*.

Valens Imperator, pietatis & Christianæ relig. hostis, ab adversariis barbaris crematus est. Sozom. 8. 15 & 25.

Valentia, urbs Hisp. Tar. in orâ Contestanorum ad Turiam flu. regni Valentini caput, ampla, nobilis, & elegans, à Barcinone 49. leuc. in merid. à Toleto 60. in ort. Item colon. & urbs Gall. Narbon. ad Rhodanum flu. in Delphinatu. Item op. Hisp. Tar. ad Minium flu. in Bracarum & Callaicorum confin. contra Tyden urb. Item op. Gall. Cisalp. ad Padum flu. Fuit & *Valentia* quinque in Brutiis. Vide *Roma*, nam & urbs ista *Valentia* quondam dicta. Item *Valentia* Britanniæ inf. pars. Anton. quam Gyraldus Cambrensis *Sc. tiam* vocat.

Valentinianus, 44. Rom. Imp. A. D. 388. Alius Imp. cum Theodosio, A. D. 426.

Valentinus, 98 Rom. Pontifex, A. D. 827. Item Hæreticus, qui Christum in Substantiâ corporis nostri non fuisse asseruit. A. D. 148.

Valeponga, Hisp. urbs. Anton. inter Liminium & Cæsaraugustam.

Valeria, nomen proprium Messalorum sororis, quæ amisso conjuge, cum rogaretur, cur alteri non nuberet, ait, *Sibi semper maritum Servium vivere*.

Valeria Colonia, Corsicæ urbs. Ptol. *Leria* Pineto. Sed *Aleria* est in Græcis ex. . . . & sic etiam apud Plin. & Anton. 2. op. Hisp. a . . . . *Valerienses* pop. Plin. 3. 1. *Vaeira* Clusio ac Taraphæ in Castella novâ (ut vocant) sita est. 3. Regio Italiæ juxta lacum Fucinum, cujus urbes *Valeria* sive *Marsi*, *Carseoli*, *Amiternum*, *Furcanium* & *Reate*. 4. Regio Pannoniæ sup. inter Dravum & Savum flu. quæ hodie *Stiria* vocatur, teste Lazio, *Crabaten* vero Rhenano.

Valeria via, in Siciliâ, inter Messanam, & Lilybæum. Strabo. Alia in Italiâ. quæ ad urbes Valeriæ ducebat per Tybur. Strabo. Vulgo *I piano de S. Spirito*, & *Della Cella*, teste Ciofano in 4. Ovid. Trist.

Valeria virgo, cum Valerios pestis invasisset, ab oraculo commonefacta, malum id cessaturum, si quotannis Junoni virginem immolarent, in sortem est ipsa vocata: sed Lupercæ ensem corripuit: & impositâ foco virgulâ cum malleo, ensem juvencæ, penes templum pascenti, imposuit. Virgo igitur, re intellectâ, immolata juvenca, malleum arripuit, domumque & agros circumlustrans, ictu parcente, feriebat, cumque unicuique valedixisset, eos exsuscitavit incolumes. Quocirca & hoc tempore mysterium illud fieri constat. Plut. in Parall.

Valeria Tusculanaria, quo pacto dolis cum patre Valerio coierit, vide in verbo *Sylvanus*.

Valerii prius *Valesii*, teste Quinctiliano, appellati, sicut *Fusii*, deinde *Furii*.

Valerius, L. Valesii fil. qui primum de Veientibus, deinde de Sabinis triumphavit. Hic quia in locum Tricipitini collegæ consulem non subrogaverat, & domum in Veliâ, tutissimo loco habebat, in suspicionem regni affectati venit. Quo cognito apud populum questus est, quòd tale aliquid timuissent; quapropter emisit qui domum suam diruerent, secures etiam fascibus dempsit, easque in populi concione submisit. Legem insuper de provocatione à magistratibus ad populum tulit. Hinc *Publicola* dictus est; & cum diem obiisset, publicè sepultus, & annuo matronarum luctu honoratus. Hic quadrigâ primus in triumpho vectus est sine ullâ invidiâ: præterea collegæ Bruto honores funusque curavit, funebremque orationem de ipsius laudibus habuit, quæ adeo jucunda fuit Romanis, ut ex eo consuetudo manarit, ut qui strenuè pugnando occubuissent, ab optimatibus laudarentur. Plut.

Valerius, M. Publicolæ frater, cons. unà cum Posthumio Tuberto factus, & contra Sabinos profectus rem feliciter fretus auspiciis & administratione gessit. Ex quo publicè ei domus ædificata.

Valerius Corvinus, Trib. mil. sub duce Camillo reliquias Senonum persequente, adversus Gallum provocatorem solus processit. Corvus ab ortu Solis galeæ ejus insedit, & inter pugnandum ora oculosque Galli reverberavit, & hoste victo Valerius *Corvinus* dictus fuit. unde Manilius:

Et cum militiâ volucris Corvinus adeptus
Et spolia, & nomen.

Hic quum ingens multitudo ære alieno oppressa Capuam occupare tentasset, & ducem sibi Quinctium necessitate magnâ compulsum fecisset, sublato ære alieno seditionem compressit. Hæc Cæcilius. Livius vero addit, de Samnitibus eum triumphasse, sexies consulem fuisse, hostes Titi Manlii morte exultantes compressisse. Vixit præterea, teste Valerio, corporis & animi viribus integris annos centum.

Valerius Potitus, post Xviralem invidiam plebem in partes incitatam legibus & conditionibus io. mitigavit, unde *Potiti* nomen adeptus. Primus quoque cons. post Xviros, cum Volscos Æquosque ad Algidum magnâ laude debellasset, triumphus ei à patribus negatus fuit. Sed suadente Icilio Trib. pleb. primus sine authoritate Senatûs triumphavit cum collegâ suo M. Horatio. Quamobrem *Maximi* cognomen adeptus est, quod nemini à Senatu præterquam Fabio Maximo concessum est. Plut.

Valerius Levinus, cons. cum Pyrrho prælio congrediens; in Lucaniâ infeliciter pugnavit. Iterum postea cons. contra Agrigentum missus, ac superato Hannone Duce Carthaginensium, op. in potestatem recepit, Senatum securi percussit. Alter contra Philip. Maced. feliciter bellum gessit, teste Livio.

Val. Flaccus, M. Catonis familiarissimus, eundem ex agro Tusculano ad Remp. adduxit pariter & instruxit. Cons. cum eodem Catone circa Mediolanum cum Gallis & Insubribus & Boiis, collatis signis, pugnavit, ubi 10000 hostium sunt cæsa. Causam mulierum de abrogandâ lege Oppiâ contra collegam suum Catonem obtinuit; quorum vide orationes elegantes apud Livium lib. 4. bell. Maced.

Valerius Flaccus, Poeta, cujus vitam pete ex Lilio Gyraldo, Petro Crinito, &c. Laudatur Quinctiliano lib. 10. cap. 1. *Multum*, inquit, *in Valerio Flacco nuper amisimus*. Martialis:

Censetur Apona Livio sua tellus
Stellâque, nec Flacco minus.

Idem alibi ad eum:

O mihi curarum precium non vile mearum
Flacce Antenorii spes & alumne Laris.

Valerii Flacci (inquit Cæs. Scaliger) *ingenium felix, diligentia non vulgaris, sed immaturâ morte præventus acerbum nobis poema suum reliquit.* A Juvenale tamen sugillatum fuisse notat Lubinus ad Sat. 1. quem sis vide.

Verum de Flacco hoc, uti cæteris Latinis poetis, nos alibi.

Valerius Soranus, poeta, quem Cicero in lib. de Oratore doctissimum togatorum appellat. Plut. vero virum philosophum & eruditum dicit, ac interfectum à Cn. Pompeio.

Valerius Antias, scriptor historiæ sæpe ab authoribus testis citatur, ut à Livio. Vide Voss. de Hist. Lat.

Valerius Procillus, militavit sub Cæsare in Galliam missus legatus ad Ariovistum, ut est 10 Comment. Cæsaris.

Valerius Maximus, historicus, scripsit dicta ac facta memorabilia ad Tib. Cæsarem. Militavit sub S. Pompeio, ut ipse de se testatur, ubi de institutis antiquis loquitur.

Val. Martialis, vide *Martialis*.

Val. Aurelianus, 33. Rom. Imp. A. D. 202.

Val. Maximus Batilius, cons. ao. U. C. 5219.

Val Turpilianus Trachala, cons. an. U. C. 820.

Val. Torquatus, pro Reip. salute obiit mortem. Nam cum P. Æmilius responsum accepisset ex oraculo, victoriam se reportaturum, si aram in eo loco ædificaret, ubi insignem cum curru hominem demersum aspiceret: post 3. demum dies Val. Torquatus (sic enim in somnis fuerat admonitus) sumptis sacerdotalibus insignibus (nam augurali scientiæ præditus erat) educto exercitu, & multis ante se interfectis, à terrâ absorptus est. Tum Æmilius, structâ ibi arâ, victor evasit: ex quâ victoriâ 160. turres gestantes Elephantos Romam misit. Ex quo autem tempore superatus est Pyrrhus, ex arâ ipsa eduntur oracula. Plut. Paral.

Valgius, magnus omnino poeta fuit; sic enim de eo Tibullus ad Messalam:

Valgius, aterno proprior non alter Homero.

Eundem Horatius lib. 1. Sat. 10. cum Virgilio, Vario, Mæcenate, atque aliis conjungit, quibus si placere possit, negat se ineptorum hominum iudicia morari.

Valinsa, est in Alpibus regiuncula, quæ hodie *Wallisserlandt* vocatur. Eam olim tenuere *Viberi*, *Veragri*, & *Seduni*. Jos. Simlerus.

Vallata, op. Hisp. Tar. in Vaccæis. *Vanenza* Clusio.

Vallatum, Rhætiæ op. *Veillenbach* Simlero.

Vallius Syriacus, citatur Senecæ inter celebres sui seculi declamatores. Ejus est illud in Stertinium Maximum, à quo premebatur quum comes ejus fuisset: *Per duodecim annos in officio tuo fui, dic quid peccaverim? Sed hac est consuetudo vestra, injuriam vocatis finem servitutis.*

Vallonia, Dea quæ vallibus præerat.

Vallum, *the Picts Wall* adhuc dictum, murus Albionis, quem Hadrianus Imp. inter Britanniam 1. & 2. h. e. Angliam & Scotiam, ad reprimendas barbarorum incursiones, ædificavit. Æl. Spart.

Vandali, qui & *Venedi*, *Fenni*, & *Slavi* posterioribus, pop. Septentrionales, qui non solum Germaniam ad oram maris Baltici, ubi ducatus Megalopolitanus est, *Vandalia* olim dictus, tenuere, sed etiam per Pomeraniam, Poloniam, Silesiam, Bohemiam, Russiam ac Dalmatiam, teste Alberto Krantzio, effusi sunt: sicut in Galliam ac in Hisp. progressi, ibi sedes in Bæticâ locarunt, quæ propterea *Vandalitia*, *Andalusia*, magnâ ex parte nominatur: inde in Africam trajicientes illam occuparunt, diuque eam tenuere, sicut & Sardiniam, sub Genserico rege. Alii *Vandalos* à *Vandâ* reginâ dictos, primo in Poloniâ juxta Vistulam flu. habitasse ferunt. Alii ex *Vandalo* Tuisconis filio, & Manni nepote, dictos volunt ex Beroso.

Vangiones, *Worms*, pop. & urbs Germ. sup. ad Rhenum in Palatinatu, inter Spiram ad Aust. 6. & Moguntiam in Bor. 7. leuc. urbs libera. Lucan. lib. 1.

Vangiones, Batavique truces, quos ære recurvo
Stridentes acuere tubæ.

Vania, nomen viri. 1 Esdr. 10. Lat. *nutrimentum*, sive *arma Domini*.

Vaphres, Ægyptiorum rex, regn. an. 30. an. mundi 3360.

Vapingum, Gall. Narb. urbs. Anton. *Gap* Simlero.

Vapsi, pater Nahabi principis tribûs Nephthali. Num. 13. Lat. *fragmentum*, *particula*, vel *diminutio*.

Vara, flu. Albionis per Moraviam reg. Scotiæ in ortum fluens. *Murray Firth* Buchanano. Alius est *Clyd*. Quidam *Varar* legunt. Est autem *Varar*, seu *Vara*, uti apud Ptol. op. Scotiæ ad ostia flu. cognominis, quod *Dunbar*, qu. *Varæ castrum* dicitur.

Varalii, pop. in orâ Dalmatiæ, quos *Ardiaeos* vocarunt. *Vardai* forsan Ptolemæi, quos Italiæ quondam populatores vocat Plinius.

Varamus, Venetorum flu. *Caloro* Leandro.

Vargiones, Germ. pop. Ptol. Scudo *Baer Landtgrafschaps* videtur, ad fontes Danubii.

Varianus, vicus inter Patavium & Bononiam. Anton. *Frigarola* forte hodie.

Varini, Germ. pop. Tac. *Newve Marck*, pars Brandeburgicæ Marchiæ Willichio; Althamerus censet hos *Vuarmiensi* urbi episc. in Prussiâ nomen reliquisse.

Varisti, qui *Narisci* Tac. videntur (utroque modo apud Jul. Capitolinum legitur) pop. Germaniæ.

Varius, poeta Tragicus, Virg. & Horatii familiaris, unus ex iis quibus Augustus Æneidem commisit emendandam. Horat. Sat. 5.

Plotius & Varius Sinuessæ Virgiliusque
Occurrunt. ———

M. *Varro*, poeta Rom. quem Fab. Quinct. inter peritissimos Satyræ scriptores enumerat. Ejus verba lib. 10. cap. 1. hæc sunt. 'Alterum illud est & prius Satyræ 'genus, quod non solâ carminum varietate mistum condidit Terentius Varro, vir Romanorum eruditissimus. 'Plurimos hic libros & doctissimos composuit, peritissimus linguæ Latinæ, & omnis antiquitatis, & rerum 'Græcarum nostrarumque, plus tamen scientiæ collaturus quam eloquentiæ. Vide August. de C. D. lib. 6. cap. 2. Unicum de illo testimonium imprudentiorum adferam, idque ex M. Tullio Cicerone Acad. Qu. lib. 1. 'Tum ego, sunt, inquam, ista Varro. Nam nos in nostra urbe peregrinantes, errantesque tanquam hospites, tui libri quasi domum deduxerunt: ut possemus 'aliquando, qui, & ubi essemus, agnoscere. Tu ætatem 'patriæ, tu descriptiones temporum, tu sacrorum iura, 'tu sacerdotum munera, tu domesticam, tu bellicam 'disciplinam, tu sedem regionum & locorum, tu omnium divinarum humanarumque rerum nomina, genera, officia, causas aperuisti: plurimumque poetis 'nostris, omninoque Latinis & literis luminis attulisti, '& verbis: atque ipse varium & elegans omni fere 'numero poema fecisti: philosophiamque multis locis 'inchoasti, ad impellendum satis, ad docendum parum. Fuit & alter *Varro*, de quo in dictione *Terentius*.

Varus, Syriæ præses, An. Dom. 3.

Varus, Pergæus, qui verbis assentatorum corruptus, persuasit sibi se omnium esse formosissimum, arte quoque & robore in palæstrâ omnes excellere, imò ne Musas quidem ipsas cantare suavius.

Varus, flu. Gall. Narbonensem à Liguriâ disterminans. Strabo. *Il Varo* hodie.

Varus Quintilius, Gall. Cisalpinæ præfectus fuit sub Augusto, cujus auxilio Virgilius amissos agros recuperavit: cuius beneficii memor Poeta 6. Eclog. illum miris laudibus in cœlum extollit. Hic postea Germanico exercitui præfectus, dum fœderibus nuper initis plus satis confidit, & à belli cogitatione ad jus dicendum se convertit, repentè ab Arminio circumventus cum 3. legg. obtruncatur. Mortem ejus deflet Horatius lib. 1. Carm.

Vasatæ, & *Vasates*, *Vassatæ* Anton. *Vassai* Plin. *Vasarii* Ptol. vulgò *Bazas*, pop. & urbs Aquitaniæ. Auson. Idyl. 1.

Vicinas urbes colui patriaque domoque,
Vasatas patriâ, sed lare Burdigalas.

Vascones, pop. citer. Hisp. quâ in Gallicum & Britannicum Oceanum vergit, ad Pyrenæum positi. Hi à Metello Romanorum duce obsessi, in tantam famem compulsi sunt, ut humanâ carne vescerentur. Juv. Sat. 15.

Vascones (ut fama est) alimentis talibus usi
Produxere animas. ———

Vasio,

Vasio, Gall. Narb. urbs in Provinciâ. Mela. *Vaison* Cœnali.

Vasseni, primogenitus filiorum Samuelis. 1 Par. 6.

Vassonense, op. *Vassinum* civitas, Ptol. *Forum Vocontiorum* Cic. Vide *Vasio*.

Vasthi, uxor Ahasueri regis. Esth. 1.

Vutastica, inf. in flu. Rheno, finitima Batavis & Frisiis, quæ est Diœcesis Trajectensis. Tacitus.

Vaticanus, collis non procul à Tiberi supra molem Adriani, conterminus Janiculo, vinum quidem satis copiosum gignens, sed parum laudatum. Mart. 1. 19.

Quid te, Tucca, juvat vetulo miscere Falerna,
In Vaticano condita musta cadis?

Ejus mem. Juvenal. Sat. 6.

Et Vaticano fragiles de monte patellas.

Sic à vaticiniis, quæ ibi fiebant, dictus fuit, teste Gellio. lib 16 cap 17. quem sis consule. Antepenultimam syllabam corripuit Horat. Carm. 1. Od. 20.

——*Simul & jocosa*
Redderet laudes tibi Vaticani
Col is imago.

Vatinius, cum esset dignitati Ciceronis semper adversus, ita postea prævaluit amicitiâ ejus, ut duo judiciis publicis ab eo sit defensus. Val. Max. *Vatinius* (inquit Seneca) *assiduus convitiis depudere didicerat*. In tantum autem odium pop. Rom. pervenerat, iam detectis illius vitiis, ut in proverbium cesserit *odium Vatinianum*. Catullus ad Calvum.

Ni te plus oculis meis amarem
Jucundissime Calve, munere isto
Odissem te odio Vatiniano.

Vatinius, sutor quidam, qui è calice vili atque deformi vitreo bibit, qui quatuor rostra, instar nasorum protensa habuit. Juv. Sat. 5.

Tu Beneventani sutoris nomen habentem
Siccabis calicem nasorum quatuor. ——

Hujus mem. Tac. lib. 15. De illo quoque sic Martialis.

Vilia sutoris calices monumenta Vatini
Accipe, sed nasus longior ille fuit.

Hinc magna vasa, vilia, & lignea, *Vatiniana* dicuntur. Idem Martialis.

Qua sulphurato nolit empta ramento
Vatiniorum proxeneta fractorum.

Vatrenus, Plin. amnis qui Forum Cornelii alluit, ut Niger tradit. *Saternus* Leandro.

Vatuca, op. Germ. infer. in fin. Eburonum, apud Trajectum superius, inde 2. leuc. in ort. *Valkenburg* Mariano. Aliis est *Hertzogenrode* op. inter Julincum & Aquisgranum, qui *Varucam* legendum volunt.

Vaunia, vel *Vaunia*, Ptol. op. Venetiæ, Insubriæ finibus propinquum. Hodie *Lovino* dici putatur.

U B.

Ubii, pop. Germ. infer. qui & Agrippinenses, quorum extat adhuc pag. *Ubich* in territor. Juliacensi, teste Ortelio.

Ubil, nomen viri. 1 Par. 27. Lat. *adductus*, *portatus*, *luctuosus*, vel *veterascens*.

U C.

Ucalegon, unus ex Trojanis proceribus, qui belli tempore, quòd annis confectus esset, prælio abstinuit, ut refert Hom. Iliad. 13. Idem de illo & Antenore Il. 3.

Οὐκαλέγων τε ἰδ᾽ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
Εἵατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῇσι πύλῃσι,
Γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, ἀλλ᾽ ἀγορηταὶ
Ἐσθλοί, τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἵτε καθ᾽ ὕλην,
Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι, ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι.

Virg. Æn. 2. ——*Jam proximus ardet Ucalegon.*

Id est, Ucalegonis domus. Inde Juvenalis Sat. 3.

Vivendum est illic ubi nulla incendia, nulli
Nocte metus, jam poscit aquam, jam frivola transfert
Ucalegon, tabulata tibi jam tertia fumant.

Ubi ponitur pro cive quovis.

V E.

Vectis, Ptol. *Vecta* Eutrop. ins. maris Britann ci, oræ Australi Angliæ proxima, contra Trisantonis flu. ostia, & Antonæ op. & emporium celeberrimum.

Vectius Messius, Volscorum rex, an. mundi 31..

Vectius Marcellus, Neronis Imp. procurator, cujus prædia ab utraque parte viæ publicæ, sc. prata & oleæ, in sedes contrarias transgressa fuere, quod maxime mirandum est. Plin.

Vectius Bolanus, Britanniæ præfectus. Tac. Hist. 2.

Vectius Valens, medicus. *Titinius* Qu. Sereno Sammonico dictus:

Talia præcepit Titini sententia Vetti.

Fuit autem Messalinæ non solum medicus sed etiam adulter. Vide Tac. Annal. 11.

Vectones, pop. Hisp. in Lusitaniâ, ab Asturibus Durio amne discreti, Plinio teste. Luc. lib. 4.

Vectonesq; leves, profugiq; à gente vetustâ
Gallorum Celtæ miscentes nomen Iberis.

Vedius Pollio, eques Rom. Augusti amicus, & multum apud illum potens, murænarum vivariis servos damnatos immergere solebat. Accidit autem aliquando, ut cum Augustus apud ipsum cœnaret, unus è servis calicem crystallinum frangeret. Ex quo rapi eum ad mortem & murænis objici Vedius jussit. Puer ad Cæsaris pedes fugit, non mortem quidem deprecans, sed ne piscium esca fieret. Ibi motus novitate crudelitatis Cæsar, & puerum dimitti, & crystallina protinus omnia perfringi, piscinamque compleri jussit. Sen. Plin. & alii. Crudelitatis quoque Vedianæ Tertull. mem. lib. de Pallio.

Vedra, *Were*, teste Camd. flu. Albionis in agro Duoelmensi oriens, & in ortum fluens.

Vediantii, pop. Alpini Liguriæ (licet nunc in Gall. Narb. censeantur) ad Alpes maritimas. Plin.

Vegesatum, op. Belgii in fin. Eburonum ad Mosam, medium inter Leodium & Trajectum 2. leuc. *Weset* Germanis, *Visé* Gallis dicitur.

Vegeti, Aliæ pop. Mela.

Vegetius, scripsit de re militari ad Valentinianum Principem libros quatuor, quos post omnes omnium editiones ope veterum librorum correctos unà cum notis suis edidit Godescalcus Stewechius Lug. Bat. An. Dom. 1592.

Vegetius, Mulomedicinæ quatuor libros scripsit, quos A. D. 1528. Jac. Faber ex uno solum codice edidit; sed cum variis codd. postea contulit, multisque partibus emendatiores in lucem emisit Jo. Sambucus Panoonius A. D. 1574.

Veia, venefica mulier apud Horat. Epod. 5.

Veii, colon. & urbs antiquissima Hetruriæ, apud Tiberim, media fere inter urb. Romam & Fescenniam 14. m. p. à Comero condita, & à Camillo longâ 10. annorum obsidione capta, & excisa, an. U. C. 358. Fabiorum cæde memorabilis fuit hæc urbs. Ovid. Fast. 2.

Hæc fuit illa dies in quâ Veientibus armis
Tercentum Fabii ter cecidere duo.

Pop. *Veientes*. Hinc *Veientanus*, ut *vinum Veientanum*, de quo Horat. 2. Serm. Sat. 3.

Qui Veientanum festis potare diebus
Campanâ solitus trullâ, vappamq; profestis.

Martialis 3. 49.

Veientana mihi misces, tibi Massica potas.

Et alibi. *Veientana tuam si bibat uva sitim.*

Vejovis, apud Rom. inter sinistra, seu noxia numina habebatur, quem non auxilii alicujus spe venerabantur, sed ideo tantum, ne quid ipse noxæ inferret. Ejus mem. Ovid. Fast. 3.

Vis ea si verbi est, cur non ego Vejovis ædem
Ædem non magni suspicer esse Jovis?

Vide Gell. 5. 12.

Velabrum, locus Romæ juxta Aventinum mont. *velis* obtectus, sub quibus oleum & similia vendebantur. Plautus in Capteivei:

Quasi in Velabro olearii.

Horat. *Cum jurru sartor cum. elabro omne macellum.*
Hinc *Velabrensis* Mart 11.
Et Velabrensi massa recocta foco.
Inde *Velabrensis caseus*, qui in Velabro conficiebatur. Martialis 13. 32.
Non quem cunque focum, nec fumum caseus omnem,
Sed Velabrensem m... sapit.
Siquidem, testante Plin. 11. 42. *Fumus imbibitus auget gratiam casei, qualis in ipsa urbe conficitur.* Varro à *vehendo* derivat, eo quod cum Aventinus olim discluderetur paludibus à reliquis, necesse esset eò navibus advehi. Unde *Velaturam facere* dicebantur, qui operam suam collocantes mercede ex vecturâ vivebant. Duplex a. fuisse *Velabrum* invenio, maius & minus. Varro: *Palus fuit in minori Velabro.* Unde quod ibi vehebantur lintribus, *Velabrum*, ut & illud majus. Propertius:
Qua Velabra suo stagnabant flumine, quaque
Nauta per urbanas velificabat aquas.
Tibullus quoque:
At quà Velabri regio patet, ire solebat
Exiguus pullâ per vada linter aquâ.
Velauni, inter Alpinas gentes memorantur Plin 3.20.
Velia, Lucaniæ op. in sinu Pæstano conditum à Phocensibus, antea *Elea* dicta. Virgil. lib. 6.
———*Portusq; require Velinos.*
Horatius 1. 15.
Quæ sit hyems Veliæ, quod cælum, Vala, Salerni.
Hinc *Velina* tribus. Horat.
—*Hic multum Fabiâ valet, ille Velinâ*
Perf. *Libertate opus est, non hâc, qua ut quisq; Velinâ*
Publius emeruit. ———
Vide Steph.
Velicer, vide *Aa.*
Velinus, lacus Sabinorum in Umbriæ confin. Virgil. l. 7.
Sulfureâ Nar albus aquâ, fontesq; Velini.
Velitra, colon. & urbs Lat. in viâ Appiâ, à Româ 20. m. p. in Eurum Privernum versus distans. Sil. l. 8.
Setia, & è celebri missetam valle Velitræ.
Vellauni, vel *Velaunii*, pop. & urbs Aquitan. ad mont. Cemmenum, Arvernis, Gabalis, & Rethenis finitimi, quorum reg. *Velay*, urbs vero *S. Flour*, teste Jo. Poldo.
Vellaunodunum, op. Gall. Celt. quod Cænalis & Ortelius idem faciunt *Antissiodoro*. Anton. & *Autrico* Ptol. Aliis est *Chasteaulandon*, teste Vigenerio Aliis *Veron* apud Senones.
Vellica, urbs Cantabrorum mediter. Ptol. *Victoria* Villanovanq.
Velocasses, pop. Gall. Belg. in confin. Celticæ circa Sequanam flu. Plin. 4.18. Hos putat Ferrarius esse *Baiocenses* in Normandiâ, *Verocasses* autem circa Sequanam: Cæsar enim eos inter Caletes & Veromanduos recenset.
Velona, vulgo dicitur Epiri civitas, quæ & *Apollonia*.
Venafrum, civitas Campaniæ, oleis abundans. Horat. 2. Carm. Od. 6. —*Viridique certat*
Bacca Venafro.
Mart. lib. 13. ep. 95.
Hoc tibi Campani sudabit bacca Venafri.
Juvenal. Sat. 5.
Ipse Venafrano piscem perfundit.
Strabo lib. 5. Ἐνδόξοι δὲ καὶ πάσα ἡ ἐλαί τὸ Οὐέναφρον. Plin. 15.2. de oleo: *Principatum in hoc quoque bono obtinuit Italia toto orbe, maxime agro Venafrano.* Venafri hodie dicitur Leandro.
Venantodunum, i. e. *venatorum mons*, ut scribit Lelandus, qui hoc Angliæ op. sic vocat quod vulgò *Huntington* dicitur.
Venaria, inf. parva maris Tyrrheni. Plin. 3. 6.
Vendenis, op. Mysiæ super. *Raveniczen* Lazio.
Vendum, op. Iapodum in Norici, Pannoniæ, Liburniæque confin. *Windischgratz* Lazio.
Venedi, *Venede* Ptol. pop. Germ. Boreales quorum reg. *Frolaadt*, teste Herberstinio ad fin. Venedicum, ad Suedicum regnum spectans.
Venedotia, *Gwinedhia* Lelando, reg. Albionis in Cambriâ, ad Bor. vulgò *Northwales.*
Veneli, Ptol. *Unelli*, pop. Gall. Celt. quos Jul. Cæsar inter civitates Armoricas Oceanum attingentes reponit. Ptol. autem eos locat inter Lexovios & Biducesios.
Venelocasii, pop. Gall. juxta Sequanam flu. Ptol. *Velocasses* Cæsari. Vide *Velocasses.*
Veneria, ins. vide *Venaria.* Fuit etiam cognomen Siccæ urbis in Africâ, & Nebrissæ urbis in Hisp. Bæt. teste Plin.
Veneris portus, op. oræ Ligusticæ cum arce contra portum Erycis Anton.
Veneti, *Vannes*, pop. & urbs Gall. Celt. inter civitates Aremoricas. Alii in Italiâ, de quibus mox.
Venetia, reg. Italiæ max. ab Adduâ flu. (quo ab Insubriâ ad occ. separatur) usque ad Timavum flu. (quo ab Istris dividitur) protensa, Pado ad merid. à Gall. Tog. divisa, Alpibus vero Rhætiæ & Juliis ad Arctos à Rhætiâ & Norico separata, luis te Carnos complectens tametsi Ptol. Venetiam à Carnis distinguat. Pars occidua inter Adduam & Athesin flu. *Lombardia* nominatur, seu sub Longobardiâ continetur (Longobardia enim latius patet, Insubres & alios pop. continens) Inter Athesin & Liquentiam flu (qui Venetos dividit à Carnis) *Marca Trivisana* dicitur. Reliquum, in quo Carni & Forojulienses insunt, usque ad Timavum *Friuli* & *La Patria* nominatur. Pop. *Veneti* ab *Henetis* pop. Paphlagoniæ in Asiâ sic dicti, & derivari, ut multi tradunt. Caput hujus reg olim fuit *Aquileia*, nunc autem *Venetiæ*, urbs maxima inter stagna Hadriatica, post Aquileiæ excidium constructa super palis in terrâ sub aquâ defixis, & insulis parvis cohærentibus, ut inter orbis miracula meritò adnumerari possit, urbs libera, terrâ, marique longè dominans, *Venice* Anglis dicta. Actius Sannazarius;
Viderat Adriacis Venetum Neptunus in undis
Stare urbem & toto ponere jura mari:
Nunc mihi Tarpeias quantumvis Jupiter arces
Objice & illa tui mœnia Martis ait;
Sic pelago Tybrim præfers; Urbem aspice utramq;
Illam homines dices, hanc posuisse Deos.
Quæ nos olim ita Græce reddidimus:
Ἀδριακοῖς Ἐνετῶν ἰδὼν ἐν ὕδασιν Ποσειδῶν
Ἄστυ ...
Νῦν μοι Ταρπείας ...
...
...
Τὴν ...
Hinc *Venetus*: Sil lib. 8.
Nec non cum Venetis Aquileia superfurit armis.
Prop. *Quantum Hypanis Veneto dissidet Eridano.*
Venetus lacus, *Cellersee* Munstero, & *Underfee* Scudo, lacus Suevicæ in Helvetiorum confin. Mela.
Venicnium, *Ramshead*, teste Camdeno, promont. Hiberniæ in orâ Bor. inter Boreum & Rhobogdium promont. Ubi populi *Venicnii.*
Venilia, Nympha, uxor Fauni, & soror Amatæ Latini regis conjugis, mater autem Turni. Virg. Æn. 10.
Indiguum est Italos Trojam circumdare flammis
Nascentem, & patriâ Turnum consistere terrâ,
Cui Pilumnus avus, cui diva Venilia mater.
Item accessus maris. Varro: *Venilia, unda quæ ad litus venit: Salacia, unda quæ ad Salum redit.* Quibus nominibus incrementa maris reciproca & decrementa quotidiana designabant Romani. Vide Scaligerum Append. ad Conjectan. Varron. pag. 181.
Vennenses, pop. Hisp. Tar. Mela, quorum op. *Duegna* videtur Pineto.
Vennona, Anton. op. Albionis in Angliâ inter Bennaventam 17. & Etocetum 18. m. p. Camdeno videtur esse *Higheross*, pag. agri Leicestrensis non longè à *Bensford bridg* distans.
Vennones, *Venones*, Plin. *Vinnones*, Ptol. op. Rhætiæ. Strabo quorum reg. *Vinfigau*, & *Engadin* dici scribit Tschudus. *Venosta vallis* dicitur Luithprando.
Vennonetes, pop. Rhætiæ Alpini in Italiæ confin. Plin. quorum reg. *Veltlin* Germanis dicitur.
Venonius historicus, Tullio celebratus, lib. 12. ad Atticum: *At molestè fero, Venonii historiam me non habere.* Exilem fuisse, ostendit ejusdem Cic. locus in 1. de Legg.

Si ad Labienum, aut ad eum, qui tibi semper in ore est, Catonem, aut ad Florem, aut ad Fannium, aut ad Venonium venias: quid tam exile quam isti omnes. Vide Voss. de Hist. Lat. pag. 725.

Venta Belgarum, vulgò *Winchester* Anglicè, *Caer Gwent* Britannicè, *Wintanchester* Saxonicè, urbs Albionis in Angliâ inter Londinum ad ort. 52. et Exon. ad occ. 90. m. p. à [illegible]risberiâ 20. ad ort. Item urbs Angliæ, & emporium præclarum ad ostia Sabrinæ flu. quæ hodie *Bristol* vocant.

Venta Icenorum, quæ videtur *Venta Simenorum* Ptol. *Norwich*, teste Prisæo, urbs Albionis in orâ Angliæ orientali, à Londino 80. m. p. in Eurum, à Cantabrigiâ 4[illegible] in ort. in Norfolciâ reg.

Venta [illegible]rum, Camdeno & Lhuydo *Caer Went* op. Walliæ Comit. Monumetens. Bristolio adversum in alterâ [illegible] à Sabrinæ non procul ab ostiis Rharostiathy [illegible] flav[illegible].

Venulus, unus ex Latinorum proceribus qui in magnam [illegible]am legatus missus, ut Diomedem in belli societatem adsceret, re infectâ rediit. Virg. Æn. 8.

Mittitur & magni Venulus Diomedis ad urbem
Qui petat auxilium, & doceat quæ causa petendi.

Venus, ab antiquis amorum, gratiarum, pulchritudinis, de[illegible]rum, voluptatumque omnium habita est Dea; ita dicta à *veniendo*, quod ad omnes res *veniat*, ut auctor est Cic. lib. 2. de N. D. Hanc poetæ ex spumâ maris & Cœli testiculis natam fabulantur, à Saturno excisis & in mare projectis, unde & ἀπὸ τοῦ ἀφροῦ, h. e. *à maris spumâ*, *Aphroditem* appellarunt. Ovid.

——*Venus orta mari mare præstat eunti.*

Musæus;

[illegible]
[illegible]

Fertur in conchâ margaritarum feraci fuisse concepta, in quâ etiam navigavit in Cyprum, quare cum de formosâ muliere loqueretur Venus apud Papinium, illam dignam esse inquit, quæ sua esset soror, & in eâdem conchâ navigaret.

Hæc & cæruleis mecum consurgere digna
Fluctibus, & nostrâ potuit considere conchâ.

Porro 4 Venerum mem. Cicero lib. 3. de N. D. *Venus*, inquit, *prima Cælo & Die nata: cujus Elide templum vidimus. Altera spumâ procreata, ex quâ & Mercurio Cupidinem secundum natum accepimus. Tertia Jove nata & Dione, quæ nupsit Vulcano, sed ex eâ & Marte natus Anteros dicitur. [illegible] quarta Syria, Tyroque concepta, quæ Astarte vocatur, quam Adonidi nupsisse proditum est.* Hæc ille: Pausanias vero in Bœoticis tres Veneres fuisse scribit, quarum una *Cœlestis*; altera *Popularis*, tertia *Apostrophia* dicta est. At Plato in convivio duas esse Veneres, & duas Cupidines inquit in his: [illegible] Vide sis plura apud Nat. Com. l. 4. cap. 13. Est item *Venus* una errantium stellarum inter Solis & Mercurii sphæras sita, quæ ἑωσφόρος Græcè, *Lucifer* Latinè dicitur, sc. cum Solem antegreditur: cum autem eundem subsequitur, *Hesperus* & *Vesper*, & *Vesperugo*. Venus aliquando pro *amasiâ*. Plaut. Curcul. 1. 3. *Tun' meam Venerem vituperas?* Idem in Pœnulo 1. 2. *Hanc equidem Venerem Venerabor, me ut amet posthac propitia.* Lucret. lib. 4.

——— *Nec Veneres nostras hoc fallit*,

Id est. *Nec hoc ignorant nostra puellæ.* Virgil. Eclog. 3.

Parta meæ Veneri sunt munera.

Nomen ejus quod attinet; *Suaviter*, inquit Seldenus, de Diis Syris, forsan iis insanire viderer, qui has literas, & quicquid non est ultro obviam oscitantibus, nimium temnunt, si *Veneris* nomen a בנות *benoth* in Saccoth Benoth peterem. Nemo tamen est qui nescit facillimam & frequentissimam esse elementi B. in V. migrationem. Quod si T finale per S, ut Judæi hodierni, pronuncies, tum *Venos* in *Benoth* expressissimum habes: Et *Benos* Græcâ pronuntiatione est *Venus* nostrâ. Sane Suidas: Βῆνος, ὄνομα Θεᾶς. Etiam VENOS GEN. pro *Venere Genetrice* legitur in Nummis Juliæ Augustæ Septimii Severi uxoris, si fides Adolpho Occoni, cujus Numismata consulas pag. 356. Ita *Benoth* ipsam etiam Numen denotabat, & *Succoth* tabernacula, seu ædes ejusdem. Vide plura apud ipsum authorem Synt. 2. cap. 7. *Venus à veniendo* dicta putatur Ciceroni lib. 2. de N. D. quem sequitur Arnobius lib. 3. *Quod*, inquit, *ad cunctos veniat, Venerem cognominatam.* Vide sis Fungerum in *Venus*, & Vossium in *Venustus*.

Venusia, Ptol. op. Apulorum Dauniorum, non procul à finib. Lucaniæ, Horatii patria, qui ideo *Venusinus* dictus est. Sic enim ipse Sat. 1. lib. 2.

——*Sequor hunc Lucanus an Appulus, anceps*
Nam Venusinus arat finem sub utrumque colonus.

Straboni Οὐενουσία. Plutarcho Βενουσία dicitur. Hodie *Venosa*.

Vepicus Silius lib. 8.

Vepicus quondam nomen memorabile ab alto
Saturno statuit genitor, quem carmine Circe
Exutum formâ volitare per æthera jussit
Et sparsit plumis croceum fugientis honorem.

Est autem *Vepicus*, *Picus parvulus*, ut *Vejovis* pro *parvo Jove*, & *vestibulum*, quod est *stabulum parvum*: nam *stabulum* quoq; pro hominum statione ponitur, & Plautus *stabularium* pro *caupone* posuit.

Veragrani, pop. Gall. Narbon. inter Allobroges ad occ. & Sedunos ad ort. apud Rhodanum flu. quorum op. *Octodorus* Cæsari, nunc *Martenach* dicitur.

Verbanus, lacus Gall. Cisalp. Ticinum Alpibus defluentem accipiens & eundem in Padum transmittens. Hodie *Lago Maggiore* dicitur.

Verbigenus, pagus Helvetiorum inter Celtas. Cæsar in Comment. *Orbe* hodie dicitur.

Verbinum, Anton. op. Gall. Belg. in Picardiâ in fin. Laudunensium, hodie *Verven*.

Vercella, urbs Libycorum in Insubrum & Salassiorum confin. ad Sessitem flu. etiam vulgò *Vercelli*. Ejus mem. Sil. lib. 8.

Vercella, fuscique ferax Pollentia villi.

Veresis, flu. Latii per agrum Prænestinum, fluens. *Veresto* Leandro, *Verde* aliis.

Veretum, op. Salentinorum excisum, à Leucâ 4. m. p. distans, Japygio promont. vicinum *Uretum* apud Ptol. legitur à *Vereto* diversum quod aliis est *Vano*, aliis *Oria*.

Verga, Liv. postea *Vergianum*, *Rogiano* Barrio, op. Brutiorum mediterraneum in Calabriâ citer. ad Isaurum fluv.

Vergellus, qui & *Gellus*, flu. Apuliæ apud Cannas fluens, quem Annibal ponte ex Romanorum interfectorum cadaveribus confecto trajecit. Is in Aufidum labitur, & *Fiume di Canne* nominatur.

Vergeminum, op. Gall. Cispad. ad ripas Ticini, *Viglebanum* Hermolao Barbaro.

Vergentum, Hisp. op. Plin. 301.

Vergiliæ, 7. stellæ inter os Tauri & Arietis caudam sitæ, teste Hygino lib. 2. de signis cœlestibus: ita dictæ, quòd circa Æquinoctium vernam matutinum oriantur. Propert. 1. 8

O utinam hyberna duplicentur tempora bruma
Et sit iners tardis navita Vergiliis.

Plautus in Amphitryone:

Nec Jugula, neque Vesperugo, neq; Vergiliæ occidunt.

Vide *Pleiades*.

Verginium mare, ut Ptol. vel *Hibernicum* ut aliis placet, mare est quod Hiberniam & Angliam interluit, *Mor Uueridh* Britannis vocari ait Humfredus Lhuydus. *Canalem* vero *S. Georgii* vocant Angli & Galli.

Vergium, Liv. op. Hisp. citer. in Cataluniâ in fin. Ilergetum, nunc pagus. *Uergo* Morali

Vergobretus, summus erat apud Heduos magistratus, qui creabatur annuus, & vitæ, necisque in suos habebat potestatem. Cæsar. lib. 1. de B. G.

Veritas, Temporis filia & Virtutis mater, Dea existimata est à Gentibus. Fingebatur mulier pulchra, magna, simpliciter ornata, illustris ac splendida, cujus oculorum

oculorum orbes puro lumine nitebant, ut astrorum & stellarum fulgorem imitari viderentur. Vide Plut. in Qu. Rom.

Vero, flu. Celtiberiæ. Vide *Verones*. Mart. 1. 49.

Sterilemque canum nivibus effractis sacrum
Vada Veronem moribus.

Verocasses, pop. Gall. Belg. juxta Sequanam incolentes, Caletibus finitimi, hodie *Vulxin*.

Verodunum, *Verdun*, urbs Gall. Belg. ad Mosam episc. Lotharingiæ in Campaniæ confin. sub archiep. Trevirensi.

Verolamium, Anton. *Verulamium*, Tac. *Urolanium*, Ptol. hodie *Verulam*, urbs olim Albionis, nunc pagus Angliæ apud Tamesim flu. & op. S. Albani, inter Londinium ad ort. 21. & Oxonium ad occ. 30. m. p.

Veromandui, Gall. Belg. pop. Plin. 4. 17. vulgò *Vermandox*.

Verometum, *Burrow*, teste Camdeno, op. olim Albionis, nunc pagus Angliæ in Leicestriâ com. eo loco qui hodie *Burrow bill* dicitur, inter Margidunum & Ratas 12. m. p. à Lindo 40. in Austr. Londinium versus.

Verona, colon. & urbs Cenomanorum Venetiæ, ad Athesim flu. interfluentem, urbs clarissima, & maxima totius Venetiæ, si Venetias excipias, inter Ferrariam ad Euronot. & Tridentum in Circium 50. m. p. Hujus vocabulum, ut reliqua Italiæ Latino more Ptolemæo quoque refertur Οὐηρῶνα. Apud Strab. vero lib. 4. legitur Οὐάρον, lib. autem 5. Βήρων. Apud Procopium variè legitur in Gothicis: libb. 2. & 4. Βερώνη, lib. autem 3. Ἡ Βερώνα, quum lib. 4. sit ἀμφὶ Βερώνας. Catulli patria fuit. Ovid. Am. 3. 14.

Mantua Virgilio gaudet, Verona Catullo.

Mart. 10. 103.

Nec sua plus debet tenui Verona Catullo.

Idem lib. 14. ep. 195.

Tantum magna suo debet Verona Catullo,
Quantum parva suo Mantua Virgilio.

Catullus ipse Carm. 68.

Atqui non solum hunc se dicit cognitum habere
Brixia, Chinea suppofita specula;
Flavus quam molli percurrit flumina Mela:
Brixia Verona mater amata meæ.

Βήρων Stephano dicitur. *Verona* altera, urbs Helvetiorum, *Bern*, ut aliquibus videtur. Pop. *Bernenses* Plinio, qui tamen tam Veronam quam Bernenses in Rhætis commemoret. Ferrarius.

Verones, pop. Hisp. Tar. quos Vero flu. alluit Sil. l. 3.

At Veronum alit Balarus probat æquore aperta.

Verovi acum, *Werwyk*, pagus Belgii in Flandriâ ad Legiam flu.

Verovicum, *Warwick*, op. Angliæ Conventriæ finitimum ab eâ 6. m. p. in Austr. recedens.

Verra, ara fuit Romæ, ad quam orabant, ne Agrippæ nascerentur.

C. *Verres*, Quæstor Cn. Carbonis, deinde legatus ac Proquæstor Cn. Dolabellæ, utrumque prodidit. Lucullo & Cottâ Consulibus. Prætor urbanam jurisdictionem obivit, quâ perfunctus Sacerdoti in Sicilia Quæstor successit, eamque non succedente sibi Arrio per triennium tenuit. Sed libidinosè, avarè, crudeliterque versatus in provinciâ postulatus est repetundarum à Siculis. Cicerone vero in gratiam Siculorum accusationem magnâ vi & arte peragente, quum parum subsidii sibi in Hortensio esse videret, desperato patrocinio, sponte in exilium abiit, ubi 26. annis per summam quietem traductis, à Triumviris tandem proscriptus & occisus est. Plin. 34. 2. Propter Corinthia vasa proscriptum tradit, quòd iis viz Antonio se cedere negavisset. Seneca etiam fortiter decessisse scribit ex auctoritate Pollionis. Liberos habuit antequam in exilium abiret: filiam nuptam, & filium prætextatum parum pudicum. Vide Cic. in Verrinis, Ascon. Pedian. & Lact. lib. 2. cap. 4. Juvenalis.

Si fur displiceat Verri, si homicida Miloni.

Idem: *Charus erit Verri, qui Verrem tempore quo vult*
Accusare potest. ——

Versigernus, Britannorum rex, An Dom: 449. Lege *Vortigernus*.

Vertobrige, op. Hisp. Bæt. Plin. 3. 1.

Vertodunum, op. Lotharingiæ, vicinum Metensibus.

Vertumnus, Deus habitus est in Latio in omnes sese vertens formas, quemadmodum & de Proteo suo comminiscuntur Græci. Hic cum Pomonam Nympham adamaret, in anum sese convertit, hortosque ejus ingressus, multis ei rationibus persuadere conatus est, ut sibi conjugio jungeretur. Verum cum eâ viâ nihil proficeret, positâ anûs personâ in juvenilem rediit formam: cujus pulchritudinem admirata Nympha, vim jam inferenti Deo non admodum se præbuit molestam. Quâ de re vide Ovid. Met. 14. Acron in Horat. lib. 2. Serm. Sat. 7.

Jam mœchus Romæ, jam mallet doctus Athenis
Vivere, Vertumnis quotquot sunt natus iniquis.

Vertumnum ait esse Deum humanarum cogitationum præsidem: ideoque multiformem fingi & inconstantem, quemadmodum & illæ variæ sunt & mutabiles. *Iniquo*, autem *Vertumno natos esse* interpretatur, qui cogitationes suas tegere non possunt. Tib. Donatus Vertunum dicendum existimat, quemadmodum & Portunum; quem icirco coli arbitratur ut res institutæ, ad quem destinatæ sunt, ad finem perducantur. Non desunt qui *Vertumnum* dictum putent, quod lacum Curtium in Tiberim *averterit*. Quam opinionem tangit & Ovid. l. 6. Fast.

Curtius ille lacus siccas qui sustinet aras
Nunc solida est tellus, sed lacus ante fuit.
Nondum conveniens diversis ille figuris
Nomen ab averso ceperat amne Deus.

Hujus festa dicta sunt *Vertumnalia*, quæ mense Octobri celebrabantur. Prop. 4. 2.

Vertumnus verso dicor ab amne Deus.

Subdit aliud etymon in sequentibus.

Seu quia vertentis fructum percepimus anni
Vertumni rursus credimus esse sacrum

Inter Semones deos Vertumnum numerat Fulgentius de prisco serm. in *Semones*. Tibullus:

Talis in æterno felix Vertumnus Olympo
Mille habet ornatus, mille decenter habet.

Horat. ep. ult. lib. 1.

Vertumnum Janumque liber spectare videris.

Vertumnum etiam Latini dicerent desultorem à *vertendis* & mutandis, vel alterandis equis. Prop. ubi supra:

Est etiam aurigæ species Vertumnus, & ejus
Trajicit alterno qui leve pondus equo.

Veruca, op. Carnorum inter Natisonem ac Timavum M. *Falcone*, teste Leandro. Nigro autem Veruca longe hinc distat in agro Veronensi ad Athesim flu. *La Chiusa* vulgò inter Veronam ac Tridentum. Est & *Veruca* arx firmissima in Gall. Subalp. ad Padi ripam contra Crescentiam op. vulgò *Verra*.

Verulum, *Verula* Frontino, colon. & urbs Latii in Hernicis apud Cosam flu. media fere inter Anagniam & Soram. Pop. *Verulani*.

Vesbius, sive *Vesuius*, & *Vesuvius*. Vide *Veseum*.

Vesci, quod & *Faventia*, *Vescu* Ptol. urbs Hisp. Bæt. vulgò *Huesca*, vel *Guesca*.

Vescianum, villa Campaniæ inter Capuam & Nolam in agro *Vesciæ* urb. extinctæ. Cic. A Livio memoratur inter Atellam & Vesuvium.

Vescinus, Liv. flu. Campaniæ apud mont. Vesuvium fluens in Craterem sinum.

Veseum, qui & *Vesvius* & *Vesuvius*, mons Campaniæ Nolæ vicinus, agros habens miræ fertilitatis præterquam in solo cacumine, ubi planitiem habet magnam, fructum omnino nullum ferentem. Constat enim hunc montem sæpius arsisse; nunquam tamen vehementius, quàm imperante Tito: quo tempore erumpens ex eo ignis, & vicinas regiones latissimè populatus est, & Plinium, Naturalis historiæ scriptorem, qui cognoscendi cupiditate eò se contulerat, fumo flammisque enecavit, quâ de re vide epistolam Plinii Junioris ad Corn. Tacitum. Galenus de Methodo medendi lib. 5. Ὃν Ἀίσον ἐν τοῖς συγγράμμασιν οἱ παλαιοὶ Ῥωμαῖοι καὶ τὸ νῦν οἱ ἀκριβ-

βίσιοι Βεσέβιον ὀνομάζουσι· τὸ δὲ ὄνομα ... Primùm quidem Romani fecere *Vesevus*. Lucret. lib 6.

Qualis apud Cumas locus est, montemq; Vesevum, &c.

Virgil. Γεωργικῶν 2.

Talem dives arat Capua, & vicina Vesevo
Ora jugo. ———

Val. Flaccus Ἀργοναυτικῶν 4.

Sic ubi prærupti tonuit cum forte Vesevi
Hesperiæ lethalis apex.

Silius l. 12. *Monstrantur Vesevia juga.* Stat. Sylv. 4. 8.

Tertia jam soboles procerum tibi nobile vulgus
Crescit & insani solatur damna Vesevi.

Auson. Idyll. 10.

Fert; vitiferi graditur vineta Vesevi.

At Græci videntur postea fecisse Βέσβιος, i. e. *Vesbius*, sive *Vesvius*, quos Romani etiam secuti sunt. Columella lib. 10

Fontibus & Stabiæ celebres & Vesvia rura.

Silius lib. 17.

Evomuit pastos per secula Vesvius ignes.

Stat. S lv. 4. 4. — *Fractas ubi Vesbius egerit iras*
Æmula Trinacriis volvens incendia flammis.

Mart. ⁊ 44.

Hic est Pampineis viridis modo Vesvius umbris.

Incendia ejus crebra fuere variis temporibus. Diodorus lib. 4. ... Οὐεσούβιον ... Naturam ejus describit Strabo lib. 5. ... Xiphilinus ex Dione. ... Vide Sen. Nat. Qu. l. 6. c. 2.

Vesontio, *Visontium* Prol. *Bisuntio* Amm. quæ & Chrysopolis in lib. concil. *Besanson*, urbs maxima Sequanorum & metrop. Burgundiæ comitatûs ad Dubim flu. circumfluentem, emporium & urbs libera.

Vespasia, pagus Umbriæ in monte juxta fines Sabinorum, à Nursiâ 6. m. p. Spoletium versus; unde nomen *Vespasiano*, Imp. Suet.

Vespasianus, victo Vitellio, Rom. Imperio potitus est, cujus vitam habes apud Suetonium, & Euseb. l. 3. c. 3.

Vesper, vide *Venus*.

Vesta, Saturni filia ex Ope; quanquam à Poëris non raro pro terrâ sumitur, sive quòd omnibus terrâ *vestiatur*, sive quod *vi sua stet*. Ovid. lib. 6. Fast.

Stat vi Terra sua; vi stando Vesta vocatur.

Non desunt qui ἀπὸ τῆς ἑστίας, nomen hoc deducunt, inter quos est Tullius lib. 1. de N. D. Interdum ponitur pro igne. Ovidius:

Nec tu aliud Vestam, quam vivam intellige flammam,
Nataq; de flamma corpora nulla vides.
Jure igitur virgo est quæ semina nulla remittit.

Veteres autem 2. fuisse Vestas affirmabant: unam Saturni matrem, alteram ejus filiam. Ovid. ubi supra:

Ex Ope Junonem memorant, Cereremq; creatas;
Semine Saturni tertia Vesta fuit.

Confundunt tamen has Poetæ, alteram pro alterâ ponentes. Id tamen observandum est. Cum Vestam pro terrâ accipiunt, de matre Saturni esse intelligendum: quando vero virginem nominant, de filiâ ejus esse intelligendum, quam ignem esse voluere. Quæ si propriè referatur ad aras, & focos publicos, valde est verisimile, cum pleraque omnia vocabula sacra sint ab Oriente, etiam *V stam*, sive Ἑστίαν esse ab אש *esh*, i. e. *ignis*, & יה uno ex Dei nominibus, ut יה אש dicatur sonet *ignis Dei*. Ideoque propriè symbolum potius Numinis, quam Numen ipsum sonet. Hanc unam ex Diis Penatibus esse volunt, quos Æneas in Italiam advexit. Virgil. Æn. 2.

Sic ait & manibus vittas, Vestamq; potentem
Æternumq; adytis effert penetralibus ignem.

Cui sententiæ non obscurè adstipulatur & Livius, cum Vestæ sacra vetustissima esse asserit, & ab Albanis accepta, à Numâ autem Pompilio primùm Romæ instituta, multisque ceremoniis venerabiliora effecta. Primum enim ille sacerdotes ei creavit, stipendioque publico donavit, perpetuâque virginitate frui eas lege jussit. Quarum potissimum cura erat, ut ignem perpetuum conservarent; qui si forte per negligentiam fuisset extinctus, nequaquam alio ex igne reparare fas erat, sed accensâ per fomites ex Sole flammâ purus & cœlestis ignis eliciebatur. Porro virgo Vestalis legebatur intra annum 16. suæ ætatis, 30. vero annos oportebat eam manere virginem, postea nubere licebat. Quod si interim fortè stuprum commisisset, viva defodiebatur. Unde Juven. ——— *Cum quo nuper vittata jacebat*
Sanguine adhuc vivo terram subitura sacerdos.

Vide Voss. de Idol. l. 2. c. 65. & Lips. Syntag. de Vesta & Virginibus Vestalibus.

Vestia Oppia, mulier Atellana, Capuæ habitans quæ quondam quæstum corpore faciebat. Liv. l. 6 2. belli Pun.

Vestini, pop. Italiæ Sabinis & Picentibus vicini. Plin. 3. 5. Apud eos olim fiebant casei laudatissimi. Mart. 13. 31.

Si sine carne voles jentacula sumere frugi,
Hac tibi Vestino de grege massa venit.

Vide Suidam in Βεστῖνοι.

Vesulus, mons Liguriæ juxta Alpes, inter cæteros clarissimus, ex cujus radicibus Padus erumpit. Plin. 3. 19. Virgil. Æn. 10.

Ac velut ille canum morsu de montibus altis
Actus aper, multos Vesulus quem pinifer annos
Defendit. ———

Hodie *Monviso*.

Vesuna, Petrocoriorum urbs in Aquitaniâ. *Perigort* Villanovano.

Vesuvius, vide *Vesevus*. Hinc *Vesuvianus*. Stat. Sylv. 2. 2.

Rustassent dites Vesavina incendia Locros.

Vetera Castra, urbs Germ. infer. apud Rhenum. *Santen* Pyramio. *Berk* vero Simlero. Item op. Vindeliciæ in Bavariâ ad Danubium, inter Ratisbonam ad occ. & Straubingam ad orr. 30 leuc. *Pfeter* Simlero.

Vettienenses, & *Vettonenses*, pop. Umbriæ, quorum op. *Bittonia* qu. *Vettonium*, inter Mevaniam & Perusiam.

Vettones, *Vetones*, vel *Vectones*, pop. Lusitaniæ, teste Plin. 25. 8. qui herbam Betonicam invenerunt; horum reg. *Vettonia* Prudentio, hodie *Extremadura*. Luc. l. 4. *Vectonesque leves*, &c. Vide Casaub. in Strab. pag. 49 edit. Genev.

Vetronius Thurinus, quòd iis, qui aliquid ab Alexandro Imp. peterent, patrocinium & operam suam vendidisset, multa interim mentitus, alligatus stipiti, subjecto igne & humida materia, fumo extinctus est, adjecto elogio. *Fumo punitur qui fumum vendidit.* Lampridius. Aliis *Vetronius* dicitur.

Vetulonia, *Vetalonium* Prol. op. olim Hetruriæ apud Populonium, hodie *Vetulia*, ubi *sylva Vetulonia*. Pop. *Vetalonii* Plin. Erat & *Vetulonia* apud *Utterbium*. Sil. l. 8.

Mæoniæq; decus quondam Vetulonia gentis.

U F.

Ufens, flu. juxta Tarracinam per paludes Pomptinas fluens. Plin. 3. 5. Virg. Æn. 7.

Quà Saturæ jacet atra palus, gelidusq; per imas
Quærit iter valles, atq; in mare volvitur Ufens.

Unde Claud. de Prob. Olybr. consulatu.

——— *Tardusq; suis erroribus Ufens.*

Silius lib. 8. ——— *Et atro*
Liventes cœno per squalida turbidus arva
Cogit aquas Ufens, atque inficit æquora limo.

Hic flu. antiquissimis Romanis *Oufens* dicebatur. Ennius.

Priverno Oufentina venit, fluvioque Oufente.

Sed & aliâ diphthongo etiam dicebatur *Aufens*; unde vulgare ei hodieque vocabulum *Aufente*. Cluver. Item Æquicolarum dux, qui cum Turno adversus Æneam suppetias ferret, à Gyâ Trojano est interfectus. Ejus mem. Virg. ubi supra:

Et te montosa misere in prælia Nursa
Ufens, insignem fama & felicibus armis.

Uffugum, Bruriorum civitas. Liv. *M. Alto*, teste Barrio.

Via,

V I.

Via, Mautit. Cæsar. urbs. Ptol.

Via, Hisp. flu. Ptol.

Viacienses, Hisp. pop. Plin. quos Pioetus *Baezza* interpretatur.

Viadus, flu. Germ. ex Moraviâ oriens, longoque tractu per Slesiam, Marchiam, & Pomeraniam in mare Balticum fluens, *Oder* Althamero.

Viana, *Weissenbera* Lazio, op. Rhætiæ in Sueviâ, ab Ulmâ 2. leuc. in Aust. ab Augusta Vindelicorum 8. in Corum. Sed alibi eidem Lazio est *Vonsperg*, op. parvum seo pag. ejusdem tractus. Simlero autem est *Wangen* op. ejusdem Sueviæ inter Lindavium & Memingam. *Viana* autem apud Plin. urbs est Noricı, & *Wien* urbs Austriæ caput putatur; licet Vienna Austriæ in Pannon. sup. censeatur.

Vibali, pop. Hisp. Tar. quorum locus *Fermillan* Pineto & Moletio dicitur.

Viberi Plinii, eosdem apud eundem *Juberos* vocari putat Simlerus in suo Valesii libello, etsi Gelenius, ut idem ait, pro *Juberis Viberos*, ubi de Augusti tropæo mentio fit, substituerit.

Vibisci, vel *Ubisci*, Gall. Aquit. pop. Ptol.

Vibiscum, op. Gall. in fin. Sedunorum ad lacum Lemannum. *Vivu* hodie.

Vibius Crispus, de quo Tac. Hist. 2. *Pecuniâ, potentiâ, ingenia inter claras, magis quam inter bonos.*

Vibius Fronto, præfectus equitum. Tacit. Annal. 2. Vide ad eum Lud. D Orleans, pag 495.

Vibius Virius, author Campaniæ defectionis à Romanis ad Annibalem. Is mortem sibi conscivit ante deditionem, & multis civibus Senatoribus, ut idem quoque facerent, persuasit. Vide Livium, apud quem orationem Vibii legas, lib. 6. dec. 3.

Vibo, seu *Vibon*, urbs olim, nunc castrum Brutiorum in orâ sinus Vibonensis, *Hippo Mela*, & *Hipponium* Straboni dicitur.

Vicenta, Ptol. *Vicetia* Plin. *Vicentia* Tacito, *Vincentia* posterioribus, urbs Venetiæ inter Veronam ad occ. 30. & Patavium in ort. 18. m. p. vulgò *Vicenza*.

Vicennmum, vel *Vicesimum* & *Vicensimam*, *Trebisari* Barrio, op. M. Græciæ in Calabriâ citer. apud sin. Tarentinum, inter Thurios & Heracleam.

Victor, 13. Rom. Episc. Euseb. lib. 5. cap. ult. A. D. 190.

Victoria, urbs Mauritan. Cæsar. mediter. *Agobel* Marmolio. Item urbs Hisp. Tar. in Cantabris. Item urbs Albionis in Damniis. Ptol.

Victoria, Dea quam vetustas pennatam & aligeram pinxit, ut è cœlo devolantem ad eos quos suis ornare successibus vellet. Ausonius.

> *Tu quoque ab athereo præpes Victoria lapsu.*

Prudentius:

> *Marmorea in templo rutilas Victoria pennas*
> *Explicat, & multis surgit formata talentis.*

Victoriacum, op. Gall. geminum: Unum in finibus Cenomannorum in Britanniæ min. confin. Alterum in Campaniâ ad Matronam flu.

Victoria, Juliobrigensium portus, S. *Vincent*, ut videtur, op. & port. Hisp. Tar. in orâ Cantabricâ.

Victoria mons, op. Hisp. Tar. seu pagus in Catalauniâ apud Iberum fluvium, circa Derrusam urb. *Monzia* Floriano.

Victorianus, in Adrumetinâ civitate oriundus, Carthaginis proconsul, & in Vandalorum persecutione martyr insignis. Victor. lib. 3. de Vandal. Persecutione.

Victorius, Massiliensis Episc. A. D. 330. sub Diocletiano tyranno martyrio coronatus. Greg. Turon. l. 1. c. 77.

Vicus Italicus, Sclavoniæ caput, *Zagrabia*, Bonfinio authore.

Vicus Valerius, vel Varronis, op. Sabinorum apud Anienem flu. *Villa Varronis* Tullio. Hodie *Vicovara*.

Vidrus, flu. Germ. *Schwatt Water* Junio, *Groeninger Diep* Becano, apud Groningam urb. Frisiæ fluens, Althamero *Vecht*, ex Westfaliâ in Flevum sin. inter Frisiam & Transisalanam ad Gelmudam op. influens.

Vidua, *Crodagh* Camdeno, flu. Hiberniæ per oram Borealem in Oceanum inter Venicnium promontor. & Argitam flu. decurrens.

Vienna, Austriæ metropolis, urbs inclyta, & omnium urbium quas Danubius sustinet, & ædium magnificentiâ, & rerum copiâ, clarissima, *Viana* Plinio, teste Hermolao. Ausonius in catalog. urbium.

> *Accolit Alpinis opulenta Vienna colonis.*

Est & *Vienna* illustris Gall. Narbon. urbs Melæ lib. 2. *Vienne en Dauphine* vulgò. *Senatoriam* aliquando appellatam scribit Paradinus. *Bienans* Stephano dicitur.

Vigilius, 62. Rom. Episc. sedit an. 18. mens. 6. A. D. 537.

Vigisonus, lacus est in agro Patavino.

Vigornia, *Worcester*, urbs Angliæ inter Warvicum ad ort. & Herefordiam ad occ. 30. fere m. p. ad Sabrinam fluvium.

Villa, op. Mautit. Cæsar. maritimum inter Laoigatum & Altaum.

Villa Cæsarum, flu. Tiberi imposita juxta nonum lapidem in viâ Flaminiâ, quæ ob id vocatur *Ad Gallias*. Sic Plin. 5. 30.

Villa Faustini, op. Albionis in Angliâ, vulgo *S. Edmundsbury*, teste Talboto.

Villa Caninii Rufi apud Plin. Jun. in Epist. in orâ Latii, lacus erat apud Comum.

Villa Marii, *Marino*, op. seu castrum hodie Latii in colle in viâ Appiâ medio itinere inter urb. Romam & Veliteras 10. m. p.

Villa Martana, quoque op. Latii apud Præneste, inde 5. m. p. Labicum versus.

Villa P. Valerii, Cic. *La Motta*, teste Gabr. Barrio, pag. Brutiorum in Calab. ulter.

Vilna, urbs Sarmatiæ, Lithuaniæ caput & metropolis in regn. Polonico, vulgo *Wilde*.

Vilumbri, Umbriæ pop. orientales. Ptol. Horum caput est *Spoletum*.

Viminalis collis dictus est Romæ, quod ibi *Viminum* sylva fuerit. vel à Jove *Vimineo* quòd ibi ejus aræ sint. Inde *Viminalis via* quæ ad collem illum ducit.

Viminatium, Mysiæ sup. op. Ptol. *Vidino* Nigro. Item urbs Hisp. in Vaccæis. Anton. Item pagus Gall. Celt. ad Rhodanum flu. & Lugdunum urb. Æl. Spart. *Vimy* Paradino.

Vincentia, vide *Vicentia*.

Vindelici, pop. Rhætis vicini, inter Alpinas gentes. Plin. 30, 20. reg. eorum *Vindelicia*, cujus nomen adhuc durat in tractu qui *Lintzgow*, teste Tschudo, nominatur. Cæterum reg. hæc vulgò *Bayern* & Italis *Baviera* dici potest, teste Aventino. Nomen habet à *Vinda* & *Lico* flu. Horum mem. Horat.

> *Videre Rhæti bella sub Alpibus*
> *Drusum gerentem & Vindelici.*

Claud. de Vict. Stilic.

> *Vindelicos saltus & Norica rura tenebant.*

Vindelis, Anton. *Portland* Camdeno. ins. maris Britannici, inter Albionem (cui proprior est) & Galliam à Vecti ins. 10. leuc. in occid.

Vindemiator, sidus quod tertio Nonas Martii apparet. Plin. 18. 31. *Cæsari & Assyria stella quæ Vindemiator appellatur xi Cal. Sept. mane exoriri incipit, vindemiæ maturitatem promittens.* Dicitur & *Vindemitor* Ovid. Fast. 3.

> *Sive est Arctophylax, sive est piger ille Bootes,*
> *Mergetur, visus effugietque tuos*
> *At non effugiet Vindemitor.*

Vinderius, flu. Hiberniæ in orâ orientali inter Isamnium & Rhobogdium promuntoria. *The Bay of Knocfergus* Camdeno.

Vindesorium, op. Albionis in Angliâ ad Tamesin flu. à Londinio 20. m. p. in occ. ubi Aureæ periscelidis Equites inaugurati solent, vulgò *Windesore*.

Vindiaum, *Vindocinum* Fortun. urbs Gall. Celt. non obscura, & ducatus in Belsia reg. à Carnutibus 24. leuc. in occ. Turones versus. Vulgò *Vendosme*.

Vindius, *Edulius*, *Egdabeda*, *Ortospeda*, Hisp. Tar. insignes montes sunt Ptol. l. 2. c. 6. vulgo *M. d' Oca & de Asturia*.

Vindobona, eadem quæ *Vienna*.

Vindogladia, *Wimborn*, Camdeno, op. Angliæ inter Sorviodunum 12. & Durnovariam 9. m. p. Anton.

Vindolana, op. Albionis in Angliâ ad Vallum in Northumbriâ, *Wincheslfer in the Wall*, vel *Old Winchester*, teste Camdeno.

Vindomagus, Gall. Narbon. urbs. Ptol. *S. Tibere*. Poldo.

Vindomora, op. Albionis in Angliâ inter Vallum 29. & Cataractonum 40. m. in Northumbriâ. *Walljead* Camdeno.

Vindonus, vel *Vindonur*, aut *Vindonum*, op. Albionis in Angliâ, inter Calevam 15. & Ventam Belgarum in occ. 21. m. p. *Silcester* Camdeno.

Vindonissa, urbs olim, nunc pag. Helvetiorum, à Constantiâ 6. leuc. in ort. proximus Badæ, inter Tigurum & Basilcam. *Windisch* Rhenano.

Viagenna, vel *Vigenna*, Gall. flu. qui se in Ligerim exonerat. Hodie *Vienne*.

Vinius, flu. Samnii apud Casinum decorrens, atque in Lirim influens. Varro. *Fiume di S. Germano*, teste Sanfelicio.

Vinovium, op. Albionis in Angliâ, inter Vallum & Cataractonum 22. m. p. Anton. Camdeno est *Bincheſter*, op. agri Dunelmensis, quod alio nomine *Viconia* nominatur.

Vintimilium, Varro, urbs Liguriæ in orâ sub Genuensi rep. inter Albingaunum ad ort. 40. & Nicæam ad occ. 17. m. p.

Vintium, *Venza*, urbs Liguriæ in Alpibus maritimis in Provinciâ, à Nicæâ 4. leuc. in Bor.

Violasfensis pagus, qui *Martialis* ætate citeriore vocatus est. Sidon. lib. 2. ep. Ubi *Violuascensis* legit Jo. Savaro, quem vide p. 169. edit. Paris. 1599.

Vipitenum, op. Rhætiæ in Com Tirolensi inter Oeniponteio & Brixinum, *Stertzingen* Simlero. Aliis est *Lug*, pag. inter Oenipontem & Stertzingum 3 leuc.

Virbius, idem qui & *Hippolytus*, Thesei & Hippolytæ Amazonis fil. qui cum à Phædrâ novercâ per calumniam apud patrem delatus esset, quòd ipsi stuprum inferre voluisset, patris iram veritus, conscenso curru fugam arripuit: cumque juxta maris litus pervenisset, incusso à Neptuno pavore, equi consternati, implicatum habenis Hippolytum dilaniarunt. Cujus vicem miserata Diana, Æsculapii opere ad vitam eum revocavit, & in Aricino nemore collocatum pro *Hippolyto*, *Virbium* appellavit, qu. *bis virum*. Ovid. Met. 15.

Tum mihi, ne præsens augerem munere hujus
Invidiam, densa objecit Cynthia nubes;
Utque forem tutus, possemque impune videri,
Addidit ætatem, nec cognoscenda reliquit
Ora mihi, Cretamque diu dubitavit habendam
Traderet, an Delon; Delo, Cretaque relictis
Hic posuit, nomenque simul, quod possit equorum
Admonuisse, jubet deponere: quique fuisti
Hippolytus, dixit, nunc idem Virbius esto.

Vircao, Hisp. Bæt. op. inter Cordubam & Ilitutgim. Anton.

Virgi, urbs Hisp. Tar. in orâ Basteranorum litorali, in confin. regni Murciensis, & Granatensis. *Vera*, vel *Bera* Clusio. Inde *Sinus Virgitanus*, *Golfo di Cartajena*.

P. Virgilius Maro, Mantuanus, poetarum Latinorum facilè princeps. Nomen ejus quod attinet, Calvus, vetus poeta:

Et vates cui virga dedit memorabile nomen.

Aldus vero Manutius negat hoc proprium poetæ nomen fuisse: sed ortum ait ex *Virgilia* familiâ; omnesque majores ejus *Virgilios* fuisse. *Βιργίλιος* Græcè scribitur apud Steph. in *Mantua*. Alii à virginali facie, vel modestiâ; unde & *Parthenias* dicebatur. Vide Pier. in 4. Georg. Contra eum E. scribunt Cælius Rhod. lib. 7. cap. 4. Polit. lib. 5. ep. & Miscell. cap. 77. Elogia Virgilii petere ex Lud. de la Cerdâ, Scaligero, &c. de quo nos alibi plura.

Virginia, L. Virginii Centurionis filia, quam stupro destinatam ab Ap. Decemviro pater in medio foro occidere maluit, quàm pati, ut in fœdam servitutem abduceretur. Qui mox adscitis militibus Decemvirorum superbam dominationem oppressit. Liv. Juv. Sat. 10.

——Cuperet Rutila Virginia gibbum
Accipere atque suam Rutilæ dare.

Virgum, & *Viragium* Latinis dicitur Liguriæ op. quod vulgò *Varagine* vocari, auctores sunt Elond. & Leander.

Viriatus, vel *Viriathus*, Lusitanus, primùm in Hisp. è pastore venator, è venatore latro, mox justi exercitus dux factus, universam Lusitaniam occupavit. M. Vetidium Prætorem, fuso ejus exercitu, cepit. Post Cn. Plancius prætor nihilo felicius rem cum eo gessit; tantumque terrorem hostibus is intulit, ut adversus eum consulari opus esset duce & exercitu. Denique vero à proditoribus, consilio Cepionis, interemptus est, & ab exercitu multum deploratus, tumulatusque nobilissimè. Authores Livius & Florus.

Viriballum, Corsicæ op. Ptol. *Capo d' Arazzo* Leandro.

Viroconium, op. Angliæ in Com. Salopiensi. *Wroxcester* Camdeno. Alii *Vigorniam* esse volunt, vulgò *Worcester*.

Virodunum, op. Sequanorum, vulgò *Verdun*. Vide *Veredunum*.

Virtus, apud Rom. pro Deâ colebatur; & huic ædem vovit M. Marcellus primo suo consulatu, quam etiam ejus fil. ad portam Capenam dedicavit. Liv. Plut. Alteram C. Marius summissiorem extruxit, ne publicis auspiciis forte officeret, & eam ideo Augures demoliri juberent. Hujus templum ita conjunctum fuit cum Honoris æde, ut in hanc non nisi per illud pateret aditus, ut significarent veram, unicamque parandi honoris viam esse virtutem. Varias etiam finxerunt Virtutis imagines: nunc enim eam matronali habitu honesto masculoque formabant, nunc quadrato saxo insidentem: aliquories mulierè columnæ lævo nixam cubito, dextrâ colubrum tenentem. Mascula Virtus sub imagine senis barbati, nudi, stantis, clavæ innitentis, cum leoninâ pelle brachio advolutâ.

Virvesca, *Burvesca* Ptol. op. Hisp. Tar. in Castellâ ult. hodie *Breviesca*.

Varaviacum, vide *Veroviacum*.

Virtingai, seu *Virtiagi*, pop. Germ. in Sueviâ trans Danubium, ab Aureliano Imp. devicti. Trebel. Pollio. Hodiè *Wirtembergenses*, teste B. Rhenano.

Viracinates, pop. Vindeliciæ in Bavariâ, Hodie *Frisingenses* inter Ambrum & Isaram flu. teste Simlero.

Virunum, Ptol. op. Norici in Carinthiâ, *Friesach* Lazio, *Branneck* vero Simlero op. Norici in Comitatu Tirolensi.

Visburgii, Germ. pop. Ptol.

Visigothi, pop. sub Alarico, à Francis victi, A.D 511.

Visio, op. seu pag. Gall. Narbon. in Allobrogibus & Sabaudiâ. Anton. *Vignonnet* Paradino.

Visontium, vel *Visontum*, op. olim, nunc pag. Pannon. super. in Hungariâ, apud Capronizam promunt. *Vibicia* Lazio. Item urbs Hisp. Tar. in Pelendonibus, *Vises* Villanovano.

Vistula, flu. antiquissimus Germ. Sarmatiæque ad mare Suevicum terminus, antequam Aestii, Germanica gens, in Venedorum agros transiverant; hodie *Weissel*. Antiquis Græcorum Romanorumque auctoribus variè scribitur. Nam Plinio ac Solino, *Vistula* & *Vistilla* dicitur. Ptolemæo *Οὐιστούλας*. Philoni etiam est *Vistullus*. Apud eundem 4 13. *Bisula*. Melæ *Visula* est, & Marcellino *Bisala*, quia Græcè scribebatur *Βισούλας*. Vide Cluver. de Ant. Germ. l. 3. p. 917.

Visurgis, flu. ingens Germ. ex Meliboco monte in Franconiâ oriens, ac inter Hassiam ad occ. Thuringiam ad ort. Westphaliam ad Austr. & Saxoniam ad Bor. in Oceanum Germ. se exonerans. Straboni *Βίσουργις*; apud Ptol. vero in descriptione Germaniæ litoris est genetivus casus *Οὐισούργιος*. At rectius postea, in recensione populorum Germaniæ, idem casus *τοῦ Οὐισούργιος*. Dioni dicitur *Οὐισουργίος*. Hodie *Weser* vocatur. Visurgis inquit Lipsius, mutuâ Romanorum Germanorumque clade nobilis amnis, cui famam præcipuè Tacitus dedit, & ipse Tacito (mirum tantum) vitam. Nam 5. primores Annalium libri inventi Corbeiæ, quod monasterium ad Visurgim est.

Vitava.

Vitaca, Maurit. Cæsar. op. Ptol.

Vita, Germ. pop. apud Bedam, de quorum origine sunt, ut ipse ait, *Cantuarii* & *Victuarii*, h. e. qui *Vectim* inf. & tractum è regione in continenti habitant. *Ibiti* à nonnullis vocantur, ut scribit Alex. Nevyllius.

Vitalianus, 74. Pont. Rom. sedit, an. 14. mens. 6. A. D. 651.

Vitalis, Antiochiæ Episcopus, A. D. 332.

Vitella, op. Italiæ, unde *Vitellinus*. Steph.

Vitellianum, Gall. Transpad. op. ad Padum in Ducatu Mantuano. *Viadana* Alciato.

Vitellius, nonus Rom. Imp. Vitam ejus pete ex Suetonio.

Vitemberga, urbs Germ. vulgò dicta. Ptol. *Calegia*.

Viterbum, urbs Hetturiæ ad mont Cimini radices, prius *Vetulonia*, teste Platinâ. Hodie *Viterbo*. Volaterranus putat fuisse *Longulam* Livii. Hermolaus scribit Ptolemæi *Fabii vicum* dici.

Vitis, *Mortone* Leandro, *Rocone* aliis, & apud Ravennam *Aquedotto*, flu. Gall. Togatæ ex Apen. mont. per Æmiliam viam, viam secans Æmiliam apud forum Livii, in mare Hadriaticum apud Ravennam labens.

Vitodurum, op. Helvetiorum, medium ferè inter Constantiam urb. Sueviæ, & Tigurum urbem Helveticam, *Winterthur*, teste Scudo.

Vituli insula, *Selsey*, teste Camdeno, ins. Albionis Angliæ adjacens.

M. *Vitruvius* Pollio, parentum curâ liberalibus disciplinis ab ineunte ætate fuit institutus, encyclopædiamque absolvit, quod ipse fatetur in libri Sexti proœmio. Julio Cæsari fuit non ignotus, post cujus obitum ab Octaviâ fratri Augusto commendatur, apparatoni balistarum, scorpionum, cæterorumque tormentorum præfectus est, annuo ei reditu, quoad viveret constituto. Quâ munificentiâ excitatus, omnem ædificandi rationem Augusto scripsit, quam 10. libris complexum se esse sub finem operis testatur. Ingenui, felicisque fuisse ingenii, libri 7. 9. & 10 argumento esse queant, Philander

Vitruvius Flaccus, Fundanorum dux, An. U C. 425.

Vitumnus, antiquorum Deus, qui videbatur *vitam* largiri, uti *Sentinus*, *sensum*.

Vivarium, Gall. Narb. op. *Viviers* Jo Poldo.

Viventani, Umbriæ gens. Ptol.

Vivianus, Consul, an. U C. 1216.

U L.

Ula, Sarmatiæ Asiaticæ pop. Ptol.

Ulai, numen flu. Dan. 8.

Ulam, fil. Serez. 1 Par. 7. Primogenitus Ezec. 1. Par. 8. Lat. *porticus*, *vestibulum*, aut *fortitudo*, vel *stultitia eorum*.

Ulbanectes, *Senlis*, pop. & urbs Gall. Belg. Latinè *Silvanectum*, Vallesiæ reg. caput.

Ulci, Lucanorum urbs. Ptol.

Ulia, Turdulorum in Hisp. Bæt. urbs. Ptol. *Monte major* Morali 5 leuc. à Cordubâ.

Ulibiliani, Maurit. Tingit. gens. Ptol.

Ulius Apollo dicebatur, quòd *salubritatis* esset author. Est enim οὖλος Græcè *integer* vel *sanus*.

Ulizibira, Africæ Propr. urbs. Ptol. *Ulusubritanum* *opidum* vocatur Plinio.

Ulma, insignis Sueviæ civitas, ubi Hylarus & Blanus amnes Danubio miscentur, redditurque inde Danubius navigabilis.

Ulmetum, *Elmesby*; locus in Angliâ. Camd.

Ulmi, op. Pannon. infer. in Hungariâ. *Ilok* Lazio *Illoz* Simlero.

Ulmus, pagus Mysiæ super. à Naisso urbe 19. m. p. in occ. Sardicam versus.

Ulpia Trajana. Vide *Zarmizegethusa*.

Ulpia, Legio 30. op. Germ. inf. apud Rhenum. *Alpen* Mercatori.

Ulpianum, geminum: unum Mysiæ super. in Dardaniâ apud Macedon. confin. olim urbs episcopalis, & *Justiniana secunda* appellata; nunc Lat. rec. *Villa Procapiana*, teste Lazio, proxima Scupi, inde ad 12. m. p. in occ. Alterum op. Daciæ, *Tyresbi*, teste Lazio, apud Albam Juliam in Transylvaniâ. Aliis est ipsa Alba Julia.

Ulpianus, Jurisconsultus, Adriani temporibus, scriniorum magister, Tyrius fuit. Is utitur autoritate Pomponii in libris Pandectarum; qui cum Galliam regeret, populari tumultu excitato, interfectus est, ut notat Raphael Volaterranus.

Ulpianus, Arabica scripsit. Steph. Sed quis sit iste Ulpianus haud facile dictu est, Nam & fuit ejus nominis Antiochenus Sophista, qui Constantini Imp. temporibus vixit: & alter Emisenus; & alius Gazaus, & prætereà Isidori frater; quos 4. Suidas refert. Ut de Ulpiano Tyrio, uno ex collocutoribus Athenæi, & de Domitio Ulpiano I. C. nihil dicam. Vossius.

Ulubræ, op. Latii apud Veliras urb. ubi Augustus Cæsar educatus est. Juvenal. Sat. 10.

> *Frangere pannosas vacuis Ædilis Ulubris.*

Horat. 1. ep. 11.——— *Quod petis hic est,*

> *Est Ulubris, animus si te non deficit æquus.*

Ulusubrum, vide *Ulizibara*.

Ulyssea, Hisp. Bæt. lucus, in quo Minervæ fanum. Super Abdaram in montanis est Straboni.

Ulysses, rex Ithacæ & Dulichii insularum, fil. Laertæ & Anticleæ, quanquam non desunt, qui ex Sisypho conceptum velint, qui Anticleæ cum ad Laertæ nuptias duceretur, vim dicitur obtulisse. Unde Ajax apud Ovid. Met. 13.——— *Quid sanguine cretus*

> *Sisyphio, furtisq; & fraude simillimus illi*
> *Inserit Æacidis alienæ nomina gentis?*

Fingitur ab Homero vir multâ præditus facundiâ, nec minore experientiâ, vafer consilio, egregius bello, laborum patientissimus. Odyss. 1.

> Μοῦσα μοι ἔννεπε ἄνδρα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
> Πλάγχθη ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε
> Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω.

Quos versus ita Latinè reddidit Horatius.

> *Dic mihi musa virum captæ post tempora Trojæ,*
> *Qui mores hominum multorum vidit & urbes.*

Idem alibi Ep. 1. 2. ubi de Homero.

> *Rursus quid virtus, & quid sapientia possit*
> *Utile proposuit nobis exemplar Ulyssem.*
> *Qui domitor Trojæ multorum providus, urbes*
> *Et mores hominum inspexit, latumq; per æquor*
> *Dum sibi, dum sociis reditum parat, aspera multa*
> *Pertulit, adversis rerum immersabilis undis.*

Uxorem habuit Penelopen, Icarii filiam, ex quâ Telemachum fil. suscepit, eamque tantopere adamavit, ut reliquis Græcorum principibus ad bellum Trojanum proficiscentibus, ipse insaniam simulaverit, futurum sperans, ut tanquam bello inutilis domi relinqueretur. Junctis itaque duobus diversi generis animalibus, litus proscindebat, & frugum loco salem serebat. Palamedem tamen virum prudentissimum latere non potuit, qui, ut technam illius detegeret, aratri illi Telemachum filium in sulco objecit: quod Ulysses conspicatus, ne filium læderet, aratrum sublevavit. Quo argumento facilè deprehensum est, non veram illam, sed simulatam esse insaniam. Verum de hâc re Ciceronem audire operæ pretium fuerit. Sic autem ille lib. 3. de Offic. 'Utile videbatur Ulyssi, ut quidam poetæ Tragici voluerunt: nam apud Homerum optimum auctorem, talis de Ulysse nulla suspicio est: sed insimulant eum tragædiæ simulatione insaniæ militiam subterfugere voluisse. Non honestum consilium. At utile (ut aliquis fortasse dixerit) regnare, & Ithacæ vivere otiosè cum parentibus, cum uxore, cum filio. At quid auditurum putas fuisse Ulyssem, si in illâ simulatione perseverasset? qui cum maximas res gesserit in bello, tamen hæc audivit ab Ajace:

> *Cujus ipse princeps jurisjurandi fuit,*
> *Quod omnes sciunt, solus neglexit fidem.*
> *Furere assimulavit, ne coiret, institit*
> *Quod ni Palamedis perspicax prudentia*
> *Istius percepsit malitiosam audaciam.*
> *Fidei sacratæ jus perpetuo falleret.*

Pertractus

Pert... ...us ... qui ad Trojam, ftrenuam, utilissimamque ... operam navavit. Nam & Achillem, inter L... ... filias, virginali habitu latitantem ... Herculis à Philo... ...ratas ad Trojam pertulit. Cinerem praeterea Laomed... qui super ... porta illi servabatur, ... Diomede ex Trojâ, ... rapuit. Mislus deinde explorator cum eodem Diomede Rhesum Thraciae regem, occidit, equosque eius abduxit, ——— *Priusquam*

Pabula gustassent Trojae, Xanthumque bibissent,

Ubi loquitur Virgilius. Erant autem haec omnia in Trojanorum fatis, sine quibus eorum urbs expugnari non poterat. Cum Palamade frumentarionis causâ gravissimas inimicitias exercuit, quem tandem, per calumniam circumventum, lapidibus obruendum curavit. Occiso Achille, in armorum illius judicio Ajaci praelatus est.

——— *Fortisque viri tulit arma disertus.*

Ubi loquitur Ovidius. Captâ autem Trojâ, Orsilochum Idomenei Cretensis regis fil. obstantem, ne legitima pars praedae sibi divideretur, exorta rixa, interemit. Deinque Polyxenâ ad Achillis tumulum jugulatâ, atq; Astyanacte He culis filio è turri praecipitato, cum navim conscend sset, tanquam in patriam rediturus, gravi exorta tempestate, primum in Ciconum litus pulsus est. At inde de rursus solvens simili tempestate eiectus in ... ad Lotophagorum gentem pervenit, ubi cum socii lotum gustassent, aegre inde poterunt avelli. De ... Hom. Od. ... 1.

[Greek verses, illegible]

Ovidius. *Sic ... Dulichio ... gustata palato*
... quo nocuit grata sapore fuit.

Idem. *Nec degustanti lotos amara fuit.*

Inde rursus vela faciens in Siciliam delatus est, ubi Polyphemi antrum cum 12. sociis intravit, ex quibus cum Cyclops 6. devorasset, oculum ei eruit praeusto stipide, pellibusq; arietum involutus cum superstitibus antrum evasit. Hinc in Aeoliam navigans ab Aeolo ventos in utrem coactos obtinuit. Verum cum jam Ithacae proximus esset, socii, thesaurum esse credentes, utrem solverunt: quo facto reflantibus ventis denuo in Aeoliam repulsus est: sed ab Aeolo abactus ad Laestrygonas devenit, quos ob immanitatem fugiens, ad Circen pervenit, quae cum exploratores ejus in belluas mutasset, ipse sumpto à Mercurio pharmaco, accessit impavidus, & stricto gladio eam coegit, ut socios pristinae formae restitueret: quod cum fecisset, ejus postea consuetudine usus per totum annum, suscepit ex eâ Telegonum filium. Hesiodus vero *Agrium* & *Latinum* ex Circe genuisse dicit, vers. 1011.

[Greek verses, illegible]

Aegrè deinde ab eâ dimissus ad Oceanum pervenit, unde peractis sacris ad inferos descendit, ibique de Anticlea matre, & Elpenore Tiresia vate multis de rebus certior factus, revertitur ad Circen: & Elpenorem socium, qui nuper ... de scalis deciderat, honorificè prosequitur sepulturâ. Post haec ad insulam Sirenum delatus est, quarum cantus ne audiret, sociis aures cerâ obturavit: se autem ad malum alligari fecit, eaque ratione illarum insidias tutus evasit. Horatius ubi supra

Sirenum voces & Circes pocula nosti:
Quae si cum sociis stultus cupidusque bibisset,
Sub dominâ meretrice fuisset turpis & excors.
Vixisset canis immundus, vel amica luto sus.

Juvenalis. ——— *Nam cum pro me Fortuna rogatur,*
Affigit ceras illa de nave petitas,
Quae Siculos cantus effugit remige surdo.

Festus Avienus de Sirenibus, in Epigram. vet. lib. 4.

Illectos nautas dulci modulamine vocis
Mergebant avidis fluctibus Jonii:
Sanguine Sisyphio generatus magnus Ulysses,
Hac tutus solâ praestitit arte fuos.
Illevit cerâ s... callidus aures,
Atque suis vinclis praebuit ipse manus.
Transilnt scopulos, & inde spata litora classis
Illa praecipites desiluere freto.

Inde Scyllam transiens & Charybdim non sine maximo periculo in ...iam venit, ad eadem loca, ubi Phaethusa Solis filia cum a. sororibus greges patris pascebat, quibus vim omnem abstineri jussit. Sed ipso dormiente, socii famie coacti, suadente etiam Eurylocho, plura ex gregibus animalia mactaverunt. quod scelus postea naufragio luerunt. Hom. Odys. ... de sociis Ulyssis.

[Greek verses, illegible]

Adeo ut ex omnibus solus sit servatus Ulysses, qui arrepto navis malo 9. diebus à vento & undis huc illuc agitatus, tandem ad Ogygiam ins. appulsus à Calypso Nymphâ susceptus est, septemque annis consuetudine ejus usus, Nausithoum, & Nausinoum filios, ut Hesiodo placet, ex eâ genuit. Post haec misertus ejus Jupiter Mercurio in Ogygiam misso imperat Deae, ut Ulyssem missum faciat. Confectâ itaque rate Ulysses rursus mari se committit. Verum cum iam Phaeacum in conspectu esset, subito immissâ à Neptuno tempestate navem fregit, actumque de eo omnino fuisset, nisi eius miserta Leucothoe tabulam ei suppeditasset, cui ille innitens, incolumis in Phaeacensium portum adnavit, ibidemque quod nudus esset, inter frondes sese occultavit. Verum non multo post à Nausicaâ filiâ Alcinoi repertus, vestes accepit. Deinde Palladis operâ ad Aretem eiusdem Alcinoi conjugè deductus dono navem & socios accepit, qui eum in Ithacam reduxerunt, ubi cum dormientem eum donis depòsuissent, tandem excitatus à Pallade, ipsius monitu habitum mendici accepit, eoque modo ad subulcos suos pervenit, apud quos Telemachum quoque vidit. Demum ab Eumaeo porcario incognitus domum ducitur, ubi post multas iniurias sibi à procis illatas, tandem ab Euryclea nutrice agnitus, arma ex composito cum filio & 2. subulcis, quibus se indicarat, adversus procos sumens, eos ad unum omnes trucidavit, atque sic Penelopem recepit. Porro cum ex oraculo didicisset, se à filio interemptum iri, in locis abditis vivere decrevit. Telegonus autem fil. ex Circe susceptus patrem suum videre cupiens, Ithacam profectus est, ubi cum incognitus à domo patris prohiberetur, ortâ contentione, patrem incognitum spinâ venenosâ Trygonis piscis transfixit. Mythologiam ejus habes apud Nat. com. l. 9. c. 1. Labores ejus breviter describit Tibullus l. 4. ad Messalam, ubi de Ulysse:

Ille per ignotas audax erraverit urbes,
Quà maris extremis tellus includitur undis.
Nam Ciconumq; manus adversis reppulit armis:
Non valuit Cyclops captus avertere cursus;
Cessit & Aetnaeae Neptunius incola rupis
Victa Maronaeo foedatus lumina Baccho.
Vexit & Aeolios placidum per Nerea ventos;
Incultos adiit Laestrygonas, Antiphatenque;
Nobilis Artacie gelidis quos irrigat unda.
Solum nec doctae verterunt pocula Circes,
Quamvis illa foret Solis genus, aptâ vel herbis,
Aptaq; vel cantu veteres mutare figuras.
Cimmerion etiam obscuras accessit ad arces
Queis nunquam candente dies apparuit ortu,
Sive supra terras Phoebus, seu curreret infra.
Vidit ut inferno Plutoni subdita regna
Magna Deum proles levibus discurreret Umbris
Praeteriitq; citâ Sirenum litora puppi.
Illum inter geminae nantem confinia mortis
Nec Scyllae saevo conterruit impetus ore,
Cum canibus rapidas inter freta serperet undas,
Nec violenta suo consumpsit more Charybdis.
Vel si sublimis fluctu consurgeret imo,

Vel

Vel si interrupto rudarei gurgite pontum.
Non violata vagi sileantur pascua Solis,
Non amor, & fœcunda Atlantidos arva Calypsus,
Finis & errorum misero Phæacia tellus.

Breviùs autem Propertius 3. 12. hoc pacto.
Postumus alter erit miranda conjuge Ulysses,
Non illi longa tot nocuere moræ.
Castra decem annorum, et Ciconum mons, Ismara, Calpe,
Exustaque tua mox, Polypheme, gena.
Et Circæ fraudes, lotosque, herbaque tenaces,
Scyllaque & alternâ scissa Charybdis aquâ.
Lampetiet Ithacis verubus mugisse juvencos
(Paverat hos Phœbo filia Lampetie)
Et thalamum Ææ flentis fugisse puellæ,
Totque hyemis noctes, totque natasse dies:
Nigrantesque domos animarum intrasse silentum
Sirenum surdo remige adisse lacus,
Et veteres arcus leto renovasse procorum
Errorisque sui sic statuisse modum.

Ulyssippo, *Olisippo* Plin. *Olisippon* Ptol. vulgò *Lisbon*, urbs Hisp. Lusitaniæ caput, locu conventus juridicus & regia, archiep. & emporio clarissima, omniumque urbium Hispan. max. 7. collibus imposita, ad Tagum flu. haud procul ab orâ occiduâ, distans à Toleto 83. & ab Hispali 6. leuc. in occ. Ab *Ulysse* condita nomen habet, test. Plin. cum Solino.

Ulyssis portus, *Odyssea* Ptol. portus olim Siciliæ in orâ ad orr. apud Engyum, nunc lapidibus ab Ætnâ monte oppletus. *S. Giovanni di Decastra* Fazello. Aliis est *Porto di Lognina*, inter Tauromininum 10. & Catanam 20. m. p.

U M.

Umbria, etiam vulgò l'*Ombria*, reg. Italiæ ampla, Apen. monte divisa, inter Etruriam ad occ. Tiberi discreta, & Sabinum ac Picenum ad ort. Nare flu. ad merid. terminata, mari Adriatico ad Bor. *Umbria* olim dicta, teste Plin. quòd ab *imbribus*, vel ab *Umbrone* flu. teste eodem Plin. Urbes *Narnia*, *Interamna*, *Fulginium*, *Nuceria*, *Assisium*, *Eugubium*, *Tifernum*, *Tudertum*, *Ameria*, & *Spoletium*, à quo nunc ea r. g. *Ducatus Spoletinus* dicitur, & hæ sunt Cisapenninæ. Transappenninæ vero *Urbinum Pisaurum*, *Fanum*, *Senogallia*, *Forum Sempronii* & *Callium*. Pop. *Umbri*, ut & Græcis Polybio et Lycophroni Ὀμβροι, à reliquis autem Græcis, scriptoribus Ὀμβρικοὶ dicuntur. Patria fuit Propertii poetæ. Sic enim ipse l. 1. el. 22.
Proxima supposito contingens Umbria campo,
Me genuit terris fertilis uberibus.

Vide Cluverium.

Umbro, flu. Hetruriæ, inter Senam & Aretium oriens, in Austrumque fluens, apud Rosetum urb. quam alluit, mari Tyrrheno excipitur. Rutilius lib. 1.
Tangimus Umbronem: non est ignobile flumen.

Item op. Hetruriæ in monte *S. Quirico* Aonio in Senensi territorio.

U N.

Una, Mauric. Ting. flu. Ptol. *Sus*, teste Marmolio.

Undalus, op. Gall. Narb. ad Rhod. flu. ubi Sulgas flu. confluit. *Ponte de la Sorgue* Paradino. Vel *S. Remy* pagus, teste Jo. poldo. Vel. *Port de Traille*, teste Scal. non procul ab Avenione.

Unelli, pop. sunt inter Celtas et maritimis civitatibus Oceanum attingentibus. Vulgò *Le payi du Perche*.

Uni, qui & *Unni*, vel *Hunni* plerique, pop. Germ. qui *Thunni* Eustathio dici videntur, qui ex Septentr. profecti, Italiam, & Galliam oppressere. Hi *Avares* etiam apud Egioarthum, *Onogari* Agathiæ, unde nunc *Hungari*. *Unni* vero apud Dionys. sunt pop. Scythiæ Caspiis & Albanis finitimi. Sic enim ille vers. 730.
Οὖννοι δ' ἐφεξείης, ἐπὶ δ' αὐτοῖς Κασπιοι ἀνδρες,
Ἀλβανοι τ' ἠδ' ...

Ubi sis consule Montanum.

V O.

Voberca, sive *Voberta*, op. Hisp. Tar. in fin. Celtiberorum, *Bobierca*, vel *Bubierca* Vasseo. Ejus mem. Mart. 149. *Prestabit illic ipsa figendas prope*
Voberta prandenti feras.

Vobrix, Mauric. Ting. op. Ptol. *Lamta* Marmolio.

Voca, Callaicorum in Hisp. urbs. Ptol.

Vocates, pop. Aquitan. quos Marlianus perperam cum *Vasatibus* confundit, quorum op. hodie *Vigue* dicitur; Licet Vigenereus velit horum tractum esse *Bigorre*.

Vocetur, mons in Helvetiis, Tacitus, *Botsberg* Scudo; Aliis est *Wieben* in Helvetiâ apud Arburgum.

Vocontii, vel *Vocuntia*, pop. Gall. Narbon. quorum reg. in Delphinatu *Val de Viso*, teste Pinero, nominatur. Silius lib. 3.
Jam faciles campos, jam rura Vocuntia carpit.

Vogesus, mons Gall. Belg. Sequanos & Lingones dividens à Mediomatricibus, Araris & Mosæ fontibus insignis. Lucan. lib. 1.
Castraque, quæ Vogesi curvam super ardua rupem
Pugnaces pictis cohibebant Lingones armis.

A Gallis *Esfay*, à Germ. vero *Auff der Stay* appellatur.

Vogia, Turdulorum in Bætica op. Ptol.

Vol, urbs Africæ Propr. Ptol.

Volana, Samnitum urbs è Carvilio capta. Liv.

Volane, ostium Padi & portus, quod & *Olane* Plinio.

Volaterræ, colon. & urbs antiquissima Etruriæ in monte ad Cæcinam flu. hodie *Volterra*. Volaterranus hinc oriundus, tradit eam aliquando à Pannonibus eversam, sed paucis post annis ab Othone 1. Imp. restitutam, & suo nomine *Othonianam*, sed à posteris corruptè *Antonianam* appellatam. Persii poetæ patria fuit. Hinc *Volaterrana vada*, quæ ab urbe 8. m. p. distant.

Volcæ, vel *Volga*, pop. Gall. Narbon. ultra Rhod. flu. quorum reg. *Languedoc* dicitur. Sil. lib. 8.
——— *Per inhospita rura*
Volcarum populatur iter.

Volcæa, paludes Pannon. sup. in Hungariâ. Dio. *Balaton*, & *Flatsee* Bonfinio.

Volcatius, Consul, impediit ne Catilina ob accusationem repetundarum peteret consulatum. Pædianus.

Volcatius Gallicanus, quintùm consul, scripsit vitas Imperatorum ad Diocletianum. Ejus tantum extat ouoe Avidii Cassii vita.

Volcatius Terentianus, historiam sui temporis, i. e. Gordianorum scripsit; ac dicit Gordianum Seniorem vultum Cæsaris Augusti vidde retulisse. Jul. Capitol.

Volcatius Epidius, grammaticus, scripsit res gestas Pompeii M. & ejus patris; primus Libertinorum qui historiam scripserit, cum ab optimo quoque scribi solita sit, teste Corn. Nepote. Ludum aperuit, docuitque inter cæteros M. Antonium & Augustum.

Volcatius Sedigitus, in lib. de poetis quid sentiat de his qui comœdias scripserunt, ex aliquot ejus versibus indicat Agellius lib. 15. cap. 24.

Volcentani, Lucanorum pop. Plin.

Volci, vide *Volsci*.

Volciani, pop. Hisp. Tar. Liv. Eorum op. seu pagus hodie *Villa Dolce* dicitur, teste Floriano.

Volcientes, pop. Hetruriæ, quorum op. *Volce* nunc extinctum

Volerius, Corsicæ flu. Ptol. *Fiumaale* Leandro, *Rigi* Nigro.

Volga, vide *Volca*.

Volgesia, Babylon. reg. ad flu. Baarsarim urbs. Ptol. *Vologesocerta* Plin. 6. 25. *Vologessia* Ammiano lib. 23. *Blogesias* Stephano.

Volginia, Poloniæ reg. inter Lithuaniam & Poloniam jacens ad ort. Cromerus.

Voliba, Ptol. *Falemouth*, seu *Valemouth* Camdeno, portus Albionis in orâ Australi Cornubiæ, ab Exonia urbe 60. m. in occ.

Vologesus, Parthorum rex. Capitol. in M. Antonino Philosopho: Fuit eo tempore etiam Parthicum bellum, quod Vologesus paratum sub Pio Marci & Veri tem-

pote indixit. Filius fuit illius *Vologesi*, de quo Tac. in Annal. Quidam è Græcis scribunt Οὐολόγαισος, alii Βολόγαισος, ut Aristides.

Volones, dicti sunt servi, qui bello Punico cum deessent, qui scriberentur, pro dominis pugnaturos se polliciti, in civitatem recepti sunt, & *Volones* appellati, quia hoc sponte *voluerunt*. Vide Festum, & Macrob. Sat. 1. 2.

Volsci, vel *Volci*, pop. Latii ultra Circeios. Plin. 3. 5. Virg. Geo. 2. *Assuetumq; malo Ligurem, Volscosq; veratos*. Græcis auctoribus dicuntur, Scylaci Ὀλσοι, Dionysio atque Diodoro Οὐολοῦσκοι, Straboni & aliis post eum Οὐολοῦσκοι.

Volsiniensis lacus, *Vulsiniensis* Columellæ, *Bulsinus* Procopio & Agathiæ, lacus Hetruriæ ingens, & fere rotundus, circuitu 30. m. p. piscosus. In eo ins. est parva, ubi Farnesiorum sepultura, & ubi Amalasiuntha regina Athalarici Gothorum regis mater impiè occisa est.

Volsinium, Ptol. *Volsinii* Strab. & Liv. Tuscorum urbs; hodie *Bolsena*. Juven. Sat. 3.

Aut positis nemorosa inter juga Volsiniis, aut
Simplicibus Gabiis, aut proni Tiburis arce.

Voltumnæ Fanum, locus Etruriæ apud Cuminum mont. ubi nunc *Viterbium*, teste Annio. Alii *Massam* esse velint in Sinensi territorio.

Voluce, Hisp. urbs inter Cæsaraugustam & Asturicam. Anton.

Voluntii, Hiberniæ pop. Ptol.

Volusianus Vibius, 30. Rom. Imp. regn. an. 2. A.D 253.

Volusius, poeta ineptus, patriâ Patavinus, qui Ennium secutus rerum gestarum pop. Romani Annales carmine scripsit. Catullus:

At Volusi Annales Paduam morientur ad ipsam,
Et laxas scombris sæpe dabunt tunicas.

Volusius Saturninus, de quo sic Tac. An. 13. L. Volusius egregiâ famâ concessit, cui tres & nonaginta anni, præcipuaque opes. De divitiis ejus idem lib. 14. Et quantum Volusio longa parsimonia quæsivit, &c. Sed & tota Volusiorum domus dives. Tac. An. 3. Volusio vetus familia, neque tamen Præturam egressa, ipse consulatum intulit, opumque quibus domus illa immensum viguit primus accumulator fuit. Sil. lib. 5.

Occumbis generose Volux, nec clausa tepebis
Pondera thesauris, patrio nec regia quondam
Præfulgens ebore, & possessa mapalia soli
Profuerint. ————

Vomanus, Piceni flu. Plin. cujus mem. Sil. lib. 8.
———— *Statq; humectata Vomano*
Adria. ————

Vonones Parthus, obses à patre Phraate Romanis datus, in regnum repositus, mox spretus à suis ab Artabano regno exuitur. Just. lib. 42.

Fl. *Vopiscus*, historicus Rom. de quo vide Voss. Hist. Lat. lib. 2. cap. 7.

Voranus, Qu. Lutatii furacissimus libertus, de quo Cæl. lib. 10. cap. 49. Ejus mem. Horatius.

Jalium, & fragilis Pediatia, furque Voranus.

Vreda, Angliæ, urbs. Anton. *Old Carlile*, Camdeno.

Vorganium, *Trigaer*, Gall. Lugd. urbs in Osismiis. Ptol.

Vosari Galli, qui Galariam quondam tenuerunt. Plin. & Solin.

U P.

Upis, apud Lacedæmonios Diana dicta est. Palæphatus: Καλῶσι δ' Ἄρτεμιν Θρῇκες Βένδειαν, Κρῆτες δὲ Δίκτυνναν, Λακεδαιμόνιοι δὲ Οὖπιν. Callimachus tamen eam sic à Cretensibus appellari tradit in his.

Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι, φαεσφόρε, καὶ δὲ σε κεῖνοι
Κρηταιεῖς καλέουσιν ἐπωνυμίην ἀπὸ νύμφης.

Upsala, sive *Upsalia*, vulgò *Upsal*, urbs Scandinaviæ archiep. & metropolis Suediæ, sive Sueciæ, ab Eugenio 3. Pont. Max. erecta, olim regia ab Holmiâ regiâ 7. leuc. in Bor. recedens.

U R.

Ur Chaldæorum, *Orche* Strab. *Orchoe* Ptol. reg. sub Babyloniâ, Abrahami Patriarchæ patria.

Ura bovis, i. e. *bovis cauda*, locus Cypri in orâ ad ort. inter Salamina & Carpasiam.

Ura, locus ad Euphratem, in quo is reversus ad Orientem relinquit Palmyrenæ regionem. Plin.

Uragus, Pluto sic dictus, non ab *urgendo*, ut quidam volunt, sed à Græco Οὐραγὸς dicitur, h. e. qui in acie extremam agminis partem ducit. Unde non invenustè ad Ditem transfertur, qui postremum humanæ fabulæ actum excipit.

Urania, una Musarum, Jovis & Mnemosynes filia, cui astrologiæ inventio tribuitur. Ovid. Fast. 5.

Excipit Urania, tenuere silentia cuncti.

Uranius, historicus, de quo vide Vossium de Hist. Gr. lib. 3 pag. 4. 22.

Uranopolis, Pamphyliæ urbs. Ptol. Alia *Uranopolis*, op. Macedoniæ sub monte Atho ab Alexandro Cassandri fratre conditum. Plin. Alia etiam Galatiæ, ex Lib. Concil.

Uranus, pater Saturni, (Cœlum Latini vocant) cui filius virilia dicitur excidisse, quæ in mare projecta, & fluctibus agitata, spumas ediderunt, ex quâ Venerem natam volunt.

Urathina, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol.

Urbanus, nomen 8. Pont. Romanorum.

Urbara, Maurit. Cæsar. op. Ptol.

Urbata, Pannoniæ urbs. Anton.

Urbi, Indiæ pop. Plin.

Urbicua, Hisp. urbs. Liv. Hodie *Arbecha* Beutero & Clusio dicitur.

Urbicus, Hisp. flu. apud Augustam Asturicam fluens. *Orbego* Morali.

Urbinia, Virgo Vestalis amissæ castitatis ergò viva defossa est, an. U. C. 282.

Urbinum, Italiæ op. in Umbriâ. Pop. *Urbinates*. Plin. 3. 14.

Urbiæ, Turdetanorum in Bæticâ urbs. Ptol.

Urbs vetus, hodie dicitur ea pars Holsatiæ quam Saxones *Aldenburg*, Dani *Brannesia*, & Wandali *Stargard* vocant. Crantzius.

Urbs, Liguriæ flu Claud. de bell. Get.

Pervenit ad fluvium miri cognominis Urbem.

Urba, vel *Orba*, hodie vocari credit Ortelius à Tanato amne qui in Padum defertur.

Urbabuma, Æthiop. sub Ægypto op. Plin.

Urce, Hisp. Tar. urbs. Ptol. Hodie *Aquile*.

Urcesa, Celtiberorum urbs in Hisp. Tar. Ptol. *Velez* Clusio.

Urcinium, Corsicæ ins. op. Ptol. *Giperca* Nigro, *Atax* Pineto.

Urema, Syriæ urbs ad Euphratem. Ptol.

Urgella, Vasæo dicitur Arragoniæ urbs in Hisp. Tarraconensi, quæ hodie *Urgel* vocatur; Ilergetum urbem eam dicit Florianus.

Urgenum, Strab. *Ernagiam* Anton. *Ernaginum* Ptol. op. Gall. Narbon. in Provinciâ. *Orgon* Dalechampio.

Urgi, Sarmatiæ gens inter Istrum & Borysthenem. Strab.

Urgia, cognominatum *Castrum Julium*, op. Gaditani conventûs. Plin. 3. 1. *Oriam* Strabonis esse putat Hermolaus. Villanovanus vero *Veiam* Ptolemæi.

Urgo, Plin. *Orgon*, Steph. *Gorgon* Rutilio, ins. parva maris Tyrrheni in Ligustici confin. sub Genuensibus, inter Portum Liburnum & Corsicam.

Uri, gens circa Pont. Euxin. & Indum flu. Orphcus & Plinius.

Uri, fil. Hur. 1 Par. 2. Pater Gaber. 3 Reg. 4. *Lux*, vel *ignis*.

Uria, sacerdos quidam. 4 Reg. 18. Propheta fil. Semei, de Citath-jarim. Jer. 26. Maritus Beth-sabeæ. 2 Reg. 11. Lat. *ignis*, aut *lux Domini*.

Uria, Strab. urbs Japygiæ inter Brundusium & Tarentum. *Oira* hodie. Item M. Græciæ op. apud oram Calab. ulter. in territor. Locrensi. Varro. *Condoiani* vulgò.

Uriel, pater Maacha, 2 Reg. 13. qui 3 Reg. 15. dicitur *Abessalom*. Filius *Thahath*. 1 Par. 1. Idem sign. quod *Uria*.

Urites,

Urites, Italiæ exterioris pop. Liv. lib. 42.

Urium, Hisp. urbs. Ptol. *Oria* Villanovano.

Uroconium. Vide *Viroconium*

Urolanium, vide *Verolamium*.

Urotalt, Deus Ethnicus, de quo Herod. Muf. 3. ubi Arabum religionem & mores describit: Διόνυσον δὲ θεὸν μοῦνον, καὶ τὴν Οὐρανίην ἡγέονται εἶναι. Subdit: Ὀνομάζουσι δὲ τὸν μὲν Διόνυσον Ὀροτάλτ, τὴν δὲ Οὐρανίην Ἀλιλάτ. Etymon quod attinet, puto notare beneficium luminum, inquit Vossius; Habemus, Ef. 26. 20. ubi eft טל אורת *tal oroth*, h. e. *ros lucis*, five *luminum*. Aliam originationem hujus nominis ex Cl. Pocokio exhibet D. Dickinfonus, Delph. Phœn. pag. 107.

Urfa, fidus cœlefte. Vide *Arctos*.

Urfo, & Genua *Urbanorum*, tefte Plinio. *Urfao* A. Hirtio, *Orfona* Appiano, *Offuna* Morali, op. præclarum & Academia Hifp. Bæt. in Vandalitiâ.

Urfus, Conf. an. U. C. 1000.

Urticini, pop. Piceni. Plin. quorum op. excifum hodie *Otterzano* dicitur.

Urunca, op. Germ. fup. in Alfatiâ, *Enfisheim* Simlero.

Urus, *Oufe*, tefte Camdeno, flu. Albionis in Angliâ per Eboracum urb. fluens, ac in Abrum, five Humbrum influens.

Urudium, Maur. Ting. promunt. in orâ maris Atlantici. Ptol. *Capo di Alguer* Marmolio.

U S.

Ushium, op. Norici ad Danubium in Auftriâ. *Ips* hodie, tefte Lazio.

Usana, op. Macedon. apud Lychnidum. Liv.

Ufcenum, Ptol op. Iazyguin ad Granuam flu in Hung. Tranfdanubianâ Strigonio finitimum. *Perfenburg* Molerio.

Ufcudama, urbs Thraciæ, poftea *Hadrianopolis*. Ammianus Marcellinus.

Ufellis, Sardiniæ op. Ptol. *Boffa* Nigro.

Ufipetes, pop. Germ. quorum locus *Hochbrug* dicitur B. Rhenano, inter Rhenum flu. & montes Haffiæ. Sed *Ufipetes* Cæfari erant finitimi Sicambris & Tencteris; fic apud Tac. quorum urbs Zutphen in Geldris, tefte H. Junio; aliis *Wefep*, op. in fin. Batavorum, ab Amftelodamo 2. leuc. in Auft. à Trajecto 3. *Vifpi* Ptolemæo, *Ufipii* Martiali, lib. 6. ep. 60.

Sic leve flavorum valeat genus Ufipiorum.

Ufo, vir infignis, & antiquiffimus qui tegmina corporis ex ferinis pellibus confeciffe dicitur. Eufeb. Præp. Evang. lib. 5.

Uftica, inf. Siciliæ, imò & urbs. Ptolemæus: Οὐστίκα νῆσος καὶ πόλις. Arabs Geographus à Panormo diftare fcribit XLM. paffus, & aquis effe irriguam, & portum habere commodum. Nomen hodie retinet. Arabes per Koph fcribunt אשתקה Sed Pœni olim, ut videtur, per Cheth אשחחה, quæ vox depreffionem & incurvationem fonat; quia infulæ maxima pars plana & depreffa eft. Horat lib. 1. Od. 17.

Utcunque dulci Tyndari fiftulâ
Valles & Ufticæ cubantis
Levia perfonuere faxa.

Cubantis, h. e. depreffæ. Boch. *Uftica* etiam mons fuit in Sabinis, de quo verfus fupra fcripti funt intelligendi.

U T.

Uthai, nomen viri. 1 Efdr. 8. Lat. *perverfitas*, *hora*, vel *temporalis*.

Uthina, urbs Africæ mediter Ptol. Steph. & Polybio, &c. Colon. & urbs olim epifc Africæ litoralis, à Carthagine 24. m. p. in occ. Punicarum in Africa urbium, inquit Cl. Bochartus, fi Carthaginem demas, nulli ceffit Utica; unde Appianus: Ἰτύκη Λιβύων μεγίστη μετὰ Καρχηδόνα πόλις. Steph. eam fcribit effe Τυρίων ἄποικον, h. e. *Tyriorum coloniam*. Ita Juftinus lib. 18 *Cum & opibus & multitudine Tyrii abundarent, miffâ in Africam juventute Uticam condidere.* Itaque de antiquitate non parum gloriabatur; qui & eo nomine Carthagini præferebatur. Silius lib. 3.

Proxima Sidonius Utica eft effufa maniplis,
Prifca fitu, veterifque ante arces condita Byrfæ.

Utica enim vel *Ityca* Punice עתיקא *Atica*, i. e. *prifca* dicebatur. Boch.

Utica, quæ & *Uccetia*, five *Uzetia*, urbs Gall. Narbon. in Occitanâ reg. inter Nemaufum 4. & Lutevam ad occ. 8. leuc.

Utinum, & *Utina*, *Atina* Melæ, ut aliquibus videtur, urbs Carnorum, ac Forojulienfium conventus juridicus, ab Aquileiâ 20. m. p. in occ. à Foro Julio 8. & à Venetiis 70. in Bor. Hodie *Udine*.

Utricefium, urbs Batavorum, *Utrecht*. Vide *Trajectum*.

Utricolum, hodie *Otricoli* op. Umbriæ in monte, Tiberi proximum, inter Narniam 8. & Romam 30. m. p.

Utus, flu. Myfiæ ex Hæmo in Danubium fluens.

V V.

Wagri, pop. Germ. in Holfatiâ, quorum urbs primaria *Aldemburgum* fuit.

Wallia, vide *Cambria*.

Walu, vide *Vahalis*.

Wandali, vide *Vandali*.

Wemaria, elegans Thuringiæ op. quondam peculiari comitatui nomen, jam vero Saxoniæ ducibus fedem ac domicilium præbet.

Wefalia, civitas Clivenfis, ad cujus mœnia amnis Lupia Rheno flu. conjungitur.

Wilhelmus, Northmannorum Comes, cum Francis Angliam intravit, regem Haraldum vicit, Anglos cecidit, fuperavit, fibi fubjecit, quib. an. 26. imperavit. Paul. Æmil. lib 3.

Winuli, pop. Germ. qui & *Vinuli* & *Langobardi*. P. Diaconus.

Wifmaria, urbs & emporium Germ. in orâ maris Baltici, vulgò *Wifmar*.

Vulcani infula, quæ & *Hiera* & *Therafia* Plin. inf. Siciliæ, una Æoliarum. *Vulcano* Leandro.

Vulcanus, Junonis fil. Hefiod. in Theog.

Ἥρα δ' Ἥφαιστον κλυτὸν ἐν φιλότητι μιγεῖσα, &c.

Hunc quidam voluerunt fubventaneo conceptu fuiffe genitum fine patre, quem tamen Hom. è patre Jove Junoneque matre natum effe putavit. Fuerunt qui dixerint, Vulcanum Jovis fuiffe filium, qui cum deformis natus effet fertur à Jove in Infulam maris Ægæi Lemnum præcipitatus, ut ipfe de feipfo teftatur apud Homerum Iliad. α.

Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα
Ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.
Πᾶν δ' ἦμαρ φερόμην, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
Κάππεσον ἐν Λήμνῳ, ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν.

Quòd autem diu fuerit in Lemno Vulcanus, ita fcripfit Cic. lib. de Nat. Deor. 'Vulcani item complures: primus Cœlo natus, cujus in tutelâ Athenas antiqui hiftorici effe voluerunt. Secundus Nilo natus, Opas, ut Ægyptii appellant, quem cuftodem effe Ægyptii volunt. Tertius ex tertio Jove & Junone, qui Lemni fabricæ traditur præfuiffe: quartus Mænalio natus, qui tenuit infulas prope Siciliam, quæ Vulcaniæ nominantur. Verum Lucianus in Dial. *de Sacrificiis* fabulam hanc non fine rifu recitat, quòd Vulcanus ita fuerit è cœlo præcipitatus: χωλεύει μὲν γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πτώματος, ὁπότε ἐρρίφη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ, καὶ εἰ μὴ οἱ Λήμνιοι, καλῶς ποιοῦντες ἔτι φερόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐτεθνήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος ὥσπερ ὁ Ἀστυάναξ ἀπὸ πύργου καταπεσών. Homerus vero in Hymno quem fcripfit in Apoll. non à Jove, fed à Junone Vulcanum præcipitatum fuiffe de cœlo memorat, ac in mare deciddiffe, fuiffeque non à Lemniis, fed à Thetide educatum; qui Junonem ita canentem introducit in his.

Παῖς ἐμὸς Ἥφαιστος ῥικνὸς πόδας, ὃν τέκον αὐτὴ
Ῥῖψ' ἀνὰ χερσὶν ἑλοῦσα καὶ ἔμβαλον εὐρέϊ πόντῳ.
Ἀλλά ἑ Νηρῆος θυγάτηρ Θέτις ἀργυρόπεζα
Δέξατο, καὶ μετὰ ᾗσι κασιγνήτῃσι κόμισσεν.

Memoriæ prodidit in Atticis Pausanias, Vulcanum injuriæ acceptæ à matre minimè oblitum auream sellam cum occultis quibusdam vinculis dono matri misisse; quæ Deam, cum asedisset, statim implicaverunt: quod etiam Plato innuit 2 de Rep. Καὶ τὰς ποιηθὰς ἐγγύς τὰς αναγκαςὶν λεγομένας, Ηρας δὲ δεσμὰς ὑπὸ υἱῶ ἢ Ηφαίστου ῥιφθήσεσθαι ὑπὸ πατρός. Habuit uxorem unam è Gratiis, ut ait Isacius. Communior tamen sententia est, quod Venerem è Lemno duxerat. Unde Virgilius lib. 8. Æn.

At Venus haud animo nequicquam exterrita mater
Laurentumq; minis, & duro mota tumultu,
Vulcanum alloquitur, thalamoq; hæc conjugis aureo
Incipit, & dictis divinum inspirat amorem.

Et Juvenalis. ——— *Et quæ*
Componis dona Veneris Thelesine marito.

Quod idem est cum Catulliano illo:
——— *Dona Tardipedi Deo*
Infelicibus ustulanda lignis.

Hanc uxorem suam quum postea cum Marte in adulterio deprehendisset, ambos adamantinis catenis colligavit, nudósque uti erant diis deridendos exhibuit. Unde Virg. Georg. 4
Vulcani Martisq; dolos, & dulcia furta.

V. Cato in Diris:
Tum credo fuerat Mavors distentus in armis,
Nam certe Vulcanus opus faciebat, & illi
Tristi turpabat malus fuligine barba

Prudentius: *Deos catena colligunt adulteros.* Nonnus χαλκελάτου ἄρραγα nominat, cujus nexum Sol detexerat, Bassaricôn l. 5. — Ἀρχαίου τινὸς δεσμοῦ
Τορμὸς χαλκὸς Ἀρεα σφίγξας Αφροδίτῃ.

Paulus quoque Silentiarius optat Vulcania vincula, ut amator puellam suam satis arctè complecti posset Anthol. lib. 7. Plura de Vulcano petenda sunt ex N. Comite lib. 2 cap. 6. Eundem esse volunt eruditi *Vulcanum* cum *Tubalcain*. Ponitur interdum pro igne. Virg. Æn. 2. ——*Jam Deiophobi dedit ampla ruinam*
Vulcano superante, domus.

Idem Æn. 5. —*Furit immissis Vulcanus habenis.*
Et apud Plautum *Vulcanum in cornu inclusum gerere*, Anglicè est *to carry a lantborn*. Hinc *Vulcanalia*, festa Vulcano dedicata, quorum mem. Columella l. 11. cap. 3.

Vulsinii, & *Vulsiniensis lacus*, vide *Volsinium*.

Vulturu, vel *Vulturariu*, urbs Hirpinorum in Apuliæ confin. cujus mem. Virgil. lib. 3. Od. 4.
Me fabulosæ Vulture in Apulo
Altricis extra limen Apuliæ, &c.
Ubi alii codd. habent *Vulture*. *Vultur* vero mons est vel flumen Apuliæ.

Vulturnum, urbs olim Campaniæ à Capuâ 20. m. p. ad ostia Vulturni flu. nunc exiguum castrum inter Sinuessam ad occ. 8. & Linternum ad ort. 9. mill. *Vulturnum* urbs prius postea Capua est appellata, teste Livio. Ex quo *Vulturnum* geminum fuisse videatur, unum interius, alterum in orâ.

Vulturnus, ventus ab ortu hyberno spirans, quem Græci *Eurum* vocant. Plin. 2. 47. Item flu. ad Vulturnum urbem in Campaniâ. Virgil. Æn. 7.
——— *Amnisque vadosi*
Accola Vulturni. ——— ———

Sil. lib. 8. ——— *Fluctuq; sonorum*
Vulturnum ———

Ovid. Met. 15.
Literuum, multamq; trahens sub gurgite arenam
Vulturnus. ———

Διὰ μέσης Καμπανίας ῥεῖ, loquit Strabo. Lucanus lib. 2.
——— *Delabitur inde*
Vulturnusque celer ———

Statius lib. 4. Silv. ubi de Viâ Domitianâ:
At flavum caput, humidumque late
Crinem mollibus impeditus ulmis
Vulturnus levat ora, maximoq;
Pontis Cæsarei reclinis arcu
Pandit talia faucibus sedundat:
Qui me vallibus aviis refusum
Et ripas habitare nescientem
Recti legibus alvei ligasti;
Et nunc ille ergo turbidus minaxque
Vix passus dubias prius carinas,
Jam pontem fero, perviusque calcor.
Qui terras rapere & rotare sylvas
Assueram (pudet) amnis esse cœpi, &c.

Wormacia, olim *Borbetomagus*, vulgò *worms*, urbs Germ. sup. ad Rhenum, libera & episc. sub arch. Moguntino.

U X.

Uxama, op. Hisp. citer. Plin. 3. 3. *Osma* Clusio.

Uxella, Ptol. Camdeno *Lestithiel* op. Albionis in Cornubiâ (aliis est *Kreckornwell* op. ejusdem reg. proximum) ab Exoniâ ultra 40. m. p. in occ.

Uxellodunum, op. Gall. Aquitan. in finibus Cadurcorum, *Cadenac* Vigenereo.

Uxellum, Ptol. op. Albionis in Selgoviis in Scotiâ, apud Carbantorigum ac Trimontium.

Uxenu, pagus Hisp. Bæticæ. *Uzelis* Clusio.

Uxentum, urbs Salentinorum, ab Hydrunto 20. m. p. in merid. *Usento* Leandro.

Uxentus, mons Indiæ citer. cis Gangem flu. Ptol.

Uxii, montes Armeniæ maj. ex quibus oritur Tigris flu. Diod. ubi *Uxii* pop. & *Uxia* reg. Strabo.

Uxisama, ins. Oceani occidui, Strabo; una ex illis quæ ab Hispaniâ tridui navigatione in occ. distant; quæ *Azores* dici videntur Ortelio.

U Z.

Uzal, fil. Jectan. Gen. 10. Lat. *ambulans*, *velificans*, aut *distillans*.

Uzalis, colon. & urbs Africæ mediterranea apud Uticam urbem. D. Aug.

Uzecia, Africæ propriæ urbs. Ptol. *Cayrabon*, ut aliquibus placet. *Useeta* A. Hirtio.

Uzia, Amaziæ fil. rex Judææ, de quo vide 2. Par. 26. & Josephum Ant. l. 9. c. 21.

Uzita, op. Africæ mediterr. Ubizibræ urbi finitimum, à Cæsare deletum. A. Hirtius.

X A.

X*Ala*, vicus in magno campo situs videtur inter utramque Galilæam. Joseph. de B. Jud. l. 3. c. 2.

Xanthe, Nympha marina, Oceani ac Tethyos fil. à flavo colore sic dicta. Hesiod. in Theog. A Virgilio *Xantho* vocari videtur. Georg 4.
Drimoque, Xanthoq; Ligeaq; Phyllodoceque.

Xanthia, locus Thraciæ. Nicetas, Episcopalis locus apud Curopalatem.

Xanthi, pop. Thraciæ. Steph. Horum urbs *Xanthia*, de quâ Nicetas Choniata in Annalibus. Item Asiæ pop. qui cum eorum urbs ab Harpago Cyri regis præfecto obsideretur, uxores suas ac servos unà cum supellectili in arce posuerunt, eamque igni succenderunt, inde omnes pariter contra Harpagum irruentes interfecti sunt. Herodot. lib. 1.

Xanthippe, uxor Socratis Philosophi, de quâ Gellium sis vide lib. 1. cap. 17.

Xanthippus, Lacedæmoniorum dux accersitus à Carthaginensibus, contra Luctatium cons. pugnavit. Volat.

Xantho, vide *Xanthe*.

Xanthus, urbs Lyciæ Straboni, quam *Arnam* olim vocatam Steph. scribit. Dicitur & *Xanthopolis*. Item Lesbi op. Steph. Et urbs Germ. infer. apud Rhenum, vulgò *Santen*.

Xanthus, fil. Tremili & Praxidices in Lyciâ natus. Steph. in *Tremile*.

Xanthus, flu. Troadis, idem cum Scamandro, ita dictus, teste Arist. de Hist. An. lib. 3. quòd ovium vellera flavo colore inficiat. Virg. Æn. 8 —*Priusquam*
Pabula gustassent Trojæ, Xanthumq; bibissent.

Item Lyciæ flu. *Xanthum* urb. interluens. Virg. Æn. 4.
Qualis

Qualis ubi hybernam Lyciam, Xanthiq; fluenta
Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo.

Item fluviolus Epiri. Hoc præterea nomine fuit unus ex equis Hectoris, cujus mem. Hom. Il. 3. Sunt etiam qui dicant Xanthum inter equos Solis numerati propter illud Martialis.

Quid cupidum Titana tenes? jam Xanthus & Æthon
Frena volunt. ——

Xanthus, Candauli Lydi fil. historicus Sardianus, qui eodem tempore fuit, quo Sardes, non quidem à Cyro, sed ab Jonibus & Atheniensibus, captæ sunt; Suidâ teste. Scripsit Lydiacorum libros 4. in quibus de regibus Lydorum egit. Mem. Diog. Laert. in proœmio. Operis ejus apud Athenæum mentio est, lib. 12. Idem lib. 10. citat ejusdem operis lib. 2. uti & Hesychius Illustris, ac Suidas; quorum uterque ex eo refert, Gygem, Lydorum regem, primum fœminas castrasse, quò iis ætate florentibus semper uteretur. Vide omnino Voss. Hist. Gr. lib 4. pag. 451. 452. Item Poeta Melicus, cujus mem. Ælianus.

Xarex, Laconicæ op. Pauf. *Zarex* Ptolemæo.

Xathri, libera Indorum gens, circa Indum fluvium. Arrian. lib 6.

Xaurus, locus Macedoniæ à *Xauro* quodam dictus. Incolæ *Xaurii*. Steph.

X E.

Xena, locus Cretæ, ubi Lycurgum sepultum tradit Plutarchus.

Xenagoras, historicus, celebratur à Dion. Halicarnasseo lib. 1. Vide Voss. Hist. Gr. pag. 421, &c.

Xenarchus, Comicus poeta, cujus fabulas commemorat Athenæus. Alius è Seleuciâ Ciliciæ Peripateticus, qui Alexandriæ primum docuit, deinde vero Romæ, ubi Cæsaris Augusti amicitiâ usus atque in senectutem in honore habitus fuit. Strabo lib. 14.

Xenephyris, vicus Libyæ. Steph.

Xeneus, Chius, de Chio ins. volumen edidit. Athen. 14.

Xeniades, Corinthius, qui cum emere vellet Diogenem Cynicum, & quid is artificii novisset, percontatus foret: *Novi*, inquit Diogenes, *hominibus liberis imperare*. Quo responso incitatus Diogenem Xeniades emit, & manumisit, filiosque suos ei tradens: *Accipe*, inquit, *liberos meos quibus imperes*. Gellius 2. 18.

Xenion, Cretica conscripsit, teste Steph. & Etymologo. Idem Italica condidit Macrob. Sat. 1. 9.

Xenippa, regio Scythiæ confinis, Qu. Curt. lib. 8.

Xenius, Jupiter sic dictus, qu. *Hospitalis* Virg. l. 1. Æn.

Jupiter, hospitibus nam te dare jura loquuntur.

Xenocrates, Chalcedonius, auditor Platonis, qui in Academiâ Speusippo successit & 25. an. docuit. Adeo tardus ingenio fuit, ut cum illum Plato Aristoteli compararet, alterum fræno, alterum calcaribus indigere diceret. Hic philosophorum severissimus extitit. Ferunt enim cum Phryne nobile scortum, deditâ operâ à quibusdam intra ejus cellam missa esset, atque ab eo orans lectuli partem accepisse, demumque, cum imperfecto opere discessisset, dixit, se non à viro, sed à statuâ venisse. Ejus verbis tanta fides adhibebatur, ut cum injurati nullius testimonium admitteretur, huic injurato crederetur. Hunc Athenienses aliquando vendiderunt, ut ita in exilio degens frangeretur. Obiit 82. ætatis suæ anno, quum noctu forte in sartaginem offendisset.

Xenocrates, philosophus, Platonis auditor, præceptor Polemonis, cum princeps quondam intentatæ legationis ad Antipatrum, à quo omnium expectatio erat, nihil non illo orante impetrari posse, reliquis sociis humaniter exceptis, in conspectum vix quidem admissus est quòd suspectus haberetur. Tunc versus ad socios Xenocrates, beneficium accipere dixit, quod se unum Antipater suæ in Athenienses ingratitudinis & perfidiæ testem vereretur; & dicere incipientem, nunc obstrependo, nunc obsecrando tacere Antipater coegit, cui in orando Phocion legationis comes successit. Ad hunc misit Alexander dono triginta talenta auri. Ille autem statim remittens ait, *Regibus non philosophis opus esse pecuniâ*. Suidas.

Xenocrates, alter Philosophus modestiâ nihil superiore inferior, scripsit domesticum auspicium, quomodo viz. cum aut mustela, aut serpens, aut his similia appareant, quid portendere soleant. Suidas.

Xenocrates Chronica edidit, teste Etymologo in Ἀσπυγία. Quis hic fuerit haud facilè cognoscas. Nam præter Chalcedonium (de quo supra, & Vossius Hist. Gr. lib. 1. cap. 8.) fuit & *Xenocrates* Ephesius, cujus Plin. 37. 2. Fuit etiam *Xenocrates* Aphrodisiensis, qui de Animalibus commentatus est, teste Artemidoro Oneirocr. lib. 4. cap. 24. Fuit & *Xenocrates* insignis pingendi & cœlandi artifex, de quo Plin. 34. 8.

Xenodochus, viri proprium, de quo Plut. in Alex.

Xenodorus, statuarius egregius. Plin. 34. 8. Item historicus, patriâ Trœzenius.

Xenophanes, philosophus Colophonius, Archelai auditor, scripsit elegias & jambos contra Hesiodum & Homerum, quæ de Diis dixere improbanda. Laertius, & Strab. lib. 14. Item *Xenophanes* poeta Jambicus, Lesbius. Suid.

Xenophilus Musicus, patriâ Chalcidensis, Pythagoricus, biennio minor quam Gorgias qui an. 107. vixit, sed felicitate non inferior. Siquidem, ut Aristoxenus musicus ait, omnis incommodi humani expers in summo perfectissimæ doctrinæ splendore extinctus est. Plin. 7. 50.

Xenophon, Grylli fil. Atheniensis, Socratis discipulus, ob eloquentiam *Musa Attica* vocatus; Equorum, venationis & rei familiaris imprimis studiosus, ut ex ejus libris deprehendi potest. Venit in amicitiam Cyri minoris, cum quo militavit, ac ejus παιδείαν scripsit, non tam historiæ serviens veritati, quam ut perfectum ducem institueret, uti Cic. lib. 2. de Orat. testatur, quem librum se frequenter lectitasse, & manibus trivisse alibi in Epistolâ quadam dicit. Scripsit præterea Symposium & Oeconomicum, à Cicerone in Latinum sermonem conversum, si credimus Columellæ. Edidit & historiam Peloponnesiaci belli, ac eorum quæ Athenienses post Thucydidem gesserunt. Quinctilianus Xenophontis jucunditatem inaffectatam dixit, quam nulla affectatio consequi possit. Cum Platone simultates gessit, teste Gellio lib. 14. cap. 3. Pluribus persequitur hujus vitam Laertius. Vide quoque Voss. de Hist. Gr. lib. 1. cap. 6. Varii hujus nominis authores fuere, ut 1 *Xenophon* Atheniensis, frater Pythostrati illius, qui *Theseida* scripsit, ac inter cætera quoque Epaminondæ ac Pelopidæ vitam consignavit, teste Laertio in Xenophonte. 2. Ab eodem Laertio alter *Xenophon* commemoratur qui Annibalis historiam literis tradidit. 3. Item alius fuit, qui de fabulosis prodigiis tractavit, eodem teste. 4. *Xenophon* Antiochenus, historicus qui Babylonica condidit. Sunt autem amatoria. Suidas. 5. *Xenophon*, Ephesius historicus, qui Ephesiaca composuit. 6. *Xenophon* Cyprius, historicus, qui Cypriaca consignavit. 7. *Xenophon* Lampsacenus, Geographus, ut videtur, cujus mem. Plin. 4. 13. & Solinus c. 22. 8. *Xenophon* etiam, nescio quis, μακρόβιους in literas retulit, de quo Plin. 7. 48.

Xera, urbs juxta Herculis columnas. Steph. hodie *Xeres de la Frontiera*.

Xerolibya, pars Libyæ interior, propter aquarum inopiam inculta. Unde Virg. 4. Æn.

Hinc deserta siti regio. ——

Xerxene, reg. Mediæ Borealis inter Iberiam & Albaniam, apud Alazonem flu. sic à *Xerxe* Persarum rege ibi orto dicta, teste Eutropio. Apud Strab. est reg. Mediæ Armeniæ majori contermina.

Xerxes, Persarum rex filius Darii, & Cyri ex Atossâ filiâ nepos, qui 170 hominum myriadibus, h. e. decies septies centenis millibus per totum quinquennium contractis, Græciæ bellum intulit. Quam tantam hominum turbam cum ex editiore speculâ aspexisset, teneriter fertur lachrymasse, quòd post centum annos ex tanto hominum numero nemo esset superfuturus. Tantum

 autem

autem habuit navium apparatum, ut totum Hellespontum operiret, & Asiam Europæ ponte coniungeret; Athon præterea mont. à continente abscidit. Plin. 4. 10. Lucan. lib. 2.

Tales fama canit tumidum super æquora Xerxem
Construxisse vias. multum cum pontibus ausus
Europamque Asiæ, Sestonque admovit Abydo,
Incessitque fretum rapidi super Hellesponti,
Non Eurum Zephyrumque timens, quum vela, ratesq;
In medium deferret Athon.

Propertius 2. 1.

Xerxis & imperio bina coisse vada.

Victus demum apud Thermopylas à 4 hominum millibus, navale quoque certamen cum Themistocle tentavit, à quo similiter apud Salaminem superatus, cum antea tota maria classe sterneret, vix parvulâ cymbâ effugit, relicto Mardonio præfecto, qui & ipse re in Bœotiâ infeliciter gestâ cum paucissimis in Persidem se recepit. Demum cum se otio socordiæque, relictâ militiâ, tradidisset, præmium genus luxuriæ novum invenientibus proposuit Valer. Max. Quamobrem à suis spretus paucis post annis ab Artabano præfecto suo in regiâ interficitur, cum regnasset annos 8. Nominis interpretationem quære in *Artaxerxes*.

Xeuxes, pictor Heracleota, Venerem adeo pulchram depinxit, ut ex eâ quæstum magnum faceret. Ælian.

X I.

Xilia, urbs Libyæ. Steph. Vide *Zilia*.

Xiline, Ponti Cappadocici urbs. Ptol. vulgò *Sentina*.

Xiphene, reg. Palæstinæ. Steph. ex Josepho.

Xiphonia, urbs Siciliæ. Steph.

Xiphonia, promont. Siciliæ in orâ ad ort. *Capo di Molina*, Fazello.

X O.

Xoana, Indiæ intra Gangem op. Ptol.

Xodraca, urbs Indiæ intra Gangem. Ptol.

Xoes, vel *Xois*, inf. & urbs Ægypti inter Sebennyticum & Phatnicum Nili ostia. Ptol.

Xolla, Africæ urbs. Appianus in Pœnicis.

X U.

Xuches, urbs Libyæ. Gentile *Xuchites*. Steph.

Xuthia, urbs Siciliæ. Gentile *Xuthiates*. Steph.

X Y.

Xyline, vide *Xi in*.

Xylos, Cariæ op. Steph.

Xynia, urbs Thessaliæ. Steph.

Xynias palus, vel ab urbe vicinâ sic dicta, vel quòd ξυνὴ, h. e. *communis* esset Thessaliæ & Bœotiæ. *Bœbais* Stephano dicitur.

Xypete, vicus in tribu Cecropide. Steph. Item vicus Atticæ, *Troja* prius dictus. Idem.

Xystici, apud Rom. gladiatores erant, non in arenâ, sed in porticu, & ambulacris hyberno tempore pugnantes. Est enim *Xystus*, *ambulacrum*, quod Græci ὕπαιθρον vocant. Horum mem. Sueton. in Augusto.

Xystus, urbs Cariæ, unde *Xystiani*, de quibus Plin. 5. 29.

Xystus, 6. Rom. episcopus Euseb. 5. 6. A. D. 121.

Xystus, 23. Rom. episcopus, 20. 2. A. D. 257.

Z A.

ZAaram, reg. Arab. Fel. Ptol.

Zaba, Indiæ extra Gangem urbs; & inf. circa Taprobanam. Ptol.

Zabad, fil. Thahath. 1 Par. 7. Filius Ooli. 2 Par. 1.

Zabad, fil. Nathan. 2 Par. 24.

Zabadim, fil. Beriæ. 1 Par. 8.

Zabatus, flu. non longè à Tigri amne. Xenoph.

Zabbai, nomen viri. 1 Esdr. Lat. *fluens*, sive *fluens*.

Zabdæa, regio Persidis.

Zabdi, pater Charmi. Jos. 7. Filius Semei. 1 Par. 1. Lat. *dos*, vel *dotium*, sive *fluxus abundantia*.

Zabdias, nomen viri. 1 Par. 27.

Zabdicena, Transtigritana reg. Am. Marcell.

Zabdiel, nomen viri. 1 Paral. Lat. *dos*, seu *dotatio Dei*.

Zabeces, Africæ pop. inter Maxyes, & Zygames. Herod. in Melpom.

Zabel, mons Arab. Fel. ubi Mahometus orare, seu potius consulere Satanam erat solitus.

Zabi, Mauris. Cæsar. locus. Anton.

Zabida, vicus in mediterraneis Arab. Fel. Steph.

Zabii, pop. Indiæ qui cum Deriade contra Bacchum pugnavere. Steph.

Zabii, pop. Magici qui Dæmonem hircinâ formâ apparere crediderunt, teste Maimonide More Nevochim lib. 3. cap. 46. Videatur Gregorius noster in illud Exod. 23. 19. *Non coques hædum in lacte matris suæ.*

Zabina, nomen viri. 1 Esdr. 10.

Zabirna, Libyæ urbs, ubi Bacchus Campen ingentem feram mortalibus perniciosam peremit. Diod. lib. 3.

Zabius, rex Hyperboreorum.

Zabulon, vel *Zebulun*, decimus fil. Jacob. Gen. 30. Lat. *habitaculum* vel *habitans*. Aliter Hesychius: Ζαβουλὼν, *φύσις ευωδίας*, τοτίς χυαις ...

Zabus, reg. Babylonica, in quâ Seleucia Concil. Nicen.

Zacamba, Iberiæ op. ab Annibale captum. Steph. Pop. *Zacanthei*, teste Polybio, Zacynthiorum coloni.

Zachat, prædium in jugo montis Colchidis *Ferreum* illi cognomen est inditum. Agathias.

Zacharias, princeps, fil. Meselemiæ. 1 Par. 5. Fil. Barachiæ Is. 8. Fil. Jeroboam 4 Reg. 14. Lat. *memoria* vel *masculus Domini*. Item Pater Joannis Baptistæ. Luc. 1. Item 4. Episc. Hierosolymorum, A. D. 101. Et 88. Pont. Rom. A. D. 742

Zacur, fil. Masma. 1 Par. 4

Zacynthus, vulgò *Il Zante*, inf. (cum urbe cogn. à *Zacyntho* Dardano condita, unde nomen, teste Steph.) maris Jonii, Peloponneso ad occ. adiacens contra Chelonitem promont. inter Cephalleniam ad Arctos, & Strophades ad Austr. 30. m. p. Virg. Æn. 3.

Jam medio apparet fluctu nemorosa Zacynthus.

Quod ex Hom. desumpsit Odys. α.

Δουλίχιόν τε Σάμη τε καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος.

Ovid. in ep. 1.

Dulichii, Samiiq; & quos tulit alta Zacynthus
In me turba ruunt luxuriosa proci.

Theoc. Idyll. 3. — Καλὰ πόλις ἁ Ζάκυνθος.

Vide sis ibi Palmerium.

Zadadrus, Indiæ flu. Ptol.

Zadrame, reg. Cinædocolpitarum, qui Fel. Arab. pop. sunt. Steph.

Zaa, urbs Bœotiæ antiquissima. Steph.

Zagatis, Ponti flu. Arrian. in Periplo.

Zagora, Galatiæ locus maritimus. Arrian. in Perip.

Zagoria, reg. circa Develtum in Thraciâ. Cedren. Laon. & Zonar.

Zagri pyla, angustiæ montis Zagri, per quas ex Assyriâ in Mediam transitur, hodie *Semiramis* teste Nigro.

Zagrus, mons Mediam à Babylone dividens. Strab. l. 11.

Zagylis, vicus Marmaricæ. Ptol. *Cazales* Mercatori.

Zagystis, reg. parva Libyæ. Steph.

Zalates, pathicus quidam. Juven. Sat. 2.

——— Et tamen unus
Armenius Zalates cunctis narratur ephebis
Mollior ardenti sese indulsisse tribuno.

Zaleucus, Locrensis Legislator, vinum ægris prohibuit iniussu medici, pœnâ capitis inditâ. Ælian. Val. Max. lib. 6. cap. 5. de eo narrat, quod cum eius filius adulterii crimine damnatus, secundum jus ab ipso constitutum utroque oculo carere deberet, ac tota civitas vicem ... & meritis patris crimen condonaret, ipse sibi ... sed suo prius, deinde filii oculo eruto, usum utrique videndi reliquit.

Zaliscus, Galatiæ flu. Ptol. vulgo *B...li*.

Zalissa, Iberiæ urbs. Ptol. *Scander* Theveto.

Zaloth, vicus, ubi latitudo Galilææ infer. incipit. Egesippus lib. 3.

Zama, fil. Semei. 1 Par. 6. Lat. *cogitatio*, *scelus*, vel *turpitudo*.

Zama, urbs Africæ, apud quam Annibal magno prælio à Scipione victus fuit. Sil. lib. 3.

Et Zama, & uberior Rutulorum sanguine Tapsus.

Zama, fons Africæ canoras voces reddens iis qui aquas illius potant. Plin. 31. 2.

Zamaxi, gens Libyæ inter. Ptol.

Zambri, fil. Salu. Num. 25. Filius Ela. 3 Reg. 16. Fil. Joada. 1 Par. 8.

Zameis Ninias, 5. Assyriorum rex, Nini & Semiramidis filius, regn. an. 38. In deliciis vitam transegit. Diodor. lib. 3. Ornavit tamen templa Deorum, & Chaldæos ampliavit. Beros. lib. 5.

Zametes, mons Arab. Fel. Ptol. *Zimat* in rab. recenr.

Zamira, fil. Bechor. 1 Par. 7.

Zamma, fil. Jahath, filii Cobni. 1 Par. 6.

Zamnes, Æthiopiæ sub Ægypto urbs. Plin.

Zamolxis, vir inter Getas natus, Pythagoræ discipulus ac servus, ad Ægyptios unà cum eo penetravit, quorum ritus secum in patriam deduxit, à suisque putantibus illum Saturnum esse, post mortem habitus Deus. Herod. l. 4. Vide Hesychium in Ζάμολξις.

Zamram, fil. Abrahæ ex Cethurâ. Gen. 25.

Zamri, fil. Zaræ. 1 Par. 21.

Zanaatha, Arab. Petrææ urbs. Ptol.

Zancle, op. Achaiæ. Plin. 4. 5

Zancle, Siciliæ urbs, in penitissimo Pelori sinu, postea à Mesenis instaurantibus *Messana* appellata. Omnium Siciliæ urbium fuit longè vetustissima, si B. Hieronymo credimus, qui ad annum 256 Chronici Eusebiani de suo hoc inseruit: *Hoc tempore in Siciliâ Messana, quæ & Mamertina conditur.* Sic condita fuerit Zancle annis fere 600. ante excidium Trojæ Sed & apud Diod. l. 4. Hesiodus *Zancles* meminit, tanquam urbis antiquissimæ, in quâ Orion Zanclo regi portum jactis molibus extruxerit. Sunt qui ab hoc *Zanclo* dictam volunt; alii à fonte *Zancle*; alii à Saturni falce, ibi absconditâ. Stephanus ex Hecatæo: Οἱ μὲν τοῦ Ζάγκλου γηγενοῦς, ὁ δὲ ἀπὸ κρήνης Ζάγκλης, οἱ δὲ διὰ τὸ ἐκεῖ Κρόνον τὸ δρέπανον ἀποκρύψαι. Sed Thucydides multo verius lib. 6. Ὄνομα δὲ τὸ μὲν πρῶτον Ζάγκλη ἦν ὑπὸ τῶν Σικελῶν κληθεῖσα, ὅτι δρεπανοειδὲς τὸ χωρίον τὴν ἰδέαν ἐστί, τὸ δὲ δρέπανον οἱ Σικελοὶ ζάγκλον καλοῦσι. Unde apud Steph. Nicander de Siciliâ l. 10.

Καί τοι καὶ Ζάγκλης ἰδίης δρεπανηΐδος ἄστυ.

Quamvis falcata Zancles combusserit urbem.

Ovid. Fast. 6. *Quique locus curva nomina falce habet.* De falce nihil habet Strabo, tantum *Zanclion* curvum esse dicit. Verba sunt: Ζάγκλη πρότερον καλουμένη διὰ τὴν σκολιότητα τῶν τόπων, ζάγκλιον γὰρ ἐκαλεῖτο τὸ σκολιόν. Nempe παρὰ τοῖς ἐκεῖ, ab hominibus qui illic habitant, ut rectè addit Eust. hunc ipsum locum citans in lib. 12. Odys. Itaque Ζάγκλη propriè *curvam* sonat. Quam vocem esse Siculam frustra contendunt, cum sit Punica לגא *zalga* per Metathesin G. & L. Bochartus.

Zancles, Samothracenus, cui dentes renati sunt post 104. an. Plin. 11. 37.

Zanoe, civitas in tribu Judæ. Jos. 15.

Zara, fil. Rahuel. Gen. 36. Filius Judæ. Gen. 38. Fil. Simeonis, 1 Par. 4. Rex Æthiopum. 2 Par. 6. Pater regis Edom. Gen. 36. Pater Zabdi. Jos. 7.

Zaragardia, urbs Mesopotamiæ ad Euphratem. Zosimus lib. 3.

Zarabias, fil. Ozi. 1 Par. 6.

Zarai, Maurit. Cæs. urbs. Anton.

Zarama, Mediæ urbs. Ptol.

Zaraspe, pop. Asiatici. Plin.

Zarax, Peloponnesi urbs. Polyb. lib. 4.

Zarcaus, Med.æ reg. mons. Diod lib. 3.

Zared, torrens in deserto Moab. Num. 21.

Zarebe, nomen viri. 1 Esdr. 8.

Zares, uxor Aman. Esth. 5.

Zareta, fons supra Chalcedonium mare parvos nutriens crocodilos, qui *Zaretti* vocantur. Steph.

Zaretis, Hesychius: Ζαρῆτις, Ἄρτεμις, Πέρσαι.

Zarex, urbs Laconiæ maritima. Polyb. *Cara*, seu *Zara* Nigro.

Zariaspa, urbs Bactriana. Strabo.

Zarmisogethusa, regia Daciæ urbs. Ptol. Quæ & *Ulpia Trajana*. *Vectel* nunc & *Veaeczs* & incolis *Varbel*, ac Slavonicè *Gradisch*, teste Lazio.

Zathan, nomen viri. 1 Par. 26.

Zathua, Armen. maj. op. Ptol.

Zavan, fil. Ezer. Gen. 36.

Zavana, sive *Zavanes*. Hesychius: Ζαυάνης θεὸς τις ἐν Σιδῶνι; forte à זוע *Zava*, *timere*.

Zaveces, pop. Libyæ. Steph.

Z E.

Zeb, nomen viri Madianitis. Jud. 7. Lat. *lupus*.

Zebece, urbs Galilææ. Steph.

Zebedæus, pater Jacobi & Joannis App.

Zebee, rex Madianitarum. Ps. 83.

Zebida, mater Joacim sive Eliacim. 4 Reg. 23.

Zebul, servus Abimelech. Jud. 9.

Zebytis, urbs Libyæ. Steph.

Zecbri, fil. Isahar. 1 Par. 8.

Zechur, Pater Sammua. Num. 13.

Zela, urbs Armeniæ, aliàs *Artemidis ara* dicta.

Zela, vel *Zele*, urbs Troadis à *Zeleo* heroe. Est etiam *Zelea* castellum Cyzici. Steph.

Zelandia, reg. marit. Germ. infer. Sic dicta qu. *Sealand*, quia olim mari obruta fuit. Vide Versteganum c 4.

Zeles, Strab. urbs Hisp. ad Fretum, sed à Romanis in Mauritaniam oppositam translata, & postea *Julia Joza* vocata. Ζῆλιν Strabonem scripsisse putat Casaub. quanquam istis in nominibus Barbaris nullam sequuti sint veteres certam Analogiam. Plinio *Zilis*, Ptol. Ζίλια vocatur.

Zelia Dioni, *Zela* Cæs. & Plut. Cappadociæ op. ubi Cæsar Pharnacem regem devicit.

Zelia, Troadis urbs, sub pede Idæ montis ad Æsepum flu. Hom. Il. 2. in Lyciâ nempe reg. Strabo. Lyciorum op. quoque facit Plut. de virtutibus mulierum. Stephanus & Eust. faciunt Cyzici castellum.

Zelias, Nicomedis fil. Crestam Paphlagoniæ urb. occupavit. Steph.

Zella, Africæ urbs, in bello quod Cæsar cum Scipione gessit, deleta. Strabo.

Zelotes, cognomen Simonis Apostoli. Lucan. 6.

Zelpha, ancilla Liæ uxoris Jacob. Gen. 29.

Zelus, urbs Æthiopum Occidentalium. Steph.

Zemma, nomen viri, 2 Par. 29

Zenas, Legis peritus quidam. Tit. 2.

Zeno, Philosophus ex Cypro Græcâ civitate, Stoicorum sectæ conditor, tanto in honore apud Athenienses habitus, ut apud eum claves urbis deponerent, ornarentque ipsum aureâ coronâ & imagine æreâ. Adolescenti cuidam inepta multa loquenti, ait, *Ideo duas habemus aures, os autem unum, ut sc. multa audiamus, pauca vero loquamur.* Decessit 72. ætat. suæ anno sine morbo. Nam, ut ferunt, cum abiret ex scholâ, lapidem offendens digitum perfregit, manu vero terram feriens, illud ait, ex Niobe, *En adsum, quid me quæso vocas?* Et continuo se strangulans interiit. Diog. Laert.

Zeno Citticus, de quo Cic. in Orat. *Zeno quidem ille*, inquit, *à quo disciplina Stoicorum est, manu demonstrare solebat, quid inter has artes, interesset. Nam cum compresserat digitos, pugnumque fecerat, Dialecticam aiebat ejusmodi esse; cum autem diduxerat, & manum dilataverat, palmæ illius similem eloquentiam esse dicebat.* Fuit alius ejusdem nominis Philos. Epicureus, Ciceronis synchronus, cujus mem. Cic. lib. 1. de Finibus.

Zeno Eleates, Parmenidis auditor simul cum Perdiccâ, & in Philosophiâ & in administrandâ Rep. clarissimus. Suidas. Hunc inventorem Dialectices fuisse, sicut Empedoclem Rhetorices, Aristoteles author est. Hujus celebratissima fuit in perferendis cruciatibus patientia, quia cum adolescentes nobilissimos cupiditate liberandæ patriæ, inflammasset contra Nearchum Tyrannum;

num; facto judicio comprehensus, traditusque est tortoribus torquendus, qui cum laceraretur, ut conscios conjurationis nominaret, neminem illorum nominavit, sed amicos intimosque tyranni parti[...] conjurationis esse dixit. Deinde cum quippiam se in aurem tyranni loqui velle significasset, eam mordicus correptam non ante dimisit, quam capta aure mutilatum caput reliquisset. Sed cum socios conjurationis proferre cogeretur, concisam dentibus linguam in os tyranni conspuit, quo facto cives tyrannum lapidaverunt.

Zeno Isauricus Conf An Dom. 471.

Zenobia, regina Palmyrenorum, post Odenati viri mort. in Syria Romanorum rexit imperium, ponitur; inter 30 tyrannos, qui tempore Galeni orbem usurpaverint. Superata tandem ab Aureliano, ac in triumphum ducta fuit, eique principis clementiâ Tyburte possessio concessa, ubi honestè ageret. Hæc eâ castitate d[...]tur fuisse, ut ne[...] viro, nisi prolis gratiâ congrederetur. Regali [...]quin pomp[...]ersatam fere modo adoratam. Ad [...]ones galeata procedebat cum limbo purpureo, gemmis dependentibus, voce clara, moribus severis, [...]græci, Ægyptiique sermonis peritissima, Latini non ignara, orientalem Alexandrinamque historiam epitomavit. Herennianum ac Timolaum filios literis erudiit. De quorum exitu nescitur, an interierint morbo, an ab Aureliano fuerint interfecti.

Zenobii, Ptol. *Felagis* Steph. septem insulæ in finu Sachalite prope Arab. Felicem.

Zenodotium, urbs Osthoenæ prope Nicephorium. Steph.

Zenodotus, Grammaticus, vixit tempor[...]us Ptolemæi primi, cujus etiam filios erudiit, ac præfuit Alexandrinæ Bibliothecæ: primus quoque Homeri libros correxit, ac in ordinem redegit. Suidas. Alius Sophista sub Adriano Imp. docuit Romæ, scripsitque epitomen proverbiorum Didymi: convertit in Græcum sermonem historiam Sallustii, præterea Genethliacum in Adrianum, & alia. Suidas.

Zenodorus, sculptor nob[...]is. qui Mercurii statuam fecit in civitate Galliæ Arvernis. Item mandato Neronis Colossum ex pedum longitudine Soli dicatum.

Zenodotus Trœzenius, Umbricam historiam condidit. Dionys. Hal. lib. 2. Suspicari a. liceat eundem esse ex quo Sol. n. cap 8 tra[...] *Praeneste* ita dici à Prænesto Latini filio, Ulyssis nepote. Quam nominis rationem etiam legere est apud Steph. in Πραινεστος, & Mar. Capellam lib 6. Alius est Æolus, Cæsari Germanico memoratus pene [...] Commentarii in Aratæa Phænomena. Item *Zenodotus* Theophilus, ex quo de Phalange & arachne quædam narrat Nicandri Scholiastes in Theriaca. Alius qu[...]; Ephesius, ireinque Alexandrinus; de utroque Suidam sis adi.

Zenon, Martyr, A. D. 251.

Zenon, Rom. Imp. A. D. 4[...].

Zensthemus, vetus autho[...], de quo Voss. Hist. Gr. l. 3. pag. 425.

Zephyre, insf. parva Cretæ ante Samonium promunt. Plin.

Zephyrium, urbs Ciliciæ inter ostia Calycadni ad occ. & Corycum urb. ad ort. *Ta sa* Nigro. Halicarnassus olim quoque sic dicta fuit, teste Steph.

Zephyrium, promun. M. Græciæ in orâ Calabriæ ult. apud Locr[...]s, à quo Locri *Epizephyrii*, *Capo Bruzano* Mazzellæ. Alterum Cretæ in orâ ad ort. *Capo d' Altelin* Lusignano, *Capo di Mirabello* Pineto, apud Chersonesum urb. Tertium Cypri in orâ occiduâ apud Paphum veterem, *Capo Chelidonia* Lusignano. Quartum Cyrenaicæ in orâ apud Darnin urb. proxim. Naustathmo, *Capo di Bonandrea* Nigro.

Zephyrus, ventus flans ab occasu Æquinoctiali, adversus Subsolanum, quem Latini *Favonium* vocant. Sic dict. qu. ζωηφόρος, h. e. *vitam ferens*, eo enim plantæ omnes germinant & pullulant. Vide Gell. 2. 22. Plin. 14. 18. Ovid. Trist.

Frigora jam Zephyri minuunt.

Idem Met. 1 *Placidi* [...] *tepentibus auris*
Mulcebant Zephyri natos sine semine flores.

Virg. Æn. —*Zephyro putris se gleba resolvit.*

Lucan. lib. 4.

Et tepidum in molles Zephyros excurrit Jadder.

Silius lib. 12. —— *Blandisq; salubre*

Ver Zephyri tepide mulcebat rura sereno.

Zepida, populi, de quibus Procop. Goth 3. Et Blond. lib 4. dec 1.

Zerania, reg. Thraciæ. Pop. *Zerani*. Steph.

Zerbis, Meiopot. flu. in Tigrim cadens. Plin. 6. 26.

Zeretra, Arcades vocant vadi foramina quædam, per quæ Eralinus fluit è lacu Stymphalo erumpit in Argivam terram.

Zerynthus, urbs & antrum Hecates in Samothraciâ; *Canis antrum* Lycophroni. Inde *Zerynthius* adject. Ovid. Tr. 1. 9. *Inde levi vento Zerynthia litora nacta*

Threiciam tetigit fessa carina Samon.

Zetha, Africæ promunt. ad Syrtim min. Ptol. *Zerbi* Mercatori.

Zethan, nomen viri. 1 Par. 23 Item fil. *B*[...] 1 Par. 7.

Zethar, nomen Eunuchi. Esth 1.

Zethes, Boreæ fil. ex Orithyiâ, & frater Calais. Hi duo fratres ex Argonautarum numero extiterunt, & quoniam alati fuerunt, ad pellendas Harpyias missi sunt, quas usque ad Strophades insf. insecuti sunt. Apoll. l. 1. Ζήτης αὖ Κάλαΐς τε Βορήϊοι υἷες ἵκοντο,

Οὕς ποτ' Ἐρεχθηῒς Βορέῃ τέκεν Ὠρείθυια.

Prop. lib. 1. ——— *Aquilonia proles*

Hunc super & Zethes, hunc super & Calais.

Ovid. Met. 6.

Barbara dum rutilis aberat submixta capillis

Implumes Calaisq; puer, Zetesq; fuere.

Apollod. lib. 1. Οἱ Βορέου παῖδες Ζήτης & Κάλαϊς ἦσαν πτερωτοί. Mem. Pauf. in Lacon. & Eliac.

Zetha, nomen viri. 1 Esdr. 10.

Zethan, nomen viri. 1 Esdr. 2.

Zetta, vide *Zetha*.

Zetunium, Thermopylarum urbs. Laonicus.

Zetus, vel *Zethus*, fil. Jovis ex Antiope, & frater Amphionis. Horat. lib. 1. ep. 17.

Gratia sic fratrum geminorum Amphionis atque

Zeti dissiluit. ———

Vide *Amphion.*

Zeugitana, reg. Africæ in orâ litorali, Numidiæ finitima, Tuscâ flu. eos separante. Zeugitana gens chiromantica fuisse putatur; & hinc quas *Cingaros* Itali dicunt, Belgæ *Egyptenaren*, Angli *Gypsies*, qui divinando ex manus inspectione circumvagantur, profectos tradunt.

Zeugma, urbs Syriæ in Comagenâ ad Euphratem, à Samosatis 72. m. p. in Austr. Stat. 3. 2.

Antiquæ Babylonis opes & Zeugma Latinæ

Pacis iter. ———

Item Daciæ urbs. Ptol. *Zatsebes* Lazio.

Zeugmatius, insignis & mirabilis Eremita, de quo Sozom. l. 8. cap. 6.

Zeugminium, quod nunc *Sirmium*.

Zeuxis, Heracleotes, pictor suâ ætate maximus, qui, teste Plin. 35. 9. tantas opes acquisivit, ut in ostentatione earum Olympiæ aureis literis in palliorum tesseris in textum nomen suum ostentarit. Postea donare opera sua instituit, quòd ea nullo satis digno pretio permutari posse diceret. Æquales ejus & æmuli fuere, Timanthes, Androcydes, Eupompus, & Parrhasius, cum quo descendisse in certamen traditur. Idem fertur pinxisse puerum uvas ferentem, ad quas cum advolarent aves, eadem ingenuitate processit iratus operi, ac dixit: *Uvas melius pinxi quam puerum, nam si & hunc consummassem, aves timere debuerant.* Hinc etiam pinxit Helenæ simulachrum. Plin. 35. 1[...]. Ejus mem. Cic. 2. de Invent. Plut. in Pericle, &c.

Zeuxo, Nympha marina, Oceani & Tethyos fil. Hesiod. in Theog.

Z I.

Zidkia, 22. Judæorum rex, regn. an 9. A Nabuchodonosore rex tributarius constituitur. An. mundi 3336.

Zie, nomen viri. 1 Par. 5.

Ziela, urbs Cappadociæ, quam condidit Nicomedis fil. *Zielas*. Steph.

Ziga, vide *Zygi*.

Zilia, *Zelis* Strab. Maur. Ting. urbs. Ptol. *Alger* Castaldo. Dicitur & *Xilia*.

Zimara, urbs Arm. maj. ſub mont. Capotis radicibus, unde Euphrates flu. erumpit. Solin.

Zina, nomen viri. 1 Par. 23.

Zingis, Æthiop. ſub Ægypto promont. in orâ Azaniæ Ptol.

Ziph, duæ civitates in tribu Juda, ex quibus altera nomen magnæ dedit ſolitudini. Joſ. 15. & 1. Reg. 2. quam ædificavit Roboam. 2 Par. 11.

Zipha, fil. Jaleleel. 1 Par. 4.

Zipætium, urbs Bithyniæ à *Zipæto* rege. Steph.

Ziza, fil. Jonathan. 1 Par. 2. Eſt & nomen principis. 1 Par. 4

Zizerus, Indiæ portus. Plin. 6. 23.

Zizeum, urbs in confin. Colchidis. Agathias l. 5.

Z M.

Zmirna, Mœſiæ primæ urbs. Lib. Notit.

Z O.

Zoar, nomen loci. Gen. 19. Suidas. Ζόαρ τόπος.

Zoara, urbs Perſidis. Cives *Zoari*, vel *Zoaritæ*. Eſt etiam *Zoaga*, vicus magnus ſive caſtellum Palæſtinæ ad mare mortuum, quò Loth confugit à Sodomis. Cives *Zoareni* vel *Zoreatæ*. Steph.

Zobida, pop. prope Carmaniam. Steph.

Zodocatha, Palæſtinæ urbs. Lib. Notit.

Zoe, imperatrix, Conſtantino Monomacho nupſit, An. Dom. 1043. Item uxor Nicoſtrati Martyris, 7. annis muta ex morbo, demum à Deo O. M. curata.

Zoela, Hiſp. Tar. pop. in Aſturiâ. Plin.

Zoes, locus Cyrenes à Batto conditus. Herod. l. 4.

Zoetium, urbs Armeniæ à *Zoete* quodam. Steph.

Zogocara, Arm. maj. urbs. Ptol.

Zoheleth, rupes juxta fontem Rogel. 3 Reg. 1.

Zoheth, fil. Jeſi. 1 Par. 3.

Zoilus, Sophiſta Amphipolites, Ptol. Philadelphi temporibus, hoc uno facinore nobilitatus, quòd Homerum, Poetarum omnium facilè principem libris adverſus illum ſcriptis, auſus ſit reprehendere; unde & Ὁμηρομάστιξ cognomen accepit. Ovid. Lib. 2. de Rem: Am. *Ingenio magni livor detrectat Homeri,*
Quiſquis es, ex illo, Zoile, nomen habes.

Mart. 11. 93.
Mentitur qui te vitioſum, Zoile, dicit:
Non vitioſus homo es, Zoile, ſed vitium.

Non prætermittendus hic locus Vitruvii de Zoilo, qui in Præfat. l. 7. talis eſt: „ Inſequentibus annis à Macedoniâ Zoilus, qui adoptavit nomen ut HOMEROMASTIX vocitaretur, Alexandriam venit, ſuaque „ ſcripta contra Iliadem & Odyſſeam comparata regi „ recitavit. Ptolemæus vero cum animadvertiſſet Poetarum parentem, Philologiæ omnis ducem, abſentem „ vexari, & cujus ab cunctis gentibus ſcripta ſuſpicerentur, ab eo vituperari, indignatus nullum ei dedit reſponſum. Zoilus autem cum diutiuſ in regno fuiſſet, „ inopiâ preſſus ſummiſit ad regem, poſtulans ut aliquid „ ſibi tribueretur. Rex vero reſpondiſſe dicitur, *Homerum qui ante annos mille deceſſiſſet avo perpetuo multa millia hominum paſcere; Item debere, qui meliori ingenio ſe profiteretur, non modo ſe unum, ſed etiam plures alere poſſe.* „ Et ad ſummam mors ejus ut parricidii damnati variè „ memoratur. Alii enim ſcripſerunt à Philadelpho eſſe in „ crucem actum; nonnulli in eum lapides eſſe conjectos; „ alii Smyrnæ vivum in pyram conjectum: quorum „ utrum ei acciderit merenti digna conſtitit pœna. Hæc Vitruvius. *Canis Rhetoricus* etiam nominabatur, teſte Ælian. ποικ. ἱστ. 11. 10. Honeſtius tamen de Zoilo Dionyſ. Halic. ſentit, qui non tam animi vitio notaſſe ipſum & reprehendiſſe Homerum, Platonem & alios, quam veritatis ſtudio putat, quem vide Reſponſione ad Epiſt. Cn. Pompeii in quâ de reprehenſo ab eo Platonis ſtylo ille conquerebatur, cap. 6.

Zoitium, Arcadiæ urbs. Steph.

Zolca, Paphagoniorum in Galatiâ op. Ptol.

Zombis, urbs Mediæ. Steph.

Zonæ, quantum ad noſtrum attinet inſtitutum, ſunt circuli quidam lati, cœlum, terramque veluti cingulâ quâdam ambientes. Sunt autem numero quinque: ex quibus media, quæ inter Tropicos eſt, nimio calore parum apta creditur habitationi: duæ vero extremæ ſub Arctico & Antarctico, circulis ſitæ, nimio frigore horrent, unde & ipſæ quoque habitationi parum ſunt idoneæ. Reliquæ autem duæ, utpote quæ mediæ inter torridam & gelidam ſitum obtinent, temperatæ ſunt, & humanæ vitæ accomodatiſſimæ. Eratoſthenes apud Heraclidem Ponticum in Allegoriis Homeri.

Πέντε δέ οἱ ζῶναι περιειλάδες ἐσπείρηντο,
Αἱ δύο μὲν γλαυκοῖο κελαινότεραι κυάνοιο,
Ἡ δὲ μία ψαφαρή τε καὶ ἐκ πυρὸς οἷον ἐρυθρή
Τυπτομένη φλογμοῖσιν, ἐπεί ῥά ἑ μαῖραν ὑπ' αὐτὴν
Κεκλιμέναι ἀκτῖσιν ἀειθέρες πυρόωνται.
Αἱ δὲ δύο ἑκάτερθε πόλοις περιπεπηγυῖαι
Αἰεὶ κρυμαλέαι, αἰεὶ δ' ὕδατι μογέουσαι.

Virgilius Georg. 1.
Quinq; tenent Cœlum Zonæ, quarum una coruſco
Semper Sole rubens, & torrida ſemper ab igni,
Quam circum extremæ dextrâ lævâq; trahuntur
Cærulea glacie concretæ, atq; imbribus atris.
Has inter mediamq; duæ mortalibus ægris
Munere conceſſæ Divum, & via ſecta per ambas
Obliquus quà ſe Signorum verteret ordo.

Ovidius Met. 1.
Utq; duæ dextrâ cœlum, totidemq; ſiniſtrâ
Parte ſecant Zonæ, quinta eſt ardentior illis:
Sic onus incluſum numero diſtinxit eodem
Cura Dei, totidemq; plagæ tellure premuntur.
Quarum quæ media eſt, non eſt habitabilis æſtu;
Nix tegit alta duas; totidem inter utramq; locavit;
Temperiemq; dedit miſtâ cum frigore flammâ.

Tibullus lib. 4. Panegyr. ad Meſſalam:
— Circumfuſo conſiſtit in aere tellus,
Et quinq; in partes tota diſponitur orbe.
Atq; duo gelidæ vaſtantur frigore ſemper.
Illic & denſâ tellus abſconditur umbrâ
Et nulla incepto perlabitur unda liquore,
Sed durata riget denſam in glaciemq; nivemque.
Quippe ubi non unquam Titan ſuperegerit ortus.
At media eſt Phœbi ſemper ſubjecta calori,
Seu propior terris æſtivum fertur in orbem,
Seu celer hybernas properat decurrere luces.
Non ergo preſſo tellus conſurgit aratro,
Nec frugem ſegetes præbent, nec pabula terra.
Non illic colit arva Deus, Bacchuſve, Cereſve,
Nulla nec exuſtas habitant animalia partes.
Fertilis hanc inter poſita eſt, interq; rigentes
Noſtraque, & huic adverſa ſolo pars altera noſtra;
Quas ſimilis utrinque tenens vicinia cœli
Temperat: alter & alterius vires necat aer.
Hinc placidus nobis per tempora vertitur annus,
Hic & colla jugo didicit ſummittere taurus,
Et lenta excelſos vitis conſcendere ramos,
Tonditurq; ſeges maturos annua partus,
Et ferro tellus, pontus confinditur ære.
Quin etiam ſtructis exſurgunt oppida muris:

Varro. *Mundus domus eſt maxima rerum*
Quam quinq; altitona fragmine Zonæ
Scindunt, per quam limbus pictus
Bis ſex Signis ſtellimicantibus
Altus in obliquo æthere Lunæ
Bigas acceptat. ———

Claudianus lib. 1. de R. Proſ.
Addit quinq; plagas, mediam ſub tegmine rubro
Obſeſſam fervore notat, ſqualebat aduſtus
Limes, & aſſiduo ſitiebant flamina Sole.
Vitales utrinq; duas, quas mitis oberrat
Temperies habitanda viris, cum fine ſupremo
Torpentes traxit geminas, brumaq; perenni
Fœdat, & æterna conſtringit frigore telas.

Vide Mel. 1. 1. Cic. in Som. Scip. Plin. 2. 68.

Zomzommim, gigantes quæ & Rephaim. Deut. 2. Lega *Zamzummim*.

Zonaras, historicus fuit suâ ætate clarissimus in regno Constantinopolitano. Prodiit ante paucos annos volumen triplex historiarum earum, quas conscripsit. Desinit autem ibi ubi Nicetas incipit, atque ubi is desinit, ibi incipit Nicephorus Gregoras, & in fine hujus Chalcocondylas.

Zoom, fil. Roboam. 2 Par. 11.

Zopariftus, Arm. maj. urbs. Ptol.

Zopyrion, Ponti præfectus, Scythis bellum indixit. Just. lib. 12. *Zopyrion* vero qui Josepho celebratur l. 1. contra Apionem, historicus fuisse videtur; de quo Voss. Hist. Gr. p. 425.

Zopyrus, nobilis Persa, qui cum Darius rex Persarum Babylonios diu & frustra oppugnaret, ipse sibi nasum, aures, & labia amputavit, & ita ad Babylonios, quasi transfuga se contulit, conquerens de sui regis crudelitate. Receptus igitur à Babyloniis & dux belli factus urbem Dario tradidit. Unde postea Darius solebat dicere, se Zopyrum malle integrum, quam viginti capere Babylonas. Herod. lib. 4. Alius Physiognomista fuit, h. e. qui profiteretur se hominum mores, naturasque ex corporis habitu, oculis, vultu, fronte posse pernoscere. Qui cum turpia quædam, & à virtute aliena de Socrate dixisset, eoq; is à multis rideretur; *Non errat*, respondit Socrates, *hujusmodi enim naturâ essem, nisi naturam philosophiâ superassem*. Alius Byzantius, historicas scripsit, quarum lib. 3. citat Plut. Par. Min. cap. 36. Idem videtur esse cujus mem. Marcellinus in vitâ Thucydidis. Alius quoque Heracleota, cujus craterem esse ferunt Orpheo inscriptum, ut ex Clem. Alex. discimus. Meminit & *Zopyri* Oratoris Laertius Diogenes in Timone. Mentio item fit *Zopyri*, nescio cujus, apud Steph. in Ἀφροδισιάς.

Zoroastres, rex Bactrianorum Nini Assyriorum regis temporibus annis 400. ante bellum Trojanum. Primus magus. Plinio est, 30. 1. Risit eodem, quo natus est die. Idem 7. 10. In fragmentis Berosi Chaldæi legitur Zoroastrem fuisse Chamum, fil. Noæ, sic dictum qu. ζῶον ἄστρον, sc. à diligenti contemplatione motus siderum. Vide Suidam, & Voss de Hist. Gr. pag. 426. & præ cæteris Cl. Bochartum Phaleg. lib. 4. cap. 1.

Zorobabel, dux in Judæâ. Agg. 2. Fil. Phadaia 1 Esdr. 2. Lat. *alienat à confusione*, aut *aliena*, vel *extranea confusio*, vel *commistio*, aut *dispersio*, vel *circalat commissionis*, aut *confusionis*.

Zotopassus, Arm. maj. urbs. Ptol.

Zosimus, 39. Rom. Pont. A. D. 418.

Zosimus, comes, & advocatus fisci, temporibus Theodosii Jun. ut ex Evagrio Scholastico patet. Reliquit historiæ libros 6. quorum primus Cæsares ab Augusto usque ad Diocletianum percurrit. Cæteris 5. fusius persequitur res Romanas usq; ad Romam iterum ab Alarico obsessam. Homo fuit paganus, unde creber est in sugillandis Principibus Christianis, quo nomine etiam à Photio reprehenditur, item Evagrio, Nicephoro, &c. Dictione utitur brevi, perspicuâ, purâ, & suavi. Diversus autem est ab hoc *Zosimus* Gazæus, quippe qui temporibus vixerit Anastasii Imp. teste Suidâ. Meminit & idem *Zosimi* Alexandrini, qui vitam Platonis posteris tradidit. Sed ætatem ejus non ponit, ut an idem sit, ac *Zosimus* iste, de quo prius diximus, parum liqueat. Voss.

Zositerpum, Thraciæ op. Procop.

Zoster, opp & promunt. Atticæ inter Piræeum port. & Ceam ins. cuius mem. Cic. ep. lib. 5. ad Att. Licet Strabo illud apud Isthmum describat, sicut & Steph. qui sic dictum ait, quòd ibi Latona *Zonam* solverit, in stagno lavatura, ubi incolæ pisces illi & Dianæ immolabant.

Zoster, Italiæ promunt. ubi Sibyllæ Cumanæ domicilium. Lycophron. In Campaniâ putat esse Ortelius.

Zotale, flu. Margianæ. Plin.

Zotape, Isauriæ urbs. Concil. Chalcedonense.

Zoticus, vir sanctus & probatissimus, Comagenæ Episcopus, qui, cum apud Pepuzam Maximilla, Montani hæretici meretrix, se prophetare simularet, repente ingressus, cæpit imperare spiritui qui in ipsâ loquebatur, ita ut eam penitus cohiberet. Euseb. Hist. Eccles. lib. 5. cap. 1.

Zoton, Æthiopiæ sub Ægypto urbs. Plin.

Zotopolis, locus circa Thraciam Marcellino. *Syropolis* legit Cuspinianus: *Sozopolis* legendum putat Ortel.

Z T.

Zteuzitanus, Episcopatus in Africâ. Victor Uticensis.

Z U.

Zucbabarus, Africæ Propriæ mons. Ptol.

Zuchis, urbs Libyæ juxta Syrtim. Steph.

Zugana, urbs Arab. Fel. Ptol.

Zugar, urbs in Africâ Propriâ. Ptol.

Zumi, Germ. gens à Maroboduo rege subacta. Strab.

Zungar, castellum in Ciliciâ. Nicetas.

Zurobora, Daciæ op. Ptol. *Temeswar* Nigro.

Z Y.

Zydrita, pop. circa Pontum. Arrian.

Zygactes, Thraciæ flu. circa Philippos, in cujus trajectu dicunt Plutonem fregisse currûs jugum, cum Proserpinam rapuisset, indeque sortitum nomen. Appianus 4. Civilium.

Zygantes, vide *Gyzantes*.

Zygena, ins. in mari Rubro. Gentile *Zygenites*. Possessivum *Zygenicus* Steph.

Zyges. Marmaricæ Nomi gens. Ptol.

Zygi, pop. juxta Bosporum Asiæ; ad quos pertinere videtur etiam *Zygopolis* juxta Trapezuntem. Gentile *Zygianus*. Steph.

Zygia, Juno apud Pindarum sic dicta, eo quòd nuptiis præsidere putabatur; Unde Γαμηλία Græcis, & *Pronuba* Latinis dicitur. Hinc Ovid. Ep. 2.

Junonemq; terit quæ præsidet alma maritis.

Zygiana, Bithyniæ reg. Ptol.

Zygopolis, op. Colchidis. Strabo.

Zygris, Marmaricæ vicus. Ptol.

Zymna, Syriæ urbs inter Edessam & Cyrrhum. Anton.

Zyras, amnis Thraciæ Dionysiopolim alluens.

F I N I S.

ΤΩ ΚΑΘΗΜΕΝΩ ΕΠΙ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΩ ΑΡΝΙΩ Η ΕΥΛΟΓΙΑ ΚΑΙ Η ΤΙΜΗ ΚΑΙ Η ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΑΜΗΝ.